

Khuynh Thế – Thiên Hạ Duy Song

Contents

Khuynh Thế – Thiên Hạ Duy Song	5
1. Chương 1: Hồng Sắc Yêu Hoa	5
2. Chương 2: Ngạo Thần Cung Chủ	7
3. Chương 3: Thiên Địa Minh Chủ	11
4. Chương 4: Tửu Quán Phong Vân Đàm	13
5. Chương 5: Khuynh Thế Bằng Nhan	15
6. Chương 6: Lương Đạo Giao Phong	17
7. Chương 7: Tâm Chi Tình Kết	19
8. Chương 8: Yên Vũ Lâu	21
9. Chương 9: Yên Vũ Mỹ Nhân Tương Tư Lệ	23
10. Chương 10: Nữ Nhân Điều Ngoa	25
11. Chương 11: Kinh Hồng Tái Hiện	27
12. Chương 12: Cô Tuyết Vô Tâm	28
13. Chương 13: Một Lần Tương Phùng Tâm Bi Thán	30
14. Chương 14: Si Tình Nữ, Tuyệt Tình Nam	32
15. Chương 15: Lại Một Lần Nữa Tương Phùng	34
16. Chương 16: Mạch Lộ Tình Trường	35
17. Chương 17: Hồi Ưc • Thất Khổng Chi Tâm	37
18. Chương 18: Mộc Tuyết Các	39
19. Chương 19: Âm Thầm Trắc Ẩn Tâm	41
20. Chương 20: Thái Phong Hoa Vô Ảnh, Nhất Dạ Yên Phong Lưu	43
21. Chương 21: Liên “yêu”	46
22. Chương 22: Nhật Nguyệt Giáo Chủ	48
23. Chương 23: Thần Thâu Vs. Tuyết Ảnh	50
24. Chương 24: Túy Dạ	52
25. Chương 25: Tuyết Thế Mỹ Nhân Vs. Nhất Đại Thần Thâu	54
26. Chương 26: Khó Qua ‘mỹ Nhân Quan’	56
27. Chương 27: Chủ Nhân Phía Sau Màn	58
28. Chương 28: Tâm Tàng Phong Vũ	61
29. Chương 29: Thân Tại Giang Hồ Khó Tiêu Dao	64
30. Chương 30: Đêm Không Ngừng	68
31. Chương 31: Ưc Tích Xuân	70
32. Chương 32: Phụng Hoàng Sơn Trang	74
33. Chương 33: Huyền Lạn Chi Lễ	78
34. Chương 34: Một Màn Kinh Người	82
35. Chương 35: Thực Chân Thực Huyền (thượng)	86
36. Chương 36: Thực Chân Thực Huyền (hạ)	89
37. Chương 37: Kế Trong Kế • Dạ Hàn Sương	92
38. Chương 38: Kế Trong Kế • Tâm Nhược Ẩn	95
39. Chương 39: Phong Khiếu Thanh Động	100
40. Chương 40: Cường Thế Quật Khởi	102

41. Chương 41: Yên Vũ Phong Nguyệt	105
42. Chương 42: Tranh Phong Tương Đối	109
43. Chương 43: Nhật Nguyệt Giáo • U Minh Hoa Cốc	113
44. Chương 44: Nhật Nguyệt Giáo • Thật Giả Khó Phân	116
45. Chương 45: Ái Muội Cổ Túng	120
46. Chương 46: Phong Thanh	124
47. Chương 47: Phong Nguyệt Vân Vũ Thanh	127
48. Chương 48: Sắc Khuynh Phong Nguyệt	132
49. Chương 49: Phong Nguyệt • Biến Số	134
50. Chương 50: Đêm Xuân Tình Động	138
51. Chương 51: Lương Tiêu Dạ	141
52. Chương 52: Ưc • Tình Động (thượng)	144
53. Chương 53: Ưc • Tình Động (hạ)	147
54. Chương 54: Băng Thiên Hỏa Liên	149
55. Chương 55: Hồi Ưc Bi Thương Năm Xưa(thượng)	151
56. Chương 56: Hồi Ưc Bi Thương Năm Xưa(hạ)	155
57. Chương 57: Nghiệt Hỏa Phần Sinh	159
58. Chương 58: Xích Hỏa Chi Tranh (thượng)	162
59. Chương 59: Xích Hỏa Chi Tranh(hạ)	164
60. Chương 60: Phong Lệ Vô Nhai	166
61. Chương 61: Yêu Tử Vs. Hoặc Hồng	169
62. Chương 62: Sư Đồ Cổ Quái	171
63. Chương 63: Băng Mỹ Nhân Ẩn Dấp Chua?	174
64. Chương 64: Sư Đồ Khó ‘hầu Hạ’(thượng)	176
65. Chương 65: Sư Đồ Khó ‘hầu Hạ’(hạ)	178
66. Chương 66: Sáng Sớm Phong Ba	181
67. Chương 67: Xúc Động Chi Tình • Đêm	183
68. Chương 68: Xúc Động Chi Tình • Mộng Luyến	187
69. Chương 69: Xúc Động Chi Tình • Mị Luyến	189
70. Chương 70: Văng Tích Nguyệt Hàn Yên	190
71. Chương 71: Tâm Chi Phách Ái (thượng)	194
72. Chương 72: Tâm Chi Phách Ái (hạ)	197
73. Chương 73: Huyết Phong Lâm • Triền	200
74. Chương 74: Tuyết Ảnh • Mị Đồng	202
75. Chương 75: Mị Đồng Là Ai?	206
76. Chương 76: Một Khúc Tắt Lật Nhân Tẩn Tẩn	210
77. Chương 77: Công Tử Tiêu Dạ	214
78. Chương 78: Địch Tiêu Cuồng Sát Dạ	217
79. Chương 79: Mùi Dấm Bay Khắp Nơi(thượng)	220
80. Chương 80: Mùi Dấm Bay Khắp Nơi(hạ)	222
81. Chương 81: Cuộc Tranh Cãi Ái Muội	224
82. Chương 82: Yên Ba Túy Lưu	227
83. Chương 83: Hồng Ngọc Phượng Vĩ Si Tâm Thương	231
84. Chương 84: Kiếp Tình Thâm	235
85. Chương 85: Tửu Yên Phong Vân	238
86. Chương 86: Tuyết Nguyệt Chi Kế(thượng)	242
87. Chương 87: Tuyết Nguyệt Chi Kế(hạ)	245
88. Chương 88: Ma Cung Hỗn Chiến	249
89. Chương 89: Cô Tuyết Phản Công	253
90. Chương 90: Huyền Thủy Hàn(thượng)	256
91. Chương 91: Huyền Thủy Hàn(hạ)	260
92. Chương 92: Hàn Bích Phục Tô	262
93. Chương 93: Thần Bí Kinh Sách Biển	264
94. Chương 94: Dục Huyết Luyến Khuynh Thành	268

95. Chương 95: Khuynh Tình	271
96. Chương 96: Thịnh Thế Phù Hoa Mộng	273
97. Chương 97: Phong Vân Tái Khởi (nhất)	276
98. Chương 98: Phong Vân Tái Khởi (nhị)	280
99. Chương 99: Phượng Huyền Hoàng Vũ	283
100. Chương 100: Huyết Sắc Địch Trừng Giới	286
101. Chương 101: Bí Mộ	290
102. Chương 102: Huyền Hỏa • Vô Thanh Tình Luyến	293
103. Chương 103: Phong Thanh Minh Khởi	296
104. Chương 104: Vụ Ảnh Kinh Trọng Lâu	300
105. Chương 105: Trọng Lâu Mị Ảnh	303
106. Chương 106: Lãnh Dạ Ưc Quân Thương	306
107. Chương 107: Ái Dữ Hận Địch Âm Trì	310
108. Chương 108: Ưc Ngân Khuynh Quân	314
109. Chương 109: Dạ Sắc Mị Khuynh Thành	318
110. Chương 110: Hàn Khiếu Bí	322
111. Chương 111: Âm Mưu	326
112. Chương 112: Thần Tế • Phụng Thiên Kinh Biến	330
113. Chương 113: Thần Tế • Khuynh Tấn Cuồng Ca	334
114. Chương 114: Phá Cục	338
115. Chương 115: Túng Tình Nhiên Ái	342
116. Chương 116: Âm Hà Chi Hành	346
117. Chương 117: Phong Hoa Tuyết Nguyệt (nhất)	351
118. Chương 118: Phong Hoa Tuyết Nguyệt (nhị)	355
119. Chương 119: Phong Hoa Tuyết Nguyệt (tam)	359
120. Chương 120: Hỏa Tế	364
121. Chương 121: Huyết Ma	368
122. Chương 122: Mạt Đây Không Phải Mạt	372
123. Chương 123: Khuynh Tấn Vô Hồi Địch Nhiên Ái	376
124. Chương 124: Bất Khả Dự Tri Địch Huyền Tượng	380
125. Chương 125: Nan Ngôn Chi Ẩn Tương Hứa (nhất)	384
126. Chương 126: Nan Ngôn Chi Ẩn Tương Hứa (nhị)	386
127. Chương 127: Đế La Huyết	392
128. Chương 128: Trị Liệu	396
129. Chương 129: Thệ Ái Vinh Hằng	400
130. Chương 130: Âm Ẩn Phù Sát	404
131. Chương 131: Diệc Mộng Liên Hoàng Túy	408
132. Chương 132: Nguyệt Viên Tuyết Ý	412
133. Chương 133: Kinh Mộng	417
134. Chương 134: Biến Số	421
135. Chương 135: Hồng Trần Khốc Liệt • Ái Tình Bất Biến	425
136. Chương 136: Kinh Bí Dự Ngôn	429
137. Chương 137: Thương Hải Vãn Yên Tấn (nhất)	433
138. Chương 138: Thương Hải Vãn Yên Tấn (nhị)	437
139. Chương 139	442
140. Chương 140: Huyết Dạ Yêu La (nhất)	446
141. Chương 141: Huyết Dạ Yêu La (nhị)	452
142. Chương 142: Dạ Tình Thương	456
143. Chương 143: Chí Tình Bất Hồi	461
144. Chương 144: Lựa Chọn	466
145. Chương 145: Giao Chiến	470
146. Chương 146: Trò Chơi Kết Thúc	476
147. Chương 147: Yên Hoa Tuyết	481

148. Chương 148:	Tình Yêu Vĩnh Viễn Không Phản Bội	485
149. Chương 149:	Thần Bí Chi Nhân	489
150. Chương 150:	Phân Ly	493
151. Chương 151:	Phong Thanh Hạc Lệ	498
152. Chương 152:	Toái Tâm	503
153. Chương 153:	Nhiên Tình Sí	507
154. Chương 154:	Huyền Diệt Chi Thủy	510
155. Chương 155:	Huyền Cổ Thánh Tích	514
156. Chương 156:	Cô Hoàng Vãn Lạc	520
157. Chương 157:	Phục Hồn	524
158. Chương 158:	Yêu Nhiêu Túy • Khuynh Thế Cuồng Ca	528
159. Chương 159:	Tiết Tử	535
160. Chương 160:	Ngũ Niên Lưu Ưc (nhất)	535
161. Chương 161:	Ngũ Niên Lưu Ưc (nhị)	540
162. Chương 162:	Vân Thủy Cầm Dao	545
163. Chương 163:	Ngọc Cầm Vũ Lưu Niên	550
164. Chương 164:	Bí Ẩn	555
165. Chương 165:	Hắc Bạch Lão Quái	560
166. Chương 166:	Chấp Niệm Tàng Tâm • Dạ Nhược Ẩn	565
167. Chương 167:	Phong Hoa Chi Độc	569
168. Chương 168:	Thánh Tuyết Vương Thành • Túy Tình Đãng Dạ	575
169. Chương 169:	Ám Tình Quân Tâm Trắc	580
170. Chương 170:	Phong Vân Đồ Bá (nhất)	585
171. Chương 171:	Phong Vân Đồ Bá (nhị)	590
172. Chương 172:	Kiểm Thần Phong Tiêu Hề	598
173. Chương 173:	Đoạt Ái	603
174. Chương 174:	Tương Phùng • Khuynh Tâm	607
175. Chương 175:	Ám Kế	612
176. Chương 176:	Thượng Cổ Thần Khí	616
177. Chương 177:	Hôn Sự	620
178. Chương 178:	Cường Giả Đối Quyết	625
179. Chương 179:	Hoàng Triều Khánh Điển • Liên Hoàng Bá Thiên	629
180. Chương 180:	Hoàng Triều Khánh Điển • Yêu Ma Kế (nhất)	635
181. Chương 181:	Hoàng Triều Khánh Điển • Yêu Ma Kế (nhị)	640
182. Chương 182:	Hoàng Triều Khánh Điển • Yêu Ma Kế (tam)	646
183. Chương 183:	Thân Phận Khó Lường	650
184. Chương 184:	Màn Diễn Mở Đầu • Hí Thế Thiên Hạ	655
185. Chương 185:	Màn Diễn Cao Trào • Tàn Khóc Lược Đoạt	659
186. Chương 186:	Màn Diễn Chung Kết • Vương Giả Quy Lai	664
187. Chương 187:	Hạ Màn • Tuyết Nguyệt Liên Tâm	670
188. Chương 188:	Túy Nhân Uyên Ương Dục	677
189. Chương 189:	Linh Hồn Khắc Ấn	681
190. Chương 190:	Đại Mạc Kinh Phong Vũ	686
191. Chương 191:	Huyết Sắc Đại Mạc	690
192. Chương 192:	Thần Khí Hiện Thế	694
193. Chương 193:	Huyết Nhiễm Bá Thế Tình	698
194. Chương 194:	Ái Chi Thống, Tâm Giao Tụy	702
195. Chương 195:	Vô Hối Chí Ái • Băng Tuyết Yêu Liên	707
196. Chương 196:	Thức Tình • Mị Tình	711
197. Chương 197:	Ma Yểm Quỷ Dị	716
198. Chương 198:	Tử Thần Hàng Lâm	720
199. Chương 199:	Liên Hoàn Ấn Kịch	724
200. Chương 200:	Thật Giả “quỷ Cơ”	730

201. Chương 201: Kẻ Chủ Mưu Sau Cùng	735
202. Chương 202: Thịnh Thế Chi Chiến	741
203. Chương 203: Linh Hồn Khế Hợp • Yêu Thế Liên Hoàng	744
204. Chương 204: Thiên Địa Trọng Hối, Yêu Nghiệt Trọng Quy	751
205. Chương 205: Yêu Nghiệt Tuyệt Luyện • Thiên Hạ Duy Song	754
206. Chương 206: Phiên Ngoại 1: ác Cảo Thiên Tuyết Nguyệt Chi Siêu Cấp Phỏng Vấn (1) ~*~	757
207. Chương 207: Phiên Ngoại 2: Hoa Khuynh Túy Lưu Niên Ưc Tương Phùng	766

Khuyhnh Thế – Thiên Hạ Duy Song

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, hõ công, cường công cường thụ. Dưới bóng đào hoa phong rục rĩ. Có m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyhnh-the-thien-ha-duy-song>

1. Chương 1: Hồng Sắc Yêu Hoa

Mùa xuân Đào hoa phong tiêu tàn.

Dãy núi cao ngất vờn quanh bốn phía tạo thành một sơn cốc chìm trong mây khói mờ ảo, cánh hoa lác đác lay động phiêu vũ giữa không trung. Làn gió mát nhẹ nhàng lướt qua làm say lòng người, quang ảnh bảy màu rục rĩ vén lên màn sương mờ, hiện ra một bên sơn cốc dần thu lại nơi vách đá cao hơn mười trượng.

U cốc liềm vụn, thanh hương phù tán. (liềm ở đây là thu liềm, nghĩa là vụn khí trong cốc dần ít đi)

Phía trên vách đá lởm chởm, một thác nước lớn dựa vào thế núi đổ thẳng xuống. Tiếng nước gầm thét chảy ào ạt tràn ngập sơn cốc trông trải như đào thanh huyền nhạc, vang vọng hồi lâu đến tận chân trời xa xăm.

Thác nước bàng bạc trút xuống đám toái thạch xanh biếc, từng giọt thủy hoa ả ả hồng sắc bắn ra chung quanh, mãnh liệt vô tận khiến người ta sinh niềm sợ hãi. Cho dù đứng ở đằng xa lắng nghe cũng đủ làm cho người ta hoảng hốt thất thố, không muốn lại gần.

Bên dưới thác nước mông lung, làn sóng màu xanh ngọc bích của hồ nước hiển lộ từng đợt lưu quang. Hơi nước như sương khói, dần dần chiếu rọi một bóng người mờ ảo.

Nam tử ngâm mình trong nước, làn sương mỏng như ả ả hiện khiến bờ ngực xích lỏa tinh tế mà trắng nõn càng thêm mỹ lệ vô bì.

Làn tóc dài màu hỏa hồng trút xuống, phi tán trên mặt nước. Sắc đỏ làm lu mờ cánh lục bình xanh biếc, sợi tóc mượt mà mềm mại, yêu dị quỷ dị.

Một luồng gió nhẹ nhàng lướt qua, chậm rãi xua tan sương mù hé lộ một dung nhan khuynh thành tuyệt diễm. Hấn khẽ nhắm hai mắt, hàng lông mi đậm màu ở khóe mắt tản ra vẻ thâm trầm nhân nhạ, mị nh

như tơ phơn phớt phấn hồng. Một lạc ấn hình hoa đào yêu diễm màu huyết hồng nở rộ trên xương quai xanh đầy mỹ cảm.

Thình lình, nam tử mở mắt ra, con ngươi thâm hồng trong suốt tô điểm cho mũi nhĩ càng thêm hoàn mỹ. Chỉ trong nháy mắt, song mâu vũ mũi khiến hết thảy sắc thái chung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Nam tử hơi nheo lại mũi nhĩ, đột nhiên hần nhảy ra khỏi mặt nước, xoay người hạ xuống đất bằng. Cùng lúc đó vang lên một tiếng vang thật lớn, bọt nước bị khuấy động như thủy hoa đang không, mạnh mẽ nảy lên không trung.

Hồng bào rời rạc khoác hồ trên người, làn tóc hỏa hồng còn nhỏ từng giọt thủy châu. Thân hình thon dài mà mũi động nhân dưới ánh nắng trắng tấp mà trầm tĩnh, tựa như liệt hỏa cực nóng, bày ra vẻ hoàn mỹ kinh tâm động phách.

“Vô Nhại.” Thanh âm nam tử thanh lãnh mà không linh, con ngươi thâm hồng không một tia gợn sóng. “Người thật to gan!” (thanh lãnh: trong trẻo lạnh lùng, không linh: linh hoạt kỳ ảo)

Chỉ thấy một nam tử ước chừng hai mươi mấy tuổi đi tới, một thân trường bào lam nhạt, gương mặt tuấn lãng, móng tay hần có sơn màu. Sắc đỏ diễm lệ cùng ngũ quan tuấn lãng như điêu khắc không có nửa phần tương xứng. Hần quỳ một gối xuống đất, con ngươi sâu thẳm tựa hồ không dám nhìn thẳng vào dung tư mê hoặc nhân tâm kia.

“Cung chủ, thuộc hạ vô tình mạo phạm, chẳng qua. . .”

“Chuyện gì?”

“Đã ba canh giờ, hần vẫn chưa khai một lời.”

Hồng mâu mũi hoặc lóe lên hàn ý cùng tàn nhẫn. Khóe miệng nam tử vạch nên một đường cong đầy khinh miệt cùng trào phúng. “Không nói thật sao. . .”

Từng gợn sương mù nhân nhạt lại đem nhai cốc bao phủ, mơ hồ mà quạnh hiu.

Làn tóc hỏa hồng phủ trên hồng bào như đoá hồng liên nở rộ, bóng lưng yêu diễm của nam tử bên dưới nhai cốc dần dần đi xa, duy mỹ như tiên hạ.

Vô Nhại quay đầu nhìn lại, vách đá dựng đứng nơi u cốc phẳng phất đã trải qua vô vàn năm tháng. Từng phiến sương mù dày đặc rét lạnh phủ kín Đoạn Tình Nhại, cũng như, tâm của người kia.

~*

~Bên trong gian phòng tuyết bạch, sa trường khê bay, hương khí thoang thoang quanh quẩn trong gió mát. Từng tiếng rên rỉ hỗn loạn trầm thấp cùng thanh âm nức nở đứt đoạn vang lên.

Trên chiếc giường lớn trải một tấm hồ cừ nhuyễn mao trắng như tuyết, một nam hài tầm mười sáu tuổi đang nằm úp sấp, toàn thân xích lõa, thống khổ vặn vẹo thắt lưng đầy những vết bầm xanh tím mang theo hương vị *** mỹ. Máu tươi lẳng lẳng chảy dọc theo bắp đùi trắng nõn, nhỏ giọt trên nhung mao màu trắng, diễm lệ như mai.

“Ân. . .” Ngử thanh của nam hài đã trở nên khàn khàn, yết hầu khô khốc rồi cuộc không phát ra được thanh âm. Ánh mắt như ngọc lưu ly vỡ nát ứa ra lệ châu tuyệt vọng, hơi thở chậm rãi bắt đầu tan rã. Va chạm mãnh liệt mà thô bạo đưa đẩy thân thể suy yếu của hần đến cận kề cái chết.

Vạt áo hồng sắc phản chiếu linh quang yêu diễm, làn tóc đỏ rực che khuất đôi mắt thâm hồng, nam tử mang trên mặt huyền thiết mặt nạ, che khuất dung nhan diễm đảo chúng sinh. Vô luận nam hài dưới thân dầm dìa nhỏ lệ khóc lóc, rên rỉ gọi tình bao nhiêu, kể từ lần tiến nhập đầu tiên nam tử đều không giảm bớt nửa phần khí lực.

Đó là va chạm trùng kích khao khát hủy diệt, là huyết nhục diễn phong đưa người ta đến chỗ chết.

Nam tử không có một tia biểu tình, giống như nam hài dưới thân hần chỉ là một món đồ chơi, căn bản không gọi nổi chút thương hại nào của hần.

“Cung. . . Cung chủ. . . Ân. . .”

Thanh âm suy yếu không đổi lại được vỗ về trân trọng nhu hòa, mà là càng thêm mãnh liệt cùng cuồng bạo chiếm đoạt. Nam hài rốt cuộc không thể chống đỡ thân thể yếu nhược của mình, hư nhược ngã xuống, hơi thở mong manh.

“Cầu. . . Cung chủ, buông tha ta. . .”

Từ đầu đến cuối nam hài đều không nhìn thấy dung mạo của nam tử. Giữa ánh sáng mờ mờ, chỉ có mặt hồng kinh diễm kia chiếm cứ toàn bộ tầm mắt hắn, hư nhược mà không thật.

Nam hài thống khổ run rẩy giơ lên cánh tay, chậm rãi hướng đến chiếc mặt nạ huyền thiết mà vuốt ve.

“A” Một tiếng thét xé tan yết hầu, khi cánh tay nam hài sắp đụng đến huyền thiết mặt nạ, nam tử va chạm một lần cuối cùng mạnh bạo tàn nhẫn khiến toàn thân nam hài cứng đờ, đồng tử nháy mắt phóng đại.

Khóe miệng nam tử cong lên đầy khinh miệt, hắn đột nhiên xoay người bước xuống giường, không thèm liếc nhìn nam hài thêm một khắc, như thể người trên giường chỉ là một thứ dơ bẩn thấp hèn không lọt nổi vào mắt.

Hắn kéo xuống huyền thiết mặt nạ, tùy tiện ném ra ngoài cửa sổ, dung nhan tuyệt sắc lạnh lẽo như ngàn năm băng tuyết.

Đợi đến khi bên trong gian phòng không còn tiếng vang, hai nam tử tuần nghị mới cung kính bước vào. Người bên trái một thân đậm lam trường bào, người còn lại khoác y phục đỏ thẫm, móng tay sơn màu diễm hồng thoáng hiện vẻ rực rỡ chói mắt. (đậm lam: màu lam nhạt, tuần nghị: anh tuần vs. kiên nghị?)

Vô Nhai, Tập Phong.

Hai người trông thấy nam hài trên giường đã không còn thở, căn bản không có chút biểu tình thương tiếc.

Không một nam hài nào có thể sống sót mà ra khỏi căn phòng này. Kẻ yếu nhược chỉ có kết cục bị tru hồn diệt phách trong huyết tinh, vì đó mà thành toàn cho một người.

“Cung chủ, người đã mang tới Ngọc Phong Uyển.”

Tay áo nam tử tung bay, lướt qua thân thể trần trụi của nam hài, “Đem hắn cũng kéo qua bên đó.”

Đôi mắt thâm hồng lãnh khốc tản mát quang mang thị huyết yêu diễm, lóe lên hàn ý vô tận.

2. Chương 2: Ngạo Thần Cung Chủ

Ánh nắng rải rác xuyên qua từng phiến hồng phong lộ ra ráng đỏ rực rỡ, đem Túy Cảnh Hồng Uyển tô điểm thành một bức nhuyễn họa diễm lệ. (hồng phong: phong ở đây là cây phong)

Đây là vườn hoa có phong cảnh đẹp nhất Ngạo Thần Cung, lá cây tươi tốt, phù hoa lan tràn, khiến cung điện lầu các màu tuyết bạch diễm xuyết từng vệt huyết hồng.

Hồng y nam tử dựa lưng vào nhuyễn tháp trắng xóa, làn tóc dài màu hỏa hồng xoắn tung trên bờ vai của hắn. Một cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn bay vài lọn tóc che khuất hồng mâu, gợi lên vẻ mê mị tràn ngập ma tính.

Hắn lặng lẽ uống trà, làn sương tỏa ra hơi ấm khiến bờ mi nhiễm chút ướt át, như cánh bướm nhẹ nhàng lay động.

Vô Nhai, Tập Phong đứng ở hai bên nhuyễn tháp, đám thị vệ phân biệt đứng nghiêm, thân hình vững vàng thẳng tắp như băng điêu.

Lúc này, người nằm trên mặt đất toàn thân run rẩy. Mái tóc lảng loạn hỗn độn tương phản rõ ràng với nền đá khảm toái ngọc trắng như tuyết, quần áo tả tơi bị máu nhiễm đỏ, cánh tay khô gầy giống như bị người đánh gãy gân cốt, râu mép xanh rì phủ kín chiếc cằm, trên khuôn mặt gầy gò dính đầy vết máu.

Người nọ gắng gượng động thân đứng lên, cánh tay không có nửa điểm khí lực, sợi tóc bạc trắng buông xuống che khuất khuôn mặt, giữa móng lung lộn vào tầm mắt hắt một mạt hồng sắc kinh diễm.

Nguyên bản ánh mắt không chút ánh sáng đột nhiên trợn to, hắt nhìn hồng y nam tử tuyệt mỹ yêu dị trên nhuyển tháp, thất thần rung động hồi lâu.

Đó là một loại mỹ diễm độc phệ nhân tâm, mê hoặc thiên hạ chúng sinh, cũng mê hoặc hẳn.

Chẳng qua ánh mắt kia... Thế nào lại giống như...?

Một thanh âm linh hoạt kỳ ảo không mang theo một tia cảm tình vang lên, “Đã lâu không gặp, Tiêu môn chủ.”

Trầm mặc hồi lâu.

Tiêu Tuy cũng từ trong rung động hồi phục lại tinh thần, hắt tựa tiểu phi tiểu, yết hầu khô khốc thật lâu sau mới phát ra ngữ thanh khàn khàn, “Hách Liên Cung chủ, người già vò lão phu như vậy, đến tột cùng là có dụng ý gì?” (tựa tiểu phi tiểu: như cười như không)

Nam tử đứng dậy, dáng vẻ u tĩnh, phảng phất như một loại vận luật hư ảo, đem khí tức yêu diễm đầy ma tính thông thả lan tràn, phập phù tản mát trong gió lay động.

Hồng mâu chau lên, “Người nói xem?”

Lúc này Tiêu Tuy không hề quan tâm đến toàn thân thương tích đau đớn, khàn giọng gào to: “Hách Liên Cô Tuyết, người hủy Thanh Long Môn của ta, sáu trăm lẻ một hảo hán đã táng mệnh dưới tay người, người còn muốn thế nào?”

“Người nhầm rồi, Tiêu môn chủ.” Nam tử đi tới trước mặt Tiêu Tuy, lạnh lùng nhìn xuống song nhãn đỏ hồng của hắn, “Là sáu trăm người.”

“Người hiện tại không phải còn chưa có chết sao...” Nam tử mỉm cười, tàn nhẫn mà mỉa mai.

Câu nói kia khiến huyết dịch toàn thân Tiêu Tuy như bị thiêu đốt, hắn vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên không biết từ đâu bay vọt ra hai sợi xích sắt đem thân thể của hắn gắt gao khóa chặt, cường ngạnh ghìm hắn quỳ trên mặt đất.

“Người... Lão phu sớm muộn gì cũng có một ngày bắt người nợ máu trả bằng máu—”

Khóe môi nam tử khẽ cong, vạch nên một độ cung cuồng ngạo bề ngỗ, “Nợ máu trả bằng máu...” Bạch ngọc dịch trong tay hắn vũng vàng đặt lên mi tâm Tiêu Tuy, khinh thường nhìn xuống hắn, “Người có năng lực này sao?”

Nghe đồn võ lâm đệ nhất tà giáo Ngạo Thần Cung như quỷ quật nơi địa ngục, Ngạo Thần Cung cung chủ tuyệt sắc mỹ mạo cũng là hạng người tâm ngoan thủ lạt tàn nhẫn vô tình, Tiêu Tuy kinh ngạc nhìn lên huyết sắc hồng mâu gần trong gang tấc, trong lòng chợt chấn động. (quỷ quật: hang quỷ, ổ quỷ)

Khí thế âm ngoan cuồng ngạo cùng mỹ diễm nhiếp nhân tâm hồn kia, khiến vị võ lâm chính đạo nguyên lão tung hoành giang hồ hai mươi năm lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Nam tử xoay người, đôi mắt diễm hồng lưu quang hoa chuyển, ngữ khí hờ hững lạnh nhạt, “Tiêu môn chủ, nhi tử của người năm nay mười sáu tuổi sao?”

Một cỗ hàn ý vô hình thổi quét toàn thân Tiêu Tuy khiến hắn đột nhiên phát run, “Người... Người cái tên ma đầu bệnh hoạn điên cuồng này, ngay cả hài tử cũng không buông tha! Ngô...”

Tiêu Tuy tê tâm liệt phế gào thét, bởi vì kịch liệt dây dụa động đến miệng vết thương, liền phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm hồng nền đá tuyết bạch.

“Ta nói ta giết hần sao?” Nam tử tao nhã ngồi xuống, “Người nói ta ngay cả hài tử cũng không buông tha, vậy người Tiêu Tuy làm sao lại không như vậy?”

Tiêu Tuy cả người run rẩy, sắc mặt nháy mắt trắng bệch như người chết.

Nam tử trông thấy vẻ mặt thâm đậm của Tiêu Tuy, khóe môi cong lên thành một nụ cười tuyệt mỹ, hần bưng một tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khinh thường nhìn người trước mặt, “Được rồi Tiêu môn chủ, đừng loạn tưởng, mệnh nhi tử của người nằm trong tay người.”

Tiêu Tuy ngẩng đầu, suy nghĩ xoay chuyển, nghiêng rằng phần nộ nói, “Người dám uy hiếp lão phu!”

“Ta đây là cho người mặt mũi, xem phân lượng người nóng lòng nhớ nhưng nhi tử ta không có giết hần, Tiêu môn chủ cần cân nhắc kỹ lưỡng.”

“Người muốn Mặc Lâm Đồ thật sao...” Đôi mắt Tiêu Tuy nhận nhạo một tia mong đợi.

“A a...” Tiêu Tuy bỗng nhiên cười như điên, “Hách Liên Cô Tuyết, xem ra người cũng cảm thấy hứng thú với huyền cơ trong ‘Tứ linh đồ’ a? Người muốn thần công bí kíp cùng bảo tàng? Người một ma đầu cũng muốn xưng bá thiên hạ, ha ha ha... Người cho rằng Thiên Địa Minh sẽ để người được như mong muốn sao?”

Tiêu Tuy mặt ngoài nói có vẻ vân đạm phong khinh, nhưng tâm của hần sớm đã bị khủng hoảng cùng sợ hãi chấn vỡ.

“Thả nhi tử của ta, ta sẽ nói cho người biết.”

Nam tử phát tay, vạt áo hỏa hồng khẽ dập dờn trong gió, hồng mâu yêu diễm thoáng hiện một tia lãnh ý.

“Người có tư cách đặt điều kiện với ta sao?”

Tiêu Tuy đột nhiên mở to hai mắt, không sai, tiếp tục phản kháng cũng chỉ là vùng vẫy vô vọng, hần đích xác không có tư cách, rơi vào tay Hách Liên Cô Tuyết sẽ làm cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Xuyên suốt sinh mệnh của hần cho đến bây giờ không có hai chữ “Nhân từ”, Tiêu Tuy hiểu được, trong mắt Hách Liên Cô Tuyết hần bất quá chỉ là một con kiến hôi, Mặc Lâm Đồ mà Thanh Long Môn cung phụng mới là thứ hần chân chính muốn có, nhưng hiện tại, Tiêu Tuy vẫn cố gắng nắm lấy một tia hi vọng, bởi vì nhi tử chính là uy hiếp lớn nhất của hần.

Thần tình biến hóa của Tiêu Tuy toàn bộ lọt vào trong hồng mâu yêu diễm, Hách Liên Cô Tuyết thu liễm ý cười, thanh âm băng lãnh, “Ta không có thời gian dây dưa với người, Tiêu môn chủ cứ tùy tiện đi.”

“Mặc Lâm Đồ không ở chỗ của ta!”

Hồng mâu nheo lại, chợt lóe vẻ âm lãnh khiến người ta hít thở không thông, “Tiêu môn chủ, lời vô nghĩa ta đã nghe quá nhiều.”

“Đây là sự thật.” Tiêu Tuy nâng lên ánh mắt, không có nửa phần giấu diếm, “Ba ngày trước, vào lúc Thanh Long Môn bị tứ đại tòa sử của người tẩy kiếp, lão phu ở trong mật thất không tìm được Mặc Lâm Đồ!”

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ lông mi, trong mắt hồng ba lưu chuyển, hần trầm tư giây lát, “Nói như vậy, Mặc Lâm Đồ đã mất tích ở ba ngày trước?”

“Không sai!” Câu nói hồ hững kia như ngoáy vào vết sẹo trong lòng Tiêu Tuy, “Nếu người không diệt Thanh Long Môn của ta, Mặc Lâm Đồ sao có thể mất đi, lão phu thế nào lại...”

Rơi vào kết cục cả đời khuất nhục này... Tiêu Tuy nhìn vào khuôn mặt nghiêng nghiêng tuyệt mỹ, một trận hít thở không thông, không dám mở miệng tiếp tục.

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, nở nụ cười nhẹ, mang theo mỉa mai hoặc trí tử cùng sát ý vô tận, “Tiêu môn chủ nếu nói sớm, đã không phải chịu nhiều tra tấn cùng thống khổ như vậy.”

“Nhi tử của ta đâu?” Kinh mạch toàn thân Tiêu Tuy căng cứng.

Lúc này, hai tên hộ vệ khiêng một nam hài xích lô đem đến trước mặt Tiêu Tuy, những vết bầm tím hiện lên rõ ràng trước mắt, đôi mắt nam hài còn chưa nhắm lại, mở to trừng trừng nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Tiêu Tùynhìn nam hài trên mặt đất, toàn bộ lý trí đều đánh mất, gân xanh nổi lên, ánh mắt tựa hồ phát hỏa, “Người... Người... Ta liều mạng với người – a –”

Bỗng nhiên hai mắt kiếm quang nháy mắt xuyên qua mắt cá chân của hắn, máu tươi phun trào, quyết tuyệt mà thê lương.

Hách Liên Cô Tuyết khoe miệng cong lên thành một nụ cười ngạo nghễ, “Ta nói ta không giết hắn, cũng không nói không ngoạn hắn.”

“Người... Vô sỉ!” Tiêu Tùynhìn cắn chặt hàm răng như muốn nghiền nát.

“Không sai, thân thể nhi tử của người quá yếu đuối, bổn cung chủ không nghĩ tới đùa một lúc liền chết.” Hồng mâu không có một tia rung động, Hách Liên Cô Tuyết ngữ khí bình thản, giống như đang nói: Ta lỡ tay phá hủy một món đồ chơi.

“Hách Liên Cô Tuyết, người tên ma đầu tội nghiệt tày trời, người chết không yên lành – Thiên Địa Minh sẽ không để yên cho người – người sống không yên lành – chết cũng không yên lành –” Lệ thủy phần nộ gột rửa đôi mắt Tiêu Tùynhìn, hắn khàn giọng hò hét, bỗng nhiên, một mặt đau đớn lạnh lẽo lướt qua bên cổ hắn, khiến tiếng мэng chửi chột ngừng lại.

“Vậy để cho nhân mã Thiên Địa Minh đến đây đi.” Hồng mâu thoáng hiện vô tận trào phúng, nở rộ cô lãnh thị huyết, hồng y kinh diễm đứng giữa không gian tràn ngập phong diệp phiêu vũ, khí tức thâm trầm khiến người ta kinh hãi hít thở không thông dần hiển lộ.

“Nghe không... Giang Ngạc, Tông Đồng, Tiết Vô Mệnh đang gọi người...” Thanh âm từ tính tựa thiên âm, mang theo vận luật âm trầm.

Tiêu Tùynhìn đột nhiên trừng lớn hai mắt, dải lụa hồng như trường xà trên cổ hắn càng thắt chặt, thần sắc không thể tin tưởng tràn ngập khuôn mặt hắn.

“Người...” Yết hầu bị xé rách của hắn vang lên những thanh âm cuối cùng, “Người là... Hài... Hài tử...kia...”

Phù quang vừa hiện, hồng đồng mang theo hận ý hiện lên nét mỉa mai lạnh lùng, Hách Liên Cô Tuyết cúi người, ở bên tai Tiêu Tùynhìn nhẹ giọng nói nhỏ, phảng phất như tiếng gọi tử vong biến ảo khôn lường.

“Hài tử đã trưởng thành, cho đám súc sinh các người được đoàn tụ.”

Hồng quang huyền lệ tản ra huyết sắc xinh đẹp, huyết vụ dâng lên như cánh hoa phi tán.

Một cái đầu nanh ác rơi xuống đất, bị dải lụa hồng đã rách nát thành từng mảnh vây quanh, trong mắt vẫn còn lưu lại sợ hãi cùng hối hận.

Tiêu Tùynhìn thật không ngờ, một buổi tối bảy năm về trước, đã định trước cả đời hắn phải đeo trên lưng gông xiềng sấm hối, hiện tại đã đến lúc nhận lấy hồi đáp...

“Người đáng chết.” Đám mây hỏa sắc thiêu đốt rực rỡ nơi chân trời, phong diệp trong gió phiêu vũ lay động kỳ ảo, phù quang như lướt qua trong nháy mắt, bóng lưng diễm hồng không ai nhìn thấu để lại sau lưng tàn hoa phi vũ phiêu linh.... (phiêu linh: rơi lả tả nhẹ nhàng, mje, không biết nói thế nào >”<) mây=” mù=” như=” sương=” khói,=” mi=” mắt=” hấn=” hơi=” rữ,=” tựa=” hồng=” vân=” trên=” cao=” quan=” sát=” trần=” thể=” ẩn=” hiện=” mờ=” ảo,=” đem=” loạn=” thể=” phù=” hoa=” dưới=” trời=” xanh=” nhập=” vào=” tâm=” mất.=” tàn=” nhĩn=” thị=” huyết,=” vô=” tâm=” vô=” tình,=” hấn=” thậm=” chí=” không=” đếm=” được=” trong=” tay=” mình=” đã=” có=” bao=” nhiều=” vong=” linh=” hồn=” phi=” phách=” tán,=” song=” thể=” nhân=” vĩnh=” viễn=” không=” hay,=” vĩnh=” viễn=” không=” hiểu,=” đến=” tội=” cùng=” tâm=” của=” hấn=” vì=” sao=” mà=” tuyệt=” tích,=” vì=” sao=” mà=” đóng=” băng?=” hỏa=” hồng=” y=” sam=” trong=” gió=” phiêu=” đăng,=” như=” huyền=” hoa=” sáng=” lạn,=” hấn=” thu=” vào=” hết=” thấy=” tuyệt=” thể=” tao=” nhĩ,=” duy=” độc=” không=” thu=” được=” tâm=” của=” người=”>

3. Chương 3: Thiên Địa Minh Chủ

Phượng loan đại điện hoa lệ mà không mất vẻ trang nghiêm, khí tức huyết tinh mà băng lãnh quanh quẩn lượn lờ, ngăn cách đương quang chiếu rọi mỹ cảnh bên ngoài điện, đặc biệt trầm trọng.

Ám sắc quang tuyến lan tràn từng góc đại điện, hắc ngọc thạch phản chiếu rõ nét ánh mắt khủng hoảng, làm cho khí tức khiến người ta hít thở không thông càng thêm cô đọng lạnh lẽo.

Lúc này, cạnh kim long cấm tháp ở vị trí tối cao của tòa đại điện, một nam tử hai mươi bốn tuổi khoan tay mà đứng, đưa lưng về phía mọi người trên điện, hồi lâu trầm mặc không nói.

Nam tử một thân cấm tú mặc lục hoa phục, mày kiếm nhập tẩn, khí vũ hiên ngang, mi vũ anh tuấn ẩn chứa vẻ kiết ngạo bất tuân, một thanh phật thủ ngọc trầm nam vàng đem vuốt tóc đen nhánh cột lại, đuôi tóc buông hờ bên vai trái, ngẫu nhiên một trận gió nhẹ nhàng thổi qua những sợi tóc rũ xuống hai bên, làm nổi bật khí chất anh tư trác tuyệt đến hoàn mỹ vô bì. (cấm tú: găm vóc, mặc lục: màu xanh thẫm, anh tư: tư thế oai hùng)

Hắn là nhi tử của đương kim minh chủ vô lâm Tư Đồ Phách – Tư Đồ Không Thành, trưởng tử Thiên Địa Minh.

Đương kim vô lâm chính đạo, nghe lệnh Thiên Địa Minh như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Thiên Địa Minh, tinh anh chiến tướng nhiều không đếm xuể, thống lĩnh “Thanh Long”, “Bạch Hổ”, “Chu Tước”, “Huyền Vũ” tứ môn, trưởng tử ba mươi hai đường hạ, bốn mươi tám phân đà, bình ổn giang hồ phân tranh, đem từng đợt tẩy kiếp hải lăng hóa giải thành thái bình chi thế, ổn định vị trí đứng đầu giang hồ bạch đạo.

Hiện tại, Tư Đồ Phách đã không còn hỏi đến vô lâm thế sự, ba năm trước đây, hắn truyền lại vị trí thống lĩnh Thiên Địa Minh cho nhi tử độc nhất Tư Đồ Không Thành.

Tư Đồ Không Thành, một thân trác tuyệt anh tài cùng võ công hơn người, được ca ngợi là “Nhân trung chi long”, tay cầm Vô Ngã kiếm chấn nhiếp vô lâm, trở thành truyền kỳ dẫn sinh chốn giang hồ phong vân.

Tư Đồ Không Thành xoay người, nhìn xuống thi thể bị vải trắng che phủ ở trung tâm đại điện, hắc mâu tịch mịch vô trần.

Lúc này, sự yên lặng trong đại điện rốt cuộc có người mở miệng phá vỡ.

Người nọ thanh âm hùng hậu, tựa như mang theo nội lực tinh thuần, chính là Bạch Hổ Môn môn chủ, Hàn Duệ.

“Thiếu minh chủ, Tiêu môn chủ không thể cứ thế mà chết không minh bạch như vậy a, Thanh Long Môn một đêm bị hủy, rõ ràng là...”

“Là Hách Liên Cô Tuyết!” Thanh âm không biết từ nơi nào truyền đến khắp ngõ ngách.

Những người trên đại điện nguyên bản đều ngầm hiểu ý tứ lẫn nhau, nhưng khi nghe tới bốn chữ kia, tất cả không hẹn mà cùng hít thật sâu một ngụm lương khí.

Hách Liên Cô Tuyết, danh tự như ma chú, lần đầu tiên hắn hiện thân giang hồ là tại vô lâm đại hội ba năm về trước, thiếu niên mười tám tuổi năm ấy dùng không đến nửa nén hương thời gian, bằng vào một bạch ngọc địch lần lượt đánh bại Bát đại chưởng môn, trở thành vô lâm giao long danh phù kỳ thực. (địch: sáo, vô lâm giao long: cũng giống như cách nói ‘ngựa ô’, ‘hắc mã’, hay như ngày nay gọi là ‘hiện tượng’, danh phù kỳ thực: danh xứng với người, trái ngược với ‘hữu danh vô thực’)

Tất cả mọi người đều không quên một màn kinh tâm động phách cái ngày mà Hách Liên Cô Tuyết hiện thân giang hồ, không chỉ vì võ công kinh thế hãi nhân, mà còn bởi dung nhan yêu mỹ chấn kinh thiên hạ.

Tư Đồ Không Thành hơi nhắm lại hai mắt, giấu đi thần sắc vừa hiện trong nháy mắt, dung nhan anh tuấn không có một tia biểu tình.

Hàn Duệ quả quyết nói: “Tiêu môn chủ rõ ràng chết bởi Vô Tình Tuyệt, mà Vô Tình Tuyệt chính là độc môn võ công của lịch đại cung chủ Ngạo Thần Cung, nếu Hách Liên Thiên đã chết, trong thiên hạ chỉ có Hách Liên Cô Tuyết sử dụng công phu này.” (lịch đại: các thời kỳ)

“Thiếu minh chủ, Hách Liên Cô Tuyết tàn sát không biết bao nhiêu võ lâm hào kiệt, hiện tại Ngạo Thần cung đã có xu thế thống lĩnh một nửa võ lâm, Tứ đại sơn trang, Ngũ đại kiếm phái đều bị hấn tủy kiếp hầu như không còn, sáu trăm lẻ một hảo hán của Thanh Long Môn đều táng mệnh trong tay hắn, Tiêu môn chủ chết thảm liệt như vậy, Thiếu minh chủ, mà đầu thị huyết này không thể không trừ!”

“Đúng! Thiếu minh chủ, vì Tiêu môn chủ báo thù!”

“Vì Tiêu môn chủ báo thù!”

“ . . . ”

“Điều cảm mến cho ta.” Một thanh âm uy nghiêm độc cụ khí phách vang lên, trong nháy mắt cả đại điện yên lặng như tờ.

Tư Đồ Không Thành từ trên cao bước xuống, cước bộ nhẹ nhàng mà trấn định, con ngươi thâm thúy thoáng hiện vô tận xa xăm, nổi lên một phiến nhàn nhạt hàn ý.

“Phi Ưng Đường đường chủ Tư Mã Nhất Chiêu, lệnh cho người tạm thời giữ môn chủ vị Thanh Long Môn, điều động nhân mã trùng kiến Thanh Long Môn.”

“Tuân mệnh.”

“Lăng Nhật, Trác Phong nhị vị đường chủ, các người nhanh chóng tra tìm nơi hạ lạc Mặc Lân Đồ của Thanh Long Môn, nếu có bất cứ manh mối nào lập tức thông báo cho ta.”

“Tuân mệnh.”

“Bạch Hổ Môn, Chu Tước Môn, Huyền Vũ Môn môn chủ nghe lệnh, trong vòng ba ngày, đem mật thất cơ quan cung phụng Hỏa Phượng Đồ, Thanh Quy Đồ, Xích Long Đồ toàn bộ thay đổi, không để xuất hiện bất kỳ sai lầm!”

“Tuân mệnh.”

“Xích Chương, đi mời Phi Vân Lâu lâu chủ Mộ Vân Khuynh, nói rằng có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“Tuân mệnh.”

“ . . . ” Từng đạo mệnh lệnh xuất ra từ Tư Đồ Không Thành, bình tĩnh lãnh đạm, tất cả mọi người trong đại điện đều bị lực áp bách cường đại chấn nhiếp mà cảm thấy hoảng sợ.

Tư Đồ Không Thành phát tay áo rời đi, khi gần đến cửa hơi nghiêng người, ngữ khí bình đạm như nước: “Đem Tiêu môn chủ an táng.” Lời xong dứt khoát cất bước đi xa.

Dương quang kim sắc phủ lên bóng lưng hắn, hiển lộ vô tận thanh tao, nhưng tất cả mọi người đều nghe ra trong lời nói vẫn đậm phong khinh của hắn lại pha lẫn niềm thương cảm không thể nói rõ cùng một chút bất đắc dĩ.

Trước mặt thế nhân, hắn vĩnh viễn đều là lãnh ngạnh như thiết, lại kiên nghị như thế, nhưng cảm giác mất mát cùng bị thương trong lòng có ai thấu hiểu?

Chuyện xưa nhớ lại, cũng đã trở thành kiếp số ràng buộc cả đời.

Thiên địa xa xăm, nổi cô đơn không người nghe thấy.

“Cô Tuyết, người đang trả thù ta sao...” Một tiếng nói thâm, lại như liệt hỏa thiêu đốt tâm ai?

Phù hoa như mộng cảnh, Tư Đồ Không Thành ngẩng đầu nhìn lên khoảng không chói lọi, khe khẽ thở dài.

Ráng mây rực rỡ trên bầu trời, cũng như mặt hỏa hồng kinh diễm kia...

4. Chương 4: Tử Quán Phong Vân Đàm

Rừng thưa bàng bạc sương khói, thuyền nhỏ phiêu phù theo dòng nước, Kinh Sư thành nơi cổ đô phồn hoa vào cuối xuân như được nhuộm một màu xanh biếc ngập tràn sinh cơ.

Thanh sơn loạn, phù vân phiêu, Kinh Sư thành túy túy hoa hương.

Đã đến Kinh Sư Thành, giang hồ nhân sĩ không ai không biết một địa phương, đó là “Túy Tâm tửu lâu”.

Trần niên Nữ Nhi Hồng, thưởng lạt Thiêu Dao Tử, sầu tràng Trúc Diệp Thanh... Loại rượu danh dương thiên hạ khiến người giang hồ say mê khó quên, không tiếc lời ca ngợi tán thán.

(Nữ Nhi Hồng lâu năm, cay nồng Thiêu Dao Tử, sầu buồn Trúc Diệp Thanh @.@ Trúc Diệp Thanh, Thiêu Dao Tử cùng Nữ Nhi Hồng đều là loại rượu nổi tiếng)

“Ngũ hồ tứ hải tiêu dao khách, tam giáo cửu lưu du nhàn bằng.” Ở nơi đây mọi người không chỉ được phẩm loại rượu thượng đẳng, còn có thể sướng đàm vô lâm phong vân, thoải mái tán gẫu cùng bằng hữu. (ngũ hồ tứ hải: năm sông bốn biển, tam giáo cửu lưu: đủ hạng người)

Túy Tâm tửu lâu ngư long hỗn tạp, loại sự tình có người sau khi uống rượu loạn ngôn, đắc tội giang hồ nhân sĩ phơi bày nơi đây nhiều vô số kể.

“Ba –“ Thanh âm mộc phiến vỡ thật mạnh trên mặt bàn truyền đến, tiếng người ồn ào trong tửu lâu nháy mắt an tĩnh lại.

Chỉ thấy một vị lão ông đồng nhan bạch phát, tay cầm chiết phiến, gò má hồng nhuận, con ngươi híp lại quan sát mọi người dưới lầu, từng trận ủng hộ truyền đến hòa nhịp với tiếng phách gõ của lão ông. (đồng nhan: mấy lão đầu mặt phúng phính hồng hồng như trẻ con đấy)

“Loạn thế giang hồ thiên thu vũ, khi nào mới có thể bình phân tranh?” Lão ông vuốt vuốt chòm râu, đề cao âm lượng, lại khê thở dài.

Những người ngồi bên dưới có chút trầm mặc.

“Tràng quyết chiến hai mươi năm trước kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, có thể nói là trời đất sinh bi, cỏ cây ta thán. Nam phương bá chủ Hách Liên Thiên cùng Bắc phương bá chủ Nam Cung Liệt tại Tử Cẩm Phong huyết nhiễm hồng vân, thị sát thành diên, tranh đấu thảm liệt ba ngày ba đêm, nguyên bản giang hồ vốn yên bình lại một lần nữa kinh đào hải lãng. . .” Mọi người kinh ngạc nhìn biểu tình hứng khởi của lão ông, không khỏi trong lòng đại chấn.

“Ba –“ Lại một tiếng mộc phiến vang lên, “Không ngờ ba ngày sau, hai người đều ôm thương tích trở về, đến tột cùng ai thắng ai bại không người biết, nhưng từ ngày đó trở đi, Hách Liên Thiên tính tình đại biến, Nam Cung Liệt bất ngờ chết trong nhà không rõ nguyên do, vô lâm mất đi sự quản chế của hai phương bá chủ, lại nhiễm một trận tinh phong huyết vũ.”

Vô rượu ngã lắn trên mặt bàn, chảy ra tửu thủy róc rách nhưng đám người sớm đã không để ý, tập trung nghiêng tai lắng nghe.

“Cuối cùng!” Lão ông nhìn khắp bốn phía, hô lớn, “Có người can đảm đứng lên! Thiên Địa Minh minh chủ Tư Đồ Phách bình ổn can qua, tập hợp bảo vật ‘Tứ linh đồ’, trọng chấn vô lâm, kết quả là hai mươi năm thái bình chỉ thế.”

“Hảo –“ Bỗng nhiên chúng nhân hưởng ứng, vỗ tay như sấm triều.

Đúng lúc mọi người cảm xúc sôi trào, lại một tiếng mộc phiến vang dội. “Đáng tiếc a. . .”

Chúng nhân chợt ngừng hô hấp.

Lão ông khê lắc đầu thở dài, “Trăm năm giang hồ, vĩnh viễn đều có rất nhiều chuyện chúng ta không biết.”

“Trong tràng chiến đấu kịch liệt trên Tử Cẩm Phong đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, Hách Liên Cô Tuyết vì sao lại giết thân sinh phụ thân, nhi tử của Nam Cung Liệt rốt cuộc lưu lạc ở nơi nào, những việc ấy không người biết, không người hiểu, hơn nữa –“

Lão ông dừng một chút, “Huyền cơ giấu trong Tứ linh đồ không ai nhìn thấu!”

Khi chúng nhân nơi đây đều lắc đầu thở dài, lão ông nâng thanh âm lên cao nhất: “Hai mươi năm sau!”

“Trường Giang sóng sau đè sóng trước, lứa hậu bối cường mãnh lại nhắc lên giang hồ huyết lãng. . . Vô lâm chi tranh, vĩnh viễn là chính tà bất lưỡng lập!”

“Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, đáng tiếc, cũng là phong vân bất đồng lộ a. . .”

“Đương kim vô lâm chính đạo còn chưa ổn định, vô lâm tà giáo lại cường thế phát triển, ba năm trước, ‘Vô lâm đệ nhất ma giáo’ Nhật Nguyệt Giáo không hiểu vì sao mai danh ẩn tích, giáo chủ Lộng Nguyệt chẳng biết đi về đâu.”

“Ngay tại một năm Lộng Nguyệt mất tích kia, có một thiếu niên xuất hiện, Hách Liên Cô Tuyết tại vô lâm đại hội thượng lôi đài không đến một nén nhang thời gian, dùng võ công kinh thể hải nhân chấn động thiên hạ, lấy được xưng hào ‘Vô học thần thoại’.”

Lão ông lắc đầu thở dài nói, “Ai, chỉ tiếc vị thiếu niên này xuất hiện không đem phúc trạch đến cho vô lâm chính đạo, ngược lại càng thêm điên cuồng tàn sát. . .”

“Kể tục vị trí của Hách Liên Thiên, Hách Liên Cô Tuyết đã đưa Ngạo Thần Cung phát triển đến xu thế thôn tóm một nửa vô lâm, huyết tẩy Tứ đại sơn trang, Ngũ đại kiếm phái, tâm tính tàn nhẫn vô tình so với Lộng Nguyệt chỉ hơn chứ không kém a. . .”

Lúc này có người nhin không được phần nộ hô lớn:

“Hách Liên Cô Tuyết chẳng những tự tay giết chết thân sinh phụ thân, ngay cả sư huynh đệ đồng môn cũng giết, ta nghe nói mấy ngày trước, Thanh Long Môn dưới trướng Thiên Địa Minh bị tứ đại tòa sử của hắc trong một đêm tẩy kiếp không còn, Hách Liên Cô Tuyết còn chặt bỏ thủ cấp của Tiêu môn chủ.”

Lại một người cảm thán: “Nghe đồn Hách Liên Cô Tuyết chính là tuyệt thế mỹ nhân a, thế nào lại mang tâm địa ác độc như vậy?”

Có người ầm một ngum Thiêu Dao Tử, trong miệng phả ra men say nói, “May mắn Lộng Nguyệt đã mai danh ẩn tích, nếu Lộng Nguyệt tái xuất giang hồ, hắc cùng Hách Liên Cô Tuyết hai tên ma đầu còn không phải đem vô lâm này khuấy đảo một hồi long trời lở đất?”

“Ma đầu kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ không ai có thể chống lại –“

“Có!” Một người hô lớn, “Thiên Địa Minh Thiếu minh chủ Tư Đồ Không Thành không phải muốn diệt trừ tà giáo, đem lại thái bình cho vô lâm sao!”

“Ba –” Một phiến một lần nữa đập mạnh lên mặt bàn, “Tư Đồ Không Thành nhi tử của Tư Đồ Phách, lấy đảm lược cùng tài năng hơn người lệnh cho vô lâm bạch đạo thuần phục dưới chân, ngoài ra, Phi Vân Lâu lâu chủ Mộ Vân Khuynh trác tuyệt anh tài không chút yếu kém so với Tư Đồ Không Thành, xây dựng địa vị vững chắc trong vô lâm, hai vị ‘Bạch đạo song long’ này lấy việc giữ gìn vô lâm yên ổn làm nhiệm vụ của mình, viết nên một đoạn giang hồ truyền kỳ a. . .”

Lão ông ho khan một tiếng, thanh âm bỗng trở nên trầm thấp mà bất đắc dĩ, “Đến tột cùng ai thắng ai bại, đến tột cùng ai có thể đem giang hồ phân liệt thống nhất, đến tột cùng ai có thể xưng bá thiên hạ, những điều này xem ra không người biết được. . .”

Giang hồ vĩnh viễn không có một ngày bình yên. . .

Thình lình có một người đứng dậy, tựa hồ mới uống rượu xong, can đảm bạo tăng, hắc hô lớn, “Hừ, Lộng Nguyệt ma đầu kia hiện tại không phải đã mặc danh kỳ diệu mất tích sao, mặc kệ Hách Liên Cô Tuyết có bao nhiêu năng lực, hắc chẳng qua chỉ là một xú tiểu tử mới hai mươi tuổi đầu, muốn xưng bá thiên hạ còn chưa tới phiên hắc!”

Hoàn toàn yên tĩnh.

Chúng nhân khiếp hãi nhìn hấn, mặc phiến không phát ra thanh âm, không một tiếng động ồn ào vang lên, bởi vì, chỉ cần người còn thanh tỉnh, không một ai dám nói ra những lời nói “liều mạng” như vậy.

Người kia đã say, hấn lắc lư đứng trên bàn, cất giọng nghẹn ngào, “Trang chủ của chúng ta, Giang Ngạc, tang mệnh trong tay Hách Liên Cô Tuyết, hấn. . . giết chết trang chủ cũng không để toàn thân! Nếu không phải lão tử liều mạng theo địa đạo đào tẩu, lão tử đã sớm trở thành cô hồn dưới tay hấn, sơn trang của chúng ta, toàn bộ năm trăm tám mươi nhân mệnh đều chết trong tay hấn!”

Người nọ hít sâu một hơi, ngửa đầu thét dài, “Hách Liên Cô Tuyết, người con mẹ nó chết không được tử tế —”

“A —” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, một mặt bạch quang chói mắt lấy tốc độ cực hạn tổn thương ánh mắt chúng nhân, chờ đến khi mọi người có thể phản ứng, đã thấy một thi thể huyết nhục mơ hồ vắt ngang trên mặt bàn, người nọ đang mở miệng, chết không nhắm mắt.

“Ngạo. . . Ngạo Thần Cung.”

Trong giây lát, mọi người đều chật vật chạy khỏi Túy tâm tử lâu, một khắc cũng không dám lưu lại.

Tuy rằng chuyện như vậy ở Túy tâm tử lâu xảy ra không phải một hai lần, nhưng lúc này đây không ai có thể nhắm mắt làm ngơ, danh tự người nọ vừa mắng chửi chính là cấm kỵ trong lòng chúng nhân, mọi người không ai muốn chết một cách hồ đồ như vậy, càng không ai muốn dừng lại trước mặt tử thần nửa giây.

Bởi vì, người của Ngạo Thần Cung, nhất định ở ngay phụ cận.

5. Chương 5: Khuynh Thế Băng Nhan

Hồ sen bàng bạc sương khói, phản chiếu sắc trời nhợt nhạt mông lung một mảng sương mờ.

Bờ hồ sen kéo dài vài dặm, dập dờn mê ly cùng thanh u, từng gợn hơi nước tràn ngập không gian ngoài cung điện như tuyết quốc, phác nên vẻ mỹ lệ mộng ảo như tiên cảnh.

Bạc vụ bao phủ mấy chục bậc thềm đá bạch ngọc, ngẩng đầu nhìn lên, mơ hồ có thể thấy được lương đình trên đỉnh ngọc thạch giai, góc mái hiên bốn phía uốn cong có treo tử sắc phong linh, linh âm thanh thúy như thiên âm đã thất truyền từ lâu. (ngọc giai: bậc thềm, phong linh: chuông gió)

Trong lương đình đậm đậm sương mù, ẩn ẩn chiếu rọi một mặt hỏa hồng yêu diễm.

“Hồng ngọc phượng vĩ cầm” điêu khắc phượng hoàng ở đuôi cầm, trầm miên u tĩnh trên thanh thạch ngọc án, ngọc chỉ khê gảy bằng huyền, đem âm phù thể mỹ chuyển thành ai uẩn sênh ca, tú bào hỏa hồng sắc buông xuống trên bạch ngọc thạch, từng cánh hoa đào như bị cầm thanh tác động, trong gió phiêu linh mạn vũ, khiến dung nhan tuyệt mỹ càng thêm vài phần yêu mị. (ai uẩn: bi thương dịu dàng, tú bào: ‘bào’ là trường bào, ‘tú’ là đồ thêu)

Hồng mâu lưu chuyển gợn sóng, như nước suối đầu xuân khi tuyết tan trời ấm, từng sợi hồng phát tựa hỏa thiêu liên hoa, trong màn sương xa xăm nở rộ, cảm âm tiên nhạc, dưới bầu trời bích ngọc kể lẻ nổi cô tịch muôn đời. (liên hoa: hoa sen)

“Xuất hiện đi.”

Sương khói tản ra, để lộ hai vị nam tử, thân hình thẳng tắp đứng sau Hách Liên Cô Tuyết.

“Cung chủ, thuộc hạ đã đem thi thể Tiêu Tùy đưa đến Thiên Địa Minh.”

Tiếng đàn trầm bổng sâu kín, không thể nghe ra tâm tư cảm tình, hồng mâu mỹ lệ trong suốt lạnh lẽo như hàn đàm.

“Tư Đồ Không Thành đã phái Lăng Nhật, Trác Phong nhị vị đường chủ tra xét nơi hạ lạc của Mặc Lâm Đồ.”

Ngón tay Hách Liên Cô Tuyết mạnh mẽ lướt qua bảy sợi cầm huyền, như một mặt gợn sóng mãnh liệt thâm trầm, lập tức một chương đánh về phía bằng huyền dư âm còn đang rung động, tiếng đàn nhất thời ngừng bật.

“Đem hai người kia giết cho ta.”

“Tuân mệnh.”

“Đi đi.”

Thân hình hai người chợt lóe, biến mất trong đám sương mờ.

Ngay lúc đó, làn mi Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ xuống, tựa hồ đã nhận ra điều gì.

Thân hình từ trong lương đình hạ xuống mặt đất, hồng bào giữa không trung xẹt nên một đường cong yêu dị, chấn động những cánh hoa đào vương trên người bay lả tả.

“Người đến làm gì?” Lời nói không mang theo chút cảm tình từ bờ môi mỏng thản nhiên tràn ra.

Chỉ thấy một nữ tử vận hắc y bước ra từ trong rừng hoa đào, hắc sa che mặt, mảnh lụa trên đầu đen như mực, toàn thân cao thấp chỉ có cặp mắt thoáng hiện hào quang, như ngôi sao sáng duy nhất giữa đêm đen tăm tối.

Nữ tử lẳng lặng nhìn khuôn mặt Hách Liên Cô Tuyết nghiêng nghiêng như thần chi, hồi lâu mới run rẩy mở miệng, “Cô Tuyết. . .”

Hách Liên Cô Tuyết khinh thường liếc mắt nhìn nữ tử một cái, vừa định rời đi liền bị nữ tử gọi lại.

“Người giết Tiêu Tuyền?”

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, lạnh lùng nhìn nữ tử che mặt trước mắt, hồng mâu thoáng hiện lãnh quang quyết tuyệt, “Liên quan gì tới người?”

“Cô Tuyết. . .”

“Đừng gọi ta!”

Đôi mắt nữ tử hiện lên nhàn nhạt thủy quang, nàng nhìn lên dung nhan tuyệt mỹ của Hách Liên Cô Tuyết khiến nàng hít thở không thông, trái tim ẩn ẩn đau đớn.

“Không cần phải cùng Thiên Địa Minh là địch được chứ?”

Khóe miệng Hách Liên Cô Tuyết cong lên lộ ra tiểu ý băng lãnh tà mị, “Ta không phải hài tử của người, mau đem tâm địa bỏ tất dư thừa đó thu lại đi, chuyện của ta không cần người quan tâm.”

“Ta đáp ứng cha người. . .”

Nữ tử còn chưa nói xong, năm ngón tay Hách Liên Cô Tuyết không lưu tình chút nào bóp chặt yết hầu của nàng, âm ngoan quyết tuyệt, hồng mâu tựa huyết.

“Ta đã cảnh cáo người, đừng trước mặt ta nhắc đến cái tên cảm thú cũng không bằng đó!”

Hồng mâu trầm tĩnh quyết tuyệt, giống như giữa bóng tối u ám khơi dậy một đoàn liệt hỏa, loại ánh mắt thiêu đốt tận linh hồn pha lẫn cừu hận điên cuồng.

Lực đạo khiến người ta hít thở không thông nhuộm sắc mặt nữ tử một mảnh ửng hồng, nhưng nàng không phản kháng, song đồng trong suốt ứat át thủy quang, nhưng tuyệt không có một tia hận ý.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn nữ tử trước mắt, chậm rãi buông lỏng năm ngón tay.

“Nếu không phải xem ở phân lượng người là mẫu thân của hắc, ta đã đem người chôn cùng Hách Liên Thiên.”

Hỏa hồng trường phát trong gió mặc sức phiêu động, như huyền điệp uyển chuyển bay múa bên cánh hoa thơm, diện dung yêu đã hiển lộ vẻ lành lành làm say lòng người.

“Ta biết người muốn ‘Tứ linh đồ’. “ Nữ tử hơi rũ xuống mi mắt, “Ta sẽ giúp người!”

“A a. . . Thật đáng chê cười!” Khóe miệng Hách Liên Cô Tuyết vạch nên một nụ cười trào phúng, hồng mâu hàn quang chợt hiện, “Sở phu nhân, thứ ta muốn lấy là do nhi tử của người thủ hộ, người xem có phải muốn giúp sai người?”

“ ‘Tứ linh đồ’ vốn nên là của người!”

Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt giật mình, lập tức xoay người, đem luồng u quang thoáng hiện trong đáy mắt che dấu thật sâu.

“Đó là nguyện vọng của cha người, ta sẽ giúp người.”

“Không cần!” Hách Liên Cô Tuyết một hơi từ chối, “Ta muốn có ‘Tứ linh đồ’ không phải vì Hách Liên Thiên!”

Hai mắt nữ tử vẫn chăm chú dõi theo huyết sắc hồng mâu, đau lòng đến không thể hô hấp.

“Sở phu nhân, người kỳ vọng sao?” Hách Liên Cô Tuyết nâng lên cằm của nữ tử, hồng mâu điểm lệ nở rộ về mị hoặc mà tràn ngập thị huyết, “Kỳ vọng. . . Một ngày ta đem toàn bộ võ lâm nắm trong lòng bàn tay, ân?”

“Cô Tuyết, người vì sao phải như vậy?” Thanh âm nữ tử khàn khàn run rẩy, mang theo vô hạn thương tiếc.

“Người cho rằng. . . Ta còn là tiểu hài tử vô tri mặc nhân chà đạp ngày đó sao?”

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nở nụ cười, vô tận mị hoặc, vô tận. . . thê lương.

“Vì sao?” Hồng mâu chợt lóe, khóe miệng uốn thành một đường cong đầy mỉa mai chế giễu, “Sở Vân Sương người lại không biết vì sao?”

Câu nói như búa tạ đập thẳng vào lòng ngực nữ tử, trong tâm run rẩy đến mức nàng không thể khống chế, nữ tử khẽ nhắm hai mắt, hắc sa trong làn giò nhẹ mờ ảo mà quạnh hiu.

Hách Liên Cô Tuyết phát tay áo rời đi, thanh âm u tịch trong màn sương thản nhiên vọng lại.

“Hách Liên Thiên đã chết, người không cần phải ở lại đây, nếu muốn gặp nhi tử, người có thể đến Thiên Địa Minh cùng hắc mẫu tử đoàn tụ, tránh cho hắc mẫu nghĩ người đã chết, hiểu lầm ta đến lúc này!”

Một phiến phi hoa, rơi xuống mặt đất hồng diễm, giữa thiên địa tàn tồn.

Vạt áo hỏa hồng theo gió lay động, như liệt diễm vĩnh viễn bất diệt, thẳng đến khi thân ảnh diễm hồng hoàn toàn tiêu thất trong sương khói, một giọt lệ trong suốt mới chậm rãi lăn xuống, hồi lâu cũng không bị gió xua tan. . .

6. Chương 6: Lưỡng Đạo Giao Phong

Một con đường nhỏ, cách tuyệt với Kinh Sư thành xa mỹ phồn hoa, ánh dương quang tà tà chiếu rọi, lộ ra từng đường cong âm lãnh. (xa mỹ: xa hoa lãng phí)

Lăng Nhật cùng Trác Phong không hẹn mà cùng đến từ hai đầu Nam Bắc của tiểu đạo, hai người đưa mắt nhìn nhau, thần sắc nghiêm túc.

Lăng Nhật cất tiếng: “Tìm được Mặc Lâm Đồ cứ trực tiếp nói với Thiếu minh chủ là tốt rồi, sao lại chọn địa phương quỷ dị như vậy?”

Trác Phong cả kinh, “Không phải người nói đã tìm được rồi sao?”

Bỗng nhiên, hai người phút chốc như ý thức được chuyện gì.

“Không xong, trúng kế!”

Gió lạnh thổi qua, trong giấy lát, một thân hình thẳng tắp sừng sững đứng trên mái hiên, phía trước hẳn là Kinh Sư thành phồn hoa, mà sau lưng chính là vẻ mặt thất kinh của Lăng Nhật cùng Trác Phong.

Nam tử một thân đậm lam trường bào, mày kiếm mắt sáng, từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt như bị hàn phong thấu xương điêu khắc mà thành, tảo liên thủ sáo bên tay trái kéo dài đến tận khúc cong khuỷu tay, mặc phát bay múa, móng tay sơn màu diễm hồng quý mị vô song. (tảo liên: xiềng xích, thủ sáo: bao tay, mặc phát: tóc đen như mực)

“Một trong tứ đại tòa sử của Ngạo Thần Cung. . .” Lăng Nhật run rẩy mở miệng, bởi vì hắn nhận ra mười ngón tay sơn móng màu diễm hồng kia.

Tương truyền tứ đại tòa sử của Ngạo Thần Cung, trên móng tay đều sơn màu, nhan sắc mỹ lệ, nhưng lại thoáng hiện ám ảnh tử vong.

“Thiên tòa thủ lĩnh, Vô Nhai.” Trác Phong nhìn tảo liên thủ sáo, không khỏi kinh ngạc.

Tuyệt kỹ độc hữu của Vô Nhai ẩn tàng trong tảo liên thủ sáo, chốn giang hồ không người không biết không người không hiểu.

Vô Nhai xoay người, thản nhiên nói, “Cùng lên đi.”

Lãnh phong đình chỉ, sát khí lan tràn.

Lăng Nhật cùng Trác Phong đều bày thế nghênh đón Vô Nhai, chuẩn bị một trận liều chết.

Vô Nhai mày kiếm chợt liễm, chỉ thấy một đạo lam quang hiện lên, từ trong tảo liên thủ sáo bắn ra một mặt kiếm nhận, tựa như mãnh thú ẩm huyết.

Kiểm nhận so với tơ lụa còn mềm mại hơn, nhưng khi xẹt qua trước mặt Trác Phong, bỗng nhiên cứng rắn như huyền thiết, từ trên cao đánh xuống, một đạo huyết quang bắn ra bốn phía, mặt người biến thành hai nửa.

Lăng Nhật nhất thời biến sắc, hắn thậm chí còn không nhìn rõ Vô Nhai làm thế nào mà xuất kiếm.

“Sưu –“

Đúng lúc Lăng Nhật sắp thành vong hồn dưới kiếm, mấy trăm ngọn ngân châm như màn mưa nháy mắt bay tới, chặn lấy kiếm nhận của Vô Nhai.

Bạch ảnh hiện lên, thẳng tắp đứng trước mặt Lăng Nhật.

Nam tử khoe miệng mỉm cười, bạch y tiêm trần, bên hông dắt một thanh chiết phiến, thanh sắc ngọc phượng treo ở đuôi chiết phiến long lanh trong suốt, đón gió lay động. (chiết phiến: quạt xếp)

“Băng phách thần đạn.” Vô Nhai thản nhiên nói.

“Thực cốt tam sát.” Bạch y nam tử tiểu dung chân thành.

“Mộ lâu chủ, mời người tránh ra.”

Bạch y nam tử vẫn như trước ôn hòa mỉm cười, nhưng trong tiểu dung ẩn chứa nỗi cô đơn không thể nói hết, “Đây là ý tứ của cung chủ các người sao?”

Vô Nhai mũi chân khẽ điểm, lao đến như một trận lệ phong, “Mộ lâu chủ, cung chủ chi mệnh không thể trái, đắc tội.” Hắn chuyển thân, hướng Lăng Nhật phía sau bạch y nam tử công tới.

“Một khi đã như vậy, ta cũng đành đắc tội.” Bạch y nam tử rút ra chiết phiến bên hông, cổ tay vừa chuyển, mấy trăm mai ngân châm như lê hoa đài vũ phong mang tứ khởi, ngăn cản kiếm nhận.

“A –“ Một tiếng hét thảm vang lên.

Bạch y nam tử cả kinh, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy từ trong ngực Lăng Nhật xuyên qua một lưỡi dao sắc bén, một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Lăng Nhật suy sụp ngã trên mặt đất, hai mắt vẫn mở to, phía sau hần, một nam tử mặc xích sắc đoạn y lẳng lặng mà đứng, bên hông đeo một thanh huyền sắc thiết kiếm, móng tay lấp lánh sắc hồng yêu dị. (xích sắc: màu đỏ)

Huyền sắc thiết kiếm nhìn như bình thường, lại khiến hết thầy giang hồ nhân sĩ nghe tin đã sợ mất mật.

Cổ Phong thập tam kiếm – độc môn tuyệt kỹ của Tập Phong.

“Ta vẫn muốn một bước.” Bạch y nam tử thu hồi vũ phiến, đuôi quạt theo động tác gọn ghẽ linh hoạt của hần nhẹ nhàng đong đưa. (vũ phiến: quạt lông)

Tập Phong lên tiếng: “Mộ lâu chủ, người phải hiểu được, Ngạo Thần Cung chưa bao giờ thất thủ.”

Bạch y nam tử nhìn thi thể vô cùng thâm trầm nằm trong vũng máu, lập tức nhắm chặt hai mắt.

“Vì sao giết bọn hần?”

“Cung chủ chi mệnh, không cần nguyên do!” Thân hình hai người chợt lóe, nháy mắt đã biến mất.

Bạch y nam tử mỉm cười chua xót, con ngươi sáng như sao trời thoáng hiện nhân nhật bi thương.

Chỉ đơn giản nhìn về bề ngoài, tựa hồ không ai tin tưởng, vị nam tử mặt như quan ngọc, khóe miệng vĩnh viễn nở nụ cười ấm áp như xuân phong này lại là Phi Vân Lâu lâu chủ cùng Tư Đồ Không Thành tề danh, Mộ Vân Khuynh. (tề danh: nổi tiếng ngang nhau)

“Người thật sự, không có nguyên do sao. . .”

Mộ Vân Khuynh thì thầm, hần bùm ngực, hơi quy xuống, lập tức ho ra một ngụm máu tươi.

7. Chương 7: Tâm Chi Tình Kết

Trời nước một màu xanh biếc, ánh nắng vàng óng chiếu lên lương đình loang lổ toái ảnh, gió mát lay động hoa phục bằng cẩm tú của nam tử, thanh phật thủ ngọc trầm rực rỡ đong đưa.

“Không sai, ta tới chậm một bước, đáng lẽ có thể ngăn trở.” Thanh âm Mộ Vân Khuynh rất nhẹ, như tiếng cành liễu phát phơ trong gió.

Tư Đồ Không Thành xoay người, khẽ lắc đầu, “Hần nếu muốn giết người, ai cũng không ngăn cản được.”

Khóe miệng Mộ Vân Khuynh nhếch lên thành một nụ cười nhạt, ánh mắt nhu hòa đậm đi loạn thế phù hoa, hần ôm ngực biếng nhác tựa vào cột trụ, nụ cười có vẻ khó đoán, “Cảm giác như thế nào?”

Tư Đồ Không Thành hít một hơi thật sâu, “Người cho rằng mấy năm qua hần giết người còn ít sao?”

Mộ Vân Khuynh nhú mày, “Vô tâm, vô tình, hần không còn là người đó.”

Tư Đồ Không Thành ngưng thần nhìn nơi xa, con ngươi thâm trầm như đem cả chân trời hút vào vực sâu không đáy, “Sinh mệnh con người có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, một bước sai, toàn cục vô pháp xoay chuyển, lỗi lầm trong quá khứ, chú định cả đời hối hận.”

“Đúng vậy a. . .” Mộ Vân Khuynh thờ ơ mỉm cười, “Tư Đồ Không Thành người có bất đắc dĩ, có khát vọng, có trách nhiệm, cho nên lúc trước người thà làm hần hận, cũng không nguyện ý thành toàn cho hần.”

“Người không cần dùng những lời này để đả kích ta, người biết rất rõ lúc ấy. . .”

Tư Đồ Không Thành còn muốn nói điều gì, phượng vũ phiến trong tay Mộ Vân Khuynh đã đặt lên môi hắn, ngăn trở câu kế tiếp.

Sợi tóc bay bay, bạch y phát phơ, Mộ Vân Khuynh vẫn nở nụ cười như gió nhẹ, lan tỏa ấm áp nhưng lại ẩn ẩn pha trộn một tia trống vắng.

“Ta đã không còn nhớ rõ lúc ấy phát sinh chuyện gì, ta chỉ nhớ câu nói sau cùng của hắn.” Mộ Vân Khuynh chăm chú nhìn Tư Đồ Không Thành, cười nhạt nói, “Thiếu minh chủ, muốn ta nhắc người nhớ lại một chút không?”

“Không cần.” Tư Đồ Không Thành ngắt xuống một bông hoa đào nở rộ trong lương đình, lẳng lặng nhìn, cánh hoa đỏ sẫm lại so ra kém một mặt hồng y chói mắt.

Đôi mắt thâm hồng như hoa anh túc màu máu, lạnh lẽo đến nỗi có thể khiến nước suối khoảnh khắc đông lại.

Hắn lạnh lùng dõi theo y, không mang theo một tia cảm tình cùng quyến luyến, hồng y thiếu niên mười lăm tuổi phẳng phất như nháy mắt đã trưởng thành.

Sáu năm, y vẫn nhớ kỹ ánh mắt sau cùng của hắn.

Vô tận lạnh lẽo, vô tận thê ai, yếu đuối như nhụy hoa điêu tàn, rồi lại kiên định như ngàn năm hồng thạch.

Sáu năm, y vẫn nhớ kỹ tiểu dung sau cùng của hắn.

Mang theo bi thương, so với nước mắt càng khiến lòng người chua xót.

Hắn nói, người sẽ hối hận, người nhất định sẽ hối hận.

Hắn nói, một ngày nào đó ta sẽ cho các người những kẻ đã thương ta, trả giá thật nhiều.

Hắn nói, từ nay về sau, tâm ta đã chết. . .

Quá khứ khép lại, có đau thương, có hối hận, vốn tưởng rằng sẽ không vướng bận, vốn tưởng rằng thời gian có thể hòa tan hết thấy, nhưng vẫn bị ràng buộc thiêu đốt tâm can, thủy chung vẫn không quên được một người như hắn. . .

“Hảo, hảo, nhìn bộ dáng thâm trầm của người thật không thích hợp chút nào.” Mộ Vân Khuynh nở nụ cười, đem vò rượu ném sang cho Tư Đồ Không Thành đang đứng ở đối diện.

Tư Đồ Không Thành vững vàng bắt lấy vò rượu, giữa đầu ảm một ngum, tửu thủy như hồng tuyến theo khóe miệng tràn ra, mê túy hồi ức, cũng mê túy trái tim tê dại đã lâu.

“Ba!”

Một quả tâm hình phi tiêu bắn vào, Tư Đồ Không Thành nháy mắt dùng song chỉ kẹp lấy phi tiêu, đem vò rượu ném cho Mộ Vân Khuynh.

“Ra đi.”

Bỗng nhiên, một vị nữ tử bay vọt vào trong lương đình, da trắng như tuyết, môi tựa hồng anh, sa quần màu đậm phần khoắc lên dáng người lả lướt, thanh nhã thoát tục, thân hình uyển chuyển duyên dáng lộ ra sắc đẹp khuynh thành.

“Linh Xu?”

Hàn Linh Xu cười khê: “Không Thành ca ca cùng Vân Khuynh ca ca ở trong này thâm hao tổn tinh thần sao?”

Tư Đồ Không Thành không trả lời, mà Mộ Vân Khuynh vẫn như cũ một bộ tiểu ý thản nhiên.

Mộ Vân Khuynh cười nhạt nói, “Vị hôn thê đã ở nơi đây, tại hạ cáo từ trước.”

Lời vừa nói xong, làn da nõn nà của Hàn Linh Xu như bị nhuộm một mảnh đỏ bừng, tựa hồ không dám nhìn Tư Đồ Không Thành mi vũ anh tuấn cùng hắc đồng sâu thẳm.

“Vân Khuynh ca ca không cần đi.” Hàn Linh Xu khẽ cười, “Ta nghe nói ngày mai Vô lâm đệ nhất danh kỹ Hạ Ngâm Hà ở Yên Vũ Lâu đánh đàn hiến nghệ, chúng ta đi xem.”

“Không cần nhiều chuyện.” Tư Đồ Không Thành nghiêm túc nói.

Hàn Linh Xu đi đến trước mặt Mộ Vân Khuynh, lắc lư cánh tay hắn, nở nụ cười hoạt bát.

Mộ Vân Khuynh cười khẽ, “Ta thích ‘Tương tư lệ’ của Yên Vũ Lâu, từ nhập sầu tràng, quên đi một đoạn tương tư đau khổ cô độc.”

Hàn Linh Xu không che giấu đáy lòng mừng rỡ, lập tức chạy khỏi lương đình, vừa chạy vừa quay lại hô to, “Ngày mai ta ở Yên Vũ Lâu chờ hai vị —”

“Người đáp ứng thật sáng khoái.”

Mộ Vân Khuynh cười nhẹ, “ ‘Tương tư lệ’, người không muốn thử sao?”

Vừa lúc đó, Mộ Vân Khuynh hơi liếm mi, ho khẽ hai tiếng, khuôn mặt như ngọc nháy mắt trắng bệch.

Tư Đồ Không Thành chau mày, hắn nhìn vết máu tràn ra khóe miệng Mộ Vân Khuynh, thản nhiên nói, “Nội thương của người còn chưa khỏi hẳn?”

Đôi mắt như ánh sao thoáng hiện quang mang nhu hòa, Mộ Vân Khuynh cười giễu, “Một chưởng kia của hắn cũng thật đủ ngoan.”

Tư Đồ Không Thành mi mắt rũ xuống, tránh không nhìn vết máu chói mắt kia, nhãn thần cô đơn, “Trở về đi, nơi này lạnh, không tốt cho thân thể.” Nói rồi lập tức ly khai lương đình.

Hoa phục rực rỡ, lại không che dấu được bi thương trong lòng.

“Lòng ta đau, tuyệt sẽ không ít hơn người, vị trí của hắn trong lòng ta, người không cách nào tưởng tượng được.”

Cô Tuyết... Cô Tuyết... Người thật sự phải làm hoa tuyết băng lãnh như vậy, phong tỏa linh hồn cùng trái tim thật sâu, vĩnh viễn cũng không hòa tan?

Trong lương đình gió cuốn lên nổi tịch liêu, tuyết bạch y sam phiêu phiêu trong gió, phảng phất có tiếng người thầm thì, như đang đổ lệ tương tư.

8. Chương 8: Yên Vũ Lâu

Yên Vũ Lâu, Kinh Sư đệ nhất thanh lâu.

Tọa lạc bên bờ Bích Dao Hồ của Kinh Sư thành, xuân phong phát quần lam, thanh sơn ngọc quỳnh lâu.

Bích thủy đào hoa tung bay trong gió, như mưa bụi phiêu vũ trong Yên Vũ lâu thai, ở nơi đây có thể hưởng dụng vô tận nữ tử, mỗi người đều tài mạo song tuyệt.

Giang hồ nhân sĩ, quan lại quý nhân tình nguyện trong Yên Vũ Lâu mỗi ngày vung tiền chỉ vì được nhìn thấy bóng dáng của Yên Vũ Lâu thủ tịch đầu bài Hạ Ngâm Hà.

~*

~Đại lâu chạm trở tinh xảo, kẻ đến người đi không ngớt, thanh âm tiếp đón nhiệt tình, tiếng nghị luận ồn ào quanh quần bên tai.

Hết thủy ba tầng lầu đều đông nghịt, công tử ca cẩm y hoa phục, giang hồ nhân sĩ bên hông phối đao, quý tộc thương nhân kim quan hoa diện. . . Người đông nườm nượp trong Yên Vũ Lâu không có lấy một khe hở, chờ mong được chứng kiến phương dung của nữ tử khuynh thành.

Ở một góc vắng lặng, có hai người u tĩnh mà ngồi, giống như hai gốc cây tịch mịch trong biển hoa thảo hỗn tạp.

Ngọc từ tửu hồ, dạ quang bôi. (bôi: chén)

Rượu, là ‘Tương tư lệ’, người, là ‘Nhân trung chi long’.

Một người anh mi tuần nghị, một người ngọc diện hàm tiếu.

Tửu nhập sầu tràng, hóa thành tương tư lệ, giống như một giọt thủy châu trong mắt người tương tư. . .

“Từ xưa vốn nhiều hồng nhan bạc mệnh a. Hồng nhan họa thủy, quả thực một chữ cũng không sai.”

“Lời này là sao?”

Có người tấm tắc nói, “ ‘Tứ đại mỹ nữ’ danh chấn võ lâm – đầu bài Yên Vũ Lâu Hạ Ngâm hà, Phong Nguyệt Lâu đệ nhất vũ Đoạn Tư Tư, viên minh châu của Phượng Hoàng sơn trang Hàn Linh Xu, Mai Hương Các các chủ Độc Cô Y Mộng, trong đó một người tương tư thành tật, người còn lại vì tình mà điên, chỉ có hai người kia còn bình thường một chút.”

“Ai tương tư thành tật? Ai vì tình mà điên?”

“Người không biết? Hắc, chính là Hạ Ngâm Hà cùng Đoạn Tư Tư a.”

“Đoạn Tư Tư kia vốn có thể tìm được người thực tình yêu nàng, nhưng nàng lại không biết tốt xấu thông đồng với Nhật Nguyệt Giáo giáo chủ Lộng Nguyệt, Lộng Nguyệt chính là võ lâm đệ nhất ma đầu, tướng mạo ta chưa thấy, bất quá nghe nói nữ nhân gặp qua hắn đều cam tâm một lòng đối với hắn a, Lộng Nguyệt sủng qua Đoạn Tư Tư một hồi, kết quả cuối cùng còn không phải Lộng Nguyệt ngoạn chán đem nàng vứt bỏ, sau lại không biết vì nguyên nhân gì, Đoạn Tư Tư phát điên, hiện tại bị giam trong Phong Nguyệt Lâu, tránh cho nàng xuất môn gây náo loạn a.”

Một người giận dữ: “Hảo mỹ nhân như vậy lại bị Lộng Nguyệt phá hư, bất quá muốn trách cũng chỉ có thể trách nàng ta, yêu ai không yêu, cố tình đi yêu Lộng Nguyệt tên ma đầu trên dưới đều là độc, trúng tà cũng không đến mức điên cuồng như vậy.”

“Đó là Đoạn Tư Tư, Hạ Ngâm Hà lại bất đồng, cùng xuất thân chốn hồng trần, thế nhưng nàng lại là một tiểu mỹ nhân băng thanh ngọc khiết a, chỉ tiếc hiện tại nàng hình như sinh bệnh, bất quá bộ dáng bệnh tật của Hạ Ngâm Hà, một thân tư thái mảnh mai kia. . . Sách sách sách.”

“Phi, người nói Hạ Ngâm Hà băng thanh ngọc khiết? Nàng sinh bệnh không phải đều là vì tương tư gã tình lang vô danh kia sao?”

“Ta chỉ nghe Hạ Ngâm Hà yêu tình lang của nàng đến si cuồng, còn thổ lộ với hắn, hơn nữa cam nguyện đưa Yên Vũ Lâu cho hắn, nhưng tình lang của nàng lại chế giễu, cũng không nhìn mỹ nhân này lấy một cái.”

“Cái gì? Đem Yên Vũ Lâu đưa cho nam nhân vô lương tâm kia? Dựa vào cái gì? Bạc của chúng ta không phải đều rót vào trong túi nam nhân đó?”

“Hắc, đó là Hạ Ngâm Hà tự mình nguyện ý, cam nguyện vì tình lang dâng lên hết thảy, ai bảo nàng là đầu bài Yên Vũ Lâu, tú bà chiếu cổ nàng còn không hết, muốn trách chỉ có thể trách người không có bổn sự, không giành được hoan tâm của mỹ nhân.”

“Thiết, ‘Tứ đại mỹ nữ’ là cái gì a, các nàng có đẹp cũng còn kém xa Ngạo Thần Cung cung chủ a.”

“Cái gì? Ngạo Thần Cung cung chủ. . . Hách Liên Cô Tuyết?”

“Không phải, là tuyệt thế mỹ nhân Hách Liên Cô Tuyết a, đừng nói với ta người không biết hắn? Nghe nói khi hắn lần đầu xuất hiện tại võ lâm đại hội, toàn trường vô luận nam nữ lão ấu đều ngây dại như thất hồn lạc phách, ngay cả lão ni cô cũng động xuân tâm đó.”

“Hắn là nam nhân! Làm sao có thể đẹp hơn ‘Tứ đại mỹ nữ’? Lão tử mới không tin!”

“Không tin thì thôi! Lão tử nghe nói phàm là người nhìn qua Hách Liên Cô Tuyết, đời này nhìn thấy nam nhân nữ nhân gì cũng đều cảm thấy chướng mắt.”

“Hừ, cái loại ma đầu giết người không chớp mắt này không nhìn cũng vậy, ta chỉ biết hần tuyệt tình tuyệt nghĩa, sát huynh thí phụ, nghe nói Hách Liên Cô Tuyết còn lấy tim của cha hần Hách Liên Thiên để luyện công, trình độ biến thái chỉ có Lộng Nguyệt mới có thể so sánh.”

“Suyt — Người nói nhỏ một chút, cẩn thận kéo người của Ngạo Thần Cung nghe thấy, chính mình chết như thế nào cũng không biết.”

“Ba —“ Theo đó vang lên một tiếng vỡ nát thanh thúy, chỉ thấy dạ quang bôi trong tay Tư Đồ Không Thành đã thành mảnh vụn, máu tươi từ kẽ hở trong lòng bàn tay tràn ra, nhỏ giọt trên mặt bàn để lại từng vệt hồng ửng xinh đẹp . . .

9. Chương 9: Yên Vũ Mỹ Nhân Tương Tư Lệ

@Hôm nay ta ta up muộn bên TCTP, xin bù 2 c Khuynh thể bonus cho chư vị, hết nhé, T3 tuần sau up tiếp một lượt Khuynh thể, hảo hảo chờ ta a

~Đám người trong lòng chấn động, nguyên bản tâm tình tràn ngập khủng hoảng bị tiếng vang trong trẻo dọa cho sợ run, đều cúi đầu không dám mở miệng.

Mộ Vân Khuynh hơi nheo mắt, khóe miệng mỉm cười, khua chén rượu trong tay khiến tửu thủy nổi từng gợn sóng, “Không hổ là ‘Tương tư lệ’, vì ai tương tư vì ai rơi lệ, hảo tửu!”

“Không Thành ca ca, tay người làm sao lại chảy máu?” Hàn Linh Xu đã đến, ân cần hỏi han.

Tư Đồ Không Thành lúc này mới hồi phục tinh thần, lạnh nhạt mở miệng: “Không có việc gì.”, hần đoạt lấy dạ quang bôi của Mộ Vân Khuynh, uống một hơi cạn sạch.

Mộ Vân Khuynh nâng mắt nhìn Tư Đồ Không Thành nhú chặt mi, sau đó mỉm cười nói, “Hảo tửu phải tinh tế phẩm mới có hương vị, nếu giống như người chẳng phải đã lãng phí hương thuần bên trong rượu sao?”

“Hương thuần?” Tư Đồ Không Thành bỗng nhiên phá lên cười, nhưng ẩn trong tiểu dung có chút chua xót, “Trừ bỏ cay đắng đau khổ, ta cái gì cũng không ném được.”

“Đúng vậy a. . .” Mộ Vân Cung vẫn tươi cười không giảm, “Bất quá, nếu là ‘lệ’, sao có thể không đau khổ?”

Đến tận cùng là rượu cay đắng hay tâm đau khổ, người ắm rượu thế nào lại không biết?

Bỗng nhiên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng an tĩnh trở lại.

“Đi ra, đi ra rồi!” Hàn Linh Xu hưng phấn hô to.

Bức rèm che bằng lụa mỏng được hai nha hoàn nhẹ nhàng nâng lên.

Chỉ thấy một nữ tử tha thướt, chậm rãi từ trên thang lầu đi xuống.

Mắt ngọc mày ngài, liễu điệp yên mi, ẩn ẩn gợi tình, như đóa hoa mỹ lệ soi bóng trên mặt nước, lại như liễu thụ nhu nhược lay động trong gió khiến người ta thương cảm.

Nữ tử một thân y sam màu lục nhạt tựa sương khói, làn lụa mỏng theo hoa trong suốt ẩn hiện lộ ra làn da mềm mại trắng nõn, khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt, mảnh mai yếu điệu tấn hiện mỹ cảm khuynh quốc khuynh thành.

Mọi người ở đây đều mở to hai mắt, tất cả đều bị sắc đẹp khuynh thành hấp dẫn.

Hạ Ngâm Hà, quả thực danh bất hư truyền.

.

Hạ Ngâm Hà đi đến phía trước thạch thai, nhẹ nhàng ngồi xuống, cúi đầu rũ mắt liền bắt đầu đánh đàn.

Cầm thanh du dương như thổ lộ tình yêu say đắm của nữ tử si tình, ngón tay nhỏ nhắn khẽ gảy cầm huyền, khi thì âm vang hữu lực, khi thì nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, mỗi một cử chỉ đều mang theo vẻ quyến rũ vô hạn.

Khinh sa theo gió phiêu vũ, cầm âm thâm trầm lưu luyến.

Hồ tê phát hạo xỉ, tố phu nhược ngưng tuyết. (câu đầu ta không biết, câu sau ý nói làn da trắng nõn như ngưng tuyết, nguyên câu là ca ngợi nét đẹp của Hạ Ngâm Hà)

Nhân gian yên vũ, từ xưa đến nay vốn lắm kẻ đa tình, một thoáng gặp gỡ như tơ như mộng, tình yêu không được đáp lại, lời cự tuyệt phũ phàng khiến lòng người sầu buồn thương cảm.

Lệ ngân tuôn rơi, trong tâm lại không biết hận ai.

Mi mắt rũ xuống ẩn ẩn lệ châu, nỗi thương tâm chan chứa cõi lòng, suốt một đời Hạ Ngâm Hà chỉ vì một người mà khuyh tâm. (khuyh tâm: ái mộ, cảm mến)

Trong tiếng đàn uyển chuyển du dương, mọi người đều có thể nghe ra nỗi si oán của Hạ Ngâm Hà, mà vị nữ tử này lại dùng đợi chờ đằng đẳng dối lấy một tình yêu vô vọng.

Song trên thế gian kẻ si tình đâu chỉ một mình Hạ Ngâm Hà?

Khúc tắt.

Mọi người đều say.

Mồ hôi nhàn nhạt thấm qua y sam, hiển lộ thân hình hao gầy vì tương tư.

Cổ hương cổ sắc, nữ tử nhẹ nhàng đứng lên, hơi cúi người rũ mi mắt.

“Hảo –“ Tiếng vỗ tay đình tai nhức óc, cả Yên Vũ Lâu sôi trào như thủy triều.

“Hạ cô nương, đừng chờ đợi gã tình lang bạc tình kia nữa, đi theo đại gia ta, cam đoan người cả đời vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết.” (Yên Vũ Lâu của người ta đã gấp trăm lần của người rồi, khỏi khoe)

“Đúng, Hạ cô nương, bao nhiêu bạc lão tử đều nguyện ý ra, chỉ cần người đi theo lão tử, lão tử cho dù táng gia bại sản cũng muốn có người –“ (hừ, có giỏi thì đưa hoàng kim ra, bạc thiếu gia ta cũng có)

“Hạ cô nương, tình lang của người cô phụ người, lão tử tuyệt sẽ không cô phụ người!” (ta khinh, không cô phụ là thế nào? Mỗi ngày ân ân ái ái sao?!)

“ . . . ”

Hàn Linh Xu không khỏi bĩu môi nói, “Hừ, nếu ta thấy gã bạc tình kia, quyết phải đem hắc thiên đao vạn quả.”

Mộ Vân Khuynh nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Hàn Linh Xu, sau đó quay sang Tư Đồ Không Thành đạm mạc, khẽ cười.

Hạ Ngâm Hà đối với sự nhiệt tình của chúng nhân không hề lưu luyến, nàng vừa định ly khai, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng quát: “Chậm đã –“

Mọi người cả kinh, còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì xảy ra, một cỗ lệ phong thổi tới, hai đạo nhân ảnh bay vút qua cả vai chúng nhân, thân hình hạ xuống đất đứng trên đài cao trải hồng thảm.

Người bên trái một thân đạm lam trường bào, mày kiếm mắt sáng, phong thần tuấn lãng, mà người bên phải vận xích sắc đoạn y, khuôn mặt có chút nhu mỹ. (nhu mỹ: nhu hòa, ta nghĩ cái này nên gọi là đẹp theo kiểu âm nhu, tức là hơi giống nữ tử)

Móng tay màu diễm hồng quỷ dị, mọi người dần an tĩnh, toàn thân ớn lạnh.

“Người. . . Các người là ai?” Có người lớn gan mở miệng hỏi.

Song giang hồ nhân sĩ ai cũng biết thân phận hai người, ngay cả thổ mạnh cũng không dám.

Móng tay sơn hồng, cùng với binh khí trên người bọn họ.

Ngạo Thần Cung thủ lĩnh hai đại tòa sử — Thiên tòa: Vô Nhai, Minh tòa: Tập Phong!

Vô Nhai cười lạnh: “Chủ nhân của Yên Vũ Lâu!”

10. Chương 10: Nữ Nhân Điều Ngoa

Chương này ta tặng nàng Sakura, đã đủ 10 chương cho nàng đọc 1 lượt rồi đó, mau mau hảo hảo tạ thiếu gia ta

Chủ nhân của Yên Vũ Lâu!

Hay là, Yên Vũ Lâu đã quy về dưới trướng Ngạo Thần Cung?

Yên Vũ Lâu là Kinh Sư đệ nhất thanh lâu, hơn nữa chiếm giữ vị trí trọng yếu, mỗi ngày ngàn vạn dòng người lui tới, lũ khách tại Yên Vũ Lâu vung ngân lượng cùng hoàng kim chỉ vì cùng nữ nhân nơi này một đêm hoan hảo, huống chi còn có mỹ nữ khuynh thành như Hạ Ngâm Hà, càng đem giá trị của Yên Vũ Lâu đẩy lên đỉnh điểm.

Ai có được Yên Vũ Lâu, nghĩa là người đó sẽ không chế được một nửa tài nguyên của Kinh Sư, tuy nói Yên Vũ Lâu là thanh lâu, nhưng vàng bạc thu vào tuyệt đối có thể so sánh với mấy chục cái đại tài trang.

Song ai cũng đều rõ ràng, Yên Vũ Lâu là Hạ Ngâm Hà tự nguyện dâng cho tình lang của nàng, mặc dù chúng nhân đối với gã tình lang bạc tình kia thập phần bất mãn, nhưng chung quy so với đưa cho Vô lâm đệ nhất tà giáo vẫn tốt hơn nhiều.

Tối thiểu bạc trong tay mình sẽ không chảy vào hầu bao của vô lâm ma đầu kia.

“Này. . . Yên Vũ Lâu này là Hạ cô nương tặng cho tình lang, Ngạo Thần Cung các người dựa vào cái gì mà sắp một cước?”

Người nọ quả thực ăn gan hùm báo đảm mà nói chuyện, bởi vì tất cả mọi người đều hiểu, chỉ cần hai người Vô Nhai cùng Tập Phong, muốn trong nháy mắt giết sạch người trong lâu quả thật dễ như trở bàn tay.

Tập Phong lạnh nhạt nói, “Không phải chúng ta vô lý, chẳng qua Yên Vũ Lâu vốn thuộc về Ngạo Thần Cung!”

“Cái. . . Cái gì?” Mọi người đều kinh ngạc vạn phần.

Mà trong tòa lâu duy nhất một nơi không có phản ứng, đó chính là Tư Đồ Không Thành và Mộ Vân Khuynh trong góc.

“Nực cười —“ Hàn Linh Xu nhảy xuống, đứng giữa đại sảnh trung ương, phong tư mạn diệu cũng không kém Hạ Ngâm Hà.

Trong ‘Tứ đại mỹ nữ’ đã có hai người hiện thân tại Yên Vũ Lâu, một người yếu diệu như liễu, một người thanh tân tú lệ, đều hấp dẫn ánh mắt chúng nhân.

Hàn Linh Xu thân là Đại tiểu thư của Phượng Hoàng sơn trang, tuy rằng được nuông chiều từ nhỏ, lại có tâm tính nghĩa hiệp, có điều mới bước chân vào giang hồ, không biết giang hồ sâu cạn.

Nàng phần nộ nói: “Yên Vũ Lâu là của mọi người, dựa vào cái gì thuộc về Ngạo Thần Cung các người!”

Chúng nhân lấy Đại tiểu thư của Phượng Hoàng sơn trang làm chỗ dựa, đều tỏ vẻ phụ họa.

Vô Nhai cười châm chọc, “Hạ cô nương, người thử nói xem, Yên Vũ Lâu đến tột cùng thuộc về ai?”

Hạ Ngâm Hà cắn môi, mắt hạnh lấp lánh thủy quang, làm người ta tâm sinh yêu thương, chỉ thấy nàng hạ thấp người quỳ gối trước mặt Vô Nhai cùng Tập Phong, dùng thanh âm run rẩy nói, “Nhị vị tòa sư, Ngâm Hà cam nguyện dâng Yên Vũ Lâu cho cung chủ, chỉ hi vọng có thể gặp mặt cung chủ một lần.”

Ngũ thanh nhỏ nhẹ chứa chan tưởng niệm, nhưng mọi người trong đại sảnh đều nghe rõ ràng.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn Hạ Ngâm Hà dung nhan tràn đầy nước mắt.

Tình lang của Hạ Ngâm Hà lại là Hách Liên Cô Tuyết?

Làm sao có thể?

Hay là mỹ nhân ngày nay rũ nhau trúng tà, đều đi yêu ma đầu?

Hàn Linh Xu mới bước ra giang hồ, hiển nhiên không biết giang hồ hiểm ác, cũng không rõ vì sao khi mọi người nghe thấy bốn chữ Hách Liên Cô Tuyết đều lộ vẻ giật mình khiếp đảm.

Hàn Linh Xu quay sang Vô Nhai hô, “Uy, người không có nghe thấy sao? Hạ cô nương cầu xin đến mức này, mau đi thỉnh cung chủ của các người xuất hiện đi!”

Mọi người đều ngậy ngốc!

Bọn họ hiện tại chỉ có một ý tưởng, đó là mau mau chạy thoát, để cho vị Đại tiểu thư Phượng Hoàng sơn trang không biết sống chết này một mình đối mặt với ma đầu kia.

Vô Nhai nhìn xuống Hàn Linh Xu, trong mắt tràn ngập khinh thường.

Hàn Linh Xu đỡ Hạ Ngâm Hà đứng lên, điềm tĩnh nói, “Hạ cô nương, người đừng sợ, ta giúp người lấy lại công đạo, ta sẽ bắt Hách Liên Cô Tuyết kia tự mình xin lỗi người!”

“Hàn cô nương.” Vô Nhai thản nhiên mở miệng: “Xin khuyên người một câu, chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói, người tốt nhất nên biết điều một chút, tránh cho mình chết thể nào cũng không biết.”

“Người. . .” Hàn Linh Xu tức giận, “Người dám nói như vậy với ta!”

Hàn Linh Xu nâng từ nhỏ vốn được yêu thương sủng ái, có khi nào lại bị coi rẻ như vậy, huống chi còn lấy tính mạng của nàng ra uy hiếp.

“Người không phải người tốt! Cung chủ của các người càng không phải người tốt!”

Cô nãi nãi, cái này không cần người nói ra a. . . Mọi người đều nghĩ thầm trong lòng.

“Có, có bản lĩnh thì gọi cung chủ của các người tới.” Hàn Linh Xu ra vẻ trấn định, vô luận thể nào cũng không thể ở trước mặt mọi người đánh mất tự tôn, “Hừ, cung chủ của các người phải chăng cảm thấy có lỗi với Hạ cô nương, không dám ra đây?”

Vô Nhai cười lạnh, Tập Phong rũ mắt, căn bản không để ý tới lời nói của Hàn Linh Xu, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Mộ Vân Khuynh nhìn một màn trước đại sảnh, vẫn như cũ tươi cười chân thành, “Người còn muốn để cho nàng nháo tới khi nào?”

Tư Đồ Không Thành liếm mi, hắn vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên có một thanh âm từ tính chậm rãi truyền đến bên tai chúng nhân.

“Nếu Hàn cô nương nóng vội muốn gặp tại hạ như thế, tại hạ há lại không để ý mà không ra gặp gỡ một lần?”

Người chưa đến, đã nghe thấy tiếng.

Thanh âm kia, không cao không thấp, như xuân phong nhuận vũ, vang vọng bên tai mỗi người.

11. Chương 11: Kinh Hồng Tái Hiện

Lệ phong nổi lên, như đao hàn kiếm nhận thổi vào đại sảnh, hiện tại đang vào đầu xuân, mà lúc này lệ phong phảng phất như gió lạnh thấu xương, đủ để tổn thương nhân cầu, chúng nhân đều neho lại hai mắt, lấy tay che chắn.

Nửa ngày, yên lặng.

Mọi người đều nhìn chung quanh, căn bản không thấy nhân ảnh, trời trong nắng ấm, không một tia dấu vết.

“Người đâu. . .?”

Vừa mới quay đầu, chúng nhân mới phát hiện, ở giữa đại sảnh xuất hiện một hồng y nam tử đang đứng.

Một nam tử tuyệt sắc yêu diễm, kinh thể tuyệt luân.

Vạt áo diễm hồng trong gió bay phất phới, hỏa hồng trường phát xõa tung tùy tiện buông xuống ôm lấy bờ vai, yêu diễm bắn ra tứ phía, hồng mâu diễm liễm, đào hoa lạc ấn đỏ sẫm huyền mục nở rộ đầy khêu gợi ở trên khóa cốt. (huyền mục: đẹp mắt, khóa cốt: xương quai xanh)

Hết thấy ánh nhìn, hết thấy tầm mắt chậm rãi từ hồng bào chuyển qua trường dung nhan tuyệt thế kia, một cái chớp mắt, hô hấp của mọi người cơ hồ đình trệ, tròng mắt, há mồm. . . Dáng vẻ mỗi người đều cứng ngắc, ngây ngốc như rối gỗ.

Làn gió mát lay động hỏa hồng trường phát, Hách Liên Cô Tuyết khoanh tay mà đứng, tư thái cao quý, giống như một bức hoàn mỹ họa quyền quý phủ thiên công, khiến cho tâm thần chúng nhân lay động, tim đập thành thịch.

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều thừa nhận, Hách Liên Cô Tuyết tuấn mỹ hơn so với bất cứ nữ tử nào trong thiên hạ, ‘Tứ đại mỹ nữ’ được thế nhân tôn xưng còn kém hẵn vài phần kinh diễm.

Hạ Ngâm Hà cùng Hàn Linh Xu ở trước mặt Hách Liên Cô Tuyết quả thực âm đạm vô quang.

“Hàn cô nương. . .” Thanh âm từ tính lướt qua bên tai Hàn Linh Xu, hơi thở ma mị kích thích toàn thân nàng kinh đào hải lãng, mỹ đến câu hồn nhiếp phách, khiến tâm của nàng điên cuồng nhảy lên, không thể ngừng lại.

Cái mỹ của Hách Liên Cô Tuyết là một chủng độc, độc phệ không biết bao nhiêu người trong thiên hạ, làm sao có thể cấp Hàn Linh Xu giải được?

Mọi người từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, ý thức được chính mình vì một ma đầu mà tâm động, sắc mặt không khỏi phiếm hồng.

Nhưng ngay khi chúng nhân ý niệm vừa chuyển, một nỗi hoảng sợ cường đại nháy mắt thổi quét toàn thân.

Hách Liên Cô Tuyết hiện thân tại Yên Vũ Lâu, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của Hàn Linh Xu?

Hay là. . . Hắn muốn huyết tẩy Yên Vũ Lâu!

~*

~Mộ Vân Khuynh vẫn như trước ôn hòa mỉm cười, con ngươi sáng như sao trời nhìn tửu thủy trong chén, giống như mọi việc đang xảy ra trong đại sảnh cùng hắn không quan hệ, nhưng hắn cũng không biết, bàn tay hắn đang nắm chặt dạ quang bôi, ngón tay đã muốn trắng bệch.

Tư Đồ Không Thành không thể tin nhìn thân ảnh hồng sắc yêu diễm kia, từng đợt ký ức như thủy triều lần lướt khiến toàn bộ ý nghĩ của hắn đều tê liệt.

Đó là gánh nặng không thể thừa nhận. . .

Tư Đồ Không Thành nhìn hắn, cứ như vậy nhìn chăm chú như muốn lột trần con người trước mắt, tựa hồ rất sợ mặt hồng ảnh ngay sau đó sẽ biến mất khỏi tầm mắt hắn, nỗi đau đớn không ngừng cuộn trào trong tâm.

Những chuyện đã qua nháy mắt trở về, dưới cây hoa đào, hai thiếu niên ngây thơ ở bên cạnh suối nước cất tiếng cười trong veo như gió.

Trong tên người có ‘Tuyết’, vì sao lại thích mặc hồng y?

Vì ta rất ghét màu trắng, nó quá thuần khiết.

Người mặc bạch y có lẽ rất đẹp nga. . .

Thật sao? Ngày mai ta mặc cho người xem được không? . . .

Hồi ức êm đềm như giấc mộng, trong mảnh rừng xanh biếc, một hồng y thiếu niên nhìn huyền y thiếu niên hồ lớn:

Tư Đồ Không Thành, ta thích người –

Người thật không biết xấu hổ, lại đi thích nam nhân.

Hồng y thiếu niên bóp chặt cổ nữ hài, phần nộ nói: Ta cứ thích hần, quản hần là nam hay nữ.

Một khắc kia, huyền y thiếu niên mỉm cười, tựa hồ đang cười hồng y thiếu niên vô tri, nhưng cũng không biết, y là đang cười chính mình.

Đến tận cùng là cười hần không hiểu chuyện, hay là đang che giấu bản thân không dám đối mặt? Nhưng từ một khắc kia, tâm của y đã vì hần mà khiên động, cho dù về sau, y cùng hần như hai người xa lạ, hần hận y đến tận xương, nhưng tâm của y vẫn như trước vì hần mà khiên. . .

Oán hận của hần là do y tạo thành, bởi vì một quyết định, bởi vì một câu nói. . .

Từ nay về sau, vạn kiếp bất phục, mãi mãi không có khả năng tiếp tục kéo dài phần chân thành tha thiết đã từng tưởng như vĩnh hằng.

Nhưng tâm hần đau, có ai ngờ? Hần chịu dày vò, có ai hiểu?

Rốt cuộc y cùng hần quen biết là lỗi lầm thượng thiên an bài, hay y đã định trước là tình kiếp của hần cả đời. . .

Không ai biết được.

Tư Đồ Không Thành suy nghĩ xoay chuyển, hần hơi nâng mắt, song trong nháy mắt kia, hần chạm phải một đôi mắt diễm hồng như huyết.

Nhân thần thoáng hiện lên quang mang, như mũi tên đâm thẳng vào lòng Tư Đồ Không Thành.

Tầm mắt hai người giao thác, khuấy động, triền miên, như ngăn cách hết thủy trần thế chung quanh, u đồng thâm trầm mãnh liệt mà nóng rực, nhưng hồng mâu mỹ lệ vẫn lạnh lùng như trước.

Như băng thiên cô tuyết giữa mùa đông buốt giá. . .

12. Chương 12: Cô Tuyết Vô Tâm

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, hần nhìn xuống Hàn Linh Xu ở trước mặt, khóe miệng vạch nên một nụ cười mê hoặc chóng sinh.

Hàn Linh Xu nhìn vào cặp mắt đẹp kia, cảm giác hô hấp tựa hồ muốn đình trệ, nàng căn bản không biết Hách Liên Cô Tuyết làm sao mà đến cạnh nàng, lúc này nàng giống như chìm vào mộng cảnh, người đang đứng trước mặt trở nên không chân thực.

Hách Liên Cô Tuyết nhẹ nhàng nâng cằm Hàn Linh Xu, “Làm sao vậy, Hàn cô nương?”

“Người. . .” Tiếp xúc với Hách Liên Cô Tuyết gần như vậy, khuôn mặt của Hàn Linh Xu sớm đã nhiễm một mặt ửng hồng nóng bỏng vô cùng, “Người là Hách Liên. . . Hách Liên Cô Tuyết?”

Cặp hồng mâu điểm liêm kia phảng phất như lốc xoáy cuốn theo toàn thân Hàn Linh Xu đắm chìm, huyết dịch ba đào mãnh liệt trong người căn bản không thể đình chỉ.

Chẳng qua ánh mắt này, đối với Hàn Linh Xu mà nói, giống như có loại cảm giác đã từng quen biết.

“Người. . . Người thế nào lại nhận thức ta?”

Hách Liên Cô Tuyết cười mỉ hoặc, cũng không có trả lời. Hàn Linh Xu, Phượng Hoàng sơn trang Đại tiểu thư, vị hôn thê của Tư Đồ Không Thành, hẳn làm sao lại không biết?

Đương kim giang hồ thế lực, Thiên Địa Minh thống lĩnh bạch đạo, mà sau khi Nhật Nguyệt Giáo mai danh ẩn tích, hắc đạo lấy Ngạo Thần Cung như thiên lôi sai đâu đánh đó, nhưng ở giữa cũng không khuyết thiếu những thế lực trung gian cước đạp lưỡng đạo, những thế lực đó đều không đặc tội hắc bạch lưỡng đạo, từ trước đến nay cùng thế vô tranh.

Phượng Hoàng sơn trang là long đầu chi thủ của thế lực trung gian, là miếng thịt béo mà hắc bạch lưỡng đạo vẫn muốn cướp lấy, mà Thiên Địa Minh cùng Phượng Hoàng sơn trang kết thông gia với việc phát triển thế lực của Thiên Địa Minh, tuyệt đối như hổ thêm cánh. (long đầu chi thủ: đứng đầu, đệ nhất)

Thanh phong phù động, hồng bào xuy dương.

Tất cả mọi người trong Yên Vũ Lâu đều không dám hô hấp, trong lòng chỉ yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện mình có thể sống thêm vài canh giờ, bọn họ rất sợ chính mình chọc giận đến Hách Liên Cô Tuyết, thậm chí động cũng không dám động một chút.

Hách Liên Cô Tuyết tay trái nắm lấy vòng eo thon của Hàn Linh Xu, tay phải nâng lên người nàng, cười tà lãnh. Cái loại hơi thở tràn ngập yêu mị cùng mê hoặc sớm đã khiến Hàn Linh Xu phân không rõ thiên nam địa bắc, ý nghĩ trống rỗng.

“Mỹ nhân như ngươi, ta làm sao có thể không biết?” Hách Liên Cô Tuyết ghé sát bên tai Hàn Linh Xu, nhẹ giọng hoán, “Vì câu nói kia của ngươi, ta mới đặc biệt từ Ngạo Thần Cung bỏn ba đến đây. . .”

Không có nữ nhân nào có thể cự tuyệt được mị hoặc như vậy, càng hơn nữa, là mị hoặc từ Hách Liên Cô Tuyết.

Hàn Linh Xu say, say bởi câu nói kia, cũng say trong đôi hồng mâu ấy.

Nhưng nàng không nhìn ra, cặp đồng mâu thâm hồng thoáng hiện nhàn nhạt trào phúng cũng lãnh khốc, tiểu dung tuyệt mỹ mị nhân lại là giả dối.

Hách Liên Cô Tuyết ôm lấy Hàn Linh Xu, cả người rơi vào tuyết bạch cảm tháp trên đài cao, một lọn tóc hồng rủ xuống che khuất một nửa đôi mắt, hơi thở mị nhân thổi quét qua từng góc Yên Vũ Lâu, ám hương phù động.

Mỹ đến nhường này, như thế khiến mọi người ở đây đều quên đi sợ hãi.

“Hôm nay có nhiều người như vậy a. . .”

Hồng bào trên đài cùng hồng thâm tương hồ nổi bật lẫn nhau, dáng người tuyết mĩ yêu điểm làm cho lòng người say mê bông bênh như trong cõi mộng.

Nhưng trong đám người cũng không thiếu chính đạo nhân sĩ định lực tràn đầy.

“Yên Vũ Lâu là thuộc Ngạo Thần Cung?”

Hách Liên Cô Tuyết liếm đi ý cười, hồng mâu lạnh như băng, “Không thuộc về ta, chẳng lẽ là của ngươi?”

“Người. . .” Ngay lúc đó, một gã thanh y đại hán từ trong đám người nhảy ra, đứng giữa đại sảnh, thân hình khôi ngô, trong mắt tràn ngập hỏa quang phẫn nộ.

Người nọ cầm đại chùy trong tay chỉ vào hồng y nam tử trên đài cao, cảm phẫn nói, “Hách Liên Cô Tuyết, người đừng quá kiêu ngạo, lúc trước người giết môn chủ của chúng ta, trưởng này ta còn chưa tính với người!”

Hách Liên Cô Tuyết thoáng cười nhạt, hắc không nâng mâu, tựa hồ người nọ chỉ như một hạt bụi không nhập nổi vào mắt hắc.

“Môn chủ của các người là ai vậy?”

“Bách Trì Môn, Tiết Vô Mệnh!”

Chúng nhân không khỏi một trận kinh ngạc, Bách Trì Môn, đứng đầu giang hồ Tam môn, chỉ trong một đêm bị Ngạo Thần Cung tiêu diệt, tử trạng của môn chủ Tiết Vô Mệnh lại vô cùng thê thảm.

“Nguyên lai là hắc a. . .” Hách Liên Cô Tuyết khước miệng nâng lên vẻ mỉa mai lạnh lùng, “Muốn trách, cũng chỉ có thể trách tên của môn chủ các người.”

“Vô Mệnh. . .” Hách Liên Cô Tuyết tao nhã mà ngồi, đạm mạc nói, “Môn chủ các người gọi là ‘Vô mệnh’, ta đây sẽ thành toàn hắc, nói không chừng hắc còn cảm kích ta đâu.”

“Người... người ma đầu này, người khác sợ người, lão tử không sợ, hôm nay lão tử cho dù cùng người đồng quy vu tận cũng phải vì môn chủ chúng ta báo thù!”

Lẽ nào người nọ uống nhiều rượu quá? Hay là thực không còn muốn sống? Hoặc cho là mình dũng khí dư thừa, có thể ở trên Giang hồ danh lục thượng thư phong quang một lần? (danh lục thượng thư: chắc là thư đăng tên những nhân sĩ nổi tiếng, kiểu như anti-fan tính gây scandal với ngôi sao để lên facebook ấy mà)

Tiếng hít thở sâu vang lên liên tiếp, mọi người trong lòng đều treo nặng sợ hãi.

“Cùng ta đồng quy vu tận?” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, đáy mắt hiện lên một tia thần sắc lạnh lùng, “Ta nghĩ mạng của người còn không đáng giá như vậy.”

Thanh âm như sơn giản thanh lưu, nhưng không thể không làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt đại chùy của người nọ phát ra thanh hưởng ‘Lạc chi’.

Hách Liên Cô Tuyết nghiêng đầu, liếc Hàn Linh Xu ở một bên vẫn đang mặt đỏ tim đập, liền vươn ngón tay thon dài đỡ lấy cằm của nàng, khước miệng cong lên: “Người kia thật ồn ào, người nói có đúng không?”

Hàn Linh Xu như người mất hồn, trên cổ nhức mỗ khiến đầu nàng đặc biệt trầm trọng, khẽ gật đầu.

Hồng mâu càng thêm động lòng người, “Ta đem đầu của hắc cắt bỏ, giả làm ‘Tương tư lệ’ cho người uống, người có chịu không?”

13. Chương 13: Một Lần Tương Phùng Tâm Bi Thán

Lời vừa nói ra, mọi thanh âm đều biến mất, một cái chớp mắt, mọi người liền hít thở không thông.

Tay cầm đại chùy của người nọ run nhè nhẹ, hô hấp dồn dập, hốt đảm khi trước vì một câu nói triệt để tiêu thất.

Thế nhân đều biết Hách Liên Cô Tuyết tàn nhẫn đến cực điểm, lời biến thái như vậy từ trong miệng hắc nói ra, lại ung dung nhàn nhã như nhượn vũ thanh phong.

Chỉ thấy tụ bào của hắc vùng lên, một dải hồng trụ như độc xà nhảy mắt quần quanh cổ người nọ, khuôn mặt hắc đã muốn biến thành màu xám, thậm chí ngay cả phản kháng cũng quên mất.

Hách Liên Cô Tuyết giết người mỹ lệ vạn phần, quả thực khủng bố khiến người ta không thể tưởng tượng, sắc mặt chúng nhân ở đây nhảy mắt trắng bệch, chỉ cần hắc hơi chút dùng lực, người nọ nhất định đầu thân chia lìa.

Khi mọi người đều nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn thấy thảm trạng của người nọ, thành linh một đạo thanh quang lóe lên, lao thẳng đến hồng trù như xà kia. (trù: tơ lụa)

Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, hất đem hồng trù xoay tròn, nhanh chóng thu vào trong ống tay áo, trong giây lát, thanh quang lập tức đánh lên mặt đất, như lưu tinh tản ra. . .

Người nọ che cổ, còn đang thở hổn hển từng ngụm, vừa mới lướt qua Diêm Vương điện khiến hắn hồi lâu vẫn không phục hồi tinh thần.

“Ám khí đã xuất, còn không hiện thân?” Hồng mâu hồi quang lưu chuyển, ngữ khí không chút gợn sóng sợ hãi, giống như đã sớm biết.

Tư Đồ Không Thành hạ xuống đất, cầm tú thanh bào, trong ánh mắt cương khí tung hoành, thanh phạt thủ ngọc trâm nam vàng cùng cặp đồng mâu thâm thúy thoáng hiện lưu quang tương hỗ nổi bật, trong từng cử chỉ hiển lộ phong thái lỗi lạc anh tư trác tuyệt.

Song, thế nhân chỉ nhìn thấy hắn hiên ngang tao nhã hào hoa, lại không nhìn đến một khóa tâm vì tình mà đau thương.

Tư Đồ Không Thành nhìn đôi mắt thâm hồng kia, toàn thân đã cứng đờ.

Khí tức này, đừng nói là sáu năm, cho dù sáu trăm năm hắn đều vĩnh viễn không quên.

Hồng mâu cùng hắc mâu chăm chú nhìn nhau, định cách! Vô pháp thác khai! (định cách: đứng hình ạ, thác khai: xê dịch)

Chẳng qua thần sắc hai người bất đồng, một người lạnh lùng như hàn băng, một người nóng bỏng tựa tình triều.

Đám giang hồ lẫn lộn đều biết, người vừa xuất hiện ở đại sảnh chính là Thiên Địa Minh Thiếu minh chủ, không khỏi vì mình có chỗ dựa vững chắc mà mừng rỡ như điên.

Hách Liên Cô Tuyết khước môi cong lên, hất đi đến trước mặt Tư Đồ Không Thành, hồng mâu âm trầm thương lãnh.

Hắn từ Ngạo Thần Cung đến Yên Vũ Lâu, thực là vì giây phút tương phùng này?

Hồng bào quen thuộc, nhãn tình yêu mị, dung nhan tuyệt sắc, đào hoa lạc ấn chói lợi rực rỡ. . . Hết thấy tất cả đều gần trong gang tấc, hư ảo khiến Tư Đồ Không Thành không thể tin.

Hắn vẫn mỹ như vậy, mỹ đến nỗi như thể chỉ cần liếc mắt nhìn hắn một cái đều là đối với hắn khinh nhờn.

Sáu năm qua, phàm là nơi Hách Liên Cô Tuyết xuất hiện, Tư Đồ Không Thành cho tới bây giờ cũng sẽ không đến gần.

Hắn giết thủ hạ của y, chiếm địa hạt Thiên Địa Minh, đoạt những thứ trong tay y. . .

Nhưng y vẫn không truy cứu, cũng không trách cứ.

“Thiếu minh chủ đến Yên Vũ Lâu của ta, thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này a.”

Ngữ thanh nhẹ nhàng như lưu thủy, lệnh cho trái tim Tư Đồ Không Thành đột nhiên chấn động.

Thanh âm kia, thật lạnh lùng, mang theo ý khinh thường.

Tư Đồ Không Thành rút cuộc cũng phục hồi tinh thần, môi mỏng khẽ mở, “Tuyệt nhi. . .”

Ký ức như điện lưu nháy mắt quay về — Không Thành, Tuyệt nhi cái tên này về sau chỉ cho phép một mình người gọi nga.

Hách Liên Cô Tuyết phút chốc sửng sốt, quang mang thoáng hiện trong hồng mâu chợt tắt đi, lập tức khôi phục thái độ bình thường, “Tuyệt nhi?” Hắn bỗng nhiên cười ra tiếng, thanh âm thanh thúy như oanh minh, đầy mắt cất dấu sự trào phúng người ngoài nhìn không đến, tựa hồ vừa nghe được hai chữ thập phần thú vị.

“Thiếu minh chủ, hai chữ này hình như là người gọi nhầm đi, ta nhớ rõ chúng ta chưa từng gặp mặt, người nói có phải không?”

Nháy mắt, xương tay Tư Đồ Không Thành đã trở nên phiếm bạch, tim đập phút chốc phảng phất như đình chỉ.

Hắn thật sự đã quên sạch sẽ. . .

Không phải hồng y thiếu niên ngày ấy, không phải Hách Liên Cô Tuyết trước kia, hẳn lúc này toàn thân cao quý, trên dưới đều hiển lộ khí thế ngạo thị quần hùng, mỹ đến tà ác, mỹ khiến người ta sợ hãi, mỹ khiến người ta phát run.

Gần trong gang tấc, lại như thiên nhai lộ.

“Hách Liên. . . Cung chủ.” Tư Đồ Không Thành ẩn nhẫn tâm tình, nhưng không biết khi mình kêu bốn chữ này có bao nhiêu trúc trắc.

Cảnh tượng hài hòa trước mắt khiến chúng nhân có chút khiếp sợ.

Một tên thị huyết ma đầu, hắc đạo long thủ; một người nhân trung chi long, bạch đạo chí tôn, đối địch bao nhiêu năm, lần này gặp mặt lại dị thường bình đạm.

“Vô Nhai, chuẩn bị rượu!”

14. Chương 14: Si Tình Nữ, Tuyệt Tình Nam

Lúc này, Vô Nhai đã mang đến hai vò rượu, Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, nhìn về phía Tư Đồ Không Thành.

“Tương tư lệ.”

Anh mâu của Tư Đồ Không Thành vẫn nhìn cặp mắt thâm hồng, hắn cầm lấy một vò rượu, vừa muốn mở ra phong nê, liền nghe thấy có người hô lớn: (phong nê: giấy dán, tránh hơi rượu bay ra ngoài)

“Thiếu minh chủ, cẩn thận trong rượu có độc!” (mịe, ngu mới hạ độc lộ liễu như vậy)

“Ma đầu kia quỷ kế đa đoan, không cần uống!”

“Thiếu minh chủ, cẩn thận trúng bẫy của ma đầu, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ ma đầu kia hay sao?” (lấy đông hiếp ít – tinh thần muôn thuở của đám bạch đạo giả nhân giả nghĩa, ta khinh)

Hách Liên Cô Tuyết khoe miệng thần nhiên cong lên, mang theo thật sâu trào phúng, “Đúng vậy a, cẩn thận một chút vẫn hơn, người nếu không cẩn thận bị ta độc chết, đám người trong này không phải thành ra không dần lòng được sao?” Bọn võ lâm nhân sĩ đối trá. . .

“Vậy bị độc chết tốt lắm.” Tư Đồ Không Thành không để ý đến đám người huyên não, hắn cầm lấy vò rượu, ngửa đầu nhất quán, tửu thủy trôi qua yết hầu thâm nhập vào cơ thể, rượu bắn lên mặt như đang nhỏ lệ.

Tương tư lệ, thật đúng là đoạn nhân tràng. . . Mộ Vân Khuynh mỉm cười, diện dung nhàn tĩnh đạm nhã, hắn lặng lẽ nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, trong lòng cuộn sóng, đầu ngón tay trắng bệch.

Một vò rượu, bị Tư Đồ Không Thành một hơi cạn sạch, nhưng sắc mặt của hắn vẫn không thay đổi.

Chúng nhân nhìn Tư Đồ Không Thành bình an vô sự, trong lòng không khỏi buông lỏng giãn ra một hơi.

Hách Liên Cô Tuyết cầm lấy vò rượu, quan sát một trận, hồng mâu nhọn nhạo gợn sóng, toàn bộ Yên Vũ Lâu lại là một mảnh tịch liêu không chút tiếng động.

Mọi người nín thở ngưng thần, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hồng sắc thân ảnh khiến người ta mê muội kia, dõi theo mỗi một động tác của Hách Liên Cô Tuyết, mỗi cử chỉ đều làm cho chúng nhân không nhấc nổi tầm mắt.

“Người vô tâm, chưa bao giờ uống ‘Tương tư lệ’!”

Chỉ thấy hần đem vò rượu trút xuống, tửu thủy róc rách từ miệng vò chảy ra, bọt nước cuộn trào nhiễm ướt hồng bào, nhộn nhạo nhiều điểm lầy dính trên y sam.

Tư Đồ Không Thành nhìn tiểu dung duy mỹ kia, tửu hương vừa vào miệng bỗng trở nên đầy chua xót.

Bỗng nhiên, Hách Liên Cô Tuyết buông tay, “Ba —”, vò rượu rơi xuống đất, tửu thủy còn sót lại đem hồng thẩm nhuộm thành một mảng lạnh lẽo.

Tiếng hít sâu liên tiếp vang lên, một màn kia khiến trái tim chúng nhân như muốn vọt lên cổ họng, lòng bàn tay không khỏi nhiễm mồ hôi ướt át.

Hách Liên Cô Tuyết đi đến cạnh Tư Đồ Không Thành, nhưng không có nhìn hần, hồng mâu thần sắc khó hiểu, “Sau này còn gặp lại.”

“Cung chủ —”

Tảng đá trong lòng mọi người vừa buông xuống, lúc này một nữ tử xuyên qua đám người, đột nhiên quỳ gối trước mặt Hách Liên Cô Tuyết.

Sa quần kim ti màu lục nhạt, khuynh quốc khuynh thành, đúng là Hạ Ngâm Hà.

“Cung chủ, cầu người, không cần đi —” Hạ Ngâm Hà nhất quyết khấn cầu.

Hách Liên Cô Tuyết nhíu nhíu mày, đáy mắt lộ ra thần sắc khinh thường, ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một cái, liền xoay người rời đi.

“Cung chủ —”

Hạ Ngâm Hà đuổi theo Hách Liên Cô Tuyết, lại quỳ trước mặt hần, “Cung chủ, Ngâm Hà đợi người suốt ba năm, cầu cung chủ mang ta đi, cho dù làm trâu làm ngựa, Ngâm Hà cũng không oán không hối, cung chủ, cầu người.”

“Cung chủ, Ngâm Hà nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì, chỉ cầu người, đừng đuổi Ngâm Hà, cầu người.
. . .”

Mọi người trừng mắt nhìn màn kịch trước mắt.

Hạ Ngâm Hà, nữ tử mỹ như thiên tiên, cao quý thanh lịch, lúc này nàng thể nhưng ngay cả tự tôn căn bản nhất của nữ tử cũng không muốn.

Vô Nhai lạnh lùng nói, “Hạ cô nương, nếu ngươi không tránh đường, đừng trách ta vô lý!”

Hách Liên Cô Tuyết rũ mắt nhìn xuống Hạ Ngâm Hà, khóe miệng nổi lên một nụ cười tà mị.

“Ngươi nói ngươi nguyện ý vì ta làm bất cứ chuyện gì?”

“Đúng vậy!”

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh nói, “Vậy. . . Ngươi nguyện ý vì ta mà chết sao?”

“Ta nguyện ý!” Hạ Ngâm Hà ngữ khí vô cùng kiên định.

Không cần tuyệt tình như vậy. . . Tư Đồ Không Thành hơi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Làm cho một nữ tử cam nguyện vì một người nam nhân mà giao ra tính mệnh, đến tột cùng ý vị là như thế nào. . . Tất cả mọi người đều nghĩ, khi Hạ Ngâm Hà vứt bỏ tôn nghiêm quý giá nhất của nữ nhân cầu xin Hách Liên Cô Tuyết, hần sẽ thỏa mãn, nhưng mọi người đều đã nhầm.

Hách Liên Cô Tuyết chung quy vẫn là Hách Liên Cô Tuyết, là người đem tôn nghiêm của kẻ khác chà đạp triệt để mới có thể thỏa mãn, cũng là kẻ vô tình coi thường sinh mệnh nhất thế gian.

Lãnh huyết vô tình, ý chí sắt đá, làm sao có thể vì một nữ tử mà thay đổi?

Hách Liên Cô Tuyết cúi người, hỏa hồng trường phát dài đến thắt lưng từ trên vai đổ xuống, ma mị khí tức tỏa ra tứ phía, hân nâng lên cầm Hạ Ngâm Hà, cười lạnh, “Vây, người hiện tại chết cho ta xem!”

15. Chương 15: Lại Một Lần Nữa Tương Phùng

Lệ ngân như thu thủy lẫn dài, Hạ Ngâm Hà thâm tình nhìn Hách Liên Cô Tuyết, ánh mắt chứa chan ái luyến khôn cùng.

Đến tận cùng là vận mệnh đùa cợt hay hồng nhan họa thủy, người nàng ngày đêm mong nhớ đằng đằng suốt ba năm, một câu, đủ để đánh nàng xuống vực sâu địa ngục.

“Nữ nhân vô dụng.” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng cười, tàn nhẫn đẩy ra Hạ Ngâm Hà.

“Hảo!” Ngay khi Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn ly khai, Hạ Ngâm Hà trấn định nói, nước mắt thấm ướt làn da trắng nõn, “Ngâm Hà vì cung chủ mà chết, không oán không hối, nhưng cầu cung chủ nhớ rõ, ba năm về trước, bên cạnh Liên Hoa trì những lời Ngâm Hà từng nói với cung chủ!”

Nữ tử si tình luyến ái nam nhân vô tâm, chỉ có thể vì ái tình mà trở thành hi sinh phẩm.

Tỷ như, Hạ Ngâm Hà. Tỷ như, Đoạn Tư Tư.

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, hồng mâu vô ngân, khóe môi thần nhiên cong lên, giống như đang chờ xem một tuồng kịch.

Hạ Ngâm Hà trích hạ phượng trăm cài trên tóc, khẽ nhắm hai mắt, liền hướng ngực đâm tới.

Vô cùng quyết tuyệt.

“Sưu sưu sưu —” Phượng vũ phiến lập tức trải ra, năm căn ngân châm như thiểm điện đánh rơi phượng trăm.

Hạ Ngâm Hà tê dại ngã trên mặt đất, dùng tay miễn cưỡng chống đỡ thân hình như muốn nhuỷ ra của mình, nước mắt tích lặc trên ngân châm, tựa như băng tuyết lộ châu.

Nháy mắt, chúng nhân đều ngậy người, nhìn hai người đang nở nụ cười.

Tư Đồ Không Thành là thoải mái cười nhẹ — Đa tạ người.

Mà Hách Liên Cô Tuyết lại lộ ra mị tiếu đầy hứng thú — Một màn ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’, quả thực rất đẹp mắt.

Ngay lúc đó, một bạch y nam tử tuần lãng hạ thân xuống giữa đại sảnh, ngọc diện nhàn nhã, mi mục như hạo nguyệt, khóe miệng mỉm cười, hơi rũ xuống mi mắt, suy nghĩ một trận, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết đang đứng gần cửa, thần thái vẫn như trước bình tĩnh, tiểu dung không giảm. (hạo nguyệt: trắng sáng)

Sinh ở loạn thế, lại độc một thân đạm bạc tiêu dao — Phi Vân Lâu lâu chủ, Mộ Vân Khuynh.

Một khắc này, ‘Bạch đạo song long’ cùng ‘Tà giáo ma thủ’ rốt cuộc chính diện đối lập, ba người danh chấn võ lâm tề tụ tại Yên Vũ Lâu, có thể nào không khiến chúng nhân ghen hòng nhìn trần trối?

~*

~“Tôi thật đầy đủ. . .” Hách Liên Cô Tuyết cười yêu diễm vô song, “Mộ lâu chủ, nhìn thấy người, ta thật đúng là giặt mình không nhỏ a.”

Mộ Vân Khuynh rũ mắt mỉm cười, “Ta cũng vậy.”

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Mộ Vân Khuynh, hồng mâu nheo lại, “Ta cứ nghĩ ngươi bị một chương kia của ta đánh chết rồi.”

Mộ Vân Khuynh như trước khoanh tay mà đứng, nhưng thời điểm nghe thấy câu nói kia, thần sắc có chút cứng đờ, hần nâng mắt đối diện cặp hồng đồng gần trong gang tấc, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhàn nhạt như nước, “Ta mạng lớn.”

Hách Liên Cô Tuyết chợt cười, không rõ tại sao, hần cảm thấy mỗi sự kiện phát sinh ngày hôm nay, với hần mà nói đều phá lệ thú vị.

“Ngươi mạng lớn vẫn là tốt hơn.” Hách Liên Cô Tuyết khước miệng hơi cong lên, hồng mâu thoáng hiện ẩn ẩn tà khí, “Ngươi nếu đã chết, ai đi theo ta ngoạn a. . .”

Song, người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Trong phút chốc, thanh âm thản nhiên mà khinh thường vang lên lại khiến Mộ Vân Khuynh cảm giác đặc biệt chói tai.

Bạch y thiếu niên từng đối với hồng y thiếu niên, đôi mắt rưng rưng đầm lệ hô lớn: Uy, ngươi không cần đi có được không?

Cút ngay — Hồng y thiếu niên xoay người rời đi, bóng lưng như tịch dương huyết.

Ngươi nếu đi rồi, ai theo ta ngoạn a. . . Bạch y thiếu niên hai tay vòm quanh miệng, lớn tiếng hét, nhưng hồng y thiếu niên vẫn không quay đầu nhìn lại.

16. Chương 16: Mạch Lộ Tình Trường

Hết chuyện ở Yên Vũ Lâu, chuẩn bị đón chào sự xuất hiện của Lộng Nguyệt nào

~~Không khí lúc này dị thường xấu hổ, mọi người khó hiểu, rõ ràng là lưỡng đạo chi chủ xung khắc như nước với lửa, vì sao thần sắc đều quái dị như vậy.

Hàn Linh Xu sợ hãi đi đến bên người Tư Đồ Không Thành, sau đó, nhìn Hách Liên Cô Tuyết ở phía đối diện, hai gò má lại nổi lên một mặt hồng nhuận.

Hách Liên Cô Tuyết nghiêng đầu, tựa hồ từ trên khuôn mặt Hàn Linh Xu nhìn thấu điều gì.

Cùng Hạ Ngâm Hà lúc trước không sai biệt.

Nữ tử chưa trải qua mối tình đầu, quả thực không tránh khỏi dự hoặc. Khước miệng Hách Liên Cô Tuyết vạch nên một nụ cười càng quyến rũ, hồng mâu yêu diễm thoáng hiện thần sắc khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

“Thiếu minh chủ, tại hạ nhắc nhở ngươi một câu.” Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Hàn Linh Xu, nhìn xuống thủy mục của nàng, khước môi nhợt nhạt gợi lên một tia độ cung diễm lệ, “Xem trọng vị hôn thê của ngươi, cẩn thận kéo ta đem nàng từ bên cạnh ngươi đoạt đi.” Hần cúi người, ghé sát bên tai Hàn Linh Xu, thanh âm nhẹ nhàng vang lên, “Ta sẽ tới tìm ngươi.”

Hàn Linh Xu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hồng y nam tử trước mắt, hơi thở mị nhân khiến hai mắt nàng mê ly, triệt để luân hãm.

Cho dù lần đầu gặp mặt, cũng đủ trở thành mộng ảo trói buộc một đời thiếu nữ thanh xuân.

Hàn Linh Xu rốt cuộc không thể chịu nổi cảm giác nóng bỏng ngày càng bành trướng trên mặt, nàng loạng choạng nắm lấy cánh tay Tư Đồ Không Thành, lúng túng nói, “Không Thành ca ca, ta. . . Ta mệt mỏi, chúng ta đi được không?”

Anh mâu Tư Đồ Không Thành không có chút dao động, hần chấp tay sải bước đến trước mặt Hạ Ngâm Hà, chớp mắt trầm tư, thần nhiên nói, “Hạ cô nương, nếu người không có nhà để về, liền theo ta đi.”

Thân hình đơn bạc của Hạ Ngâm Hà thoáng chốc run lên nhẹ, nhần thần như người đã chết, nàng nghiêng đầu, nhìn nhìn Tư Đồ Không Thành, theo sau lại nhìn Hách Liên Cô Tuyết, ánh mắt lấp lánh.

Nam nhân nàng chấp niệm suốt ba năm, thật sự vô tâm. . .

Hách Liên Cô Tuyết cười tà lãnh, hần xoay người, nâng lên chiếc cằm của Hàn Linh Xu, cười lạnh nói, “Người xem vị hôn phu của người, chưa được bao lâu liền yêu thương người khác.”

Tư Đồ Không Thành hít sâu một hơi, mặc niệm vô số lần Tĩnh tâm chú, cánh tay chấp sau lưng siết chặt đến trắng bệch.

“Hàn cô nương, ta hôm nay nói cho người biết một việc, bị người yêu phản bội thực rất thống khổ.” Dung nhan mỹ lệ càng thêm vài phần yêu diễm, lại đoạt đi hô hấp của Hàn Linh Xu, hoa lệ đến mức khiến nàng không thể tự hỏi.

Đồng tử u thâm của Tư Đồ Không Thành dần nhiễm tinh hồng, anh mi hàn khí bức nhân, đau lòng khó có thể kiềm chế, như thể chỉ cần chạm nhẹ là sẽ bùng nổ.

Thâm ý trong lời nói của Hách Liên Cô Tuyết, làm sao hần lại không biết.

Nhưng hần không thể cãi lại, không thể xoay người, càng không thể tức giận!

Chỉ thấy tiểu dung Mộ Vân Khuynh vẫn đậm bạc như trước, như triều huy tinh thần, hần đến bên cạnh Hàn Linh Xu, cười nhạt nói, “Linh Xu, chúng ta đi thôi.” (triều huy: ánh bình minh, tinh thần: ngôi sao ạ)

Nhìn Mộ Vân Khuynh bình tĩnh nội liễm, Hách Liên Cô Tuyết cười càng thêm tà mị, thể nhân đều biết, Mộ Vân Khuynh tao nhã, thẳng thắn lỗi lạc, pha quân tử chi phong, cùng so sánh với Tư Đồ Không Thành, Mộ Vân Khuynh càng dễ dàng thân cận. Mà Hách Liên Cô Tuyết xem ra, hần, bất quả chỉ là một ngục quân tử.

Cũng giống Tư Đồ Không Thành giả nhân giả nghĩa.

Chẳng qua hần hỉ nộ bất ngôn vô sắc, thể nhân nhìn không thấu mà thôi.

“Hách Liên cung chủ, chúng ta cáo từ trước, hôm nào lại bái phỏng.” Mộ Vân Khuynh vẫn như cũ tươi cười chân thành.

“Hảo a.” Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ cũng có chút không kiên nhẫn, đuôi mắt hơi dương lên, cười không chút để ý, “Lâu như vậy, bản cung cũng ngoạn đủ rồi.”

Hồng y nam tử không hề nhìn bất luận kẻ nào trong Yên Vũ Lâu, trong sự trầm lặng của mọi người phát tay áo rời đi, hồng y bay lên.

“Cung chủ —“

Hạ Ngâm Hà hô lớn: “Nếu người rời đi, Ngâm Hà về sau không thể yêu bất kỳ ai khác!” Một lần thổ lộ cuối cùng. Một lần nữa ký thác kỳ vọng.

Song, điều khiến tất cả mọi người không nghĩ tới chính là Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên xoay người, một trận toàn phong như lốc xoáy lướt qua, toàn bộ thân thể Hạ Ngâm Hà như sợi lông chim nháy mắt rơi vào vòng tay nam tử, hần cúi người rũ mắt, tiểu ý tà mị càng sâu, “Người sẽ phản bội ta sao?”

Được Hách Liên Cô Tuyết ôm, quả thực khiến cho Hạ Ngâm Hà hồn bay phách lạc, ngay cả ngũ thanh cũng run rẩy, “Không. . . Sẽ không.”

Hần nâng cằm Hạ Ngâm Hà, không hề che dấu huyết tinh trong hồng mâu, sát khí ẩn ẩn phóng thích, “Nếu có một ngày ta phát hiện người phản bội ta, kết cục gì người hần là biết.”

Hạ Ngâm Hà thất hồn gật gật đầu, không biết là vì sợ hãi hay vui sướng, nước mắt không thể kiềm chế lại tuôn rơi.

“Tốt lắm.” Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, chỉ thấy hắc vụ tay, người trong lòng như trận gió hướng tới bên cạnh thổi qua.

Vô Nhai bất động, Tập Phong bất đắc dĩ vươn tay tiếp lấy người đang bay tới, lần đầu tiên ôm nữ nhân, thật đúng là có điểm không thích ứng.

Chẳng lẽ Hách Liên Cô Tuyết bị chân tâm của Hạ Ngâm Hà cảm động? Khi mọi người ở đây bởi vì hành động của hắc mà một đầu khó hiểu, tiếng cười thanh thúy mà êm tai vang vọng trên bầu trời Yên Vũ Lâu, càng lúc càng xa, hỏa hồng y sam tiêu thất như tan biến vào hư vô, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua.

Tiểu thanh phá vỡ từng phiến huyền hoa, cũng phá vỡ trái tim kinh hách của chúng nhân. (huyền: màu sắc rực rỡ)

Hồng sắc lệ ảnh yêu diễm kia, ngăn cách một đôi mắt u thâm đầy bi thương, ngăn cách tiểu dung chân thành mệnh mang tựa trời biển, ngăn cách nhàn thần nồng đậm ái ý của một thiếu nữ thanh xuân.

Ta tình nguyện phụ tẫn người trong thiên hạ, cũng không để cho người trong thiên hạ phụ ta.

Hách Liên Cô Tuyết chính là người như vậy.

17. Chương 17: Hồi Ưc • Thất Khổng Chi Tâm

Bầu trời quang đăng bao la, bích thủy mệnh mông.

Tư Đồ Không Thành ngửa mặt uống cạn rượu trong đàn, giống như vĩnh viễn đều uống không đủ.

Mặt hồng ảnh yêu diễm kia vẫn quanh quẩn trong đầu, sáu năm qua, nguyên bản tưởng rằng có thể quên, nhưng với hắc mà nói, gặp lại so với tưởng niệm càng thêm tra tấn lòng người.

Hảo! Hảo! Tư Đồ Không Thành, ngươi điên rồi, đủ tuyệt! Ngươi nghe, Hách Liên Cô Tuyết ta từ nay về sau cùng các ngươi thế bất lưỡng lập!

“Ba – “ Vô rượu bị đập vỡ thành từng mảnh, tửu thủy chảy ra ào ạt, như lệ tuôn vô tận.

Không Thành, ngươi làm sao lại cùng nhi tử của cừu nhân ở cùng một chỗ?

Thiếu chủ, hài tử kia là tai họa, không thể lưu!

Không Thành, nếu ngươi không chấm dứt cùng nhi tử của ma đầu kia, đừng trách ta ra tay với hắc!

. . .

Hách Liên Cô Tuyết, ngươi nghe, Tư Đồ Không Thành ta từ nay về sau, cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh viễn không gặp lại!

“Băng — “ Một tiếng vang thật lớn, thạch bàn bị đập nát, bụi bặm hòa tan trong gió, anh mâu nhiễm một tầng mờ mịt.

“Thiếu, Thiếu minh chủ.”

“Cút — “

Hộ vệ bị tiếng quát lớn của Tư Đồ Không Thành dọa cho hai chân run rẩy, nhưng bởi có chuyện quan trọng cần bẩm báo, không dám di động nửa bước.

“Mau cút đi.”

Hộ vệ sợ tới mức hai chân như nhũn ra, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, đầu cúi rất thấp, run run nói, “Thiếu. . . Thiếu minh chủ, Hàn trang chủ mời ngài qua một chuyến.”

Gió nhẹ dập dồn, hơi thở thật lâu bình tĩnh, khi hộ vệ rốt cuộc có dũng khí ngẩng đầu, phát hiện trong lương đình căn bản không một bóng người.

~*

~Dương quang rải rác, trên mặt đất tản mát từng mảnh kim ảnh, thị nữ lẳng lặng nhìn bạch y nam tử dưới lê hoa thụ, chiếc bóng nghiêng nghiêng như chứa đựng vô tận cô độc.

Thiên không bích khuynh, cũng không sánh được ánh mắt nhu hòa của bạch y nam tử.

Ngọc diện hàm tiếu, một thân đậm bạc tiêu dao, nguyên bản độc lập nơi hậu thế như hắt lại vì một người mà động tình, rơi vào dầy vò mà không hay biết.

“Uỷe Nhi.” Mộ Vân Khuynh rũ mắt mỉm cười, thần nhiên nói. “Người có biết dưới lê hoa thụ này chôn thứ gì không?”

Thị nữ kinh ngạc nhìn bạch y nam tử, ánh mắt lấp lánh thủy vận, lê hoa rơi rụng dừng trên vai bạch y nam tử, thanh trần lay động.

. . .

Lê hoa thụ, từng cánh hoa phiêu đảng.

“Người giết con thỏ của ta, ta muốn người bồi, ta muốn người bồi. . .” Bạch y thiếu niên nắm lấy y phục hồng y thiếu niên, ra sức lắc lắc hẳn.

“Tránh ra —” Hồng y thiếu niên gỡ ra bàn tay đang túm chặt áo hắn, lạnh lùng nói, “Không phải chỉ là một con thỏ sao, khóc cái gì! Cùng lắm thì ta bắt một con trả cho người!”

“Người sao lại hung hăng như vậy, người giết con thỏ Vân Khuynh ca ca thích nhất, người nào gần người đều không gặp chuyện tốt! Ánh mắt khác chúng ta, màu tóc khác chúng ta, người là quái nhân! Quái nhân!”

“Ta không phải —” Hồng y thiếu niên vươn tay tát lên mặt nữ hài, hồng mâu lạnh lùng.

Nữ hài khóc lóc, vô cùng thương tâm, “Người đánh ta, người vậy mà dám đánh ta!”

Hồng y thiếu niên tràn đầy khinh thường, “Bởi vì người muốn bị đánh!”

“Người là hài tử hư hỏng! Đồ hư hỏng!”

Hồng y thiếu niên vừa mới giơ tay, đang muốn tát thêm một cái, một bàn tay nháy mắt giữ lấy cổ tay hắn.

Hồng y thiếu niên quay đầu lại, thấy một đôi u đồng thâm thúy như biển cả, khe nở nụ cười, tựa như huyền hoa sáng lạn.

“Không Thành ca ca.” Nữ hài định xông lên ôm lấy Tư Đồ Không Thành, bị hồng y thiếu niên một phen đẩy ra.

Nữ hài ngã nhào, lại bắt đầu khóc lóc.

“Hắn là của ta, không cho người chạm vào hắn!” Hồng y thiếu niên dùng ngữ khí khiêu khích nói, sau đó nhìn về phía Tư Đồ Không Thành, tiểu dung mỹ lệ vô bì, “Chúng ta đi bắt thỏ trả hắn được không?”

Bạch y thiếu niên không nhìn nữ hài té ngã trên mặt đất đang khóc nháo, ánh mắt của hắn vẫn dõi theo bóng lưng hồng sắc kia, cho đến khi hoàn toàn biến mất vẫn như trước ngơ ngẩn đứng nhìn.

Bạch y tiêm trần, Mộ Vân Khuynh chấp tay mà đứng, tiểu ý thật sâu, lê hoa trên người bị một cơn gió nhẹ lướt qua thổi bay, che đầy trong con người sáng như sao trời một mảng thê lương.

. . .

“Cô Tuyết —” Bạch y thiếu niên hô lớn.

“Vân Khuynh, người trở về, người chẳng lẽ muốn cùng nhi tử của ma đầu có quan hệ sao?”

Bạch y thiếu niên nhìn hồng y thiếu niên ngã trên mặt đất, song đồng thâm hồng vương lại một giọt lệ, dừng trên khóa cốt, hòa hợp cùng đào hoa màu huyết hồng, tỏa ra hương sắc thê lương.

Hồng y thiếu niên gắng gượng đứng dậy, mục quang của hắn, âm ngoan, quyết tuyệt, băng lãnh như người chết.

Tiểu dung đã không còn.

“Nguy quân tử!” Hồng y thiếu niên cười lạnh nói, “Tất cả các người nghe cho rõ, một ngày nào đó, ta sẽ cho các người đám người gọi là ‘Vô lâm bạch đạo’ toàn bộ thân phục dưới chân ta Hách Liên Cô Tuyết!”

“Người! Người! Người! Còn có người!” Hồng y thiếu niên chỉ vào bốn nam nhân, quát lớn, “Các người chờ xuống địa ngục đi!”

“Tư Đồ Không Thành, ta sẽ cho người hối hận cả đời!”

Bạch y thiếu niên mới vừa đuổi theo hồng y thiếu niên, một tiếng trầm đục tê liệt vang lên, bạch y thiếu niên trúng phải một chưởng thịnh nộ của hồng y thiếu niên hạ vào ngực, “Muốn chết!”

“Vân Khuynh. . .”, “Vân Khuynh ca ca. . .”

“Thiếu cung chủ, thuộc hạ chậm trễ, thỉnh thiếu cung chủ thứ tội!”

“Hồi cung.” Hồng y thiếu niên xoay người rời đi, hồng y tựa huyết, phẳng phất như một đoá mạn đà la sắp nở rộ dưới ánh tịch dương.

Một đoá mạn đà la tàn nhẫn mà tà ác, truy nhập huyết vực luyện trì.

“Lâu chủ. . .” Thị nữ khê gọi một tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Mộ Vân Khuynh.

Tiếng thở dài u miên vang lên, Mộ Vân Khuynh xoay người, thản nhiên nói, “Trở về đi.”

Bạch ảnh tiêu thất dưới bóng lê hoa thụ, trên mặt đất rơi vãi từng mảnh cánh hoa.

Thiên địa xa xăm, vẫn tịch mịch như lúc ban đầu.

18. Chương 18: Mộc Tuyết Các

Mộc Tuyết Các, khói nhẹ thoáng bay.

Trong tấm cung cực đại một màu tuyết bạch, hoa đăng kiêu diễm treo khắp nơi.

Khí trời mờ ảo, hương phong như vụ. Tuyết trắng sa liềm ẩn hiện như mây khói, bị làn gió mát thổi qua từng mảnh phất phơ, phong linh như nhạc, tựa tuyền thủy linh động.

Hách Liên Cô Tuyết nghiêng người nằm trên cấm tháp trải lông tuyết hồ, tùy ý khoác một kiện đơn y hồng sắc, hỏa hồng trường phát tán loạn rơi trên giường, lấp lánh hồng quang yêu diễm.

Đào hoa lạc ấn huỳnh mục dưới ánh nền chiếu sáng dị thường mỹ lệ, Hách Liên Cô Tuyết hơi nâng mắt, tựa hồ mới luyện công xong, nhìn qua thập phần mỏi mệt.

Nhìn một mỹ nam tử phẳng phất như hư ảo, nam hài cảm giác hô hấp của mình cơ hồ muốn đình trệ.

Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, mê hoặc mà yêu mị, “Lại đây —”

Nam hài hoảng hốt bước qua, vừa mới đến gần cấm tháp, Hách Liên Cô Tuyết đã một phen tóm lấy chiếc cổ mảnh khảnh, đem nam hài đặt lên giường.

Nhìn đôi mắt thâm hồng, trái tim nam hài điên cuồng nảy lên, vừa sợ hãi vừa không thể kiềm chế, muốn tránh né nhưng lại không cách nào dứt được tầm mắt.

“Người là tiểu quan của Phong Nguyệt Lâu?”

“Đúng vậy.”

Hách Liên Cô Tuyết trích hạ y sam đơn bạc trên thân nam hài, đôi mắt hơi nâng lên, dùng một loại thanh âm cực hạn dụ hoặc nói, “Người không giống những kẻ khác.”

Hắn phất tay áo, ánh nến trong tấm cung toàn bộ lụi tắt.

Hắc ám khôn cùng, tiếng phong linh đình đang rung động.

Nam hài bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, ẩn hiện trong tầm mắt, cặp hồng đồng nguyên vốn không có một tia ba động chợt nở rộ một mặt huyết sắc rực rỡ.

Hách Liên Cô Tuyết hung hăng bóp lấy chiếc cằm nam hài, “Đừng khiến ta thất vọng.”

“A. . .” Làm một tiểu quan, nam hài rất rõ ràng, chuyện trên giường cần có khúc dạo đầu, nhưng người trên thân hắn căn bản cái gì cũng không làm, trực tiếp tiến nhập thân thể hắn.

Đau đớn cơ hồ làm cho nam hài muốn bất tỉnh, nỗi đau đớn hắn chưa bao giờ từng cảm thụ qua.

Nguyên bản thân thể *** đáng có thể thừa nhận đủ loại xâm phạm, nhưng lúc này đây, đối với nam hài mà nói, va chạm kịch liệt tựa hồ muốn vắt cạn máu trong người hắn.

Hách Liên Cô Tuyết xông vào gần như tàn phá hết thấy, muốn đem toàn thân nam hài phá thành từng mảnh nhỏ mới có thể thỏa mãn.

“Ân. . . Ân, cung chủ, nhẹ. . . nhẹ một chút.” Địa phương tối tư mật của nam hài quả thực bị Hách Liên Cô Tuyết trực tiếp xé rách, tiên huyết tuôn ra như suối dọc theo bắp đùi nam hài đổ xuống, mồ hôi lạnh ứa ra, loại tra tấn này cơ hồ khiến hắn choáng váng.

Vì cái gì, vì cái gì một nam tử mỹ diễm lại tàn nhẫn như vậy? Nam hài ở trong lòng lạnh yên chất vấn.

Hồng đồng tràn ngập quang mang mỹ lệ, thân thể nam hài phẳng phất như bị liệt hỏa thiêu đốt.

“Ân. . . Cung chủ, để cho tiểu nhân. . . sau này hầu hạ ngài, cầu. . . A. . .” Thanh âm nam hài khơi mào sự bất mãn của Hách Liên Cô Tuyết, với hắn mà nói, nam hài dưới thân bất quá chỉ là một công cụ, nói nhiều thực khiến hắn chán ghét.

Thân thể mỏng manh của nam hài căn bản không chịu đựng nổi tra tấn trí tử của người trên thân, sau nửa canh giờ, nam hài đã muốn hấp hối.

Đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này, một nha hoàn bưng ấm trà đi đến.

Hách Liên Cô Tuyết tiếp nhận chén trà nha hoàn dâng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hồng mâu khôi phục thanh triệt như nước, hỏa hồng trường phát như trước yêu diễm quyết tuyệt, thần sắc thản nhiên, giống như sự tình gì cũng chưa phát sinh qua.

Hắn nằm bên người nam hài, đánh giá nam hài vẫn không chút nhúc nhích, khoe miệng cong lên thành một tia độ cung, “Bản cung cho rằng người có thể kiên trì được một canh giờ, không nghĩ đến mới nửa canh giờ đã bị phế đi.”

“Cung. . . Cung chủ.” Thanh âm suy yếu của nam hài mờ nhạt vang lên.

“A a. . .” Hách Liên Cô Tuyết vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của nam hài, cười quyền rũ nói, “Không tồi, người còn có thể nói chuyện.”

Ngay sau đó, Hách Liên Cô Tuyết nhíu chặt vân mi, đáy mắt hiện lên dị sắc khó chịu — trong đôi mắt nhắm nghiền của nam hài lưu lại một giọt lệ châu.

Bàn tay xinh đẹp của hắn bóp chặt lấy cổ nam hài, hồng mâu tràn ngập thần sắc khinh thường, “Người lưu lại một thứ bản cung ghét nhất.”

~*

~“Cung chủ hai ngày nay tựa hồ tâm tình phá lệ thật là tốt.”

“Vậy sao? Ta thế nào lại không biết, vừa rồi khi ta đi qua tấm cung của cung chủ, nghe thấy bên trong có tiếng kêu thét rất thảm thiết.”

“Người không biết sao? Đó là cung chủ luyện công yêu cầu.”

“Người có nhớ hay không, vào một ngày của bốn năm trước, cung chủ cùng lão cung chủ dưới Đoạn Tình Nhai rông rã năm ngày năm đêm, sau khi cung chủ trở về, tính tình đại biến, không bao lâu sau lão cung chủ của chúng ta không phải. . .”

“Câm miệng!”

Hai nha hoàn cả kinh, đều hạ thấp người hành lễ, “Tòa. . . tòa sử.”

Vô Nhai mày kiếm chợt liễm, lạnh lùng nói, “Quản cho tốt miệng lưỡi của các ngươi, cái gì nên nói cái gì không nên nói phải biết rõ.”

Bọn nha hoàn cúi đầu, bước chân loạng choạng hoảng hốt rời đi.

Vô Nhai cùng Tập Phong đi vào Mộc Tuyết Các, tòa tấm cung cực đại giống như thế giới dựng dục mờ ảo tuyết bay, mây khói mông lung sa trường phiêu động, thánh khiết như tuyết.

Một tách Hỏa Tinh trà bốc khói, hồng y chói mắt.

Bên cạnh chiếc giường lớn bằng bạch ngọc, một nam hài y phục không chỉnh nằm trên mặt đất, hai mắt đã vô thần, khuôn mặt vụn vỡ.

Hách Liên Cô Tuyết tao nhã ngồi trên hương phi tháp, phẩm Hỏa Tinh trà, thần thái thập phần mãn ý.

“Vô Nhai, đem hắc xử lý, Tập Phong, gọi người đem tất cả những thứ trên giường đổi lại một lần.”

Vô Nhai kéo vạt y sam treo trên thân nam hài, giống như mang theo rác rưởi bước ra ngoài, nhưng vừa ra đến cửa, hắc chạm mặt một hắc y nữ tử.

Mục quang như thủy của hắc y nữ tử bất khả tư nghị đánh giá nam hài đã chết, hắc sa phiêu động, khuôn mặt lộ vẻ thê lương.

19. Chương 19: Âm Thầm Trắc Ẩn Tâm

“Đi ra ngoài.”

Hắc y nữ tử còn chưa tiến vào đại môn tấm cung đã nghe thấy từ bên trong một thanh âm lạnh lùng truyền đến, nhưng nữ tử không để ý, lập tức đi vào.

“Ta bảo ngươi đi ra ngoài ngươi không nghe thấy sao?” Hách Liên Cô Tuyết mí mắt cũng không nâng, cánh môi mỏng hé mở, thập phần tức giận.

“. . . A. . .” Hắc y nữ tử còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Hách Liên Cô Tuyết phát lên tay áo, toàn bộ thân thể nữ tử như một trận gió bị cuốn bay ra ngoài.

“Ngươi đừng tưởng rằng ngươi là mẫu thân hắc ta không dám động ngươi.”

Hắc y nữ tử chậm rãi đứng dậy, tuy rằng bị đẩy ra bên ngoài mấy chục thước, nhưng nàng không cảm giác được đau đớn.

Hách Liên Cô Tuyết đến gần hắc y nữ tử, thô bạo nâng lên cằm nàng, hồng mâu híp lại, “Ngươi có phải ghiền làm cái trò này?”

“Cô Tuyết, ngươi. . . Không muốn nhìn thấy ta như vậy sao?”

Hách Liên Cô Tuyết khoe miệng cong lên, vẻ mỉa mai càng thêm sâu, “Ta vừa nhìn thấy người toàn thân liền không thoải mái, càng hận không thể khiến người lập tức biến mất trước mắt ta.”

Hắc y nữ tử thân thể hơi chút cứng đờ, hai mắt lấp lánh dịch thể nóng rực.

Hách Liên Cô Tuyết xoay người lạnh lùng nói, “Trước khi nước mắt người chảy xuống mau cút đi, đừng để ta thấy mặt.”

“Ta sẽ đi.” Hắc y nữ tử thanh âm bình đạm như nước, “Cô Tuyết, nghe ta nói một câu cuối cùng được chứ?”

Hồng phát như liên, an tĩnh trên hồng bào nở rộ, không một tia dao động.

“Sáng Thần cứu thức, không cần luyện nữa.”

Tiếng cười thanh thúy vang lên, Hách Liên Cô Tuyết xoay người, khoe miệng cong lên thành một tia cười trào phúng lạnh lùng, “Sở phu nhân thật đúng là người hay quên a.”

Hồng mâu khẽ nâng, tràn đầy khinh thường, “Lúc trước, người quên là ai bức ta luyện sao?”

“Dừng lại đúng lúc, Cô Tuyết.” Ngừ thanh hắc y nữ tử pha lẫn van cầu, “Ta biết, hết thấy đều là lỗi của cha người, nhưng nếu người thực sự luyện đến đệ cửu trọng, chỉ cần hơi chút vô ý, ta sợ người sẽ . . .”

“Sở phu nhân.” Hách Liên Cô Tuyết ngắt lời hắc y nữ tử, khẽ cười nhẹ, lãnh ý xa xăm, “Lúc này không cần vờ vĩnh nói với ta những lời như vậy, nếu lúc trước người ngăn cản may ra còn có tác dụng, nhưng mà hiện giờ. . .” Hần tiến đến bên tai nữ tử, nhẹ giọng miêu tả: “Đã quá muộn rồi.”

“Cô Tuyết. . .”

Hắc y nữ tử lời còn chưa nói xong, Hách Liên Cô Tuyết đã một tay vòng qua thắt lưng, đem nàng dán lên ngực mình, hồng mâu nhện nhạo thần sắc làm người ta khó hiểu, “Các người những người này thật dễ thay đổi a.”

Hắc y nữ tử nhìn cặp mắt yêu mị kia, trái tim đập liên hồi.

Hách Liên Cô Tuyết vươn ngón tay dài nhỏ vuốt ve làn lông mày lá liễu, cười quyến rũ nói, “Người mặt dày mày dạn ở lại nơi đây, làm bộ quan tâm đến ta, hay là có ý đồ gì a?”

“Người. . . Cô Tuyết, người. . .” Nữ tử bỗng nhiên cảm giác được hơi thở của Hách Liên Cô Tuyết bắt đầu biến hóa, nóng rực mà mị hoặc.

“Muốn bản cung sủng hạnh người sao? Ân?”

Hắc y nữ tử đột nhiên mở to hai mắt, liều mạng muốn giãy dụa khỏi vòng tay ôm ấp của nam tử trước mặt, nhưng chỉ phí công.

“Ta từ trước đến nay không thích cùng nữ nhân làm chuyện đó, bất quá nếu là người. . . ta thực muốn thử một lần.”

“Người không thể!” Hắc y nữ tử vừa muốn giơ tay lên, lại bị Hách Liên Cô Tuyết dễ dàng chế trụ.

“Làm sao vậy? Sợ?” Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, tựa hồ rất yêu thích bộ dáng thất kinh của nữ tử trước mặt, “Sở Vân Sương, tình cảnh này có phải người cảm thấy rất quen thuộc?”

Sở Vân Sương cả người chấn động, đầu não nóng lên, khoe miệng không ngừng run rẩy.

Trong đầu quanh quẩn thật lâu tiếng kêu thê lương của một hài tử:

Sở a di, cứu ta Sở a di

Nàng không hề ngăn cản, cũng không lưu lại, chỉ yên lặng rời đi, lựa chọn trầm mặc.

Nhưng mà một màn kia, đã mọc rễ rất lâu trong lòng hài tử, nàng vẫn nhớ rõ ánh mắt sau cùng kia, giống như một ngọn hỏa diễm thiêu đốt nhân tâm, pha lẫn tiếng than thở tuyệt vọng, linh hồn thuần tịnh trong nháy mắt đã biến thành luyện ngục cừu hận.

Hách Liên Cô Tuyết xoay người một cái, phần lưng của nữ tử liền gắt gao dán lên bạch ngọc thạch trụ, không thể di động mấy may.

“Ta thật sự không rõ, súc sinh kia vì sao lại thu lưu một nữ nhân lẳng lơ *** đáng như ngươi?” Hơi thở mỉa mai hoặc của Hách Liên Cô Tuyết quét qua toàn thân nữ tử. Sợ hãi, chưa bao giờ nàng sợ hãi như vậy.

“Nếu Tư Đồ Không Thành biết mẫu thân hắn không chết, ngược lại cùng nam nhân khác thượng giường, ngươi cảm thấy tin tức đó sẽ khiến hắn rung động đến mức nào đây?” Ngón tay thon dài lướt qua từng đường nét của nữ tử, cho đến chỗ che lại bằng hắc sa của nàng.

“Không cần! A. . .” Nữ tử tê dại ngã trên mặt đất, vội vàng che khuất khuôn mặt bị hắc sa phủ kín.

Hoàn hảo, còn chưa rơi xuống. . .

Sắc mặt âm tình bất định của Hách Liên Cô Tuyết khiến nữ tử toàn thân co rúm, hẩn lạnh lùng nhìn xuống nàng, hoàn toàn không có thần thái đùa giỡn như vừa rồi.

“Hoảng cái gì? Ngươi thực sự cho rằng ta sẽ chạm vào ngươi?”

Hồng mâu diễm liễm, thoáng hiện vô tận mỉa mai.

“Cho dù cách một trăm tấm hắc sa nhìn ngươi, ta đều cảm thấy ghê tởm.”

Nữ tử nhắm lại hai mắt, móng tay nhập sâu trong da thịt, bắt đầu nhỏ máu.

Nàng chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, hít sâu một hơi, thản nhiên nói, “Hảo hảo chiếu cố chính mình.”

Hách Liên Cô Tuyết không xoay người, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt của nữ tử phía sau.

“Đi tìm nhi tử của ngươi thôi.”

Một trận lệ phong mãnh liệt thổi qua, đem toàn bộ thân thể nữ tử ném ra bên ngoài đại điện, vô tung vô ảnh.

Gió nhẹ phất qua vạt áo hỏa hồng, tiếng bước chân quen thuộc chậm rãi tới gần tẩm cung, hồng mâu phù quang chợt lóe, chớp lát giấu đi hết thấy tình tự trong đáy mắt.

Trong mắt ngoại nhân, hẩn vĩnh viễn đều là Ngạo Thần Cung chủ yêu diễm thị huyết, một Hách Liên Cô Tuyết nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào.

Vô Nhại đã đến, cúi đầu lễ bái, “Cung chủ, Tuyết Ảnh đã trở lại.”

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mắt, lông mi thật dài ở đuôi mắt tản ra nhàn nhạt hồng ảnh, khóe môi cong lên, “Trở về thật đúng lúc.”

Hắn chợt xoay người, hồng bào lay động rồi biến mất, “Nói cho Tập Phong, không cần tiếp tục tìm Mặc Lâm Đồ.”

20. Chương 20: Thải Phong Hoa Vô Ảnh, Nhất Dạ Yến Phong Lưu

Bầu trời xanh ngọc bích, mây khói mênh mông, khe suối chảy róc rách như không cốc oanh minh.

Hách Liên Cô Tuyết tĩnh mịch mà đứng, gió mát thổi qua, hỏa hồng y sam phát phơ lay động, rực rỡ như hồng vụ phiêu vũ.

Hắn cầm bạch ngọc địch trong tay, khe hé môi, tiếng địch thê lãnh du dương như hòa tan vào khoảng không, hồng mâu chăm chú nhìn xa xa, ánh mắt nhàn nhạt phản chiếu thiên địa hoang vu.

Cảnh tượng lúc này, tựa hồ không ai có thể tin, một mỹ nam tử như không thuộc về nơi thế gian, tùy thời có thể theo gió biến mất, cư nhiên lại là nhân vật thị huyết vô tình, oai chấn vô lâm, hấn vì vô lâm mà sáng lập một thần thoại, nhưng thể nhân vĩnh viễn sẽ không minh bạch, ẩn giấu phía sau thần thoại ấy là một quá khứ đã qua không bao giờ dám nhìn lại.

Tiếng địch im bất đình chỉ, trong giây lát, một nhân ảnh hắc sắc nhanh chóng vọt đến phía sau Hách Liên Cô Tuyết, giống như u linh, lặng yên không chút tiếng động.

Tiếng địch không phải ngẫu nhiên mà tấu, đó là một loại dấu hiệu triệu hoán, nhạc luật duy độc triệu hoán vị nam tử này.

Nam tử một thân hắc sắc đoạn y, mặt che khuất một nửa bởi băng điêu diện cụ, chỉ lộ ra làn môi mỏng như đao, một luồng tuyết bạch ngân lượng trường phát phủ kín nửa bên mặt, hiển lộ nổi bật giữa đám tóc đen như mực, tản ra hơi thở như quỷ mị, móng tay sơn hồng tựa huyết trong đêm tối, khiến người ta sinh niềm kính sợ. (diện cụ: mặt nạ)

Hắn là Ám tòa thủ lĩnh của Ngạo Thần Cung, Tuyết Ảnh.

Một người mà tất cả mọi người chôn vùi cho rằng đã chết, lại xuất hiện ở nơi này.

Bởi một lần xảo ngộ, bởi một đêm khắc cốt minh tâm, đã định cho Tuyết Ảnh cả đời thần phục.

“Có chuyện cần ngươi đi làm.” Ngữ khí không chút gợn sóng, căn bản không nghe ra bất cứ tình tự nào.

Tuyết Ảnh ngẩng đầu Thỉnh nói rõ.

Hách Liên Cô Tuyết không xoay người, nhưng hắn có thể cảm giác được vẻ mặt cùng suy nghĩ trong lòng Tuyết Ảnh.

“Đi tìm một người.”

Ai?

Hồng mâu híp lại, lộ ra nhãn thần sâu thẳm như thâm uyên khiến người ta khó hiểu, “Thải phong hoa vô ảnh, nhất dạ yển phong lưu.” (thâm uyên: vực sâu)

Thiên hạ đệ nhất thần châu, Dạ Phi Yển?

~*

~Túy tâm tử lâu lúc này, như nước đang sôi trào, giang hồ nhân sĩ tụ tập thành một đoàn, mi phi sắc vũ sôi nổi đàm luận chuyện giang hồ.

Trong một góc yên tĩnh, chỉ có một người đang lười biếng uống Trúc Diệp Thanh.

Người nọ dựa lưng vào mép bàn, một chân gác lên băng ghế dài đối diện, mặc bố y huyền sam, phía sau đeo một bọc hành trang rách nát, ngũ quan như minh ngọc, điều sao mi hạ, một đôi mắt phượng lấp lánh lên quang mang làm người ta say mê, bộ dáng phong lưu không thể kiềm chế. (bố y: áo vải)

Dẫn nhân chú mục chính là, ở đuôi mắt hắn có xăm hoa ngân đuôi yển.

Linh xảo phi yển, nhìn rất chân thật.

“Tiểu nhị, rượu của ngươi làm sao lại biến vị thế này?”

“Tiểu nhị, ngươi làm sao mà thượng rượu chậm vậy?”

“Tiểu nhị, Thiêu Đao Tử này không đủ cay.”

“Tiểu nhị, . . .”

Người nọ vừa thét to một câu, lão bản Túy tâm tử lâu cái đầu muốn phình to gấp bốn lần, bất quá không có biện pháp, khách hàng là đại thần, ai bảo nhân gia vừa vung tay đã là bốn đại kim bảo? (đại kim bảo: thỏi vàng a:P)

Ăn mặc giống tên khất cái, dáng dấp phong lưu tài tử, vậy mà xuất thủ quả thực như Thái Thượng Hoàng.

Người nọ ngáp một cái, miệng còn chưa khép lại liền hô lớn, “Tiểu nhị ”

Song, vì Túy tâm tử lâu tiếng ồn ào huyền não quá lớn, thanh âm của hắn nhanh chóng chìm vào hư không.

“Ai, uy uy uy, người có nghe nói hay chưa, mấy ngày trước ma đầu Hách Liên Cô Tuyết hiện thân tại Yên Vũ Lâu.”

“Không chỉ có hắn, Thiên Địa Minh Thiếu minh chủ cùng Phi Vân Lâu lâu chủ cũng có mặt, hắc, người nói ngày hôm đó là ngày gì a?”

“Người không biết, Hách Liên Cô Tuyết kia thật đúng là con mẹ nó mỹ, lão tử đời này chưa từng thấy qua nam nhân đẹp như vậy, tuy nói ngày ấy sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng nếu hắn tự tay đem lão tử giết đi, lão tử cũng nguyện ý!”

Người bên cạnh nhổ ra một ngụm tửu thủy, “Người không có chút tiền đồ như vậy? Vì một người nam nhân mà nhộn nhạo, còn là một ma đầu! Vậy người ngày đó thế nào lại không chết đi!”

“Lão tử ở trong này nói có tác dụng gì, người không nhìn thấy, Hạ Ngâm Hà kia thiếu chút nữa vì Hách Liên Cô Tuyết tự tử, cái gì ‘Tứ đại mỹ nữ’ a, toàn bộ thật con mẹ nó bậy bạ, người nếu thấy hắn, phỏng chừng người không bao giờ thêm liếc mắt nhìn hung bà nương của người lấy một cái!”

Bố y nam tử quán một ngụm Trúc Diệp Thanh, hình xăm đuôi yến ở cuối mắt theo cử động của môi hắn mà nhẹ nhàng đong đưa Hách Liên Cô Tuyết? Có bao nhiêu mỹ? So với Yêu Nguyệt kia của ta còn mỹ?

“Không cần gấp ma đầu kia, ta đã sớm muốn cùng hung bà nương tách ra ở riêng, ta từng ở Phong Nguyệt Lâu gặp qua Đoạn Tư Tư, tư sắc đó so với hung bà nương nhà ta gấp mấy vạn lần.”

“Đoạn Tư Tư không phải bị điên rồi sao?”

“Là do Lộng Nguyệt cả.”

“Đoạn Tư Tư kia có phải là có vấn đề hay không? Hảo nam nhân không cần, đi yêu Lộng Nguyệt, quả thực là đem mình tự hủy!”

“Đúng rồi, Lộng Nguyệt biến mất ba năm, không phải là đã chết rồi chứ?”

“Hừ, ai biết hắn trốn chỗ nào, nói không chừng đang luyện tà công gì đó thì chết bất đắc kỳ tử.”

Bố y nam tử thở dài Không phải đâu Yêu Nguyệt, người xem thanh danh của người biến thành cái dạng gì đây, không hiện thân giang hồ có kẻ nguyện rửa người, người làm người quả mức thất bại. . .

“Tốt nhất đừng xuất hiện, một Hách Liên Cô Tuyết cũng đủ làm cho người ta sợ hãi rồi, thêm một Lộng Nguyệt nữa còn có để cho người ta sống hay không?”

“Hách Liên Cô Tuyết giết người là không lưu toàn thân, Lộng Nguyệt mà giết người, ngay cả xác người cũng tìm không thấy.”

“Nga? Nói như vậy là Lộng Nguyệt nhân từ hơn Hách Liên Cô Tuyết?”

Phốc! Khụ, khụ, cuồng phún!

“Người xem a, tìm không thấy thi thể so với thiếu đầu thiếu tay thiếu chân tốt hơn nhiều, ít nhất chết thể nào người khác cũng không biết.”

Ai, uy uy, Yêu Nguyệt, nguyên lai khi người giết người lại lo lắng chu đáo như vậy a.

“Đầu người chứa cái gì vậy? Thi thể là thứ mình chứng một người từng tồn tại trên thế gian này, cho dù thiếu đầu thiếu chân cũng vậy, người ít nhất cũng đã tồn tại, nếu khi chết mà ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, người sống cả đời cũng là sống uống phí! Một người đang sống khỏe mạnh vô duyên vô cớ biến mất, người không thấy thật đáng sợ sao?” Mấy người không khỏi run rẩy một chút.

Vậy các người không hiểu, đó là sở thích đặc biệt của Yêu Nguyệt, truy cầu mỹ cảm từ thi thể. . .

“Con mẹ nó, các người nhàm chán không có việc gì làm đi nói những lời vô nghĩa, không lưu toàn thân cùng không thấy toàn thân có gì khác nhau, kết cục không phải đều giống sao? Muốn nói thì nói cho có giá trị một chút, nhắc tới lương ma đầu kia lão tử liền gặp ác mộng!”

Ta suốt ngày nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia, sao không thấy gặp ác mộng.

“Đúng rồi, nghe nói Thanh Long Môn bị mất Mặc Lâm Đồ còn chưa có tìm được?”

“Không phải, Hách Liên Cô Tuyết có thể diệt Thanh Long Môn, sao lại không tìm thấy Mặc Lâm Đồ?”

“Nói không chừng Mặc Lâm Đồ đã bị hủy, nếu không Ngạo Thần Cung cùng Thiên Địa Minh tại sao đều không tìm ra?”

Bố y nam tử phượng nhãn híp lại Ở trên tay Dạ Phi Yến ta, bọn họ đương nhiên tìm không thấy.

Bỗng một trận gió nhẹ lướt qua, thổi bay mấy sợi tóc của đám người.

Trong góc phòng nháy mắt không một bóng người, chỉ có bốn đại kim bảo trên bàn tản ra ánh sáng lấp lánh.

“Ai? Vừa rồi là gió từ đâu đến?”

~*

~Sương mù dày đặc, bao phủ lâu các nguy nga ẩn trong núi rừng.

Từ Đẳng Lâm, mây khói mờ sương, con đường nhỏ quanh co gấp khúc kéo dài vài dặm, mông lung tựa biển mây.

Dạ Phi Yến sờ sờ hành trang rách nát phía sau, cười nhạt nói, “Yêu Nguyệt a Yêu Nguyệt, ta đem bảo bối tốt như vậy tặng cho người, bên cạnh người cái gì như Tiểu Mai, Tiểu Lan, Tiểu Cúc, Tiểu Trúc nên thuộc về ta đi.”

“Người Yêu Nguyệt này, cả ngày ôm nhiều mỹ nhân như vậy cũng không chia cho ta một ít, người con mẹ nó thật keo kiệt!”

“Ta đường đường một đời thần thâu Dạ Phi Yến, như thế nào lại hết lần này đến lần khác rơi vào trên tay thứ tà ma như người? Ta muốn mỹ nhân cũng ôm không được, còn bị người chinh cho chết đi sống lại, lại phải thường xuyên đối mặt với dung mạo mê chết người không cần đền mạng của yêu nghiệt người!”

“Hừ! Nếu có một ngày ta nghiên cứu ra một loại độc mà ngay cả người ‘Thánh thủ độc tiên’ đều giải không được, ta tuyệt đối bắt người gọi ta ‘gia gia’! Sau đó ném người lên giường! Lột sạch y phục của người! Hung hăng làm người dừng nghĩ tới chuyện xuống giường!”

Dạ Phi Yến cắn nhần không dứt, càng nghĩ càng giận, chữ ằm lên, “Người này chết tiết Yêu Nguyệt, người con mẹ nó hỗn đản, người “

“Tặc yến tử, lại đang nói xấu bốn tọa gì đó ?”

Một thanh âm từ tính mà biêng nhác vang vọng giữa không trung, khiến Dạ Phi Yến nhất thời rùng mình.

Bách lý truyền âm. . . (bách lý: là trăm dặm ạ)

21. Chương 21: Liên “yêu”

Lộng Nguyệt, Lộng Nguyệt đến rồi, gyaaaaaaaaa. . .

Bích thủy liên thiên, hành lang quanh co gấp khúc, bày cá đùa nghịch dưới lá sen. (liên thiên: sông núi trời mây nối liền nhau, ý nói hình ảnh tất cả đều phản chiếu trên mặt nước, không có bất kỳ ngăn cách)

Dạ Phi Yến như một trận gió nhẹ chợt hiện trên đoạn kiêu thủy tạ, lướt qua liên hoa không cốc, hoa hải vân đoan, rồi đến tử loan lầu các nguy nga, cuối cùng dừng lại bên bờ thủy liên trì kéo dài vài dặm. (đoạn kiêu thủy tạ: cái cầu ngắn dẫn ra một lương đình giữa hồ để ngắm cảnh, liên hoa không cốc: cốc ngoài hoa sen ra không còn thứ gì khác???, vân đoan: đám mây, thủy liên: bông súng, ai, toàn HV, chết mất)

Hành như yến, kinh phi diểu.

Đoạn đường dài trăm dặm, Dạ Phi Yến chỉ dùng gần vài giây đồng hồ liền tới nơi của người dùng bách lý truyền âm, hẳn sẽ được coi là Thiên hạ đệ nhất thần châu, không chỉ bởi vô song “thần kỹ” hiếm có trên đời, còn vì môn khinh công khiến người ta theo không kịp.

Thủy liên mọc trong thủy trì mùa xuân, không nhiễm bụi trần, như cánh hoa lưu ly giữa mặt hồ trầm lam âm thâm nở rộ.

Ở đường vân nơi gần lá, thủy châu như hổ phách theo gió lăn dài, liên hương xa xăm lan tỏa khắp nơi.

Dương quang tản ra nhiệt lượng dày đặc, nếu quá trưa, thủy liên sẽ khép kín, nhưng một trận thanh thúy tiếng cười thổi quét qua từng phiến thủy liên ven hồ, khiến cho nguyên bản cánh hoa đang khép lại nhất thời đình chỉ.

Ven hồ gần trung ương có một tòa lương đình, làn sa mỏng mềm mại rũ xuống, che dấu cảnh tượng bên trong, gió nhẹ thổi lộ ra mông lung nhân ảnh.

Vừa nghĩ tới tư thái biếng nhác như yêu của người trong đình, lại nghe đến tiếng cười thanh thúy kia, toàn thân Dạ Phi Yến liền nổi da gà.

“Thật không hổ là yêu! Tà yêu! Ma yêu!” Dạ Phi Yến than thở, nếu không phải hẳn đã chứng thực người trong lương đình chân chính là nhân loại, hẳn thực hoài nghi người nọ là yêu tinh chuyển thế!

Dạ Phi Yến cước đạp mặt hồ, nhẹ nhàng như gió, thân hình dừng lại trên thềm đá của lương đình dẫn thẳng xuống hồ nước.

“Giáo chủ, không cần. . . Không cần đụng nơi đó của Yên nhi. . . Ân. . .” Một trận thanh âm tê dại quả thực khiến Dạ Phi Yến sồn gai ốc.

“A, người tiểu gia hỏa này cũng biết làm nũng?” Giọng nói mềm nhẹ êm tai mang theo tiểu ý đùa cợt, vừa nghe thanh âm kia, trong đầu Dạ Phi Yến liền phác nên một hình ảnh chỉ cần hắt liếc mắt qua một cái rồi cuộc không thể quên được.

Mị tử yêu đồng, phượng mâu hẹp dài, dung mạo tuấn mỹ, một đầu thâm tử trường phát, sau lưng còn xăm kỳ dị đồ đằng nhìn không ra hình dạng. . .

Dạ Phi Yến bĩu môi, sờ sờ mũi, hắt xì một cái thật vang. . .

Lại là thứ mùi quái dị này!

Yêu Nguyệt, người sẽ không lại lạm dụng dùng độc đi. . .

“Giáo chủ, để cho Yên nhi. . . Yên nhi vĩnh viễn ở bên cạnh ngài được chứ, Yên nhi muốn. . . Muốn cả đời làm người của giáo chủ. . .” Thanh âm kiều nhuỷ ngày càng mềm, ngày càng nhẹ.

Má ơi, chịu không nổi, chịu không nổi! Yêu Nguyệt, người thử đếm xem, lần thứ mấy? Đây là lần thứ mấy rồi! Ta thấy nam sủng nữ sủng của người có thể so sánh với hậu cung của hoàng đế!!

“A a, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, bốn tọa. . . sẽ hảo hảo đối đãi người.”

Dạ Phi Yến theo thói quen ngoáy ngoáy lỗ tai — Yêu Nguyệt, những lời này của người dùng cả ngàn lần cũng không thềm sửa lấy một chữ.

“Ân. . .” Nam hài thở gấp một tiếng, “Yên nhi, vĩnh viễn nghe lời giáo chủ, giáo chủ, lại. . . hôn Yên nhi được không?”

Vừa nghĩ tới cảnh tượng kia, huyết dịch toàn thân Dạ Phi Yến đều hướng đại não dừng động, hẳn đang muốn xóc lên sa trường vào bên trong, một thanh âm biếng nhác vang lên:

“Tặc yển tử, nhanh như vậy liền chờ không được?”

Lăng!

Đối với Dạ Phi Yển mà nói, có thể ở ngoài trăm dặm cảm nhận được hơi thở của mình, có thể chinh mình chết đi sống lại, có thể khiến mình tức giận đến không có chỗ phát tác, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn rõ hành động của mình ngay sau đó, làm cho mình bám đuôi gần như thần phục, làm cho mình nhìn thấy một người nam nhân vậy mà máu mũi giàn giụa, trong thiên hạ, chỉ có một người.

Người khiến hắn chán ghét, vừa sinh khí lại luyện tiếu rời đi.

Nhật Nguyệt Giáo giáo chủ.

Lộng Nguyệt

22. Chương 22: Nhật Nguyệt Giáo Chủ

Nhắc tới Lộng Nguyệt, mọi người đều nghĩ tới hai danh hiệu của hắn:

“Thánh thủ độc tiên”, “Cái thể ma đầu”

Tương truyền, hắn sát nhân không lưu thi. Tương truyền, hắn sử độc không dấu vết.

Hắn từng là ma vân phủ kín thiên hạ, bất bại truyền kì quét ngang giang hồ, khiến thiên hạ run rẩy, phiên vân phúc vũ không ai bì nổi. (phiên vân phúc vũ: trở tay làm mây, lật tay làm mưa ý bảo muốn gì đều làm được)

Ba ngày diệt Bát tông, huyết nhiễm Lạc Hoa cốc, khiến bách vân nhuộm màu, vân hà dậy sóng.

Hai ngày thu Miêu Cương, đổi chủ vì Nhật Nguyệt, thống trị ngàn dặm cương thổ, phong nhĩ trở về.

Một ngày tẩy Đường Môn, khắc vào trong cốt thể nhân, khiến trong mộng vẫn còn kinh hãi, thần thoại vừa được truyền tụng thiên hạ lại quy ẩn. . .

Không hiểu vì sao, ba năm trước đây Nhật Nguyệt Giáo đột nhiên mai danh ẩn tích, Lộng Nguyệt cũng không giao thiệp với giang hồ.

Song Lộng Nguyệt cũng không phải thoái ẩn, mà là mỗi ngày ở trong liên hương u cốc tiêu dao thừa hoan, trái cầm kim tôn phải ôm mỹ nhân, mỗi ngày đều cực kỳ an nhàn tiêu dao. (tôn: bình đựng rượu)

Dạ Phi Yển từng hỏi qua hắn vì sao lại quy ẩn giang hồ, mà Lộng Nguyệt bao giờ cũng biếng nhác tùy ý trả lời: ngoạn mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Kết quả một lần nghỉ ngơi, liền kéo dài suốt ba năm. . .

.

Dạ Phi Yển xốc lên tám nhuyển liêm, một luồng liên hương tản ra khắp nơi. (liêm: màn)

Sa mỏng bay lên, phong hương bốn phía.

Chỉ thấy Lộng Nguyệt một tay chống đầu, lưng biếng nằm nghiêng trên quý phi tháp, thâm tử trường phát ôm lấy từng đường cong tinh tế gợi cảm, dưới ánh dương quang chiếu rọi lấp lánh lưu quang chói mắt, tựa như loài tử mị la lan nở rộ trong đêm tối.

Hắn khép hờ hai mắt, khóe miệng hàm chứa ý cười, thâm tử sắc phượng mâu hẹp lại thành một đường tà mị mà yêu dị, chén rượu ngọc tinh xảo nơi tay, làn môi mỏng khẽ mở đón lấy tử thủy nhập khẩu, quỳnh tương theo khóe miệng uốn lượn chảy xuống, thấm ướt từng giọt rồi rạc trên bạch y bào, cảnh tượng hết sức mê người. . . (quỳnh tương: mỹ tửu)

Trước ngực Lộng Nguyệt, có một nam hài chừng mười sáu mười bảy tuổi đang nằm, tay hấn đập trên thất lưng hoàn mỹ của Lộng Nguyệt, ngủ vô cùng ngọt ngào.

Trải qua vài năm tôi luyện, với Dạ Phi Yến mà nói, ngửi được mùi vị như thế, thấy một Lộng Nguyệt như vậy, máu mũi của hấn sớm đã chảy không sai biệt lắm, cố gắng nhẫn nhịn, lập đi lập lại tự nói với mình, nam tử hai mươi ba tuổi trước mặt này không phải yêu mà là một nam nhân không hơn không kém, hơn nữa còn là tà ma tà ma đại tà ma giết người không chớp mắt!

Lộng Nguyệt miễn cưỡng nâng mắt, tử phách động lòng người, mi mục sinh phong không giấu được vẻ tà khí, “Đã trở lại?”

Dạ Phi Yến bước qua, vươn tay nắm lấy thiếu niên nằm trước ngực Lộng Nguyệt ném qua một bên, cười nói, “A, yêu. . . A không, giáo chủ đại nhân, mỗi ngày hưởng thụ thật không tồi a. . .”

Lộng Nguyệt tà mị cười, khẽ vẫy tay, một tiểu đồng phía sau bưng khay nho trong suốt lấp lánh đi đến, ngón tay thon dài của hấn bốc lên một trái bồ vào miệng, thần thái biếng nhác thích ý, tao nhã yêu dị lại thập phần ma tính.

Thấy Lộng Nguyệt không có bất kỳ phản ứng, Dạ Phi Yến cả giận: “Uy uy uy, người nghe ta nói không? Cả ngày cùng cái gì Yên nhi, Hồng nhi, Lục nhi, Tử nhi của người say sưa ôm ấp, ta vốn cho rằng ta đã quá đa tình, không nghĩ tới đại giáo chủ người gặp một người liền thích một người, so với ta càng lưu tình khắp chốn, ha ha. . .”

Lộng Nguyệt đa tình, đây là chuyện mỗi người trong giang hồ đều biết, vô luận nam tử nữ tử, phạm là người được Lộng Nguyệt sủng qua đều cam tâm một lòng một dạ với hấn.

Lộng Nguyệt đa tình nhưng cũng vô tình, hấn như trăng trong sương, hoa trong nước, không người nhìn thấu.

Lộng Nguyệt phượng mâu hí lại, cúi đầu ghé sát bên tai Dạ Phi Yến, không để ý đến lời hấn vừa nói, phun ra nuốt vào hơi thở ấm áp, “Bảo bối đã mang đến?”

Trái tim Dạ Phi Yến lập tức chậm nửa nhịp, bỗng nhiên cảm giác túi hành trang phía sau lưng mình trượt xuống, mới hoàn hồn lại, thứ gì đó trong bọc hành lý đã rơi vào tay Lộng Nguyệt.

“Ai uy uy uy, Mặc Lân Đồ này là ta mạo hiểm tính mạng mới trộm được!”

Dạ Phi Yến vì công tích vĩ đại của chính mình mà thêm mắm dặm muối, “Ta chính là dưới mi mắt Ngạo Thần Cung tứ đại tòa sử quá ngũ quan! Trảm lục tướng! Mới có thể đoạt tới tuyệt thể bảo bối vô song thiên địa độc nhất vô nhị mỗi người đều tranh đoạt Mặc Lân Đồ một trong ‘Tứ linh đồ’”

“Người không biết tứ đại tòa sử của Ngạo Thần Cung a. . . Sách sách sách.” Dạ Phi Yến thập phần vui sướng hoa tay múa chân nói, “Lân đồ giết người đúng là thiên hôn địa ám, quả thực có thể cùng ‘Đoạt mệnh song hồn’ bên cạnh người so sánh!”

Lộng Nguyệt không chút phản ứng, hấn tỉ mỉ nhìn bức Mặc Lân Đồ còn chưa mở ra đến xuất thần, liềm đi ý cười, giống như đang suy tư điều gì.

Dạ Phi Yến tiến đến trước mặt Lộng Nguyệt, hai mắt trừng lớn, khoe miệng vạch nên một tia độ cung tà mị, trêu chọc nói: “Uy, giáo chủ đại nhân, Ngạo Thần Cung hiện tại có thể coi như thấu tóe một nửa vô lâm, người có hay không. . . rục rịch a? Nghe nói Ngạo Thần Cung chủ Hách Liên Cô Tuyết còn là một tuyệt thể mỹ nhân, công tích của hấn thật đúng là có thể so sánh với người năm đó a. . .”

Lúc này, Lộng Nguyệt cuối cùng cũng có phản ứng, hấn lười biếng giương mắt, tử mâu lưu quang hồi chuyển, khoe miệng miễn cưỡng nở nụ cười, thần sắc khó hiểu, ngón tay thon dài đang đùa nghịch Mặc Lân Đồ, tựa hồ trong tay hấn không phải bảo bối mà là một trong những món đồ chơi hấn dùng để tiêu khiển.

“Tặc yểm tử. . .” Lộng Nguyệt thờ ơ lắc lắc mỹ tửu trong chén ngọc, tử mâu yêu dị bắn ra tứ phía, hấn nâng chén đến trước mặt Dạ Phi Yến, phong tình vạn chủng, “Bồn tọa thưởng cho người, đi sang chỗ khác uống.”

Dạ Phi Yến như người mất hồn tiếp lấy, xoay người vừa muốn uống, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, nhảy dựng lên mắng to, “Người. . . người Yêu Nguyệt này, ta mạo hiểm tính mạng trộm cho

người Mặc Lân Đồ vậy mà chỉ đổi lấy được một ly rượu nát!”

Song, chờ hẩn hoàn hồn, trên quý phi tháp đã không một bóng người.

Nhuễn liềm khinh sa, dập dờn như sóng, thụy liên đã lặng yên khép lại, chỉ có liên hương nhàn nhạt tản mát trong gió. . .

“Lộng Nguyệt, người. . . Người có tin hay không ta sẽ trộm lại Mặc Lân Đồ trên người người, đưa cho Ngạo Thần Cung cung chủ!”

23. Chương 23: Thần Thâu Vs. Tuyệt Ảnh

Thiếu gia ta tối nay hú hí với bạn, không up đúng h được

Túy tâm tửu lâu, giang hồ nhân sĩ đàm thiên luận địa, chỉ có một người đang chán nản quán từng ly từng ly rượu.(đàm thiên luận địa: nói chuyện trên trời dưới đất)

Yến vĩ hoa ngân ở đuôi mắt Dạ Phi Yến dưới ánh mặt trời dị thường rực rỡ, tuy nói phẩm tính Lộng Nguyệt không phải hẩn không biết, nhưng mỗi lần bị hẩn không đếm xỉa tới, trong lòng lại không thể kiềm chế mà nổi lên chút tư vị khó nói.

Chờ một chút, hẩn không nhìn ta, ta việc gì phải thương tâm như vậy!

Khắp thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một đóa. . . Hoa! Dạ Phi Yến quay đầu nhìn chăm chú, bỗng nhiên mắt sáng như đuốc, phượng nhãn lóe lên nhu tình tựa thủy, phong lưu khó nén.

Ở bên song cửa sổ bằng hồng mộc, Hàn Linh Xu một thân sa quần màu đậm phấn, nâng cằm ngẩn người, dung nhan xinh đẹp thính thoảng phiếm một điểm đỏ ửng, khoe miệng ẩn chứa tiểu dung ngọt ngào.

Mặt hỏa hồng huyền lạn kia, khi nào thì hiện lên. . .

Hẩn thật sự sẽ tới tìm ta sao. . . Hàn Linh Xu không ngừng tự hỏi.

Thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, bởi vì tưởng niệm nên có chờ mong, bởi vì chờ mong nên có dày vò.

Phượng nhãn khép lại, khoe miệng Dạ Phi Yến ẩn ẩn một tia dục niệm nhàn nhạt. . .

Ban đêm.

Trên chốt cài cửa khuê phòng môn của Phượng Hoàng sơn trang, cắm một căn vũ tiễn, trên đỉnh có khắc hoa văn lờ mờ.

Hoa văn danh “Thải phong hoa” Thải phong hoa vô ảnh, nhất dạ yến phong lưu.

Một đời thần thâu Dạ Phi Yến trộm không chỉ tuyệt thể bảo bối, còn có hương khuê mỹ nhân, mà vũ tiễn đó chính là dấu hiệu thông báo hẩn “ghé thăm hái hoa”.

.

Đêm tối đen, trắng như nước.

Dạ Phi Yến ôm Hàn Linh Xu, như một trận gió xuyên qua cánh rừng, trong rừng tĩnh lặng, ngọn gió tiêu điều xào xạc, lại không biết là ai nổi lên.

Bỗng nhiên, Dạ Phi Yến dừng lại, mái tóc đen nhánh vì thân thể chợt đình chỉ di động mà lẫ lẫ phiêu dang.

Phượng nhãn co rút, vẻ phong lưu không còn, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh thấu xương.

“Thất lễ, ngươi là người hay quỷ a?” Tầm mắt Dạ Phi Yến nhìn chăm chú vào nam tử một thân tối đen cách đó không xa, không khỏi mao cốt tung tăng nhiên.

Băng điều diện cụ che khuất nửa mặt, dung nhan hiển lộ lãnh liệt lạnh lùng, như không có độ ẩm, một luồng tuyết bạch trường phát phủ kín bên phải mặt nạ, trong làn gió lạnh hơi chút lay động, trên thân vận hắc sắc phục trang cùng bóng đêm dung hợp, một loại quỷ dị không nói nên lời.

“Uy, đại ca!” Dạ Phi Yến cười nói, lúc này, Hàn Linh Xu trong lòng ngực hắc hơi run lên nhẹ nhàng.

Hắc y nam tử không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hắc, không chút nhúc nhích.

“Ngươi. . . không nói sao?” Dạ Phi Yến khẽ cười, “Tại hạ còn có việc, cáo từ!” Vừa dứt lời, thân hình chợt lóe, nháy mắt biến mất.

Song, một trận lệ phong thổi qua, hắc y nam tử theo hướng Dạ Phi Yến tiêu thất một mạch truy đuổi.

~*

~“Uy uy uy, vị đại ca kia, ngươi đừng có đi theo ta được không?” Dạ Phi Yến một đường chạy, hắc y nam tử một đường truy, xuyên qua suốt tám rừng cây.

Thân như kinh hồng, lăng ba vi bộ, càng chạy càng nhanh, vô thanh vô tức.

Khinh công của Dạ Phi Yến trong toàn chốn võ lâm không ai bằng, cho dù hắc ô bốn Hàn Linh Xu vẫn tiêu sái tự nhiên, nhưng thể nhân không biết, còn một người khinh công có thể cùng hắc ngang hàng, chẳng qua hắc đã bị mọi người lãng quên.

Người kia, là Tuyệt Ảnh.

“Đại ca, khinh công không tồi a, ngươi theo ta không phải là muốn đồng hành sao. . .”

Gió không ngừng, cây không tĩnh, hai người thân ảnh như huyền ảnh thiểm điện bay vun vút, mũi chân lướt qua từng ngọn cỏ, nhanh như chớp dập dồn nổi lên từng trận gió đêm lãnh liệt.

“Đại ca, ngươi muốn theo ta so khinh công sao? Cái đó, chúng ta để hôm khác được không?”

. . .

“Đại ca, ngươi có mệt hay không a? Chúng ta nghỉ ngơi một lúc rồi đi tiếp?” Dạ Phi Yến bị Tuyệt Ảnh truy đã bắt đầu thở hổn hển, một đời thần thái, lần đầu tiên gặp phải một ‘Đại khắc tinh’ như vậy.

“Ngừng!” Dạ Phi Yến định, Tuyệt Ảnh cũng định.

Dạ Phi Yến thở phào một hơi, xoay người nhìn phía Tuyệt Ảnh, từ khi hắc bắt đầu truy, hai người vẫn duy trì khoảng cách hai thước, không hơn không kém.

“Uy uy uy, ngươi cái tên này có tật xấu phải không? Ta với ngươi không thân cũng chẳng quen tại sao cứ bám dính lấy ta vậy?”

Tuyệt Ảnh không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn hắc.

“Nga, ta đã biết, ngươi muốn nài đúng không, ta cho ngươi a, ngươi cũng đừng đi theo ta nữa!” Dạ Phi Yến đem Hàn Linh Xu trong lòng ngực ném cho Tuyệt Ảnh, nhưng hắc căn bản không đón nhận, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hàn Linh Xu ngã nhào trên mặt đất, bởi vì đau nhức khiến toàn thân run rẩy.

“Đại ca không đúng a, ngươi thật không biết thương hương tiếc ngọc, ta đem nài ném cho ngươi sao lại không tiếp?” Chẳng lẽ hắc không muốn Hàn Linh Xu? Vậy hắc muốn cái gì?

“Theo ta đi!” Thanh âm Tuyệt Ảnh lạnh lùng, cứng nhắc, chỉ có ba chữ.

“A ha. . . Đại ca, nguyên lai ngươi có thể nói a. . .” Chờ một chút, Dạ Phi Yến bỗng nhiên xoay chuyển suy nghĩ, “Ngươi là ai nha, ta dựa vào cái gì mà phải theo ngươi?!”

“Mệnh lệnh cung chủ không thể trái!”

Cung chủ? Cái gì cung chủ?

Cung chủ. . . Dạ Phi Yến không khỏi liếc mắt nhìn về phía móng tay Tuyết Ảnh, cả người nhất thời run lên.

Sơn màu đỏ! Lão thiên, người đừng có đùa bỡn ta được không! Dạ Phi Yến cười cười, “Cái này, người đừng có nói với ta người là cái kia. . . Cái kia ám. . . Ám tòa. . .”

“Tuyết Ảnh.” Tuyết Ảnh bổ sung, ngôn ngữ căn bản không chút phập phồng.

Thiên a! Dạ Phi Yến không khỏi lau mồ hôi, Ngạo Thần Cung tứ đại tòa sử, thần bí nhất chính là Ám tòa thủ lĩnh Tuyết Ảnh, không người gặp qua chân diện mục của hắn, thậm chí chưa từng có ai nghe hắn nói chuyện.

Ta hôm nay trúng phải cái vận gì a! Lộng Nguyệt, người con mẹ nó không tới cứu ta, ta sẽ chết

~ Sau này không có ai giúp người trâu bò rồi!

“Ta nói Tuyết Ảnh đại ca, Ngạo. . . Ngạo Thần Cung ta sẽ không đi, các người cung. . . cung chủ cao cao tại thượng, khẳng định. . . bề bộn nhiều việc, cái này, ta đây chỉ là tiểu nhân vật không dám quấy rầy hắn a. . .”

Dạ Phi Yến còn chưa nói hết, chẳng biết vì sao, Tuyết Ảnh đột nhiên quỳ một gối xuống đất.

“ . . ? . . . ”

“Tuyết Ảnh đại ca, người muốn ta bái phỏng cung chủ của các người cũng không cần dùng đại lễ như vậy a.”

Trốn mau a! Nếu không trốn thật sự phải xuống địa ngục, Dạ Phi Yến không suy nghĩ nhiều, vừa chuyển thân muốn chạy, rốt cuộc không thể di động nửa bước.

Một mặt hỏa hồng yêu diễm chiếm cứ toàn bộ tầm mắt hắn.

Trong bóng đêm, hồng bào vô cùng chói mắt, yêu diễm đến cực điểm, giống như một luồng khói nhẹ, ngạo nhiên không nhiễm bụi trần.

Ánh mắt Dạ Phi Yến nhìn chằm chằm vào trương tuyệt sắc dung nhan kia, thần tình ngây dại, toàn thân cứng đờ, ý nghĩ một mảnh trống rỗng, mặt nóng lên, cái mũi sung huyết, theo bản năng xuất ra một câu:

“Tiên nữ. . . Hạ phàm. . .”

24. Chương 24: Túy Dạ

Một cặp mắt thâm hồng mà yêu dị, sáng ngời khiến Dạ Phi Yến thất hồn lạc phách, hỏa hồng trường phát cùng diễm hồng y sam tương hổ nổi bật thiêu đốt đêm tối.

Dung nhan mỹ hoặc điên đảo chúng sinh làm tê liệt mỗi sợi thần kinh của Dạ Phi Yến, mỹ đến mức đẩy hắn lâm vào cõi mộng ảo không có tận cùng, tầng mây mềm mại ẩn hiện trên bầu trời cũng không sánh bằng nét cười phác trên khóe môi cong của người trước mặt.

Huyết dịch sôi trào! Lửa nóng thiêu đốt! Đó là cảm giác duy nhất của Dạ Phi Yến lúc này, Yêu Nguyệt a Yêu Nguyệt, ta rốt cuộc đã tìm được dung mạo có thể cùng người so sánh. . .

“Cái giá không nhỏ a, không phải muốn bản cung tự mình đến mời người?” Một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai Dạ Phi Yến, rốt cuộc đem hồn phách của hắn dắt trở về.

“Ta nói, đại mỹ nhân. . .” Dạ Phi Yến lời vừa dứt liền cảm thấy hối hận.

Vô cùng hối hận!

Người có thể làm cho Tuyệt Ảnh thần phục lễ bái. . . Nên, không phải là. . .! Lão thiên, hôm nay người không cần phải cho ta nhiều ‘kinh hỉ’ như vậy được không? Mạng nhỏ của ta không chịu nổi a. . .

Yêu Nguyệt, vĩnh biệt. . . Đây là lời quanh quẩn thật lâu trong đầu sau khi Dạ Phi Yến ngã xuống mặt đất.

.

Gió đêm lã lã, Hàn Linh Xu xoa nhẹ đôi mắt, đập vào mắt nàng chính là một mặt hỏa hồng khiến nàng ngày nhớ đêm mong, nàng đột nhiên trừng lớn hai mắt, không che giấu nội tâm cuồng hỉ.

Hách Liên Cô Tuyết nghiêng đầu, trông thấy Hàn Linh Xu, nguyên bản hồng đồng băng lãnh không chút độ ấm nhất thời hiển lộ quang mang rực rỡ mị hoặc vô bì.

Hàn Linh Xu kinh ngạc nhìn lên hồng y nam tử đứng trước mặt, tâm phách sớm đã bị người chiếm trọn.

“Người. . . Người đã cứu ta?”

Hách Liên Cô Tuyết cười nhẹ, yêu mị động lòng người, hần kéo lấy vòng eo thon của Hàn Linh Xu, đem thân hình mềm mại của nữ tử đặt trên thạch bích, nhìn xuống đôi mắt lấp lánh thủy quang.

Trái tim Hàn Linh Xu đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, hơi thở mị hoặc của nam tử trước mặt khiến thần trí nàng trở nên mơ hồ, “Người. . . người muốn làm gì?”

Lê hoa tán loạn trong gió rải rác khắp nơi, hạ xuống trên hỏa hồng trường phát, điểm tuyết cho quang mang mờ ảo mị hoặc, hồng bào phát phơ lay động, như ca như vũ.

Hách Liên Cô Tuyết khoe miệng kéo lên thành một đường cong tuyệt mỹ, “Người nói. . . ta muốn làm gì?”

Một mảng ửng hồng nhuộm đậm hai gò má Hàn Linh Xu, bờ môi đỏ mọng mang theo chút run rẩy, tay nàng gắt gao giữ lấy thạch bích phía sau, nếu không phải người trước mặt đỡ lấy thân hình, nữ tử sớm đã thất hồn lạc phách, xụi lơ ngã xuống mặt đất.

“Người. . .”

“Làm sao để báo đáp ta? Ân?”

Hàn Linh Xu ngẩn ra, thẹn thùng nói, “Người. . . Người muốn ta báo đáp thế nào? Chỉ cần ta làm được, đều. . . đều có thể.”

Ngón tay thon dài của Hách Liên Cô Tuyết luồn vào mái tóc của Hàn Linh Xu, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống, cho đến chiếc cằm nhỏ nhắn, hồng mầu nổi lên gợn sóng khiến người ta say mê, “Người.”

Sương đêm bao phủ, loang lổ bóng ảnh, gió đêm nhẹ nhàng đưa người nhập mộng.

Hàn Linh Xu nhìn dung mạo đẹp đẽ hơn mình không biết bao nhiêu lần, bên tai văng vẳng những từ êm tai hơn bất cứ thanh âm nào, thần chí sắp hỏng mất, nàng say, say đến vạn kiếp bất phục.

“Nhưng. . . Nhưng cha ta đã đem ta gả cho. . .”

“Sợ cái gì!” Hách Liên Cô Tuyết nhếch miệng cười khê, mị tiếu khiến Hàn Linh Xu hai mắt đều mê ly, “Chỉ cần người theo ta đi, ta sẽ bảo vệ người.”

Hỏa hồng trường phát khê phát phơ, ở trong bóng đêm vũ động hết sức câu nhân, Hàn Linh Xu im lặng không nói, chăm chú nhìn tuyệt mỹ nam tử gần trong gang tấc, phác nên bề ngoài một bộ cảnh xuân mộng ảo.

Đã chấp nhất, đã say đắm, độc, đang lặng yên không một tiếng động lan tràn vào tận nơi sâu nhất trong tâm hồn thiếu nữ.

“Ngày tám tháng sau là thọ thần của cha ta, khi đó cha ta sẽ chiêu cáo thiên hạ, gả ta cho Tư Đồ Không Thành, cho nên. . . “ (thọ thần: ngày sinh, mừng thọ)

“Người nguyện ý theo ta sao?” Hồng mầu chợt lóe, thanh âm êm tai vô cùng.

“Ta. . . nguyện ý.” Ngữ thanh Hàn Linh Xu yếu ớt mang theo một tia run rẩy, thủy mục nhộn nhạo ánh mắt chờ mong.

“Tốt lắm.” Hách Liên Cô Tuyết ghé đến bên tai Hàn Linh Xu, hơi thở nóng rực, hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn, “Chờ ta.”

Hàn phong thổi qua, hồng ảnh tiêu thất, hư ảo giống như một giấc mộng.

Hàn Linh Xu ngậy người tựa trên thạch bích, vẻ mặt ửng hồng, hơi thở gấp gáp, hồi lâu vẫn chưa từ trong mộng tỉnh lại.

Lá cây quay tròn giữa không trung, quế hương tản ra tứ phía.

Lúc này, trên một cành cây cách đó không xa, có một nam tử đang đứng.

Hắn không tham gia vào mộng cảnh, cũng không phá vỡ mộng cảnh, chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Mị tử yêu đồng, thâm tử trường phát, bạch y bào như nguyệt chậm chậm theo gió lay động, âm thầm bay tán loạn.

Ánh mắt tà mị dưới ánh trăng chiếu rọi ma dã vô cùng, khoe môi hắc cong lên lộ ra tiểu ý đầy tà khí, trầm mặc nửa ngày, sau chuyển thân rời đi.

Phi điều ngừng kêu, đêm, vẫn như trước tĩnh mịch.

25. Chương 25: Tuyệt Thế Mỹ Nhân Vs. Nhất Đại Thần Thâu

Ngọc Phong Uyển, thái hà hồng phong, cảnh sắc như họa, bầu trời quang đặng sáng sủa đem Ngạo Thần Cung tựa tuyệt quốc nhuộm thành một phiến trong xanh.

Hách Liên Cô Tuyết ngồi tại lục giác lưu ly lương đình, phẩm Hỏa Tinh trà, hồng bào như hỏa, cùng hồng phong bốn phía tương hổ càng làm tôn lên vẻ mỹ diễm tuyệt luân.

Vô Nhai cùng Tập Phong đứng ở hai bên lương đình, vẻ mặt hồ hững, hai hàng thị vệ phân ra canh gác, nhân thần lạnh lùng.

Dạ Phi Yến mở to mắt, cả người đau đớn, yến vĩ hoa ngân ở đuôi mắt theo hắc tĩnh lại khê lay động.

A? Nơi này cảnh sắc không tồi a, có thể cùng Liên Hương Cốc của Yêu Nguyệt so sánh. . .

Lúc này, ý nghĩ Dạ Phi Yến một mảnh hỗn độn, hắc nâng đầu, mặt hồng ảnh kia đâm vào hai mắt hắc đau nhức.

Lại ngây ngốc!

“Tĩnh?” Một thanh âm lạnh lùng phá vỡ sự yên lặng, giọng nói kia tuyệt đối là nam âm.

Chết tiệt! Dạ Phi Yến choáng váng vỡ đầu, hắc vậy mà lại đem ma đầu độc nhất vô nhị nhìn thành tiên nữ, quả thực không biết chết sống!

Dạ Phi Yến đứng lên, ra vẻ trấn định cười cười, “A, Hách Liên cung chủ, cữu ngưỡng đại danh, hôm nay gặp mặt quả là tam sinh hữu hạnh a.”

“Dạ Phi Yến.” Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Dạ Phi Yến, thần sắc như hàn băng, “Ngươi nói. . . bản cung đem nhân châu của ngươi đào ra? Hay là cắt bỏ đầu lưỡi ngươi tốt hơn?”

Thanh âm bình thản như nước, hồng mâu vô ba.

Dạ Phi Yến vẫn nhìn cặp mắt yêu mị kia, thần tình có chút hoảng hốt đại mỹ nhân, ngươi sẽ không như lời đồn ngoan độc như vậy đi. . .

“Cái này, Hách Liên cung chủ, tiểu nhân hình như không có làm chuyện gì có lỗi với người a?”

Hách Liên Cô Tuyết cười tà mị, bạch ngọc địch trong tay nâng lên cầm của Dạ Phi Yến, “Không cần giả bộ hồ đồ với ta, người thấu cái gì trong lòng tự biết.”

Dạ Phi Yến cười đến sáng lạn, “A, nguyên lai là như vậy a, Hách Liên cung chủ, ta thấu mấy thứ gì đó. . . nhiều lắm, mười ngày gần đây mà nói đi, Song Long Hí Châu của Kim Sơn tiêu cực, Cửu Đỉnh Kim Tôn chí bảo của phái Nga Mi, nga, còn có tiểu mỹ nữ của Phượng Hoàng sơn trang, bất quá tiểu mỹ nữ kia làm sao có thể cùng Hách Liên cung chủ so sánh, tư sắc của cung chủ chính là độc nhất vô nhị không người sánh được a, thật sự có thể cùng Yêu. . .”

Hách Liên Cô Tuyết hơi liếm mi, hồng mâu nhìn chằm chằm vào Dạ Phi Yến đang ba hoa, “Yêu cái gì? Tại sao không nói?”

Dạ Phi Yến cứng ngắc một chút, lại vội vàng khôi phục trấn định, nhếch miệng cười nói, “A, cung chủ nghe lầm, ta là nói. . .”

Lúc này, Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên nở nụ cười, như vụn hoa rớt rã, mỹ không gì sánh bằng, nhưng Dạ Phi Yến càng xem càng si, càng si lại càng khùng hoảng, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Người Tặc yến tử này thật đúng là thú vị a, đã rơi vào tay ta còn cười không biết trời cao đất rộng như vậy.”

Trái tim Dạ Phi Yến đập bình bịch lão thiên, mấy năm trước người cho ta gặp gỡ một đại tà ma còn chưa đủ, vài năm sau người lại cho ta gặp thêm một tên, người không đem ta đẩy xuống mười tám tầng địa ngục người chưa hài lòng phải không. . .!

Bạch ngọc địch trong tay Hách Liên Cô Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú có chút trắng bệch của Dạ Phi Yến, khóe môi cong lên, “Lúc trước, người có biết là ai quỳ gối tại vị trí người đang đứng không?”

Tiểu ý trên mặt Dạ Phi Yến bỗng cứng đờ.

“Là Tiêu Tuyền.”

“ . . . !”

“Biết ta vì sao lại giết hắn không?”

Dạ Phi Yến khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hách Liên Cô Tuyết cười quyến rũ nói, “Bởi vì. . . hắn đánh mất Mặc Lâm Đồ mà bản cung muốn.”

“ . . . !” Không phải nhanh như vậy đã tìm đến cửa đi. . .

“Cho nên, chỉ cần người ngoan ngoãn giao Mặc Lâm Đồ ra đây, ta có thể buông tha người, bằng không thì. . .” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Ta sẽ khiến người chân chính biến thành một con ‘Tử yến tử’.”

(yến tử: chim én, chữ ‘tử’ đầu tiên là chết)

Dạ Phi Yến ‘vô tội’ chớp chớp đôi phượng nhãn, ánh mắt long lanh ra vẻ ngây thơ, “Hách Liên cung chủ, người nhất định phải tin tưởng ta, ta cho dù lá gan có lớn đến đâu cũng không dám thấu đồ của người, Mặc Lâm Đồ kia là thiên hạ chí bảo, ta vốn là người ngốc nghếch lại đoán không ra huyền cơ trong đó, mang theo bên người cũng không đổi được thành tiền, làm sao có thể là ta thấu a?”

Hách Liên Cô Tuyết cười khế, thú vị ‘thưởng thức’ bộ dáng đau khổ đáng thương của Dạ Phi Yến, đáy mắt lộ ra hàn ý lạnh lùng.

“Cung chủ tấm lòng nhân hậu, nhất định không thể xử oan ta a. . .” Dạ Phi Yến ‘rầm’ một tiếng quỳ trên mặt đất, rất là thành khẩn, “Cung chủ cần phải minh xét!”

Chết tiệt, vì cái mạng nhỏ, ta đành chịu nhục một lần, Yêu Nguyệt, người tốt nhất nên cầu nguyện ta không có chuyện gì, bằng không ta có thành quỷ cũng không bỏ qua cho người!

Hách Liên Cô Tuyết hơi cúi người trước mặt Dạ Phi Yến, nâng lên cằm hần, cười yêu mị, “Không nghĩ tới Tử yển tử người không chỉ thâm kỹ rất cao, ngay cả diễn trò cũng xuất thần nhập hóa như vậy a, ta cũng phải nhanh nhập diễn. . .”

Dạ Phi Yến bị nắm đến phát đau, nụ cười kia quả thực mị hoặc đến mức toàn thân hần run cầm cập.

“Đã lâu không có gặp được một con yển tử thú vị như vậy, người đã không biết điều, ta đây liền cùng Tử yển tử người hảo hảo vui đùa một chút, cho đến khi. . . người diễn không nổi nữa mới thôi.”

Mỹ mâu thâm hồng chốc lát hiện lên một tia hào quang, huyết tinh không chút nào che dấu toàn bộ phóng thích, trái tim Dạ Phi Yến điên cuồng đập mạnh, bởi vì cặp hồng đồng mị hoặc kia, càng bởi nỗi sợ hãi mãnh liệt như sóng biển dần dần đánh úp lại. . .

26. Chương 26: Khó Qua ‘mỹ Nhân Quan’

“Người nói. . . Chúng ta trước tiên nên ngoạn thế nào mới hảo?” Ngón tay thon dài của Hách Liên Cô Tuyết lướt qua bờ ngực Dạ Phi Yến, đôi hồng mâu mỹ lệ lại pha lẫn vẻ lãnh khốc.

“Đừng. . . đừng, đại mỹ nhân, không cần. . .”

“Lạc. . .!” Nỗi đau đớn kịch liệt khó thể diễn tả như thủy triều kéo tới, đôi mắt Dạ Phi Yến đột nhiên trợn to, hần rõ ràng nghe được tiếng xương gãy của mình.

“A. . .” Đau đớn gặm nhấm toàn thân, Dạ Phi Yến gục trên mặt đất, loại đau buốt thấu tim này từng chút một ăn mòn ý thức hần, hần căn bản không nhìn thấy Hách Liên Cô Tuyết làm thế nào mà xuất thủ, đôi ngón tay mảnh mai mỹ lệ chỉ nhẹ nhàng ấn một cái vậy mà đã chặt đứt xương sườn hần!

Người thật quá độc ác đi

Hách Liên Cô Tuyết cười yêu mị, “Mới gãy một cái liền chịu không nổi sao? Ta còn tưởng xương cốt Tử yển tử người có bao nhiêu cứng rắn, không nghĩ tới chỉ như vậy không hơn. . .”

“Người. . . người. . . uống cho người một mỹ nhân như vậy, tâm địa ác độc thực con mẹ nó như rắn rết!”

“. . .!! A. . .” Lại một trận đau nhức do xương sườn bể gãy truyền tới, trong chớp mắt Dạ Phi Yến đau đến chết đi sống lại.

Hách Liên Cô Tuyết không chút để ý Dạ Phi Yến mắng chửi, hần đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống người té ngã trên mặt đất, khóe miệng cong lên tiểu ý tuyệt mỹ vô hại, “Tinh thần không tồi a, còn có khí lực nói chuyện, hay là muốn ta đem xương cốt của người bể gãy từng cái một người mới bằng lòng khai?”

“Người đồ độc mỹ nhân! Người muốn ta nói cái gì? Ta đã bảo không phải ta lấy, còn bức ta nói những lời này! Chính người tìm không ra Mặc Lâm Đồ còn muốn tra tấn người vô tội, người. . . Ngô. . .”

Dạ Phi Yến còn chưa nói xong, một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ hồng phong, chậm rãi dung hợp. . .

Làm sao có thể, chỉ chặt đứt hai cái xương sườn mà thôi, vì sao. . .?

Lúc này, Dạ Phi Yến có cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình bị đâm xuyên như tổ ong, loại đau đớn này quả thực khiến hần thiếu chút nữa ngất đi.

Hảo. . . Nội lực thâm hậu!

“Tư vị như thế nào?” Hách Liên Cô Tuyết phảng phất như đang đùa bỡn một con chuột nhỏ, bạch ngọc dịch trong tay hần gõ lên chỗ xương gãy của Dạ Phi Yến, nhìn bộ dáng nghiêng rằng trợn mắt của người nằm trên mặt đất, cảm giác thú vị cực kỳ.

Lộng Nguyệt, ta hiện tại xem như cảm nhận được, độc mỹ nhân này chẳng những dung mạo có thể cùng người so sánh, ngay cả thủ đoạn cũng đều ghê tởm như vậy, thật không hổ là ‘Người thừa kế’ của đại tà ma người!

Dạ Phi Yến bởi vì đau buốt mà cắn môi đến rướm máu, “Người. . . người dựa vào cái gì hoài nghi ta? Trên đời này kẻ trộm không phải chỉ có mình ta, còn có người gọi cái gì. . . Tuyệt cái gì Ảnh, hẳn tuyệt đối có tiềm chất làm ‘thần thủ’, nói không chừng hẳn phản bội người, trộm lấy Mặc Lân Đồ!”

Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt, “Còn đang diễn a. . .”

“Ta hoài nghi cũng không được sao!”

“Ta hiện tại sẽ nói cho người biết. . .” Hách Liên Cô Tuyết khoe miệng khê nhếch lên, hồng mâu điểm liễm, “Vào ngày Thanh Long Môn bị diệt, Tuyệt Ảnh căn bản không đi, hơn nữa ta ở trong mật thất phát hiện vũ tiễn của người, Tử yển tử, ta không nghi ngờ người thì hoài nghi ai đây?”

“Làm sao có thể?! Ta chỉ khi nào thủ mỹ nhân mới lưu lại vũ tiễn, thủ loại tuyệt thế bảo bối này ta làm sao có thể sẽ. . .”

Một cái chớp mắt, Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên nở nụ cười, hồng mâu lộ nét vui vẻ.

Lúc này, Dạ Phi Yến chợt phản ứng hần cơ nhiên bấy ta!

Hách Liên Cô Tuyết nâng lên cánh tay Dạ Phi Yến, hồng mâu ẩn hiện thần sắc lãnh khốc, “Tử yển tử người diễn thật hay a, bất quá cùng bản cung đấu, người còn chưa đủ tư cách!”

“A a a ” Lại một tiếng thét thê lương, lần này không phải là gãy xương sườn mà là xương tay linh hoạt của hần.

‘Cần câu cơm’ của một đời thần thủ, chỉ trong nháy mắt cứ như vậy mà tiêu thất. . .

Ngón tay liên tâm, loại tra tấn này so với gãy xương sườn còn đau đớn gấp mấy trăm lần, ánh mắt Dạ Phi Yến dần dần mê ly, thẳng đến khi một mật xúc cảm lạnh buốt lướt qua gò má, ý thức của hần mới thanh tỉnh một chút.

“Chịu không được?” Mi mắt mở ra, đập vào mắt hần lại là cặp mỹ mâu khiến hần thiếu chút nữa chết ngất.

Dạ Phi Yến cuộc đời này sợ nhất cái chết, nhưng hôm nay hần chỉ hận không thể nhanh chết đi một chút, không cần tiếp tục chịu đựng loại tra tấn đoạn cốt này nữa.

Nhìn phòng tuyến kiên cường từng chút một sụp đổ, Hách Liên Cô Tuyết cười càng thêm yêu mị, “Tử yển tử, Mặc Lân Đồ đối với người mà nói không có chút tác dụng, chẳng qua. . . với người phía sau người ‘Yêu’ gì đó, chỉ sợ tác dụng không nhỏ đi.”

“. . . ! !” Dạ Phi Yến nhất thời toàn thân rùng mình, từng câu từng chữ hồ hững như không đâm vào lòng khiến hần khựng hoảng đến phát run.

Nguyên lại, độc mỹ nhân vẫn chưa quên lời nói trong lúc vô ý của hần. . .

Yêu Nguyệt, người tự cầu phúc đi, độc mỹ nhân này ngay cả đầu óc cũng giống người thông minh linh hoạt, ta đâu không lại hần, người cần phải báo thù cho tiểu yển tử ta a. . .

Thần tình phản ứng của Dạ Phi Yến toàn bộ lọt vào trong hồng mâu, Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, hần nâng bạch ngọc địch trong tay, nhẹ nhàng đặt lên môi, tiếng địch như hải triều rót vào tai Dạ Phi Yến. . .

Địch thanh chậm rãi êm ái, cơ hồ có thể dẫn người đi vào huyền cảnh, mờ ảo như hải thị đảo ảnh, nhẹ nhẹ nhập mộng. (hải thị đảo ảnh: ta nghĩ cái này giống hiện tượng ‘hải thị thận lâu’ trong sa mạc, người lạc trong sa mạc nhìn thấy ảo cảnh, đi theo nó nhưng vĩnh viễn không tới đích)

Hồng mâu không chút gợn sóng, địch thanh như quỷ mị, tuyệt hưởng nhiếp nhân tâm phách, khi thì kích động vô bì như huyết tinh sa trường, khi thì trầm bổng như gió, tựa dòng suối róc rách chảy quanh.

Ma âm trọng thanh!

Chờ Dạ Phi Yến phản ứng lại giai điệu trong tiếng địch, đã là quá chậm. . .

Trong lúc mơ màng, hần giống như nhìn thấy một mảng tử sắc thủy liên âm thầm nở rộ, mị tử yêu đồng, đồ đằng quý dị ở sau lưng người kia uốn lượn xoay tròn, còn có phiếm trường phát tử quang chói mắt, ánh mắt yêu tà của hần, nhất tiểu mị sinh, như dạ hạ liên yêu.

“Yêu Nguyệt. . .” Một tiếng thì thầm, lập tức mị mắt hần nặng trĩu. . .

Hách Liên Cô Tuyết ngưng thối, liềm đi tiểu ý, đôi mắt thâm hồng sắc hơi nheo lại, hiện ra vô tận hàn lãnh.

Ngọc Phong Uyển khôi phục yên tĩnh, hỏa hồng y sam khẽ dập dờn, cùng hồng phong dung làm nhất thể tản ra một cỗ mỹ sắc khiến người ta hít thở không thông trong gió lay động. . .

“Vô Nhai, đem hần ném đi!”

Vô Nhai bước qua, mới vừa xách lên Dạ Phi Yến, một thanh âm lạnh lùng lập tức truyền đến:

“Ném ở cửa Yên Vũ Lâu!”

27. Chương 27: Chủ Nhân Phía Sau Màn

Vụn hoa đào đem hương thơm mát tràn ngập, sương mù lung ánh, đồ thẩm như hà, khi đó, một hắc y nam tử nhẹ nhàng đáp vào trong đình, trước hồng sắc ngọc môn quý một gối, cung kính khấu bái. (Hà: ráng, trong khoảng không ở độ cao thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ‘ráng’ – Thiên Chử)

“Giáo chủ, thuộc hạ đã đem người trở về.”

Bên trong gian phòng cầm âm mỹ loạn, say nằm thừa hoan, vui cười như oanh ca.

Thanh âm ồn ào dần dần hạ xuống, tiếng cười thanh lãng từ tính vang lên, mang theo vài phần lơ đãng, vài phần biếng nhác, “Đi xuống đi.”

“Tuân mệnh, giáo chủ.”

Vài nữ tử y phục rực rỡ duyên dáng cất bước ly khai căn phòng, thướt tha vương vấn, phiêu hương tứ phía, biến mất trong màn sương mờ lung.

“Cho hần tiến vào.”

“Giáo chủ, hần. . . hình như không thể đi.”

Lại một tiếng cười khẽ vang lên, pha lẫn lười biếng, “Vậy đem hần ném vào trong cho bổn tọa.”

Lại ném ?!

Đây là từ duy nhất sau khi ý thức Dạ Phi Yến thanh tỉnh nghe được, nhưng không đợi hần mở miệng mắng, thân thể đã muốn vỡ vụn của hần bị ném ngã sấp trên mặt đất thật mạnh.

Xương cốt giống như hoàn toàn nát bấy. . .

Dạ Phi Yến đau đến không nói nên lời, hần chậm rãi mở to mắt, phía trước chính là khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, yêu nghiệt đến không thể yêu nghiệt hơn, tà khí đến không thể tà khí hơn.

Liên hương nhàn nhạt, không khí mờ ảo thanh đạm bao phủ khắp nơi. . .

“Uy, người Tặc yến tử hôm nay sao lại ngoan vậy, vẫn không nhúc nhích a. . .?” Lộng Nguyệt khẽ cười, tử mâu hơi nheo lại, mi mục sinh phong khó che giấu vẻ yêu dị cùng tà khí.

“Người. . . người cái đồ chết tiệt này, người không phát hiện. . . A. . . !” Chỉ thấy tay của Lộng Nguyệt điểm nhẹ lên chỗ xương gãy trước ngực hần, thanh âm xương sườn ma sát khiến Dạ Phi Yến đau đến thiếu chút nữa thì hôn mê.

Mồ hôi tinh mịn chảy ra ướt đầm trán hần, Dạ Phi Yến luôn luôn kiên cường bị Lộng Nguyệt giầy vò, nước mắt chỉ chực rơi xuống.

“Như thế nào? Chịu ủy khuất?” Lộng Nguyệt ra vẻ nghiền ngẫm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bần của Dạ Phi Yến, lộ ra tiếu ý.

“Người con mẹ nó chết tiệt tà ma, nếu không phải vì người, ta làm sao sẽ. . . “Cách” . . . !”

Khi Dạ Phi Yến lại nghe được thanh âm kia, trong lòng hần chỉ muốn đem người trước mặt lột da xẻ thịt.

“Không nghĩ tới Tặc yến tử người sống dai như thế a, tất cả xương sườn đều gãy, vậy mà chưa có chết.” Lộng Nguyệt cúi đầu mỉm cười, nâng lên cánh tay Dạ Phi Yến đã không còn cảm giác, thú vị thưởng thức mười ngón tay vô lực yếu đuối.

“Người. . . người nếu lại chinh ta, ta. . . Ta liền. . . A a a!!”

Lông tơ cả người Dạ Phi Yến giống như bị điện giật dựng thẳng lên, phượng nhãn nguyên bản tràn ngập phong lưu đa tình nháy mắt lớn như chuông đồng, cái miệng thật lâu cũng không khép lại, toàn thân đau đớn đến mức động cũng không dám động.

Lộng Nguyệt đứng dậy, toàn thân ngã vào trên quý phi tháp, nghiêng người mà nằm, ngón tay thon dài nâng một ly mỹ tửu, hé miệng uống một ngụm, tử mâu tà mị không để ý đến người nằm trên mặt đất.

Lúc này, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt Dạ Phi Yến bùng lên quyết tuyệt, hần đột nhiên đứng lên, giận dữ nói, “Dạ Phi Yến ta là người! Không phải bị bông cho người cùng độc mỹ nhân kia tung qua ném lại! Người. . . Các người hai tên đại hỗn đản không coi ai ra gì chết tiệt tà ác không biết tốt xấu! Đừng tưởng rằng các người có cái mặt đẹp dễ với vài ba môn công phu hơn người ta liền sợ các người, ta đường đường một đời thần châu không phải ngồi không, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ta muốn cho các người. . . !”

Dạ Phi Yến còn chưa mắng xong, một cổ lệ phong chợt nổi lên, không lưu tình chút nào đẩy hần ra ngoài xa hơn mấy chục thước, cánh cửa “phanh” một tiếng nháy mắt khép lại.

Lại ném ta!

“Người có biết người rất ồn ào hay không.” Một nữ che mặt lướt qua bên người Dạ Phi Yến, để lại một câu, sau đó bước vào cửa phòng.

Dạ Phi Yến giận dữ đứng dậy, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên toàn bộ thân thể đều cứng đờ.

A? Ta có thể động. . . Dạ Phi Yến co thân duỗi người, cảm giác giống như được sống lại, hần thiếu chút nữa quên, Lộng nguyệt mặc dù vang danh “Thánh thủ độc tiên”, nhưng y thuật của hần tuyệt không kém so với độc thuật, chẳng qua trong võ lâm rất ít người biết mà thôi.

Yêu Nguyệt, bằng không ta cho người nát một thân xương cốt, xem người còn ra vẻ hỗn đản như vậy được không. . .

.

Nữ tử che mặt bước vào phòng, song đồng lặng yên như nước, trên cổ tay phải xăm hình trăng lưỡi liềm, nàng quỳ một gối xuống đất, ánh mắt không dám nhìn thẳng yêu tà nam tử trên quý phi tháp.

“Giáo chủ.”

Lộng Nguyệt không nâng mắt, mỹ tửu rót xuống bên môi, không chút để ý quỳnh tương ngọc dịch tràn ra ngoài.

“Ở đâu tìm được hần?”

“Trước đại môn Yên Vũ Lâu.”

Tử mâu nháy mắt lóe lên một tia hào quang, ánh mắt yêu dị liềm đi một chút, lập tức thả lỏng, tiếng cười khẽ ẩn hàm khoái ý cứ thế vang lên.

Tiếng cười khiến nữ tử che mặt trong lòng rung động không ngừng.

“Yên, Vũ, Lâu?” Lộng Nguyệt miễn cưỡng hơi nghiêng thân về phía trước, hần nâng lên cầm nữ tử che mặt, phương mâu thoáng hiện quang mang yêu dị, “Các người làm việc từ khi nào trở nên tắc trách như vậy?”

Song đồng của nữ tử nguyên bản tràn ngập tử khí nháy mắt lóe lên một tia lưu quang, “Giáo chủ, thuộc hạ tuyệt không để cho bất luận kẻ nào phát hiện hành tung.”

“Thật vậy sao. . .” Lộng Nguyệt cười thập phần vui vẻ, lại khiến nữ tử che mặt cảm giác từng trận sợ hãi, “Vậy. . . Các người có nghĩ tới hay không, vì sao không tìm thấy ở địa phương khác, lại cố tình ở Yên Vũ Lâu phát hiện ra hần?” Hần dừng một chút, “Cung chủ kia làm sao có thể để một tiểu tử như tên khất cái phá hủy mặt tiền Yên Vũ Lâu của hần?”

“Giáo chủ. . .” Nữ tử đột nhiên ngừng đầu, trong lòng có cảm giác “Một tiếng bùng tỉnh người trong mộng”.

Lộng Nguyệt cười tà khí, ngón tay hần vươn tới phía sau gáy nữ tử, đem nàng kéo tới trước mặt mình, nhìn xuống khuôn mặt nàng, “Người có tin không, đã có người theo dõi các người đến Huyền Thiên Trận.”

Nữ tử cả kinh, phía sau bị nắm lấy hơi phát đau, song đồng đột nhiên trợn to, “Giáo chủ, thuộc hạ hành sự bất lợi, bởi vì lúc ấy thời gian cấp bách, cũng. . . Cũng không suy nghĩ nhiều. . .”

“Các người nếu nghĩ ra, thủ hạ của hần làm sao có thể thuận lợi đi theo các người?”

Lúc này, hắc y nữ tử thật sự hoảng sợ, thanh âm run rẩy, “Giáo chủ, Nguyệt Hồn biết sai, nguyện lấy công chuộc tội, việc này. . .”

“Không cần.” Lộng Nguyệt buông nữ tử, phát tay ý bảo nàng lui ra, lập tức khôi phục tư thái biếng nhác, hơi thở ma đã dần lan tràn, phong tư tao nhã không che giấu vẻ say mê hấp dẫn.

Phản ứng bình tĩnh của Lộng Nguyệt khiến nữ tử che mặt có chút giật mình, nàng chợt run lên nhẹ nhẹ, trong đôi mắt mâu nhọn nhọn thần sắc trống vắng mà xa xăm, loại ánh mắt mà nàng đã mười mấy năm chưa từng thấy qua.

Không lảng liệ, lại càng không như ngày xưa sắc bén.

Lộng Nguyệt hành sự luôn âm ngoan độc辣, nếu thuộc hạ Nhật Nguyệt Giáo làm việc sơ xuất khiến hần bất mãn, đây cũng là biểu thị tính mạng của mình đã kết thúc, nhưng lần này. . .

Đến tột cùng là hần đã sớm biết? Vẫn cố ý làm như vậy? Nữ tử đứng lên, căn bản không thể suy đoán tâm tư của Lộng Nguyệt, nổi kinh hoảng còn chưa thối lui, xoay người rời đi.

Trong phòng u tĩnh, hương phong như vụ.

Một luồng dương quang nghiêng nghiêng chiếu rọi, nhuộm một tầng trên bạch y bào đơn bạc, thâm tử trường phát phi tán trên người, tử phách phương mâu càng mê say, lại như pha lẫn nhàn nhạt cô tịch. . .

Hần uống cạn mỹ tửu trong chén ngọc, ánh mắt mơ màng tựa hồ nhìn thấy trong bóng đêm hồng sắc liên hoa như liệt hỏa nở rộ, lãnh hương phiêu động, tiếng đàn du dương như nước trên lầu các, lưu luyến day dứt lại mang theo vô tận tương tư.

Một tiếng thì thầm vang lên:

“Người cũng biết, ta vì sao lại thoái ẩn ba năm. . .”

Mỹ tửu một hơi cạn sạch, tử mâu tà mị như quang mang lưu ly, nổi tịch tịch khắc cốt minh tâm, cùng niềm cô độc thâm u sâu kín.

“A a. . . Người đương nhiên sẽ không biết.”

Tay hần hơi căng thẳng, chén ngọc bề nát, ngọc vỡ ra thành tro bụi, phiến phiến phần vụn theo từng ngón tay nòn nà như bạch ngọc rơi rụng, tử phách phương mâu lại khôi phục vẻ âm ngoan như trước.

“Bởi vì cho tới bây giờ người chưa từng quay đầu lại nhìn ta!”

28. Chương 28: Tâm Tàng Phong Vũ

Tầm cung một mảng hương say, như mộng như huyền, sa trường mềm mại, hỏa hồng y sam nhẹ nhẹ phát phơ.

Hạ Ngâm Hà khẽ gảy cầm huyền, tấu xuất khinh nhạc trầm thấp, tà âm cơ hồ khiến tất cả thị đồng cùng nha hoàn đi qua Mộc Tuyết Các đều dừng lại.

Hách Liên Cô Tuyết lấy tay chống đầu, nằm nghiêng trên cẩm tháp, đùa nghịch một lọn tóc dài của mình, đôi mắt thâm hồng thản nhiên lạnh lùng, giống như ngọn lửa không nhiễm bụi trần, lẳng lặng thiêu đốt phiến tuyết bạch thánh khiết, cho dù tiếng đàn câu nhân êm tai như thế nào đều không thể làm cho hồng đồng hiện lên nửa điểm kinh hãi.

Vô luận Hạ Ngâm Hà dùng bất cứ thủ đoạn gì khêu gợi hoan tâm của hần, hần cũng không ôm nàng lần nữa, lại càng không đối với nàng nở nụ cười, đem nàng mang về, chỉ thuần túy là nhất thời hứng khởi, hoặc là vì, bởi một câu nói của người kia.

Mang nàng đi. . . Nghĩ thật là hay!

Phàm là đồ của hần, hần tuyệt sẽ không để lọt vào tay kẻ khác, cho dù hần không thích, cũng sẽ không để kẻ khác đạt được.

Bỗng nhiên “Bang ” một tiếng vang thật lớn, nguyên bản thị đồng cùng nha hoàn đã muốn mê mẩn sợ tới mức lông tóc dựng đứng, vội vàng rời đi.

Cầm, chợt nứt ra. . .

Hạ Ngâm Hà thất hồn lạc phách nhìn Hồng ngọc phượng vĩ cầm bị chấn nát trước mắt, cả người run rẩy.

Hồng trù trong tay áo Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt bay ra, cuốn lấy thất lưng Hạ Ngâm Hà, mạnh mẽ đem nàng kéo đến trước mặt, lạnh lùng nhìn xuống kiều nhan trên mặt kính hoàng còn chưa thối lui.

Nữ tử nhìn cặp hồng mâu lạnh như băng, trái tim đập điên cuồng như thể muốn nhảy ra ngoài, thẳng đến khi cảm giác chiếc cổ mảnh khảnh bị một cổ lực đạo cường mãnh nháy mắt thắt chặt, nỗi sợ hãi không thể diễn tả lập tức lan tràn.

“ ‘Táng tâm phú’ bát đoạn âm thứ ba, người gảy cao.” Thanh âm lạnh lùng, như băng xuyên hàn tuyến không mang theo một tia tình cảm. (băng xuyên: sông băng, hàn tuyến: suối lạnh)

Hạ Ngâm Hà cả kinh, toàn thân chấn động, “Cung. . . cung chủ, Ngâm Hà biết sai, lần sau nhất định. . . nhất định. . .” Cổ bị bóp đến phát đau, hô hấp có chút dồn dập.

Hách Liên Cô Tuyết liễm mi, “Người phá hư nhạc khúc ta thích nhất, lại còn phá hư chiếc cầm này.”

“Cung chủ, Ngâm Hà sau này nhất định. . . nhất định chăm chỉ luyện tập, tuyệt sẽ không làm cung chủ thất vọng. . . Ân. . .”

Hô hấp ngày càng dồn dập, cảm giác đau đớn xé rách lan tràn trên cổ nữ tử.

“Cầm cũng bị người phá rồi, còn nói đến chuyện sau này?”

Đôi mắt Hạ Ngâm Hà nổi lên nhàn nhạt thủy vận, nước mắt không thể kìm nén chảy xuống Nguyên lai, nàng trong cảm nhận của hần so ra lại kém một chiếc cầm.

“Người chỉ biết khóc chính là phế vật!” Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn tăng thêm lực đạo, bỗng nhiên giấy lất như nhận ra điều gì, hần phát tay áo, Hạ Ngâm Hà như cơn gió bị thổi bay ra khỏi tầm cung.

Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, hồng bào diễm liễm, dung nhan yêu mị có chút tình tự bất đồng ngày trước, u lãnh rồi lại thoáng hiện nhàn nhạt thương cảm.

Ánh nền yếu ớt, bóng dáng ưu tư.

Hồng tiêu hương đoạn, túy ngọc hồng liên nhiễm, một khúc táng tâm ly tán, tóc xanh trăm mối tình si.

Màn đêm u tối, một khúc “Táng tâm phú”, tàn hoa vẫn rơi nhưng người đã không còn. . .

“Xuất hiện đi.” Cánh môi mỏng khẽ mở, phút chốc hết thấy tình tự trong đáy mắt hần đều liếm đi.

Một mặt quỷ ảnh hiện lên, như u linh lặng yên không chút tiếng động, Tuyết Ảnh quỳ xuống hành lễ, lọn tóc trắng phát phơ lay động.

Hách Liên Cô Tuyết không nhìn người phía sau, lạnh lùng nói, “Tra được?”

“Vâng.”

“Ở đâu?”

“Huyền Thiên Trận.” Thanh âm cứng ngắt gượng gạo, vẫn là ba chữ.

Hồng đồng phù quang chợt hiện, lãnh liệt, thâm u, không người có thể khám phá.

“Đi xuống đi.”

Tuyết Ảnh thân hình lóe lên, hóa gió rời khỏi.

Hách Liên Cô Tuyết chấp tay mà đứng, mặc gió nhẹ thổi bay hỏa hồng trường phát, khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh như có như không.

Hần quả thực không đoán sai. . .

Có một người, thoái ẩn ba năm cũng không bị người trên giang hồ quên lãng, mặc dù mai danh ẩn tích nhưng vẫn như trước làm người ta kinh hãi khiếp sợ.

Thế nhân đều biết, hần tính tình cổ quái, thích ngoạn độc, ngoạn nữ nhân, ngoạn trận pháp.

Hần ngoạn độc, được ca ngợi là ‘Thánh thủ độc tiên’, vô số người mất mạng trong tay hần, Đường Môn thủy tổ cũng theo không kịp.

Hần ngoạn nữ nhân, thế nhân cũng xưng hần là ‘Đa tình công tử’, vô số nữ tử cam nguyện vì hần trầm luân, ước ao được hần ân sủng, trở thành người duy nhất trong lòng hần.

Hần ngoạn trận pháp, thần bí tinh trạm không người có thể phá, vô luận hắc đạo bạch đạo hao phí bao nhiêu nhân lực tiến vào thảo phạt hoặc bái phỏng, chung quy vẫn bị trận pháp làm khó, vô công mà phản.

Ẩn tàng thật sâu a. . . Lộng Nguyệt, người rốt cuộc là muốn ngoạn trò vui gì?

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mắt, hồng mâu thâm thúy mà bí ẩn, hần hiện tại chỉ muốn chứng thực một sự kiện.

“Vô Nhai.”

Lam ảnh lóe lên, một nam tử xuất hiện quỳ một gối xuống đất, tốc độ kinh người như đã sớm đoán trước.

“Dem Phi Vân Lô lâu chủ. . . ‘thỉnh’ lại đây cho bản cung.”

~*

~Liên hương lưu luyến, tản mát như sương, nơi thủy tạ đình thai gió mát lượn lờ, Lộng Nguyệt nằm nghiêng trên quý phi tháp, khoe miệng nở nụ cười biếng nhác, ngón tay thon dài khiêu động, ngắm nghía chén ngọc trong suốt long lanh.

Trong lòng ngực của hần nằm một thiếu niên, một thân hồng y tơ tằm mỏng manh, khuôn mặt tinh xảo, cánh môi anh đào, con ngươi màu đen nổi bật sáng ngời tựa sao trời dưới làn da gấm sứ.

Thiếu niên vùi đầu vào lòng ngực Lộng Nguyệt, hắc mâu chớp chớp, ánh mắt mê ly như si như túy nhìn Lộng Nguyệt vẻ mặt tràn ngập tiểu ý, chẳng qua trong con ngươi hần đang nhìn chăm chú chỉ phản chiếu ảnh ngực của chiếc chén ngọc.

Tử mâu mị hoặc nhìn chén ngọc hồi lâu, tựa hồ đã quên mất sự tồn tại của thiếu niên.

Thiếu niên có chút bức bối, “Giáo chủ, người đang suy nghĩ điều gì?”

Lộng Nguyệt rũ mắt, khóe miệng nổi lên một nụ cười mỉa hoặc, hắc ở trên trán thiếu niên in một nụ hôn sâu.

“Giáo chủ.” Lúc này, một hắc y nam tử quỳ một gối xuống đất, đầu bồng che mặt, trên cổ tay phải hình xăm lục mang tinh lấp lánh tỏa sáng.

Hắc y nam tử không chút để ý đến bức xuân hoa thu nguyệt đồ trước mắt, bởi vì hắn biết, vị hồng y thiếu niên này là người được Lộng Nguyệt sủng ái nhất.

Khuôn mặt như thiếu niên, nhưng tuổi thực tế không rõ, ở chốn giang hồ cơ hồ không ai biết tên hắn nhưng không người nào không nghe danh hiệu của hắn ‘Ngũ độc đồng tử’.

‘Ngũ độc đồng tử’ tên là Phượng Tịch, tương truyền hắn toàn thân cao thấp đều là độc, thể nhân chỉ nhìn thấy khuôn mặt như oa nhi khiến người ta yêu mến, lại không biết có bao nhiêu khô cốt được mai táng dưới tay hắn, chẳng độc, tâm còn độc hơn.

Thế gian này, chỉ ‘Thánh thủ độc tiên’ là có thể lòng tóc vô thương tiếp được Vạn độc xuyên tâm chưởng của ‘Ngũ độc đồng tử’, chỉ Lộng Nguyệt mới có thể làm cho Phượng Tịch dễ bảo nằm trong lòng một người nam nhân.

Phượng Tịch nâng chén ngọc đến bên môi Lộng Nguyệt, không thèm đem hắc y nam tử trước mặt để vào mắt, Lộng Nguyệt cúi đầu ầm một ngụm, quỳnh tương theo khóe miệng của hắn chảy xuống, nhỏ giọt trên bạch y bào, kết thành từng đạo thủy ấn xinh đẹp.

Lúc này, trong mắt Phượng Tịch chỉ có cặp tử mâu kia.

Hắc y nam tử không hề động, chỉ cần Lộng Nguyệt không mở miệng hỏi, hắn tuyệt sẽ không nói chuyện, lại càng không quấy rầy.

“Phượng Tịch, ngươi lui xuống trước đi.”

Phượng Tịch cong cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, “Không, giáo chủ, Phượng Tịch muốn. . .”

“Lui ra.” Tử sắc phượng mâu hơi nheo lại, tiểu ý hạ thấp.

Phượng Tịch ngẩn người, hoang mang rối loạn đứng dậy, có chút ủy khuất nói, “Giáo chủ bớt giận, Phượng Tịch lập tức rời đi.” Hồng ảnh tiêu thất, nhưng trong đôi hắc mâu tràn ngập không cam lòng.

Nhuễn liềm lay động, trong gió nổi lên một mật hương vụ, Lộng Nguyệt đem tầm mắt chuyển đến hắc y nam tử, không giận tự uy.

“Nói đi.”

“Thuộc hạ phát hiện Vô Nhai.”

“Nga?” Lộng Nguyệt nở nụ cười, vẻ mặt vẫn biếng nhác như trước, “Phát hiện ở đâu?”

“Phụ cận Phi Vân Lâu.”

“A a. . .” Lộng Nguyệt xoay người đứng lên, bạch y bào hồ hững khoác trên người, gió mát thổi bay thâm tử trường phát, tử mâu hơi nheo lại, “Người nói bốn tọa. . . có nên hay không đi gặp ‘lão bằng hữu’?”

Hắn cười nhẹ, ném chén ngọc vào trong hồ, mặt nước nhộn nhạo nổi lên từng vòng sóng gợn, hồi quang phản chiếu trên một mảng thủy liên thanh khiết.

Gió thổi xào xạc, khó che giấu được hương tiêu đoạn.

@Một số từ Hán Việt sẽ được giữ nguyên, có lẽ sẽ có người nói đọc khó hiểu, a a, nhưng đây là truyện cổ trang, phải để như thế mới có không khí, ta hồi còn đọc truyện bên Tủ thư viện, tui nó lập nhóm dịch theo chương, có chương thì ‘gia gia’ thành ‘ông nội’, ‘nãi nãi’ thành ‘bà nội’, rồi thì tỷ như ‘Hắc thạch lao ngục’ lại thành ‘Nhà giam đá đen’. . . đọc bữa không chịu nổi. Không hiểu thì có chú thích, đừng kêu ca với ta a. Đọc HV cho quen

Một số cụm HV ta sẽ không chú thích, đơn giản vì nó xuất hiện quá nhiều:

+Trường phát: tóc dài, để ý cứ ‘hắc phát’, ‘ngân phát’ là miêu tả tóc đấy.

+Tử: màu tím nga, ‘tử sắc’, ‘thâm tử’

+Hồng: ở đây không phải pink, nó là màu đỏ đấy ạ

+Quỳnh tương: mỹ tửu, từ này để HV đẹp hơn nhiều

+Đồng, mâu, nhân: đều chỉ con mắt

29. Chương 29: Thân Tại Giang Hồ Khó Tiêu Dao

Ánh trăng thâm u, lê hoa phiêu vũ, tại lương đình bên trì thủy, một bạch y nam tử đang độc ẩm, dáng dấp thanh nhã khiến người ta khó có thể đến gần. (trì: cái ao)

Bóng đêm yên tĩnh hài hòa như nước, hắc im lặng ngồi đó như hòa nhập vào không gian, trên bàn đá chỉ có hai loại đồ vật: dạ quang bôi và Tương Tư Lệ.

Từ ngày hắc đến Yên Vũ Lâu liền đã yêu Tương Tư Lệ, không phải thích đoạn trường, mà là thích cảm giác tối đáng chất trên thể gian.

Hắc, Phi Vân Lâu lâu chủ, nhất phương chi long khiến người ta kính ngưỡng, nguyên bản trời sinh tính tình đậm bạc, độc lập hậu thế, sống tại thể gian ô trọc lại một thân tự khiết, nhưng không nghĩ rằng vì một phần tình cảm chân thành trong đáy lòng còn sót lại mà rơi vào ngày ngày tư niệm.

Gió đêm hiu hiu, lá liễu rơi rụng, lê hoa phiêu vũ.

Mộ Vân Khuynh cười khẽ, hắc không nâng mắt, chỉ thờ ơ lắc lắc dạ quang bôi, “Các hạ muốn cùng ta uống một chén sao?”

Vô Nhai thân hình chợt lóe, đứng thẳng tắp trước mặt Mộ Vân Khuynh, lam bào lay động.

“Mộ lâu chủ, cung chủ chúng ta cho mời.”

Mộ Vân Khuynh phút chốc giật mình, hắc đặt chén rượu xuống, hai mắt hơi chớp, “Địa điểm?”

“Nhất Phẩm Lâu.”

Mộ Vân Khuynh cười ôn hòa, “Hảo.”

“Đa tạ.”

“Vì sao cảm tạ ta?”

“Bởi vì người không để Vô Nhai khó xử.” Dứt lời, chuyển thân rời đi.

Bóng đêm tịch mịch, u tĩnh không tiếng động.

Mộ Vân Khuynh đứng dậy, bóng hình lẻ loi nhìn lên vầng cô nguyệt, ánh mắt thoáng hiện nhân nhạ quang hoa, trong lòng tâm tư cuộn sóng.

Lúc này, một nữ tử hiện thân, vì hắc châm đầy chén rượu.

“Lui ra đi.”

“Lâu chủ.” Nữ tử quỳ một gối, cung kính nói, “Lâu chủ không phải không biết Hách Liên Cô Tuyết là hạng người thế nào, hắc quý kẻ đa đoan thị huyết thành tính, Uyển Nhi khuyên ngài không nên đi.”

“Phong Uyển Nhi.” Mộ Vân Khuynh xoay người, liếc đi ý cười, “Làm tốt chuyện của mình, việc còn lại không cần người quan tâm.”

“Nhưng lâu chủ. . .”

“Được rồi!” Mộ Vân Khuynh ngắt lời Phong Uyển Nhi, “Ngày tám tháng sau là thọ thần của Hàn trang chủ, cần chuẩn bị những gì người nên nhớ, sự tình đêm nay không được cho Tư Đồ Không Thành biết, nếu để lộ phong thanh, sau này người không cần ở lại đây nữa.”

Không chờ Phong Uyển Nhi trả lời, Mộ Vân Khuynh đã rời đi.

Thiên địa một mảnh không minh, lại một đêm khó ngủ.

~*

~Khu phố phồn hoa nhất Kinh Sư thành, ngợp trong vàng son, đăng hỏa rực rỡ huy hoàng, từ xa trông lại khó mà phân rõ ngày đêm.

Nhất Phẩm Lâu có tại Bát đại hoa thành, xa gần đều vang danh, nếu bàn về tửu lâu có tiếng tăm, trừ bỏ ‘Túy Tâm’ còn có ‘Nhất Phẩm’, chẳng qua Túy Tâm náo nhiệt đa dạng, Nhất Phẩm tĩnh nhã xa hoa.

Trong Nhất Phẩm Lâu túy hoan như ca, vui cười yến oanh, nhưng không ai biết tầng trệt lầu các tối nay chẳng hề an tĩnh.

Mộ Vân Khuynh mỉm cười uống rượu, bạch sam tĩnh như tuyết.

Ngón tay hần nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, đệm theo giai điệu, bên ngoài tựa hồ đang ‘hưởng thụ’ tiên nhạc, thực tế vẫn là cổ găng kiềm chế chính mình.

Kỳ thực, bên môi luôn treo tiểu ý ôn hòa nhưng hần không thích cười, hần cười chỉ bởi áp chế tình cảm của mình, không giận, không vui, không động tâm, không động tình.

Mộ Vân Khuynh một thân phiêu dật như làn gió, quyết không cho phép mất đi lý trí, cho dù người hần sắp gặp chính là người tối có thể châm ngòi tiếng lòng hần.

.

“Hôm nay Không Thành không đến, ta bồi người được không?”

“Không cần.” Hồng y thiếu niên phỉ phỉ bụi đất trên người, không thèm liếc mắt lấy một cái.

Bạch y thiếu niên đuổi theo, vẻ mặt tươi cười như hoa, “Người xem, đây là con thỏ cha ta cho ta, chúng ta cùng nhau ngoạn được không?”

“Ta không thích thỏ.”

“Vậy chúng ta đi cưỡi ngựa?”

“Ta không thích cưỡi ngựa.”

“Chúng ta bắt chim?”

“Ta không thích bắt chim.”

“Cô Tuyệt!” Bạch y thiếu niên nóng nảy, cả giận nói, “Người làm sao mà cái này cũng không thích cái kia cũng không thích, đến tốt cùng người thích cái gì?”

“Ta cái gì cũng không thích!” Hồng y thiếu niên nhìn trời chiều, hồng mâu hào quang chột lóe, “Ta phải đi.”

“Ta biết.” Bạch y thiếu niên nhếch miệng, “Không Thành đến đây, người cái gì cũng thích.”

Hồng y thiếu niên dừng bước, xoay người nhìn hần, ánh tịch dương chiếu lên hồng y, yêu diễm đến chói mắt, hư ảo không thực.

“Vân Khuynh.” Hồng y thiếu niên ngừng một chút rồi nói, “Nếu có một ngày người phát hiện ta lừa người, người sẽ tha thứ cho ta sao?”

“Đương nhiên.” Bạch y thiếu niên tiểu dung như gió xuân, “Cô Tuyệt, ta Mộ Vân Khuynh có thể tha thứ cho bất cứ chuyện gì người làm, đây là hứa hẹn nga.”

“Người tha thứ có ích lợi gì!” Hồng y thiếu niên trong mặt xẹt qua một tia bi thương, nhỏ giọng than thở một câu, “Người cũng không phải Không Thành.”

Hắn nhìn theo bóng dáng đơn bạc, đứng yên hồi lâu, thẳng đến khi sương mù lượn lờ quanh đào hoa lâm, đến khi ánh tịch dương đã hoàn toàn lụi tắt. . .

Cô Tuyết. . .

“Mộ lâu chủ thật đúng là thông cảm cho thủ hạ của ta, Vô Nhai mới mất vài phút công phu đã dễ dàng làm cho Phi Vân Lô lâu chủ đỉnh đỉnh đại danh. . . ‘đi giá’.” Thanh âm không linh kì ảo vang lên, lạnh lùng như thần chi.

Mộ Vân Khuynh hơi nâng mắt, nguyên bản ghế ngồi đối diện không một bóng người lúc này đã xuất hiện một tầng diễm sắc.

Hách Liên Cô Tuyết khoe môi cong lên, đôi mắt thâm hồng bình tĩnh không một tia gợn sóng, u lãnh mà thần bí.

“Ta chỉ là coi trọng mặt mũi của Hách Liên cung chủ.”

“A a. . .” Hách Liên Cô Tuyết nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo vẻ thản nhiên châm chọc, “Mộ lâu chủ, người có biết ta bội phục người ở điểm nào nhất không?”

Mộ Vân Khuynh mỉm cười không đáp.

“Đó chính là bản sự ‘phùng tràng tác hí’ của người.” Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, hồng mâu diễm liễm, “Thế nhân đều nhìn người vân đạm phong khinh, đều nhìn người không quản thế sự, chẳng qua bọn hắn bị người diễn trò che mắt, bất quá chính là vì vậy nên ta cho rằng người so với ‘người nào đó’ thú vị hơn nhiều.” (phùng tràng tác hí: gặp dịp thì chơi, góp vui lấy lệ)

Mộ Vân Khuynh thần tình cô tịch, tiểu dung nhất thời có chút chua xót, “Ngoài mặt diễn trò, nhưng tâm vĩnh viễn đều không thể diễn.” Hắn nhìn người ngồi phía đối diện, tiểu dung yêu mị làm hai mắt hắn buốt nhói.

“Nguyên lai kẻ đạo đức giả cũng có thời điểm không nhập diễn được a. . .”

“Ta muốn cho người biết, trong cuộc sống rất nhiều sự tình đều không giống như người nghĩ, không phải lòng mỗi người đều tràn ngập ác ý, không phải lòng mỗi người, đều dơ bẩn không chịu nổi. . .” Cô Tuyết, đến tận cùng là người làm bộ không rõ, hay là người căn bản không muốn hiểu. . .

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh: “Mộ lâu chủ, thế gian này không phải lòng người nào cũng đều tràn ngập chính nghĩa, không phải lòng người nào đều thánh khiết thuần tịnh.” Hắn dừng một chút, hồng mâu mị hoặc tràn đầy trào phúng, “Giống như các người vậy, ra vẻ bộ dáng đạo mạo, luôn miệng nói cái gì giữ gìn võ lâm chính nghĩa, kỳ thực các người bất quá chỉ là thứ khiến người ta ghê tởm Ngụy, quân, tử.”

Hách Liên Cô Tuyết đến gần Mộ Vân Khuynh, khoe miệng cong lên một tia yêu mị, “Ta cho người biết, võ lâm quy tắc căn bản không phải dựa vào đám ngụy quân tử các người quy định !”

Cánh môi khiêu khích, thanh âm tựa băng hàn, người từng là hồng y thiếu niên giờ phút này trở nên cao cao tại thượng.

Mộ Vân Khuynh vẫn mỉm cười như trước, nhưng không cùng cặp hồng đồng kia đối diện, “Cô Tuyết, người thay đổi thực đáng sợ.”

“Nga?” Hách Liên Cô Tuyết cười khê ra tiếng, đáy mắt lộ ra băng hàn vô tận, “Ta hóa ra thật đáng sợ a. . .”

Hỏa hồng y sam theo gió tung bay, tà khí quyết tuyệt trong đêm tối không chút nào che dấu phóng xuất, tựa hồ dụ hoặc người khác cam tâm trở thành tù binh của hắn.

“Mộ lâu chủ, sau này ta sẽ cho người thấy. . . chuyện còn đáng sợ hơn.”

Một luồng gió đêm lướt qua, thổi lên vài sợi tóc của Mộ Vân Khuynh, thanh âm của hắn mềm nhẹ giống như hòa tan toàn bộ đêm tối, “Ồ trong một cuộc sống thị huyết như vậy, người rất vui vẻ?”

“Không sai. . .” Hách Liên Cô Tuyết cười tà lãnh, “Vui vẻ cực kỳ.”

“Vì cái gì?”

Hách Liên Cô Tuyết ngẩng đầu để lộ chiếc cằm tinh xảo, “Bởi vì ta thích.”

“Nhưng người biết không. . .” Mộ Vân Khuynh dời đi tầm mắt, cố gắng áp chế tâm tình, thần sắc không thay đổi, “Có người, thực đau lòng.”

Hách Liên Cô Tuyết suy tư nhìn vẻ mặt biến hóa của người trước mặt, tiểu ý tà mị dần hiện lên.

Mộ Vân Khuynh đứng dậy, khôi phục vẻ bình thản, khuôn mặt tuấn tú như ngọc tựa hồ không nhiễm bất cứ thất tình lục dục, “Không Thành đau lòng, người còn như vậy, hắc thực sự sẽ nổi điên.”

“Thật vậy sao?” Một tiếng cười vui vẻ lại vang lên, “Ta lại thấy hắc thực hài lòng nga, sắp được nhập động phòng, hắc là cao hứng cực kỳ đi.”

“Bất quá. . .” Hách Liên Cô Tuyết hồng mâu nheo lại, trong đáy mắt hiện lên quang mang yêu mị, lãnh ý dày đặc, “Ta cùng hắc nguyên bản không có giao tình, vô luận hắc thống khổ hay hạnh phúc đều cùng ta không quan hệ. nhưng thật ra người a. . . Mộ lâu chủ.”

Mộ Vân Khuynh tiểu dung chợt cứng đờ.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh ôn nhuận, tựa hồ trầm tư, lại giống như đang minh tưởng, hắc vươn tay lấy chén ngọc bên cạnh, châm đầy rượu rồi uống cạn, lộ ra vẻ tươi cười đầy tà khí, “Vừa bị bệnh lao lại vừa trúng Vô Tình Tuyết của ta, làm sao đến bây giờ người vẫn còn sống tiêu dao như vậy?”

Mộ Vân Khuynh rũ mi, chấp tay mà đứng, nơi khóe miệng tiểu ý thật sâu, ánh mắt chợt lóe.

“Sự tình chưa làm xong, tâm kết chưa giải, quãng đời còn lại không tiêu dao chẳng lẽ uống một kiếp nhân sinh, kiếp sau há có thể vui vẻ?”

“Lại muốn nói với ta bởi vì mạng người lớn?” Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt, hắc lắc lắc mỹ tửu trong chén, toái ngọc liên ngân bên trong phản chiếu một đôi hồng sắc lãnh mâu xa xăm mà thâm thúy.

“Mộ lâu chủ, người giúp người mạng lớn, y thuật hắc là không kém đi. . .”

Mộ Vân Khuynh phút chốc bỗng cứng đờ, “Nguyên lai người tìm ta là vì cảm thấy hứng thú với người trị bệnh cho ta?”

“Tò mò thôi.”

Bỗng nhiên, Hách Liên Cô Tuyết hơi liễm mi, hồng mâu mỹ lệ nháy mắt lưu động một tia quang mang kỳ dị.

Gió đêm thổi qua, cả Nhất Phẩm Lâu dường như cũng tĩnh lặng rất nhiều.

Mộ Vân Khuynh ngồi trở lại trên ghế, tĩnh nhã như tiên, “Người nói không sai, trong thiên hạ, người có thể hóa giải nội thương do Vô Tình Tuyết gây ra không nhiều, huống chi. . .”

“Người không ngại phiền phức giúp người chữa khỏi chứng bệnh bất trị lại càng hiếm có.” Thanh âm hồ hững, giống như từng chút từng chút một tác động Mộ Vân Khuynh, muốn đem mối nghi ngờ trong lòng hắc vạch trần.

“Chỉ tiếc. . .” Mộ Vân Khuynh cười nhạt nói, “Hắc không lấy chân diện mục gặp người, ta cũng không tiện hỏi.”

Hách Liên Cô Tuyết ngấm ngấm một ít mỹ tửu còn sót lại trong chén ngọc, hắc không nâng mắt, chỉ than thở mấy câu: “Vây thật đúng là đáng tiếc a.”

Hồng bào lướt qua đêm tối, hỏa hồng trường phát lóe lên ánh huỳnh quang yêu mị.

“Mộ lâu chủ, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Mộ Vân Khuynh rũ mi, luồng tóc đen trước mặt phất qua một đạo đường cong, lần thứ hai hần nâng mắt, mặt hồng ánh chói mắt kia đã biến mất trong màn đêm tràn ngập ánh sao.

“Cô Tuyệt!” Tiếng ho nhẹ có chút khàn khàn vang lên, dung nhan tuấn lãng nhất thời trắng bệch, đôi mắt tinh huy cũng vô pháp kìm nén bị thương cùng tức giận, khuôn mặt ôn nhuận đã không còn tiểu ý.

Nổi tương tư tình thâm thực cốt, cứ như vậy mà đi không lưu lại dấu vết.

Gió đêm rét lạnh, cơn trùng tắt tiếng kêu vang.

Lúc này, một giọng cười biếng nhác truyền đến, từ xa lại gần, tựa hồ muốn đem đêm tối một lần nữa thấp sáng.

Mộ Vân Khuynh thần tình thu liễm, “Xem xong diễn rồi, có thể lặn ra đây đi.”

30. Chương 30: Đêm Không Ngờ

Làn gió thoảng qua, một đạo mị ảnh rơi vào trong nhuyễn tháp, thâm tử sắc trường phát như thác nước đổ xuống từ trên bả vai, một lọn tóc như ẩn như hiện che khuất tử phách phượng mâu, trong bóng đêm càng thêm ma mị động lòng người.

Biếng nhác tựa mình trên tháp, tử kim lưu tô trên y sam theo gió phiêu vũ, khóe miệng nam tử mỉm cười, ánh mắt yêu dị thấp phần tà khí, mi mục sinh phong khó nén vẻ ma dã phong lưu.

Loan nguyệt, toái tinh, mặc vân. (loan nguyệt: trăng rằm, mặc: mực >> nói vậy chắc biết ‘mặc vân’ là gì rồi ha, toái tinh . . hmmm)

Nam tử cười tà mị, như mang theo vài phần thương hại, “Không nghĩ tới ‘Vũ phiến công tử’ luôn luôn vân đạm phong khinh lại là người si tình như thế, sách sách sách. . . Ta vốn nghĩ khuôn mặt không động dục của người vĩnh viễn sẽ không biến hóa, a a, hôm nay vừa thấy thực sự làm cho ta giật mình không ít a.” (động dục: ở đây là động ‘dục vọng’ chứ không phải ‘dục niệm’ nga; ‘vũ phiến’ là quạt lông ạ >> ‘quạt lông công tử’, hị hị)

Đêm tĩnh lặng, bạch y phiêu dật, tử y tao nhã, gió, bóng tiêu thất không chút tung tích.

Nam tử tựa hồ không thèm quan tâm có người trả lời hay không, chỉ tiếp tục trêu đùa, “Bất quá ngẫm lại, người Phi Vân Lâu lâu chủ thanh danh hiển hách, tâm tính hiệp nghĩa, trung can nghĩa đảm, làm sao có thể cùng vô lâm tà đạo dính líu a? Nếu để thế nhân biết, chỉ sợ người phải thân bại danh liệt.”

Trong phòng vẫn yên lặng như trước, trong đêm tối u tĩnh vô thanh, tiếng hô hấp có vẻ phá lệ chói tai.

Tử sắc phượng mâu hẹp dài cong lên, nam tử càng trêu chọc càng hăng say, “Vô luận thực lực hay võ công, Mộ Vân Khuynh người mọi thứ đều không thua kém Tư Đồ Không Thành, như thế nào lại cam tâm lặn nền cho hần?” Hần dừng lại một chút, “Chẳng lẽ nói, người đối với chuyện năm đó còn canh cánh trong lòng?”

“Người nói đủ chưa?”

Mộ Vân Khuynh rút cuộc cũng mở miệng, hần nâng tinh mâu, đối nhãn với đôi con ngươi tử sắc, vẫn như trước mỉm cười, “Bất quá khiến ta giật mình chính là, Nhật Nguyệt Giáo chủ người ẩn tàng ba năm, làm sao hôm nay không nói một tiếng lại đột nhiên mò đến đây?”

Tiếng cười thanh lãng vang lên, Lộng Nguyệt không cho là đúng nói, “Giúp ‘lão bằng hữu’ của ta chữa bệnh a.”

“Thật vậy sao?” Mộ Vân Khuynh cười lạnh, “Chỉ sợ người còn có dụng ý khác.”

Lộng Nguyệt ngửa mặt cười, ngón tay thon dài của hần nâng lên chén ngọc bên cạnh, trong chén còn sót lại mỹ tửu chưa uống xong.

Tử phách hoa quang lưu chuyển, quỳnh tương toái ngọc nổi từng đợt sóng gợn.

Mộ Vân Khuynh đứng dậy, hé miệng cười, “Có phải kìm nén đã lâu, muốn ra giang hồ?”

“A a. . .” Lộng Nguyệt ngấm ngấm mỹ tửu, khoe miệng cong lên một nụ cười biếng nhác, “Ta muốn xuất giang hồ, không phải khiến đám ‘chính nghĩa quân tử’ các người lấy diệt trừ vô lâm tà giáo làm nhiệm vụ càng thêm phiền toái sao?”

“Ta cho tới bây giờ chưa từng nói qua ta là chính nhân quân tử.”

“Nga? Thừa nhận?” Lộng Nguyệt tà khí cười xấu xa, “Ở bên người Tư Đồ Không Thành nhiều năm như vậy, hẳn lại không phát hiện chung quanh mình còn cất dấu một nhân vật có thể tùy thời trở mặt phản bội, hơn nữa còn là người hấn tín nhiệm nhất, xem ra tên kia nói thật đúng a, ngụy quân tử phùng trảng tác hỉ, quả thực danh bất hư truyền.”

Mộ Vân Khuynh rũ mắt cười nhẹ, “Ta nghĩ. . . Công phu diễn trò của Nhật Nguyệt Giáo chủ người tuyệt đối phải trên Mộ mỗ đi.” Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp, “Bề ngoài thoái ẩn giang hồ, ba năm trong bóng tối giờ không biết bao nhiêu thủ đoạn kinh người, đừng cho rằng ta không biết.”

“Mộ lâu chủ.” Lộng Nguyệt hơi nhắm mắt, ngửi nhẹ mỹ tửu còn thừa trong chén ngọc, tiểu ý tà mị càng sâu, “Biết nhiều là không tốt nga.”

“Không sao cả.” Mộ Vân Khuynh khinh thường nói, “Người muốn làm chuyện gì thì làm, hiện giờ ta chỉ muốn hoàn thành nguyện vọng của cha, cái gì thiên hạ cái gì vô lâm ta đều không có hứng thú, bất quá sự tình liên quan đến Tứ linh đồ, người tự mình lo liệu.”

Lộng Nguyệt cười nhạt, tử mâu hơi khép lại, lộ ra linh quang khiến người ta khó hiểu.

“Tư Đồ Không Thành, người tốt nhất không nên trêu chọc.”

“A a. . .” Lộng Nguyệt miễn cưỡng giương mắt, khoe miệng cong lên, hơi thở ma tính lan tỏa khắp nơi, “Mộ Vân Khuynh người có phải quản rất nhiều chuyện?”

“Lời khuyên thôi.” Mộ Vân Khuynh hơi rũ mi, tinh mâu chợt lóe quang mang khác thường.

“Lời khuyên của người, ta dựa vào cái gì phải nghe?”

“Không cần tuyệt như vậy được không?”

“Ta là hạng người gì, người không phải biết rõ sao?” Tử mâu híp lại, lộ ra một tia nhìn thần nhiên sắc bén.

“Đúng vậy a. . .” Mộ Vân Khuynh cười nhạt nói, “Không từ thủ đoạn đoạt lấy hết thấy những gì người muốn, kể cả. . . hấn.”

Lộng Nguyệt hơi liễm mi, lập tức khoe miệng lại gợi lên tiểu ý tà mị, hấn linh hoạt bắn ra, viên đan hoàn vẽ nên một đường cong trên không trung, vững vàng mà chuẩn xác lọt vào tay Mộ Vân Khuynh.

“Người tin hay không, ngày tám tháng sau, người lại có thể nhìn thấy hấn.” Mộ Vân Khuynh vừa muốn xoay người rời đi, một thanh âm lười biếng từ phía sau truyền đến, hấn hơi nghiêng người, chần chờ một lúc, lập tức nghênh ngang rời đi.

.

Lộng Nguyệt gột rửa mỹ tửu còn thừa trong chén ngọc, tử phách phượng mâu yêu tà như si như túy, gió đêm lưu luyến, một người ở gian phòng trống không cô độc hoài niệm.

Lúc này, dưới ánh sao trong đêm tối, trên đỉnh lầu các, một thân ảnh yêu diễm như huyết đang đứng, hấn xa xa quan vọng mị tử thân hình cao lớn trong Nhất Phẩm Lâu kia, con người thâm hồng nháy mắt hiện lên một tia buốt lạnh như băng tuyết.

Khoe miệng cong lên đầy tà lạnh, diễm hồng y sam trong gió mãnh liệt lay động, rực rỡ như huyền hoa, hấn phát áo rời đi, biến mất trong hư vô mờ mịt, y bào tung bay xẹt qua đêm tối vô tận, như một đạo yên hồn không nhiễm trần thế.

Thẳng đến khi mặt hỏa hồng thân ảnh kia tiêu thất khỏi dư quang trong tử phách phương mâu, Lộng Nguyệt mới khép lại hai mắt, che giấu mâu quang đẹp đẽ mà cô tịch.

Gió mát nổi lên, mặc vân che khuất loan nguyệt.

Đầu lưỡi hần khẽ lướt qua vành chén ngọc trong tay, mút vào hương thơm nhàn nhạt, tử mâu mở ra, như thể từ trong hương vị còn sót lại kia chiếm được một chút thỏa mãn.

“Nếu không từ thủ đoạn, làm thế nào chinh phục người?”

~*

~Màn đêm thanh lãnh, bóng cây che phủ, dưới mái hiên cung điện tuyết bạch, ánh đèn dầu lay động.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn lên vầng cô nguyệt皎 hoạt, bên trong con người thâm hồng phản chiếu hắc ám khôn cùng.

Hắn tối nay chỉ muốn nghiệm chứng một chút thương thế của Mộ Vân Khuynh có phải là do người nọ chữa trị hay không, không ngờ suy đoán trở thành sự thật, nhưng điều hắn không nghĩ tới là, trừ lần đó ra hai người còn có thiên ti vạn lữ quan hệ khác. (thiên ti vạn lữ: rất nhiều)

Mộ Vân Khuynh độc chiếm võ lâm bạch đạo nhất phương, nhưng thế nhân không biết, hắn lại cùng Lộng Nguyệt từng là ma đạo đứng đầu có dính dáng, như vậy có nghĩa Lộng Nguyệt nhất định đang âm thầm khống chế không ít thế lực tương quan dưới trướng Phi Vân Lâu.

Hảo một tên Lộng Nguyệt! Nguyên lai phía sau màn còn có hắc thủ của người giả trò, âm thầm không ai hay muốn nắm trong tay võ lâm hắc bạch lưỡng đạo, một mình cần nuốt thiên hạ? Tham vọng thật lớn a!

Hồng mâu hí lại bất quá ta thật muốn nhìn, đến tột cùng người muốn trốn ở cái ổ hồ ly của người đến khi nào ?!

“Cung chủ.” Vô Nhai đưa một phần thư tín đến cho hắn.

Hách Liên Cô Tuyết đảo mắt lướt qua nội dung trong thư, khóe môi cong lên, trong con người thâm hồng thoáng hiện quang mang khác thường, chỉ thấy tín thư trong tay hắn nháy mắt hóa phấn, tan thành bụi bặm ngập tràn khoảng không.

“Nói cho Điệp Triệt, trước ngày tám tháng sau phải hồi cung, không được sai lầm!”

31. Chương 31: Ưc Tích Xuân

(‘Ưc’ là hồi tưởng, nhớ lại; ‘tích’ là luyện tiếc, ai, không biết nghĩa là sao nữa)

Phượng Hoàng sơn trang, thiên hạ đệ nhất trang, hiệu lệnh xuyên suốt toàn bộ thế lực trung gian của chính tà lưỡng đạo.

Thu phục thế lực trung gian vẫn là mục tiêu chung của võ lâm chính tà lưỡng đạo, nếu thế lực trung gian chưa chinh phục được, đừng nói tới việc nhất thống võ lâm. Hiện giờ, Phượng Hoàng sơn trang cùng Thiên Địa Minh kết thông gia, vậy có nghĩa trang chủ Hàn Thiếu Khanh muốn tăng cường trợ giúp bạch đạo, đem giang hồ phân ly thống nhất dưới trướng Thiên Địa Minh.

Phượng Hoàng sơn trang dưới chân Phượng Hề sơn phồn hoa như ca, tháng ba xuân thủy điều điều, vạn dặm tàu thuyền tỏa kiêu như họa, sơn thanh thủy tú nhìn không thiếu một thứ gì.

Liễu hà phong tế, cảm tú nhân gia, Lộ Châu thành lúc này sớm đã dày đặc người, hoan ca tiếu ngữ, nguyên do đơn giản chính là muốn chiêm ngưỡng Thiên Địa Minh Thiếu minh chủ danh dương thiên hạ – Tư Đồ Không Thành cùng Đại tiểu thư của Thiên hạ đệ nhất trang – Hàn Linh Xu.

Ngoài võ lâm đại hội, không có giang hồ thịnh sự nào có thể cùng thọ yến của Hàn Thiếu Khanh mấy ngày nữa so sánh, thiên hạ hào kiệt tề tụ Phượng Hoàng sơn trang, vô luận hắc đạo bạch đạo từng có bao nhiêu ân oán, vào ngày này đều thu liễm phong mang, không hề dây dưa sinh chuyện thị phi.

Lúc này bên trong gian phòng, Hàn Thiếu Khanh chấp tay mà đứng, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt ủ rũ.

“Hàn bá bá.”

Hàn Thiếu Khanh xoay người nhìn Tư Đồ Không Thành, “Không Thành a, cha ngươi gần đây vẫn khỏe sao?”

Tư Đồ Không Thành nói, “Cha ta vẫn luôn bế quan, chỉ sợ không thể tới tham gia thọ yến của Hàn bá bá.”

Hàn Thiếu Khanh khẽ thở dài, “Ta không phải để ý chuyện này, mà là. . .”

“Ta biết.” Tư Đồ Không Thành thản nhiên nói, “Mấy ngày nữa ngư long hỗn tạp, việc bảo hộ Phượng Hoàng Song Lệnh tuyệt không thể có sai lầm.”

Phượng Hoàng Song Lệnh chính là hai khối lệnh bài dùng để hiệu lệnh toàn bộ thế lực trung gian Phượng Huyền, Hoàng Vũ.

Gặp lệnh như gặp người, ai có được Phượng Hoàng Song Lệnh là có thể hiệu lệnh toàn bộ thế lực trung gian, nếu Phượng Hoàng Song Lệnh thất lạc, nhân sĩ thế lực trung gian sẽ mất đi quản chế mà tả hữu đại loạn, đến lúc đó võ lâm chính tà lưỡng đạo chắc chắn vì việc thu phục thế lực trung gian vào tay mà rục rịch, phân tranh nổi lên tứ phía.

Hàn Thiếu Khanh thở một hơi thật dài, “Hiện giờ đã có người dòm ngó thiên hạ chí bảo Tứ linh đồ, Hách Liên Cô Tuyết kia diệt Thanh Long Môn dưới trướng các người, ta nghĩ tâm tư của hãn người không phải không biết.”

Tư Đồ Không Thành im lặng, u đông chợt hiện lên một mặt hỏa hồng, hãn hơi nhắm lại hai mắt, che giấu thần sắc trong đáy mắt.

Hàn Thiếu Khanh nhìn Tư Đồ Không Thành thật sâu, “Năm đó ta cùng Hách Liên Thiên cũng là thế giao, nhưng từ khi hãn đạo nhập ma đạo, giết chóc nổi lên khắp nơi, một thân tà khí kia của Hách Liên Cô Tuyết e là bị ảnh hưởng bởi hãn.”

“Hàn bá bá cũng biết vì sao Hách Liên Thiên năm đó tính tình đại biến?”

Hàn Thiếu Khanh lắc đầu, “Mẫu thân ngươi. . . không phải cũng chết trong tay Hách Liên Thiên sao?”

Tư Đồ Không Thành rũ mắt, lại một lần nữa trầm mặc.

“Cha ngươi lúc này đang bế quan, vô pháp quản võ lâm chi sự, Nhật Nguyệt Giáo trước đây đã khiến ta tâm thần không yên, hiện tại Ngạo Thần Cung càng làm cho ta hàng đêm khó ngủ, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết trên người tà khí đều quá nặng, cho nên võ lâm nhất định không thể rơi vào tay bọn họ.”

“Ta cũng vì không có biện pháp mới nóng lòng tổ chức đám hỏi, võ lâm nếu không sớm một ngày thống nhất, huyết tinh giết chóc chung quy sẽ không đình chỉ, Vân Khuynh từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, không thể gánh vác trọng trách như thế. Không Thành, Hàn bá bá chỉ có thể đem hy vọng kí thác trên người ngươi, ngươi nhất định phải lấy thiên hạ đại nghiệp làm trọng, biết không?”

Tư Đồ Không Thành cung kính nói, “Thỉnh Hàn bá bá yên tâm, Không Thành tất sẽ không phụ trọng thác.” Lập tức xoay người ra khỏi phòng. (trọng thác: ủy thác quan trọng)

Dương quang tản mát trên mặt lục hoa phục, vẫn cô đơn như trước, tâm, giống như bị thứ gì đó chặn lại, vô pháp thoát ra. (mặt lục: màu xanh thẫm)

Hàn Thiếu Khanh nhìn theo thân ảnh rần rở tịch mịch rời đi, trầm mặc hồi lâu, thần sắc ngưng trọng thì thào tự nói:

“Tâm tư của ngươi, ta sao lại không biết, nhưng vì võ lâm đại nghiệp chỉ có thể ủy khuất ngươi, những chuyện thị phi phi phi đã qua, ai không có sai lầm? Chỉ mong trăng ân oán hai mươi năm về trước không cần phải tái hiện trên người các người. . .”

(Thực năng vô quá: ai không có sai lầm, trích từ câu ‘Nhân phi thánh hiền, thực năng vô quá? Quá vật đan cải, thiện mạc đại yên!’: Người không phải thánh nhân, sao có thể không phạm sai lầm? Chẳng sợ thay đổi, còn gì tốt hơn!)

~*

~Phù vân phiêu phiêu, cảnh sắc như họa, trên mặt hồ sóng sánh nổi lên gợn sóng, liên hoa u tĩnh tản ra nhàn nhạt hương sen.

Gợn sóng lẫn lẫn, ánh mắt mê ly như si như túy, bức màn châu gợi tình, mùi hương thoang thoảng như vụ.

Phượng Tịch một thân hồng y bằng tơ lụa, thần tình ứng hồng dựa vào trong lòng vị yêu tà nam tử trước mặt, hân khê thở dốc, vẻ mặt si mê.

“Giáo chủ.” Phượng Tịch ngẩng lên, đôi mắt tràn đầy nhu tình nhìn cặp thâm tử phượng mâu, ánh mắt yêu dị kia khiến hân căn bản không thể từ trong đắm say tỉnh lại.

Lộng Nguyệt cúi đầu, ngón tay thon dài quét qua vùng mẫn cảm của người trong lòng ngực, ra sức khiêu khích. Nghe một tiếng thở gấp yêu kiều, nụ cười của hân càng thêm tà mị.

“Ân. . . Giáo chủ.”

“A a. . .” Lộng Nguyệt rũ mắt, ở bên tai người trong lòng ngực thở ra một ngụm nhiệt khí, hơi thở khiến người ta tiêu hồn cơ hồ làm cho Phượng Tịch hồng mắt, “Tiểu gia hỏa ngươi chống đỡ không được?”

Phượng Tịch vẻ mặt hạnh phúc, thân hình kiều nhuỷ không ngừng hướng trong lòng Lộng Nguyệt cọ cọ, đối với hân mà nói, có thể đổi được vô thượng ân sủng của người trước mặt, cho dù giảm thọ năm mươi năm hân cũng không tiếc nuối, huống chi kể từ khi hân tiến vào Nhật Nguyệt Giáo, Lộng Nguyệt độc sủng một mình hân, làm cho không biết bao nhiêu nam tử nữ tử ghen tị đến đỏ con mắt.

Phượng Tịch nâng cổ Lộng Nguyệt, ngửa đầu hôn lên đôi môi mọng nóng rực, thở ra hương thơm, “Giáo chủ, Phượng Tịch yêu ngươi. . .”

Đây là một lời mời gọi phát ra từ nội tâm phẫn phũ, tựa hồ muốn triệu hoán một trái tim mông lung xa xăm.

Kỳ thực mấy ngày gần đây, hân không như mọi ngày cảm thấy vui sướng, tuy rằng Lộng Nguyệt vẫn như trước không có gì thay đổi, nhưng Phượng Tịch lại mơ hồ có cảm giác hân cách mình ngày càng xa. (Chính chủ sắp vào tay còn cần hàng thay thế sao, hắc hắc)

Tâm của Lộng Nguyệt giống như phi hoa trong sương, trắng sáng trong nước, mông lung khiến người ta không thể nhìn thấu.

Liên hương nhàn nhạt lan tỏa khắp nơi, tựa vụ tựa cảm.

Lộng Nguyệt cười tà mị, chế trụ đầu Phượng Tịch, hạ xuống một dấu hôn thật sâu.

Lúc này, chợt nghe một tiếng ‘Phốc thông’, trong liên trì nhộn nhạo nổi lên một vòng gợn sóng lớn.

Chỉ thấy cách đó không xa, một bố y nam tử lười biếng nằm trên một đại thụ xanh biếc phơi nắng, phượng nhãn nổi lên u quang mê ly, yển vĩ hoa ngân ở đuôi mắt dưới ánh dương quang lấp lánh chói mắt, hân vừa bóc đậu phộng, vừa thú vị thưởng thức cảnh tượng trong đình từng khiến hân vô số lần phún máu mũi.

“Giáo chủ đại nhân, nên xong việc rồi nói chuyện chính sự đi. . .”

Lộng Nguyệt không nhìn người trên cây, giọng điệu biếng nhác mà khinh thường nói, “Tặc yển tử ngươi có phải rất ngứa ngứa, muốn bốn tọa sủng hạnh một chút, ân?”

“A phi ” Dạ Phi Yến giật mình đem đậu phộng trong miệng phun ra sạch sẽ.

Người tên Yêu Nguyệt biến thái này trong đầu không nghĩ được thứ gì khác sao ?! Hân xoay người nhảy xuống, vừa muốn chửi ầm lên, nhưng lại nghĩ tới thân phận cùng thủ đoạn của người trước mặt, trong lòng vẫn sợ hãi không dám nói ra miệng.

Bởi vì độc của Lộng Nguyệt, hân không bao giờ muốn lĩnh giáo lần thứ hai.

Đó là chuyện từ rất lâu, Dạ Phi Yến thâu ngọc châu hoàn bội trên người Lộng Nguyệt, vừa vận bị hấn tóm được, đó cũng là lần đầu tiên hấn bị người bắt sống trong suốt mười năm trộm đạo, còn bị chinh vô cùng thê thảm.

Dạ Phi Yến nhớ rõ khi Lộng Nguyệt trích hạ mặt nạ, nhãn châu của hấn thiếu chút nữa tròng to đến mức rớt xuống, thừa dịp hấn đang há hốc miệng, một được hoàn cổ quái đã bị hấn cứng rắn nuốt xuống.

Lộng Nguyệt nói, được hoàn đó tên là ‘Tiểu tuyết sát’, nếu không có giải được vẫn sẽ cười liên tục, cười cho đến chết.

Kết quả là Dạ Phi Yến thống khổ cười như điên suốt ba ngày ba đêm, Lộng Nguyệt thì hứng thú hân thưởng suốt ba ngày ba đêm, hấn khi đó đã cảm thấy, vị nam tử tà mị tính tình cổ quái trước mặt nếu không phải tịch mịch thật lâu thì cũng là có sở thích tra tấn người, người khác càng thống khổ hấn lại càng vui vẻ, thậm chí nhằm chán đến mức giết người tìm niềm vui, cao hứng liền giết người, mất hứng cũng giết người, giết người xong còn thích thi triển độc kỹ, khiến người ta đến chết cũng không có nơi táng thân.

Sau khi Lộng Nguyệt giết người đến phát chán mà bắt đầu chuyển sang ngoạn nữ nhân, ngoạn đâu trúng đó, lần nào cũng có nữ tử si tình cam tâm tình nguyện vì hấn xả thân, về sau nữ nhân không ngoạn nữa, liền ngoạn đến nam nhân, kết quả nam nhân cũng bị hấn nhất nhất chinh phục, hiện tại hấn cả nam nhân nữ nhân đều chơi đùa, bởi vậy danh hiệu ‘Đa tình công tử’ cũng bị hấn thu vào túi.

Dạ Phi Yến cười đến rút gân lúc ấy liền thề, hấn đời này cũng sẽ không trêu chọc đến vị ‘Thánh thủ độc tiên’ cổ quái này lần thứ hai, vì thế ngoạn ngoạn đầu phục làm Nhật Nguyệt Giáo chủ môn hạ, thoáng một cái đã là năm năm.

Trong năm năm này, Dạ Phi Yến thường xuyên bị mỗi động tác, thậm chí là mỗi nụ cười câu dẫn thú tính, đặc biệt là bộ dáng biếng nhác như yêu của Lộng Nguyệt, quả thực là cực độ khiêu chiến đối với dục vọng của hấn.

Song, đa tình thì đa tình, tàn nhẫn vẫn cứ tàn nhẫn, Dạ Phi Yến từ trong cặp tử sắc phượng mâu kia nhìn thấy vẻ cô tịch cùng tĩnh mịch bất đồng với thường nhân, cho dù biết hấn là ma đầu làm người ta khinh thường, làm người ta chán ghét đến lú lẫm, cho dù Lộng Nguyệt trong ba năm thoái ẩn giang hồ từng phóng hấn đi, Dạ Phi Yến vẫn như trước không thể rời bỏ, thậm chí có cảm giác mất mát, cho nên ‘mặt dày mày dạn’ ở Nhật Nguyệt Giáo hỗn ăn hỗn uống.

Thỉnh thoảng, Dạ Phi Yến còn giả mù sa mưa cảm thán mình nhất định kiếp trước thiếu nợ Lộng Nguyệt cái gì, nếu không đời này cũng sẽ không giống như cái đuôi bám theo bên người tà ma, có đuổi cũng không đi. (giả mù sa mưa: vờ vĩnh, giả bộ)

“Lại đây ” Lộng Nguyệt hướng Dạ Phi Yến ngoắc ngoắc, khoe miệng ẩn hàm nụ cười biếng nhác như trước.

Dạ Phi Yến vừa muốn tới gần, lại nhìn đến Phượng Tịch trong lòng Lộng Nguyệt, vẫn là bảo trì một khoảng cách.

Chết tiệt, hiện tại ngay cả nam sủng cũng có độc! Yêu Nguyệt, người thật đúng là không độc không vui a. . .

Nước hồ lung linh, thanh hương tràn ngập, chỉ thấy Lộng Nguyệt linh hoạt vung tay, một lục sắc được bình đã vũng vàng rơi vào trong tay Dạ Phi Yến.

“Uy, người lần này lại làm ra cái gì ngạc nhiên cổ quái đó?”

“Hai ngày nữa ngươi sẽ biết.”

Lộng Nguyệt rũ mi, một hơi uống cạn mỹ tửu Phượng Tịch đưa cho hấn, “Tặc yến tử, đừng làm cho bản tọa thất vọng nga.”

“Hừ, ta khi nào để cho ngươi thất vọng chưa?” Dạ Phi Yến bĩu môi, khoanh tay trước ngực dựa vào đình trụ, trêu đùa, “Giáo chủ đại nhân, mưu kế không tồi nha, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi, độc mỹ nhân kia đầu óc cũng không phải toàn là nước, nếu hấn. . .”

“Tặc yến tử. . .” Lộng Nguyệt phất tay, ý bảo hấn ngừng lại.

Dạ Phi Yến cũng thập phần biết mình biết người, nhìn thấy ánh mắt cùng động tác của Lộng Nguyệt đã hiểu, mình có thể rút đi.

“Giáo chủ.” Phượng Tịch chớp chớp đôi mắt đen láy, nhìn cặp thâm tử phượng mâu tà mị kia, mục quang mê mang làm hắn không biết nên nói gì.

Lộng Nguyệt nâng lên cằm của Phượng Tịch, cười biếng nhác, “Hai ngày nữa, bốn tọa mang người đi xem diễn.”

“Diễn cái gì?”

Hắn ngửa đầu, tử mâu co lại, “Một vở kịch hay ‘Nhất tiễn hạ song điêu’.”

Phượng Tịch cười ảm áp, hắn cong cái miệng nhỏ nhắn mọng nước, nhìn dung nhan tao nhã mà không mất tà khí kia hỏi, “Vừa rồi con yến tử kia nhắc đến ‘độc mỹ nhân’ là ai vậy? Hắn cũng dùng độc sao?”

Lộng Nguyệt cứng người chốc lát, hồi lâu nhìn liên trì mệnh môn, tử mâu hẹp dài tràn ngập u quang nhàn nhạt.

“Giáo chủ?” Phượng Tịch nhìn Lộng Nguyệt có chút thất thần, lại khẽ gọi hắn, chẳng biết tại sao đoạn thời gian gần đây Phượng Tịch có cảm giác người trước mặt hắn thường xuyên thất thần.

“Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!” Lộng Nguyệt nhắm lại hai mắt, đường cong nơi khóe miệng dần trở nên kiên định mà băng hàn.

32. Chương 32: Phượng Hoàng Sơn Trang

Mây trắng như tuyết, bầu trời Phượng Hề sơn bao la bát ngát, Lộ Châu thành phồn thịnh giăng đèn kết hoa, pháo hoa đẹp mắt, khắp Phượng Hoàng sơn trang huyền ảo tiếng người, tiếng thanh âm ỉ như thủy triều, sảnh đường rực rỡ hào khách tấn hưởng tham hoan.

Phượng Hoàng sơn trang chủ Hàn Thiếu Khanh mời rất đông thiên hạ hào kiệt, hơn ngàn bàn tiệc khoản đãi vô lâm hắc bạch lưỡng đạo, hào sảng phóng khoáng như thế, không người nào không vinh hiển mà đến dự tiệc.

Phong lâm đào thụ, ngọc liễu rợp bóng, ngàn dặm hồng tiêu hương đoạn, khúc nhạc tiêu ca, tiếng chúc mừng huyền ảo từng đợt từng đợt không ngừng vang lên.

“Ma Dao Môn cung chúc Hàn trang chủ vạn thọ vô cương. . .”

“Người đâu người đâu, mau mời đến. . .”

“Chú Kiếm Môn chúc mừng Hàn trang chủ. . .”

“Kim Sơn tiêu cục đặc biệt hướng Hàn trang chủ chúc mừng. . .”

“La Sát Môn cung chúc Hàn trang chủ vạn thọ vô cương. . .”

“Không Động Phái. . . Tung Sơn Phái. . . Thanh Thành Phái. . . Hoa Sơn Phái. . . Cung chúc Hàn trang chủ. . .”

“ . . .”

Lúc này, có một bạch y nam tử tuần lãng tiêu dao khoan thai bước nhanh, hướng Phượng Hoàng sơn trang đi tới.

Nguyên bản đại đường náo nhiệt nháy mắt yên lặng, chúng nhân đều quay đầu nhìn lại, tầm mắt dõi theo bạch y nam tử ung dung cất bước đến giữa đại sảnh.

Chỉ thấy bạch y nam tử ngọc diện nhàn tĩnh thanh nhã, tựa thanh phong ngọc ngạn, đậm mạc như gió, vẻ mặt ôn nhuận như hạo nguyệt giữa biển mây, bên hông dắt bạch vũ chiết phiến, thanh sắc ngọc phượng treo ở đuôi quạt rủ xuống lấp lánh huỳnh quang. (hạo nguyệt: trăng sáng, chiết phiến: quạt xếp)

Quạt, mang tên ‘Phượng vũ phiến’, người, danh xưng ‘Vũ phiến công tử’; hẳn chính là Phi Vân Lâu lâu chủ cùng Tư Đồ Không Thành tề danh Mộ Vân Khuynh.

“Vân Khuynh a.” Hàn Thiếu Khanh ở trong đám đông vội đi ra nghênh đón.

Mộ Vân Khuynh ôm quyền hành lễ, “Hàn bá bá.”

Hàn Thiếu Khanh giữa mặt cười, cẩn thận đánh giá vị nam tử tuần tú trước mắt, vẻ mặt hiền từ nói, “Vài năm không gặp, Vân Khuynh tựa hồ so với trước kia khỏe mạnh hơn nhiều, bất quá những chuyện vụn vặt không cần đích thân xử lý, giao cho hạ nhân là được rồi, thân thể quan trọng hơn, a a. .”

“Đa tạ Hàn bá bá quan tâm.” Mộ Vân Khuynh cười ôn hòa.

Hàn Thiếu Khanh vuốt chòm râu, tựa hồ đang nghĩ đến chuyện cũ, “Cha người qua đời sớm, Phi Vân Lâu cần người một mình chống đỡ, qua nhiều năm như vậy, thật sự vất vả cho người.”

Mộ Vân Khuynh mỉm cười nói, “Phi Vân Lâu là cơ nghiệp cha ta một tay sáng lập, Vân Khuynh chỉ mong có thể đưa nó phát triển hưng thịnh, an ủi linh hồn phụ thân trên trời.”

Hàn Thiếu Khanh thở dài một hơi, khóe miệng nở nụ cười, tựa như rất hài lòng tán thưởng.

“Hàn bá bá hàng ngày bận rộn, Tư Đồ mình chủ lại vắng mặt, phần đông sự tình đều là người gánh vác, chỉ hy vọng Hàn bá bá không nên làm việc vất vả, bảo trọng thân thể mới phải.”

Hàn Thiếu Khanh vui vẻ cười to, lại vỗ vỗ bả vai Mộ Vân Khuynh, theo đó hai người vừa nói vừa cười hướng yến hội đi tới.

.

Quần hùng đến khánh chúc nườm nượp, tụ tập tại đại sảnh, vũ nữ vui cười như say, ngàn dặm sênh ca từng bừng.

Hàn Thiếu Khanh ngồi ở trung ương đại đường, tiểu dung tràn ngập vẻ thỏa mãn, dung mạo tang thương không giảm phong độ, vài sợi tóc bạc cũng không hao tổn lệ khí.

Thấy tân khách đều đã an vị, ở trên cao đường, Hàn Thiếu Khanh đứng dậy, hơi nâng tay, ngàn người dự yến hội cùng hơn trăm nhạc công không hẹn mà cùng an tĩnh trở lại, có thể thấy vị nam nhân đã qua tứ tuần này trong chính tà lưỡng đạo chiếm giữ địa vị không thể lay động.

Hàn Thiếu Khanh ôm quyền nói, “Hôm nay, các vị võ lâm đồng đạo cùng bằng hữu tề tụ tại đây tham gia thọ yến của Hàn mỗ, Hàn mỗ vô cùng cảm kích, đặc biệt hướng mọi người mời rượu biểu lộ kính ý.”

Bưng chén rượu lên, một hơi cạn sạch.

Chúng nhân đều đáp lễ, từ trên nhìn xuống, ngàn người kính rượu ồn ào náo nhiệt, có thể nói là cảnh tượng hiếm gặp trong võ lâm.

Những lời xã giao đã nói xong, lại thấy một người sải bước đến bên cạnh Hàn Thiếu Khanh, anh tư hiên ngang, khí thế trác tuyệt, nhưng có một khuyết điểm.

Cụt một tay.

Tất cả mọi người đều biết, hẳn chính là Thanh Minh Các các chủ dưới trướng Phượng Hoàng sơn trang Nam Sở U; cũng là một trong những trợ thủ đắc lực nhất bên người Hàn Thiếu Khanh, từng kinh qua một tràng hạo kiếp, hẳn vì bảo hộ Hàn Thiếu Khanh mà mất đi cánh tay trái.

Nam Sở U, tính cách cuồng bạo lại một thân chính khí, Diễm Hỏa Tiên như liệt nhật, tiên vừa xuất như hỏa giao viêm, hẳn tuy chỉ có một cánh tay nhưng ở trong võ lâm thanh danh hiển hách làm người ta kính nể. (tiền: roi, giao: giao long, thưởng luồng)

Kính nể là vì đảm thức cùng lòng trung tâm của hắn. (đảm thức: hiểu biết vs can đảm)

“Trang chủ, người của Ngự Kiếm sơn trang đến. . .”

Hàn Thiếu Khanh cả kinh, vội đặt chén rượu xuống đứng dậy nghênh tiếp.

Lúc này, từ cuối hồng thám đi tới một nam nhân cùng Hàn Thiếu Khanh tuổi tác tương đương, theo sau hẳn là mấy chục danh đệ tử, hai gã đệ tử còn nâng một chiếc rương gỗ.

“Đây là Tạ Ngạo Thiên, Tạ trang chủ a. . .”, “Đúng vậy, là hẳn. . .”

Ngự Kiếm sơn trang là đại trang đứng thứ hai sau Phượng Hoàng sơn trang, thiên hạ bảo kiếm, chỉ vì ngự kiếm, chín ngàn chín trăm chín mươi chín thanh bảo kiếm hình dáng tinh xảo, không thanh nào không phải thể gian cực phẩm.

Chỉ thấy Tạ Ngạo Thiên vẻ mặt tươi cười nói, “Hàn trang chủ, đã lâu không gặp, ngài phong thái vẫn như xưa, thật sự đáng mừng a.”

Hàn Thiếu Khanh thở dài nói: “Nào có nào có, ta thấy Tạ trang chủ người a, lại càng hơn năm đó, a a.”

Hai người nhìn nhau một trận, lập tức sảng khoái cười to, Tạ Ngạo Thiên nói, “Trước không nói chuyện này, nhìn một chút hạ lễ lão phu chuẩn bị cho người, không biết có hay không phù hợp với khẩu vị của Hàn trang chủ.”

Hai gã đệ tử mở rương gỗ, mọi người đều trầm trồ cảm thán.

Tạ Ngạo Thiên vỗ rương, một thanh cự kiếm tinh mỹ dài ba thước rơi vào tay.

Ngân quang khuynh sái, kiếm nhận sắc bén, hàn khí bức người, lạnh liệt như băng tuyết.

Hàn Thiếu Khanh cả kinh nói: “Không lẽ, đây là Thiên Cự Kiếm.”

Tạ Ngạo Thiên chỉ cười không đáp.

“Thật sự là hảo kiếm a. . .”, “Là Thiên Cự Kiếm mà Ngự Kiếm sơn trang tiêu phí suốt hai mươi năm tâm huyết đúc ra?”

Thiên địa vô cực, vô kiến bất tồi, Thiên Cự Kiếm chính là một trong cự kiếm chấn bảo của Ngự Kiếm sơn trang, không ai mà không chảy dãi ba thước, người luyện võ nếu được Thiên Cự, càng như hổ thêm cánh. (vô kiến bất tồi: không gì không thể phá)

Tạ Ngạo Thiên vậy mà lại tặng Thiên Cự cho Phượng Hoàng sơn trang!

Có người lặng yên nói, “Tạ lão trang chủ đem Thiên Cự Kiếm chấp tay tặng người, xem ra vẫn là Hàn trang chủ thể diện lớn a.”

Hàn Thiếu Khanh vui vẻ nói, “Hạ lễ lần này, Hàn mộ thật sự là thụ sủng nhược kinh a. . .”

“Không biết Hàn trang chủ có vừa lòng hay không?”

“A a, Tạ trang chủ quá khách khí, không có thứ nào so với bảo vật này làm Hàn mộ chấn kinh hơn, đa tạ!” Hàn Thiếu Khanh xoay người nhìn phía Nam Sở U nói: “Thiên Cự là côi bảo trong kiếm, Sở U, nhanh đem huyền thiết tế thai mang lên.” (côi bảo: báu vật, vật quý hiếm)

“Tạ trang chủ yên tâm, Thiên Cự tính hàn, phải đem Thiên Cự hợp với huyền thiết tế thai, Tạ trang chủ đã tặng bảo vật như thế, Hàn mộ chắc chắn thành tín tiếp nhận, bảo hộ Thiên Cự Kiếm trăm năm thánh huy.”

Lúc này, Nam Sở U mang đến một thiết thai dạng tròn có ấn hình bát quái đồ đặt vào đại sảnh, mặt trên đã có một huyền thiết vỏ kiếm cắm một bên, tựa hồ đang gọi về tân chủ nhân.

“Hảo! Hảo!” Tạ Ngạo Thiên cười nói, lập tức, hẳn cho người đem huyền thiết vỏ kiếm trong rương đặt lên viên thai, tôn lên Thiên Cự Kiếm, cùng tồn tại trên viên thai huyền thiết lấp lánh quang mang lạnh liệt.

Hai thanh huyền thiết vỏ kiếm chia ra đặt hai bên Thiên Cự Kiếm, u lam hàn khí phảng phất không bị dương quang chói mắt xâm thực, vẫn như trước băng lãnh nhập cốt, khí như thiên địa tinh hoa.

Hàn Thiếu Khanh cùng Tạ Ngạo Thiên nhìn nhau cười, đáy mắt cả hai đều cất dấu một tia dị sắc.

Chỉ chốc lát, Võ Đang chuông môn Không Ngộ đạo trường, Hàn Thước Cốc cốc chủ Tiêu Ưc Tình, Phó Gia Bảo bảo chủ Phó Vân, Linh Lung Đình đình chủ Đoạn Trần Dao cùng võ lâm hào kiệt đều nổi gót tới, châu bảo rực rỡ muôn màu lấp lánh chói mắt, thọ yến lại được đẩy lên cao triều.

Sau khi kết thúc, Hàn Thiếu Khanh lại hướng cao đường phía trên đi đến, vượt vượt chòm râu, vẻ tươi cười hiền từ, ngữ thanh hùng hậu vang lên: “Hôm nay mời các vị võ lâm hào kiệt đến còn muốn hướng mọi người tuyên bố một hỉ sự.”

“Cha ” Bức màn chậm rãi kéo cao, một thanh âm mềm mại vang lên, hương phong phiêu tán, lan tỏa đến từng góc bàn tiệc.

Hương thơm nhàn nhạt, lại khiến chúng nhân đều say.

Chỉ thấy một phần y nữ tử từng bước thướt tha hướng trung ương đại đường đi tới, tư thái đoan trang, cao quý tao nhã. (phần y: y phục màu hồng phấn)

Liên hoa sa quần, thủy tự lả lướt, thân hình duyên dáng yêu kiều, dung nhan tựa mỹ ngọc, không khỏi khiến chúng nhân tâm huyền nhộn nhạo. (sa quần: quần lụa mỏng, tự: tay áo)

Hàn Linh Xu, không hổ là một trong ‘Tứ đại mỹ nữ’.

Được xưng là võ lâm ‘Tứ đại mỹ nữ’ mỗi người một vẻ Hạ Ngâm Hà thanh nhã thoát tục, Đoạn Tư Tư vũ mị xinh đẹp, Hàn Linh Xu linh khí cao quý, Độc Cô Y Mộng tiêu hồn phong tao.

Song, thiếu hoa hồng nhan vì tâm tình khó đoạn mà đã thành si.

Dần dần, tầm mắt mọi người dừng ở trên một vị hoa phục nam tử anh tuấn bên cạnh Hàn Linh Xu, thân hình khôi vĩ, thanh phát thủ ngọc trầm nam vàng đem mặc phát buộc cao, anh tư trác tuyệt.

Chỉ thấy hần khí độ kiên quyết dứt khoát, trong từng cử chỉ biểu lộ thiên nhân chi tư quang minh lỗi lạc, loạn thế giang hồ, phủ thủ Thương Long. (Thương Long: chòm sao tượng trưng cho hung thần >> đại loại là khiến kẻ hung ác phải phục tùng)

Một người là Thiên Địa Minh Thiếu minh chủ, một người là Phượng Hoàng sơn trang đại tiểu thư, nắm tay cùng xuất hiện, không khỏi khiến cho mọi người cảm thán, tựa hồ như đoán được điều gì.

Tư Đồ Không Thành cùng Hàn Linh Xu đối diện với tất cả hào kiệt, ôm quyền nói, “Chư vị hữu lễ.”

Hàn Thiếu Khanh cười nói, “Hôm nay, ta muốn hướng mọi người tuyên bố ”

Chúng nhân đều ngừng hô hấp, hoàn toàn yên tĩnh.

Hàn Thiếu Khanh nâng cao âm lượng, “Thiên Địa Minh Thiếu minh chủ Tư Đồ Không Thành cùng nữ nhi của ta Hàn Linh Xu một tháng sau sẽ thành thân.”

Tửu hương mê say, thẳng đến khi nhạc công lại tấu một khúc, mọi người mới hồi phục tinh thần.

Phượng Hoàng sơn trang cùng Thiên Địa Minh kết thân, hết thảy mọi người đều biết việc này đến tột cùng có ý vị như thế nào, có người vui mừng có người ưu lo lại khó có thể nói nên lời.

Trăm năm giang hồ phong vũ, thiên hạ thống nhất, võ lâm thiên thu phách nghiệp, phong vân tứ khởi, cuối cùng sẽ có một ngày an tĩnh tất cả đều quy về một phương.

Mà ngày này, tựa hồ đã sắp tới.

“Hảo ”

“Hôn lễ của Thiếu minh chủ cùng Hàn đại tiểu thư nhất định sẽ rất náo nhiệt a. . .”

“Thiên tứ lương duyên, tương lai nhất định là một đôi thần tiên quyến lữ. . .” (tứ: ban thưởng)

Vô luận hắc đạo bạch đạo, tất cả mọi người đều phụ họa, hoàn toàn che giấu khoảnh khắc thất thần xấu hổ vừa rồi, nhưng chúng nhân đều biết, võ lâm thế lực đã nghiêng hẳn về một phương.

Lúc này, Hàn Thiếu Khanh lại nâng chén rượu, bày tỏ lòng cảm tạ.

Thanh phong phiêu hương, nhưng vẻ mặt nam tử tuần lãng hết sức cô đơn, mà nữ tử khuynh thành lại không có một tia hân hỉ.

Pháo hoa rực rỡ, vũ nữ vui vẻ cuồng vũ hoan ca.

Không khí tường hòa, chung quy vẫn không che giấu được một trái tim mất mát bị thương cùng đôi mắt trông mong chờ đợi.

Ngay tại lúc ngàn người chuẩn bị kính rượu đáp lễ, từ chân trời truyền đến thanh âm khiêu khích của một người:

“Hàn trang chủ mở tiệc chiêu đãi thiên hạ tân khách, lại chỉ thiếu Ngạo Thần Cung chúng ta, có phải hơi chút mất cấp bậc lễ nghĩa?”

Mọi người kinh hãi, toàn thân không khỏi co quắp, mọi động tác nháy mắt đều dừng lại.

Chúng nhân ngưng thở, khó nén khỏi tâm chấn mà thất sắc.

Kỳ thực, làm mọi người kinh hách không phải người nói chuyện, mà là trong lời nói kia bao hàm ba chữ.

Ngạo Thần Cung!

33. Chương 33: Huyền Lạn Chi Lễ

(huyền lạn: rực rỡ rạng ngời)

Bầu trời trong xanh trải dài vạn dặm, một màu phỉ thúy mênh mang, tiếng gió thổi vi vu.

Mọi người ngưng thần nín thở, nhưng thật lâu vẫn không thấy người đến.

Hàn Thiếu Khanh đứng dậy, tim đập không khỏi có chút gia tốc, Tư Đồ Không Thành vẫn như trước chấp tay mà đứng, trong cặp u đồng không nhìn ra cảm xúc.

Trong những người ở đây, chỉ có hai người khéo miệng hàm chứa ý cười.

Một người bạch y thịnh tuyết, ngọc diện đậm nhũ, hắc như trước nhìn vào mỹ tửu trong chén, giống như trích tiên, tựa hồ mọi chuyện chung quanh đều cùng hắc không quan hệ, còn có một thiếu nữ, đôi mắt như nước hồ thu lộ ra vẻ vui mừng cùng chờ mong.

Thiên địa tương túy, phi hoa tinh tế, vô số hồ điệp trong gió uyển chuyển bay múa, tiếng gió nổi lên dập dờn như gợn sóng. (hồ điệp: con bướm)

Mấy trăm chiếc hồ điệp xoay tròn trên không trung, bỗng nhiên bay tới một đạo thân ảnh màu lam nhạt, vật tựa mỏng nhẹ nhàng phát phơ, lãng không như nước u nhũ rơi xuống đất, bộ dáng thướt tha yếu điệu.

Đó là một nữ tử, mặt như ngọc điều, kim điệp phát trăm tỏa ra huỳnh quang lóng lánh, thủy lam sắc sa quần như thanh tuyến trong khe núi, khuyên tai hình hồ điệp dưới ánh dương quang dị thường dễ thấy, nàng không như bình thường nữ tử kiều mị, mà là hơn một phần thanh lãnh cùng ngạo mạn. (phát trăm: trăm cài tóc, tuyến: sợi, thanh lãnh: trong trẻo nhưng lạnh lùng.)

Tất cả mọi người không dám lớn tiếng hô hấp, thậm chí là không có người mở miệng nói chuyện.

“Hàn trang chủ.” Nữ tử ôm quyền, lạnh lùng cười, “Ngạo Thần Cung đến chúc thọ ngài.”

“Không mời mà tới?” Nam Sở U bực bội nói.

Nữ tử cười lạnh: “Cung chủ chúng ta không ngại Hàn trang chủ mất lễ nghĩa, ngược lại còn đưa đến ba phần hạ lễ biểu lộ thành ý, hy vọng Hàn trang chủ có thể nhận lấy.”

Hàn Thiếu Khanh đứng dậy, “Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương?” (Ta nhớ lúc này lão Hàn đứng lên rồi mà ~~~)

“Hàn trang chủ khách khí.” Nữ tử cười nhạt, “Ta không có họ, được cung chủ tứ danh, Điệp Triệt.”

Móng tay sơn hồng tỏa ra sắc thái diễm lệ.

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường xôn xao, có vài người ngay cả đứng cũng không vững.

Từ khi nữ tử xuất hiện, chỉ biết địa vị của nàng ở Ngạo Thần Cung không phải là nhỏ, không ngờ cư nhiên là Ngạo Thần Cung Địa môn thủ lĩnh, Địa tòa Điệp Triệt danh xưng ‘Kinh hồng tiên tử’!

‘Điệp hình phiêu’ chấn nhiếp giang hồ khiến bao nhiêu người mệnh tang hoàng tuyền, không nghĩ tới lại là một nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo như vậy. (phiêu: phi tiêu)

Song không đợi mọi người từ trong hoảng sợ hoàn hồn, Điệp Triệt đã lẳng không mà đứng, vô số thiểm quang hồ điệp phảng phất bị triệu hoán, giữa không trung nhanh nhẹn tung bay, bóng ảnh phiêu hốt.

Vân hà như hỏa, cũng không sánh bằng hào quang mỹ lệ từ những chích hồ điệp tỏa ra, nữ tử tựa Cửu thiên tiên tử, u nhiên lướt qua nhẹ nhẹ yên hồn, bên dưới dư huy của buổi chiều tà nở rộ vô số mộng ảo phong tình.

Hoàn tĩnh dục túy, thanh phong tiên nhạc, mỹ loạn hoan ca. (thanh phong: gió mát, hoàn tĩnh dục túy: nửa tỉnh nửa mê)

Mọi người ở đây chứng kiến phong tư mỹ diễm của nữ tử mà thất thần giây lát, một trường họa quyền dài rộng mười trượng phiêu nhiên rơi xuống, lúc này một màn tối đẹp mắt đã diễn ra. . . (họa quyền: bức tranh cuộn tròn)

Vô số hồ điệp màu sắc rực rỡ trải rộng hai cánh, hướng họa quyền bay đi, chập chờn như múa, quang diệu tứ phía, bóng ảnh như ngân quang chói mắt bên dưới bầu trời xanh biếc linh động bay lượn, họa quyền được ngàn chích hồ điệp chống đỡ, đồ án trong bức họa bị huyền lạn lưu quang che lấp, điệp trung tình hồn như gợn sóng lưu chuyển dưới ánh mặt trời lộng lẫy, cảnh tượng mỹ lệ như hào quang vĩnh viễn không bao giờ biến mất. . .

Chúng nhân si ngốc nhìn một màn hoa mỹ giữa không trung, nữ tử lẳng không mà đứng đang chỉ huy ngàn chích hồ điệp kia phảng phất như mộng ảo khiến người ta không dám tin. Mọi người rốt cuộc hiểu được, Hách Liên Cô Tuyết mới hai mươi mốt tuổi vì sao có thể dẫn dắt Ngạo Thần Cung đi đến xu thế huy hoàng cho tới bây giờ, chỉ cần là cảnh tượng trước mắt, ai có thể so với?

Lúc này, bốn gã thị vệ Ngạo Thần Cung từ đằng xa phi tới, bọn họ nâng lên họa quyền đứng giữa không trung dần trở nên thưa thớt, khí thế lạnh lùng.

Phong lạc, nhạc đình, hồ điệp tan biến. (Đôi khi mn có thể nghĩ ta lạm dụng HV, nhưng ta thấy một số chỗ cụm từ đối nhau, nếu sửa thành Tviệt thì phải sửa hết, mà sửa ra nhiều khi lại không hay, không còn đối như trước, vì thế có những chỗ ta giữ nguyên là vậy; phong lạc: gió ngừng thổi, yếu dần; nhạc đình: tiếng nhạc đình chỉ)

Nữ tử phiêu nhiên hạ xuống, hết thấy đều yên tĩnh, lạnh giọng mệnh lệnh nói: “Mở ra ”

Bốn gã thị vệ đem họa quyền trải ra, một cái chớp mắt, tất cả mọi người đều kinh dị ồ lên. . .

Trong họa quyền chiết xạ đủ loại sắc thái xuyên thấu bầu trời, chói lọi đến mức tổn thương ánh mắt chúng nhân, mọi người cũng không dám nhìn thẳng vào nguồn sáng huyền lệ kia, mãi đến khi ánh sáng hơi chút yếu bớt mới có thể nhìn thấy cảnh tượng cả cuộc đời này e rằng chỉ có thể gặp một lần.

Ngàn chích hồ điệp bị đóng đinh trên họa quyền, uốn lượn hình thành một chữ ‘Thọ’ theo lối Khải thư, quang mang tuyền cổ vĩnh hằng kia mãi mãi cũng không tiêu tán. (Khải thư: một cách viết chữ Hán)

Hàn Thiếu Khanh đã bị chấn kinh đến không nói nên lời, Điệp Triệt khẽ cười nói: “Hàn trang chủ, còn chưa chấm dứt đâu.”

Hai gã huyền sam nam tử quỳ một gối xuống đất, cung kính đem một kiện bảo hạp trình diện trước nữ tử. (huyền: màu đen)

Chiếc hòm mở ra, kim quang chợt lóe, quang mang u lam vạn trượng bắn ra bốn phía, kỳ dị mà tráng lệ.

Dạ minh châu!

Thế nhưng dạ minh châu lớn đến vậy, tất cả mọi người đều mới chứng kiến lần đầu.

“Hàn trang chủ, đây cũng không phải dạ minh châu bình thường, từng là một trong những món bảo bối Lâu Lan quốc chủ cung phụng quốc gia ta, ta nghĩ ngài hẳn là đã nghe nói qua.”

Ám dạ chi châu!

Tương truyền khi Lâu Lan quốc tiến cống bảo vật, xui xẻo gặp phải bão cát cuồng phong, đội ngũ hơn ngàn người nháy mắt biến mất không dấu vết, vạn lượng hoàng kim cùng Ám dạ chi châu vô giá không rõ thất lạc nơi đâu, triều đình từng nhiều lần phái người truy tra, chung quy vô công mà phản, sau cũng không giải quyết được gì, không nghĩ tới hôm nay lại có thể được nhìn thấy quý bảo.

Chúng nhân không thể không hoài nghi, đội ngũ ngàn người nháy mắt tiêu thất không phải do thiên tai, mà là có người rắp tâm bố cục.

Hách Liên Cô Tuyết vậy mà lại đem trấn quốc chi bảo của Lâu Lan quốc làm hạ lễ đến tặng! Người bố cục kia, chẳng lẽ chính là. . .

Giấu được mọi người, hành sự thiên y vô phòng, thậm chí ngay cả truy tra ra một tia tung tích cũng không thể!

Nỗi sợ hãi lạnh lẽo thấu xương không thể không khiến chúng nhân ứa mồ hôi lạnh, lúc này, Diệp Triệt trở tay đánh về phía hộp gấm, Ám dạ chi châu hướng họa quyền bay đi, vững vàng khảm lên một điểm ngay bên dưới chữ ‘Thọ’ kia.

Đây là cơ nào nội lực! Ám dạ chi châu ở ngay chính giữa, nội lực chia ra nhiều ít đều sẽ phá hủy mỹ cảm của họa quyền.

Vạn rương châu báu rực rỡ đa dạng, so sánh với phó ‘Thiên điệp hạ thọ đồ’ này, đều là tục vật.

“Hàn trang chủ, phần hạ lễ thứ nhất này, ngài có vừa lòng?”

Hạ lễ thứ nhất long trọng như vậy đã khiến người ta than thở tán thưởng, Hàn Thiếu Khanh có chút lúng túng, chỉ sợ chính mình vô phúc hưởng thụ, “Xin hỏi Hách Liên cung chủ. . .”

“Hàn trang chủ,” Diệp Triệt cười lạnh nói, “Đây là một chút tâm ý của cung chủ chúng ta, chẳng lẽ ngài không hài lòng?”

Hàn Thiếu Khanh nhất thời im lặng, không biết nên đáp lời thế nào.

Ngay khi đó, không để hấn nghĩ nhiều, một đạo lệ phong thổi qua, lá xanh chung quanh đều đón gió bay lên, mọi người mới từ trạng thái ‘mộc nhược gốc kê’ phục hồi lại tinh thần, theo sau một thanh âm trong trẻo vang lên:

“Nếu Hàn trang chủ vừa lòng, cung chủ đặc biệt lệnh chúng ta đưa lên phần hạ lễ thứ hai, cấp các vị trợ hứng.”

“Là người nào ?!” Nam Sở U hô lớn.

“Ngạo Thần Cung, Vô Nhai, Tập Phong, bái kiến Hàn trang chủ, chư vị võ lâm hào kiệt.”

Hoảng sợ. . . Kinh ngạc. . .

Chỉ thấy hai mặt lệ ảnh bay vọt tới giữa đại đường, người bên trái một thân lam sắc trường sam, tỏa liên thủ sáo tản ra lãnh quang dày đặc, người bên phải vận xích sắc đoạn y, huyền sắc thiết kiếm hiển lộ phong mang. (xích sắc: màu đỏ)

Thần sắc của hai người, binh khí của hai người, cùng với mười ngón trên móng tay đều sơn hồng! Một màn khiến chúng nhân có chút chóng đờ không nổi, sắc mặt không khỏi đại biến.

Vô Nhai vỗ tay hai tiếng, bốn gã hộ vệ nhanh nhẹn phi thân đến phía sau Tập Phong, trong tay bọn họ còn nâng một cái rương sắt.

Tập Phong loáng một cái, thiết kiếm bên hông bay lên trời, người chưa động, kiếm hoa không. (hoa không: cùng ‘đăng không’ giống nhau, đều bay lên cả xD)

Tất cả mọi người không hện mà cùng nhìn lên thiết kiếm đang bay loạn trên không, bỗng nhiên, mười ba đạo kiếm quang chọt hiện, thẳng tắp xuyên thấu qua vạn năm chú tảo trên rương.

“Bang ” Một tiếng nổ vang, ngàn vò rượu ầm ầm tan vỡ, chấn nhiếp thiên địa, tửu thủy như ngân quang khuyh sái.

Trầm mặc. . . Luống cuống. . . Yên tĩnh. . .

Không ai phát ra thanh âm.

Vô Nhai mở rương sắt, hồng quang vạn trượng bắn ra bốn phía.

Hàn Thiếu Khanh cùng Tạ Ngạo Thiên theo bản năng neho mắt lại, bỗng nhiên hai mắt Tạ Ngạo Thiên trợn to, hần nhìn chăm chăm vào vật trong rương, khóe miệng không khỏi run rẩy.

Đó là một thanh bảo kiếm dài ba thước chín tấc, kiếm một màu liệt hồng tựa mặt trời, lại giống như đã phủ bụi mấy trăm năm, an tĩnh chờ đợi chủ nhân giải cứu.

Vô Nhai cười lạnh nói, “Tạ lão trang chủ, thanh kiếm này, ta nghĩ ngài hẳn là nhận thức.”

Tạ Ngạo Thiên lão đảo bước qua, không thể tin nhìn thanh kiếm kia, “Bích. . . Bích Huyết. . .”

Đám đông xôn xao!

Tổ tông trăm năm trước của Ngự Kiếm sơn trang e rằng cũng phải xưng chú tạo sư đức nên Bích Huyết Kiếm một tiếng ‘Gia gia’, Bích Huyết Kiếm tiêu thất mấy trăm năm thế nhưng hôm nay lại tái hiện giang hồ.

“Tước thiết, toái hồn, ảm huyết, vô mệnh.”

Tạ Ngạo Thiên hơi nhắm mắt, khóe miệng run lên nhẹ nhẹ, chín ngàn chín trăm chín mươi chín loại bảo kiếm của Ngự Kiếm sơn trang với Bích Huyết, có thể nào so sánh?

Từ khi Bích Huyết biến mất tới nay, lịch đại trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang nhận được tổ huấn, nhất định phải đưa Bích Huyết Kiếm quy tông, song đã qua trăm năm, chung quy vẫn không thể thực hiện, đến nay Bích Huyết bị Ngạo Thần Cung đoạt được, thậm chí trở thành hạ lễ tống tặng, việc này đối với Ngự Kiếm sơn trang hơn trăm năm lịch sử mà nói, quả thực vô cùng nhục nhã. (lịch đại: các đời, các thời kỳ)

“Hàn trang chủ, cung chủ chúng ta nói hy vọng sau này Phượng Hoàng sơn trang vẫn có thể chấn nhiếp vô lâm, vì thế phái ta dâng lên Bích Huyết Kiếm để biểu lộ thành ý.”

Hàn Thiếu Khanh lẳng lặng mà đứng, lời vừa muốn nói ra lại nghẹn nơi cổ họng.

Vô Nhai đi lên phía trước, tiếp tục nói, “Cung chủ chúng ta còn nói, trăm năm qua những lời đồn đãi vô căn cứ về kiếm này thật sự rất nhiều, hôm nay làm trò trước mặt chư vị vô lâm hào kiệt chứng thực uy lực của Bích Huyết Kiếm, coi như cấp các vị trợ hứng.”

“Thế nào chứng thực?”

Vô Nhai hơi neho mắt, bên trong lãnh quang bắn ra bốn phía, “Giết một người.”

Ung dung nhả ra vài chữ, lại khiến chúng nhân thần sắc cứng đờ, khuôn mặt trắng bệch.

Hàn Thiếu Khanh nhất thời giật mình ngậy ngốc nửa ngày, trong lòng chấn động, không khỏi hơn vài phần không yên, hần khép lại hai mắt, “Hách Liên cung chủ đến tột cùng là có ý gì?”

Vô Nhai ngữ khí bình thản, “Cung chủ của chúng ta ý tứ rất rõ ràng, đó chính là có thể chứng thực uy lực của Bích Huyết Kiếm, lại giúp Phượng Hoàng sơn trang diệt trừ một gian tế nguy hiểm, nhất cử lưỡng tiện.”

Hàn Thiếu Khanh cả kinh, lập tức thay đổi thần sắc, “Gian tế?”

Chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

Tầm mắt Vô Nhai đảo qua yến hội, mục quang u lãnh cuối cùng dừng ở trên người đứng sau Hàn Thiếu Khanh, hần hắt cảm, trong con ngươi tràn đầy khiêu khích, “Hần !”

Mọi người nhìn theo phương hướng Vô Nhai chỉ, giật mình kinh hãi.

Người nọ chính là Nam Sở U!

34. Chương 34: Một Màn Kinh Người

Lại một lần trầm mặc tĩnh lặng.

Nam Sở U, người này từng vì bảo hộ Hàn Thiếu Khanh mà mất đi cánh tay trái, làm sao có thể là gian tế? Hàn Thiếu Khanh nheo mắt, hiển nhiên có chút giận dữ, “Hy vọng tòa sử không nên ở đây ăn nói bừa bãi.” Vô Nhai cười lạnh nói, “Đến tốt cùng ta có ăn nói lưng tung hay không, các vị nhìn thấy liền biết.”

Nam Sở U hừ lạnh một tiếng, Diễm Hỏa Tiên nổ vang, hồng thẩm trên nền nhà bị chém làm hai nửa, “Có bản lĩnh kêu Hách Liên Cô Tuyết đi ra, tùy tiện bôi nhọ thì có bản sự gì?”

“Chỉ bằng ngươi, căn bản không xứng để cung chủ chúng ta động thủ.” Vô Nhai lãnh mâu giương lên, quang mang khiêu khích không chút nào che giấu phóng xuất, “Yên tâm, sẽ có người làm ngươi tâm phục khẩu phục.”

Gió lạnh nổi lên, sát khí lan tràn, Vô Nhai một chưởng phách về phía rương sắt, Bích Huyết Kiếm nhất thời nảy lên, xẹt qua một đạo huyết hồng sắc trên không trung, vận sức chờ phát động.

Trong giây lát, một đạo hắc sắc lệ ảnh nhanh chóng hiện lên, một phen nắm lấy Bích Huyết Kiếm treo giữ không trung, thân hình như quỷ mị, thẳng tắp đứng trước mặt Nam Sở U.

Băng điêu diện cụ lãnh quang chột lóe, một luồng bạch phát dưới ánh dương quang như Thiên Sơn băng tuyết, móng tay màu đỏ yêu dị, hình dáng như chạm từ băng mà ra.

Tiếng gió rít gào, Bích Huyết Kiếm hỏa hồng như hỏa.

Ngạo Thần Cung thần bí nhất Âm tòa thủ lĩnh, cuối cùng cũng hiện thân.

Song, không đợi mọi người hoàn hồn, Tuyết Ảnh nháy mắt rút ra Bích Huyết Kiếm, đâm thẳng vào mệnh mạch của Nam Sở U, kiếm phong độc lạt tận lực thu liễm cuồng phong chỉ thế.

Nam Sở U hoảng hốt, rút Diễm Hỏa Tiên, thân roi như sắt, đường roi âm ngoan dày đặc, nhưng dưới khí thế mạnh mẽ của Bích Huyết Kiếm không khỏi rơi xuống hạ phong.

Lệ phong chột nổi, lá xanh đón gió tung bay, Diễm Hỏa Tiên phẳng phất như hỏa tiêu viêm, khí tức ngày càng mãnh mẽ, kiếm thức của Tuyết Ảnh lại như ba đào cuộn trào mãnh liệt, thổi quét toàn bộ sóng to gió lớn, như đầu mãnh thú gầm thét thị huyết. (hỏa tiêu viêm: lửa mà không có độ ấm ~> thùng rỗng)

Vài hiệp triển đấu, Nam Sở U không khỏi bắt đầu thở dốc, bỗng nhiên, Tuyết Ảnh cổ tay vừa chuyển, Bích Huyết chém ngang Diễm Hỏa Tiên, hồng quang sáng lạn, roi toái thành đoạn.

“Tức thiết!” Mọi người kinh hô.

Nam Sở U mất bình khí, chỉ có thể dùng chưởng chống đỡ, lại hướng Tuyết Ảnh công tới, trong chốc lát Tư Đồ Không Thành hơi nheo mắt, tựa hồ nhìn thấu điều gì.

Kiểm quang, chưởng phong. . . va chạm lẫn nhau.

Một đạo quang mang, một tiếng trầm đục, hồng phong đầy trời phút chốc như ngừng lại.

Tất cả mọi người nhìn về phía hai người đang lặng lẽ đối nhân ở đại đường trung ương, một người đeo mặt nạ vẫn băng hàn như trước, mà người kia ánh mắt chết lặng.

Chưởng phong của Nam Sở U dừng lại cách ngực Tuyệt Ảnh chừng ba tấc, chỉ thấy trên ngực hần sớm đã bị mũi kiếm màu huyết hồng xuyên thấu, máu từ vết thương trào ra.

Bạch phát theo gió phiêu động, Tuyệt Ảnh xoay cổ tay, Bích Huyết Kiếm đột nhiên rút ra, quang mang càng đậm, lúc này ‘Binh’ một tiếng nổ vang, Nam Sở U ngã xuống đất, xương cốt vỡ vụn. . .

“Toái hồn!”

Tuyệt Ảnh cầm kiếm đặt ngang trước ngực, bỗng nhiên, máu trên thân kiếm nháy mắt tiêu thất, đã bị hấp thụ trong quang mang huyết hồng.

“Ấm huyết!” Chúng nhân lại một lần nữa kinh hãi, lập tức chuyển mắt nhìn sang Nam Sở U trên mặt đất, hần trợn to hai mắt, sớm đã đoạn khí.

Vô mệnh!

Kiếm trở vào bao, Tuyệt Ảnh lạnh lùng, như thể trước mặt hần không phải người mà chỉ là một mảnh lá phong từ trên cây rơi xuống.

Nhìn thần sắc kinh ngạc của chúng nhân, Vô Nhai trở tay, nháy mắt phá toái y phục trên mình Nam Sở U, chỉ thấy phía sau lưng hần có hình thương ưng bay lượn hết sức bắt mắt.

Có người kinh hô, “Thương ưng trên lưng. . . Hần là Nhật Nguyệt Phi Ưng!”

“Nhật Nguyệt Giáo Phi Ưng Đường đường chủ, Lăng Lung!”

Lúc này, Hàn Thiếu Khanh đi lên phía trước, bất khả tư nghị nhìn người nằm trên mặt đất.

“Hàn trang chủ, nếu ngài vẫn chưa tin, thỉnh xem nơi này.” Vô Nhai nháy mắt phá tan tụ bào của người vì mất đi cánh tay trái mà trống rỗng, ngay lúc đó, một cánh tay lộ ra, hoàn hảo không tổn hao gì.

“Này. . .”

Vô Nhai lạnh lùng cười, kiếm trong tay hần nâng lên tay Nam Sở U, chỉ thấy cánh tay kia giống như ưng trảo.

“Từng nghe Nhật Nguyệt Giáo Phi Ưng Đường Lăng Lung tay trái như ưng trảo, một tay Đoạn ưng chưởng luyện đến xuất thần nhập hóa, Nhật Nguyệt Giáo thoái ẩn giang hồ đến nay không người nghe thấy, kỳ thực chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi.” Vô Nhai nhìn về phía Hàn Thiếu Khanh, “Nghe nói Nam các chủ là vì bảo hộ ngài mà mất đi cánh tay trái?”

Hàn Thiếu Khanh nhíu chặt lông mày, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại, “Một năm trước, Thanh Minh Các đột nhiên gặp phản loạn. . .”

“Hàn trang chủ, kỳ thực Nam các chủ đã chết.”

“Cái gì?” Hàn Thiếu Khanh gân xanh trên trán nổi lên.

“Rất đơn giản, Nam Sở U không chết, Lăng Lung làm sao trà trộn vào Thanh Minh Các, nhân cơ hội tiếp cận ngài?” Vô Nhai ngừng một chút rồi nói, “Đáng tiếc a, tay trái Lăng Lung giống như ưng trảo, rất dễ bị người nhận ra, cho nên che giấu cánh tay của mình, vừa có thể tranh thủ sự cảm kích cùng tín nhiệm của ngài, lại danh chính ngôn thuận trà trộn vào Phượng Hoàng sơn trang, trở thành một trong những thân tín của Hàn trang chủ.”

Hàn Thiếu Khanh nắm chặt song quyền, ẩn nhẫn sự phẫn nộ, trong lòng hồi hận không thôi.

“Thuật dịch dung thật cao minh a. . .” Có người than thở.

“Không phải thuật dịch dung cao minh.” Tầm mắt Vô Nhai quét về phía chúng nhân, “Là Lộng Nguyệt giáo chủ độc thuật cao minh, độc vật dịch dung so với bất cứ mặt nạ da người nào cũng đều tốt hơn mấy trăm lần.”

Nhắc tới Lộng Nguyệt, mọi người không khỏi hít một ngụm lương khí.

“Nhật Nguyệt Giáo giáo chúng ngàn vạn, Lộng Nguyệt sở dĩ chọn Lăng Lung, một là vì điều kiện tiên thiên của hắn, hai là vì hắn trung tâm, vừa rồi trong lúc chém giết, Lăng Lung tình nguyện dùng tay phải thập phần bất lợi, cũng không muốn dùng tay trái sử xuất Đoạn ưng chưởng, tâm duy hộ Lộng Nguyệt như vậy, ta nghĩ các vị hắn là đều hiểu được!”

“Lộng Nguyệt không phải thoái ẩn giang hồ?” Chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

“Thật vậy sao?” Vô Nhai cười lãnh phúng, “Mặt ngoài thì là vậy, nhưng không nhất định là sự thực, tựa như có một số người, bên ngoài trung thành và tận tâm song sau lưng lại cung phụng chủ nhân khác, phải không? Hàn trang chủ?”

Hàn Thiếu Khanh ngửa đầu thở một hơi thật dài, “Nói như vậy, Thanh Minh Các sớm đã về dưới trướng Nhật Nguyệt Giáo?”

“Không sai.”

“Tràng phản loạn kia cũng là Lộng Nguyệt một tay bày ra?”

“Chính là như vậy.”

Hàn Thiếu Khanh sắc mặt đại biến, trong mắt tràn ngập phần hận, một năm. . . Hắn thế nhưng lại chẳng hay biết gì, hồn nhiên tin tưởng.

Hắn lập tức điều chỉnh thần sắc, theo đó ôm quyền nói, “Đa tạ tòa sử tương trợ vạch trần người này, Hàn mỗ vô cùng cảm kích.”

Vô Nhai thản nhiên nói, “Hàn trang chủ khách khí, vạch trần người này chính là Ngạo Thần Cung cung chủ của chúng ta, nếu ngài muốn cảm kích hãy cảm kích cung chủ.”

“Hách Liên cung chủ. . .” Hàn Thiếu Khanh lẩm bẩm, không khỏi nhú mày, lập tức lại giãn ra.

Ngạo Thần Cung cùng Nhật Nguyệt Giáo đều là võ lâm đệ nhất tà giáo, Hách Liên Cô Tuyết trước mặt võ lâm hào kiệt không chút e dè giết chết Nhật Nguyệt Phi Ưng, chẳng phải là đối với Nhật Nguyệt Giáo ngang nhiên khiêu khích? Hay là Hách Liên Cô Tuyết cùng Lộng Nguyệt từ lâu đã ở thế đối lập?

Nếu hai người không kiêng nể khơi mào phân tranh, võ lâm lại không thể tránh khỏi một hồi tinh phong huyết vũ.

Bất quá nói cách khác, nếu Ngạo Thần Cung cùng Nhật Nguyệt Giáo trong lúc phân tranh lưỡng bại câu thương, điều này đối với việc Thiên Địa Minh nhất thống võ lâm càng thêm có lợi.

Hàn Thiếu Khanh khẽ thở ra nhẹ nhõm, Lăng Lung che giấu một năm, thẳng đến hôm nay mới bị vạch trần, hắn không thể không thừa nhận trước mặt võ lâm đồng đạo, hắn thiếu Hách Liên Cô Tuyết một cái nhân tình.

Lúc này, Vô Nhai đi đến trước mặt Hàn Linh Xu, “Hàn đại tiểu thư, phần hạ lễ thứ ba này là cung chủ chúng ta tặng cho người.”

Hàn Linh Xu ngẩn ra, hai gò má nổi lên một mặt hồng nhuận, ngượng ngùng vạn phần, nhưng người mà nàng đau khổ chờ đợi chung quy vẫn không xuất hiện, trong lòng không khỏi có chút chua xót.

Hàn Thiếu Khanh lại nhú mày, Ám dạ chi châu cùng Bích Huyết Kiếm hai thứ trân bảo này, vậy nhưng lại trở thành hạ lễ của Hách Liên Cô Tuyết đem tặng, trong Ngạo Thần Cung kia đến tột cùng có bao nhiêu kì trân dị bảo, Hách Liên Cô Tuyết rốt cuộc trong bóng tối âm thầm làm những việc gì, chỉ sợ không người nào có thể biết.

Hai phần hạ lễ quý trọng trước sớm đã khiến hắn không có lòng dạ nào tiếp nhận, phóng mắt toàn bộ võ lâm, Hách Liên Cô Tuyết duy độc lễ đãi với Phượng Hoàng sơn trang như vậy là có dụng ý gì?

Hắn rốt cuộc chỉ tặng lễ đơn giản như vậy sao? Lộng Nguyệt mang tiếng là thoái ẩn, sau lưng lại tráo trở lật lọng, Hách Liên Cô Tuyết mượn cơ tặng lễ là muốn làm gì?

Tâm kế của hai đại ma đầu này, thủy chung vô pháp suy đoán.

Tầm mắt Vô Nhai đảo qua mỗi một góc Phượng Hoàng sơn trang, bỗng nhiên đáy mắt không khỏi hiện một tia dị sắc, khóe môi cong lên, tung một chưởng phong, toái diệp tro bụi trên hồng thắm cùng thi thể vô cùng thắm thương kia nháy mắt biến mất.

Chưởng phong lãnh liệt không khỏi có chút khiến hai mắt mọi người buốt nhói, đến khi chúng nhân phóng nhãn nhìn lại, ngàn dặm hồng thắm kéo dài đến Phượng Hoàng sơn trang dưới ánh mặt trời huyết hồng như được thanh tẩy, sạch sẽ không nhiễm một tia bụi bặm.

“Cung chủ của chúng ta cũng nên tới rồi.”

Tứ đại tòa sử Ngạo Thần Cung Thiên tòa Vô Nhai, Địa tòa Diệp Triệt, Minh tòa Tập Phong, Âm tòa Tuyệt Ảnh. Bốn họ đều dẫn theo Ngạo Thần Cung Thiên môn, Địa môn, Minh môn, Âm môn. Hiện giờ tứ đại tòa sử đã tề tụ tại Phượng Hoàng sơn trang, tình cảnh lần này có thể nói là vô lâm kỳ sự, chẳng lẽ tứ đại tòa sử không đưa được phần hạ lễ này, cần Ngạo Thần Cung chủ đích thân đem tặng?

Nghe một tiếng thì thầm kia, trong đám người không khỏi lại bắt đầu rối loạn.

Những người sợ hãi vô lâm ma thủ này không ít, nhưng người muốn dòm ngó tuyệt thế mỹ mạo của hắc càng nhiều không đếm xuể.

Tựa như theo lời đồn, bị mỹ mạo của Hách Liên Cô Tuyết độc chết, cũng sẽ không hối tiếc.

~*

~Dưới tàng cây xanh biếc bên ngoài Phượng Hoàng sơn trang, nơi đây như là thế giới của một người.

Bạch y bào như nguyệt, thâm tử trường phát lấp lánh quang mang nhu hòa, lẳng lặng buông xuống thất lưng, mị tử yêu đồng ẩn hiện vô tận phong tình, trong đôi phượng mâu hẹp dài phản chiếu một màn đã phát sinh tại Phượng Hoàng sơn trang.

Khóe miệng hắc cong lên, dung nhan tao nhã yêu dị càng tăng thêm vài phần tà mị, y bào phát phơ lay động giống như phi tuyết phiêu vũ, tuyệt thế độc lập.

Gió mát lướt qua, thân ảnh cao to của nam tử khiến người ta khó có thể tới gần.

Xa xa phía sau hắc là hai hắc y nhân cùng một hồng y thiếu niên đang đứng.

Chỉ thấy hai hắc y nhân kia, một nam một nữ, nam tử hắc sắc đầu bông che mặt, trên cổ tay trái xăm hình ‘Lục mang tinh’, mà nữ tử mặt đeo hắc sa, hình xăm ‘Trăng non’ lấp lánh ở cổ tay phải.

Bọn họ chính là Song Sát bên người Lộng Nguyệt, giang hồ xưng danh ‘Đoạt mệnh song hồn’ Tinh Hồn, Nguyệt Hồn.

Phượng Tịch đi lên phía trước, đứng bên cạnh Lộng Nguyệt, bởi vì sự tình phát sinh tại Phượng Hoàng sơn trang hắc cũng xem nhất thanh nhị sở.

“Giáo chủ, về chuyện Lăng đường chủ. . .”

Lộng Nguyệt xua tay, ý bảo Phượng Tịch ngừng nói, hắc hơi rũ mắt, tiểu ý tà mị càng thêm sâu, “Xem ra, không phải nhất tiên hạ song điều.”

Tử mâu hí lại, “Là nhất tiên hạ tam điều.”

Phượng Tịch cúi thấp đầu, “Ta không hiểu.”

“Người không cần hiểu.”

Ngay lúc đó, một con bồ câu đáp xuống trên tay hắc y nam tử, Tinh Hồn gỡ xuống một ống trúc rất nhỏ treo trên người bồ câu, lập tức bỏ ra một chưởng, phi cầm liền bị tạc thành mảnh vụn, thậm chí ngay cả một giọt máu cũng không lưu lại.

“Giáo chủ, thứ đó đã lấy được.”

Lộng Nguyệt phát tay ý bảo Tinh Hồn lui ra, nhân thần mang theo vài phần dữ tợn thoáng hiện thần sắc khiến người ta khó hiểu, hần khê nhắm hai mắt, bạch y lay động, phong hoa tuyết đại.

Phượng Tịch vẻ mặt mờ mịt, “Giáo chủ. . .”

“Tiếp tục xem cuộc vui là được, trò hay còn ở phía sau.”

Bỗng nhiên, từng trận gió lướt qua, thổi bay vài sợi tử phát, Lộng Nguyệt chợt mở to mắt, trong tử mâu phút chốc tràn ngập quang thải.

Hần, rốt cuộc đã đến.

35. Chương 35: Thục Chân Thục Huyền (thượng)

Hào quang lụi tắt, loang lỗ sinh ngân, làn khói nhẹ lượn lờ lan tỏa, quét qua hồng thắm dài ngàn dặm.

Mọi người ngẩn ra.

Chỉ thấy giữa không trung bay tới mấy chục danh bạch y nữ tử, lựa mông che mặt, nhanh nhẹn như tiên, các nàng hạ xuống hai bên hồng thắm, phân ra mà đứng, trong tay cầm lưu ly đăng trần, mi mục như họa, tao nhã lãnh đạm.(đăng trần: cái đèn)

Ngọn đèn cùng ráng mây trên bầu trời trong xanh tương hỗ nổi bật, ở trên hồng thắm tản mát quang mang rực rỡ, linh quang nhộn nhạo, minh thanh yên ảnh, theo sau mà đến là bốn gã huyền sam nam tử, bọn họ tay nâng thanh thạch án, còn có một người ôm cổ cầm, mấy người đều hạ xuống đất, động tác thập phần tinh luyện.

Mọi người chưa kịp suy nghĩ nhiều, một chuỗi tiếng cười thanh lãng tựa chuông bạc từ xa truyền đến, thanh âm như nước mùa xuân khiến người ta rung động tâm huyền, thấm nhập tâm can.

Trong cặp u đồng không nhìn ra suy nghĩ của Tư Đồ Không Thành nháy mắt xẹt qua một đạo hào quang, hần không nhận được tiền lên vài bước, nhân thần mang theo vài phần tương tư cùng sầu bi, nổi đau trong đáy mắt nồng đậm vô bì.

Bạch y nam tử vẫn hồ hững ngồi trong góc rốt cuộc cũng nâng lên ánh mắt, thần thái vẫn như trước thông dong, tiểu dung không giảm.

Chỉ thấy một mặt hồng ảnh từ phía chân trời bay tới, hỏa hồng y sam trong gió vạch nên một đường cong lộng lẫy, lá phong bốn phía cuộn cuộn tung bay, tư thái như thiên tiên truy phạm trần, hồng bào phát phơ lay động bay xuống phía trên hồng thắm.

Tứ đại tòa sử quỳ xuống đất, ôm quyền cùng kêu lên, “Tham kiến cung chủ.”

Hỏa hồng trường phát từ trên bả vai trượt xuống, tựa như liên hoa nở rộ trong biển lửa, ở trên hồng bào tản mát hào quang chói mắt, từng cơn gió nhẹ thổi qua, vài sợi tóc hỏa hồng ve vuốt dung nhan yêu mị như đang phiêu vũ, thoáng hiện quang mang lấp lánh như bảo thạch.

Khi tất cả mọi người đều đem ánh mắt tập trung tại trường tuyết sắc dung nhan trong truyền thuyết kia, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hết thủy chén rượu cùng bát đĩa toàn bộ rơi xuống đất, thất hồn đoạt phách.

Loại mỹ điểm kinh thế tuyệt quyết này, quả thực là đẹp đến tê tâm liệt phế!

“Uy, hôm nay náo nhiệt như thế a. . .”

Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, mị hoặc khiến thần sắc chúng nhân lại bắt đầu đại ra, bỗng bình chìm trong men say, như trúng độc mê loạn tâm hồn.

Khí tức yêu diễm tản ra khắp đại đường, vẻ yêu mị động nhân cùng trí mạng mê hoặc làm cho mọi người tim đập thành thịch.

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Tư Đồ Không Thành cùng Hàn Linh Xu, khoe môi treo một nụ cười nhẹ, như gió mát mê ly.

Tư Đồ Không Thành hơi rĩ mi, gian nan cất giấu nỗi đau đớn trong đáy mắt, loại ánh mắt như người xa lạ này đem tim hắn từng chút một đâm nát.

Hách Liên Cô Tuyết thủy chung vẫn chưa nhìn Tư Đồ Không Thành, hồng mâu dừng lại trên gò má Hàn Linh Xu sớm đã đỏ bừng, cúi đầu mỉm cười, “Hàn cô nương, xem trọng nga.”

Chỉ thấy hồng y nam tử mũi chân khê điểm, dáng người tuyết mỹ xoay tròn ngồi xuống, hồng bào đón gió phiêu động, ngón tay thon dài như ngọc gầy nhẹ cầm huyền, bằng toái ngọc liệt.

Hoa đào phóng tứ lan tràn tung bay như tuyết, cùng tiếng đàn gào thét phiêu linh như thể mang theo sinh mệnh quyến luyến ôn nhu bên cạnh hồng y nam tử không muốn xa rời.

Phi hoa bay quanh, tiếng đàn uyển chuyển say đắm.

Trong một phiên hóa hồng như thiên địa thiêu đốt tản mát quang mang chói mắt, như liên hoa nở rộ chốn hồng trần, một khúc ‘Mỹ nhân oán’, thở than kể lể vô tận vương vấn si mê.

Mộng lạc luyến nhan châu liêm quyến, lệ nhiễm vạt áo, vì ai sầu? Hồng tiêu hương đoạn hồng chúc lệ, nguyệt tàn nhân khuyết, không dư bi.

Tự cổ anh hùng tình nan quan, huê thủ cộng tịch, ai thành toàn? Thương hải hồng nhan quy ngô hê, duy niệm si triền, ánh trường không.

...

Tư Đồ Không Thành khẽ nhắm hai mắt, bưng lấy ***g ngực phát đau, đến tột cùng là ai không bi thương?

Hồng phát phiến vũ, huyền ảnh thanh hồn.

Tất cả mọi người nín thở nhìn nam tử như tiên nhân kia, si mê đến vạn kiếp bất phục, nhưng trong ánh mắt hắn tản ra tà mị cùng băng hàn, cao quý thoát tục, kinh diễm khiến người ta chỉ có thể xa xa đứng nhìn mà không thể lại gần, càng không thể đụng chạm.

Ngay khi đó, hoa đào phiêu vũ đều hướng Hàn Linh Xu bay đi, chỉ thấy Diệp Triệt phát tay áo, mấy trăm chích thiểm quang hồ điệp từ không trung bay tới, cùng hoa đào đỏ thắm đan xen, vây quanh thanh xuân thiếu nữ.

Hàn Linh Xu có chút bối rối, bản thân bị vô số toái hoa cùng hồ điệp vờn quanh, nhất thời kinh hỉ vạn phần, nữ tử lúc này giống như hoa trung tinh hồn, xinh đẹp không thể diễn tả.

Chẳng qua cho dù như thế, chúng nhân vẫn như trước không thể đem tầm mắt rời đi Hách Liên Cô Tuyết, loại dung mạo tuyệt thế yêu mị này, mặc cho bất cứ nữ tử nào trên thế gian cũng đều vô pháp sánh bằng.

~*

~Khúc hết, hoa rơi.

Hàn Linh Xu đột nhiên ngẩng đầu, trông thấy hồng y nam tử đã đứng trước mặt nàng, khuôn mặt đỏ bừng vừa muốn cúi xuống, cầm lại bị một ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lên, đối nhãn với đôi mắt đẹp kia.

“Thích không?” Thanh âm mê hoặc vang lên, khiến toàn thân nữ tử thiếu chút nữa mềm nhũn.

Hách Liên Cô Tuyết cười mị hoặc, hắn phát tay áo, một đạo hỏa quang xuyên thấu cổ cầm, cổ cầm trên không trung trên không trung nháy mắt nổ tung, trong giây lát, những bạch y nữ tử đứng ở hai bên hồng thắm cầm lưu ly đăng trản ném lên cao, một đạo pháo hoa rực rỡ nở rộ giữa rừng mây đỏ.

Thanh âm xôn xao lần thứ hai vang lên, cả một khoảng trời sáng bừng màu sắc diễm lệ chói mắt.

Đây là cảnh tượng tráng lệ đến mức nào, vô số pháo hoa long trọng mà hoa lệ, ngân hồng giao thác, phù hoa mỹ diễm bay khắp nơi giống như đắm say trong mộng yếm, đem chân trời nhuộm đậm sắc màu.

Hàn Linh Xu che miệng lại, trong ánh mắt kích động tràn ngập nhu tình như nước, mục quang ướn át nhìn về phía nam tử mà nàng đau khổ chờ đợi, tình yêu say đắm trong mộng cảnh của thiếu nữ đã ở trước mắt.

Hàn Thiếu Khanh nhìn thấy nữ nhi của mình đối với một nam nhân lại có phản ứng như thế, cảm thấy có chút thất thố, mở miệng phóng khoáng cười to vài tiếng, sau ôm quyền nói, “Hách Liên cung chủ quang lâm Phượng Hoàng sơn trang của ta, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này a.”

Đến khi Hàn Thiếu Khanh mở miệng nói chuyện, chúng nhân mới phục hồi tinh thần, ý thức được bản thân thất thố, mặt đỏ lên không hèn mà cùng ngồi xuống, ánh mắt len lén lướt qua hồng y nam tử đẹp như mộng ảo kia.

Hách Liên Cô Tuyết khoe miệng cong lên, chẳng qua trong nụ cười kia ẩn ẩn vài phần cay nghiệt, “Hàn trang chủ nói quá rồi, tại hạ chỉ có chút tâm ý, hy vọng Hàn trang chủ vui lòng nhận cho.”

Tiểu dung mang theo vô hạn mỉa mai khiến Hàn Thiếu Khanh giây lát thất thần.

Hắn lập tức điều chỉnh sắc mặt, nói “A a, ba phần hạ lễ quý trọng như vậy, thật sự khiến cho Hàn mỗ thụ sủng nhược kinh a, là Hàn mỗ khi trước thất lễ, vô rượu này lão phu kính Hách Liên cung chủ!” Lời vừa dứt, liền đem vô rượu hương Hách Liên Cô Tuyết ném đi.

Dương quang như kim.

Hồng y tựa hỏa.

Hách Liên Cô Tuyết thông dong tiếp lấy vô rượu, khí độ tuyệt nhiên, hơi thở âm trầm tà mị nhộn nhạo tản mát, ám hương phù động.

“Hách Liên cung chủ, người hôm nay có ân với Phượng Hoàng sơn trang, Hàn mỗ vô cùng cảm kích, rượu này kính người.” Hàn Thiếu Khanh ngửa đầu uống cạn, tửu thủy nhập hầu.

“Đây là Ngạo Thần Cung ta tận mức lễ số, Hàn trang chủ không cần để tâm.” Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, nâng lên vô rượu đầy hào khí.

Tư Đồ Không Thành mở to mắt, tầm mắt thủy chung vẫn không hướng mặt hồng ảnh kia nhìn lại, suy nghĩ loạn chuyển như hồi ức tràn về, từng có một hồng y thiếu niên vừa nhìn thấy rượu đã nhanh chân bỏ chạy, ngày sau hắn trưởng thành, nói rằng người vô tâm chưa bao giờ uống Tương Tư Lệ.

“Hách Liên cung chủ tửu lượng thật cao a. . .” Hàn Thiếu Khanh nhìn vô rượu trống rỗng không sót một giọt nào, tán thưởng không ngớt.

Lúc này, chúng nhân cũng bắt đầu vỗ bàn ủng hộ, Phượng Hoàng sơn trang trải qua hồi lâu trầm mặc lại một lần nữa náo nhiệt bùng nổ.

“Lộng Nguyệt giết Thanh Minh Các các chủ, bút trưởng này lão phu chắc chắn ghi nhớ, sẽ có một ngày hướng Nhật Nguyệt Giáo đòi công đạo!” Hàn Thiếu Khanh trong đáy mắt nhất thời hiện lên một tia ngoan lệ.

Hách Liên Cô Tuyết thản nhiên cười, “Hàn trang chủ không cần nóng vội, đợi Lộng Nguyệt rời núi, tại hạ nhất định trợ giúp Hàn trang chủ một tay.”

Vừa nghe lời này, Hàn Thiếu Khanh ngẩn ra, “Chẳng lẽ Hách Liên cung chủ cùng Lộng Nguyệt giáo chủ. . .” Hai đại võ lâm ma thủ này không cấu kết với nhau?

Đáy mắt Hách Liên Cô Tuyết lộ vẻ lơ mẫn cùng khinh thường, “Hàn trang chủ, ta với hắn nguyên bản không cùng đi chung đường, Phượng Hoàng sơn trang trong võ lâm địa vị hiển hách, có thể nào để cho một Lộng Nguyệt phá hủy thanh danh, người nói có phải không?”

Hồng mâu khẽ nhếch, chỉ là mọi người nhìn không ra trong nụ cười là vẻ trào phúng cùng ánh mắt ngoan tuyệt, quang mang ẩn tàng trong vực sâu giữa hồng ba lưu chuyển, thần bí mà giá lạnh.

Hàn Thiếu Khanh trong mắt buông lỏng, tựa hồ tảng đá trong lòng hơi chút rơi xuống đất, tiểu thanh hào phóng vang lên, “Lời này thật trùng tiếng lòng Hàn mỗ a, Hách Liên cung chủ đã có thành ý như thế, Hàn

mồ nên hoàn lễ mới phải, có ân không báo không phải là Hàn Thiếu Khanh ta, nếu sau này Hách Liên cung chủ có yêu cầu gì, chỉ cần lão phu có thể làm được nhất định sẽ dốc hết khả năng.”

Hách Liên Cô Tuyết rũ mắt, tiểu ý tà mị bên môi càng sâu thêm vài phần, “Nga? Hàn trang chủ đã nói như vậy, tại hạ hôm nay thật đúng là muốn hưởng Hàn trang chủ thỉnh cầu hai kiện bảo bối.”

Hai kiện bảo bối! Chẳng lẽ Hách Liên Cô Tuyết thực sự cả gan làm loạn như vậy, bày trò trước mặt võ lâm hào kiệt đòi hắt Phượng Hoàng Song Lệnh?

Hàn Thiếu Khanh trong lòng xẹt qua một trận khủng hoảng, trong mắt nhất thời hiện lên một tia bất an nhưng vẫn mỉm cười như trước, “Không biết Hách Liên cung chủ muốn dạng bảo bối gì?”

“Hàn trang chủ không cần hoảng hốt, tại hạ không phải kẻ lòng tham không đáy, nếu Hàn trang chủ luyện tiếu một kiện trong đó, không cần miễn cưỡng.”

Nghe thâm ý thì cho dù là hai kiện bảo bối tuyển lấy một kiện cũng ổn thỏa.

Hàn Thiếu Khanh tiểu ý nháy mắt liếm đi, mi tâm nhíu chặt, Hách Liên Cô Tuyết mặt ngoài nói như không có gì, nhưng trong hồng mâu thoáng hiện khí phách không thể kháng cự.

“Mời nói.”

“Kiện thứ nhất chính là. . .” Hách Liên Cô Tuyết chuyển tầm mắt đến thanh xuân thiếu nữ thần tình ửng đỏ vẫn đang cúi đầu, cười khê, “Hàn đại tiểu thư.”

36. Chương 36: Thục Chân Thục Huyền (hạ)

Lời vừa nói ra, mọi âm thanh đều biến mất!

Ngữ thanh trầm thấp du dương kia, như mưa xuân rung động lòng người song tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Hàn Thiếu Khanh toàn thân chấn động, nét mặt già nua nhất thời cứng đờ như sắt.

Tiếng gió xào xạc, một mảnh tĩnh mịch, Hàn Linh Xu vẫn cúi đầu nhưng trong lòng vui sướng khó có thể nói nên lời.(Em bị lừa tình rồi em ơi, tội nghiệp)

Hách Liên Cô Tuyết công khai đòi người vẫn ung dung như vậy, Tư Đồ Không Thành sao có thể chấp nhận? Phượng Hoàng sơn trang uy tín để ở đâu?

Ngạo Thần Cung là võ lâm ma thủ, Thiên Địa Minh ổn tọa vị trí đệ nhất bạch đạo, theo chúng nhân nhìn thấy, Hách Liên Cô Tuyết cùng Tư Đồ Không Thành muốn vì một nữ nhân mà khơi mào tình phong huyết vũ.

Hàn Thiếu Khanh sắc mặt biến đổi, mở miệng nghiêm túc nói, “Hách Liên cung chủ, người say rồi.”

Hách Liên Cô Tuyết cười nhẹ nói, “Hàn trang chủ, người xem bộ dáng của ta là say sao?”

Hồng bào theo gió tung bay, tiểu dung yêu mị kia mê hoặc Hàn Linh Xu thần hồn điên đảo, Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt thiếu nữ, tư dung như thiên thần, “Người nguyện ý theo ta không?”

Nhìn mỹ thần trong lòng mình, Hàn Linh Xu không hề nghĩ ngợi, thuận miệng thốt ra, “Ta nguyện ý.”

Thê tử chưa quá môn của Tư Đồ Không Thành nguyện ý theo một nam nhân rồi đi, Hàn Thiếu Khanh quả thực cảm thấy nhục nhã đến cực điểm, “Linh Xu, người. . .”

“Cha.” Hàn Linh Xu trấn định nói, “Thỉnh người tôn trọng lựa chọn của nữ nhi.”

Trong ánh mắt nữ tử hiển lộ quang mang cứng cỏi vô bì.

Mọi người không hẹn mà cùng đưa tầm mắt chuyển sang Tư Đồ Không Thành, chỉ thấy hắc vân bình tĩnh tự nhiên như trước, giống như không hề đếm xỉa đến, một bộ dáng ‘chuyện này cùng ta không quan hệ’.

Lúc này, không người nào dám ngăn cản, bởi không ai nguyện ý đắc tội Ngạo Thần Cung, Hách Liên Cô Tuyết âm ngoan tàn nhẫn thể nhân không phải không biết, nhân sĩ tà đạo sợ hãi hắc, vô lâm chính đạo vì Tư Đồ Không Thành không nói gì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế lực trung gian luôn không quan tâm thể sự càng không xen vào chiến cục.

Kỳ thực cái gọi là vô lâm hào kiệt, cũng không hơn gì thế này, trang anh hùng cùng kẻ nhu nhược thường chỉ cách nhau một ý niệm.

Nhưng điều khó hiểu chính là Hách Liên Cô Tuyết luôn lãnh huyết vô tình, hiện tại lại vì một nữ nhân mà tâm động, việc này không khỏi khiến mọi người có chút kinh ngạc.

“Dạng bảo bối thứ hai là gì?” Hàn Thiếu Khanh nỗ lực áp chế nội khí song hai mắt đã tràn ngập vẻ lo lắng.

Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, tiểu dung yêu mị càng thêm sâu, “Dạng thứ hai sao. . . Kỳ thực chỉ là một thứ không có giá trị.”

Luồng tóc như lửa che khuất một nửa nhãn mâu thâm hồng, khí tức tà ác tràn ngập phía trên đại đường, chúng nhân tim đều treo bên yết hầu. (ý nói tùy thời tim nhảy ra luôn xD)

Ngón tay thon dài vừa nhấc, chỉ hướng huyền thiết tể thai phía sau Hàn Thiếu Khanh.

Thiên Cực Kiếm!

Hàn Thiếu Khanh ánh mắt hơi giãn ra, “Chẳng lẽ Hách Liên cung chủ muốn chính là cự kiếm trấn bảo của Ngự Kiếm sơn trang, Thiên Cực?”

Hách Liên Cô Tuyết cười càng thêm tà mị, “Không phải Thiên Cực, mà là. . .” Hồng mâu lộ vẻ ngả ngớn, “Hai cái huyền thiết vô kiếm bên cạnh nó.”

Oanh một tiếng rền vang, ý thức Hàn Thiếu Khanh trong phút chốc trống rỗng, hắc thiếu chút nữa không đứng vững, ngã ngồi trên ghế.

“Người. . .” Hách Liên Cô Tuyết, sớm đoán được người không có hảo tâm! Hàn Thiếu Khanh hai mắt trợn trừng, cơ hồ muốn phun ra lửa, tay hắc nắm thành hình thiết chùy, xương tay lách cách phát ra tiếng vang.

Chúng nhân không khỏi có chút cười nhạo, nếu nói là Ngạo Thần Cung không bảo bối nào không có, Hách Liên Cô Tuyết không cần Ám dạ chi châu, không cần Bích Huyết Kiếm, thậm chí không cần Thiên Cực, một mực muốn hai thanh sắt vụn!

Chẳng qua phản ứng của Hàn Thiếu Khanh tựa hồ có chút kỳ quái, không lẽ bên trong vô kiếm huyền thiết ẩn chứa bí mật gì?

“Hàn trang chủ sao vậy, chỉ là hai thanh sắt vụn mà thôi, sao lại. . . khiến người kinh hách?” Hách Liên Cô Tuyết liếc mắt nhìn Hàn Thiếu Khanh một cái, khóe miệng nổi lên nhàn nhạt lãnh phúng.

Tâm kế thật sâu! Hàn Thiếu Khanh trong lòng nhất thời ba đào mãnh liệt, thể nhân không hay biết bên trong hai thanh huyền thiết vô kiếm này giấu thứ gì, nhưng Hách Liên Cô Tuyết nhất định biết, song sự tình quan hệ đến đại sự vô lâm toàn bộ thế lực trung gian, có thể nào trước mặt chúng nhân thông báo ra bên ngoài? Hôm nay ngư long hỗn tạp, vạn nhất bí mật bên trong huyền thiết vô kiếm bị lộ ra, một hồi tai họa chắc chắn sẽ bùng nổ Phượng Hoàng sơn trang.

Lúc này, Hàn Thiếu Khanh như người cầm ăn hoàng liên, có khổ mà không nói nên lời, hắc phần nội nhìn chằm chằm Hách Liên Cô Tuyết, loại ánh mắt này ám tàng mưa gió.

Hách Liên Cô Tuyết mặt ngoài nói chỉ cần một trong hai kiện bảo bối, nhưng vô luận bên nào, đối với Hàn Thiếu Khanh mà nói đều là trấn bảo như mệnh, hắc nếu đã hứa hẹn thì không thể đổi ý, nếu lỡ lời, hắc chẳng những thất tín với thiên hạ vô lâm hào kiệt lại còn đắc tội với Ngạo Thần Cung.

Hiện giờ Hàn Thiếu Khanh như kiến bò chảo nóng, hai bên đều khó xử.

Tư Đồ Không Thành hơi liễm mi, từ thần sắc của Hàn Thiếu Khanh tựa hồ đã đoán được điều gì, hẩn chấp tay rảo bước đến đại đường trung ương, anh khí凛 nhiên, ôm quyền nói, “Các vị, ta cùng Linh Xu tuy có phu thê chi danh nhưng không thực là phu thê, nếu nàng đã có người ngưỡng mộ trong lòng, tại hạ nguyện ý hủy bỏ hôn ước.”

Đám đông xôn xao!

Rốt cuộc có người nhận không được, “Thiếu minh chủ, ngài phải chăng là có lời khó nói a, ngài cùng Hàn đại tiểu thư từ nhỏ là thanh mai trúc mã, tại sao có thể đem nàng tặng cho. . .” Võ lâm ma đầu này!

“Không Thành, người. . .” Hàn Thiếu Khanh bất khả tư nghị nhìn Tư Đồ Không Thành.

Hàn Linh Xu nhìn nam tử anh tuấn trước mặt nàng, trong lòng tràn đầy chua xót.

Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười, tuyệt sắc dung nhan càng thêm vài phần tà mị yêu diễm, “Hàn trang chủ xin hãy yên tâm, nếu thiếu minh chủ đã nói như vậy, vậy tại hạ. . . nhất định sẽ bằng mọi cách ‘yêu thương’ nữ nhi của ngài.”

“Linh Xu” Hàn Thiếu Khanh giận dữ đứng dậy, “Người. . . người rốt cuộc có biết hay không hẩn là ai!”

“Nữ nhi biết.” Hàn Linh Xu dứt khoát đi đến bên Hách Liên Cô Tuyết, “Hẩn là người trong lòng nữ nhi sở ái.”

“Ồ đồ a. . .” Hàn Thiếu Khanh gầm lên một tiếng, khuôn mặt hoàn toàn tái nhợt.

Một bên là nữ nhi thân sinh của mình, một bên là đồ vật quan hệ đến toàn bộ Phượng Hoàng sơn trang cùng võ lâm an nguy, bên nào nặng bên nào nhẹ? Trên trán mồ hôi ướt đầm chảy xuống, lựa chọn gian nan như thế làm cho vị võ lâm nguyên lão này thể xác lẫn tinh thần đều tan rã. Tại chốn giang hồ người ngu ta trá này, Hàn Thiếu Khanh không thể không thừa nhận, hôm nay hẩn bại vào tay một tên tiểu tử vô liêm sỉ.

“Cha. . .” Hàn Linh Xu còn chưa nói xong, liền cảm thấy eo lưng mình bị một cánh tay kéo qua, nàng đột nhiên mở to mắt, cặp hồng mâu gần trong gang tấc kia cơ hồ khiến nàng mê muội, vòng ôm ấm áp tỏa ra hơi thở nam tính đặc biệt, sưởi ấm mộng đẹp của nữ tử.

Hách Liên Cô Tuyết khẽ cười, hẩn cúi người rũ mi, hôn lên cánh môi hồng như phấn của Hàn Linh Xu.

Chúng nhân sôi trào! Hàn Thiếu Khanh trừng lớn hai mắt. (Nữ nhi bị phi lễ thể này không cho đi cũng không được, Tuyết Tuyết hảo chiêu!!)

Hách Liên Cô Tuyết hôn Hàn Linh Xu! Hách Liên Cô Tuyết lại trước mặt mọi người hôn Hàn Linh Xu!

Trong khoảnh khắc, thiếu nữ thanh xuân phân không rõ thiên nam địa bắc, cơ hồ choáng váng đầu óc.

Bạch ngọc toái địa, bạch y nam tử ngồi trong góc cuối cùng không còn tươi cười, nam tử anh tuấn phía trên đại đường, mặc phát không gió tự động, u đồng như hàn đàm, khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

Tụ bão vùng lên, Hàn Linh Xu đã muốn ngậy ngốc như cơn gió dừng trong lòng Tập Phong, gò má ửng hồng như say.

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Tư Đồ Không Thành, hồng mâu như thiên niên hàn tuyết, đầy mắt tràn ngập vô tận trào phúng, “Thiếu minh chủ, vị hôn thê của người. . . bây giờ là của ta.”

Nụ cười tình khiết kia, như liên hoa không nhiễm thế tục.

Tư Đồ Không Thành rũ mi, thần nhiên ‘Ân’ một tiếng, hẩn không nâng mắt, thanh âm rất nhẹ, “Buông tha Phượng Hoàng sơn trang.”

Hách Liên Cô Tuyết cười yêu mị, cũng không để ý đến câu nói kia, hẩn nhìn chăm chú Tư Đồ Không Thành, nhưng lại nói với Hàn Thiếu Khanh, “Hàn trang chủ nếu đã quyết định tặng kiện bảo bối thứ nhất, vậy tại hạ cũng nên cáo từ.”

Hàn Thiếu Khanh tâm lực đã muốn phát huy đến cực hạn, hẩn hít sâu một hơi, im lặng.

Hồng phong lượn lờ, sương khói tiêu tán.

Tiếng cười trong trẻo như oanh quanh khắp bầu trời, như nước chảy quyển luyến, diễm hồng y bào cùng áng mây đỏ tương hợp, tựa hồng vân hư ảo, không thực không huyền.

“Linh Xu ” Hàn Thiếu Khanh vừa thốt, người của Ngạo Thần Cung nháy mắt bốc hơi, trong làn sương khói mất đi tung tích.

Một màn này thật không thể tưởng tượng, Hàn Thiếu Khanh tình nguyện giao ra nữ nhi cũng muốn bảo hộ hai thanh sắt vụn kia, đến tột cùng là vì sao?

~*

~“Giáo chủ.” Phương Tịch khẽ gọi nam tử bên cạnh hắn.

Cảnh tượng vừa rồi, trong đôi tử mâu nhìn thấy không sót một chút gì, hơi thở u lãnh ma đã tản mát, ánh mắt yêu dị hiện lên hàn khí như băng phong ngàn năm khiến Phương Tịch có chút run rẩy.

Thương lâm không gió, nhưng tử phát cuộn cuộn tung bay giống như một đầu mãnh thú, dọa cho Phương Tịch không khỏi thối lui vài bước.

“Hồi giáo!”

Bạch y bào vung lên, khoảng không ngập tràn phi diệp bay lượn, phiêu vũ cực nhanh.

Phương Tịch vừa mới chuyển thân, liền nhìn thấy một dấu năm ngón tay thật sâu xuyên thấu thân cây, bỗng nhiên, đại thụ cao mấy chục trượng nháy mắt hóa thành bột phấn, trong màn bụi bặm tiêu thất. . .

Cùng lúc đó, đợi đến khi Hàn Thiếu Khanh giải tán mọi người, hắn vội vàng mở ra hai thanh huyền thiết vô kiếm, trong nháy mắt hắn như cảm thấy toàn bộ thế giới đều tối đen. . .

37. Chương 37: Kế Trong Kế • Dạ Hàn Sương

(Dạ hàn sương: đêm sương lạnh, HV hay hơn xD)

“Trang chủ ”Đám thị vệ đỡ lấy Hàn Thiếu Khanh, Tư Đồ Không Thành cùng Mộ Vân Khuynh cả kinh, vội vàng đi lên phía trước, nhìn thấy vô kiếm trống rỗng liền hiểu ra mọi chuyện.

Nguyên lai bí mật trong vô kiếm huyền thiết, lại là Phương Hoàng Song Lệnh.

Hàn Thiếu Khanh nguyên bản muốn che giấu tai mắt, đem Phương Hoàng Song Lệnh giấu trong hai thanh sắt vụn bình thường, vừa có thể lợi dụng thánh huy của Thiên Cực Kiếm dời đi lực chú ý của kẻ trộm đạo, lại che giấu hạng người lén lút dòm ngó Phương Hoàng Song Lệnh nhưng không biết bảo vật bên trong vô kiếm sớm đã bị người trộm mất.

Song Hàn Thiếu Khanh chỉ che giấu tai mắt người khác, còn có người cao tay hơn hắn một bậc, dùng hạ lễ kinh tâm động phách dời đi lực chú ý của ngàn người, hành sự trót lọt trước mặt đông đảo vô lâm cao thủ, vậy mà không có người phát hiện, kể cả Hàn Thiếu Khanh chỉ cách huyền thiết tề thai vài thước.

“Hách Liên Cô Tuyết, người. . . hảo ti bỉ thủ đoạn!” Hàn Thiếu Khanh phẫn hận nói, vì lửa giận công tâm mà phun ra một ngụm máu tươi, “Lão phu phải bầm thây ngươi vạn đoạn bầm thây vạn đoạn !” (thiện tai, xú lão đầu, mới thọ thần xong ngươi chưa muốn chết đấy chứ ô__Ồ)

Tư Đồ Không Thành liếm mi, hắn nhìn chung quanh Thiên Cực Kiếm, cứ nhiên không có hộ vệ! Hắn nhớ rõ khi đưa ra phần hạ lễ thứ ba còn có hai người đứng bên cạnh.

Bỗng nhiên, một đạo suy nghĩ u ám chợt lóe, hắn nhớ tới dị sắc trong mắt Vô Nhai khi ấy, phỏng chừng lúc đó người của Ngạo Thần Cung đã lấy được Phương Hoàng Song Lệnh, nhưng chung quy vẫn không thể

thoát thân, thẳng đến khi Hách Liên Cô Tuyết xuất hiện, chân chính dẫn dắt đi lực chú ý của Hàn Thiếu Khanh cùng Tư Đồ Không Thành, chính là nụ hôn động nhân kia!

Tính toán tinh diệu đến vậy, ngay cả một chút dấu vết cuối cùng sót lại cũng bị hủy diệt, thiên y vô phòng. Ở trước mặt mọi người, Hách Liên Cô Tuyết danh chính ngôn thuận giành được Hàn Linh Xu, sẽ không rơi vào hiểm khích cướp đoạt thê tử người khác, còn có thể thuận lý thành chương nắm trong tay Phượng Hoàng Song Lệnh, cho dù có một ngày hắc hiệu lệnh toàn bộ thế lực trung gian, mọi người cũng không cách nào chỉ trích.

Hảo một cái nhất tiễn song điêu a. . . Tư Đồ Không Thành thở dài thật sâu, hẳn đã không còn là hồng y thiếu niên năm đó, trong ánh mắt kia tràn ngập dục vọng chinh phục thiên hạ, lãnh khốc không một tia tình cảm, giống như một cái hang tối đen vô cùng tận, sâu không thấy đáy.

Là nhất tiễn tam điêu. . . Dung nhan như ngọc của Mộ Vân Khuynh không nhìn ra chút cảm xúc, bởi vì hẳn biết, qua vài ngày nữa, có một người không thể không tái xuất giang hồ.

“Vân Khuynh, người chiếu cố Hàn trang chủ, ta đi một lúc sẽ trở lại.” Tư Đồ Không Thành phân phó xong, như tia chớp biến mất khỏi Phượng Hoàng sơn trang.

~*

~Đêm trăng sáng sao thưa, bầu trời trên cao thâm lam như biển, từng điểm tinh quang trên mặt hồ phản chiếu ngân ảnh lấp lánh.

Hỏa hồng y sam trong bóng đêm nhẹ nhàng lay động, như huyễn điệp tung bay, hoa đào lạc ẩn ẩn hiện quang mang yêu dị, dung nhan tuyệt sắc như thần chi băng lãnh tựa hàn tuyết.

Tứ đại tòa sử đứng phía sau hồng y năm tử, không một tia biểu tình.

“Cung chủ. . .” Một thanh âm kiều nhuễn truyền đến, đánh vỡ sự tĩnh lặng trong đêm tối.

Vân mi hơi liễm, trong hồng mâu hiện lên một mặt lãnh quang, “Tập Phong, đưa nàng về trước!”

“Không ” Hàn Linh Xu vẫn còn đang đắm chìm trong nụ hôn kia, “Ta muốn. . . ở cùng người.”

“Hàn cô nương.” Điệp Triệt khinh thường liếc nhìn thiếu nữ, đáy mắt lộ ra lãnh ý, “Nếu người dám làm trái mệnh lệnh cung chủ chúng ta, người sẽ không còn mạng mà về.”

Hàn Linh Xu ngẩn ra, nàng quay đầu nhìn thân ảnh hỏa hồng cô ngạo kia, vì cái gì? Từ khi rời khỏi Phượng Hoàng sơn trang, hẳn căn bản chưa từng chú ý đến nàng lấy một lần.

Trước mặt chúng nhân, hẳn trao cho nàng một nụ hôn như mộng ảo, nhưng lúc này lại keo kiệt dù chỉ là một ánh mắt.

“Đắc tội Hàn cô nương.” Tập Phong nháy mắt điểm hôn huyết của Hàn Linh Xu, ôm nàng ly khai bờ hồ.

“Các người đi xuống trước.” Thanh âm lạnh như băng mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

Mấy người đều thối lui, bầu trời về đêm hư vô mờ mịt, đạo thân ảnh hỏa hồng kia phảng phất như kéo cả thiên địa đi rất xa.

Hỏa hồng trường phát trong gió bay lên, thỉnh thoảng có vài sợi lướt qua gò má, tán loạn như đang khiêu vũ.

Đêm đen an tĩnh, thoáng hiện sương mù bồng bềnh trôi nổi.

“Thiếu minh chủ ẩn giấu lâu như vậy, không thấy mệt sao?”

Lúc này, một anh tuấn nam tử vận mặc lục y sam từ sau thân cây đi ra, thanh phật thủ ngọc trầm nạm vàng tản ra quang mang có chút âm đạm, mặc phát xoa tung, đuôi tóc buông xuống gần chỗ xương sườn.

Hắn chăm chú nhìn thân ảnh hỏa hồng, dường như có chút ngáy ngốc, y bào như lửa thiêu đốt càng yêu diễm, tim hẳn lại càng đau đớn.

“Vẫn là thiếu minh chủ cao minh a, lâu như vậy, ngay cả tòa sử của ta cũng chưa phát hiện.”

Tư Đồ Không Thành ngừng một chút, vẫn là lúng túng nói, “Hách Liên cung chủ.”

“Thiếu minh chủ tìm ta có việc?” Cô Tuyết cười nhạt, “Người nói nếu để kẻ khác thấy hai người chúng ta ở cùng một chỗ, hẳn sẽ có cảm tưởng gì?”

Tư Đồ Không Thành ngẩng đầu đảo qua cặp hồng mâu trong giây lát, lại rũ xuống, “Hảo hảo đối đãi Linh Xu, buông tha Phượng Hoàng sơn trang.”

Hách Liên Cô Tuyết thoáng cười nhạt, nét cười như vạn hoa rực rỡ, “Thiếu minh chủ đây là đang ra lệnh cho ta sao?” Hắn đi đến trước mặt Tư Đồ Không Thành, trong con ngươi ngập tràn hàn lãnh, “Ta dựa vào cái gì phải nghe lời ngươi?”

“Nếu ngươi hận ta có thể tìm đến ta, Cô Tuyết, chỉ cần ngươi đừng tiếp tục lạm sát, quay đầu là bờ, ta Tư Đồ Không Thành tùy ngươi xử trí!”

“Hận ngươi?” Trong hồng mâu đầy vẻ khinh miệt, “Ngươi xứng sao?”

Hắn xứng sao? Lời nói cỡ nào châm chọc!

Không hổ là Hách Liên Cô Tuyết, đem tình cảm kẻ khác chà đạp không chút dư thừa!

Tư Đồ Không Thành nở nụ cười, nguyên lai ta ngay cả làm cho hắn hận, cũng đã không xứng. . .

“Quay đầu là bờ? Ngươi xem ta quay về chỗ nào đây?” Hồng mâu băng lãnh, Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Ta cho ngươi biết, ta giết những kẻ đó, bọn chúng đều đáng chết!”

“Bọn họ đáng chết hay không, không phải do ngươi đến phán định!”

“Vậy cũng không phải do ngươi!” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Thế nào là chính nghĩa? Thế nào là tà ác? Hừ, các ngươi đám ngu quân tử giết người của ta thì nói là bảo vệ chính nghĩa, ta giết người của các ngươi lại thành hồng tử đoạt chu, các ngươi thì tính là cái gì? Thế gian này thị phi phi dựa vào cái gì do các ngươi tới đánh giá?!”

Gió đêm bỗng trở nên thật lạnh.

Tư Đồ Không Thành rũ mi, nếu không phải chính tai mình nghe thấy, hẳn thực sự không thể tin được những lời này là từ miệng hồng y thiếu niên kia nói ra.

“Cô Tuyết, ngươi thay đổi thật nhiều.”

“Đó cũng là nhờ đám súc sinh các ngươi ban tặng!”

“Chuyện năm đó không giống như ngươi nghĩ!” Một câu nói ngoáy vào vết sẹo, Tư Đồ Không Thành cũng nổi giận.

“Nga? Vậy như thế nào a. . . Thiếu minh chủ?” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười trào phúng.

“Nói ngươi cũng sẽ không tin tưởng, nhiều lời vô ích.” Tư Đồ Không Thành nhắm mắt, đem khoảnh khắc thất thổ vừa rồi giấu đi.

Ánh trăng lạnh lẽo, sợi tóc lẳng không bay múa, tiếng côn trùng kêu vang tắt ngấm.

“Cô Tuyết, ta thực hối hận vào buổi tối kia. . . đã gặp ngươi.” Tư Đồ Không Thành nhìn Hách Liên Cô Tuyết, ánh mắt bỗng phấp phấp, thanh âm của hắn nhẹ nhàng, như là nháy mắt có thể dung nhập vào đêm tối.

“Nga? Nguyên lai ngươi cũng hối hận a, thiếu minh chủ.” Hách Liên Cô Tuyết gần như không khống chế được cười điên cuồng, “Ngươi có biết hay không, ta càng hối hận ngày trước thiếu niên vô tri, đã yêu người trên thế gian này tối không nên yêu!” Nếu lúc trước không có một thiếu niên treo đèn chơi đùa xuất hiện trước mắt ta, nếu khi ấy ngươi nhấn tâm để ta chết trên tay đám súc sinh kia, nếu như đêm đó chúng ta chưa từng quen biết, có phải sẽ không có hôm nay. . .

Như hôm nay tựa thiên nhai xa xôi cách trở.

Tư Đồ Không Thành mạnh mẽ đẩy Hách Liên Cô Tuyết vào một gốc đại thụ, lá cây xanh biếc lác đác rơi rụng phủ xuống hai người.

“Cô Tuyết, ta thực hối hận, nếu lúc trước ta không gặp ngươi, sẽ không thống khổ đến hôm nay! Biết rõ chúng ta không thể ở cùng một chỗ, biết rõ ta căn bản không thể đi yêu ngươi, nhưng ta không thể kiềm chế! Không thể kiềm chế ngươi có hiểu hay không?! Muốn yêu nhưng lại không thể yêu, loại tư vị này ngươi biết có bao nhiêu thống khổ!”

Hách Liên Cô Tuyết dùng sức đẩy ra Tư Đồ Không Thành, xoay người một cái, đem hân áp trước mặt mình, thanh phật thủ ngọc trầm rơi xuống trên mặt đất, mặc phát rối tung, cùng hỏa hồng trường phát dây dưa một chỗ.

“Chỉ có thiếu niên vô tri kia khi còn trẻ trong lòng có yêu, thiếu niên trưởng thành, tình yêu của hắn sớm đã tiêu hao hầu như không còn, cũng mất đi năng lực đi yêu người khác! ‘Yêu’ rất xa xỉ, thiếu minh chủ, ta đã thề, căn bản sẽ không chạm vào những thứ xa xỉ không thuộc về ta! Vĩnh viễn cũng không dính líu! Ngươi nói muốn yêu nhưng không thể yêu, Hách Liên Cô Tuyết hiện tại ngay cả yêu cũng đều đánh mất, ngươi nhìn xem ai thống khổ hơn ai?!”

Tư Đồ Không Thành sắc mặt chợt chuyển sang trắng bệch, hắn tóm chặt lấy cổ tay Hách Liên Cô Tuyết, nhưng không ngờ nháy mắt phản chưởng, bị điểm huyết nói.

Y lẳng lặng nhìn hắn, bọn họ có một ngàn khả năng kết thúc tất cả, nhưng không một cơ hội có thể yêu nhau.

Trong giây lát, trên mặt hồ u ám phản chiếu một mặt bạch sắc, như lưu tinh cực nhanh lướt qua, cùng lúc đó, trong hồng mâu nháy mắt hiện lên một luồng u quang khác thường.

“Đêm đã khuya, thiếu minh chủ.” Ngữ khí Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng, tựa hồ người vừa rồi thất thổ giận không phải là hắn.

Ánh trăng皎皎 tỏa mát trong hồng đồng, tràn đầy lãnh phúng, lại như mộng huyền không thực, hắn nở nụ cười, yêu mị mà tà khí.

“Có biết tư vị đôi môi của nữ nhân kia không? Sách sách sách, thật sự là thơm mát cực kỳ, e rằng thiếu minh chủ đã vô phúc hưởng thụ.” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười tà lãnh, ngón trỏ vuốt ve anh mi của y, như thể ác linh trong đêm tối.

“Ngươi nói đêm hôm nay,ta nên làm thế nào ‘sủng hạnh’ vị hôn thê của ngươi mới hảo? Tiểu, nữ, hài tử nhỏ đã điều ngoa kia?”

Tư Đồ Không Thành khẽ nhắm hai mắt, tâm đau đến mức hắn khó có thể tiếp tục gánh chịu, mặc cho người trước mặt nói bao nhiêu lời tùy tiện khinh bạc, so ra đều kém một phần hoang lương trong lòng hắn.

“Thiếu minh chủ, hảo hảo bảo hộ ba tấm bảo đồ còn lại của ngươi, nếu có một ngày bị ta không cẩn thận lấy mất, đến lúc đó đừng trách ta không thông báo trước.”

Thân ảnh hỏa hồng lướt qua bên cạnh Tư Đồ Không Thành, biến mất trong bóng đêm yêu diễm, lời nói sau cùng chìm sâu trong gió, lại quanh quẩn thật lâu bên tai hắn:

“Tên rascal này không thể quay đầu, nếu ta đã chọn con đường này, vĩnh viễn sẽ không hối hận!”

38. Chương 38: Kế Trong Kế • Tâm Nhược Ẩn

Quang mang như lưu tinh vừa rồi mới lướt qua không phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà là dấu hiệu liên lạc của Ngạo Thần Cung.

Hồng bào như làn khói nhẹ, Hách Liên Cô Tuyết chỉ nháy mắt công phu đã hạ xuống một căn phòng được canh gác nghiêm mật, Vô Nhai cùng Tập Phong thần tình ngưng trọng, trên mặt đất hai cấm y nhân đang quỳ gối, toàn thân run rẩy.

Hồng mâu chợt hiện lên một tia khác thường, Cô Tuyết vùng chưởng bổ về hai thanh huyền thiết vô kiếm, chỉ nghe thấy hai tiếng vỡ nát vang lên, trong nháy mắt, đồ sứ trong phòng toàn bộ bị chấn vỡ, một đạo kim quang lóe lên, hần vươn tay bắt lấy tấm lệnh bài bị nội lực chấn bay rơi xuống.

Một đạo kim quang! Vì sao chỉ có một đạo kim quang xuất hiện?

Phượng Hoàng Song Lệnh, lại chỉ có Hoàng Vũ Lệnh giấu trong vô kiếm huyền thiết! Mà vô kiếm còn lại trống rỗng.

“Cung. . . cung chủ tha mạng, không phải thuộc hạ động tay chân, thỉnh cung chủ minh xét!” Hai cấm y nhân không khỏi chảy mồ hôi lạnh, căn bản không dám nhìn thẳng vào mặt hồng ảnh chói mắt kia, hai thanh vô kiếm qua tay bọn họ, quả thực không có ai đáng hoài nghi hơn.

“Cung chủ, thuộc hạ sau khi lấy được thứ này liền y theo phân phó, lập tức cùng các tòa sử hội họp, tuyệt không trì hoãn, thỉnh. . . Thỉnh cung chủ nhất định. . .”

“Câm miệng!” Một tiếng nghiêm lệ vang lên, hai người nháy mắt im bật, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Các người còn không có năng lực này Hách Liên Cô Tuyết hơi nhắm lại hai mắt, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Đến tột cùng là ai, có thể giấu diếm được phần đông tài mắt của Ngạo Thần Cung cùng mấy ngàn người tại Phượng Hoàng sơn trang, ở trên vô kiếm huyền thiết động tay chân, lấy đi Phượng Huyền Lệnh?

Hai thanh vô kiếm xuất hiện cùng lúc, như thế nào lại. . .

Hồng mâu đột nhiên mở ra, phù quang trong đấy mắt chợt lóe rồi biến mất.

“Thời điểm Hàn Thiếu Khanh đem huyền thiết tế thai lên đại đường, rốt cuộc trên đó có mấy thanh vô kiếm?”

Tập Phong hơi liếc mi, tựa hồ nhớ ra điều gì đó, “Là một thanh.” Sau lại ngừng một chút, “Vô kiếm còn lại là do Tạ Ngạo Thiên khi tặng Thiên Cực Kiếm cùng phóng lên.”

Hồng mâu híp lại, tràn ngập băng lãnh, “Tạ Ngạo Thiên mang đến mấy cái rương?”

“Bẩm cung chủ, thuộc hạ thấy rõ ràng hần mang tới hai cái rương vào Phượng Hoàng sơn trang.”

Mang tới hai cái rương. . .

Hừ, hảo một chiêu thâm long chuyển phượng, tiên hạ thủ vi cường a! Hồng bào chợt lay động, hỏa hồng trường phát không gió tự bay, hần xua tay ý bảo hai cấm y nhân đi ra.

Hơi thở băng lãnh âm thầm trong không gian an tĩnh di động.

Vô Nhai suy tư một hồi, phỏng đoán, “Nếu là như vậy, Tạ Ngạo Thiên hần là cũng biết bí mật giấu trong huyền thiết vô kiếm, không lẽ trước khi hần đưa lên Thiên Cực Kiếm đã đem Phượng Huyền Lệnh trộm đi?”

Hách Liên Cô Tuyết chuyển thân ngồi xuống, ngón tay thon dài cầm lên chén trà bằng ngọc, “Người nói đúng một nửa, nửa còn lại đã sai.”

Vô Nhai ngẩn ra, “Thuộc hạ nói sai một nửa?”

“Người trộm Phượng Huyền Lệnh không phải Tạ Ngạo Thiên.”

“Cung chủ làm sao khẳng định như vậy?”

“Người không lý giải được Hàn Thiếu Khanh.” Hách Liên Cô Tuyết thông thả nhấp một ngụm trà, thần nhiên nói, “Hần là loại người hành sự kín kẽ, đã dám cùng Tạ Ngạo Thiên hợp tác bày một hồi diễn che

giấu tai mắt kẻ khác, tuyệt không sơ sài, nếu Phượng Huyền Lệnh mất đi, Tạ Ngạo Thiên chẳng phải thành ra tự rước lấy phiền phức?”

Nhìn cặp hồng mâu đã khôi phục vẻ bình tĩnh, Vô Nhai mày kiếm giãn ra, “Chẳng lẽ. . . Cung chủ đã biết Phượng Huyền Lệnh hiện tại nằm trong tay ai?”

Hồng mâu đảo qua vỏ kiếm trống rỗng bị chấn nát, khoe miệng Hách Liên Cô Tuyết nổi lên một tia cười lạnh.

~*

~Thủy tạ tĩnh mịch, dương quang ấm áp trên mặt hồ phủ một tầng ban văn ánh vàng rực rỡ, hiện ra vẻ thê diễm cùng mê ly. (ban văn: sọc, vân; thê diễm: thê lương vs diễm lệ)

Bên dưới gốc hoa đào đỏ hồng như lửa, Lộng Nguyệt một thân bạch sắc y sam bằng tơ tằm đơn bạc, tử sắc phượng mâu phủ kín nhân nhạ sương mù, lại thoáng hiện quang mang khiến người ta sợ hãi.

Hắn một tay vòng qua eo lưng hồng y thiếu niên dưới thân, khoe miệng ẩn ẩn tiểu dung đùa bỡn, hơi thở cuồng dã hỗn loạn mùi rượu, từng nụ hôn thô bạo hạ xuống thiếu niên.

“Giáo chủ. . . Ân. . .” Phượng Tịch gần như thiếu dưỡng khí thở dốc, hắn biết Lộng Nguyệt uống say, sau khi trở về từ Phượng Hoàng sơn trang, Lộng Nguyệt vẫn nhìn hắn, từng chén một uống không ngừng, Phượng Tịch chưa từng thấy Lộng Nguyệt chấp nhất một loại rượu tên là Tương Tư Lệ đến thế, tửu thủy tràn qua khoe miệng tưới ướt đầm bạch y bào song người uống rượu vẫn hồn nhiên chưa hề phát giác.

Đôi mắt Lộng Nguyệt nửa nhắm nửa mở lộ vẻ mơ màng, phá lệ mê người, thân thể thon dài xinh đẹp như ánh trăng trong suốt lấp lánh, nhưng đôi tử mâu băng lãnh ngập tràn tà khí khiến Phượng Tịch cảm thấy sợ hãi, lần đầu tiên sợ hãi đến vậy.

Lộng Nguyệt nâng lên cằm Phượng Tịch, cúi đầu giày xéo cánh môi anh đào, không chút kiêng nể, lại như thất khống, không gì có thể ngăn cản.

“Giáo. . . giáo chủ, ba. . .” Thanh âm mảnh mai yếu đuối cùng tiếng bạt tai vang lên đồng thời, Phượng Tịch đột nhiên mở to hai mắt, không thể tin nhìn người vừa vung tay đánh hắn.

Song không đợi hắn kịp phản ứng, Lộng Nguyệt bóp chặt yết hầu của hồng y thiếu niên, tử mâu băng lãnh không chút độ ấm, “Người dám hôn nữ nhân kia!”

Cái tát tàn nhẫn cùng tiếng gầm lên giận dữ khiến Phượng Tịch thoáng chốc trắng bệch, “Ta không. . .”

Lộng Nguyệt lại điên cuồng hôn lên môi Phượng Tịch, đầu lưỡi càn quấy khuấy động địa phương nhỏ hẹp chỉ thuộc về hắn, ý thức Phượng Tịch bắt đầu mơ hồ, nhưng trước một khắc hắn sắp hôn mê, một thanh âm từ tĩnh thô bạo vang lên. . .

“Sau này nụ hôn của ngươi đều là của ta, chỉ có thể cho ta!” Lộng Nguyệt giật mạnh mái tóc Phượng Tịch, kéo hắn lên, lạnh lùng nhìn xuống khuôn mặt thiếu niên, “Người có biết hay không. . . đêm hôm đó người chân chính cứu ngươi là ta! Nhưng ngươi vì cái gì không quay đầu lại nhìn ta lấy một cái? Người thiếu ta một cái mệnh có biết không!”

Đôi mắt đỏ tươi của Phượng Tịch thâm tình nhìn tương dung nhan phong hoa tuyệt đại kia, Lộng Nguyệt chột vung tay lên, Phượng Tịch như cơn gió bị ném ra ngoài, thân mình nhu nhược của thiếu niên đụng mạnh vào một gốc đại thụ, đánh thức Dạ Phi Yến nằm trên cây vẫn đang giả ngủ.

“Tiểu độc vật, ngươi cũng thất sủng?”

Phượng Tịch gian nan đứng dậy, nét cười tràn ngập bị ai, cặp tử mâu kia băng lãnh làm hắn tâm toái, lúc này đây, hắn rõ ràng nhìn thấy người trong đôi tử phách phượng nhãn chiếu rọi hào quang mê ly kia, không phải hắn.

“Vì cái gì. . .” Yết hầu khô khốc khó khăn bật ra vài tiếng, lòng đỏ kị cuộn cuộn dâng trào, một hàng lệ âm thầm trượt dài trên gò má. . .

~*

~Dạ Phi Yến xoay người nhảy xuống cây, phượng nhãn giương lên, hướng lương đình đi đến.

Bóng cây phát phơ trong gió, khắp khu vườn phù hoa diễm liễu đan xen, nước hồ màu phỉ thúy phản chiếu bầu trời lam nhạt.

Lộng Nguyệt lười biếng tựa mình trên cấm tháp, áo mỏng khoác hờ trên người, lộ ra khớp xương quai xanh trắng như bạch ngọc, phượng mâu lóe lên quang mang yêu tà, khóe miệng hàm chứa ý cười nhìn Dạ Phi Yến, khôi phục thần thái như trước, vẻ ngoài bình tĩnh như thể vừa rồi căn bản không có chuyện gì phát sinh.

“Giáo chủ đại nhân, ta thật đúng là bội phục ngươi, tiểu độc vật kia theo ngươi cũng được chừng một năm, nói vút bỏ liền vút a?”

Lộng Nguyệt cười ôn nhu, hần phát tay cho lui nha hoàn chung quanh, tử phát mềm mại an tĩnh trút xuống trên bạch y bào.

“Tính thời gian, độc mỹ nhân kia cũng nên phát hiện chuyện Phượng Huyền Lệnh mất tích.” Dạ Phi Yến ánh mắt vừa chuyển, hần ghé vào bên cạnh cấm tháp Lộng Nguyệt đang nằm, bộ dáng đáng thương nói, “Ta lần này mạo hiểm tính mạng đắc tội độc mỹ nhân, nếu lại bị hần bắt lấy ‘bức cung’, nhất định thi cốt vô tồn, ngươi đừng nói là sẽ nhẫn tâm nhìn tiểu yến tử của ngươi chết thảm dưới độc thủ của độc mỹ nhân, hời phi yên diệt đi!”

“Tặc yến tử.” Lộng Nguyệt hơi liếc mắt, thú vị quan sát ánh mắt ngây thơ vô tội tràn đầy thâm ý của Dạ Phi Yến, “Ngươi muốn bốn tọa làm thế nào?”

“A ha ha. . . Không hổ là giáo chủ đại nhân a, liếc mắt một cái liền. . .” Dạ Phi Yến vẻ mặt tươi cười vô hại, “Giáo chủ đại nhân cao cao tại thượng, ta sao dám sai phái ngươi làm cái gì, ta chỉ là sợ hãi thủ đoạn của độc mỹ nhân kia, nếu giáo chủ có thể. . .”

Phượng mâu khẽ nâng, “Có thể thế nào?”

“A ha ha. . . Ý của ta là ‘nếu’, nếu như có thể làm cho độc mỹ nhân kia. . . A! Vô lâm chúng ta đây chẳng những thái bình, Nhật Nguyệt Giáo cũng có thể. . .”

“Có thể thế nào?” Lộng Nguyệt ngắt lời Dạ Phi Yến, thần thái vẫn biếng nhác như trước, khẩu khí tràn đầy khinh thường.

“Ý của ta là, nếu độc hạt mỹ nhân có thể thần phục dưới chân Lộng Nguyệt ngươi, Ngạo Thần Cung từ nay về sau biến mất, vậy ngươi chẳng những có thể ‘tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả’ nhất thống giang hồ xưng bá vô lâm, Dạ Phi Yến ta cũng không cần phải ngày ngày lo lắng e sợ rơi vào tay Ngạo Thần Cung, sau đó bị Hách Liên Cô Tuyết chinh đến chết đi sống lại đi đời nhà ma, chuyện tốt như vậy vẹn toàn đôi bên lại nhất cử lưỡng tiện chẳng lẽ ngươi không muốn làm?”

Dạ Phi Yến khẽ cắn môi, đem những lời hần suy nghĩ hồi lâu nén ép trong lòng mang theo lá gan một hơi nói hết, cho dù có chút phóng đại lại thêm ý tứ giật dây ma đầu, nhưng nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình có thể đảm bảo, hần liền ba hoa mà mặt không đỏ tâm không khiêu.

Lộng Nguyệt cười khê, đáy mắt phá lệ sáng ngời, “Tặc yến tử, bốn tọa nghe ngươi nói. . . thật sự là vẹn toàn đôi bên a.”

“Ha ha, Dạ Phi Yến ta dĩ nhiên là vì sự nghiệp thống trị thiên thu của giáo chủ mà lo lắng chu toàn. . .” Đương nhiên là dưới tình huống mạng nhỏ của mình được bảo đảm.

“Bất quá. . .” Ngón tay thon dài của Lộng Nguyệt nâng lên chiếc cấm Dạ Phi Yến, nhãn thần mỹ lệ mang theo một tia hứng thú, có chút đùa cợt đầy ác ý, “Bốn tọa nếu tái xuất giang hồ, không người cổ động phải chăng rất là tịch tịch?”

Ngươi đại ma đầu này còn sợ không có ai ‘cổ động’! Dạ Phi Yến đột nhiên đứng thẳng người, “Ngươi có phải lại muốn giết vài người hoạt động gân cốt, nhiễm huyết một phen ngươi mới vui vẻ?”

“Vậy có là gì!” Khóe miệng Lộng Nguyệt nổi lên tiểu ý tà mị, tử mâu híp lại, hào quang chợt lóe, “Nếu Ngạo Thần Cung chủ đến cổ động, bốn tọa sẽ không tịch tịch.”

Hạnh hân, không cần người lo lắng, chỉ cần các người hai tên đại ma đầu chỉ sợ thiên hạ không loạn tồn tại, giang hồ này muốn tịch mịch cũng khó! Dạ Phi Yến đang nghĩ ngợi, hân nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt mầu kia.

Khuôn mặt tuần tú của Dạ Phi Yến nháy mắt nhiễm một tầng đỏ ửng, trái tim lại chậm nửa nhịp, “Giáo chủ, người nhìn ta làm gì a?”

Cặp tử mầu yêu tà tản ra phong tình vạn chủng, thoáng hiện quang mang thâm trầm.

“Người. . . Người không phải sẽ. . .” Dạ Phi Yến trong giây lát như ý thức được điều gì, vừa muốn thi triển khinh công thoát đi, chỉ thấy eo lưng bị một căn ngân tuyến rất mảnh cuốn lấy, lập tức như trận gió bay tới trước mặt bạch y nam tử.

Lộng Nguyệt vươn tay nắm lấy phần gáy Dạ Phi Yến, như túm một con mèo nhỏ nhấc tới trước mặt mình, hân cười tà mị, đôi mắt hẹp dài hơi khép lại, “Tặc yến tử, bốn tọa còn chưa lên tiếng cho người đi, như vậy phải chăng rất không có quy củ?”

Dung nhan như ngọc trác gần trong gang tấc, tuần mị đến mức gần như cướp đi hô hấp của Dạ Phi Yến.

“Người. . . Người không phải là muốn. . . bắt ta đi. . .” Dẫn độc mị nhân kia lên sân khấu?

“A a.” Lộng Nguyệt cười tà khí, “Theo bốn tọa lâu như vậy, tặc yến tử người cũng học được chút thông minh.”

Dạ Phi Yến thần tình nóng nảy, hai mắt đăm lẹ lưng trông nói, “Người nếu muốn bày trò mượn đao giết người cứ việc nói thẳng, người biết rõ một thân xương cốt gãy vụn lần trước của ta là do Hách Liên Cô Tuyết ban tặng, độc mị nhân kia rất thông minh, lần này Phượng Huyền Lệnh mất đi, hân khẳng định sớm đã hoài nghi ta làm, người còn muốn ta chui đầu vào lưới, nếu lại bị hân bắt lần nữa, Dạ Phi Yến ta phỏng chừng ngay cả tro cốt cũng tìm không được!”

Lộng Nguyệt vỗ vỗ hai má Dạ Phi Yến, “Yên tâm, bốn tọa sẽ bảo vệ người.”

“Đừng gạt ta!”

Lộng Nguyệt đứng dậy, bạch y bào trong gió xẹt một đường bạch ảnh, thanh âm xa xa vọng lại

“Người đã không muốn đi, vậy bốn tọa nghỉ ngơi thêm năm năm tám năm, chờ Hách Liên Cô Tuyết san bằng toàn bộ võ lâm, khi đó đừng trách bốn tọa thế đơn lực bạc không làm gì được hân, những ngày an lành của tặc yến tử người cũng chấm dứt. . .”

Hoa đào hỏa hồng rơi xuống mặt nước, nhộn nhạo nổi lên từng đợt gợn sóng, tiếng gió lưu luyến, ôn nhu dịu dàng.

“Ta từ khi gặp người cho tới bây giờ đều không có ngày nào an lành! Mỗi ngày nhìn thấy người cùng tiểu độc vật tình chàng ý thiếp ý ôi một chỗ, ta con mẹ nó đều không thoải mái!”

“Còn có, người đừng gặp một người liên thích một người được không? Ta Dạ Phi Yến so ra cũng không kém bất cứ nam sủng nữ sủng nào của người, sống hai mươi năm chỉ có một mình người khiến ta động tâm, ta giúp người tiêu bảo bối nhiều như vậy nhưng bao giờ cũng bỏ qua ta!”

Bên trong vườn yên tĩnh không tiếng động, chỉ có một người đang nhẹ giọng nói thầm.

“Người ma đầu kia đến khi nào mới biết quan tâm đến sinh tử của người khác? Nếu người lần này thật sự bảo hộ ta, ta Dạ Phi Yến thế cả đời không cưới thê tử, vĩnh viễn theo bên cạnh người, có đuổi cũng không đi!”

“Nếu ma đầu người lại đùa bỡn ta, đến lúc đó đừng trách ta không chống đỡ được thủ đoạn của độc mị nhân, đem người khai sạch, hơn nữa, vốn thân Phượng Huyền Lệnh là do người sai sử. . .”

Dạ Phi Yến vẻ mặt ủy khuất, nhỏ giọng than thở, “Quên đi, có nói người cũng không nghe được, tóm lại Yêu Nguyệt người là một cái đại họa hại nước hại dân!”

Phượng nhãn mê mang phủ kín sương mù nhàn nhạt, Dạ Phi Yến thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

39. Chương 39: Phong Khiếu Thanh Động

Trong phòng huân hương tràn ngập, từng đợt dương quang xuyên qua ô cửa mà vào, bạch y nam tử dung nhan như điêu khắc từ bạch ngọc, phượng mâu hẹp dài lưu chuyển tử sắc quang mang yêu diễm.

Lộng Nguyệt đứng bên cửa sổ, tử phát mềm mại tỏa sáng lấp lánh, Tinh Hồn cùng Nguyệt Hồn đứng phía sau hắn, hình xăm lục mang tinh cùng trăng lưỡi liềm lạnh lạnh chói mắt.

Hơi thở băng lãnh trôi nổi giữa không trung, mấy chục danh huyền y nam tử phân ra đứng hai bên, thân hình thẳng tắp, mắt sáng như đuốc.

“Giáo chủ, Phi Ưng Đường là một trong tam đường dưới trướng Nhật Nguyệt Giáo chúng ta, Lăng Lung vừa chết, Phi Ưng Đường hiện tại không người quản chế lâm vào tình huống hỗn loạn, không chỉ như vậy, tại các chi nhánh do Thanh Minh Các quản hạt giáo chúng nhân tâm rối loạn, mặt khác Hàn Thiệu Khanh bí mật cho người giám thị nhất cử nhất động của Thanh Minh Các, chỉ e tình thế bất lợi cho chúng ta.”

Nguyệt Hồn cung kính nói, “Sĩ Hổa Đường truyền đến tin tức, chuyện Lăng đường chủ chết thảm ở Phượng Hoàng sơn trang sớm đã truyền khắp giang hồ, bảy mươi hai phân đà thủ lĩnh của Nhật Nguyệt Giáo chúng ta rải rác vô lâm Trung Nguyên đều vội vã muốn gặp giáo chủ, thời gian cụ thể hy vọng giáo chủ sớm định đoạt.”

“Vài vị trưởng lão vì không thể phá Tinh Nguyệt Trận của giáo chủ, đã ở bên ngoài đóng giữ vài ngày, các trưởng lão mệnh thuộc hạ chuyển cáo, nếu giáo chủ không xuất hiện ổn định nhân tâm, áp dụng kế sách, Ngạo Thần Cung kia sớm muộn sẽ có một ngày san bằng Nhật Nguyệt Giáo, nếu thực đến lúc đó, Hách Liên Cô Tuyết thống lĩnh thế lực trung gian cùng vô lâm hắc đạo, việc chinh phục Thiên Địa Minh đã trong lòng bàn tay, Tứ linh đồ chắc chắn cũng rơi vào tay hắn.”

Tinh Hồn điều chỉnh sắc mặt, dừng một chút rồi nói, “Phong trưởng lão đặc biệt mệnh thuộc hạ nhắc nhở giáo chủ, hy vọng giáo chủ không quên lời thề từng ở trước bia mộ ưng thuận qua.”

Lộng Nguyệt xoay người, khóe môi khẽ nổi lên một tia cười tà mị, tử mâu lạnh lẽo như hàn đàm, hắn hơi rũ mắt, ngẫm nghĩ một hồi.

Hách Liên Cô Tuyết, bốn tọa lần này thực đúng là thành ‘điều’ bị người bắn trúng, vậy. . . chúng ta cũng nên vui đùa một chút.

“Tinh Hồn.” Tử mâu ngả ngón, “Truyền lời cho Vô Lệ, ba ngày sau phải hồi giáo, mặt khác phái Thương Mạch tạm quản sự vụ Tây Vực.”

“Nguyệt Hồn, phân phó xuống dưới, lệnh cho bảy mươi hai phân đà thủ lĩnh cùng Phi Ưng, Phong Long, Sĩ Hổa giáo chúng tam đường ba ngày sau tề tụ tại Nhật Tâm Điện đợi mệnh.”

Lộng Nguyệt thân nhiên giao công đạo hai câu, liền âm trầm rời đi, nhưng khắp phòng đã tràn ngập áp lực vô hình.

Tinh Hồn cùng Nguyệt Hồn ở bên người Lộng Nguyệt đã mười mấy năm, có khi chỉ cần một ánh mắt, thậm chí một câu nói của hắn bọn họ đã hiểu được thâm ý, Lộng Nguyệt hạ đạt ý chỉ cho tới bây giờ đều là lời ít mà ý nhiều, tại thời điểm cùng các trưởng lão và đường chủ nghị sự lại trầm mặc ít lời, đến lúc ra quyết sách cuối cùng, một nụ cười của hắn hoặc là một câu nói đơn giản đã chỉ phối định luận hết thủy đại quyền sinh, sát, đoạt, diệt!

Hình xăm trên cổ tay lấp lánh tỏa sáng, bọn họ đã biết, ba ngày sau, một cự long trong chốn vô lâm trước mặt thế nhân lại một lần nữa xuất hiện.

~*

~“Cung chủ tin tưởng Phượng Huyền Lệnh ở trong tay Lộng Nguyệt?”

Hồng mâu khẽ nhắm mở ra, làn mi dài theo gió hơi rung động, tản ra nhàn nhạt ám ảnh, “Nếu không có hần sai sử, tử yển tử không biết sống chết kia cũng không có lá gan lớn như vậy.” Hách Liên Cô Tuyết nhìn về phía Tập Phong, lạnh lùng nói, “Huống chi, người chẳng lẽ không cảm thấy vị đạo trên võ kiếm sao?”

Tập Phong cùng Điệp Triệt sửng sốt, “Mùi vị gì?”

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Một cổ mùi vị ghê tởm.”

Điệp Triệt trong lòng thầm bật cười, tứ đại tòa sử bọn họ, trừ bỏ Tuyết Ảnh, ba người kia đều là từ nhỏ cùng vị cung chủ này lớn lên, rất rõ ràng một vài đặc tính cổ quái của hần.

Điệp Triệt còn nhớ hồi trước, thiếu cung chủ trầm tĩnh nội liễm đối với một vài mùi vị phá lệ miễn cảm, có một lần nàng từ ngoài cung mang vào một số chủng hoa mẫu đơn trồng trong hoa viên của Ngạo Thần Cung, kết quả Hách Liên Cô Tuyết ngửi thấy mùi hoa mẫu đơn nở rộ, toàn thân đều không thoải mái, cuối cùng trong cơn tức giận hần tung một chưởng đem tảng lớn mẫu đơn phách bay, từ đó Điệp Triệt sợ tới mức không dám tùy tiện mang hoa lạ vào trong cung.

Cái mũi cung chủ từ nhỏ đã rất linh, hương vị có nhạt đến mấy cũng có thể phát hiện, Điệp Triệt phỏng chừng vị đạo trên võ kiếm kia nhất định khiến hần cực kỳ không thích, cho nên mới miễn cảm như thế.

Lộng Nguyệt vang danh ‘Thánh thủ độc tiên’, rất nhiều loại độc của hần đều chứa kỳ hương, khi Dạ Phi Yển thấu Phượng Huyền Lệnh, nhất định cũng dựa vào độc vật của Lộng Nguyệt mới thuận lợi đắc thủ, nếu không sẽ khó có thể hành sự thần không biết quỷ không hay như vậy.

“Cung chủ, Phượng Huyền Lệnh kia. . .”

“Gấp cái gì?” Hách Liên Cô Tuyết ngữ khí thản nhiên, “Không đến vài ngày nữa, Lộng Nguyệt sẽ rời khỏi cái ổ hồ ly của hần.”

Điệp Triệt rốt cuộc cũng rõ ràng, nguyên lai mục đích bọn họ đi Phượng Hoàng sơn trang, không chỉ để đoạt được Phượng Hoàng Song Lệnh cùng Hàn Linh Xu, còn có một lý do khác là bức Lộng Nguyệt rời núi.

Lăng Lung tang mệnh tại Phượng Hoàng sơn trang, tất sẽ khiến Nhật Nguyệt Giáo im ắng ba năm chấn động không nhỏ, Lộng Nguyệt vì ổn định nhân tâm, không thể không tái xuất giang hồ, đem thể lực dưới trướng rải rác khắp Trung Nguyên một lần nữa quy về nhất thể, trọng chính Nhật Nguyệt Giáo.

Kế hoạch một mũi tên hạ tam điều vốn thiên y vô phòng, nhưng không ai biết, Phượng Hoàng Song Lệnh lúc này chia ra nằm trong tay hai người, mặc cho ai cũng không thể danh chính ngôn thuận thu phục thể lực trung gian.

Hồng mâu bỗng hiện lên hàn khí như thiên niên băng phong Lộng Nguyệt, người luôn phá hư hảo sự của ta!(Anh cũng phá người ta mà, hị hị)

Ngay lúc đó, một đạo lam ảnh lướt đến phía sau Hách Liên Cô Tuyết, vẻ mặt tuấn lãng, “Cung chủ.”

“Sự tình lo liệu thế nào?”

Vô Nhai cung kính nói, “Thuộc hạ đã truyền lời tới Phượng Hoàng sơn trang, chỉ là Hàn Thiếu Khanh. . .”

“Hần làm sao?”

“Hần vẫn chưa hồi đáp. . .”

“Hần là ngất đi vẫn chưa tỉnh lại.”

Vô Nhai không khỏi nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy Hàn Thiếu Khanh hộc máu bất tỉnh, có chút ngơ ngẩn, lập tức dừng một chút, “Cung chủ cho rằng Hàn Thiếu Khanh sẽ hợp tác cùng chúng ta sao?”

“Hần không muốn cũng phải chấp nhận.” Hồng mâu híp lại, ản ản quang mang tà ác lạnh lẽo, “Hàn Thiếu Khanh không phải không rõ ràng, Hàn Linh Xu còn nằm trong tay bản cung, nếu hần không hợp tác, vậy bản cung đành phải cùng Nhật Nguyệt Giáo chủ bước lên một chiếc thuyền, hợp nhất Phượng Hoàng Song Lệnh, đến lúc đó hành động đầu tiên sẽ là diệt Phượng Hoàng sơn trang!”

Hồng bào như một đoàn tà ác chi hỏa lạng lẽ thiêu đốt, ở dưới chân trời u lam thủy sắc rạng rỡ lay động, Hách Liên Cô Tuyết xoay người rời đi, thân ảnh phiêu diêu khiến gió mát thêm vài phần mị hoặc, sương mù như thể bị đóng băng.

Điệp Triệt hít một hơi, nàng đã sớm không dám nhìn thẳng đôi mắt lãnh liệt băng hàn kia, trừ bỏ dự vọng chinh phục cùng màu yêu hồng thị huyết, nàng cơ hồ không còn nhìn thấy bất cứ màu sắc tinh thuần nào khác.

Rốt cuộc nàng không còn được nghe một hài tử hồn nhiên trong sáng, trong đêm tối hô Diệp Triệt tỷ tỷ, rốt cuộc nhìn không thấy nụ cười thuần tịnh tối mỹ lệ trên thế gian.

Hài tử từng ở bên dưới Đoạn Tình Nhai trải qua sự lột xác kinh thể trong cõi nhân sinh, từ đó về sau vô tình vô ái, từ đó về sau linh hồn trụ nhập huyết trì, sinh tồn trong tiếng thở dài tuyệt vọng cùng cừu hận khắc cốt minh tâm, vạn kiếp bất phục.

Băng thiên lâu thai tuyệt tình ái

Ngọc toái cung môn đoạn tình tràng.

40. Chương 40: Cường Thế Quạt Khởi

Ngọc lâu kim điện, mái đỏ ngói xanh, vào ngày hôm nay sau ba năm, lâu đăng trong cung điện một lần nữa được thắp sáng, vẻ rực rỡ phồn hoa chói mắt, thủy ngọc lưu đàn tán ra ánh sáng diễm lệ.

Từ xa nhìn lại, đằng sau làn ba quang bao phủ hiện ra một tòa thành trì sừng sững phảng phất như thần minh quan sát đại địa vạn vật, nguyên bản lớp ngói bằng ngọc lưu ly dưới lớp sương mù quanh năm không đổi lấp lánh linh quang hoa mỹ, xuyên qua đám người đông nghịt san sát bên lầu thai, rất nhanh lan tới Nhật Tâm Điện.

Mị ảnh thanh phong, chiếc cầu ải trong sương khói nổi thẳng đến Nhật Tâm Điện, thị nữ cầm ly tách mà đứng, như lạc thần minh hải.

Bảy mươi hai danh đà chủ cùng Phi Ưng, Sí Hỏa, Phong Long tam đường mấy ngàn giáo chúng phân ra đứng hai bên đại điện, ngẩng đầu nhìn lên vị trí tối cao, bức rèm che rủ xuống đất, phù dung trưởng thướt tha tĩnh lặng, mặt trên thêu cẩm yên phượng hoàng đem bóng người phía sau bức rèm ẩn ẩn chiếu rọi.

Chỉ thấy nam tử trên nơi tối cao mặc tử sa cẩm bào, vạt áo màu tử kim kéo dài lan tới bên dưới bậc thang, hần nằm nghiêng trên cẩm tháp nạm vàng khoan thai hoa quý, vẫn như cũ cầm trong tay kim tôn, không chút để ý uống từng ngụm rượu, bộ dáng biếng nhác mà ma mị.

Phía trước màn châu đứng hai vị hắc y nhân, một nam một nữ, nam tử đội hắc sắc đầu bông, nữ tử hắc sa che mặt, dung mạo hai người đều bị lớp vải đen che khuất, chỉ có hình xăm lục mang tinh cùng trăng lưỡi liềm trên cổ tay lóe lên hàn mang lạnh lẽo.

Trà hương nhàn nhạt phiêu động, đám thị nữ vận sa quần bằng lụa hoa, cầm trong tay bồ phiến, túc mục mà trang nghiêm. (túc mục: nghiêm túc, trang trọng; bồ phiến: quạt làm từ lá cây hương bồ)

Sự tĩnh lặng tràn ngập khí tức áp bách kéo dài liên tục chừng một canh giờ, chỉ cần nam tử trên chủ vị không nói lời nào, đại điện gần vạn con người không một ai dám phát ra âm thanh, bọn họ nhìn lên vị thần nơi tối cao trong lòng, trong mắt mỗi người đều tràn ngập kính sợ.

Nam tử khước miệng mỉm cười, tà mị mà yêu dị, dáng nằm nghiêng phác nên đường cong tuyệt diệu.

Gần một canh giờ, hần vẫn không đưa mắt nhìn bên dưới đại điện, phảng phất như đang chờ đợi điều gì. . .

~*

~Khi Vô Nhai chạy vội tới Hồng Phong Uyển, cảnh tượng trước mắt khiến hần tâm thần rung động.

Trên mặt đất nằm một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, đầu bị chém thành hai nửa, tựa hồ máu còn chưa chảy ra đã mất mạng.

Vô Nhai nửa quỳ nửa ngồi phía trước thi thể, hơi liễm mi, bởi vì người chết chính là Thiên Môn phó môn chủ, Hạ Hiên.

Vô Nhai thân là Ngạo Thần Cung Thiên Môn thủ lĩnh, phó môn chủ chết thảm, thế nhưng hắn hoàn toàn không hay biết.

“Xem đủ chưa?” Thanh âm lạnh lùng theo làn môi mỏng thản nhiên tràn ra, “Một canh giờ trước, thi thể Hạ Hiên được phát hiện treo tại cửa cung.”

Vô Nhai ngẩn ra, võ công của Hạ Hiên gần với tứ đại tòa sử của Ngạo Thần Cung, Thất Hồn Tác vừa xuất câu hồn đoạt phách, nổi tiếng giang hồ, hôm nay lại vì một đao mà mất mạng. . .

Không chỉ như vậy, hung thủ còn treo thi thể trên cửa cung, chẳng phải là rắp tâm khiêu khích Ngạo Thần Cung?

Thử hỏi khắp giang hồ, có mấy người dám làm như vậy?

“Nhìn xem đao pháp của người này.”

Vô Nhai cẩn thận quan sát miệng vết thương, lưỡi đao rất mỏng nhưng không thiếu sắc bén, miệng vết thương hiện lên tử hắc sắc, gập máu ngưng kết.

“Tu La Đao!” Vô Nhai đột nhiên ngẩng đầu, “Là hắn. . .”

Hách Liên Cô Tuyết xoay người lạnh lùng nói, “Người biết là ai?”

Vô Nhai hơi rũ mi, trong mắt thoáng hiện thần sắc phức tạp, “Phong Hành Vô Lệ.”

Phong Hành Vô Lệ, nhân xưng ‘Huyết la sát’, một thanh Tu La Đao từng huyết tẩy Đường Môn, là sát thủ đứng đầu của Nhật Nguyệt Giáo, chẳng qua từ khi Lộng Nguyệt thoái ẩn giang hồ ba năm về trước, hắn giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không chút tin tức.

Lộng Nguyệt làm việc từ trước đến nay đều cẩn thận, lần này lại để sát thủ lưu lại manh mối rõ ràng như thế, nhất định là cố ý để người phát hiện.

Hách Liên Cô Tuyết khẽ nhắm hai mắt, khí tức chợt trở nên u lãnh.

Ra tay thật nhanh a. . . Hắn biết rõ, động tác lần này của Lộng Nguyệt, đơn giản là để trả đũa Ngạo Thần Cung, đồng thời cũng muốn trấn an Nhật Nguyệt Giáo giáo chúng, báo cừu Lãng Lung chết thảm.

Hồng mâu chợt lóe lên một đạo quang mang âm hàn, “Vô Nhai, đi Minh Thần Điện.”

Hồng bào như hỏa vân nháy mắt biến mất, phiến phiến hồng phong vỡ nát như toái ngọc.

~*

~Hương khói bông bành lan tỏa, một đạo lam ảnh phiêu hốt bay vọt tới bậc thang thứ hai trên chủ vị tối cao trong đại điện, chỉ thấy sau lưng hắn đeo một thanh trường đao dài ba thước, chuôi đao bằng vàng, vỏ đao cũng không che được phong mang sắc bén của cương thiết trải qua thiên chuy bách luyện, hàn khí dày đặc.

Dung nhan tuấn lãng cũng giống như đao của hắn, lãnh liệt như tuyên, vô tiểu vô lệ. (‘tuyên’ ở đây là suối nước, chắc là thành ngữ @@)@)

“Vô Lệ tham kiến giáo chủ.” Nam tử quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ.

“Đã xong?” Thanh âm biểng nhác từ phía sau bức màn che truyền tới.

“Thuộc hạ một đao đoạt mệnh.”

“Thi thể đâu?”

“Còn đang ở đại môn của Ngạo Thần Cung.”

Tiếng cười như dòng suối mát quanh quẩn trong đại điện, thanh âm kia trầm thấp du dương, mị hoặc tâm hồn, dường như đối với kết quả này rất mãn ý.

Lúc này, tấm màn được vén lên, một làn hương khí yêu diễm tản mát khắp đại điện, Lộng Nguyệt đứng dậy, thân hình sừng sững cao ngất, khí tức tà mị ma dã giống như vận luật dần dần nhộn nhạo, trong ánh mắt lộ ra vẻ lãnh khốc kiệt ngạo vô bì.

Mị tử yêu đồng, tử sa linh bào.

Bầu không khí ngưng kết pha lẫn sự tức mịch trang nghiêm của chúng nhân đang hồi hộp nín thở.

“Tham kiến giáo chủ ” Vào một khắc nam tử xuất hiện trước mặt kia, chúng nhân tề thanh lễ bái, thanh âm như từng đợt thủy triều ùn ùn kéo tới, phát ra hết thủy sùng kính cùng ngưỡng mộ ẩn sâu trong nội tâm.

Lộng Nguyệt hơi nâng lên tay phải tỏ ý, “Bốn tọa triệu tập chư vị đến đây là có một vài sự tình quan trọng muốn tương cáo!”

Chúng nhân ngẩng đầu, phảng phất như đang nhìn lên một vị thần cao cao tại thượng.

Thần điện mịt mờ mây khói, nam tử ở trên cao kia chính là giáo chủ của bọn hắn. . .

Là bá chủ tối cao trong cảm nhận của bọn hắn, là vương giả không ai có thể địch nổi, là thần linh ngạo thị thiên hạ.

Thần sắc Lộng Nguyệt cực kỳ đậm đặc, nhưng trong ánh mắt yêu tà ẩn ẩn khí phách cùng uy nghiêm không thể kháng cự.

Thánh thủ độc tiên, cái thể yêu ma.

Tư thái hào hùng bề ngỗ, hấn bằng thủ đoạn thiết huyết trong chốn võ lâm phiên vân phúc vũ, tiêu diệt những thế lực không muốn quy phục, bình định phản loạn trong giáo, một cước rung chuyển cả vùng Trung Nguyên, cho dù yên lặng ba năm, nhưng vẫn như trước khiến nhân sĩ giang hồ vừa nghe danh đã biến sắc.

Trong thế giới của Lộng Nguyệt, chỉ có chinh phục.

Chinh phục hết thảy những thứ nên thuộc về hắn.

“Thiên hạ quy tâm, duy Nhật Nguyệt độc tôn!” (quy tâm = quy phục)

Thanh âm tràn trề khí phách, phảng phất như thệ ngôn của thiên thần.

.

Cùng lúc đó, ở Ngạo Thần Cung thiên địa biến ảo.

Khắp nơi đều là núi rừng nguy nga đồ sộ, phản xạ tuyệt quang ngân bạch từ thông thiên trường giai bằng bạch ngọc cho đến tận Minh Thần Điện. (trường giai: bậc thang dài)

Tuyệt yên bốn phía, mây mù trôi nổi trên đại điện bằng lãnh phảng phất như tiên cảnh, có bốn người đứng ở hai bên kim điêu hoa tháp, ánh mắt lãnh liệt không khỏi khiến chúng nhân dưới điện có chút co quắp. (tuyệt yên: chắc là khói trắng như tuyết)

Bọn họ, chính là Tứ đại tòa sử dưới trưởng Hách Liên Cô Tuyết, phân biệt chấp chưởng Thiên Môn, Địa Môn, Minh Môn, Âm Môn.

Bỗng nhiên, ánh nến thấp sáng đại điện khẽ lay động, bóng ảnh trong tuyết điện run rẩy phiêu hốt, một đạo thân ảnh màu hỏa hồng bay vọt tới chủ vị tối cao trên đại điện, chuyển thân ngồi xuống, vạt trường bào diễm hồng từ không trung hạ lên hoa tháp tinh xảo.

Mặt hỏa hồng kia phảng phất khiến thiên địa đều lâm vào chấn động, thiêu đốt chúng nhân bên dưới đại điện, hồn phách tuyên thệ sống chết tình nguyện trung thành.

“Tham kiến cung chủ ” Chúng nhân nhất tề quỳ xuống, thanh âm tràn ngập sùng kính chấn động vân thiên.

Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy ra hiệu, giống như một đoàn liệt hỏa nóng bỏng sôi trào, song dung nhan tuyệt sắc lại băng lãnh không một tia ấm áp.

Ánh mắt chúng nhân đều hướng mặt diễm hồng nhìn lại, trung thành mà tôn kính, không ai dám nhìn thẳng cặp hồng mâu băng hàn lãnh khốc kia.

Thị huyết ma đầu, vô lâm giao long.

Chỉ ba năm thời gian, hắc dẫn dắt đệ tử Ngạo Thần Cung lẫn lộn trong huyết tinh, đem Ngạo Thần Cung nguyên bản lung lay sắp sụp đổ đi lên bảo tọa vô lâm quyền uy. . . Trong ba năm, hắc thiêu đốt một nửa giang sơn vô lâm, trong chốn giang hồ sáng tạo nên một thần thoại.

Hắc là cung chủ của chúng ta. . .

Trong tâm khảm bọn hắc, đó chính là truyền kỳ không người có thể thay thế.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, quân lâm thiên hạ, chi vi Ngạo Thần!”

Thanh âm lãnh liệt vang lên, áp đảo hết thảy.

~*

~Thần thoại vĩnh viễn lưu truyền luôn mang theo lực lượng mê hoặc tâm hồn, truyền kỳ khắc cốt minh tâm luôn pha lẫn ký ức khó có thể quên lãng.

Làn gió thanh lãnh, chân trời một màu thương lam, tháng ba dương xuân, giang hồ nhìn như bình tĩnh dưới mùa xuân ấm áp tẩy lễ lại ẩn tàng một hồi minh tranh ám đấu không ai biết đến.

Một tràng tranh phong kịch liệt giữa Nhật Nguyệt Giáo cùng Ngạo Thần Cung.

Ai có thể chấp chưởng căn khôn, tiểu ngạo thương sinh?

Bể nghề thiên hạ, phong sinh thủy khởi, chốn giang hồ phong quyền tàn vân bởi vì bọn họ, sẽ không còn bình ổn. . .

Đệ nhất quyền Hoàn

:::ĐỆ NHỊ QUYỀN – YÊU NGHIỆT TRANH PHONG:

41. Chương 41: Yên Vũ Phong Nguyệt

Sáng ngủ dậy đã có mạng rồi, chắc chắc, trời phù hộ người hiền a

~Tháng ba nắng xuân ấm áp, bầu không khí hân hoan của Kinh Sư thành không giống cổ hương Trường An, cũng không giống vẻ duyên dáng đất Giang Nam, giang hồ nhân sĩ long xà hỗn tạp nườm nượp qua lại nơi này không ngừng, tìm kiếm một nơi an cư thuộc về mình.

Nếu muốn tìm mỹ nhân mua một đêm vui vẻ, giang hồ không ai không biết lương đại tuyệt thế giai lệ từng danh chấn Kinh Sư:

Yên Vũ Lâu đệ nhất danh kỹ: Hạ Ngâm Hà; Phong Nguyệt Lâu đệ nhất vũ: Đoạn Tư Tư.

‘Yên Vũ Phong Nguyệt’ bởi có các nàng nên luôn giữ địa vị là chốn trăng hoa nổi tiếng nhất Kinh Sư, vì ngọn đèn rực rỡ của ‘Bát Dạ Thành’ tô điểm thêm vài phần kiều diễm.

Hai tòa phượng loan lầu các đối diện lẫn nhau, chỉ cách một con đường lớn, nổi danh là đoạn đường phồn hoa của Kinh Sư, nhưng lúc này hai đại hồng nhan nơi đây đã vắng bóng.

Mỗi khi chúng nhân nhắc tới lương danh giai lệ này không khỏi liên tưởng đến hai đại ma đầu danh chấn vô lâm, ai nấy đều nghiêng rằng phần nộ, tâm tuy không cam lòng nhưng cũng đành nén chịu.

Từ xưa đến nay, mỹ nhân xứng anh hùng đã thành giai thoại, song hiện tại, mỹ nhân xứng ma đầu lại là chuyện mới mẻ, có điều kết cục chính là:

Một người mang bệnh, một người điên.

.

Phong Nguyệt Lâu, mỗi một nữ tử đều phong hoa tuyệt đại, thướt tha xinh đẹp, vũ kỹ trác tuyệt, nhưng khúc Nghê Thường Vũ vang danh một thời của Đoạn Tư Tư nay đã tuyệt tích.

Tô Ngưng Vũ vận một bộ váy dài màu lục nhạt, từng bước nhảy phô bày dáng người lả lướt, từ sau khi Đoạn Tư Tư điên khùng, đầu bài của Phong Nguyệt Lâu bị nàng chiếm lấy, nhưng thế nhân không biết, mặc cho nữ tử có bao nhiêu mỹ điểm khiến người người xuân tâm nhộn nhạo, nhiều năm qua, nàng chỉ vì một người mà lặng yên chờ đợi lão bản của Phong Nguyệt Lâu, nam nhân đa tình nhưng cũng vô tình kia.

Không oán không hối, dâng lên tuổi thanh xuân của một đời thiếu nữ.

Hôm nay, hẳn thực sẽ đến đây?

Đang lúc khách nhân Phong Nguyệt Lâu cười to hưởng thụ sự hầu hạ, một đạo quỷ dị tử ảnh rơi vào cấm tháp phía trên đài cao, hương khí nhàn nhạt trong chốc lát đã âm thầm tản ra khắp nơi.

Không nói một lời, tận hiến phong lưu.

Thật ngông cuồng! Mọi người bên dưới đều sôi nổi rì rào, bức màn châu rú xuống đất, qua khe hở ẩn ẩn lộ ra thân hình ma mị biêng nhác của người nọ.

Tầm mắt chúng nhân đều hướng đến mặt tử ảnh ở trên cao nhìn lại, ngửa đầu duỗi cổ, phảng phất như đang chen lấn ngẩng nhìn một vị thiên thần quân lâm thiên hạ.

“A . . . Cảm tạ các vị đã cổ vũ Phong Nguyệt Lâu. . .”

Thanh âm thiên sinh mang theo từ tính mà biêng nhác càng khơi dậy sự tò mò của chúng nhân với hẳn, tâm sinh nhộn nhạo.

Chẳng lẽ, đây chính là lão bản Phong Nguyệt Lâu theo lời đồn đại?

Nữ tử khuynh thành quỳ một gối xuống đất, hai mắt long lanh ẩn tình ngẩng đầu nhìn lên nam tử trên cao vị chủ nhân cao quý nhất trong tâm khảm.

Nương theo tiếng cười thanh lãng, eo lưng của Tô Ngưng Vũ bỗng nhiên bị một căn ngân tuyến cuốn lấy, lập tức toàn thân mềm nhũn như cơn gió bay vào vòng ôm ấp của tử sam nam tử.

Phượng mâu hẹp dài giương lên, nam tử nâng cằm người trong lòng ngực, khéo môi lộ ra một tia tà mị.

“Uy, điệu vũ này nhảy rất đẹp, sao không tiếp tục?” Bên dưới đài cao có người lớn tiếng hô.

Tô Ngưng Vũ như mất đi thánh giác, trừ bỏ nam tử yêu đã trước mặt, nàng không nghe được bất kỳ thanh âm nào, cũng nhìn không thấy bất luận kẻ nào.

“Tiểu tử trên lầu kia, hôm nay lão tử bỏ tiền ra xem Tô cô nương, ngươi đừng có bày trò phá hư hảo sự của lão tử!”

Một thanh âm mờ ảo truyền đến, “Nếu ngươi đã chết, sẽ không có người phá hư hảo sự của ngươi.” Người trên lầu ngừng một chút rồi nói, “Ngươi lúc này tự tát mình ba cái, sau lại quỳ trên đất dập đầu thật mạnh vài lần, ta có thể cân nhắc lưu ngươi toàn thân.”

“Ha ha ha. . .” Người nọ bỗng cười như điên, “Tiểu tử hảo cuồng vọng!” Lập tức dừng một chút, “Ngươi có biết, đắc tội Phương Tĩnh ta chính là đắc tội Thiên Địa Minh, chỉ bằng lời vừa rồi của ngươi, cũng đủ để lão tử làm cho ngươi hối hận!”

Phương Tĩnh Tổng tiêu đầu Kim Sơn tiêu cục dưới trướng Thiên Địa Minh! Huynh đệ kết bái của Tư Đồ Bá! Chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

“Hừ, Tư Đồ Không Thành cũng phải gọi lão tử một tiếng ‘bá bá’, xú tiểu tử ngươi ở đâu chạy ra đây?”

“Đám bắt tài của Kim Sơn tiêu cực, mới ba tháng đã đánh mất năm chuyến hàng, tên thiếu minh chủ kia thể nào còn chưa đem đồ ngu ngốc người phé đi?”

“Người. . .” Sao có thể biết? Phương Tĩnh hơi nheo mắt, người này ngay cả việc hấn mất vài lượt hàng cũng biết.

“Trong ba tháng, các người tổng cộng xuất mười chuyến hàng, có biết vì sao chỉ bị người cướp năm lần không?”

“Vì sao?” Phương Tĩnh có chút sửng sốt.

“A a. . .” Người trên lầu mỉm cười đùa cợt nói, “Bởi vì a. . . Năm lượt hàng kia không đáng giá.”

“Nói năng bậy bạ!” Ngữ khí châm chọc cay nghiệt lại càng ngạo như thế, quả thực xem danh tiếng Kim Sơn tiêu cực không đáng một đồng, càng khiến thể diện Phương Tĩnh mất hết.

“Người, rốt cuộc là ai?” Phương Tĩnh nắm chặt quyền đầu, nghiêng rằng đầy phần nộ.

“Người lên đây xem, chẳng phải sẽ biết?”

Thanh âm lười biếng kia khơi mào lửa giận trong lòng Phương Tĩnh, hấn nhảy vọt lên đài cao, xốc mạnh bức màn che, nhất thời toàn thân cứng đờ.

Một đầu tử phát xoắn tung phũ trên thân hình thon dài, mị tử phượng mâu lấp lánh vẻ yêu tà, nam tử cong môi cười khê, dung nhan tao nhã tinh xảo như ngọc điêu.

Phương Tĩnh giống như trúng tà ngây ngốc nhìn hấn, căn bản không chú ý tới Tô Ngưng Vũ trong lòng ngực nam tử.

“Có biết ta vì sao bảo người đi lên không?” Hơi thở ma mị pha lẫn thoang thoảng hương thơm, lúc này Phương Tĩnh mới phục hồi tinh thần, hấn chợt thấy, nguyên bản móng tay trắng nõn nhanh chóng biến ra vừa dài vừa nhọn, nhiễm một màu tối đen như mực khiến người ta hít thở không thông.

Phương Tĩnh nhất thời chảy mồ hôi lạnh, móng tay lạnh lẽo kia phẳng phát huyết tinh địa vực, tản ra khí tức tà ác.

“Bởi vì a. . . Người muốn chết.” Tử sam nam tử vươn đầu lưỡi khê liếm một chút móng tay sắc nhọn đen nhánh, phượng mâu híp lại, thoáng hiện quang mang mỹ lệ mà yêu mị.

Loại thần thái cùng động tác này, còn có móng tay màu đen kia. . .

Phương Tĩnh giây lát nghĩ tới một người!

“Người là, Lộng, Lộng, a!”

Chúng nhân chợt nghe một tiếng hét thảm, chỉ thấy người toàn thân đã biến thành màu đen từ trên đài cao ngã xuống, tại một khắc tiếp xúc với mặt đất, nháy mắt hóa thành một bãi hắc thủy.

Thủ pháp sát nhân đã không thể dùng hai chữ ‘tàn nhẫn’ để hình dung!

Hắc thủy lan tràn không chút kiêng kỵ, nghiền nát linh hồn.

“Độc, độc, không, không lưu thi.”

“Ma đầu tái xuất giang hồ, Lộng Nguyệt, ma đầu Lộng Nguyệt tái xuất giang hồ. . .”

Lúc này Phong Nguyệt Lâu như bếp lửa sôi trào, đám người hoảng loạn hướng cửa ra vào chạy tới, có người chết, có té ngã, còn có kẻ sợ hãi đến mức tè ra quần, Lộng Nguyệt vui vẻ tươi cười chứng kiến hết thấy, đáy mắt lộ vẻ trào phúng.

“Biết ta là ai?”

Tô Ngưng Vũ mở to mắt, đối diện cặp tử đồng không thể nhìn thấu, cánh môi anh đào run rẩy, “Vì sao. . . giết hấn?”

Lộng Nguyệt nâng lên thân nàng, tử sắc đồng tử dần co lại, “Một con chó phản chủ, chỉ có thể nhận kết cục như vậy.”

“Bổn tọa làm người sợ?”

“Không, không có.” Mồ hôi lạnh thấm ướt da đầu Tô Ngưng Vũ, trái tim phảng phất như muốn từ trong ngực nàng nhảy ra ngoài.

Lộng Nguyệt lộ ra một nụ cười tàn khốc, móng tay thon dài đen sẫm lại khôi phục một màu trắng nõn, “Nữ nhân như ngươi thực không thú vị.”

Hắn đẩy ra nữ tử trong lòng, thấp giọng lẩm bẩm, “Nếu như là hắn, nhất định sẽ rất thú vị. . .”

Ngay lúc đó, một đạo bóng đen như gió hiện lên, Tinh Hồn ở bên ngoài bức màn quỳ một gối xuống đất.

Phượng mâu híp lại, Lộng Nguyệt liếm đi tiểu ý treo bên khóe miệng, dung nhan yêu dị phút chốc trở nên lạnh lẽo. . .

~*

~Dạ Phi Yến thấp thỏm dè dặt bước trên ngã tư đường phồn hoa nhất Kinh Sư thành, tựa như kẻ trộm hết nhìn đông lại nhìn tây, mặc dù bản thân vốn là thần thám, nhưng hôm nay hắn trong lòng chột dạ nếu không đổ mồ hôi thì cũng nuốt nuốt nước bọt.

Bỗng nhiên, một cỗ âm khí hướng hắn vọt đến, nhất thời toàn bộ tóc gáy của Dạ Phi Yến đều dựng hết lên.

Không thể nào. . . Giữa thanh thiên bạch nhật gặp quỷ!

Hắn dùng sức dụi dụi hai mắt, vừa mở ra đã thấy một nam tử toàn thân tối đen sừng sững đứng cách đó không xa, luồng tóc ngân bạch rũ xuống lại càng đột ngột.

Tốc độ làm việc của Ngạo Thần Cung quả thực rất nhanh!

“Người thật đúng là âm hồn không tiêu a.” Dạ Phi Yến cười hì hì nói.

“Theo ta đi.”

Dạ Phi Yến thuận tay vỗ lên bả vai Tuyết Ảnh, mở miệng liền xưng huynh gọi đệ, “Đại ca, người nói một câu nhiều thêm vài từ sẽ chết a?”

Tuyết Ảnh liếm mi, như băng điều không chút nhúc nhích.

“Trở về nói cho độc mỹ nhân kia, nói là gia gia ta hôm nay không muốn đến ma cung của hắn làm khách, nghe rõ chưa, Âm tòa đại nhân. . .” Hừ, dù sao cũng có Yêu Nguyệt kia che chở, không sợ!

Mục quang tràn ngập sát khí của Tuyết Ảnh nháy mắt khiến Dạ Phi Yến chấn động, “Không cho phép người bất kính với cung chủ!”

“Thì sao? Ta mắng hắn!” Dạ Phi Yến vừa nhớ tới tình huống lần trước bị Hách Liên Cô Tuyết tra tấn sống không bằng chết, nhất thời như núi lửa bạo phát.

“Cung chủ các người là hồ ly tinh tâm địa rắn rết, biến thái đáng hận, tàn nhẫn cực điểm, vô tâm vô phế, bất nam bất nữ!” Con bà nó, dù sao ta cũng đánh không lại hắn, chỉ có thể mắng cho hả giận, Yêu Nguyệt, người phải che chở cho ta a. . .

“Câm miệng!” Tuyết Ảnh một chương bỏ tới mặt Dạ Phi Yến, tựa như một đầu mãnh thú, hung thần ngoan độc.

“Oa! Kích động như vậy!” Dạ Phi Yến nháy mắt nghiêng người ngã ra sau, chương phong lãnh liệt lướt qua gò má, lão thiên, nếu như bị đánh trúng, thế nào cũng phải hôn phi phách tán!

Băng điều diện cụ tản ra dày đặc lãnh quang, Tuyết Ảnh thân hình như quỷ mị, lại bỏ về phía Dạ Phi Yến.

Bỗng nhiên, ngân quang lóe lên. . .

Vô số ngân tuyến như linh vũ trường xà, âm ngoan vô cùng, mắt thấy sắp sửa xuyên thấu chướng phong của Tuyệt Ảnh, một dải hồng trù như hỏa long nháy mắt phi tới, cùng ngân tuyến va chạm, trong phút chốc, nổi lên vô vàn ngôi vỡ cát bay đá chạy, cuồng phong gầm thét.

Oanh

Phản lực thật mạnh chấn cho Tuyệt Ảnh thối lui hơn mười bước, Dạ Phi Yến còn lăn vài vòng trên mặt đất.

Tuyến đoạn, trù toái. . . (‘tuyến’ giống như sợi dây, ‘trù’ là tơ lụa)

.

Bụi bặm tràn ngập khoảng không, che khuất mặt trời.

Bên dưới bầu trời xanh lam, hai tòa lầu các dần hiện lên rõ ràng.

Yên Vũ, Phong Nguyệt.

“Lộng Nguyệt giáo chủ ra tay thật đúng lúc a.” Thanh âm từ đỉnh các Yên Vũ Lâu truyền ra.

“Như nhau thôi, Hách Liên cung chủ.” Người trong Phong Nguyệt Lâu nói.

Lộng Nguyệt giáo chủ! Hách Liên cung chủ! Vài giang hồ nhân sĩ bị phi thạch chấn ngã trên mặt đất vừa mới bò dậy, rõ ràng nghe được hai cái tên, nhất thời trợn mắt nín lặng, lại lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Hai người vừa dứt lời, chỉ thấy lưỡng đạo chùm sáng, một mặt yêu hồng, một mặt mị tử, đều từ Yên Vũ Lâu cùng Phong Nguyệt Lâu phóng ra, hào quang tựa như bàn long xé rách không gian, đẹp dễ nhiếp nhân âm âm va chạm. . .

42. Chương 42: Tranh Phong Tương Đối

Trong phút chốc, hào quang đầy trời, hết như tinh huy vãn lạc, liệt hỏa thiêu đốt cùng tử vừng yêu diễm xoay quanh lẫn nhau, lãnh liệt xao động. (vừng: vàng sáng)

“Thiên Cương Chỉ!”

“Vô Tình Tuyệt!”

Không thấy người, chỉ thấy chiêu.

Cát bay tán loạn, cuộn cuộn cuồng phong, một đạo lại một đạo quang mang va chạm, quán quanh, như trường long tê ngậm, tốc độ nhanh đến mức đã không phân rõ màu sắc.

Oanh oanh oanh

Lúc này Kinh Sư thành hỗn loạn như gà bay chó sủa, ngôi vỡ gạch nát, cửa tiệm bị phá thành mảnh nhỏ, những người vây xem đều chạy trốn chết, chỉ có hai tòa phượng loan lầu các dưới màn hào quang bao quanh lẳng lặng đứng yên, giống như đôi đồng tử song song đối diện.

Mị tử yêu đồng, thị huyết hồng mâu.

Song, Tuyệt Ảnh cùng Dạ Phi Yến cũng không nhàn rồi, đỉnh đầu bọn họ đang đánh đến thiên hoa loạn trụ, hai người trên mặt đất tuyệt không buông lỏng.

“Khụ khụ, Tuyệt Ảnh đại ca, tiểu đệ biết sai, ngưng chiến ngưng chiến!” Dạ Phi Yến hít đầy bụi đất đã chịu không nổi, còn muốn thời khắc nào cũng phải đề phòng trầm trọng chướng phong bổ xuống liên miên không dứt.

Con bà nó, nếu không ngưng chiến, Kinh Sư này sẽ bị hai ma đầu trên kia phá hủy!

“Ngừng!” Dạ Phi Yến mở miệng quát lớn, mới vừa phân thần, Tuyệt Ảnh như u linh nháy mắt chế trụ cổ họng của hắn.

Hai ma đầu kia phối hợp cũng thật ăn ý, cùng lúc đó vang lên một tiếng thật lớn, lưỡng đạo quang vệt từ trong một đoàn hỏa diễm tràn ra, phá toái, phẳng phất lưu tinh vẫn lạc, chung quy cũng chấm dứt. . .

Tinh không vạn lý, trần ai lạc định. (trần ai: bụi bặm)

Khói bụi dần tan, áng mây lại khôi phục an tĩnh.

Rốt cuộc đã xong. . . Tiểu thương cùng người bán rong như được trọng sinh thở dài một hơi.

~*

~Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, Yên Vũ, Phong Nguyệt Lâu trên mái hiên căn bản không có ai, chỉ thấy hai phiến cửa sổ nửa khép nửa mở đỏ thẫm, đằng sau không nhìn thấy bóng dáng, chẳng lẽ vừa rồi hai tên quỷ kia còn chưa đánh xong?

“Thật là có thú a. . . Người nói có đúng không, Hách Liên cung chủ?” Một thanh âm biếng nhác phá vỡ sự yên lặng.

“Lộng Nguyệt giáo chủ vừa tái xuất giang hồ đã cấp bản cung một kinh hỉ lớn như vậy, sao có thể không thú vị?”

“A a, Hách Liên cung chủ trăm phương nghìn kế muốn đem bốn tọa dẫn ra, Lộng Nguyệt ta thế nào lại không để ý đến thể diện của người?”

“Vậy sao, ta đây hôm nay hẳn là phải cảm tạ Lộng Nguyệt giáo chủ đại giá quang lâm?”

Phía sau cửa sổ Phong Nguyệt Lâu truyền đến tiếng cười, “Hách Liên cung chủ khách khí, nếu không có chuyện gì, thủ hạ của người phải chăng nên thả người của ta?”

Hai tròng mắt Dạ Phi Yến nhất thời xẹt qua một tia mong chờ, hẳn hiện tại bị Tuyệt Ảnh giam cầm căn bản không thể động đậy, nếu không phải cảm giác được trái tim của người phía sau nhảy lên, hẳn thực sự nghĩ rằng Tuyệt Ảnh là một khối băng điêu.

“Tử yến tử kia lấy mất một thứ của bản cung, nếu ta thả hắn, chẳng phải là mất hết vốn liếng?”

“Ai nha, tặc yến tử, người thâu cái gì không thâu, cố tình đi thâu đồ của Hách Liên cung chủ, bốn tọa xem ra không bảo hộ được người.”

Đương! Vừa nghe lời này, Dạ Phi Yến ngay cả tâm muốn chết đều có!

“Lộng Nguyệt giáo chủ đưa đẩy thật sạch sẽ, thuộc hạ quá phận, làm chủ nhân cũng không thoát khỏi liên quan! Người nói có đúng không?”

“Hách Liên cung chủ, lời này của người là có ý gì?”

“Chúng ta minh nhân bất tố ám sự, hai kiện đồ vật, nếu ba ngày sau đưa trở lại như đã nói, ta có thể bỏ qua không tính toán.” (minh nhân bất tố ám sự: người ngay thẳng không chơi trò lén lút. . .blah blah)

“Nga?” Người trong Phong Nguyệt Lâu dừng một chút, “Hách Liên cung chủ nói đến thứ gì? Người có nên nói rõ ràng một chút?”

“Đừng giả hồ đồ với ta!”

“A a, làm gì phải tức giận? Nếu Hách Liên cung chủ không chê, ba ngày sau hãy đến Nhật Nguyệt Giáo của ta một lần, chúng ta hảo hảo đem hiểu lầm giải trừ, hóa can qua vi ngọc bạch a . . .” (Hóa can qua vi ngọc bạch: biến chiến tranh thành tơ lụa – dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. ‘Can qua’ là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau)

Không nên! Đây là cộng đồng tiếng lòng của Tuyệt Ảnh cùng Dạ Phi Yến.

Cung chủ, không nên đi.

Yêu Nguyệt, người dám cùng hấn kết minh, ta con mẹ nó xuống địa ngục cũng kéo người theo làm đèm lưng.

Yên Vũ Lâu trầm tĩnh giây lát, lập tức một thanh âm trong trẻo truyền tới

“Lộng Nguyệt giáo chủ đã có thành ý như thế, vậy tại hạ. . . há có thể không để tâm?”

Đương đương !

“Bất quá trước đó, có một kiện đồ vật, thứ cho bản cung không thể trả cho người.”

“Nga? Nói nghe một chút.”

“Chính là con tử yển tử bên cạnh người!”

Ta là người, không phải đồ vật! Dạ Phi Yến chưa kịp phản kháng, một thanh âm biếng nhác dứt khoát đưa hấn đả kích đến trọn đời cũng không được siêu sinh

“Nếu như vậy, bốn tọa đành phải. . . ‘nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích’.”

Tiếng cười thanh lãng tiêu thất dưới trời cao, hai tòa lầu nháy mắt lặng yên không một tiếng động.

Ngay lúc đó, một tiếng thét xé vỡ yết hầu chấn động thiên không

“Lộng Nguyệt, ta con mẹ nó nguyên rửa tổ tông mười tám đời nhà ngươi!!”

~*

~Dạ Phi Yến mở to mắt, mặt diễm hồng làm người ta hít thở không thông kia đâm vào mắt hấn khiến cả người run rẩy.

Hách Liên Cô Tuyết một tay chống đầu, nằm nghiêng bên cạnh hấn, đôi mắt mị hoặc pha lẫn lãnh khốc, hồng sắc ti y đơn bạc khoắc trên thân lộ ra những đường cong mềm mại như lưu thủy, yêu mị nhiếp phách.

Hảo một bức ‘Mỹ nhân hưu khê đồ’! (hưu khê: nghỉ ngơi)

Đừng dụ dỗ ta, độc mỹ nhân. . . Dạ Phi Yến cảm giác máu mũi sắp sửa phun trào.

Cô Tuyết khoe môi hơi cong, hồng mâu băng hàn như tuyết, hấn hung hăng niết lấy cằm Dạ Phi Yến, “Tử yển tử, chúng ta lại gặp mặt.”

Theo cái nhìn của Dạ Phi Yến, Hách Liên Cô Tuyết cùng Lộng Nguyệt khi cười đều bất đồng, Lộng Nguyệt cười, toàn thân hấn mềm nhũn như bông, dục tiên dục tử; mà Hách Liên Cô Tuyết cười, hấn lại có cảm giác sờn gai ốc đến mức hoàn toàn có thể rơi xuống đất. (ô_Ô, ví von hảo quái)

Hết như tử thần câu hồn, kiêu cười lạnh khiến người ta sợ hãi.

“Ta hỏi, người đáp, nếu có lời nào dối trá, bản cung hiện tại liền hủy người!”

“Giáo chủ, Dạ Phi Yến rơi vào tay Ngạo Thần Cung, chỉ sợ. . .” Tinh Hồn có chút lo lắng nói.

Lộng Nguyệt đưa mắt nhìn bích hồ, tử mâu yêu diễm mà xa xăm, “Người lo lắng yển tử kia sẽ tiết lộ tin tức bất lợi cho bốn tọa?”

Tinh Hồn rù mi, lảng tránh cặp yêu đồng có thể nhìn thấu hết thấy.

“Không sao cả, hấn biết càng nhiều, về sau trò chơi. . . sẽ càng thú vị.”

~*

~“Bí mật của Tứ linh đồ, rốt cuộc Lộng Nguyệt biết được bao nhiêu?”

“Ta nói, đại mỹ nhân. . . Ba!”

Dạ Phi Yến còn chưa nói xong, mặt của hấn nháy mắt đỏ hồng như trái cà chua, vừa đau vừa nóng vừa rát, hấn lúc này mới kịp phản ứng, cung chủ rần rết vừa lảng không tạt hấn một cái!

“Ta làm sao biết!” Dạ Phi Yến tức giận, đây đã là cái tát vô duyên vô cớ thứ bảy rồi đó!

Hồng mâu híp lại, Hách Liên Cô Tuyết nắm lấy cổ Dạ Phi Yến, đặt hán dưới thân, yêu mị cười, “Tử yên tử, người nếu không nói thật, đừng trách bản cung ‘hấp’ dương khí của người!”

Hấp dương khí! Chẳng lẽ Sáng Thần Cửu Thức hán đã luyện đến tầng thứ tám?

Trách không được lại biến thái như vậy, cũng giống Yêu Nguyệt kia, luôn luyện mấy thứ công phu tà môn.

Dạ Phi Yến nhớ rõ Lộng Nguyệt từng nói qua, bảy thức đầu của Sáng Thần Cửu Thức âm khí quá nặng, ở thức thứ tám phải cùng thuần dương nam tử mập hợp, thả dương bổ âm mới có thể tu luyện một thức cuối cùng, đợi đến khi tu luyện thành công liền thông hiểu hết thủy võ học cùng đạo lý thể gian, thiên hạ vô địch!

Bởi vì Sáng Thần Cửu Thức không phải xuất phát từ danh môn chính phái, từng được tôn xưng là ‘Thiên hạ đệ nhất tà công’, người tu luyện phải tuyệt tình tuyệt ái, còn phải tùy thời thừa nhận đau đớn thấu tâm thực cốt, hơi chút vô ý sẽ tẩu hỏa nhập ma, vạn kiếp bất phục.

Sáng Thần Cửu Thức khi tu luyện quá mức âm ngoan, đã trở thành cấm kỵ của toàn bộ võ lâm nhân sĩ, cho đến tận ba năm về trước, vị thiếu niên Hách Liên Cô Tuyết chỉ dùng tam thức liền đánh bại chưởng môn của Bát đại môn phái, sáng tạo ‘Võ học thần thoại’ mới gọi lên cơn ác mộng mà chúng nhân không muốn chạm đến.

Sáng Thần Cửu Thức, đã đem một thiếu niên đơn thuần từng bước ma hóa. . .

“Người yên tử này thật đúng là sống dai còn hơn gián, một thân xương cốt gãy nát nhanh như vậy đã khôi phục.” Hách Liên Cô Tuyết tà lãnh cười khê, “Xem ra y thuật của Lộng Nguyệt kia rất được.”

“Ha ha, tất nhiên. . .” Chờ một chút, độc mỹ nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

Cô Tuyết nổi lên một mặt tiểu dung yêu diễm, độ ấm trong mắt dần dần giảm xuống, hán một chưởng phách nát y bào của Dạ Phi Yến, ngón tay thon dài lạnh lẽo trượt xuống, khiêu khích hai khóa hồng anh mềm mại khiến hán rùng mình.

“Khởi thân thể này của người, cũng không tồi đâu.”

Tiểu dung gần trong gang tấc, lại cảm thụ được sự lạnh lẽo khi va chạm, dục vọng dưới thân Dạ Phi Yến bắt đầu như lửa thiêu lan tràn.

“Uy, nhanh như vậy đã có phản ứng?” Hơi thở mị hoặc của Cô Tuyết như có như không lướt qua khó hạ của hán, “Người là người bên cạnh Lộng Nguyệt sao? Có phải nam sủng của hán nhiều lắm, không thỏa mãn được người?”

Dạ Phi Yến hán trên ai ghẹo ai, hết lần này tới lần khác đều rơi vào tay biến thái!

“Yên tâm, bản cung có nhiều thời gian.”

Hách Liên Cô Tuyết cười khê, một luồng hồng phát rũ xuống như hỏa diễm thị huyết thiêu đốt hai gò má Dạ Phi Yến, “Trên giường này, đã có không ít người được bản cung ‘sủng’ đến chết, tử yên tử không biết trời cao đất dày người có thể chống đỡ bao lâu?”

“Cung, cung chủ tha mạng.” Nhìn nam tử yêu mị trước mặt cười càng lúc càng tà ác, Dạ Phi Yến đã không thể khống chế nổi sợ hãi.

“Lộng Nguyệt rất thần bí, ta tuy rằng nhận thức hán hơn năm năm nhưng sự tình trong giáo biết rất ít, ta có lần nghe lén một trưởng lão nói, nói. . .”

“Nói cái gì?” Cô Tuyết liễm mị, mâu quang băng lãnh chợt lóe.

“Hán nói. . . A!” Dạ Phi Yến cuối cùng không chịu nổi sự đùa bỡn đến sồn gai ốc kia, vội vàng hô lớn, “Hán nói Tứ linh đồ là thánh vật của Nhật Nguyệt Giáo, nhìn khắp thiên hạ chỉ Lộng Nguyệt mới biết huyền cơ bên trong!”

43. Chương 43: Nhật Nguyệt Giáo • U Minh Hoa Cốc

“Cung chủ thực sự muốn đi Nhật Nguyệt Giáo?”

Sương mù che kín hồng mâu chậm rãi nhạt đi, “Có gì không thể?”

Thần sắc Vô Nhai có chút lo lắng, “Lộng Nguyệt tâm kế rất sâu, hẳn mời cung chủ tiến đến nhất định có mục đích khác, mong cung chủ nghĩ lại.”

“Vậy sao?” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Như thế ta càng muốn đi.”

Nếu Lộng Nguyệt chỉ là hạng người tầm thường, hẳn mới cần suy nghĩ một chút có nên đi hay không.

Hách Liên Cô Tuyết luôn đa nghi, lời nói của tử yện tử không thể không nghe, nhưng cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Từng có không biết bao nhiêu người vì đoạt Tứ linh đồ mà huyết tẩy vô lâm, để thỏa mãn dục vọng thiêu đốt hủy diệt hết thảy, những hài cốt đầm máu chôn cùng tuyết thế bí tịch và bảo tàng kia đều không cam lòng, bọn chúng tựa hồ đang nói: ta muốn có được nó, ta muốn trở thành kẻ mạnh nhất thế gian, ta muốn xưng bá thiên hạ!

Theo lời đồn đại, tràng quyết chiến hai mươi năm về trước trên đỉnh Tử Cẩm Phong, Nam Cung Liệt chết, Hách Liên Thiên đạo nhập ma đạo đều do Tứ linh đồ gây nên, bốn tám bảo đồ thần kỳ đến tột cùng ẩn chứa huyền cơ gì? Vì sao khiến cho hai người từng là nhất phương bá chủ người chết kẻ bị điên? Tư Đồ Bá bảo quản hai mươi mấy năm vẫn không phát hiện bí ẩn trong đó, vì sao Lộng Nguyệt lại biết được? Rốt cuộc Lộng Nguyệt là hạng người như thế nào?

Mấy ngày trước Hách Liên Cô Tuyết tuy chỉ cùng Lộng Nguyệt so đấu vài chiêu, nhưng uy lực Tinh Cương Chỉ của Lộng Nguyệt cùng Ngạo Thần Cung độc môn võ học Vô Tình Tuyết căn bản không phân cao thấp.

Thiên Cương Chỉ, Lục Mạch Thần Kiếm, Thánh Quang Dịch Kinh là tam đại tuyệt kỹ của Lộng Nguyệt, mà cùng tề danh chính là Vô Tình Tuyết, Huyền Băng Chưởng, Sáng Thần Cửu Thức độc môn võ học của Hách Liên Cô Tuyết, nếu luận ai cao hơn ai một bậc, không người có thể biết.

Hách Liên Cô Tuyết hơi nhắm lại hai mắt, sắc mặt bình thản, tuy lòng nghi ngờ dày đặc, nhưng hẳn hiện tại chỉ nhận thức một sự tình:

Lộng Nguyệt chính là chương ngại lớn nhất của Hách Liên Cô Tuyết hẳn!

.

Phía chân trời bóng mây phiêu hốt, ba ngày sau, Hách Liên Cô Tuyết mang theo Vô Nhai cùng Tập Phong đi U Minh Cốc ngay dưới chân Phiêu Miểu Vân thành. Từ Ngạo Thần Cung đến Nhật Nguyệt Giáo bọn hắn chỉ tốn nửa ngày thời gian, nguyên nhân chính là vị cung chủ này không thể chịu đựng mùi hương độc hoa độc thảo dọc đường đi, thực khiến hắn chán ghét đến cực điểm, nếu không phải đã hứa hẹn từ trước, Hách Liên Cô Tuyết đời này cũng không đến Nhật Nguyệt Giáo lần thứ hai.

Lộng Nguyệt đặc biệt thích ngoạn trận pháp, nửa ngày đi đường, Hách Liên Cô Tuyết liên tục phá mười hai cái, mỗi một trận thức đều ẩn chứa cơ quan cùng huyền pháp, song điều khiến Vô Nhai có chút hoảng hốt chính là vị cung chủ này càng phá càng hăng say, thậm chí còn chuyên môn chọn đường có trận pháp mà đi, vào thời điểm hai đại tòa sử kính nề cung chủ vĩ đại của bọn họ thông minh tài trí, Hách Liên Cô Tuyết chỉ lạnh lùng vút lại một câu: “Chút tài mọn.”

Gió mát nhu hòa, thúy liễu phát phơ, băng qua biển hoa phủ kín lục bình, nhàn nhạt mùi hương mơ hồ bay tới, ám phong phù động.

Có người nói U Minh Cốc âm khí dày đặc, cực kỳ nguy hiểm, nhưng lúc này trong cốc hoa sen dưới ánh mặt trời phô bày muôn vàn sắc thái kiều diễm, cổ thụ cao vút trông quanh hồ sen, từng trận chim hót lạnh lạnh, nước hồ lấp lánh sinh ngân phản chiếu bầu trời cao rộng.

Kỳ hoa rực rỡ, mị ảnh đọng đưa theo làn nước.

“Cung chủ?” Vô Nhai cùng Tập Phong quay đầu, trông thấy Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên ngừng lại, hồng mâu lóe lên một tia dị sắc.

Nơi này, dường như hần đã từng đến. . .

Song lại không thể nghĩ ra.

Chẳng lẽ là mộng cảnh?

Hần từng mơ thấy nơi này?

Một luồng hương phong lướt qua, gạt đi những suy nghĩ trong lòng Hách Liên Cô Tuyết, hồng đồng khẽ nâng, chỉ thấy Vô Nhai cùng Tập Phong đứng trước một phiến thủy văn bình chương. (văn: đường văn)

Đó là một màn thủy chương thật lớn, mặt trên gợn sóng xanh biếc xao động tưởng chừng vô biên vô tận, thủy văn ẩn hiện trong sương khói, tiếng nước suối chảy róc rách thanh thúy như oanh, hư ảo tựa hồ lạc vào huyền cảnh, bích văn làm thành màn ảnh thiên nhiên, che lấp cảnh tượng phía sau.

Huyền Thiên Trận!

Là Huyền Thiên Trận cực tuyệt giang hồ nhân sĩ ngoài ngàn dặm!

Huyền Thiên Trận thiên biến vạn hóa, ngũ hành bát quái cùng âm dương kết hợp, dựa theo tử vi thiết kế, được xưng là trận pháp thần bí nhất trong thiên hạ.

Bỗng nhiên, thiết kiếm treo bên hông Tập Phong như không nghe sai sử, mãnh liệt lay động, hần vừa muốn không chế thiết kiếm, Hách Liên Cô Tuyết nhanh chóng liếc mắt nhìn hần, ngăn trở động tác của Tập Phong.

“Sư Bang!” Thiết kiếm rung rung thoát khỏi eo lưng Tập Phong, trực tiếp cắm lên thân cây bên cạnh, chắn cho phân nửa lá cây rơi xuống.

Không hổ là Huyền Thiên Trận! Vô Nhai cùng Tập Phong không khỏi cả kinh, bọn họ quay đầu nhìn lại hồng y nam tử dung nhan như băng tuyết nhìn không ra cảm xúc, hồng mâu nhẹ nhàng khép kín, lông mi nhuệp vũ giãn ra thành hình quạt.

Hai người ngay cả hô hấp đều ẩn đi, bởi vì bọn họ đều biết, đây là thần sắc khi Hách Liên Cô Tuyết suy xét vấn đề.

Sau một lúc, hồng mâu mở ra, trong phút chốc, ánh mắt trong suốt tựa như thiêu đốt cả hoa cỏ.

“Thủy trận, khảm, thất tinh.”

Vài chữ vô cùng đơn giản, khiến Vô Nhai có chút mơ hồ không rõ, “Cung chủ đã biết cách phá trận?”

“Thiên địa ngũ hành, tương sinh tương khắc, địa khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc phong, phong khắc thiên, thiên khắc địa, kim mộc thủy hỏa thổ, vô luận bày ra trận pháp gì đều có chỗ thiếu sót.” Hách Liên Cô Tuyết khoe môi cong lên, “Nếu ta không đoán sai, vào thời gian này Huyền Thiên Trận đã biến hóa thành thủy trận.”

“Khôn vi địa, khảm vi thủy.” Hần nửa ngồi nửa quỳ trước bình chương cực đại, cầm lấy mấy nhánh cây, bộ dáng có chút suy nghĩ bày biện bố trí, “Khôn tây nam, lục đoạn, âm quái; khảm bắc, trung mãn, thiếu dương. . .” (Ồ~Ồ)

Hách Liên Cô Tuyết đã đắm chìm trong thế giới của mình tạm thời không thể tự thoát ra, nhưng Vô Nhai cùng Tập Phong nhìn tới nhìn lui đều không rõ hình dáng mấy nhánh cây, phải biết rằng Huyền Thiên Trận không phải những tiểu trận pháp lúc trước, đến đây là ngừng lại, còn chưa người nào có thể đi qua Huyền Thiên Trận, nếu muốn phá giải trong thời gian ngắn, nói dễ hơn làm?

Ngay lúc đó, Hách Liên Cô Tuyết tung một chương phong, thiết kiếm cắm trên thân cây nháy mắt phi đến giữa những cành cây ngổn ngang, song điều lệnh Tập Phong kỳ quái là thiết kiếm lúc này lại không chịu ảnh hưởng bởi hấp lực của trận pháp mà rung động.

Quả thực như thế! Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết nổi lên một mạt tiểu ý đầy khinh thường.

“Cung chủ, như vậy có thể phá trận sao?”

“Vẫn không thể.” Hách Liên Cô Tuyết dừng một chút, “Chờ ánh mặt trời từ giữa hai ngọn cây kia bắn lại là được.”

Tập Phong cả kinh, nghiêng đầu nhìn khe hở ở giữa hai ngọn cây, “Không thể nào cung chủ, khe hở nhỏ như vậy, ánh nắng làm sao có thể không chút sai lệch bắn tới trung gian?”

“Người cho rằng hai cái cây vô duyên vô cớ đặt tại nơi này sao?” Hách Liên Cô Tuyết tự tin nói, “Mặt trời lên cao, ánh nắng nhất định có thể bắn lại đây.”

Hương hoa phiêu dật, làn gió mát ngày xuân thổi khắp U Minh hoa cốc, lưu luyến lướt qua, cảm tú hồng y chói mắt khiến biển hoa như mất đi sắc màu.

.

“Giáo chủ, Hách Liên Cô Tuyết đã đến Huyền Thiên Trận.”

“Nga? Đông tác thật nhanh.” Lộng Nguyệt cười biếng nhác, “Hắn dẫn theo bao nhiêu người?”

“Chỉ hai người, Vô Nhai, Tập Phong.”

Tử sắc phượng mâu ẩn ẩn nhàn nhạt tà khí, Lộng Nguyệt chỉnh lại y bào ngồi xuống, ánh mắt tản ra ngạo mạn không ai bì nổi

Ngay cả hộ pháp cũng không mang theo hết, Hách Liên Cô Tuyết, người thực cho là ta không làm gì được người?

“Giáo chủ cho rằng Hách Liên Cô Tuyết thực sự có thể phá giải Huyền Thiên Trận?”

Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay dài mảnh của mình, không chút để ý nói, “Huyền Thiên Trận này nếu lại không phá được sẽ ‘mục nát’ mất.”

Bích ba trì thủy, vân quyển vân thư, ở phía trước song cửa sổ, tử mâu sáng ngời như lưu ly. (quyển: cuốn; thư: đuổi, giãn ra)

“Bổn tọa nghĩ có thể phá giải Huyền Thiên Trận, trong thiên hạ chỉ có một mình hắn.”

.

Mặt trời lên cao, một tia nắng mãnh liệt mà chói mắt ở giữa khe hở hai ngọn cây xuyên qua, thẳng tắp không chút sai lệch bắn lên thiết kiếm.

Ngay tại khoảnh khắc thân kiếm bị ánh nắng bắn trúng, đem quang tuyến phản xạ, quang mang kỳ dị giống như mũi kiếm sắc bén, tản ra chung quanh nhánh cây.

Thất tinh mang thứ đẹp mắt, huyền quang rực rỡ đậm màu, thôn tính hắc ám, thổi bay lá cây đầy trời. (mang thứ: mũi nhọn >> quang mang hình kiếm nhọn nhọn??)

Đan xen trùng điệp, rải rác điểm điểm ban văn.

Vô Nhai cùng Tập Phong tập trung nhìn kỹ, rốt cuộc thấy rõ hình dáng những nhánh cây được bài trí.

Bát Quái Trận!

Kim quang sáng rực lóe lên, ở trong biển hoa vẽ phác vài nét như thần tích, làm lu mờ màu sắc những cánh hoa, nhiếp nhân tâm phách.

Đồng tử thâm hồng dần co rút. . .

Trong khoảnh khắc bát quái đồ án được hình thành, Bích ba nhu thủy bình chương phẳng phất như nhận được mệnh lệnh, thoát phá thành gió cuốn đi, màn sương bạc quấn quanh cũng chậm rãi mờ nhạt, gợn nước lạnh lẽo chập chờn một bóng ảnh yêu diễm, từ mơ hồ dần rõ nét, tiêu thất dưới ánh dương quang. . .

Huyền Thiên Trận phủ bụi không biết bao nhiêu năm rốt cuộc đã tiêu tan!

Phía sau bình chương là một mảnh vô hạ chi cảnh. (vô hạ chi cảnh: cảnh sắc ở nhân gian không có)

Quỳnh lâu tiên cảnh, như hải thị thận lâu, một tòa vân thành lộng lẫy trắng lệ, núi xanh vây quanh, gió mát dịu dịu say lòng người.

Chỉ thấy hai hắc y nhân từ trong làn mây mù mờ ảo đi tới, hình xăm lục mag tinh cùng trăng lưỡi liềm cực kỳ bắt mắt.

“Cung chủ, giáo chủ của chúng ta ở Tử Vân Đình chờ ngài.”

“Nếu bản cung không phá được Huyền Thiên Trận, giáo chủ các người chẳng phải sẽ chờ không mất một ngày?”

Tinh Hồn cung kính nói, “Giáo chủ của chúng ta bảo, trong thiên hạ không có trận pháp nào Hách Liên cung chủ không phá được.”

Hồng mâu hí lại, Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Trong thiên hạ cũng không có trận pháp nào Lộng Nguyệt giáo chủ không thể bố trí!”

.

Giữa quỳnh lâu điện ngọc, thị vệ đều đeo cao quan buộc tóc, mặc y phục trắng, thị nữ vận bạch sa quần, thoang thoảng hương son.

Hành lang dài vờn quanh cung điện, thủy sắc không mờ, Bích thủy liên thiên, yên ảnh lay động.

Một đường đi tới, cửu thiên cửu bách lâu, đăng hỏa phần hoa ca.

Hoa sen trên mặt nước nở rộ một màu tuyết trắng dưới ánh đèn trở nên yêu diễm chói mắt, từng đợt sương khói nhẹ nhẹ bao phủ, hương thơm thoang thoảng khắp nơi.

Sách, thật là hưởng thụ. . .

Ngạo Thần Cung tựa như Tuyết quốc Thiên giới, quanh năm bị sương mù che phủ, thần bí mà u lạnh, song Nhật Nguyệt Giáo quả thực giống như một tòa tiên thành, bốn mùa như xuân, điều ngũ hoa hương.

Chiếc cầu ngắn bằng bạch ngọc nối thẳng đến đình thủy tạ, sáng ngời ánh đèn màu vàng nhu hòa tỏa ra từ lưu ly đăng.

Đình thủy tạ bốn phía giăng đầy lụa mỏng phát phơ, một mặt nhân ảnh tử sắc ở trong như ẩn như hiện.

Hách Liên Cô Tuyết chấp tay mà đứng, tú bào tựa liệt hỏa thiêu đốt, một luồng hồng phát phát qua con người thâm hồng, mục quang băng lãnh khi nhìn bóng tử ảnh nhảy mắt thoáng hiện một tia dị sắc. . .

44. Chương 44: Nhật Nguyệt Giáo • Thật Giả Khó Phân

Trưởng ảnh tầng tầng, thủy thiên nhất sắc.

Trong Tử Vân Đình mang theo phong vị cổ xưa, tử sam nam tử tuần mỹ nhìn nghiêng như tuyết đại cô tiên, dáng dấp phong lưu mà không mất thần vận.

Lộng Nguyệt ngồi bên bàn đá, lẳng lặng uống mỹ tửu, căn bản chưa từng nâng mắt nhìn về phía người đi tới.

“Hách Liên cung chủ, bốn tọa chờ người đã lâu.”

“Vậy sao?” Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt hắn, nhìn xuống tử sam nam tử đang mỉm cười uống rượu, “Bản cung cũng không muốn để giáo chủ đợi lâu, chẳng qua Thánh thủ độc tiên người tả thiết lập một cơ quan, hữu bố trí một trận pháp, muốn không chậm trễ một canh giờ cũng khó.”

“Nga? Thì ra là thế a.” Tử mâu khẽ nâng, bên trong phản chiếu đôi hồng mâu yêu dị, “Bốn tọa còn tưởng Hách Liên cung chủ mãi ngoạn trận pháp đến quên cả thời gian.”

“Người tới, dâng rượu.”

Lúc này, một lam y nam tử bưng một vò rượu đi đến, khuôn mặt hần lạnh như băng, sau lưng đeo một thanh cương đao tinh thuần, tản ra hàn mang dày đặc.

Phong Hành Vô Lệ.

“Thỉnh.” Lộng Nguyệt mỉm cười ý bảo.

Hồng mâu đảo qua Phong Hành Vô Lệ, một mặt dị quang lóe lên, “Không hổ là thủ hạ của Lộng Nguyệt giáo chủ, quả thực khí độ phi phàm.”

“A a, thủ hạ của Hách Liên cung chủ chỉ e càng thêm thâm tàng bất lộ đi.” Lộng Nguyệt nâng chén.

Cô Tuyết một tay chống cằm, cười tà mị, cũng không để ý đến những lời khách khí của Lộng Nguyệt.

“Hách Liên cung chủ sợ rằng bốn tọa hạ độc trong rượu?”

Cô Tuyết đứng dậy, khê nở nụ cười, “Có ai không biết Lộng Nguyệt người là người tự phụ ra sao?” Hần vươn tay qua, ra vẻ muốn đón chén rượu, “Làm sao có thể dùng thủ đoạn không thông minh như vậy để đối phó với bản cung?”

“Hách Liên cung chủ quả thực nể mặt tại hạ.” Tử mâu khê nhếch, Lộng Nguyệt đem chén rượu đưa tới trong tay Hách Liên Cô Tuyết.

Chỉ là động tác đơn giản như thế, trong hồng mâu thoáng hiện thần sắc khiến người ta không rét mà run.

“Cung chủ.” Vô Nhai đi lên phía trước muốn ngăn cản, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng.

“Sách, Thiên tòa nóng lòng hộ chủ, thật đúng là khiến bốn tọa bội phục.”

“Đúng vậy a. . .” Hách Liên Cô Tuyết thưởng thức chén rượu, ánh mắt hồ hững hờ Phong Hành Vô Lệ phía sau Lộng Nguyệt, “Thuộc hạ của bản cung tự nhiên là được dạy dỗ có phương pháp, không giống như vị kia. . .”

Phong Hành Vô Lệ đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

“Tựa hồ cũng không đem giáo chủ người để vào mắt.” Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt lam y nam tử, nụ cười càng thêm tà mị.

“Vậy sao? Bốn tọa quả thực nhìn không ra, bất quá đây là sự tình nội bộ Nhật Nguyệt Giáo ta, hy vọng Hách Liên cung chủ người. . .”

“Giáo chủ lời ấy sai rồi.” Hách Liên Cô Tuyết không chút khách khí ngắt lời Lộng Nguyệt, hồng mâu dần nổi lên hỏa quang, thiêu đốt khuôn mặt Phong Hành Vô Lệ, nhân thần mị hoặc dường như muốn đem nguyên thần của hắn hút đi.

“Loại thuộc hạ ngạo mạn bậc này, hẳn là nên hảo hảo giáo huấn một chút mới phải.”

Hách Liên Cô Tuyết thô bạo niết lấy cằm Phong Hành Vô Lệ, lực đạo ngoan tuyệt như thể muốn bóp nát, “Cẩn thận có một ngày hắn mưu đồ gây rối, đến lúc đó Lộng Nguyệt người lại không thu thập hắn được.”

Phong Hành Vô Lệ ngưng mắt nhìn cặp hồng mâu tràn ngập hào quang thần bí, mặt đồng dần dần co rút. . .

Hồng sắc đồng tử ẩn ẩn âm ngoan cùng sắc bén.

Sát khí băng lãnh nháy mắt lộ ra, vài sợi tóc màu hỏa hồng như liệt hỏa cuồng loạn, lóe lên quang mang thị huyết.

Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết nổi lên nhàn nhạt tàn khốc, ngón tay thon dài biến thành lợi trảo, thành linh đâm tới cổ Phong Hành Vô Lệ.

“Sưu sưu sưu sưu ” Nháy mắt ngay lúc đó, lưỡng đạo hắc sắc mãnh cấp tốc hiện lên.

Một mảnh đao quang kiếm ảnh! Bốn đao kiếm quang chợt lóe, hồng phát cùng tử phát trong gió lay động, hơi thở băng lãnh tràn ngập sát khí tản mát khắp Tử Vân Đình.

Tinh Hồn cùng Nguyệt Hồn đứng ở hai bên Phong Hành Vô Lệ, đoạt mệnh song kiếm chỉ vào ngực hai người đối diện, song cổ hai người này lại bị hai thanh lợi kiếm chế trụ.

Thiên tòa, Minh tòa cùng Đoạt mệnh song hồn giằng co, ai dám động một bước nhảy mắt sẽ mất mạng.

“Huyết la sát người quả nhiên rất được, bản cung còn chưa động người đã khiến Đoạt mệnh song hồn hiện thân, xem ra địa vị của người ở Nhật Nguyệt Giáo không nhỏ a.” Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi buông lỏng năm ngón tay, trong hồng mâu lộ ra thần sắc quỷ dị.

Phong Hành Vô Lệ hơi rũ mắt, sắc mặt không chút thay đổi.

“Lui ra.”

“Giáo chủ?” Tinh Hồn cùng Nguyệt Hồn khẽ cắn môi, không cam lòng lui tới một bên.

“Đa tạ Hách Liên cung chủ quan tâm.” Lộng Nguyệt cười nhẹ, “Sau này bốn tọa sẽ hảo hảo dạy dỗ thuộc hạ.” Hắn nhìn về phía Phong Hành Vô Lệ, ra lệnh nói, “Người có thể đi xuống.”

“Nếu hôm nay bản cung muốn Huyết la sát đền mạng cho Thiên Môn phó môn chủ của ta, Lộng Nguyệt người có ý kiến?”

Lộng Nguyệt thần sắc cứng đờ, tử mâu híp lại, cánh môi mỏng phun ra ba chữ: “Người nói xem?”

“Hách Liên cung chủ đừng quên, Nhật Nguyệt Phi Ưng chết trên tay Ám tòa của người, cung chủ làm sao cấp bốn tọa công đạo?”

Hách Liên Cô Tuyết ra vẻ khó xử: “Giáo chủ thực gây khó dễ ta, nếu giết Huyết la sát, tựa hồ không để cho Lộng Nguyệt người mặt mũi, nếu không giết hắn, bản cung lại nuốt không trôi bức dọc trong lòng.”

“Nếu không như vậy đi. . .” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng đảo qua Vô Nhai: “Để cho Vô Nhai cùng Huyết la sát của giáo chủ tỷ thí, nếu Vô Nhai thua, mặc cho Lộng Nguyệt người xử trí, nếu Phong Hành Vô Lệ thua, để bản cung xử trí, thế nào?”

Lộng Nguyệt đột nhiên mở to hai mắt, hắn căn bản không dự đoán được Hách Liên Cô Tuyết lại nghĩ ra một chiêu này, đôi tử mâu ngạo thị thiên hạ kia, lần đầu tiên xuất hiện thần sắc phiêu diêu bất định.

Hắn rốt cuộc có chủ ý gì?

“Cung chủ!” Lúc này Vô Nhai cũng cảm thấy kinh ngạc, mục quang luôn băng lãnh nháy mắt hiện lên một tia vụ khí không đành lòng.

Loại ánh mắt này căn bản không thuộc về Lộng Nguyệt cùng Vô Nhai. . .

Vân mi khẽ nhíu, hồng mâu vẫn băng lãnh như vậy.

“Thuộc hạ nhất định không để giáo chủ thất vọng.” Phong Hành Vô Lệ rút đao, chỉ hướng Vô Nhai.

“Thuộc hạ cũng sẽ không khiến cung chủ thất vọng.” Vô Nhai chuyển thân xuất kiếm, tỏa liên thủ sáo hàn quang chợt hiện. (thủ sáo: bao tay)

Một đao một kiếm, phá phong lao tới.

Vô Nhai trở tay, lưới kiếm so với tơ lụa càng thêm mềm mại, đâm thẳng vào mặt Phong Hành Vô Lệ.

Phong Hành Vô Lệ ngửa ra sau, Tu La Đao cứng rắn như thiên niên huyền thiết, cùng nhuyễn kiếm đan xen vào một chỗ, giống như bàn long, chiêu thức không lưu một tia sơ hở.

“Phanh phanh phanh ”

Đao kiếm quang mang bắn ra tứ phía, phi điều phá không, khí thế lăng nhiên.

Con người hồng sắc ẩn ẩn quang mang lãnh liệt, Hách Liên Cô Tuyết nghiêng đầu nhìn Lộng Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc, tiểu dung tuyệt mỹ có chút thần bí.

~*

~Hai người giao thủ hơn trăm chiêu, mắt lạnh nhìn nhau, hoa rơi tán loạn, cả khu vườn thành một đồng hỗn độn.

Bỗng nhiên, khi Vô Nhai né tránh chưởng phong của Phong Hành Vô Lệ, kiếm bị Tu La Dao hất lên không trung, như dải lụa vô lực hạ xuống.

Trên trán Vô Nhai ướt đầm mồ hôi tinh mịn, hân hơi thở gấp, căn bản không bước tới nhặt lên nhuyền kiếm của mình.

Kiếm còn người còn, kiếm lạc nhân vong!

Hắn thua, hắn cũng biết kết cục để mất kiếm là gì, nhưng là, hắn không hối hận. . .

Ngay khi nhuyền kiếm gần chạm đất, Hách Liên Cô Tuyết tung một chưởng phong, nháy mắt đem kiếm của Vô Nhai hút vào trong tay, vứt cho Tập Phong.

Tập Phong không thể tin nhìn tình thế trước mắt.

Vô Nhai, Ngạo Thần Cung Thiên tòa Vô Nhai, Vô Nhai đem Thực cốt tam sát luyện đến xuất thần nhập hóa, thế nhưng bại bởi Phong Hành Vô Lệ!

“Ta đi!” Tập Phong vừa muốn rút kiếm, lại bị Hách Liên Cô Tuyết hung hăng ngăn cản, “Cung chủ?”

Lộng Nguyệt khẽ thở nhẹ một hơi, song Hách Liên Cô Tuyết không giận mà cười, “Xem ra Huyết la sát quả thực danh bất hư truyền a.”

Vô Nhai quỳ một gối xuống đất, dung nhan băng lãnh ẩn ẩn vẻ tĩnh mịch, “Thuộc hạ làm cho cung chủ thất vọng, mặc cung chủ xử trí.”

“Vô Nhai, không phải bản cung xử trí người, mà là. . .” Cô Tuyết hơi liếc mắt, “Lộng Nguyệt giáo chủ xử trí người.”

“Bản cung từ trước đến nay đã nói là làm, Lộng Nguyệt giáo chủ, thỉnh.”

Lộng Nguyệt kìm nén hít một hơi, ánh mắt yêu dị phảng phất đè nặng ngàn cân cự thạch.

“Nhanh lên a Lộng Nguyệt giáo chủ, bản cung đem thuộc hạ của mình tặng cho người giết, người còn do dự cái gì?” Khóe miệng Hách Liên Cô Tuyết nổi lên một nụ cười quỷ dị.

“Cung chủ.” Tập Phong nóng nảy, quỳ một gối xuống đất, “Thuộc hạ muốn tỷ thí cùng Phong Hành Vô Lệ một lần.”

“Tập Phong!” Vô Nhai lạnh lùng nói, “Người đánh không lại hắn!”

“Chưa chắc!”

Tập Phong vừa muốn ra tay đã bị Vô Nhai ngăn lại, “Không cần đa sự!”

“Lui ra!”

“Cung chủ. . .” Ngài thực sự nhẫn tâm như vậy! Tập Phong cắn răng, song vẫn không đứng dậy, vạn phần khẩn cầu.

Hách Liên Cô Tuyết căn bản không lộ ra chút biểu tình, chỉ lạnh lùng quăng một câu: “Tập Phong, người cũng không phải không rõ ràng, người của Ngạo Thần Cung chưa bao giờ thất bại!”

Tập Phong giây lát cứng đờ, hắn từ nhỏ đã đi theo cung chủ, vậy mà lãnh khốc vô tình lại quyết tuyệt như thế, hắn không khỏi muốn hỏi cả thiên hạ này, rốt cuộc người nào còn có thể lọt vào mắt hắn?

Vô Nhai nháy mắt rút ra thiết kiếm của Tập Phong, lạnh lùng nói, “Thuộc hạ khiến Ngạo Thần Cung thụ sỉ nhục, nên lấy cái chết tạ tội, ân tình của cung chủ Vô Nhai kiếp sau báo đáp.”

Tập Phong vừa muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp.

“Sưu Thịch!”

Một đạo quang mang nhảy mắt đánh rơi thiết kiếm.

Vô Nhai ngẩn người, chỉ thấy Lộng Nguyệt thần sắc đậm mạc nhìn hấn, tử mâu tản ra quang mang nhu hòa.

Nhật Nguyệt Giáo chủ tàn nhẫn âm ngoan, lúc này lại như xuân thủy hòa tan băng sơn, khiến Vô Nhai có chút bối rối.

“Hách Liên cung chủ, việc này dừng ở đây, thế nào?”

Trong hồng mâu nhộn nhạo một mặt tiểu ngân như gợn sóng quả thực như thế. . .

“Huyết la sát dám giết Thiên Môn phó môn chủ của ta, lại không đành lòng giết Thiên Môn môn chủ, thật là kỳ quái.”

Lộng Nguyệt toàn thân chấn động, thần tình kinh dị nhìn hồng y nam tử.

Hấn vậy mà đã sớm biết!

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Phong Hành Vô Lệ, cánh môi cong lên cười cợt, ánh mắt tràn ngập quang lượng xuyên thấu hết thảy.

“Ta nói có đúng không, chân chính Lộng Nguyệt giáo chủ!”

45. Chương 45: Ái Muội Cổ Túng

‘Phong Hành Vô Lệ’ bỗng nhiên cười rộ lên: “Không hổ là Hách Liên cung chủ.”

Chỉ thấy hấn vung tay áo phất qua khuôn mặt, nhất thời dung nhan yêu dị tao nhã phơi bày trước Hách Liên Cô Tuyết.

Vô Nhai cùng Tập Phong cả người ngây ngẩn đó là một khuôn mặt giống như đúc tử sam nam tử.

Chờ bọn hấn quay đầu lại, tử sam nam tử sớm đã hạ xuống mặt nạ, cung kính lui tới phía sau Lộng Nguyệt ‘chân chính’.

Thuật dịch dung của Lộng Nguyệt có thể giấu diếm bất luận kẻ nào, lại vĩnh viễn không thể gạt được Hách Liên Cô Tuyết, hết như trận pháp của hấn, có thể vây khốn người trong thiên hạ, duy độc không thể vây được một người!

.

Xuân phong như tơ, phảng phất oanh yến khiêu vũ, nước hồ nhộn nhạo nổi sóng, ngọc liên tản ra nhàn nhạt hương sen.

Đám thuộc hạ đều đã thối lui, sự yên lặng bao phủ Tử Vân Đình mệnh mang sương khói.

Không khí ngưng trệ, hai vị nam tử phong hoa tuyệt đại đối diện lẫn nhau, hết thảy cảnh sắc xung quanh chợt âm đạm.

Tĩnh lặng! Sự tĩnh lặng hài hòa!

Ám dẫu hồi lâu, trong lòng hai bên sớm rõ ràng, nhưng hai đôi con ngươi phảng phất có thể nói nên lời đã ngập tràn mỉa hoặc quyết tuyệt của đối phương không thể ngừng lại.

Đó là phong vân ám dũng!

Đó là chinh phục cùng khí phách!

Đó là âm thầm cảnh cáo!

Đó là sự ngạo nghễ chấn nhiếp tâm hồn!

Đây tựa hồ cũng là nguyên nhân Hách Liên Cô Tuyết có thể nhìn thấu chân chính Lộng Nguyệt.

Cảm giác hoàn toàn không đồng nhất với khi nhìn đôi mắt vừa rồi.

Trong đôi tử mâu này, hẳn lại xuất hiện cảm xúc bản thân vốn không nên có, như một loại quan hệ bất nguồn từ rất lâu, một loại hấp dẫn lực trí mạng hết sức đáng sợ.

Hai người kia cho tới bây giờ đều là đi câu hồn người khác, nhưng lần này, bọn họ song song vì đối phương mà thất thần.

Không thể tự kiềm chế!

“Bổn tọa muốn biết, Hách Liên cung chủ nhìn thấu từ khi nào?”

“Người vừa xuất hiện, bản cung liền hoài nghi.” Hách Liên Cô Tuyết dừng một chút, “Bất quá, thời điểm chân chính xác định Phong Hành Vô Lệ giả trang người là khi hắn nâng chén.”

“Nga?” Lộng Nguyệt tràn ngập hứng thú nhìn hắn: “Bổn tọa còn tưởng rằng, thuật dịch dung của mình thực sự thiên y vô phòng.”

“Đích xác thiên y vô phòng.” Hách Liên Cô Tuyết cong môi cười, “Nhưng tay của hắn, tựa hồ đã bị Lộng Nguyệt giáo chủ bỏ quên.”

“Huyết la sát am hiểu sử dụng dao, cho nên lòng bàn tay của hắn nổi vết chai rất rõ, mà bàn tay của Thánh thủ độc tiên người lại không nổi bật như hắn.”

Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, khí tức ma mị quyết tuyệt lan tràn.

“Còn có một điểm tối trọng yếu.” Hách Liên Cô Tuyết ghé sát vào tai Lộng Nguyệt, phun ra hơi thở nóng rực, hoặc mâu hơi giương, “Chính là hương vị trên người Lộng Nguyệt người.”

Hương vị độc hữu trên người Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết làm sao có thể không cảm nhận được?

Từ lần trước tại Kinh Sư thành cùng Lộng Nguyệt đánh một hồi, cái loại mùi này đã khắc sâu trong óc.

Chỉ là loại vị đạo này, dường như hắn đã ở nơi nào đó ngửi qua.

Hương vị độc nhất vô nhị, có chút đặc biệt, có chút, giống như đã từng quen biết.

“Hóa trang thực giống.”

“Vậy người vì sao không sớm vạch trần một chút?”

“Đương nhiên là phối hợp người. . . Vạch trần quá sớm có ý nghĩa gì?”

Hồng mâu híp lại, Hách Liên Cô Tuyết vẻ đùa cợt cười khê: “Huống chi, người không phải cũng muốn nhìn một chút xem Phong Hành Vô Lệ cùng Thiên tòa Vô Nhai của ta trong đó rốt cuộc là loại quan hệ nào sao?”

Lộng Nguyệt cười cười đầy tà khí, hắn hơi nghiêng đầu, ở bên tai Cô Tuyết nhẹ giọng phun ra: “Người thực là đáng sợ, bổn tọa nghĩ cái gì cũng biết rõ.”

“Người càng đáng sợ!” Cô Tuyết đẩy lên cằm Lộng Nguyệt, cố định khuôn mặt hắn, hồng mâu mị hoặc như có như không khiêu khích, “Vốn nghĩ nên giết người, nhưng hiện tại. . . không đành lòng rồi đó.”

Hắn ghé sát vào chóp mũi Lộng Nguyệt, lông mi thật dài tản ra đối diện đôi tử mâu sáng ngời, “Yêu tình, ngoan ngoãn giao Mặc Lân Đồ ra đây, bản cung sau này nhất định sẽ không bạc đãi người.”

“A a.” Lộng Nguyệt nâng cằm Cô Tuyết, cười tà mị, “Đừng lộ ra bộ dáng này với bổn tọa.”

Hai đôi con ngươi óng ánh sáng rực phóng xuất phong tình mê nhân, nổi lên cuộn cuộn vòng xoáy đem đối phương nhấn chìm.

Giờ khắc này, một cỗ xúc động mạnh mẽ trong đầu nháy mắt hiện lên, đó chính là. . .

“Người còn không phải đối thủ của ta.” Ngón tay thon dài của Lộng Nguyệt luồn vào hồng phát mềm mại, lòng bàn tay nóng rực vuốt ve.

“Thật vậy sao? Có bản lĩnh người liền thử xem!” Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn ra tay, bỗng nhiên cảm giác eo lưng mình bị một cổ lực đạo hung hăng siết chặt, vậy mà mất tiên cơ.

Làm loại chuyện này, Hách Liên Cô Tuyết tuyệt đối là cao thủ, thế nhưng Lộng Nguyệt so với hẳn lại càng già dặn hơn!

Hàn yên thanh u, hương phong di tán. (yên: khói)

Cô Tuyết căn bản không đoán được thủ pháp của Lộng Nguyệt lại lưu loát linh động như thế, một trận tê dại như điện giật truyền khắp kinh lạc toàn thân.

Sa liêm bốn phía Tử Vân Đình đều rũ xuống, loáng thoáng chiếu rọi hai thân ảnh thon dài yêu diễm.

Khói sóng mờ mịt, cánh hoa chồng lên nhau che khuất mặt đất.

Lộng Nguyệt chặn lại thất lưng Cô Tuyết, mạnh mẽ đẩy hẳn lên bạch ngọc thạch trụ, khe liếm vành tai của người trong lòng, phun ra nuốt vào hơi thở ẩm áp.

Cô Tuyết cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại xuất phát từ bản năng phản ứng một phen ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, hung hăng hôn lên.

Một nụ hôn này, khiến cả hai đều bùng nổ. . .

Cánh môi hai người mãnh liệt hấp duyên, đầu lưỡi ngang ngược bắt đầu dây dưa công thành đoạt đất. Lửa nóng! Cuồng nhiệt! Đó là một loại dã tính nóng rực, ánh mắt mê người phảng phất muốn nói cho đối phương: ta muốn chinh phục ngươi! Ta muốn giữ lấy ngươi!

Lộng Nguyệt đem Cô Tuyết thô bạo đẩy sát vào ngực mình, giống như điên cuồng sau nhiều năm chờ đợi, trái tim kịch liệt nhảy lên, một hồi thị huyết khẩu chiến, không chút lưu tình tàn phá lãnh địa của đối phương, nhiệt độ cơ thể nháy mắt tăng cao.

Giây lát thất thần. . .

“Ta thật sự điên rồi. . .” Cô Tuyết hơi chút thở gấp, chưa một ai có thể làm cho hẳn khấn cấp muốn chiếm hữu đến như vậy, hôm nay, hẳn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. . .

Hẳn điên rồi, nhưng hẳn không biết, có một người sớm đã điên đến không thành hình dạng.

“Người thế nào lúc này mới điên!” Lộng Nguyệt nâng lên khuôn mặt Cô Tuyết, chỉ hận không thể đem người trước mặt nuốt vào.

Hẳn thoái ẩn, hẳn cô tịch, hẳn không từ thủ đoạn!

Vì cái gì, là cái gì. . .

Miệng lưỡi chi chiến khiến thân thể hai người bắt đầu khô nóng, Hách Liên Cô Tuyết đã không thể thỏa mãn, hẳn dùng chút lực, đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân, hồng mâu thiêu đốt liệt hỏa ái dục.

“Nghe, đừng cùng bản cung đối nghịch, bản cung không muốn thương tổn ngươi.” Hẳn niết lấy cằm Lộng Nguyệt, cười yêu mị, “Trả lại Mặc Lân Đồ, chúng ta đến một hồi sáng khoái chút.”

Khóe môi Lộng Nguyệt cong lên một tia yêu diễm khinh miệt, tay trái của hẳn giữ lấy thất lưng Cô Tuyết, tay phải ở bên hông hung hăng ngắt một cái.

“Ân. . .” Lộng Nguyệt thừa dịp Cô Tuyết toàn thân tê dại, đột nhiên nghiêng người, đưa hẳn gắt gao chế trụ bên dưới.

“Bớt trước mặt bản tọa nói cái gì bản cung bản cung.” Lộng Nguyệt liếm cắn cổ trắng nõn của người dưới thân, khe khe nhếch môi, “Muốn Mặc Lân Đồ, ngươi nên quên đi thôi.”

“Ngươi cũng đừng trước mặt ta nói cái gì bản tọa bản tọa.” Cô Tuyết đột nhiên nắm lấy tử phát mềm mại óng mượt của Lộng Nguyệt, kéo hẳn kề sát mặt mình, “Lộng Nguyệt, ngươi đừng ép ta!”

“Vậy ngươi cũng đừng chọc ta!” Lộng Nguyệt cùng người dưới thân chặt chẽ thiếp hợp, hương vị hỗn tạp như lửa nóng, bàn tay linh hoạt bắt đầu vỗ về chơi đùa khu vực mẫn cảm ở hạ thân Cô Tuyết.

Kích thích trực tiếp của Lộng Nguyệt quả thực khiến Cô Tuyết cả người tê dại, loại khoái cảm này lệnh cho hần sắp không thể khống chế, Cô Tuyết đẩy lên cổ Lộng Nguyệt, gặm cắn chỗ xương quai xanh của hần, tiếp đó nghiêng người, phản khách vi chủ.

“Ta quên nói cho người biết.” Cô Tuyết không chút khách khí cọ xát bộ vị nóng rực của Lộng Nguyệt, “Muốn sống, đừng có đối nghịch với ta!”

“Ta cũng quên nói cho người biết.” Lộng Nguyệt mạnh mẽ bóp lấy cổ Cô Tuyết, cường ngạnh đưa hần đặt dưới thân, “Người không thần phục ta chỉ có tử lộ!”

“Yêu tinh, trước đem Mặc Lâm Đồ ra rồi nói sau!” Đầu lưỡi tràn ngập dục vọng của Cô Tuyết chơi đùa vành tai Lộng Nguyệt.

“Bảo bối nhi, trước thần phục ta rồi nói sau!” Lộng Nguyệt cắn cắn khóa hoa đào lạc ấn rực rỡ phía trên xương quai xanh trắng nõn của Cô Tuyết.

“Người nằm mơ!”

“Vậy người đừng hòng được Mặc Lâm Đồ!”

“Hảo một tên Lộng Nguyệt, bản cung có lòng khuyên bảo, người lại rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.”

“Ai nha, Tuyết bảo bối, người đây là đang uy hiếp bổn tọa sao?”

Khiêu khích cường liệt quả thực khiến thân thể hai người lửa nóng sôi trào, tiếng thở dốc tràn ngập Tử Vân Đình, nhuyển liềm khinh sa, sương khói tựa cấm, thân thể tản ra nhàn nhạt hương thơm pha lẫn hừng hực thiêu đốt, khoái cảm cùng kích thích đọa lạc vực sâu vô tận. . . (thực. . . hấp dẫn quá đi *chùi nước miếng*)

~*

~Hôm nay quả thực không bình thường! Thế nhưng lại cùng dịch nhân của hần thân mật! Cô Tuyết vừa thở dốc, vừa nhìn Lộng Nguyệt ngồi ở phía đối diện.

Một phen triển miên vừa rồi đã đem toàn bộ lý trí của hần đốt thành hư không, Ngạo Thần Cung cung chủ lãnh huyết vô tình thế nhưng lại không thể khống chế chính mình!

Lộng Nguyệt hơi nheo lại tử mâu, nhãn thần sáng rực khiến hồng mâu đang nhìn thẳng hần bị hút vào thật sâu, giờ khắc này, hần chỉ muốn thời gian tĩnh chỉ, đem ánh mắt mỹ lệ kia khắc vào tận linh hồn.

Cô Tuyết đứng dậy đi đến trước mặt Lộng Nguyệt, dùng ngữ khí khiêu khích nói: “Người tin hay không, chung quy sẽ có một ngày Tử linh đồ tụ tập trên tay ta.”

“Sách, Hách Liên cung chủ khẩu khí thực lớn a.” Lộng Nguyệt kẻ sát khuôn mặt tuyệt mỹ của Cô Tuyết, cười tà nói, “Chẳng lẽ Tặc yển tử không nói cho người biết chỉ có ta mới hiểu huyền cơ trong đó sao?”

“Lộng Nguyệt giáo chủ, người cho rằng ta sẽ tin tưởng lời nói của Tử yển tử kia?” Cô Tuyết nâng lên chiếc cầm tinh xảo của Lộng Nguyệt, “Chỉ cần Tử linh đồ nằm trong tay ta, ta đồng dạng có thể đoán ra!”

Tay trái Lộng Nguyệt chế trụ cổ tay Cô Tuyết, tay phải chụp lấy sau gáy hần, mạnh mẽ ấn hần gần sát ngực mình, “Chỉ cần có ta ở đây, người vĩnh viễn cũng không lấy được Tử linh đồ!”

“Vậy chúng ta liền thử xem!”

Hồng mâu cùng tử mâu cùng nhau đối diện, phảng phất như vực sâu muốn mê hoặc đối phương trở thành tù binh của mình, loại hấp dẫn trí mạng này như là cổ độc, khiến người ta không thể kháng cự.

Tuyết bảo bối, người đừng tiếp tục câu dẫn ta!

Chết tiệt, rõ ràng là người đang câu dẫn ta!

.

Tử Vân Đình, ám hương phù động, từng dải lụa mỏng tuyết trắng mềm mại tung bay như gió, hồng phát cùng tử phát dây dưa cuốn lấy lẫn nhau, thấp thoáng trong màn sương khói.

Kim quang xuyên thấu qua nhuyễn liêm, ở cánh hoa phủ đầy lương đình rải lên toái ảnh.

Một trận lại một trận rên rỉ kéo tới. . .

“Người này tử yêu tinh, lần sau ta không thương chết người không ngừng!”

“A, người vĩnh viễn cũng không có cơ hội đó!”

46. Chương 46: Phong Thanh

Nước sông mênh mông, tiểu kiều hàn yên, trong trà quán tửu lâu đám thiếu niên phần khích luôn ưa thích bàn võ lâm luận giang hồ, từ sau khi Hách Liên Cô Tuyết mang theo Tứ đại tòa sử hiện thân ở thọ yến của Hàn Thiếu Khanh, một hồi lại một hồi sóng to gió lớn trở thành đề tài tán gẫu thường xuyên của chúng nhân.

Nói đi nói lại, đơn giản là Hách Liên Cô Tuyết đẹp đến ngây người, Lộng Nguyệt tái xuất giang hồ, Hàn Thiếu Khanh ngã bệnh, Hàn Linh Xu cải giá, Phương Tĩnh chết không lưu thi, võ lâm lại muốn náo nhiệt hẳn lên. . .

Trong đó tin tức tối hấp dẫn chính là việc Thánh thủ độc tiên im hơi lặng tiếng ba năm, mấy ngày trước hiện thân tại Phong Nguyệt Lâu.

Một ngày đó, Kinh Sư thành chướng khí mù mịt.

Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết chỉ giằng co không đến ba phần chung, khu vực phồn hoa của cố đô sau khi trải qua một hồi tàn phá, mấy ngày gần đây mới một lần nữa trở lại bình thường. (phần chung = phút)

Yên Vũ, Phong Nguyệt là hai địa phương tối chiêu tài nhất Kinh Sư thành, thế nhưng đều là vật sở hữu của hai đại ma cung, đoạt sinh ý chính là tú bà cùng các cô nương trong hai tòa thanh lâu, mà sau lưng giằng co lại là Ngạo Thần Cung cùng Nhật Nguyệt Giáo!

Nguyên bản võ lâm vốn đã không bình tĩnh, hiện tại bởi vì hai đại ma cung phân tranh mà càng thêm gà chó không yên, bất quá có một việc khiến mọi người đều mừng thầm chính là, hoàn hảo bọn họ không kết minh. . .

Lộng Nguyệt thiết kế Hách Liên Cô Tuyết, huyết tẩy tam đại cang khẩu mà hẳn thật vất vả mới đắc thủ.

Hách Liên Cô Tuyết ở trước mặt Lộng Nguyệt, bóp nát đầu Bát đại hộ pháp của hắn.

Giữa hai người bọn họ luôn không tránh được huyết tinh.

Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung lại càng tránh không được ác chiến.

Bọn họ mang theo mặt nạ mỉm cười, quan sát đối phương chém giết, ung dung nhàn nhã như là đang xem một tuồng kịch.

Ngày nọ, Hách Liên Cô Tuyết trước hết mạnh mẽ ép tiểu yến tử sắp dúi đến ngắt xiu nuốt vài hớp cơm, sau đó một phen chế trụ cổ của hắn, sắc giọng nói, “Dem tất cả sự tình liên quan đến Lộng Nguyệt mà người biết đều nói ra, dám nói sai một chữ, bản cung bẻ gãy cổ người!”

Hung hăng bóp một cái, dọa cho tiểu yến tử kinh hồn bạt vía, Dạ Phi Yến còn chưa nuốt xuống ngụm cơm đã bị mắc nghẹn ngay cổ họng, kết quả tiểu yến tử đáng thương một bên ôm cổ ho khan, một bên cảm thán số phận ngang trái, nước mắt lưng tròng run rẩy giăng chuyện xưa. . .

Oanh ca yến vũ, xa mỹ yên trần. (xa mỹ: xa hoa lãng phí; yên: khói, trần: bụi >> khói bụi {ô___ô} *sao không hợp hoàn cảnh* >> sương khói đi xD)

Phong Nguyệt Lâu lúc này sinh ý đầy ắp, yên chi hương phấn, mỹ nữ diễm lệ trác tuyệt, cách trang hoàng tinh trí thực có thể so với hậu cung hoàng triều. Từ khi các cô nương trong lầu gặp qua dung mạo của Lộng Nguyệt, mỗi ngày đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, tùy thời nghênh đón lão bản đại giá quang lâm, cho dù chỉ được Lộng Nguyệt liếc mắt một cái, cuộc đời này cũng không tiếc nuối. (yên chi: son)

“Che mặt làm gì a? Đến, cấp đại gia ta chiêm ngưỡng. . .” Một bàn tử say rượu đột nhiên bổ nhào đến trên người hắc y nữ tử. (bàn tử = mập mạp)

“Mắt cậu của người mù sao!” Nguyệt Hồn một cước đem bàn tử đá bay, tú bà ở một bên kinh ngạc, thuận thực kêu người xử lý.

“Hữu sứ có gì phân phó?” Tú bà giống như biến thành một người khác, hoàn toàn không còn bộ dáng phong tao mị cốt như lúc trước.

Nguyệt Hồn từ trong lòng ngực lấy ra một xấp giấy viết thư, “Sưu sưu sưu ” vô số hàn mang lóe lên, một trương lụa bạch cực đại bị đính trên mái các cao nhất.

Đám đông sôi trào!

Mọi người trừng lớn hai mắt!

Chỉ thấy trên lụa bạch kia viết:

Một ngày sau, Phong Nguyệt Lâu, Mặc Lân Đồ nhận chủ!

~*

~Thanh phong vũ, trà yên hương, xuân thủy xanh biếc, gợn sóng lấp lánh ba quang. (thanh phong=gió mát)

“Người rót cuộc muốn làm gì?”

Lộng Nguyệt cười khê, phượng mâu yêu tà trước sau như một: “Nhận chủ a.”

“Nhận chủ?” Mộ Vân Khuynh khinh thường tranh chấp với hứng thú đột xuất của Lộng Nguyệt, “Người có phải chỉ sợ người khác không biết Mặc Lân Đồ ở trên tay người?”

“Không sai. . .” Lộng Nguyệt miễn cưỡng đáp lại, “Ta là sợ có vài người không biết, so với âm thầm ngoạn một mình, không bằng bày ra cho mọi người cùng ngoạn.”

Mộ Vân Khuynh sớm đã quen với một bụng đầy chủ ý xấu quỷ kế đa đoan của Lộng Nguyệt, chẳng qua lần này, hẳn thật sự đoán không ra Lộng Nguyệt giống trống khua chiêng triền lãm Mặc Lân Đồ, đến tột cùng là có dụng ý gì?

“Nếu như người nhàn rồi không có việc gì làm, nhanh đem ba tấm bảo đồ còn lại thu vào tay, nếu có khó khăn, ta sẽ giúp người.”

“Mộ lâu chủ lần trước không phải nói ta tự mình lo liệu sao? Thế nào lúc này so với ta còn nôn nóng hơn?”

Mộ Vân Khuynh khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải vì cha ta, cả đời này ta cũng không muốn cùng người có bất cứ cái gì quan hệ!”

“Nếu không phải vì cha người, ta đã sớm đem người giết chết.” Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay của mình, không chút để ý đáp.

Mộ Vân Khuynh nhẹ nhàng cười ra tiếng, dung mạo ôn nhuận lộ vẻ sớm đã nhìn thấu hết thấy, “Phàm là người có quan hệ với hần, người đều sẽ không bỏ qua có đúng không?”

Từ sắc phượng mâu lưu chuyển quang hoa yêu diễm, Lộng Nguyệt tà mị cười, “Đám người các người a, đều rất đáng chết.”

Ngữ khí bình đạm như tiếng nước chảy.

Mộ Vân Khuynh không giận mà cười, “Người càng đáng chết hơn!”

~*

~Hỏa Tinh trà thay đổi một tách lại một tách, Dạ Phi Yến thực sự bội phục tính nhẫn nại của vị độc mỹ nhân này, hẳn hẳn cổ giảng từ ban ngày đến đêm tối, Hách Liên Cô Tuyết không thay đổi tư thế, không mang theo chút biểu tình lảng lảng nghe từ ban ngày đến lúc trời tối đen.

“Ngừng!”

Dạ Phi Yến vừa lên cao giọng chợt không phát ra tiếng, đã xong? Có sự phong lưu của Yêu Nguyệt kia hẳn còn chưa nói hết đâu. (Em thực là bà tám quá đi >”<) kỳ=” thực=” khi=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” nghe=” đến=” có=” sự=” về=” nam=” sủng=” thứ=” năm=” của=” lộng=” nguyệt=,=” hân=” cũng=” sắp=” hồng=” mất=,=” nhưng=” không=” biết=” vì=” cái=” gì=,=” hân=” thể=” nhưng=” lại=” kiên=” trì=” nghe=” đến=” cùng=,=” càng=” nghe=” càng=” hỏa=” đại.=” lộng=” nguyệt=” kia=” thật=” là=” một=” tên=” gieo=” tình=” khắp=” nơi!=” dung=” nhan=” băng=” lãnh=” biểu=” hiện=” ra=” không=” có=” việc=” gì=,=” nhưng=” trong=” lòng=” hân=” đã=” có=” một=” cỗ=” dục=” hỏa=” thiêu=” đốt=,=” từ=” một=” khắc=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” quyết=” định=” tu=” luyện=” sáng=” thần=” cứu=” thức=,=” không=” còn=” ai=” có=” thể=” tùy=” ý=” xao=” động=” tình=” tự=” của=” hân=,=” song=” vào=” thời=” điểm=” hân=” nhìn=” đến=” cặp=” tử=” mâu=” kia=,=” hết=” thấy=” đều=” không=” còn=” giống=” như=” trước.=” cái=” tên=” không=” biết=” sống=” chết=” đó=” khắp=” nơi=” cùng=” ngạo=” thần=” cung=” đối=” nghịch=,=” thể=” nhưng=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” lại=” không=” hạ=” thủ=” giết=” chết=” chường=” ngại=” vật=” của=” mình!=” thời=” điểm=” hân=” cùng=” lộng=” nguyệt=” va=” chạm=,=” xuất=” hiện=” một=” cỗ=” cảm=” xúc=” hưng=” phấn=” khó=” có=” thể=” nói=” rõ.=” thời=” điểm=” hân=” cùng=” lộng=” nguyệt=” cuồng=” hôn=,=” lại=” có=” xúc=” động=” muốn=” đem=” hân=” nuốt=” vào=” bụng.=” khi=” dạ=” phi=” yến=” giảng=” đến=” lộng=” nguyệt=” sủng=” phượng=” tịch=” đến=” thể=” nào=,=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” hận=” không=” thể=” trước=” làm=” thịt=” tiểu=” độc=” vật=,=” sau=” lại=” đem=” cái=” tên=” lộng=” nguyệt=” đa=” tình=” kia=” hung=” hăng=” thượng=” một=” lần=,=” không=,=” không=” phải=” một=” lần=,=” là=” muốn=” bắt=” hân=” cột=” trong=” ngạo=” thần=” cung=,=” giữ=” lấy=” hân=” cả=” đời.=” (hị=” hị=” em=” rơi=” vào=” lưới=” tình=” rồi=” em=” ơi)=” bắt=” quá=” khi=” nghe=” xong=” lời=” nói=” của=” dạ=” phi=” yến=,=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” mới=” biết=” được=,=” nguyên=” lai=” ngày=” đó=” thọ=” yến=” của=” hàn=” thiếu=” khanh=,=” lộng=” nguyệt=” cũng=” đi.=” thời=” điểm=” quay=” về=” nhật=” nguyệt=” giáo=,=” phượng=” tịch=” thất=” sủng.=” “vì=” sao?”=” (vì=” em=” đẩy=” ^o^)=” “a?”=” cái=” gì=” vì=” sao?”=” dạ=” phi=” yến=” sủng=” sốt.=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” không=” kiên=” nhẫn=” nói=,=” “bản=” cung=” đang=” nói=” đến=” ngũ=” độc=” đồng=” tử.=” (tên=” người=” ta=” em=” cũng=” không=” thêm=” gọi=,=” tình=” địch=” có=” khác=,=” hị=” hị=,=” a=,=” không=” phải=” tình=” địch=,=” là=” thay=” thể=,=” thay=” thể=,=” hắc=” hắc)=” “ta=” nói=” hách=” liên=” cung=” chủ=,=” lộng=” nguyệt=” kia=” muốn=” vút=” bỏ=” ai=” liền=” vút=,=” nào=” có=” suy=” nghĩ=” nhiều=” như=” vậy?”=” dạ=” phi=” yến=” vẽ=” mặt=” không=” vui=,=” nhỏ=” giọng=” than=” thở=” một=” câu=,=” “quảng=” đi=” cũng=” đúng=” lúc=,=” dù=” sao=” ta=” nhìn=” thấy=” tiểu=” độc=” vật=” kia=” con=” mẹ=” nó=” cả=” người=” đều=” khó=” chịu.=” cô=” tuyết=” nhìn=” xuống=” dạ=” phi=” yến=” vẽ=” mặt=” mất=” mác=,=” ngón=” tay=” thon=” dài=” nhấc=” lên=” cảm=” hân=,=” “bản=” cung=” thể=” nào=” nhìn=” tử=” yến=” tử=” người=” giống=” như=” là=” đang=” ghen=” a?”=” (em=” còn=” nói=” người=” ta=,=” nhìn=” lại=” mình=” đi=” *hay=” là=” đồng=” bệnh=” tượng=” liên=,=” hị=” hị*)=” “ta=” ghen=” con=” bà=” nó!”=” dạ=” phi=” yến=” ngẩng=” đầu=” lên=” lập=” tức=” phản=” bác.=” tuấn=” mi=” nhú=” lại=” hồng=” mâu=” nháy=” mắt=” hiện=” lên=” một=” tia=” bực=” bội.=” (em=” sắp=” giận=” cá=” chém=” thốt=” ^=” ^)=” hách=” liên=” cô=” tuyết=” đột=” nhiên=” biến=” sắc=” khiến=” dạ=” phi=” yến=” nhất=” thời=” giật=” mình.=” trở=” mặt=” quả=” thực=” so=” với=” lật=” sách=” còn=” nhanh=” hơn=,=” dạ=” phi=” yến=” bị=” dọa=” lập=” tức=” bỏ=

sung=" " cung=" " chủ=" " tha=" " mạng,=" " ta=" " sẽ=" " thành=" " thực=" " khai=" " báo,=" " ngày=" " nọ=" " khi=" " lộng=" " nguyệt=" " hồi=" " giáo,=" " cả=" " người=" " liền=" " mạc=" " danh=" " kỳ=" " diêu=" " thay=" " đổi,=" " nhật=" " nguyệt=" " phi=" " ứng=" " của=" " hấn=" " bị=" " giết,=" " lộng=" " nguyệt=" " đương=" " nhiên=" " không=" " thể=" " tiếp=" " thụ,=" " nghĩ=" " đến=" " đây,=" " trong=" " lòng=" " hách=" " liên=" " cô=" " tuyết=" " chợt=" " xuất=" " hiện=" " một=" " loại=" " khoái=" " cảm=" " nho=" " nhỏ=" " như=" " được=" " trả=" " thù,=" " "ngày=" " đó=" " lộng=" " nguyệt=" " say=" " đến=" " hồ=" " đồ,=" " còn=" " nói=" " vài=" " lời=" " kỳ=" " quái,=" " dạ=" " phi=" " yển=" " chớp=" " chớp=" " phương=" " nhân,=" " tựa=" " hồ=" " đang=" " nhớ=" " lại=" " chuyện=" " gì,=" " "hấn=" " nói=" " cái=" " gì?"=" " "ai=" " nha,=" " tóm=" " lại=" " hấn=" " uống=" " rượu,=" " còn=" " tất=" " tiểu=" " độc=" " vật=" " kia=" " một=" " cái,=" " dạ=" " phi=" " yển=" " trong=" " lòng=" " thăm=" " cười=" " trộm,=" " đáng=" " đánh!(em=" " mà=" " không=" " trả=" " lời=" " đúng=" " nd=" " câu=" " hỏi=" " có=" " người=" " đánh=" " chết=" " em=" " xd=" " chờ=" " một=" " chút!=" " phương=" " mâu=" " lóe=" " lên=" " vẽ=" " kinh=" " dị,=" " "ta=" " nhớ=" " rõ=" " lộng=" " nguyệt=" " dường=" " như=" " rất=" " tức=" " giận=" " nói=" " vì=" " cái=" " gì,=" " .=" " .=" " "người=" " dám=" " hôn=" " nữ=" " nhân=" " kia,=" " .=" " .=" " máu=" " ghen=" " thật=" " lớn=" " a,=" " .=" " .=" " hách=" " liên=" " cô=" " tuyết=" " trong=" " lòng=" " lại=" " hiện=" " lên=" " một=" " tia=" " không=" " vui,=" " hồng=" " mâu=" " càng=" " tảo=" " ra=" " quang=" " mang=" " băng=" " lãnh=" " quyết=" " tuyết,=" " (ta=" " thấy=" " trong=" " lòng=" " em=" " đang=" " hí=" " hửng)= " dạ=" " phi=" " yển=" " thực=" " sự=" " cảm=" " thán=" " bản=" " thân=" " đáng=" " thương,=" " vị=" " chủ=" " nhân=" " âm=" " tình=" " bất=" " định=" " trước=" " mặt=" " này=" " thật=" " khó=" " hầu=" " hạ,=" " chính=" " mình=" " sẽ=" " chết=" " bởi=" " một=" " câu=" " không=" " nên=" " nói=" " cũng=" " không=" " chừng,=" " "lộng=" " nguyệt=" " còn=" " nói=" " cái=" " gì?"=" " "hấn=" " còn=" " nói,=" " .=" " .=" " "người=" " thiếu=" " ta=" " một=" " cái=" " mệnh,=" " đêm=" " hôm=" " đó=" " người=" " chân=" " chính=" " cứu=" " người=" " là,=" " .=" " .=" " khi=" " dạ=" " phi=" " yển=" " đang=" " lo=" " lắng=" " không=" " biết=" " nói=" " đến=" " khi=" " nào=" " mới=" " xong,=" " điệp=" " triệt=" " đã=" " ngắt=" " lời=" " hấn,=" " suy=" " nghĩ=" " của=" " hách=" " liên=" " cô=" " tuyết=" " lập=" " tức=" " chuyển=" " qua=" " đây,=" " hấn=" " không=" " kiên=" " nhẫn=" " khoát=" " tay,=" " dạ=" " phi=" " yển=" " liền=" " theo=" " một=" " mặt=" " hắc=" " ảnh=" " tiêu=" " thất,=" " rớt=" " cuộc=" " giải=" " thoát=" " rồi,=" " .=" " .=" " "tuyết=" " ảnh=" " đại=" " ca,=" " chúng=" " ta=" " thực=" " đúng=" " là=" " hữu=" " duyên=" " a,=" " dạ=" " phi=" " yển=" " kè=" " sát=" " tuyết=" " ảnh=" " lời=" " kéo=" " làm=" " quen,=" " song=" " ám=" " tòa=" " là=" " người=" " ra=" " sao?= " chỉ=" " phốt=" " lờ=" " tiểu=" " yển=" " tử=" " không=" " biết=" " lớn=" " nhỏ=" " kia,=" " hấn=" " vung=" " tay,=" " đem=" " dạ=" " phi=" " yển=" " ném=" " vào=" " mặt=" " thất=" " trong=" " ám=" " môn=" " của=" " hấn,=" " không=" " cơm=" " không=" " nước,=" " chỉ=" " có=" " một=" " cái=" " cửa=" " sổ=" " nhỏ=" " thông=" " khí,=" " dạ=" " phi=" " yển=" " hiện=" " tại=" " bị=" " tra=" " tấn=" " chỉ=" " còn=" " xương=" " bọc=" " da,=" " vô=" " luận=" " hấn=" " la=" " hét=" " thế=" " nào,=" " tuyết=" " ảnh=" " trực=" " tiếp=" " không=" " nhìn=" " đến,=" " "làm=" " sao=" " vậy?"=" " hách=" " liên=" " cô=" " tuyết=" " nâng=" " lên=" " một=" " tách=" " hỏa=" " tinh=" " trà,=" " nhẹ=" " nhàng=" " nhấp=" " một=" " ngụm,=" " "cung=" " chủ,=" " tin=" " tức=" " vừa=" " rồi=" " truyền=" " đến,=" " nói=" " rằng=" " mặc=" " lân=" " đồ=" " vào=" " ngày=" " mai,=" " .=" " .=" " "nhận=" " chủ,=" " "nhận,=" " chủ?"=" " hồng=" " mâu=" " khê=" " nhếch,=" " yêu=" " hồ=" " ly=" " kia=" " lại=" " nghĩ=" " ra=" " chủ=" " ý=" " gì?"=" " "địa=" " điểm?"=" " "phong=" " nguyệt=" " lâu,=" " .=" " .=" " .=" " hách=" " liên=" " cô=" " tuyết=" " giống=" " như=" " bị=" " điện=" " giật=" " đột=" " nhiên=" " đứng=" " lên,=" " chén=" " trà=" " cũng=" " bị=" " kinh=" " động=" " mà=" " rơi=" " xuống=" " vỡ=" " nát,=" " hấn=" " dám=" " đem=" " thiên=" " hạ=" " chí=" " bảo=" " đặt=" " tại=" " kỷ=" " viện!=" " thật=" " đúng=" " là=" " chỉ=" " hấn=" " mới=" " nghĩ=" " ra=" " được!=" ">

47. Chương 47: Phong Nguyệt Vân Vũ Thanh

Nhận chủ?" Tư Đồ Không Thành cả kinh, Mặc Lân Đồ quả thực ở trên tay Lộng Nguyệt!

"Thiếu minh chủ, chúng ta có nên nhân cơ hội này đoạt lại Mặc Lân Đồ?"

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Tư Đồ Không Thành nghiêm túc nói, u đồng chậm rãi chăm chú nhìn ra

xa.

Hắn cần yên tĩnh để tự hỏi nên làm thế nào, bởi vì ngày mai người đến đoạt Mặc Lân Đồ không phải chỉ có mình hắn!

Bất quá vừa nghĩ tới địa phương Mặc Lân Đồ tái hiện là Phong Nguyệt Lâu, Tư Đồ Không Thành toàn thân cao thấp đều hỏa đại.

Dem kỹ viện cùng thiên hạ chí bảo hợp làm một, thật đúng là tác phong của Lộng Nguyệt!

.

Tế thủy hàn yên, Giang Nam Lôi gia.

Không người nào dám đắc tội Lôi gia, bởi vì thế nhân e ngại hỏa khí uy lực rung trời của gia tộc bọn họ. (hỏa khí = vũ khí từ hỏa được)

Lôi gia chú tạo hỏa khí cả thiên hạ đều nghe danh, trong gia phả truyền lưu trăm năm ghi lại đủ loại phương pháp phối trí hỏa khí, hiện tại đương gia chính là Lôi gia đệ tam thập tam đại truyền nhân, Lôi Thiên.

Khi Lôi Thiên nhìn thấy Hách Liên Cô Tuyết, hắn chỉ biết, một hồi tai họa không thể tránh được.

Hắn cũng không phải hạng người nịnh hót, đương kim vô lâm, Lôi Thiên có thể cự tuyệt lời mời của bất luận kẻ nào, nhưng có hai người hắn không thể không thần phục.

Một là Lộng Nguyệt, hai là Hách Liên Cô Tuyết.

Hồng y nam tử cao cao tại thượng, mỹ diễm mà cao quý, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền giống như nguyên rửa cam tâm tình nguyện bị hắn chinh phục.

Giống như bốn năm trước, thời điểm Lôi Thiên lần đầu tiên nhìn thấy Lộng Nguyệt, đồng dạng cảm giác rung động.

“Bản cung cho ngươi ba canh giờ.” Thanh âm thản nhiên lộ ra mệnh lệnh không được phép nghi ngờ.

“Thỉnh cung chủ yên tâm.”

“Tốt lắm.” Hồng y nam tử đi đến trước mặt Lôi Thiên, hồng mâu dày đặc lãnh quang, “Đừng chậm trễ.”

“Ta có một chuyện muốn hỏi.”

“Nói.”

Lôi Thiên ngẫm nghĩ một lúc: “Cung chủ muốn đối phó ai?”

“Ngươi không cần biết!” Hồng y lướt qua gần sát bên cạnh Lôi Thiên, lưu lại cảm giác buốt giá khiến hắn hít thở không thông.

Vô luận người hắn đối phó là ai, Lôi Thiên đều hiểu một chuyện.

Người kia, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

.

Liên hoa tĩnh lặng, thoang thoảng hương sen, xuân phong phất qua tử sắc lưu tô trên y phục của Lộng Nguyệt, lay động chiếc chuông nhỏ phát ra tiếng đình đang.

Bôi tửu ca thanh, những cô nương trong Phong Nguyệt Lâu sớm đã thay bộ y phục đẹp nhất, cùng chờ đợi nam nhân trong lòng mỹ lệ như thiên thần. (bôi tửu=chén rượu)

“Giáo chủ, đều đã chuẩn bị tốt.”

Lộng Nguyệt cười tà mị, tử sắc phượng mâu ẩn ẩn quang mang thâm thúy.

Gia hỏa kia không biết lại muốn làm ra ‘hảo sự’ kinh thiên động địa gì đây.

.

Một ngày sau, Phong Nguyệt Lâu nhân ảnh như triều, đầu người đông nghịt trong ba tầng ngoài ba tầng vây quanh Kinh Sư đệ nhất vũ lâu, đám vũ nữ tô cốt mị nhân đem công phu tu luyện cả đời phát huy tới cực hạn, ai bảo người hôm nay tới đều là vô lâm hào kiệt thêm cả những nhân vật thanh danh hiển hách, vô luận lời kéo được người nào, nửa đời sau khỏi phải lo đến chuyện ăn mặc.

Phượng giác lâu các, chu hồng lưu ly, nhận hồi cửu trọng thiên, hồng ngọc nhuyển mộc nạm vàng đan thành một mặt oanh yến hoa mộng hồng trần tựa cảm.

“Lão tử hôm nay sẽ kiến thức bộ dáng của Thánh thủ độc tiên, một tên đại ma đầu, dựa vào cái gì có thể bắt được tâm của Đoạn Tư Tư?”

“Đâu chỉ Đoạn Tư Tư? Thượng Quan Thanh Hồng nhạc công của Hồng Đàn tiểu trúc kia không phải từng thề sẽ không yêu bất luận người nam nhân nào sao? Hiện tại khẳng khái một mực khuất thân theo Lộng Nguyệt?”

“Lão tử thực buồn bực, hiện tại là nam nhân tuyệt chủng hay nữ nhân mất mùa? Cả một đám đều hướng ma đầu mà yêu thương nhưng nhớ.”

“Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết con mẹ nó không phải thứ tốt, có bọn họ, ánh mắt đám nữ nhân khắp thiên hạ đều biến đổi!”

“Lão tử hôm nay mới biết được, nguyên lai Mặc Lân Đồ là ở trên tay Lộng Nguyệt, bắt quá Ngạo Thần Cung cùng Nhật Nguyệt Giáo từ trước đến nay bất hòa, Thiên Địa Minh không có khả năng đối với bảo bối tự thân quản hạt lại ngồi yên không để ý, hắc hắc, hôm nay có trò hay để xem.”

Tô Ngưng Vũ điều luyện múa một khúc Nghê Thường Vũ, phải nói đạo sĩ các môn phái ngày thường giả đứng đắn, hôm nay ở Phong Nguyệt Lâu cũng xuân tâm nhộn nhạo, nếu không vì Mặc Lân Đồ, đám lão đạo cả đời này càng không biết đến cái gì gọi là xuân động, mặt ngoài cẩn trọng dè dặt, trong lòng thầm nghĩ: Lộng Nguyệt, người thực biết cách chọn địa phương.

Phong khinh ảnh, thủy hạm đạm, hương phấn tản khắp nguyệt lâu hoa, không hổ là Mặc Lân Đồ, hiệu ứng oanh động thực không phải bình thường. (hạm đạm=hoa sen)

Hôm nay, Phong Nguyệt Lâu kín người hết chỗ tuyệt đối có thể áp đảo Yên Vũ Lâu ở đối diện, chúng nhân say sưa thảo luận, đến tốt cùng ai có thể từ trong tay Lộng Nguyệt cướp được Mặc Lân Đồ? Ai có thể trở thành chủ nhân cuối cùng của thiên hạ chí bảo?

Kim ti sáo trúc, hồng trần diễm hương thơm.

Sau khi những vũ nữ đầy hương diễm lui đi, chỉ thấy hai hắc y nhân cước đạp bả vai chúng nhân bay lên đài cao, hình xăm lục mang tinh cùng trắng lưỡi liềm đã nói rõ thân phận hai người.

Đoạt mệnh song hồn Tinh Hồn, Nguyệt Hồn.

Mọi người nín thở.

Mục quang băng lãnh của hai người đảo qua chúng nhân, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Cảm tạ các vị đại giá quang lâm.”

Phong Nguyệt Lâu lúc này một mảnh an tường, lại không biết trong chỗ tối có bao nhiêu con mắt nhìn trộm thiên hạ chí bảo.

Những lão giang hồ giờ phút này rốt cuộc minh bạch, cái gì gọi là ‘Ám tiên nan phòng’!

Ngay lúc đó, một đạo màn ảnh hạ xuống, quang hoa chói sáng khiến đám người không khỏi nhắm chặt mắt lại.

Cả sảnh đường đều kinh ngạc! Ngheh hợh nhìn trần trời!

Làm cho người ta trợn mắt không phải là linh vật hiện lên kim quang kia, mà là mười trương họa quyển dài bày ra ở trên màn ảnh!

Trong màn ảnh, mười đầu mặc hắc kỳ lân cước đạp mây giống nhau như đúc, trong miệng phun ra hỏa diễm, như thần chi thánh linh quan sát chúng sinh. (mặc hắc: đen như mực)

Kỳ lân là một trong tứ linh lưu truyền từ thời thượng cổ: long, lân, quy, phụng, mấy trăm năm qua, võ lâm đều xem Mặc Lân, Xích Long, Thanh Quy, Hỏa Phụng là hóa thân của thần chi tứ linh, tiên nhân trên linh sơn đã đem Tứ linh vẽ trên giấy, lấy bức tranh phong ấn mới có Tứ linh đồ, trở thành một truyền thuyết trong thiên hạ.

Nghe đồn hai mươi năm trước, Tứ linh đồ từng được mở ra, nhưng mọi người chứng kiến cảnh tượng lúc đó đều ly kỳ biến thành khô cốt phủ bụi, không người sống sót, từ đó không ai biết được tình cảnh năm ấy, mà duy nhất hai người may mắn còn tồn tại là Hách Liên Thiên cùng Nam Cung Liệt sau trận đại chiến không lâu, một chết một bị điên, sự thần bí trong đó không cần nói cũng biết.

Thời gian chuyển dời, thiên hạ hưng vong thay đổi.

Xương khô hóa thành khói bếp, đều là bởi Tứ linh đồ.

“Nếu ai tìm ra Mặc Lân Đồ chân chính sẽ là chủ nhân của thánh vật này.” Một thanh âm biếng nhác từ trên đỉnh các truyền tới.

Chúng nhân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh thon dài sừng sững đứng phía trên màn ảnh, thâm tử trường phát đổ xuống trên bả vai, phóng xuất lưu quang khiến người ta hoa mắt, khinh y màu tuyết trắng theo gió thổi nhẹ nhàng tung bay, mê thần mà mị hoặc, tử sắc phượng mâu tà mị yêu diễm, nhìn xuống hết thấy cảnh tượng bên dưới đài.

Tất cả mọi người đều nín thở, ánh mắt như trúng tà nhìn chăm chăm vào người trên đài cao, vẻ tuấn mỹ kia phẳng phát như thiên thần.

“Đây là Lộng Nguyệt a. . . Thiên a, đại ma đầu Lộng Nguyệt! Làm sao có thể?”

“Thánh thủ độc tiên thế nhưng. . . Thế nhưng. . .”

“Sách. . . đẹp, thực có thể cùng ma đầu của Ngạo Thần Cung kia so sánh a.”

“Cái gì so sánh a? Ma đầu kia ta chưa thấy qua, bắt quá ma đầu này thì ngược lại. . . sách sách sách, lão tử lúc này toàn thân nhộn nhạo.”

Tầm mắt chúng nhân đều ngưng tụ trên đạo tử ảnh kia, vậy nhưng không ai chú ý tới Mặc Lân Đồ mà người nọ tranh đoạt, tử mâu tràn đầy tà khí của Lộng Nguyệt đảo qua các cô nương đang trộm coi hẩn, đám nữ tử cơ hồ thiếu dưỡng khí!

Cũng không biết ngây ngốc sững sốt mất bao lâu, rốt cuộc có người phá vỡ sự yên lặng, “Giáo chủ nói lời đó là thực sao?”

“Đương nhiên, bốn tọa từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh.” Lúc này một mặt tiểu dung hiện ra trên khóe môi Lộng Nguyệt, trong tử mâu ẩn hiện thần sắc quỷ bí.

Mọi người nhìn lên tiểu ý điên đảo chúng sinh, như si như túy.

“Mặc Lân Đồ nguyên bản vốn thuộc về Thiên Địa Minh, bất luận kẻ nào cũng không được bắt kính với thánh vật!”

Lộng Nguyệt lười biếng nâng mắt, chỉ thấy một người đã đáp xuống phía trước màn ảnh, khí thế hào hùng, lời nói tràn ngập ngỗ khí.

Kinh Diễm lạnh lùng nhìn Lộng Nguyệt vẻ mặt khinh thường, vẻ mặt trấn định.

“Kinh hộ vệ tựa hồ không hiểu được ý tứ của bốn tọa.” Lộng Nguyệt cười tà mị, “Bốn tọa đã nói, chỉ cần người có thể nhận ra Mặc Lân Đồ chân chính, tự người có thể mang nó đi, bốn tọa tuyệt sẽ không ngăn trở.”

“Hừ! Bảo vật của Thanh Long Môn, có thể nào đặt tại nơi này? Vô luận cái nào là thực, vẫn hy vọng Lộng Nguyệt giáo chủ nhanh trả lại quý bảo.”

“Kinh hộ vệ, là ai cấp lá gan cho người ở trong này hồ ngôn loạn ngữ? Tư Đồ Không Thành sao? Hẩn còn không gấp, người việc gì phải nóng nực như vậy a?” Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay dài mảnh của mình, phượng mâu hơi nhúu nhìn người trước mặt.

Khuôn mặt Kinh Diễn thoáng biến sắc, hẳn có thể cảm giác được, một cỗ sát ý nồng đậm đang vô thanh vô tức lan tràn phía sau lưng hắn.

Song lúc này có thể nào cho phép hắn suy nghĩ nhiều, thành linh Kinh Diễn lẳng không nhảy lên, tay trái thuận thế bắt lấy mười trượng Mặc Lân Đồ.

Trong giây lát, một chùm hỏa diễm tình cờ từ phía trên đám người xuyên qua, cả phiến lửa chói mắt phảng phất như mãnh thú đốt trời tám trượng Mặc Lân Đồ!

Ngọn lửa chợt lóe liền biến mất, chỉ có những mảnh vụn màu đen lơ lửng khắp không trung tiếp tục thiêu đốt.

Lộng Nguyệt tử mâu híp lại, khi Kinh Diễn sắp chạm đến hai trượng Mặc Lân Đồ cuối cùng, ngón tay thon dài của hắn lẳng không điểm đến tay trái Kinh Diễn.

“A ” Một tiếng kêu gào thảm thiết đầy sợ hãi vang lên, Kinh Diễn thống khổ ngã trên mặt đất, ngũ quan đau đớn vụn vụn.

Sắc đen âm độc theo tay trái của hắn bắt đầu lan tràn, từ đầu ngón tay, đến lòng bàn tay, lại lan tới xương cổ tay. . . Hệt như một đầu huyết xà đến từ địa ngục, mang theo Thôi Hồn Phù tử vong chậm rãi trường quanh. (thôi hồn: đại khái là ‘gọi hồn’)

Mao cốt từng nhiên! Chỉ có tiếng gào thét chói tai vang khắp Phong Nguyệt Lâu.

Móng tay màu đen buốt giá thoáng hiện quang mang yêu diễm mà tà mị.

“Mau đưa tay chém đi.” Lộng Nguyệt căn bản chưa từng nhìn đến người ngã trên mặt đất thống khổ co quắp, “Nếu không phé đi không chỉ là cánh tay của ngươi.”

“Giết ta!” Kinh Diễn đã đau đớn đến không nhìn ra hình dạng.

“Muốn chết a?” Lộng Nguyệt cười tà mị, tử mâu lạnh lẽo: “Bổn tọa lúc này còn chưa muốn thành toàn cho ngươi.” Nếu không có kẻ khác sai sử, Kinh Diễn làm sao có thể cả gan làm loạn như vậy?

“Mang hắn về!”

Tinh Hồn cùng Nguyệt Hồn vừa muốn chạm vào Kinh Diễn, chỉ nghe “Sưu ” một tiếng, yết hầu Kinh Diễn bị một căn ngân châm xuyên qua, ngay cả máu còn chưa kịp chảy, người đã nháy mắt chết bất đắc kỳ tử!

Ngân châm sớm đã không thấy bóng dáng, thậm chí không ai biết từ đâu bắn ra!

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cũng có kẻ dám ở trước mặt Thánh thủ độc tiên sát nhân hủy chứng!

Đó là. . .

Tử mâu chợt hiện một đạo dị quang.

Bạo vũ lê hoa châm!

Độc môn ám khí của Đường Môn.

Sắc mặt Lộng Nguyệt bỗng nhiên trở nên âm trầm.

Đường Môn đã sớm bị Phong Hành Vô Lệ tiêu diệt, làm sao có thể còn có người sử dụng loại ám khí này?

Một trận gió lạnh thổi qua, chúng nhân đều lấy tay che chắn, ngay lúc đó, một đạo thanh âm như thanh tuyền quét qua Phong Nguyệt Lâu.

“Lộng Nguyệt giáo chủ, một màn diễn thật là phần khích a. . .”

48. Chương 48: Sắc Khuynh Phong Nguyệt

Hai ngày nữa ta bận không up được, hôm nay up bù, hẹn gặp lại thứ 6 xD

Đám người trong phút chốc cứng đờ, chúng nhân nhất tề quay đầu lại theo phương hướng thanh âm truyền tới.

Mọi người không hẹn mà cùng tách ra thành một con đường, chỉ thấy một hồng y nam tử khí độ quyết nhiên tiêu sái đi lên trước đài, tuyệt sắc dung nhan thiêu đốt hồn phách chúng nhân, nhưng trong nhất cử nhất động lại để lộ cao quý phong nhã.

“Hách Liên, Hách Liên Cô Tuyệt.”

Một người lên tiếng, đám đông xôn xao.

Hách Liên Cô Tuyệt cười đậm mạc, hồng mâu lẳng lẳng dừng lại ở cặp tử sắc phượng mâu kia.

Hồng lưu dừng động, bỗng nhiên bùng nổ.

“Thiên. . . Đây, đây là Hách Liên Cô Tuyệt, kia, bên kia là Lộng Nguyệt!”

“Đây, đây là ma đầu sao?”

“Làm sao có thể? Ta thực sự không thể tin tưởng hai mắt của mình. . .”

Tất cả nữ tử trong Phong Nguyệt Lâu sau khi nhìn đến lương đại tuyệt sắc mỹ nam, vài người đã hôn mê. (Tỷ tỷ người phóng đại quá đi)

Không chỉ riêng nữ tử, ngay cả những lão đạo lục căn thanh tịnh, tròng mắt cũng gần như muốn rớt ra. (Thiện tai, đây là ‘lục căn thanh tịnh’ sao)

Một người yêu dị tao nhã, một người tuyệt sắc xuất trần.

Mị tử yêu diễm, liệt hồng mê hoặc.

Nhan sắc khiến người ta hít thở không thông tản ra khí tức mị hoặc trí mạng, ánh mắt kiệt ngạo bất tuân của bọn họ trong lúc đó ngưng tụ khí thế sơ cuồng tung hoành thiên địa, ngạo thị thiên hạ, khuynh thế quyết nhiên, hút ra huyết dịch của chúng nhân, kinh tâm động phách, thần chi nhất đoạt!

Nếu đám người dưới đài hiện tại thậm nghĩ một từ, thì phải là:

Yêu nghiệt duy song!

Nhưng sắc thì sắc, hai người mang danh lương đại ma đầu người người muốn tru diệt cũng là sự thực không cần tranh cãi.

Lương đại ma đầu lại một lần nữa chính diện tương đối!

Phong vân, cuồng dã, thị huyết, sát lục! (sát lục=giết chóc)

Tử đồng, hồng mâu như cuồng phong quét ngang nhân thế, bế nghể thiên hạ phong vân, ám lưu dừng động, trong chốn u minh âm thầm thiêu đốt là vô tận dã tâm cùng chinh phục dục.

Bọn họ đứng trên đài cao, như thiên sinh vương giả ngăn cách trần thế phồn hoa, vĩnh viễn là thần thoại không thể thay thế.

.

Hách Liên Cô Tuyệt đưa mắt nhìn tử trạng khủng bố của Kinh Diễn, thở dài một hơi, “Hạ thủ thật là ngoan độc.”

“Nga?” Lộng Nguyệt đi đến trước mặt hồng y nam tử, nở một nụ cười tà mị vạn phần hoặc nhân: “Như nhau thôi.”

“Ta tới thật là đúng lúc.” Cô Tuyệt nhìn về phía hai trương Mặc Lân Đồ còn sót lại, hồng mâu khẽ nhếch: “Xem ra Mặc Lân Đồ chân chính nằm trong hai trương này.”

Trong tử mâu hiện lên quang mang yêu tà.

Luồng hỏa diễm vừa rồi, đến tốt cùng là ai phóng?

Là Hách Liên Cô Tuyết sao?

Nếu như thế, vậy chứng minh hắn đã biết được đâu mới là Mặc Lâm Đồ thực, mà nếu biết được, vì sao phải chờ sau khi Kinh Diễn chết mới hiện thân? Chẳng phải là làm điều thừa?

Đường Môn sớm đã bị diệt, hắn làm sao có được Bạo vũ lê hoa châm?

. . .

“Nếu bản cung nhận ra Mặc Lâm Đồ chân chính, Lộng Nguyệt người sẽ thực hiện hứa hẹn?”

Lộng Nguyệt nháy mắt thu hồi suy nghĩ, vạn phần thành khẩn: “Đương nhiên.”

Cô Tuyết đi đến bên người Lộng Nguyệt, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng khiêu khích, “Đừng ở trước mặt ta bày trò lừa bịp.”

Lộng Nguyệt nhẹ giọng đáp lại, “Người cũng đừng ẩn trong bóng tối động tay chân.”

Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt, “Hảo, Lộng Nguyệt giáo chủ, vậy bản cung hiện tại. . . bắt đầu đoán.”

Ngữ khí vừa suy tư vừa cợt nhả, tựa hồ đang đánh bạc.

Hắn nghiêng người, lẳng lặng nhìn hai trương Mặc Lâm Đồ giống nhau như đúc, hơi khép hai mắt.

Lộng Nguyệt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Hách Liên Cô Tuyết, tiểu ý dần liếm đi. . .

Nếu hắn có thể nhìn ra Mặc Lâm Đồ thực giả, vậy chứng minh. . . Lộng Nguyệt tựa hồ không dám nghĩ tiếp.

Chúng nhân nín thở.

Làn hương phong dần trở nên nóng bỏng.

.

“Cha, đây là cái gì?”

Nam nhân đem hồng y thiếu niên kéo vào trong ngực, nghiêm túc nói: “Nhìn nó, nhớ kỹ nó, nhớ kỹ những thứ trong bức họa, vĩnh viễn phải nhớ kỹ!”

Thiếu niên nhìn cảnh tượng trong bức tranh, bỗng nhiên ôm đầu, liều mạng lắc lắc, “Không cần!”

Đầu óc một trận mê muội, thân thể giống như cắt thành từng mảnh, huyết dịch nháy mắt bành trướng.

Đau, đau quá!

Máu trên người sôi trào nóng bỏng! Thần kinh bị vùi lấp trong cơn điên cuồng, cốt cách tàn phá.

Hình vẽ trong bức tranh giống như thần quỷ khóc tố, gặm nhấm ký ức, đóng dấu thật sâu trong máu thịt của hắn.

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên mở to mắt, đồng tử thâm hồng sắc phản chiếu bóng nền lay động.

Hắn lập tức khôi phục trấn định.

Chỉ là nhớ lại mà thôi. . .

“Hách Liên cung chủ hình như đã biết?” Lộng Nguyệt giương mâu, “Là bên trái? Hay bên phải?”

Ngữ khí bình tĩnh phảng phất đang dẫn đường cho thứ gì.

“Là trương bên trái!”

“Ngu xuẩn, là bên phải!”

“Bên trái!”

“Bên phải!”

“ . . !”

.

Hiện tại chỉ còn hai trượng, người trong Phong Nguyệt Lâu sớm đã phân liệt thành hai phái, xác suất trúng một nửa, còn ra về suy đoán thực hài hước!

Tiếng hô lớn xôn xao khiến khóe môi Lộng Nguyệt nổi lên một tia trào phúng.

Cô Tuyết hồ hững hờ, phảng phất liệt hỏa ở bên ngoài cô lập với thế nhân, hồng mâu trong suốt: “Hai trượng này. . .”

Hắn nhìn đôi tử mâu yêu diễm kia, nhân thần lấp lánh thoáng hiện sắc trạch thâm u.

“Đều là thật.”

49. Chương 49: Phong Nguyệt • Biến Số

Đều là thực? Làm sao có thể? Hay là Mặc Lâm Đồ có hai tấm? Chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

Lộng Nguyệt toàn thân cứng đờ.

Đôi mắt hẹp dài màu tử la lan ẩn ẩn che phủ bởi một màn sương mù mơ hồ không rõ. Thần sắc mê mang, tựa hồ kích động, lại như khiếp sợ.

Cho tới bây giờ không có sự tình gì có thể thay đổi vẻ ngạo mạn trong đôi tử mâu này. Nhưng hôm nay, bởi vì một câu nói của nam nhân, hắn biết hắn đã nghĩ sai rồi.

Lộng Nguyệt bề ngễ thiên hạ, lần đầu tiên, không biết phải làm thế nào!

Gia hỏa lãnh khốc này, thực sự nghĩ rằng hắn chỉ triển lãm Mặc Lâm Đồ đơn giản như vậy sao?

Hắn chính là, đang tìm một người xuất hiện.

Mà người kia, vì cái gì lại cố tình là Cô Tuyết? Làm sao có thể là Cô Tuyết?

.

Hách Liên Cô Tuyết nâng mắt, đối diện cặp tử đồng đang thất thần.

Yêu tinh sao lại thế này? Cảm giác kỳ quái như vậy?

“Lộng Nguyệt giáo chủ, có phải ta đã đoán đúng?” Hách Liên Cô Tuyết ra vẻ trấn định nói.

Song Lộng Nguyệt thủy chung vẫn là Lộng Nguyệt, tâm tư phức tạp nháy mắt liếm đi, hắn cười tà mị, ánh mắt yêu dị tản mát quang hoa bắn ra tứ phía.

Tử mâu hơi khép, hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Có lẽ đã sớm nghĩ đến, chẳng qua chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. . .

“Lưu lại Mặc Lâm Đồ, nếu không ai cũng đừng mong rời khỏi nơi này!” Một thanh âm uy nghiêm phá vỡ tình huống khó xử.

Đám người có chút xôn xao.

Thanh phạt thủ ngọc trầm nam vàng quen thuộc, dung mạo ôn nhuận quen thuộc. Hai nam tử chậm rãi đi tới, chính khí凛 nhiên.

Tư Đồ Không Thành, Mộ Vân Khuynh.

“Chỉ cần lưu lại Mặc Lân Đồ, các người có thể đi.” Tư Đồ Không Thành lặp lại một lần nữa, mặt không chút thay đổi.

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng Lộng Nguyệt, hồng y nam tử ở bên cạnh phảng phất không hề tồn tại.

Tư Đồ Không Thành đang kiên nhẫn, kiên nhẫn không để mặt hồng ảnh kia làm mê muội, dần nhập vào trong đầu hắn.

“Thiếu minh chủ đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa a.”

Tư Đồ Không Thành lạnh lùng nhìn Lộng Nguyệt, mày kiếm nhíu chặt, trong hắc đồng thoáng hiện một tia bức dọc.

Không sai, là bức dọc, hắn cùng Lộng Nguyệt cũng không phải lần đầu gặp mặt.

Ba năm trước, thời điểm Lộng Nguyệt trong chốn giang hồ vô phong hoán vũ, hai người không biết đã độ sức bao nhiêu lần, vị nam tử trước mặt không để lộ chút yêu tà chi khí này chính là tâm phúc đại họa của Tư Đồ Không Thành.

Trước đây, Nhật Nguyệt Giáo cùng Thiên Địa Minh là hai phe đối lập lớn nhất vô lâm, một chính một tà phân chia giang hồ, về sau Lộng Nguyệt vô duyên vô cớ biến mất, Nhật Nguyệt Giáo cũng nháy mắt bốc hơi, khi Tư Đồ Không Thành cho rằng tranh đấu có thể bình ổn, một gia hỏa so với Lộng Nguyệt càng thêm điên cuồng giết chóc lại xuất hiện.

Vận mệnh luôn trêu người.

Người kia, là ký ức cả đời này hắn không thể nào quên lãng. . .

“Thiếu minh chủ muốn Mặc Lân Đồ, vậy phải nhìn xem nó có nguyện ý theo người không, người nói có phải?”

Không hổ là Lộng Nguyệt, những lời như vậy còn có thể nói được.

Mộ Vân Khuynh sớm đã thành thói quen, hắn liếc mắt nhìn Hách Liên Cô Tuyết vẻ mặt đạm bạc, chỉ thấy hắn tao nhã ngồi xuống chiếc ghế khắc hoa điêu, lặng lẽ uống trà, dường như sự tình gì cũng đều không quan hệ.

Nhật Nguyệt Giáo, Ngạo Thần Cung, Thiên Địa Minh, Phi Vân Lâu gọi về một hồi tinh phong huyết vũ khắp vô lâm, chính tào đối lập, bề ngoài nhân gian thương vân.

Giang hồ phân tranh, chân trời phong vân ám dục, một trương Mặc Lân Đồ vậy mà lại đưa tới tứ đại long cung đứng đầu trong vô lâm, cảnh tượng này thực khiến người ta kinh động!

“Kinh Diễm?” Mộ Vân Khuynh nhìn cổ thi thể kia, ánh mắt ôn nhuận có chút co rút.

Chỉ thấy người ngã trên mặt đất da thịt toàn thân đã chuyển màu đen sẫm, giống như bị ngàn vạn con độc trùng cắn xé, vô cùng thê thảm.

Tư Đồ Không Thành nhìn về phía Lộng Nguyệt, u đồng chợt lóe hỏa quang, không cần suy nghĩ hắn cũng biết đây là do ai ban tặng!

Song hai đại tà ma kia thần thái bình tĩnh mà hờ hững, một người tĩnh tọa uống trà, một người đùa nghịch móng tay của mình, phảng phất kẻ trên mặt đất chỉ là một hạt cát, trong mắt bọn họ căn bản không hề tồn tại.

“Vì sao giết hắn?”

Lộng Nguyệt cười tà mị: “Nếu không phải hắn vội vã đoạt Mặc Lân Đồ, bốn tọa sao có thể giết hộ vệ của thiếu minh chủ?”

Hừ, người giết cũng không ít!

Tư Đồ Không Thành liếm mi, trong đầu nảy ra muôn vàn suy tính hắn không phải Kinh Diễm đến Phong Nguyệt Lâu, làm sao Kinh Diễm lại đi đoạt Mặc Lân Đồ?

“Bất quá.” Tử mâu đầy tà khí của Lộng Nguyệt nhìn chăm chú cặp đồng tử thâm hồng, lông mày khẽ nhích, “Ta còn chưa kịp giết hần, đã bị người nào đó giành trước đắc thủ.”

Dư quang trong mắt Hách Liên Cô Tuyết chiếu rọi tử sắc hào quang, trong hồng mâu ẩn hiện thần sắc quỷ bí.

“Lộng Nguyệt, ta không muốn mất thời gian với ngươi, chỉ cần lưu lại Mặc Lân Đồ, ngươi hiện tại có thể đi rồi.”

Tư Đồ Không Thành hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận, hôm nay ngư long hỗn tạp, nếu đại khai sát giới e rằng sẽ có không ít người chết.

Xem ra Lộng Nguyệt đoán chắc hần sẽ không làm hại những nữ tử trời gà không chặt này cho nên mới lựa chọn Phong Nguyệt Lâu.

Lộng Nguyệt đưa mắt nhìn hồng y nam tử đang lạnh nhạt uống trà, cười tà nói, “Thiếu minh chủ hình như đã quên mất một người, bổn tọa đã nói qua, ai có thể nhận ra Mặc Lân Đồ chân chính có thể mang nó đi, hiện tại thánh vật thuộc quyền sở hữu của Hách Liên cung chủ, nếu thiếu minh chủ muốn đoạt lại Mặc Lân Đồ, tốt nhất nên cùng vị kia thương lượng một chút.”

Hần kéo áo ngồi xuống, lại khôi phục tư thái biếng nhác như yêu lúc trước, phượng mâu lóe lên vẻ yêu mị, như là đang chờ thưởng thức một hồi trò hay.

Yêu hồ ly này thực biết cách xoay chuyển cần khôn! Hồng mâu hiện lên một tia sáng, Hách Liên Cô Tuyết bất đắc dĩ đứng dậy, thần sắc vẫn như trước không đổi: “Thiếu minh chủ, đừng quên những lời đêm hôm đó ta nói với ngươi.”

“A? Nói cái gì? Bổn tọa rất tò mò a.” Lộng Nguyệt mở miệng chen vào.

Tư Đồ Không Thành đột nhiên trừng mắt nhìn hần, Hách Liên Cô Tuyết căn bản khinh thường không chút để ý.

“Cho nên thỉnh thiếu minh chủ thứ lỗi, tại hạ không thể trả lại.”

“Nghe thấy chưa thiếu minh chủ, Hách Liên cung chủ có vẻ như không muốn trả lại cho ngươi.” Khẩu khí của Lộng Nguyệt như đang thêm mắm thêm muối.

Cô Tuyết đến bên người Lộng Nguyệt, ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng khiêu khích, “Ngươi còn nói nữa, bản cung cắt đầu lưỡi của ngươi.”

Ngươi bớt khiêu khích ta!

“Vậy các ngươi một người cũng đừng mong rời đi!”

Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt xoay người, hồng mâu chăm chú nhìn hai trương Mặc Lân Đồ giống nhau như đúc, nhẹ nhàng ngồi xuống, hỏa hồng trường phát như suối nước đổ xuống thất lưng.

Lộng Nguyệt liếc mắt, tử mâu đột nhiên trợn to.

Chỉ thấy ngón tay Hách Liên Cô Tuyết nhẹ nhàng chạm lên hai trương Mặc Lân Đồ, chậm rãi vuốt ve.

Một đạo hắc sắc quang lượng giống như bị chân trời ngang dọc cuốn hút, phóng xuất thánh mang quyết tuyệt.

Từng sợi ngân tuyến tà mị nối liền hai trương đồ hình, giống như sáp nền màu đen tan chảy, đem hai đầu thú vương thần thánh không thể xâm phạm kéo lại gần nhau.

Hách Liên Cô Tuyết cũng kinh ngạc.

Hần không biết sẽ phát sinh sự tình này, không hiểu vì sao, khi hần nhìn đến Mặc Lân Đồ lại có một loại xúc động muốn sờ lên nó, thứ dục vọng này không ngừng thôi thúc hần, khiến huyết dịch sôi trào!

Vì sao? Vì sao lại như vậy?

Đôi mắt thâm hồng bỗng nhiên biến thành huyết hồng sắc, như mặt trời đỏ rực xé rách thiên không, Tu La nơi địa ngục, yêu mị, thị huyết.

Thình lình hai trương Mặc Lâm Đồ giống như bị đối phương triệu hoán, dưới lực hấp dẫn của hai bên chợt dung nhập thành nhất thể.

Một đầu cự đại kỳ lân uy mãnh, như thiên thú đang thét dài, phía trên họa quyền tỏa ra kim quang rực rỡ hết như được truyền vào huyết dịch hồi sinh!

Quang mang hắc sắc giống như mưa rải xuống mặt đất khiến ánh mắt chúng nhân buốt nhói. Đó phẳng phất như một linh hồn đến từ viễn cổ, thân thể tựa hồ phủ bụi đã lâu, đang kêu gào, đang giãy dụa, đang phá tan trời buộc, ý đồ đạt được khát vọng trọng sinh.

Đây mới là Mặc Lâm Đồ chân chính!

Là hắc, quả thực là hắc. . . Lộng Nguyệt chế trụ cổ tay Hách Liên Cô Tuyết, ôm hắc vào trong lòng, ngăn cản hắc động vào mấy thứ thần bí mà quỷ dị đó.

Lộng Nguyệt như đang che chở một con thú, lẳng lặng nhìn người trong lòng ngực, tử sắc đồng tử lóe lên sắc thái mê mang mà lãnh đạm.

Loại ánh mắt này, trần ngập bảo hộ cùng quan tâm sâu sắc.

Ma đầu Lộng Nguyệt âm ngoan độc辣, lần đầu tiên lộ ra ánh mắt như thế.

Không có sát ý, không có ma tính, không có tà khí.

Như xuân phong hòa tan băng sơn, hờ hững lưu động, phất qua con người màu huyết hồng, bình ổn sự cuồng loạn trong đôi mắt đỏ tươi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nửa khắc.

Mặc Lâm Đồ lúc này giống như mất đi lực lượng, từ giữa không trung rơi rụng, Hách Liên Cô Tuyết thoát khỏi vòng ôm của Lộng Nguyệt, mũi chân khẽ điểm, bắt lấy trương bảo vật nhìn qua vẫn không có gì thay đổi.

Hết thấy đều quá mức khó có thể tưởng tượng, Cô Tuyết không kịp tự hỏi, hắc đi đến bên người Lộng Nguyệt vẫn đang cứng đờ tại chỗ, ghé vào lỗ tai hắc nhẹ giọng nói, “Nghe đây, không được rời khỏi ta nửa bước, nếu không ngươi hắc phải chết không thể nghi ngờ.”

Hách Liên Cô Tuyết là người đầu tiên khôi phục bình tĩnh, hắc mỉm cười đi đến trước mặt Tư Đồ Không Thành cùng Mộ Vân Khuynh, “Ta còn có việc, nhị vị, không phụng bồi.”

Hắc thấp giọng nói: “Cuối cùng ta khuyên các ngươi, tốt nhất nên nhanh chóng rời đi, nếu không. . .”

Hách Liên Cô Tuyết cười tà mị, lập tức xoay người ôm lấy eo lưng Lộng Nguyệt, như một luồng gió mát, phá nóc mà ra.

“Đi!” Tư Đồ Không Thành cùng Mộ Vân Khuynh nháy mắt phản ứng, hai người nhìn nhau, phá cửa tiêu thất.

“Oanh ” Một tiếng nổ vang rung trời.

Mùi hỏa được trần ngập, đất đá cuốn lên, nồng đậm bụi bặm che khuất mặt trời.

Phượng thai lâu các trong nháy mắt bị tạc thành đất bằng, song uy lực hỏa khí chỉ tác động đến Phong Nguyệt Lâu, Yên Vũ Lâu cách một con phố lại không một tia dao động!

Người ở bên trong không kịp kêu lên một tiếng, tro cốt lẫn bụi đất tung bay.

Phong Nguyệt Lâu khoảnh khắc hóa thành hư ảo, tất cả mọi người đều táng thân trong khói lửa. . .

50. Chương 50: Đêm Xuân Tình Động

Sắp có đồ mặn, hắc hắc

~Trên đỉnh Yên Vũ Lâu, một thân ảnh tựa như liệt hỏa thiêu đốt, lãnh diễm mà tà khí, tuyệt thế lãng nhiên.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn Phong Nguyệt Lâu biến mất dưới bầu trời bích lam, trên khóe miệng nổi lên một tia tàn khốc. Lộng Nguyệt bị điểm huyết, quy củ nằm trong lòng ngực của hắn, ánh mắt yêu dị, tiếu nhan như hoa.

“Tuyệt bảo bối, ngươi là sợ ta chết sao?”

Hách Liên Cô Tuyết rũ mắt, nhìn người trong lòng, lộ ra một tia cười đắc ý, “Yêu tình, ngươi không nên chết tại đây, mà là. . .”

Hắn cúi người nhẹ nhàng cắn một chút lên vành tai Lộng Nguyệt, phun ra nuốt vào hơi thở nóng rực, “Chết trên giường của bản cung!”

“Ngươi thật đúng là ngoan a, đem Phong Nguyệt Lâu của bản tọa tạc sạch sẽ như vậy.”

“Đó là ngươi tự tìm lấy!” Hách Liên Cô Tuyết ghé sát vào chóp mũi của người trong lòng, cười tà nói, “Yêu tình ngươi nghe kỹ cho ta, ta rất không thích cái kiểu xưng hô bản tọa của ngươi, đã rơi vào tay ta thì đừng có bày ra bộ dáng giáo chủ đó!”

“A, ngươi cho là, Lộng Nguyệt ta dễ dàng bị người bài bố như vậy sao?” Lộng Nguyệt nháy mắt trở tay, hướng vị trí kinh lạc của hồng y nam tử điểm tới.

Hách Liên Cô Tuyết nhanh chóng nghiêng người, móng tay màu đen sắc bén như điện quang lướt qua một lọn tóc hỏa hồng của hắn.

Sợi tóc như hồng yên lặng lẽ rơi xuống, ở trong gió phát phơ lay động.

Lộng Nguyệt vươn một ngón tay bắt lấy đám hồng phát, đặt ở trong tay đùa nghịch, tử mâu tà mị giương lên: “Thơm quá a, bảo bối.”

“Yêu hồ ly quỷ kế đa đoan, sớm biết như thế, bản cung nên để cho ngươi vùi thân trong đám phế tích kia!”

“Ai nha, Tuyệt bảo bối của ta, ngươi không nỡ giết ta cứ việc nói thẳng.”

“Hừ, ngươi xem ta có bỏ được hay không!”

Một cỗ sát khí nồng đậm ở dưới bầu trời lan tràn.

Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn xuất chiêu, bỗng nhiên cảm thấy thân thể của mình trống rỗng, không có một tia nội lực.

Sao lại thế này?

Lộng Nguyệt cười khê, hắn chặn lại eo lưng Hách Liên Cô Tuyết, ôm hắn vào trong ngực.

“Cảm giác thế nào?” Ngón tay tinh tế của Lộng Nguyệt khê vuốt ve cánh môi của người trong lòng.

“Vô liêm sỉ, ngươi dám hạ độc ta!” Hồng mâu rét lạnh như băng, thân là Ngạo Thần Cung chủ, vậy mà lại trúng phải chiêu ám toán hiểm độc này, quả thực là đại sỉ nhục đối với Hách Liên Cô Tuyết hắn!

“Sách, đối phó với ngươi, cho dù thủ đoạn vô sỉ ta cũng muốn dùng!” Lộng Nguyệt cực kỳ ưa thích bộ dáng quy củ an phận của người trong lòng.

“Ngươi hạ thủ khi nào? Tại sao ta lại không biết?” Khứu giác của Cô Tuyết rất linh, nếu Lộng Nguyệt sử dụng hắc hắc là phải phát hiện mới đúng.

“Chẳng nhẽ bản tọa hạ độc còn phải thông báo cho ngươi sao?” Lộng Nguyệt nhếch môi cười, “Bản tọa toàn thân đều là độc, bảo bối nhi, lần sau cần phải nhớ kỹ.”

Hồng mâu trần ngập vô tận hỏa diễm, hấn tức giận vừa định bóp cổ Lộng Nguyệt, nhưng không ngờ dễ dàng bị chế trụ.

“Còn chưa thành thật a?” Lộng Nguyệt hung hăng nắm lấy cằm Cô Tuyết, “Xem ra bốn tọa ở trong lòng Hách Liên cung chủ vẫn có chút vị trí, nếu không ta thế nào lại thuận lợi đắc thủ như vậy? Tuyết bảo bối của ta, người nói có phải hay không?”

“Người là đồ vô liêm sỉ!”

“Phù dung nhuộm cân cốt, vô sắc, vô vị.” Lộng Nguyệt hôn nhẹ lên mi tâm người trong lòng, tử phát từ trên bả vai đổ xuống, “Hách Liên cung chủ, đây là độc ta vì người mới tỉ mỉ chuẩn bị, thế nào? Hiệu quả đúng là không chỉ tốt như bình thường.”

“Cái tên thực khiến người ta ghê tởm!” Cô Tuyết hận không thể đem người trước mặt hủy đi, đối phó với yêu hồi ly này, tuyệt không thể nương tay!

“Người đem Phong Nguyệt Lô của ta nổ tan tành, nếu ta không từ trên người người đòi lấy chút lợi tức, sẽ cảm thấy rất thiệt thòi a.” Lộng Nguyệt tà tà cười.

“Thả hấn ra.” Ngay lúc đó, một thanh âm lạnh lùng truyền đến.

Lộng Nguyệt giương mắt, chỉ thấy một nam tử anh tuấn đứng cách đó không xa, ánh dương quang tản mát trên ngọc trâm lấp lánh từng tia sáng bắn ra tứ phía.

Một thanh kiếm nắm chặt nơi tay, trong tay vô ngã, trong lòng vô ngã*.

Thần long bản nhất vật, chính nghĩa tam xích kiếm. (xích: thước – đơn vị đo độ dài)

‘Vô Ngã’ kiếm, phảng phất thanh long trường tê, cũng như thân phận của hấn.

“Uy, thiếu minh chủ đây là muốn đánh với ta một hồi?” Lộng Nguyệt rũ mắt, thập phần ái muội phất qua sợi tóc màu hỏa hồng của người trong lòng.

Băng tuyết hồng mâu phần hận nhìn chằm chằm nam tử yêu tà trước mặt, nếu Hách Liên Cô Tuyết lúc này có thể động, tuyệt đối sẽ bùng nổ!

Hấn còn chưa từng rơi vào tình trạng mặc người định đoạt thế này!

“Người buông hấn ra, sự tình Mặc Lâm Đồ ta có thể không tính toán.” Tư Đồ Không Thành không nóng không lạnh nói.

“Buông hấn ra?” Lộng Nguyệt vui vẻ nở nụ cười, ngón tay thon dài lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt tinh xảo của Hách Liên Cô Tuyết, “Thật vất vả mới được mỹ nhân, ta làm sao có thể buông tay?”

“Đừng đánh đồng hấn với đám nam sủng kia của người.” Tư Đồ Không Thành nhìn động tác âm thầm ái muội của Lộng Nguyệt, lửa giận trong lòng bùng lên.

“Ta có sao?” Lộng Nguyệt chớp động tử mâu yêu diễm mà tà khí, nhìn về phía người trong lòng, “Tuyết nhi của ta, thiếu minh chủ dường như không tin tưởng chân tâm của ta đối với người, hiện tại, ta muốn chứng minh cho hấn xem.”

Tuyết nhi. . . của hấn.

Lời nói khiêu khích cố ý quả thực đánh trúng tim đen, đó từng là cái tên độc quyền duy nhất hồng y thiếu niên cho hấn, song lại từ trong miệng người nọ nói ra.

Một mảnh hôn ám, gợi nên đoạn ký ức nghĩ lại mà đau lòng.

Chỉ thấy Lộng Nguyệt hung hăng nâng lên cằm Hách Liên Cô Tuyết, ở trên đôi môi lạnh lẽo của hấn hạ xuống một nụ hôn thật sâu.

Không phải điên cuồng như đợt khẩu chiến lần trước, mà phảng phất nước chảy nồng đậm lưu luyến.

Tư Đồ Không Thành rõ ràng nhìn thấy, trên trường dung nhan yêu dị tà khí kia thoáng hiện sự độc chiếm, bên khóe môi cong lên, là uy hiếp cùng sự ngạo nghễ không ai bì nổi.

“Thiếu minh chủ, thứ gì đã mất đi đừng nghĩ đến chuyện tìm trở lại!”

Thân hình Lộng Nguyệt chợt lóe, như một mặt tuyết trắng tan biến dưới ánh dương quang.

*Vô ngã: quên đi bản thân, bản ngã của mình. Theo đạo Phật đây là cảnh giới mà chỉ có cái tâm ‘không’, cái tâm vô ngã, vô niệm, vô chấp, vô cầu, minh linh, tịch lặng của bậc đạt Đạo mới nghiệm, thể nhập, cảm thông, lãnh hội, thấu đạt được cảnh giới giác ngộ, giải thoát. Trong võ học, đây là một trong những cảnh giới tối cao của kiếm đạo, quên đi chiêu thức, quên đi bản tâm, dĩ ý ngự kiếm, xuất bất kỳ ý. . . kiếm chiêu tùy theo tâm niệm mà thu phát, như lưu thủy hành vân không chút trở ngại.

~*

~Bóng trắng kiêu diễm, long diên hương*, như tỉnh như mộng.

Ánh nền mỏng manh xuyên qua sa trường, tản ra trên cỏ tháp cực đại, từng điểm sáng lấp lóe câu nhân.

Lộng Nguyệt nằm nghiêng bên cạnh Hách Liên Cô Tuyết, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hần, từ ban ngày đến khi trời tối mịt, chưa từng ly khai tầm mắt.

Hần đang chờ, chờ người trước mặt mở miệng cầu hần.

Thân thể một trận khô nóng, mồ hôi tinh mịn thấm ướt từng sợi tóc hỏa hồng, dán trên chiếc cổ trắng nõn, phảng phất túy hồng khinh ti, hoa đào lạc ẩn rực rỡ trên xương quai xanh yêu mị nở rộ lộng lẫy.

Yêu tinh kia không biết làm trò gì trên người hần, Hách Liên Cô Tuyết cảm giác một cổ hỏa chủng mà hần không thể khống chế chạy khắp thân thể, phảng phất như ngàn vạn con kiến nóng bỏng chuyển động, đốt cháy toàn thân, khiến hần liên tục thở dốc.

“Cảm giác thế nào?” Lộng Nguyệt nâng lên khuôn mặt Cô Tuyết, cười yêu dị, “Uyên ương hợp hoan tán, người cứ việc tận tình hưởng thụ.”

“Người đồ hỗn. . . Ngô.”

Mộ nộ hôn phủ lên cánh môi hần.

Hồng mâu nhiễm sắc dục, yêu mị mà động lòng người.

Đầu lưỡi tràn ngập dục vọng của Lộng Nguyệt ngang tàng thô bạo tham nhập, liều chết dây dưa cuốn lấy chiếc lưỡi không thành thật của người kia.

Thân thể Cô Tuyết ngày càng khô nóng, loại cảm xúc đầy dụ hoặc này khiến huyết dịch toàn thân hần sôi trào như thiêu đốt, hần mạnh mẽ nắm lấy tử phát của Lộng Nguyệt, đem thân hình hoàn mỹ xinh đẹp kia dán sát trên ngực mình, đầu lưỡi không chút yếu thế quần lấy dị vật ướt át.

Cuồng dã mà nóng bỏng, khiến người ta nín thở ngấm nhìn! Khát vọng mãnh liệt dưới nụ hôn kích thích thần kinh cả hai không thể kiềm chế.

Eo lưng thon dài mỹ lệ của Lộng Nguyệt giống như hoa sen màu tuyết bạch nở rộ trong đêm tối, hần vươn đầu lưỡi khê liếm chiếc cổ trắng nõn của người dưới thân, âm thầm trượt xuống cho đến chỗ hai khóa hồng anh thì dừng lại, ra sức liếm lộng khiến Cô Tuyết liên tục rên rỉ.

“Lộng Nguyệt, ta sẽ. . . cho người. . . Ân. . . Chết không toàn thây!”

Lộng Nguyệt gắt gao đem Cô Tuyết đặt dưới thân, chậm rãi dần biến thành điên cuồng, từng nụ hôn ngẫu nhiên ma dã cơ hồ muốn đem người dưới thân cắn nuốt vào bụng!

“Người sẽ hối hận. . . Lộng Nguyệt, người. . . nhất định sẽ hối hận!”

Hách Liên Cô Tuyết quả thực hối hận bản thân lúc này lại vô năng như vậy, đáng tiếc hần không có chút khí lực nào, chỉ hận không thể đem áp kê đang trên người hần đến long trời lở đất!

“Nếu hôm nay ta không trừng phạt người, khi đó mới hối hận!”

Lộng Nguyệt căn bản không để ý tới lời uy hiếp của Hách Liên Cô Tuyết, hồng mâu mang theo sát khí kia chỉ đem đến cho hần khoái cảm chinh phục cùng khiêu chiến.

Hắn chính là muốn trừng phạt Hách Liên Cô Tuyết!

Trừng phạt gia hỏa tàn khốc lãnh huyết kiêu ngạo này, đánh tan lệ khí của hắn, cho hắn ném thử tư vị đau lòng cùng bất lực!

“Người nghe cho rõ, nếu người dám thương ta, ngày mai ta liền diệt Nhật Nguyệt Giáo của người!”

“Ba ” Một tiếng bạt tai thật lớn vang lên triệt để phá tan đêm tối tĩnh lặng, tử mâu hiện lên một tia hận tuyệt, “Đừng uy hiếp ta!”

Lộng Nguyệt hung hăng niết lấy cằm Cô Tuyết, “Hôm nay nếu người không cho ta thương, ngay bây giờ ta đi hủy Ngạo Thần Cung của người!”

“Người có biết hay không, kẻ dám thương ta, chỉ có kết cục đi xuống địa ngục!”

“Ta đương nhiên biết.” Lộng Nguyệt điên cuồng hôn môi, dùng thủ đoạn hung hãn mà thành thạo khiêu khích vùng mẫn cảm của Cô Tuyết, “Không phải là Giang Ngạc, Tông Đồng, Tiết Vô Mệnh, còn có Tiêu Tuy mới đây bị người giết chết một đám súc sinh đó sao?”

Cô Tuyết đột nhiên nâng mâu, nhìn hắn bất khả tư nghị: “Làm sao người biết?”

“Hừ, làm sao ta biết?” Lộng Nguyệt tách ra hai chân thon dài, gắt gao cọ xát bộ vị nóng rực của người dưới thân, “Ta làm sao có thể không biết!”

“Ba ” Lại một cái tát.

Tử mâu hiện lên phần nộ cùng quyết tuyệt.

Hách Liên Cô Tuyết bị tát đột ngột thiếu chút nữa ngã đi, loại thôi tình được kia đã khiến hắn không còn khí lực phản kháng, cảm giác hỏa thiêu cực nóng vĩnh viễn không có tận cùng lướt qua mỗi phần thân thể, ý nghĩ một mảnh hỗn độn, hồng mâu phủ kín một tầng sương mù loáng thoáng chiếu rọi đôi tử đồng như vực sâu.

Đó là bi súc thu phong khắc sâu nỗi tịch liêu cùng cô độc. (súc là phương bắc, bi là buồn, hiểu tạm là gió thu buồn nơi phương bắc.)

Tự cao tự đại, lại mang theo bi thương sâu thẳm, nhìn xuống thương sinh, nhưng tràn ngập mê mang tuyệt vọng. Lộng Nguyệt chế trụ cổ Cô Tuyết, lửa giận trong lòng bị ký ức khơi gợi, “Người lúc ấy nếu quay lại nhìn ta, liền hiểu được ta vì sao lại biết!”

Lộng Nguyệt lúc này hận không thể xuống tay xé rách người ngày đêm tra tấn hắn, nhưng hết lần này tới lần khác lại đau lòng khó có thể dứt bỏ.

Hách Liên Cô Tuyết đã không còn nghe rõ hắn nói những gì, hỏa hồng y bào rời rạc thừa thớt trên người như loài anh túc mang theo kịch độc, mỹ lệ khiến người ta nín thở.

Động tác của Lộng Nguyệt dần trở nên kịch liệt, tản ra dã tính liêu lĩnh mê người, hắn hôn lên trán Cô Tuyết thấm ướt mồ hôi, nói nhỏ: “Đêm hôm nay, ta muốn người chân chân chính chính thuộc về ta!”

*Long diên hương: một loại chất do cá nhà táng tiết ra, được trộn lẫn với hương liệu để cố định mùi hương dễ bay hơi, rất quý hiếm.

51. Chương 51: Lương Tiêu Dạ

C này tặng banyeucaheo nga~ Một trong những độc giả sớm nhất trong WP của ta

~Phù dung nhuyển trưởng trong ngoài hai lớp lá lướt kiêu diễm.

Yên ương hợp hoan tán so với bình thường xuân được bất đồng, nó có thể khiến người ta lâm vào ảo cảnh, bị dục hỏa thiêu đốt, phi thực phi mộng, mang theo tình động khó có thể khắc chế, dần dần trở nên điên cuồng.

Sắc hồng mờ nhạt nhuộm đầm hai gò má tuyết mỹ trắng ngần, Cô Tuyết nhắm mắt, cắn chặt cánh môi thơm, vô hạn phóng thích ngọn lửa đang thiêu đốt mà chính mình không thể kiềm chế.

Lộng Nguyệt hí mắt nhìn hần, khoe miệng nổi lên tiểu ý như có như không, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua chiếc cằm tinh xảo đến xương quai xanh, lại đến trêu chọc thù du màu phấn hồng, từ hôn môi đến gặm cắn, lưu lại mỗi lửa yêu diễm nóng bỏng. . .

Kích thích cơ hồ khiến người ta huyết dịch sôi trào, lệnh Cô Tuyết toàn thân không ngừng run rẩy, Lộng Nguyệt nắm lấy thắt lưng hần, càn rỡ chà xát dục vọng mỹ lệ dưới thân Cô Tuyết, vừa khiêu khích vừa kích tình.

“Chết tiệt, muốn vào liền thống khoái một chút, ân. . . Đừng động chỗ đó. . . Thủ đoạn ti bỉ!”

Cô Tuyết đã ý loạn tình mê, hần hận người trên thân không nhanh chóng tiến vào, bình ổn liệt hỏa đang hừng hực thiêu đốt trong cơ thể, loại bức thiết đến cực hạn này cơ hồ khiến hần muốn nổi điên.

Lộng Nguyệt nâng lên khuôn mặt Cô Tuyết, ấn xuống một dấu hôn thật sâu, hần phát tay áo, sa liêm toàn bộ rũ xuống, ánh nến ảm đạm lụi tắt, chỉ còn, hoa dạ kiều diễm.

Cuồng nhiệt, hương thơm cùng mồ hôi ở trong tấm màn bốc lên tràn ngập. . .

Lộng Nguyệt kịch liệt luật động thân thể, tựa như u lan nở rộ trong đêm tối, nụ hôn nóng rực như muốn hòa tan hoa đào lạc ấn rực rỡ, từng sợi chỉ bạc mỏng manh nhỏ giọt rơi xuống, phẳng phất lệ quang màu huyết hồng.

“Ta luôn luôn chờ đợi ngày này, chờ đến nỗi tâm ta đều vỡ nát, ngươi có biết hay không!” Lộng Nguyệt lúc này đã bắt đầu phóng túng, động tác mạnh mẽ điên cuồng, khiến Cô Tuyết không ngừng thở dốc.

Lộng Nguyệt dùng sức lật qua thân thể thon dài mỹ lệ của Cô Tuyết, mang theo hận ý cùng trừng phạt không chút lưu tình tiến nhập.

“A. . .” Trong nháy mắt Lộng Nguyệt mãnh liệt tiến vào kia cơ hồ phá vỡ hết thủy thần kinh Cô Tuyết, cái loại thống khổ đến tê dại này đem hồng mâu nhiễm một tầng trong suốt.

“Vô liêm sỉ. . . Ta muốn, giết ngươi! Ta nhất định phải giết ngươi!”

Lộng Nguyệt không chút để ý Cô Tuyết đang mắng chửi, cặp hồng mâu ẩn ẩn một tia động tình kia chỉ mang đến cho hần càng nhiều khoái cảm, hần một lần lại một lần mãnh liệt va chạm, giống như vĩnh viễn không có chừng mực. Trọc dịch ướt át bắn ra, như một đạo ngân tuyến pha lẫn bạch sắc vạch nên đường cong mỹ lệ, nhen nhóm kích tình yêu đã.

Hần chính là muốn tra tấn Cô Tuyết, tra tấn người khiến hần tan nát cõi lòng, khiến hần đau đến nhập cốt.

Nguyên bản trái tim chết lặng giờ phút này đã khôi phục thiêu đốt, hần tra tấn người kia, cũng đang tra tấn chính mình.

Cô Tuyết bị Lộng Nguyệt điên cuồng luật động đến hai mắt đều mê ly, ý nghĩ một mảnh hỗn loạn, cảnh vật trước mặt ngày càng mơ hồ, trừ bỏ động tình, hần đã vô pháp suy xét bất cứ sự tình gì.

Lộng Nguyệt thương tiếc hôn lên lông mi liên tục chớp động, nhẹ nhàng vén lên một luồng hồng phát dán nơi khoe môi Cô Tuyết, thâm tử sắc phượng mâu như bao trùm cả thế giới, “Ta đang đợi ngươi, đợi ngươi quên hần, đợi ngươi biến cường, đợi ngươi ta cùng nhau, tọa ủng thiên hạ!”

Thanh âm phẳng phất một lời triệu hoán đến từ viễn cổ gọi về một nửa hồn phách của hần, bức thiết như thể, mãnh liệt như thế. . .

Mị nhân như tơ, Cô Tuyết vòng tay qua cổ Lộng Nguyệt, hung hăng kéo hần kề sát, phóng túng hôn lên. . .

Cô Tuyết muốn hôn hần, hôn đến không thể tự kiềm chế, từ sau nụ hôn điên cuồng đầu tiên, lại nhìn đến cặp tử sắc phượng nhãn kia, càng thêm muốn ngẫu nhiên cánh môi thơm.

Trên người nọ phẳng phất có một loại ma lực, làm cho hấn trầm luân, làm cho hấn sa đọa, làm cho hấn lạc lối.

Miệng lưỡi giao chiến, khoái cảm cùng kích thích vô hạn, huyết dịch toàn thân thiêu đốt, hoàn toàn đọa lạc vào tình cốc.

Dục hỏa cường liệt làm tan rã lý trí hai người, da thịt cùng thiếp, không lưu một khe hở, giống như hai gốc độc đằng gắt gao quấn lấy, bên trong ràng buộc là khao khát thôn tính lẫn nhau.

“Cô Tuyết, người là của ta. . .” Bàn tay ấm áp của Lộng Nguyệt vuốt ve trướng dung nhan tuyệt mỹ, đầu lưỡi lau đi mồ hôi chảy ra trên trán, tử mâu yêu đã tràn ngập chiếm hữu dục.

“Người vĩnh viễn đều là người của Lộng Nguyệt ta!”

Từ khi hấn nhìn thấy Cô Tuyết một khắc kia, tựa như một mũi gai nhọn, đâm vào tim hấn thật sâu.

Thế nhân cười hấn đa tình, cười hấn không có một khóa chân tâm.

Nhưng đa tình chỉ vì quá tê dại, trái tim đã tê dại đến mức không còn biết thế nào là rung động, thế nào là đau đớn.

Đa tình, cũng vô tình, cũng, si tình.

Chỉ vì một người, si tình cả đời.

Đôi mắt thâm hồng phủ kín lệ quang mờ lung, thân thể không đau, nhưng tâm, ần ần đau nhức.

Lộng Nguyệt hôn lên lệ ngân của Cô Tuyết, tử sắc phượng mâu lấp lánh ngân quang dày đặc, “Người đau lòng?”

Dưới ánh nền ẩm đậm, sắc trời mờ ảo. Trong không khí tràn ngập hương vị *** mỹ cùng huyết tinh, pha lẫn mùi hương cơ thể nhàn nhạt, hóa thành cơn gió trong đêm.

“Lòng ta đau đến không còn cảm giác, người biết không!” Lộng Nguyệt giống như nổi điên cuồng đã tiến nhập, hận không thể đem gia hỏa lãnh khốc kia ép sát vào trong cốt cách, làm cho hấn trọn đời ở trong thân thể mình vô pháp thoát khỏi.

Mồ hôi phản xạ quang mang trong suốt, Cô Tuyết toàn thân run rẩy càng thêm kịch liệt, hô hấp ngày càng dồn dập, hấn cắn chặt môi, mặc cho người trên thân phóng túng thừa hoan, trong ngực lại đau đớn không thể phản kháng.

Chỉ cần hấn nhìn vào song tử sắc bảo thạch kia, liền sẽ đau lòng. . .

Lộng Nguyệt trầm luân không thể tự kiềm chế, lần nữa mãnh liệt hôn lên từng góc một trên thân thể Cô Tuyết, tối nay, hấn đã sớm lâm vào vạn kiếp bất phục.

Cho dù thế gian bất dung, cho dù vận mệnh chú định, cho dù đi ngược lại lời độc thệ vạn ác kia, thì có làm sao?

Lộng Nguyệt khẽ thở dốc, mệt mỏi nằm bên người Hách Liên Cô Tuyết, ở sát bên tai hấn phun ra nuốt vào hơi thở nóng rực tiêu hồn, trong miệng thì thầm:

“Gọi tên của ta. . .”

Thân thể khô nóng bắt đầu hạ nhiệt độ, cặp tử mâu dần dần chiếu rọi bên trong hồng mâu.

Thần chí Cô Tuyết bắt đầu chậm rãi mơ hồ, Lộng Nguyệt biết, lúc này là công hiệu của Uyên ương hợp hoan tán cuối cùng còn sót lại trong cơ thể hấn.

Hồng phát cùng tử phát dây dưa đan xen cùng một chỗ, ướt đầm mồ hôi, giống như linh xà quấn chặt lấy nhau, Cô Tuyết dùng chút khí lực cuối cùng, đột nhiên nâng cằm của Lộng Nguyệt, hung hăng hôn lên.

Tử mâu híp lại, Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, thập phần phối hợp cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại ướt át, lại một lần nữa khơi mào xuân sắc kiều diễm.

Hai chiếc lưới diên cuồng dây dưa cùng múa, ở trong thị huyết cướp lấy hô hấp của đối phương, hương vị nhàn nhạt tràn ngập khắp sa trường, một đêm điển phong.

Hàn yên nhuyễn phong, hoa dạ lan san. (lan san: trơ trụi, suy tàn ?__?)

“Nguyệt. . .”

52. Chương 52: Ưc • Tình Động (thượng)

(Ưc: hồi tưởng)

Hương yên tứ phía, mông lung như không huyễn.

Hỏa hồng trường phát lấp lánh vẻ rực rỡ mị hoặc, Hách Liên Cô Tuyết mở mắt ra, đập vào mi mắt là làn hương phong tràn ngập tẩm điện.

“Hách Liên cung chủ đêm qua ngủ ngon chứ?” Ngữ âm thanh lãnh mang theo hơi thở mê hoặc ở bên ngoài sa trường truyền tới.

Hách Liên Cô Tuyết xoay người xuống giường, tuy rằng toàn thân đau nhức vô cùng, nhưng trên mặt vẫn mang theo tiểu ý.

Yêu hồ ly này, thật sự là không biết sống chết! Hồng đồng híp lại, thẩm thấu hơi thở tà lãnh pha lẫn mùi vị nguy hiểm.

Hồng mâu cùng tử mâu lại một lần nữa va chạm!

Cô Tuyết nhẹ nhàng tiêu sái đến gần Lộng Nguyệt, hồng mâu giương lên, thanh âm mang theo mê hoặc: “Người, cũng, hảo.”

Hai người đối diện lẫn nhau, tựa như một đêm kích tình căn bản không hề phát sinh qua, lãnh khí ẩn ẩn ngoan tuyệt cùng giết chóc đan xen dây dưa đối phương. Tóc dài linh động cuồng vũ, trong làn gió lạnh lặng yên phiêu động.

Thân chưa động, thần phá phong.

Bỗng nhiên, Hách Liên Cô Tuyết chế trụ yết hầu Lộng Nguyệt, đẩy hẳn áp vào bạch ngọc thạch trụ, hung hăng đè lên thân thể hắn, khóa chặt mọi đường phản kháng.

Lộng Nguyệt hơi nhếch miệng, tiểu dung yêu dị lại mang theo vẻ thư thái.

Ngón tay thon dài của Cô Tuyết giống như lưỡi dao sắc lạnh, ở trên chiếc cổ trắng ngần vẽ xuống vài sợi hồng ti mỹ lệ.

Tử mâu vẫn như trước tà khí quyết tuyệt, phản chiếu một đôi hồng sắc đồng tử thị huyết yêu lệ.

“Người thực càn rỡ.” Cô Tuyết ghé sát vào chóp mũi Lộng Nguyệt, hơi thở băng lãnh tản ra trên dung nhan yêu mị.

Lộng Nguyệt cười khê, nhẹ nhàng vén lên một lọn hồng phát rủ xuống bên khóe môi Cô Tuyết, nâng lên cằm hắn: “Ai khiến thân thể Tuyết bảo bối của ta dụ nhân như vậy, bốn tọa. . . yêu thích đến không nỡ buông tay.”

Cô Tuyết tiến đến cạnh vành tai Lộng Nguyệt, phóng xuất một tia mê nhiệt, nhẹ giọng nói: “Yêu tinh, thật sự rất đáng ghét.”

“Yêu nghiệt người, lại càng đáng ghét.” Lộng Nguyệt vươn tay chặn lại thất lưng hồng y nam tử, tử mâu tản ra hào quang hoa mỹ.

Ánh dương quang nhè nhẹ điểm trên mặt đất từng vệt lốm đốm.

Ngón tay Cô Tuyết luồn vào đùa nghịch tử phát mềm mượt, vùi đầu vào cổ hần găm cắn, “Dem Mặc Lân Đồ giao ra đây.”

“Sách, người còn không biết xấu hổ muốn Mặc Lân Đồ?” Lộng Nguyệt tăng thêm lực đạo, đuôi tóc màu hỏa hồng xõa xuống tận lưng rồi tung.

Hồng mâu hiện lên một tia không vui, Cô Tuyết nắm lấy làn tóc dài của Lộng Nguyệt, “Người dám không thủ tín!”

“Ai bảo người hạ thủ ngoan độc như vậy, nổ tung Phong Nguyệt Lâu của bốn tọa không nói, còn đem Kinh Diễn hủy thi diệt tích.”

“Hủy thi diệt tích?” Cô Tuyết lạnh lùng cười khê ra tiếng, ánh mắt lộ vẻ hứng thú nhìn cặp tử sắc phượng nhãn gần trong gang tấc kia, “Lộng Nguyệt giáo chủ, không cần đem ‘hảo sự’ này đổ lên đầu bản cung, thực sự rất không có ý nghĩa.”

Lộng Nguyệt phút chốc giật mình sửng sốt, đột nhiên xoay người đem Hách Liên Cô Tuyết đặt dưới thân, tuần mi nhíu chặt, phượng mâu hẹp dài lóe lên quang mang khiến người khác không đoán ra ý tứ, “Thật không phải là người?”

Thừa dịp Lộng Nguyệt đang thất thần, Cô Tuyết nhanh chóng chuyển thân, gắt gao dè lên yêu tà nam tử, “Kinh Diễn sống hay chết cùng ta có gì quan hệ?”

Không phải hần? Kẻ đứng sau màn điều khiển Kinh Diễn, chẳng lẽ không phải Ngạo Thần Cung?

Bên trong hồng mâu lạnh như băng không có chút giả dối.

Lộng Nguyệt lúc này suy nghĩ loạn chuyển, bỗng nhiên bả vai nhói lên một trận, chỉ thấy hồng y nam tử phảng phất một đầu liệt thú đang nổi giận, hồng mâu lãnh liệt, “Lộng Nguyệt, người đừng có đùa giỡn ta!”

Hồng phát rủ xuống che khuất nhãn mâu, khí tức tà ác lan tràn.

Lộng Nguyệt liềm đi tiểu ý, ánh mắt yêu dị bình tĩnh tựa một làn xuân thủy: “Xem ra lần này bốn tọa thật sự phải xin lỗi Hách Liên cung chủ.”

“Người. . .” Một luồng hồng phát nháy mắt bay tán loạn, hồng mâu ánh lên màu đỏ rực thị huyết, Cô Tuyết hiện tại hận không thể niết đứt cổ người dưới thân.

Lộng Nguyệt lẳng lặng chăm chú nhìn hần, khóe môi hiện lên một mặt tiểu ý, thú vị thưởng thức bộ dáng vừa phần nộ vừa bất đắc dĩ của Cô Tuyết.

Nghĩ đến Hách Liên Cô Tuyết hần ngoạn chuyển giang hồ, oai chấn vô lâm, nhưng hôm nay chẳng những bị người trước mặt đùa tới đùa lui, ngay cả thân thể cũng bị ăn mặt tịnh, lại không cách nào nhẫn tâm xuống tay diệt trừ Lộng Nguyệt.

Từ khi nào hần trở nên do dự không quyết? Từ khi nào hần bắt đầu nhân từ nương tay?

Cô Tuyết buông lỏng ngón tay đang chế trụ nơi cổ Lộng Nguyệt, hồng mâu khôi phục an tĩnh, hần ghé sát bên tai yêu tà nam tử, một mặt hơi thở phảng phất đến từ địa ngục phun ra: “Cẩn thận chút, nếu có một ngày người rơi vào tay ta, ta sẽ cho người chết rất khó nhìn.”

Hồng bào biến mất dưới ánh dương quang chói mắt, vẻ lãnh diễm quyết tuyệt cũng theo đó tiêu thất.

Lộng Nguyệt khóe môi treo nụ cười nhẹ, tử mâu hơi khép, liềm đi thần sắc trong đáy mắt.

~*

~“Người tới a Có người ngoài đó không ? Ta đói bụng ” Trong căn phòng băng lãnh tối đen truyền đến thanh âm thêu thảo.

Dạ Phi Yến bộ dáng thê thảm đáng thương cuộn thành một đoàn trong góc, hệt như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi.

Không hổ là Âm Môn, đưa tay không thấy năm ngón, một tia ánh sáng cũng không có.

Yêu Nguyệt, tên hồn đản, Dạ Phi Yến ta gặp người là bất hạnh lớn nhất cuộc đời này!

Hách Liên Cô Tuyết, đồ độc hạt hồ ly tinh, chờ đến khi Yêu Nguyệt kia xưng bá võ lâm, người chuẩn bị chết đi!

Tuyết Ảnh, người. . .

“Thịch !” Cánh cửa bịch văng ra thô bạo, một mặt quỷ ảnh đen thẫm sừng sững đứng trước cửa, bạch phát dày đặc như tuyết.

Trái tim Dạ Phi Yến nhất thời ngưng đập, chỉ thấy Tuyết Ảnh một tay nhấc hẳn lên, bằng điều diện cụ lộ vẻ quyết tuyết lạnh lẽo.

Khuôn mặt không chút độ ấm này của Tuyết Ảnh, Dạ Phi Yến cũng không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng lúc này đây tim hắn như chậm nửa nhịp.

Ám tòa thần thần bí bí, hôm nay lại giống như núi lửa sắp bùng nổ, mà Dạ Phi Yến là cá dưới lưới đao, tử vong treo ngay bên mép.

“Cung chủ mất tích.” Ngữ thanh lạnh lùng từ cánh môi mỏng như đao thần nhiên xuất ra.

Dạ Phi Yến như người mất hồn gật gật đầu, phụ họa: “Ân ân, cung, cung chủ mất, mất tích.”

Từ từ! Mất tích?

Con bà nó, độc mỹ nhân kia mất tích có liên quan gì đến ta!

“Nhất định cung chủ ở trong tay Lộng Nguyệt!”

“Tuyết Ảnh đại ca, người hôm nay nói thật nhiều. . .” Dạ Phi Yến bề ngoài là âm thầm chuyển đề tài, trên thực tế trong lòng vui vẻ hò hét một phen:

Không hổ là Yêu Nguyệt cường đại a. . . Hạnh hạnh! Không nghĩ tới độc mỹ nhân cũng có ngày hôm nay! Yêu Nguyệt, người phải đem hắn chinh đến chết!

“Dẫn ta đi Nhật Nguyệt Giáo!”

Dạ Phi Yến đột nhiên ngẩng đầu, bằng điều diện cụ tuy che khuất đôi mắt Tuyết Ảnh, nhưng hắn có thể cảm giác được trong con ngươi lạnh như băng lộ ra vẻ lo lắng.

“Ai nha, ta nói Tuyết Ảnh đại ca, xem ra địa vị của cung chủ kia trong lòng người thực không nhỏ a. . .” Dạ Phi Yến trêu đùa, không nghĩ tới tòa băng sơn này cũng biết quan tâm đến người khác.

“Hắn là chủ nhân của ta.”

Sách, còn rất trung tâm nữa.

“Ám tòa đại nhân, ta cần hảo tâm nhắc nhở người. . .” Dạ Phi Yến cọt nhả vồ lên bả vai Tuyết Ảnh, “Cung chủ các người nếu thật sự rơi vào tay Yêu Nguyệt kia, phỏng chừng là không sống nổi, thủ đoạn của Thánh thủ độc tiên ta nghĩ người không phải không biết.”

Một luồng tuyết bạch trường phát trên trán Tuyết Ảnh nháy mắt phiêu động, hơi thở buốt giá tản ra khiến Dạ Phi Yến toàn thân run rẩy!

“Nếu cung chủ xảy ra chuyện gì không hay, người thứ nhất ta giết chính là người!”

“Uy, người làm gì phải rõ ràng một chút, cung chủ các người mất tích không liên quan đến ta!”

Tuyết Ảnh không muốn phí lời cùng hắn, tóm lấy cổ áo Dạ Phi Yến, đem hắn ra khỏi mật thất.

“Uy uy, Tuyết Ảnh đại ca, người có việc cầu người không thể đối xử với ta thế này a. . .”

Tuyết Ảnh căn bản không hề để tâm, giống như xách theo một đầu tiểu sủng vật không nghe lời.

Dạ Phi Yến đánh giá bốn phía chung quanh, hành lang dài tối đen, kèm theo hắc sắc môn cô thẩm thấu khí tức quỷ lạnh, đám hộ vệ mặc hắc y đeo mặt nạ, thân hình thẳng tắp, tựa như tử sĩ không có hơi thở. (môn cô: hoa hồng)

Ấm môn hảo khủng khiếp!

“Tuyệt Ảnh!”

Dạ Phi Yến sửng sốt, một chút không lưu ý đã bị đặt xuống nằm úp sấp trên mặt đất.

“Ai cho phép người tự tiện chủ trương?”

Thanh âm hảo lãnh. . .

Dạ Phi Yến ngẩng đầu, chỉ thấy một lam y nam tử đứng trước mặt Tuyệt Ảnh, hai người mắt lạnh nhìn nhau.

Oa, thuộc hạ của Ngạo Thần Cung thế nào mà ai lớn lên cũng tuần tú như vậy! Dạ Phi Yến dụi dụi hai mắt, nhìn trái nhìn phải đều có cảm giác dung mạo của lam y nam tử giống một người. . .

“Người quản được ta ?!” Tuyệt Ảnh lạnh giọng đáp.

Vô Nhai lạnh lùng nói, “Trước khi cung chủ quay về, ai cũng không thể tự tiện quyết định!”

“Cung chủ ở Nhật Nguyệt Giáo.”

“Ta biết.” Vô Nhai dừng một chút, “Cung chủ hẳn là không có việc gì.”

“Người làm sao khẳng định?”

Vô Nhai nhất thời im bặt.

Nội chiến đi, nội chiến đi. . . Dạ Phi Yến ở trong lòng âm thầm cười trộm.

“Môn chủ.” Ngay lúc đó, một hộ vệ quỳ một gối xuống đất, “Cung chủ đã trở lại.”

Dạ Phi Yến khiếp sợ, mặt nhăn như mướp đắng.

Cái gì? Làm sao có thể? Yêu Nguyệt, người vậy mà không đem độc mỹ nhân kia. . . Hắn còn chưa kịp phản ứng, Tuyệt Ảnh một cước đá hắn vào mặt thất, cánh cửa ‘Thịch’ một tiếng lần nữa khép lại.

53. Chương 53: Ưc • Tình Động (hạ)

C này ngắn, up luôn hai phần thượng vs. hạ

Núi xa xanh ngắt nối nhau liên miên không dứt, nhánh cây lá lướt phất nhẹ trong gió, sóng nước nhu hòa lay động trên mặt hồ bên dưới vách đá cổ lão dựng đứng, phát ra từng trận âm thanh trống trải tịch liêu.

Vách đá cheo leo rộng lớn, không cốc oanh minh, hàn lãnh ngàn năm bất biến, vĩnh viễn không ngơi nghỉ.

Gió lạnh, hương hoa. Trước đây, dưới bích nhai không một tia ấm áp, một hồng y thiếu niên đã kinh qua cô vân hoang vu tảo lữ, từ nay đoạn tình tuyệt ái, tâm cũng trở nên rét lạnh tàn nhẫn.

Lúc này, Đoạn Tình Nhai vẫn như cũ, mặt hồng ảnh mỹ nhân kia một lần nữa thiêu đốt phiền man hoang trong ký ức, ở trong màn sương mù tìm kiếm sự tĩnh định cho tâm linh.

Hách Liên Cô Tuyết ngâm mình trong làn nước, mặc cho thác nước mịt mờ mãnh liệt già lên ***g ngực, bọt nước theo đường nét trên khuôn mặt tuyệt mỹ yêu đã lăn xuống, phát ra tiếng vang linh động.

Hắn tuyệt không cho phép có người nhiều loạn tình tự của hắn, càng không cho phép trái tim lãnh như ngành thiết tồn tại ràng buộc. . . (ngành: cứng rắn)

Tuyệt không cho phép. . .

~*

~“Giáo chủ, Kinh Điển chỉ là một hộ vệ nhỏ của Thiên Địa Minh, không đáng nhắc đến, tại sao một mực phải truy ra kẻ phía sau hắn?”

“Người không hiểu.” Tử phát rũ xuống trên bả vai, bạch y bào mềm mại lay động, yêu tà nam tử đứng bên cạnh hồ sen, ánh mắt lộ ra một tia sắc bén.

“Kinh Điển xuất hiện, nhất định có người rắp tâm sai sử.”

Người phóng hỏa, giết chết Kinh Điển, chắc chắn biết rõ Mặc Lâm Đồ thật giả, nếu không phải Hách Liên Cô Tuyết, vậy có thể là ai?

Tử mâu khép lại, Lộng Nguyệt liềm đi tiểu ý.

Chẳng lẽ trong thiên hạ này người biết được huyền cơ trong Tứ linh đồ, không chỉ có mình hắn?

Nếu quả thực là vậy, người đó, không thể không chết!

Tử mâu lóe lên một đạo lệ quang yêu diễm. (lệ – : lãnh liệt, lẳng lệ)

Huyền cơ trong Tứ linh đồ nhất định không được tiết lộ ra bên ngoài, bởi vì chuyện này không thể cho Hách Liên Cô Tuyết biết!

Quyết không để cho hắn biết.

~*

~Đoạn Tình Nhai lãnh khí phù không, thác nước âm âm đổ xuống.

Trán Hách Liên Cô Tuyết đỏ mồ hôi ướt đầm, lông mi như phượng linh liên tục chớp động, không khỏi nhớ tới đêm qua. . . (phượng linh: lông đuôi/lông cánh phượng hoàng)

Liên đăng tỏa ra quang mang yếu ớt, hồng phát cùng tử phát lấp lánh huỳnh quang rực rỡ, bốc lên dồn dập lửa nóng.

Sợi tóc hỏa hồng vương trên cổ yêu tà nam tử, tản mát hơi thở ấm áp, cặp hồng mâu phảng phất ngàn năm cũng không động tình vào một khắc ấy, đã đem song tử sắc phượng nhãn tràn đầy cô tịch khắc sâu tận linh hồn.

Đó là một trận hôn tựa như khát khao độc chiếm, ngang ngược tung hoành, thị huyết cuồng nhiệt, ngay cả đêm tối yên tĩnh tiêu điều cũng có thể vì một phần động tình kia mà sôi trào.

Lệ quang yêu đã ở trong con ngươi phù động, màu tử la lan diễm xuyết cho đôi mắt yêu mị đầy tà khí thêm vài phần tuyệt mỹ. (lệ - : nước mắt – khác với ‘lệ quang’ trên kia)

Song tử sắc phượng mâu này, u trầm mà cô thương, tịch linh mà thâm thúy, thật sự rất đẹp, đẹp khiến người ta tâm toái, khiến người ta không thể kìm lòng muốn hôn. (tịch linh: cô quạnh, tiêu điều)

Hơi thở ấm áp lướt qua bên tai, hồng y nam tử nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt yêu dị của người dưới thân, trong ngực đau đớn như thiêu đốt.

“Cô Tuyết, người đau lòng. . .” Yêu tà nam tử hơi cong môi, thanh âm mê hoặc động lòng người.

Hồng y nam tử rũ mắt, ở trên mi tâm của hắn hạ xuống một dấu hôn thật sâu.

“Nguyệt. . .”

.

Trên ngực truyền đến một trận cảm giác như thiêu đốt khiến Lộng Nguyệt đột nhiên toàn thân chấn động.

“Giáo chủ.” Tinh Hồn cả kinh, vừa định tiến lên đỡ lấy hắn, lại bị Lộng Nguyệt nháy mắt ngăn cản.

Liên hương nhàn nhạt phiêu tán, phượng mâu hẹp dài lóe sáng nhu quang hồ hững, đầu ngón tay mảnh khảnh của Lộng Nguyệt đặt trên ngực, thần sắc có chút lạnh băng.

Hồng mâu thỉnh linh mở to, ánh mắt buốt giá mang theo mê mang, hoa đào lạc ấn trên xương quai xanh nháy mắt mất đi vẻ rực rỡ sáng bóng, Hách Liên Cô Tuyết ôm ngực, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu lớn. . .

54. Chương 54: Băng Thiên Hỏa Liên

“Cung chủ đang bế quan.”

“Đã bao lâu rồi?”

“Suốt năm canh giờ.”

Thần sắc Điệp Triệt có chút lo lắng, “Sáng Thần Cửu Thức một thức cuối cùng rất khó phá được, ta lo cung chủ hắn. . .”

Ngay lúc đó, Tập Phong cùng Điệp Triệt chợt cảm giác một tia không thích hợp, nhanh chóng bay vọt tới bên dưới Đoạn Tinh Nhai.

Máu đỏ tươi nhiễm hồng nước hồ thanh linh.

“Cung chủ!”

Bỗng nhiên, một cổ chướng phong mạnh mẽ ập tới, tàn nhẫn quyết tuyệt, đem hai người đánh ra ngoài xa mấy chục thước, thác nước cuộn trào chợt phá không, từng trận phi hoa bay tán loạn, đóng băng thành sương.

Sương mù mờ mịt dần tan đi, y bào trên người hồng y nam tử giống như hỏa diễm cực nóng, buốt nhói hai mắt Tập Phong cùng Điệp Triệt.

“Ai cho phép các ngươi tiến vào ?!” Nhân thần lãnh triệt như băng sơn hàn tuyến, trong khẩu khí ẩn ẩn tàn nhẫn.

Loại ánh mắt đề phòng tràn ngập sát khí này khiến hai người có chút run rẩy.

Vào mỗi thời điểm Hách Liên Cô Tuyết yếu ớt nhất, hắn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, nhiều năm huyết tinh giết chóc sớm đã đem tâm hắn phong tỏa thật sâu, phẳng phất một mặt liệt hỏa cô lập bên ngoài trần thế, trong bụi gai đâm huyết tinh một mình thiêu đốt, không dung thứ bất luận kẻ nào, càng không tin bất kì ai khác.

Tập Phong cùng Điệp Triệt lảng tránh dung nhan tái nhợt mà tà mỹ kia, hơi cúi đầu, lặng yên không nói.

Hách Liên Cô Tuyết khẽ nhắm hai mắt Yêu tinh chết tiệt kia, hại hắn luyện công phân thần!

Gió lạnh nổi lên, một đạo hắc sắc quỷ ảnh chợt hiện, mặt nạ băng hàn.

“Sao ngươi lại tới đây?” Cô Tuyết không đoán được Tuyết Ảnh lại xuất hiện tại nơi này.

“Nếu cung chủ có được một loại bảo vật, nhất định có thể phá được thức thứ chín.”

Hách Liên Cô Tuyết liếc mi, hồng mâu nháy mắt hiện lên một đạo quang mang sáng rực: “Ngươi đang nói. . .”

“Băng thiên hỏa liên.”

~*

~Túy Tâm tửu lâu, tiếng người huyền não.

Một lam y nam tử tĩnh tọa trong góc, đầu bồng che mặt, hấn nắm chặt song quyền, che lấp sắc hồng chói mắt trên mười đầu ngón tay.

“Nghe nói chưa? Được Sư Cốc đã luyện thành Băng thiên hỏa liên.”

“Sao có thể không biết, đây chính là bảo bối hiện tại giang hồ nhân sĩ đều đang điên cuồng tranh đoạt, nghe đồn mấy ngày trước Được Sư Cốc bị cướp sạch, nhưng Cốc chủ Ngọc Thanh Nhiễm cùng Băng thiên hỏa liên sớm đã biến mất, không biết hạ lạc nơi nào.”

“Được Sư Cốc từ trước đến nay cùng thế vô tranh, chẳng qua từ sau khi Ngọc Thanh Nhiễm kế nhiệm Cốc chủ vị, thanh danh lan xa, ba dạng bảo bối Thất diệt minh chi, Tuyết tham tử, Anh loan hoa trong cốc không thứ nào không bị người người tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy? Nghe nói Băng thiên hỏa liên kia là từ thời sư tổ của Ngọc Thanh Nhiễm bắt đầu luyện chế, đến nay mới thành công, nếu ai có được hỏa liên không những gia tăng trăm năm công lực, còn có công hiệu khởi tử hồi sinh.”

“A? Bất quá gần đây cũng lạ, nghe nói Thất đại danh kiếm của Đỉnh Kiếm Các danh chấn giang hồ cũng đi tìm Băng thiên hỏa liên, đến nay vẫn không có tin tức, ngay tại mấy ngày trước Đỉnh Kiếm Các ban đêm gặp phải đột tập, một đêm liền đổi chủ.” (đột tập: đột ngột tập kích; Hảo quái, Đỉnh Kiếm Các cùng Được Sư Cốc trong Đỉnh Kiếm Các hệ liệt của Thương Nguyệt =.=, nếu họ Ngọc đổi sang Liêu là thành sư phụ của Tiết Tử Dạ trong Thất Dạ Tuyết rồi)

“Đổi chủ? Là ai làm?”

“Trừ bỏ lưỡng đại ma đầu kia, còn ai dám hạ thủ với Đỉnh Kiếm Các?”

“Suyt Người nói nhỏ một chút, lần trước Phong Nguyệt Lâu bị tạc nổ không một người sống sót, Hách Liên Cô Tuyết kia thực con mẹ nó không phải người, Vương viên ngoại nghe được tin Tô Ngưng Vũ thi cốt vô tồn, tức giận đương trường chết ngắt, đáng thương lão tử, nhiều mỹ nhân như vậy.”

“Hắc, người nếu không sợ chết cứ việc nhìn hai ma đầu a, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, bậc tư sắc kia, sách sách sách, đến lúc đó Tứ đại mỹ nữ đều không lọt nổi vào mắt người.”

“Hừ! Lão tử không thèm nhìn hai tên biến thái không phải người đó.”

“Đúng rồi, nghe nói đã có người phát hiện địa điểm cất giấu Băng thiên hỏa liên.”

“Ở đâu?”

“Nghịch hỏa phân sinh.”

“Có ý tứ gì?”

...

Vô Nhai đứng dậy, ném lại mấy khối bạc vụn, lập tức như một mặt thanh phong mơ hồ tiêu thất ở Túy Tâm tửu lâu.

Tửu lâu vẫn như trước chướng khí mù mịt, nhưng không ai chú ý tới, trong góc phòng có hai người ngã trên bàn, hai mắt mở to, cổ họng bị cắt rời, khí tuyệt bỏ mình.

Làn lụa mỏng rủ xuống của hắc sắc đầu bồng theo gió tung bay, khi Vô Nhai đi đến khúc ngoặt, chỉ nghe “Sưu ” một tiếng, song chỉ của hấn lập tức kẹp chặt một chi đoản tiễn hướng hấn phóng đến. (chỉ: ngón tay, tiễn: mũi tên)

Hấn lần mò đoản tiễn, xuyên qua hắc sa, chỉ thấy thân tiễn khắc chữ gồ ghề đập vào mắt hấn.

Hỏa này không phải hỏa.

~*

~“Nghịch hỏa phân sinh?”

“Đúng vậy.”

Hách Liên Cô Tuyết nhìn về phía Tập Phong, cười nhạt nói, “Người cho là có ý tứ gì?”

Tập Phong ngẫm nghĩ một trận, lập tức đáp, “Bằng thiên hỏa liên rất khó cầu được, cần đặt trong băng thủy trì tài bồi, hao tổn vài thập niên hấp thu nhật nguyệt tinh hoa truyền vào màu sắc cho cánh hoa, sau đó nhờ liệt hỏa thiêu đốt chín chín tám mốt ngày khiến tinh hoa thu được dung nhập vào bên trong, cuối cùng phải dùng Thiên Sơn chi thủy tưới lên mới thành.”

Cô Tuyết cười khẽ, trong Tứ đại tòa sử, Tập Phong đối với y thuật nghiên cứu rất sâu, “Tiếp tục.”

“Cho nên theo thuộc hạ suy đoán, Ngọc Thanh Nhiễm nếu muốn cất giấu Bằng thiên hỏa liên, tất không thể rời đi nơi có liệt hỏa thiêu đốt, nếu không hỏa liên chắc chắn sẽ khô héo.”

Tập Phong ngẩng đầu, trong con ngươi nháy mắt hiện lên một đạo quang mang, “Nhìn khắp thiên hạ, địa phương có liệt hỏa cung ứng, lại có Thiên Sơn băng thủy chảy qua chỉ có một.”

Hồng mâu giương lên, “Nơi nào?”

“Xích Hỏa Thập.”

55. Chương 55: Hồi Ưc Bi Thương Năm Xưa(thượng)

Hành lang dài xám xịt, những chiếc đèn tú cầu bằng thủy tinh nhẹ nhàng lay động, vẽ lên song cửa sổ lấp lánh đủ màu sắc.

Phong Hành Vô Lệ xuyên qua hành lang, dưới ánh mặt trời chói mắt, chỉ thấy một yêu tà nam tử vận bạch y bào đứng trước một khoảng vườn lớn trồng hoa anh túc màu hỏa hồng rực lửa, thâm tử trường phát kỳ dị tung bay trong gió.

Một mảng hoa anh túc nở rộ hồng mang yêu dị, phảng phất như hỏa diễm, phun ra khí tức trí mạng hư vô mờ ảo.

Lộng Nguyệt đùa nghịch cánh hoa, khoe môi nổi lên một mặt tiếu ngân, Phong Hành Vô Lệ biết rõ, đó là loài hoa dùng vô số vong linh vun trồng.

Cánh hoa mỹ lệ, lấy huyết nhục làm nước, cốt tủy thay phân bón, dâng mạn trườn bò quần quanh lẫn nhau, lộ ra vẻ đẹp yêu mỹ mị hoặc.

“Vô Lệ, người đi đâu vậy?” Lộng Nguyệt chưa từng quay đầu lại xem người mới đến, ngón tay thon dài vờ về cánh hoa anh túc như đang âu yếm sủng vật.

Phong Hành Vô Lệ không đáp lời, dung nhan tuấn lãng không lộ một tia biểu tình.

Lộng Nguyệt xoay người đi đến trước mặt hắn, tử mâu tản mát quang mang lãnh liệt đầy áp bách.

“Còn nhớ rõ lúc trước người bái làm môn hạ Nhật Nguyệt Giáo ta, đã từng phát thệ thế nào sao?”

Phong Hành Vô Lệ rũ mắt, làm sao có thể không nhớ rõ. . .

~*

~Thời gian trôi qua cực nhanh, thế sự biến đổi khôn lường.

Tám năm trước, đồng dạng ở bên bụi hoa anh túc, một thiếu niên tà mị có mái tóc thâm tử sắc đứng trước mặt, dung nhan yêu diễm phảng phất trở chú, để lại dấu ấn thật sâu trong lòng hắn. (trở chú: lời nguyện)

Thiếu niên chói mắt giống như không chân thực, Phong Hành Vô Lệ từ một khắc nhìn thấy thiếu niên liền không dám đối diện đôi mắt tà mị mà yêu dị kia.

“Ngẩng đầu lên.” Thiếu niên mở miệng, tuổi còn nhỏ nhưng thanh âm sắc bén khiến hắn hít thở không thông.

Phong Hành Vô Lệ mười bảy tuổi sợ hãi ngẩng đầu, toàn thân cứng đờ hồi lâu, trong nháy mắt, hấn rút cuộc minh bạch thế nào gọi là ‘kinh tâm động phách’!

“Tên của người.”

“Phong Hành, Vô Lệ.”

Thiếu niên hơi nhếch môi, giống như một đóa huyết sắc la lan ngậm nụ nộ phóng, đang chờ đợi khoảnh khắc nở rộ.

“Từ nay về sau, ta Lộng Nguyệt là chủ tử của người.”

“Tuân mệnh.”

Cặp đồng tử mang theo mê hoặc trí mạng sắc bén như một mũi dùi, đâm vào thật sâu trong tâm Phong Hành Vô Lệ, hấn còn nhớ rõ ánh mắt ngạo nghễ hậu thế đó, đem bản thân trở thành chúa tể cả đời hấn.

Thiếu niên nói, người phải giống như tên, vĩnh viễn không đổ lệ.

Một khắc kia, Phong Hành Vô Lệ không chút do dự nuốt vào Huyết hầu đan, ở trong tính mạng của mình ràng buộc một đạo lạc ấn thệ tử hiệu trung. (thệ tử hiệu trung: thề sống chết nguyện trung thành)

Vĩnh viễn không phản bội.

Tám năm, tuần mỹ thiếu niên ở trong huyết tinh cùng thi thể chất chồng cất bước đi tới, đắm chìm trong giết chóc chậm rãi trưởng thành.

Hấn ngày càng chói mắt, ở trên mặt đất thấm đẫm huyết sắc vẽ đầy cổ độc trí mạng, trong phút chốc hủy diệt vô số linh hồn.

Phong Hành Vô Lệ đi theo phía sau hấn, nhìn hấn, mỗi một nụ cười bóp nát trái tim đối phương, tê liệt không còn cảm giác.

Hấn không biết trên người thiếu niên này rốt cuộc từng phát sinh sự tình gì, không biết đằng sau dung nhan yêu mỹ kia là những ký ức khủng khiếp như thế nào. Nhưng hấn có thể cảm giác được, khí tức hắc ám cùng tuyệt vọng không ngừng xâm thực cặp tử sắc phượng mâu kia, ở một góc tràn đầy tội nghiệt miệt thị hết thấy thế gian.

Vĩnh viễn không ngừng.

.

Gió thu tiêu điều trong cánh rừng phong phóng túng thét gào, hàng năm, Phong Hành Vô Lệ đều canh giữ trong phiến rừng này, đứng ở xa xa nhìn bóng dáng cô tịch thê lương kia.

Những chiếc lá khô tàn lứt qua dung nhan yêu diễm, một tòa cô mộ không người viếng thăm xung quanh quần chằng chịt đằng mạn tỏ rõ năm tháng tang thương.

Cũng chỉ nơi này, Phong Hành Vô Lệ mới có thể nhìn đến linh hồn phẳng phất Tu La kia lộ ra một loại thần thái khác.

Cô linh cuồng loạn, nổi cô quạnh đọng lại như vũng nước sau cơn mưa bão, hoàn toàn tĩnh lặng.

Trước mộ bia, thiếu niên tà mỹ sẽ không mỉm cười, sẽ không rơi lệ, hấn chỉ đơn giản quỳ ở đó, lẳng lặng vuốt ve tấm bi thạch thê lương, âm thầm khát vọng cứu chuộc cùng tha thứ. (cứu: giúp đỡ, chuộc: chuộc tội)

Trong làn gió lạnh bi thương, luôn quanh quẩn ngữ thanh của thiếu niên đang nhẹ nhàng nói nhỏ:

Nếu ta làm trái lời thề, người sẽ trách ta sao. . .

Thiếu niên hôn lên mộ bia nói, “Hôm nay ta đã kết thúc vận mệnh của ‘Bát tông’, người ở dưới đó nếu biết, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Thâm tử sắc phượng nhãn lóe lên quang mang kích động, thiếu niên tà mỹ bỗng nhiên phẫn nộ đứng dậy, một chương phách nát hồng phong bay đầy trời, hét to: “Người chết thật thoải mái! Lại làm cho ta biến thành ma đầu giết người uống máu, người có vừa lòng! Người thỏa mãn chưa ”

Lá khô cuồng loạn xoay tròn giữa không trung, đánh vào tử sắc trường phát yêu dã, thanh âm khàn khàn nứt nở của thiếu niên vang vọng khắp cánh rừng.

Là người! Đều là người! Ta hận người! Có bản lĩnh người đứng lên, để ta nằm vào đó!

Toái điệp tung bay giống như lệ tích lưu lại trên bầu trời, tiếng kêu gào chói tai phẳng phát có thể xé rách tâm can Phong Hành Vô Lệ thành hai nửa.

Người chết thì chết đi, vì sao còn không buông tha ta! Vì cái gì bắt ta phát ra độc thệ như vậy!

Thiếu niên tuần mỹ dùng lưng không chút lưu tình đánh vào bi thạch, máu tươi thẩm ướt bạch y, tựa như nước mắt nhiễm huyết.

Ta muốn hủy diệt ấn ký người cho ta! Ta không cần thứ gì dơ bẩn trên người! Ta không muốn không muốn!

. . .

Một luồng cô yên, phong điệp xoay quanh đều rơi xuống.

Máu tươi uốn lượn nhỏ giọt, nhuộm đầm hồng phong khiến sắc đỏ càng thêm phần kiều diễm.

Thiếu niên rít gào đến mệt mỏi rồi, nằm ngay bên tấm bia nặng nề thiếp đi.

Hắn trong rừng phong giống như độc hoa trên huyền nhai không người để ý, một mình trong làn gió thu thê lương nhìn lên thiên địa tận cùng.

Đó là Lộng Nguyệt, là yêu ma thể nhân khinh thường, là Tu La thể nhân nguyên rửa, cũng là vị chủ nhân Phong Hành Vô Lệ vĩnh viễn không phản bội.

Một phần rung động, đã định Phong Hành Vô Lệ cả đời bảo hộ.

Hỏa hồng liên hoa nở rộ trên mặt hồ dầu hạ, tản ra khí tức thanh lãnh, một năm kia, chủ nhân của hắn hai mươi tuổi, ngày đó, chủ nhân của hắn suốt một đêm uống Tương Tư Lệ.

.

Bóng ảnh loang lổ lan tràn trên mặt hồ u tĩnh, một hồng y thiếu niên ở trong lương đình, gảy khúc nhạc thất truyền chấn nhiếp thiên địa.

Hồng ngọc phượng vĩ cầm theo đầu ngón tay người nọ bật lên từng âm điệu tịch liêu cô quạnh, đó là nỗi oán hận lênh đènh lưu lạc, là niềm cô độc trống trải tuyệt vọng, là lưỡi dao cắt đứt những chuyện đen tối đã qua, khiến người ta không thể tự kiềm chế mà lòng quặn đau.

Tiếng đàn phá vỡ đêm tối, cũng đánh nát trái tim hắn.

Một khúc táng tâm ly tán, nỗi khổ đau tê tâm liệt phế, khiến người nhìn không thấy ánh dương quang đầu hạ, quyết tuyệt như thể không lưu lại đường sống.

Khúc ‘Táng tâm phú’ ấy, Phong Hành Vô Lệ vẫn nhớ rất lâu, chủ nhân của hắn ở dưới tàng cây lắng nghe cả một đêm.

Lần đó, Phong Hành Vô Lệ cảm nhận được sâu sắc một điều, hồng y thiếu niên kia cùng chủ nhân của hắn thật giống nhau.

Đồng dạng tịch mịch, đồng dạng cô thương.

Đôi mắt thâm tử sắc tràn ngập sương mù lạnh lẽo, che lấp lệ quang nhân nhật trong con người.

Một đêm không ngủ.

Phong Hành Vô Lệ ở xa xa lặng lẽ đứng nhìn chủ nhân của hắn, bảo hộ suốt một đêm.

.

Tửu thủy tưới ướt đầm tử phát yêu diễm, nhưng người uống rượu đang chìm trong cảm giác lạnh lẽo lại tìm không thấy một tia đau lòng.

Tửu ý nhập tâm, tình cảm kiềm nén hồi lâu vừa chạm vào liền vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Hắn nói, ta chờ người gần mười năm, người lại vì kẻ kia, đem tâm chôn vùi!

Hắn nói, người tra tấn ta nhiều năm như vậy, cả đời cũng không đủ hoàn trả!

Hắn nói, nếu người táng tâm, ta Lộ Nguyệt sẽ đem nó đào ra, khiến tâm của người vĩnh viễn chỉ vì một mình ta mà động!

Hắn tê tâm lực kiệt hết to, mỗi một câu nói đều như lưỡi đao đem Phong Hành Vô Lệ cắt đến thương tích đầy mình.

Đêm tối tĩnh lặng, một lần nữa hung hăng xé rách trái tim khô cằn đã lâu, lệnh thiên địa cũng lâm vào vô tận bi ai.

Qua đêm hôm đó, Nhật Nguyệt Giáo trong chốn giang hồ mai danh ẩn tích.

Suốt ba năm.

Ba năm, hắn bồi tửu ca thanh, tận hưởng tham hoan, ba năm tuổi xuân xem như uống phí.

Hắn càng vui vẻ, Phong Hành Vô Lệ lại càng đau lòng.

Ba năm, hắn tận tâm tận lực tài bồi hoa anh túc.

Sắc hoa hỏa hồng, yêu mị đẹp mắt khiến người ta kinh thán.

Đóa hoa tà ác bung nở đầy sức sống, cánh hoa đỏ thắm như có thể tích ra huyết phảng phất minh chứng một khóa tâm âm thâm si luyến.

Dung nhan yêu dị ở trước vườn hoa anh túc, luôn huyền lệ khiến người ta không thể mở mắt nhìn thẳng, cũng chỉ tại trước phiến hoa hỏa hồng này, hắn mới có thể lộ ra nụ cười chân chính.

Hắn nói, nếu người là phiến hoa anh túc này thì thật tốt biết mấy, vĩnh viễn chỉ vì mình ta mà nở rộ.

Hắn nói, thế gian này trừ bỏ người ra, không ai xứng với sắc hồng rực lửa yêu hoặc kia.

Hắn nói, ta chỉ cho người ba năm thời gian, nếu người lại làm ta thất vọng, ta nhất định sẽ tự tay hủy người, ai bảo người thiếu ta nhiều như vậy.

Suốt ba năm, tinh phong huyết vũ.

Một ma cung quật khởi, một ma cung yên lặng.

Thiếu niên mười tám tuổi kinh hiện vô lâm, khi Phong Hành Vô Lệ nhìn thấy hồng y thiếu niên kia, rốt cuộc đã minh bạch hết thấy.

Minh bạch chủ nhân của hắn vì sao không chút cố kỵ uống Tương Tư Lệ, minh bạch chủ nhân của hắn vì sao độc ái phiến hoa anh túc tràn ngập tội ác cùng nguyên rửa, minh bạch song tử sắc phượng mâu vì sao ngày càng bị thương. . .

Hồng y nam tử và chủ nhân của hắn đồng dạng tàn nhẫn, đồng dạng tuấn mỹ khiến người ta nín thở, thậm chí ánh mắt cũng đồng dạng cô linh.

Phong Hành Vô Lệ khê thở dài, nguyên lai bọn họ đều giống nhau. Chỉ là không biết, đến khi nào bọn họ mới có thể ở trên con đường thị huyết không lối về biết an ủi nỗi cô đơn của đối phương, không còn tiếp tục chìm đắm trong vô tận thê ai. . .

.

“Người nhớ rõ là tốt rồi.”

Giọng nói thanh lãnh kéo Phong Hành Vô Lệ hoàn hồn trở về.

Gió thổi tung tử sắc trường phát, khí tức tà ác giữa những khóm hoa anh túc âm thầm lan tỏa.

Lộ Nguyệt cười tà mị, ở bên tai Phong Hành Vô Lệ nhẹ giọng phun ra:

“Giết Vô Nhai.”

56. Chương 56: Hồi Ưc Bi Thương Năm Xưa(hạ)

Vô Nhai vội vàng tiến vào tấm điện, cúi đầu cung kính nói, “Cung chủ, ‘nguyệt hỏa phần sinh’ không phải là Xích tháp chi hỏa.”

Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ không có phản ứng, hồng mâu bình tĩnh vô ba, “Người làm sao biết được?”

Vô Nhai ngẩn ra, nhất thời im bặt.

Xích Hỏa Tháp ở phía nam Thiên Sơn, là vùng nổi tiếng quỷ bí nguy hiểm! Mấy ngày trước, Thiên Trì ẩn sĩ, Tam Nhận môn chủ, Phù Ba kiếm khách lên đường tìm kiếm Băng thiên hỏa liên đến nay vẫn chưa quay về, Thất đại danh kiếm danh chấn võ lâm cũng không rõ nơi hạ lạc, Hách Liên Cô Tuyết chẳng những không ngăn cản Tập Phong cùng Điệp Triệt tiến đến, ngược lại còn đem bọn họ tổng nhập hổ khẩu. . . (hổ khẩu: nơi nguy hiểm)

Huống chi, nếu những kí tự trên thanh đoản tiễn kia là thật, ngụ ý của ‘nguyệt hỏa phần sinh’ tuyệt không phải ám chỉ Xích Hỏa Tháp.

Nhất định có người bố trí bẫy rập. . .

Hồng mâu bình tĩnh tựa thu thủy phẳng phất không hề bị bất kì điều gì xúc động, Vô Nhai không khỏi cười tự giễu, thiếu cung chủ mà từ nhỏ hắn đã đi theo vốn coi khinh bất luận sinh mệnh kẻ nào, làm sao lại quan tâm đến Tập Phong cùng Điệp Triệt. . .

“Vô Nhai, lần trước ở Tử Vân Đình, người ngay cả hai thành công lực của Thực cốt tam sát cũng không xuất ra.”

Vô Nhai hơi rũ mắt, lảng tránh cặp hồng đồng có thể nhìn thấu hết thảy.

Dù rằng hắn đã che dấu rất tốt, nhưng chung quy vẫn không thể gạt được Hách Liên Cô Tuyết thông minh lãnh tính.

“Có biết ta vì sao không phái người đi Xích Hỏa Tháp không?”

Vô Nhai trầm mặc.

Cô Tuyết lẳng lặng dõi theo hắn, hồng mâu hiện lên băng tuyết hàn phong lãnh liệt: “Bởi vì ‘cánh’ của người bị lẹch, ta hiện tại muốn dùng máu của một người, chữa trị cho người.”

Vô Nhai toàn thân chấn động, hắn khép lại hai mắt, trong đầu nổi lên những hình ảnh đã qua khiến người ta sợ hãi.

Cảnh tượng thiếu cung chủ của hắn, hài tử đơn thuần trước đây dực huyết trọng sinh, ở trong giết chóc thoát thai hoá cốt. . . (dực huyết: tắm máu)

~*

~Khi hắn cho rằng thế gian chỉ là một mảnh hoang vắng thê lương, dưới phiến hoa đào, hắn bất ngờ gặp gỡ một hồng y thiếu niên.

Vô Nhai tám tuổi lẳng lặng nhìn hắn, hồng y yêu diễm phẳng phất một đóa hồng liên nở rộ, đẹp đến mức rung động nhân tâm.

“Người gọi là Vô Nhai?” Hồng y thiếu niên mỉm cười hỏi hắn.

Vô Nhai cúi đầu không đáp, cũng không mỉm cười, nhưng trái tim hắn đang nhảy lên điên cuồng.

Trương dung nhan mỹ điểm mà tinh thuần đó, giống như chỉ cần nhìn lâu một khắc liền trở thành vũ nhục đối với hắn.

Khi ấy, hắn thậm chí cảm thấy ghen tị, ghen tị hồng y thiếu niên kia vì sao có thể nở nụ cười đẹp như thế, hồn nhiên mà thánh khiết như thế.

“Vô Nhai, ai đã cướp đi nụ cười của ngươi?”

Hồng y thiếu niên đỡ hắn đứng dậy, khẽ cười ra tiếng, lập tức ghé bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Yên tâm, ta sẽ tìm nụ cười của ngươi trở về.”

“Thiếu cung chủ, ta là thuộc hạ của ngươi.” Vô Nhai cúi đầu, vẫn như trước không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tinh thuần đó.

“Vậy chủ nhân lệnh cho ngươi, từ nay về sau, không được phép ở trước mặt ta cứng nhắc như vậy!”

Con người mỹ lệ tỏa ra quang mang rực rỡ, so với ánh mặt trời càng thêm sáng chói, càng khiến người ta động dung.

.

Hắn nói, ta nhất định tìm trở lại cho ngươi nụ cười, Vô Nhai vĩnh viễn vẫn nhớ rõ. Song lời hứa hẹn kia, theo năm tháng bào mòn đã bị chôn vùi triệt để.

Giữa dòng thời gian tang thương lưu chuyển, suốt mười năm, Vô Nhai chứng kiến nụ cười tối thuần khiết ấy làm thế nào mà từng chút một bị tàn phá, tinh linh tối mỹ lệ trong thế gian làm thế nào mà biến hóa thành thị huyết yêu ma.

Vô Nhai tận mắt chứng kiến, nam nhân điên cuồng làm thế nào bức bách hồng y thiếu niên tu luyện thiên hạ đệ nhất tà công.

Trong mật thất dơ bẩn tối đen, đau đớn toàn tâm thực cốt tra tấn thiếu niên tuần mỹ vô cùng thâm. Loại ánh mắt ai oán thê thương này khiến bất luận kẻ nào nhìn đến đều thấy đau lòng. (toàn: khoan, xuyên thấu)

Hồng y thiếu niên hung hăng va vào thạch bích, dùng thanh âm yếu ớt nói: “Vô Nhai, ngươi đi cầu cha ta, cầu hắn buông tha cho ta được không. . .”

Hắn nói, ta lỡ tay giết chết con thỏ của Vân Khuynh, Không Thành nhất định sẽ chán ghét ta.

Hắn nói, ta không cần đoạn tình tuyệt ái, ta làm không được, thật sự làm không được!

Vô Nhai ngồi xổm trước cửa mật thất, hai tay ôm đầu, không muốn tiếp tục nghe thấy tiếng kêu la giống như tới từ địa ngục, nhưng nước mắt vẫn như cũ không ngừng chảy xuống.

.

Trong khu rừng, gió lạnh cuộn cuộn thổi. Khi Vô Nhai đuổi đến nơi, nhìn thấy hồng y thiếu niên lần đầu tiên rơi lệ.

Hắn chính tai nghe được đám người gọi là chính nhân quân tử nói: “Nhi tử của ma vương, cần phải tru sát, quyết không thể lưu!”

Có bốn kẻ đem bàn chân dơ bẩn đạp trên ngực hồng y thiếu niên, lớp mặt nạ ‘chính nghĩa’ che lấp sự thối nát trong lòng.

Hồng mâu lẳng lặng chăm chú nhìn đôi mắt thâm thúy kia, bất lực khát cầu nam hài tha thứ.

Đó là người hồng y thiếu niên quan tâm nhất.

Song nam hài kia nói mấy câu, đủ để đẩy thiếu cung chủ của hắn thẳng vào địa ngục.

Hắn nói, Hách Liên Cô Tuyết, Hách Liên Thiên giết mẫu thân của ta, ta với ngươi có mối thù không đội trời chung, từ nay về sau, ta cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, hình đồng mạch lộ! (hình đồng mạch lộ: xem nhau như người dưng)

Hắn nói, Hách Liên Cô Tuyết, ta hận ngươi, ta chán ghét ngươi, ngươi cho rằng ngươi gạt ta liền có thể thay đổi chuyện ngươi là ma vương nhi tử thực sao!

Hắn nói, ta Tư Đồ Không Thành căn bản không hề thích ngươi, cho tới bây giờ đều không có!

Một khắc ấy, hồng y thiếu niên cười điên cuồng, hắn một chương đánh lui bốn nam nhân đập trên ngực hắn, tiếng cười thê lương vang tận mây xanh.

Hắn nói, hảo! Hảo! Tư Đồ Không Thành ngươi có gan nói ra những lời như vậy, ta đây sau này nhất định sẽ khiến ngươi hối hận cả đời!

Hắn chỉ vào bốn nam nhân phần hận nói, ta sẽ cho bốn tên súc sinh các ngươi chết không toàn thây!

Hắn nói, ta Hách Liên Cô Tuyết thề với trời, sớm muộn sẽ có một ngày ta san bằng thiên hạ, làm cho chúng nhân thần phục dưới chân ta! Kể cả đám tay sai vô sỉ các ngươi!

Một đóa huyết sắc mạn đà la chìm trong oán hận sắp sửa nổ rộ.

.

Vô Nhai nhớ kỹ ngày đó, thiếu cung chủ của hắn quỳ gối dưới Đoạn Tình Nhai, dùng băng thủy mãnh liệt cọ rửa thân thể của chính mình, nhai cốc băng lãnh vang vọng tiếng gào thét của một hài tử tê tâm liệt phế, khiến phi điều cũng cất tiếng than khóc không thôi. . .

Hắn nói, vì cái gì, mỗi người các ngươi đều đối xử với ta như vậy. . .

Hắn nói, ta sẽ cho các ngươi trả giá ngàn lần vạn lần.

Hắn nói, ta Hách Liên Cô Tuyết quyết táng tâm, vĩnh viễn bất ái. . .

Tiếng hét đau đớn tuyệt vọng đâm buốt nhói thần kinh Vô Nhai, loại oán hận gần như hồng mắt xâm nhập sâu trong cốt tủy, ở trên người hồng y thiếu niên khắc xuống một đạo ấn ký mãi không phai mờ.

Vô Nhai lặng lẽ nhìn hắn, đau lòng mà bất lực.

.

Mùa đông băng giá đem gió lạnh chia thành từng phiến cắt ngang bầu trời, tiếng gió từ phương bắc thổi về phảng phất thân quỷ khóc than. Nam nhân giống như kẻ điên nhốt hồng y thiếu niên dưới Đoạn Tình Nhai. Ba ngày đó, là vết rách trong cuộc đời Vô Nhai vĩnh viễn không thể nào quên.

Đoạn Tình Nhai truyền đến thanh âm bất lực thê lương nhất thế gian, cái loại đau khổ cùng cực hận phát ra từ nội tâm này quanh quẩn dưới chín tầng trời. Vô Nhai lắng nghe, nhẩn nại, vùng vẫy, thẳng đến khi mặt âm thanh tuyệt vọng kia dần biến mất, mới từ trong hoảng hốt tỉnh lại.

Ba ngày sau, hồng y thiếu niên từ trong Đoạn Tình Nhai lảo đảo bước ra, đôi mắt thâm hồng biến thành chân chính huyết hồng sắc, phảng phất trải qua huyết vực luyện trì tẩy lễ, tản ra khí tức khủng bố hãi nhân.

Vô Nhai nhìn bóng dáng mơ hồ kia, giống như có thứ gì từ bên trong thân thể hồng y thiếu niên đã bị kéo ra, hồng sắc đồng tử không có tiêu cự rốt cuộc không dung được bất kì thứ gì, bất kì ai khác.

.

Sương mù bao phủ bên bờ hồ sen màu hỏa hồng, khúc ‘Táng tâm phú’ thê lương tựa hồ có thể làm cho đêm đen tĩnh lặng nhỏ huyết lệ.

Tiếng đàn tiêu điều quanh hiu cơ hồ có thể xé nát linh hồn con người, như rút đao đoạn thủy, chôn cất trái tim hồng y thiếu niên đã không còn khiêu động.

Tình si trăm, táng tâm ly tán. . .

Năm đó, thiếu cung chủ của hắn mười tám tuổi, đêm hôm ấy, thiếu cung chủ của hắn đã trải qua một màn lột xác kinh thể nhất trong chốn nhân sinh.

Một đêm huyết quang.

Cung điện tuyết bạch trong một phiến đảo quang kiếm ảnh bị huyết sắc chôn vùi.

Hồng y thiếu niên đâm một kiếm xuyên qua trái tim phụ thân, mổ bụng phá ruột, máu văng khắp nơi.

Thiếu niên cuồng tiếu, phảng phất cừu hận áp chế đã lâu ở một khắc kia được phóng thích, tâm linh bị tàn phá đã lâu ở một khắc kia được giải thoát.

Hắn nói, Hách Liên Thiên, đây là kết cục người mong muốn đi.

Hắn nói, hài nhi hôm nay tiễn người lên đường, chỉ mong kiếp sau người không cần làm một đầu súc sinh.

Hắn nói, nữ nhân sinh ra ta đã sớm chết, người cũng nên nhanh nhanh đầu thai cùng nàng đoàn tụ đi thôi.

Hồng y thiếu niên cầm trong tay trái tim cha hắn, tiểu dung yêu diễm mà tà ác giống như độc được trí mạng. Vô Nhai theo hắn suốt mười năm, đêm hôm đó là một lần thiếu cung chủ cười đến vui vẻ nhất.

Huyết nhiệm hồng quang, không đến nửa canh giờ, hồng y thiếu niên cắt lấy thủ cấp mười hai sư huynh đệ, còn chém đứt tứ chi một người trong đó, ném xác xuống huyệt nhai vạn trượng. (thủ cấp: đầu)

Thiếu niên tựa hồ trưởng thành sau một đêm. Hỏa hồng y sam nhỏ máu, màu sắc rực rỡ mà khiến người ta cảm phần đâm buốt nhói hai mắt Vô Nhai, đóa hoa anh túc ngậm nụ nộ phóng ở một khắc kia rất cuộc chui lên từ mặt đất, hoá tính một linh hồn tà ác.

Suốt ba năm thời gian, Vô Nhai dõi theo hắn, nhìn hắn chậm rãi trở thành Tu La nơi địa ngục, trên con đường không lối về từ xương khô cùng tử thi xây nên, mình diệt linh hồn chính mình.

Thị huyết tàn nhẫn đem đóa hoa anh túc bồi đắp ngày càng mỹ lệ, mỗi khi sinh mệnh từ đầu ngón tay của hắn trôi đi, hắn lại một lần phóng xuất dáng vẻ kinh tâm động phách lệnh thiên địa cũng phải biến sắc.

Đó là cung chủ của hắn, là chủ nhân Vô Nhai đã thề suốt đời phục tùng.

.

Bao nhiêu năm tháng qua đi, bất quá chỉ là sự tàn phá của thời gian.

Hắn tà ác khiến thể nhân lú lờ, mỹ diễm khiến thể nhân run rẩy, tàn nhẫn khiến thể nhân phẫn nộ.

Nhưng bọn hắn vĩnh viễn không thể nhìn thấy, phía sau linh hồn tội ác che giấu là quá khứ thống khổ cùng cô thương.

Hắn dùng tiểu dung thay thế nỗi đau đớn toàn tâm thực cốt, trong bao đêm tối thê lương, hắn bởi tà công tra tấn mà cười đến điên cuồng.

Đó là một loại tàn nhẫn ra sao? Không chỉ với kẻ khác, thậm chí đối với chính mình cũng tàn nhẫn không chút lưu tình!

.

Tử Vân Đình, hoa đào bay tán loạn.

Vô Nhai lần đầu tiên nhìn đến song tử sắc phượng mâu ấy. Tuy rằng chỉ vài giây ngắn ngủi, nhưng ánh mắt này, thực sự giống cung chủ của hắn, rất giống.

Đó là nỗi tịch liêu không bị thể nhân nhận ra, là niềm cô độc thật sâu che giấu.

Tử phát yêu dị như địa ngục phù chú, cùng hồng phát yêu diễm kia đồng dạng mỹ lệ khiến người ta khó có thể nào quên.

Vô Nhai chứng kiến bọn họ chăm chú nhìn lẫn nhau, phảng phất hai gốc độc hoa ở trên đỉnh tối cao.

Một đóa yêu dị như la lan, một đóa mị hoặc như anh túc.

Linh hồn đồng dạng tàn nhẫn, đồng dạng sở hữu một quá khứ đau thương không muốn nhớ lại.

Bọn họ mang theo khí tức nguy hiểm phóng xuất trong thiên địa, chỉ là không biết đến khi nào, niềm cô tịch mới có thể thối lui khỏi đáy mắt hai người. . .

“Vô Nhai, đừng khiến ta phải thất vọng thêm lần nữa.”

Thanh âm băng lãnh kéo Vô Nhai hoàn hồn trở về.

Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết nổi lên một mặt tiểu ngân lạnh như băng, ghé vào bên tai hắn lưu lại một câu nói không mang theo chút tình cảm:

“Đi giết, Phong Hành Vô Lệ.”

@Có lẽ đọc xong 2 c này, sẽ có người chỉ thẳng vào mặt ta mà mắng: Hồn đản, dám nói không ngược!

Ta chẳng biết có ngược hay không, ta đọc ngược văn nhiều, cũng không phải loại yếu đuối gặp chỗ sụt mướt là nước mắt đầm đìa sền như hén sống.

Hai chương này có thể nói là hai chương u ám nhất toàn bộ truyện, quá khứ của hai con người được kể lại thông qua hồi ức của Vô Lệ cùng Vô Nhai. Mất đuối theo từng câu chữ, trong ngực như có thứ gì đó chặn lại, nghẹn, chua xót, đúng, là chua xót.

Đặt 2 chương liên tiếp để mọi người so sánh giữa Tuyết và Nguyệt, ai đã đau khổ hơn ai?

Hai chương không đủ để miêu tả toàn bộ quá khứ của lưỡng đại ma đầu, nhưng có thể nói đã phác lên một cái nhìn khái quát cho toàn cục, để người đọc hiểu rõ, vì sao có tham vọng, vì sao có bị thương, vì sao có cái gọi là ‘vô tâm vô tình’ trên 2 con người như thần chỉ ấy.

Một Lộng Nguyệt đa tình cũng vô tình vì trái tim đã quá tê dại, tê dại vì đau đớn, vì đợi chờ, suốt mười năm, vì một bóng hình đã qua. . .

Một Cô Tuyết đoạn tình tuyệt ái, dùng huyết tẩy lễ, vì quá khứ nghiệt ngã cùng một khóa tâm bị phản bội mà đau thấu tâm can, cũng từ đó triệt để ‘táng tâm’, triệt để trở thành lãnh huyết yêu ma. . .

Có thể nói, mỗi ‘ác nhân’ đều là kết quả khi bị thể gian vứt bỏ, bị số mệnh nguyên rửa. Không đủ sức chống lại thiên mệnh, họ chỉ có thể gắng gượng vượt qua, . . . và nỗ lực sống sót.

Bao nhiêu con người có quá khứ đau thương cùng cô tịch hơn thế?

Bao nhiêu con người có thể gắng gượng mà vượt qua, bước lên đỉnh và tỏa sáng?

Ta không biết. . .

Chỉ có: một Lộng Nguyệt, cùng một Cô Tuyết, từ nay về sau, xây nên một truyền kỳ cho chính mình, vĩnh viễn~

57. Chương 57: Nghiệt Hỏa Phần Sinh

Hận đời

Quang mang cường liệt chói mắt bất ngờ điểm sáng đại đường tối đen, khiến chúng nhân có chút không thích ứng nhắm chặt mắt.

Đại đường cực kỳ xa hoa, trong không khí tĩnh lặng lộ ra khí tức quý bí âm u.

Làn u hương nhàn nhạt pha lẫn lửa nóng liêu nhân tràn ngập trong đám người, hương vị tột cổt ma dã bao phủ toàn bộ điện phủ.

“Không tốt!” Có người kinh hô.

Đám lão giang hồ thần sắc bỗng nhiên tối sầm, “Nghiệt hỏa phần sinh. . . Chẳng lẽ không đúng. . .”

Chúng nhân dị thường khấn trương, ngay lúc đó, từng trận âm thanh giao đấu truyền vào đại sảnh, đao quang kiếm ảnh thấp sáng lấp màn hắc ám.

“Đừng bước vào, đó là bẫy!” Mạc Thất vừa hô vừa hướng cửa lao tới.

Đám người bắt đầu huyền não, tiếng nổ lớn chợt vang, người ở phía ngoài còn chưa kịp phản ứng, một cỗ cuồng phong mạnh mẽ thổi qua đỉnh đầu trăm người, đại môn đỏ thẫm ‘Thịch!’ một tiếng nhảy mất khập kín!

Đó phẳng phất ranh giới của quỷ môn quan, đem chúng nhân giam vào âm ngục.

Một giọng nói thanh lãng truyền tới, “Không nghĩ đến Thất đại danh kiếm danh chấn giang hồ lại tin tưởng lời đồn ‘Nghiệt hỏa phần sinh’ này, thật sự là ngu xuẩn a.”

Ngũ thanh biêng nhác mang theo khinh miệt cùng trào phúng.

Bỗng nhiên, chúng nhân cảm thấy toàn thân nhất thời mềm yếu vô lực, giống như hết thủy khí lực tiêu thất, đều quỳ rạp xuống nền đại sảnh.

Thiếp cốt tán. . .

Khinh sa màu tuyết bạch như màn ảnh buông xuống, gió lạnh quanh quẩn trong đại đường, thâm tử sắc trường phát tựa quỷ mị phiêu linh, bị sa liềm che khuất tung bay tán loạn. (khinh sa: lụa mỏng)

“Thánh thủ độc tiên!”

Lời vừa nói ra, chúng nhân rốt cuộc từ trong hoảng hốt lâm vào run rẩy, lúc này mới ý thức được bản thân đã lọt vào bẫy rập.

“Lộng Nguyệt! ‘Nghiệt hỏa phần sinh’ bốn chữ này nguyên lai là người thả ra, thủ đoạn thật hèn hạ!” Mạc Thất phần hận nói.

“Băng thiên hỏa liên đến tột cùng ở nơi nào?!” Lam Ngũ tức giận nghiêng răng.

Tinh Hồn lạnh lùng: “Các người trước hết vẫn nên lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình rồi nói sau!”

Lam Ngũ cười nhạt, “Hừ, chúng ta ba ngày chưa về, Đỉnh Kiếm Các nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, đến khi đó ai cũng đừng mong rời khỏi Xích Hỏa Tháp!”

Nguyệt Hồn thầm buồn cười, trong ánh mắt tràn đầy mỉa mai, “Chỉ e Đỉnh Kiếm Các tra không ra chân tướng.”

“Có ý tứ gì?!” Lam Ngũ chợt cảm thấy một cỗ hoảng sợ khiến người ta kinh hãi lưu động trong huyết dịch.

“Ý tứ chính là. . .” Nguyệt Hồn giương mắt, “Đỉnh Kiếm Các đã đổi chủ.”

Bảy người nhất thời lão đảo, tê liệt ngã xuống đất, trong ánh mắt ngập tràn hồi hận, đầy một bụng sát khí.

“Là các người! Là đám yêu nhân các người gây nên!”

Trái tim chúng nhân như nổi trống vang dội thu phục Đỉnh Kiếm Các, chẳng khác nào nắm trong tay một phần ba thế lực võ lâm bạch đạo, đó không chỉ ảnh hưởng đến sự cân bằng trong võ lâm, còn là đả kích trí mạng đối với Thiên Địa Minh!

Đỉnh Kiếm Các nếu không có Thất đại danh kiếm chống đỡ, giống như túi da thổi phồng, mà điều Lộng Nguyệt chờ đợi chính là một thời cơ phá tan túi da kia.

Tiếng quát tháo của Lam Ngũ vang khắp đại đường: “Lộng Nguyệt! Yêu ma người xứng đáng bị thiên đao vạn quả! Lão tử. . .”

Lời của hắn nghẹn trong cổ họng, rốt cuộc không thể nói ra.

Một mai ám khí hình ngôi sao xuyên thấu yết hầu Lam Ngũ, huyết quang phun trào đầy đất.

“Lão ngũ!” Sáu người còn lại tê tâm lực kiệt hô to, bởi vì thân trúng Thiếp cốt tán không cách nào di động nửa bước.

Tinh Hồn lạnh giọng nói: “Chỉ cần các người quy thuận Nhật Nguyệt Giáo, giáo chủ của chúng ta có thể tha cho các người một con đường sống.”

Giờ phút này, mọi người rút cuộc minh bạch, nguyên lai ‘Nghiệt hỏa phần sinh’ chỉ là nguy trang, lợi dụng lòng tư dục của đám võ lâm nhân sĩ tranh đoạt Băng thiên hỏa liên, dẫn bọn họ đến Xích Hỏa Tháp, một lưới bắt gọn.

Song người tham ngộ thấu hàm nghĩa trong bốn chữ ‘Nghiệt hỏa phần sinh’ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, bởi vậy Lộng Nguyệt không mất bao nhiêu công sức liền mời chào được đông đảo võ lâm cao thủ, vì hân cống hiến sức lực!

Chúng nhân nhìn lên yêu tà nam tử phía sau sa liêm, phần hận trong lòng cuộn sóng dâng trào, nhưng lại không thể không cúi đầu trước kẻ sách ‘Đóng cửa đánh chó’, ‘Lạt mềm buộc chặt’ này.

(Quan môn đả cẩu = Đóng cửa đánh chó, Dục cầm cố túng = Lạt mềm buộc chặt, vờ thả để bắt)

Mạc Thất hai mắt vẫn lên đồ tươi, không đành lòng nhìn thi thể Lam Ngũ, “Hừ, đừng hòng mơ tưởng chúng ta quy thuận ma đầu người!”

Lộng Nguyệt cười khế, ngữ thanh êm ái khiến người ta run rẩy, “Quả thật là hảo cẩu bên người Tư Đồ Không Thành.”

Mạc Thất cười to, tựa hồ nhìn thấu sinh tử, “Cho dù chết, ta cũng sẽ không phản bội thiếu minh chủ.”

Lộng Nguyệt ra vẻ tán thưởng vỗ tay hoan nghênh, trong tử mâu lại hiện lên nhàn nhạt lãnh phúng, “Một đầu trung khuyến nên hảo hảo bồi dưỡng, chỉ bất quá là loài khuyến trung thành sai chủ, không bằng nhanh chóng biến mất!”

Lời vừa dứt, một đoàn quang mang đen sẫm từ sau sa liêm lao ra, tốc độ cực hạn hoa mắt chúng nhân.

“A ” Tiếng thét thê thảm quanh quẩn khắp đại đường lạnh như băng.

Chỉ thấy trên trăm con hắc sắc tiểu xà quần quanh thân thể Mạc Thất, lưỡi rắn màu ám hồng linh hoạt phun ra nuốt vào, hắc xà lẫn trong da thịt vận xà thân mềm dẻo, không chút kiêng nể hút vào huyết dịch cam thuần.(cam=ngọt, thuần=thanh thuần)

Hắc xà lúc nhúc điên cuồng lưu động trên thân thể Mạc Thất, bò quanh đầu, cổ, ngực, tứ chi. . . cắn xé, gặm nhấm, hấp dưỡng lấy huyết nhục mỹ vị.

Mạc Thất không ngừng lăn lộn quần quai trên mặt đất, tiếng cuồng khiêu tê tâm liệt phé đem sự khủng hoảng trong lòng chúng nhân tăng lên cực điểm.

“Vật nhỏ, kiềm chế một chút, còn rất nhiều a.” Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay thon dài sắc bén đen thẫm của mình, lãnh quang tà mị xuyên qua khinh sa dị thường sáng ngời.

Máu tươi như suối từ thân thể Mạc Thất lan tràn, hắc sắc huyết xà phủ kín toàn bộ thi thể, chen lẫn đẫm mình trong huyết dịch, từng đôi xà nhãn màu bích lục giữa đêm đen phóng xuất ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta kinh hãi hít thở không thông.

Mùi huyết tinh tràn ngập đại đường, đám người không thể chịu nổi cảm giác dạ dày nhộn nhạo, đều quỳ xuống thần phục.

Mấy ngày trước, Thiên Trì ẩn sĩ, Tam Nhận môn chủ, Phù Ba kiếm khách cùng đông đảo võ lâm cao thủ khi tìm kiếm Băng thiên hỏa liên không rõ vì sao liên tiếp mất tích, hiện tại chúng nhân chứng kiến cảnh tượng trước mắt rút cuộc đã biết được đáp án.

Khóe môi yêu tà nam tử nổi lên một mặt tiểu ý đầy trào phúng.

Xem ra cái gọi là ‘xích đảm trung tâm’, ở trước tính mạng thật sự không đỡ nổi một kích.

Bỗng nhiên, từng chùm hồng mang phá cửa sổ đánh vào, phảng phất một đầu hỏa long cực nóng, theo gió uốn lượn trên bảy huyết xà, nhất thời đem mấy trăm huyết xà bao vây trong biển lửa.

Hồng mang yêu diễm như ngàn thanh lợi nhận, tầng tầng quý mị, mang theo hàn khí băng lãnh tuyết phong, ở trong lửa nóng ngưng lạnh thành sương.

Hồng mang vọt lên, đám huyết xà lác đác rơi rụng từ không trung, xà thân nhung nhúc bị đốt cháy thành đoạn, xà nhân màu bích lục đột ngột trở to như chuông đồng cực đại, vết máu trên độc nha dữ tợn chói mắt. (độc nha: nanh độc)

Đội đám người hoàn hồn, một bãi huyết xà cắt thành vạn đoạn bầy nhầy nhuyển nhục bị hàn băng ngưng kết, huyết thủy thành sương.

Huyền Băng Chưởng!

Tử mâu híp lại, lóe lên lưu quang nhàn nhạt.

Đại môn đỏ thẫm ‘Thịch’ một tiếng bị đá văng, vài sợi tóc màu hỏa hồng lướt qua hồng đồng yêu mị, ở trong làn gió lạnh phiêu động bay tán loạn.

“Nếu ai dám thần phục Nhật Nguyệt Giáo, đừng mơ tưởng có thể sống sót ly khai Xích Hỏa Tháp!”

58. Chương 58: Xích Hỏa Chi Tranh (thượng)

Lộng Nguyệt nâng mắt, cười khê, “Uy, ngọn gió nào đem Hách Liên cung chủ thổi tới đây, bản tọa thật sự là thụ sủng nhược kinh a.”

Hồng y nam tử đi đến phía trước đại đường, hồng mâu lãnh quang bắn ra tứ phía yêu hồ ly này, còn có thể giả vờ được.

Khi hắn biết Đỉnh Kiếm Các trong một đêm đổi chủ liền cảm thấy bốn chữ ‘Nghiệt hỏa phân sinh’ này có vấn đề, Vô Nhai nhắc nhở cũng nằm trong dự liệu của Hách Liên Cô Tuyết.

Kẻ thao túng phía sau màn, quả thực chính là tên gia hỏa vẫn đối nghịch với hắn.

Thu phục Thất đại danh kiếm? Nghĩ thật hay!

Hách Liên Cô Tuyết liếc mắt nhìn thi thể bị huyết xà cắn xé vô cùng thê thảm, hồng đồng hiện lên một tia chán ghét.

Thi thể da tróc thịt bong, máu chảy tràn lan, duy độc chỉ còn lại một khối bạch cốt trống rỗng.

Thật ghê tởm. . .

Hách Liên Cô Tuyết giết người thích nhất là nháy mắt đoạt mệnh, dứt khoát nhanh chóng, huyết quang thành phiến mỹ lệ vạn phần; mà Lộng Nguyệt giết người hoàn toàn tương phản, hắn thích kéo dài thời gian, chậm rãi tra tấn nạn nhân đến chí tử, quần quai kêu gào, bạch cốt như núi.

“Hách Liên cung chủ cũng đến tìm Băng thiên hỏa liên sao?”

Cô Tuyết cười lạnh, “Ta là tới để người thu thập tàn cục.”

Hắn xoay người, nhìn xuống mấy trăm danh võ lâm cao thủ dưới đại đường, hỏa hồng y sam như liệt hỏa thiêu đốt.

“Nếu muốn sống, lập tức rút khỏi Xích Hỏa Tháp!”

Chúng nhân ngẩng đầu, trong mắt nhận nhạo gợn sóng mong chờ, chẳng lẽ hôm nay thị huyết ma đầu chợt nổi lương tâm?

Ngay khi bọn hắn chuẩn bị đứng dậy, một thanh âm khí phách không cho phép kháng cự truyền tới: “Nếu không muốn biến thành bạch cốt như kẻ đó, đứng tại chỗ không được nhúc nhích!”

Tử mâu lóe lên quang mang xuyên thấu hết thảy.

Bọn ngu xuẩn, thật sự nghĩ rằng gia hỏa kia là ‘bồ tát sống’ sao?

Trong khoảnh khắc thả ra huyết xà, Lộng Nguyệt đã cảm thấy chung quanh Xích Hỏa Tháp xôn xao náo động, phỏng chừng lúc ấy Hách Liên Cô Tuyết đã bố trí hảo tất cả ở bên ngoài, đợi đám người vừa bước ra chắc chắn bị Ngạo Thần Cung một lưới tóm gọn, ngư ông đắc lợi.

Bảo bối, tính toàn thật khôn khéo a.

Yêu tinh, có khôn khéo cũng so ra kém người.

Người cũng học cách đối nghịch với bản tọa?

Bản cung chỉ là dùng gây ông đập lưng ông.

Hồng mâu cùng tử mâu lãnh quang dây dưa, mang theo một tia trào phúng, một tia mỉa mai.

Mấy trăm danh võ lâm cao thủ bị hai đại ma đầu này đùa giỡn trong lòng bàn tay, đi ra ngoài không được, không đi ra cũng không được, tuy nói giữa Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết xung khắc như nước với lửa, nhưng giờ phút này xem ánh mắt của bọn họ, so với nói là cừu thị không bằng gọi là hai bên đang tranh hơn thua.

Một hồi hí kịch ‘Bầy rập’ hảo ngoạn như vậy, hai đại yêu ma tâm cao khí ngạo làm sao có thể cam lòng rời khỏi!

Xích Hỏa Tháp dị thường u tĩnh, mọi người đều chú ý đến nhất cử nhất động của hai tên quán thế yêu nghiệt trên đài cao, trong lòng thầm nghĩ một việc

Hai người đồng quy vu tận, không có gì tốt hơn.

Tử phát cùng hồng phát trong gió lay động, tựa hồ trong nháy mắt bọn họ đã chìm đắm trong ánh mắt mê hoặc của đối phương, nhưng sau đó liền lập tức thanh tỉnh.

Lộng Nguyệt ghé sát bên tai Cô Tuyết, ở góc độ người bên ngoài nhìn không ra khe liếm vành tai hẳn một chút, “Tuyết bảo bối của ta, người đang kéo dài thời gian sao?”

Hách Liên Cô Tuyết giương mắt, thập phần phối hợp liếm trả, “Ta lại thấy kéo dài thời gian là người.”

Ngay lúc đó, khinh sa được vén lên như màn ảnh buông xuống, ẩn hiện hai mặt thân ảnh mờ lung yêu diễm, quang ảnh hư ảo mà mỉa mai.

Tử mâu hí lại, cánh tay linh hoạt của Lộng Nguyệt nháy mắt chế trụ thất lưng Cô Tuyết, trong mắt lấp lóe phong tình vạn chủng, phun ra hơi thở nóng rực, “Không bằng hiện tại chúng ta làm vài chuyện, giết chút thời gian, thế nào?”

Suối tóc dài vũ động phóng xuất vô hạn túy tâm mê tình, những người bên dưới không nén được mà say.

Bóng ảnh mơ hồ sau tấm sa liêm, lúc gần lúc xa, lại phảng phất đoạn tuyết cùng nhân thế, độc lập xuân hương.

Cô Tuyết nháy mắt đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân, hồng mâu ngập tràn mỉa mai, “Ta đang có ý đó.”

“Sách, nhiều người nhìn như vậy, người không sợ?”

“Sợ cái gì!” Cô Tuyết cúi đầu, khe cắn vành tai yêu tà nam tử, theo sau ở nơi cổ hần hạ xuống dấu hôn nóng rực, “Bộ dáng tiêu hồn của yêu tinh người dưới thân bản cung, nhất định thập phần ngoạn mục.”

Lộng Nguyệt nâng lên cằm Cô Tuyết, khoe môi cong lên một đường câu nhân, “Nhưng bản tọa không muốn cho bọn chúng nhìn thấy bộ dáng dụ hoặc của Tuyết bảo bối a.”

Cô Tuyết ngẩn ra, một đêm lửa nóng triền miên lần đó lúc nào cũng hiện lên trong đầu, in dấu thật sâu trong lòng hần, dung nhan yêu diễm, ánh mắt tà mị, nụ hôn thị huyết. . . Một đêm ấy, hư ảo phảng phất như không chân thực.

Đó cũng là lần đầu tiên Hách Liên Cô Tuyết cảm nhận được một cỗ thiêu đốt phát ra từ nội tâm, như thể có thứ gì đó đập vào ngực hần, đem trái tim đóng băng tình mịch hoá tan.

Lộng Nguyệt cười khê, một phen chế trụ cổ tay Cô Tuyết, cường ngạnh đem hấn đặt dưới thân, tử phát mỹ lệ theo bả vai trượt xuống, tử mâu hẹp dài lấp lánh quang mang thâm trầm mông lung.

“Tĩnh lại đi, bảo bối~” Từng nụ hôn nhẹ như mưa hạ xuống, rọi sáng đôi mắt thâm hồng. . .

Khi Hách Liên Cô Tuyết từ trong ký ức hoàn hồn mới phát hiện mình đã bị yêu tà nam tử áp cho không thể nhúc nhích.

“Người đồ vô liêm sỉ, lại thượng. . .”

Lời mắng phần hận bị nụ hôn nuốt lấy, Lộng Nguyệt cười nhẹ, hương thơm nhàn nhạt tản ra trên khuôn mặt tuyệt mỹ, hấn vuốt ve cánh môi hồng y nam tử, “Làm sao bây giờ, ta hiện tại đã chờ không nổi.”

Hách Liên Cô Tuyết vươn tay luồn vào tử phát dày đặc, nắm lấy tóc yêu tà nam tử, nhanh chóng xoay người khê liếm nơi khêu gợi trên xương quai xanh của hấn, phóng xuất khí tức mị hoặc nóng bỏng, “Ta cũng không muốn chờ.”

Khinh sa ẩn hiện theo gió phù động, u hương pha lẫn hơi thở lưu nhân từ sau sa liêm như mây chậm rãi phiêu tán. . .

59. Chương 59: Xích Hỏa Chi Tranh(hạ)

Tiếng hô hấp dồn dập tan biến trong gió.

Thanh hương nhàn nhạt âm thầm tràn lan phía sau sa liêm, hai mặt thân ảnh yêu diễm phiêu nhiên tựa tủy nguyệt như ẩn như hiện, khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

“Yêu nghiệt người lúc nào cũng thích đẩy ngã ta.” Đầu lưỡi ngang ngược của Lộng Nguyệt cuốn lấy vật đang phóng túng làm càn, mang theo lực đạo mãnh liệt trừng phạt, khơi mào kích tình *** mỹ.

“Ngô. . . Chết tiệt yêu tinh, rõ ràng là người áp ta trước!” Hách Liên Cô Tuyết nắm chặt tử phát mềm mượt, hô hấp ngày càng gấp gáp, xuất phát từ bản năng đem đầu lưỡi không chút yếu thế quấn lên, nhắm nháp vị đạo nóng bỏng.

“Tuyệt bảo bối của ta, đừng tưởng rằng bổn tọa không biết người muốn làm gì. . .” Hơi thở ướt át nóng rực vuốt ve vùng mẫn cảm bên cổ hồng y nam tử, khê cắn trên xương quai xanh xinh đẹp.

Tóc dài dây dưa, mồ hôi thấm ướt chiếc cổ trắng nõn, hoa đào lạc ấn nở rộ bị mồ hôi tẩy lễ càng thêm yêu lệ.

“ . . . Người ở trong này bảm trụ bổn tọa, để cho Thiên tòa Vô Nhai của người đi tìm Băng thiên hỏa liên?” Lộng Nguyệt siết chặt thắt lưng Cô Tuyết, hơi thở tiêu hồn khiêu khích vành tai người dưới thân, thâm tử sắc phượng mâu phóng xuất mê tình lưu nhân.

Những nụ hôn cuồng dã lẫn nhau khơi mào thị huyết cam thuần, kích động vô hạn phóng thích.

“Hừ, vậy người sai Huyết la sát đi làm gì?!” Cô Tuyết dùng chút lực, đem yêu tà nam tử đặt dưới thân, hơi chút thờ đốc, hồng mâu bị lửa nóng nhuộm đắm một mảnh mông lung.

Ngay lúc đó, động tác của hai người đều không hên mà cùng ngừng lại, tử đồng cùng hồng đồng trong khoảnh khắc xẹt qua một đạo quang mang khác thường.

Sẽ không phải là. . .

Hai đôi mắt yêu diễm cùng tà mỹ tức thì trong suốt như thủy tinh, tản ra ánh sáng xuyên thấu đối phương.

Chỉ trong chớp mắt, hai người lập tức khôi phục bộ dáng ban đầu, dù sao cũng là long đầu lưỡng đại ma cung, trong lòng có phức tạp đến đâu cũng chỉ hơi chút lướt qua, sẽ không phơi bày trong mắt để đối phương nhìn ra sơ hở.

“Lộng Nguyệt giáo chủ, bản cung hôm nay không muốn chơi đùa.” Tay áo vung lên, sa liêm như bộc buông xuống, Hách Liên Cô Tuyết nhất thời ngơ ngẩn.

Chỉ thấy vài trăm người dưới đại đường toàn bộ ngã trên mặt đất, phóng nhãn nhìn lại một mảnh đen tuyền, đám người phảng phất anh nhi cuộn mình ngủ say. (anh nhi=trẻ con)

“Ai nha, bốn tọa thiếu chút nữa thì quên.” Lộng Nguyệt đứng dậy, tử mâu tà khí yêu diễm giương lên, “Thiếp cốt tẩn sau hai canh giờ sẽ tự động biến thành Hóa công tẩn, phỏng chừng bọn họ hiện tại đã là một đám phế vật.”

“Thật vậy sao. . .” Hách Liên Cô Tuyết từ trên đài cao đi xuống, hồng bào lướt qua thân thể yếu đuối vô lực của một vài người, khóe miệng nổi lên nhàn nhạt lãnh phúng, “Ta cũng không muốn thu một đám phế vật hồi cung, Lộng Nguyệt giáo chủ, người tự mình giải quyết đi.”

Nhãn mâu thâm hồng hiện lên một mạt tà mị, gió lạnh xuy phất, y sam diễm hồng tựa hỏa tiêu thất dưới ánh mặt trời chói lọi. . .

Khí tức yêu dị ma dã trôi nổi khắp từng góc trong đại đường, Lộng Nguyệt khóe môi hơi nhếch, tử sa tụ bào phất qua thân thể yếu nhược của đám người, bột phấn li ti lác đác rơi xuống, phiêu tán phía trên thân thể chúng nhân. (tụ bào: tay áo)

“Nếu người kiên nhẫn chờ thêm một lúc, bốn tọa nói không chừng không lừa được người.”

Lời vừa xong, thân thể mấy trăm người bên dưới đại đường bắt đầu tựa quây, tựa hồ mới vừa tỉnh ngủ, còn đang mờ mịt không biết bản thân đang ở nơi nào.

Bỗng nhiên, tử mâu híp lại giữa đám người kia, duy nhất Thất đại danh kiếm vẫn chưa thanh tỉnh.

Mạc Thất cùng Lam Ngũ đã chết, còn lại năm người. . .

Lộng Nguyệt đi lên phía trước, trong mắt chợt hiện lên vẻ chán nản.

Năm người kia nằm kề sát một chỗ, sớm đã bị một kích xuyên tâm mà mất mạng.

Xuyên tâm lợi khí chính là một dải hồng trù yêu diễm nhuộm đẫm máu tươi.

Khóe miệng Lộng Nguyệt nổi lên một mạt tiểu ý cư nhiên ngay dưới mí mắt bốn tọa giết người, thật đúng là chỉ có người!

Trong mấy trăm người ngày hôm nay, Lộng Nguyệt muốn thu phục nhất đó là Thất đại danh kiếm, nhưng mà hiện tại, kế hoạch của hắn đã bị người nào đó phá hư triệt để.

Cô Tuyết, đến khi nào người mới có thể không đối nghịch với ta, học được thần phục ta, khuất phục ta, thuận theo ta. . .

Tử mâu ngưng tụ một mạt ưu sầu nhàn nhạt bi thương.

.

Nước sông róc rách chảy xuôi, bốc lên tuyết phong hàn khí.

Đây là khu vực duy nhất Thiên Sơn chỉ thủy chảy qua Xích Hỏa Tháp, một năm bốn mùa, mùa nào cũng băng lạnh như vậy.

Hỏa hồng tú bào tô điểm cho con sông đóng băng ngàn năm thêm vài phần kinh diễm, dáng người thon dài mê hoặc, phiêu nhiên như tiên.

Hách Liên Cô Tuyết hơi khép mắt thật sự nếu không rời đi Xích Hỏa Tháp, hắn không biết bản thân lại muốn thất vọng đến khi nào.

Trương yêu diễm tuyệt nhan kia luôn hiển hiện trong đầu, không cách nào gạt đi được. Đã từng bạc tình đến nỗi tưởng như vĩnh viễn không thể lâm vào rung động, hiện tại lại liên tiếp động dung.

Chỉ vì đôi mắt thâm tử sắc cùng hương sen khiến người ta say mê, thậm chí ngay cả Đoạn Tình Nhai cũng không ngăn được?

Hương thơm quen thuộc, đôi mắt giống như đã từng quen biết, mục quang yêu dị. . . Tựa hồ một giấc mộng xưa, ở trong hiện thực huyền hóa thành nhân hình.

Mỗi khi tới gần, liền có cảm giác ấm áp như mộc xuân phong, phảng phất tâm linh đóng băng tĩnh mịch có thể từ trong vòng ôm ấm áp kia thức tỉnh.

Chỉ cần một nụ hôn, hẳn liền không thể khống chế khao khát chiếm hữu trong lòng, hẳn hy vọng bờ môi nóng bỏng mê người kia vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình hắn, trừ bỏ Hách Liên Cô Tuyết hẳn, bất luận kẻ nào cũng không được phép chạm vào mảy may.

Hắn vừa nhìn thấy đôi mắt thâm tử sắc tà mị kia, liền có xúc động muốn dùng cánh môi ve vuốt, đó tựa như thâm uyên ma chú khiến hắn luân hồi, khiến hắn mê muội, khiến hắn không thể nào thoát ra.

Gió lạnh thổi qua vài sợi tóc hỏa hồng, hồng mâu mở ra, trong phút chốc, hết thấy ảo giác trong đầu theo gió phiêu tán.

“Tập Phong, Điệp Triệt.”

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, sau lưng đã có hai người cung kính sẵn sàng đợi mệnh.

“Bao vây Xích Hỏa Tháp, vô luận ai từ bên trong đi ra, nhất loạt giết không tha!”

“Tuân mệnh.”

Dứt lời, thân hình hai người chợt lóe, nháy mắt biến mất.

Nếu Lộng Nguyệt muốn thu phục Thất đại danh kiếm, hẳn sẽ không để mọi chuyện xảy ra theo ý muốn của yêu hồ ly.

“Cái gì mà Thiếp cốt tán sau hai canh giờ sẽ biến thành Hóa công tán. . .?” Hách Liên Cô Tuyết cười lãnh phúng, “Yêu tinh người thực sự cho rằng ta dễ bị lừa bịp như vậy sao?!”

Hắn sớm đã điều động toàn bộ thủ vệ Địa Môn phong tỏa Xích Hỏa Tháp, nếu Lộng Nguyệt đi ra cũng sẽ bị vướng lấy một hồi lâu.

Hồng mâu chăm chú nhìn ra xa xem người lần này làm sao đoạt Bằng thiên hỏa liên với ta!

Hồng bào như một luồng khói nhẹ lướt nhanh, bóng dáng dần xa dưới đường chân trời. . .

.

Ngay lúc này, khi Tập Phong cùng Điệp Triệt tiến vào Xích Hỏa Tháp, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Bên trong đại đường có Tinh Hồn, Nguyệt Hồn cùng vài trăm võ lâm nhân sĩ, nhưng mặt tử ảnh yêu tà sớm đã không biết đi đâu. . .

60. Chương 60: Phong Lệ Vô Nhai

Hàn Bích Cốc lác đác hoa rơi, lá xanh phiêu vũ.

Hết thấy đều an tĩnh như vậy, an tĩnh như tử tịch.

Bầu trời bỗng nhiên trở nên âm u, nước hồ lặng yên không nổi một tia gợn sóng, ánh tà dương màu máu phủ trên người hai lam y nam tử, khiến tầm mắt cả hai dần mơ hồ.

Tóc đen theo gió vũ động, mắt đi về sáng bóng, kiếm, ở trong gió run lên nhẹ nhẹ.

Không ai nghĩ tới, hai lam y nam tử từng giết người vô tung vô ảnh, hôm nay lại phải trải qua lựa chọn gian nan nhất trong đời.

Phong Hành Vô Lệ nâng mâu, trong mắt mông lung phản chiếu một đôi đồng tử màu đen, đôi mắt kia cũng đồng dạng nhìn thẳng vào hắn.

Suốt hai mươi hai năm.

Từ một khắc hắn sinh ra kia, cũng là một đôi mắt thâm thúy như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Song trời cao ban sinh mệnh buông xuống đại địa, phải chăng muốn cho những linh hồn còn đang sống chứng kiến thế gian bất đắc dĩ cùng tàn nhẫn ra sao?

Hắn là Huyết la sát của Nhật Nguyệt Giáo, mà Vô Nhai là Thiên Môn tòa sử của Ngạo Thần Cung.

Đồng dạng huyết mạch, đồng dạng linh hồn, đồng dạng lãnh diện, trải qua hơn hai mươi năm, lại trở thành một thứ ràng buộc vĩnh viễn không thể vứt bỏ. (lãnh diện: mặt lạnh xD)

Nguyên lai cho dù chia ly hay sinh tử, chung quy vẫn không chiếm được phần vĩnh hằng cả hai đã từng hứa nguyện.

Là bởi vì thời gian tàn phá hay sao?

Khi bọn hắn nghe được chủ nhân của mình không chút lưu tình truyền xuống mệnh lệnh, đáy mắt chỉ dao động một mạt tiêu ý như mộng, lại nhộn nhạo bị thương.

Nhưng bọn hắn không hối hận. . .

Bởi bọn hắn thủy chung vẫn tin tưởng chủ nhân của mình là bá chủ tối cường trong thiên hạ.

Một ngày nào đó, chủ nhân sẽ cải biến cả thế gian này, lưu lại ngàn năm truyền kỳ.

Truyền kỳ dẫn sinh, nhất định phải mai táng vô số xương khô, mà từ ngày bọn hắn quyết định đi theo thần minh trong tâm khảm, đã tuyên thệ cả đời thuần phục.

Cho dù hóa thành một mạt tro bụi vô thanh vô tức, cũng không uống một kiếp nhân sinh.

.

“Vô Nhai.” Thanh âm trầm thấp mang theo một tia run rẩy.

“Ta nên gọi ngươi thế nào mới hảo. . .” Vô Nhai nắm chặt vỏ kiếm, móng tay sơn hồng quỷ dị ảm đạm vô quang.

Hắc mâu nháy mắt xẹt qua một vầng sáng, ả ả đôi chút hồi hộp mong chờ.

Hắn vừa muốn nghe danh tự kia, lại vừa do dự không quyết.

Hắn sợ chỉ cần mở miệng hô lên một tiếng, liền vô pháp hạ quyết tâm.

Máu tươi màu diễm hồng theo đầu ngón tay hai người nhỏ từng giọt xuống khóm hoa, đem nỗi đau trong tâm che khuất.

“Nếu ta gọi, có phải ngươi sẽ cảm thấy khó khăn?” Vô Nhai đem toàn bộ đau đớn nhập vào trong ánh mắt, từng chút một dày vò theo từng hơi thở.

Nhân thân Phong Hành Vô Lệ sớm đã không còn quang mang của Huyết la sát, mà là một màu ảm đạm vĩnh viễn không có tận cùng.

“Ngươi có thực sẽ không rơi lệ?”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên, tên của ta gọi là ‘Vô Lệ’ sao?”

“Ta không quên.”

Một khóa tâm bi thương sớm đã chứa đầy nước mắt, nơi con ngươi cạn khô còn có thể lưu lại lệ ngân?

“Vô Nhai. . .” Đầu ngón tay Phong Hành Vô Lệ đâm sâu trong lòng bàn tay sớm đã nhuộm đẫm một mảnh huyết nhục mơ hồ, “Ta không thể làm trái mệnh lệnh giáo chủ.”

“Ta cũng vậy!” Vô Nhai cười nhạt, lại mang theo vài phần thoải mái, “Ta Vô Nhai cả đời tuyệt không làm chuyện có lỗi với cung chủ.”

Một tràng bi hoan, tại hai đôi con ngươi thâm thúy phủ kín âm thầm tiếc thương.

Vô Nhai, là điều gì đã khiến chúng ta đi đến một bước hôm nay. . .

Có lẽ là số mệnh, cũng có lẽ là thân bất do kỷ.

Nếu chúng ta không có một hồi nghiệt duyên, phải chăng sẽ không khó khăn như thế. . .

Nhưng chúng ta đã. . .

Vô Nhai, hoa anh đào ở gia hương đã nở, có thời gian hãy quay về xem, hoa nở so với khi còn nhỏ đẹp hơn rất nhiều.

Nếu ta không thể trở về, người thay ta đi xem có được không?

Người nhất định sẽ trở về. . .

.

Gió lạnh cuộn cuộn thổi tung, hoa tàn lá rụng.

Trong Hàn Bích Cốc phi điều bay loạn, đao quang kiếm ảnh.

Đao cùng kiếm đã từng trăm sát vô số linh hồn, vào lúc này lại mất đi bản năng khát máu.

Thời khắc này, khóe môi bọn hắc hắc cùng nổi lên một mặt tiêu dung nhu hòa.

“Ta Phong Hành Vô Lệ, không thể phản bội Nhật Nguyệt giáo chủ, nhưng cũng không thể không yêu, thiên địa Vô Nhai.”

“Ta Vô Nhai, thệ tử hiệu trung Ngạo Thần cung chủ, nhưng cũng thệ tử thâm ái, nhân gian Vô Lệ.”

Người vì sao lúc này mới nói?

Nếu không nói, ta sợ tại một khắc linh hồn vẫn diệt kia, bản thân trong bóng đêm dần sẽ suy tàn, mà người lại tiêu thất ở một thời không khác. . .

Ca, để Vô Nhai lần cuối gọi người một tiếng, được không?

Nhưng người phải đáp ứng ta, về gia hương xem hoa anh đào.

Ta không thể đáp ứng người.

Ca chỉ biết. . .

Người đã chấp nhận rồi.

Bởi vì hoa anh đào mỹ lệ kia, ca đã không thể nhìn thấy. . .

Đao cùng kiếm phá phong đánh tới, hai lam y nam tử cầm binh khí trong tay, quyết tuyệt đâm thẳng vào ngực đối phương. . .

Không chút né tránh, không chút do dự.

Ái tình cùng trung nghĩa thủy chung vẫn không thể song toàn. Mà bọn hắc hắc hiện tại, rốt cuộc đã có thể mỉm cười, buông mình giải thoát trước lựa chọn khó khăn.

Bọn hắc hắc phảng phất đã nghe thấy thanh âm linh hồn chính mình tan vỡ, song đối với Vô Lệ cùng Vô Nhai mà nói, đó là thanh âm thế gian không gì sánh bằng.

.

Ca, hạng người như chúng ta, linh hồn nhất định sẽ không được lên trời.

Vậy xuống đất đi, ca cùng người.

.
...

Khúc trung nhân tán, bắt quá chỉ là một tràng sênh ca phù hoa mộng, mộng tỉnh thành không, không lưu lại một tia dấu vết.

Sinh tử tương giao, trở về yên diệt, như hải thị đảo ảnh, ở trong mặt gương mộng lung phải chẳng đợi chờ kiếp sau gặp lại. . .

...
.

Bỗng nhiên, ngay tại khoảnh khắc đao kiếm bọn hắc âm xuyên qua ngực đối phương, hai đạo dị quang như thiểm điện nháy mắt lóe sáng.

Một mặt yêu tử, một mặt hoặc hồng.

Hàn mang cường liệt chấn vỡ đao kiếm của hai người, ở giữa không trung hóa thành muôn nghìn mảnh vụn. . .

61. Chương 61: Yêu Tử Vs. Hoặc Hồng

Phản lực cự đại đem Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai đẩy lui vài bước, bụi đất bay lên đầy trời, nhuộm Hàn Bích Cốc thành một mảnh mơ hồ.

Tịch dương đã tắt, huyết nguyệt trắng không, bóng cây đong đưa lượn lờ. (tịch dương= nắng chiều)

Trong màn đêm dần chiếu rọi hai mặt thân ảnh hư ảo, bọn họ phân biệt đứng trên hai cảnh đại thụ, một người tao nhã yêu dị, một người cao ngạo quyết nhiên, tà khí ma dã phóng xuất vô hạn trên phiến hắc sắc đại địa.

“Vô Nhai, bản cung còn chưa cho phép ngươi chết!”

“Hảo một Vô Lệ, thật không uống bốn tọa một tay tài bồi ngươi tám năm!”

Ngữ khí lãnh phúng lệnh Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai bối rồi, bọn hắc không nghĩ tới, chủ nhân lại đặc biệt vì mình mà hiện thân tại Hàn Bích Cốc.

Rốt cuộc hai người này là sao vậy?

“Lui ra!”

Song còn không kịp tự hỏi, tử đồng cùng hồng đồng đã thoáng hiện thân sắc ám chỉ Hàn Bích Cốc không dung nạp bọn hắc tiếp tục lưu lại.

Hai mặt lam ảnh tiêu thất trong bóng đêm. Hắc sắc vân vụ dập dờn lưu chuyển, phong vân lay động y bào hai nam tử phong hoa, một cỗ lực lượng cường đại tà ác tràn ngập khắp bầu trời đêm.

“Bản cung hoài nghi Lộng Nguyệt ngươi phải chăng hạ loại cổ gì đó trên người ta?” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Làm sao ta đi đến đâu ngươi liền theo tới đó?”

“Bốn tọa đang tự hỏi. . .” Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay đen thẫm quỷ mị, “Vì cái gì phạm là chuyện ta muốn làm, Hách Liên Cô Tuyết ngươi luôn đến chen một chân?”

Cuồng phong tứ khởi, bóng ảnh phù động.

Tử sa quay cuồng, hồng y phiêu vũ.

Hai trường khuynh thế tuyệt nhan pha lẫn kịch độc mỹ lệ lan tỏa khắp đêm tối, đại địa an tĩnh như vũng nước đọng tựa hồ nháy mắt bị thôn tính. . .

Sát khí bốc lên, phong vân ám dưng, mang theo tầng tầng trở chú, khí tức yêu dị cùng tà mỹ tản mát cực hạn mị hoặc, trong đêm đen cùng vàng huyết nguyệt dung làm một thể.

“Yêu tinh, ta hôm nay muốn nói cho ngươi, tội trêu chọc đến Hách Liên Cô Tuyết ta có bao nhiêu nghiêm trọng!”

“Bảo bối, ta hôm nay cũng muốn nói cho ngươi, nếu còn không học được thần phục Lộng Nguyệt ta, trọn đời ngươi không được an bình!”

“Thần phục ngươi?” Hách Liên Cô Tuyết cười khinh miệt: “Kiếp sau đi!”

Tử mâu nhiễm một tầng lệ quang, “Vì cái gì ngươi không biết tỏ ra ngoan ngoãn. . .”

Vừa dứt lời, trong thiên địa gió nổi lên cuộn cuộn, hai chùm sáng mang theo quang mang thị huyết, như lưu tinh mỹ lệ rung động lòng người xẹt qua màn trời.

Ngân tuyến tà mị, hồng trù huyết sắc. Hàn quang sáng ngời, chiếu rọi hai đôi mắt yêu lệ tà mỹ.

Tử sa vung xuống, Lộng Nguyệt gãy mạnh đốt ngón tay, móng tay đen thẫm tà mị bắn ra ngàn vạn tia kinh khí sắc bén, nghênh hợp cùng ngân tuyến như linh xà, huyền phong ào ạt lướt qua bầu trời mờ mịt trùng điệp đan xen, hàn nhận âm lãnh tựa phù chú gọi về hắc sắc chi cảnh, đem gió lạnh phân liệt, nhiếp hồn đoạt phách.

“Hảo một chiêu Bạt tinh tuyệt mạch, xem ra Lục Mạch Thần Kiếm của ngươi đã luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.”

Hỏa hồng trường phát cuồng loạn tung bay, Hách Liên Cô Tuyết nghiêng thân lảo động, cổ tay vừa chuyển, hồng trù huyết sắc như một đầu hỏa long phẫn nộ, thiêu đốt bầu trời ảm đạm, hồng mang hoa mỹ ngưng tụ thành một cổ lực lượng không thể kháng cự, cùng ngàn vạn mũi kinh khí va chạm. . .

Khắp thiên địa cát bay đá chạy, cuồng phong dừng động, đại thụ cao trăm trượng cành gãy vô số, phong vân hỗn loạn, màn trời huyền biến!

Tử sa cùng hồng bào thổi tung cuồng phong trong đêm tối, khí tức tản ra như địa ngục quỷ hỏa mỹ lệ, đem bóng đêm hiu quạnh khơi lên từng đợt cuồng đại ba đào lệnh thiên địa cũng lâm vào chấn động.

Gió lạnh rít gào, cát đá trong Hàn Bích Cốc như lưỡi đao cắt ngang sự tĩnh lặng bên ngoài ngàn dặm.

Lúc đó, hỏa hồng y bào nghênh hợp hồng phát cuồng vũ, Hách Liên Cô Tuyết vung tay, vô số hồng trù từ trong tay áo hất bắn ra, biến ảo thành một đoàn ánh sáng huyết sắc cực lớn, tơ lụa cuốn lấy nhau ngưng tụ thành quang điểm lửa nóng, cùng với huyết nguyệt phía sau hắt dung hợp, huyền quang chói mắt quán quanh thị huyết quang mang, khơi dậy một cổ hưng phấn tà ác ẩn sâu trong linh hồn.

“Thiên tuyến huyết anh!”

Lộng Nguyệt nổi lên một mặt tiểu ý tà mị, “Xem ra thức thứ tám của Sáng Thần Cửu Thức ngươi đã luyện thành?”

Tử phát quỷ dị uốn thành một đường cong yêu dã, lảo động loạn vũ, giống như vô số ngọn độc đăng tà tứ giao triền trong đêm tối, bỗng nhiên, tử sa nháy mắt dâng trào một mặt bạch mang như vàng trắng bạc, tựa thương vân lướt qua bầu trời, lực lượng cường mãnh nhiếp nhân đánh vào huyền mang hỏa nhiệt đan xen cùng múa, bắn thẳng lên chín tầng trời. . .

“Thánh Quang Dịch Kinh!”

“Đã thương bao nhiêu người?” Lộng Nguyệt cười tà mị, hắt rất rõ ràng, nếu có thể luyện thành Thiên tuyến huyết anh phải cùng thuần dương nam tử mập hợp, phỏng chừng Hách Liên Cô Tuyết không thương ba bốn mươi người tuyệt đối không thể luyện thành thức thứ tám.

“Thánh Quang Dịch Kinh của ngươi làm thế nào tu luyện được?” Con ngươi thâm hồng lóe lên quang mang yêu mị, Hách Liên Cô Tuyết biết rõ, Thánh Quang Dịch Kinh sớm đã thất truyền nhiều năm, không biết Lộng Nguyệt làm sao có được tâm pháp bí kíp?

Hai người lướt sát qua cạnh nhau, tử phát cùng hồng phát theo gió tung bay, đem màu sắc khiến người ta sợ hãi hít thở không thông phủ lên đại địa.

“Rất cuộc ngươi đã ngủ với bao nhiêu người?!” Tử mâu hiện lên một mặt phần nộ âm ngoan, móng tay đen thẫm tà mị như điện quang chợt lóe, phóng xuất quang mang ma dã hướng thẳng đến nơi cổ Cô Tuyết.

“Hừ, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta!” Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt nghiêng người, hồng trù nơi cổ tay như lưỡi dao quỷ quyết, mang theo vẻ quyết tuyệt lạnh như băng đánh thẳng đến mệnh mạch của Lộng Nguyệt, hỏa quang trong hồng mâu bùng nổ, “Ngươi đã cùng bao nhiêu người làm chuyện đó?!”

Cuồng phong tiêu điều, mặt nước thế như chẻ tre phóng thẳng lên trời cao, sóng nước cao đến mười trượng tuôn trào, vô số phi cầm dã thú vương xác khắp nơi, cả thiên địa trong đêm tối lâm vào điên cuồng. . .

Một đêm không an tĩnh. . .

Khi những tia nắng đầu tiên xuyên mây chiếu xuống mặt đất, một đạo thanh âm tuyệt đối là Sư hồng công đỉnh cấp phá không truyền tới, lúc này mới khiến hai người dừng tay.

“Các ngươi hai tên ranh con không biết tốt xấu, nếu không dừng tay, lão nương sẽ phá hủy Bằng thiên hỏa liên!”

62. Chương 62: Sư Đồ Cổ Quái

Càng gầy lá rụng, nguyên bản rừng phong xanh tươi hiện tại đã bị phá hủy thành một mảnh đất đá tàn tạ, khe suối cạn khô không còn bất kỳ sinh linh nào, cát vàng bay khắp cốc, phẳng phất một phiên đại mạc ngàn năm hoang vu.

Đây là kết cục sau khi lưỡng đại yêu ma đối kháng:

Hủy diệt không một chút dư thừa!

Song hai người kia trái lại vẫn thập phần bình tĩnh, đánh suốt một đêm không nói, lúc này còn có tâm tư trêu chọc lẫn nhau.

“Lộng Nguyệt ngươi thực có bản lãnh, bản cung nghiêm mật phong tỏa Xích Hỏa Tháp, ngươi lại có thể từ bên trong chui ra chạy đến đây đối nghịch với ta!”

“A. . .” Lộng Nguyệt nổi lên một mặt tiểu ý tà mị, “Bản sự của Hách Liên Cô Tuyết ngươi còn lớn hơn nữa, nghiệt hỏa phần sinh chẳng những không gạt được ngươi, còn đem Thất đại danh kiếm một hơi giết sạch, ngay cả địa điểm cất giấu Bằng thiên hỏa liên ngươi cũng tìm được, bổn tọa thật đúng là không thể không bội phục bảo bối ngươi.”

“Đừng có bày ra bộ dáng này với ta!” Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Lộng Nguyệt, nâng lên cằm hắt, khoe môi hơi cong, “Yêu tinh ngươi có biết, ngươi cười rộ lên có bao nhiêu giả dối!”

Lộng Nguyệt chế trụ thất lưng Cô Tuyết, tiểu dung tà mị càng thêm mê người, “Yêu nghiệt ngươi cười lên. . . càng giả dối!”

Hồng mâu cùng tử mâu đối diện thật lâu, ngay khi hai người lại muốn đại chiến một hồi, một thanh âm mềm mại êm ái truyền tới: “Sư phụ cho các ngươi vào.”

Hai người ngẩn ra, nháy mắt buông lỏng đối phương. Chỉ thấy một tiểu nữ hài tám bảy tám tuổi đang ngơ ngác nhìn bọn họ, đôi mắt to long lanh nước tràn ngập kinh ngạc, trên đầu buộc hai búi tóc nho nhỏ tròn

tròn thập phần khả ái, cánh tay mập mạp bởi vì khăn trương không ngừng vận lấy y phục, hai bên má nhu nhuyển phần nộn khiến người ta vừa nhìn chỉ muốn cắn một ngụm.

Tiểu nữ hài vẫn không nhúc nhích, tựa như bị mất hồn, ngây ngốc ở nơi nào.

Hách Liên Cô Tuyết cũng không nhìn tiểu nữ hài, liền hướng một tòa trúc trai cách đó không xa đi đến, mà Lộng Nguyệt hơi khom lưng, vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn, lập tức theo sát để lại một mặt hương sen.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cành lá, phủ lên khóm hoa từng vệt lốm đốm, lá cây sột soạt vũ động loáng thoáng che giấu một tòa trúc trai, hương thanh trúc nhàn nhạt thấm thấu ý vị yên lặng tô điểm thêm cho sơn cốc an tĩnh.

.

Ngọc Phong Trai.

Tiếng sư hồng lại vang lên: “Nếu muốn tiến vào phải giải được độc ở ngoài cửa, nếu giải không được liền cắt đi cho lão nương!”

Hồng mâu nhất thời hiện lên một ngọn lửa đỏ, Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn xuất chiêu, một đám bột phấn li ti đã xuất hiện trước mặt, phiêu nhiên rơi xuống.

Hắn thế nào lại quên, gia hỏa suốt ngày sử độc kia công phu giải độc cũng là nhất tuyệt!

Lúc này, một nữ nhân đang nằm trên xích đu, đôi mắt khép hờ, mái tóc dài buông xuống sát đất, mũi thái mười phần, nhìn không ra tuổi tác, giang hồ nhân sĩ suy đoán kỳ thực nàng đã rất già, chẳng qua không rõ dùng loại dược vật nào mà vẫn duy trì dung mạo hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Trong góc phòng có một được lô đang đun, được vị nồng đậm xông thẳng vào mũi.

Được Sư Cốc cốc chủ, Ngọc Thanh Nhiễm.

Song Ngọc Thanh Nhiễm tựa hồ không đem Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết để vào mắt, nhân thần không chút tránh né, mở miệng nói: “Hảo tiểu tử! Tới thật nhanh, lão nương đã nghỉ trong thiên hạ có thể tìm đến Hàn Bích Cốc này cũng chỉ có hai người các ngươi.”

Thật ra giang hồ nhân sĩ hiểu chút y thuật đều minh bạch trình tự cuối cùng để luyện chế Băng thiên hỏa liên là dùng Thiên Sơn chi thủy tưới lên, kỳ thực không chỉ vậy, nó còn cần Thiên niên hàn ngọc sàng làm đất tài bồi, nhưng đây là bí phương Được Sư Cốc tổ truyền, trong chốn giang hồ hiếm người hay biết.

Nhìn khắp thiên hạ, địa phương đặt Thiên niên hàn ngọc sàng chỉ có hai nơi.

Một là Đường Môn, nơi thứ hai chính là Hàn Bích Cốc.

Đường Môn đã bị Nhật Nguyệt Giáo tiêu diệt, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết sớm đã dự liệu được Phong Hành Vô Lệ và Vô Nhai không hạ thủ được với đối phương, chỉ muốn để bọn hắn tại Hàn Bích Cốc bám trụ lẫn nhau, nhưng mà không nghĩ tới. . .

Đúng lúc đó, Ngọc Thanh Nhiễm kéo theo thân thể uể oải đứng dậy, khi nhìn về phía Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, trong mắt nhất thời toát ra một đạo quang mang kinh ngạc, lập tức nháy mắt tiêu tán.

Nàng cẩn thận đánh giá hai nam tử phong hoa tuyệt đại, như là đang hâm thưởng hai kiện tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, khoe miệng vạch nên một đường cong ma mị, “Hai tên tiểu tử các ngươi lớn lên thật xinh đẹp, lão nương càng nhìn càng thích.”

Trong thiên hạ, có can đảm tại trước mặt lương đại yêu ma nói ra những lời như vậy, e rằng chỉ có nữ nhân này.

“Nếu đã vào Ngọc Phong Trai của lão nương cũng đừng đi, ở lại đây để lão nương dưỡng nhan.” (.=.)

Tử mâu cùng hồng mâu lãnh quang bắn ra bốn phía lão vu bà không biết chết sống!

“Ngọc cốc chủ, tại hạ không có thời gian cùng người chơi đùa!”

Ngọc Thanh Nhiễm ghé mắt, mị mầu híp lại, “Người tiểu tử này, quả thực rất giống lão nhân Hách Liên Thiên!” Dứt lời, liền muốn chạm vào cổ tay Hách Liên Cô Tuyết.

Hồng mầu lạnh lẽo, Cô Tuyết nhanh chóng nghiêng người né tránh.

Lão vu bà thật đúng là thâm tàng bất lộ!

“Tại hạ, Hách Liên Cô Tuyết, cùng Hách Liên Thiên không có bất kỳ quan hệ nào!”

“Xem ra Hách Liên lão nhân kia thật sự là hạ nhãn tâm, cho người tu luyện công phu âm độc như vậy!”

Hỏa hồng trường phát bay tán loạn, trong căn phòng tràn ngập thị huyết sát khí vô hình.

“Thôi thôi.” Ngọc Thanh Nhiễm tựa như không biết chuyện gì, may may không đem lửa giận của hồng y nam tử để vào mắt.

Nàng đi đến trước mặt Lộng Nguyệt, thật sâu nhìn vào cặp tử mầu kia, phảng phất nhìn rõ hết thấy bí mật trong con người, sau đó bước qua phía sau tử sa nam tử, vỗ vỗ lên lưng hắn, khéo môi nở nụ cười.

Song Lộng Nguyệt cũng không né tránh, hoàn toàn không lưu tâm động tác của Ngọc Thanh Nhiễm.

“Lão nương biết các người muốn Bằng thiên hỏa liên, một người vì luyện công, một người vì huyết. . .”

“Sư phụ.” Thanh âm non mềm bỗng truyền tới.

Tiểu nữ hài chưa hết vẽ ngây thơ chui vào trốn phía sau Ngọc Thanh Nhiễm, theo sau lộ ra nửa cái đầu nhỏ, đôi mắt long lanh linh động chớp vài cái.

“Mặt nhi, gọi ca ca.”

Lúc này, tiểu nữ hài gọi là Mặt nhi giống như thay đổi thành người khác, nháy mắt bước lên, xoắn mười ngón tay mập mập vào nhau, hút hút nước mũi, bày ra dáng cười thiên chân vô tà, “Ca ca.”

Ngữ âm thanh nhuần, ngọt ngào như mật ong.

Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Tử nha đầu này lại gọi hai thị huyết yêu ma nổi tiếng giang hồ là ‘ca ca’!

Ngọc Thanh Nhiễm kia quả thực xem bọn họ như thân gia đối đãi!

Mặt nhi liếm liếm cánh môi nhỏ nhắn, khuôn mặt phấn hồng nhiễm một tầng đỏ ửng càng thêm đáng yêu, “Hai ca ca lớn lên thật xinh đẹp, Mặt nhi thích.” (=.= thầy nào trò này)

Tiểu nữ hài tựa hồ vô cùng ngại ngùng, quay người vùi cái đầu tròn nhỏ vào khuỷu tay của Ngọc Thanh Nhiễm, e thẹn ngậm lấy đầu ngón tay.

Hai sư đồ đệ này thế nào lại cùng một cái đức hạnh!

“Bằng thiên hỏa liên này, lão nương không phải không muốn cho các người, chẳng qua hỏa liên chỉ có một đóa, cho nên. . .”

“Ngọc cốc chủ.” Lộng Nguyệt cười tà mị, ngữ khí ẩn ẩn uy hiếp, “Chỉ cần người đưa ra là tốt rồi, về việc phân chia làm sao là chuyện của chúng ta, người không cần quan tâm.”

Hồng mầu băng lãnh: “Đúng vậy.”

Tà khí ma dã yêu dị quyết tuyệt phóng xuất khiến sắc mặt Ngọc Thanh Nhiễm có chút ngưng trọng.

“Làm cho lão nương một việc, làm thật tốt, Bằng thiên hỏa liên lão nương cho các người.”

Lãnh khí đằng không, đem căn phòng vốn ấm áp phủ thêm một tầng lạnh lẽo, hàn khí khiếp người như muốn đóng băng hết thấy mọi vật.

Trong tử mầu thoáng hiện quang mang khác thường lão vu bà này, quả thực không đơn giản!

“Ngọc cốc chủ, người không phải đang nói đùa đi?” Hồng mầu tràn ngập băng tuyết chỉ hàn, khắp thiên hạ, còn chưa có một ai dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Hách Liên Cô Tuyết hẳn.

Sát khí dày đặc vây quanh tâm linh yếu ớt của Mạt nhi tầng tầng lớp lớp, dọa cho tiểu nữ hài càng thêm ra sức vui đầu như muốn chôn vào lòng ngực Ngọc Thanh Nhiễm.

Ngọc Thanh Nhiễm cầm lấy ấm trà bên cạnh, bộ dáng thập phần chương mắt uống một hơi.

Nàng chỉ vào Hách Liên Cô Tuyết, nói: “Người, đi chiếu cổ Mạt nhi.” Lập tức lại chỉ hướng Lộng Nguyệt, “Người, hầu hạ lão nương năm ngày.”

!!!!

Lời vừa nói ra, hai người toàn bộ ngây ngốc như rớt gỗ. . .

“Đừng dùng ánh mắt xem cừu nhân nhìn lão nương, đem Mạt nhi cùng lão nương hầu hạ thư thái, ai hầu hạ tốt hơn, Bằng thiên hỏa liên cấp cho người đó!”

Dứt lời, Ngọc Thanh Nhiễm phát mái tóc dài, ly khai căn phòng.

Làm cho Thánh thủ độc tiên đi hầu hạ một nữ nhân, làm cho một ma đầu thị huyết chiếu cổ một hài tử còn chưa dứt sữa. . .

Đây quả thực là chuyện tối nực cười trong thiên hạ!

63. Chương 63: Băng Mỹ Nhân Ăn Dấm Chua?

Hồng mâu hiện lên một mặt quyết tuyệt, nhưng ngay tại trước khi Cô Tuyết nổi giận, một bàn tay linh hoạt bỗng nhiên ở bên thắt lưng hấn ngắt một cái.

Thân mình như bị điện lưu kích thích khẽ run rẩy, một cánh tay nhảy mắt vòng qua eo lưng hấn, thanh âm trầm thấp nóng bỏng ở bên tai Cô Tuyết vang lên, “Nữ nhân này không đơn giản, nếu muốn lấy được thứ gì cũng đừng vọng động!”

“Người vậy mà vẫn có thể bình tĩnh.”

“Ta chỉ không muốn xảy ra chuyện không hay.”

“Vậy sao?” Hồng mâu giương lên, “Yêu tinh người trong bụng có chứa cái gì, đừng cho là ta không biết.”

Lộng Nguyệt nổi lên một mặt tiểu ý tà mị, ngay khi một dòng lửa nóng muốn chảy qua huyết mạch toàn thân hai người, một đôi mắt to tròn ngập nước lọt vào trong tầm mắt bọn họ.

Mạt nhi đang mút một ngón tay mập mạp của mình, ánh mắt chớp động tò mò xem xét hồng y nam tử trước mặt, khuôn mặt phấn nộn hồng lên như quả cà chua.

Sư phụ nói hồng y ca ca xinh đẹp sẽ chiếu cổ mình, thật khấn trương. . . (=.)

Cô Tuyết lạnh lùng liếc nhìn tiểu nữ hài một cái, hồng mâu lãnh diễm tràn ngập bất mãn hấn không đem mập nha đầu này bóp chết đã là rất không sai rồi! Còn muốn chiếu cổ nàng? Lão vu bà kia phải chăng sống lâu quá muốn chết sớm một chút!

Xinh đẹp ca ca này hảo hung. . .

Ánh mắt băng lãnh khiến Mạt nhi sợ tới mức cả người run rẩy, nàng lui về phía sau một bước, vừa vận dụng phải Lộng Nguyệt, bởi vì quá căng thẳng, thân mình béo tròn không thể tin được lại cùng yêu tà nam tử tiếp xúc thân mật như vậy.

“Nguyệt ca ca. . .” Vẫn là ca ca xinh đẹp hay cười hảo. . . Mạt nhi ngẩng cái đầu nhỏ, cười tươi như hoa.

Nguyệt ca ca?! Hách Liên Cô Tuyết vừa nghe kiểu xưng hô đó, thật sự nổi lên xúc động muốn bóp chết mập nha đầu ngay lúc này.

Lộng Nguyệt nở rộ một tia tiểu ý tà mị vạn phần mê người, hấn ôm lấy tiểu nữ hài, phượng mâu yêu dị phóng xuất lưu quang nhiếp nhân tâm hồn.

Nguyệt ca ca vậy mà lại ôm ta. . . Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạt nhi ‘Oanh’ một tiếng đỏ bừng, trái tim non nớt đập bùm bùm như nổi trống.

Yêu tà nam tử mỉm cười, mê đảo chúng sinh.

Lãnh khí trong hồng mâu càng thêm ngưng trọng yêu hồ ly này, công phu câu nhân quả thực đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh!

Nếu lúc này ngoại nhân nhìn đến một tên tà ma đang ôm tiểu hài tử, phỏng chừng trông mắt rớt xuống cũng không thể tin một màn trước mắt.

“Nguyệt ca ca, Mạt nhi thích người.”

Tiểu nữ hài tất nhiên là không tránh khỏi mị lực từ nụ cười kia, ngay khi cánh tay mập mạp như ngó sen vừa muốn ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, một dải hồng trù linh hoạt che khuất tầm mắt của nàng, Mạt nhi còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, bản thân đã bị cuốn vào một vòng ôm lạnh như băng.

“Tuyệt ca ca. . .” Nàng vốn định cùng Nguyệt ca ca thân mật một lần, vì cái gì Tuyệt ca ca đột nhiên. . .

Hấn không chán ghét mình sao?

Hách Liên Cô Tuyệt thập phần bất mãn đưa mắt nhìn tiểu cầu thịt trong lòng, theo sau đi đến bên người Lộng Nguyệt, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng phun ra, “Đem công phu của người thu hồi đi, để người ta nhìn thấy liền chán ghét!”

“Thế nào?” Lộng Nguyệt cong môi, tử mâu yêu diễm hiện lên nhàn nhạt tiểu ngân, “Hách Liên cung chủ tựa hồ không được vui?”

“Nguyệt ca ca. . .” Cánh tay không an phận của Mạt nhi vươn ra muốn nghịch dải lưu tô màu xanh đen phiêu đăng trên tử sam của Lộng Nguyệt. (lưu tô= tua rua)

Hách Liên Cô Tuyệt nháy mắt xoay người, Mạt nhi nắm vào khoảng không.

Hồng mâu lạnh lẽo như băng tuyết, Cô Tuyệt vừa định ném tiểu cầu thịt trong lòng ra, tiếng sư hống kia lại truyền tới, “Buổi tối phải ôm Mạt nhi ngủ, nếu không nàng sẽ không ngừng khóc.”

“ . . .!!!”

Lão vu bà kia xem Hách Liên Cô Tuyệt hấn là cái gì?! Còn muốn ôm nàng ngủ? Hấn hiện tại thật muốn bóp chết nàng!

Vân mi đen nhánh như mực nhú chặt lại, hồng mâu u lãnh.

Chờ hấn lấy được Băng thiên hỏa liên, nhất định không để cho lão vu bà kia sống dễ chịu!

“Tuyệt ca ca, ta muốn. . . muốn Nguyệt ca ca ôm.” Mạt nhi nỗ lực bày ra vẻ ngây thơ chân thành nhất trên khuôn mặt phấn nộn, đôi mắt long lanh ngấn nước.

“Còn ồn ào nữa ta giết người!”

Mạt nhi bị dọa cho cả người run lên, chớp chớp hai mắt, trong lòng tràn ngập ủy khuất, nước mắt ngấn quanh, chưa đầy nửa khắc đã từ trên khuôn mặt chảy xuống.

“Không cho khóc!”

Tiểu nữ hài nhanh chóng đem hai bàn tay béo tròn che khuất hai mắt của mình, ngay cả thút thít cũng không dám.

Hách Liên Cô Tuyệt thập phần bất mãn nhìn lướt qua yêu tà nam tử, chỉ thấy hấn lười biếng tựa mình vào cánh cửa, cặp tử mâu hẹp dài sớm đã chứa đầy tiểu ý. (chồng nhìn vợ chăm con ^o^)

Lộng Nguyệt đi đến trước mặt Cô Tuyệt, vỗ vỗ khuôn mặt tiểu nữ hài, thanh âm trầm thấp êm ái vang lên, “Mạt nhi. . .”

Là giọng nói của Nguyệt ca ca. . .

Tiểu nữ hài hưng phấn nhanh chóng bỏ ra hai bàn tay đang che mắt, đập vào trước mặt không phải cặp tử mâu lấp lánh tiểu ngân, mà là hồng đồng tà lãnh.

Hách Liên Cô Tuyết tùy tiện đá văng một cánh cửa, xách Mạt nhi như một con mèo nhỏ ném tới trên giường.

Thân hình béo tròn lăn vài vòng, Mạt nhi nhìn cặp mỹ mâu thâm hồng sắc lạnh như băng kia, chu miệng lạnh lẽo vùi cái đầu tròn nhỏ vào trong chăn.

Hồng mâu hơi nheo lại.

Hắn ôm tiểu cầu thịt này so với yêu tinh kia ôm vẫn tốt hơn!

64. Chương 64: Sư Đồ Khó ‘hầu Hạ’(thượng)

Ánh nền ẩm đậm lay động, Ngọc Thanh Nhiễm nằm trên xích đu, nâng một ly liệt tửu, tự rót tự uống một mình.

Đương nhiên, bên cạnh nàng còn có một yêu tà nam tử đang đứng, thân hình thon dài thẳng tắp, khí chất cao ngạo, thâm tử sắc phượng mâu căn bản không đem chủ nhân trước mặt để vào mắt.

“Tiểu tử, đi pha một bình trà cho lão nương, một lạng kỷ tử, hai lạng long xỉ, ba lạng thạch xương bồ, sáu phần hỏa hậu, bảy thành cam lộ, lại thả thêm mười hai phiến Quân Sơn ngân châm. . .”

Tử mâu hơi khép, Lộng Nguyệt nhếch môi, hoàn toàn thờ ơ.

“Thất thần làm gì, còn không mau đi!”

Tử mâu ần ần lộ ra khí tức âm hiểm.

Chờ hắn lấy được Băng thiên hỏa liên, nhất định sẽ đòi lại gấp bội từ trên người lão vu bà này!

Lộng Nguyệt vừa muốn bước đi, một thanh âm hùng hậu từ sau lưng hắn truyền tới, “Trước hãy lại đây xoa bóp bả vai cho lão nương cái đã.”

Lão vu bà chết tiệt này đang đùa hắn sao!

Đôi mắt tà mị hẹp dài nổi lên một tia tức giận, Lộng Nguyệt một lần nữa đi đến trước mặt Ngọc Thanh Nhiễm nhìn xuống nữ nhân lưỡi biếng, tuy rằng trong lòng lửa giận thiêu đốt nhưng dung nhan tao nhã yêu dị căn bản không nhìn ra tâm trạng.

Ngọc Thanh Nhiễm thập phần bất nhã gác chân lên mặt bàn, thoải mái ngửa đầu ra phía sau, vô cùng chờ mong một khắc vị yêu ma đệ nhất vô lâm khuất thân hầu hạ nàng.

Lộng Nguyệt rũ mắt, sợi tóc thâm tử sắc như lưu tuyến buông xuống, che khuất gương mặt tuần mỹ giống như đang suy tư điều gì.

“Tiểu tử, động tác nhanh lên một chút, lại đây ” Ngọc Thanh Nhiễm một tay đỡ trán, mị mâu tràn ngập ý cười.

Con người tử sắc chợt lóe quang mang như ngọc lưu ly, Lộng Nguyệt sải bước đi đến phía sau Ngọc Thanh Nhiễm, trên móng tay giao hòa màu tuyết bạch cùng mặc hắc ẩn chứa dụ hoặc quỷ mị quyết tuyệt.

Nụ cười của Ngọc Thanh Nhiễm có phần thối lui, nàng cảm thấy một cỗ hơi thở ma tính tà ác âm thầm lan tràn sau lưng, vĩnh viễn không có tận cùng, loại tử khí yêu dị thâm thấu từ sâu trong cốt tủy này quả thực khiến nàng phải rùng mình.

“Tiểu tử, đem độc trong móng tay của người thu hồi lại, muốn hại lão nương luyện thêm vài năm nữa rồi nói sau.” Khẩu khí của nữ nhân tràn ngập khinh miệt, tựa hồ loại tiểu nháo này trong mắt nàng bình thường như cơm bữa.

Mỹ mục hẹp dài hơi nheo lại, quang mang như cười như không ẩn hiện trong đáy mắt.

Nữ nhân trước mặt tuyệt đối là người đầu tiên có thể nhìn ra Thánh thủ độc tiên sử độc, hơn nữa vô luận y thuật hay độc thuật, tuyệt đối phải trên Lộng Nguyệt.

Lão vu bà này rốt cuộc là ai?

Nàng chỉ là cốc chủ Dược Sư Cốc đơn giản như vậy sao?

Ngọc Thanh Nhiễm lấy ra một thanh dũa, dáng vẻ vô cùng buồn chán tu chỉnh móng tay của mình, “Ngày mai lão nương phải chế thuốc, vào Hàn Bích Cốc tìm cho lão nương vài loại dược liệu.”

“Hàn Bích Cốc chỉ sợ không tìm được dược liệu.” Trên khóe môi Lộng Nguyệt lộ ra một mặt tiêu ý ngả ngớn.

Không nói tới về chế giấu ẩn trong đó, lời này vừa nói xong, quả thực đã chạm phải điểm mấu chốt của Ngọc Thanh Nhiễm, nàng hét lớn: “Hai tên ranh con các người, dám hủy địa bàn của lão nương, nếu không phải xem ở . . .” (gấu mẹ vĩ đại o___O)

Ngọc Thanh Nhiễm bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, không nói thêm nữa. Con người thâm tử sắc yêu diễm nhìn chăm chú động tác của nữ nhân, bỗng nhiên lóe lên một mặt quang mang thâm trầm khác thường.

“Trước hừng đông, đem Phục linh, Tiên hạc thảo, Kê huyết đằng, Thanh tương tử, Cửu hồi linh chi bỏ vào cho lão nương, thiếu một thứ nào người liền đứng ở nơi này tiếp tục hầu hạ lão nương năm năm!”

Lộng Nguyệt lúc này thật muốn cắt phăng đầu lưỡi của lão vu bà, làm cho nàng không còn nói ra những lời đâm đầu vào chỗ chết như vậy. Bất quá đối với Lộng Nguyệt mà nói nữ nhân này vẫn có chút biết người biết ta, nếu thật sự phải xoa bóp bả vai cho nàng, nói không chừng bản thân dưới cơn nóng giận liền từ phía sau chém bay đầu nàng! (Lộng Nguyệt động nộ rồi, hắc hắc)

“Ngọc cốc chủ.” Tử mâu tà mị hơi nhướn lên, khẩu khí ẩn ẩn ngoan tuyệt, “Hy vọng lần sau người đem những sự tình cần làm một lần nói cho xong, bốn tọa chán ghét nhất là đối tới đối lui!”

Dứt lời, hắc cũng không nhìn phản ứng của Ngọc Thanh Nhiễm, kiên quyết bước ra ngoài.

Căn phòng lập tức khôi phục sự tĩnh lặng, Ngọc Thanh Nhiễm mỉm cười, lại quay về nằm dài trên xích đu, dung nhan mỹ lệ khắc lên năm tháng tang thương.

Hai tiểu tử này, vậy mà đã lớn như thế. . .

Mị mâu nhìn lên vầng cô nguyệt皎皎 hoạt, tầng mây phiêu đảng giống như dòng nước thời gian dần trôi, ở trên dung nhan của nữ nhân lưu lại dấu vết tuổi tác.

.

Đêm.

Một gốc hoa trắng nở rộ dưới cây lê, một mặt yêu tử lẳng lặng đứng trước màu tuyết trắng.

Lê hoa theo gió chậm rãi tung bay, hạ xuống trên thâm tử trường phát làm nổi bật dung nhan yêu diễm càng thêm ưu nhã tà mị.

“Tinh Hồn, Nguyệt Hồn.”

Hai bóng đen hiện lên, dáng đứng thẳng tắp phía sau yêu tà nam tử, hình xăm trên tay lấp lánh lóa mắt.

“Đã tìm ra Băng thiên hỏa liên?”

“Bẩm giáo chủ, thuộc hạ tìm khắp Hàn Bích Cốc cũng không phát hiện ra dấu vết của Hàn ngọc sàng cùng Băng thiên hỏa liên.”

Con người tử sắc lóe lên một đạo lệ quang lão vu bà kia, rốt cuộc đã đem giấu hỏa liên ở nơi nào ?!

Lộng Nguyệt hơi khép mắt, lê hoa toái nhụy rơi xuống trên làn lông mi thật dài, lấp lóe màu sắc tinh thuần.
Nếu nữ nhân không biết sống chết kia dám lừa hấn, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!

“Vừa rồi những chuyện nữ nhân kia phân phó các người đều nghe rõ sao?”

“Thuộc hạ minh bạch.”

“Trong hai canh giờ, thu thập đầy đủ được liệu vào tay.”

“Tuân mệnh.”

Hai đạo hắc ảnh chợt lóe, như làn gió mát không nhiễm hồng trần, biến mất dưới bầu trời đêm.

Yêu tà nam tử xoay người, lẳng lặng nhìn ngọn đèn dầu mỏng manh cách đó không xa, như ẩn như hiện chiếu rọi một mặt hỏa hồng yêu diễm.

Trong phương mâu lưu quang vừa hiện, Lộng Nguyệt nhướn mày, khóe môi vạch nên một đường cong, tiểu dung yêu dị mê hoặc như lê hoa phiêu vũ đầy trời.

Gia hỏa kia, chắc là chịu không nổi rồi.

65. Chương 65: Sư Đồ Khó ‘hầu Hạ’(hạ)

Mặt nhi từ trong chăn lộ ra cái đầu nhỏ, đôi mắt to tròn vẫn xem xét hồng y nam tử ở phía đối diện.

Hách Liên Cô Tuyết tĩnh tọa trên giường, trường bào màu diễm hồng tán loạn rũ xuống đất, tựa như ráng chiều nở rộ nơi chân trời, diễm sắc sương hoa dưới ánh trăng lạnh.

Sương mù nhàn nhạt ban đêm phủ trên làn mi dài một mặt trắng ngần, Cô Tuyết khép hai mắt, mi vũ rét lạnh.

Tuyết ca ca vẫn đều ngủ ngời sao?

Thân mình tròn trịa của Mặt nhi đi tới bên chiếc giường của Hách Liên Cô Tuyết, một khắc nàng đến gần hồng y nam tử kia, một cổ hàn khí lạnh như băng ập đến.

Lại là mập nha đầu này! Cô Tuyết không mở mắt, căn bản không thèm để ý tới.

Hỏa hồng trường phát rủ xuống tới thắt lưng, tựa như hồng liên trời lên từ nước hồ trong xanh, Mặt nhi nhìn những sợi tóc mềm mại, thật muốn sờ thử một phen.

“Tuyết ca ca, tóc của người vì sao lại là màu đỏ?”

Mặt nhi phồng miệng, bàn tay nhỏ nhắn sờ lên mái tóc mềm mượt, theo ngọn gió dây dưa lượn lờ quanh ngón tay Mặt nhi tựa như dương liễu phát cành, phong tình vô hạn.

Xúc cảm như tơ lụa lan ra trong lòng Mặt nhi, hảo nhuyển hảo dễ chịu a. . .

“Nguyệt ca ca tóc là màu tím, Tuyết ca ca là màu đỏ, đều là màu Mặt nhi ưa thích.”

Tiểu nữ hài chớp động đôi mắt to, thỏa mãn nở nụ cười, nhưng Hách Liên Cô Tuyết căn bản vẫn thờ ơ, không trốn tránh cũng không trả lời.

Mặt nhi đem thân hình mập mạp tiếp cận hồng y nam tử, trong đôi mắt ngập nước tràn đầy u oán.

Tuyết ca ca vì sao không để ý tới ta?

“Tuyết ca ca, ôm Mặt nhi ngủ.” Tiểu nữ hài ở bên người Hách Liên Cô Tuyết không ngừng lăn qua lăn lại, tựa như muốn hấp dẫn sự chú ý của hấn, lại như đang đùa nghịch.

“Tuyệt ca ca không nghe lời sư phụ, ta muốn đi nói cho sư phụ. . .”

Hách Liên Cô Tuyết nhú mày, hàn khí phát ra càng dày đặc.

“Tuyệt ca ca hảo hung, căn bản không tốt bằng Nguyệt ca ca, Nguyệt ca ca sẽ cười với Mạt nhi, Tuyệt ca ca ngay cả cười cũng không!” Tiểu nữ hài nâng cao âm lượng, chớp chớp đôi mắt tròn tròn, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng lắc lắc tay áo hỏa hồng.

Hách Liên Cô Tuyết vẫn như trước không nói một lời, không chút để ý tới tiểu cầu thịt đang lú rú.

“Tuyệt ca ca là đại phiêu đảng, không muốn ôm Mạt nhi ngủ, ta muốn tìm Nguyệt ca ca ôm.”

“Người cầm miệng cho ta!”

Lúc này Cô Tuyết rớt cuộc mở mắt, hồng mâu nheo lại, ánh mắt băng lãnh phảng phất có thể xuyên thấu trái tim tiểu nữ hài.

Mạt nhi quả thực bị dọa sợ, nước mắt ủy khuất trong đôi mắt không ngừng đảo quanh.

Vì sao mỗi lần nàng muốn ôm Nguyệt ca ca, Tuyệt ca ca đều tức giận như vậy?

Cô Tuyết nhướn mắt, thập phần thô bạo xách lên Mạt nhi, giống như con mèo nhỏ ném nàng tới chiếc giường đối diện, lạnh giọng nói: “Còn không mau ngủ ta đem người ra ngoài uy lang!”

Nước mắt Mạt nhi rớt cuộc như nước lũ chảy xuống, vừa khóc vừa run run: “Ta. . . không. . . muốn uy lang.”

Nước mắt chảy dài đem khuôn mặt phấn nộn ướt nhoe nhoẹt.

“Sư phụ. . . nói. . .” Bàn tay nhỏ của Mạt nhi không ngừng lau nước mắt, “Tuyệt ca ca. . . nếu. . . làm cho Mạt nhi buồn. . . liền. . . không cho hấn. . . liền. . . liền.”

Nha đầu chết tiệt này đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của hấn sao!

Hách Liên Cô Tuyết hung hăng hít sâu một hơi, trong tức giận pha lẫn chút bất đắc dĩ.

Tiểu cầu thịt vừa khóc vừa nháo, mở miệng là Nguyệt ca ca ngậm miệng cũng Nguyệt ca ca.

Thật làm cho hấn phản cảm.

Mỗi khi yêu tinh kia ôm lấy nàng, Hách Liên Cô Tuyết liền cảm giác được một cỗ lửa giận khiến hấn không thể khống chế trong cơ thể thiêu đốt.

Cho dù bản thân hấn cũng cho rằng loại phản ứng đó thật buồn cười, nhưng không cách nào đè nén.

Hấn chán ghét loại cảm xúc nảy sinh dưới đáy lòng này. Bắt đầu từ khi hấn gặp tên gia hỏa nơi nơi đối nghịch với hấn kia, cho tới bây giờ tâm đều không bình tĩnh, khi Hách Liên Cô Tuyết muốn lừa gạt mình đó chỉ là ảo giác, sự thật bao giờ cũng đem ảo giác phủ định.

Trái tim phong bế bao nhiêu năm bị yêu tinh kia phá vỡ, thật đúng là khôi hài.

Sự kiên nhẫn của Hách Liên Cô Tuyết đã tiêu hao đến cực hạn, hấn nghiêng mắt nhìn qua, chỉ thấy đôi mắt to tròn ướt đầm kia vẫn đang quan sát hấn, mang theo vài phần oán hận nho nhỏ.

Đôi mắt tinh thuần này, làm cho hấn chán ghét.

Hấn luôn là một người lãnh huyết, nhưng lúc này, dung nhan yêu mị lại thẩm thấu nhàn nhạt cô đơn.

Hách Liên Cô Tuyết đã không còn nhớ rõ là bao nhiêu năm trước, chính mình cũng có một đôi mắt tinh khiết trong suốt như vậy, chẳng qua thời gian quá mức tàn nhẫn, giống như hấn trời sinh không nên có những điều tốt đẹp trên thế gian.

Trời cao tước đoạt hết thấy những gì tốt đẹp của hấn, thậm chí ngay cả hồi ức đã từng trải qua cũng bị vấy bẩn thành địa ngục tăm tối, khiến hấn không dám hồi tưởng, chỉ có thể dùng chỗ trống bổ khuyết.

Sương mù tràn ngập trong bóng đêm, ngưng tụ chung quanh vầng bạch nguyệt, vương lại một phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Tuyệt ca ca. . .” Mạt nhi ngừng nức nở, chu miệng, “Ta đói bụng.”

Đói bụng?

Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Mạt nhi, cơ hồ không có một tia âm thanh.

Khí tức áp bách cường liệt tràn tới, dọa cho Mạt nhi rụt đầu lại.

Cô Tuyết nhìn nửa cái đầu nhỏ lộ ra, bộ dáng khả ái khiến hấn không dậy nổi tức giận.

Không biết lão vu bà kia mỗi ngày cho mập nha đầu này ăn cái gì? Mập như vậy.

“Người muốn ăn cái gì?” Lời nói không nóng không lạnh phun ra từ cánh môi mỏng, lãnh khí dần tiêu tán, hồng mâu sáng ngời vẻ yêu dị.

Tuyệt ca ca không giận ta. . .

Mạt nhi đá văng chần, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm phồng lên, đôi mắt to tròn tràn ngập vui sướng, “Bánh nướng.”

Bánh nướng?

Hách Liên Cô Tuyết vừa định mở miệng, nhưng vẫn là không hỏi ra bánh nướng là cái gì vậy?

Hấn từ nhỏ sống tại Ngạo Thần Cung, chưa bao giờ nếm qua những đồ ăn vặt trong dân gian, càng chưa nghe nói tới bánh nướng là cái gì.

“Sư phụ mỗi buổi tối đều làm bánh nướng cho Mạt nhi ăn.” Tiểu nữ hài liếm môi một vòng, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu càng thêm hồng nhuận, “Tuyệt ca ca làm bánh nướng nhất định ngon hơn sư phụ làm.” (chưa ăn đã biết nịnh =.=)

Để một cung chủ ma cung đi làm bánh nướng? Thật sự là quá mức khôi hài.

“Chờ.” Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn xoay người, bỗng nhiên cảm giác được có chút không ổn, lập tức mệnh lệnh nói: “Không được ra khỏi phòng, càng không cho phép đi tìm yêu. . .”

“Yêu?” Mạt nhi chớp mắt vài cái, vẻ mặt khó hiểu.

Hách Liên Cô Tuyết giải thích cho tiểu cầu thịt, “Là Nguyệt ca ca của người!” Dứt lời, xoay người bước khỏi cửa.

Lúc hấn nói ra ba chữ kia, chính mình cũng cảm thấy ghê tởm đến cực điểm.

.

Khoảng không dập dờn sương mù ẩm ướt, đêm đen mông lung.

Một mặt hoặc hồng trong gió lay động, phóng xuất khí tức quyết tuyệt.

“Xuất hiện đi.”

Ngay lúc đó, hai đạo thân ảnh như gió lập tức lướt tới phía sau hồng y nam tử.

“Tra được sao?”

Điệp triệt cung kính nói: “Cung chủ, thuộc hạ đã tìm kiếm cả Hàn Bích Cốc và Ngọc Phong Trai, vẫn không tra được nơi cất giấu Bằng thiên hỏa liên.”

Vân mi nhíu lại, hồng mâu hiện lên một mặt sắc bén.

Lão vu bà kia quả thực không phải nhân vật đơn giản!

“Thời gian một canh giờ, đi làm bánh nướng.”

“Bánh nướng?” Tập Phong cùng Điệp Triệt cả kinh, còn cho rằng mình nghe lầm.

Bọn họ chưa nghe qua cái gì gọi là bánh nướng.

“Cung chủ.” Tập Phong như là có chút khó xử, “Xin hỏi ‘Bánh nướng’ là nhân vật phương nào? Thuộc hạ lập tức đi bắt hẩn về!”

Diệp Triệt trầm nghĩ: cái tên thật kỳ quái.

“Là đồ ăn, không phải tên người !” Hách Liên Cô Tuyết lạnh giọng nói: “Một canh giờ, làm không được đem đầu đến gặp ta!”

Hồng bào biến mất trong trời đêm, mà Tập Phong cùng Diệp Triệt còn đang giật mình ngây ngốc ở nơi nào.

Việc này so với giết người còn rắc rối hơn, bọn họ ngay cả bánh nướng tròn méo thế nào cũng không biết, thế nào làm a?

Lúc đó, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai hai người: “Làm không được phải đi mua!”

66. Chương 66: Sáng Sớm Phong Ba

Mây trôi trên bầu trời xanh biếc, gió mát nhẹ nhàng thổi.

Bên suối nước róc rách như ca, mơ hồ chiếu rọi hai thân ảnh ngạo nghễ, ánh mắt yêu diễm cùng lãnh mị toát ra phong tư khuynh thế quyết nhiên, tử phát cùng hồng phát trong gió lưu luyến lay động, phiêu nhiên mê say.

“Hách Liên cung chủ đêm qua bề bộn nhiều việc a?” Yêu tà nam tử nghiêng mắt nhìn lại, mục quang thâm u.

“Lộng Nguyệt giáo chủ cũng không nhàn rỗi đi.” Hồng y nam tử nghiêng đầu, đối diện cặp tử mẫu yêu dị.

“Ta xem Địa tòa cùng Minh tòa của ngươi đã đem Hàn Bích Cốc đào đến ba tấc đất rồi. . .” Lộng Nguyệt nâng lên cằm hồng y nam tử, tiểu dung càng thêm tà mị, “Thế nào, chiến quả ra sao?”

Cô Tuyết nhướn mắt, nhẹ nhàng đẩy ra ngón tay Lộng Nguyệt đang giữ lấy cằm hẩn, cười cười châm chọc, “Đoạt mệnh song hồn của ngươi khuấy tung cả Ngọc Phong Trai, phải chăng chỉ còn chưa lục soát trên thân nữ nhân kia?”

Sợi tóc dây dưa, hình ảnh trong hai đôi con ngươi xuyên thấu thần sắc đối phương, nhiệt lưu trong máu bắt đầu khởi động.

Lộng Nguyệt rũ mắt cười khê, “Xem ra Hách Liên cung chủ không thể không đoạt hỏa liên vào tay. . .”

Gió mát nổi lên lướt qua từng sợi tử phát mềm mượt, tử sa linh bào dưới ánh nắng buổi sớm không nhiễm bụi trần, hẩn kề sát vào tai Cô Tuyết, một mặt thanh hương tản ra, “Chỉ cần ngươi để ta thượng một lần, bốn tọa có thể lưu lại hỏa liên cho ngươi.”

Giọng nói thanh nhuận như tiếng đàn du dương, mê nhiệt khiến người ta tâm loạn.

Cô Tuyết cười nhạt, ngón tay thon dài gạt qua vài sợi tóc hỗn độn trên trán yêu tà nam tử, lưu quang trong đáy mắt chuyển động: “Đừng mơ mộng hão huyền!”

Tiểu dung yêu mị hiện lên, Cô Tuyết mĩa mai đáp lời, “Chỉ cần ngươi cho ta thượng một lần, bản cung lập tức rời đi.”

“Thật sao?” Lộng Nguyệt ngăn lại eo lưng Cô Tuyết, ngón tay chậm rãi luồn qua một lọn hồng phát, khê liếm một chút cần cổ trắng nõn của hồng y nam tử, “Bảo bối, ta xem hỏa liên kia đối với ngươi mà nói khá trọng yếu đi.”

“Chẳng lẽ đối với ngươi không trọng yếu?” Hách Liên Cô Tuyết chế trụ gương mặt yêu tà nam tử, hứng trí vừa nổi lên, tiếng sư hồng công khiến bọn hẩn chán ghét đến cực điểm lại chen vào phá đám.

“Xú tiểu tử, vào nhà!”

Hai người liễm mi, kích tình trong nháy mắt biến mất.

Trong phòng, ôn nhuận trần hương, hương khí nhàn nhạt quanh quẩn trong gió.

Trên bàn gỗ bày đủ loại điểm tâm sáng, hương vị ngọt đậm ngào ngạt, thấm vào tâm can.

Đương nhiên, dẫn nhân chú mục nhất là một mâm bánh nướng.

Giòn xốp dụ nhân, còn bốc lên nhiệt khí nóng hổi, Mạt nhi thỏa mãn đánh chén, trên gương mặt phấn nộn còn dính vài hạt vừng.

Nguyên lai đây là bánh nướng. . . Hách Liên Cô Tuyết nhìn đến tiểu cầu thịt đang càn quét, hồng đồng vẫn lạnh lùng như trước.

Ăn ngon như vậy sao!

“Tuyết ca ca. . .” Mạt nhi từ trong thế giới bánh nướng của mình ngẩng đầu lên, hưng phấn lao tới muốn ôm hồng y nam tử một cái.

Hồng mâu híp lại, Hách Liên Cô Tuyết nhanh chóng nghiêng người, thân mình béo tròn bổ nhào vào khoảng không, kết quả lại hướng tới yêu tà nam tử ôm thật thân mật.

“Nguyệt ca ca. . .” Mạt nhi nở nụ cười ngọt ngào, hạt vừng trên khuôn mặt tựa như tiểu trân châu điểm tuyết trên miếng vải bông mềm mại trắng nõn.

Hách Liên Cô Tuyết túm lấy cổ Mạt nhi, thập phần thô lỗ đem nàng cùng Lộng Nguyệt tách ra, lạnh lùng nói, “Tay bẩn như vậy, không được sờ loạn!”

Mạt nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, lau bàn tay dính đầy dầu mỡ lên y phục của mình, đôi mắt to tròn nhìn về phía hồng y nam tử, “Tuyết ca ca, bánh nướng người làm so với sư phụ làm không cùng hương vị.”

Tiểu cầu thịt này thật đúng là lằng nhằng.

Tử mâu khề nhếch, Lộng Nguyệt trêu chọc nói: “Bổn tọa cũng muốn ném thử tay nghề của Hách Liên cung chủ.”

Cô Tuyết lạnh lẽo liếc nhìn yêu tà nam tử, khinh thường đáp lời hắn.

“Mạt nhi, tiểu tử kia tối hôm qua có ôm người ngủ không?” Lúc này Ngọc Thanh Nhiễm tiêu sái ngồi xuống, trực tiếp hỏi thẳng một câu.

Mạt nhi cả kinh, nhìn sang hồng y nam tử bên cạnh, đôi mắt rét lạnh như băng tuyết quả thực khiến nàng toàn thân run rẩy.

Tối hôm qua mập nha đầu nháo hẳn suốt một đêm, còn ôm nàng ngủ? Người si nói mộng.

“Tuyết ca ca. . . không. . . A. . . Có. . . có ôm. . . Ôm.” Mạt nhi không dám nhìn vào cặp mắt lãnh khí bức người kia, nàng không thể lại làm cho Tuyết ca ca chán ghét mình.

Lộng Nguyệt rũ mắt, tiểu dung tà mị cười đến vui thích.

“Ngồi xuống!”

Hai người như chớp mắt, kinh ngạc nhìn nữ nhân ngồi phía đối diện.

“Cơm này không có độc!”

Bọn hắn đương nhiên biết không có độc, chỉ là không muốn ngồi cùng một bàn với lão vu bà không biết chết sống này mà thôi.

Ngay lúc đó, Ngọc Thanh Nhiễm lấy hai đôi đũa trúc trên bàn nhanh nhẹn bắt ra.

Sưu sưu Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết thập phần ăn ý dùng hai ngón tay kẹp lấy, vững vàng tiếp được đũa trúc bầy đến.

“Tiểu tử, đừng có không biết tốt xấu, nếu đã vào Ngọc Phong Trai của lão nương, không được giẫm một cân thịt!”

Trách không được mập nha đầu kia lớn lên béo tròn như vậy, nguyên lai đều là do quy củ loạn định của nữ nhân này!

Hai người ngồi xuống trên ghế, sát khí băng lãnh nháy mắt nổi lên:

Lão vu bà âm ỉ, thật khiến người ta chán ghét.

Nếu là trước đây, bọn hắn nhất định không nói hai lời liền bẻ gãy cổ nữ nhân kia, nhưng hiện tại có điều cố kỵ.

Một là cố kỵ thân phận nữ nhân này, hai là bởi vì Băng thiên hỏa liên, cho nên cả hai đều không dám mạo muội động thủ.

Song sau khi bọn hắn xoay chuyển suy nghĩ, hai người đều dõi theo một mâm quế hoa cao.

Hương hoa quế nhàn nhạt thấm nhập vào hơi thở, dụ dỗ người ta muốn nếm thử.

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết nâng mắt, đối diện thật lâu sau, trong con ngươi phút chốc nổi lên một mặt quang mang sắc bén.

Đôi đũa trúc trong tay Cô Tuyết mới vừa đụng vào một khối quế hoa cao, một đôi đũa khác nhanh tay chen vào đôi đũa của hắn.

Lộng Nguyệt cười tà mị, hai người cứ như vậy giằng co một khối cao điểm, ai cũng không muốn nhượng bộ.

Nguyên lai Nguyệt ca ca cùng Tuyết ca ca thích ăn quế hoa cao a. . . Mạt nhi chu miệng, vươn bàn tay lấy hai khối quế hoa cao, đưa cho bọn hắn mỗi người một khối.

Tử mâu hồng mâu lãnh quang đây đưa, khí tức ám dưng, trực tiếp không nhìn tới động tác của Mạt nhi.

Yêu tinh, tránh ra!

Bảo bối, trước nhường cho ta!

Kỳ thực bọn hắn bề ngoài sắc mặt bình thản, tinh thần sớm đã so đấu trên trăm chiêu!

“Tiểu tử, đừng đánh.”

“Oanh” Ngọc Thanh Nhiễm vừa mới nói xong, bàn gỗ đã bị chấn thành mảnh vụn, bát đĩa nhanh chóng hóa thành bột phấn.

Mạt nhi bị dọa đến oa oa khóc lớn.

Ánh mắt hai người đồng thời hiện lên vẻ bất mãn cái bàn này không đỡ nổi một kích!(=”=)

Ngọc Thanh Nhiễm giận dữ: “Hai tên hỗn tiểu tử các ngươi! Muốn đánh đi ra ngoài đánh! Đừng ở chỗ này. . .”

Chờ nàng phục hồi lại tinh thần, trong phòng đâu còn thân ảnh hai người bọn hắn?

67. Chương 67: Xúc Động Chi Tình • Đêm

Mới ngủ dậy ~”

~Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết không chút để ý đến Ngọc Thanh Nhiễm chửi mắng, nguyên bản dòng nhiệt lưu trong người đã bình ổn vào lúc này lại một phen sôi trào.

Tử quang nhàn nhạt từ trong con ngươi yêu diễm thẩm thấu ra ngoài, nghênh hợp nắng sớm ôn nhuận khiến người ta tâm loạn.

Lộng Nguyệt mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Cô Tuyết, đẩy hẳn vào một gốc lê hoa, thân mình hung hăng kề sát, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng dạo chơi trên phần cổ mẫn cảm, thanh âm từ tính trầm thấp tràn ra: “Người không thể ngoan ngoãn một chút sao?”

Lực dạo ngoan tuyệt khuấy động lê hoa trên cây, từng cánh hoa dập dờn rơi rụng bay múa giữa khoảng không, nhẹ nhàng dừng lại trên y phục cùng đầu tóc hai nam tử phong hoa khiến khung cảnh nơi này thêm vài phần như mộng như ảo.

Hách Liên Cô Tuyết vươn tay đề lên hậu cảnh yêu tà nam tử, khê liếm vành tai của hắn, bờ ngực cùng thiếp không lưu một khe hở, thanh âm lãnh mị vang lên: “Không thể!” (hậu cảnh: gáy, dùng Tv sao thấy đại sát phong cảnh quá)

Lộng Nguyệt hung hăng niết lấy cằm Cô Tuyết, tử mâu phóng xuất quang mang tà mị: “Người thật là một tên gia hỏa thiếu thốn dạy dỗ!”

“Người cũng đồng dạng!”

Vừa dứt lời, một hồi miệng lưỡi dây dưa như huyết triều dậy sóng, cuốn phăng tất cả. . .

Nụ hôn gần như tàn phá, lại mang theo thật sâu quyến luyến, hai chiếc lưỡi điên cuồng cùng múa, chạm ngời lửa nóng dưới ánh rạng đông.

Ý cười tà tứ mị nhân trần ngập đầy mắt, khí trời mù sương vào lúc tảng sáng ở trong hai đôi mắt lướt qua màu sắc mê hoặc như ngọc lưu ly, phóng xuất quang mang tuyệt mỹ yêu diễm.

“Bảo bối. . . người thực ngọt. . .”

“Người yêu tinh chết tiệt, luôn. . . Ngô. . .”

Hồng bào cùng tử sa ma sát lẫn nhau, hạ phúc một mảng lửa cháy nóng rực tựa như muốn đem tú bào thiêu đốt.(hạ phúc: bụng dưới)

Chết tiệt! Hai người trong lòng thầm mắng, bởi bọn hắn phát hiện một đôi mắt kinh ngạc từ sau lưng xuyên tới.

Quả nhiên, một khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn ở phía sau một gốc cây lò dò bước ra.

Nguyệt ca ca và Tuyết ca ca tại sao. . . Đôi mắt to tròn của Mạt nhi vẫn xem xét hai người, cái miệng nhỏ chu lại, vẻ mặt mở mị.

“Vì sao Tuyết ca ca có thể ôm Nguyệt ca ca, lại không cho Mạt nhi ôm?” Giọng nói ngọt ngào tràn ngập không cam lòng. (A a, con nít không nên hỏi chuyện người lớn)

Hách Liên Cô Tuyết nhất thời xấu hổ một trận Mập nha đầu không biết chết sống!

Mạt nhi lú lú chạy qua, mở cánh tay ngó sen béo tròn, bổ nhào tới Lộng Nguyệt.

Hồng mâu nhíu lại, đợi Mạt nhi nhào qua đây, Hách Liên Cô Tuyết nhanh chóng đem nàng nhẹ nhàng nhấc lên, thoải mái như đang xách một con mèo nhỏ.

“Tuyết ca ca, thả ta xuống. . .” Mạt nhi trừng mắt nhìn hai chân, cánh tay mập mạp trên không trung không ngừng vùng vẫy, động tác khả ái như ếch con trong nước du động.

Lộng Nguyệt nhìn bộ dáng khôi hài của Mạt nhi, nhin không được cười khê ra tiếng.

Hách Liên Cô Tuyết thật sự chịu đủ tiểu cầu thịt, không nói hai lời mang theo nàng rời đi.

Gió mát nổi lên, lê hoa vương trên hồng bào lác đác rơi xuống, đem bóng lưng hỏa hồng tô điểm càng thêm yêu diễm.

Thanh âm ngọt ngào lan tràn trong gió. . .

“Tuyết ca ca hảo bất công, không ôm Mạt nhi ngủ, lại ôm Nguyệt ca ca. . .”

“Buổi tối hôm nay Tuyết ca ca cũng phải ôm Mạt nhi ngủ, nếu không ta mách sư phụ. . .”

“Tuyết ca ca, Mạt nhi thấy người hôn. . .”

“Câm miệng!”

“ . . .”

Ánh mặt trời ấm áp thấm qua trước khung cửa sổ, Ngọc Thanh Nhiễm xa xa nhìn theo hai nam tử tao nhã, hồi lâu sau hơi rũ mắt như có điều suy nghĩ.

~*

~Gió lạnh khẽ phất qua, đêm lưu luyến.

Ánh nến ảm đạm tận lực duy trì một giọt sáp cuối cùng, tiếng côn trùng kêu vang đình chỉ, đêm lạnh an tĩnh thâm u.

Mạt nhi từ trong giấc mộng mộng lung tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ chỉ thấy hồng y nam tử tĩnh tọa phía trước cửa sổ, hoa đào lạc ấn màu đỏ máu yêu dã quỷ dị, dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh trăng trong suốt trắng ngần như mỹ ngọc.

Tuyết ca ca vì sao lúc nào cũng ngủ ngời?

Mạt nhi nhẹ tay nhẹ chân rón rén đến trước mặt Hách Liên Cô Tuyết, đôi mắt tròn long lanh liên tục chớp động: “Tuyết ca ca. . .”

Thanh âm ngọt như mật chảy vào ngực hồng y nam tử, vân mi đen nhánh hơi nhú lại, cũng không trả lời.

Mạt nhi bò lên giường Cô Tuyết, lúc này mới phát hiện trán nam tử tuyệt mỹ trước mặt thẩm thấu ra chút mồ hôi, không chỉ vậy, mồ hôi lạnh lan ra trên cổ thẩm ướt từng sợi tóc đỏ rực, lấp lánh màu sắc lạnh mị.

Vì sao Tuyết ca ca lại đổ mồ hôi?

Mạt nhi vươn cánh tay nhỏ bé đặt lên trán hồng y nam tử, đang định lau mồ hôi cho hắn, nhưng tại một khắc vừa mới chạm vào, một cỗ hàn khí lạnh lẽo thấu xương tràn đến.

Mạt nhi như bị ướp đá nhảy mất rút tay về, tóc gáy đều dựng cả lên.

Hồng mâu khẽ mở, lãnh quang lấp lóe, ảm ảm sát khí tràn ngập đầy mắt, quyết tuyệt không một tia cảm tình.

“Tuyết ca ca, người, người không ngủ à?”

Con người đỏ thắm như băng liên buốt lạnh khiến Mạt nhi toàn thân run rẩy.

Hách Liên Cô Tuyết vừa định mở miệng, song một dòng máu đỏ tươi men theo khóe miệng uốn lượn chảy xuống, yêu dã như hồng liên nở rộ trong đêm tối.

“Tuyết, Tuyết ca ca!” Màu máu đỏ thắm yêu diễm chói mắt, Mạt nhi kinh hoảng, thân mình run rẩy không ổn định đột nhiên đụng phải lưng hồng y nam tử.

Bởi va chạm kia, Hách Liên Cô Tuyết vô pháp áp chế chất lỏng đang cuộn trào mãnh liệt trong ngực, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra. . .

“Tuyết ca ca, người, người làm sao vậy? Đừng, đừng dọa ta a. . .” Mạt nhi nhất thời không biết làm sao, như tránh rần rết liên tục lùi về phía sau, đôi mắt to tròn tràn ngập khủng hoảng.

Hách Liên Cô Tuyết ngã xuống giường, ôm lấy ***g ngực của mình, trong hồng mâu phủ kín một tầng sương mù.

“Ta đi, đi tìm sư phụ. . .” Mạt nhi vừa muốn bỏ chạy, một bàn tay nhảy mất chế trụ yết hầu của nàng.

Lực đạo trên ngón tay Cô Tuyết ngày càng tăng, một trận hít thở không thông khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhảy mất trắng bệch.

Hai tròng mắt Mạt nhi tràn ngập nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có, nàng không thể phát ra nửa tiếng thanh âm, cảm giác đau đớn như bị xé rách nơi yết hầu cơ hồ đoạt đi hết thấy hô hấp.

Nước mắt không ngừng tuôn ra, cảnh tượng trước mắt ngày càng mơ hồ. . .

Nàng có ngu ngốc cũng đã rõ ràng một việc:

Tuyệt ca ca muốn giết nàng!

Cánh môi tái nhợt run lên nhẹ nhẹ, giọng nói yếu ớt nhưng không mất vẻ tàn nhẫn phun ra: “Không được đi!”

Hách Liên Cô Tuyết cố gắng bình ổn huyết khí không ngừng bốc lên trong cơ thể, hẳn còn chưa rõ Ngọc Thanh Nhiễm là hạng người thế nào, sao có thể để nữ nhân đó tiếp cận bản thân ?!

Ngay lúc đó, từng trận đau đớn đâm thủng cốt cách lan tỏa toàn thân, Cô Tuyết cơ hồ cắn nát môi, thân thể không ngừng run rẩy, lực đạo chế trụ yết hầu tiểu nữ hài dần dần giảm bớt.

Chết tiệt! Không nghĩ tới Sáng Thần Cửu Thức phản phệ lại đúng lúc này phát tác.

Hồng mâu mất đi sắc thái, dần trở nên mơ hồ.

Lực đạo hít thở không thông chậm rãi thối lui, Mạt nhi ho khan hai tiếng, thân thể bị treo lơ lửng vô lực rơi xuống.

Bỗng nhiên, một sợi ngân tuyến nháy mắt cuốn lấy Mạt nhi sắp sửa ngã xuống, kéo nàng qua song cửa sổ rộng mở ra bên ngoài.

Mạt nhi còn chưa hoàn hồn sau khi thoát khỏi tử thần, tựa như ngọn gió rơi vào trong lòng một nam tử.

Một đôi tử mâu yêu dị như mộng đập vào mi mắt nữ hài, vẻ tà mị ẩn ẩn lạnh lẽo.

“Nguyệt ca ca?”

Yêu tà nam tử đã không còn tiểu ý, mục quang yêu dã thẩm thấu nét tàn nhẫn.

Gương mặt Lộng Nguyệt không chút thay đổi, thậm chí so với gương mặt lạnh lùng của Hách Liên Cô Tuyết còn muốn khiến người ta run rẩy, Mạt nhi cảm giác mình giống như rơi vào địa ngục chi quật, mà nam tử trước mặt chính là ác linh không chế sinh tử của bất luận kẻ nào.

Hắn có thể nở một nụ cười điên đảo chứng sinh, nhưng đồng dạng cũng có thể tùy thời bỏ xuống mặt nạ tươi cười mê hoặc, còn phải xem có hay không kẻ nào đụng vào điểm mấu chốt của hắn. . .

“Nguyệt ca ca, người, người sao lại không cười?” Hơi thở âm lãnh khiến Mạt nhi hô hấp bất ổn, loại cảm giác này quả thực so với thời khắc bị vây trong tử vong vừa rồi càng làm cho nàng run sợ.

“Không được đụng vào hắn, biết không?” Thanh âm không mang theo chút tình cảm tràn ra từ cánh môi mỏng, ẩn ẩn một tia uy hiếp, một tia cảnh cáo.

Tử mâu híp lại, Lộng Nguyệt đưa tay vuốt mắt Mạt nhi: “Ngủ đi.”

Hương sen nhàn nhạt quanh quần, ý nghĩ Mạt nhi nhất thời trống rỗng, hoàn toàn mất đi tri giác. . .

.

Ánh nền yếu ớt run rẩy lay động, đau đớn xuyên thấu cốt cách khiến thần chí Hách Liên Cô Tuyết ngày càng mơ hồ, một luồng tóc màu hỏa hồng che khuất đôi mắt đỏ thẫm, giữa móng lung, một mạt tử ảnh yêu diễm hiện ra trước mặt hắn.

Tử mâu lấp lánh tà mị như trước, nhưng trong đáy mắt lại tràn ngập nỗi luyến tiếc cùng thương yêu không dễ phát hiện. . .

68. Chương 68: Xúc Động Chi Tình • Mộng Luyến

Chết tiết! Gia hỏa này thật biết chọn thời điểm, cổ tình tiến vào đúng lúc hấn chặt vật yếu ớt nhất.

Hách Liên Cô Tuyết sớm đã mắng thầm vô số lần, yêu tinh kia nhìn thấy bộ dáng của mình như vậy, trong lòng nhất định đắc ý cực kỳ.

Hồng y nam tử cắn chặt cánh môi tái nhợt, đau đớn thấu cốt khiến toàn thân hấn không ngừng phát run, một chút nội lực cũng không cách nào tụ tập.

Có thể nói, chỉ cần Lộng Nguyệt búng tay một cái liền dễ dàng giết chết hấn.

Hấn Hách Liên Cô Tuyết hôm nay, phải thua trong tay người này?!

Thật sự quá nực cười.

“Đừng tới gần ta!” Lộng Nguyệt vừa định bước qua, lại bị một tiếng quát chặn lại.

Thâm tử sắc phượng mâu căn bản không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Nếu tiến thêm một bước ta giết ngươi!” Cốt cách giống như bị xé rách, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lẽo như trước.

Hồng mâu đã mất đi ánh sáng trước kia, duy độc còn đọng lại vẻ kiêu ngạo không thể đánh bại.

“Hiện tại ngươi là cái dạng này, làm thế nào giết ta?” Ngữ khí Lộng Nguyệt không chút phập phồng, tiểu dung tà mị mang theo nhàn nhạt lãnh phúng.

Hồng y nam tử xoay người ngồi dậy, cố gắng khắc chế nỗi đau đớn không thể thừa nhận trong cơ thể, không để yêu tà nam tử nhìn ra sơ hở.

Lúc này hấn đã bất chấp cực hạn của mình, chỉ là không muốn bày ra bộ dáng yếu ớt vô lực trước mặt người này.

Đối với Hách Liên Cô Tuyết mà nói, bị người này đồng tình quả thực so với chết còn muốn bi ai.

Bờ môi tái nhợt không một tia huyết sắc, Cô Tuyết vận khí hồi lâu mới mở miệng: “Hôm nay ta không có hứng thú đùa nghịch với ngươi!”

“A, thật không?” Lộng Nguyệt nâng lên cằm hồng y nam tử, “Nhưng ta đối với ngươi lúc này lại có hứng thú.”

Cô Tuyết vừa định rời đi, Lộng Nguyệt đột nhiên nắm lấy cổ tay hấn, hung hăng ném hấn lên giường.

Yêu tà nam tử căn bản không có kỹ phản ứng của hồng y nam tử, hấn kéo áo ngồi xuống, bàn tay phải nháy mắt đặt lên lưng Cô Tuyết, chậm rãi truyền vào nội lực. . .

Khí lực của Hách Liên Cô Tuyết đã cạn sạch, nếu không có cánh tay sau lưng chống đỡ, hấn sớm đã bị đau đớn thực cốt tra tấn đến hôn mê bất tỉnh.

Hấn không nghĩ tới, tên gia hỏa khắp nơi đối nghịch hấn vậy mà lại. . .

Ánh sáng ảm đạm dần tắt, cát từ chiếc đồng hồ chảy cạn hầu như không còn.

Sương mù mờ lung, gió đêm lạnh lẽo phát qua, lại không cuốn đi được phần ấm áp đang thấm nhập vào cốt cách.

Tử phát cùng hồng phát trong gió vũ động yêu dã, đêm tĩnh mịch, hết thấy cảnh sắc thế gian tựa hồ bị hơi nóng nồng đậm phủ lên một tầng mơ hồ.

Ánh nền nhẹ nhàng lay động, mồ hôi theo gương mặt Cô Tuyết chảy xuống, đau đớn trong cơ thể chìm trong ấm áp như mộc xuân phong dần dần bình ổn.

Phảng phất một giấc mộng, mịt mù mờ ảo như sương khói, không phân rõ là mộng cảnh hay chân thực.

Trong mơ hồ, chỉ có đôi thâm tử sắc quang mang thấp sáng hắc ám.

Trong thể nội hân chảy vào thứ gì đó giống như một nửa linh hồn của chính mình, lẫn nhau dây dưa ràng buộc, cặp tử mâu thâm u như đêm tối nhìn hân thật sâu, như thể đang nói: Tuyết nhi, ta đã chờ người rất lâu rất lâu rồi. . .

. . .

Bỗng nhiên, cổ tay Lộng Nguyệt vừa chuyển, bởi vì nội lực mạnh mẽ va chạm, Cô Tuyết chợt phun ra một ngụm máu lớn.

Thân thể suy yếu mất đi chống đỡ, Lộng Nguyệt nháy mắt kéo Cô Tuyết ôm vào trong lòng, phương mâu hẹp dài nhiếp nhân tâm hồn liễm đi khí tức tà mị, chỉ còn ôn nhu khiến người ta không thể hô hấp.

“Còn đau không?” Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt Cô Tuyết đang nghiêng sang một bên, nhẹ nhàng lau đi một vệt đỏ sẫm bên khóe miệng hân, ánh mắt nhu hòa như nước, ẩn giấu cảm tình ngàn năm vạn năm khiến người ta chìm vào trong đó.

Cô Tuyết khẽ mở mắt, nhân mâu thâm hồng như sương hoa rực rỡ trong đêm tối, phóng xuất mộng lung cùng mê say.

Hân không nói gì, không né tránh, thậm chí không có phản kháng.

Đã từng bao đêm, một mình hân, ẩn trong đêm đen hiu quạnh như sương, cô độc chịu đựng dày vò.

Đêm lẻ loi.

Cô linh tịch mịch.

Không người hỏi han.

Không ai biết, yêu diễm nam tử duy ngã độc tôn, oai phong một cõi ở sau tấm lưng tao nhã đã bắt lực như thế nào.

Thân thể bị tàn phá điên cuồng, lại lặng yên chịu đựng. . . Đó là một loại âm thầm lên án đối với vận mệnh, thật sâu khát vọng được thiên địa chiếu cố.

Hân giống như yêu hoa trong băng tuyết, vô luận là thân thể hay là tâm linh, lạnh đến mức không người nào có thể tới gần, hân thậm chí không biết ấm áp là loại cảm giác ra sao, nguyên lai, nó lại tốt đẹp như vậy. . .

Tốt đẹp đến nỗi Cô Tuyết cũng không đành lòng ly khai.

Hách Liên Cô Tuyết lúc này cỡ nào hy vọng thời gian có thể lắng lại, đem tình cảnh này kéo dài vĩnh hằng, trong thế gian trừ bỏ đôi mắt thâm tử sắc kia, không tồn tại bất luận thứ gì khác.

Cái gì phản bội xa cách, cái gì ân oán cừ hận, đều hóa thành khói bay lên, như làn sương tiêu tán. . .

Duy chỉ còn lại tử quang yêu diễm thấp sáng thế giới. . .

.

Lộng Nguyệt vuốt ve gò má người trong lòng ngực, đáy mắt tràn ngập sủng nịch, ý cười ôn hòa phẳng phát mộng mị, vậy lấy trái tim Hách Liên Cô Tuyết, nụ cười độc nhất vô nhị trong thế gian này, không người có thể thay thế.

Đêm trắng, yêu hoa nở rộ, gió nhẹ nhàng, bóng ảnh lòa xòa lay động.

“Vì cái gì. . . Người luôn bức ta. . .” Cô Tuyết giữ lấy cổ Lộng Nguyệt, ngửa đầu hôn lên môi hân. . .

69. Chương 69: Xúc Động Chi Tình • Mị Luyện

Lộng Nguyệt cười khê, ngón tay vuốt ve mái tóc hỏa hồng, xoay người đem Cô Tuyết đặt dưới thân.

Quang mang tỏa ra từ hai cặp đồng mâu mỹ lệ dây dưa lẫn nhau, ngoài cửa sổ mưa phùn rơi lác đác, màn mưa mờ lung, khoảng không ẩm ướt.

Yên ảnh sáng ngời, ngọn đèn thiêu đốt đêm tối trong hắc ám mờ lung vô tận giao hòa.

Ngón tay thon dài của Lộng Nguyệt mang theo cảm giác mát lạnh, phất qua hai má Cô Tuyết, cổ, xương quai xanh trên bờ ngực. . . muốn chiếm lấy từng tấc một trên thân thể hắn.

Vừa vuốt ve nhẹ nhàng lại mang theo quyến luyến, giống như đang che chở một thứ trân bảo của sinh mệnh. Dưới ánh trăng soi sáng, giọng nói nhu hòa, thân thể yêu kiều toát ra vẻ đẹp rung động trong đêm đen mờ hồ tỏa sáng.

Từng nụ hôn ấm áp từ trên cổ Cô Tuyết hạ xuống, tinh tế mà nhẹ nhàng chậm rãi, không buông tha bất kỳ chỗ nào, Lộng Nguyệt găm cắn lặc ấn hình hoa đào mỹ lệ, hơi thở nóng rực tản mát kích thích thần kinh cùng huyết dịch Cô Tuyết, kéo theo từng đợt run rẩy liên tục.

Thân thể ướt đầm mồ hôi, Cô Tuyết giữ lấy gương mặt Lộng Nguyệt, vén qua những sợi tóc tán loạn dính trên chiếc trán ẩm ướt, nhìn hắn hồi lâu.

Đôi mắt thâm tử sắc kia khiến hắn không thể tự kiềm chế, không thể kháng cự, không thể né tránh, không thể che giấu. . . Mục quang giống như đã từng quen biết khiến hắn sinh ra ảo giác như mộng cảnh, rung động lòng người.

“Tuyết bảo bối của ta, hôm nay ngươi sao lại ngoan như vậy. . .?” Lộng Nguyệt cố ý kích thích dục vọng lửa nóng của người dưới thân, ý cười tà mị hiện lên.

Cô Tuyết ôm cổ Lộng Nguyệt, hung hăng hôn như muốn phóng thích hết thủy hỏa tình của chính mình.

Hắn điên cuồng dây dưa đầu lưỡi ngang ngược mà không mất vẻ ôn nhu của yêu tà nam tử, công thành đoạt đất. Nồng nhiệt như thế, muốn chiếm lấy, muốn có được, muốn vĩnh hằng, phẳng phai loại cảm giác này ngay sau đó sẽ tan thành mây khói, chỉ có cuồng dã giao triền mới có thể lưu lại trong lòng một phần ràng buộc kia, không muốn mất đi, không muốn chia lìa. . .

Tử mâu yêu dị tựa như thôn phệ toàn bộ thể giới, thâm thúy mà trầm tĩnh.

Cô Tuyết đã hoàn toàn sa vào trong loại cảm giác này, Lộng Nguyệt khẽ liếm một chút vành mắt hắn, thanh âm trầm thấp từ tính vang lên: “Nếu ngươi vĩnh viễn giống như bộ dáng hiện tại. . . thật tốt biết bao.”

Phượng mâu hí lại, lập tức mãnh liệt tiến nhập. . .

Một trận tê dại quét qua toàn thân, vân mi đột nhiên nhú chặt, hồng mâu bởi vì bị xâm phạm càng thêm hoạc nhân, thanh âm rên rỉ không thể kiềm nén tan vào trong tiếng mưa rơi. . .

Tử sắc trường phát đổ xuống từ trên bả vai, cùng hồng phát dây dưa đan xen, đẹp không cách nào tả xiết.

Lộng Nguyệt trấn an cánh môi run rẩy của người dưới thân, chậm rãi vuốt ve, ôn hòa nở nụ cười.

Cô Tuyết kéo nắm tóc thâm tử sắc, thần tình điên cuồng mà mê loạn của yêu tà nam tử khiến hắn hoảng hốt không thể khống chế được, hắn ôm cổ Lộng Nguyệt hơi chút thở dốc, sau đó vui đùa cắn phần cổ, lưu lại ấn ký thuộc về chính mình, phóng xuất kích tình nóng bỏng. . .

Lộng Nguyệt dùng ngón tay mang theo lực đạo mạnh mẽ mà không mất kỹ xảo trừu tượng sâu cạn không đồng nhất, lại một lần nữa cuốn lấy cánh môi hắn, liếm phệ, cắn xé, độc chiếm địa phương thuộc về hắn.

Mưa phùn lất phất đầy trời, ánh nến ảm đạm phủ một lớp nhàn nhạt lên thế giới tĩnh lặng, hơi nước mịt mờ thấm ướt bờ mi.

“Bộ dạng này của ngươi, ta thực hận không thể lập tức ăn ngươi!” Bàn tay Lộng Nguyệt quần lấy lọn tóc hỏa hồng, ngậm lấy cánh môi lạnh lẽo, lại một lần nữa mãnh liệt tiến nhập, thân hình yêu dã luật động liên tục, kích thích khoái ý vô hạn, lửa nóng thiêu đốt như đã hỏa lan tràn khắp đồng cỏ.

Hắn bế nghề thiên hạ, kiệt ngạo bất tuần. Song trong cặp tử mâu kia, trừ một đôi mắt thâm hồng sắc không còn bất kỳ vật gì khác.

Trừ hắn ở ngoài, Lộng Nguyệt duy ngã độc tôn không để ý tới bất luận kẻ nào.

Trong ánh mắt của Lộng Nguyệt chỉ có hắn, giấc mộng đã khiến hắn tư niệm suốt mười năm.

Một lần tình cờ gặp gỡ, trở thành vĩnh viễn ràng buộc, rốt cuộc là ai trói buộc ai trước? Là ai hòa tan tâm ai?

Cô Tuyết không có khí lực lên tiếng, mồ hôi ướt đầm tóc hắn, cả gương mặt của người kia.

Lộng Nguyệt nhìn thể lực hắn đã tiêu hao hầu như không còn, cười tà mị, lại đem Cô Tuyết ôm vào trong ngực, hôn nhẹ lên mi tâm.

“Một mỗi sao?” Lộng Nguyệt khẽ vỗ về hai gò má tái nhợt của hắn, như là đang che chở một con mèo con khỏi giá lạnh.

Hắn biết, tối nay qua đi, mèo con dụ ngoạn lúc này sẽ lại biến thành một đầu liệt thú thị huyết, không còn ôn thuận, không còn nghe lời, càng sẽ không đơn giản để hắn có được.

Gia hỏa kiêu ngạo này sẽ tiếp tục đối nghịch với hắn, dùng ánh mắt ngạo nghễ cùng hắn tranh thiên hạ.

“Tối nay, coi như ta phóng túng một lần. . .” Lộng Nguyệt nâng lên cằm Cô Tuyết, lại hạ xuống một dấu hôn sâu.

Nhưng hắn không nghe được một thanh âm quanh quẩn thật lâu trong lòng Cô Tuyết: Tối nay, ta cũng vậy. . .

Vẻ yêu dã mỹ lệ trong tầm mắt Cô Tuyết dần mơ hồ, ý thức chậm rãi trở nên mông lung, một tràng mộng mị như sương khói. . .

. . .

Con người tử sắc tà khí như nguyệt, thân ảnh thiếu niên mờ ảo không thật, trong U Minh hoa cốc, nụ cười đơn thuần tựa pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Thiếu niên tà mị vươn tay, cầm lấy bàn tay hồng y thiếu niên, tiểu dung tuyệt mỹ.

Gọi ta, Nguyệt. . .

Nguyệt. . .

Ta gọi ngươi là Tuyết nhi được không?

Hồng y thiếu niên nhẹ nhàng mỉm cười, làm như ngầm đồng ý.

Hắn hôn lên mi tâm của y, hôn lên đôi mắt của y.

Dưới cây hoa đào, hai tuấn mỹ thiếu niên nhìn nhau thật sâu, tử phát cùng hồng phát dưới mưa hoa đầy trời bay tán loạn, từ một nụ hôn kia bắt đầu, đã chú định một tràng tuyệt luyện khuynh thế thiên hạ. . .

70. Chương 70: Vãng Tích Nguyệt Hàn Yên

Lộng Nguyệt đẩy cửa bước vào, Ngọc Thanh Nhiễm vẫn như trước nằm trên xích đu, tóc dài rủ xuống đất, mi thái mười phần.

Cánh cửa sổ kẻ hoa màu Bích Hồng khép hờ, một ngọn nến, hai vò rượu, một mặt huân hương còn sót lại.

“Đã trở lại?”

“Có việc?” Lộng Nguyệt ghé mắt, nhìn đến tiểu cầu thịt đang ngủ say trên giường, khóe môi hơi cong, lạnh nhạt như gió.

“Tuyệt tiểu tử kia bị Sáng Thần Cửu Thức tra tấn không nhẹ a.”

“Không cần ngươi lắm miệng!” Con người tử sắc hiện lên một mặt phần nộ, khí tức âm ngoan quét khắp căn phòng u tĩnh.

Lộng Nguyệt chưa bao giờ lâm vào tình trạng không thể khống chế tâm tình của mình, thần sắc lúc này lại dữ tợn băng hàn.

Ngọc Thanh Nhiễm cũng không liềm đi ý cười, chẳng qua ít đi mị khí thường ngày, hơn một tia ôn hòa cùng tang thương.

Nàng phát tay áo, ném một vò rượu cho Lộng Nguyệt: “Còn ba canh giờ kỳ hạn sẽ tới, hiện tại bồi lão nương uống một trận thống khoái, thế nào?”

Lộng Nguyệt cười khê, lại khôi phục thần sắc như trước, tú bào kéo lên, ngửa đầu ầm một ngụm, tử thủy theo khóe miệng uốn lượn chảy xuống, nhỏ giọt thành từng vết.

“Hảo tiểu tử, quả nhiên sảng khoái!” Ngọc Thanh Nhiễm mở ra lớp niêm phong một vò rượu khác, mãnh liệt nhập hầu, tâm phách thanh lãnh phẳng phát nháy mắt bị thiêu đốt. (nhập hầu: đổ thẳng vào yết hầu)

Tử mâu thấu triệt thanh minh, tử thủy cực nóng, vương theo tiểu ý.

Lộng Nguyệt bỗng nhiên cảm giác được, nữ nhân trước mặt này là lưu thủy chảy qua năm tháng hồng trần, không muốn giữ lấy thế gian hoan ái, nhưng không đành lòng dứt áo ra đi.

Tử thủy trong chén ngọc trong suốt mát lạnh, một màu xanh biếc không nhiễm bụi trần, lại lay dấn vài phần yêu hận.

Ngọc Thanh Nhiễm bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Lộng Nguyệt thật sâu, trong mắt xẹt qua một tia u oán.

“Tiểu tử ngươi, cùng một dạng với hần, ham rượu thành tính!”

Lộng Nguyệt bỗng nhiên cứng đờ giây lát, đáy mắt nổi lên một mặt ám ảnh.

Trong đôi mắt nữ nhân ẩn giấu một tầng đồ tươi, tâm hỏa khó nén, lại như đang say.

Tử mâu lấp lóe vẻ khinh thường, nữ nhân dù có kiên cường đến đâu, gặp rượu liền khó mà chống đỡ.

Ngọc Thanh Nhiễm tự lắm bẩm: “Một khúc ‘Kim lữ y’, cảnh còn người mất, tiêu âm dứt, người đã đi. . .”

(Kim lữ y: Áo kim tuyến, thời Trung Đường cũng có một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt tên “Kim lữ y” của Đỗ Thu Nương)

Nữ nhân ngửa đầu nốc* rượu, nhàn nhạt chưa xót đắng cay, mang theo nước mắt một ngụm uống vào. (nguyên văn là “quán”, nếu ban đầu ta sẽ giữ nguyên, nhưng đang theo chính sách cắt giảm HV nên chuyển từ này – poll nhỏ tí, mn thấy nên để ‘quán’ hay ‘nốc’?)

Kim lữ y. . . Kim lữ y. . . Đầu ngón tay Lộng Nguyệt găm vào lòng bàn tay, cánh môi hơi run rẩy, trái tim chợt nhói lên như bị kim châm.

Cảnh vật trước mắt dần trở nên lạ lẫm, hần chưa từng thấy nữ nhân hung ác này lại suy sụp chán nản đến như vậy.

“Đúng! ‘Kim lữ y’, nếu không phải bồn hoa lê năm đó, một khúc tiêu âm, vì sao phải si khổ suốt hai mươi năm? Hần không hiểu, vĩnh viễn cũng không hiểu!”

Gió thổi đến, tiếng ghen ngào dứt quãng của nữ nhân, phẳng phát sắp sửa tan vỡ.

Là nàng. . . Cư nhiên là nàng. . .

Bích thảo xanh xanh, thủy tạ u tĩnh, một nữ tử thướt tha thùy mị bộ dáng chờ mong.

Một nam nhân ở trước mặt nữ tử thổi tiêu, thanh âm du dương thánh thót, mục quang buồn bã tiêu điều.

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, kiềm nén quang mang trong tử mâu.

Chuyện cũ như một mảnh hoàng thổ, chôn vùi xương cốt nam nhân kia, cũng làm dung nhan nữ tử phai tàn.

“Người say.”

Lộng Nguyệt xoay người, tử sa tung bay.

“Ta có một sư đệ rất thân thiết, thể nhân gọi hần. . .” Ngọc Thanh Nhiễm nâng mắt, nhìn về bóng lưng tử sắc cao lớn, “Lục độc thần quân!”

Lộng Nguyệt bỗng nhiên lão đảo, thân mình thiếu chút nữa không đứng vững, lưu quang trong tử mâu lấp lóe rung động.

Hần đứng nơi cửa, cước bộ nặng nề đã vô pháp xê dịch, ý nghĩ gần như chết lặng.

Người đó, phong tư như lãng phong minh nguyệt, một đầu bạch phát, gương mặt tuần nghị ngàn năm bất biến.

Phong Lăng Quân, Lục độc thần quân.

Phong Lăng Quân, người mà hần cả đời này mắc nợ nhiều nhất.

Phong Lăng Quân, trong vô số ác mộng dây dưa hần, người mà hần vĩnh viễn không thể thoát khỏi từ những ký ức đầy thống khổ đắng cay.

Lộng Nguyệt bỗng nhiên cảm giác được lạnh lẽo lan tỏa khắp toàn thân cốt tủy, huyết dịch đang kêu gào, tuyệt vọng lưu chuyển.

Trong đầu quanh quẩn rất lâu thân ảnh của nam nhân kia, tiên phong đạo cốt, lại thể sống chết đi theo một người.

Vì một lời của người đó trước khi lâm chung, hần đã đẩy một nam hài lên con đường không lối về vạn kiếp bất phục. . .

.

Giữa rừng phong, mưa rơi lất phất.

“Nguyệt nhi, uống nó.” Trong con ngươi nam nhân lạnh lùng mà trống rỗng.

Thiếu niên tà mị hoang mang lùi lại vài bước, nhìn chằm chằm thứ đồ tươi nóng ấm kia, cảm giác dạ dày quặn lại.

Bạch phát nam nhân giữ chặt hậu cảnh thiếu niên tà mị, đem chất lỏng màu đỏ tươi mạnh mẽ đổ vào yết hầu thiếu niên.

Màu đỏ yêu dã theo khớp miệng thiếu niên chảy xuống, đó chính là huyết dịch ở nơi sâu nhất trong linh hồn bạch phát nam nhân, hần ép buộc thiếu niên tà mị uống vào tính mạng của chính mình, từng chút từng chút một.

Bạch phát nam nhân nói, vì ấn ký trên người của ngươi, ngươi phải uống!

Sư phụ. . . Ngài đây là ép đồ nhi uống máu của ngài sao. . .

Nụ cười tuyệt vọng hiện lên trên khóe môi thiếu niên, còn nhớ lần đầu tiên hần uống máu, liên tục nôn mửa suốt bảy ngày.

Hương vị khiến người ta tởm lợm tràn ngập trong thân thể, đã là sự thật vĩnh viễn không cách nào xóa bỏ.

Hần uống máu của sư phụ – người hần kính yêu nhất.

Lệ cạn khô, hồn vẫn diệt, ngay cả kháng cự điên cuồng cũng không còn. . .

Tuyệt vọng như vậy, không người đến cứu chuộc, không người đến giải thoát, số mệnh từ khi bắt đầu đã cho hần ấn ký mà hần thống hận nhất!

Linh hồn chết lặng, đau đớn khắc cốt铭心, tội nghiệt vô pháp rửa sạch.

Ấn ký sau lưng được máu tươi tô điểm yêu dã như hoa, nở rộ một màu thê lương, phảng phất hỏa liên niết bàn bề ngỗ thiêu đốt, vẽ kinh tâm động phách được sinh mệnh bồi dưỡng, tà tứ mà đẹp đẽ.

Sư phụ, trừ bỏ uống máu giết người, làm cho ta vạn kiếp bất phục, ngài còn dạy đồ nhi cái gì. . .

Cha, trừ bỏ lời độc thệ vạn ác, trừ bỏ ấn ký đến chết cũng không cách nào thoát khỏi kia, người trả cho ta cái gì. . .

“Nguyệt nhi. . .”

“Không được gọi ta như vậy!” Sắc mặt Lộng Nguyệt bỗng chốc tái nhợt, hấn đưa lưng về phía nàng, ngực phập phồng liên tục, tử mâu lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông.

Phượng mâu u ám, ảm đạm bi thương.

Ngọc Thanh Nhiễm thản nhiên mở miệng: “Trong cuộc đời ta có hai người tối trọng yếu, một người là người ta yêu nhất, người còn lại là người gần gũi nhất.”

Tử mâu tràn đầy phẫn nộ, đã qua nhiều năm như vậy, nữ nhân không biết sống chết này vì cái gì còn muốn nhắc tới ?!

Phải nói, nữ nhân này, vậy mà vẫn còn sống. . .

“Ấn ký trên lưng người chính là chứng minh!”

Lộng Nguyệt vươn tay bóp chặt cổ Ngọc Thanh Nhiễm, khoe môi mang theo chua xót, mang theo thê lương, thanh âm ngoan tuyệt lướt qua bên tai nữ nhân: “Đừng nói đến những thứ khiến ta ghê tởm!”

Ngọc Thanh Nhiễm bỗng nhiên nở nụ cười, có vài phần thoải mái: “Tuyệt tiểu tử kia nhất định còn chưa biết thân phận của người đi.”

Lộng Nguyệt cười tà mị, giọng nói không mang theo một tia cảm tình, “Nếu người không biết bí mật này, ta sẽ không giết người, nhưng hôm nay người lại tự chui đầu vào lưới!”

“Vậy để nhi tử của hấn thành toàn cho lão nương cũng không tồi. . .”

Cánh tay Lộng Nguyệt bỗng nhiên run lên, quang mang tà mị trên móng tay trở nên nhạt nhòa.

Nữ nhân này, ngu xuẩn không phải bình thường.

Tử mâu uốn thành một đường cong mỹ lệ, mang theo một tia trào phúng, nhàn nhạt coi thường.

Muốn giải thoát sao? Muốn hóa thành một nhúm bụi đất, đi bồi hai người mà hấn cả đời thống hận nhất cũng mắc nợ nhất sao?

Nữ nhân không biết, hai người trọng yếu nhất trong cuộc đời nàng khi còn sống đã hủy đi một thiếu niên.

Tội nghiệt vô pháp cứu chuộc, giam cầm suốt một đời.

Lực đạo ngoan tuyệt dần buông lỏng, Lộng Nguyệt ghé sát bên tai Ngọc Thanh Nhiễm, hơi thở khiến người ta sợ hãi phóng xuất: “Người thân thiết nhất của người, ngay cả thi cốt cũng không còn, mà người người yêu nhất, chôn ở, Huyết Phong Lâm.”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp, tựa như đang cố gắng kiềm nén điều gì.

Nụ cười của Lộng Nguyệt dần mờ nhạt, hấn buông nữ nhân, phất áo rời đi.

Ngọc Thanh Nhiễm nhìn theo bóng lưng đi xa, dung nhan mị khí phảng phất trong một đêm nháy mắt già nua.

Tiểu tử này, người cho rằng ta không biết sao. . .

Người cũng một dạng như ta. . .

Đồng dạng si, đồng dạng xuân. . .

~*

~Đêm tối cùng bình minh giao hòa tản ra nhàn nhạt lam quang, lưu lại một khe hở mỏng manh thanh lãnh.

Dưới tàng lê hoa tuyết trắng, một nam tử tà mị phong hoa tuyết đại bóng dáng lẻ loi, thâm tử sắc trường phát trên bạch y bào khẽ lay động thành từng đường cong mị nhân.

Đó là gánh nặng mà ký ức không thể thừa nhận, khiến hắn khó có thể chống đỡ, một lần nữa bị bóc trần, vết thương năm xưa một lần nữa bị hung hăng xé rách.

Cảnh còn người mất, quá khứ không dám nhớ lại, duy chỉ còn lại mảnh xương khô không người viếng thăm, chôn cất trong gió. . .

Ngay lúc này, một bàn tay thon dài nâng lên gương mặt của yêu tà nam tử, cường ép hắn đối diện một đôi mắt thâm hồng sắc.

Hồng mâu vẫn như trước, mê hoặc, yêu mị.

Dung nhan tuyệt mỹ vẫn như trước, băng hàn như tuyết.

“Người uống rượu?”

Lộng Nguyệt cười khê, đẩy ra bàn tay Cô Tuyết, tử mâu ảm ảm đi rất nhiều.

“Cùng nữ nhân kia?”

Lộng Nguyệt hỏi mà không đáp: “Hách Liên cung chủ tỉnh?”

“Ta hỏi người nói!”

Lộng Nguyệt nâng lên cầm Hách Liên Cô Tuyết, cười biếng nhác: “Ta có thể không trả lời người!”

Bỗng nhiên, từ Ngọc Phong Trai truyền đến tiếng vang, hồng mâu híp lại, thân ảnh hỏa hồng nháy mắt bay vút vào trong phòng. . .

71. Chương 71: Tâm Chi Phách Ái (thượng)

Huân hương trong phòng bị gió thổi tắt, mật dư hương phiêu tán trên không trung, phẳng phất bốc lên một tia khí tức còn sót lại.

Một nữ nhân nằm trên mặt đất, mái tóc dài màu tuyết trắng xõa tung, thần thái an tường tựa hồ không muốn từ trong mộng tỉnh lại, trong tay nàng nắm chặt một thanh trúc tiêu, mị mâu vẫn chưa khép.

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Ngọc Thanh Nhiễm, hồng mâu xẹt qua thần sắc ảm đạm.

Tửu thủy chưa khô men theo mép bàn nhỏ xuống đất từng giọt tí tách, dần dần bay hơi.

Không có máu, không có lệ, chỉ có một nữ nhân, tại tòa trúc trai không người lặng yên rời đi, kết thúc một đời si luyến, ở trong gió lưu lại vệt hương cuối cùng. . .

Lộng Nguyệt nửa ngồi nửa quỳ bên thân thể Ngọc Thanh Nhiễm, lấy tay vuốt mắt nàng, trong tử mâu lộ vẻ khó hiểu.

“Là người?”

Lộng Nguyệt cười tà mị, cũng không trả lời, bàn tay hắn lướt qua khuôn mặt nữ nhân, tử quang yêu diễm lóe lên, đem thân hình Ngọc Thanh Nhiễm bao phủ trong đó, từng chút một tản ra, từng chút một vây lấy, thật lâu không tắt. . .

Một canh giờ trước, hần cũng dùng cánh tay kia, ở sau cổ nữ nhân lưu lại một dấu vết không người phát hiện.

Loại độc ôn hòa nhất trên thế gian này, không có chút thống khổ.

Nàng cam tâm tình nguyện nhận lấy, không phản kháng, cười đến hạnh phúc.

Bỗng nhiên, dung nhan yêu dị nhất thời chuyển sang lạnh lẽo, Lộng Nguyệt nhìn lên đám mây nơi chân trời, nắng sớm vẫn chưa ló ra. . .

Thời gian không thích hợp.

Độc lẽ ra chưa phát tác vào lúc này mới đúng. . .

Không lẽ nói, cái chết của Ngọc Thanh Nhiễm không phải do độc vật của hần?

Song, ngay khi ngón tay hần chạm đến phần cổ của Ngọc Thanh Nhiễm, nguyên bản tử mâu bình tĩnh vô ba nháy mắt xẹt qua thần sắc kinh ngạc.

Xúc cảm lạnh liệt, bén nhọn mà lạnh như băng.

Đây là. . .

Tử mâu nhiễm một mặt lệ quang Bạo vũ lệ hoa châm!

Lúc này, thân thể Ngọc Thanh Nhiễm dưới vầng sáng tím bao phủ hóa thành tro bụi, một luồng bị gió thổi qua cuốn đi, nhẹ nhàng chậm rãi như mây bay.

Lộng Nguyệt thu liễm quang mang trong đáy mắt, nhất thời suy nghĩ dậy sóng. Hần lấy xuống một chiếc túi gấm thêu ti tuyến bên hông, đem ngọc cốt còn sót lại của nữ nhân bỏ vào bên trong.

Đó là một mặt linh hồn cuối cùng Ngọc Thanh Nhiễm lưu lại thế gian.

Yêu tà nam tử cẩn thận thu gom ngọc cốt của nữ nhân, chỉ vì một tòa mộ phần cô tịch trong Huyết Phong Lâm kia, sau này rốt cuộc có thể có người làm bạn.

Xem như thành toàn cho nữ nhân này đi. . .

Hách Liên Cô Tuyết nhìn bóng dáng Lộng Nguyệt, hồng mâu lui đi lãnh liệt, chỉ còn cô đơn.

Hần cũng không biết tại sao, lại không kìm lòng tiêu sái đến bên cạnh yêu tà nam tử, nhẹ nhàng cúi xuống, cùng Lộng Nguyệt thu thập phần tàn hồn của nữ nhân kia.

“Băng hỏa được nhân!”

Cô Tuyết cả kinh, trên nền nhà che giấu một hàng chữ bằng máu, dần trở nên rõ ràng.

Khi bọn hần ngẩng đầu lên nhìn về phía giường đã không còn một bóng người, chỉ có hai sợi dây màu đỏ búi tóc rơi rụng trên tấm đệm.

Hai người nhất thời sáng tỏ hết thấy.

Mặt nhi. . . Được nhân.

Khó trách bọn hần tìm không ra tung tích của Băng thiên hỏa liên, nguyên lai, Ngọc Thanh Nhiễm đã đem tinh khí của hỏa liên dung nhập vào trong cơ thể Mặt nhi, luyện nàng thành được nhân để tránh né giang hồ nhân sĩ truy tra.

Mặt nhi đâu?

Bỗng nhiên, từng đám từng đám quang mang màu đen chợt hiện, phô thiên cái địa từ cửa sổ bắn vào, tựa phong bạo quét tới. (phô thiên cái địa: ừn ừn kéo tới)

Ám khí lạnh liệt như quỷ khóc nơi địa ngục, dữ tợn bắn ra bốn phía, vô kiên bất tời, vây quanh bóng hồng mê hoặc.(vô kiên bất tời: không gì không thể phá)

“Mau tránh!” Lộng Nguyệt một phen đẩy ra Hách Liên Cô Tuyết, lấy thân che chắn, tử sa như kinh hồng hình thành một vầng sáng thật lớn, ám khí còn chưa tiếp cận ống tay áo đã hóa thành sắt vụn.

Ngu ngốc! Cô Tuyết thầm mắng, ngay khi Lộng Nguyệt mới vừa đẩy hẳn, hồng trù lập tức bay ra từ trong tay áo, tùy ý xuyên qua giữa mưa ám khí, như hỏa thú hùng hực, như huyết xà cuồng nộ, bay múa tựa du long thiêu đốt ám khí, bảo vệ tử sắc quang mang. . .

Đúng lúc đó, từ trong đám ám khí bay vụt ra gần ngàn mai ngân châm, giống như màn mưa màu ngân bạch, tốc độ cực hạn che lấp bầu trời.

Tử mâu đột nhiên trợn to, lại là Bạo vũ lê hoa châm!

Lộng Nguyệt vung tay, tử phát vũ động như đằng mạn thị huyết, ngàn căn ngân tuyến theo mái tóc dài mạnh mẽ bắn ra tựa độc mạn hung ác có linh hồn, trong làn tử sắc yêu dã thôn phệ bạch mang, từng chút một cắn nát màn ngân châm đầy trời. (mạn: dây leo)

Ngân quang yêu dị lóe lên, ngoan độc khiến người ta khiếp đảm, ngân châm tựa như bị nguyên rửa, trong ánh hỏa hồng nhộn nhạo khai mở.

Bạo vũ lê hoa châm này rõ ràng là hướng về phía Hách Liên Cô Tuyết!

Lộng Nguyệt tuần mi nhíu chặt trong thiên địa này vô luận là ai, cũng không được phép làm Hách Liên Cô Tuyết của hắn bị thương nửa phần!

Ai dám vi phạm, đều phải hủy diệt sạch sẽ không còn một mảnh!

AI dám vi phạm, đều phải phá tan một chút cũng không dư thừa!

Ngân tuyến nhất thời điên cuồng xé toang thiên địa tiêu điều, tử mâu bị âm ngoan cùng tàn khốc che lấp càng thêm yêu diễm, trước đây mỗi khi Lộng Nguyệt giết người, tử mâu vĩnh viễn đều là bình lặng mà lạnh nhạt, song hiện tại, trong con ngươi hắn phảng phất nhiễm đậm huyết sắc Tu La.

Ngân tuyến đan thành một màn chắn thật lớn, vây quanh thân ảnh hỏa hồng yêu hoặc, như vực sâu dần cuộn sóng, tràn ngập ý muốn bảo hộ quyết tuyệt.

Gia hỏa này nổi điên làm gì?! Cô Tuyết chuyển thân nhảy lên, bạch ngọc địch quét ngang ngân châm bạch mang, vạn trượng hỏa mang treo giữa không trung, phảng phất liệt hỏa thiên vông thiêu đốt hết thấy ngân châm hướng Lộng Nguyệt bay tới, không để ám khí có được một tia cơ hội chạm vào thân ảnh yêu tử kia!

Quang hoa lưu chuyển, căn phòng đã không thể chịu đựng lực lượng cường đại va chạm, lung lay sắp đổ.

Trong phòng ộc phát ra tiếng vách tường rạn nứt, bụi mù cuộn cuộn tràn ngập, đốm lửa chớp lóe, những mảnh vụn bắn ra khắp nơi, sương khói tầng tầng đan xen.

Thần sắc Cô Tuyết tối sầm lại, nóng nảy cả giận nói: “Tử yêu tinh ngươi thế nào còn không đi? Đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay!”

Vừa dứt lời, Lộng Nguyệt chế trụ thất lưng Cô Tuyết, trong móng tay hắc sắc tà mị tách ra vô số nhận phiến sắc bén, cùng ngân châm truy theo phía sau mảnh liệt va chạm. . .

Hào quang như mưa rơi rụng, tràn ngập trong căn phòng bị lưới lửa thiêu đốt, xà nhà dần sụp xuống, phần mái hoàn toàn gãy vụn.

Oanh cùng với một tiếng vang đinh tai nhức óc, bụi mù cuộn cuộn xông thẳng lên trời cao, tòa trúc trai đồ sộ bị tro bụi chôn vùi, phủ đầy đất cát.

~*

~Trong cánh rừng xanh thẫm chợt lóe hai mặt quang ảnh yêu dị, yêu tử tà mị, liệt hồng mê hoặc, thần sắc trong mắt hai người đủ để đóng băng thiên địa ba thước.

Trong đầu một mảnh hỗn độn, một phen triền đầu vừa rồi, lương đại yêu ma danh chấn thiên hạ lần đầu mất đi lý trí!

Yêu diễm như hắn, hoặc hồng khiến hắn hoảng loạn, cuồng nộ như Tu La. . .

Mị hoặc như hấn, yêu tử khiến hấn ràng buộc vướng bận, lần đầu tiên sợ hãi mất đi. . .

Lộng Nguyệt một phe bóp chặt cổ Cô Tuyết, đẩy hấn vào một gốc cây, trong lòng lửa giận thiêu đốt, thanh âm rống to gần như điên cuồng: “Người muốn chết có phải không? Người đã muốn chết như thế sao không sớm một chút đi tìm chết?! Ta cảnh cáo người, lần sau còn dám làm chuyện ngu xuẩn như vậy, bổn tọa lập tức thành toàn người đi chết! Rõ chưa?!”

Hồng mâu lãnh quang chợt hiện, Cô Tuyết đẩy mạnh Lộng Nguyệt, hung hăng giật lấy vạt áo của hấn, giọng nói tàn nhẫn quyết tuyệt phun ra: “Tên hỗn trướng người không chỉ ngu ngốc, người là người điên! Đáng lẽ nên sớm giết chết kẻ điên như người, người muốn điên đến nơi khác mà điên! Muốn chết cũng đừng chết trước mặt ta!”

“Ta là người điên thì thế nào? Ta Lộng Nguyệt đã điên từ lâu rồi!” Khí tức lạnh lẽo từ trong tử mâu phóng xuất, cơn thịnh nộ cuồng lệ đang rít gào trong đôi mắt yêu dã.

“Ta làm chuyện ngu xuẩn thì thế nào? Ta Hách Liên Cô Tuyết thích thế, người dựa vào cái gì mà quản ta?!” Lửa giận bùng cháy trong hồng mâu, tựa như băng hạ liệt diễm, hùng hực không ngừng.

“Người nói ta dựa vào cái gì?!”

Vừa dứt lời, khuôn mặt tuyệt mỹ của Cô Tuyết liền trúng một chưởng của Lộng Nguyệt đang trong cơn giận dữ, tiếng vang thanh thúy quanh quẩn khắp núi rừng.

Cô Tuyết cắn chặt môi, hồng mâu như muốn phun ra liệt hỏa, hấn vừa mới vùng tay chuẩn bị đánh trả đối phương, một cánh tay nháy mắt vòng qua thắt lưng hấn, gắt gao ôm hấn vào ngực.

Ngay sau đó, từng nụ hôn phô thiên cái địa hung hăng phủ lên cánh môi Cô Tuyết. . .

72. Chương 72: Tâm Chi Phách Ái (hạ)

Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt Cô Tuyết, đầu lưỡi thô bạo tách mở hai hàm răng, cuốn lấy chiếc lưỡi bởi vì tức giận mà kháng cự, điên cuồng truy đuổi vờn quanh.

Lúc này Lộng Nguyệt đã quên hết thảy, chỉ còn mãnh liệt đi xâm lược! Thâm nhập vào! Đi chiếm hữu! Đi đoạt lấy!

Hấn thật sự điên rồi.

Gặm liếm, cắn xé, dùng nụ hôn nóng rực lưu lại người trước mặt, giống như e sợ người ấy ngay sau đó sẽ biến mất trước mặt hấn, ngay sau đó sẽ không nhìn đến hấn.

Vừa rồi trong lúc triền đầu, khi Lộng Nguyệt chứng kiến người kia phóng thích hết thảy năng lượng bảo vệ mình, hận không thể lập tức đưa hấn chà đạp trong thân thể, hung hăng trừng phạt hấn, hung hăng ôm hấn, hung hăng hôn hấn.

Thật là một yêu nghiệt khiến người ta lo lắng.

Thật là một gia hỏa ngu ngốc khiến người ta đau lòng.

Thật là một tên ngốc tử khiến người ta vĩnh viễn cũng yêu không đủ.

Chẳng lẽ gia hỏa này không biết đám ngân châm đáng hận đó là bắn về phía hấn sao?

Đầu lưỡi ngang ngược tiến quân thần tốc, Lộng Nguyệt đã bắt chắp người trước mặt có sinh khí hay không, có kháng cự hay không, chỉ là vì hiện tại, hấn thật sự chờ không được.

Lộng Nguyệt bỗng nhiên cảm giác, có thể gắt gao ôm hấn như vậy, có thể không kiêng nể gì hôn hấn như thế này, có thể nhìn hấn thật sâu, cho dù thiên địa hủy diệt cũng vui vẻ chịu đựng! Cho dù ngay sau đó chết đi cũng không hối tiếc!

Cô Tuyết, ta Lộng Nguyệt nguyện ý vì người mà điên cuồng cả đời, người có biết?

Cô Tuyết, người nguyện ý theo ta cùng nhau điên cuồng cả đời sao?

Cô Tuyết, người sẽ yêu một kẻ điên như ta cả đời sao?

Hồ hấp đều bị yêu tà nam tử trước mặt đoạt đi, hương sen yêu diễm lan tỏa trên gương mặt hồng y nam tử, bao phủ một tầng mê ly.

Cô Tuyết mạnh mẽ đẩy ra Lộng Nguyệt, hơi chút thở dốc, nhãn mâu yêu hồng thoáng hiện một tia lãnh ý.

Trong lãnh ý, thăm thấu tình ý chính hắn cũng không phát hiện.

Lộng Nguyệt hí mắt nhìn hắn, ý cười tà tứ nổi lên, mang theo một tia thỏa mãn cùng đắc ý xấu xa.

Ngón tay thon dài của Cô Tuyết hung hăng đâm chọc ***g ngực Lộng Nguyệt, lạnh giọng nói, “Cảnh cáo người một lần cuối cùng, đừng có chọc ta!”

Hồng bào vung lên, như một áng mây đỏ lướt nhanh, tiêu thất dưới chân trời dần tối.

Biến mất nhanh như vậy, phảng phất tránh né thứ gì.

Lộng Nguyệt liếc đi ý cười, hắn xoay người nhìn về phía bụi đất mờ nhạt xa xa, tử mâu thâm u như vực sâu.

Người trốn ở một nơi bí mật gần đó, có phải đang chuẩn bị hành động?

Nếu không xuất hiện, cũng đừng trách ta lật tung hang ổ của người!

Lộng Nguyệt khép lại hai mắt, khí tức ma đã lan tràn trong gió thật lâu vẫn không tiêu tan.

~*

~Ngạo Thần Cung, Hồng Phong Uyển.

Gió nhẹ phất qua, thổi lên hồng bào rũ trên thềm đá bạch ngọc của Hách Liên Cô Tuyết, hồng phong bay bay, nhưng không một chiếc lá nào đáp xuống thân.

Dung nhan yêu mỹ, băng hàn như tuyết.

Hắn ngốc? Y dám nói hắn ngốc? Yêu tinh kia rõ ràng so với hắn còn ngốc hơn!

Đối với gia hỏa vô liêm sỉ kia, Cô Tuyết thực không có biện pháp, từ khi dính vào y, tâm cho đến bây giờ không có khi nào an tĩnh.

Không thể kháng cự, không thể thoát khỏi, dần dần không thể khống chế, dần dần cùng y điên cuồng.

Hắn kháng cự nụ hôn của y, nhưng tâm lại chậm rãi bị khuất phục.

Trong Ngọc Phong Trai, khi Cô Tuyết chứng kiến y không chút do dự đẩy mình ra, không chút do dự đem toàn bộ phòng tuyến bảo hộ cho mình, hắn hận không thể lập tức đá văng y ra, không cho phép y tiếp tục nổi điên! Không cho phép y biến mất khỏi thế giới của hắn!

Cô Tuyết thật sợ hãi.

Thị huyết yêu ma bề nghệ thiên hạ, Hách Liên Cô Tuyết, lần đầu tiên sợ hãi mất đi.

Sợ đến mức, trái tim sẽ run rẩy, sẽ co rút, sẽ đau đớn.

Nếu có một ngày, trong thế giới của Cô Tuyết không còn y, nếu có một ngày, trong thế giới của Cô Tuyết không còn đôi mắt tử sắc yêu diễm kia, không còn những nụ hôn như mộng, hắn không dám tưởng tượng chính mình sẽ thành ra bộ dáng gì nữa.

Sẽ điên mất sao? Hay là. . .

Sống không nổi?

Hắn đã mất rất nhiều, những thứ từng mất đi chỉ mang đến cho Cô Tuyết cừu hận khó có thể xóa bỏ, nhưng nếu hắn mất người kia, tính mạng của hắn, nhất định sẽ hao mòn một chút cũng không thừa lại.

Chưa từng có người nào kích thích dục vọng muốn dùng tính mạng bảo hộ của Hách Liên Cô Tuyết, khiến một kẻ luôn lạnh lùng như hắn mất đi lý trí, càng không ai có thể trở thành tồn tại không thể thay thế chiếm cứ trái tim hắn.

Lộng Nguyệt là người đầu tiên.

Trước đây, Cô Tuyết cho rằng yêu thật nực cười, nhưng hiện tại, hắn cảm giác chính mình mới đáng cười nhất.

Bởi hắn đã vô pháp phân biệt, đó đến tội cùng có phải là yêu hay không.

Thật khôi hài, hắn lại vì một gia hỏa chết một vạn lần cũng không quá phẫn mà thất khống.

Thật khôi hài, hắn lại vì yêu tinh kia mà phẫn nộ, mà lo lắng, thậm chí điên cuồng, biến thành bất chấp lý lẽ, không thể tự kiềm chế.

Thật khôi hài, hắn lại vì tên vô liêm sỉ đó mà vương bận, mà trở nên tham lam.

Tham lam bờ ngực của hắn, tham lam nụ hôn của hắn, tham lam nhìn thấy hắn cười, cùng cặp tử mâu động lòng người nhất thế gian.

Đã đoạn tình, đã tuyệt ái, nhưng hôm nay lại còn có thể dính vào, thật là u mê không tỉnh ngộ a. . .

Lộng Nguyệt, ta Hách Liên Cô Tuyết sở dĩ bắt đầu biến xuẩn, bắt đầu biến điên, đều là vì ngươi! Bởi vì tên gia hỏa vô liêm sỉ ngươi! Bởi vì ngươi kẻ điên đáng hận! Đều là ngươi bức ta! Là ngươi bức ta!

Hồng y nam tử bàn tay vừa chuyển, hồng bào vung mạnh, bích thủy chột vọt lên, một đóa thủy hoa thật lớn bắn tung tóe ướt đầm hồng phong khắp vườn, đông lại thành băng, hồng mâu phủ đầy phẫn nộ.

Tuyết nhan như băng tuyết, con ngươi tựa liệt hỏa lại kết hợp hoàn mỹ như vậy, dưới bộ dáng tức giận đủ để mê hoặc sinh linh vạn vật.

“Cung chủ, thuộc hạ. . .”

“Cút”

Thanh âm tràn ngập nộ khí khiến Tập Phong chấn động, rốt cuộc là chuyện gì làm cho cung chủ luôn bình tĩnh trấn định không thể khống chế?

Hách Liên Cô Tuyết hít sâu một hơi, liếm đi tâm tình của mình, bình ổn hơi thở trong lòng ngực đang không ngừng phập phồng.

“Trở về!” Tập Phong vừa muốn rời đi liền bị một thanh âm lãnh liệt gọi lại.

Cô Tuyết trầm tư giây lát, không khỏi nhớ tới một màn không thể tưởng tượng khi còn trong trướng trai.

Đường Môn sớm đã bị Nhật Nguyệt Giáo tiêu diệt, Bạo vũ lê hoa châm kia từ đâu mà đến?

Trong Ngọc Phong Trai, người tập kích hắn là ai?

Kẻ mang đi Mạt nhi, nhất định biết được sự tình về Băng thiên hỏa liên, vậy cái chết của Ngọc Thanh Nhiễm. . .

Ngọc Thanh Nhiễm là người phương nào?

Hồng mâu yêu dị lóe lên, Hách Liên Cô Tuyết lấy xuống chiếc túi gấm đeo bên hông, khéo môi vạch nên một đường cong lãnh mị.

Lựa thêu kim ti, bên trong là thứ duy nhất chứng minh một nữ nhân từng xuất hiện trên thế gian này.

“Đi thăm dò thân phận của Ngọc Thanh Nhiễm, chỉ cần có manh mối lập tức trở về bẩm báo!”

Tập Phong vừa muốn ly khai, một giọng nói lạnh lùng lại truyền đến, “Không được dă thảo kinh xà, hơn nữa không thể để Lộng Nguyệt phát hiện hành tung!”

73. Chương 73: Huyết Phong Lâm • Triền

(triền: quần) Tối thiểu gia đi đú với bạn, up sớm xD

Huyết Phong Lâm, thanh lãnh vô bì, như thể ngăn cách nhân gian khói lửa, thê lương hiu quạnh khiến người ta tâm sinh khiếp đảm.

Một tòa mộ phần, ngày đêm làm bạn cùng cô tịch, năm tháng qua đi vẫn không mất vẻ tiêu điều vắng lặng.

Lá phong bay múa xoay quanh, lơ lửng dập dờn mãi không rơi. Cảnh tượng đổ nát hoang phế loang lổ dấu vết thời gian, thân ảnh kiệt ngạo đứng giữa huyết phong đầy trời tản mát tịch liêu cùng bi thương.

Một bạch y nam tử đứng trước mộ phần, tử phát tán loạn, dung nhan tuấn mỹ yêu diễm như trích tiên ngoài chín tầng trời, tuyệt thế phong hoa.

“Không nghĩ tới đi, nữ nhân kia còn sống.” Lộng Nguyệt cười khê, “Ta cũng không nghĩ tới.”

Hắn vỗ nhẹ lên thạch bi, giọng nói trầm thấp: “Nàng vốn không nên tiếp tục sống sót, dường như có người cùng ý tưởng với ta, chẳng qua mục đích bất đồng mà thôi.”

Gió lạnh nổi lên, nhưng không thể thổi bay làn sương trắng tịch mịch phủ trên tòa cô phần.

“Có nàng bồi người cũng tốt.”

Lộng Nguyệt lục lợi bên hông, tử mâu chột trầm xuống.

Túi gấm đâu?

Bỗng nhiên, đồng tử đang co lại giãn ra, quang mang chột lóe, khóe môi cong lên một mạt tiếu ý tà mị.

Nhất định nằm trong tay yêu nghiệt kia.

Bạch y bào bị gió thổi tung, tử mâu hiện lên lưu quang trong suốt, tựa đóa la lan tuyết mị tồn tại cùng thương thiên, chìm nổi trong hồng trần ngàn năm cuộn sóng, như làn khói lơ dềnh trôi giạt khắp nơi.

“Người nói ta có phải tội ác ngập trời hay không?” Tiểu dung yêu đã nổi lên, phảng phất ánh dương quang lụi tắt trong băng tuyết, mang theo nhàn nhạt tự giễu.

“Lúc ấy ta thật sự điên rồi, lại đánh hắn. . .”

“Gia hỏa quật cường đó, ai khiến hắn nổi giận với ta, người nói có phải không?”

Phượng mâu xinh đẹp phóng xuất quang mang như ngọc lưu ly.

“Bộ dáng hắn bị ta hôn, thần tình phần nộ thật là khả ái.”

Lộng Nguyệt nửa ngồi trước tòa cô mộ, ghé sát vào tấm thạch bi lạnh lẽo, phảng phất chạm lên gương mặt một người, nhẹ giọng nói: “Hôm nay ta chính là muốn cho ngươi biết, hắn sớm đã yêu ta, chẳng qua không thừa nhận mà thôi.”

Thanh âm tựa như thanh tuyến mang theo nhàn nhạt khiêu khích cùng khinh miệt.

“Ta nói rồi, trong thiên hạ này, chỉ cần là người ta muốn, là thứ ta thích, không gì không thể chiếm được!”

“Cho nên lời độc thệ của ngươi với ta mà nói căn bản không chút tác dụng.”

“Ta đã phát thệ trước mặt ngươi, nhưng không lừa được lòng mình.”

“Thiên địa quỷ thần có thể làm khó dễ được ta?”

“Ngươi ngay cả quỷ cũng không tính, càng không thể ngăn cản ta.”

“Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính người, ai bảo người cho ta sinh mệnh.”

“Ta nghĩ người hiện tại nhất định hối hận vạn phần, sinh ra một nhi tử chấp mê không tỉnh ngộ như ta.”

“Người cho ai sinh mệnh không cho, cố tình cho Lộng Nguyệt ta.”

“Một khi đã như vậy, người không thể oán ta.”

“Thế gian này có Lộng Nguyệt, là bất hạnh của người, càng là bất hạnh của người trong thiên hạ.”

“ . . . ”

“Bởi vì sinh mệnh của Lộng Nguyệt ta nhất định chỉ dùng để yêu hấn! Ai dám ngăn cản, chỉ có hủy diệt!”

“Người chờ xem, chờ đến khi thế gian này không còn ai yêu Hách Liên Cô Tuyết hấn, oán khí của người có thể tiêu tan.”

“Phỏng chừng khi đó, thiên hạ cũng thái bình.”

“ . . . ”

“Bất quá ta nghĩ bất hạnh của người vẫn còn dài dài.”

“Bởi cả đời này của ta, chỉ sợ là yêu không đủ.”

“ . . . ”

Lộng Nguyệt đứng dậy, huyết phong đầy trời như pháo hoa trong mộng, bạch y bào thuần tịnh không nhiễm bụi trần.

Trong đầu quanh quẩn thật lâu tiếng rống giận dữ của một bạch phát nam nhân:

Nguyệt nhi, người phải thề trước bia mộ của cha người, chỉ cần ẩn ký một ngày không xóa đi, suốt cuộc đời này người không thể cùng hấn có gì ràng buộc, nếu không ắt gặp phải thiên phạt, vĩnh viễn trụ nhập ác quỷ chi đạo không được luân hồi siêu sinh!

. . .

Lộng Nguyệt cười chế nhạo, khoe môi vạch nên một đường cong tà mị đầy trào phúng.

Sư phụ, xem ra máu của ngài vẫn không có tác dụng a. . .

Bạch y nam tử dứt khoát rời đi, lưu lại sau lưng khung cảnh hoang tàn ai thương.

“Giáo chủ.” Phong Hành Vô Lệ đã cung kính chờ ngoài bìa rừng.

Lộng Nguyệt như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn Vô Lệ, chuyện của Phong Hành Vô Lệ và Vô Nhai, trong lòng hấn rõ ràng, chẳng qua không muốn hỏi đến.

“Người đã mang ra.”

Tử mâu nheo lại: “Tuyệt Ảnh đâu?”

“Ở mật thất của Phong Long Đường.”

“Đưa hấn đến Tử Vân Đình.”

~*

~“Cung chủ.”

Một góc hồng bào hơi lay động, Hách Liên Cô Tuyết ngẩng nhìn hồ nước xa xa, hồng mâu diễm liễm không chút gợn sóng, “Chuyện gì?”

“Không thấy Dạ Phi Yến.”

Hồng y nam tử cả kinh, vân mi cau lại, “Tuyệt Ảnh đâu?”

“Môn chủ cũng không thấy.”

Hừ! Không thấy sao?

Hộ vệ sợ hãi cảm nhận khí tức băng lãnh tuyệt trần ra chung quanh, trong lòng không khỏi run rẩy, “Cung, cung chủ, thuộc hạ lập tức đi điều tra.”

“Gấp cái gì!”

Hách Liên Cô Tuyết xua tay, ý bảo hộ vệ lui ra, hẳn hiện tại không cần suy nghĩ cũng biết chuyện tốt này là do ai làm.

Kỳ thực, Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết đều xếp nội tuyến vào trong ma cung của đối phương, nếu Lộng Nguyệt muốn mang đi Dạ Phi Yến cũng không phải việc gì khó. (nội tuyến: gián điệp)

Nhưng tại sao y muốn Tuyết Ảnh?

Chẳng lẽ y đã biết thân phận của Tuyết Ảnh?

Cô Tuyết rũ mắt, cười lãnh mị, mặc kệ là vì sao, không thể để Tuyết Ảnh ở Nhật Nguyệt Giáo.

Hắn nắm nghía túi gấm trong tay, thần sắc lãnh đạm, đáy mắt lưu động quang mang kỳ dị.

74. Chương 74: Tuyết Ảnh • Mị Đồng

Trong mật thất tối đen, ba mặt đều là khoảng không, ánh nến hơi chút lay động.

Một hắc y nam tử ngồi bên ngọn đèn, ánh nến ám trầm nhuộm lên băng điều diện cụ một mảnh mờ nhạt, một luồng bạch phát trên trán băng hàn như tuyết.

Giang hồ nhân sĩ đều biết, Âm Môn thủ lĩnh của Ngạo Thần Cung, Âm tòa thần bí nhất dưới tay Hách Liên Cô Tuyết – Tuyết Ảnh, băng điều diện cụ che mặt, không bao giờ lấy diện mạo thực sự gặp người.

Nhưng mặt nạ chỉ che khuất đôi mắt của hắn, chiếc cằm nhọn cùng cánh môi mỏng như đao kia, không thể nghi ngờ càng làm tăng thêm khát vọng muốn nhìn trộm của vô số người.

Hắn tựa như cơn ác mộng trong chốn giang hồ, như quỷ, như ma, như băng, như ảnh, phẳng phất không tồn tại trên thế gian, lại giết người vô hình.

.

Dạ Phi Yến ước chừng nhìn hắc y nam tử chăm chú suốt hai canh giờ, Tuyết Ảnh tĩnh tọa ở chỗ kia, thân hình thon dài lãnh tuấn chưa từng di động nửa tấc.

Quả thật là tòa băng sơn!

Dạ Phi Yến đi đến trước mặt Tuyết Ảnh, cẩn thận đánh giá hắn, bản tính trêu đùa lộ ra, “Tuyết Ảnh đại ca, thật sự là phong thủy luân chuyển a, người nói có phải không?”

Tuyết Ảnh không đáp.

“Có đói bụng hay không a Tuyết Ảnh đại ca?”

Tuyết Ảnh vẫn im lặng.

Dạ Phi Yến nhìn chằm chằm băng điều diện cụ trên mặt Tuyết Ảnh, nội tâm giao chiến ngàn vạn lần, lòng hiếu kỳ như dã thú gào thét.

Sau trường mặt nạ này, che giấu một gương mặt như thế nào?

“Vì sao mang mặt nạ?”

“Hay là mặt người xấu đến mức không thể gặp người?”

“Người mà không nói lời nào, ta sẽ lật mặt nạ của người!”

Cùng tòa băng sơn này nói chuyện thật sự lãng phí nước bọt lãng phí cảm tình lãng phí thời gian, Dạ Phi Yến dứt khoát hoặc là không làm, đã làm là làm đến cùng, vừa định vạch ra tấm mặt nạ, giọng nói lạnh lẽo lập tức ngăn trở hắn.

“Đừng chạm!”

Dạ Phi Yến cứng đờ, trái tim bùm bùm nhảy lên, hắn vẫn có chút khủng hoảng.

Đúng lúc đó, một lam y nam tử đi tới, cương đao tinh thuần lạnh lẽo lóa mắt.

“Tuyệt Ảnh, giáo chủ cho mời.”

Dạ Phi Yến xoay người, phượng nhãn xẹt qua một tia kinh ngạc, hắn chợt nhớ tới lam y nam tử ở Ngạo Thần Cung.

Trách không được cảm thấy quen mắt, dung mạo của Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai quả thực có điểm tương tự.

Tuyệt Ảnh đứng dậy, bóng lưng quý mị làm người ta không rét mà run.

“Tại sao hắn không phản kháng?” Dạ Phi Yến đến bên cạnh Phong Hành Vô Lệ. Tuyệt Ảnh thân là Âm tòa khiến người trong võ lâm nghe tin đã sợ mất mật, khinh công lại nhất tuyệt, nếu muốn đào tẩu thần không biết quý không hay cũng không phải việc khó, nhưng hiện tại hắn im lặng như thế, hành động đích xác có chút quỷ dị.

“Trúng Chích phong tán, người cho rằng hắn có năng lực sao?” Phong Hành Vô Lệ lạnh lùng để lại một câu, không hề phí lời cùng Dạ Phi Yến.

Chích phong tán?

Sớm biết Tuyệt Ảnh trúng Chích phong tán, vừa rồi nên xóc lên mặt nạ của hắn, lúc đó hắn muốn phản kháng cũng không được!

Dạ Phi Yến trong lòng thầm cười trộm, không hổ là Yêu Nguyệt a, dùng Chích phong tán trói buộc một tòa băng sơn, loại ám chiêu này người vậy mà cũng nghĩ ra.

~*

~Tử Vân Đình, lớp ngói lưu ly lấp lóe lưu quang màu tím nhạt.

Hoàng hôn khiến băng điêu diện cụ càng thêm nổi bật, sắc lạnh lấp lánh, hắc sam phản phật vũ động, khí tức quý mị làm người ta khiếp đảm.

Mấy chục danh hộ vệ quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt nghiêm cẩn giống như đang chờ đợi thần minh trong lòng, chỉ có hắc y nam tử lặng lẽ đứng đó, lại khiến người ta không dám tiếp cận.

“Tuyệt Ảnh, nơi này không phải Ngạo Thần Cung, hy vọng người có thể tôn kính một chút!” Phi Ứng Đường phó đường chủ Tư Không Viêm nói.

Trầm mặc thật lâu sau, Tuyệt Ảnh lạnh giọng, “Tôn kính thế nào?”

Tư Không Viêm cười âm hiểm, chỉ vào mấy chục danh hộ vệ chung quanh Tử Vân Đình, “Giống như bọn chúng.”

Trước đây, Tuyệt Ảnh ở Phượng Hoàng sơn trang giết chết Phi Ứng Đường đường chủ Lăng Lung không chút e dè, phó đường chủ Tư Không Viêm vẫn ghi hận trong lòng, nhưng bởi Tuyệt Ảnh luôn bí hiểm khó dò, Lộ Nguyệt cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ, việc báo thù đành tạm hoãn.

Lúc này, Tuyệt Ảnh thân trúng Chích phong tán, là thời cơ tốt để Tư Không Viêm bình ổn phần hận.

“Chỉ là quý xuống, khó xử như vậy sao?” Tư Không Viêm cười lạnh châm chọc.

Thanh âm băng hàn mà cứng nhắc từ cánh môi mỏng tràn ra: “Ta Tuyết Ảnh, chỉ quỳ trước Ngạo Thần Cung chủ.”

“Nếu đã rơi vào tay giáo chủ chúng ta, không cho phép người càn rỡ! Âm Môn chủ, người cũng đừng rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt!”

Bỗng nhiên, từ bốn phía Tử Vân Đình bay vút ra tám sợi xích sắt, phân biệt cuốn lấy song cước tứ chi Tuyết Ảnh, mạnh mẽ chế trụ thân thể hắn, tử đằng trường mạn phóng xuất sát khí chấn động chung quanh.

Tuyết Ảnh vẫn không nhúc nhích, không chút sợ hãi.

Nếu trúng Chích phong tán, không nên có nội lực mới đúng.

Không đợi Tư Không Viêm kịp phản ứng, chỉ thấy một luồng bạch phát của Tuyết Ảnh nháy mắt tán loạn nổi bật trong đám tóc đen, theo gió vũ động cổ găng kiềm nén nội khí trong lòng.

“Tuyết Ảnh, khuyên người tốt nhất không nên ngưng tụ bách hải chi khí, nếu không thương thân chính là người!”

Tuyết Ảnh không chút để ý, toàn thân hắn vừa chuyển, vùng khỏi tám sợi xích sắt, tiếng dây xích càn cạch rơi trên mặt đất, bốc lên bụi mù.

“Làm càn! Người tới, bắt hắn cho ta.”

Băng điều diện cụ rét lạnh khiến người ta sợ hãi.

Lúc này, Tuyết Ảnh bỗng nhiên xoay người hướng phía Đông quỳ xuống đất, từ sau thắt lưng rút ra một thanh đoản kiếm màu xanh, cổ tay vừa chuyển đặt ngay tâm khẩu.

“Tuyết Ảnh thân là tòa sử của cung chủ, tuyệt không thể làm tù binh, hiện tại chỉ có thể tự vận, thỉnh cung chủ tha thứ!”

Vừa dứt lời, đoản kiếm xanh biếc như thu thủy liền hướng trái tim đâm tới.

“Dừng tay ” Dạ Phi Yến kinh hoảng hô lớn.

Cùng lúc đó, một quang sáng tử sắc yêu dã nháy mắt bay đến, đánh rơi đoản kiếm.

Dạ Phi Yến thở dài một hơi, bỗng nhiên nghĩ nghĩ có chút không thích hợp.

A? Ta hồi hộp vì tòa băng sơn kia làm gì?

Đám hộ vệ nhìn đến bóng dáng tuần mỹ yêu diễm trong đình kia, đều quỳ xuống đất cùng hô lớn: “Giáo chủ ”

Bạch bào phản phật lay động, giọng nói biểng nhác mà không mất lực lượng vang lên: “Tư Không Viêm, bốn tọa nói qua bao nhiêu lần, chuyện của Lăng Lung không cần nhắc lại, người hà tất phải cố chấp như vậy?”

“Giáo chủ, thuộc hạ chỉ là. . .” Tư Không Viêm cắn chặt môi, hồi lâu phun ra: “Không cam lòng.”

“Không cam lòng?” Lộng Nguyệt bước ra khỏi lương đình, nhìn xuống Tư Không Viêm đang cung kính quỳ dưới đất, tử mâu thâm trầm: “Bốn tọa nhắc nhở người một câu, người sẽ vì cái không cam lòng của người mà trả giá đại giới.”

Thanh âm bình đạm như thanh tuyên đổ xuống khe núi, lại không có chút đồng tình. (tuyên: suối)

Tư Không Viêm rốt cuộc thu hết can đảm hỏi: “Giáo chủ cho rằng, thuộc hạ không thể chiến thắng Tuyết Ảnh?”

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, lạnh nhạt phun ra, “Đương nhiên.”

Ngay sau đó, không đợi Tuyết Ảnh kịp phản ứng, một đạo bạch mang không người dự liệu từ trong bàn tay Lộng Nguyệt bắn ra, phá vỡ mặt nạ của hắn.

Mọi người cả kinh.

Dạ Phi Yến trừng lớn hai mắt.

Đó là một trương dung nhan như thế nào?

Có lẽ không tuyệt diệu như Hách Liên Cô Tuyết, không yêu dã như Lộng Nguyệt, có lẽ không như bọn họ điên đảo chúng sinh, nhưng dung mạo tuấn tú tuyệt trần này khiến chúng nhân đã xem qua đều khó quên.

Song khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là đôi mắt kia.

Mắt trái đen thẫm như bóng đêm, mà mắt phải một màu tràm lam tựa đại dương sâu thẳm.

Tà dị như thế, chói mắt như thế.

“Đừng nhìn hai mắt hần.” Thanh âm biêng nhác từ tính lại vang lên, như cố ý nhắc nhở điều gì.

Con người quỷ mị kia, trừ bỏ Lộng Nguyệt ở ngoài, cơ hồ khiến mọi người ngây ngốc.

“Bổn tọa nhắc lại một lần nữa, đừng nhìn vào mắt hần!”

Đám hộ vệ rút cuộc cũng dứt ra tầm mắt, không hiểu tại sao, khi bọn hần nhìn đến sắc thái kỳ dị mà cặp mắt kia phóng xuất, như thể bị hạ nguyên rửa, không thể hoạt động, không thể kháng cự, rõ ràng bị giam cầm.

Đây chính là nguyên do hần mang mặt nạ sao? Có lẽ bất luận kẻ nào nhìn thấy đều sẽ đắm chìm vào trong sắc thái quỷ dị đó.

Tuyệt Ảnh không nhìn bất kỳ ai, bởi đôi mắt của hần chính là cấm kỵ cả đời.

Cấm kỵ bị nguyên rửa.

Đúng vậy, hần mang theo oán niệm nguyên rửa cùng cặp mắt bị khinh thường đi vào thế gian này.

“Đều lui ra.”

Mọi người đều thối lui, mà Dạ Phi Yến vẫn như trước nhìn chăm chú vào đôi mắt kỳ dị kia không thể tự kiềm chế.

Lộng Nguyệt bước đến trước mặt Tuyệt Ảnh, tà mị cười khê, không chút kiêng kỵ cặp mắt của hần, “Bổn tọa muốn hỏi Ấm Môn chủ một sự kiện.”

Tuyệt Ảnh rũ mâu, chỉ trầm mặc.

Hai ngón tay Lộng Nguyệt kẹp một căn ngân châm, bạch quang lãnh liệt lướt qua tầm mắt Tuyệt Ảnh.

“Nhận ra không?”

Mi vũ thanh lãnh chau lại, Tuyệt Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, hai tròng mắt kỳ dị càng thêm huyền lệ.

Bạo vũ lê hoa châm. . .

“Kỳ quái sao?” Lộng Nguyệt gắt gao nhìn chăm chú thần sắc Tuyệt Ảnh, tử mâu híp lại, “Ấm khí độc nhất vô nhị của Thực Trung Đường Môn, năm năm trước đã bị hủy, hôm nay còn có người sử dụng.”

“Không có khả năng!” Tuyệt Ảnh dứt khoát bác bỏ.

Về mặt Lộng Nguyệt không thay đổi, phương mâu hẹp dài thập phần tà mị, “Bổn tọa muốn nói cho người, năm đó tám trăm cỗ thi thể của Thực Trung Đường Môn, bổn tọa chỉ tìm được bảy trăm chín mươi chín.”

Lộng Nguyệt ý cười càng thêm sâu sắc, nhẹ nhàng kể lại một quá khứ phủ bụi đã lâu.

“Mười mấy năm trước, Đường Môn tổ sư Đường Ngao có tam đại quan môn đệ tử, một người trong đó am hiểu nhất sử dụng ám khí lạnh, rất được thưởng thức, về sau Đường Ngao đem phương pháp chế tạo Đường Môn ám khí tổ truyền Bạo vũ lê hoa châm truyền thụ cho hần.”

“Sau đó, tên đệ tử kia đã yêu một thiếu niên. . . Một thiếu niên có đôi mắt kỳ dị bị nguyên rửa.”

Tuyệt Ảnh toàn thân chấn động, thiếu chút nữa không đứng vững, hần hơi khép hai mắt, đôi tay run rẩy.

“Hắn phạm vào cấm kỵ, bị võ lâm chính đạo phỉ nhổ, dựa theo Đường Môn pháp quy phải thụ cực hình, trước mặt giang hồ nhân sĩ dùng ngân châm phong thi.”

“Nhưng Đường Ngao chung quy vẫn không nỡ, bí mật thả tên đệ tử kia, tìm một người khác di hoa tiếp mộc, đem phong thi giấu diếm giang hồ nhân sĩ. Hắn bị võ lâm xóa tên, không một ai nguyện ý nhắc tới.”

“Không lâu sau đó, một danh hào khiến võ lâm vừa nghe đã sợ mất mật xuất hiện.”

Lộng Nguyệt ánh mắt lạnh lùng, “Đại Ám Hà Cung đệ nhị thần sử Mị Vũ, am hiểu độc khí, nhất là, Bạo vũ lê hoa châm. Từ đó về sau hắn bắt đầu điên cuồng trả thù võ lâm chính đạo, song không ai nghĩ đến hắn chính là đại đệ tử Đường Môn năm xưa.”

“Hắn đã chết!” Tuyệt Ảnh cắn chặt môi, giọng nói lạnh như băng khẽ run rẩy, “Ta tự tay mai táng hắn.”

Không cần nhắc đến Mị Vũ, hắn đã chết, thật sự đã chết, hắn tuyệt đối không thể còn sống, tuyệt đối không thể!

“Mị Đồng!”

Thanh âm lãnh lệ khí phách của Lộng Nguyệt chợt vang lên, làm chấn kinh Dạ Phi Yến đang đứng một bên. Mị Đồng ?! Đại Ám Hà Cung ?!

Dạ Phi Yến quả thực cứng đờ, “Giáo chủ, người, người mới vừa nói hắn, hắn là. . .”

Lộng Nguyệt khéo môi khẽ cong, “Đại Ám Hà Cung, đệ nhất thần sử!”

Dạ Phi Yến giật mình sửng sốt hồi lâu, bộ dáng bất khả tư nghị nhìn hắc y nam tử trước mặt.

Tuyệt Ảnh, cư nhiên là Mị Đồng!

75. Chương 75: Mị Đồng Là Ai?

Cách đây mười lăm năm, thiên hạ truyền lưu ‘Nhân gian tam bá, địa quỷ ám hà’.

Đại Ám Hà Cung, tà giáo tổ chức thần bí nhất uy phách võ lâm mười lăm năm trước.

Năm ấy, vào thời điểm thiên hạ bá chủ Hách Liên Thiên và Nam Cung Liệt đại thế đã mất, tổ chức từng khuynh đảo thiên hạ không may chung quy vẫn bị Thiên Địa Minh minh chủ Tư Đồ Phách tiêu diệt, từ nay về sau bật vô âm tín.

Dưới trướng giáo vương Đại Ám Hà Cung, nổi danh nhất chính là ‘Ngũ thần tử’.

Trong Đồng, Vũ, Thủy, Hỏa, Âm; Mị Vũ, Mị Thủy, Mị Hỏa, Mị Âm đều khiến võ lâm nhân sĩ nghe danh đã sợ mất mật, mà Mị Đồng là một tồn tại như lệ quỷ, thân là người đứng đầu Ngũ thần tử, lại thần bí như ác mộng.

Đại Ám Hà Cung năm đó, Mị Đồng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, cũng là tâm phúc được Ám Hà giáo vương sủng ái nhất, không ai gặp qua chân diện mục của hắn, nhưng không người nào không vì hai chữ ‘Mị Đồng’ mà biến sắc.

Bởi ánh mắt của Mị Đồng, chính là hung khí giết người tối nhiếp nhân.

Có người nói, đôi mắt Mị Đồng là ‘Tà ác chi nhãn’ bị Quỷ vực nguyên rửa, phàm là người gặp qua đôi mắt đó đều bị vận mệnh nguyên rửa cả đời, yêu đồng nhiếp hồn vĩnh viễn không thể luân hồi.

Song vào đêm Đại Ám Hà Cung bị hủy, Mị Đồng táng thân trong biển lửa, nghe nói đôi mắt của Mị Đồng đã bị lấy đi, thi thể thành tro cốt, không còn có thể nguyên rửa thể nhân, mọi người mới dần an tâm.

Đêm hôm đó, bốn người còn lại trong Ngũ thần tử không biết đi đâu, từ nay về sau không người nghe đến.

Qua nhiều năm, Nhật Nguyệt Giáo cùng Ngạo Thần Cung quật khởi mới bắt đầu truyền lưu một câu khác ‘Nhân gian song ma, địa quỷ vô hà’.

Bởi vì Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết đủ để làm một Đại Âm Hà thứ hai, mà Âm Hà năm đó đã thành ký ức.

Lộng Nguyệt nhìn chăm chú đôi mắt Tuyết Ảnh, tử mâu lấp lóe: “Tuyết Ảnh, nhìn ta!”

Tuyết Ảnh không nâng mắt, cố gắng bình ổn tình tự đang không ngừng phập phồng, nhãn thần lạnh lùng, “Người không sợ bị nguyên rửa sao?”

“A. . .” Lộng Nguyệt đẩy lên cằm Tuyết Ảnh, khiến hắn ngẩng đầu cùng mình đối diện, cười tà đầy châm chọc: “Bổn tọa không tin thiên địa, không tin quỷ thần, chẳng lẽ lại tin một lời nguyên rửa khô hải hay sao?!”

Tuyết Ảnh nhìn cặp tử mâu yêu dã tà khí kia, không khỏi ngáy người.

Bên trong con người tử sắc là quang mang ngạo thị thiên hạ nhìn xuống chúng sinh, lại thâm thúy không lưu luyến cõi trần, độc lập thế gian, ngạo nhiên bề ngễ.

Hắn giống như vương giả trời sinh thống trị thế gian, chi phối toàn bộ bá chủ. Phiêu nhiên độc lập, chói mắt chúng nhân, song hành cùng thượng thiên, là truyền kỳ vĩnh viễn không thể vượt qua.

Tuyết Ảnh vẫn còn nhớ rõ, năm đó có một hồng y thiếu niên đã đến trước mặt hắn, nói một câu đồng dạng

Ta không tin thiên địa quỷ thần, càng không tin một lời đồn đại nguyên rửa nực cười như vậy!

Hồng mâu cùng tử mâu giống nhau, khí phách mà kiên định, lẫm liệt không xem ai vào mắt.

“Cung chủ của ngươi để ý sao?” Lộng Nguyệt thản nhiên nói: “Bổn tọa nghĩ, nếu cung chủ của ngươi để tâm lời nguyên rửa đó sẽ không giữ người bên người nhiều năm như vậy, giúp người che giấu tung tích tránh né giang hồ báo thù, phải không?”

Lộng Nguyệt chăm chú nhìn hắn, “Huống chi, một cặp mắt mỹ lệ động lòng người như thế, sao có thể là nguyên rửa?”

Hai mắt Tuyết Ảnh phóng xuất lưu quang đẹp mắt, tối đen như mực dạ, thâm lam như hạo hải. (mặc: mực, hạo: rộng lớn)

Những lời này. . . thật quen thuộc. . . phảng phất ngày hôm qua.

~*

~Một vầng trăng quạnh hiu cô tịch, một khúc địch âm lạnh lùng trong trẻo, một đêm gió mạnh rít gào.

Trăng sáng treo trên không trung, lắng nghe tiếng địch sầu buồn tịch mịch vang vọng khắp khu rừng.

Dưới ánh trăng, Mị Đồng trọng thương tránh phía sau một gốc đào hoa thụ, thoi thóp hấp hối.

Tiếng địch đêm ấy, dập dờn trong gió, cũng tràn vào trong tâm Mị Đồng.

Sương trắng mịn mờ, mưa rơi lác đác, một mặt yêu hồng trong màn sương mù như ẩn như hiện, ngón tay đặt lên bạch ngọc địch, tiếng địch lưu luyến trong không gian, tịch mịch lắng đàng, tựa hỏa tựa băng.

Hết thấy đều thánh khiết như vậy, không nhiễm một tia hồng trần dơ bẩn.

Thân thể Mị Đồng di động kéo theo đám cây cỏ, phá vỡ đêm tối tĩnh lặng, một đôi mị nhãn thâm hồng quay lại.

Một khắc con người hỏa hồng kia nhìn thẳng vào hắn, Mị Đồng phản ứng theo bản năng che lấp song nhãn tà ác tội nghiệt của hắn.

Hết thấy đều theo tròng hỏa hoạn kia tan thành mây khói, không còn quá khứ, chẳng có tương lai, chỉ có nỗi tuyệt vọng cùng hồ hững với thế gian.

“Người bị thương?”

Hồng y thiếu niên cúi thấp người trước mặt hắn, không e dè nhìn hắn, thanh âm lạnh lùng không mang theo tình cảm.

“Đừng nhìn ta!” Mị Đồng nhắm lại đôi mắt, “Người sẽ bị nguyên rửa.”

Hắn vùng vẫy muốn thoát khỏi, lại bị lực đạo ngoan tuyệt chế trụ.

“Nguyên rửa?” Hồng y thiếu niên cười lạnh đầy trào phúng, “Người có năng lực nguyên rửa ta sao?”

“Mở mắt!” Thiếu niên so với Mị Đồng còn nhỏ tuổi hơn hung hăng nạt nộ, tà khí lãnh diễm.

Thanh âm khí phách không cho phép kháng cự.

Hắn nâng mâu đối diện đôi mắt thâm hồng kia, vừa muốn cúi đầu lảng tránh, lại bị một bàn tay lạnh lẽo ngăn cản.

Hồng y thiếu niên vuốt ve hai mắt hắn, nở nụ cười tuyệt mỹ, “Ánh mắt của người, là màu sắc khi đêm tối cùng ban mai giao hòa, động lòng người nhất thế gian, không ai có thể so sánh.”

Mị Đồng lớn lên trong tiếng mắng mỏ chửi rửa cay độc, Mị Đồng sau khi trải qua sinh ly tử biệt, khi đó lần đầu tiên nghe được thanh âm êm ái nhất thế gian.

Thanh âm như cứu chuộc linh hồn, mỹ lệ vô bì.

“Theo ta đi, ta có thể bảo vệ người.”

Lọn tóc hỏa hồng rũ xuống, như hình ảnh vĩnh viễn không thể xóa bỏ, để lại dấu vết thật sâu trong tâm Mị Đồng.

“Từ nay về sau, ta là chủ nhân của người.”

“Nhưng người phải nhớ kỹ, suốt cuộc đời này không được phản bội Hách Liên Cô Tuyết ta!”

Không cho phản bác, không được cự tuyệt, từ nay về sau, hắn xem hồng y thiếu niên như thần minh.

Mị Đồng vĩnh viễn nhớ rõ một đêm đó, thời điểm hắn tuyệt vọng nhất, có một hồng y thiếu niên như thiên thần buông xuống trước mặt hắn, ban cho hắn tân sinh mệnh.

Hắn không chút do dự đi theo hồng y thiếu niên, đem cuộc đời mình phụng hiến, từ nay Mị Đồng đã chết, chỉ Tuyết Ảnh còn sống.

~*

~“Bổn tọa muốn người nói thật, Mị Vũ thực sự đã chết?”

“Đúng vậy.”

Tử mâu thâm u như muốn thôn phệ hai mắt Tuyết Ảnh, lãnh ý âm trầm.

Bỗng nhiên, một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng vang vọng khắp Tử Vân Đình.

“Nhật Nguyệt Giáo chủ, người của Ngạo Thần Cung ta không tiện ở nơi này của người làm khách, không biết Lộng Nguyệt người có thể thả người hay không?”

Một mặt hồng ảnh yêu diễm, lặng lẽ đứng dưới ánh mặt trời, phong tư cao quý như liệt hỏa thiêu đốt, khiến người ta mục huyền thần mê. (mục huyền thần mê: mê muội xD)

“Cung chủ?” Tuyết Ảnh kinh ngạc, hắn không nghĩ tới chủ nhân lạnh lùng lại vì mình mà đặc biệt đến Nhật Nguyệt Giáo.

“Ừ, Hách Liên cung chủ thật đúng là quan tâm thuộc hạ của mình a, tới nhanh như vậy.” Lộng Nguyệt cười tà mị.

Dạ Phi Yến như phản xạ có điều kiện đứng phía sau Lộng Nguyệt, hẳn không muốn nhìn thấy độc hạt mỹ nhân, miễn cho có chuyện.

“Như nhau mà thôi, tử yến tử kia không phải cũng bị người cứu ra sao?”

Dạ Phi Yến mắng: con bà nó, độc mỹ nhân người mới đáng chết. (‘tử’ đầu tiên trong ‘tử yến tử’ là ‘chết’ xD)

“Hách Liên cung chủ, bốn tọa cũng không làm gì với thủ hạ của người, nhưng người lại. . .” Lộng Nguyệt đem Dạ Phi Yến từ phía sau túm ra, ngón tay thon dài lướt qua đường nét trên mặt hắn, thở dài, “Người xem, tra tấn người của bốn tọa thành ra cái dạng gì? Gãy đi mất một vòng.”

Dạ Phi Yến cảm thụ được Lộng Nguyệt chạm đến, nghe được lời nói ôn hòa, hốc mắt nóng lên, cảm động đến mức thật muốn hung hăng ôm lấy Lộng Nguyệt khóc rống một phen, nói ra những ủy khuất mình đã phải chịu đựng.

“Thật vậy sao?” Cô Tuyết giữ chặt cổ tay Tuyết Ảnh, hồng mâu co rút lại, hồi lâu phun ra: “Giải được.”

Lộng Nguyệt khoe môi cong lên: “Một lúc sau độc sẽ tự giải.”

Bạch ngọc địch trong tay Hách Liên Cô Tuyết nâng lên cầm Lộng Nguyệt, lãnh mâu như tuyết, “Không cần tiếp tục hỏi chuyện Tuyết Ảnh.”

Túi gấm treo ở đuôi bạch ngọc địch đung đưa trong gió, như cố ý lọt vào tử sắc mâu quang, mang theo vài phần khiêu khích cùng cảnh cáo.

Lộng Nguyệt rũ mắt, tiểu dung càng thêm tà mị, hắn bắt lấy túi gấm ở đuôi địch, nhướn mày, “Người cũng đừng thăm dò Ngọc Thanh Nhiễm.”

Tử mâu và hồng mâu phóng xuất lưu quang mị nhân, thâm u như muốn hút vào đối phương, vô hình mà chiếm đoạt.

Dạ Phi Yến nhìn thần sắc của hai người, cảm giác có chút không thích hợp.

Tử địch? Không giống. Ái nhân?

Phi Dạ Phi Yến chính mình cũng khinh bỉ loại ý tưởng này.

Hai đại yêu ma nếu yêu nhau, người trong thiên hạ nhất định gặp tai họa!

Một mặt hắc ảnh chợt lóe, Tinh Hồn quỳ một gối xuống đất, đưa một phần thư tín cho Lộng Nguyệt, phá vỡ bầu không khí quỷ dị.

Lộng Nguyệt đảo mắt nhìn qua nội dung trong thư, nụ cười tà mị điên đảo chứng sinh hiện rõ, hắn tiến đến bên tai Hách Liên Cô Tuyết, thanh âm như chim oanh chào đón ngày mới vang lên: “Gặp lại ở Lưu Dạ thành.”

@Tuyết Ảnh quá khứ là Mị Đồng, đệ nhất thần sử của Đại Âm Hà Cung. Khi đó người hắn tâm ái chính là Mị Vũ – đệ tử Đường Môn sở hữu tuyệt học Bạo vũ lê hoa châm mà đáng lẽ phải bị ngân châm phong thi năm đó.

Ngày Đại Âm Hà Cung bị hủy dưới tay Tư Đồ Phách, Mị Vũ chết, Mị Đồng bị thương nặng, đích thân chôn Mị Vũ.

Đêm đó, Mị Đồng gặp Hách Liên Cô Tuyết, từ nay về sau trở thành Âm tòa Tuyết Ảnh luôn đeo chiếc mặt nạ thần bí. . .

Mị Vũ đã chết, tại sao tuyệt học Bạo vũ lê hoa châm lại có người sử dụng???(nhớ kỹ Đường Môn bị diệt sạch không còn truyền nhân)

Tam thần sử của Đại Âm Hà Cung đã đi đâu? Thần sử còn có thể thoát, giáo vương càng không thể chết.

Đại Âm Hà Cung có thực đã bị tiêu diệt?

Kẻ ra tay giết Kinh Diễm khi đoạt Mặc Lâm Đồ, kẻ giết Ngọc Thanh Nhiễm lấy đi Bằng thiên hỏa liên – Được nhân Mạt nhi . . . đều sử dụng Bạo vũ lê hoa châm.

Rốt cuộc sự tình là thế nào? Một âm mưu âm thầm đang nhắm vào Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết

Bí mật ẩn trong Tứ linh đồ. . .

Đại Ám Hà Cung lại một lần nữa trở dậy

76. Chương 76: Một Khúc Tắt Lật Nhân Tẩn Tán

Núi rừng sừng sững cao ngất, chạy dài đến phương xa ngàn dặm, tuyết điện quanh năm sương mù bao phủ một tầng dày đặc.

Trong làn sương mờ nhạt, Tuyết Ảnh nhìn theo bóng dáng hỏa hồng yêu diễm kia, nửa ngày vẫn không nói nên lời.

“Người vận dụng bách hải chi khí, nội lực bị hao tổn, trước tiên đi xuống điều dưỡng.”

Ngữ khí vẫn như trước buốt lạnh nhiếp nhân, nhưng ở trong lòng Tuyết Ảnh lại ấm áp như mộc xuân phong.

“Cung chủ.” Tuyết Ảnh ngẩng đầu, chăm chú nhìn thân ảnh cao ngạo bị sương mù lượn lờ bao phủ, ngực ẩn ẩn phát đau.

“Chuyện gì?”

“Cung chủ năm đó vì sao muốn cứu ta?”

Những lời này đọng lại trong lòng Tuyết Ảnh rất nhiều năm, nhưng hắn không mở miệng hỏi.

Hách Liên Cô Tuyết đối đãi Tuyết Ảnh khác biệt với ba vị môn chủ còn lại. Từ khi Tuyết Ảnh vào Ngạo Thần Cung, Hách Liên Cô Tuyết chẳng những tự mình truyền thụ cho hắn võ lâm tuyệt học Vô ảnh trường, còn đem hết thầy sự vụ Ám Môn giao cho hắn trường quản.

Trong ký ức của Tuyết Ảnh, gương mặt của Hách Liên Cô Tuyết vĩnh viễn đều không mang theo biểu tình, lạnh lùng cơ hồ không có chút tình cảm thuộc về nhân loại. Hắn giống như cô tiên độc lập cứu tiêu, chỉ có thể xa xa đứng nhìn mà không thể chạm vào. Thế nhân bảo hắn thị huyết vô tâm, bảo hắn lãnh huyết vô tình, bảo hắn đồ độc nhân gian, chỉ là bởi bọn họ nhìn không thấu ánh mắt u lãnh như tuyết cùng một khóa tâm kiên cố như bàn thạch kia.

Tuyết Ảnh cũng nhìn không thấu. . .

Chẳng lẽ Hách Liên Cô Tuyết không biết hắn là Mị Đồng người người khinh thường sao? Không biết Mị Đồng là thiếu niên bị nguyên rửa, là đệ nhất thần sứ của Đại Ám Hà tà giáo tổ chức? Tại sao không chút cố kỵ thu lưu Mị Đồng bị vô số người phỉ nhổ? Tại sao ngay cả thân thể quá khứ của hắn cũng không hỏi đến?

. . .

Cô Tuyết xoay người rời đi, thanh âm u lãnh phát qua bên tai Tuyết Ảnh, “Ta tự nguyện.”

Hồng ảnh dần mờ nhạt trong sương khói, bầu trời tĩnh lặng mà hài hòa.

Tuyết Ảnh rũ mắt, lọn tóc tuyết trắng buông xuống trên băng điều điện cụ, quang mang dần ảm đạm, hắn cắn chặt môi, cố gắng điều chỉnh tâm tình, liên tục lặp lại nhắc nhở chính mình:

Mị Vũ đã chết, Mị Đồng đã chết, hắn là Tuyết Ảnh, là Ám tòa Tuyết Ảnh của Ngạo Thần Cung, là Tuyết Ảnh vĩnh viễn trung thành với Hách Liên Cô Tuyết. . .

Vĩnh viễn không phản bội Ngạo Thần Cung, vĩnh viễn không phản bội thần minh trong lòng hắn.

Kỳ thực Hách Liên Cô Tuyết cũng cảm giác được suy nghĩ của mình thật hoang đường.

Khi hần nhìn đến Mị Đồng tinh thần suy sụp, phảng phất thấy được chính mình.

Mục quang thế lương trống rỗng, không một tia sắc thái sinh mệnh.

Đó là nỗi tuyệt vọng với vận mệnh, là oán hận với thế gian, loại dày dọa bản thân đến mức tàn nhẫn đó cũng giống hần ngày trước, bị vứt bỏ trong bóng đêm tìm không thấy ánh sáng, khát vọng được tha thứ cùng cứu chuộc.

Thế giới nhục cường thực này vĩnh viễn sẽ không thay đổi quy luật, ai có bản lĩnh, người đó có thể khiến kẻ khác thần phục dưới chân.

Thế gian lạnh lùng càng không đồng tình kẻ yếu, cho nên Hách Liên Cô Tuyết phải trở nên cường đại, hần muốn sinh tồn, nhất định phải có người chết đi.

Trong thế giới của Hách Liên Cô Tuyết, chưa từng tồn tại kẻ yếu. Một là thần phục hần, hai là chết, đây là quy tắc của hần.

Hần cứu vớt Mị Đồng, cũng giống như cứu vớt một hài tử vô tri thuần tịnh tựa chính mình trước đây.

~*

~“Cung chủ.”

Vô Nhai đem một phong thư đưa cho Hách Liên Cô Tuyết, cung kính nói: “Đây là hỉ thiệp Lưu Dạ thành thành chủ Tiêu Dạ phái người gửi đến.”

“Ai thành thân?” Cô Tuyết liếm mi, liếc mắt đảo qua nội dung trong thư, hồng mâu chợt lóe một mặt quang mang yêu diễm.

“Là Phi Vân Lâu lâu chủ Mộ Vân Khuynh cùng Lưu Dạ thành quận chúa Tiêu Cảnh Yên.” Vô Nhai dừng một chút, tiếp tục nói: “Tin tức vừa rồi truyền đến nói, vật hồi môn mà công tử Tiêu Dạ cho Tiêu Cảnh Yên chính là khối Huyền thủy hàn bích!”

“Huyền thủy hàn?! ” Hách Liên Cô Tuyết cả kinh!

Tiêu Dạ lại đem Huyền thủy hàn làm vật hồi môn!

Thế nhân đều biết, ai có được thiên hạ chí bảo ‘Tứ linh đồ’ sẽ trở thành duy ngã độc tôn! Mà Huyền thủy hàn bích là chìa khóa duy nhất mở ra Huyền cổ địa lăng, trợ ‘Tứ linh đồ’ trọng hiện thánh quang lại càng không thể thiếu.

Năm đó Lưu Dạ thành thành chủ Tiêu Phong cùng Tư Đồ Phách định ra kế ước, Tứ linh đồ do Thiên Địa Minh bảo quản, còn chìa khóa duy nhất mở ra Huyền cổ địa lăng đặt tại Lưu Dạ thành cung phụng, đối lấy sự bình yên cho vô lâm.

Người trong thiên hạ xem ra, Lưu Dạ Thành cùng Phi Vân Lâu kết thông gia không thể nghi ngờ chính là hỗ trợ tăng cường thế lực vô lâm chính đạo, đả kích tà giáo, mà trong mắt Hách Liên Cô Tuyết lại hoàn toàn không phải như vậy.

Bởi Phi Vân Lâu cùng Nhật Nguyệt Giáo có dính dấp nào đó, bề ngoài là Mộ Vân Khuynh có được Huyền thủy hàn, nhưng thực tế chân chính cầm trong tay chìa khóa của Huyền cổ địa lăng rõ ràng là. . .

Là tên vô liêm sĩ kia! Cô Tuyết liếm mi, hồng mâu lãnh khí bức nhân.

Trốn sau màn khuấy động phong vân luôn là bản sự sở trường của gia hỏa đó, nói không chừng dám hỏi mặc danh kỳ diệu lần này là do yêu hồ ly một tay tác quái.

Muốn Huyền thủy hàn? Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười lãnh mị lần này ta nhất định phải cho ngươi nếm thử tư vị thất bại, càng muốn cho ngươi biết, không phải chuyện gì cũng đều do Lộng Nguyệt ngươi nắm trong tay!

“Vô Nhai, nói cho Điệp Triệt chuẩn bị một chút, ba ngày sau chúng ta khởi hành đi Lưu Dạ Thành!”

Vô Nhai cung kính thối lui, bên trong gian phòng một lần nữa trở nên trầm mặc.

“Tập Phong, điều tra thế nào?”

“Cung chủ, suốt đêm thuộc hạ đuổi tới Dược Sư Cốc, phát hiện. . .”

“Là có người đi trước người một bước?”

Tập Phong cả kinh, bởi khi hắn đến Dược Sư Cốc, nơi đó đã thành một mảnh hoang vu, căn bản không có bóng người.

Cô Tuyết hơi rũ mầu, như có điều suy nghĩ.

Xem ra Lộng Nguyệt đã hủy đi vết tích, rốt cuộc hắn muốn che giấu điều gì?

Bất quá Hách Liên Cô Tuyết khẳng định một điều, quan hệ giữa Lộng Nguyệt và Ngọc Thanh Nhiễm không đơn giản như vậy, nếu không hắn cũng chẳng để ý đến ngọc cốt của nữ nhân kia.

“Cung chủ, thuộc hạ tại Dược Sư Cốc tìm được một vật.” Tập Phong từ trong ngực lấy ra một ống gỗ dạng sáo màu thâm nâu.

Cô Tuyết cẩn thận đánh giá, loại nhạc khí này so với địch tiêu cấu tạo phức tạp, thân sáo do sừng trâu chế thành, trang trí hoa văn chạm trổ màu bạc, lưu tô màu vàng thắt ở đuôi sáo trải qua năm tháng xâm thực dần phai nhạt sắc thái.

“Cung chủ cũng biết đây là vật gì?”

“Là tất lật.” Cô Tuyết vuốt ve thân trúc đã loang lổ màu sắc, hồng mầu nổi lên một mặt gợn sóng, “Nhạc có ngũ huyền, cầm, tranh, tất lật, tiêu, trống, dùng để thổi cùng hòa khúc.”

“Mà tất lật là bi thương nhất.”

Cô Tuyết xua tay, ý bảo Tập Phong lui ra, hắn nhẹ nhàng tiêu sái đến phía trước cửa sổ, một luồng dương quang chiếu vào trên thân tất lật điểm nhiều vết lốm đốm.

Nhìn thấy tất lật này, hắn chợt có cảm giác thật quen thuộc. . .

.

Ve sầu thê thiết, tiếng kêu ai thương kéo dài, phảng phất giấc mộng ngàn năm.

Tương tư rơi lệ, dây dưa khó rời, nhạc khúc du dương tĩnh mịch theo đầu ngón tay một thiếu niên lần lượt nảy lên, cùng tử phát yêu diễm của hắn tung bay trong gió.

Bàng lân văn giả đa thán tức, viễn khách tư hương giai lệ thù. (Người kẻ bên lắng nghe càng thêm thổ dài, khách phương xa nhớ quê hương đều đổ lệ >> ý nói điệu nhạc u sầu da diết)

Hồng y thiếu niên ôm lấy đầu gối, lắng nghe khúc ‘Kim lũ y’, như si như túy, khúc thanh êm đềm đau thương tựa nguyệt.

Nước mắt của thiếu niên tà mị bị gió mát lướt qua khe lau khô, một đêm gần qua như sương khói, một khúc hiểu phong tàn nguyệt.

Một khúc tìm tri âm, một khúc tổ nỗi lòng, một khúc ly biệt tán. (tán: tản ra, phân tán)

.

Hồng mầu bình tĩnh không chút gợn sóng, giai điệu của ‘Kim lũ y’ lúc này văng vẳng bên tai, Cô Tuyết từ trong ký ức mông lung mở mắt, trong lòng không nén được khẽ thở than: “Cộng quân thử dạ tu trầm túy, thả do tha, nga mi dao trác, cổ kim đồng kỳ. Thân thể du du hà túc vấn, lãnh tiểu trí chi nhi dĩ. . .” (Cùng quân đêm nay say, mặc kệ ai, mày ngài sắc bén, cổ kim đều kỳ. Thân thể xa với chẳng việc gì phải hỏi, cười nhạt đưa đẩy thế thôi...)

Cùng lúc đó, Huyết Phong Lâm, trước tòa cô mộ, một yêu tà nam tử vuốt ve ngọn tắt lặt, tử mâu như nước, nhẹ giọng thì thầm:

“ . . . Tầm tư khởi, tông đầu phiên hồi. Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại, hậu thân duyên, khùng kết tha sinh lý. Nhiên nặc trọng, quân tu ký.” (. . . Nỗi nhớ cuộn cuộn, lần nữa thất hứa. Một ngày tâm mong ngàn kiếp đợi, duyên phận hậu thế, chỉ ngại kiếp này chấm dứt. Tình sâu nặng, quân phải nhớ.)

Lộng Nguyệt đem ngọc cốt trong túi gấm chôn bên mộ phần, phảng phất mai táng một đoạn ký ức đã qua, đặt tại đây làm nơi an nghỉ cuối cùng cho một nữ nhân.

Tắt lặt bị đập vỡ tan, ở trước tòa cô mộ hóa thành bụi đất.

Lá phong đỏ như máu tung bay, bạch y trong gió phàn phật vũ động, tử phát yêu đã tán loạn, sau cùng lưu lại một mặt bóng dáng mờ ảo nơi cô mộ.

@Chương này khúc cuối văn vẻ quá, ta chuyển ngữ phát mệ =”=

Tuyệt lần trước đến thọ thần của Hàn Thiếu Khanh phá một trận tan tành, lần này dẫn theo thuộc hạ đến quây hôn lễ lolz

Phần trích lời trong bài Kim lữ y ở trên, sau một hồi lục lọi GG, thiếu gia ta phát hiện nguyên bản trích trong truyện “Bệnh” – Thỉnh Tuyệt Lâu hệ liệt của Thương Nguyệt, 1 trong Thần Châu tân ngũ hiệp của làng kiếm hiệp Trung Quốc. Ta rất ấn tượng với Thương Nguyệt qua tác phẩm Thất dạ tuyết, trong PC lưu trữ toàn truyện của Thương Nguyệt *mà chưa đọc xong >”<*, lần=” này=” nhớ=” ra=” tu=” lại=” thính=” tuyết=” lâu=” hệ=” liệt,=” hệ=” liệt=” này=” nói=” về=” mối=” tình=” ai=” tuyết=” của=” cặp=” “nhân=” trung=” long=” phượng=” –=” a=” tinh=” và=” tiêu=” ức=” tình,=” hai=” người=” này=” yêu=” nhau,=” nhưng=” cuối=” cùng=” lại=” dùng=” kiếm=” đâm=” vào=” đối=” phương=” đồng=” quy=” vu=” tận.=” .=” .=” “đức=” đã=” cuồng=” sinh=” nhĩ.=” ngẫu=” nhiên=” gian,=” truy=” trần=” kinh=” quốc,=” “điều=” y=” môn=” đệ.=” hữu=” tưu=” duy=” kiêu=” triệu=” châu=” thổ,=” thùy=” hội=” thành=” sinh=” thữ=” ý=” bắt=” tín=” đạo,=” toại=” thành=” tri=” kỷ.=” thanh=” nhân=” cao=” ca=” câu=” vị=” lão,=” hướng=” tôn=” tiền,=” thức=” tận=” anh=” hùng=” lệ.=” quân=” bắt=” kiến,=” nguyệt=” như=” thủy.=” cộng=” quân=” thữ=” dạ=” tu=” trầm=” túy,=” thả=” do=” tha,=” nga=” mi=” dao=” trác,=” cổ=” kim=” đồng=” ky.=” thân=” thể=” du=” du=” hà=” túc=” vãn,=” lãnh=” tiểu=” trí=” chi=” nhi=” dĩ!=” tâm=” tư=” khởi,=” tông=” đầu=” phiên=” hồi.=” nhất=” nhật=” tâm=” kỳ=” thiên=” kiếp=” tại,=” hậu=” thân=” duyên,=” khùng=” kết=” tha=” sinh=” lý.=” nhiên=” nặc=” trọng,=” quân=” tu=” ký.=” câu=” đầu=” tiên=” của=” tuyết=” ta=” lấy=” nguyên=” phần=” dịch=” của=” dịch=” giả=” lê=” khác=” tưởng,=” có=” sửa=” lại=” đôi=” chút=” câu=” vãn.=” câu=” thứ=” hai=” của=” lộng=” nguyệt=” là=” ta=” dịch,=” cố=” gắng=” tận=” nghĩa=” mà=” vãn=” cảm=” thấy=” thiêu=” thiếu=”>”<. mấy=” chương=” có=” tả=” phong=” cảnh=” hay=” thi=” thơ=” edit=” rất=” mệ,=” xong=” chương=” này=” ta=” thổ=” phào=” nhẹ=” nhóm.=” .=” .=” chương=” ngày=” mai=” nói=” về=” công=” tử=” tiêu=” dạ=” ~~~=” có=” liên=” quan=” đến=” lộng=” nguyệt,=” sau=” chương=” đó=” sẽ=” đến=” một=” chương=” mùi=” dấm=” bay=” mù=” mịt,=” nguyên=” nhân=” thì,=” hị=” hị.=” .=” .=” .=” 7/4/2011:=” hôm=” nay=” mới=” tìm=” ra=” một=” bản=” dịch=” khác=” của=” điệp=” luyện=” hoa=” tại=” wp=” của=” tiểu=” tần,=” ta=” mạn=” phép=” được=” trích=” dẫn:=” kim=” lữ=” khúc=” –=” tặng=” lương=” phần=” đức=” đã=” cuồng=” sinh=” nhĩ,=” ngẫu=” nhiên=” gian,=” truy=” trần=” kinh=” quốc,=” ô=” y=” môn=” đệ.=” hữu=” tưu=” duy=” kiêu=” triệu=” châu=” thổ,=” thùy=” hội=” thành=” sinh=” thữ=” ý=” bắt=” tín=” đạo,=” cánh=” phùng=” tri=” kỷ.=” thanh=” nhân=” cao=” ca=” câu=” vị=” lão,=” hướng=” tôn=” tiền,=” thức=” tận=” anh=” hùng=” lệ.=” quân=” bắt=” kiến,=” nguyệt=” như=” thủy.=” cộng=” quân=” thữ=” dạ=” tu=” trầm=” túy.=” thả=” do=” tha,=” nga=” mi=” dao=” trác,=” cổ=” kim=” đồng=” ky.=” thân=” thể=” du=” du=” hà=” túc=” vãn,=” lãnh=” tiểu=” trí=” chi=” nhi=” dĩ.=” tâm=” tư=” khởi,=” tông=” đầu=” phiên=” hồi.=” nhất=” nhật=” tâm=” kỳ=” thiên=” kiếp=”

tại,="” hậu="” thân="” duyên,="” khùng="” kết="” tha="” sinh="” lý,="” nhiên="” nặc="” trọng,="” quân="” tu="” ký,="” kim="” lữ="” khúc="” –="” tặng="” lương="” phần="” đức="” ấy,="” cuồng="” sinh="” vậy,="” ngẫu="” nhiên="” sao,="” kinh="” đô="” phủ="” bụi,="” ô="” y="” môn="” đệ,="” có="” rượu="” chỉ="” rười="” nơi="” đất="” triệu,="” nào="” biết="” tìm="” ai="” hợp="” ý,="” chưa="” tin="” được,="” gặp="” người="” tri="” kỷ,="” mắt="” xanh="” giọng="” hát="” đều="” chưa="” lão,="” trước="” chén="” rượu,="” lau="” ráo="” anh="” hùng="” lệ,="” chàng="” chẳng="” thấy,="” trắng="” như="” nước,="” cùng="” chàng="” đêm="” nay="” ta="” tuý="” lúy,="” mặc="” thói="” đời,="” mảy="” ngải="” ghen="” ghét,="” xưa="” nay="” đều="” kỳ,="” thân="” thể="” man="” mác="” cần="” chi="” hỏi,="” cười="” nhạt="” một="” hơi="” chẳng="” nghĩ,="” ngẫm="” chuyện="” cũ,="” điều="” gì="” đáng="” hỏi,="” một="” ngày="” hẹn="” ước="” ngàn="” đời="” mãi,="” duyên="” kiếp="” sau,="” e="” vẫn="” cùng="” quen="” biết,="” lời="” hứa="” nặng,="” chàng="” hây="”>

77. Chương 77: Công Tử Tiêu Dạ

Họa lâu âm tín đoạn, phương thảo Giang Nam ngạn. (Lâu các như tranh vẽ thư gián đoạn, cỏ thơm bên bờ Giang Nam)

Trên sông khói sóng mịt mù, xuân phong lượn lờ, hạnh hoa cùng đào hoa bay bay, nước sông mùa xuân một màu xanh biếc như lá liễu, quả thực đúng là nhân gian tiên cảnh.

Lưu Dạ thành phần hoa ở phía nam Kim Lăng, từ xa nhìn vào nội thành về đêm một mảnh đèn màu rực rỡ, lại thêm sương khói thanh nhã quanh quẩn trên mặt sông, vô số thuyền hoa dập dờn trôi nổi, phác nên một bức Yên thủy đồ hết như mộng cảnh.

Phóng nhãn khắp vô lâm, điểm đặc thù nhất của Lưu Dạ thành là nó không thuộc về bất kỳ hắc đạo hay bạch đạo, cũng không nằm trong thế lực trung gian mà tự thành một phái, chỉ riêng thành chủ Tiêu Dạ đã là một nửa thần thoại của Lưu Dạ thành.

Hắn không như Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, thích náo loạn vô lâm đến chó gà không yên, không bằng Tư Đồ Không Thành thanh danh lan xa, không giống Mộ Vân Khuynh tiêu dao đạm nhiên, hẳn, Tiêu Dạ, chỉ là một công tử gia không hơn không kém.

Bởi vậy thế nhân đều ưa thích gọi hắn bằng cái tên: Công tử Tiêu Dạ.

Song, vị công tử ấy, tại lầu vô lâm thịnh hội năm đó chỉ dựa vào một thanh Ngưng Quang Kiếm, một chiêu Không sơn thừa ảnh, tay áo tùy ý huy sai như mưa, trải qua Bát tràng đoạt mệnh tranh đoạt chiến bộc lộ tài năng lệnh vô số giang hồ tiền bối kinh hãi, khiến chúng nhân kính ngưỡng sâu sắc.

Chỉ cần có công tử Tiêu Dạ, Lưu Dạ thành chính là một tòa thành trì bất khả xâm phạm.

.

Đạm mạc hoa chi, thủy tinh phong hà, trong đình ngân nga một khúc ‘Túy tư tiên’.

Đình tên: Ưc Tiêu Nguyệt.

Trong đình có một thanh y công tử, mi mục thanh kỳ như tinh huy đạm nguyệt, đôi mắt màu trà nhu hòa như nước, mặc phát được buộc bằng bạch ngọc quan làm nổi bật khuôn mặt như ngọc thanh nhã trác tuyệt, hần đón gió mà đứng, dáng người đạm nhã tựa hồ muốn hòa tan vào trong gió, phiêu nhiên như tiên.

Niệm vân hiên nhất mộng, hồi thủ xuân không. Thái phượng viễn, ngọc tiêu hàn. (hồi thủ: quay đầu)

Thanh y nam tử nâng lên con ngươi màu đạm trà, cánh môi khẽ lẩm bẩm: “Thán hồng trần cửu mai ngọc, đoạn trường huy lệ đông phong.”

Thanh y vũ động như bích tú hàn lan nơi không cốc thanh u tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Công tử Tiêu Dạ, quân tử Tiêu Dạ, phảng phất một gốc hàn lan, vốn độc lập tự hành, cả đời lại khó quên một khúc tiêu đêm trăng.

“Công tử.” Thị đồng cung kính nói, “Hỉ thiếp đã phát ra, Mộ lâu chủ vừa đến hôm nay, thiếu minh chủ phỏng chừng phải hai ngày sau mới đến.”

“Cảnh Yên đâu?”

“Tiểu thư sáng sớm nay đã không thấy bóng dáng, nói là muốn đi xem hội chùa.”

Lê hoa phất qua một thân thanh y, Tiêu Dạ thản nhiên mở miệng, “Ta hỏi người, trong chốn võ lâm nhân vật tối uy hiếp là ai?”

Thị đồng cả kinh, cẩn thận trả lời, “Thiên Địa Minh minh chủ, thiếu minh chủ, Phi Vân Lâu lâu chủ, Phượng Hoàng sơn trang trang chủ. . .”

Thanh âm tiểu đồng ngày càng nhẹ, nhưng vẫn là nhịn không được bạo gan hỏi, “Công tử, Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung đều là võ lâm đệ nhất ma giáo, vì cái gì công tử lại mời hai kẻ đứng đầu ma giáo đến dự tiệc?”

Tiêu Dạ đem ánh mắt nhìn về phương xa, cũng không đáp lời.

Đương thời những võ lâm thịnh sự, cho dù mời hết người trong thiên hạ, có hai người tuyệt đối sẽ không được mời.

Một là vì không muốn mời, hai là không ai có đảm lượng đó.

Bởi hai người kia thường xuyên không mời mà đến, lại mang theo tai ách cùng bị kịch, nhìn xem Hàn Thiếu Khanh của Phượng Hoàng sơn trang thì biết.

Ba phần hạ lễ khiến thế nhân chỉ xem liền than thở không thôi, đến nay còn khiến lòng người kinh sợ, bất quá điều khiến mọi người khó hiểu là Hách Liên Cô Tuyết tại Phượng Hoàng sơn trang thập phần ‘hữu lễ’ mang đi Hàn Linh Xu, không đồ sát cũng không diệt trang, nhưng không rõ vì sao từ sau lần yến hội đó Hàn Thiếu Khanh bị bệnh không dậy nổi.

Cho nên người trong thiên hạ xem ra, cho dù hai người kia không làm gì, tốt nhất vẫn là không nên mời.

Lộng Nguyệt thích ngoạn ám chiêu, Hách Liên Cô Tuyết làm sao không phải như thế? Nhưng công tử Tiêu Dạ không e dè ánh mắt thiên hạ, song song mở tiệc chiêu đãi hai đại nhân vật thế nhân không dám nhắc tới, khiến cho người ta khó hiểu.

Ngay lúc đó, một trận gió nhẹ lướt qua, Tiêu Dạ phất tay ý bảo tiểu đồng lui đi, hẩn ngưng mắt cười nhạt, đáy lòng xẹt qua một mặt gợn sóng.

Là y đến đây sao?

.

Một khúc tiêu âm đoạn sầu miên, uyển chuyển đau buồn, từng đợt từng đợt tiêu thanh như mộng, phảng phất kính hoa yên vũ rơi trên mặt nước, phong nguyệt đa tình.

Tiêu Dạ vẫn còn nhớ rõ, bên vườn hoa năm ấy, một yêu tà nam tử phiêu nhiên độc lập, lạnh lùng thổi tiêu suốt một đêm không ngừng.

Từng giọt mưa li ti thấm ướt tử phát yêu diễm cùng cặp mày kiếm. Giữa màn mưa, yêu tà nam tử tựa trích tiên trong bức tranh thủy mặc, bạch y vũ động, phiêu dật mị huyền.

Đêm hôm đó, Tiêu Dạ lẳng lặng đứng nhìn mặt thân ảnh mờ lung kia, bỗng nhiên cảm giác dùng hết thấy từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế gian để hình dung y cũng không quá phận.

Càng sẽ không đem những kiểu xưng hô Thánh thủ độc tiên, Cái thế yêu ma liên hệ với mặt ảo ảnh ấy.

Sương khói dệt nên một tầng mờ lung, thâm tử sắc phượng nhãn yêu diễm như họa, rõ ràng phản chiếu trong mắt Tiêu Dạ.

Chỉ trong khoảnh khắc, giống như lạc ấn khắc dấu thật sâu vào linh hồn.

“Nguyệt lộ phong tình phong lộ nguyệt.” Đó là câu đầu tiên yêu tà nam tử nói với công tử Tiêu Dạ.

Trúc tiêu không biết, vị trịch tiên cầm nó trong tay ham muốn nắm giữ cả thiên hạ.

Tiêu Dạ không biết, người đang chăm chú nhìn hắn ham muốn hủy diệt và chinh phục.

Hoa soi trên mặt nước, nam tử phong hoa tuyệt đại cùng thiên địa giao hòa lại hoàn mỹ như vậy, tuyệt thế ngạo nghễ.

Một thoáng lướt qua, có lẽ là rắc tâm an bài, có lẽ là một hồi trò chơi, mà công tử Tiêu Dạ vốn đậm mặt lại chưa thể nào thoát khỏi cái nhìn kia.

Mưa rơi lất phất, tiếng tiêu đêm đó gây cho Tiêu Dạ vô tận chờ mong cùng tưởng niệm.

.

“Bồn tọa có phải đến rất đúng giờ?” Thanh âm thần nhiên theo lê hoa trong mưa chậm rãi truyền tới.

Tiêu Dạ từ trong suy nghĩ hỗn độn nâng mắt, chỉ thấy dưới gốc lê hoa thụ, một mặt tử ảnh mờ ảo trong gió như ẩn như hiện.

Không khí chung quanh phảng phất đều đình chỉ bất động.

Gió mạnh lay động trường bào phần phật tán loạn, tử phát yêu đã lẫn trong gió chậm chậm bay múa, bên hông nam tử treo một thanh trúc tiêu, khí tức tà mị ma đã sơ cuồng tản mát khắp khoảng không mưa rơi ngập tràn cánh hoa như độc lập thiên địa, nhìn xuống phù hoa vạn thế.

Yêu tà nam tử xoay người, tử mâu thanh minh thấu triệt, ẩn ẩn phóng xuất tà khí.

“Tiêu thành chủ, năm năm không gặp, biệt lai vô dạng?” (biệt lai vô dạng: hỏi thăm sức khỏe)

Khóe môi Tiêu Dạ vạch nên một mặt tiểu ý, lại mang theo nhàn nhạt chua xót, người làm sao biết ta không có việc gì? Tra tấn không ngớt, có tính là không có việc gì?

Lộ Nguyệt cười khê, mỹ mâu hẹp dài dưới ánh mặt trời nhiếp nhân tâm hồn.

“Tiêu thành chủ, còn nhớ những lời bồn tọa từng nói với người sao?”

Tiêu Dạ rũ mâu, đáy mắt xẹt qua một đạo quang mang như cười như không.

.

Hắn nhớ rõ đêm ấy, cạnh bồn hoa, yêu tà nam tử ghé vào bên tai hắn để lại một câu sau cùng:

“Chờ lần sau tái kiến, ngươi sẽ không còn là công tử Tiêu Dạ mà trở thành Tiêu Dạ của Nhật Nguyệt Giáo ta.”

Tiêu Dạ nhìn theo tử ảnh dần tiêu thất, khóe môi nổi lên một nụ cười tự giễu.

Đó là Lộ Nguyệt a. . . Là Lộ Nguyệt vĩnh viễn sẽ không thất bại trong thế giới chinh phục cùng chiếm đoạt.

Hắn sớm biết, một hồi tình cờ gặp gỡ không phải ngẫu nhiên trùng hợp.

Hắn sớm biết, đây là một tràng giao dịch.

Hắn sớm biết, cả đời hắn nhất định thua trong tay người này.

Hắn sớm biết, yêu không có kết quả không thuốc nào cứu được.

Song, cho dù là một hồi ái luyến vĩnh viễn không được hồi báo, chung quy vẫn không cách nào làm cho mình quay đầu lại.

Một khắc kia gặp y, công tử Tiêu Dạ đã không thể quay đầu.

Vì thế, công tử Tiêu Dạ quyết định dùng lời thề cả đời thuận phục, đổi lấy một lần gặp lại hôm nay.

@Xem chương này để biết cách yêu tinh câu dẫn người khác

Đêm vắng, mưa rơi, tiếng tiêu u sầu, bóng người quạnh quẽ. . .

Tử phát, tử mâu, phong tư cao quý bề ngẫ, khí tức ma dã mị nhân. . .

Một lần gặp gỡ, phảng phất lời nguyện bám trụ suốt đời. . . khiến Tiêu Dạ vĩnh viễn không quên. . .

Dẫu biết ái là vô ích, hấn vẫn cố chấp một lần gặp lại.

Không mong chạm vào trái tim y, chỉ cần đứng bên cạnh y. . . Chỉ thế là đủ. . .

78. Chương 78: Định Tiêu Cuồng Sát Dạ

Tây hồ tô đề, nam khởi hoa cảnh quan ngư, bắc tiếp khúc uyển phong hà.

Gợn sóng nhấp nhô, chiếc cầu bắc qua trên bạch đề điểm điểm tuyết đọng. Chung quanh cầu đào hoa liễu rủ, đêm trăng thanh hàn, ngọn đèn lay động, hoa đào khuyết nhị phiêu vũ trong gió.

Hôm nay vào dịp hội chùa, trên cầu phía xa dày đặc nhân ảnh, phi thường náo nhiệt nhìn Bích Dao hồ vẽ mặt thành kính.

Mặt hồ xanh như bích ngọc, ngói lưu ly hàn lãnh. Bích Dao hồ đẹp như họa quyền, song càng đẹp hơn chính là truyền thuyết lưu truyền ngàn năm kia.

Một truyền thuyết liên quan đến Cẩm kỵ chi luyện.

Tương truyền trong Bích Dao hồ, từng có một thủy yêu tu hành ngàn năm, cứ mỗi tháng ba đầu xuân, thủy yêu sẽ ở trong hồ gây đàn, tiếng đàn từ đáy hồ truyền ra, như khóc lóc thở than, xóa đi tuyết đọng, tẩy sạch trần gian, âm luật mờ ảo có thể hấp dẫn hồ điệp lượn quanh trên mặt hồ, phảng phất lưu quang vũ mạc, thật lâu vẫn không tản ra. . .

Ngàn năm trước, một hồ điệp đã yêu thủy yêu trong hồ, vì thế hóa thành thân nam tử, thể cùng thủy yêu kiếp kiếp bên nhau. Nhưng thủy yêu cũng là nam tử, tình yêu cấm kỵ của hai người tất gặp phải thiên phạt, thượng thiên trừng phạt đem thủy yêu giam cầm dưới đáy hồ phủ bụi, trọn đời phong ấn không thể thoát.

Hồ điệp dùng hết ngàn năm tu hành hóa thành đào hoa thụ, đời đời kiếp kiếp bảo hộ bên bờ Bích Dao hồ, cùng thủy yêu chịu nỗi khổ vĩnh viễn không thể luân hồi. . .

Bồi bạn ngàn năm, tam sinh thất thế mãi không gián đoạn.

Vào mỗi đêm trăng đầu xuân, mọi người phảng phất nghe thấy thanh âm khóc than đến từ Bích Dao hồ, nỗi đau đoạn trường như khắc cốt minh tâm, mà lúc này hoa đào quanh Bích Dao hồ đều rơi xuống, tô điểm cho khung cảnh càng thêm mỹ lệ, an ủi ái nhân dưới đáy hồ. . .

Truyền thuyết chung quy chỉ là truyền thuyết, nhưng sắc thái thê mỹ cảm thương lại đem đến cho Bích Dao hồ một vẻ đẹp động lòng người, mọi người nhìn ba quang gợn sóng trên Bích Dao hồ, phảng phất đang nhìn dung nhan của người mình tâm ái.

. . .

Khi đó, tại ven hồ trong Phượng Tiên Đình, một yêu tà nam tử bạch y trắng tuyết, tay cầm trúc tiêu lắng lắng nhìn xuống làn nước Bích Dao hồ, tử phát yêu diễm mềm nhẹ phiêu tán, dương liễu phía sau hấn lá lướt phất cảnh, khung cảnh khiến người ta như si như túy phảng phất họa quyền đẹp nhất thế gian.

Tiêu Dạ nhìn bóng lưng như huyễn kia, gió mát lay động thanh sam, rũ mâu than nhẹ, “Bình sinh sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, rồi sợ hãi tương tư. . .”

Lộng Nguyệt xoay người, vung tay áo nhấc lên một vò rượu, ngửa đầu tận ẩm.

“Người có thể thổi lại một ‘Túy tư tiên’?” Tiêu Dạ cười ôn hòa: “Tựa như năm năm trước, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt vậy.”

“Nguyên lai người vẫn không quên?” Lộng Nguyệt tà mị cười, ánh trăng chiếu rọi đôi mắt yêu diễm, phóng xuất quang hoa tuyệt thế.

Tiêu Dạ thản nhiên cười khẽ, nếu thật sự dễ dàng lãng quên như thế đã tốt rồi. . .

“Một tòa Lưu Dạ thành, một khối Huyền thủy hàn, một công tử Tiêu Dạ, đổi một khúc ‘Túy tư tiên’. . .” Lộng Nguyệt nhàn nhạt mở miệng: “Đáng giá sao?”

Tiêu Dạ nâng mâu nhìn lên vầng cô nguyệt皎皎, tiểu dung như nước, “Bụi quy về bụi, đất quy về đất, vô luận tòa thành trì này cuối cùng quy nhập phương nào, ta chỉ muốn bảo hộ nó cả đời, đến khi sinh mệnh chấm dứt. . .”

Lộng Nguyệt nhú mày, “Không nghĩ tới người sẽ nói ra những lời như vậy.”

“Chỉ là nhìn thấu một vài sự tình thôi, trong cuộc sống nguyên bản có nhiều việc không thể tránh khỏi, hà tất phải cưỡng cầu?”

Tử mâu chợt lóe, Lộng Nguyệt ném vò rượu vào trong hồ, tạo nên một vòng gợn sóng lớn.

“Cho dù ta và người chưa từng quen biết, ta cũng có thể chinh phục Lưu Dạ thành!”

Tiêu Dạ thản nhiên nở nụ cười, tựa như bức tranh thủy mặc thuần tịnh, không nhiễm một tia ô uế.

Người đương nhiên có thể làm được. . .

Lộng Nguyệt duy ngã độc tôn, Lộng Nguyệt kiêu ngạo tự phụ, bá chủ độc nhất vô nhị trong thiên hạ có chuyện gì là người không làm được?

Song Tiêu Dạ rất rõ ràng, Lộng Nguyệt không khiến Lưu Dạ thành bốn phía nhiễm huyết, chẳng qua là muốn cho thế nhân lưu lại một truyền kỳ về tòa thành bất khả xâm phạm, cho thế nhân lưu lại một phần hồi ức về ‘công tử Tiêu Dạ’.

Vô luận thế nhân đối đãi với Thánh thủ độc tiên hãn thế nào, nói hãn âm ngoan tàn nhẫn cũng tốt, bảo hãn không coi ai ra gì cũng được, hãn trong mắt Tiêu Dạ vĩnh viễn đều là thần thoại vương giả không ai có thể vượt qua.

Nhưng Tiêu Dạ đến nay vẫn không rõ, cặp tử mâu ngạo nghễ quan sát thiên hạ kia, đến tột cùng có thể cất chứa linh hồn của ai? Khóe tâm đa tình mà cũng vô tình đó, đến tột cùng có thể vì ai ràng buộc? Vì ai khiêu động?

Người trở thành đặc thù tồn tại trong lòng Lộng Nguyệt, nhất định phải là nhân vật duy nhất có thể cùng hãn ngang hàng trong thế gian này đi.

Tiêu Dạ nâng mâu, khi đó, một mặt tiêu âm lướt qua ven hồ, giai điệu thê mỹ theo đầu ngón tay Lộng Nguyệt tràn ra, như huyền như mộng.

Túy tư tiên, ngọn đèn lơ lửng, thân tại lâu không. (lâu không: nhà trống)

Khóe môi Tiêu Dạ vạch nên một mặt tiểu ý thư thái: đây có lẽ là một lần cuối cùng ta nghe người thổi ‘Túy tư tiên’. . .

.

Ánh trăng mênh mang, vô số ngọn đèn trên mặt hồ tản ra lưu quang sáng ngời, tiếng tiêu uyển chuyển êm ái, thê lương hàn tuyết, thổi quét đi yên ảnh mờ ảo, lướt qua đoạn kiều tàn nguyệt, lượn lờ trên khói sóng đêm trăng.

Tiếng tiêu réo rất trầm bổng, bình tĩnh như nước lại ngấm ản mưa gió, ai thương như miên mà nghịch quyền tàn vân, như yên như vụ, khi thì hư vô mờ ảo, khi thì xúc động mãnh liệt, mọi người trên cầu chìm đắm trong tiếng tiêu như huyền, thật lâu không cách nào thoát khỏi. . .

Bỗng nhiên, mặt nước Bích Dao hồ yên ả dần ba động liên tục, lúc này không biết từ nơi nào truyền đến một mặt địch âm, ý đồ phá hư âm luật của ‘Túy tư tiên’, tiếng địch cùng tiếng tiêu du dương nối tiếp nhau đan xen, vang vọng khắp Bích Dao hồ.

Tử mâu hẹp dài nháy mắt xẹt qua một đạo quang mang yêu dị, Lộng Nguyệt khẽ nhếch môi, nguyên bản tiếng tiêu uyển chuyển nhất thời biến hóa âm luật, phẳng phất lướt trời mạnh mẽ áp chế địch âm kỳ dị.

Trong nháy mắt, tiếng địch không chút nào yếu thế, âm huyền càng thêm kích động chói tai phá tan trôi buộc của tiêu âm, vang vọng khắp thiên địa.

Diên cuồng, xao động, hai đạo âm luật cực kỳ không hài hòa trong đêm tối vang thấu mây xanh, thanh âm sắc nhọn khiến chúng nhân choáng váng, cây cối trong phạm vi vài trăm dặm theo âm luật bắt đầu lay động mãnh liệt, ở trong gió xào xạc đung đưa.

Ma tiêu âm luật!

Cổ địch mị thanh!

Tuyệt vọng, sợ hãi, chinh phục, huyết tinh, giết chóc. . . thanh âm xông lên tận chín tầng trời.

Một hồi giao chiến vô hình bằng âm luật bùng nổ.

Gợn sóng trên Bích Dao hồ theo âm luật dây dưa giằng co cuộn cuộn nổi lên một trận lốc xoáy cực lớn, bỗng nhiên một cột nước cao chục trượng lượn vòng lao tới, vọt thẳng về phía chân trời phần nộ rít gào, loài chim trong trăm dặm phát ra tiếng tê mình nhiếp nhân tâm phé, linh hồn trong nỗi tuyệt vọng khóc than khắp nơi!

Từng đợt sóng nước, trận trận cuồng phong, phi diểu ai minh, tàn hoa tán loạn, tiêu cùng địch trong đêm diên cuồng giằng co sôi trào!

“Thủy yêu nổi giận, thủy yêu nổi giận” Mọi người chạy trốn như ong vỡ tổ, “Thiên đế hàng lâm, thủy yêu hiện hình!” (=,=)

Nước hồ vọt lên phá hủy đoạn kiều, cành gãy đầy trời, bụi đất nồng đậm che khuất thiên không.

Tiêu Dạ vẫn hờ hững như trước, con người màu đậm trà lướt qua quang mang kinh ngạc hãi nhiên.

. . .

Sau một lát, địch âm từ từ hạ xuống, cuối cùng bị khúc ‘Túy tư tiên’ bao phủ, dưới bầu trời đêm sao chậm rãi biến mất. . .

Tàn hoa trên không trung lác đác rơi xuống, nước trong Bích Dao hồ dần bình ổn, tiếng tiêu thương cảm thê mỹ, phủ lên đêm tối một tầng an tĩnh hài hòa.

Thiên địa nhất thời tĩnh mịch, chỉ có yêu tà nam tử ở trong lương đình thổi một khúc nhạc mờ ảo tựa mộng cảnh, lặng lẽ giống như không hề có chuyện gì phát sinh.

Khúc hết, Lộng Nguyệt lạnh nhạt cười, thân ảnh tuyết trắng lập tức biến mất ở Phượng Tiên Đình, lưu lại một mặt hương sen. . .

~*

~Dưới một gốc cây, trăm hoa như tuyết rơi đầy đất, ánh trăng khuyên sái, chỉ có một thanh bạch ngọc địch ở giữa phóng xuất quang hoa.

Lộng Nguyệt cười tà mị, cúi người nhặt lên sáo ngọc rơi trên mặt đất, ghé mắt nhìn lại chỉ thấy trên cánh hoa còn lưu vết máu, yêu diễm như hoa hồng nở rộ.

Ngay lúc đó, Tiêu Dạ toàn thân hạ xuống bên người Lộng Nguyệt, nhìn chiếc bạch ngọc địch cùng vài vệt máu diễm trên cánh hoa, không khỏi hoảng hốt: “Người bị thương?” Đôi mắt màu đậm trà ánh lên vẻ lo lắng.

“Không phải ta, là hắc. . .”

Tiêu Dạ biết rõ, vừa rồi ven bờ Bích Dao hồ, mặt ngoài là tiêu địch cùng minh, trên thực tế là so đấu nội lực giữa hai người.

Ma tiêu âm luật cùng Cổ địch mị thanh từ ba mươi năm trước do nhạc công Tây Vực Thiên Cầm nương tử sáng chế, năm đó vô số người chết dưới hai loại ma âm này, từng nhắc lên một trận tinh phong huyết vũ trên giang hồ.

Song người có thể khống chế hai loại ma âm càng cần nội lực cường đại chống đỡ, phóng nhân khắp võ lâm cơ hồ không ai có thể sử dụng mà lông tóc vô thương, thậm chí ngay cả Thiên Cầm nương tử khi trước sáng tạo hai loại âm luật này cũng nhiều lần từng bị âm hồn phản thương.

Tiêu Dạ nhất thời suy nghĩ hàng vạn, dám tiếp xúc với âm hồn của Ma tiêu âm luật cùng Cổ địch mị thanh, trong giang hồ chỉ có hai người, không lẽ nói vừa rồi. . .

Yêu nghiệt người thật đúng là quật cường, phải làm cho mình bị thương mới bằng lòng bỏ qua?

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm thanh lãnh như gió truyền tới, “Nhật Nguyệt giáo chủ và Tiêu thành chủ thật có nhã hứng, một khúc ‘Túy tư tiên’ như thế khiến người ta khó quên. Bản cung nghe. . . đến mê mẩn.”

79. Chương 79: Mùi Dấm Bay Khắp Nơi(thượng)

Lộng Nguyệt nâng mâu, chỉ thấy dưới gốc đào hoa thụ một mặt yêu hồng lẳng lẳng đứng, hồng mâu diễm liễm lấp lánh quang hoa yêu dị, tản mát phong tình vô hạn. Dung nhan tuyệt mỹ mị hoặc lòng người gợi lên một tầng sóng gợn như si như túy, câu nhân nhiếp phách.

Tiêu Dạ có chút ngẩn ngơ, sớm nghe nói Hách Liên Cô Tuyết tuyệt sắc xuất trần, hôm nay vừa thấy, dung nhan yêu mỹ kia quả thực khiến người ta rung động.

“Thế nào? Có phải ta đã quấy rầy nhã hứng của nhị vị?” (nghe a, nghe a)

Lộng Nguyệt tà mị khẽ nhướn phượng mâu, “Hách Liên cung chủ, bốn tọa chờ người đã lâu rồi.”

Hách Liên Cô Tuyết nhếch môi cười, “Thật không? Nhật Nguyệt giáo chủ, ta sao lại có cảm giác mình đến không đúng thời điểm a.”

Lộng Nguyệt nhìn chăm chú hồng y nam tử trước mặt, không nói tiếp. Dung nhan yêu mị hơi có vẻ tái nhợt vẫn tuấn mỹ khiến người ta lóa mắt.

“Làm sao có thể?” Tiêu Dạ đạm nhiên như gió, “Tiêu mỗ không nghĩ tới Hách Liên cung chủ sẽ đến hôm nay, là Tiêu mỗ không tiếp đón từ xa.”

“Tối nay ánh trăng mờ ảo, quả thực rất thích hợp uống rượu ngắm trăng.” Nụ cười mị hoặc của Hách Liên Cô Tuyết tản mát hàn ý lạnh lùng, “Vẫn là Tiêu thành chủ có phúc khí, có thể nghe được Nhật Nguyệt giáo chủ tự mình thổi một khúc tiêu, cơ hội ngàn năm một thuở đó không phải ai cũng có a.”

Tiêu Dạ cả kinh, không biết thế nào đáp lời, con người màu đậm trà lại không dám nhìn thẳng vào cặp lãnh mâu hồng sắc của hắn.

“Hách Liên cung chủ dường như khí sắc không được tốt, có thể cho bốn tọa xem một chút hay không?”

Lộng Nguyệt cười nhạt, vừa muốn chạm vào cổ tay Hách Liên Cô Tuyết đã bị hắn dùng phương thức linh hoạt tránh được.

“Không cần!” Ngự khí băng lãnh từ cánh môi mỏng tái nhợt tràn ra, trong hồng mâu chột lóe một tia lửa giận, “Không chết được!”

Mùi thuốc súng nặng nề. . .

Trong hai đôi mắt yêu dị mị hoặc kia, phảng phất trừ bỏ đối phương căn bản không tồn tại bất kỳ ai khác.

Thiên hạ này, ai sẽ khiến ánh mắt Lộng Nguyệt tràn ngập ôn nhu?

Lại có ai, sẽ khiến Hách Liên Cô Tuyết bình tĩnh trấn định không hề cố kỵ nói ra những lời tức giận tùy hứng?

Tiêu Dạ rũ mắt, mang theo vài phần thoải mái: ta sớm nên nghĩ tới. . .

“Sắc trời đã tối, chẳng hay Hách Liên cung chủ có nguyện ý đến Lưu Dạ thành của ta nghỉ một đêm hay không, Tiêu mỗ cũng tận đạo làm chủ.”

“Lưu Dạ thành của người?” Hách Liên Cô Tuyết cười lãnh phúng, nghiêng đầu nhìn cặp tử sắc phượng mâu sâu thẳm, “Theo ta thấy, tòa thành này sớm đã đổi chủ.”

Tiêu Dạ kinh ngạc, lập tức cười tự giễu.

“Người nào đó luôn thích sau lưng ngoan âm mưu, nếu công tử Tiêu Dạ người không cam lòng, ta có thể giúp người đoạt lại Lưu Dạ thành.” Khóe môi Cô Tuyết vạch nên một đường cong đầy tự tin.

“Không phải là không cam lòng.” Thần sắc Tiêu Dạ vẫn đạm mạc như trước, “Mà là, tự nguyện.”

Băng lãnh cùng hỏa quang đan xen cuộn trào trong hồng mâu, nháy mắt tràn ngập sát khí thị huyết, mang theo một tia không thể tin, nhưng rất nhanh tan thành mây khói.

“Huyền thủy hàn, Lưu Dạ thành, công tử Tiêu Dạ, chỉ vì một tên gia hỏa sớm nên bị thiên đạo vạ quả?” (thiên đạo vạ quả: róc xương lóc thịt/ lẳng trì *___*)

Thiên đạo vạ quả? Khóe môi Lộng Nguyệt lộ ra tiểu dung vạ năm không đổi: Tuyết bảo bối của ta, hôm nay người nói chuyện thế nào lại tàn bạo như vậy?

“Chỉ vì trong lòng ta, tồn tại độc nhất vô nhị.”

Tiêu Dạ khê nhếch miệng, giống như đang âm thầm tuyên cáo điều gì, kiên định như thế, quyết tuyệt như thế.

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên cười ra tiếng, nhưng đôi hồng mâu yêu dị rét lạnh như có thể bắn xuyên tâm tạng, “Nhật Nguyệt giáo chủ, người nghe thấy không? Ngay cả một người ngoài cuộc như ta đây cũng bị tấm tình si của Tiêu thành chủ làm cảm động rồi đó.” (nghiến, nghiêng lolz)

Lộng Nguyệt chỉ trầm mặc, góc áo bằng lụa mỏng màu tuyết trắng theo gió vũ động, tử mâu chợt lóe một đạo quang mang.

Hỏa hồng trường phát buông xuống, che khuất gương mặt tuyết mỹ, tản mát mê hoặc cùng tà khí.

“Ta đã bắt đầu chán ghét người, ‘công tử Tiêu Dạ.’” Hách Liên Cô Tuyết tiến đến bên tai thanh sam nam tử, giọng nói mị nhân khiêu khích tràn ra: “Phải trả đại giới thế nào, trong lòng người rất rõ ràng.”

Thanh âm không một tia tình cảm, hồng mâu lãnh liệt như vậy, tựa hồ ngay sau đó sẽ đem Tiêu Dạ bóp nát. (đổ mồ hôi lạnh ‘___’)

Cô Tuyết đột nhiên rút ra bạch ngọc địch từ trong tay Lộng Nguyệt, xoay người rời đi, thanh âm băng lãnh tuyệt tình vắng vắng trong gió:

“Nghỉ lại thì miễn đi, vạ nhất ta không khống chế tốt bản thân, nói không chừng trong một đêm sẽ khiến Lưu Dạ thành thay đổi một loại màu sắc!” (trắng trợn dẫn mặt ‘___’)

Tử mâu hơi khép, tiểu ý tà mị thâm trầm hiện lên.

Con người màu đậm trà của Tiêu Dạ lấp lánh hào quang ôn hòa: kỳ thật, ta chỉ muốn chứng thực một chút, vị trí của người trong tâm Hách Liên Cô Tuyết mà thôi.

Lúc này xem ra, có vẻ không cần thiết. . .

80. Chương 80: Mùi Dấm Bay Khắp Nơi(hạ)

Thương Lang sơn trang, Phù Dung Các, Thanh Minh Phái, Trọng Hoa Cảnh hợp lại xưng ‘Giang Nam Tứ Gia’. Nhưng cách đây ba năm, Giang Nam tứ gia tộc đã bị Ngạo Thần Cung thu phục, trở thành: Thiên Huyền Môn.

Hách Liên Cô Tuyết đem Thiên Huyền Môn làm Giang Nam tổng đà của Ngạo Thần Cung, tọa lạc tại Dương Châu bắc ngân, cùng Lưu Dạ thành tạo nên thế đối lập.

Thiên Huyền Môn yên ảnh lượn lờ, lại băng lãnh tựa Thiên Sơn hàn tuyết, ba mặt đều là nước, thần bí cực kỳ, thuộc hạ đóng giữ tại Thiên Huyền Môn đều dùng mặt hiệu trao đổi, không lấy chân diện mục gặp người.

Hai canh giờ trước, những nhân vật linh quân của Ngạo Thần Cung tại Giang Nam phân đà ‘Thất dục’, ‘Thập nhị chiến thần’, ‘Tứ thập bát ảnh vệ’ sau khi nhận được mật hàm đều vội vã trở về Thiên Huyền Môn, một khắc cũng không dám chậm trễ.

Đại đường của Thiên Huyền Môn rộng lớn trống trải, khói trắng bốn phía, lạnh khí phù không, chiếc đèn ***g lưu ly tỏa ra ánh sáng mờ ảo, cả đại đường lặng ngắt vô thanh, cảm giác áp bách tràn ngập cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Những nhân vật lệnh võ lâm nhân sĩ nghe tin đã sợ mất mật giờ phút này mặt mày nghiêm trang, cung kính nhìn lên chủ vị trên cao trong đại đường.

Cầm tú hồng bào từ trên huyền tháp khảm vàng rủ xuống đất, hỏa hồng trường phát trong màn sương khói dày đặc mị hoặc tựa yêu liên.

Hồng y nam tử bạch sa che mặt, phong tư như minh nguyệt, ung dung cao quý, nhãn mâu thâm hồng đẹp như mộng ảo, lại thắm thấu lãnh khốc cùng tà khí.

Hắn đang lật xem bí tông cầm trong tay, một hồi nhắm mắt trầm tư, một hồi vân mi nhíu lại, bên cạnh huyền tháp đặt một lò sưởi, mỗi khi yêu mị nam tử xem xong một quyển liền tiện tay ném bí tông vào trong chậu than, nhanh chóng bị ngọn lửa thiêu rụi.

Độc nhanh như gió, đã xem qua là không quên được.

“Cung chủ, Nhật Nguyệt giáo chủ lần này tiến đến chỉ dẫn theo Đoạt mệnh song hồn cùng mười hai hộ vệ, trước mắt đang lưu lại tại Lưu Dạ thành.”

Ở Lưu Dạ thành?! Hồng mâu nheo lại, tràn ngập băng phong cùng sát khí buốt lạnh, Hách Liên Cô Tuyết phát tay ý bảo Tập Phong thối lui.

Hắn căn bản chưa từng nâng mắt nhìn xem bất luận kẻ nào bên dưới đại đường, thanh âm băng lãnh nhưng không mất khí phách từ sau tấm bạch sa che mặt tràn ra, “Xích, sự tình bản cung yêu cầu người tra thế nào rồi?”

Xích, Huyền, Khuê, Thanh, Mị, Hồn, Sát được xưng Ngạo Thần ‘Thất dục’, từ trước đến nay xuất quỷ nhập thần, làm việc hiệu suất cực cao.

“Cung chủ, thuộc hạ cả đêm tra rõ, Đường Môn năm đó bị Nhật Nguyệt Giáo tiêu diệt, phương pháp phối trí Bạo vũ lê hoa châm và Ngũ độc ám khí đều đã tuyệt tích, thuộc hạ tại Dược Sư Cốc tìm được một nữ tử, nhưng hỏi gì cũng không biết, tựa hồ đầu não bị thương nặng, luôn cười ngây dại không ngừng, thuộc hạ lo ngại nàng là người Nhật Nguyệt Giáo cố ý an bài, sợ dả thảo kinh xà, cho nên. . .”

“Giết?”

Xích có chút ghen hòng, nửa ngày sau phun ra: “Không có.”

“Bất kể nàng là ai, bắt trở về hỏi lại, hỏi không ra thì giết! Loại sự tình này còn muốn bản cung tự mình dạy người sao?!”

Lúc này Xích có phần sợ hãi: hần nhớ rõ mấy hôm trước Hách Liên Cô Tuyết dặn dò hần không được để người khác phát hiện hành tung, không được dả thảo kinh xà, thế nào hôm nay lại đột nhiên thay đổi?

“Sau này chỉ cần là thuộc hạ của Nhật Nguyệt Giáo, không cần xin chỉ thị, trực tiếp giết chết cho bản cung!” Hách Liên Cô Tuyết ném mạnh bí tông, ngọn lửa nháy mắt bốc cao, thanh âm lạnh lẽo vang vọng khắp đại đường khiến thần sắc chúng nhân nháy mắt trắng bệch, kinh hãi cực kỳ. (giận cá chém thớt xD)

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Hách Liên Cô Tuyết tuy rằng âm tình bất định, nhưng từ trước đến nay gặp chuyện đều lãnh tĩnh như nước, hôm nay không biết làm sao, mở đầu đã răn dạy trách mắng một trận.

“Huyền.”

Huyền đi lên phía trước, mồ hôi lạnh trên trán rõ ràng có thể thấy được: “Cung chủ, thuộc hạ tra ra Ngọc Thanh Nhiễm có một sư đệ, am hiểu vu cổ độc thuật, nhưng không biết vì sao mười bảy năm trước hai người phân ly, hiện tại hạ lạc không rõ.”

Hồng y nam tử trên chủ vị tối cao trầm tư trong giây lát, lập tức giọng nói lạnh lùng lại phát ra: “Bản cung để người tra tên họ người kia, sau khi mất tích đi nơi nào? Người chỉ tra được như vậy?”

Huyền không khỏi hoảng hốt: những việc này đều là chuyện cũ gần hai mươi năm về trước, có thể tra được manh mối đã rất không tồi rồi.

“Cút đi tra lại!”

Huyền một câu cũng không dám nói nhiều, như một đoàn mây đen nháy mắt tiêu thất.

“Khuê, sự tình Cửu Thiên Các thế nào?”

Lúc này Khuê căn bản không dám nhìn thẳng cặp băng mâu hồng sắc lãnh liệt kia: “Hồi bẩm cung chủ, Cửu Thiên Các đã ổn định, Cửu thiên thánh nữ, Lăng lam hộ sử cam nguyện thần phục dưới trướng cung chủ, chỉ là. . .”

“Thất sát thiên la đâu?”

Thất sát thiên la chính là bí môn báu vật của Cửu Thiên Các, chỉ cần ấn lên cơ quan có thể phát ra khinh ti đại võng, bạch vụ, hồng vũ, độc châm, thiên lôi, địa hỏa, hóa hình sa thất chủng ám khí độc được, toàn bộ đều là kỳ binh lợi khí giang hồ nhân sĩ muốn tranh đoạt. (võng: lưới)

Chuyện Khuê lo lắng nhất y như rằng bị Hách Liên Cô Tuyết hỏi đến: “Cung chủ, khi thuộc hạ cho nổ mật thất của Cửu Thiên Các trùng hợp gặp mặt Nhật Nguyệt Giáo Phong, Hỏa, Thủy tam sử, kết quả. . .” Hần dừng một chút, “Bị Đoạt mệnh song hồn giành trước đắc thủ.”

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên đứng dậy, bạch sa che mặt không gió tự động, hồng mâu tràn ngập sát khí, “Lại là tên vô liêm sỉ đó!” Hần bỗng nhiên ho khan, tiên huyết nơi khóe miệng uốn lượn chảy xuống, xuyên qua tấm lụa trắng có thể thấy được.

“Cung chủ!” Chúng nhân dưới đại đường cả kinh bật thốt, Tập Phong Điệp Triệt đứng ở hai bên vừa muốn tiến lên đỡ hần, lại bị Hách Liên Cô Tuyết đẩy mạnh ra.

“Thanh, Mị, Hồn, Sát.”

Bốn gã huyền y nam tử quỳ một gối xuống đất, Cô Tuyết lạnh giọng, “Đem đầu của Nhật Nguyệt Phong, Thủy, Hỏa tam sử chém cho bản cung, còn thất thủ, các người đương trường tự vận đi!”

Hách Liên Cô Tuyết phát áo bỏ đi, cho đến khi mặt mũi hồng kia biến mất sau màn sương khói, đám thuộc hạ mới thở ra một hơi. (khổ, gần ‘vua’ như gần cộp)

Bọn họ nhất trí cho ra một cái kết luận: Cung chủ hôm nay rất không bình thường!

Bên trong gian phòng ánh đèn u ám, lạnh ý nhè nhẹ tản mát, Cô Tuyết phần nộ kéo xuống bạch sa che mặt, vừa muốn ném đi, một bàn tay không mất lực đạo nháy mắt chế trụ cổ tay hần, ôm hần vào ngực.

“Tuyết bảo bối của ta, còn đang sinh khí a?”

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, tử mâu yêu dã lấp lóe quang mang diễm liễm, hần nâng cầm Cô Tuyết, nhắm mắt hôn lên cánh môi của người trong lòng.

81. Chương 81: Cuộc Tranh Cãi Ái Muội

Bằng cùng hỏa giao hòa kích thích, nóng bỏng mà tiêu hồn, hai đầu lưỡi thô bạo quấn lấy nhau nồng đậm quyền luyến, cánh môi mê mị gợi cảm thiếp hợp, câu dẫn tâm hồn.

Cô Tuyết vùng thoát khỏi vòng ôm áp của Lộng Nguyệt, dung nhan yêu mị lạnh lùng: “Muốn phát tình thì tìm người khác, đừng tìm ta!”

Lộng Nguyệt giữ chặt thắt lưng Cô Tuyết, mạnh mẽ kéo hần kề sát vào ngực mình, lau nhẹ vệt đỏ thẫm nhiễm trên khóe môi, giọng nói thanh linh mà ôn hòa vang lên: “Đừng náo loạn.”

Cô Tuyết lại đẩy hần ra, nộ khí vẫn như trước chưa tiêu: “Tên vô liêm sỉ đáng bị thiên đao vạn quả người, cút ra ngoài cho ta!”

“Hảo a, nếu Hách Liên cung chủ tức giận như vậy, bốn tọa sẽ không quấy rầy.” Lộng Nguyệt xoay người, khóe môi lãnh liệt băng hàn, như cười như không.

“Đứng lại, cút về đây cho bản cung!” Hồng mâu lãnh quang bắn ra bốn phía, yêu diễm nhiếp phách.

“Hách Liên cung chủ, người một hồi bảo ta cút đi một hồi lại bắt ta quay lại, phiền người nói rõ ràng cho bốn tọa người muốn thế nào a.”

Cô Tuyết thở dốc đầy phần nộ, nháy mắt chế trụ cổ Lộng Nguyệt, xoay người đưa hần đẩy ngã lên trên nhuyễn tháp.

Mỹ mâu thâm hồng nheo lại, hơi thở lạnh như băng tản ra trên gương mặt yêu tà nam tử mang theo mê hoặc trí mạng, “Thế nào? Có phải cùng tình nhân của người ngoạn chán, nhớ tới ta mới đến đây? Thiên Huyền Môn người cũng dám một mình lên vào, thật sự là không biết chết sống!”

“Thiên Huyền Môn tính là cái gì?” Lộng Nguyệt mạnh mẽ niết lấy cầm Cô Tuyết, tử mâu yêu dị: “Trên đời này còn không có chuyện mà Lộng Nguyệt ta không dám làm!”

“Đúng a, Lộng Nguyệt người việc gì cũng dám làm, cho nên mới qua vài ngày, người liền có gan sau lưng ta đi tìm người khác tiêu dao thừa hoan, có phải hay không?”

Lộng Nguyệt nhè nhẹ vỗ về cánh môi hơi tái nhợt của Cô Tuyết, muốn đem một khóa được hoàn đầy vào trong miệng hần, song lại bị Cô Tuyết thập phần không lĩnh tình nháy mắt niết thành phần bột.

“Người làm gì?” Tử mâu phút chốc xẹt qua một tia lửa, Lộng Nguyệt xoay người mạnh mẽ đặt Cô Tuyết dưới thân, hung hăng chế trụ hần, yêu nhan chuyển sang lạnh lẽo: “Còn không biết tốt xấu, bốn tọa hiện tại san bằng Thiên Huyền Môn của người!”

“Ta không biết tốt xấu?” Cô Tuyết lửa giận bốc cao, “Ta dù có không biết tốt xấu cũng còn hơn tên hỗn trướng vô tâm vô phế nơi nơi phát tình người!”

Lộng Nguyệt cười tà mị: “Tuyết bảo bối, nói vậy là người đang ghen a?”

“Hừ, tên vô liêm sỉ người là cái gì mà xứng để ta ghen?”

“Đúng vậy a, ta không xứng, ta đây phát tình tìm người khác liên quan gì tới người?”

“Ai nói không liên quan đến ta!”

Cô Tuyết cắn chặt môi, hồng mâu lóe lên quang mang trong suốt, lập tức không hề báo trước vòng tay qua cổ Lộng Nguyệt, ngửa đầu thiếp hợp cánh môi hần.

Cô Tuyết liếm cắn bờ môi nóng rực của Lộng Nguyệt, đem phần nộ tràn ngập trong lòng hóa thành hôn sâu thị huyết, hồng mâu bị ngọn lửa nhuộm đắm càng thêm tà mỹ, dây dưa cuồng nhiệt như liệt thú trừng phạt yêu tà nam tử.

Cô Tuyết chính là muốn chiếm lấy nam nhân này, hung hăng chiếm lấy! Đi tranh đoạt! Tuyết không cho người khác một tia cơ hội có được, loại dục vọng mãnh liệt này có lẽ tại thời điểm lần đầu tiên hần nhìn thấy cặp tử mâu kia đã bắt đầu nảy mầm, thẳng đến hiện tại đã bén rễ thật sâu, không cách nào tiêu diệt!

Lộng Nguyệt trong lòng chấn động, không hề cố kỵ xuất phát từ bản năng cuốn lấy đầu lưỡi ngang ngược kia, tại không gian duy nhất thuộc về hai người quên mình phóng túng.

Gian phòng lạnh như băng nháy mắt tràn ngập hương vị nóng cháy, thanh hương tản mát khắp nơi, cảnh tượng mỹ lệ nhiếp nhân.

Trong giây lát, thẳng đến khi hai người thở dốc mới từ trong mê tình thoát ra, Cô Tuyết nâng lên cầm Lộng Nguyệt, phút chốc trầm tĩnh lại, lãnh mâu như nước: “Tử yêu tinh người, ta Hách Liên Cô Tuyết dựa vào cái gì phải thua trong tay người!”

Lộng Nguyệt khẽ liếm một chút bên cổ Cô Tuyết, tử mâu như lan: “Yêu nghiệt, Lộng Nguyệt ta vì cái gì bị người gây tai họa sâu như vậy!”

“Như nhau thôi.” Cô Tuyết lạnh giọng: “Ta cảnh cáo người, nếu người còn dám cùng Tiêu Dạ có quan hệ không rõ, ta trước đó sát sạch sẽ Lưu Dạ thành, sau diệt Nhật Nguyệt Giáo của người, ta đã nói là làm, nói được thì làm được!”

“Sách, bảo bối, không nghĩ tới người lại độc ác như vậy a.” Lộng Nguyệt nở nụ cười yêu dã, “Người có năng lực này sao?”

“Có bản lĩnh người cứ thử xem, đến lúc đó cũng đừng trách ta tâm ngoan!”

Lộng Nguyệt niết lấy cằm Cô Tuyết, tử mâu nheo lại, mang theo một tia cảnh cáo, “Không được dùng Cổ địch mị thanh, không được tiếp tục làm thương tổn bản thân, không được tùy hứng, không được ngang bướng!”

“Đừng có lên mặt với ta.” Cô Tuyết hung hăng đẩy ra bàn tay Lộng Nguyệt, lạnh lùng nói, “Nghe cho rõ, người không được thổi lại khúc ‘Tứ tử tiên’, không cho phép nơi nơi phát tình, không được đối nghịch với ta, không được cười với kẻ khác, không được thượng ta, càng không cho phép người yêu kẻ khác!”

“Không cho yêu người khác?” Lộng Nguyệt vẽ cân nhắc tà tà nhắc lại những lời của Cô Tuyết, cười tà khí, “Hách Liên cung chủ thực để ý sao?”

“Ta nói không cho phép là không cho phép!” Hách Liên Cô Tuyết lúc này sớm đã không còn là Ngạo Thần cung chủ như bình thường không mang một tia cảm xúc, loại giọng điệu mệnh lệnh này tản mát nồng đậm dục vọng độc chiếm.

Lộng Nguyệt nhìn kỹ bộ dáng Cô Tuyết bị lửa giận thiêu đốt, mang theo một tia tiểu ý nghiền ngẫm, lại vươn tay nâng lên cầm Cô Tuyết, tử mâu lấp lóe: “Bộ dáng người tức giận thật là thú vị a.”

Lộng Nguyệt bỗng nhiên cảm giác, xem gia hỏa khó tính này sinh khí quả thực chính là lạc thú lớn nhất của hần.(Yêu hồ ly, coi chừng có người cắn chết người. . .)

Cô Tuyết như vậy, vì hần mà không khống chế được sinh khí, thật thú vị.

“Đừng chạm vào ta!” Cô Tuyết nháy mắt gạt bay bàn tay Lộng Nguyệt đang giữ lấy cằm hần.

“Yêu nghiệt này, gần đây thật nóng tính a.”

“Không cần người quản!”

“Trừ bỏ yêu cầu cuối cùng. . .” Lộng Nguyệt cười tà mị, “Những yêu cầu còn lại của người có phải hơi cao?”

“Không cao!”

“Có một việc ta tuyệt sẽ không đáp ứng!”

“Việc gì?”

Lộng Nguyệt vươn tay chế trụ thất lưng Cô Tuyết, kề sát gương mặt hần, hơi thở nóng rực tản ra trên hai gò má tuyệt mỹ của Cô Tuyết, nhếch môi cười khê, “Chính là thượng người!”

Tử mâu ma mị yêu dã hơi nheo lại, đầu lưỡi Lộng Nguyệt khê liếm phần cổ trắng nõn mẫn cảm của Cô Tuyết, “Ngoan, để bản tọa sung hạnh một chút.”

“Những lời này phải để ta nói mới đúng.” Cô Tuyết vừa muốn ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, chuẩn bị đảo khách vi chủ, lại bị Lộng Nguyệt hung hăng chế trụ cổ tay.

Tiểu ý tà mị nổi lên, Lộng Nguyệt nhướn mày, “Người là người của ta, chỉ ta mới có thể thượng người!”

“Thật khôi hài!” Cô Tuyết hất lên chiếc cằm tinh xảo, không chút nào yếu thế, hồng mâu diễm liễm lấp lóe, “Lộng Nguyệt, người cũng đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!”

“Có sao?” Yêu tà nam tử khoe môi hơi cong, niết chặt cằm hồng y nam tử, ghé sát vào chóp mũi hần, phun ra nuốt vào hơi thở nóng rực, “Tuyết bảo bối của ta, người chẳng lẽ không nhớ rõ, mỗi lần bản tọa thượng người, người đều cam tâm tình nguyện, còn không biết xấu hổ nói ta được một tác lại muốn tiến một thước?”

“Nếu người không dùng thủ đoạn hèn hạ, ta thế nào lại. . .”

Lộng Nguyệt ngậm chặt cánh môi hần, nhanh chóng quán quanh đầu lưỡi mềm mại kia, tựa như du long, nhẹ nhàng triển miên.

Cô Tuyết đẩy mạnh Lộng Nguyệt, xoay người ngồi dậy, cả giận nói: “Dựa vào cái gì người luôn thượng ta? Có bản lĩnh đi ra ngoài đánh một trận, ai thắng người đó ở trên!”

Lộng Nguyệt cười tà khí, tử mâu ánh lên một tia vui vẻ, “Thế nào? Người không sợ Thiên Huyền Môn của người theo bồi táng?”

“Sợ cái gì!” Cô Tuyết khoe môi khê nhếch, lãnh mị tràn ra: “Thiên Huyền Môn có thể xây lại, mà Thánh thủ độc tiên người là ngàn năm có một.”

Lộng Nguyệt trầm tư trong giây lát, lập tức nâng mâu, “Không bằng chúng ta đổi cách khác?”

Hồng mâu híp lại: Yêu hồ ly này lại nảy ra chủ ý quái quỷ gì?

“Đánh cuộc một hồi, thế nào?”

“Đánh cuộc cái gì?”

Lộng Nguyệt nở nụ cười tà mị, tử mâu thâm trầm tựa như đoá mị lan nở rộ trong đêm tối.

“Ba ngày sau, Yên Ba Túy.”

Yên Ba Túy. . . Hách Liên Cô Tuyết cả kinh.

Lại là thanh lâu!

82. Chương 82: Yên Ba Túy Lưu

Đàn sáo cầm huyền vắng vắng, gợn sóng trên mặt sông xanh biếc nhộn nhạo, gió xuân phe phất, núi xanh ngọc quỳnh lâu.

Yên Ba Túy hồng lâu nhuyễn ngọc, trên bức Giang Nam yên vũ đồ vẽ thêm vài điểm nhấn, lâu các chạm trổ hoa văn cừu trọng hồi thiên, không như phong thái của Yên Vũ, Phong Nguyệt Lâu, lại mang vẻ tao nhã u tĩnh mà độc đáo xa cách.

Giang Nam đệ nhất hồng lâu Yên Ba Túy, mỹ nữ diễm quan, giai lệ như mây, song khiến chúng nhân kỳ vọng không phải những nữ nhân ngọc ngà phấn son, mà là ‘Giang Nam đệ nhất mỹ nhân’ một năm mới hiện thân một lần. Nhược Hề.

Cổ cầm thánh nhân, thanh nhã tuyệt luân.

.

Nhược Hề? Không có hứng thú.

Ổ Dạ Phi Yến xem ra, dung mạo của bất luận kẻ nào đem so với Yêu Nguyệt cùng Độc mỹ nhân kia đều trở nên quá đổi bình thường.

Đương nhiên, người nào đó có đôi mắt kỳ dị là ngoại lệ.

Dạ Phi Yến nghiêng đầu, thấy được một mặt quỷ ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, ánh mắt trời rơi trên băng điêu diện cụ phản xạ tuyết quang màu ngân bạch, hần lẳng lặng ngồi ở một góc trong trà thất, một luồng bạch phát lóa mắt lạnh lùng.

“Chúng ta lại gặp mặt, Âm tòa đại nhân.” Dạ Phi Yến cố ý kéo dài giọng, cầm lấy ấm trà quán một ngụm.

“Tuyệt Ảnh, nga không, Mị Đồng. . .”

“Tuyệt Ảnh!”

Dạ Phi Yến cười cười, cẩn thận đánh giá hắc y nam tử, thầm than: lật lên mặt nạ của hắn mới biết được, tòa băng sơn này bộ dáng có bao nhiêu tiêu trí. (tiêu trí: xinh đẹp)

“Uy, không phải ngươi cũng đến xem ‘Giang Nam đệ nhất mỹ nhân’ đi?”

Tuyệt Ảnh đứng dậy, ném lại mấy khối bạc vụn, lạnh giọng nói: “Ta không có thời gian rảnh.” Dứt lời liền xoay người muốn rời đi.

Dạ Phi Yến vừa định gọi hắn lại, một bàn tay bất ngờ nắm lấy cổ áo, kéo Dạ Phi Yến vào trong một ngõ nhỏ.

“Làm cái gì? Lén lút lút lút muốn mưu sát ta?”

“Đi làm một chuyện!”

“Yêu Nguyệt bảo ngươi tìm ta?”

“Là giáo chủ!” Phong Hành Vô Lệ lạnh lùng nói: “Trộm một đồ vật.”

. . .

Ba ngày sau, trăng sáng sao thưa, đèn hoa rực rỡ, Giang Nam về đêm diễm lệ như mộng.

Yên Ba Túy tân khách đông nghịt, bộ dáng khoan thai hoa quý, ánh đèn mờ ảo ái muội.

Nhất châu, nhất hoa, nhất nhân hợp lại xưng danh ‘Giang Nam tam tuyệt’, mà ‘Giang Nam đệ nhất mỹ nhân’ Nhược Hề là một trong số đó.

Ngàn ngọn đèn được thắp sáng, xe ngựa tinh trí cùng những cỗ kiệu xa hoa vây quanh ngã tư đường giọt nước cũng không lọt, chỉ vì được nhìn thấy Nhược Hề công tử hàng năm vào tháng tư đêm xuân mới lộ diện một lần.

Ba tầng lầu các cửa Yên Ba Túy người người qua lại đông đúc, thanh âm ồn ào náo nhiệt kinh thiên động địa vang lên không ngớt bên tai, thương nhân danh sĩ thậm chí cả hoàng thân quý tộc đều nguyện trả ngàn kim vạn lượng, đổi lấy một khúc nhạc của ‘Cổ cầm thánh nhân’ Nhược Hề.

“Có biết Yên Ba Túy vì sao lại nổi danh như vậy không?”

“Còn không phải bởi Nhược Hề công tử đầu bài?”

“Sai! Là vì nơi này từng xuất ra đệ nhất mỹ nhân oanh động võ lâm.”

“Ai?”

“Mộ Dung Vân Liên a, hai mươi năm trước tư sắc của nàng kinh sợ toàn bộ võ lâm, chỉ tiếc cho một mỹ nhân vô song trên đời như vậy, hai mươi mấy tuổi đã hương tiêu ngọc vẫn, thật đáng buồn.”

“Từ xưa hồng nhan vốn bạc mệnh, lão tử quả thực vì Hạ Ngâm Hà cùng Đoạn Tư Tư cảm thấy không đáng.”

“Ta xem ngươi là ghen tị lương đại ma đầu kia có thể đoạt được phương tâm của mỹ nhân đi.”

“Phi, lão tử mà ghen tị hai tên yêu ma giết người không chớp mắt đó? Cho dù bọn hán đứng ở chỗ này lão tử cũng đồng dạng mắng thẳng vào mặt!”

“Nhắc đến bọn hán làm gì? Mất hứng! Các ngươi có biết hay không, nghe nói Nhược Hề công tử tới nay đưa ra một điều kiện, ai có thể thỏa mãn, hán sẽ tuyển định người đó làm chủ nhân cả đời.”

“Hắc, Nhược Hề công tử thật chấp nhất, nghe đồn dường như hán luôn tìm kiếm một người nào đó, hàng năm đều hỏi thăm tung tích của người kia, chẳng qua vẫn không có kết quả.”

“Ta chỉ biết Nhược Hề này rất cao ngạo, ngay cả đương triều Thất vương gia tiếp kiến hán một chút động dung cũng không có.”

Bỗng nhiên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng an tĩnh trở lại.

Trên ngọc thạch thai dựng thành từ thanh trúc, một chiếc Hoài ngọc cổ cầm lẫm đăng khói mờ, như mộng như ảo.

Gã sai vật đang dùng khăn vuông cẩn thận lau chùi Hoài ngọc cổ cầm, chỉnh thử tiếng đàn, điểm một hạt đàn hương, sau cùng cung kính thối lui.

Bạch y nam tử, ngạo nghễ xuất trần, trong từng cử chỉ toát ra linh khí thoát tục, nhã khiết như tiên.

Chúng nhân đều ngừng hô hấp, lặng lặng ngắm nhìn nam tử đạo đàn.

.

Đêm tháng tư tại Giang Nam.

Quang mang chói mắt trong đêm tối, tuyết bạch thuần tịnh không nhiễm trần thế, cảm hồn thanh triệt thấu minh, tinh tế mà sâu sắc.

Tiếng đàn bỗng nhiên như tuyên thủy, u nhiên mê say; rồi đột ngột tựa sóng lớn, mãnh liệt bồn đàng, từng âm sắc như có sinh mệnh theo đầu ngón tay nam tử xuất ra, du dương lưu luyến mà ngân nga réo rắt, thoáng như ảo mộng, phảng phất mưa phùn Giang Nam cô tịch lác đác rơi, mang theo từng điểm lung linh như toái ngọc, mờ ảo nhã trí.

Làn khói lượn lờ quần quanh đem gương mặt như ngọc của nam tử nhuộm một mảnh mộng lung, nhàn nhạt tản mát một tia u buồn cùng sâu bi.

Thán hồng trần u oán, giải bất tận tương tư kết.

Một loại phong nhã phảng phất không thuộc về nhân gian theo ánh mắt của hán nhộn nhạo phóng xuất, khiến chúng nhân như si như túy.

Nam tử như tiên, Cổ cầm thánh nhân, Nhược Hề.

Đêm Giang Nam chìm đắm trong tiếng đàn, hết như nhạc khúc thiên địa không thể minh diệt. . .

~*

~Tay áo Nhược Hề vung lên, kết thúc một khúc nhạc.

Yên Ba Túy phút chốc yên lặng.

Mọi người rút cuộc thanh tỉnh khỏi mộng ảo vừa rồi, giống như đã trải qua một tràng mộng cảnh chi lữ.

“Hảo ”

Lúc này, chúng nhân đều sôi trào, thanh âm reo hò ủng hộ tán thưởng liên miên không ngừng, tiếng vỗ tay như sấm dậy, tràng cảnh dị thường nóng bỏng náo nhiệt.

“Ta nguyện trả ba mươi vạn lượng, Nhược Hề công tử, ta muốn người!”

“Nhược Hề công tử, ta nguyện trả năm mươi vạn lượng, vô luận người ra điều kiện gì ta đều đáp ứng người!”

“Tám mươi vạn lượng. . .”

“Một trăm vạn lượng. . .”

“Ba trăm vạn lượng!”

Bỗng nhiên, có một người từ trong đám đông nhảy vọt ra, đứng ở bên người Nhược Hề, “Ta là thiếu trang chủ của Giang Nam đệ nhất tài trang, chỉ cần người theo ta đi, ta đem toàn bộ tài trang tặng cho người!”

Đám đông xôn xao, chỉ thấy người tự xưng là thiếu trang chủ khẽ sờ soạn bàn tay trắng nõn bóng loáng của Nhược Hề, trên mặt lộ rõ nồng đậm sắc dục.

“Năm trăm vạn lượng, Nhược Hề công tử!”

Một cỗ lệ phong thổi bay thiếu trang chủ kia từ trên đài cao rơi xuống đất, người nọ vừa muốn chửi ầm lên, nháy mắt ngất người.

Chúng nhân kinh ngạc, không biết từ khi nào, một mặt tử ảnh yêu diễm đã xuất hiện trước mặt Nhược Hề, tử phát mềm nhẹ theo gió tung bay, tử mâu tà mị nhộn nhạo gợn sóng trong suốt, tuần mỹ như thiên thần hạ phàm.

Trong nháy mắt, Nhược Hề thiếu chút nữa nín thở, không chỉ là hấn, hai tròng mắt của mọi người như trúng nguyên rửa thể nào cũng vô pháp dời đi khỏi yêu tà nam tử.

Nhưng đám người còn chưa kịp hoàn hồn, lại một mặt hồng ảnh bay vọt tới trên hồng thẩm, hồng bào u nhiên rũ xuống, dáng người thon dài tuyệt mỹ một lần nữa chiếm cứ tầm mắt chúng nhân, khiến cho người ta mê muội.

Hồng y nam tử hồng mâu khẽ nhếch, nở nụ cười mị hoặc, “Bản cung ra tám trăm vạn lượng, muốn Nhược Hề công tử!”

Giờ khắc này, mọi người ở đây cơ hồ đều nhìn đến si ngốc.

Không ai chú ý tới Nhược Hề, một người cũng không, mà khuôn mặt trắng nõn thanh nhã của Nhược Hề nháy mắt nhuộm đậm một tầng đỏ ửng.

Tử sam phát phơ lay động, yêu dã ma mị, vạn hoa nở rộ cũng không sánh bằng một cái nhếch môi nhẹ nhàng điên đảo chúng sinh.

Hồng bào tựa hỏa tựa băng, phong hoa tuyệt đại, bệ hoa tu nguyệt không cách nào so bì đáng vẻ tuyệt mỹ mê hoặc nhân thế.

Lộng Nguyệt tà mị cười khế, trong khi chúng nhân còn đang ngây ngốc khiếp sợ ở một góc độ người ngoài nhìn không thấy ghé sát bên tai Hách Liên Cô Tuyết thì thầm: “Chúng ta đánh cuộc, đêm nay Nhược Hề công tử về tay ai?”

Hồng mâu híp lại, Cô Tuyết cười lạnh: “Trách không được, đây chính là bản sự sở trường của ngươi, bất quá ta tuyết sẽ không thua.”

Đội chúng nhân rớt cuộc ý thức được hai vị tuyệt thế nam tử này là người phương nào, thanh âm xì xào âm âm vang lên, bốn phía xôn xao nghị luận.

Hai đại ma đầu chỉ e thiên hạ không loạn chẳng lẽ cũng coi trọng ‘Giang Nam đệ nhất mỹ nhân’?

Lời đồn quả thực không sai, Nhật Nguyệt giáo chủ, Ngạo Thần cung chủ danh chấn giang hồ mặc dù khiến người ta oán hận đến tận cùng, run rẩy đến tận cùng, nhưng cũng đẹp đến tận cùng!

Chỉ một nụ cười là đủ khiến người ta mệnh tang hoàng tuyền, chỉ một cái liếc mắt trong giây lát liền đoạt đi nhân mạng.

Lộng Nguyệt nở nụ cười tà mị, cánh tay thon dài vươn ra, đem Nhược Hề còn đang ngây người giữ chặt trong tay, hơi cúi đầu, tử mâu nheo lại, “Ta muốn ngươi, theo bốn tọa đi, thế nào?”

Nhược Hề kinh ngạc nhìn đôi mắt yêu dị gần trong gang tấc, hồi lâu không nói nên lời. Trước dung mạo như yêu tinh này, hắc quả thực tự thẹn hết sức, hai gò má ửng đỏ, bờ ngực phập phồng nhịp tim đập không theo quy luật.

Hồng mâu yêu mị chuyển sang lạnh lẽo, hồng trù trong tay áo Cô Tuyết nháy mắt bay ra cuốn lấy thất lưng Nhược Hề, mạnh mẽ kéo hắc vào trong ngực mình, nâng cầm hắc lên, khoe môi hơi cong, tản mát mê hoặc khiến người ta hít thở không thông.

“Mỹ nhân ngươi so với yêu tinh nào đó thú vị hơn nhiều, yên tâm, chỉ cần ngươi cùng bản cung đi, sau này ta nhất định sẽ hảo hảo sung hạnh ngươi.”

Cô Tuyết rũ mắt, khẽ liếm vành tai Nhược Hề, lấy tư thế thập phần ái muội ghé vào bên tai hắc nhẹ giọng phun ra, “Nếu ngươi dám bỏ lên giường tên kia, bản cung bóp nát cổ ngươi.”

Thanh âm nguy hiểm lạnh khốc xẹt qua lọt vào tai Nhược Hề, tràn ngập băng lãnh cùng âm ngoan quyết tuyệt, vô hình giống như một lưỡi đao sắc bén đem nhân lăng trì.

Yêu nghiệt này, công phu mị hoặc cũng không tồi! Lộng Nguyệt đùa bốn móng tay tà mị đen thẫm của mình, quang mang yêu dị lóe lên, “Nhược Hề công tử, nếu bốn tọa trả một ngàn vạn lượng hoàng kim, ngươi có bằng lòng theo bốn tọa?”

Một ngàn vạn lượng!

Một cái giá như thế theo thanh âm trầm thấp ma mị vang lên, như thể một ngàn vạn lượng trong mắt hắc không đáng một đồng.

“Ta. . .” Nhược Hề còn không biết nên trả lời ra sao, lại một giọng nói truyền đến: “Bản cung trả một ngàn năm trăm vạn lượng, chỉ cần ngươi bồi bản cung một đêm!”

“Một ngàn tám trăm vạn lượng!” Lộng Nguyệt cười tà mị.

“Hai ngàn vạn lượng!” Cô Tuyết trào phúng đáp trả.

“Hai ngàn năm trăm vạn lượng!”

“Ba ngàn vạn lượng!”

“Bốn ngàn vạn lượng!”

“ . . . ”

Mọi người ở đây nghe đến những con số thiên văn này, nhất nhất đều chết lặng, trách không được Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung có thể độc bá hai phương võ lâm, chỉ riêng tài vận e rằng không người có thể sánh bằng.

Chúng nhân sớm biết Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết từ trước đến nay bất hòa, thậm chí đã đến tình trạng tranh đấu khắp nơi, lần này lại vì một nam kỹ mà ngang nhiên giảng co.

Tú bà đứng ở một bên không ngừng lau mồ hôi, tuy nói Nhược Hề được lưỡng đại ma cung chi chủ danh chấn giang hồ xem trọng đã là phúc khí hắc tu luyện mấy đời, nhưng tình huống hiện tại lại khiến tú bà phập phồng lo sợ.

Vô luận đắc tội người nào, Yên Ba Túy này chắc chắn sẽ hóa thành đất bằng trong nháy mắt!

83. Chương 83: Hồng Ngọc Phượng Vĩ Si Tâm Thương

. . .Up muộn

Lộng Nguyệt tựa hồ có chút buồn chán, hắt kéo tử bào ngồi xuống, tư thái biếng nhác ma dã, tử mâu yêu dị tản ra phong tình câu hồn, lại ẩn ẩn hàn ý.

“Nhược Hề công tử, bốn tọa chưa từng thấy qua người giống như ngươi, trên đời này còn chưa có ai dám cự tuyệt Lộng Nguyệt ta!”

Tú bà cười lạnh nói, “Giáo chủ bớt giận, lão mụ tử ta đây để Nhược Hề hảo hảo hầu hạ giáo chủ. . .”

Cô Tuyết cũng cảm thấy mệt mỏi, xoay người ngồi xuống, tao nhã nhấc chân, thập phần nhàn hạ phẩm thanh trà, dung tư tuyệt diệu cao quý.

“Lão bản nương, ngươi không nhìn bản cung sao? Kết cục của việc đắc tội Hách Liên Cô Tuyết ta, ngươi không biết?”

Tú bà sợ tới mức cả người giật mình run rẩy, xoay người cung kính nói: “Hách Liên cung chủ, ta, ta đây liền. . .”

“Đừng có không biết tốt xấu nga.” Giọng nói biếng nhác ma mị ẩn chứa khí phách không cho phép kháng cự.

“Nhật Nguyệt giáo chủ, Hách Liên cung chủ.” Nhược Hề cung kính hạ thấp người, tựa hồ cũng không xúc động, thần nhiên nói: “Ta vẫn có một tâm nguyện chưa thực hiện, nhị vị chủ thượng nếu ai có thể giúp ta thỏa mãn tâm nguyện này, ta không cần ngân lượng cũng sẽ theo hẳn đi.”

Chúng nhân sôi trào, khóe môi Lộng Nguyệt khẽ nhếch, tử mâu lấp lóe quang mang khiến người ta không cách nào nắm bắt: “Nói nghe một chút.”

“Nhược Hề muốn tìm một người.”

Cô Tuyết đặt tách trà xuống, ngón tay thon dài vuốt ve viền tách, hồng mâu nhướn lên: “Người nào?”

“Kỳ thực Nhược Hề cũng không biết người kia có hay không còn sống trên đời, bởi hẳn là chủ nhân của một chiếc cầm.”

Lộng Nguyệt cười tà mị, “Cầm gì?”

“Hồng ngọc phượng vĩ.”

Đôi mắt Nhược Hề xẹt qua một tia quang mang chờ mong: “Người ta muốn tìm chính là chủ nhân của ‘Hồng ngọc phượng vĩ cầm’!”

Hách Liên Cô Tuyết sửng sốt, hồng mâu nháy mắt hiện lên một mạt dị sắc.

Lúc này, dưới đài có người bật thốt: “Hồng ngọc phượng vĩ cầm đã biến mất hơn một trăm năm, sao có thể tìm được chủ nhân của nó?”

“Nghe nói chiếc cầm đó cách đây chừng một trăm năm có người làm hỏng, hiện tại làm sao tìm được?”

“Cho dù là tro tàn cũng tìm không thấy a.”

Nhược Hề bình tĩnh nói: “Hồng ngọc phượng vĩ cầm không biến mất, ba năm về trước ta từng may mắn được nghe một người dùng cầm này suốt đêm đàn tấu một khúc ‘Táng tâm phú’, nhưng ta không nhìn thấy dung mạo của người đánh đàn. Các ngươi đều nói ta là Cổ cầm thánh nhân, nhưng cùng người nọ so sánh

ta căn bản không xứng. Tâm nguyện lớn nhất của ta đó là có thể tận mắt gặp người gảy đàn kia, nếu ai có thể giúp ta tìm được hần, Nhược Hề cuộc đời này không tiếc nuôi.”

Hồng mâu yêu mị neho lại thành một đường cong tuyệt diệu đến cực điểm, Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, đưa mắt nhìn yêu tà nam tử biếng nhác ma mị, khề nhếch môi.

“Xem ra đêm nay ngươi phải thuộc về bản cung rồi.”

Nhược Hề cả kinh: “Hách Liên cung chủ có thể thỏa mãn điều kiện của Nhược Hề?”

“Thiên hạ này trừ bỏ ta ra, không ai có thể thỏa mãn ngươi.” Hách Liên Cô Tuyết cười tà mỹ, “Theo ta hồi cung, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy ‘Hong ngọc phượng vĩ cầm’ mất tích trăm năm.”

“Cung chủ làm thế nào chứng minh?”

“Hong ngọc phượng vĩ, toàn thể hiện lên hỏa hồng sắc, thân cầm điêu khắc phượng vĩ, có tất cả bảy sợi cầm huyền, toàn bộ được làm từ băng tâm ti, Nhược Hề công tử, bản cung nói không sai đi?”

Nhược Hề kinh hãi: “Ngươi. . . ngươi thực là hần.”

Ngón tay thon dài của Cô Tuyết lướt nhẹ qua gương mặt tuần tú, nâng lên cầm Nhược Hề, tiểu ý mê hoặc ngả ngớn, mang theo vẻ đẹp trí mạng.

“Không sai.”

Nhược Hề ngơ ngẩn nửa ngày, yêu mị nam tử trước mặt giống như mộng ảo khiến hần mê thần hồi lâu.

“Hách Liên cung chủ.” Lúc này, thanh âm biếng nhác từ phía sau Hách Liên Cô Tuyết truyền tới, “Nếu ngươi không ngại, hiện tại có thể dùng Hong ngọc phượng vĩ cầm đàn khúc ‘Táng tâm phú’?”

Cô Tuyết xoay người, chỉ thấy thần thái Lộng Nguyệt vẫn lười biếng như trước, yêu dã tà mị.

Hần chợt nhớ tới một sự kiện, trước đây tại Mộc Tuyết Các, Hạ Ngâm Hà bởi vì đàn một âm điệu của ‘Táng tâm phú’ cao hơn bình thường, dưới cơn nóng giận hần đã đem Hong ngọc phượng vĩ cầm hủy không còn một mảnh. (xem lại c 28)

Ngay khi đó, một mặt hắc ảnh bay vút qua đỉnh đầu mọi người, Tinh Hồn hạ xuống phía sau Lộng Nguyệt, trước ngực ôm một chiếc cổ cầm toàn thân hỏa hồng sắc.

“Nhược Hề công tử, chiếc cầm này ngươi hần là rất quen thuộc.”

“Chính là nó, Hong ngọc phượng vĩ. . .” Thanh âm Nhược Hề run rẩy, trong con ngươi nhộn nhạo gợn sóng.

Làm sao có thể? Trong thiên hạ chỉ có một chiếc Hong ngọc phượng vĩ cầm, chính tay mình đã hủy diệt! Hách Liên Cô Tuyết bất khả tư nghị nhìn Lộng Nguyệt thần sắc đậm mạc.

“Hách Liên cung chủ, có lẽ lần đánh cuộc này ngươi thua rồi.” Lộng Nguyệt khề nhướn phượng mâu, mỉm cười tà mị.

Ngươi cố ý!

Như thế xem ra, chuyện Hong ngọc phượng vĩ cầm bị hủy, nhất định yêu tinh chết tiệt kia đã sớm biết! Hồng mâu nháy mắt xẹt qua một tia buốt lạnh, hỏa hồng trường phát không gió tự bay, cả Yên Ba Túy nhất thời tràn ngập sát khí.

“Nhật Nguyệt giáo chủ.” Hách Liên Cô Tuyết lập tức khôi phục trấn định, khóe môi nhếch lên, “Nếu ngươi là chủ nhân của cổ cầm này, không bằng hãy đàn một khúc ‘Táng tâm phú’, cũng là để chứng minh ngươi không lừa gạt Nhược Hề công tử.”

Lộng Nguyệt đứng dậy, tay áo vung lên, tạp vật trên thanh thạch ngọc án nháy mắt hóa thành tro bụi, Hong ngọc phượng vĩ cầm an tĩnh nằm trên ngọc thạch, phảng phất một thiếu nữ đang nghỉ ngơi, chờ đợi thức tỉnh. (án, trác: cái bàn)

“Bồn tọa không gảy được ‘Táng tâm phú’.”

Hồng mâu mị hoặc phút chốc nổi lên một mặt tiểu ý đầy tà khí: đã biết yêu tinh ngươi đàn không được.

Giai điệu của ‘Táng tâm phú’ biến hóa thất thường, nếu không có người biết đàn tự mình chỉ dạy sẽ rất khó nắm chắc âm luật.

Lộng Nguyệt nâng mâu, nhìn về phía cặp hồng đồng đang nhìn thẳng vào hấn, con người yêu dị bỗng nhiên phóng xuất nhu tình thâm thúy như uyên, hấn khẽ gảy cầm huyền, nở nụ cười, “Ta chỉ gảy, ‘Si tâm thương’” (cầm huyền: dây đàn, uyên: vực sâu)

Nụ cười diên đảo chúng sinh khiến tất cả mọi người ở đây đều mê say, Hách Liên Cô Tuyết cũng không ngoại lệ.

Nhưng hấn ngăn người không phải vì tiểu ý kinh diễm đó, mà là câu nói kia, Si tâm thương. . .

.

Sương mù đêm xuân Giang Nam theo cửa sổ chảy vào gian phòng, vờn quanh thân ảnh mị tử yêu đã tạo nên một bức màn mờ lung yên tĩnh.

Yêu tà nam tử phẳng phất trích tiên trong bức tranh thủy mặc, cùng hồng y nam tử như cách tuyết trần thế, sự tĩnh lặng trong khoảnh khắc làm chung quanh hết thấy đều mờ nhạt. (cách tuyết= ngăn cách vs đoạn tuyết)

Sương mù hóa thành màn trường, tiếng đàn phiêu đăng, không phải táng tâm bi thương mà là chấp nhất cùng dứt khoát lưu luyến si mê.

Diệp lạc phiêu linh, tích nhật sầu tràng vì quân thương, niệm hồng trần tam thiên tận, thán thiên hạ phù hoa mộng nhất tràng, duy tuyên cổ man hoang tình si bất tán, vạn thiên thâm ngân bất thối, linh hồn tương khế. (Lá rơi lác đác, thuở trước đau buồn vì quân thương, niệm hồng trần tam thiên tận, thán thiên hạ một tràng phù hoa mộng, duy độc mối tình si vĩnh viễn không tiêu tán, muôn vạn vết dấu không phai, linh hồn cùng tương hợp)

Hách Liên Cô Tuyết cứ như vậy lẳng lặng nhìn yêu tà nam tử gảy đàn, phẳng phất nhớ lại nhiều năm về trước, giấc mộng xưa xa xăm, những mảnh ký ức vụn vặt mơ hồ.

.

Trong rừng yêu hoa phiêu vũ, thiếu niên tà mị mi mục như họa, ánh mặt trời phủ một tầng óng ánh trên tử phát của hấn, phản chiếu quang mang lấp lánh chói mắt, tiểu dung dưới ánh nắng càng thêm ấm áp vụn phần.

Trong tay hấn cầm một chiếc tất lật, nở nụ cười khê với hồng y thiếu niên, thời gian đang trôi dường như bị cầm cố, đình chỉ tại khoảnh khắc tốt đẹp ấy.

Hấn nói, tiểu Tuyết nhi của ta, đây là khúc ‘Si tâm thương’, là nhạc khúc ta tự sáng tác, vì người mà sáng tác.

Nguyệt, ‘Si tâm thương’ là gì?

Hấn nói, chờ người hiểu được thế nào là ái, người tự nhiên sẽ biết.

Hồng y thiếu niên ra vẻ giận hờn, nếu ta vĩnh viễn không rõ thế nào là ái, chẳng phải vĩnh viễn ta cũng không hiểu nhạc khúc của Nguyệt sao?

Thiếu niên tà mị cười ra tiếng, dưới mưa hoa ngập trời mỹ lệ vô bì.

Tuyết nhi của ta, người nhất định sẽ hiểu được ái là gì, bởi vì ta sẽ cho người, đem toàn bộ tình yêu của ta, cho người. . .

Hấn nâng gương mặt hồng y thiếu niên, nhẹ nhàng hôn khê lên mi tâm.

Khi đó, trong thế giới của hồng y thiếu niên chỉ có hấn.

Khi đó, hồng liên nở rộ khắp hồ, yêu đã tích huyết, phẳng phất ngiệt hỏa đang hùng hực thiêu đốt. . .

~*

~Rời khỏi Yên Ba Túy, Hách Liên Cô Tuyết hồi lâu vẫn không thể hoàn hồn từ trong tiếng đàn ban này thoát ra.

Làn sương đêm lượn lờ vờn quanh ngọn đèn mờ ảo, đem tấm cung nhuộm thành một phiến thê diễm.

Ngay khi đó, một cỗ lãnh khí kéo đến, Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt điều chỉnh tâm tình.

“Có việc gấp?”

“Cung chủ.” Tuyết Ảnh quỳ một gối xuống đất, cung kính dâng lên một phần thư tín.

Hồng mâu đảo qua nội dung trong thư, phút chốc xẹt qua một mặt dị quang.

“Vừa rồi thuộc hạ nhận được tin tức, nói rằng tửu yến lần này có một nhân vật rất quan trọng sẽ tham gia.”

“Ai?”

“Tư Đồ Phách.”

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên nâng mâu, mục quang tràn ngập kinh ngạc, “Nói như vậy, Tư Đồ Phách đã xuất quan?”

“Đúng thế.”

“Ta đã biết, lui xuống đi.”

Tuyết Ảnh chợt lóe, hóa gió rời đi.

Con người hỏa hồng hơi khép, đem đen an bình như nước hồ tĩnh lặng, u nhiên mê say.

Nếu Tư Đồ Phách đã xuất quan, vậy ba tờ thánh đồ còn lại sẽ khó vào tay.

Suy nghĩ một lát, đến khi hồng mâu một lần nữa mở ra, trong con người yên hồng phóng xuất lưu quang huyền lệ, Hách Liên Cô Tuyết khoe môi cong lên, tiểu dung tà tứ.

“Tuyết bảo bối của ta, hình như lần này người thua a.”

Thanh âm biếng nhác mê người vang lên, Lộng Nguyệt ôm chặt eo lưng Cô Tuyết, nháy mắt xoay người đặt hấn lên nhuyển tháp, ghé vào bên tai hấn phun ra hơi thở tiêu hồn.

“Cút ngay!” Cô Tuyết đẩy mạnh Lộng Nguyệt, vừa định rời đi, lại bị một cánh tay mạnh mẽ kéo trở về.

Tử phát rũ xuống trên khuôn mặt yêu mỹ của Cô Tuyết, Lộng Nguyệt cười cười, khe liếm phần cổ của người dưới thân, cắn cắn vành tai hấn, kích thích đầy dụ hoặc quả thực khiến người ta huyết dịch sôi trào.

“Ai dám chọc người sinh khí? Bồn tọa nhất định giúp người hảo hảo giáo huấn hấn!” Lộng Nguyệt cười khê, làm bộ như vô tội.

“Một Nhược Hề thượng không đủ, chạy đến nơi này phát tình?”

“Sách, Hách Liên cung chủ, người muốn ta thượng một cỗ thi thể sao?”

Lộng Nguyệt đùa nghịch lộn tóc hỏa hồng tán loạn, tử mâu yêu tà híp lại: “Người thật đúng là ngoan nha bảo bối, mỹ nhân kia rất muốn gặp người a.” (ngoan này là ‘ngoan độc’, không phải ‘ngoan ngoan’)

“Đó là hấn tự chuốc lấy.” Cô Tuyết niết mạnh cằm Lộng Nguyệt, hồng mâu bùng cháy một tia ngoan tuyệt, “Nếu người muốn những kẻ đó không chết, đừng có mà tìm đám người bừa bãi không ra gì phát tình, nếu không ta thấy một người liền giết một người!”

Cô Tuyết nhanh chóng xé tan tử sa linh bào phủ trên thân Lộng Nguyệt, ngón tay thon dài vuốt ve khoảng lưng rắn chắc bóng loáng như sao, nhanh chóng nắm bắt thời cơ đột nhiên xoay người, đem Lộng Nguyệt chế trụ dưới thân, cánh môi lạnh lẽo phủ lên bờ môi nóng rực khêu gợi, bắt đầu công hãm. . .

84. Chương 84: Kiếp Tình Thâm

“Hình như Hách Liên cung chủ không giữ chữ tín a.” Lộng Nguyệt nâng cầm Cô Tuyết, mạnh mẽ xé mở hồng bào, ôm lấy thắt lưng hắn, vùi đầu găm cắn khóa hoa đào lạc ấn điểm lệ, thừa dịp Hách Liên Cô Tuyết run rẩy phản khách vi chủ.

“Nói! Làm sao người có được Hồng ngọc phượng vĩ cầm?” Cô Tuyết nắm lấy tử phát mềm mại óng ánh, hồng mâu sớm đã nhuộm đậm tình sắc.

“Dựa vào cái gì ta không thể có?” Lộng Nguyệt nhướn mày, phong tình vạn chủng. Hắn đỡ lấy eo lưng Cô Tuyết, càn rỡ phủ xuống một trận hôn nóng bỏng, chậm rãi mở miệng: “Trong thiên hạ này không có vật gì mà ta không chiếm được!”

“Hồng ngọc phượng vĩ cầm chỉ có một, hơn nữa đã bị ta làm hỏng!”

“Bởi vì cầm đã bị người hủy, ta mới tái tạo một chiếc, cho người không còn đàn được ‘Táng tâm phú’!”

Lộng Nguyệt khẽ liếm vành tai Hách Liên Cô Tuyết, thanh âm nhu hòa mê người khẽ thì thầm, “Ta muốn người dùng chiếc cầm độc nhất vô nhị trong thiên hạ này, vì Lộng Nguyệt ta cả đời gảy khúc ‘Si tâm thương’!”

Hồng mâu tà mỹ của Cô Tuyết lấp lánh bích ba nhu thủy, ẩn chứa cảm tình gần như điên cuồng, hắn ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, kề sát trên bờ vai mình, ở bên tai yêu tà nam tử nhẹ giọng nỉ non, “Ta đã sớm đàn không được ‘Táng tâm phú’, người còn không rõ sao?”

Từ khi nào thì bắt đầu, hắn không thể đàn một khúc táng tâm hồn thương?

Sinh mệnh đã từng chìm đắm trong tuyệt vọng, khi bị ngọn lửa cứu chuộc thiêu đốt đã lệch khỏi quỹ tích vốn có.

Năm tháng như thủy triều, một thoáng lướt qua chỉ còn là quá khứ.

Đôi khi, yêu, chỉ là một khoảnh khắc gặp gỡ, lại tra tấn người ta liên miên không ngừng.

Hai trương dung nhan tuyệt mỹ yêu dị gần sát, phẳng phất hai linh hồn thần nhiên đối mặt, hết thấy đều bình thản an tĩnh như không thực, từng mảng trần thế duyên hoa phù mộng được bóc ra, bỏ qua những bụi bặm thế tục, không chút nào cố kỵ, hai trái tim hòa chung một nhịp.

Khóe môi ma mị nổi lên tiểu ý đầy mê hoặc, tựa như gió đêm nhu hòa.

“Ngoan ngoan để bổn tọa thưởng một lần.” Đầu lưỡi Lộng Nguyệt trượt qua bờ ngực trắng nõn của Cô Tuyết, xúc cảm mềm mại ướt át mang theo kích thích khiến huyết dịch nghịch lưu, quả thực làm cho người ta muốn phạm tội.

Hạ thân Cô Tuyết cảm giác một trận run rẩy, mị nhãn như tơ, hồng mâu như lửa: “Vô liêm sỉ, lại giở thủ đoạn đồi bại!”

“Ta đã nói rồi. . .” Lộng Nguyệt nở nụ cười tà khí yêu dị, “Đối phó với yêu nghiệt người, thủ đoạn gì ta cũng muốn dùng.”

Ngón tay thon dài của Lộng Nguyệt thông thả tham nhập vào huyết khẩu thâm u kia, Cô Tuyết bị kích thích thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng, nhưng bởi vì phần nộ, hắn gắt gao cắn chặt môi, không phát ra nửa điểm âm thanh.

“Tuyết bảo bối của ta, bị ta thưởng rất thống khổ sao?” Lộng Nguyệt nổi lên tiểu ý tà tứ, nhìn bộ dáng ẩn nhẫn của người dưới thân, cảm thấy cực kỳ thú vị.

“Người là tên vô liêm sỉ đáng ghét nhất thế giới!” Hồng mâu thê diễm mê ly, Cô Tuyết vòng tay qua cổ Lộng Nguyệt, cắn lên phần xương quai xanh của hắn.

“Chân tách ra, ngoan một chút. . .”

“Không cho người thưởng ta!” Cô Tuyết vừa định cho Lộng Nguyệt một chưởng, bàn tay hung ác ngoan tuyệt của yêu tinh chợt nắm lấy dục vọng của hắn càn rỡ vuốt ve. . .

“Ân. . . người. . .” Lực đạo mạnh mẽ cọ xát khiến toàn thân Cô Tuyết mềm nhũn, trong nháy mắt, huyết dịch giống như bị hút ra, cảm giác cực độ yếu ớt lan tràn.

Ngón tay Lộng Nguyệt lay dính chất dịch ẩm ướt ôn nhuần, hần cúi người hôn nhẹ hồng mâu của Cô Tuyết bởi vì bị kích thích mà trở nên có chút long lanh, nhướn mày cười khê, “Muốn bắn thì bắn, đừng chịu đựng.”

“Người. . . chết tiệt. . . nếu người rơi vào tay ta. . . ta sẽ. . . cho người. . .”

Mồ hôi thấm ướt hỏa hồng trường phát, hỗn độn tán loạn trên gương mặt, hồng mâu tràn ngập mê tình, pha lẫn phần hận cùng mộng lung, loại đẹp dễ trí mạng này chỉ sợ bất luận kẻ nào nhìn đến đều lâm vào điên cuồng.

Bàn tay Lộng Nguyệt nhẹ nhàng lau đi mồ hôi thấm ra trên trán Cô Tuyết, đầu lưỡi mềm nhẵn khê liếm gò má trắng nõn, hần ghé sát vào cổ Cô Tuyết, da thịt cùng thiếp hợp không lưu một khe hở.

“Người có biết bộ dáng của người lúc này có bao nhiêu kinh diễm, bao nhiêu tiêu hồn, làm hại ta thật muốn một hơi đem người nuốt vào bụng.” Giọng nói gợi cảm mê người ở bên tai Cô Tuyết vang lên, hương thơm cơ thể nhàn nhạt quanh quẩn trong gió, say mê phiêu nhiên.

“Ta muốn tiến vào, ngoan một chút, nếu chịu không nổi cứ kêu ra tiếng. . .” Lộng Nguyệt cười tà khí, “Ta thật chờ mong thanh âm động lòng người của yêu nghiệt người. . .”

Từng chút từng chút một thâm nhập, cho đến khi hoàn toàn dung hợp, động tác của Lộng Nguyệt thập phần có kỹ xảo, lực đạo thông thả mà không thiếu điên cuồng, lại dịu dàng khiến người ta quyến luyến, hần cũng không vừa tiến vào đã phát động tổng tấn công, xâm nhập tới đáy mà chậm rãi đóng đầy khoảng không, kiềm nén chính mình.

Tình cảm trong lòng sớm đã lan tràn, Lộng Nguyệt phủ lên cánh môi Cô Tuyết, hai người cùng bùng cháy thiêu đốt lẫn nhau, thân mật kề sát, không thể chia lìa.

. . .

“Nghe nói Tư Đồ Phách xuất quan?” Lộng Nguyệt sau khi tách khỏi gương mặt Cô Tuyết, nhìn hần thật lâu, khóe môi khê nhếch.

“Ta biết.” Cô Tuyết nghiêng người, đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân, hôn lên bờ mi của hần, hồng mâu như mặt nước gợn sóng.

Lộng Nguyệt đẩy cảm hần, “Còn muốn Tứ linh đồ?”

“Người nói thử xem?”

Tử mâu tà mị híp lại, Lộng Nguyệt liếm đi tiểu ý, cánh môi khêu gợi khép thành một đường, khẩu khí mang theo mệnh lệnh: “Ta không cho người tiếp tục tranh đoạt Tứ linh đồ!”

Cô Tuyết cười khê ra tiếng, hần ghé sát bên tai Lộng Nguyệt, thanh âm thản nhiên phun ra, “Nếu ta nhất định muốn tranh, người có thể gây khó dễ cho ta?”

“Ta chắc chắn sẽ ngăn cản người!”

“Người không đối nghịch với ta không được sao?”

“Ta tuyệt không để Tứ linh đồ rơi vào tay người!” Tử mâu bỗng nhiên lạnh lùng mà thâm thúy, thật lâu dừng ở băng mâu hỏa hồng của hồng y nam tử.

“Thế nào? Người lo ngại ta đoán ra huyền cơ trong đó, cản trở mỹ mộng xưng bá thiên hạ của người?”

Lộng Nguyệt xoay người ngồi dậy, nhanh chóng đặt Cô Tuyết dưới thân, con người giáng tử sắc thâm u lấp lóe quang mang khiến người ta nhìn không thấu, hiển nhiên đang giấu diếm điều gì.

“Đừng có không biết tốt xấu!”

Cô Tuyết đẩy mạnh Lộng Nguyệt, quay ngược lại đè lên hần, hồng mâu lạnh như băng, nhếch môi cười khê, “Ta thiếu chút nữa đã quên, chúng ta là địch nhân.”

“Ta không quên!” Ngón tay Lộng Nguyệt lướt qua cánh môi Cô Tuyết, chế trụ thất lưng hần, gắt gao ôm chặt hần, giọng nói từ tính như thanh âm của tự nhiên, trầm thấp tuyên cáo: “Người cũng là người của ta!”

Cô Tuyết cười nhạt, lại hôn lên môi Lộng Nguyệt, hồng mâu yêu mị ẩn ẩn kiên định, “Ta cũng muốn nói với người những lời này. . .”

Một khắc kia, hỏa hồng trường phát tựa như toàn bộ hồng liên trên thế gian đồng loạt nổ rộ, cùng nhiệt hỏa thiêu đốt nổi thành một mảnh không thể tách rời.

Đồng tử như lửa băng lãnh trong suốt, đáy mắt thẩm thấu thâm tình, xuyên thẳng vào sâu trong trái tim Lộng Nguyệt.

~*

~Ngày mới tảng sáng, sao đêm vẫn chưa tắt, treo trên bầu trời lấp lánh quang mang màu lam nhạt.

Mộ Vân Khuynh từ biệt Tiêu Dạ, trở lại gian phòng, một ngọn nến nháy mắt thấp sáng hắc ám.

Hần đẩy cửa ra, ánh sáng ảm đạm làm nổi bật một mặt hỏa hồng chói mắt, đó là băng cùng hỏa giao hòa, dung nhan yêu mỹ trong quang cảnh u ám phóng xuất mê hoặc tuyệt diễm, rung động lòng người.

Hách Liên Cô Tuyết nhếch môi cười khế, tầm mắt lảng lạng dừng trên người hần, “Mộ lâu chủ.”

Mộ Vân Khuynh sau khi giật mình nhanh chóng hoàn hồn, tiểu ý ảm áp, “Hách Liên cung chủ, tìm ta có việc?”

“Mộ lâu chủ là người thông minh, chúng ta không cần nhiều lời khách sáo.”

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Mộ Vân Khuynh, không có dự triệu nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay hần, trầm tư giây lát, lạnh nhạt mở miệng, “Gia hỏa sử độc kia giúp người trị liệu?”

“Nếu Hách Liên cung chủ đã sớm biết, hà tất phải hỏi nhiều?”

“Vậy sao, nói một chút đi.”

“Nói cái gì?”

“Quan hệ giữa người và Lộng Nguyệt.” Hồng mâu nhướn lên, nở nụ cười tà mị băng lãnh.

Mộ Vân Khuynh rũ mâu mím cười, lảng tránh cặp mỹ mâu đang nhìn thẳng vào hần, “Ta không thể nói.”

Trong mắt Hách Liên Cô Tuyết ý cười càng thêm sâu đậm, mang theo châm chọc cùng lãnh khốc, “Người có phải cho rằng ta không làm gì được người?”

“Cô Tuyết, chuyện cho đến bây giờ, ta cũng chỉ có thể cho người biết một sự kiện.” Mộ Vân Khuynh tiểu dung không đổi, “Cả đời này ta đều phải trung thành với hần.”

Hách Liên Cô Tuyết sững sốt, hần không nghĩ tới thiếu niên trước kia ôn nhuận như ngọc thể nhưng lại nguyện trung thành với ma cung chi chủ.

Vậy quan hệ của hần với Tư Đồ Không Thành tính là cái gì?

“Nguyên lai nhất phương chi long khiến thể nhân kính ngưỡng sau lưng lại có thân phận ám muội.”

“Người có thể nói cho Tư Đồ Không Thành.” Ánh mắt Mộ Vân Khuynh vẫn bình tĩnh thanh triệt, “Ta không quan tâm.”

“Rốt cuộc người để ý thứ gì?”

Người. . .

Từ kia, Mộ Vân Khuynh thiếu chút nữa thốt ra, nhưng vẫn dùng nụ cười giấu đi, không có mở miệng.

“Ta cái gì cũng không cần, chỉ muốn mau chóng hoàn thành việc mình nên làm.”

Hần vừa định rời đi, một giọng nói thanh nhuận từ phía sau truyền tới, “Chuyện người nên làm chính là giúp Lộng Nguyệt đoạt Tứ linh đồ?”

Mộ Vân Khuynh bỗng chốc giật mình, nhãn mâu híp lại: không hổ là Hách Liên Cô Tuyết a. . .

“Thân phận của người không đơn giản, thân phận của gia hỏa kia, lại càng không đơn giản!”

Mộ Vân Khuynh không trả lời, chỉ thản nhiên nói, “Cô Tuyết, đừng quá thân cận với Lộng Nguyệt, càng không nên. . . yêu hắn.”

Hách Liên Cô Tuyết cười nhẹ ra tiếng, hồng mâu lãnh mị phóng xuất quang mang yêu dị, bình tĩnh mà quyết tuyệt.

“Người nhắc nhở đã chậm.”

Hồng bào như múa cực nhanh biến mất phía dưới chân trời thâm lam, hư vô mờ ảo, không mang theo dấu vết trần thế.

Mộ Vân Khuynh liếm đi ý cười, dung nhan như ngọc thoáng hiện vẻ cô đơn, lại mang theo vô hạn bi thương cùng quyền luyện.

Cô Tuyết, người thật sự muốn đi trên con đường vạn kiếp bất phục sao?

Một hồi ly tán năm đó đã khiến người sa đọa huyết sắc chi uyên, mà lần này bánh xe số mệnh sẽ xoay chuyển như thế nào?

85. Chương 85: Tửu Yến Phong Vân

Lưu Dạ thành, ca vũ thanh bình, bầu không khí vui mừng náo nhiệt phi phàm, pháo hoa mừng lễ rực rỡ khắp nơi.

Qua vài ngày nữa sẽ là ngày Phi Vân Lâu lâu chủ Mộ Vân Khuynh cùng Lưu Dạ thành quận chúa Tiêu Cảnh Yên thành thân, hôm nay võ lâm nhân sĩ tề tụ tại Lưu Dạ thành, vô số kỳ trân dị bảo lộng lẫy sáng ngời, tân khách ngồi khắp sảnh đường vui vẻ trò chuyện.

Tửu yến được bố trí hoa quý mà xa xỉ, căn bản không thua kém hoàng gia phong phạm, hơn ngàn bàn rượu bằng ngọc thạch bài trí chung quanh một khoảng đất lớn, vũ nữ trình diễn thần thái hoan ca.

Lúc này, hai nam tử ôn nhuận như ngọc rót rượu tự uống, ánh mặt trời rực rỡ như nước, phủ lên y phục bọn họ một tầng sương hoa thuần khiết.

Một người tuấn tú phiêu dật, ngọc diện hàm tiếu, tựa như tiêu dao thanh trúc, siêu nhiên độc lập; một người nhân nhã thông dong, thản nhiên như gió, phảng phất thanh u quân lan, xuất sắc hơn người.

Mộ Vân Khuynh, Tiêu Dạ.

Võ lâm nhân sĩ luân phiên an vị, ở phía trước thiết lập vài chỗ ngồi dành cho khách quý, chỉ thấy trong đó một người, thương nhan tóc bạc, chưa đến một năm đã không còn phong thái như xưa.

“Hàn bá bá, thân thể ngài không tốt, vẫn nên sớm trở về nghỉ ngơi mới phải.” Mộ Vân Khuynh mỉm cười.

Vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng cười biếng nhác tà mị lan tràn trong gió, như tiếng chim oanh trong trẻo nơi không cốc.

Chỉ thấy một mặt thân ảnh mị tử yêu diễm phảng phất mộng ảo hiện ra trước mắt chúng nhân, đáp xuống từ trong hư vô mờ mịt, tử kim lưu tô phiêu tán trong gió, dung nhan yêu dị tao nhã ma mị, khóe miệng mỉm cười như vạn hoa nở rộ. (lưu tô: tua rua)

Mọi người khiếp sợ.

Tử mâu đầy tà khí của Lộng Nguyệt đảo qua khắp yến hội, đường cong trên khóe môi ngày càng đậm, tay áo vung lên cuốn lấy một vò rượu bên cạnh, lập tức ngửa đầu tận ẩm.

Tử phát yêu đã lay động ma mị, hương sen thoang thoảng, động tác phong lưu như thể mang theo vẻ tiêu sái bất cần, biếng nhác mà phóng đảng, câu dẫn tâm thần chúng nhân.

Mọi người đều si ngốc dõi theo, giống như xem không hết, nhìn không đủ, thẳng đến khi vò rượu bị yêu tà nam tử uống cạn, thả xuống đất vỡ tan mới khiến đám đông hoàn hồn.

“Thán Hồng Trần, hảo tửu.”

Mọi người lần lượt hồi thần, ngay khi ý thức được mặt thân ảnh mị tử kia là người phương nào, không khỏi đồng loạt sắc mặt đại biến.

“Người. . . Tại sao người lại ở nơi này?!” Hàn Thiếu Khanh giận dữ đứng dậy, khuôn mặt già nua lạnh lẽo như ngọc thiết.

“Vì sao ta không thể đến đây?” Lộng Nguyệt nhướn tà mâu, thú vị nhìn Hàn Thiếu Khanh.

Lộng Nguyệt hủy đi thế lực lớn nhất dưới trướng Phượng Hoàng sơn trang là Thanh Minh Các, còn giết Nam Sở U, những mối huyết cừu không muốn nhớ lại đó quả thực khiến Hàn Thiếu Khanh phần hận đan xen. (phần hận đan xen: bị thương cùng cảm hận đan xen)

“Hôm nay lão phu nhất định phải hảo hảo giáo huấn ma đầu người!”

Hàn Thiếu Khanh lúc này đã bắt chập mặt mũi, vừa muốn xuất kiếm, nháy mắt lại bị Mộ Vân Khuynh ngăn cản.

Tiêu Dạ bình tĩnh nói, “Hàn trang chủ, người tới là khách, không cần mào tranh chấp vẫn tốt hơn.”

Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, tử mâu nheo lại, ngữ thanh như tiếng đàn lưu chuyển mang theo châm chọc cùng khinh thường, “Hàn trang chủ, bốn tọa hôm nay tâm tình hảo, không muốn chơi đùa với người.”

Ngay khi đó, một đạo thanh âm hoặc nhân truyền tới, “Hàn trang chủ, đã lâu không gặp, tiểu tử ta hôm nay đặc biệt đến đây vấn an ngài.”

Một mặt yêu hồng tựa hỏa tựa băng từ phía chân trời bay đến, tiên tư rực rỡ như huyễn hoa xoay tròn hạ xuống, hồng bào nhẹ nhàng phủ trên mặt đất, từng cử chỉ hiển lộ tuyệt thế tao nhã, yêu mị nhiếp nhân, dung nhan tuyệt mị khiến mọi người như si như túy. (tiên tư: phong tư như tiên)

Kinh diễm chưa bình ổn, tiếng xôn xao lại nổi lên bốn phía, lưỡng đại cái thế yêu ma đoạt đi hết thủy sắc thái phong hoa trong thiên địa.

Hai đôi mắt một mị tử, một hoặc hồng như muốn thôn phệ cả thế gian, tư thái ngạo nhiên bề ngỗ phảng phất mỹ thần chấp chưởng số mệnh thương sinh.

Chúng nhân ngừng hô hấp, kinh ngạc, phần hận, sợ hãi, bất khả tư nghị. . . đủ loại thần sắc phơi bày trên gương mặt mỗi người, ai có thể tưởng tượng, lưỡng đại ma cung chi long song song cùng đứng lại mê hoặc tâm thần như thế, khí phách tung hoành như thế, kinh tâm động phách như thế!

Tuyệt thế phù hoa, duy song tấn hiện.

Hách Liên Cô Tuyết lạnh nhạt cười, thừa dịp đám đông còn đang ngẩn người ở bên tai yêu tà nam tử nói, “Bản cung thiếu chút nữa thì quên, Phượng Huyền Lệnh còn tại trong tay người.”

“Thế nào? Người muốn độc chiếm thế lực trung gian?” Lộng Nguyệt nhẹ giọng đáp lại.

“Không có Hàn Linh Xu cùng Hoàng Vũ Lệnh, người cũng đừng mơ độc chiếm được.”

“A, bốn tọa không như người, vì mục đích từng bước xâm lấn thế lực trung gian mà tận dụng sắc đẹp câu nhân, làm cho người ta chán ghét!”

“Người có mặt mũi nói ta sao?” Cô Tuyết lạnh lùng liếc nhìn Lộng Nguyệt, “Yêu tinh đáng chết người chỉ biết nơi nơi phát tình, làm cho người ta ghê tởm!”

“Nếu ngươi còn dám hôn nữ nhân khác, bốn tọa nhất định sẽ khiến Ngạo Thần Cung biến mất khỏi thế gian!”

Hách Liên Cô Tuyết khoe môi khê nhếch, lãnh mị mà tà khí, chẳng lẽ yêu tinh này đang nói đến chuyện hôn hôn Hàn Linh Xu lúc trước?

Dù cho hai trường dung nhan yêu mị có thể mê hoặc những võ lâm nhân sĩ ý chí không kiên định, nhưng vẫn có một người tuyệt sẽ không trầm mê trong mỹ sắc khiến người ta rung động đó.

Là Hàn Thiếu Khanh.

Một Lộng Nguyệt đã khiến hắn lửa giận thiêu tâm, lúc này lại tới thêm một hồng y nam tử, càng là tai họa hàng đầu của hắn.

“Ngươi còn có mặt mũi đến đây?”

Hách Liên Cô Tuyết cười khê, “Nếu Tiêu thành chủ thịnh tình khoản đãi, bản cung cũng không thể không nể mặt.”

Hàn Thiếu Khanh giận dữ đứng dậy, bất chấp thể diện, ánh mắt như muốn phun ra liệt hỏa, “Ngươi. . . Các ngươi hai tên giang hồ bại hoại âm ngoan ác độc, tàn nhẫn cực điểm, táng tận thiên lương, người người muốn tru diệt, bóp nát trái tim ngây thơ thiếu nữ! Lão phu phải. . .”

“Sách, Hàn trang chủ đang nói tới ai a? Nghe có vẻ bộ dạng rất xấu xa, không bằng bốn tọa hôm nay thuận nước giong thuyền, giúp ngươi diệt trừ hắn?” Lộng Nguyệt khoe môi khê nhếch, tử mâu híp lại cong thành một đường, bày ra vẻ khó hiểu.

“Hách Liên cung chủ, kẻ mà Hàn trang chủ nhắc đến là người đi? Ta xem ngươi rất giống a.”

“Thật vậy sao? Ta lại thấy ngươi càng phù hợp.”

Hàn Thiếu Khanh chán nản.

Lúc đó, Hách Liên Cô Tuyết nhảy vọt lên đài cao, hân hoan cúi người, thanh âm mê hoặc ở bên tai Hàn Thiếu Khanh vang lên, “Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể ta luôn bận tâm đến lão nhân gia ngài a, giang hồ bại hoại ngài nói là ai? Không bằng chỉ điểm bên mê để tiểu tể hảo hảo vì võ lâm trừ hại.”

“Ngươi. . .” Hàn Thiếu Khanh nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng rút ra nhuyễn kiếm bên hông, đâm thẳng vào nơi yếu hại của Hách Liên Cô Tuyết.

Hồng y nam tử thoải mái nhấc tay, song chỉ nháy mắt kẹp lấy lưỡi kiếm, tiểu ý châm chọc lãnh khốc nổi lên trên dung nhan tuyệt mỹ.

“Cẩn thận a nhạc phụ đại nhân, giết ta, hương khói của Phượng Hoàng sơn trang có thể không giữ được.”

Trong chớp lát, Hàn Thiếu Khanh rốt cuộc bị lửa giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi.

“Trang chủ!” Tiêu Dạ cả kinh, bước lên đỡ lấy hắn.

“Hàn trang chủ.” Lộng Nguyệt nở nụ cười yêu dã, móng tay đen thẫm tà mị dưới ánh mặt trời phản chiếu quang mang lạnh lẽo, “Bốn tọa tinh thông y thuật, không bằng để ta giúp ngươi nhìn xem?”

“Ta nghĩ không cần thiết.”

Một giọng nói thanh lãng truyền tới, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử anh tuấn, phật thủ ngọc trầm nam vàng buộc tóc, mục quang nghiêm nghị lấp lệt.

Ánh mắt Tư Đồ Không Thành lướt qua yêu tà nam tử, dung nhan tuấn lãng không một tia biểu tình, “Trước tiên hãy đưa Hàn trang chủ đi trị liệu.”

“Chậm đã. . .”

Đám đông ngăn người.

Hách Liên Cô Tuyết nhếch môi cười khê, con ngươi thâm hồng lấp lóe thần sắc quỷ dị.

“Hàn trang chủ không phải giận dữ công tâm mới khiến bệnh lâu chưa lành, mà là. . .” Hồng mâu nhướn lên, hồng y nam tử dừng một chút, “Oán niệm quá nặng.”

Lộng Nguyệt ý cười đậm thêm vài phần: không biết oán niệm của Hàn Thiếu Khanh do ai ban tặng!

Một luồng gió nhẹ thổi qua, mùi hương hỗn tạp kỳ dị, mê hoặc tâm thần, nhất thời khiến chúng nhân ở đây say mê trầm luân.

Ngay sau đó, tiếng chuông như ngọc thanh thúy vang lên, trong trẻo như oanh ca, một nữ tử thướt tha trong trang phục kỳ dị chậm rãi đi tới, theo sau nàng là vài người đeo mặt nạ quý.

Làn tóc đen nhánh của nữ tử được buộc hờ bằng chiếc trâm khảm bảo thạch, mặt nạ dữ tợn tà dị che khuất dung nhan, nữ tử chân trần đứng giữa đám người, mắt cá chân treo một chiếc chuông đồng màu vàng, vòng tay ngân chất màu xanh ngọc trên cổ tay trái tựa bằng sơn thanh tuyền, hắc sắc y sam tản mát hơi thở mông lung thần bí, căn bản không giống trang phục của nữ tử Trung Nguyên.

“Tác Mã tham kiến cung chủ.” Nữ tử quỳ một gối xuống đất.

“Hách Liên cung chủ đây là có ý gì?” Tiêu Dạ khó hiểu.

Hách Liên Cô Tuyết nhếch miệng, “Tác Mã không phải Trung thổ nhân sĩ mà đến từ Tây Vực Thánh la vũ giáo.”

Lộng Nguyệt liễm mi, thâm tử sắc phượng mâu hào quang gợn sóng.

Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt, hắc đưa tay ý bảo Tác Mã đứng dậy.

Tiếng chuông thanh thúy xa xăm hóa vào trong gió chậm rãi ngân vang, cùng mùi hương kỳ dị hòa hợp, đôi chân trần của hắc y nữ tử cất bước, đám người đeo mặt nạ quý dần xoay quanh, nhất vũ phương hoa.

Xinh đẹp vũ mị, nhu nhược không xương hết như dương liễu phất phơ theo gió, như nước ôn nhu ôm lấy tất cả, dáng người mềm mại của nữ tử phẳng phất dạ quang hồ điệp mờ ảo như sao lấp lánh dưới chân trời u tối, nương theo điệu múa uyển chuyển phóng xuất quang hoa tuyệt lệ.

Quý diện nhân xoay quanh hắc y nữ tử, trong tay cầm pháp trượng dài tầm ba thước, chiếc chuông bên hông phát ra tiếng leng keng theo từng chuyển động, mỗi bước nhảy tinh xảo mà duyên dáng, quang cảnh mộng ảo không mang theo vết dấu trần thế.

Mặt nạ của nữ tử dưới ánh mặt trời biến hóa lưu quang bầy sắc sáng lạn, hương thơm lạ lùng lưu luyến mê say, eo lưng mềm mại uốn cong tựa hồ điệp phá kén, điệu múa phô bày trần thế phù hoa, xâm nhập vào sâu trong linh hồn, bước nhảy hóa thành khúc thương ca như lời hiệu triệu đến từ viễn cổ.

Đây là. . . Trong chốc lát Tư Đồ Không Thành ý nghĩ một mảnh trống rỗng.

Vũ điệu độc hữu của Ma Già tộc. . .

Tát la chi vũ!

Toàn thân nữ tử như chiếc lá phiêu đảng giữa không trung, ngón tay thon dài nâng lên một chén rượu, dáng người uyển chuyển mềm mại tựa như dòng nước chảy xuôi suốt ngàn năm, nghiêng thân sang một bên, dâng chén rượu cho Tư Đồ Không Thành đang khiếp sợ vạn phần, mị nhãn như tơ.

Nhất thời Tư Đồ Không Thành tay chân lúng túng, vũ điệu của hắc y nữ tử này gợi lên cho hắn rất nhiều ký ức ấu thơ.

Bởi vì, trong thiên hạ còn có một nữ nhân có thể đem Tát la chi vũ khắc sâu vào linh hồn người khác.

Tuy hắn chỉ gặp qua một lần, nhưng trọn đời không thể nào quên.

Nương thân hắn yêu quý nhất, Sở Vân Sương.

86. Chương 86: Tuyệt Nguyệt Chi Kế(thượng)

Sở Vân Sương là hậu duệ của Ma Già tộc, ngoài Tư Đồ Phách và Tư Đồ Không Thành, không ai biết bí mật này.

Ma Già tộc, là thần thánh bộ tộc cổ xưa, một bộ tộc thần bí mà ma tính.

Tát la chi vũ, vũ điệu chỉ có nữ tử Ma Già tộc mới có thể nhảy, nhưng cùng với sự biến mất của Ma Già tộc, vũ điệu này theo đó cũng thất truyền trong nhân gian.

Tư Đồ Không Thành thật không ngờ, hôm nay vậy mà có thể gặp lại Tát la chi vũ.

“Nếu Tác Mã cô nương không ngại, có thể tháo mặt nạ xuống?” Giọng nói của Tư Đồ Không Thành mang theo một tia chờ đợi.

“Thiếu minh chủ, thứ cho Tác Mã không thể thỏa mãn thỉnh cầu của ngài, bởi vì. . .” Bàn tay của hắc y nữ tử run rẩy chạm vào chiếc mặt nạ che khuất khuôn mặt, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Dung nhan của Tác Mã đã bị hủy.”

Tư Đồ Không Thành cả kinh, trong đáy mắt lướt qua áy náy.

“Năm đó nhờ có cung chủ cứu giúp, bảo trụ Tác Mã một mạng mới có thể sống đến hôm nay, chỉ là trường dung nhan này, chung quy đã trở thành tiếc nuối.”

Lộng Nguyệt thần sắc hứng thú ngắm nhìn hắc y nữ tử, tử mâu lấp lóe quang mang ma mị.

Ngay khi đó, nữ tử tên gọi Tác Mã kia bán quỳ gối trước mặt Hàn Thiếu Khanh, giọng nói thanh lãnh tô cốt từ sau mặt nạ tà dị tràn ra, “Nhân gian oán niệm, tích tụ quá sâu, vô mệnh kết thúc, duy tế đàn tác pháp.”

Tế đàn tác pháp? Mọi người hai mắt nhìn nhau.

Hách Liên Cô Tuyết rũ mâu cười khê, “Thiếu minh chủ, người nghe rõ sao?”

“Bổn tọa nghĩ. . . không cần phiền toái như vậy.” Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, ngưng mắt nhìn vào cặp hồng đồng khiến người ta không thể nắm bắt.

“Chỉ cần cho ta vài phút thời gian, bổn tọa có thể trị khỏi bệnh của Hàn trang chủ.”

“Không cần.” Tư Đồ Không Thành nâng mắt, nhân mâu đen nhánh lấp lóe quang hoa cô tịch thâm u, “Mang Tác Mã cô nương cùng Hàn trang chủ hồi Thiên Địa Minh.”

Hỏa hồng trường phát rủ xuống, che khuất dung nhan tuyệt mị của Hách Liên Cô Tuyết, cũng giấu đi một nụ cười lạnh lùng quỷ dị treo bên khóe môi.

Lộng Nguyệt liễm mi, thâm tử sắc phượng mâu quét về phía Tác Mã cùng vài tên quỷ diện nhân, nháy mắt suy nghĩ hồi chuyển, yêu nhan dần chuyển sang lạnh lẽo.

“Thiếu minh chủ.” Lúc này, Tiêu Dạ rốt cuộc mở miệng, “Thiên Địa Minh không thích hợp để một nữ tử Tây Vực xa lạ bước vào.”

“Lưu Dạ thành không có tế đàn, mà Thiên Địa Minh có thể thỏa mãn yêu cầu của Tác Mã cô nương.”

“Thiếu minh chủ, loại chuyện nhân gian oán niệm này người cũng tin tưởng?”

“Ta tin.” Tư Đồ Không Thành có chút suy nghĩ đưa mắt nhìn Tác Mã, trong mắt tràn ngập thứ tình cảm khó có thể nói rõ.

Hắn không phải tin Tác Mã, mà là tin Sở Vân Sương.

Tin mỗi một lời Sở Vân Sương từng nói qua, nhớ kỹ mỗi vũ điệu nàng đã từng múa.

Tử mâu yêu dị bỗng nhiên xẹt qua một mặt quang mang kinh dị, Lộng Nguyệt nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, từ trong cặp hồng mâu tà mị kia như đọc được điều gì.

“Ta theo Tác Mã cô nương hồi Thiên Địa Minh.” Mộ Vân Khuynh mỉm cười, lập tức nhìn về phía chúng nhân, “Các vị, thời gian trì hoãn đã lâu, hy vọng không phá hỏng hứng trí của mọi người.”

“Cũng tốt.” Tư Đồ Không Thành gật đầu đáp ứng.

.

Theo màn đêm buông xuống, Lưu Dạ thành bừng sáng những ngọn đèn diêm lệ, quang mang màu ám hoàng sáng lạn ôn hòa phủ lên tòa thành trì một tầng hư vô mờ ảo.

Pháo hoa nổ rộ trên bầu trời lấp lánh sao đêm, bách tính qua lại không ngừng trên con đường phồn hoa của Lưu Dạ thành, mưa phùn Giang Nam trải một lớp màn mỏng lung rực rỡ an tường, phong cách cổ xưa khiến người ta mê mẩn.

Khắp nơi ca vang vui múa, cao triều của tiệc rượu còn chưa thối lui, hoan thanh tiểu ngữ xôn xao náo nhiệt.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn lên chân trời bị pháo hoa phủ kín, quang mang trong hồng mâu dần ảm đạm.

Bởi vì cho tới bây giờ, có một nhân vật trọng yếu vẫn như trước không xuất hiện.

“Sốt ruột?” Ngữ thanh biếng nhác từ tính truyền tới, hai ngón tay của Lộng Nguyệt kẹp lấy một chiếc chén dạ quang, cánh môi mỏng khẽ mở, tử mâu tràn ngập quang hoa tà mị.

“Nếu người kia không đến, kế hoạch của Hách Liên cung chủ sẽ thất bại a.”

“Người cầm miệng cho ta!”

Lộng Nguyệt khéo môi khẽ nhếch, hần tiến đến bên tai Hách Liên Cô Tuyết, ở góc độ người bên ngoài nhìn không thấy liếm một chút vành tai Cô Tuyết, tản ra hơi thở nóng rực, “Nói, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Cô Tuyết cười lãnh mị, hồng mâu nhướn lên, “Lộng Nguyệt người tài trí hơn người, còn cần ta tự mình nói cho người biết sao?”

Tử mâu yêu diễm híp lại, Lộng Nguyệt giữ chặt thắt lưng Cô Tuyết, lực đạo ẩn ẩn âm ngoan, giọng nói phút chốc chuyển sang lạnh lùng, “Đừng có đùa nghịch quá mức trước mặt ta!”

“Có sao?” Cô Tuyết đẩy ra Lộng Nguyệt, ở bên tai hần nhẹ giọng phun ra, “Ta cảnh cáo người, lần này nếu người còn dám phá hư chuyện tốt của ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

“A, bảo bối, chúng ta thử chờ xem.”

Ngọn đèn sáng ngời chiếu rọi tấm màn màu lưu ly, một nữ tử từ phía sau màn che uyển chuyển bước ra, khí chất cao quý trang nhã như phù dung chiếu thủy, làn tóc đen mềm mại được cố định bởi một chiếc liên hoa ngọc trâm, bát bảo lưu tô ở bên hông nhẹ nhàng vũ động. Dưới bóng đêm, đôi mắt của nữ tử như thanh hạnh đào hoa, đẹp không bút nào tả xiết.

Lưu Dạ thành quận chúa: Tiêu Cảnh Yên.

Nữ tử vừa xuất hiện, mê hoặc ánh mắt chúng nhân.

Lộng Nguyệt tà mị cười khẽ, “Có muốn ta giúp người?”

“Không cần.” Hách Liên Cô Tuyết kiên quyết gạt bỏ.

“Bớt mạnh miệng, ta cũng không muốn lãng phí thời gian.”

“Đừng cho là ta không biết người muốn làm gì!” Cô Tuyết nghiêng mắt nhìn yêu tà nam tử, lạnh giọng nói, “Bản cung xuất lực, người ngồi một bên đắc ý làm ngư ông thủ lợi?”

“Ai nha, vẫn là yêu nghiệt người hiểu lòng ta.”

“Nói thừa, trong bụng người có cái gì ta so với những người khác đều biết rõ!”

Lộng Nguyệt cười nhạt, “Tuyết bảo bối của ta, bốn tọa lúc này muốn nói cho người, Tác Mã cô nương kia nhìn như khổ sở đáng thương, lại bị hủy dung tuyệt đối không thể gạt được Mộ Vân Khuynh!”

“Yêu tinh đáng chết, ta cũng muốn nói cho người, Tác Mã một khi thất bại, thân phận của Mộ Vân Khuynh nhất định sẽ bị vạch trần, đến lúc đó xem ai tổn thất nhiều hơn?”

Lộng Nguyệt rũ mâu, khoe môi nhếch lên, “Cho nên a, vì phòng ngừa những tổn thất không cần thiết, vẫn là nhanh chóng dẫn người kia đến tốt hơn.”

“Ta không nói muốn hợp tác với người.”

“Lần này không phải do người quyết định!”

Lộng Nguyệt mũi chân khẽ điểm, chuyển thân hạ xuống phía trên hồng thủy, mị tử hàn bào yêu đã trong gió phần phật vũ động, khí tức ma mị một lần nữa rung động lòng người, phong hoa tấn hiện.

“Tiêu quân chúa, hôm nay bốn tọa đặc biệt mang đến một phần hạ lễ, tặng cho người.”

Tiêu Cảnh Yên kinh ngạc nhìn trương yêu nhan gần trong gang tấc, sớm đã nghe qua lương đại yêu ma danh chấn thiên hạ có được dung nhan tuyệt thế, hôm nay vừa thấy quả thực danh bất hư truyền.

Nửa ngày yên lặng, rung động hồi lâu.

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động diễn ra phía trên hồng thủy: Tên Lộng Nguyệt vô liêm sỉ, rốt cuộc là đi tặng lễ hay là đi phát tình?

Lộng Nguyệt khoe môi khẽ nhếch, một tiếng vỗ tay ra lệnh, hai hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, hình xăm lục mang tinh cùng trăng lưỡi liềm trên cổ tay hai người tản mát hàn mang lạnh lẽo.

Tư Đồ Không Thành liễm mi, chỉ thấy trong tay Tinh Hồn mang theo một hộp gỗ thon dài, ầm ầm phát ra tia sáng.

“Mở nó ra.” Thanh âm biếng nhác từ tính mê hoặc lòng người lại vang lên.

Tiêu Cảnh Yên có chút bối rối, nằng đi đến trước mặt Tinh Hồn, trong lòng khó nén kích động cùng khủng hoảng, hai gò má nổi lên một mặt hồng nhuận.

Hộp gỗ được khai mở, nhất thời quang mang lóe lên tổn thương hai mắt chúng nhân.

Quang mang chói mắt khiến Tiêu Cảnh Yên không thể không lấy tay che bớt ánh sáng, xuyên qua khe hở, một con ngọc long chạm trổ bằng vàng dài tầm hai thước ẩn trong làn sương khói lượn lờ tản ra hàn khí.

Màn đêm như nước sơn, pháo hoa trắng lẹ, tất cả đều so ra kém một phần quang huy kim sắc lộng lẫy đó. Chỉ thấy hai mắt của kim điêu ngọc long, cả phần cổ, thân, đuôi, tứ chi đều được khảm một viên linh lung tuyết châu ngân bạch sắc, tổng cộng chín khối. Mê quang chói lọi trong sương khói tản mát hoặc nhân, màu sắc thánh khiết tinh thuần cơ hồ khiến mọi người muốn quỳ xuống bái lạy.

Băng tuyết sương lạnh, ngọc long khảm nạm cửu châu vờn quanh, dưới chân trời u ám phóng xuất sinh mệnh lực cường hãn mà quyết tuyệt, làm người ta phấn chấn, làm người ta kính ngưỡng.

“Cửu châu liên hoàn!” Lúc này dưới đài có người khiếp sợ hô to, “Cửu châu liên hoàn cư nhiên không biến mất!”

Hách Liên Cô Tuyết nhất thời kinh sợ.

Bảo vật của Thiên Địa Minh thế nào lại ở trong tay tên kia?

Tư Đồ Không Thành toàn thân chấn động, đột nhiên nâng lên con ngươi đen nhánh, đồng tử bị hào quang chói mắt gây đau đớn nhất thời khôi phục trong suốt băng hàn.

Mấy ngày trước, Cửu châu liên hoàn bị mất trộm, Tư Đồ Không Thành phái người âm thầm điều tra, bên ngoài vẫn chưa thông cáo.

Cửu châu liên hoàn là Thiên Sơn trấn mộ chi bảo, năm đó tổ sư Thiên Sơn cố mộ vì tránh cho Cửu châu liên hoàn bị tổn hại, trước khi lâm chung đặc biệt phó thác, âm thầm giao bảo vật cho Tư Đồ Phách bảo quản, chuyện này trong chốn giang hồ không có người biết.

Tư Đồ Không Thành lúc này căn bản khó có thể mở miệng, Thiên Địa Minh từng tuyên cáo thiên hạ Cửu châu liên hoàn đã theo Thiên Sơn cổ mộ cùng bị thiêu hủy, khi đó mới xua tan dục vọng tranh đoạt của võ lâm nhân sĩ.

Song thế nhân không biết, Cửu châu liên hoàn nằm trong mật thất của Thiên Địa Minh, bình yên vô sự được bảo tồn đã hơn mười năm.

Thiên Địa Minh ổn tọa vị trí đệ nhất võ lâm bạch đạo, uy quyền không cần nói cũng biết, nhưng có ai dự đoán được, Cửu châu liên hoàn hôm nay lại tái xuất võ lâm? Việc này đối với Thiên Địa Minh lấy danh nghĩa trung tín có một không hai trong thiên hạ mà nói, không có chỗ nào mà không phải là đánh mất nhân tâm.

“Cửu châu liên hoàn không phải đã bị hủy?”

“Đúng vậy a, thiếu minh chủ, năm đó không phải Thiên Địa Minh đã thả ra tin tức Cửu châu liên hoàn cùng Thiên Sơn cổ mộ đồng thời bị chôn vùi dưới đất sao?”

“Hừ, Cửu châu liên hoàn này nhất định là giả, minh chủ không có khả năng lừa gạt chúng ta!”

“ . . . ”

Tư Đồ Không Thành nhìn về phía Lộng Nguyệt, u đồng hiện lên quang mang lãnh tĩnh mà trấn định, thần sắc vẫn không đổi như trước.

“Không biết Nhật Nguyệt giáo chủ từ nơi nào có được bảo vật này?”

Lộng Nguyệt rũ mâu mỉm cười, “Thiếu minh chủ, không phải người muốn ta nói ra vật ấy từ đâu mà đến sao?”

Người đang uy hiếp ta!

Khuôn mặt anh tuấn của Tư Đồ Không Thành nháy mắt lạnh như băng sương, hần đi đến bên cạnh Lộng Nguyệt, thanh âm u lãnh bức nhân quyết tuyệt phun ra, “Người đến tốt cùng muốn làm gì?”

“Không gì cả, chỉ là muốn lưu thiếu minh chủ uống rượu một đêm mà thôi.”

Lộng Nguyệt nhướn mắt, phượng mâu hẹp dài tản mát tà khí: thuận tiện dẫn một nhân vật trọng yếu lên sân khấu.

Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết vạch nên một đường cong tà lãnh: Cửu châu liên hoàn cũng có thể thu vào tay, thật không hổ là yêu hồ ly!

Ngay lúc đó, một thanh âm ngay thẳng mà không mất khí phách từ sau đám người vang lên, “Nhật Nguyệt giáo chủ, Cửu châu liên hoàn hiện là báu vật của Thiên Địa Minh, chẳng hay có thể trả lại vật ấy?”

Rốt cuộc đã đến đây. . .

Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết nâng lên đôi mắt, khóe môi đồng thời nở nụ cười tà mị mà quỷ dị.

87. Chương 87: Tuyết Nguyệt Chi Kế(hạ)

Xong bi hôm nay. . .

Chúng nhân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân dáng người kiên nghị thẳng tắp chậm rãi đi tới, mục quang thâm thúy, đường nét trên gương mặt như đao khắc lộ ra ngũ quan sắc bén, ở đuôi mắt phải rõ ràng có thể thấy được một vết đao sâu đến tận xương.

Năm đó, nam nhân này huy quân Tây hạ, một đêm tiêu diệt Đại Âm Hà, cùng Hách Liên Thiên, Nam Cung Liệt danh xưng ‘Nhân gian tam bá’.

Năm đó, hắc đưa vô lâm phân liệt quy về một thể, hội tụ thánh vật Tứ linh đồ, một tay dựng nên Thiên Địa Minh, bảo hộ vô lâm hai mươi năm an bình.

Một nam nhân đã qua tứ tuần, tư thế vẫn như cũ oai hùng hiên ngang, thống lĩnh quần hùng Tư Đồ Phách!

Lộng Nguyệt nâng mắt, nhìn nam nhân đang bước tới, tử mâu hiện lên một mặt âm ngoan không dễ phát hiện, tiểu ý có chút nhạt đi, yêu nhan lạnh lùng.

Hách Liên Cô Tuyết nghiêng đầu nhìn lại, khí tức tà lãnh trong hồng mâu ẩn giấu thật sâu nơi đáy mắt.

“Tham kiến minh chủ.” Đám đông tề thanh quỳ xuống, bày tỏ tấm lòng sùng kính.

Mà duy nhất hai người không có phản ứng, đó là Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết.

Nhân thần sắc bén kiên nghị như mũi dùi của Tư Đồ Phách quét về phía bọn họ, giây lát, hào quang trong ba đôi mắt lần lượt thay đổi, không khí như ngưng đọng, sự an tĩnh quỷ dị khiến người ta sợ hãi.

Giờ phút này, cả thiên địa lặng ngắt vô thanh giống như không còn sự sống.

Con ngươi ngăm đen của Tư Đồ Phách sâu không thấy đáy, song lực lượng mạnh mẽ toàn thân hắc phóng xuất nhất thời quét ngang qua đại sảnh, đám vô lâm chính đạo mừng thầm, mà hắc đạo nhân sĩ không khỏi run rẩy đổ mồ hôi lạnh.

Bỗng nhiên, Tư Đồ Phách sang sảng cười to, thần sắc mang theo một tia tán thưởng nhìn về phía bọn họ, “Nhật Nguyệt giáo chủ, Hách Liên cung chủ, ở nơi này gặp được hai người, ta quả thực có chút bất ngờ.”

Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, “Ta cũng vậy, Tư Đồ minh chủ.”

Tiểu ý tuần lãng của Tư Đồ Phách không chút biến hóa, chỉ thấy hắc đưa tay ra, nháy mắt một đàn rượu Trúc Diệp Thanh đã an ổn nằm trong bàn tay hắc.

“Nhị vị, thỉnh.”

Cô Tuyết trầm tư giây lát, theo sau cổ tay vừa chuyển, một đàn rượu khác bị hắc hút vào tay, ngừng đầu tận ẩm.

“A a, Hách Liên cung chủ thật sự là hảo tửu lượng.” Tư Đồ Phách nghiêng đầu nhìn về phía cặp tử mâu vẫn đang dõi theo hắc, thần sắc không thay đổi, “Nhật Nguyệt giáo chủ không để cho ta mặt mũi sao?”

Lộng Nguyệt rũ mâu, tiểu ý tà mị âm lãnh hiện lên, lời cự tuyệt không chút lưu tình phun ra, “Bổn tọa không chịu được tửu lực.”

Tư Đồ Phách trong lòng lâm vào chấn động, đôi phượng mâu giáng tử sắc tà mị yêu diễm cho hắc một loại cảm giác thật quen thuộc.

Mà cặp hồng đồng kia, trong đáy mắt mặc dù tản ra hào quang chói mắt huyền lệ, lại không mang theo chút cảm tình, lãnh mị quyết tuyệt.

“Nhật Nguyệt giáo chủ khiêm tốn rồi.” Hách Liên Cô Tuyết khôi phục vẻ trấn định, không chút linh tình vạch trần.

Lộng Nguyệt cười nhạt, thâm tử sắc trường phát che khuất dung nhan yêu tuyệt, ẩn hiện tà khí ma dã, không nhìn ra cảm xúc.

Hắc thuận tay đoạt lấy vô rượu trong tay hồng y nam tử, uống một hơi cạn sạch.

“Ba ” Vô rượu rơi trên mặt đất vỡ tan, kinh sợ chúng nhân.

Hách Liên Cô Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Lộng Nguyệt thần sắc thập phần quỷ dị, hồng mâu híp lại, trong lòng không khỏi thêm vài phần không yên.

Lộng Nguyệt luôn tiêu sái tà mị, vì sao lúc này lại thất thường như vậy?

Tư Đồ Phách rảo bước đi lên đài cao, đưa tay ý bảo mọi người đứng dậy, thanh âm hào sảng mang theo nội lực vang lên, chấn động tâm thần, “Ta hôm nay, muốn hướng các vị thẳng thắn nói rõ một sự kiện.”

Chúng nhân ngẩng đầu, vẻ mặt trang nghiêm.

“Năm đó, Tiết chân nhân tổ sư phái Thiên Sơn cổ mộ lúc lâm chung có lời, đem Cửu châu liên hoàn phó thác cho ta.” Tư Đồ Phách dừng một chút, u đồng thâm thúy ầm ầm áy náy, “Ta bất đắc dĩ phải tuyên cáo thiên hạ Cửu châu liên hoàn đã bị hủy trong trận hỏa hoạn, chính là vì bảo vệ bình an cho võ lâm, bình ổn phân tranh, hoàn thành nguyện vọng của Tiết chân nhân. . .”

“Thỉnh các vị võ lâm bằng hữu có thể thông cảm cho ta có lòng mà không thể nói, Tư Đồ Phách tại đây tạ ơn các vị.”

“Minh chủ, ngài không cần tự trách, chúng ta tin tưởng nhân cách của ngài!”

Một người hô lớn, đám đông cũng đều xô xao phụ họa.

“Đúng vậy, minh chủ, Thiên Địa Minh gánh vác trọng trách gìn giữ hòa bình cho võ lâm, hy vọng minh chủ có thể tiếp tục thống lĩnh quần hùng, diệt trừ tà giáo, nhất thống võ lâm!”

“Diệt trừ tà giáo, nhất thống võ lâm!”

“ . . . ”

Chúng nhân tề thanh reo hò, mà Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết vẻ mặt hứng thú thưởng thức tràng diễn.

Thật đúng là một đám người ô hợp a. . .

Đây là ý tưởng chung mà lưỡng đại tuyệt thế yêu ma cùng nhất trí.

“Bọn họ quá ồn ào, người nói có phải không?” Hồng mâu trong suốt của Hách Liên Cô Tuyết lấp lóe tà lãnh.

“Đúng a, không biết khi nào bọn họ mới có thể cầm miệng!”

Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết vạch nên một đường cong tà mị, hồng mâu khí phách ngạo nghễ, “Chỉ cần chúng ta có thể chinh phục thiên hạ!”

“Chúng ta?” Lộng Nguyệt nghiêng ngẫm ra vẻ suy nghĩ hai từ này, tiểu ý biếng nhác hiện lên, “Tuyệt bảo bối của ta, người nói là ‘chúng ta’?”

Cô Tuyết lạnh lùng liếc nhìn yêu tà nam tử, khinh thường tranh cãi với hắn.

Lộng Nguyệt nở nụ cười tà tử, thâm tử sắc phượng mâu tản ra quang hoa bốn phía, “Dã tâm của yêu nghiệt người thật không nhỏ a.”

“Người cũng vậy.” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh.

Bỗng nhiên, bầu trời u ám chợt lóe màu sắc huyền lệ của pháo bông, một thoáng lướt qua rất nhanh.

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, dị sắc trong hồng mâu ẩn sâu dưới đáy mắt, hắn tà mị nhếch môi, chuẩn bị chuyển thân rồi đi lại bị Lộng Nguyệt hung hăng nắm chặt lấy cổ tay.

“Nhật Nguyệt giáo chủ, hy vọng người có thể trả lại Cửu châu liên hoàn cho Thiên Địa Minh.”

Tiếng cười của Lộng Nguyệt tựa như dòng suối chảy qua khe núi, xâm nhập vào lòng người, lại khiến chúng nhân không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn về phía Tư Đồ Phách, ánh mắt ma dã quỷ dị.

“Hảo a, Tư Đồ minh chủ cũng đã tự mình tiến đến đòi lấy Cửu châu liên hoàn, vậy tại hạ cũng không thể không nể mặt.”

Lộng Nguyệt đi đến trước mặt Tinh Hồn, tử mâu nhộn nhạo quang mang thần bí, bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ lên kim điêu ngọc long bị sương mù vờn quanh, mùi hương thoang thoảng nháy mắt tán mất khắp đại sảnh, bỗng bình mệ say.

Vân mi nhíu chặt, Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nhìn động tác của Lộng Nguyệt, ngay cả hô hấp cũng có chút run rẩy.

“Cửu châu liên hoàn, thật đúng là một bảo vật . . .”

Lộng Nguyệt nhân nhặt nhếch môi, quang mang tà mị đen thẫm trên móng tay chợt hiện, đầy mắt tràn ngập trào phúng mà người bên ngoài không thể nhìn ra.

“Chỉ tiếc kể từ hôm nay, nó đã không còn thuộc về Thiên Địa Minh!”

Vừa dứt lời, Tinh Hồn nháy mắt ném hộp gỗ trong tay lên không trung, thừa dịp chúng nhân giật mình thất thần, hình xăm lục mang tinh trên cổ tay hất phóng xuất một đạo hàn mang hình đao, xuyên thấu Cửu châu liên hoàn!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một đoàn khói tím phun ra lan tỏa khắp nơi, làn sương lạnh lẽo yêu quý mà hoa mỹ hòa vào trong gió bao phủ tầm mắt chúng nhân, từng đạo quang mang màu ngân bạch bay vút xuống, mỹ lệ đến chói mắt, bụi bặm nổi lên cuộn cuộn tràn ngập khoảng không, vô số ngân châm bén nhọn rơi rụng như mưa, loạn thạch xuyên không, kinh đào phách ngại!

Thất sát thiên la!

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, Lộng Nguyệt vậy mà lại đem Thất sát thiên la giấu trong Cửu châu liên hoàn!

“Bé khí!” Tư Đồ Không Thành hô to.

Tư Đồ Phách ngẩn ra, bàn tay nháy mắt ngưng tụ một đạo quang mang âm tàn màu ám lam, khí tức hung bạo mạnh mẽ tản ra vây quanh thân hơn ngàn người, kiếm quang quỷ dị lam sắc cùng Thất sát thiên la va chạm, ánh sáng trùng kích đâm nhói mắt chúng nhân.

Chiếc lưới rộng lớn phủ xuống, hồng vũ cùng bạch vụ phô tán khắp khoảng không. Độc châm như màn mưa mờ mờ lung, tiếng lôi hỏa nổ tung vang vọng cả Lưu Dạ thành.

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, tử ảnh tựa mộng ảo như ẩn như hiện trong làn sương khói, hất nháy mắt ôm lấy thất lưng Hách Liên Cô Tuyết, nhảy vọt lên không trung, bóng dáng mờ ảo càng lúc càng xa.

Trong khi đó, Tư Đồ Không Thành cùng Tiêu Dạ mũi chân khê điểm, vô số kiếm nhận cắt ngang qua tầm ti thiên võng, cuồng phong chợt nổi lên cuộn cuộn, thổi tan màn sương mù.

Bỗng nhiên, một hộ vệ của Thiên Địa Minh vội vàng chạy lại, thần sắc kinh hoảng.

Tư Đồ Phách nhìn thấy người nọ là ám phòng linh vệ đóng tại Huyền Vũ Môn, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, mơ hồ đã đoán được tám chín phần.

“Minh chủ, Xích Long Đồ bị cướp, Huyền Vũ Môn tổn thất thảm trọng. . .”

“Làm sao có thể?” Tư Đồ Không Thành cả kinh, “Môn chủ đâu?”

“Thuộc hạ không biết, một canh giờ trước, thuộc hạ rõ ràng nhìn thấy Mộ lâu chủ cùng một cô nương mang mặt nạ quý làm phép cho Hàn trang chủ, cô nương kia nói, vì tránh khinh nhờn thần linh, thủ vệ tế đàn không thể lấy chân diện mục gặp người, ai ngờ đám thủ vệ vừa mới đeo lên, chiếc mặt nạ quý kia như có ma lực bám chặt vào da thịt, thế nào cũng vô pháp kéo xuống!”

Không thể tháo xuống? Tư Đồ Phách kiếm mâu chợt liềm. (kiếm mâu: mắt sắc như kiếm, đại loại nó thế :’))

“Thủ vệ đều thất kinh, căn bản không nhìn rõ những chuyện phát sinh tại Huyền Vũ Môn, chỉ nghe được thanh âm ám phòng nổ tung, tiếng chém giết náo động, về sau Mộ lâu chủ giúp thuộc hạ bỏ ra mặt nạ, mới nhìn đến. . . Huyền thiên môn khắp nơi đầy thi thể. . .”

Tư Đồ Không Thành lão đảo, u đồng lóe lên thần sắc phức tạp: Cô Tuyết, người lại lợi dụng ta.

“Thuộc hạ tìm chung quanh không thấy minh chủ cùng thiếu minh chủ, chỉ có thể gắng sức nghênh chiến, kết quả. . .”

“Đủ rồi!” Tư Đồ Phách quát lớn một tiếng, đầy mắt xẹt qua một mạt suy nghĩ sâu xa.

Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, các người. . . Tính kế thật sâu! Tư Đồ Phách nắm chặt quyền đầu, khớp xương phát ra tiếng vang lách cách.

Tác Mã. . . Tất la chi vũ. . . chính là Hách Liên Cô Tuyết lợi dụng tâm tình hoài niệm của Tư Đồ Không Thành đối với Sở Vân Sương mà bày ra tràng diễn, mục đích là để thuộc hạ của Ngạo Thần Cung có thể thuận lợi trà trộn vào Thiên Địa Minh.

Nhưng bọn họ biết được, Tư Đồ Phách nhất định sẽ xuất quan vào hôm nay, thuộc hạ Ngạo Thần Cung nếu muốn giấu diếm Tư Đồ Phách thuận lợi hoàn thành kế hoạch như cũ sẽ rất khó khăn. Biện pháp duy nhất chính là đem chướng ngại vật lớn nhất này nhanh chóng dẫn đi khỏi Thiên Địa Minh, chỉ có như vậy người của Ngạo Thần Cung mới có thể không hề cố kỵ buông tay cướp đoạt.

Đạo hỏa tác dẫn dụ Tư Đồ Phách, chính là Cửu châu liên hoàn. (Đạo hỏa tác: đại khái là mỗi nhử đi)

Tư Đồ Phách thân là võ lâm minh chủ, chuyện Cửu châu liên hoàn tái hiện giang hồ liên quan đến thanh danh của Thiên Địa Minh, nếu hắn vẫn không xuất hiện chắc chắn sẽ rất khó phục chúng.

Hết thấy bất quá chỉ là những công cụ không hề có giá trị trong tay Long Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết mà thôi, bọn họ chân chính muốn tiêu diệt chính là Huyền Vũ Môn – nơi duy nhất thiết lập tế đàn, thủ vệ cũng ít nhất; chân chính muốn tranh đoạt chính là bức thánh đồ một trong Tứ linh đồ – Xích Long Đồ thần bí nhất!

Kế hoạch thiên y vô phòng như thế, khiến vị nam nhân tung hoành giang hồ từng trải mưa gió suốt vài thập niên thần sắc hung ác âm tàn, hắc, võ lâm minh chủ, cư nhiên bại dưới tay hai tên ma đầu!

Ánh trăng linh lung, sương khói lãng đãng trong gió, nào có biết thiên địa phong vân trong chớp lát, đã dấy lên huyết tinh. . .

88. Chương 88: Ma Cung Hồn Chiến

Tiếng gió hiu quạnh, hồ nước màu xanh ngọc nhộn nhạo nổi lên gợn sóng, bầu trời ban đêm cô tịch mà thương lãnh.

Bạch y nam tử không nói lời nào, khóe môi nổi lên tiểu dung kỳ dị ôn hòa.

Tác Mã thật không ngờ, nguyên lai tối nay tham dự cuộc chiến tranh đoạt Xích Long Đồ, trừ bỏ Ngạo Thần Cung còn có Phi Vân Lâu lâu chủ vốn là người mà bạch đạo kính ngưỡng.

Hắn không phải cùng Tư Đồ Không Thành tình như thủ túc sao? Vì cái gì lại phản bội?

“Mộ lâu chủ, Tác Mã kính trọng người, mong rằng người mau chóng trả lại Xích Long Đồ, không lâu nữa cung chủ đến đây, khi đó người ắt sẽ khó thoát thân!” Nữ tử thanh lãnh chậm rãi mở miệng, mặt nạ quỷ trong bóng đêm sáng ngời yêu dị.

“Ta vốn không tính toán bỏ trốn.” Mộ Vân Khuynh tiểu ý không thay đổi, “Chỉ muốn hỏi Tác Mã cô nương một chuyện.”

“Mời nói.”

“Tất la chi vũ, người làm thế nào học được?”

“Mộ lâu chủ, trong thiên hạ còn có ai biết Tất la chi vũ? Nếu người ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ ra sẽ không xứng làm Phi Vân Lâu lâu chủ.”

Quả thực như thế. . . Mộ Vân Khuynh thản nhiên nói, “Nói như vậy, Sở Vân Sương không chết.”

“Hừ, rốt cuộc cũng có người rõ ràng bí mật này!”

Trong mắt Tác Mã xẹt qua nòng đậm oán hận, “Năm đó, chính là các người đám người tự xưng là chính đạo nhân sĩ, vì một nữ nhân căn bản vẫn còn sống mà xử tử cung chủ chúng ta! Nếu không phải lão cung chủ từng hạ mệnh lệnh, không nhất định phải giấu đến tận hôm nay! Các người đều đáng chết, nữ nhân kia, càng đáng chết hơn!”

Mộ Vân Khuynh không hề động nộ, nụ cười có vẻ chua xót, thanh âm nhẹ như gió thoảng, “Người nói rất đúng.”

“Cung chủ của chúng ta sở dĩ biến thành bộ dạng hôm nay, tất cả đều là do các người ban tặng! Nếu không phải vì Sở Vân Sương, cung chủ căn bản sẽ không bị vu cáo! Nếu không phải vì các người, cung chủ căn bản sẽ không đụng vào Sáng Thần Cửu Thức! Cũng sẽ không phải chịu đựng tra tấn cùng thống khổ nhiều như vậy, lại càng không bị lão cung chủ cường. . .”

Lời nói của Tác Mã bỗng nhiên bị cắt đứt, Mộ Vân Khuynh từ trong tự trách nâng mâu, chỉ thấy vết hầu nữ tử bị một bàn tay bóp chặt, dưới bầu trời đêm, con người hỏa hồng lạnh như băng tuyết, không mang theo một tia cảm tình.

“Đây là những lời người nên nói sao?”

Dung nhan tuyệt mỹ lọt vào trong tầm nhìn của Tác Mã, đôi mắt thâm hồng sắc tửn mát thị huyết yêu lãnh.

Đó là yêu mỹ cùng tà khí giao hòa, giống như một gốc mạn đà la vĩnh viễn bất bại, trong bóng đêm vĩnh hằng phô bày vẻ đẹp của mình.

“Chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói còn căn bản cung phải nhắc lại cho người một lần nữa sao?”

“Cung chủ, ta. . .”

“Dừng tay ” Mộ Vân Khuynh chung quy vẫn chậm một giây.

Một tiếng trầm đục vang lên, Tác Mã vô lực ngã trên mặt đất, nơi cổ đâm đũa máu tươi nhiễm đỏ hắc sắc y phục, điểm điểm rơi trên mặt đất tạo thành những đóa huyết hoa điểm lệ.

Chiếc mặt nạ quỷ dị lấy dính vết máu đỏ thẫm, chậm rãi trượt xuống. Trong giây lát, mặt nạ nhiễm đỏ vỡ tan, lộ ra dung nhan khuynh thành.

Mộ Vân Khuynh có chút thất thố nhìn Tác Mã đã chết: nguyên lai, đây là phương pháp phá giải Huyết minh cổ. . .

Đem Huyết minh cổ quét trên mặt nạ, thế nào cũng vô pháp tháo xuống, biện pháp duy nhất chính là dùng máu tươi nhuộm đầm mới có thể hòa tan cổ độc.

“Cô Tuyệt, đừng tàn nhẫn như vậy, có được không?”

“Người đang giáo huấn ta sao?” Hách Liên Cô Tuyệt nở nụ cười lãnh phúng, “Người có tư cách gì?”

Mộ Vân Khuynh rũ mâu, né tránh hỏa hồng rực rỡ kia.

“Nàng nói lời không nên nói, nhìn thấy chuyện không nên thấy, biết bí mật không nên biết, có chết cũng chưa hết tội.”

Trong con người đen nhánh của Mộ Vân Khuynh lộ ra đủ loại cảm tình phức tạp, thương xót cùng đau buồn như gợn sóng cuộn cuộn, hung hăng đập vào ***g ngực.

Hồng y thiếu niên đơn thuần trước kia, hiện tại là hồng y nam tử thị huyết, Mộ Vân Khuynh thật sự không thể xem bọn họ là cùng một người.

Lời nói của Tác Mã tựa như một lưỡi kiếm lạnh lẽo, làm cho vị nam tử ôn nhuận như ngọc này sau lưng nổi lên từng trận buốt giá.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt mỹ lệ mà tuyệt vọng đó, nhớ rõ giọt lệ âm thầm rơi trên mặt đất, như thể hủy diệt hết thảy thuần khiết cùng tốt đẹp, không lưu một tia dấu vết.

Có phải hay không, con người một khi ở bên bờ tuyệt vọng, ngay cả bản tính cũng sẽ bị lớp mặt nạ che lấp?

Cô Tuyệt, linh hồn ẩn sâu trong người, có thật tàn nhẫn vô tâm như vậy sao?

Ai tới cứu chuộc người? Là người cũng tàn nhẫn như người kia sao?

Hắn có thể sao?

Lộng Nguyệt, kiêu ngạo tự phụ như người, đa tình cũng vô tình như người, chỉ cầu người đừng tiếp tục tổn thương trái tim bị kiên nghị bao vây, nhưng cũng lạnh băng dễ vỡ đó.

Hắn không thể chịu thêm nỗi đau nào nữa, Lộng Nguyệt, người có lẽ sau này sẽ vì người mà vạn kiếp bất phục, không thể chịu đựng thêm nữa.

~*

~Quang mang thị huyết trong con người băng hồng tản ra, Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt, “Vân Khuynh, trả lại Xích Long Đồ, người có thể rời đi.”

Mộ Vân Khuynh nắm chặt bức thánh đồ trong tay, ánh mắt ôn nhuận như thể không bị bất kỳ thứ gì tác động.

“Ta không muốn thương tổn người, người cũng đừng bức ta.” Hồng mâu xẹt qua một mặt âm lãnh.

Mộ Vân Khuynh nâng mắt, khóe môi vẫn như trước nở nụ cười ôn hòa, thần sắc không thay đổi.

Hách Liên Cô Tuyết cười nhẹ ra tiếng, “Thế nào? Có phải người muốn kéo dài thời gian, chờ yêu hồ ly kia đến đây tiếp ứng người?”

Hồng y nam tử lại gần bên cạnh Mộ Vân Khuynh, sát khí băng lãnh tản mát trong đêm tối, hồng mâu mê hoặc tràn ngập huyết sắc mỹ diệu.

“Đừng vọng tưởng, hắn bị ta vây tại Linh Lung huyện cảnh, sẽ không đến đây. . .”

“Nga? Thật không? Hách Liên cung chủ, bốn tọa ở chỗ này chờ người đã lâu rồi.” Ngay lúc đó, một giọng nói biếng nhác nhẹ như cam tuyến lướt qua bên tai hai người.

Hách Liên Cô Tuyết ngẩn ra, chỉ thấy trên một cành đại thụ, yêu tà nam tử lẳng lặng mà đứng, tử mâu đầy tà khí lộ ra vẻ nghiền ngẫm tràn ngập phong tình, trúc tiêu trong tay màu xanh ngọc tinh thuần.

Lộng Nguyệt chuyển thân đáp xuống trước mặt Hách Liên Cô Tuyết, khóe môi khẽ nhếch, tà mị yêu dị.

Đến thật nhanh. . .

Hồng mâu nheo lại, tản mát thanh ngạo cô lãnh, Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Một khi đã như vậy, chúng ta không cần lãng phí thời gian, chủ tớ các người cùng lên đi, vô luận thế nào, trương Xích Long Đồ này Hách Liên Cô Tuyết ta phải định rồi!”

Mộ Vân Khuynh đưa bảo đồ trong tay cho Lộng Nguyệt, thanh âm không nóng không lạnh vang lên, “Tự người lo liệu đi.” Lời vừa xong, xoay người rời đi.

Đêm.

Tử bào cùng hồng bào ở trong gió phàn phật vũ động, phóng xuất yêu dã tuyệt diệu chi sắc như quỷ mị thét gào, khiến bóng đêm thêm vài phần mị hoặc.

“Người không đối nghịch ta không được sao?” Hồng y nam tử lạnh giọng chất vấn.

“Người không có Tứ linh đồ không được sao?” Yêu tà nam tử đáp lại vẻ mỉa mai.

“Đúng vậy.”

“Vì sao người không biết ngoan ngoãn thần phục ta?”

Hồng y nam tử cười khê, giọng nói thần nhiên đầy trào phúng, “Nếu biết thần phục, ta sẽ không còn là Hách Liên Cô Tuyết!”

Khóe môi yêu tà nam tử vạch nên một đường cong tà tứ, “Ta Lộng Nguyệt có thể cho người bất kỳ thứ gì, chỉ riêng Tứ linh đồ là không được!”

Cuồng phong lẳng liệt, thiên địa u ám, hai chùm tia sáng huyền lệ chói mắt như huyết ở trên trời cao nhảy mắt chiếu rọi khắp mặt đất.

Gió lốc nổi lên phất qua tú bào hai người, phảng phất muốn phá tan tiểu dung tà mị dưới khoảng trời tối đen như mộng ảo. Hỏa hồng trường phát cuồng loạn bay múa, thâm tử phượng mâu thị huyết tà mị, mục quang khí phách mà yêu diễm phản chiếu quang cảnh rực rỡ trên đại địa.

Lưỡng đại yêu ma một lần nữa giao phong, sát khí khiến người ta sợ hãi bao phủ khắp nơi như tuyên cáo tử vong cùng hủy diệt.

“Giáo chủ!”

“Cung chủ!”

Giờ phút này, Nguyệt Hồn cùng Điệp Triệt đồng thời kêu lên sợ hãi, sau khi ý thức được chuyện gì đã phát sinh, gương mặt khuyh thành của các nàng nháy mắt tràn ngập sát khí âm ngoan không thuộc về nữ nhân.

“Hừ, Ngạo Thần Cung vĩnh viễn sẽ không chiến thắng Nhật Nguyệt Giáo! Giáo chủ chúng ta chắc chắn đoạt được Tứ linh đồ!” Hình xăm trắng lười liềm trên cổ tay Nguyệt Hồn lấp lánh yêu dị.

“Thật khôi hài! Ta cho người biết, một ngày nào đó, cung chủ của chúng ta nhất định sẽ san bằng võ lâm, chinh phục thiên hạ, Nhật Nguyệt Giáo các người đã định phải thất bại!” Điệp Triệt lãnh phúng đáp lại, khuyên tai hình hồ điệp trong bóng đêm lấp lóe ngân quang.

“Câm miệng!” Nguyệt Hồn bay vọt lên không trung, hắc sắc khinh sa phần phật vũ động, một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào mặt Điệp Triệt.

“Không biết tự lượng sức!” Điệp Triệt chuyển thân nhảy lên, nghênh đón công kích của Nguyệt Hồn, vô số phi tiêu như phi hoa lạc vũ, sát khí âm lãnh quyết tuyệt phủ khắp đại địa. (phi hoa lạc vũ: hoa bay mưa rơi)

Phía trên đỉnh núi, mị tử, yêu hồng ngưng tụ thành từng đoàn quang diễm chói mắt, phảng phất bình chướng ngăn cách nhân thế, khiến người ngoài không thể can thiệp vào. Vô số đá vụn càn gậy trôi nổi giữa khoảng không u tối, hết thấy chung quanh như lâm vào hắc ám chi cảnh, khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

“Uy, hai ma đầu kia nổi điên làm gì!” Dạ Phi Yến nhất thời ngây người, trên bầu trời hào quang bắn ra bốn phía, tựa như đao kiếm vô hình, sáng chói khiến người ta không thể mở to hai mắt.

Trong sơn cốc đã loạn thành một đoàn.

Không phải đâu, Nhật Nguyệt Giáo cùng Ngạo Thần Cung khai chiến khi nào? Ta vậy mà lại không biết! Dạ Phi Yến tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy Nguyệt Hồn và Điệp Triệt đánh nhau tóe bụi, mà Tinh Hồn cùng Tập Phong trên người sớm đã có vết máu.

Bỗng nhiên, một thi thể tàn đoạn bay đến chỗ Dạ Phi Yến, hần xoay người né tránh, đập vào mi mắt chính là băng điều diện cụ như hàn tuyết.

“Tuyệt Ảnh, không phải ngươi cũng muốn đánh với ta một trận đi?” Bản tính vui đùa ngả ngớn của Dạ Phi Yến bộc lộ triệt để.

Tuyệt Ảnh không có thời gian trêu đùa với hần, lấy tốc độ kinh người hướng đám thủ hạ Nhật Nguyệt Giáo công tới, tốc độ như quỷ mị kia quả thực khiến Dạ Phi Yến nhìn muốn hoa mắt.

“Uy, ít nhất ngươi phải nói cho ta vì cái gì lại khai chiến?”

“Vì Xích Long Đồ.”

“Xích Long Đồ? Xích Long Đồ rõ ràng là của giáo chủ chúng ta!”

“Nói bậy! Là của cung chủ chúng ta!”

“Là của Yêu Nguyệt!”

“Là của chủ nhân!”

Huyết sắc thấp sáng đêm tối, đá vụn vỡ nát khắp nơi, linh hồn gào thét.

Ngay khi đó, phía trên đỉnh núi, Lộng Nguyệt xoay người, một đạo tử quang ngoan tuyệt ngưng tụ trong lòng bàn tay, thánh quang chọi hiện, hướng mặt yêu hồng không chút lưu tình bắn tới.

Song kỳ quái là Hách Liên Cô Tuyết không hề né tránh.

“Cô Tuyết!”

Mắt thấy tử mang sắc bén sắp sửa xuyên qua ***g ngực hần, Lộng Nguyệt nháy mắt thu hồi chưởng lực, vội vàng ôm lấy thân thể tựa hồ có chút vô lực của hồng y nam tử.

“Làm sao vậy?” Lộng Nguyệt có chút thất kinh.

Bỗng nhiên, hỏa hồng trường phát vũ động, đôi mắt thâm hồng sắc xẹt qua một mặt tiểu ngân.

Lộng Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Hách Liên Cô Tuyết nhanh chóng lách mình, lấy tốc độ kinh người nháy mắt phong bế kinh mạch toàn thân hần.

Tử mâu đột nhiên trợn to, mang theo một tia không thể tin: yêu nghiệt đáng giận này, cư nhiên dám gạt ta. . .

Tay trái Hách Liên Cô Tuyết ôm chặt thắt lưng Lộng Nguyệt, tay phải vững vàng tiếp lấy Xích Long Đồ từ không trung rơi xuống!

Dung nhan tuyệt mỹ tản mát tinh quang sáng lạn, khóe môi hồng y nam tử nổi lên nụ cười đắc ý, “Lộng Nguyệt, người rốt cuộc cũng rơi vào tay Hách Liên Cô Tuyết ta!”

Hỏa hồng trường phát trong bóng đêm lấp lánh màu sắc yêu diễm tà ác, mỹ lệ tựa như cảnh tượng hư ảo không thật.

“Hồi cung!”

Một tiếng quát lớn, trong không cốc không còn chút dấu vết nào của Ngạo Thần Cung. . .

89. Chương 89: Cô Tuyết Phản Công

Làn sương mờ ảo, ánh đèn lấp lóe, những chiếc đèn lưu ly rực rỡ thấp sáng một khoảng trời đêm.

Trong màn trường thoa hoa phù dung, một đôi thâm tử sắc phượng mâu trong suốt ngời sáng, yêu tà nam tử nằm trên nhuyễn tháp, kinh mạch toàn thân bị phong bế, căn bản không thể nhúc nhích mấy may.

Hần nhìn cặp mắt thâm hồng gần trong gang tấc, ánh trắng nhu hòa phủ lên khuôn mặt tuyệt mỹ, yêu mị đến chói mắt.

Tiểu ý tà mị của Lộng Nguyệt hiện lên, trong nháy mắt thời gian phẳng phát động lại, hai đôi mắt không nói một lời chăm chú quan sát lẫn nhau, thật dài, thật lâu.

Nhìn thần sắc ánh lên trong hồng mâu, Lộng Nguyệt đã biết yêu nghiệt trước mặt đang muốn làm gì.

“Yêu tinh người hôm nay thật là thành thật a, ta cũng có chút. . . không thích ứng.” Hách Liên Cô Tuyết nhếch môi cười, nụ cười mị hoặc khiến tử mâu nhện nhạo tình mê.

“Không nghĩ tới đi, Lộng Nguyệt người vậy mà sẽ có ngày nằm trên giường của Hách Liên Cô Tuyết ta, bất lực vô dụng.”

Lộng Nguyệt hí mắt nhìn hồng y nam tử, “Bản sự của yêu nghiệt người thật đúng là càng lúc càng lớn, cũng dám tính kế ta!”

“Ta đem những lời người đã nói trả lại cho người.” Hách Liên Cô Tuyết ghé sát vào chóp mũi Lộng Nguyệt, bờ mi dày đảo qua đôi tử mâu trong suốt, “Đối phó với yêu hồ ly người, thủ đoạn gì cũng muốn dùng.”

“Người có biết mình có bao nhiêu vô sỉ, chẳng những ngày càng khiến người ta bất mãn, lần sau so với lần trước càng thêm táo bạo.”

Lộng Nguyệt chỉ mỉm cười.

Hồng mâu bỗng nhiên xẹt qua ngọn lửa phần nộ, Hách Liên Cô Tuyết giơ cao tay, không chút lưu tình giáng một cái bạt tai lên mặt Lộng Nguyệt.

“Người thử đếm xem, người thượng ta bao nhiêu lần ?!”

Lộng Nguyệt cười đến vô tội, gương mặt yêu diễm hiện lên một mặt đỏ ửng, đủ để khơi gợi dục vọng chôn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng.

“Như thế nào? Không đếm được?”

Cô Tuyết nghiêng đầu, khẽ liếm yết hầu của yêu tà nam tử, nụ hôn nhẹ nhàng kích thích thần kinh Lộng Nguyệt.

“Ta cho người biết, tối nay, nếu ta không đem người thượng đến không xuống giường được, ta sẽ không là Hách Liên Cô Tuyết!”

Cô Tuyết nâng lên cằm Lộng Nguyệt, đầu lưỡi ngang ngược tách mở hai hàm răng, xúc cảm mềm mại mà trơn nhẵn đẩy lên nhiệt hỏa. Dây dưa, chiếm đoạt, công hãm, tinh tế liếm dục không buông tha cho bất kỳ chỗ nào.

Cô Tuyết phát tay, nháy mắt cách không thổi tắt tất cả những ngọn đèn đang cháy, tầng tầng sa trường nhẹ nhàng buông xuống, bức màn châu màu tuyết trắng dưới ánh trăng chiếu rọi chiết xạ quang mang lấp lánh sáng ngời, phẳng phát điểm điểm sao trời loáng thoáng chiếu rọi hai thân ảnh yêu dã mỹ lệ như không thuộc về trần thế.

Ánh trăng lưu luyến rải xuống đại địa, bóng đêm yên tĩnh.

Cô Tuyết cúi người, xé mở tử bào của Lộng Nguyệt, khẽ liếm vành tai hắn, “Tối nay, người thành thành thật thật thuận theo ta đi.”

Lộng Nguyệt nhú mày, “Người nóng vội như vậy?”

“Bây giờ là người nằm trong tay ta, không phải ta nằm trong tay người!”

Ngón tay Cô Tuyết luồn vào tử phát mềm mượt của Lộng Nguyệt, nhẹ nhàng vuốt ve. Từng nụ hôn nhỏ mà không mất ngoạn tuyệt hạ xuống, lướt qua hai gò má yêu tà nam tử, phần cổ, xương quai xanh, ***g ngực, lại đến hai khóa thù du màu phấn hồng, đầu lưỡi tại nụ hoa đỏ thắm kia không ngừng liếm dục, cắn hấp, khiến cho nhan sắc càng thêm diễm lệ. . .

Hô hấp của Lộng Nguyệt bắt đầu trở nên dồn dập, tuần mi thường xuyên nhú lại, mồ hôi tinh mịn trên trán thấm ra kết thành từng hạt men theo chân tóc chảy xuống.

Thanh âm trầm thấp mà mê người từng chút một vang lên, kích thích lửa nóng của mình lẫn đối phương.

“Ta đã muốn người từ lâu, người có biết hay không?” Cô Tuyết khẽ cắn phần xương quai xanh gợi cảm mê người của Lộng Nguyệt, giọng nói mang theo bức thiết cùng chờ đợi.

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, đầu lông mày nhú lại, tư thái vẫn cao ngạo như trước không cho phép xâm phạm, loại thần tình kiêu ngạo này thậm chí làm cho người ta không có đảm lượng chạm vào.

Song biểu tình như vậy ở Hách Liên Cô Tuyết xem ra, chỉ biết mang đến cho hắn càng nhiều dục vọng chiếm hữu.

Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười xấu xa, “Không có ai dám làm như vậy với người đi?” Hắn vỗ nhẹ gương mặt tuần mỹ của Lộng Nguyệt, “Người muốn ta ôn nhu một chút, hay ngoan một chút? Lúc này ta sắp không nhịn được muốn nhìn thấy bộ dáng tiêu hồn của người.”

“Người vui vẻ là tốt rồi.” Lộng Nguyệt đáp lại căn bản không nằm trong dự kiến của Hách Liên Cô Tuyết, ngữ khí rất bình thản.

“Nếu đã rơi vào tay ta, ta sẽ không dễ dàng buông tha người!”

Hách Liên Cô Tuyết tách ra hai chân Lộng Nguyệt, ngón tay một đường trượt xuống, không chút lưu tình tham nhập địa phương mềm mại chưa bao giờ bị đụng qua.

Lộng Nguyệt nháy mắt liếm mi, nhưng vẫn như trước không lên tiếng, loại kích thích mãnh liệt này quả thực khiến hắn toàn thân run rẩy, thanh âm có chút khàn khàn mê người vang lên, “Người còn. . . thật sự là. . . không biết tốt xấu.”

“Khó chịu?” Hách Liên Cô Tuyết tàn sát bừa bãi trên cánh môi Lộng Nguyệt, “Thời điểm người thượng ta thật thích thú đi? Chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?”

“Trong thiên hạ trừ người ra, còn ai có thể tính kế ta ?!” Lộng Nguyệt cười tự giễu.

“Trong thiên hạ trừ người ra, còn ai dám thượng ta ?!” Cô Tuyết mỉa mai đáp lại.

Hách Liên Cô Tuyết hung hăng đặt Lộng Nguyệt dưới thân, rốt cuộc bắt đầu càn rỡ đoạt lấy mỗi một chỗ trên thân thể hắn, da thịt hai người như bị liệt hỏa châm ngòi, điên cuồng thiêu đốt, điên cuồng phóng túng.

“Tuyết bảo bối của ta, người muốn tiến vào thì nhanh một chút, đừng lãng phí thời gian, ta sắp cạn hết kiên nhẫn rồi người.”

“Thế nào? Sốt ruột?” Hách Liên Cô Tuyết nhếch môi cười khê, “Yên tâm, hôm nay ta nhất định sẽ cho người trải qua một đêm cả đời khó quên!”

Hách Liên Cô Tuyết nâng lên thất lưng Lộng Nguyệt, huyết khẩu sâu thẳm sau khi bị khai mở khe mấp máy, hắn vô pháp tiếp tục kiềm chế dục vọng cuồng nhiệt, lập tức không chút lưu tình tiến nhập. . .

Lộng Nguyệt bỗng chốc kêu ra tiếng, “Người đừng có làm quá!”

Hách Liên Cô Tuyết trực tiếp bỏ qua phản ứng của Lộng Nguyệt, lúc này, mọi cảm quan đều chìm đắm trong mê say phảng phất thủy triều quét qua huyết dịch toàn thân hắn, lý trí bị dục vọng chiếm đoạt, chỉ có điên cuồng va chạm, đoạt lấy, đòi lấy, chiếm lấy!

Thống khổ cùng lửa nóng đan xen trong tử mâu, tiếng rên rỉ khe khẽ không ngừng tràn ra từ cánh môi mỏng của Lộng Nguyệt.

Lần đầu tiên, tuyệt đối là lần đầu tiên!

Thánh thủ độc tiên hắn lần đầu tiên bị người thượng, lần đầu tiên bị chinh đến chật vật không chịu nổi như vậy.

“Ai bảo người câu dẫn ta, ta sẽ cho người trả giá đại giới!”

“Yêu nghiệt, người thật đúng là. . . ngoan. . .”

Hách Liên Cô Tuyết mãnh liệt ra vào trong cơ thể Lộng Nguyệt, lực đạo điên cuồng như mất đi lý trí.

Hắn nâng gương mặt Lộng Nguyệt, hôn nhẹ lên vầng trán ướt đầm mồ hôi, nhẹ giọng nói, “Người muốn ăn ta, ta còn muốn ăn người gấp bội.”

Tử mâu xẹt qua một tia tức giận, phảng phất đã lang trong đêm tối, âm ngoan làm cho người ta sợ hãi.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta!” Hách Liên Cô Tuyết hạ một nụ hôn sâu lên cánh môi Lộng Nguyệt, “Không biết từ khi nào bắt đầu, thể xác lẫn tinh thần của ta đều kêu gào muốn có người, rốt cuộc người hạ loại cổ gì lên người ta?!”

Lộng Nguyệt ngẩn ra, trái tim nháy mắt co rút đau đớn, đập lên cuồng nhiệt như muốn phá tan da thịt ra ngoài.

Tiếng thở dốc tràn ngập sau sa trường, khơi mào phong tình kiều diễm, mồ hôi pha lẫn hương thơm phiêu phù trong gió.

Từng giọt mồ hôi rơi xuống, thấm ướt lạc ấn hình hoa đào màu hỏa hồng của Cô Tuyết. Thân thể Lộng Nguyệt có chút run rẩy, dục vọng bành trướng, đem kích tình của mình hoàn mỹ bắn ra.

Tử mâu yêu dị lấp lóe quang mang sáng bóng, làn sương mỏng lung lượn lơ che lấp mục quang sắc bén, đẹp đến mức người ta không dám nhìn thẳng.

Cô Tuyết thở ra một hơi dài, dường như có chút mệt mỏi, hần nhẹ nhàng vỗ về tử mâu trong suốt của yêu tà nam tử, thanh âm êm ái mất đi bằng lãnh ngày thường, mang theo thật sâu quyến luyến, “Ánh mắt này của người, trời sinh khiến người ta tâm toái.”

“Vậy còn người?”

Lộng Nguyệt khẽ vuốt ve mỹ mâu thâm hồng, giọng nói ôn nhu mang theo một tia run rẩy, “Ánh mắt này của người, trời sinh khiến người ta đau lòng.”

Đêm xuân lụi tàn, hai đôi mắt trong suốt tản mát quang mang mỹ lệ nhất thế gian, hồi lâu chăm chú nhìn lẫn nhau.

Ngay khi đó, một đạo quang mang u ám từ phía sau lưng Lộng Nguyệt lóe lên, quang sắc kỳ dị nháy mắt lan tràn trong đêm đen hắc ám.

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, hần đột nhiên lật xem phần lưng của Lộng Nguyệt, nhất thời kinh sợ.

Tử hồng đồ đằng yêu dị, đẹp đẽ mà yêu dã, trên da thịt trắng nõn như ẩn như hiện.

Đó tựa như hồng liên bị dục hỏa thiêu đốt, lại giống như phượng hoàng niết bàn giương cánh. Đồ đằng quỷ dị phẳng phát ẩn ký khắc sâu vào linh hồn, hồng liên vây quanh cánh phượng hoàng, yêu diễm như minh hỏa nơi địa ngục. Tử sắc kinh diễm, hồng sắc mị hoặc đan xen giao hòa lẫn nhau, rung động đến mức tuyệt vọng khiến người ta kinh hãi!

Mỹ lệ, tà ác, trí mệnh, hủy diệt, trọng sinh. . . tràn ngập khắp đồ đằng, tỏ rõ ràng buộc ở sâu trong linh hồn không thể phai nhòa, tỏ rõ thần thoại bất diệt trong thiên địa!

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên cảm giác ngực ẩn ẩn phát đau, ẩn ký này, hần tựa hồ rất quen thuộc. . .

Vì cái gì tâm của hần lại đau như vậy? Vì cái gì máu của hần lại điên cuồng lưu động?

Lộng Nguyệt chợt giải khai huyết đạo, thừa dịp Cô Tuyết đang thất thần nháy mắt ôm hần vào lòng. Một khắc kia, đồ đằng trên lưng nhanh chóng thối lui, phẳng phát chưa hề xuất hiện, không lưu một tia dấu vết.

“Đừng nhìn.”

“Đó là gì?” Cô Tuyết thật lâu vẫn chưa hoàn hồn, huyết dịch lưu chuyển khiến hần không thể khống chế.

“Không có gì, chỉ là một thứ không nên tồn tại, hãy quên nó đi.”

Lộng Nguyệt nhanh chóng đặt Cô Tuyết dưới thân, một lần nữa khơi mào lửa nóng.

“Tuyết bảo bối của ta, người chơi đùa như vậy là đủ rồi, nên đến lượt ta.”

Lý trí một lần nữa bị phá tan, một lần nữa thôn phệ lẫn nhau.

Đau đớn pha lẫn quyến luyến không muốn xa rời, hết thấy đều bị hút ra, ý nghĩ một mảnh trống rỗng, chỉ có từng nụ hôn độc chiếm cùng vòng ôm siết chặt như muốn dung nhập vào cốt tủy, chỉ có từng trận vuốt ve nhẹ nhàng nhưng dày đặc cùng ánh mắt giao hòa vĩnh hằng tung hoành trong thiên hạ. . .

90. Chương 90: Huyền Thủy Hàn(thượng)

Xuân quang kiều diễm tản mát khắp tầm điện, lư hương lượn lơ một làn khói mỏng.

Tử phát yêu diễm cùng hồng phát mị hoặc tán loạn trên nhuyễn tháp, đan xen quấn lấy nhau, sa trường trắng tinh bằng lụa mỏng, mỏng lung mê ly.

Lộng Nguyệt quay đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ mà yên tĩnh của Hách Liên Cô Tuyết đang ngủ: mi vũ thoát trần, rút đi cao ngạo tà khí, an nhàn như vậy, dịu ngoan như tiểu miêu khiến người ta không kim lòng được mà muốn hôn môi cùng trân trọng.

Lộng Nguyệt chuyển thân nằm nghiêng, một tay chống đầu, sủng nịch vuốt ve làn tóc hỏa hồng mềm mại, tử mâu khép hờ lưỡi biếng mà tà mị, khoe môi nhàn nhạt tiểu ý.

“Xem ra ngày hôm qua ta thượng người rất nhẹ nhàng.” Hách Liên Cô Tuyết mi mắt cũng không mở, thanh âm khàn khàn trầm thấp lướt qua bên tai yêu tà nam tử.

“Chỉ bằng vào người mà muốn làm cho ta không xuống giường được?” Lộng Nguyệt cười khê, “Người cũng quá coi thường năng lực của ta.”

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, không hề dự triệu đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân, hồng mâu nhất thời xẹt qua quang mang yêu dị, “Tinh thần không tồi a, không bằng chúng ta làm thêm vài lần, đến khi người. . . tinh tấn nhân vong mới thôi?”

Tuần mi nhú lại, Lộng Nguyệt toàn thân đau nhức, nếu lại thêm một vài lần nữa thật sự là cách tàn phế không xa.

“Làm cho ta tinh tấn nhân vong?” Lộng Nguyệt nâng lên cằm Cô Tuyết, “Bảo bối, người cam tâm sao?”

Kỳ thực lúc này Cô Tuyết cũng không khá hơn chút nào, một đêm xuân tiêu hôm qua đã khiến thể lực của hắc tiêu hao sạch sẽ, vừa rồi mạnh mẽ xoay người thậm chí so với thời điểm chính mình bị thượng còn muốn đau đớn kịch liệt hơn nhiều.

Ở phương diện tình sự, lưỡng đại yêu ma tuyệt đối là cao thủ, nếu thân thể bọn họ cũng không chống đỡ nổi, trình độ mãnh liệt ngày hôm qua có thể tưởng tượng được.

“A. . . người. . . các người. . .” Một thanh âm như giết heo truyền tới, nhất thời phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng vô hạn xuân quang.

Bên ngoài sa trường, Dạ Phi Yến thần tình kinh hãi nhìn về phía bọn họ, quai hàm khiếp sợ mở to thiếu chút nữa kéo dài đến tận mặt đất.

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, hắc vũ nhẹ văng trán tà mị của yêu tà nam tử dưới thân, đặt một nụ hôn lên cặp tử mâu, căn bản không đem về mặt thất thổ của tử yến tử để vào mắt.

Vô luận thế nào, tình hình Dạ Phi Yến chứng kiến lúc này là: Hách Liên Cô Tuyết đè lên Lộng Nguyệt, hơn nữa Lộng Nguyệt không có ý tứ phản kháng.

“. . . Yêu. . . Độc. . . như thế nào. . .” Dạ Phi Yến hồi lâu phun ra vài chữ rời rạc, chỉ cảm thấy suy nghĩ từng đợt nóng bỏng đến sắp bốc hơi.

Ngay khi đó, Lộng Nguyệt ôm thắt lưng Cô Tuyết, nháy mắt xoay người đặt hắc dưới thân, tấm màn mềm mại như gió thổi xuống, che lấp thân thể yêu diễm hoặc mị bán xích lô của Cô Tuyết, hỏa hồng trường phát sau lớp màn mỏng lung lấp lánh quang mang yêu mị.

Lộng Nguyệt xoay người xuống giường, trên thân phủ một lớp khinh y, tử phát yêu dị theo từng động tác biếng nhác tao nhã phát phơ, phiêu dật lay động.

Tuyết trắng khinh y lỏng lẻo khoác hờ trên người hắc, lộ ra cơ phu cùng bờ ngực rắn chắc, phô bày mị thái ma dã.

Dạ Phi Yến lại ngây ngốc, nhìn một Lộng Nguyệt yêu dị như vậy, cố gắng kiềm chế kiềm chế lại kiềm chế, nhưng luồng nhiệt lưu trong khoang mũi một chút cũng không chịu thua kém chậm rãi nóng lên.

“Làm thế nào người tìm tới nơi này?” Lộng Nguyệt thần nhiên cười khê.

“Người. . . Vì sao người cùng độc mỹ nhân kia. . .”

“Tử yến tử, người có biết đây là nơi nào hay không?” Giọng nói thanh lãnh bay tới, khiến Dạ Phi Yến đã muốn mê muội đột nhiên thanh tỉnh.

Dạ Phi Yến quay đầu, không biết khi nào, Hách Liên Cô Tuyết đã phủ thêm một tầng đơn y hỏa hồng, lạc ấn hình hoa đào trên xương quai xanh rực rỡ như máu.

Hắn thản nhiên cười nhẹ nhìn về phía Dạ Phi Yến, tuyệt thế mỹ hoặc mang theo một tia mệt mỏi chán chường, đầy ý vị lạnh lùng.

Lúc này rốt cuộc Dạ Phi Yến không thể chịu đựng nổi, máu mũi phun ra, hắn ngã đầu hô to, “Hai đại ma đầu các người, không biết xuyên hảo y phục mới đi ra a!!!!”

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, đem Dạ Phi Yến không chút lưu tình đẩy ra ngoài xa cách mấy chục thước.

Dạ Phi Yến chật vật bò dậy, hét lớn, “Yêu Nguyệt, đầu của người bị nước vào phải không? Người thế nào lại có thể cùng độc hạt mỹ nhân kia trên giường! Còn bị hắn. . .”

“Nói chính sự!” Tử phát bay bay trong gió, không biết từ khi nào Lộng Nguyệt đã đến trước mặt Dạ Phi Yến, thần sắc hứng thú nhìn xuống hắn, tử mâu vẫn bảo trì bình thản.

“Nói chính sự thì nói chính sự!”

Dạ Phi Yến đứng dậy, lau lau máu mũi, lớn tiếng ồn ào, “Giáo chủ đại nhân, người có biết hay không, Lưu Dạ thành cùng Phi Vân Lô đã hủy bỏ hôn ước!”

Lộng Nguyệt cả kinh, phượng mâu hẹp dài nháy mắt hiện lên một mạt tàn khốc, “Vì sao?”

“Ta làm sao biết vì cái gì?” Dạ Phi Yến tức giận nói, “Hôn ước bị hủy, khế ước cũng trở thành phế thải.”

“Có ý tứ gì?”

“Ba ngày sau, thành chủ Lưu Dạ thành Tiêu Dạ cùng minh chủ võ lâm Tư Đồ Phách trước mặt mọi người tiêu hủy khế ước, công tử Tiêu Dạ cũng vào ngày đó đem Huyền thủy hàn mà Lưu Dạ thành cung phụng chính thức chuyển giao cho Tư Đồ Phách, nói cách khác chìa khóa mở ra Huyền cổ địa lăng sau này sẽ thuộc về sở hữu của Thiên Địa Minh!”

Tử mâu hơi khép, đầu lông mày tuấn lãng không khỏi chau lại, Lộng Nguyệt rũ mâu, ngàn vạn suy nghĩ trong đầu hồi chuyển.

Hay là Tư Đồ Phách đã bắt đầu hoài nghi Mộ Vân Khuynh?

“Nói xong sự, có thể lăn đi?”

Hồng y nam tử yêu mỹ dựa vào lan can mà đứng, khôi phục thần thái cao ngạo cô lãnh khiến người ta không dám tiếp cận.

Dạ Phi Yến thật sự không có hảo cảm với Hách Liên Cô Tuyết, “Lăn thì lăn, người cho rằng ta nguyện ý đến ma cung của người?” Vừa dứt lời hóa gió rồi đi.

“Không nghĩ tới Lộng Nguyệt người cũng có lúc tính sai.” Hách Liên Cô Tuyết cười nhạt, “Biết rồi sao, không phải chuyện gì người đều có thể nắm trong lòng bàn tay.”

Lộng Nguyệt tà tứ cười khê, hắn xoay người ôm chặt thắt lưng Cô Tuyết, hung hăng niết lấy cảm hồng y nam tử, “Người có vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa a?”

Theo đó, ngũ thanh êm ái mang theo hơi thở mỹ nhân tản ra bên tai Cô Tuyết, “Cho dù cái khác không nắm trong tay, ta cũng nhất định có thể nắm người trong tay.”

Ngón tay Lộng Nguyệt trượt xuống ngực Cô Tuyết, khéo môi nở nụ cười tà mỹ, trái tim đang nhảy lên nóng rực như lửa này vĩnh viễn thuộc về hắn, loại tiểu ý khí phách mà sơ cuồng đó khiến bất luận kẻ nào nhìn đến chỉ e đều cam tâm tình nguyện thần phục.

Cô Tuyết đẩy ra ngón tay đang làm loạn của Lộng Nguyệt, dùng phương thức đồng dạng hung hăng chọc vào ngực yêu hồ ly, thanh âm đồng dạng không mất đi khí phách, “Ta cũng nhất định, có thể nắm người trong tay!”

~*

~Đêm trăng, ánh sao lấp lánh, trong Phương Tiên đình bên bờ Bích Dao hồ, hai nam tử tuần tú rót rượu uống một mình.

“Mình nguyệt lâu cao hữu độc ỷ, tửu nhập sầu tràng, hóa tác tương tư lệ.” Mộ Vân Khuynh ngọc diện hàm tiếu, ngẩng ngửa chén rượu tinh xảo trong tay, ôn hòa như nước. (ngọc diện hàm tiếu: gương mặt như ngọc ẩn ẩn nở nụ cười/Trăng sáng dựa lâu cao một mình cô độc, rượu nhập lòng buồn, hóa thành lệ tương tư)

Tiêu Dạ rũ mâu, gió mát phất qua lay động thanh sam, con ngươi màu đậm trà hiện lên nhàn nhạt sầu bi.

“Tiêu thành chủ, tửu nhập sầu tràng sầu thêm sầu, hà tất phải ở nơi đây tự bạo tự khí?” (Từ ngữ này xuất phát từ thiên Ly Lâu thượng sách Mạnh Tử: “Tự bạo giả, bất khả dữ hữu ngôn dã; tự khí giả, bất khả dữ hữu vi dã” {Kẻ tự phụ rầy mình thì chẳng thể nói năng gì với hấn được. Kẻ tự vứt bỏ, thì chẳng thể làm gì với hấn được}. “Tự bạo, tự khí” thường được dùng như một thành ngữ hàm nghĩa kẻ thiếu ý chí tiến thủ, tự thụt lùi, tự đầu hàng, tự buông mình vào tuyệt vọng – từ này hay, gt cho mn tham khảo)

Tiêu Dạ cười khê, đưa mắt nhìn nước hồ Bích Dao, “Không phải tự bạo tự khí, mà là người không thể không chịu dày vò.”

Hắn rất tinh tường, trong đôi tử mâu yêu diễm kia, trừ bỏ cặp mắt thâm hồng cùng thiên hạ, căn bản không dung được bất kỳ thứ gì khác.

“Đó là bởi người còn chưa nhìn thấu.” Mộ Vân Khuynh đứng dậy, gương mặt như ngọc tựa hồ không chiếm nửa phần phạm trần chi niệm, “Nếu người học được cách quên, tất cả đều sẽ phai nhạt theo thời gian.”

Tiêu Dạ đem rượu trong chén ngọc đổ xuống hồ nước, tạo nên từng đợt gợn sóng, “Nếu không thể quên được?”

“Vây, nhận mệnh.”

Tiêu Dạ xoay người, chăm chú nhìn Mộ Vân Khuynh tiếu dung ôn hòa, “Chẳng hay Mộ lâu chủ có nhận mệnh hay không?”

“Mệnh của ta không thuộc về ta, mà nó thuộc về Mộ gia.”

“Có ý tứ gì?”

Mộ Vân Khuynh cười đậm mạc, cũng không đáp lời.

“Kỳ thực người căn bản không yêu Cảnh Yên.” Tiêu Dạ cười nhạt, “Cho nên việc hủy bỏ hôn ước cũng không phải chuyện xấu.”

“Yêu cùng tốt, không yêu cũng tốt. . . Thật ra ở trong lòng ta sớm đã không còn trọng yếu.” Mộ Vân Khuynh dừng một chút, mâu quang cơ hồ không mang dấu vết trần thế, “Ta chỉ muốn hoàn thành những việc mình nên làm, chuyện khác như thế nào đều không sao cả.”

Tiêu Dạ cười khê ra tiếng, hai mắt nheo lại, “Mộ lâu chủ tiêu dao tùy tính, nguyên lai là một người nhìn không thấu chính mình.”

“Có lẽ đi.”

.

“Cha, vì sao lại hủy bỏ hôn ước?” Tư Đồ Không Thành dường như có chút khó hiểu.

Thanh âm của Tư Đồ Phách vẫn bình thản, “Vì Huyễn thủy hàn.”

Tư Đồ Không Thành liễm mi, trầm tư trong giây lát, hắc đồng thâm u, “Cha không tin Vân Khuynh?”

“Xích Long Đồ thất lạc, Huyền Vũ Môn thảm diệt, người cho là thế nào?”

Tư Đồ Không Thành rũ mâu, kỳ thực hắn đã sớm nghĩ đến, chỉ là không đành lòng hoài nghi.

91. Chương 91: Huyền Thủy Hàn(hạ)

“Nhật Nguyệt giáo chủ, Huyền thủy hàn vẫn chưa nắm chắc bắt được vào tay, thế nào mà ngươi còn nhàn nhả như vậy?”

Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay của mình, thần thái tà mị biếng nhác, “Hách Liên cung chủ, có phải ngươi lại đang mưu tính kế sách đoạt Huyền thủy hàn?”

“Ta muốn đoạt thì sao? Ta xem Lộng Nguyệt ngươi đã suy tính tốt nên làm thế nào đi?” Ngữ khí Hách Liên Cô Tuyết vẫn bình thản, “Ta chỉ cần đoạt từ trong tay ngươi là được, hà tất phải đến chỗ Tư Đồ Phách tìm phiền toái?”

“Thế nào, yêu nghiệt ngươi cũng muốn ngồi một bên làm ngư ông thủ lợi sao?”

“Có gì không thể?”

Lộng Nguyệt trầm tư giây lát, lập tức khoe môi khẽ nhếch, “Nếu ta đoạt được Huyền thủy hàn có thể cho ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một việc.”

“Chuyện gì?”

Lộng Nguyệt nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, tử mâu khôi phục trong suốt bình tĩnh, thanh âm lãnh liệt, “Đưa Xích Long Đồ cho ta.”

Cô Tuyết giật mình sửng sốt vài giây, sau bật cười ra tiếng.

Tiếng cười đó, tràn ngập ý vị trào phúng lãnh đạm. Hắn không nghĩ tới Lộng Nguyệt vậy mà lại thẳng thắn trực tiếp đòi lấy Xích Long Đồ, loại ngữ khí mệnh lệnh này căn bản không cho phép thương lượng.

“Yêu tinh ngươi đang nói đùa chăng?”

Ngón tay Hách Liên Cô Tuyết ái muội lướt qua gương mặt yêu dã của Lộng Nguyệt, “Ngươi cho rằng ta sẽ đưa bảo vật thật vất vả mới tới tay cho ngươi sao?”

Lộng Nguyệt nắm chặt cổ tay Cô Tuyết, tử mâu híp lại, một mặt lệ quang chợt lóe lên rồi biến mất, “Vì cái gì ngươi không có Tứ linh đồ không được?”

“Vậy ngươi vì sao hết lần này đến lần khác ngăn cản ta?”

Lộng Nguyệt thiếu chút nữa thốt ra, nhưng nhanh chóng bị cánh môi mỏng gắt gao đè nén lại.

Hắn buông hồng y nam tử, mi mắt hơi rũ xuống, quang mang trong con ngươi ảm ảm ưu thương.

“Làm sao vậy?” Cô Tuyết nâng lên cầm Lộng Nguyệt, làm cho hai mắt hắn cùng mình đối diện, “Nhìn ta.”

Lộng Nguyệt đẩy nhẹ bàn tay Cô Tuyết, tựa hồ đang né tránh điều gì, nhưng ngữ khí vẫn như trước khí phách quyết tuyệt, “Không có nguyên nhân, chỉ là ta muốn ngăn cản ngươi!”

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Ngươi đã không nói rõ nguyên nhân, ta đây không cần phải thỏa hiệp với ngươi!”

Lộng Nguyệt hung hăng niết lấy cầm Cô Tuyết, tử mâu lãnh lệ, “Gia hỏa không biết tốt xấu, chọc giận ta ngươi rất vui vẻ có phải không?”

“Đồ vô liêm sỉ, đối nghịch với ta ngươi rất đắc ý có phải không?”

“Không sai, chỉ cần là bất cứ thứ gì liên quan đến Tứ linh đồ, ta tuyệt sẽ không để cho ngươi thực hiện được!”

“Vậy ta cho ngươi biết, Hách Liên Cô Tuyết ta chính là muốn hội tụ Tứ linh đồ, mà ngay cả Huyền thủy hàn, ta đồng dạng sẽ không bỏ qua!” Con ngươi băng hồng nheo lại, lóe lên quang mang kiên định.

“Một khi đã như vậy. . .” Lộng Nguyệt lạnh lùng nói, “Đến lúc đó ngươi cũng đừng trách ta trở mặt!”

“Người cũng vậy.”

Lộng Nguyệt kìm nén tâm tình, buông mạnh hồng y nam tử, hần đi đến nơi cửa, hơi nghiêng người thản nhiên nói, “Huyền thủy hàn nếu rơi vào tay người khác, chẳng qua chỉ là một khối đá không hề có giá trị mà thôi.” Vừa dứt lời, lạnh nhạt rời đi.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn theo bóng lưng tiêu thất trong gió, bờ mi dài trên dung nhan tuyệt mỹ phủ xuống nhàn nhạt âm ảnh.

Thật là một gia hỏa khiến người ta nhìn không thấu. . .

~*

~Ba ngày sau, mặt trời đỏ rực tản ra ánh nắng gay gắt, tia sáng chói chang rọi qua tầng mây thiêu đốt đôi mắt chúng nhân.

Lưu Dạ thành, phồn hoa tựa cấm, lui đi làn sương mù Giang Nam mông lung vẫn như trước là một tòa thiết thành, vững bền bất diệt.

Mấy ngày trước, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết hiện thân tại tửu yến, không thể nghi ngờ khiến phần đông võ lâm nhân sĩ trong lòng mang nỗi khiếp sợ, hôm nay nếu không phải sự tình liên quan đến nghi thức chuyển giao Huyền thủy hàn, đại bộ phận người tuyệt đối sẽ không tiếp tục lưu lại nơi đây.

Nghi thức chuyển giao Huyền thủy hàn được cử hành tại Lăng Vũ Môn trong Lưu Dạ thành, kế ước kéo dài suốt hai mươi năm sau ngày hôm nay đã mất đi hiệu lực.

Huyền thủy hàn từ nay về sau không còn thuộc về Lưu Dạ thành, mà trở thành vật sở hữu của Thiên Địa Minh.

Kỳ thực, võ lâm nhân sĩ trong lòng sớm đã minh bạch: nếu không có Nhật Nguyệt Giáo cùng Ngạo Thần Cung, có lẽ Thiên Địa Minh đã nhất thống thiên hạ, cũng không đến mức vấp phải khó khăn tầng tầng lớp lớp thế này.

Thiên Địa Minh hiện tại, chẳng những mất đi Mặc Lâm Đồ và Xích Long Đồ mà ngay cả Thanh Long Môn lẫn Huyền Vũ Môn đều tao ngộ hủy diệt. Những sự kiện khiến người ta cảm phần đó không chỉ là đả kích với Thiên Địa Minh, còn là khởi đầu dựng lên tinh phong huyết vũ khắp võ lâm thiên hạ.

Trước Lăng Vũ Môn đầu người đông nghịt, trên tấm thảm màu hỏa hồng, bầu không khí trang nghiêm tĩnh lặng. Mọi người vẻ mặt túc mục chăm chú nhìn lên tiền phương, mục quang không dám có một tia bất kính.

Minh chủ võ lâm Tư Đồ Phách cùng thành chủ Lưu Dạ thành Tiêu Dạ song song mà đứng, một người cương nghị rắn rỏi, một người tuấn tú như lan.

Tiêu Dạ rũ mái, khóe môi ẩn ẩn nét cười, tựa hồ mang theo vài phần thoải mái.

Huyền thủy hàn một khi đã chuyển giao xong, thế gian này cũng không còn thứ gì đáng để hấn bảo hộ.

Lưu Dạ thành, tòa thiết lĩnh thần thoại này, sẽ ở trong tay người kia tiếp diễn, thành dân của hần sẽ tiếp tục đại đại truyền thừa tại vùng Giang Nam mông lung mưa phùn, chẳng qua chỉ thiếu đi sự tồn tại của một ‘Công tử Tiêu Dạ’.

Mộng hồi vãng sự, mộng tỉnh thành không, có phải chậm rãi học cách quên đi cũng là một cách cứu vớt đối với bản thân?

Giống như nam tử tiêu dao tuấn nhã như ngọc kia, tìm cách giải thoát cho chính mình.

.

“Bắt đầu đi.” Thanh âm trầm thấp ôn hòa vang lên bên tai mọi người.

Ngay sau đó, hai hộ vệ đeo đao khiêng một chiếc hộp sắt đặt nhẹ lên mặt bàn bằng gỗ đàn hương, lập tức cung kính thối lui.

Ánh mắt đám đông không hện mà cùng dừng lại phía trên hộp sắt, tất cả mọi người đều rõ ràng, bên trong chiếc hòm phủ bụi đã lâu chính là chìa khóa duy nhất có thể mở ra Huyền cổ địa lằng: Huyền thủy hàn bích.

Một khối bích ngọc, đến tột cùng có uy lực như thế nào? Cự nhiên có thể cùng thiên hạ chí bảo Tứ linh đồ trở thành báu vật không thể thiếu để mở ra bí mật?

Mọi người hô hấp đều ngừng lại, ngay cả Tư Đồ Phách kinh qua mưa gió đã vài thập niên, thần sắc cũng có chút khấn trương.

“Hôm nay, ta Tiêu Dạ lấy danh nghĩa phụ thân Tiêu Phong, đem Huyền thủy hàn bích chuyển giao cho Tư Đồ minh chủ, mong chư vị vô lâm nhân sĩ làm chứng.”

Tiêu Dạ cười nhạt, lúc này, hần lấy vài giọt sáp nến hồng sắc thiêu đốt hồi lâu nhỏ giọt lên ổ khóa vạn năm đúc nóng, cùng với một đạo kim quang lóe lên, khóa sắt rền đúc trong ánh hào quang hóa thành nước rỉ.

Hộp sắt đã vài thập niên không hề đụng tới khai mở trước mắt chúng nhân, nhưng một khắc kia, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Tư Đồ Phách cũng trừng lớn hai mắt, con ngươi thâm thúy tràn ngập kinh ngạc cùng bất khả tư nghị!

Huyền thủy hàn giấu kín không biết bao nhiêu năm, mảnh ngọc bích thần bí là chìa khóa duy nhất mở ra Huyền cổ địa lằng, cự nhiên đã ngưng kết thành một khối hàn băng màu xanh biển, ánh mặt trời chói mắt phủ trên hàn băng căn bản không dậy nổi chút tác dụng, nó vẫn nằm yên trong hộp sắt, không phóng xuất một tia sắc thái. . .

Huyền thủy hàn bích mà Lưu Dạ thành cung phụng vài thập niên, nguyên lai chỉ là một khối băng thạch không hề có chút giá trị, việc này không khỏi khiến mọi người ở đây trở mắt hoạt kê!

Song vào lúc này, tại một góc bí mật trên cành cây, ánh mắt hồng y nam tử dừng trên băng thạch nằm trong hộp sắt, khóe môi vạch nên một nụ cười thần bí quỷ dị.

Quả thực như thế. . .

92. Chương 92: Hàn Bích Phục Tô

(phục tô: khôi phục)

.

Lúc này, thậm chí ngay cả Tiêu Dạ cũng khiếp sợ trong giây lát, Huyền thủy hàn phủ bụi nhiều năm làm sao có thể chỉ là một khối băng thạch không chút giá trị!

Lưu Dạ thành trải qua nhiều thế hệ cung phụng Huyền thủy hàn, kỳ thực cũng không có người chân chính gặp qua bộ dáng của bích ngọc, bọn họ thủ hộ chỉ là một chiếc hộp sắt bị khóa đúc mà thôi.

Bao nhiêu năm, người Tiêu gia không ai hoài nghi, không người nào có ý đồ mở nó ra, thẳng đến hôm nay lại là cục diện như vậy. . .

Đám người không khỏi có chút xôn xao, thần sắc trong mắt Tư Đồ Phách thêm vài phần thâm thúy, khiến người ta không thể nắm bắt.

“Nguyên lai Huyền thủy hàn mà Lưu Dạ thành cung phụng chỉ là một khối đá mà thôi, thật sự là khiến người ta giật mình không ít.” Thanh âm từ tính mà biếng nhác từ trong đám đông truyền tới, một mặt từ ảnh yêu diễm chuyển thân hạ xuống, ở trên tấm thảm màu hỏa hồng thần nhiên đứng lạng.

Khí tức ma dã pha lẫn nhàn nhạt hương thơm lan tỏa khắp nơi làm say lòng người, trầm hương bốn phía, tao nhã lay động.

Tầm mắt Lộng Nguyệt đảo qua chúng nhân, theo đó, tử mâu tà mị dừng lại trên khối băng thạch, khoe môi vạch nên một đường cong yêu dị.

“Nhật Nguyệt giáo chủ, nơi này không phải địa phương ngươi nên tới.” Tư Đồ Phách lạnh giọng.

“Nga? Thật không?” Lộng Nguyệt châm chọc nhếch môi, “Nếu hôm nay bốn tọa không đến, Huyền thủy hàn vĩnh viễn chỉ là một khối băng thạch!”

Ngữ khí cuồng ngạo tự tin như thế không khỏi khiến mọi người kinh hãi.

Mi tâm Tiêu Dạ nhú chặt, tựa hồ nhớ tới một câu của Tiêu Phong trước khi lâm chung:

Huyền thủy hàn chỉ vì chủ nhân chân chính của nó mà mở ra, nếu rơi vào tay người khác căn bản không có một chút giá trị.

Chẳng lẽ nói. . .

Tiêu Dạ đột nhiên nâng mâu, lập tức nhìn về phía Tư Đồ Phách: “Có lẽ Nhật Nguyệt giáo chủ nói là sự thật.”

Lộng Nguyệt khẽ nhú phượng mâu, hần đi đến phía trước bàn gỗ, nhìn xuống băng thạch trong hộp sắt không có chút ánh sáng, con ngươi hẹp dài sâu thẳm như淵, căn bản không phản chiếu bất kỳ thứ gì, khiến người khác không thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Ngay khi bàn tay yêu tà nam tử vừa muốn chạm vào Huyền thủy hàn, Tư Đồ Phách nháy mắt ngăn trở hần, hắc đồng lãnh liệt, lời cự tuyệt phun ra, “Không được đụng vào!”

Sát khí u lãnh tràn ngập khắp Lăng Vũ Môn, tâm đảm chấn động.

“Nếu Tư Đồ minh chủ ngăn cản ta, một canh giờ sau, Huyền thủy hàn nhất định sẽ hòa tan, tin hay không tùy ngươi!” Tử mâu lướt qua khí tức âm lãnh, loại khí phách ngạo nghễ này khiến Tư Đồ Phách cũng không khỏi lâm vào rung động.

Chẳng lẽ Huyền thủy hàn thực sự chỉ có thông qua Lộng Nguyệt mới có thể ngưng tụ thành bích ngọc, trọng hiện thánh mang? Tiêu Dạ trong lòng suy nghĩ phức tạp.

“Nhật Nguyệt giáo chủ, tại hạ khuyên ngươi đừng giở thủ đoạn gì ở đây, nếu không, ngươi sẽ không thể thoát thân!” Tư Đồ Không Thành sải bước từ trong đám đông đi tới, Vô Ngã kiếm lộ ra hàn mang lạnh lẽo.

Vừa nghe tiếng, thanh âm xôn xao rối loạn vây quanh bốn phía Lăng Vũ Môn, tất cả mọi người đều hiểu được, giờ phút này nhất định có vô số mũi tên âm thầm giấu trong bóng đêm, mượn nhờ tàng cây rậm rạp nơi xa che khuất.

Tiến quang dày đặc nhắm vào yêu tà nam tử trên đài cao, chỉ cần Tư Đồ Không Thành ra lệnh một tiếng lập tức vạn tiễn xuyên tâm.

Nhưng mà nếu khai chiến, võ lâm chính tà lưỡng đạo từ nay về sau bắt đầu thế đồng thủy hỏa, tình phong huyết khởi, thiên hạ sẽ không có ngày bình an! (thế đồng thủy hỏa: thế như nước với lửa)

Đây là cuộc giằng co giữa những kẻ xuất sắc trong chốn võ lâm, lật tay qua là phiên vân phúc vũ, trở tay lại là phủ kín thương không*. Nhược giả bại lui, cường giả chinh phục. (tuyển nhiệm thương không: đại khái là một tay che trời, ý nói bản lĩnh rất lớn; nhược giả: kẻ yếu, lúc đầu tính dùng ‘kẻ yếu’ nhưng thấy về sau là ‘cường giả’ nên lưu lại cho nó đối :>)

Mọi người vô thức lui về phía sau vài bước, không muốn tham gia vào cục diện bế tắc hiện tại. Sát khí như mây, ngay cả ánh nắng gay gắt cũng tản ra khí tức khiến người ta sợ hãi.

“Xem kìa, Huyền thủy hàn đã hòa tan. . .” Một người kinh hô, phá vỡ bầu không khí khản trương.

Tư Đồ Phách thần sắc chợt biến, chỉ thấy một góc băng thạch trong hộp sắt dưới ánh mặt trời chiếu xạ chậm rãi tan thành một giọt băng lộ trong suốt, tản mát quang mang u ám, lạnh lẽo nhiếp nhân.

“Sau khi ba giọt băng lộ rơi xuống, Huyền thủy hàn nhất định sẽ biến mất!”

Thần thái Lộng Nguyệt vẫn lạnh nhạt hờ hững, tựa hồ hết thủy lãnh đao ám kiếm âm thầm giấu trong bóng tối căn bản chỉ là thứ bụi bặm đáng khinh không lọt nổi vào mắt, hắn tà tà cười, nhìn về phía Tiêu Dạ, “Yên tâm, chuyện ta đáp ứng người sẽ không nuốt lời, tuyệt không phá hư một miếng ngói của Lưu Dạ Thành, tuyệt không tổn thương một con dân của Lưu Dạ thành.”

“Bất quá bây giờ ta cần phải thêm vào một điều. . .” Về mặt Lộng Nguyệt vẫn an tĩnh như nước, “Chỉ cần Tiêu thành chủ người tin ta, ta nhất định có thể làm cho Huyền thủy hàn khôi phục.”

Tiêu Dạ đậm mặt cười khê, chăm chú nhìn Lộng Nguyệt: ta ngay cả tòa thành này cũng giao cho người, còn nói cái gì không tin?

“Tư Đồ minh chủ, gia phụ khi lâm chung từng nhắc nhở, ngày mà hộp sắt được mở ra cũng là thời điểm số kiếp của Huyền thủy hàn khai mở, nếu gặp được chủ nhân chân chính liền có thể khôi phục lại nguyên dạng thánh tích, bằng không chắc chắn sẽ biến mất sau một canh giờ, Huyền cổ địa lăng cũng vĩnh viễn khép kín!”

Lúc này, đầu mi Tư Đồ Phách nhú chặt, căn bản không cách nào hạ quyết định.

Trải qua lần đồ sát tại Huyền Vũ Môn lần trước, Tư Đồ Phách đã rất tinh tường Lộng Nguyệt là loại người âm hiểm ác độc ra sao. Nếu hắn chạm vào Huyền thủy hàn sau đó nháy mắt thoát đi, đến lúc ấy không ai có thể ngăn cản. Nếu Lộng Nguyệt dùng Huyền thủy hàn để uy hiếp thì cho dù Thiên Địa Minh có bao nhiêu hộ vệ đi chăng nữa cũng vô pháp thương tổn đến hắn.

“Mau nhìn, Huyền thủy hàn đã nhỏ xuống giọt băng lộ thứ hai. . .”

Tiêu Dạ cả kinh, thần sắc không khỏi trở nên bối rối, hắn nhìn về phía Tư Đồ Phách, trong con ngươi tràn ngập chờ mong cùng thành khẩn.

Song vào thời khắc này, một thanh âm khí phách mang theo nồng đậm khiêu khích vang lên, “Tư Đồ minh chủ khó xử như vậy, chi bằng để bản cung giúp người quyết định. . .”

Chúng nhân nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy phía trên đỉnh các, một hồng y nam tử đứng lặng trong gió.

Hắn giống như nguyệt hỏa hồng liên thiêu đốt thế gian, giữa thiên địa đẫm huyết tinh hoa lệ bùng cháy, nổ rộ đầy tuyệt thế ngạo nghễ.

Y sam màu hỏa hồng phần phật vũ động, thanh âm khí phách vang vọng bên tai mọi người, căn bản không cho phép kháng cự!

“Tư Đồ minh chủ, thiếu minh chủ, ta khuyên các người tốt nhất hãy nhanh chóng thu hồi thuộc hạ của mình, bằng không Hách Liên Cô Tuyết ta nhất định tại trước khi giọt băng lộ thứ ba rơi xuống, đồ sát cả Lưu Dạ thành!”

93. Chương 93: Thần Bí Kinh Sách Biển

Đọc truyện đến 7h, edit xong giờ mới up

Chưa từng có ai dám uy hiếp Tư Đồ Phách, yêu mị nam tử kiết ngạo bất tuân kia là người thứ nhất.

“Nghe thấy không, Tư Đồ minh chủ, muốn ta nhắc lại một lần nữa sao?”

Lộng Nguyệt rũ mâu cười nhẹ: Tuyết bảo bối của ta, người lại muốn đùa với lửa. . .

Ngay sau đó, hồng y nam tử chuyển thân đáp xuống, hồng mâu lấp lóe thần sắc âm ngoan lãnh lệ.

“Minh chủ.” Về mặt Tiêu Dạ càng thêm hoang mang, có lẽ là bởi tư tâm ảnh hưởng, hắn có thể cam tâm tình nguyện tin tưởng Lộng Nguyệt, nhưng hắn tuyệt sẽ không tin Hách Liên Cô Tuyết.

Tên thị huyết cuồng ma kia, nếu muốn trong khoảnh khắc đồ sát cả Lưu Dạ thành, căn bản không thành vấn đề.

Tư Đồ Phách hung hăng hít một hơi, con người thâm thúy vẫn bình tĩnh nội liễm như trước, song hắn còn chưa kịp hạ quyết định, Tư Đồ Không Thành đã thay mặt hạ lệnh: “Tất cả đều lui ra cho ta!”

Mọi người ngẩn ra, mang theo một tia không thể tin.

Tư Đồ Không Thành cư nhiên không chút lo lắng, dễ dàng hủy bỏ ám tiễn thỏa hiệp cùng Hách Liên Cô Tuyết.

“Vẫn là thiếu minh chủ thức thời a. . .” Hách Liên Cô Tuyết cười mỉa hoặc, hồng mâu lại băng lãnh như sương.

Ngữ khí đùa cợt trào phúng như thế, tư thái cao ngạo khí phách như thế, phảng phất hẳn mới là kẻ không chế tính mạng mọi người.

“Xem như ngươi thiếu ta một lần.” Hách Liên Cô Tuyết đến gần Lộng Nguyệt, khe mở miệng, thanh âm mềm nhẹ như lông vũ phát qua bên tai.

. . .

“Minh chủ, mau nhìn, giọt băng lộ thứ ba sắp rơi xuống. . .” Mọi người kinh hô.

Trái tim Tiêu Dạ nhảy mắt chấn động, thời gian đã không cho phép tiếp tục chần chờ.

“Ta không rảnh chơi đùa với các ngươi.” Lộng Nguyệt vừa muốn xoay người, cổ tay lại bị Cô Tuyết nắm chặt.

Hồng mâu lạnh lùng như băng tuyết dừng ở cặp tử mâu hơi có chút nóng, dùng loại ánh mắt mà người bên ngoài căn bản nhìn không thấu này dưới ánh mặt trời chói lọi chăm chú nhìn lẫn nhau.

Vẻ đẹp yêu diễm tà khí, mới chân chính là rung động mê hoặc.

Bầu không khí an tĩnh ngưng đọng thành băng, khiến cho người ta hô hấp có chút run rẩy, chỉ nghe thấy tiếng tim đập dồn dập vang lên.

Hai đôi mắt đầy mê hoặc cùng đối diện, như thể rút đi hết thấy trần thế phồn hoa, trong mắt chỉ còn có đối phương.

Bọn họ không phải tử địch tranh giành thiên hạ đến người chết ta sống sao? Vì cái gì lại lộ ra ánh mắt như vậy?

Thâm thúy như thế, sâu thẳm như thế, ràng buộc, đan xen, lo lắng, sùng nịch, tranh đấu, bất khuất. . . Phảng phất cùng thế giới chung quanh ngăn cách thành hai không gian riêng biệt, giống như giờ phút này tất cả mọi người đều trở nên dư thừa, căn bản không thể tham gia vào thế giới của bọn họ.

Hương vị đặc trưng phiêu tán khắp Lưu Dạ thành, đó là một mùi hương thoang thoảng mà an tĩnh, không có thị huyết cùng giết chóc điên cuồng.

Lộng Nguyệt cười đậm mạc. Dưới ánh mặt trời chói mắt, hắn bỗng nhiên giơ tay lên, một đạo tử quang buốt nhói xẹt qua lòng bàn tay, dòng tiên huyết yêu đã từng giọt rơi xuống tựa như hoa sen điểm trên Huyền thủy hàn sắp sửa bị hòa tan. . .

Sự tình không thể tưởng tượng đã xảy ra. . .

Băng cùng huyết dung hợp, tựa như một đóa hoa tuyết mỹ nở rộ, dưới ánh nắng chói chang bung ra thành cánh bướm hoa mỹ.

Giờ phút này, băng thạch vốn không hề có ánh sáng trong khoảnh khắc phóng xuất vô số lam mang rực rỡ, quang mang thuần tịnh rạng rỡ cả bầu trời.

Động lại rồi, máu của Lộng Nguyệt cư nhiên có thể ngưng kết Huyền thủy hàn bích!

Âm thanh hư vô kỳ ảo ngân nga khắp nơi, Huyền thủy hàn chợt huyền phù giữa không trung, bích ngọc trong suốt sáng bóng chậm rãi ngưng đọng thành hình.

Đám đông nhất thời ngẩn người chờ đợi, hai mắt tràn ngập khiếp sợ cùng bất khả tư nghị.

Ngay khi quá trình Huyền thủy hàn ngưng kết thành bích diễn ra được phân nửa, miếng bích ngọc đang lơ lửng trên không đột nhiên đình chỉ!

Sao lại thế này?

Hay là. . .

Tử mâu phút chốc nhiễm một mặt tàn khốc, hần nhìn về phía hồng y nam tử, mục quang âu lo đối diện cặp hồng mâu kia.

Hách Liên Cô Tuyết đã bất chấp suy xét những việc dư thừa, hần chỉ minh bạch một chuyện, đó chính là tin tức mà đôi tử mâu của Lộng Nguyệt truyền đạt cho hần.

Cô Tuyết nở nụ cười lãnh mị, tựa như đáp lại, hần giơ tay lên, dùng động tác đồng dạng cắt qua lòng bàn tay của mình. Máu nóng phủ lên nửa phần bằng thạch còn lại của Huyền thủy hàn, nháy mắt thấm vào. Bích ngọc màu lam dưới tầng tầng lớp lớp lửa nóng bao vây nhanh chóng dung nhập thành một thể.

Hết thấy âm thanh huyền ảo giờ khắc này đều thối lui, mọi người nhìn lên Huyền thủy hàn huyền phù giữa không trung, như thể chứng kiến thần linh thánh khiết không nhiễm bụi trần, chỉ có ánh mắt sùng kính cùng tiếng tán thán đầy kinh ngạc!

Vì cái gì? Vì cái gì lại như vậy?

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên nhìn về phía cặp tử mâu bình tĩnh trong suốt, chỉ một thoáng, huyết dịch cuộn cuộn sôi trào thiêu đốt!

Máu của hần. . . Cùng máu của Lộng Nguyệt. . . Vì sao lại dung hợp ở trên bích ngọc? Vì sao có thể phục sinh linh hồn của Huyền thủy hàn?

Trái tim vào lúc này ngưng đập.

Huyền thủy hàn bích chân chính, bích ngọc thần bí duy nhất có thể mở ra Huyền cổ địa lắng ở trong gió gọi về chủ nhân của nó.

Thời gian giống như lặng yên bất động.

Đó phẳng phất như chờ đợi cả một thế hệ, chờ đợi vật thể phủ bụi đã lâu một lần nữa trọng sinh.

Lộng Nguyệt lẳng lẳng nhìn cặp hồng mâu kinh hoàng thất thố, thần sắc trong tử mâu không người hiểu được, vô thanh vô tức, loại ánh mắt kiên định này tựa hồ bất kỳ thứ gì cũng không thể dao động mấy may.

“Huyền thủy hàn, đó là. . . Huyền thủy hàn!!!” Tiêu Dạ và Tư Đồ Không Thành khiếp sợ nhìn lên bích ngọc đang huyền phù, quang mang trong con ngươi phức tạp khó phân biệt.

Song ngay khi chúng nhân đang giật mình ngây ngốc, một mặt lệ phong nổi lên, ám quang dừng đọng.

Vô số tiếng kêu khóc thảm thiết thê lương vang lên, cả Lưu Dạ thành trong phút chốc biến thành một tràng huyết sắc Tu La.

Đám người giãy lát thốt lên đầy sợ hãi, chỉ nghe có người hô to, “Ngạo Thần Cung đồ thành, Ngạo Thần Cung muốn đồ sát Lưu Dạ thành!”

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, nhất thời hồng mâu híp lại, thần sắc ngưng trọng, hỏa hồng trường phát trong nháy mắt tuyệt nhiên tán loạn.

Lộng Nguyệt dõi theo cặp hồng mâu có chút mê mang kia, từ trong ánh mắt nghi hoặc như thể đã hiểu được điều gì.

“Người dám thất tín!” Tiêu Dạ giận dữ nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, trong con ngươi tràn ngập phần nộ quyết tuyệt.

“Hách Liên Cô Tuyết, ngươi là đồ yêu ma! Cự nhiên có thể nhẫn tâm. . .” Hộ vệ lúc trước tới báo tin còn chưa nói xong, yết hầu đã bị phi tiêu nháy mắt đâm thủng.

Tiêu Dạ tức giận hướng nội thành vọt đi, bóng lưng dần dần bị huyết sắc nuốt trọn.

“Không Thành, nơi này giao cho ngươi.” Tư Đồ Phách theo Tiêu Dạ hướng cửa thành chạy tới, ý đồ bảo vệ cho tòa thiết lĩnh này, cho dù chỉ có một tia cơ hội.

Thanh âm nao động ồ ào đến từ nơi xa vang vọng, trong khoảnh khắc phá vỡ bầu không khí an tĩnh hài hòa của vùng Giang Nam yên ả.

Phóng nhãn nhìn lại, Lưu Dạ thành bao phủ khói đen mù mịt, sương mù vẫn đục pha lẫn mùi máu tươi, lấy thể phô thiên cái địa điên cuồng tàn sát, mỗi lửa thiêu đốt khiến người ta không thể mở mắt.

“Thiếu minh chủ, mau chóng hạ lệnh giết tên yêu ma này! Nếu không Lưu Dạ thành nhất định sẽ biến thành một mảnh phế tích! A . . .”

Người nọ còn chưa nói xong, một đạo tử quang âm ngoan đã xuyên thấu cổ họng hắn.

“Ai nha, thật có lỗi, ta vốn muốn giúp các vị giết yêu ma này, đáng tiếc cánh tay lỡ trượt, không cẩn thận liền. . .” Lộng Nguyệt đùa nghịch móng tay đen thẫm tà mị, tử mâu tràn ngập áy náy.

Đám đông vừa định phụ họa nháy mắt ghen lời, khiếp sợ không dám lên tiếng, bọn họ không phải ngu ngốc, hành động vừa rồi của Lộng Nguyệt rõ ràng là đang cảnh cáo!

“Thu tay lại đi.” Tư Đồ Không Thành nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, u đồng ngổn ngang tình tự phức tạp.

Cô Tuyết cười châm chọc: “Ngươi cũng cho rằng là ta làm?”

“Ta đã thu tất cả ám tiễn, vì sao ngươi còn muốn giết hại người vô tội!” Tư Đồ Không Thành cố gắng kìm nén chính mình, đối mặt với yêu mị nam tử trước mắt, hẳn lúc này tựa hồ không còn là bản thân.

Đáy mắt Lộng Nguyệt hiện lên một mặt tiểu ý trào phúng vạn phần, làm như bất đắc dĩ, lại như thương hại.

Không Thành, cho tới bây giờ ngươi vẫn không hề tin tưởng ta. . . Hách Liên Cô Tuyết nâng mâu, trong con ngươi tràn đầy khinh thường, ngữ thanh tà ác tổn thương người không chút lưu tình vang lên, “Đúng a, dù sao Hách Liên Cô Tuyết ta làm nhiều điều ác, thị huyết như mạng, Huyền Vũ Môn ta cũng đã diệt, có thêm đồ thành cũng không tính là gì!”

“Ngươi, thật sự là không có thuốc nào cứu được!” Tư Đồ Không Thành hai mắt vẫn đỏ, hẳn tới không chấp nhận được người đã từng tâm ái lại nói ra những lời tàn nhẫn tùy tiện đến vậy.

“Không sai, ta chính là không có thuốc nào cứu được.” Hách Liên Cô Tuyết lãnh phúng cười khê, “Nếu ngươi nhịn không được tức giận cứ việc tìm ta báo thù, người muốn ta chết nhiều như thế, thêm một thiếu minh chủ cũng không sao.”

Tư Đồ Không Thành cắn chặt môi, giận dữ rút kiếm, cánh tay đang run rẩy nhưng động tác vẫn vô cùng mau lẹ.

“Cô Tuyết, vì cái gì ngươi luôn bức ta làm những chuyện gian nan như vậy!”

“Thiếu minh chủ không cần khó xử.” Hồng y nam tử đậm mặc cười ra tiếng, “Con đường này là ta tự chọn, ta người giảng co cũng là chuyện sớm hay muộn, không bằng hôm nay kết thúc hết thấy, về sau chúng ta không quan hệ!”

Hách Liên Cô Tuyết ngơ ngác, nếu hẳn không tuyệt tình, cũng sẽ không đi đến hôm nay.

Về sau chúng ta không quan hệ. . . Tư Đồ Không Thành nhớ rõ, trước đây hẳn đã từng nói ra những lời tàn nhẫn như thế, nguyên lai phân lượng mấy chữ này lại đau đớn như xé rách, tựa hồ thứ gì đó kiềm nén trong tâm khẩu bỗng nhiên thoát phá, nháy mắt vỡ tan.

Hắn rốt cuộc đã hiểu được, nguyên lai mất đi lại tàn nhẫn như vậy, không còn cách nào có thể vấn hồi.

Hắn nhìn yêu tà nam tử đứng cạnh Hách Liên Cô Tuyết, trong cặp tử mâu kia tràn ngập kinh miệt cùng nồng đậm độc chiếm dục giống như đang âm thầm tuyên cáo: Trong thiên hạ này, hắn, Lộng Nguyệt, mới chân chính là người thắng cuộc. Loại ánh mắt kiêu ngạo mà xâm lược ấy tàn sát sơ cuồng cùng duy ngã độc tôn.

Lộng Nguyệt nhìn về phía Tư Đồ Không Thành, tiểu ý yêu dã mang theo vô tận trào phúng.

Bỗng nhiên, ngay khi Vô Ngã kiếm đang do dự không quyết, vài đám ngân châm chói mắt lấy tốc độ quyết tuyệt hướng mặt hồng ảnh bắn tới.

Thất lạng hồng y nam tử bị một cánh tay cường tráng hữu lực kéo qua, ngân châm bắn vào khoảng không.

“Cẩn thận a, bảo bối, có người lại muốn âm thầm phá rối chúng ta.” Lộng Nguyệt tà mị cười khê, đáy mắt tràn ngập quan tâm cùng bảo hộ.

Một màn tràn đầy ái ý như thế, quả thực khiến mọi người ở đây ngây ngốc sững sờ, ngay cả nguy hiểm cũng vứt ra sau đầu.

Hách Liên Cô Tuyết vùng khỏi vòng ôm của Lộng Nguyệt, nhảy lên bắt lấy Huyền thủy hàn đang huyền phù giữa không trung, nháy mắt nhét vào bên hông Lộng Nguyệt, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói, “Trước hãy đem Huyền thủy hàn mang đi, đến lúc đó ta đòi lại sau!” (chưa gì đã biết đưa đồ cho chồng giữ rồi, hị hị)

Một tiếng nổ tiếp một tiếng kêu thảm thiết từ phía sau khu rừng truyền đến, Tư Đồ Không Thành cố gắng thanh tỉnh lý trí của mình, lập tức rời đi, vùng kiếm gia nhập vào tràng giết chóc đầm máu. . .

“Bọn hắn lại tới, tử yêu tinh người đừng ở chỗ này cản trở ta!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy dưới bầu trời quang đãng dày đặc mây đen, vô số vật thể hình ô đen thẫm như mực xoay tròn nở rộ phía chân trời, hừng hực sa số ngân châm rơi xuống như mưa, đan thành chiếc lưới thật lớn, tạo nên một cái bẫy không người có thể né tránh!

Lộng Nguyệt đột nhiên nâng mâu, đây là. . .

Thiên ma vũ!

94. Chương 94: Dục Huyết Luyện Khuynh Thành

“Cút ngay!” Hách Liên Cô Tuyết đẩy ra Lộng Nguyệt, nháy mắt nhảy vọt lên, hồng quang đầy trời, thiên địa rền vang.

Tiếng quát tháo la hét tràn ngập khắp tràng diện hỗn loạn, hỏa thể như phi nga nhanh chóng lan tràn, cả tòa thành nhiễm một tầng hỏa hồng yêu dị. (phi nga: con ngài ấy-một dạng bướm bướm)

Vô số hắc ảnh di động nổ tung thành hình dù, hướng đám người phủ xuống, độc vũ như tinh quang vẫn lạc, rậm rạp nổi thành một mảnh. Điểm điểm hạt mưa đen sẫm cùng hỏa hồng sắc đan xen vào nhau, cảnh sắc quỷ dị mà tuyệt vọng ẩn trong màn sương khói mông lung.

Sát khí âm lãnh ngoan tuyệt phủ khắp đại địa, ngàn vạn sợi tử quang yêu diễm như long đằng dương nanh múa vuốt, cuốn lấy những vật thể hình ô màu đen đang xoay tròn trên không, xé nát, kéo đứt đoạn.

Độc vũ như bộc khuynh sái đầy trời, gặp thạch hòa tan, gặp thân thể liền hư thối. Lộng Nguyệt vùng bay vọt lên, ôm lấy thất lạng hồng y nam tử, dùng cơ thể bảo vệ mặt yêu hồng đầm máu đang chiến đấu hăng say. Thân mình vừa chuyển, từ trong lòng bàn tay bắn ra vô số hàn mang sắc bén, ngưng tụ thành đao kiếm, chặt đứt độc vũ dài mảnh li ti tràn ngập khoảng không.

“Không phải đã bảo người đi trước sao, ở đây nháo cái gì!” Bằng kiếm trong tay áo Hách Liên Cô Tuyết cấp tốc chém tới, cùng tử quang yêu diễm hội tụ, chậm rãi thôn phệ độc vũ đang ra sức tàn sát bừa bãi.

“Câm miệng, ta không muốn nghe yêu nghiệt ngươi nhiều lời!” Khuôn mặt Lộng Nguyệt vì giận dữ mà trở nên lạnh lẽo.

“Ta càng không muốn nhìn thấy ngươi!”

Hách Liên Cô Tuyết đánh vào sau lưng yêu tà nam tử, muốn đẩy hắn ra khỏi Thiên ma vũ trận, không ngờ mấy ngàn mai ngân châm cùng độc vũ bí mật đan vào thành một đường, lãnh quang bốn phía điên cuồng thét gào, hướng ***g ngực hồng y nam tử không chút lưu tình bắn tới.

Lộng Nguyệt hoảng hốt, trong nháy mắt dùng tốc độ cao nhất ôm lấy thân thể Cô Tuyết, độc quang âm lãnh xẹt qua sát bên cánh tay yêu tà nam tử, xuyên thủng tảng đá trên mặt đất. Mặt đất cứng rắn dưới sự trùng kích của hắc sắc quang mang vỡ vụn thành hố sâu không đáy.

Hách Liên Cô Tuyết vừa mở miệng, nhưng khi hắn nhìn đến cặp tử mâu quyết tuyệt tràn đầy tức giận kia, yết hầu giống như bị ai bóp chặt, lời muốn nói ra lại hung hăng nuốt trở về.

Tiếng tim đập trầm ổn của hai người trở thành tiếng vang duy nhất trong thế giới, hết thảy trần thế dơ bẩn đều vô pháp xen vào.

Gió lạnh, sát khí, máu tươi. . .

Thành dân kêu gào, vô lâm nhân sĩ chém giết trong hỗn loạn, âm thầm ẩn tàng một thế lực khác. . .

Yêu tử, hoặc hồng phảng phát phượng hoàng hoa lệ giương cánh, chấn động cả tòa Lưu Dạ thành.

Bụi đất nồng đậm cuộn trào bay lên, tựa như quỷ mị, vô số hài cốt tàn chi đầy rẫy khắp nơi. Thi thể bị Thiên ma vũ lấy dính nháy mắt hủ hóa, lưu lại thi thủy pha lẫn mùi máu tươi đem tòa thành trì phồn hoa trù phú biến thành tràng cảnh nơi địa ngục.

Kiếm quang thâm độc xuyên phá tầng mây, rọi sáng tòa thành trí đậm máu, chỉ có hai thân ảnh yêu dị giữa huyết sắc chung quanh tản mát thị huyết mỹ diễm.

Thanh âm la hét thảm thiết phá không chìm ngập cả Lưu Dạ thành, tòa thiết lĩnh thần thoại này trong đồng hoang tàn lưu lại tiếng khóc than cuối cùng.

Run rẩy, sợ hãi. . .

Diễm hỏa của tử vong để lại từng vết ố sẫm màu trên đất Giang Nam đẹp như thi họa, thành dân yếu ớt trối gà không chặt phát ra tiếng kêu khóc tuyệt vọng.

Mọi chuyện kéo đến bất ngờ như thế, căn bản không có đường thoái lui.

Vô số linh hồn phi thăng mang theo phần nộ cùng oán hận, hết thảy đều vô vọng. . .

Tử phát và hồng phát dây dưa cùng một chỗ. Một khắc kia, Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên cảm giác, hắn đối với yêu tà nam tử bên cạnh có bao nhiêu không muốn xa rời.

Trên con đường thị huyết giết chóc không lối về, cho dù tất cả mọi người đối địch với hắn, nam nhân kia thủy chung vẫn bồi ở bên cạnh hắn, cùng hắn đối kháng người trong thiên hạ.

Một khắc kia, Lộng Nguyệt bỗng nhiên cảm giác, hắn đối với hồng y nam tử kề bên có bao nhiêu si cuồng.

Trên đỉnh núi cô tịch thê lương nhiễm đầy huyết sắc, cho dù tất cả mọi người cách hắn ra đi, nam nhân kia thủy chung vẫn đứng bên cạnh hắn, cùng hắn đứng giữa thiên địa song song mà chiến.

Tường thành sụp đổ dưới huyết quang, ánh lửa tàn phá bờ bãi nhuộm tòa thành trì một tầng hỏa hồng, cảnh tượng đồ nát quạnh quẽ tiêu điều đâu đâu cũng thấy, những người đang hấp hối gục đầu chờ đợi tử vong tuyên án. . .

Tòa thiết lĩnh Lưu Dạ thành dưới màn hắc vụ chậm rãi hóa thành bụi bặm, một truyền kỳ ở trong gió đã vỡ tan.

. . .

Thiên ma vũ trận dần bị lương đại tuyệt thế nam tử hủy diệt, độc vũ còn sót lại vẫn đang lan tràn, ăn mòn vô số thi thể bị tàn phá.

Bụi đất tan biến, yêu nhan của hai người đủ để mê hoặc thiên hạ, bọn họ quan sát tòa thành trì máu chảy thành sông, tựa như hai gốc độc hoa đẫm máu, phóng xuất dáng vẻ tà mị như Tu La, mị nhiễm thiên địa phong hoa.

~*

~Bên suối nước mưa bụi mông lung, nơi duy nhất không bị ngọn lửa thôn tính.

Suy nghĩ hỗn loạn tràn ngập đầu óc.

Lộng Nguyệt đột nhiên nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, mục quang âm ngoan phần nộ lóe ra vô số đốm lửa, “Đó là Thiên ma vũ, Thiên ma vũ ngươi có hiểu hay không! Một khi dính phải ắt sẽ thi cốt vô tồn!”

“Không cần ngươi nhắc nhở ta!” Hách Liên Cô Tuyết cũng nổi giận, hồng mâu lạnh như băng.

Lộng Nguyệt nắm chặt cổ tay Cô Tuyết, lực đạo mạnh mẽ như muốn đem xương cốt hấn bóp nát, thanh âm gần như điên cuồng rống lên: “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Có bắt tử thân sao?! Nếu ngươi gặp chuyện không may ta phải làm thế nào? Ngươi lấy cái gì bồi ta? Cả đời ngươi cũng không đủ trả cho ta!”

“Đừng có ở trước mặt ta nổi điên!” Cô Tuyết đẩy mạnh yêu tà nam tử, lửa giận bốc lên hừng hực.

Thân mình Lộng Nguyệt lung lay không vững, phần lưng đụng phải một gốc cây, lê hoa như mưa rơi xuống trên bạch y của hấn, làm nổi bật yêu nhan tao nhã thoáng tái nhợt.

Ngón tay thon dài của Lộng Nguyệt gắt gao bám vào thân cây phía sau, đầu ngón tay trắng bệch rỉ ra một tia máu làm giảm bớt sự đau đớn trong cơ thể, trên mặt vẫn nở nụ cười lạnh nhạt.

Một giọt máu rơi xuống, như đóa hoa xinh đẹp nở rộ, lưu lại một mặt hồng trên mặt đất.

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, cuống quýt ôm lấy Lộng Nguyệt, thần sắc hoang mang bối rối, “Làm sao vậy?”

Lộng Nguyệt nâng lên cằm Hách Liên Cô Tuyết, cánh môi mỏng không có chút huyết sắc, tiểu ý vẫn như trước không đổi, “Khí lực của yêu nghiệt ngươi, còn. . . thật sự là mạnh a.”

“Còn không mau để yên!”

Hách Liên Cô Tuyết ôm Lộng Nguyệt vào trong lòng, nhẹ nhàng nâng lên gương mặt của hấn, “Nói! Bị thương chỗ nào?”

Lộng Nguyệt lộ ra nụ cười thản nhiên, rút đi tà ác cùng kiêu ngạo, giống như giờ khắc này hấn chính là người thỏa mãn nhất thế gian.

Cô Tuyết nghiêng đầu, chỉ thấy trên cánh tay phải của Lộng Nguyệt chảy ra một mảng lớn hắc hồng, màu sắc quỷ dị vô cùng chói mắt.

Cô Tuyết chợt nhớ đến một màn vừa rồi khi ở trong Thiên ma vũ trận, hơn ngàn mai độc châm không biết từ nơi nào phát ra hướng hấn tấn công. . .

Lộng Nguyệt không chút do dự bảo hộ hấn sau người, mà cánh tay lại chạm phải độc quang âm ngoan quyết tuyệt. . .

Đó là độc châm chứa kịch độc a. . .

Thời gian lâu như vậy, người này lại che giấu thật tốt, căn bản không có dấu hiệu trúng độc! Thẳng đến khi Thiên ma vũ bị phá hủy cũng không có người phát giác.

Cô Tuyết toàn thân chấn động, lập tức nâng Lộng Nguyệt dậy, cẩn thận đỡ lưng hấn tựa vào bên gốc cây, sau đó là một trận rống giận: “Ngươi thế nào lại diễn trò như vậy! Ta Hách Liên Cô Tuyết khi nào thì cần tên vô liêm sỉ ngươi đến bảo hộ!”

Lộng Nguyệt nghiêng đầu, tử mâu lộ ra thần sắc mừng rỡ, “Bảo bối, quan tâm ta sao?”

“Đừng nói lời thừa vô dụng!” Cô Tuyết xé mạnh bạch bào nơi bả vai, thân thể có chút phát run.

Hắc hồng sắc quỷ dị trên cơ phu trắng nõn chói mắt dữ tợn, một giọt máu theo cánh tay chảy xuống, độc tố vẫn đang lan tràn, yêu lệ lại khiến người ta tim đập nhanh.

“Không có việc gì.” Lộng Nguyệt nở nụ cười hờ hững, “Người quên ta là ai? Loại độc chất này với ta mà nói không tính là cái gì.”

“Đừng có bày ra bộ dáng qua loa lấy lệ đó với ta!”

“Tự ta bức độc ra là được.” Lộng Nguyệt ghé sát vào khuôn mặt Cô Tuyết, vỗ nhẹ lên hai gò má hần, “Ngoan một chút, sang bên cạnh đi, đừng nhìn ta. . .”

Hồng y nam tử trầm tư trong giây lát, thần sắc trong đôi mắt thâm hồng có chút quỷ dị.

“Ta không muốn nhìn thấy người thống khổ, kỳ thực có một biện pháp rất tốt. . .” Cô Tuyết nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay của yêu tà nam tử, “Yêu tinh người chẳng những sẽ không đau, hơn nữa độc tố được xử lý rất sạch sẽ, cũng không lưu lại vết sẹo.”

Lộng Nguyệt đột nhiên nâng mâu như ý thức được điều gì, vừa muốn mở miệng nói chuyện lại bị hồng y nam tử nháy mắt phong bế kinh mạch.

Ta không cho phép! Thần sắc trong tử mâu âm ngoan như có thể đâm thủng trái tim Cô Tuyết, quang mang cự tuyệt không chút nào che giấu phóng ra.

“Ta chán ghét nhất là loại ánh mắt này của người, chuyện Hách Liên Cô Tuyết ta muốn làm, không cần người ngăn cản!”

Lời vừa dứt, Cô Tuyết cúi đầu ngậm lấy miệng vết thương trên tay Lộng Nguyệt, đem độc huyết không chút do dự hút vào trong miệng, sau đó lập tức phun ra, từng chút từng chút một. . .

95. Chương 95: Khuynh Tình

Chương này ngắn, up sớm, C96 tối nay 8h nhé

Bên khe suối mật mờ, gió xuân ấm áp xen lẫn mùi hương hoa cỏ thoang thoảng thổi qua.

Một khắc kia, trong lòng Lộng Nguyệt như thể có muôn ngàn đợt sóng đang quay cuồng, thiêu đốt toàn thân hần, đau đớn từ trong ngực tràn ra nháy mắt bao phủ lý trí.

Hồng y nam tử chậm rãi phun ra nuốt vào độc huyết, căn bản không để ý tới vẻ mặt của Lộng Nguyệt.

Cô Tuyết, người muốn đau chết ta sao. . . Cánh môi Lộng Nguyệt bị cắn xé đến huyết nhục mơ hồ, ngực giống như muốn vỡ ra, làm cho hần gần như điên cuồng, cả thể giới đột nhiên yên lặng.

Hắc hồng sắc quỷ dị dần thối lui, lưu lại một điểm hồng yêu điểm nở rộ trên cánh tay tuyết mỹ trắng nõn.

Độ ẩm từ môi cùng cơ phu va chạm thiêu cháy toàn thân Lộng Nguyệt, huyết dịch lưu động khắp người điên cuồng kêu gào như thể muốn phá tan huyết nhục xông ra.

Con người thâm hồng lóe lên nhận nhặt sáng ngời, vẻ băng lãnh cùng tàn khốc bên trong đều thối lui, chỉ còn lại quật cường cùng kiên nghị.

Lộng Nguyệt cảm thấy mình thật sự muốn điên rồi, hần ngưng tụ tất cả lực lượng trùng kích huyết đạo, loại dục vọng kịch liệt bức thiết này khiến hần thất khống đến không nhìn ra hình dạng.

“Người làm vậy sẽ trúng độc! Có hiểu không !?” Thanh âm Lộng Nguyệt gần như điên cuồng rống lên, không chút lưu tình trừng phạt Cô Tuyết một cái bạt tai bên mặt.

Cô Tuyết phun ra một ngụm độc huyết cuối cùng, đồng dạng tát Lộng Nguyệt một cái nổ vang, hồng mâu như muốn thiêu đốt hết thấy.

Lộng Nguyệt giận dữ, “Người cư nhiên dám đánh ta!”

“Là người đánh ta trước!”

“Cảnh cáo người một lần cuối cùng! Còn dám làm ra loại chuyện ngu xuẩn không chút đầu óc này ta thề sẽ giết người!”

“Ta cũng cảnh cáo người một lần cuối cùng! Còn giáo huấn ta, ta nhất định sẽ diệt người!” Cô Tuyết tức giận đứng dậy, một trận choáng váng bất ngờ kéo tới, thân mình hơi chút lảo đảo.

Lộng Nguyệt kinh hoàng vươn tay ôm lấy Cô Tuyết vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt tái nhợt của hân, cố gắng bình ổn tình tự điên cuồng nóng ruột trong lòng.

Người là đồ yêu nghiệt, muốn ta phải nói với người thế nào mới hảo? Tử mâu sâu thẳm trong suốt lắng lại tràn đầy sùng nịch cùng thương yêu.

“Vô liêm sỉ, đừng chạm vào ta!” Cô Tuyết vừa định đẩy ra Lộng Nguyệt, thân mình lại bị lực đạo mạnh mẽ gắt gao chế trụ như thể bị giam cầm không chút nhúc nhích.

“Đừng náo loạn . . được không?”

“Đừng tưởng rằng người có khí lực là có thể. . .” Cánh môi Cô Tuyết bị phủ kín, xúc cảm ấm nóng nhảy mất lan tràn.

Lộng Nguyệt nâng lên cằm hân, lại cúi đầu hạ xuống một dấu hôn dịu dàng, đầu lưỡi mềm mại rút đi thị huyết sơ cuồng, ôn nhu khiến người ta quỵn luyến.

Cô Tuyết ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, bờ mi run rẩy, ra sức đáp lại, bề ngoài lãnh khốc che giấu một khóa tâm ôn nhuận.

Hai chiếc lưỡi dây dưa triền miên không dứt, tâm trạng hỗn loạn bắt đầu cuộn sóng, nụ hôn ôn nhu như điểm sáng trăm hoa, theo dòng nước xuôi nở rộ mệnh mông vô bờ bến.

Ánh mặt trời sáng lạn phủ lên tử phát cùng hồng phát, lê hoa rực rỡ mang theo mùi hương thơm ngát lác đác rải xuống, hỏa diễm dữ tợn rút đi, chỉ còn lưu lại hương thơm thánh khiết.

Cánh môi tái nhợt bị hôn trở nên có chút hồng nhuận, Lộng Nguyệt phong bế huyết đạo toàn thân hồng y nam tử, ôm ngang người hân, lại cúi đầu ở mi tâm Cô Tuyết hạ xuống một nụ hôn, rũ mâu cười nhẹ, “Chúng ta trở về thôi.”

Hách Liên Cô Tuyết nhảy mất tức giận, dùng khẩu khí mệnh lệnh nói, “Thả ta xuống dưới!”

“Tuyệt bảo bối của ta, nếu người không thành thật cứ chờ cả đời bị ta thượng đi!”

“ . . ”

Lộng Nguyệt ôm Hách Liên Cô Tuyết xoay người rời đi, thanh âm mềm nhẹ như tuyền thủy chảy qua khe núi.

Gió mát phất qua lay động một góc y bào của hai người theo làn hương thơm ngát vạch nên một đường cong yêu dị, tuyệt mỹ mà yêu diễm, bóng dáng mờ ảo như tiên dẫn mơ hồ sau màn mưa lê hoa yên vũ.

. . .

“Ta từ trước đến nay có cừu tất báo, Lộng Nguyệt tên vô liêm sỉ người đánh ta nhiều lần như vậy, một ngày nào đó ta sẽ hoàn trả gấp bội!”

“Ta cho yêu nghiệt người hôn mười lần, được rồi chứ?”

“Không cần, người để ta thượng mười lần là được.”

“Không có khả năng!”

“Năm lần?”

“Không được!”

“Vậy ba lần đi, không thể thấp hơn nữa.”

“Một lần cũng không được!”

“Dựa vào cái gì? Tử yêu tinh người thượng ta nhiều lần như vậy! Còn chưa đủ sao?”

“Không đủ! Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, ta Lộng Nguyệt đã định sẽ thượng Hách Liên Cô Tuyết người! Người đừng mơ tưởng thoát khỏi ta!”

“Vậy ta cho người biết, nếu đời này ta không thượng được Lộng Nguyệt người thì kiếp sau thượng, kiếp sau thượng không được thì kiếp sau nữa, thẳng đến khi ta vắt khô người mới thôi!”

“A, một khi đã như vậy, chúng ta đây đành dây dưa lẫn nhau vĩnh viễn đi. . .”

96. Chương 96: Thịnh Thế Phù Hoa Mộng

Chương VIP nên đến muộn chút, hắc hắc *cười gian*

.

Giang Nam mưa bụi, như huyền như mộng, lại không biết một ngày đó, bao nhiêu linh hồn đã cách tuyệt khỏi thế gian.

Một tòa thiết lĩnh hóa thành bụi đất thê ai, suy tàn theo gió tan đi, cũng mang theo ký ức của một con người đơn độc.

Lưu Dạ thành thành chủ, công tử Tiêu Dạ, trong cát bụi nhuộm đẫm huyết sắc cứ như vậy biến mất.

Không người biết hắn đi nơi nào.

Bên bờ Tây Tử hồ* du thuyền, đó là quang cảnh thê mỹ kiểu diễm ra sao?

Một khi anh hùng tráng chí đã tàn, chặt đứt hết thủy những gì liên quan trần thế, vết rạn trên Ngưng Quang kiếm trong truyền kỳ về công tử Tiêu Dạ vẫn như trước được ca tụng. . .

~*

~Con người thâm hắc tản mát lãnh tịch u ám giữa đồng hoa mênh mông bát ngát. (lãnh tịch: lạnh lẽo cùng cô tịch)

Hoa hồng màu đen quý dị, mạn châu sa hoa yêu dã, những dây độc đằng của chúng mang theo sắc thái thê dị đan xen liên tiếp, mỹ diễm mà ma lệ, đó là màu sắc đen cùng đỏ hòa vào nhau, tựa như lời triêu hoán đến từ địa ngục, tuyệt vọng mà trí mạng.

Một nam nhân đứng lặng giữa bụi hoa, khẽ nhắm hai mắt, nửa khuôn mặt bên phải của hắn bị chiếc mặt nạ bạch sắc che khuất, chỉ lộ ra gò má bên trái hơi có vẻ tái nhợt. Làn gió mát pha lẫn huân hương say lòng người lay động hắc bào của hắn, hàn băng thủ sáo màu đen mang theo nhan sắc khiến người ta rung động tản mát tử vong hàn lãnh. (thủ sáo: bao tay)

Song kỳ dị nhất chính là mái tóc của hắn, một nửa tối đen như mực, nửa còn lại một màu ngân bạch như tuyết.

Âm dương giao thác, hắc bạch phân minh.

Hắc y nam nhân đứng giữa khóm hoa ước chừng một canh giờ, thẳng đến khi một tiếng cười làm cho hắn thập phần chán ghét truyền đến, nam nhân mới chậm rãi mở ra đôi mắt như hắc diệu thạch.

“Đại tôn chủ tôn quý nhất của ta, lại là chuyện gì khiến người buồn rầu như thế a?” Một huyền y nam tử từ phía sau bụi hoa đi tới, hai tròng mắt màu bích lục lưu chuyển quang mang chói mắt, giữa biển hoa ma dã vô cùng nổi bật.

Hắc y nam nhân khoe môi khê nhếch, gò má có chút tái nhợt nhất thời lộ ra thần sắc quỷ dị.

“Ngạo Thần Cung diệt Lưu Dạ thành, đây là sự thực tất cả mọi người đều biết.” Bích đồng nam tử ngưng mắt nhìn về nam nhân đứng bên cạnh hắn, con ngươi nheo lại, “Chỉ bằng thanh danh cùng địa vị của Tiêu Dạ trong võ lâm, Thiên Địa Minh sẽ không bỏ qua cho Hách Liên Cô Tuyết, thậm chí người trong thiên hạ đều có thể sẽ đối địch với hắn.”

Bích đồng nam tử càng nói càng hăng say, làm như tán dương vỗ tay hoan nghênh, “Chiêu này của Chủ công thật đúng là cao minh a, chẳng những trừ đi công tử Tiêu Dạ không quy phục bất kì môn phái nào, lại khiến tội lỗi của Hách Liên Cô Tuyết tăng thêm một bậc.”

Hắc y nam nhân lặng lẽ lắng nghe, dung nhan âm trầm không có chút cảm xúc gì dao động, cánh môi mỏng khép kín một đường lạnh lẽo.

“Ta nghĩ đại tôn chủ cũng không phải là không thấy được. . .” Bích đồng nam tử cười mỉa mai, “Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết đã. . .”

Hắc y nam nhân nghiêng mắt liếc nhìn nam tử thần sắc tươi cười, gương mặt nguyên bản vốn không có độ ẩm nháy mắt lộ ra một tia tiếu ngạn, thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên, “Cho nên, chỉ cần Hách Liên Cô Tuyết vừa chết, Lộng Nguyệt cũng chống đỡ không được bao lâu, đến lúc đó đại kế báo thù của Chủ công nhất định có thể thành công.”

Bích đồng nam tử cười khê, “Tại hạ phải nhắc nhở đại tôn chủ, không thể vì oán hận đối với người kia mà phá hư kế hoạch của Chủ công, nếu việc khai mở Tứ linh đồ có gì sơ xuất, chúng ta không ai chịu đựng được hậu quả!”

“Người vẫn là nên cố kỵ bản thân một chút đi! Thiên ma vũ trận bị phá không còn một mảnh, vậy mà ngay cả một sợi tóc của bọn họ cũng không chạm được, mới vài năm thời gian, bản lĩnh của người đã thoái hóa nhanh như vậy?”

“Đại tôn chủ, người thật sự hy vọng ta tổn thương người kia sao?”

Hắc y nam nhân một phen bóp chặt cổ bích đồng nam tử, băng ti thủ sáo lãnh liệt u tối, ngân trảo sắc bén ở năm đầu ngón tay lóe ra tinh quang huyết sắc.

“Chú ý thân phận của người!”

Gò má bên trái có vẻ tái nhợt của nam nhân nháy mắt hiện lên ban văn quỷ dị, trên cơ phũ trong suốt như ẩn như hiện, tản mát khí tức tử vong. Nhân mâu che kín sắc đỏ tươi, phảng phất một đầu ác lang khiến những đóa hoa chung quanh cúi mình run rẩy. (ban văn: văn, vận)

“Ta sẽ cho người chứng kiến một màn hắn bị ta tự tay giết chết! Nhất định sẽ khiến người cả đời khó quên!”

Bích đồng nam tử nhíu mi, “Ta rửa mắt mong chờ.”

~*

~Thiên Địa Minh, một mảnh huyền não xôn xao.

Dưới bầu trời trong xanh lan tràn khí tức áp bách vô hạn, khiến người ta phải dừng bước ngược nhìn khoảng đất rộng lớn tỏa ra trang nghiêm cùng sát khí.

Một nam nhân vào tuổi tứ tuần đứng trên đài cao, tuấn lãng rắn rỏi, anh khí trác tuyệt.

Nam nhân ngưng mắt nhìn lại, giang hồ nhân sĩ dưới đài tinh thần phấn chấn, ánh mắt sáng ngời. Chúng nhân tề thanh quỹ xuống, cung kính ngưỡng vọng nhân vật quyền uy nhất chốn võ lâm.

“Minh chủ, Lộng Nguyệt diệt đồng môn của ta, Hách Liên Cô Tuyết giết đồng bào của ta, lưỡng đại yêu ma này không thể không trừ!”

“Lưu Dạ thành bị Hách Liên Cô Tuyết tiêu diệt, đây là sự thực không cần tranh cãi!”

“Yêu nghiệt họa loạn! Tuyệt không thể để bọn hắn tiếp tục đồ độc nhân gian!”

“Diệt Nhật Nguyệt! Tuyệt Ngạo Thần! San tà giáo! Tru yêu nghiệt!” (san: san bằng xD, lũ ô hợp)

“Diệt Nhật Nguyệt! Tuyệt Ngạo Thần! Tru yêu nghiệt!”

“Diệt Nhật Nguyệt! Tuyệt Ngạo Thần! Tru yêu nghiệt!”

“ . . . ”

Chúng nhân tề thanh hò hét, làm rung động vô số vong linh chết oan, gió rít gào như hòa theo cùng phát tiết phần uất trong lòng.

Tư Đồ Phách nhìn xuống đám đông dưới đài, khẽ thở ra một hơi.

Cũng là lúc nên ra tay. . .

Hắn chấp tay mà đứng, mi mục sắc bén quyết nhiên, “Ta Tư Đồ Phách tại đây thề, nhất định diệt trừ tà giáo, bảo hộ vô lâm thái bình!”

Một khắc kia, thanh âm vang dội chấn động thiên không, mây trắng trên trời nương theo làn gió phát qua nhiễm một tầng huyết sắc, đem phù hoa thổi bay tán loạn, giữa khoảng không trong thiên địa hồi lâu vang vọng.

~*

~Ánh nắng ấm áp xuyên vào, bên trong gian phòng xạ hương tràn ngập.

Bạch bào rời rạc khoác trên người, Lộ Nguyệt lười biếng cười mỉa hoặc, hắn nâng lên cằm của người trong lòng ngực, hạ xuống một dấu hôn sâu.

Hỏa hồng trường phát tán loạn khắp thân mình, Cô Tuyết nâng mâu, thanh âm thoảng có vẻ khàn khàn đầy lãnh tĩnh, “Người cũng cho rằng Lưu Dạ thành là ta diệt sao?”

“Người nói xem?”

“Đúng là ta làm.” Hồng y nam tử cười trào phúng, trong con ngươi thâm hồng, u quang lạnh lẽo phù động, “Ta diệt tòa thành của tình nhân ngươi, phá hủy thanh danh của tình nhân ngươi, ngươi không phải muốn tìm ta báo thù đi?”

Lộ Nguyệt đem Cô Tuyết đặt dưới thân, khẽ liếm gò má tái nhợt yêu mỹ của hắn, tử mâu lấp lánh tiếu ngân, “Tất cả mọi người trong thiên hạ đều ngu ngốc. . .”

Yêu tà nam tử nắm lấy một lọn tóc màu hỏa hồng, đặt ở chóp mũi hít nhẹ, tà mị nhếch môi, “Không phải là ngươi.”

Cô Tuyết cười khê, mi mục như vân giãn ra, hắn ôm lấy cổ Lộ Nguyệt, hôn lên trượng yêu nhan không chút tỳ vết, ngữ thanh ôn nhuận mất đi vẻ băng lãnh, mang theo hơi thở mỉa hoặc. . .

“Ta không quan tâm người trong thiên hạ nhìn ta như thế nào, đối đãi với ta ra sao, ta chỉ để ý đến một mình ngươi. . .”

Lộ Nguyệt nở nụ cười tà mị, tựa như băng sơn tuyết tan chảy ra xuân thủy, như huyền như mộng.

“Sau này đừng làm những chuyện ngu xuẩn như vậy.” Hắn đem bàn tay Cô Tuyết hung hăng đặt lên nơi trái tim, tử mâu vô cùng trấn tĩnh nghiêm túc, “Chỗ này của ta sẽ rất đau. . .”

“Người cho rằng ta không đau sao?” Hồng y nam tử siết chặt thắt lưng Lộ Nguyệt, xoay người đặt hắn dưới thân, ngón tay chỉ vào tim hắn, “Nếu có một ngày ta phát hiện nơi này còn có vị trí của những kẻ khác, ta chắc chắn sẽ đâm thẳng vào một đao.”

Lộ Nguyệt sủng nịch đỡ lấy gương mặt Cô Tuyết, nhẹ nhàng kéo hắn vào kề sát nơi trái tim đang đập, mi nhãn yêu dã hư ảo không thật.

“Người có thể đâm bất kỳ chỗ nào trên thân thể ta, nhưng nơi này, ngươi vĩnh viễn sẽ tìm không ra cơ hội làm cho nó đổ máu!”

. . .

Mùi hương tinh tế thoang thoảng phiêu tán trong gió, thiên địa toàn chuyển, những nụ hôn say đắm như mộng.

Hai đôi con ngươi phủ một tầng sương ẩn ẩn hiện lên vàng sáng nhàn nhạt, ngưng mâu tương vọng, một giấc mộng phù hoa, hai linh hồn cùng gọi về lẫn nhau.

Hỏa vân mạn nhiễm, thiên địa tuyệt diễm.

Một đoạn thời gian thuở niên thiếu, một tràng khuynh thế tuyệt luân.

Cổ phán tương phùng, si tâm toái; cử triền nan giải, bất tương vong. (Gặp lại nhìn nhau, si tâm toái; dây dưa khó giải, thế nào quên)

Dòng nước xoáy chốn giang hồ, sinh tử bi hoan, truyền kỳ bất diệt, trải qua năm tháng vô tình, linh hồn vẫn như trước vĩnh hằng chìm nổi.

“Cô Tuyết, người trời sinh đã định là người dính líu đến ta, ta cũng muốn quán lấy người, làm cho chúng ta lẫn nhau dây dưa cả đời, được không?”

“Cả đời. . . Thiếu đi một giây cũng không tính là cả đời, người thật đúng là không thành ma không được a. . .”

“Thì có là gì? Nếu thiên hạ này thần không làm chủ được, không bằng để cho ma đến phổ độ chúng sinh!”

Một thuở thịnh thế phồn hoa, ngâm một khúc sinh tử cuồng ca, khuynh tấn thiên hạ, xé tan lớp màn thâm đậm huyết sắc, phóng xuất một tràng thịnh thế yên hoa!

Đệ nhị quyển Hoàn

:::ĐỆ TAM QUYỂN – TUYẾT NGUYỆT HỒN CA:

97. Chương 97: Phong Vân Tái Khởi (nhất)

2 chương này rất dài, 8h tối ta up nốt chương còn lại

.

Núi non trùng điệp quanh co, nhìn đâu cũng thấy rừng rậm dày đặc, một tòa tử kim thành trì cảnh sắc phồn hoa uy nghiêm sừng sững. (tử kim: màu tím đậm)

Khói trắng màu xanh nhạt vờn quanh bậc thang dài xây từ bạch ngọc hướng lên nơi cao nhất, chính là đại điện rộng lớn dưới ánh mặt trời lấp lánh phản xạ vàng sáng tử kim sắc chói mắt. Bên trong Nhật Nguyệt Giáo bóng đèn lấp lóe, cho dù có hơn ngàn người đang đứng trong điện lại vẫn có vẻ trống trải như trước.

Ánh nắng rực rỡ rơi xuống, tử sa linh bào khoác trên người yêu tà nam tử tại chủ vị dài chấm đất, gió mát lay động mị tử trường phát, trong hương sen u tĩnh bay bay.

Dung mạo tao nhã chói mắt chúng nhân, mục quang yêu dị đậm mạc không giận tự uy, ngón tay thon dài của Lộ Nguyệt vây quanh kim tôn, tầm mắt hần đảo qua đám người, dáng vẻ tà mị hiển lộ khí phách cao quý sơ cuồng. Khóe môi hần khê nhếch, mở miệng ả một ngụm quỳnh tương màu ngân bạch. (kim tôn: bình rượu bằng vàng, quỳnh tương=hảo tửu)

Ngũ thanh biểng nhắc phát qua bên tai mọi người, “Kim Liêm Pháp vương đâu?”

Lúc đó, chỉ thấy một nam nhân khắp người trói bằng xích sắt được Tinh Hồn đưa đến đại điện. Nam nhân lão đảo quỳ xuống đất, chặt vật không nói nên lời.

Nam nhân sợ hãi ngẩng đầu, con ngươi đỏ tươi lóe ra vẻ không cam lòng cùng sự tuyệt vọng đối với vận mệnh.

Rơi vào trong tay yêu ma này, đã định trước hẳn triệt để thất bại không còn một manh giáp.

Lộng Nguyệt tà mâu híp lại, nhếch môi cười nhẹ, đẩy mắt lại ẩn giấu âm ngoan cùng sắc bén, “Tần Kiêu Mạt, bổn tọa hiện tại còn xưng ngươi một tiếng ‘Pháp vương’, ngươi cũng đừng có không biết tốt xấu.”

“Nói cho ta biết tung tích của Vân Phù.”

“Ngươi nói là Kim Liêm Thánh mẫu a?” Lộng Nguyệt giương mi đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt nam nhân, tử kim y sam chấm đất phát qua một đường cong mờ ảo, tử mâu lưu chuyển quang mang yêu dị.

Thanh âm xảo trá êm ái lướt qua bên tai Tần Kiêu Mạt, “Nàng thật bất hạnh.”

Nam nhân thất hồn lạc phách cả người run lên, đột nhiên trợn to hai tròng mắt vằn đỏ, đôi môi khô nứt run rẩy, tiếng xích sắt thanh thúy trôi khắp thân mình trong đại điện tĩnh mịch vang vọng.

“Nàng. . . nàng. . .” Hơi thở của Tần Kiêu Mạt phát run đến không còn bộ dáng, “Ngươi đem nàng. . . giết. . .”

Lộng Nguyệt khẽ nhú phượng mâu, hơi hơi nhếch môi, “Đừng kích động, bổn tọa cũng không nói nữ nhân ngươi tâm ái đã chết.”

Tần Kiêu Mạt bị nụ cười điên đảo chứng sinh của Lộng Nguyệt dọa cho sợ hãi, sau lưng không khỏi ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Nữ nhân của ngươi hiện tại rơi vào tay Ngạo Thần Cung, đến tột cùng sẽ ra sao, bổn tọa không thể biết rõ. . .”

Giọng nói nhẹ nhàng tựa thanh sơn lưu thủy lại như một đạo sấm sét đánh thẳng vào óc nam nhân, hẳn ngổn bệ trên mặt đất, hai tròng mắt đỏ tươi nhất thời trống rỗng không còn sinh khí. . .

Ngạo Thần Cung. . . So với rơi vào địa ngục có gì khác nhau?

“Bổn tọa thật sự rất muốn cho phu thê hai người các ngươi đoàn tụ, đáng tiếc nha. . .” Lộng Nguyệt mở miệng nhả chữ, tử mâu nheo lại thành một đường cong rạng rỡ, “Hết lần này đến lần khác bị người kia quấy rối, cho nên ngươi cũng đừng oán bổn tọa không cấp cho ngươi phần nhân tình này.”

Rơi vào Ngạo Thần Cung như ma quật kia, vậy Vân Phù của hắn làm sao có thể sống sót? Hoặc giả, sống không bằng chết!

Lộng Nguyệt đẩy lên chiếc cằm của Tần Kiêu Mạt, làm cho hắn ngẩng đầu cùng mình đối diện, “Thủ đoạn của người kia, Kim Liêm Pháp vương ngươi nhất định rất rõ ràng.”

Tần Kiêu Mạt khẽ khép hai mắt, nỗi sợ hãi trong lòng đã lên đến tột đỉnh.

Hắn sao có thể không biết?

Sự âm ngoan tàn nhẫn của Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết trong chốn vô lâm không người có thể sánh bằng, Kim Liêm Giáo cũng đã bị phá hủy không chút dư thừa, Tần Kiêu Mạt thật không ngờ chính mình từ trước đến nay bày mưu tính kế lại đụng phải kiếp số cuối cùng của cuộc đời này.

Kiếp số cả đời cũng vô pháp thoát ly.

“Chỉ cần ngươi nói ra tung tích của Thiên niên bích huyết châu, bổn tọa không chừng có thể tìm cách giúp ngươi gặp Kim Liêm Thánh mẫu một lần.”

Tần Kiêu Mạt đột nhiên ngẩng đầu, bất khả tư nghị nhìn yêu tà nam tử trước mặt.

Loại ánh mắt giống như chấp chưởng hết thảy này, tựa hồ trời sinh là để người ta thần phục lễ bái.

Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung vốn là hai phương đối nghịch lớn nhất trong chốn vô lâm, đây là sự thật người trong thiên hạ ai ai cũng biết, tình phong huyết vũ bởi bọn họ mà khơi mào, nếu không phải lần này lưỡng đại yêu ma đồng thời nhìn trúng trấn giáo chi bảo của Kim Liêm Giáo Thiên niên bích huyết châu, Tần Kiêu Mạt thế nào lại rơi xuống tình trạng ngày hôm nay?

Lưỡng đại yêu ma chỉ một cái phát tay có thể giúp người thành tựu một đời anh minh, nhưng đồng dạng có thể nháy mắt hủy diệt người vô thanh vô tức.

“Bốn tọa nếu đoạt được Thiên niên bích huyết châu, nhất định sẽ bình ổn việc này.” Lộng Nguyệt yêu dã nhếch môi, “Chẳng lẽ người muốn gia hỏa thị huyết kia tra vấn nữ nhân của người?”

“Không cần!” Tần Kiều Mạt gần như thất không.

Nếu Lộng Nguyệt đoạt Thiên niên bích huyết châu, vậy Hách Liên Cô Tuyết chắc chắn sẽ đem lực chú ý đặt ở trên người Lộng Nguyệt, nói không chừng Kim Liêm Thánh mẫu cũng có thể trốn thoát một kiếp.

“Ta nói. . .” Tần Kiều Mạt mở ra cánh môi khô khốc, nỗi sợ hãi trong lòng đã vô pháp chịu đựng, “Ồ. . . đây Thánh hồ cách giáo ta ngoài ba dặm.”

Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, thanh âm dễ nghe lại khiến lòng người run rẩy.

“Tốt lắm.”

Tần Kiều Mạt vui mừng ngẩng đầu, hai tròng mắt trống rỗng lóe lên mong đợi, “Giáo chủ đã đáp ứng tại hạ. . .”

Lời của hắc bổng nhiên nghẹn lại trong cổ họng, từng điểm huyết châu mãnh liệt phun ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, một căn gân tuyến đã xuyên thấu yết hầu nam nhân, hàn mang bén nhọn tản mát quang mang huyết sắc.

“Người. . . người cư nhiên. . .” Tần Kiều Mạt cố gắng trợn to hai tròng mắt đỏ bừng, gom góp một tia hơi thở cuối cùng.

“Bốn tọa cũng không có nuốt lời, hiện tại đưa người đi đoàn tụ cùng Liễu Vân Phù. . .” Đáy mắt Lộng Nguyệt xẹt qua một tia âm ngoan chán ghét, “Tần Tranh, kết cục của việc phản bội bốn tọa chính là như thế!”

Tần Kiều Mạt trừng lớn hai mắt, huyết châu theo gân ti phun ra ồ ạt, trên mặt đất tụ lại thành một sợi hồng tuyến, uốn lượn rơi vào trong mắt đám người dưới đại điện.

Tần Tranh?

Tần Tranh tám năm trước thoát ly Nhật Nguyệt Giáo, đầu nhập dưới trướng Thiên Địa Minh?

Chúng nhân nhất thời hoảng sợ nhớ ra.

Tám năm, hắc ẩn giấu tám năm, nguyên bản tưởng rằng được Thiên Địa Minh che chở là có thể bình yên vượt qua quãng đời còn lại, nhưng chung quy vẫn không chạy thoát.

Song điều càng khiến Tần Kiều Mạt thật không ngờ chính là suốt tám năm Lộng Nguyệt vẫn ghi hận một tên phản đồ như hắc.

Tần Kiều Mạt kinh ngạc nhìn sâu vào đôi tử mâu kia, thua cam tâm tình nguyện.

Có lẽ Lộng Nguyệt sớm đã biết thân phận thật của hắc, chẳng qua cố tình không đề cập tới, thẳng đến khi Tần Kiều Mạt hao phí tám năm thời gian luyện thành Thiên niên bích huyết châu, đến lúc phản đồ hắc hết giá trị lợi dụng mới tạo nên một màn hôm nay này.

Nguyên lai, Tần Kiều Mạt vô luận là phản bội hay là chết, chung quy vẫn bị Lộng Nguyệt lợi dụng triệt để.

“Mặt nạ da người làm rất không tồi, Tần Tranh.”

“Giáo chủ. . . ta. . .” Tần Kiều Mạt ngã xuống đất, đột nhiên hai mắt trừng to, khí tuyệt thân vong.

Thi thể bị huyết sắc thấm ướt chậm rãi hóa thành một bãi chất lỏng màu đen khét hoi, dưới ánh mặt trời biến mất không một chút dư thừa.

Sát nhân bất lưu thi, nhất là kẻ phản bội Lộng Nguyệt hắc, càng đáng bị như thế!

Không chỉ là Tần Kiều Mạt, mà ngay cả Kim Liêm Giáo cũng tuyệt không lưu lại một người sống! Thậm chí linh hồn cũng bị hủy diệt không chút mảy may!

Mọi người không khỏi có chút phát run, cổ găng bình ổn khí tức của chính mình.

Giáo chủ của bọn hắn, nam tử chỉ một nụ cười có thể điên đảo chúng sinh kia, rốt cuộc là người như thế nào?

Vì đạt tới mục đích, hắn cư nhiên có thể trấn tĩnh mở một con mắt nhắm một con mắt thả một tên phản đồ tiêu dao tự tại suốt tám năm, đồng thời, hắn đối đãi với kẻ phản bội độc ác tàn nhẫn ra sao. . .

Bọn hắn sợ hãi sâu sắc thần minh trong lòng mình, nhưng cũng càng thêm kính ngưỡng.

Thiên hạ, tất định là thiên hạ của cường giả!

Bọn hắn nguyện ý đi theo nam nhân này, chỉ vì hắn là Lộng Nguyệt độc nhất vô nhị trên thế gian – bá chủ cử thế vô song trong tâm khảm.

Bỗng nhiên, một đạo lam ảnh lướt qua, Phong Hành Vô Lệ quỳ một gối xuống đất, thần sắc có chút đông cứng.

“Vô Lệ, đứng lên nói.” Lộng Nguyệt thả mình lên huyền tháp khắc kim điêu ngọc long, khí tức biểng nhác mà mị tràn ngập khắp đại điện vắng lặng.

“Giáo chủ, Hàn Thiếu Khanh đêm qua đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.”

Tử mâu hẹp dài không khỏi có chút kinh ngạc, đáy mắt lại hiện lên một mặt tiểu ngân đầy trào phúng:

Lão gia hỏa kia không lẽ là bởi ‘oán niệm’ làm cho tức chết đi?

“Giáo chủ, nguyên nhân cái chết của Hàn Thiếu Khanh đã tra rõ, là. . .” Về mặt Phong Hành Vô Lệ chuyển sang âm tàn, “Nghe thở mà chết.”

“Nga? Bình khí là thứ gì?”

“Bẩm, là ngân tuyến.”

Lộng Nguyệt đột nhiên nâng mâu, tử mâu bình lặng nháy mắt trở nên sâu thẳm.

Ngân tuyến. . .

Đúng là một loại bình khí ‘đặc biệt’.

“Chắc chắn có kẻ giá họa cho giáo chủ!” Lúc này, đám người trong đại điện khó nén nổi phẫn nộ.

Trong thiên hạ, chỉ có một người am hiểu dùng ngân tuyến giết người, việc này trong chốn giang hồ không người không biết không người không hiểu.

Chính là Thánh thủ độc tiên!

Lộng Nguyệt yêu dị nhếch môi, trong con ngươi tràn đầy gợn sóng tiểu ý, tựa hồ sự tình này trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một trò tiểu xiếc nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Song mọi người không phải ai cũng nghĩ như vậy, bởi vì người chết dù sao cũng là long đầu thống lĩnh toàn bộ thế lực trung gian Hàn Thiếu Khanh! Phượng Hoàng sơn trang quyền khuynh vô lâm nhất định sẽ đem oán hận đổ lên đầu Nhật Nguyệt Giáo, đến lúc đó ai có thể nói rõ ràng?

“Có ý tứ. . .” Yêu tà nam tử cười khê ra tiếng, lập tức phất áo rời đi nhìn không ra hỉ nộ, lưu lại sau lưng hương sen nhàn nhạt như vụ.

98. Chương 98: Phong Vân Tái Khởi (nhị)

Chưa kịp check chính tả, mn xem có lỗi thì nói cho ta, buồn ngủ quá đi mất @__@

.

Hách Liên Cô Tuyết đặt tách trà xuống, đầu ngón tay men theo viền tách vuốt ve, hồng mâu mỹ lệ như băng tuyết, “Nói như vậy, binh khí dùng để giết Hàn Thiếu Khanh là ngân tuyến?”

“Đúng vậy.”

Hồng y nam tử đứng dậy, gió mát lay động một góc hồng bào, tản mát khí tức lạnh lùng cao ngạo, hồng mâu hơi rũ xuống, xẹt qua một tia tình tự mà Vô Nhai không dễ phát hiện, dường như châm chọc, lại như âm lãnh.

Yêu hồ ly kiêu ngạo tự phụ kia, xem hẳn lúc này làm thế nào thu dọn!

“Tập Phong, trước tiên xử lý Liễu Vân Phù, mặt khác báo cho Tuyết Ảnh, bảo hắn lập tức đi Thánh hồ cách ba dặm ngoài Kim Liêm Giáo, thu lấy Thiên niên bích huyết châu!”

“Tuân mệnh.”

Tập Phong vừa ly khai tầm điện, lại thấy Hàn Linh Xu cước bộ lao đảo đi tới, dung nhan diễm lệ trước kia sớm đã không còn tồn tại.

Hách Liên Cô Tuyết mang Hàn Linh Xu về Ngạo Thần Cung đã lâu, nhưng sau khi an trí nàng ở Phượng Linh Hiên không bao giờ đến xem nàng một lần.

Ngày trước đem vị đại tiểu thư này theo về Ngạo Thần Cung, tại trước mặt vô lâm nhân sĩ cho nàng một nộ hôn động nhân chẳng qua chỉ là công cụ để Hách Liên Cô Tuyết đoạt được Phượng Hoàng Song Lệnh mà thôi, song Hàn Linh Xu lại không nghĩ nhiều như vậy.

Hỏa hồng yêu diễm sớm đã để lại dấu vết trong lòng nàng, vì giấc mộng chờ mong đã lâu kia, Hàn Linh Xu không chút do dự dứt khoát đi theo Hách Liên Cô Tuyết, nhưng không biết đó chính là khởi đầu hủy diệt cả cuộc đời nàng.

Bởi vì nàng rốt cuộc hiểu được, nam tử lãnh mị tuyệt diễm này vì sao lại quen thuộc như vậy.

Nữ hài điêu ngoa năm đó, hồng y thiếu niên chỉ đối với một người nở nụ cười năm đó.

Hàn Linh Xu cuối cùng cũng nhớ lại rõ ràng ánh mắt oán hận nhập cốt của hồng y thiếu niên!

Nhi tử của Ma Vương, Hách Liên Cô Tuyết!

Hiện giờ cư nhiên là Ngạo Thần Cung cung chủ uy phong vô lâm, thị huyết ma đầu, vô lâm giao long.

Khi yêu mị nam tử dùng ánh mắt trào phúng khinh miệt nhìn xuống nàng, Hàn Linh Xu mới biết bản thân có bao nhiêu vô tri cùng ngu xuẩn.

Ở Phượng Linh Hiên, Hách Liên Cô Tuyết chỉ nói với Hàn Linh Xu một câu:

“Bản cung không thích nữ nhân, chán ghét nhất là loại nữ nhân ngu xuẩn hay khóc lóc như ngươi!”

Nhưng mặc dù như thế, Hàn Linh Xu vẫn như trước không thoát khỏi yêu mị nam tử này.

Trái tim đau qua, vỡ qua, nhưng vẫn như trước tâm không thể chết. . .

.

“Ngươi đến làm gì?” Hách Liên Cô Tuyết căn bản khinh thường nhìn trượng kiêu nhan trước mắt, ngữ thanh lạnh lẽo không chút độ ấm.

“Cha ta hẳn. . . thật sự đã. . .” Hai hàng lệ trên gương mặt của Hàn Linh Xu lã chã tuôn rơi.

Hách Liên Cô Tuyết thập phần chán ghét nhú chặt vân mi, hẳn đi đến trước mặt Hàn Linh Xu, lạnh lùng nhìn xuống căn thận đánh giá nàng, như đang suy nghĩ điều gì.

Trong chốc lát, hồng mâu lướt qua một mặt dị sắc, Hách Liên Cô Tuyết nâng lên cầm Hàn Linh Xu, lãnh mi khe khẽ khước môi, thanh âm không chút phập phồng lại mang theo vô tận mỉa mai hoặc, “Ngày mai theo ta đi Phượng Hoàng sơn trang.”

Hồng bào phất qua đôi mắt còn đang chờ đợi dẫn ngay gốc của Hàn Linh Xu, hàn khí băng lãnh thổi lui, chỉ lưu lại một mình nữ tử đứng trong tấm điện kinh hải rơi lệ.

.

Thánh hồ cách Kim Liêm Giáo ngoài ba dặm là một nơi ẩm ướt u ám, bốn phía Thánh hồ tràn ngập không khí khiến người ta hít thở không thông, chung quanh mọc đầy Long Thiệt Thảo tô điểm cho Thánh hồ thêm vài phần lục sắc.

Nhưng ngay khi Tuyết Ảnh đến Thánh hồ lại đụng phải Tinh Hồn đồng dạng có cùng mục tiêu như hắn.

Hai hắc y nam tử mắt lạnh đối diện, một người mặt nạ hàn lãnh, một người hình xăm lóa mắt.

“Ta nói Tinh Hồn tả sứ, người đến cũng không nói cho ta một tiếng.” Dạ Phi Yến cấp tốc vọt đến bên cạnh hai người, yểm vĩ hoa ngân nơi đuôi mắt trong suốt lấp lánh.

“Là người a Tuyết Ảnh, thế nào mà mỗi lần đoạt báu vật đều có thể đụng phải người?” Dạ Phi Yến bày ra một bộ biểu tình kinh ngạc, kỳ thực trong lòng vui vẻ rạo rực.

Tòa băng sơn này sớm đã khơi mào hứng thú của Dạ Phi Yến, nhất là từ sau khi nhìn thấy đôi mắt kỳ dị kia, tâm Dạ Phi Yến liền bắt đầu nổi lên gợn sóng.

Tuyết Ảnh không trả lời, hắn chợt giơ tay lên, trong lòng bàn tay ngưng quang hội tụ, bắn thẳng đến ngân thủy trong Thánh hồ. Đột nhiên, một đóa thủy hoa thật lớn bay vọt lên xoay tròn khắp bốn phía, nước trong Thánh hồ theo khí lưu nén áp chung quanh trùng phá khí quyển cự đại, ngưng đọng thành băng, sau đó lại vỡ ra từng mảnh, bắn tung tóe lên đám Long Thiệt Thảo ven bờ hồ.

Tinh Hồn cười lạnh, “Vô Ảnh Chưởng.”

Toàn bộ nước trong Thánh hồ bị một chưởng kia rút sạch, đáy hồ rộng lớn mà trống trải nứt ra thành hố trùng khô cạn.

Giữa đáy hồ u tĩnh mà hoang vu lấp lóe một khối Dạ quang châu màu bích lam, quang mang kỳ dị lưu chuyển tràn đầy màu sắc điểm lên vài vệt sáng cho đáy hồ căn cỗi suy tàn.

Thiên niên bích huyết châu, ẩn chứa tu chân thuật pháp, có thể phá tan ranh giới âm dương khó điều hòa, hỗ trợ võ học thuần chính, hóa giải nguy hiểm khí huyết nghịch lưu, có thể nói là linh vật rất hiếm có trong thiên hạ.

“Không cần lãng phí thời gian, hai người các người có thể cùng lên.” Ngũ thanh của Tuyết Ảnh căn bản không có chút phập phồng dao động, “Thiên niên bích huyết châu ta nhất định phải đem về cho cung chủ!”

“Vậy đắc tội.”

Dứt lời, Tuyết Ảnh cùng Tinh Hồn nhảy lên không trung, lấy tốc độ quyết tuyệt hướng Dạ quang châu vọt đi.

Không đáng a, một hạt châu rách nát cũng muốn như vậy sao! Dạ Phi Yến bĩu môi: Tòa băng sơn thề trung thành với ai không hảo, lại khăng khăng một mực trung tâm với độc hạt mỹ nhân kia!

Kiểm quang tinh hàn, phía trên Thánh hồ lấp lóe linh quang xẹt qua từng vệt tinh ngân.

Dạ Phi Yến liếc mắt nhìn về khối Dạ quang châu màu bích lam kia, phượng nhãn nổi lên một tia tiểu ý.

Ngay khi Tuyết Ảnh cùng Tinh Hồn đánh đến thiên hôn địa ám, trên bầu trời đột nhiên cuộn cuộn nổi lên một đoàn hắc vụ thật lớn bao phủ khắp Thánh hồ.

Đó là thứ gì. . .

Dạ Phi Yến ngẩn ra, nháy mắt nhảy lên muốn đoạt lấy khối Thiên niên bích huyết châu.

Tuyệt Ảnh giật mình, ý đồ ngăn trở trong chốc lát, Dạ Phi Yến vội la lên, “Đừng tranh giành nữa, chẳng lẽ người không phát hiện phía trên. . .”

Lời còn chưa dứt, vô số độc châm từ bên trong hắc vụ bắn ra, hình thành một chiếc lưới thật lớn bao quanh Dạ quang châu, theo đó sát khí ập đến, sương khói tràn ngập dưới đáy Thánh hồ.

Vì sao đến đây thêm một người? Trong tay áo Dạ Phi Yến bay vụt ra vô số vũ tiễn cùng độc châm va chạm, tinh hỏa bắn ra bốn phía nhìn đến ghê người.

“Uy, các người hai tên đầu gối này, nhìn cái gì vậy? Còn không mau đi?”

“Không được! Thiên niên bích huyết châu còn chưa đắc thủ!” Tinh Hồn kiên quyết gạt bỏ.

Bạo vũ lê hoa châm, chính là. . . Bạo vũ lê hoa châm. . . Làm sao có thể? Tuyệt Ảnh giật mình ngây ngốc nhìn vô số độc châm đang vọt tới, lý trí như thể bị đóng băng, căn bản vô pháp nhúc nhích nửa bước!

“Trai cò tương tranh ngư ông đắc lợi. . .” Trên không trung vang lên một giọng nói trong trẻo, đôi mắt bích lục trong hắc sắc vân vụ phá lệ sáng ngời.

Cặp bích đồng kia dừng ở tầm mắt của Tuyệt Ảnh, mục quang tương hỗ giao thác, rất lâu sau đó. . .

“Thất thần làm gì? Người muốn chết à?!” Dạ Phi Yến bắt đắc dĩ, cặp tóc điểm đại huyết quanh thân Tuyệt Ảnh, ôm hân nhảy ra mê trận.

Kiểm của Tinh Hồn phá khai hắc sắc vân vụ, cắt ngang mê chương, nhưng Thiên niên bích huyết châu sớm đã không thấy bóng dáng. . .

Chết tiệt!

Thánh hồ khôi phục tĩnh lặng, phẳng phất chưa từng có chuyện gì phát sinh, một tia dấu vết cũng không lưu lại.

“Làm thế nào ăn nói với giáo chủ?” Dung mạo tuấn lãng của Tinh Hồn dày đặc âm khí.

Dạ Phi Yến nhìn vẻ mặt thất hồn của Tuyệt Ảnh, phượng nhãn không khỏi co giật.

Ám tòa Tuyệt Ảnh, sao có thể lộ ra biểu tình như vậy?

“Uy uy uy, hồi hồn.” Dạ Phi Yến đẩy đẩy hắc y nam tử vẫn bị vây trong suy nghĩ, còn không quên trêu chọc, “Đầu óc của người có phải bị lừa đá? Vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm người biết hay không? Nếu không phải là ta. . .”

“Sau này còn gặp lại.” Tuyệt Ảnh quay lưng rời đi, chỉ lưu lại bóng dáng lạnh như băng.

Dạ Phi Yến tức giận đến biến đổi sắc mặt, “Người đứng lại cho ta! Ta. . . Ta là quan tâm người a. . .”

“Hồi giáo!” Tinh Hồn nắm lấy cổ áo Dạ Phi Yến, lẳng không rời đi.

.

Một mảnh não động rền vang tràn ngập trong đầu Tuyệt Ảnh, suy nghĩ hỗn độn làm cho nỗi lòng bất động suốt mười năm của hắn không thể bình tĩnh.

Đôi mắt màu bích lục, còn có. . . loại nhân thần nhìn thẳng vào mắt hắn. . .

Mị Vũ. . .

Mị Vũ. . .

Không, không có khả năng, tuyệt đối không thể là hắn!

Đầu óc Tuyệt Ảnh cứng đờ, đột nhiên phủ quyết chính mình.

Ảo giác. . . nhất định là ảo giác.

Mị Vũ đã chết, là tự tay mình mai táng!

Không thể là Mị Vũ. . . Tuyệt không thể. . .

99. Chương 99: Phượng Hoàng Hoàng Vũ

Ta mới ngủ dậy lúc 9h mn có tin không? Đạo này sinh hoạt hỗn loạn quá, ngủ một chút lúc 4h chiều mà thành ra thế này (_ _ ”)

.

Bên ngoài Phượng Hoàng sơn trang, ánh nắng gay gắt rơi xuống đại địa, mà bên trong trang, khí tức âm lạnh trôi nổi mãi không tiêu tan.

Hàn Thiếu Khanh được chôn cất tại Phượng Hê Sơn, một đời võ lâm nguyên lão cứ như vậy trở thành một mảnh hoàng thổ, nằm sâu dưới mặt đất.

Tư Đồ Không Thành cùng Mộ Vân Khuynh đứng dựa vào lan can, nhìn về phía những võ lâm nhân sĩ thành kính thăm viếng mang theo vẻ thương tiếc, sắc mặt không hiển lộ ra bất cứ cảm xúc nào.

Đương kim thể lực trung gian của võ lâm mất đi thống lĩnh, tựa như chia năm xẻ bảy, nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, chỉ cần có được Phượng Hoàng Song Lệnh lập tức có thể một lần nữa hội tụ lại thể lực trung gian.

Đây là quy củ bất biến suốt trăm năm trong chốn võ lâm.

Tư Đồ Phách liếm môi, sâu kín thở ra một hơi, hôm nay nhất định phải làm ra quyết định: quyền sở hữu Phượng Hoàng Song Lệnh phải được chuyển giao.

Ngàn danh sứ giả của thể lực trung gian tề tụ tại Phượng Hoàng sơn trang chỉ vì chiêm ngưỡng tân thống lĩnh của bọn họ.

“Tư Đồ minh chủ, ta nghĩ người không cần chờ nữa, hiện tại bắt đầu đi.”

Ngữ điệu dễ nghe nhưng không mất khí phách vang vọng bên tai chúng nhân, lại như từ phía chân trời xa xăm truyền đến.

Xa xa bay tới một mặt hỏa hồng yêu mị, hồng phát băng mâu, phảng phất hỏa vân mờ ảo thiêu đốt thiên không, yêu mị nam tử không chút e dè hạ xuống phía trước mọi người, nhân mâu băng hồng sắc ngạo nghễ đảo qua đỉnh đầu hơn ngàn người, phong thái lộ vẻ tuyệt diệu khuynh thành hoặc nhân.

Đó là một loại cổ độc mị hoặc toát ra từ cốt cách, vĩnh viễn đều khiến lòng người rung động.

Hàn Linh Xu đứng phía sau yêu mị nam tử, ánh mắt có chút trống rỗng.

“Linh Xu. . .” “Hàn cô nương. . .” “Hàn đại tiểu thư. . .” Mọi người kinh hô ra tiếng, từ sau lần thọ yến của Hàn Thiếu Khanh, Hàn Linh Xu không còn xuất hiện trên giang hồ, hôm nay lại là bộ dáng như vậy.

Hàn Linh Xu giống như mất đi thính giác, không hề nhìn xem bất luận kẻ nào dưới đài.

“Hách Liên cung chủ. . .” Tư Đồ Phách không nhìn yêu mị nam tử, lạnh giọng nói: “Người đến làm gì?”

Hách Liên Cô Tuyết khéo môi khê nhếch, “Tư Đồ minh chủ, người cho rằng bản cung hôm nay nhàn rồi không có việc gì, tới nơi này thưởng thức phong cảnh sao?”

Một thanh âm phẫn nộ vang lên, “Yêu ma, Lưu Dạ thành bút trưởng này còn chưa tìm người tính! Hôm nay lại đến Phượng Hoàng sơn trang khiêu khích, người rốt cuộc là có ráp tâm gì?!”

Hách Liên Cô Tuyết rũ mâu cười khê, mị hoặc khiến chúng nhân sợ hãi hoảng hốt đan xen, cũng không giải thích điều gì.

“Ta tới nơi này, đương nhiên là vì vấn đề sở hữu thể lực trung gian.”

“Bản minh chủ cho rằng chuyện này căn bản không cần Hách Liên cung chủ đến chen một chân.” Hắc đồng của Tư Đồ Phách xẹt qua một tia âm tàn.

“Tư Đồ minh chủ không muốn biết Phượng Hoàng Song Lệnh hiện giờ ở nơi nào sao?”

Thanh âm mờ ảo xem thường chấn kinh Tư Đồ Phách, càng khiến trái tim hơn ngàn người dưới đài lâm vào khiếp sợ.

Chẳng lẽ nói. . .

Từ trong ngữ thanh cuồng ngạo cùng khinh miệt kia, Tư Đồ Phách chợt như tỉnh ngộ ra điều gì.

“Hách Liên cung chủ, người lúc này chỉ e rất khó phục chúng.”

Ngữ điệu biếng nhác tràn ngập khiêu khích lướt qua trên đỉnh đầu ngàn người, tiêu âm nổi lên, tử sa như vũ, tiêu âm mờ ảo mang theo khổ oán ly biệt nhưng xem ra thập phần phù hợp với bầu không khí ưu thương nặng nề tại Phượng Hoàng sơn trang.

“Người đến là phương nào?”

Tiêu âm chưa đoạn, như mộc xuân phong.

Ngay lúc đó, trên mái ngói lưu ly cao ngất có thêm bốn đạo thân ảnh, một hồng y thiếu niên đứng lặng phía trước, đằng sau là ba nữ tử che mặt. Hồng y thiếu niên rải xuống những cánh hoa tuyết trắng, rơi lác đác trên đỉnh đầu chúng nhân, động tác nhanh nhẹn lưu loát, như gió như huyễn.

Tiêu âm ngưng thần tĩnh khí, ảm đạm thương hồn, cánh hoa luyến lưu bay múa, tô điểm một mảnh hải dương tĩnh lặng.

Hách Liên Cô Tuyết chăm chú nhìn về phía thân ảnh mị tử như huyễn kia, khóe môi bày ra một nụ cười.

Yêu hồ ly này, còn dám đến đây!

Yên tà nam tử chuyển thân hạ xuống phía trước chúng nhân, cùng yêu mị nam tử đồng dạng, căn bản không đem ánh mắt kinh ngạc phẫn nộ của đám người để vào mắt.

Hồng y thiếu niên từ không trung hạ xuống, dung nhan như ngọc ẩn ẩn vài phần u buồn.

Ngũ độc đồng tử!

Hồng mâu của Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt trầm xuống, nhãn thần băng lãnh ngưng sương hung ác, phủ kín ngọn lửa bùng cháy đầy sát khí. Tầm mắt hấn đảo qua cặp tử mâu kia, chỉ thấy phượng mâu tà mị cũng lóe lên lãnh khí âm ngoan quyết tuyệt, tràn ngập cảnh cáo vô hình.

Hàn Linh Xu bỗng nhiên cảm thấy một đạo mục quang bén nhọn ngoan độc lướt qua toàn thân, nằng co quắp lui lại phía sau Hách Liên Cô Tuyết, ánh mắt yêu dã lãnh lệ tựa như một lưỡi dao vô hình, đâm thẳng vào lòng nàng.

Lưỡng đại yêu ma nhãn thần va chạm, có một loại khủng bố cùng âm ngoan tà ác không nói nên lời, trong con người bắt đầu lan tràn sát khí quyết tuyệt.

Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung từ trước đến nay bất hòa, mọi người nhìn đến ánh mắt như vậy, không cần nói cũng biết.

“Tên hung thủ sát nhân ngươi còn dám tới?!” Lạc Phong Đường đường chủ dưới trướng Phượng Hoàng sơn trang Lạc Bẩm Thừa tức giận nói.

“Ta vì cái gì không dám tới?” Lộng Nguyệt nghiêng tầm mắt nhìn qua, khóe môi vạch nên một đường cong khinh miệt.

“Lão tử hôm nay muốn dùng máu của yêu ma ngươi đến tể trang chủ chúng ta!”

Lạc Bẩm Thừa giận dữ xuất kiếm, lực đạo mạnh mẽ ngưng tụ mười thành công lực, chiêu số không lưu một đường sống hướng yêu tà nam tử đâm tới.

Lộng Nguyệt rũ mâu mỉm cười, không tiếp chiêu cũng không tránh né, tử mâu sâu thẳm như uyên.

Tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, một chùm hồng quang, một đạo hồng ảnh nháy mắt chắn trước mặt Lộng Nguyệt.

Phượng Tịch rút ra chủy thủ bên hông chặn lại mũi kiếm lao nhanh như thiểm điện.

Cùng với hai tiếng va chạm vang lên, chùm hồng quang yêu mị kia lực đạo âm ngoan quyết tuyệt lướt qua hai người, trong khoảnh khắc xuyên thấu tay cầm kiếm của Lạc Bẩm Thừa cùng phần xương bả vai bên phải của Phượng Tịch.

Lạc Bẩm Thừa kêu thảm một tiếng, chặt vật ngã xuống đất, tay cầm kiếm nháy mắt đã bị phế.

Mà Phượng Tịch ôm lấy bả vai, ngay khi thân mình lung lay vừa muốn ngã vào lòng Lộng Nguyệt, mặt yêu mị hồng quang kia giống như du xà lại xuyên qua xương bả vai bên trái của Phượng Tịch, quang mang hỏa hồng sắc ngoan độc đẩy Phượng Tịch xuống đất, hết thấy động tác như nước chảy mây trôi, tốc độ nhanh đến cực hạn khiến cho người ta bằng mắt thường không thể phân biệt rõ nơi phát ra hồng quang.

“Giáo chủ. . .” Phượng Tịch căn bản không biết là ai âm thầm dả thương hắn, bả vai bị đâm thủng nhưng không có một giọt máu nào chảy ra, loại thống khổ khó có thể chịu đựng này khiến thân thể hắn như bị đao cắt.

Lộng Nguyệt nhướn lên tà mâu, đảo qua dung nhan băng lãnh như tuyết của hồng y nam tử cách đó không xa, tiểu dung trở nên thâm u: Yêu nghiệt người xuống tay quả thực ngoan độc không phải bình thường.

“Phượng Tịch, người lui xuống trước đi.”

Phượng Tịch lúc này ngay cả thân mình cũng vô pháp hoạt động, chỉ sợ cả đời còn lại của hắn không cách nào sử độc.

“Giáo chủ, ta. . .” Hai mắt Phượng Tịch ngấn nước nhìn về phía yêu tà nam tử, làm như đang cầu xin điều gì.

Hách Liên Cô Tuyết thập phần bất mãn đảo qua hồng y thiếu niên, lập tức nở một nụ cười lạnh, “Nhật Nguyệt giáo chủ, xem ra thuộc hạ của người bị thương không nhẹ a, không bằng để cho bản cung giúp hắn trị liệu một chút?”

Trong lòng Phượng Tịch dâng lên nỗi sợ hãi chưa từng có trước đây, đôi con ngươi màu hỏa hồng lạnh như băng phảng phất hai đốm ma trơi tà ác, đem hắn thiêu đốt đến thương tích đầy mình.

Song Lộng Nguyệt còn chưa kịp mở miệng, Hách Liên Cô Tuyết đã tung ra một đạo chưởng phong, đánh Phượng Tịch vào lòng ngực Vô Nhai, tựa hồ đã tuyên cáo sinh tử của Phượng Tịch.

Lộng Nguyệt cũng không ngăn cản, trong mắt của hắn lướt qua vẻ hoảng sợ của Hàn Linh Xu, che giấu u ám trong đáy mắt, hắn hướng mặt đến mọi người, lại khôi phục thần sắc như trước, “Bổn tọa hôm nay đến viếng Hàn trang chủ, không muốn đổ máu.”

“Phượng Hoàng Song Lệnh ở nơi nào?”

Tư Đồ Phách rốt cuộc không kiềm chế được lửa giận trong lòng, trước mặt hai đại yêu ma này, hắn hết lần này đến lần khác mất đi thể diện. Hiện tại thánh vật quyền khuy nh vô lâm, sớm đã có một nửa bảo vật thuộc về sở hữu của Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, nếu hắn không có hành động, như vậy toàn bộ thiên hạ chắc chắn sẽ bị bọn họ nắm trong tay.

Thế lực trung gian không ủy kỵ Tư Đồ Phách, cũng không ủy kỵ Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, bọn họ chỉ nhận thức Phượng Hoàng sơn trang và Phượng Hoàng Song Lệnh, bởi vậy vô luận trang chủ là người phương nào, bọn họ đều cung kính nghe theo.

Lạc Bẩm Thừa chặt vật giãy dụa, cánh tay mất đi tri giác nằm trên mặt đất, hắn phần hận hô to, “Tiểu thư, trang chủ đã tạ thế, hiện tại người chính là chủ nhân của Phượng Hoàng sơn trang, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, tất cả chúng ta đều nghe theo người!”

“Hàn đại tiểu thư, mau hạ lệnh, vô luận người có yêu cầu gì, tất cả chúng ta đều làm theo!”

Hách Liên Cô Tuyết mị hoặc cười khê, hồng mâu hơi nheo lại, “Nàng đã là người của bản cung, các người không rõ sao?”

Vừa dứt lời, Hách Liên Cô Tuyết liền cảm thấy một luồng sát khí vô hình vây chung quanh hần, tử phát yêu diễm như đằng mạn giương nanh múa vuốt, phủ kín huyết sắc tinh quang, dưới ánh nắng chói chang không gió tự động bay tán loạn.

Mọi người chỉ cảm thấy một cỗ sát khí vô danh thổi quét qua toàn thân, lại không biết sát khí từ nơi nào mà đến.

Lạc Bẩm Thừa nói, “Hách Liên cung chủ, Phượng Hoàng sơn trang không thể một ngày vô chủ, nếu người thật sự có tình ý với đại tiểu thư của chúng ta, ngay tại nơi này cưới nàng!”

Lộng Nguyệt nheo lại tử mâu tà mị, nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết thần sắc đậm mạc, lập tức đảo qua Hàn Linh Xu không có chút phản ứng, trong đáy mắt thâm u tràn ngập huyết sắc khiến người ta sợ hãi lo lắng.

Hách Liên Cô Tuyết cười tuyệt mỹ, làm như mang theo một chút khoái cảm trả thù nho nhỏ, hần lờ đi biểu tình âm ngoan của yêu tà nam tử, nâng lên cầm Hàn Linh Xu, “Hàn cô nương, người quyết định ra sao?”

Lúc này, không biết từ nơi nào truyền đến một thanh âm chói tai phá vỡ cục diện xấu hổ, “Độc mỹ nhân kia chỉ có Hoàng Vũ Lệnh!”

Hách Liên Cô Tuyết thập phần bất mãn nhíu chặt mày, chỉ thấy Dạ Phi Yến không biết từ nơi nào chui ra, một bộ dáng không chút sợ hãi đứng bên người Lộng Nguyệt.

Dạ Phi Yến chính là muốn phá hư chuyện tốt của độc hạt mỹ nhân! Hần cùng Hàn Linh Xu trước đây đã từng gặp qua một lần, tuy rằng chưa hái hoa được, nhưng Dạ Phi Yến quyết không cho phép mỹ nhân như thế bị khắc tinh lớn nhất trong cuộc đời hần phá hư.

“Phượng Huyền Lệnh ở nơi nào?”

Hàn Linh Xu rút cuộc mở miệng nói chuyện, lại hỏi tới vấn đề Hách Liên Cô Tuyết không thể đáp.

“Ai có Phượng Huyền Lệnh ta liền theo người đó!”

100. Chương 100: Huyết Sắc Địch Trừng Giới

Khi Hàn Linh Xu nói ra những lời này, rõ ràng là đang giận dữ, một đại tiểu thư có điều ngoa đi chẳng nữa cũng không phải loại nữ nhân tùy tiện, nếu ở trước mặt Hách Liên Cô Tuyết ngay cả diễm tự tôn ấy đều không thể vẫn hồi, nàng không cần tiếp tục xuất hiện trong chốn vô lâm.

“Hàn đại tiểu thư, xem ra hôm nay người không thể không thuộc về bốn tọa.”

Cái gì?

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một chiếc lệnh bài màu vàng nhạt trong lòng bàn tay trắng nõn như ngọc bị đùa nghịch, Lộng Nguyệt khoe môi khế nhếch, khí tức tà nhiên ma đã tản mát ra bốn phía.

Lúc này, chúng nhân rút cuộc minh bạch, nguyên lai Phượng Hoàng Song Lệnh chia ra nằm trong tay hai người, trách không được Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết đều không hành động thiếu suy nghĩ.

“Không được!”

Hàn Linh Xu mặc dù đưa ra hứa hẹn, nhưng Lạc Bẩm Thừa có thể nào để đại tiểu thư độc nhất của Phượng Hoàng sơn trang gả cho một tên cái thể yêu ma, huống chi yêu ma này còn là hung phạm giết chết Hàn Thiếu Khanh!

“Đại tiểu thư, yêu ma này giết hại trang chủ, người làm sao có thể gả cho cừu nhân sát phụ?!”

“Người. . .” Hàn Linh Xu nhất thời hai mắt đỏ bừng, dung nhan kiều mị tràn ngập phần nộ, nàng rút đoản kiếm bên hông quyết tuyệt hướng yêu tà nam tử đâm tới.

Lộng Nguyệt cười rất vui vẻ, đáy mắt tràn ngập bất đắc dĩ cùng châm chọc, chiêu thế tán loạn của Hàn Linh Xu có thể nào địch nổi một cái phát tay của Lộng Nguyệt?

“Đại tiểu thư, đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Song ngay khi Hàn Linh Xu sắp sửa đâm vào gương mặt Lộng Nguyệt, thắt lưng thon gầy của nàng nháy mắt bị điểm huyết đến toàn thân tê dại, Lộng Nguyệt vung tay, nữ tử không chút khí lực liền rơi vào trong lòng Dạ Phi Yến.

“Theo bốn tọa trở về đi, Hàn đại tiểu thư. . .” Lộng Nguyệt cười tà mị, nương theo tiếng tiêu đau buồn thê ai, thân ảnh mị tử như huyền ảo dưới bầu trời xanh thẳm dần tiêu thất.

“Không chơi đùa nữa, hồi cung!” Cùng lúc đó, khí tức băng lãnh lan tỏa khắp nơi, thân ảnh liệt hồng yêu hoặc bay vút lên như đập mây biến mất dưới chân trời.

Chúng nhân nhìn theo thân ảnh lưỡng đại yêu ma rời đi, trong tâm bỗng nhiên trống rỗng một mảnh, bởi bọn họ không chỉ mang đi người thừa kế duy nhất của Phượng Hoàng sơn trang, còn có bằng chứng sở hữu toàn bộ thế lực trung gian Phượng Hoàng Song Lệnh.

Hàn Thiếu Khanh đã chết, thế lực trung gian cuối cùng thuộc về ai, chung quy vẫn chưa xác định.

Kế hoạch của Hách Liên Cô Tuyết một lần nữa bị phá hư.

.

Ánh đèn mờ ảo, độ ẩm trong phòng chợt giảm xuống, Phượng Tịch bị luồng sát khí vô hình bao phủ khắp toàn thân sợ hãi co mình lại.

Trong gian phòng, hai hồng y nam tử lẳng lặng nhìn nhau.

Phượng Tịch kinh ngạc nhìn hồng y nam tử yêu dã tuyệt diễm, trương khuynh thế tuyệt nhan kia quả thực đẹp đến mức làm cho hắn run rẩy.

Hồng bào rực rỡ chói mắt, phảng phất tà hỏa đến từ địa ngục, từng bước một tàn phá linh hồn Phượng Tịch.

Bạch ngọc địch trong tay Hách Liên Cô Tuyết đẩy lên chiếc cằm Phượng Tịch, băng mâu mỹ lệ tản mát thị huyết mị hoặc, “Toàn thân cao thấp của ngươi đều bị hắn chạm qua, có phải hay không?”

Phượng Tịch căn bản không hiểu ý yêu mị nam tử, trừ bỏ sợ hãi, hắn không còn năng lực đi suy nghĩ bất kỳ vấn đề nào khác.

“Rốt cuộc hắn chạm qua ngươi bao nhiêu lần?”

Phượng Tịch còn chưa kịp phản ứng, yết hầu nháy mắt bị bóp chặt, thân mình gầy yếu bị quăng ngã lên giường.

Đèn tắt, gió lạnh nổi lên.

Hắc ám, nỗi sợ hãi chưa từng có tràn ngập toàn thân Phượng Tịch.

Hắn rất rõ ràng, yêu mị nam tử trước mặt có bao nhiêu âm ngoan tàn nhẫn, nhưng bản thân chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Hách Liên Cô Tuyết, vì sao. . .

Chẳng lẽ là bởi. . .

Hồng y bị xé rách, thân thể xích lõa hoàn toàn bại lộ.

Khóe môi yêu mị nam tử vạch ra một đường cong tuyệt mỹ, “Hôm nay, ngươi làm vật hi sinh cuối cùng cho bản cung.”

Hàn khí âm lãnh ngay lập tức lan tràn trên lưng Phượng Tịch. Nhìn biểu tình thị huyết của nam tử trước mặt, hắn đã biết giờ phút này số kiếp của hắn đã định.

“Phàm là kẻ được hấn sủng qua, đều phải chết, hiểu chưa?” Vài sợi tóc màu hỏa hồng rủ xuống trên bờ môi mỏng của Phương Tịch, mỹ điểm như huyết sắc thiêu đốt, thanh âm băng lãnh phát qua bên tai Phương Tịch, “Nhất là ngươi!”

Phương Tịch run lên, băng mâu thâm hồng, dung nhan tuyệt điểm, hỏa hồng trường phát, yêu mị nam tử gần trong gang tấc chói sáng khiến hấn không thể mở mắt ngóng nhìn.

Lúc này, Phương Tịch mơ hồ đã hiểu ra.

Trước kia, yêu tà nam tử nở nụ cười vui vẻ vỗ nhẹ lên mặt hấn, thần sắc si mê, “Ngươi biết không, trên thế gian này chỉ mình ngươi mới xứng với sắc yêu hồng đậm máu.”

Trước kia, bên bờ hồ sen nở hoa đỏ rực, yêu tà nam tử hôn môi hấn, như si như túy, “Ta gặp ngươi, đến tột cùng là may mắn hay bất hạnh? Khi nào ngươi mới có thể như thế này không hề cố kỵ hôn ta. . .?”

Trước kia, dưới vô số vì sao trong đêm tối, yêu tà nam tử một mình uống Tương Tư Lệ, suốt đêm không ngủ, phiền hoa anh túc hấn độc ái cùng yêu mị nam tử trước mắt có bao nhiêu tương tự. . .

Phương Tịch rút cuộc sáng tỏ vào ngày đó, nam tử duy nhất hấn yêu vì sao rống giận như kẻ điên, nguyên lai là vì một mặt hỏa hồng rực rỡ. . .

Thân thể Phương Tịch đau đớn giống như bị vỡ vụn, chính mình từ đầu đến cuối chỉ là một thứ đồ chơi thay thế mà thôi.

“Hấn là của ta, ngươi hiểu chưa?” Khí tức băng lãnh mê hoặc của Hách Liên Cô Tuyết lướt qua khuôn mặt Phương Tịch, “Trừ ta ra, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào hấn! Càng không được phép yêu hấn!”

Cánh môi Phương Tịch run run, phảng phất chứng kiến quỷ hỏa tử vong, khi hấn nhìn thấy yêu mị nam tử trước mặt không chút che giấu tuyên cáo quyền sở hữu của mình, thần sắc ngạo mạn thậm chí so với lời đồn càng khiến người ta sợ hãi.

Thật hoang đường.

Ai nói yêu ma vô tình? Ai nói yêu ma vô tâm?

Phương Tịch rõ ràng có thể nhìn thấy thị huyết yêu ma này có một trái tim so với hấn còn mãnh liệt cuồng nhiệt hơn gấp trăm lần. . .

Hơn nữa đó còn là một trái tim rất hẹp hòi, chỉ dung được duy nhất một người.

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, hôm nay hấn phi thường tức giận, không chỉ bởi kế hoạch bị phá hủy, càng bởi vì hấn chứng kiến yêu hồ ly kia vậy mà không chút e dè dẫn theo Phương Tịch thành đôi xuất hiện.

Đã lâu không cảm nhận được loại dục vọng thị huyết như thế này, ngón tay Hách Liên Cô Tuyết lướt qua bên cổ Phương Tịch, từng gợn sóng tình hồng trong hồng mâu yêu dị nhộn nhạo nổi lên, “Bản cung sẽ khiến ngươi thoải mái. . .”

Một chùm sáng màu hỏa hồng xuyên qua cổ Phương Tịch, huyết quang đỏ tươi phun ra, chiếc đầu lấy tốc độ cực nhanh bay ra ngoài cửa sổ.

Biểu tình hoảng sợ ai oán ngưng trệ trên gương mặt tuần tú của thiếu niên, vĩnh viễn biến mất trong gió, không lưu một chút dấu vết. . .

Hồng y nam tử chán ghét nhìn xuống thân thể xích lô đã không còn đầy đủ trên giường, hấn nâng tay lên, lòng bàn tay ngưng tụ một ngọn lửa nóng cháy, lưỡi lửa nhanh chóng lan tràn lên thi thể, từng chút một nuốt trọn, cho đến khi hóa thành tro bụi.

Gian phòng lạnh băng rực sáng huyết sắc tinh quang, hồng y nam tử hơi rũ mắt, liềm đi hồng mang thị huyết trong nhãn mâu, nhưng vẫn như trước tản ra vô tận hàn lãnh.

Song lúc này người phần nộ đến mức muốn giết người không chỉ mình Hách Liên Cô Tuyết.

.

Trong gian phòng hắc ám, Hàn Linh Xu lạnh run cuộn mình ở một góc.

Nam tử tà mị yêu diễm đùa nghịch móng tay đen thẫm, loang loáng huyết sắc đỏ tươi lạnh lẽo. Khí tức ma đã đem gian phòng tối đen hạ xuống dưới không độ như sắp sửa đóng băng.

“Người. . . hung thủ giết phụ thân, ta. . .” Chiếc cổ mảnh khảnh của Hàn Linh Xu bị lực đạo ngoan tuyệt bóp chặt, đầu ngón tay so với lưỡi dao còn sắc bén hơn trên phần cổ trắng nõn vẽ ra từng vết máu nhàn nhạt.

Lộng Nguyệt yêu dị cười khê, giáng tử sắc phượng mâu tràn ngập sát khí âm lãnh, “Thế nào? Không đợi được nữa muốn gặp cha người?”

Hàn Linh Xu hoảng sợ nhìn yêu tà nam tử giống như ác ma trước mặt, dung nhan mỹ lệ mảnh mai nháy mắt trắng bệch như người chết.

“Người không xứng được hân hôn, rõ không?” Đầu ngón tay Lộng Nguyệt vuốt nhẹ cánh môi mỏng đang run rẩy của nữ tử, hân tà ác nhướn mắt, “Cho nên cái miệng bị hân chạm qua này, cũng không tất yếu tồn tại.”

Ngón tay Lộng Nguyệt cắt một nhát, huyết quang văng khắp nơi như đóa hoa tuyết lệ nở rộ trong bóng tối, Hàn Linh Xu thống khổ ngã xuống giường, bờ môi huyết nhục mơ hồ bị đầu ngón tay sắc nhọn xé rách, từng giọt máu đỏ thẫm men theo cằm chảy xuống, từng chút, từng chút một. . .

Loại tra tấn này so với cái chết càng thống khổ gấp trăm vạn lần, mỗi sợi dây thần kinh của nữ tử đều co rút đau đớn.

Ác ma! Ác ma! Nam nhân yêu tà này căn bản là một ác ma!

Hàn Linh Xu bắt lực kêu rên, đau khổ giãy dụa, lúc này nàng căn bản không thể mở miệng, chỉ có từng hàng lệ lãnh dãi trên gò má.

“Đời này hân chỉ có thể hôn ta!” Lộng Nguyệt nâng lên cằm Hàn Linh Xu, tử mâu âm lãnh lóe lên ám sắc như địa vực, “Chỉ cần ta còn tồn tại, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng được hân hôn!”

Hàn Linh Xu sợ hãi ngóng nhìn nam tử tựa như ác ma trước mặt, rốt cuộc tỉnh ngộ ‘hân’ kia là người phương nào.

Nàng là nữ nhân, có được sự nhạy cảm trời sinh của nữ nhân.

Bị lừa! Người trong thiên hạ đều bị lừa!

Cái gì mà tử địch?! Cái gì mà xung khắc như nước với lửa?!

Nguyên lai ‘Đa tình công tử’ vang danh vô lâm lại đeo mặt nạ ẩn giấu sâu như thế.

Độc chiếm cùng phần nộ thâm thấu ra từ cặp tử mâu kia, căn bản không phải người bình thường có thể phóng xuất!

Đó rõ ràng là yêu tận linh hồn, yêu điên cuồng đến nhập sâu trong cốt tủy huyết nhục, không cho phép bất luận kẻ nào chen vào, yêu bá đạo ích kỷ đến tột cùng!

Ngọn lửa phần nộ thiêu đốt trí óc yêu tà nam tử, mỗi lần hân nhớ tới một màn tại Phượng Hoàng sơn trang kia, hận không thể đem nữ nhân trước mặt xé thành từng mảnh nhỏ.

Lộng Nguyệt nguyên bản không muốn nhớ lại, nhưng khi hân nhìn thấy yêu nghiệt ở trước mắt chúng nhân nhìn Hàn Linh Xu bằng ánh mắt ái mộ, hân chỉ hận không thể đương trường huyết nhiễm Phượng Hoàng sơn trang.

Vô luận yêu nghiệt kia có cố ý hay không, tóm lại một khắc ấy, Lộng Nguyệt thật sự bị chọc giận triệt để.

“Yêu hân là phải trả giá đại giới, người bằng lòng sao?”

Đầu ngón tay đen thẫm tà mị lướt qua hai gò má ướt đẫm nước mắt của nữ tử.

Hàn Linh Xu hoảng loạn lắc đầu, nỗi sợ hãi đã dâng trào đến mức nàng vô pháp thừa nhận.

“Ta tuyệt sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội có được hân!”

Lộng Nguyệt khẽ nhếch miệng, một đạo quang mang yêu dị chói mắt xẹt qua yết hầu nữ tử, màu tươi uồn lượn chảy xuống, từng chút một phá tan động mạch, từng chút một tiêu hao sinh mệnh. . .

Hàn Linh Xu trừng lớn hai mắt, theo từng khắc một sinh mệnh trôi qua cười than.

Nếu không phải giờ phút này chân chân chính chính chứng kiến ánh mắt của Lộng Nguyệt, Hàn Linh Xu căn bản không thể tin tưởng, nguyên lai trong thế gian, một cái thể yêu ma cũng có thể yêu một người sâu đậm như thế!

Lộng Nguyệt từ trong phòng đi ra, thâm tử sắc phượng mâu lui đi thị huyết sắc bén, hân hơi khép mắt, thanh âm thanh lãnh tràn ra theo cánh môi mỏng, “Vô Lệ, canh ba đi Phượng Hề Sơn!”

101. Chương 101: Bí Mộ

Đêm thu canh ba, nguyệt hắc phong cao, Phượng Hề Sơn nổi gió lạnh lẽo có một loại quỷ dị cùng thê lương không nói nên lời.

Tiếng sói tru không dứt bên tai, như vô số hồn phách u oán phiêu phù trên đỉnh núi tối đen kéo dài liên miên không dứt.

Khi Lộng Nguyệt cùng Phong Hành Vô Lệ tới Phượng Hề Sơn, tiếng va chạm sột soạt truyền đến bên tai hai người.

Lộng Nguyệt khẽ nhưn phượng mâu, khóe môi nổi lên một mặt tiểu ngân tà mị thần nhiên.

Trước ngôi mộ, một thân ảnh hỏa hồng yêu diễm dưới bầu trời u ám không trăng không sao như liệt hỏa bùng cháy mãnh liệt, hỏa hồng trường phát phiêu tán ở trong gió lạnh không vũ động.

Nhìn không rõ biểu tình giờ khắc này của hồng y nam tử, nhưng bóng dáng thon dài cao ngạo kia đang tản ra khí tức áp bách lạnh như băng.

“Nhật Nguyệt giáo chủ nếu có hứng thú với cỗ thi thể này, không bằng đến đây nghiên cứu một chút?”

Lộng Nguyệt cười khẽ, chuyển thân đi đến bên người hồng y nam tử, chỉ thấy quan tài của Hàn Thiếu Khanh đã bị mở ra, bụi đất pha lẫn mùi rửa nát tràn ngập Phượng Hề Sơn hoang vắng u tĩnh.

“Bổn tọa hôm nay mới biết, nguyên lai Hách Liên cung chủ có sở thích đào móc thi thể người chết a. . .?”

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng liếc nhìn yêu tà nam tử, khinh thường tranh chấp với loại thú vị nhàm chán của hắn, lãnh mị nhếch môi, “Nhật Nguyệt giáo chủ, người bị người giết chết, người tới nơi này không sợ bị quỷ hồn nhập thân?”

Lộng Nguyệt rũ mâu, như cười như không, “Hách Liên cung chủ, nếu người thật sự cho rằng người là ta giết, cần gì phải tới nơi này?”

Hồng y nam tử sững sốt, không biết nên đáp lại thế nào.

Tử mâu đảo qua cặp băng mâu hỏa hồng sâu thẳm, nhộn nhạo tiểu ngân say lòng người, “Chẳng lẽ Hách Liên cung chủ đến đây để chiêu quỷ?”

“Đúng vậy, bản cung chính là đến chiêu quỷ.” Hách Liên Cô Tuyết nâng lên cầm yêu tà nam tử, hồng mâu híp lại, “Kết quả quỷ chiêu không thành, lại đưa tới một tên vô liêm sỉ.”

Khóe môi Cô Tuyết vạch nên một đường cong đầy khinh miệt, còn không quên châm chọc, “Nếu đúng là yêu hồ ly người giết, phỏng chừng ngay cả thi thể của Hàn Thiếu Khanh cũng tìm không thấy.”

Lộng Nguyệt hất nhẹ chiếc cầm tinh xảo, đẩy ra bàn tay đang nắm lấy cầm hắn, thập phần phối hợp đáp lại, “Chỉ có yêu nghiệt người là hiểu ta. . .”

Hắn hơi ghé mắt, nhìn thi thể đã thối rữa được phân nửa của Hàn Thiếu Khanh, tử mâu lập tức xẹt qua một đạo quang mang u lãnh ngoan độc.

Từ khi Hàn Thiếu Khanh chết thắm đến hiện tại, thời gian không đến hai ngày, lúc này đã vào mùa thu, vì sao thi thể lại hư thối nhanh như vậy?

Lộng Nguyệt cúi người bên thi thể, tuần mi ngằm nhú chặt, chỉ thấy hạ thân của thi thể đã bắt đầu thối rữa, nhìn không ra có gì khác thường.

Thâm tử sắc phượng mâu đảo qua thi thể, mục quang sắc bén cuối cùng rơi vào trên cổ Hàn Thiếu Khanh. Một vệt dây thừng đen sẫm, hiển nhiên là bị bóp cổ đến hít thở không thông mà chết.

Nhưng Hàn Thiếu Khanh thân là võ lâm nguyên lão, có thể nào lại bị chế trụ yết hầu dễ dàng như vậy mà không gây ra một chút tiếng động?

Suy nghĩ một lát, Lộng Nguyệt chăm chú nhìn vào phần cổ họng của Hàn Thiếu Khanh, đồng tử thâm u chợt co rút. . .

Dấu vết đen sẫm lại ẩn ẩn nhàn nhạt màu băng lam, cực kỳ nhỏ bé, dùng mắt thường cơ hồ không thể nhận ra.

Đây là. . .

“Thật quý dị, có phải không?” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười, thần sắc trong đáy mắt trầm xuống.

Lộng Nguyệt vừa định lật qua cánh tay của Hàn Thiếu Khanh, một chiếc bạch ngọc địch nháy mắt chặn trước mặt hắn.

Hồng mâu lướt qua một tia lạnh lùng bất mãn.

Lộng Nguyệt cười khê, cầm lấy chiếc sáo ngọc hồng y nam tử đưa cho hắn, dùng đầu sáo nâng lên bàn tay Hàn Thiếu Khanh, tiểu ý tà mị càng sâu thêm vài phần.

Chỉ thấy trên đầu móng tay phân bố từng vệt ám lam không đều, lấm tấm mà dày đặc.

“Ta nghĩ Thánh thủ độc tiên ngươi hẳn là rõ ràng nguyên nhân cái chết của lão gia hỏa này. . .”

Là bọn hắn. . . Lộng Nguyệt đứng dậy, đi đến trước mặt hồng y nam tử, nở một nụ cười thần bí khiến người ta đoán không ra.

Thủ pháp sát nhân che giấu tai mắt kẻ khác.

“Đã tra xong?” Đầu ngón tay của Hách Liên Cô Tuyết lướt trên khuôn mặt tinh xảo của yêu tà nam tử, qua đến nơi cằm, đẩy lên, “Chúng ta cũng nên tính sổ.”

“Đúng là nên tính sổ. . .” Tử mâu hơi nheo lại, “Vô Lệ, phong quan!”

Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai ngơ ngẩn nhìn theo hai thân ảnh biến mất sau cánh rừng, nhưng không có bất cứ biểu tình ngạc nhiên nào.

Bởi bọn họ sớm đã thành thói quen.

Quan tài được đóng lại, bụi đất rơi rụng, hai lam y nam tử thập phần thức thời ăn ý cùng hóa gió rời đi.

.

Sau khi trở về từ Phượng Hoàng sơn trang, lửa giận của lương đại yêu ma vẫn không chút giảm bớt.

“Ta là vô liêm sỉ? Yêu nghiệt ngươi cũng không khá hơn là bao!”

Mây mù tối đen lan tràn khắp bầu trời đêm bao la rộng lớn, Lộng Nguyệt vừa mở miệng liền phẫn nộ trách mắng.

“Ngươi có tư cách gì nói ta ?!” Trong hồng mâu lãnh hỏa đan xen, ngón tay Hách Liên Cô Tuyết hung hăng chọc vào ngực Lộng Nguyệt, “Nơi này của ngươi có phải muốn ném thử tư vị bị một đao đâm vào?”

Lộng Nguyệt hung hăng niết lấy cằm Cô Tuyết, ánh mắt giận dữ, “Lá gan của yêu nghiệt ngươi thật sự là càng lúc càng lớn, dám ngay trước mặt ta câu dẫn nữ nhân?! Ta cho ngươi biết, nếu còn có lần sau, ta nhất định sẽ đem nữ nhân kia tiền *** hậu sát!”

“Ngươi xứng giáo huấn ta sao?” Nổi tức giận của Hách Liên Cô Tuyết vẫn như trước không giảm, “Ta cũng nói cho ngươi biết, ta không ngại giết sạch tất cả đám nam sủng nữ sủng của ngươi!”

“Ngươi giết còn không đủ a?!”

“Hừ! Ngươi của ngươi cùng không thiếu!”

Lộng Nguyệt nắm lấy thất lưng Cô Tuyết, mạnh mẽ đặt hấn dưới thân, hai gương mặt yêu dã tuyệt mỹ dán sát vào nhau, hơi thở nóng rực dụ dỗ người ta phạm tội tẩn ra chung quanh.

Cô Tuyết theo bản năng muốn phản kháng, nhưng cổ tay bị lực đạo gắt gao chế trụ, Lộng Nguyệt hôn lên cánh môi lạnh lẽo của hấn, tiểu ý tà mị hiện lên, “Ta không ngại tại nơi tràn đầy du hồn này thượng ngươi!”

Nụ cười điên đảo chúng sinh chợt gặp tắt lửa giận đang thiêu đốt.

Cô Tuyết đẩy lên cổ Lộng Nguyệt, khe liếm yết hầu trắng nõn của hấn, hơi thở mê người trong đêm tối lan tràn, “Vậy ngươi thử xem. . .”

Lộng Nguyệt hôn nhẹ mi tâm hồng y nam tử, lông mi, đôi mắt băng hồng yêu dị sáng ngời, thanh âm trầm thấp êm ái lướt qua bên tai Cô Tuyết, “Hiện tại để đám địa quỷ đó nhìn một chút. . .”

Dứt lời, từng nụ hôn phô thiên cái địa ùn ùn kéo đến.

Hai song yêu đồng sâu thẳm như có thể đem đối phương hút vào bên trong, mị tử cùng yêu hồng, sắc thái mị hoặc lưu chuyển mãnh liệt.

Đêm trăng tối đen, ngân sương bao phủ đại địa, sợi tóc tung bay dây dưa cùng một chỗ tô điểm cho bóng đêm thần bí.

Đầu lưỡi câu hồn không chút kiêng nể quần lấy cùng giao thác, nóng bỏng quyến luyến mang theo trừng phạt tức giận cùng nồng đậm ý tứ khiêu khích, khí phách mà tràn đầy tình sắc.

Phượng mâu thâm tử sắc như màn đêm thuần tịnh, cánh môi khẽ nhếch tà mị mà thần nhiên hạ xuống từng nụ hôn nhẹ nhàng triền miên. Hồng bào như tàn hoa rơi rụng, lạc ấn hoa đào tựa huyết ứng đỏ ửng ẩn ẩn dục niệm, sắc thái thanh lãnh thiêu đốt bóng đêm.

“Địa quỷ vô năng, không thể ngăn cản chúng ta, ngươi nói có đúng không?” Lộng Nguyệt trêu chọc đầu lưỡi mềm mại, bức thiết đòi lấy cùng mê luyến xâm chiếm.

Cô Tuyết đỡ lấy sau đầu yêu tà nam tử, vùi đầu găm cắn phần xương quai xanh gợi cảm mê người, hỏa hồng trường phát uốn lượn thành từng đường cong tuyệt mỹ, lộ ra phong tình ma dã yêu dị.

“Đâu chỉ là địa quỷ, ngay cả thần phạt cũng không thể ngăn cản. . .” Cô Tuyết nâng lên trượng dung nhan yêu dị, hồng mâu trong suốt sáng bóng.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong mắt hai người đồng thời hiện lên một tia dị sắc.

Cô Tuyết liễm mi, dường như đã nhận ra điều gì, vừa muốn xoay người đứng thẳng lại bị yêu tà nam tử gắt gao ôm chặt.

Lộng Nguyệt vẫn như trước mỉm cười đậm mạc, hấn vỗ nhẹ bờ mi hồng y nam tử, tà mị nhếch môi: “Đừng vọng động. . .”

Hồng mâu bình tĩnh lộ vẻ phức tạp, thanh âm mềm nhẹ như cánh ve, “Ngươi khi nào thì nhận ra?”

“Lúc hôn ngươi.” Ngữ khí không chút sợ hãi.

Cô Tuyết khẽ cười, “Yêu tinh ngươi thật an nhàn thoải mái a. . .”

Lộng Nguyệt lại hạ xuống một dấu hôn trên gương mặt yêu mị, “Ai khiến bảo bối ngươi dụ nhân như vậy, ta cũng quên mất sự tồn tại của bọn họ.”

“Ta chán ghét để bọn chúng nhìn thấy ngươi!”

Hách Liên Cô Tuyết vừa định điểm kinh huyết của Lộng Nguyệt, chuẩn bị dẫn hắn rời đi, song Lộng Nguyệt nhanh trước một bước!

Lộng Nguyệt ôm Hách Liên Cô Tuyết, thân ảnh mị tử chợt lóe, như kinh yển phiêu hồng tan biến trong gió.

.

Phượng Hồ Sơn quanh co kéo dài, khoảng không trong trẻo lạnh lùng.

Một hắc y nam nhân đứng trên nơi cao, hắc phát cùng bạch phát nổi bật rõ ràng, chiếc mặt nạ chỉ che khuất nửa bên mặt trơn bóng lạnh lẽo, hắn chăm chú nhìn một màn diễn ra trong rừng, ước chừng đã nửa canh giờ.

“Tôn chủ.”

Mười gã hộ vệ phía sau hắc y nam nhân đứng lặng hệt như cương thi, nếu không phải một người trong đó mở miệng, cơ hồ khiến người ta không cảm giác được bất kỳ khí tức gì.

“Giáo vương có lệnh, để Thiên tôn nhanh chóng hồi cung!”

102. Chương 102: Huyền Hỏa • Vô Thanh Tình Luyện

Mây đen che lấp mặt trăng, Lộng Nguyệt lưỡi biếng đùa nghịch chiếc bạch ngọc địch trong tay, tử sắc phượng mâu thâm u khó dò.

“Độc mà Hàn Thiếu Khanh trúng là gì?”

Động tác tay của Lộng Nguyệt chợt cứng đờ, hắn nhìn thật sâu vào cặp nhãn mâu thâm hồng, cánh môi khẽ mở, “Không có gì, chỉ là một loại độc bình thường mà thôi.”

“Vậy sao?” Cô Tuyết nhướn mày, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy mọi thứ ẩn trong đôi tử mâu bình tĩnh vô ba kia, “Nếu là độc được bình thường, vì sao trước khi chết không có dấu hiệu? Hàn Thiếu Khanh rõ ràng là trúng độc mà chết, chẳng qua có người dùng ngân tuyến để đánh lạc hướng chú ý, không lẽ cả việc này ngươi cũng không để ý?”

“Sao phải để ý? Người trong thiên hạ nhìn ta như thế nào có quan hệ gì đâu? Lộng Nguyệt hơi nheo mắt, bờ mi chớp nhẹ, “Tựa như lúc trước Lưu Dạ thành bị hủy, ngươi chẳng phải cũng không quan tâm sao?”

“Hai chuyện này không giống nhau!”

Hách Liên Cô Tuyết có thể không chú ý trên mình có bao nhiêu nợ máu, có thể phớt lờ nỗi oán hận cùng khinh thường của người trong thiên hạ đối với hắn, nhưng cái chết của Hàn Thiếu Khanh hắn không thể không quan tâm.

Chuyện lần này có liên quan đến người duy nhất tồn tại trong lòng hắn, bởi lần này có người đã chạm vào điểm mấu chốt của Hách Liên Cô Tuyết hắn.

“Bạo vũ lê hoa châm, Thiên ma vũ, Lưu Dạ thành, Hàn Thiếu Khanh. . . người cho rằng đó chỉ là trùng hợp?” Hồng y nam tử nheo lại hồng mâu, “Hay là yêu hồ ly ngươi đã biết được điều gì, cố ý giấu ta?”

Thâm tử sắc phượng mâu cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ có ánh mắt trầm xuống khiến người ta không thể xâm nhập, ngay cả Hách Liên Cô Tuyết cũng không thể nắm giữ được bất kỳ dấu hiệu gì từ trong đó.

“Đừng nhìn ta như đồ ngốc, ngươi nghĩ rằng ta không nhận ra được điều gì sao?”

Hách Liên Cô Tuyết khoe môi khê nhếch, “Năm đó độc môn ám khí Bạo vũ lê hoa châm của Đường Môn không hề tuyệt tích, có phải thật bất khả tư nghị?” Lập tức dừng lại một chút, “Phương pháp phối trí Bạo vũ lê hoa châm không có khả năng tiết lộ ra ngoài, trừ phi. . .”

“Bổn tọa cho rằng Hách Liên cung chủ hẳn là nên trở về hảo hảo hỏi một chút Âm tòa Tuyết Ảnh của ngươi.” Lộng Nguyệt ngắt lời Hách Liên Cô Tuyết, cười nhạt, “Nếu ngươi cũng hoài nghi là Mị Vũ, ta nghĩ Tuyết Ảnh rõ ràng hơn bất kỳ ai khác.”

“Mị Vũ đã chết hay chưa không trọng yếu, quan trọng là. . .” Bằng mâu hỏa hồng của Hách Liên Cô Tuyết lóe lên quang mang lãnh lệ, “Kẻ sau lưng hẳn đến tột cùng là ai?”

Lộng Nguyệt cả kinh, nhìn về phía hồng y nam tử, thần sắc nơi đáy mắt có chút ngưng trọng, ngay sau đó liền giãn ra.

“Ngươi cho rằng một Mị Vũ có thể có bản lĩnh cao như vậy sao?” Cô Tuyết cười lạnh, “Trừ phi Đại Âm Hà năm đó đông sơn tái khởi, nếu không, cho dù bản sự của Mị Vũ có lớn đến đâu cũng không có khả năng hủy diệt cả tòa Lưu Dạ thành!”

Lộng Nguyệt ôm lấy thắt lưng Hách Liên Cô Tuyết, kéo hẳn kề sát vào trong ngực mình, ba quang trọng tử mâu bắt đầu nhộn nhạo, “Không cần suy đoán về việc này, cũng không được tiếp tục tra cứu!”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì ta không cho phép!”

“Vì sao ngươi không cho phép?” Hách Liên Cô Tuyết dùng lực, đem Lộng Nguyệt áp lên nhuyển tháp bên cạnh, vỗ nhẹ lên cặp tử mâu hiện ra thần sắc không như trước kia, hồng đồng lấp lóe quang mang nhu hòa, “Có vẻ như ngươi giấu ta rất nhiều chuyện.”

“Nghe lời ta, đừng tiếp tục suy nghĩ về việc này.” Lộng Nguyệt vùi đầu Hách Liên Cô Tuyết chôn sâu vào trên hõm vai mình, nhẹ nhàng vuốt ve hỏa hồng trường phát, thanh âm ôn hòa lướt qua bên tai Cô Tuyết, “Đừng tùy hứng.”

“Ta không tùy hứng!” Cô Tuyết hôn nhẹ phần cổ của yêu tà nam tử, nhẹ giọng nói, “Tựa hồ ngươi đang lo sợ điều gì. . .”

Rốt cuộc là song tử mâu này che giấu quá sâu, hay là linh cảm mơ hồ đột ngột sinh ra kia, tóm lại vào giờ khắc này, Hách Liên Cô Tuyết từ trong đôi mắt kia nhìn thấy vẻ thâm trầm phân vân không xác định, khiến người ta không nhận được mà đau lòng.

Lộng Nguyệt hơi khép mắt, như thế cố né tránh cặp hồng mâu đang nhìn thẳng vào hắn, chiếc cằm bị đẩy nhẹ, thanh âm êm ái ôn nhuận lướt qua bên tai:

“Kỳ thực ngươi sớm đã bắt đầu hoài nghi, có phải hay không?” Đầu ngón tay Cô Tuyết khoe môi quyến rũ của Lộng Nguyệt, “Rốt cuộc ngươi đã tra được những gì? Rốt cuộc suy nghĩ chuyện gì? Vì sao ta không thể nhìn thấu?”

Trong mắt thế nhân, bọn họ đối lập, bọn họ là tử địch, nhưng tại một khắc Hách Liên Cô Tuyết nhìn thấy nam nhân này, tựa hồ đã ngầm xác định, hẳn cùng Lộng Nguyệt chắc chắn sẽ dây dưa lẫn nhau cả đời.

Từ lúc ấy bắt đầu, Hách Liên Cô Tuyết mỗi thời mỗi khắc đều muốn giữ lấy nam nhân này. Có lẽ bởi tính cách kiêu ngạo trời sinh, hắn không muốn thuận phục, càng không muốn thỏa hiệp, nhưng tâm hết lần này đến lần khác lại rơi vào tay giặc, muốn hiểu rõ hết thấy những gì thuộc về nam nhân, muốn nắm bắt mỗi một tia ba động trong tử mâu, làm cho nam nhân chân chân chính chính trở thành của mình, chân chân chính chính thuộc về chính mình.

Song vào lúc này, Hách Liên Cô Tuyết không thể nhìn thấu ánh mắt kia, quang mang ám tử tan đi khí phách sơ cuồng, chỉ còn ưu lo u ám như lãnh thủy.

Lộng Nguyệt nâng lên khuôn mặt Cô Tuyết, nhìn hắn hồi lâu, ngay sau đó ôm lấy cổ hắn, cứ như vậy không hề báo trước phóng túng hôn lên. . .

Nụ hôn ấm áp ẩm ướt phát qua gương mặt yêu mỹ, hai đầu lưỡi câu hồn mang theo tương tư quyến luyến, cảm thụ được nhịp tim đập của đối phương, cảm thụ lẫn nhau lửa nóng, dùng nụ hôn vỗ về vết thương ẩn giấu trong đáy mắt của người kia.

Tử phát cùng hồng phát vây quanh hai cổ thân thể yêu mỹ, gió mát thổi qua pha lẫn hương sen, như si như túy.

.

Mỗi khi nhìn đến đôi mắt thâm hồng này, Lộng Nguyệt lại muốn hôn hân, giống như đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn vẫn không đủ.

Rốt cuộc là sợ hãi cái gì. . . Lộng Nguyệt hơi rũ xuống mi mắt, một mặt tiểu ý chưa xót thoáng hiện. . .

Cô Tuyết, người nói Lộng Nguyệt ta sợ cái gì đây. . ? Đến khi người hiểu được rốt cuộc ta sợ việc gì, lúc đó cục diện sẽ như thế nào?

Lộng Nguyệt nhẹ vỗ về gò má hồng y nam tử, đáy mắt tràn đầy chuyên chú cùng nhu tình.

“Ta tuyệt không để cho bất luận kẻ nào thương tổn đến người!” Ánh mắt hồng y nam tử xẹt qua một tia kiên định, “Cho dù Đại Âm Hà Cung đông sơn tái khởi thì thế nào? Cho dù người trong thiên hạ đều cùng chúng ta là địch thì thế nào? Ai dám tổn thương Lộng Nguyệt người một tơ hào, ta sẽ khiến bọn họ phải trả giá bằng máu. . .”

Lộng Nguyệt gắt gao ôm lấy thất lưng Cô Tuyết, xoay người đặt hân dưới thân, đôi mắt sâu thăm lướt qua một tia ám trầm, u tối như mực, thâm tử như lan, nồng đậm nhu tình mật ý, tựa hồ có thể đem hồng y nam tử hút vào bên trong, nhìn không thấy đáy.

Thân thể thiếp hợp cảm thụ lửa nóng của đối phương, bàn tay ấm áp của Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt yêu mỹ của Cô Tuyết, “Ta cái gì cũng không cần, chỉ sợ một ngày người rời khỏi Lộng Nguyệt ta. . .”

Tử mâu hơi trầm xuống, như thể chứa đựng toàn bộ vực sâu trong thiên địa, mang theo cô tịch cùng bi thương, khiến tâm hồng y nam tử từng chút một co rút đau đớn.

Lộng Nguyệt hôn nhẹ lên đôi mắt thâm hồng, thanh âm như khắc sâu vào tận linh hồn vang lên, “Nếu thực sự có ngày đó, ta chắc chắn sẽ vì không chịu nổi đau thương mà hủy diệt cả thiên hạ này, đi tìm người. . .”

“Không có ngày đó, tin ta, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó. . .”

Cô Tuyết ánh mắt chợt lóe, cánh môi lướt nhẹ qua dung nhan yêu dị như an ủi, mang theo vẻ lưu luyến khó có thể dứt bỏ, từng nụ hôn nồng đậm tình ý nối tiếp nhau liên miên không dứt, phảng phất giờ khắc này hết thấy ngôn ngữ đều trở nên dư thừa, chỉ có không ngừng đòi lấy, hôn môi, ôm nhau thật chặt, mới có thể tìm thấy vĩnh hằng. . .

. . .

Tấm màn che gió khẽ phát, vầng trăng tỏa sáng mờ lung như nhìn thấu hết thủy tịnh thể phù hoa.

Một cơn gió mạnh mẽ thổi qua, lay động cánh hoa trên đào hoa thụ, từng phiến lá cùng tàn hoa đón gió tung bay.

Ngay lúc đó, một tiếng tê minh vang lên giữa trời đêm, một con phi điều toàn thân hỏa hồng đáp xuống trên bệ cửa sổ, hình dạng giống như ưng, lại tựa như phượng hoàng.

Ánh mắt sắc bén như ưng, đôi cánh hoa lệ tựa phượng hoàng.

Lông vũ phảng phất ngọn lửa đang thiêu đốt chậm rãi phiêu động theo làn gió, giống như linh vật do thiên địa biến ảo mà thành, thần thánh khiến người ta không thể khinh nhờn.

Nghe tiếng, Lộng Nguyệt đi đến trước bệ cửa sổ, vỗ nhẹ lên thân chim hỏa hồng rực rỡ, tử mâu xẹt qua một tia ôn nhuận nhu hòa.

“Huyền Hỏa. . .”

Hách Liên Cô Tuyết chăm chú nhìn theo ánh mắt ôn nhuận như nước của Lộng Nguyệt, khoe môi dần dần băng lãnh, hần cần thận đánh giá phi điều đồ rực như máu, thanh âm ám lãnh: “Nó gọi là Huyền Hỏa?”

Lộng Nguyệt vượt nhẹ đầu Huyền Hỏa, yêu dị cười khê, hần lấy ra tín thư treo trên cổ Huyền Hỏa, tử mâu đảo qua nội dung trong đó, đồng tử thâm u có chút suy ngẫm.

Một lát sau, mảnh giấy trên đầu ngón tay như ngọc hóa thành tro tàn, Lộng Nguyệt nhướn mắt, vô vô thân mình Huyền Hỏa, cùng với một tiếng tê mình phá không, bóng ảnh hỏa hồng bay vụt qua màn mây, biến mất trong gió.

Lộng Nguyệt cười khê, “Huyền Hỏa rất thích người.”

“Vậy sao?” Đôi mắt băng hồng khê nhú, mang theo một tia u ám, băng hàn mà thanh lãnh, Cô Tuyết lạnh lùng nói: “Nhưng ta không thích nó.”

Lộng Nguyệt nâng lên cằm Cô Tuyết, thanh âm từ tính trầm thấp như tiếng nước chảy nỉ non, cười nhẹ mà không mất ôn nhu, “Huyền Hỏa là loài thông linh, chỉ cần là người ta thích, Huyền Hỏa liền thích.”

.

Giờ khắc này, trong mắt Cô Tuyết chỉ có một nam tử mang tên Lộng Nguyệt.

Về sau trong vô vàn đêm tối tịch mịch, yêu tà nam tử luôn có thói quen đứng trước bệ cửa sổ, lấy tay vỗ nhẹ vũ mao của Huyền Hỏa, thâm tử sắc phượng mâu sáng ngời như hoa tử la lan.

Tinh quang như đuốc, tràn ngập vô tận cô đơn thanh lãnh, Lộng Nguyệt nhìn Huyền Hỏa, bao giờ cũng lặp lại một câu:

Hỏa nhi, hần là Cô Tuyết của Lộng Nguyệt ta, là Cô Tuyết của một mình Lộng Nguyệt ta. . .

Người nhất định sẽ thích hần. . .

Bởi vì ta yêu hần. . .

103. Chương 103: Phong Thanh Minh Khởi

Từng mảnh thi hài tàn phá cùng ưng thú bay đầy trời, vạn mã thiết thương, vô số linh hồn bị chôn vùi trong đêm tối, một tòa cung điện nguy nga cổ lão hóa thành đất đai khô cằn.

Một khắc kia, trong mắt Mị Đồng tràn ngập vô tận tuyệt vọng, ngọn lửa lan tràn không ngừng thiêu đốt thân mình bị oán niệm nguyên rửa, mang theo ký ức của quá khứ đau thương đồng thời hủy diệt.

Hần từng chút một moi móc bùn đất pha lẫn máu tươi, quy dưới cơn mưa lạnh lẽo mai táng thân thể của một người, không có điên cuồng suy sụp, không có bi thương tê tâm liệt phế, trái tim từng tràn đầy nồng đậm luyến ái đi theo người chết cùng nhau nằm xuống đất ngủ yên, từ nay về sau, hóa thành băng phong tịch mịch.

Mị Vũ. . . Mị Vũ. . .

Mị Đồng không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này.

Cảm thấy hổ thẹn với tình yêu của hần, lại không cách nào cùng nắm tay đến bồi hoàn.

Ngọn lửa chói mắt thiêu rụi thành trì cổ lão, phiền vực sâu hắc ám này chung quy đã trở thành ký ức của một mình Mị Đồng.

Trong làn khói lửa mông lung, Mị Vũ nở một nụ cười mỹ lệ nhất thế gian, nụ cười ấy chính là một mảnh ám áp cuối cùng trong đáy lòng Mị Đồng.

Sống sót, Đồng nhi. . .

Một khắc kia, nước mắt Mị Đồng ngừng chảy, hắn ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của Mị Vũ, thần sắc trong đôi mắt là bóng đêm cùng thâm lam giao hội nháy mắt thoát phá, vỡ tan.

Là ảo giác. . . Nhất định là ảo giác!

Trong căn phòng tối đen, đầu ngón tay của Tuyết Ảnh đâm vào lòng bàn tay, từng giọt máu rỉ ra rơi xuống, trái tim lạnh như băng không ngừng dao động cùng run rẩy.

Đôi mắt màu Bích Lục kia khiến đầu óc Tuyết Ảnh nổ vang một tiếng, vì cái gì? Vì cái gì đôi mắt kia lại có cùng màu sắc giống ánh mắt của hắn?

Đó là màu mắt thuộc về Mị Vũ, là của Mị Vũ!

Ngoài Mị Vũ ra, bất luận kẻ nào đều không thể có!

“Mị Vũ. . .” Thanh âm trầm thấp khàn khàn theo cánh môi run rẩy tràn ra, hai chữ kia, bao hàm vô tận tưởng niệm, vô tận cảm tình của Tuyết Ảnh.

Ngay khi Tuyết Ảnh đang thất hồn lạc phách, một giọng nói lạnh như băng không nghe ra chút tình cảm vang lên trong căn phòng hắc ám.

“Tuyết Ảnh, người thất thủ.”

Tuyết Ảnh cả kinh, đột nhiên xoay người, chỉ thấy một thân ảnh hỏa hồng đứng lặng tại cửa vào, phong thái yêu mị tản ra vô tận áp bách.

“Cung chủ.” Tuyết Ảnh vội vàng quỳ một gối xuống đất, lọn tóc màu tuyết trắng rủ xuống che khuất khuôn mặt, cũng giấu đi nỗi buồn đau trong đôi mắt.

“Đứng lên.” Bằng mâu hỏa hồng không một tia gợn sóng dao động, nhìn không ra cảm xúc.

“Không.”

Hách Liên Cô Tuyết nhướn mắt, khóe môi nở nụ cười lạnh, “Vì sao?”

“Thiên niên Bích huyết châu thất thủ, thuộc hạ nên chịu phạt.”

“Vậy người cứ tiếp tục quỳ đi!” Hách Liên Cô Tuyết chuyển thân ngồi xuống, không hề nhìn xem Tuyết Ảnh đang quỳ dưới đất, dung nhan lạnh lùng nhìn không ra hỉ nộ.

Tuyết Ảnh hơi rũ mâu, né tránh mặt bằng hồng chói mắt trước mặt, hắn đã từng tận mắt chứng kiến Hách Liên Cô Tuyết đối đãi thể nào với những thuộc hạ làm nhiệm vụ bị thất bại, vô tình tuyết không lưu lại một cơ hội bỏ cứu.

Người của Ngạo Thần Cung, cho tới bây giờ sẽ không thất bại!

Đây là lý do duy nhất Hách Liên Cô Tuyết dùng để trừng phạt thuộc hạ thất bại.

Không có phản bác! Không có ngoại lệ!

Song đối với Tuyết Ảnh mà nói, chính mình lại là một ngoại lệ, lần trước, Hách Liên Cô Tuyết chẳng những tự mình đi Nhật Nguyệt Giáo đưa hắn về Ngạo Thần Cung, lần này Thiên niên Bích huyết châu thất thủ, Hách Liên Cô Tuyết cũng không nhắc đến.

Cung chủ tại sao vì hắn mà phá lệ? Tuyết Ảnh không dám hỏi nguyên nhân, thậm chí căn bản không thể suy đoán tâm tư của cung chủ.

Hách Liên Cô Tuyết hơi nghiêng người về phía trước, bạch ngọc địch trong tay đẩy nhẹ chiếc cằm Tuyết Ảnh, làm cho hắn cùng mình đối diện, “Tuyết Ảnh, ngẩng đầu, nhìn ta.”

Tuyết Ảnh khê ngẩng đầu, nhìn vào con người thâm hồng đang chăm chú dõi theo hắn.

Đôi nhãn mâu yêu mị kia, ở trong mắt Tuyết Ảnh vĩnh viễn đều là băng hàn nhập cốt, lãnh sương như tuyết, nhưng lại thâm trầm ẩn giấu những tình tự phức tạp, mông lung không nhìn thấu.

“Bản cung hỏi người một lần cuối cùng.” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười lãnh mị, “Người sẽ phản bội ta sao?”

“Sẽ không!” Tuyết Ảnh không hề nghĩ ngợi, liền thốt lên.

Hắn sẽ không phản bội cung chủ, vĩnh viễn sẽ không phản bội, lời hứa tại một khắc hắn gặp được hồng y thiếu niên đã trở thành trói buộc cả đời.

Song Tuyết Ảnh cam nguyện bị lời hứa vĩnh viễn không phản bội này giam cầm cả một đời.

“Tốt lắm, Tuyết Ảnh, nhớ kỹ hứa hẹn của người hôm nay.”

Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy rời đi, nhưng vừa ra tới cửa chợt dừng bước.

Bóng lưng hỏa hồng an tĩnh đứng lặng, đem hết thấy tình tự của hắn ẩn giấu thật sâu, Tuyết Ảnh không biết cung chủ của hắn giờ khắc này đến tột cùng suy nghĩ điều gì, chỉ là từ trong bóng dáng mờ ảo như tiên kia nhìn thấy vẻ áp bách cao ngạo cùng thâm trầm nhiếp nhân.

“Người vĩnh viễn là Tuyết Ảnh của Ngạo Thần Cung ta, không phải Mị Đồng! Nhớ kỹ thân phận của người!”

Lời vừa dứt, mặt hồng ảnh yêu mị biến mất khỏi tầm mắt Tuyết Ảnh, căn phòng tối đen bỗng chốc mất đi sắc thái, Tuyết Ảnh hơi cúi đầu, hai tay nắm chặt.

.

Khi Lộng Nguyệt trở lại Nhật Nguyệt Giáo, Phong Hành Vô Lệ vội vàng cung kính tỏ ý, thần sắc có vẻ sầu lo.

“Giáo chủ thật sự muốn làm như vậy?”

Nhưng vẻ mặt Lộng Nguyệt vẫn không thay đổi, chỉ thản nhiên mở miệng: “Sự tình đều lo liệu ổn thỏa?”

“Thỉnh giáo chủ yên tâm. . .” Phong Hành Vô Lệ thần tình có chút thận trọng, “Vô Lệ chỉ là lo lắng giáo chủ, vạn nhất sát thủ sai lầm. . .”

“Người không cần quản nhiều.” Lộng Nguyệt đi đến phía trước cửa sổ, phượng mâu thâm tử sắc thêm vài phần sắc bén, dung nhan tà mị yêu dị bày ra thần sắc khiến người ta khó hiểu.

“Tể thiên đại điển tuyệt không thể phớt lờ.”

“Thuộc hạ hiểu được.”

“Ba ngày sau, liên lạc ‘Thất thập bát đặc sứ’ quay về Hoán Huyết Lâu tại Kinh Sư chờ lệnh, mặt khác thông báo cho Tinh Nguyệt Song Hồn, bảo bọn họ trước khi tể tự đại điển diễn ra thu hồi Lệ Ngân kiếm!”

Phong Hành Vô Lệ sau khi lĩnh mệnh, vừa muốn xoay người rời đi, Lộng Nguyệt lại nói, “Việc này tuyệt không thể xảy ra sai lầm, hơn nữa không được kinh động đến tai mắt của Ngạo Thần Cung!”

“Thuộc hạ nhất định sẽ cẩn thận.”

“Bốn tọa là nhắc nhở người, không được ở trước mặt Vô Nhai lộ ra nửa điểm phong thanh, nếu không đệ đệ này của người cũng không cần tiếp tục sống sót.” Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi từ cánh môi mỏng tràn ra, lại mang theo vô tình cảnh cáo cùng uy hiếp.

Phong Hành Vô Lệ quỳ một gối xuống đất, cúi đầu cung kính, “Vô Lệ lĩnh mệnh!” Dứt lời liền hóa gió rời đi.

Lộng Nguyệt chấp tay đứng lặng ở phía trước cửa sổ, ánh nắng nhu hòa phủ lên bạch y một tầng quang mang vàng nhạt, thâm tử sắc phượng mâu không như trước luôn tràn đầy tiểu ngân, mà là một mặt vắng lặng cô tịch quạnh hiu.

~*

~Xuôi theo những bậc thang vô tận, cung môn cực đại bong tróc từng vết dấu năm tháng chậm rãi mở ra.

Đây là một tòa thành lũy cổ xưa trên đỉnh Tuyết Phong, bên ngoài mưa tuyết phiêu tán, ngăn cách hết thấy trần thế phù hoa, hắc sắc cổ điện bao phủ hàn khí dày đặc, trong làn mây mù mờ ảo lộ rõ năm tháng thời gian.

Hắc y nam nhân dọc theo tuyết sơn bay vút lên, vách đá phủ tuyết cao trăm trượng không rơi xuống một chút bụi bặm.

Xuyên qua hành lang trang trí theo phong cách truyền thống, vào đến đại điện u lãnh giăng đầy hoa hồng đen, hắc sắc sa liêm phiêu phù trong gió buông xuống che khuất người ngồi ở chủ vị tối cao.

“Thuộc hạ cung nghênh Thiên tôn. . .”

Một đám hắc y hộ vệ cung kính cúi gập thân thể cứng nhắc của mình, khuôn mặt trắng bệch như thi thể đóng băng lâu năm, không một tia huyết sắc, thậm chí khiến người ta không cảm giác được nhịp tim đập cùng tiếng hô hấp phập phồng, khí tức âm hàn hết như cương thi.

“Dạ Minh. . .” Thanh âm trầm thấp mà vang dội từ phía sau hắc sa truyền tới, mang theo lực uy nhiếp khiến người ta sợ hãi, chấn động tuyết phong.

Hắc y nam nhân quỳ một gối xuống đất, cúi đầu thật thấp, cử chỉ cung kính.

“Bốn vương đã có được Thiên niên bích huyết châu.”

“Chúc mừng giáo vương.”

“A a, Dạ Minh, hy vọng ngươi cũng có thể mang lại kinh hỉ cho bốn vương.”

Hắc y nam nhân hơi nâng mâu, trong đồng tử thâm u bắt đầu nhộn nhạo huyết sắc đỏ tươi, “Giáo vương có gì phân phó?”

“Tể thiên đại diện một tháng sau, đem hai tờ Thánh đồ còn lại của Thiên Địa Minh thu vào tay.”

“Tuân mệnh.”

Thanh âm của Giáo vương trên chủ vị ngày càng trầm thấp, tiếng cười hùng hậu mang theo vài phần khàn khàn, âm lãnh nhiếp nhân, oanh động chín tầng trời.

“Chỉ cần giải khai Tứ linh đồ chi mê, chính là duy ngã độc tôn!”

“Bá nghiệp của Giáo vương ở trong tầm tay!”

“Ngươi cũng biết huyền cơ về Tứ linh đồ ở trên người kẻ nào?”

“Thuộc hạ không biết.”

“A a a. . .” Tiếng cười âm lãnh vang vọng khắp đại điện âm trầm quỷ dị, thanh âm lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi quanh quẩn thật lâu không tan.

“Ở trên người mà ngươi hận nhất. . .”

Nương theo tiếng cười quỷ bí, hắc y nam nhân quỳ trên mặt đất bày ra một nụ cười lạnh âm hàn ngoan tuyệt, dung nhan tái nhợt nháy mắt hiển lộ từng đường văn hỗn độn, thoáng hiện quang mang huyết sắc, thẩm thấu dày đặc hận ý, khủng bố làm cho người ta run rẩy, âm trầm mà kiên quyết.

“. . . Yêu thế liên hoàng sắp thức tỉnh. . .”

Một lời hô hoán phảng phất không thuộc về nhân gian vang vọng khắp đại điện.

Hoa hồng đen nối tiếp nhau cùng giao thác thoáng chốc bung cánh nở rộ, quang mang ma mị như địa ngục diêm hỏa, phóng xuất mộng yểm tội ác.

“Bất tử chi môn vì vương ta mà mở ra. . .”

“Bất tử chi môn vì vương ta mà mở ra. . .”

Chúng tử sĩ phủ phục trên mặt đất, giống như máy móc nặng nề lặp lại những lời này.

“Hài tử ngoan, trả thù đi, dùng mạng của hắn đến hoàn lại hận của ngươi! Dùng trái tim của hắn hồi sinh tính mệnh Liên Hoàng! Làm cho thiên hạ này thấm đẫm huyết sắc. . .”

104. Chương 104: Vụ Ảnh Kinh Trọng Lâu

Tế thiên thịnh điển của thiên hạ võ lâm long trọng hoa lệ, cũng là lễ nghi truyền thống mà võ lâm hơn trăm năm qua không hề thay đổi.

Tế thiên đại điển lần này được cử hành tại quảng trường Thánh Hỏa Minh tại Lạc Dương. Một tháng sau, thiên hạ võ lâm nhân sĩ nhất định sẽ tề tụ tại đây, tế thần bái thiên, cầu nguyện võ lâm tường hòa thái bình chi thế.

Vào ngày tế thiên, minh chủ võ lâm Tư Đồ Phách sẽ tại trước mắt thế nhân bày ra thiên hạ chí bảo Tứ linh đồ để võ lâm nhân sĩ tế thiên triều bái, cung phụng thần linh thánh vật, thành kính chiêm ngưỡng.

Nhưng hiện giờ, võ lâm nhân sĩ trong lòng đều rõ, Mặc Lâm Đồ và Xích Long Đồ sớm đã bị Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết chiếm đoạt. Lần này tế thiên, Tứ linh đồ không thành nhất thể làm thế nào có thể công đạo với mọi người?

.

Trong phòng, Tư Đồ Phách chấp tay mà đứng, năm tháng tang thương lưu lại trên gương mặt đã qua tứ tuần của nam nhân dấu vết tuổi tác.

“Không Thành, phụ thân nhắc nhở ngươi một câu, đừng quên ngươi là thiếu minh chủ của Thiên Địa Minh!” Thanh âm uy nghiêm chấn động cả gian phòng.

“Hài nhi cho tới bây giờ chưa từng quên.”

Tư Đồ Phách xoay người, con ngươi tràn đầy anh khí ảm ảm up hiếp, “Cho nên, diệt trừ tà giáo là trách nhiệm của ngươi.”

“Hài nhi hiểu được.” Tư Đồ Không Thành không nâng mâu, ngữ khí vẫn thật bình thản.

Tư Đồ Phách hừ lạnh một tiếng, thần sắc giận dữ, “Hiện giờ yêu ma loạn thế, thiên hạ phân tranh nổi lên bốn phía, tà giáo càn rỡ ngang ngược, phụ thân hiện tại muốn hỏi ngươi, thiên hạ cùng tư tình bên nào trọng yếu hơn?”

“Thiên hạ.”

“Ngươi biết là tốt rồi!” Tư Đồ Phách thần nhiên nói, “Năm đó Hách Liên Thiên dọa nhập ma đạo, phụ thân mặc dù cùng hắn tình như thủ túc, nhưng về công thì không thể dung tình, khó tránh khỏi thế đối lập. Hiện giờ Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết chính là đại họa hàng đầu mà Tư Đồ Không Thành ngươi phải diệt trừ!”

Tư Đồ Không Thành hung hăng hít một hơi, không có ai biết, khi hắn xuất ra quyết định này cần phải có bao nhiêu quyết tâm.

“Không Thành ghi nhớ trong lòng!”

“Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết hai tên ma đầu này chỉ cần còn tồn tại một ngày, cả thế gian sẽ không an bình, thiên hạ võ lâm nếu rơi vào tay bọn chúng, há có thể an tâm?”

Tư Đồ Phách nhìn về núi rừng nơi phương xa, bàn tay chấp sau lưng nắm chặt thành quyền.

Phượng Hoàng sơn trang kinh biến, Phượng Hoàng Song Lệnh chia lìa, mưu đồ bí mật tại tử yến, Huyền Vũ Môn thảm diệt, Mặc Lâm Đồ cùng Xích Long Đồ bị mất, Huyền thủy hàn phục sinh. . . Hết thấy những chuyện đã xảy ra đều không thể tưởng tượng được, làm cho người ta sợ hãi than.

Tạm bỏ đi những việc đó, diệt môn, đồ sát, trộm cướp, thu phục nhân tâm, âm thầm khống chế môn phái các phương. . . từng sự kiện một nhiều không đếm xuể.

Nếu không phải tự mình chứng kiến, Tư Đồ Phách căn bản sẽ không tin tưởng, chỉ là hai tên mao đầu tiểu tử tầm hai mươi tuổi, vậy mà có thể xuất ra thủ đoạn bí hiểm cùng mưu kế kinh người như vậy, không chỉ đem hấn đưa bốn trong lòng bàn tay, thậm chí dần khống chế cả thiên hạ.

Cho đến hiện tại, Tư Đồ Phách cũng không thể không thừa nhận thủ đoạn tàn nhẫn cùng mưu lược hơn người của lưỡng đại yêu ma, ngay cả chính mình tung hoành giang hồ hơn ba mươi năm vẫn so ra kém. . .

Nếu không có hành động, chỉ e không bao lâu nữa, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết chắc chắn sẽ xâm chiếm cả thiên hạ, đến lúc đó không ai có thể địch nổi bọn họ.

Song Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung hai thế lực đối chọi lẫn nhau, nếu muốn độc chiếm thiên hạ quả thực không dễ, bọn họ trước mắt chứng nhân vẫn là tử địch thủy hỏa bất dung, nhưng theo Tư Đồ Phách xem ra, quan hệ giữa Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết không chỉ là địch nhân đơn giản như vậy. . .

.

Lúc này, thành Lạc Dương một mảnh phồn hoa tựa cảnh, phố xá dân cư đông đúc, muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng. Lễ hội hoa tại Lạc Dương chỉ chênh vài ngày là đến tế thiên đại điển, sắc thái sáng lạn minh hồng pha lẫn hương hoa thanh u, như thi như họa.

Mẫu đơn từng khóm, thuyền hoa san sát nối tiếp nhau đẹp như tranh vẽ. Nghệ kỹ đàn ca, hoan thanh tiểu nữ, dòng người qua lại đông nghìn nghịt, chờ đợi buổi tế thiên thịnh điển thường niên của võ lâm.

Lạc Dương tam tuyệt cũng không phải là quá khen: mỹ tửu, mỹ vị, mỹ nhân. Tiểu Hồng Trần của MêDiệt tửu quán, giai hào của Túy Hương Lâu, mỹ nhân của Bái Hoa Các. (giai hào: món ngon)

Nếu bàn về thứ hạng trong chốn hồng trần, trước kia Kinh Sư thành có Yên Vũ Phong Nguyệt, Giang Nam có Yên Ba Túy, Lạc Dương có Bái Hoa Các, nhưng hiện giờ, Phong Nguyệt Lâu đã bị tạc thành đất bằng, hồng bài của Yên Ba Túy Nhược Hề công tử tung tích lại không rõ, bởi vậy Yên Vũ Lâu một nhà độc chiếm Kinh Sư thành, mà ở Lạc Dương chính là Bái Hoa Các độc lĩnh phong tao.

Bái Hoa Các trước đây cũng không xuất chúng như vậy, chẳng qua từ sau khi Phong Nguyệt Lâu bị Hách Liên Cô Tuyết phá hủy, Lộng Nguyệt đành phải đến Lạc Dương tìm nơi phát triển, vẫn như trước lấy thân phận thần bí lão bản xuất hiện, âm thầm khống chế tài nguyên của Lạc Dương thành.

Nhưng đối với Lộng Nguyệt mà nói, lần trước tại Phong Nguyệt Lâu, Tuyết bảo bối cư nhiên đem tâm huyết kinh doanh suốt năm năm của hấn hủy hoại chỉ trong giây lát, lần này xây dựng căn cứ tại Lạc Dương, công tác bảo hộ đều chặt chẽ cẩn thận.

Kỳ thực Hách Liên Cô Tuyết đã sớm biết Lộng Nguyệt âm thầm nắm trong tay Bái Hoa Các, dường như yêu hồ ly kia không đối nghịch với hấn thì trong lòng không thoải mái, bởi vậy hấn cũng không để ý nhiều hơn.

Hiện tại gần đến tế thiên đại điển, mỗi ngày Bái Hoa Các đều đông khách đến một giọt nước cũng không lọt. Lạc Dương đệ nhất lâu không phải chỉ có giai nhân phù phiếm, càng theo đuổi chính là hiểu nguyệt phong tình. Tối nay hoa khôi chi tuyến ‘Tuyệt sắc danh hoa’, lại là một đêm tuyệt hảo cho phiêu khách đến huy kim tán ngân. (huy kim tán ngân: vung tiền)

Lộng Nguyệt khống chế thanh lâu kỹ viện, thủ đoạn thu thập vàng bạc khiến Hách Liên Cô Tuyết cũng không khỏi bội phục, chỉ bằng chuyện này, Cô Tuyết có thể tưởng tượng Đa tình công tử năm đó từng là một gia hỏa phong lưu tâm hoa vẫn liễu mỹ sắc quần thân như thế nào.

.

Đêm. Lạc Dương thành ánh đèn sáng ngời lấp lánh lưu quang đẹp mắt, Bái Hoa Các tiếng người huyền ảo xôn xao.

“Ha ha, cái gì mà Hạ Ngâm Hà, Đoạn Tư Tư, Nhược Hê; năm đó đệ nhất danh kỹ Mộ Dung Vân Liên mới thật sự là tuyệt sắc!”

“Danh kỹ Mộ Dung Vân Liên xuất thân từ Yên Ba Túy? Nàng không phải đã chết sao?”

“Đúng vậy, đã chết, nghe nói năm đó Hách Liên Thiên yêu Mộ Dung Vân Liên đến si cuồng, vì nữ nhân kia thiếu chút nữa chôn vùi cả Ngạo Thần Cung.”

“Hắc, có ý tứ, Hách Liên Cô Tuyết thì sao? Nghe nói Hách Liên Thiên căn bản không xem Hách Liên Cô Tuyết là nhi tử, Hách Liên Cô Tuyết đào tẩu của Hách Liên Thiên để luyện công, lưỡng phụ tử đều biến thái.”

“Không sai, ta nghe đồn Mộ Dung Vân Liên là do Hách Liên Thiên tự tay giết chết.”

“Làm sao có thể? Hách Liên Thiên yêu Mộ Dung Vân Liên như vậy, còn giết nàng?”

“Là người không biết, năm đó Hách Liên Thiên và Nam Cung Liệt quyết chiến trên Tử Cẩm Phong, tựa hồ còn có một người nữa tại đó. Sau khi trận chiến chấm dứt, trong tay Nam Cung Liệt ôm một hài tử, thần sắc của Hách Liên Thiên cùng Nam Cung Liệt đều bình tĩnh, căn bản không phải bộ dáng của vừa đại chiến xong.”

“Không phải nói sau khi Nam Cung Liệt chết, hài tử kia tung tích không rõ sao?”

Tiếng xôn xao xen vào cuộc đàm luận của đám người, nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử dịu dàng mỉm hoặc đang nhẹ nhàng khởi vũ, hạnh mâu hơi khép, y phục bằng tơ lụa màu ngân bạch phủ trên người, nương theo ngọn gió liêu nhân rơi xuống đất, bờ vai lộ ra, phần ngực non mềm dụ nhân tựa kiêu nguyệt pháp phòng nhè nhẹ, rõ ràng có thể thấy được.

Khúc nhạc hoa lệ uyển chuyển, nữ tử khẽ đảo hạnh mâu phong tình, vỗ về bờ ngực của mình, điệu vũ xoay tròn lộng lẫy như cửu thiên tán hoa, nhiều loạn ánh mắt chúng nhân.

Quả thực là Bái Hoa Các, điệu vũ *** mỹ hoa lệ như vậy thật làm cho người ta mê loạn tâm thần.

Nữ tử nhảy múa kiêu mị mê người, điệu vũ này không bằng Nghê Thường Vũ của Đệ nhất thiên hạ vũ Đoạn Tư Tư, mà là điệu vũ ‘Hoạt sắc sinh hương thoát y vũ’ khó có duyên chứng kiến theo lời đồn.

Nữ tử múa vũ điệu động lòng người này, chính là Bách Mị của Bái Hoa Các.

Chỉ thấy Bách Mị neho lại hạnh mâu, chậm rãi tới gần bức màn trên đài cao của Bái Hoa Các.

Xuyên thấu qua bức màn che, loáng thoáng chiếu rọi một mặt thân ảnh mị tử.

Hương sen thuần tịnh thấm vào lòng người lượn lờ khắp lầu các, sa y khoác trên thân Bách Mị thừa thốt như mộng ảo, nữ tử thấp giọng yêu kiều lên tiếng, thất lưng mềm mại giống như cánh bướm bị bẻ gãy, nhẹ nhàng hướng về phía mặt thân ảnh yêu dã đằng sau tấm rèm che.

“Hoạt sắc sinh hương vũ” tuy Bách Mị đã múa hơn trăm lần, nhưng nàng từng nói qua, thế gian này nàng chỉ nguyện vì một nam nhân mà bán đứng tự tôn, nhất vũ phong hoa.

Chẳng lẽ nói nam nhân khiến Bách Mị coi trọng chính là người đang ẩn sau bức rèm đó sao?

Vũ y rực rỡ theo bờ vai phần nộn trắng ngọc của Bách Mị trượt xuống.

“Giáo chủ. . . Tiếp nhận Bách Mị được chứ. . .”

Một tiếng than nhẹ nỉ non, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Giờ phút này trong một góc của Bái Hoa Các, một nam nhân toàn thân vận y phục đen sẫm đang lặng lẽ uống trà, hắc sắc đầu bông che lấp dung mạo. Hắn không nhìn một màn phóng đảng say lòng người trên đài cao, đối với tiếng nuốt nước bọt liên tiếp không ngừng chung quanh hoàn toàn mất điếc tai ngơ.

“A. . .”

Một tiếng hét thảm, chúng nhân từ trong mộng cảnh si túy đột nhiên bình tĩnh, ngay khi vòng eo mềm mại của Bách Mị sắp sửa phủ phục dưới chân bóng người phía sau tấm màn che, ***g ngực của nàng nháy mắt bị một chùm hồng mang lạnh lẽo xuyên thấu.

Đài cao máu tươi phun trào ba thước, nữ tử cứ như vậy toàn thân xích lô ngã vào trong vũng máu, mùi máu nồng đậm lan tràn khắp đại sảnh. Nhưng chùm hồng mang kia tựa như một đầu trường xà có sinh mệnh, vẫn tiếp tục lướt qua thân thể của nữ tử không buông tha, xuyên thấu ngũ quan của nàng, tứ chi, bụng, đầu. . . Mỗi một địa phương bại lộ đều không bỏ qua, máu đỏ tươi văng ra khắp nơi.

Chúng nhân quả thực bị dọa điên rồi, chỉ trong khoảnh khắc, một nữ tử kiêu mị động lòng người liền biến thành một khối thi thể vô cùng thê thảm, bạch cốt dày đặc có thể dễ dàng thấy được.

Từng tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, bỗng nhiên, hắc y nam nhân trong góc phòng của Bái Hoa Các nhảy vọt lên. Vô số phi tiêu hình thành chiếc lưới kín kẽ vây quanh đài cao, ngân quang chọi hiện, trường kiếm xuất khỏi vỏ, lấy thế công cực nhanh hướng thân ảnh nữ tử phía sau bức rèm đâm tới. . .

105. Chương 105: Trọng Lôu Mị Ảnh

Thân ảnh phía sau bức rèm che động cũng không động, tử phát mềm mại ở trong gió phiêu tán, tư thái không đổi, vô cùng trấn định.

Bái Hoa Các trong khoảnh khắc loạn thành một đoàn, tiếng thét chói tai cùng thanh âm xô đẩy xôn xao tràn ngập trong đêm tối, huyết tinh hương vị dày đặc, kiếm ảnh trùng điệp đan xen vào nhau.

Thanh kiếm của hắc y sát thủ đánh tan bức màn, dạ quang châu vỡ vụn rơi xuống vũng máu đỏ tươi trên mặt đất, sắc thái dữ tợn yêu tà bắn ra bốn phía.

Bỗng nhiên, ngay khi kiếm của hắc y sát thủ sắp đâm vào khuôn mặt yêu tà nam tử, một đạo thân ảnh hỏa hồng lóe lên rồi lướt qua, hồng mang yêu diễm ngưng tụ lại thành một luồng khí mạnh mẽ hải nhân, đóng băng hết thấy phi tiêu tung hoành đan xen tạo thành chiếc lưới cự đại nghiêm mật, nhanh chóng vỡ vụn thành từng đoạn.

Sát khí lạnh như băng chọi lan tràn, hỏa hồng trường phát quyết nhiên bay tán loạn. Hách Liên Cô Tuyết chuyển thân từ trên chỗ cao nhảy xuống, trường bào theo gió vũ động, bạch ngọc dịch tản ra ngàn tầng sát lãng, tinh quang thị huyết.

“Sáng Thần Cửu Thức. . .” Hắc y sát thủ đột nhiên ngừng đầu, loại sát ý quyết tuyệt dồn nhân vào chỗ chết này làm cho hắn lần đầu tiên ý thức được cái gì gọi là sợ hãi.

Làm một sát thủ, hắn chưa bao giờ giống như giờ phút này trong lòng nổi lên run sợ, lực lượng cường đại chấn động mỗi một tác cốt cách, mỗi một giọt huyết dịch của hắn, khiến hắn cơ hồ không nắm chặt vũ khí trong tay.

Đẹp đẽ cực hạn, mê hoặc cực hạn, sát khí cực hạn. . .

Cổ tay bị chấn đến đau nhức, hồng mang chói mắt làm mắt hắn đau nhói.

Chiêu thức quá mức hỗn độn phức tạp, lực lượng cực mạnh khiến người ta tim đập nhanh. . . Căn bản không thể tìm ra sơ hở, không tìm ra một tia cơ hội có thể chống chọi.

Hách Liên Cô Tuyết hiếm khi ở trước mặt mọi người sử dụng Sáng Thần Cửu Thức, nhưng điều khiến hắc y sát thủ thật không ngờ chính là, giờ phút này, yêu mị nam tử lãnh tâm vô tình cư nhiên vì một ma đầu mà sử xuất ra võ công âm ngoan tuyệt thế như vậy.

Lộng Nguyệt hơi khép mắt, tuấn mi nhú chặt, trên gương mặt yêu dị đã không còn tiểu ý. Hắn không tham gia chiến cuộc, chỉ lảng lạng mà đứng, khí tức ma đã tản mát ra khoảng không vắng lặng, phẳng phất đang chờ đợi điều gì.

Hắn chấp tay đứng thẳng, gân xanh trên mu bàn tay chợt nảy lên, nhưng thần sắc của hắn vẫn nhu hòa tựa mình nguyệt, nhìn không ra một chút tình tự bối rối.

Hắn chính là đang che giấu, đang chờ đợi, Lộng Nguyệt hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm tình không yên. Không ai có thể nhìn ra vào lúc này, trong nội tâm của Nhật Nguyệt giáo chủ luôn bình tĩnh trấn định đang xao động một loại bất an như thế nào. . .

Bởi vì hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc một đám người sẽ xuất hiện vào giờ khắc này. . .

Ngay khi đó, Lộng Nguyệt đột nhiên nâng mắt, thâm tử sắc phượng mâu hơi nheo lại, lóe ra quang mang lãnh lệ kiên quyết, tiểu ý tà mị nổi lên, vẻ mặt lạnh nhạt hệt như trút được gánh nặng.

Rốt cuộc đã đến đây. . .

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai, trong khoảnh khắc, băng tiễn không biết từ nơi nào bay tới theo cửa sổ bắn vào, điện quang hỏa thạch huyễn lệ chói mắt, băng tiễn như nghe theo mệnh lệnh đồng loạt hướng mặt hồng ảnh yêu mị bắn tới. . . (điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa)

Băng tiễn đâm vào cổ mọi người, kiến huyết phong hầu, lại không tìm ra dấu hiệu tử vong, chỉ có từng điểm băng lam lấm phân bố trên cổ họ. (kiến huyết phong hầu: thấy máu chảy ra thì đã chết)

Song đám người từng trải chỉ cần liếc mắt liền có thể ngay lập tức nhận ra băng tiễn này đến tột cùng là người phương nào gây nên.

Hơn mười năm trước, có một tổ chức thần bí tung hoành khắp giang hồ, am hiểu đồ độc lên băng tiễn, phàm là người bị bắn trúng không một ai sống sót. (đồ độc: bôi độc, quét độc lên vũ khí)

Đó cũng là tiêu chí tồn tại của tổ chức thần bí ấy.

“Đại. . . Đại Âm Hà Cung. . .”

“Không. . . Không có khả năng. . .”

“Là Đại Âm Hà Cung, đó chính là Huyết thứ băng luân, là ám khí của Đại Âm Hà Cung!”

Nghe tiếng la hét, mọi người đều ôm đầu, giống như gánh chịu kích thích thật lớn hướng cửa ra phóng đi, vừa chạy vừa gào thét như điên: “Người của Đại Âm Hà Cung xuất hiện. . . Bọn họ sống lại. . . Bọn họ tới báo thù. . .” (=”=)

“Đại Âm Hà phục sinh. . . Đại Âm Hà phục sinh. . .”

“Tà Hoàng không chết, Tà Hoàng đến báo thù, Tà Hoàng muốn đại khai sát giới. . .”

Lộng Nguyệt tung mình nhảy lên, ngàn vạn lợi nhận từ trong móng tay bắn ra, đánh tan vô số băng tiễn.

Trong giây lát, thất lưng Hách Liên Cô Tuyết bị một cánh tay rắn chắc hữu lực ôm lấy, thanh âm bình tĩnh trấn định ghé vào bên tai hắn vang lên, “Nghe ta một lần, về trước đi.”

Cô Tuyết vừa muốn phản bác, chỉ thấy Lộng Nguyệt đã nhảy ra ngoài cửa sổ. Màn đêm tối tăm bỗng nhiên bị một đoàn tử sắc quang ảnh cắn nuốt, cùng lúc đó, đám băng tiễn được người điều khiển phảng phất mất đi lực lượng khổng lồ, đều rơi xuống đất.

Thân ảnh mị tử biến mất trong bóng đêm, Hách Liên Cô Tuyết đã không kịp tự hỏi những chuyện khác, hiện tại Bái Hoa Các sớm đã máu chảy thành sông, hắc đảo mắt liếc qua hắc y sát thủ đã bị hắn đánh nát toàn thân kinh mạch, hồng mâu tàn sát hàn lãnh tựa như gai độc.

~*

~Trong gian phòng hôn ám, ánh sáng tỏa ra từ ngọn lửa nhỏ như hạt đậu.

Đây là một thất âm trầm khủng bố nhất của Ngạo Thần Cung, vách tường đá bốn phía phản chiếu ánh nền lấp lóe, u ám ẩm ướt khiến bóng đêm càng thêm thê lương.

Võ công bị phế, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, hắc y sát thủ dựa lưng vào vách tường, chờ đợi tử vong hàng lâm.

Hách Liên Cô Tuyết không giết hắc, hắc y sát thủ biết được, đây là thủ đoạn quen thuộc của hồng y nam tử, làm cho người ta sống không bằng chết.

Cô Tuyết lẳng lặng đứng trước mặt hắc y sát thủ, lạnh lùng nhìn xuống, con ngươi băng hồng sắc không một tia dao động.

“Sở Ca. . .” Thanh âm không hề có độ ấm tản mát vô tận áp bách.

Hắc y nam tử đột nhiên ngừng đầu, kinh mạch đã đứt, mỗi một động tác rất nhỏ đều làm cho hắc đau đớn khó nhin.

Hắc có thể nào không biết Ngạo Thần Cung trong chốn giang hồ đại biểu cho một loại tồn tại ra sao? Hách Liên Cô Tuyết nếu muốn biết được thân phận của hắc căn bản không cần cố sức liền có thể tra ra rõ ràng.

Hắc là Sở Ca, đệ nhất sát thủ của Sinh Tử Môn.

Sinh Tử Môn, một tổ chức sát thủ quỷ dị đại biểu cho ác mộng, sát thủ dưới trướng nhiều vô số, chỉ cần có đủ ngân lượng, cũng đủ đảm lượng viết xuống yêu cầu, sát thủ của Sinh Tử Môn không quá ba ngày nhất định có thể hoàn thành.

Nhưng nếu muốn tìm đến Sinh Tử Môn để đàm sinh ý cũng không dễ dàng, chẳng những phải chuẩn bị một số ngân lượng trên trời, còn phải có đầy đủ dũng khí: phá mê trận, xuyên độc chướng, vượt quỷ lâm, phân biệt âm u hồn sát mới có thể tiến nhập Sinh Tử quan.

“Sinh Tử Môn từ khi nào mà ngay cả loại sinh ý này cũng dám nhận?”

Sở Ca không trả lời, chỉ có thể dùng trầm mặc để che giấu, bởi vì Sinh Tử Môn có một quy củ, vô luận khách hàng ra giá cao đến đâu đi nữa, bọn họ tuyệt sẽ không trêu chọc hai người: một là Lộng Nguyệt, hai là Hách Liên Cô Tuyết.

Sát thủ của Sinh Tử Môn rất thức thời, để Sinh Tử Môn có thể đứng vững trong chốn vô lâm, bọn họ sẽ không đụng vào hai tên thị huyết yêu ma, miễn cho tao ngộ diệt môn.

Bạch ngọc địch trong tay Hách Liên Cô Tuyết để ở mi tâm Sở Ca, hồng mâu lãnh quang phù động, “Nói! Là ai phái người đi giết Lộng Nguyệt?”

Sở Ca nâng mâu nhìn lên, dung nhan tuyệt mỹ đập vào mi mắt, con ngươi băng hồng tràn ngập vô tận hàn lãnh, sát ý lãnh khốc cùng lửa giận bao phủ toàn thân khiến hắc run rẩy.

Thấy Sở Ca không có ý muốn mở miệng, hồng mâu nguy hiểm mà mê hoặc khê nhưn, bạch ngọc địch bỗng nhiên bắn ra một đạo bạch quang lãnh lệ, xuyên thấu hậu não của Sở Ca.

Sở Ca kêu thảm một tiếng, máu tươi cùng óc phun ra trên thạch bích, lạnh băng mà tuyệt vọng.

Hắc vẫn như trước không trả lời, bởi vì khi nhận nhiệm vụ này, hắc đã ôm quyết tâm phải chết.

Hách Liên Cô Tuyết cúi người trước mặt Sở Ca bóp chặt cổ hắc, huyết sắc phủ kín hồng mâu, chấn động khiến Sở Ca đang hấp hối cơ hồ hít thở không thông.

“Bản cung hỏi người lại một lần, là ai phái người đi giết Lộng Nguyệt?”

Máu tươi từ hậu não không ngừng chảy ra, lại không đủ để lập tức đưa người vào chỗ chết, loại đau đớn phi nhân này đối với một sát thủ mà nói, là một loại dày vò khó có thể chịu đựng nhất.

“Người muốn cho Sinh Tử Môn chôn vùi cùng người sao?”

Sở Ca thống khổ đến không còn hình dạng, gương mặt vặn vẹo tràn đầy sợ hãi, lại bật hỏi một câu không đầu vào đầu với ngữ cảnh, “Người vì cái gì. . . để ý hắc như vậy. . . Nếu ta thật sự giết chết Lộng Nguyệt, người sẽ thế nào. . .”

“Chỉ bằng vào người còn không giết được hần.” Hồng mâu hơi nheo lại, mang theo thần sắc ngạo mạn, “Huống chi, ngay trước khi người giết hần, ta cũng nhất định sẽ giết người! Không để cho người có cơ hội động vào hần mấy may. . .”

Sở Ca kinh ngạc, bởi vì hần từ trong đôi mắt băng hồng kia nhìn thấy không phải là thị huyết sát ý cùng trống rỗng vô tâm vô tình, mà là tràn đầy cảm tình vô tận cùng quyết tuyệt thâm trầm.

Đồng dạng như phượng mâu thâm tử sắc, khi Sở Ca lần đầu tiên nhìn đến tử mâu bao hàm nồng đậm cảm tình, một khắc nóng cháy kia đủ để đem thị huyết vô tình tiêu tán triệt triệt để để.

Hách Liên Cô Tuyết nhàn nhạt nhếch môi, mũi hoặc phảng phất mạn châu sa hoa nở rộ trong đêm tối, tản mát băng độc trí mạng.

“Còn chưa nói sao?”

Máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuôi, Sở Ca nở nụ cười tuyệt vọng, “Hách Liên cung chủ nếu biết được danh tính người thuê ta, nhất định sẽ rất giết mình.”

Hồng mâu nguy hiểm nheo lại, một luồng hỏa hồng trường phát rũ xuống, thoáng hiện cực hạn tà khí đủ để đóng băng toàn bộ mật thất.

“Đáp ứng ta, buông tha các huynh đệ trong Sinh Tử Môn.” Sở Ca cắn chặt cánh môi đã huyết nhục mơ hồ, ánh mắt lộ ra một tia khẩn cầu nóng bỏng.

“Người không có tư cách đàm điều kiện với ta!”

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên đứng dậy, mục quang tản mát hàn ý vô tận, hần nắm lấy thân mình xuôi lơ trước mặt, hung hăng ném Sở Ca lên thạch bích bên cạnh, ngoan tuyệt vô tình. . .

“Người thì tính là cái gì? Vậy mà cũng dám đi giết hần?! Ta cho người biết, kẻ nào dám động vào Lộng Nguyệt, không một ai có thể sống trên thế giới này!”

Sở Ca rốt cuộc chịu đựng không nổi, làm đệ nhất sát thủ của Sinh Tử Môn, lần đầu tiên hần cảm thấy bất lực cùng bối rối, là hần đánh giá thấp Hách Liên Cô Tuyết, càng đánh giá thấp cảm tình của Hách Liên Cô Tuyết đối với Lộng Nguyệt. . .

Nhưng vô luận thế nào, Sở Ca cũng không thể lấy Sinh Tử Môn làm vật bồi táng theo mình.

Tầm mắt ngày càng mơ hồ, Sở Ca biết rõ thời gian không còn nhiều, hần đã không thẹn với người kia, không thẹn với hứa hẹn của chính mình đã ưng thuận năm đó, lời nói phá khẩu mà ra:

“Người thuê ta chính là bản thân Lộng Nguyệt!”

106. Chương 106: Lãnh Dạ Ưc Quân Thương

Hách Liên Cô Tuyết giết mình ngây ngốc trong chốc lát, sau liền hung ác bóp chặt yết hầu Sở Ca, trong mắt lãnh quang chợt hiện, “Sở Ca, bản cung rốt cuộc nên nói người là ngu xuẩn hay vô tri? Dám bịa đặt ra lời dối trá như vậy đến trên đầu bản cung, người có biết kết cục của người sẽ ra sao không?”

“Ta không nói sai.” Yết hầu Sở Ca bị chế trụ gắt gao, hần biết Hách Liên Cô Tuyết sẽ không tin tưởng, Lộng Nguyệt phải một sát thủ đi giết chính mình, loại chuyện này quả thực rất hoang đường.

Nhân mâu băng hồng tràn ngập khí tức tà lãnh, loại thị huyết sát khí hãi nhân này phủ kín đáy mắt, hai ngón tay thon dài dần gia tăng lực đạo, máu tươi nhuộm đầm cả thân mình Sở Ca, trong mật thất tối đen một linh hồn sắp sửa tàn lụi.

“A a, người tin thì tốt, không tin cũng chẳng sao, tóm lại, nhiệm vụ của Sở Ca ta đã hoàn thành, hứa hẹn ưng thuận ba năm trước đây đã được thực hiện. . .” Sở Ca thống khổ cười, như thể trút đi được gánh nặng, bình tĩnh đối diện với cặp yêu đồng đỏ thắm.

Suy nghĩ hỗn độn tràn ngập tâm trí. . .

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên nhớ lại, trong Bái Hoa Các, song tử mâu yêu đã kia thoáng hiện thần sắc vô cùng bình tĩnh an nhiên.

Bình tĩnh mà lãnh đạm, dường như hết thảy đều nắm trong tay, trong mưu kế đã tính toán từ trước.

Chẳng lẽ nói. . .

Lộng Nguyệt thật sự có ý làm như vậy. . .

Hồng mâu hơi khép lại, chậm rãi buông lỏng lực đạo ở đầu ngón tay. Thân thể Sở Ca rơi xuống đất, huyết nhục mơ hồ, nhưng khóe môi hằn vằn như trước mỉm cười lạnh nhạt.

“Lộng Nguyệt nếu biết được Hách Liên Cô Tuyết người lúc này vì hấn mà giận chó đánh mèo, nhất định sẽ. . . rất vui vẻ. . .” Toàn thân đau nhức khiến Sở Ca rên rỉ ra tiếng, nhưng hấn vẫn cố gắng mở miệng, “A a. . . Hấn hiện giờ rốt cuộc đã có thể không cần dùng Tương Tư Lệ để giải nỗi khổ tương tư. . .”

“Người có ý tứ gì?” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nhìn xuống Sở Ca, con người lóe ra quang mang u ám.

Trong mắt Sở Ca như lướt qua bóng mây, tựa hồ nhớ lại ngày trước. Nguyên lai, Hách Liên Cô Tuyết thế nhưng không biết, từng có một yêu tà nam tử vì hấn, một đêm đoạn trường. . .

Thanh âm mỏng manh chậm rãi từ cánh môi nhiễm huyết trầm thấp tràn ra, “Xem ra. . . Lộng Nguyệt không nói cho người, hấn thoái ẩn ba năm là vì sao? Không nói cho người biết. . . Hơn mười năm dày vò cùng chờ đợi. . . đến tận cùng là một loại đau khổ bi thương như thế nào. . .”

Lời nói đứt quãng như một chuỗi huyết nhận sắc bén, đâm buốt nhói tâm trí Cô Tuyết. Hấn đột nhiên nắm lấy vạt áo Sở Ca, kề sát gương mặt ướt đầm máu tanh, hơi thở nguyên bản lạnh như băng nháy mắt hỗn loạn.

“Dem những lời người mới nói vừa rồi lặp lại một lần nữa cho ta!” Cái gì mà hơn mười năm chờ đợi? Cái gì mà hơn mười năm đau thương? Hấn cùng Lộng Nguyệt lần đầu tiên quen biết rõ ràng là tại Tử Vân Đình. Một khắc kia, Hách Liên Cô Tuyết từ trong song tử mâu cảm thấy giống như đã từng gặp mặt, làm thế nào lại có hơn mười năm dây dưa. . .

Sở Ca nhìn cặp hồng đồng nhộn nhạo cảm xúc dao động, khẽ nở nụ cười, cái gì vô tâm vô tình, cái gì vô tâm đa tình, tại hấn xem ra chẳng qua chỉ là bề ngoài giả dối mà hai người này ngụy trang để mê hoặc thế nhân mà thôi.

.

Năm năm trước, bởi một đạo ám sát lệnh, đệ nhất sát thủ Sinh Tử Môn bất ngờ gặp gỡ giáo chủ của đệ nhất thiên hạ ma giáo.

Lần đầu tình cờ gặp nhau, đã chú định Sở Ca cả đời thất bại, hấn vĩnh viễn nhớ rõ cặp tử mâu kia thoáng hiện thần sắc ngạo mạn, khiến hấn ám sát thất bại thảm hại.

Trong đôi mắt tà mị đó, không dung bất kỳ vết dấu trần thế. Đó là vẻ lãnh đạm coi trời bằng vung, khinh cuồng miệt thị cả thế gian, phong hoa tuyết đại như túy nguyệt kiều dung, lại cô thương tịch tịch lẻ loi độc lập.

Yêu tà nam tử khóe môi khẽ nhếch, nói với Sở Ca, “Bốn tọa thượng thức người. Hai năm sau, nếu Sở Ca người còn có một hơi, có thể lại đến hoàn thành đạo ám sát lệnh kia.”

Tử phát trong gió lưu luyến phiêu dật, bóng dáng tiêu sái bước đi lưu lại cho Sở Ca hai năm ước định.

Sở Ca hiểu được, mình vĩnh viễn không có khả năng chiến thắng hấn.

Nhưng cho dù không thể chiến thắng, hấn cũng phải vì một lần nữa gặp lại mà chờ mong, cho dù là lao đầu vào trong đồng lửa thiêu đốt sinh mệnh, cho dù chết ở trong tay nam nhân này, cũng không tiếc nuối.

Sát thủ hữu tình là tự mình hủy mình, không sai. Khi hần nhìn đến đôi mắt bị thương si cuồng kia, Sở Ca mới mình hiểu, nguyên lai trên thế gian này vẫn có một người, trong nỗi tư niệm đoạn trường đã tiêu hao hết thấy cảm tình cùng sinh mệnh lực. . .

Hần chính là Lộng Nguyệt, Lộng Nguyệt kiêu ngạo tự phụ, miệt thị hết thấy vạn vật trên thế gian. . .

Đêm hôm đó, bọn họ không rút kiếm hướng đối phương.

Đêm hôm đó, Sở Ca vì đau lòng mà ngay cả khí lực rút kiếm cũng đều đánh mất.

Đêm hôm đó, Sở Ca đứng trước mặt Lộng Nguyệt, nhìn hần làm thế nào ảm Tương Tư Lệ trong nỗi chua xót khôn cùng, đau thấu tâm can. . .

.

Mạn thảo hoang lương, mộng lung chiếu thủy. (mạn thảo: cỏ dại)

Bạch bào nam tử tuần mỹ tựa trích tiên như vân lưu thủy trong bức tranh thủy mặc, thân ảnh đậm nhạt thần nhiên phẳng phất không thuộc về trần thế, mờ ảo mà xa xăm.

Hần căn bản chưa từng nâng mắt liếc nhìn Sở Ca lấy một cái, chỉ là không ngừng vuốt ve chiếc tất lật trong tay, tựa như đang âu yếm dung nhan của người mình tâm ái.

Lộng Nguyệt say rượu nói rất nhiều, Sở Ca từ trong cặp tử mâu thâm u như vực sâu kia, lần đầu tiên thấu hiểu thế nào là nỗi tưởng niệm đến tuyệt vọng thê lương. . .

“Nguyệt lạc tương phùng cô thương túy, khuynh tuyết lâu không tiêu tuyết bị, lạc hoa phi lộng nhân tẫn tán, tư quân thiên niên ức bất hồi.”

.

Khi thanh âm khàn khàn phát qua bên tai Cô Tuyết, một khắc kia, trái tim hần giống như bị thứ gì đó nháy mắt bóp nghẹt, mộng cảnh từng xuất hiện trong đầu không biết bao nhiêu lần dần hiện lên một cách chân thực. . .

.

U Minh hoa cốc, sắc lam thuần triệt, một phiến ửng đỏ, dây dưa giao thác.

Tinh không màu mặc lam, một đôi phượng mâu thâm tử sắc, thiếu niên tà mị không ngừng hô to danh tự của một hồng y thiếu niên.

Tuyết nhi Tuyết nhi, tiểu Tuyết nhi của ta, ta thổi khúc cho người nghe, đừng sinh khí cha người nữa được không?

Tuyết nhi, ta đàn cho người khúc ‘Si tâm thương’. . .

Tuyết nhi, ta nhất định sẽ không để cho người một lần nữa rơi lệ. . .

Tuyết nhi, người thật là một tiểu ngọc tử, trong thế giới của chúng ta chỉ có lẫn nhau, một người là Lộng Nguyệt, một người là Cô Tuyết. . .

Tuyết nhi, ta thích người. . . Tuyết nhi, ta Lộng Nguyệt thích người thích người thích người. . .

Tuyết nhi. . .

Ta thích người thật lâu thật lâu rồi. . .

.

. . .

.

Lòng ngực đau đớn như bị liệt hỏa thiêu đốt, ký ức hỗn độn sáng lên.

Tuyết rơi lác đác, phủ trên cành cây hoa đào tịch mịch.

Tà mị thiếu niên quỳ gối bên chân một bạch phát nam nhân, rơi lệ khẩn cầu, “Sư phụ, ta cầu ngài, đừng giết Tuyết nhi được không. . .”

Bạch phát nam nhân đẩy ra tà mị thiếu niên, cầm kiếm chỉ vào ngực hồng y thiếu niên, “Nguyệt nhi, ngươi có biết hắn là ai không? Hắn chính là Hách Liên Cô Tuyết, nhi tử của Hách Liên Thiên! Hách Liên Thiên là tử địch của phụ thân ngươi, ngươi thế nào có thể vì hắn cầu tình?”

“Sư phụ, ta không quan tâm hắn là ai, tóm lại ta không cho phép ngài giết hắn!” Tà mị thiếu niên che chắn trước mặt hồng y thiếu niên, thâm tử sắc phượng mâu lóe lên thần sắc kiên định quyết tuyệt, phảng phất không gì có thể dao động mây may.

“Nguyệt nhi, ngươi tránh ra cho vi sư! Ngươi có biết hay không, ‘Yêu thế Liên Hoàng’ một ngày nào đó sẽ sống lại, thiên hạ họa kiếp không thể nghịch chuyển, kẻ độc bộ hậu thế phải là ngươi! Mà mệnh của hắn là huyết sát, liệt hỏa phần tâm chính là kết cục số phận đã định cho hắn. Cho dù vi sư hôm nay không động thủ lấy linh huyết của hắn, ngày sau cũng sẽ có người đoạt lấy. Chỉ cần chú ngôn ‘Yêu thế Liên Hoàng’ còn tồn tại một ngày, Hách Liên Cô Tuyết chung quy không tránh khỏi tử kiếp!”

“Ta cái gì cũng không quan tâm!” Tà mị thiếu niên hất chiếc cảm tình xảo, tử mâu thâm u lần đầu tiên tản ra huyết quang tà ác, “Phong Lăng Quân, nếu ngươi dám động hắn, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Bạch phát nam nhân không chút để ý, thần tình phần nộ thiêu đốt đôi mắt hắn, chưởng phong lăng liệt đánh vào ngực tà mị thiếu niên, không chút lưu tình đẩy hắn ra ngoài xa hơn chục thước.

Hồng y thiếu niên nâng lên đôi mắt xích hồng sắc, trấn định vô bì, không một chút sợ hãi tử vong.

Thiên mệnh kiếp số, huyết sát cô tình, hết thảy đã làm cho một hồng y thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi nhìn thấu nhân thế lạnh lẽo hoang lương.

Chỉ là hắn chung quy vẫn luyến tiếc, luyến tiếc cặp phượng mâu thâm tử sắc, luyến tiếc nụ cười tràn đầy vô tận ôn nhu.

Trái tim chợt căng thẳng, khi tử vong phô thiên cái địa kéo tới bao phủ lấy hồng y thiếu niên, một mặt tử sắc quang ảnh chợt hiện, đậm nhói hai tròng mắt hắn.

Một tiếng xuyên vào cơ thể trầm đục, cảm giác lạnh băng tản mát, lập tức có thứ gì đó âm áp không ngừng chảy ra, lan tràn.

“Nguyệt nhi. . .”

“Nguyệt. . .”

Hồng y thiếu niên vội vàng ôm lấy thiếu niên chắn trước mặt hắn, ngực giống như bị lưỡi đao hung hăng xé rách, cắt nát, xuyên thấu hết thảy.

“Tuyết nhi. . . Chỉ cần ta còn sống. . . Ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn ngươi. . . Ai cũng không được. . .”

Thanh âm lạnh nhạt như gió, phảng phất hết thảy chung quanh đều lặng im bất động.

Tiểu dung yêu dị vẫn như trước mỹ lệ vô cùng, như lần đầu tiên hai người quen biết, tà khí mà thoải mái, đẹp đến mức khiến người ta luân hãm vào bên trong.

Tầm mắt trượt xuống dưới, chỉ thấy trước ngực tà mị thiếu niên bị một thanh lợi kiếm đâm thủng, từng giọt máu lác đác nhỏ xuống giống như hồng liên yêu diễm, nở rộ sắc thái thê mỹ.

Tất cả âm thanh cứ như vậy rút đi, một khắc kia, thiên hạ phồn hoa cũng theo đó mà tan biến.

Hồng y thiếu niên ôm chặt thân thể tà mị thiếu niên, một giọt lệ oánh nhuận nhỏ lên gương mặt yêu diễm.

“Tuyết nhi, đừng khóc được chứ. . .” Thiếu niên nở nụ cười tà mị ôn hòa như ngày thường, vươn tay vỗ nhẹ đôi mi nhân thâm hồng, lau đi dòng nước mắt lạnh lẽo thấm ướt gò má.

Hồng y thiếu niên cúi đầu, hoàn toàn không để ý đến phản ứng của bạch phát nam nhân, ngay sau đó ở trên môi tà mị thiếu niên, hạ xuống một nụ hôn thật sâu. . .

Tĩnh lặng vô hồi, cắn nuốt hết thảy.

Song một khắc chạm vào cùng ấm áp kia, đã trở thành ký ức cuối cùng trong tâm trí hồng y thiếu niên.

Bạch phát nam nhân chung quy sẽ không bỏ qua, cho dù không cần linh huyết đến bồi hoàn, cũng không thể để cho đoạn cảm kỳ luyện ái này còn tồn tại giữa bọn họ.

Nụ hôn thành ly biệt, một khắc kia, thiên địa toàn chuyển.

“Đừng! Sư phụ, đừng phong bế ký ức của Cô Tuyết, không được phong. . .”

Hồng y thiếu niên ngã trên mặt đất, phảng phất có thứ gì đó trong đầu hần chậm rãi chảy đi, tan mất.

Một mảnh hắc ám, phá hủy chút quang minh cuối cùng.

.

Từng trận ký ức lướt qua đau đớn, nhưng không có phiền tinh không thuộc về bọn họ. (tinh không: sao trời)

Đã không còn phượng mâu thâm tử sắc, đã không còn cùng nhau truy đuổi chạy trốn, đã không còn Kim lữ y Si tâm thương, đã không còn tiểu nhan yêu dị.

Hết thảy đều đã không còn.

Một phiến trống rỗng bị phong bế thật sâu trong tâm trí, duy độc phong tỏa một đoạn thời gian thuở thiếu thời.

Ký ức chỉ thuộc về hai thiếu niên. . .

Giác mộng Nam Kha hư ảo mờ昧, tầm mắt hồng y thiếu niên ngày càng mơ hồ, chỉ nghe được một thanh âm bi thương không ngừng quanh quẩn:

Tuyết nhi, đừng quên ta! Người nhất định sẽ không quên ta đúng không?!

Tuyết nhi, ta sẽ chờ ngươi, vĩnh viễn chờ ngươi, chờ một ngày ngươi nhớ đến ta! Nhưng ngươi nhất định phải đáp ứng ta, không được thích kẻ khác!

Hách Liên Cô Tuyết, ngươi nghe được không? Trừ bỏ Lộng Nguyệt ta, ngươi không được phép yêu kẻ khác!

Tử sắc nhân mâu như thủy tinh phá toái, lưu lại một giọt lệ lạnh lẽo đầu tiên của thiếu niên trong kiếp này.

. .

.

“Không được quên hần. . .”

Hách Liên Cô Tuyết than nhẹ một tiếng, một lần lại một lần lặp đi lặp lại những lời này, từng hình ảnh mơ hồ hồ vờ nát dung hợp cùng một chỗ, đủ để cấu thành một sự thật.

“ . . . Khuynh tuyết lâu không tiêu tuyết bi. . . Tư quân thiên niên ức bất hồi. . . ”

Hồng y nam tử đứng dậy, làn mi run rẩy, nhân mâu băng hồng mang theo một chút ướt át mơ hồ, u ám mà ảm đạm.

Nguyệt, ngươi thật sự. . . rất ngốc. . .

107. Chương 107: Ái Dữ Hận Đích Ấm Trì

Mây đen che khuất sao trời. Gió lạnh lướt qua, xao động màn sương khói lượn lờ.

Một đám hắc y tử sĩ không hề hô hấp lấy tốc độ như u linh xuyên qua khu rừng, phía sau Lạc U Cốc là núi xanh liên miên kéo dài không dứt, lộ ra hơi thở hắc ám yên tĩnh mà áp lực.

Huyết thứ băng luân bị tử mang đánh vỡ, lực khổng chế linh phách cũng tan rã, khí tức huyết tinh dưới chùm sáng tử sắc cường mãnh hãi nhân trùng kích tán thành vô số yên hồn.

Bọn họ lần đầu tiên chứng kiến lực lượng cường đại như thế, Huyết thứ băng luân không có nửa điểm cơ hội xoay chuyển đã bị tử mang tà mị chói mắt ảnh hưởng mất đi khổng chế.

Khoảng không ám trầm mờ mịt phủ trên núi rừng u ám, luồng không khí quỷ bí gây cho sinh linh trong khu rừng một loại cảm giác áp bách khó thở.

“Thiên tôn, đã thất bại.”

Nửa bên dung nhan tái nhợt mơ hồ thoáng hiện một vết văn lộ huyết sắc, cánh môi đỏ tươi hệt như một đầu liệt thú mới vừa ẩm huyết xong. (ẩm: uống)

Mái tóc dài hắc bạch phân minh hỗn độn bay múa, hắc y nam nhân chấp tay mà đứng, phẳng phất không còn tồn tại giữa nhân gian. Bờ ngực nhìn không ra nhịp tim đập phập phồng, nhưng tình tự áp chế trong lòng không người nào có thể thấy được.

“Trở về đi.” Cánh môi đỏ tươi khê mở, đám hắc y tử sĩ như quỷ mị trong khoảnh khắc bị bóng đêm thôn tính.

Bàn tay chấp sau lưng nắm chặt thành quyền, mạch máu đỏ tươi có thể nhìn rõ, hắc y nam nhân hơi nhắm lại hai mắt, đường vân huyết sắc trên gương mặt càng thêm hỗn độn sắc sỡ.

“Ám Hà Thiên tôn Ám Dạ Minh, chính là người?”

Ngay lúc đó, một thanh âm biêng nhạc lướt qua bên tai hắc y nam nhân, hắc y nam nhân mở mắt nhìn lên, chỉ thấy trên một nhánh cây ở gốc đại thụ cách đó không xa, một thân ảnh mị tử yêu đã đứng lặng.

Gió mạnh gào thét quay cuồng, theo những sợi tóc đang vũ động của tử bào nam tử xuyên qua, như huyền như mộng.

Lộng Nguyệt thần nhiên mà đứng, tuấn mi khê nhếch tản ra một tia tà tứ, tiểu ý câu nhân lại băng lãnh như phong nhận.

“Đám người kia của các người, thật sự rất chướng mắt.” Lộng Nguyệt chuyển thân đáp xuống, lẳng lẳng hướng hắc y nam nhân đi tới.

Hai nam tử đối diện nhìn nhau, phong vân ám dưng trong khoảnh khắc nổi lên sát ý quyết tuyệt.

Yên lặng hồi lâu, sát khí thét gào theo ý niệm của hai người lần lượt giao thác.

Trầm tư giây lát, Ám Dạ Minh đột nhiên cười lên ha hả: “Nhật Nguyệt giáo chủ bày ra màn diễn thuê người giết chính mình? Chỉ là để khiến bản tôn hiện thân vậy thôi sao?”

Tử mâu hơi nheo lại, mang theo tà lãnh nguy hiểm đến cực hạn, nguyên lai hắc y nam nhân đối với hành động lần này của hắn cũng có chút lý giải.

“Không sai.”

“Trách không được. . .”

“Trách không được cái gì?” Lộng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, phượng mâu hẹp dài lóe lên quang mang lãnh lệ, “Trách không được khi Cô Tuyết cùng sát thủ giăng co, bốn tọa không hề xuất thủ?”

Mục quang chế nhạo mà ngả ngón tản ra lãnh ý cực hạn, Lộng Nguyệt thần nhiên nói, “Ám Hà Thiên tôn muốn đưa Cô Tuyết vào chỗ chết quá nóng vội rồi, ngay cả Huyết thứ băng luân cũng đem ra dùng.”

“Ha ha ha ha. . .” Ám Dạ Minh bỗng nhiên cười rộ lên, “Sớm muộn gì cũng sẽ dùng đến, Nhật Nguyệt giáo chủ, sớm một chút lộ ra thân phận của chúng ta không phải càng hợp với ý người sao?”

“Đúng a. . . Miễn cho bốn tọa diệt Đại Âm Hà của ngươi, đến lúc đó một đám quỷ oan không có nơi khóc lóc kể lể.” Lộng Nguyệt hất chiếc cảm tinh xảo, tử mâu không một tia xao động.

Ám Dạ Minh ngưng mắt nhìn về yêu tà nam tử đang đứng trước mặt hắn, loại khí phách cao ngạo này so với người thường bất đồng, chẳng lẽ Lộng Nguyệt thật sự chính là Vĩnh thể chi chủ theo lời chú ngôn ‘Yêu thể liên hoàng’?

Tử phát nhẹ nhàng phiêu động, thần sắc lãnh lệ quyết nhiên trên gương mặt yêu dị nhân nhạt hiện lên, khóe môi lộ ra đường cong ngả ngớn âm tà, “Từ khi tranh đoạt Mặc Lân Đồ nảy ra, Bạo vũ lệ hoa châm liên liên tiếp xuất hiện. Bốn tọa nghĩ rằng, ám tập tại Ngọc Phong Trai, Ngọc Thanh Nhiễm bị ám toán, Lưu Dạ thành tào chịu hủy diệt, Thiên ma vũ hàng thế. . . Những chuyện này đều là Âm Hà Thiên tôn bày trò đi.” Lộng Nguyệt dừng một chút, “Âm Hà Giáo vương Tà Hoàng có một thủ hạ được sủng ái như ngươi, thật đúng là như hổ thêm cánh. . .”

“Ha ha ha. . . Nhật Nguyệt giáo chủ thực xem trọng Dạ Minh.”

“Không phải bốn tọa xem trọng. . .” Nhân thần của Lộng Nguyệt hơi trầm xuống, lóe ra một tia băng lãnh tà mị ma nhiên, cánh môi mỏng khép lại thành một đường thẳng băng lạnh lẽo, lửa giận bốc lên, “Mà là mỗi một sự kiện ngươi làm đều từng chút một chạm vào điểm mấu chốt của ta, Âm Dạ Minh, ngươi có thể hiểu được?”

Thanh âm lạnh như băng không một chút phập phồng, lại tản ra bất mãn cùng quyết tuyệt phần nộ trong lòng yêu tà nam nhân, ngữ khí uy hiếp cảnh cáo khiến cho người ta sợ hãi, con ngươi tràn đầy thị huyết băng lãnh.

“A a a. . .” Âm Dạ Minh lại cười ra tiếng, “Chẳng hay điểm mấu chốt của Nhật Nguyệt giáo chủ là gì?”

“Thật là một tên ngu xuẩn.” Lộng Nguyệt cười lạnh, “Dem những lời của bốn tọa ngày hôm nay nhớ cho kỹ, kẻ nào dám chạm đến Hách Liên Cô Tuyết đừng mơ tưởng có cơ hội sống sót.”

Ám Dạ Minh lãnh mâu nheo lại, văn lộ hỗn độn khiến dung mạo của hắn thêm vài phần dữ tợn âm độc, pha lẫn huyết tinh phần hận.

“Cho dù không thể sống sót, ta cũng muốn kéo theo Hách Liên Cô Tuyết cùng nhau xuống địa ngục!”

Lộng Nguyệt lạnh lùng cười, tử phát trong bóng đêm điên cuồng bay múa, tử mang yêu dị sáng chói trong lòng bàn tay hắn không ngừng ngừng tụ, khí tức thoáng hiện như địa ngục ma thần.

“Bốn tọa hiện tại đã chờ không được, trước hãy đưa ngươi đi chết đi. . .”

Hắn bảo Sở Ca đến giết mình, chẳng qua là muốn dẫn đi lực chú ý của Cô Tuyết, kỳ thực người mà Lộng Nguyệt hắn tối nay chân chân chính chính muốn đối phó chính là Âm Hà Thiên tôn vẫn đang âm thầm ẩn nấp.

Dưới chân trời phù quang thiêu đốt, Âm Dạ Minh lộ ra một nụ cười âm trầm quỷ dị.

.

Thiên Huyền thâm uyên, bên trong Lạc U Cốc như thể đã trải qua ngàn năm huyết sắc tang thương, đột nhiên biến ảo thành ma giới Tu La tràng đầy tội ác.

Màn đêm thanh lãnh trong núi rừng hôn ám hoang lương tản ra thị huyết sát ý, tử mang yêu diễm từ bàn tay Lộng Nguyệt bắn ra, nơi sườn núi của Huyền Nhai Phong nháy mắt nổ vang một tiếng trầm đục quỷ mị.

Từ một khắc Bạo vũ lệ hoa châm lần đầu xuất hiện kia, Lộng Nguyệt ngày đêm không ngừng âm thầm tìm kiếm manh mối, tra ra hết thấy tin tức của kẻ ám toán. Ở trước mặt Cô Tuyết, hắn không lúc nào là không sắm vai một nhân vật tà ác dã tâm bừng bừng, nơi chốn đều cùng Ngạo Thần Cung tranh phong đối địch, nhưng sau lưng Cô Tuyết, hắn bao giờ cũng tìm mọi cách ra sức bảo hộ người trong lòng.

Thế nhân chỉ nhìn thấy hắn tự cao tự đại, ngoạn chuyển thiên hạ, chỉ biết hắn làm mưa làm gió, điên đảo võ lâm, song bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa từng rõ, những thứ phồn hoa phù phiếm trong thiên hạ, kỳ thực căn bản không phải là thứ hắn chân chính muốn có, muốn làm.

Lộng Nguyệt chân chính muốn có, chẳng qua chỉ là một nam tử tên gọi Hách Liên Cô Tuyết, nguyện vì hân, khuyh tẫn thiên hạ!

Lộng Nguyệt chân chính muốn làm, chính là đoạt lấy hân! Chiếm hữu hân! Bảo hộ hân! Chiếm đoạt tâm của hân thân thể của hân hết thảy của hân!

Nhưng nam nhân yêu tà này lại che giấu quá sâu, căn bản không người có thể nhìn thấu cặp tử mâu kia gánh chịu bao nhiêu u trầm, càng không ai có thể nhìn ra đằng sau tiểu ý trên đùa ngả ngón đó che giấu sâu lo cùng nỗi đau buồn khó có thể đè nén.

Thiên hạ to lớn, phồn hoa như mộng, đối với Lộng Nguyệt mà nói, tất cả mọi thứ trên đời đều so ra kém một cái nhếch môi cười khê của yêu mị nam tử kia.

Ám Dạ Minh cười lạnh một tiếng, thanh âm khàn khàn như chấn động cả thiên địa. Mái tóc hắc bạch giao nhau giống như lưỡi lửa độc ác, cương trảo thủ sáo* cứng rắn vô bì cùng tử mang hỗn loạn lóa mắt đâm vào nhau. Tinh hỏa văng ra khắp nơi, lan tràn chiếu sáng cả màn đêm, thương hải minh nguyệt, khí hồng quán nhật.

Hắc sắc vụ khí từ trong lòng bàn tay của Ám Dạ Minh ngưng tụ, ngàn vạn chích độc chu lúc nhúc theo màn sương bò ra, màu sắc sắc sỡ đan xen cùng tử mang dây dưa găm xé, cắn nuốt, lấy tốc độ như quỷ mị nhảy mất tràn đầy Lạc U Cốc. (độc chu: nhện độc)

“Thiên chu vạn độc thủ. . .” Lộng Nguyệt đầu mi khê nhưn, mục quang tà mị tản ra huyết sắc lãnh liệt.

Trách không được hân cảm thấy thân thể của Ám Dạ Minh bất đồng với người bình thường, nguyên lai là bởi tu luyện môn công phu có tính hủy diệt như thế.

Thiên chu vạn độc thủ âm ngoan ác độc, mặc dù không bằng lực lượng tà ác như Sáng Thần Cửu Thức, nhưng vô luận là Thiếu Lâm quyền pháp hay Võ Đang trường pháp cũng không phải đối thủ của nó.

Khi tu luyện Thiên chu vạn độc thủ, trình độ khó khăn khổ cực tuyệt không thua kém Sáng Thần Cửu Thức. Công phu này chẳng những tàn phá dung mạo tự thân, còn phải để cho độc chu đủ màu sắc hút máu của mình, cũng đem chu độc dung nhập vào huyết dịch. Tu luyện càng lâu, độc tố trong thể nội tích lũy càng nhiều, năng lực phá hủy càng thêm cường đại.

“Người quả thực không có tư cách tồn tại trên thế giới này!” Tử phát nhiệm một tầng xích huyết, Lộng Nguyệt vươn tay dựng thẳng lên, sát khí tà mị tràn ngập đầy mắt, ngoan độc mà quyết tuyệt.

Tại Lạc U Cốc, ngàn vạn chích độc chu bị tử mang thôn phệ, thi thể sắc sỡ của độc chu lẫn lộn chảy vào nước sông trong cốc. Chất lỏng trong suốt khoanh khắc hóa thành thất thải lưu ly, đục ngầu vô cùng ghé tằm.

“A a, Nhật Nguyệt giáo chủ nóng vội muốn diệt trừ Dạ Minh như vậy, chỉ e là còn có một nguyên nhân. . .”

Độc tri chu trong hắc vụ bị thiêu đốt tiêu diệt, Ám Dạ Minh tựa hồ cũng không sinh khí, bởi vì hân nắm trong tay một lợi thế trí mạng đối với Lộng Nguyệt. (tri chu: con nhện)

“Bản tôn đoán rằng, Nhật Nguyệt giáo chủ kỳ thực là đang lo lắng Hách Liên Cô Tuyết biết rõ phương pháp phá giải Tứ linh đồ đi. . .”

Từ cơn phẫn nộ của Lộng Nguyệt, Ám Dạ Minh có thể thấy được, cảm tình yêu tà nam tử này dành cho Hách Liên Cô Tuyết có bao nhiêu cuồng nhiệt nóng bỏng. Nhưng cố tình là thuật phá giải thiên hạ thánh vật Tứ linh đồ cùng Hách Liên Cô Tuyết có quan hệ mật thiết, điều này cũng chính là uy hiếp lớn nhất của Lộng Nguyệt.

Tử mâu chột trằm xuống, tử phát tà mị không gió tự động, tựa như ám vân thẩm đắm huyết sắc, tản mát sát khí quyết tuyệt.

Một phương thế lực khác biết rõ huyền cơ trong Tứ linh đồ, quả thực đúng là người của Đại Âm Hà Cung!

Một tồn tại khủng bố tà ác giống như u linh địa quỷ, một hắc ám đế quốc bị võ lâm lãng quên đã lâu!

Kỳ thực, ngay khi biết được Đại Âm Hà Cung trời dậy, Lộng Nguyệt cũng không cảm thấy kinh ngạc. Bởi hắc thủy chung vẫn cho rằng, đại đế quốc từng được xem như hắc ám chi linh kia làm sao có thể dễ dàng bị Tư Đồ Phách tiêu diệt như thế?

Sự tình đã đến nước này, câu ca dao ‘Nhân gian song ma, địa quỷ ám hà’ không bao lâu nữa sẽ tái hiện thế gian!

Tứ linh đồ tuyệt không thể khai mở! Chú ngôn ‘Yêu thể liên hoàng’ tuyệt không thể linh nghiệm! Linh huyết của Cô Tuyết tuyệt không thể để cho kẻ khác chạm vào!

Hắn tuyệt không cho phép Cô Tuyết của hắn rời đi bên mình!

Tuyệt không cho phép. . .

Trong giây lát, quanh thân Lộng Nguyệt tản ra quang hoàn mị ảnh khiến người ta sợ hãi, tử mâu yêu đã tràn ngập huyết sắc đỏ tươi, nhộn nhạo từng đợt gợn sóng thị huyết, đẩy lên sát lạnh ma dị.

Ám Dạ Minh cười ra tiếng, xem ra Lộng Nguyệt quả thực là bị lời nói của hắn chọc giận, ngay cả ma huyết ẩn giấu bên trong cơ thể cũng bắt đầu rục rịch.

Nhưng tiếng cười đó lại mang theo vô hạn oán niệm.

Yêu mị nam tử giống như đóa hoa anh túc, toàn thân tản ra độc tố kia mới chính là nỗi hận lớn nhất của cả cuộc đời Ám Dạ Minh hắn!

Hận đến mức muốn phá hủy mọi thứ thuộc về hắn, cho dù là cùng rơi xuống địa ngục vạn kiếp bất phục, cũng muốn dùng mạng của hắn đến hoàn lại những ngày vô hành hạ căm hận đến tận cốt tủy.

Bởi vì, đó là hắn thiếu Ám Dạ Minh. . .

Ám Dạ Minh chẳng không nhảy lên, nghênh đón mặt mị tử yêu hồng chói mắt kia. Bỗng nhiên, một đạo thân ảnh hỏa hồng như liệt hỏa từ trên khoảng trời u ám bao la phá phong chuyển tới. . .

Hỏa hồng trường phát loạn vũ phiêu linh, gương mặt yêu mỹ bởi vì thịnh nộ mà càng thêm yêu diễm. Vô số hồng mang theo toàn thân Hách Liên Cô Tuyết tán ra bốn phía, không chút lưu tình xuyên qua thân ảnh của Ám Dạ Minh.

Một tiếng nổ vang chấn động khoảng không tối đen, một khắc kia, mị tử yêu hồng ngưng tụ thành một đoàn lốc xoáy thật lớn, phá hủy toàn bộ Lạc U Cốc. . .

108. Chương 108: Ưc Ngân Khuynh Quân

“Đúng là người của Đại Âm Hà, giết không chết được.” Hách Liên Cô Tuyết hồng mâu nheo lại, dừng ở Ám Dạ Minh đang đứng lặng trong phế tích.

Hỏa hồng trường phát tung bay, sợi tóc hỗn độn che khuất hồng đồng mị nhân. Ám Dạ Minh lẳng lặng nhìn hồng y nam tử cách đó không xa, con người sâu thẳm phức tạp khó phân biệt. Đó là loại ánh mắt như đao quang luyện ngục, ẩn chứa sát niệm huyết tinh, tản ra hận ý khắc sâu tận linh hồn.

Nhưng bên trong hận ý quyết tuyệt kia lại ẩn ẩn nảy lên một loại tình cảm phức tạp khác người ngoài không thể nhìn ra.

Lộng Nguyệt chăm chú dõi theo ánh mắt giờ phút này của Ám Dạ Minh, tử phát vũ động trong đêm đen không gió chưa một khắc nào bình ổn. Đôi tay chấp sau lưng bị tử mang ma đã bao trùm, móng tay dài mảnh đen thẫm lấp lóe lãnh quang độc mị.

Bàn tay Cô Tuyết và Lộng Nguyệt không hẹn mà cùng ngưng tụ thành một đoàn quang mang yêu dị, mảnh liệt tựa viêm hỏa, lại tản ra sương lãnh như băng tuyết.

Đúng lúc đó, nhân thần hai người đồng thời hiện lên một mặt lạnh lẽo, thân thể Âm Dạ Minh trong bóng đêm bỗng nhiên hóa thành bọt nước.

Lãnh quang thị huyết càng thêm dày đặc, tiếng cười khàn khàn quanh quẩn khắp phế tích nơi sơn dã.

Thân thể của Âm Dạ Minh đột nhiên phân liệt thành tầm mười thân hình giống nhau như đúc, hết như hồn phách bị hút ra, dưới khoảng không u ám bỗng bành trôi nổi.

Song kỳ dị chính là hơn mười đạo thân ảnh mềm mại như nước, căn bản không thể phân rõ đâu là thực thể, hư ảo khiến người ta nhìn hoa cả mắt, thậm chí vô pháp chạm vào! Vô pháp đánh tan!

Tiếng cười vang vọng thật lâu không thôi, những thân hình biến ảo như u linh xuyên qua khu rừng, phảng phất quỷ mị cô hồn, tiêu thất trong gió. . .

Hách Liên Cô Tuyết thoáng chốc kinh sợ, nguyên lai trên thế gian này có người tu luyện loại tà thuật quỷ dị đến vậy!

Thần sắc trong tử mâu của Lộng Nguyệt vẫn thâm u như trước, tuấn mi tà mị nhú chặt. Hắn thật không ngờ, Âm Dạ Minh cứ nhiên tu luyện tà thuật cấm kỵ từng truyền lưu tại Đông Doanh hơn một trăm năm trước. (Đông Doanh: Nhật Bản xưa)

Âm Dạ Minh đến tốt cùng là hạng người như thế nào? Chẳng những có thể đem võ công Trung Nguyên Thiên chu vạn độc thủ có tính phá hủy mãnh liệt như thế luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, thậm chí còn quán thông thuật cấm kỵ truyền lưu cách đây hơn một trăm năm. . .

Âm Dạ Minh chỉ là một Thiên tôn dưới trướng Đại Âm Hà Giáo vương Tà Hoàng, vậy Tà Hoàng sẽ là tồn tại thần bí khiến người ta sợ hãi ra sao?

Lộng Nguyệt hơi khép lại hai mắt, khuôn mặt yêu dị lạnh như băng không có độ ấm.

Như thế xem ra, hắc ám đế quốc lần này trỗi dậy còn mạnh mẽ hơn cả trước đây. . .

.

Dọc đường đi, hai người đều không nói một câu, phảng phất một hồi giằng co vừa rồi căn bản không hề tồn tại, giống như đêm nay chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Ngạo Thần Cung, Mộc Tuyết Các, ánh đèn mờ ảo chiếu sáng tấm điện như thánh tuyết khiết tịnh.

Bàn tay ấm áp của Lộng Nguyệt vỗ nhẹ gương mặt Cô Tuyết, thâm tử sắc phượng mâu thối lui huyết sắc tà ác, chỉ còn nhu tình như nước nhộn nhào.

Tiểu ý nhàn nhạt hiện lên, giọng nói ôn hòa như thanh tuyền nỉ non, “Đừng suy nghĩ nhiều, sớm đi ngủ đi.”

Mục quang tà mị ẩn ẩn lộ ra u trầm, Lộng Nguyệt như ngày thường nở nụ cười yêu dị, liềm đi về ẩm đạm trong đáy mắt, nhưng hắn cái gì cũng không giải thích, chỉ thản nhiên nói, “Ta trở về trước.”

Ánh đèn chiếu lên tử sa linh bào tản ra u quang mờ ảo, bóng lưng mang theo một tia tịch liêu cô thương có vẻ trầm trọng nặng nề.

“Nguyệt. . .”

Thanh âm mờ ảo phảng phất không thực từ phía sau Lộng Nguyệt vang lên, một khắc kia, trái tim của hắn chợt căng thẳng.

Hắn gọi ta là gì. . . Hắn vừa gọi ta là gì. . .

Tuyết nhi, là người đang gọi ta sao? Thân thể Lộng Nguyệt hơi chấn động, cũng vô pháp nhúc nhích nửa bước.

Những hình ảnh trước đây dần hiện lên rõ ràng trong tâm trí. . . Có một hồng y thiếu niên luôn thích nằm trong lòng ngực hắn, nhìn nụ cười của hắn.

Nguyệt, người cười rộ lên thật đẹp mắt.

Nguyệt, người vì cái gì muốn đàn ‘Si tâm thương’? Vì cái gì ta nghe xong đều muốn khóc?

Nguyệt, ta rất chán ghét cha ta, hẳn lúc nào cũng bức ta luyện công.

Nguyệt, nếu thế giới của chúng ta không có đối phương sẽ thế nào. . .

Nguyệt, ta thích người. . . Ta muốn cả đời ở cùng một chỗ với người. . .

Nguyệt, người nghe được sao, ta Hách Liên Cô Tuyết cũng rất thích rất thích người. . .

. . .

Một tiếng than nhẹ, lại không biết có bao nhiêu phân lượng, đem trái tim tịch liêu suốt mười mấy năm thức tỉnh. . .

Giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt yêu dị lạnh lẽo chảy xuống, Lộng Nguyệt hơi khép mắt, thủy quang óanh nhuận thấm ướt bờ mi.

Cô Tuyết lẳng lặng đi đến sau hắn, cao ngạo tà khí sớm đã không còn tồn tại, thanh âm của hắn cũng mang theo một tia run rẩy, nỗ lực áp chế chính mình, hồng mâu nhộn nhạo nổi lên gợn sóng, “Nguyệt. . . để cho ta hôn người, được không?”

Khoảng cách gần trong gang tấc, lại làm cho hai người cảm giác trải qua ngàn vạn năm chờ đợi, mới có một khắc hôm nay tương phùng.

Cô Tuyết run rẩy vươn tay muốn vuốt ve trượng dung nhan yêu dị kia, Lộng Nguyệt đột nhiên xoay người đưa hắn khóa vào trong ngực, thô bạo hôn lên cánh môi Cô Tuyết.

Cô Tuyết ôm chặt cổ Lộng Nguyệt, chìm sâu trong nụ hôn dài triền miên. . . Nhưng nụ hôn ấm áp kia không cách nào che giấu lệ quang từ khóe mắt không ngừng chảy xuống.

.

Đầu thu có chút lạnh lẽo, mưa phùn li ti hóa thành tấm màn che, tiếng mưa rơi ở trong khoảng không vang vọng.

Nụ hôn cuồng loạn vô thanh, ngực lại phập phồng chấn động, như muốn nói ra hết thủy tưởng niệm cùng chờ đợi.

Nỗi tư niệm tàn khốc trong tịch mịch bị thương hóa thành tro bụi, chỉ vì một tiếng kêu gọi lưu luyến của nam tử trước ngực.

Thanh âm trầm thấp ngắt quãng, Lộng Nguyệt không thể kiềm chế cuồng nhiệt trong lòng. Hắn ôm Cô Tuyết đến bên nhuyển tháp, ánh mắt tản ra nhu tình giống như ngàn năm không đổi. Trong khoảnh khắc, nhuyển liềm bay xuống, ngăn cách trần thế.

Đầu ngón tay thon dài chạm tới giọt lệ lạnh lẽo nơi khóe mắt, Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt Cô Tuyết, tử mâu lưu luyến si mê tựa diễm hỏa thiêu đốt, “Người cũng biết, một chữ này, ta đã chờ bao lâu. . .”

Thanh âm có chút khàn khàn như sương khói mộng ảo, làn gió lướt qua như hoa vũ năm xưa, tô điểm cho ký ức đẹp đẽ ngày trước. Lộng Nguyệt hôn lên hồng mâu long lanh ngời sáng, chạm vào thật nhẹ mà cẩn trọng, rất sợ tất cả những gì vừa rồi xảy ra chỉ là hư ảo. . .

“Tuyệt nhi, Tuyệt nhi của ta, là người sao. . . Người đã có thể chân chính trở lại bên người Lộng Nguyệt ta. . . có phải hay không. . .” Tử mâu chớp động quang mang nhu hòa như nước, loại ánh mắt chờ mong khát cầu này khiến những giọt nước mắt lạnh lẽo của Cô Tuyết thiếu chút nữa lại tràn mi mà ra.

“Nói cho ta biết! Trả lời ta!” Đầu ngón tay Lộng Nguyệt vuốt ve chân mày Cô Tuyết, giống như đang nhẹ nhàng vỗ về một thứ trân bảo của sinh mệnh. Thanh âm nỉ non mang theo tình ý quyến luyến, “Tuyệt nhi yêu ta trước đây, có phải thật sự đã trở lại. . . có phải hay không. . . có đúng hay không?!”

“Nguyệt. . .” Cô Tuyết đã vô pháp kiềm nén chính mình, cái gì cũng không nói nên lời, hắn ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, giữa đầu dâng lên cánh môi thơm.

Đó là tưởng niệm cùng nóng bỏng chờ đợi suốt mười mấy năm ròng, hết thủy thăng trầm, hết thủy khúc mắc, tại một nụ hôn này tiêu tán thành tro.

Hương sen yêu dã lan tràn trong gió, hai đầu lười triền miên trong không gian lửa nóng quấn lấy nhau như hòa thành một thể, mỗi một góc rất nhỏ cũng không buông tha, kịch liệt tung hoành, dây dưa như muốn dùng nụ hôn dốc hết nỗi lòng.

Lộng Nguyệt hôn càng thêm sâu, hận không thể đem người trong lòng dung nhập vào cốt nhục của mình, dung nhập vào cả linh hồn, phong ấn hẳn, làm cho hẳn vĩnh viễn trở thành một phần trong thân thể, tuyệt không cho phép một lần nữa mất đi.

Hôn nhau đến gần như không thở được, Cô Tuyết đột nhiên xoay người, đem yêu tà nam tử đặt dưới thân, kéo ra tử bào trên người hẳn. Đầu lười mềm mại trượt xuống, đòi lấy mỗi một chỗ trên thân hình tuyết mỹ, nhìn rõ mỗi một dấu vết trên thân thể Lộng Nguyệt. Nhưng khi Cô Tuyết nhìn đến một vết sẹo lưu lại trên bờ ngực trắng nõn, nước mắt lạnh lẽo như trân châu lại lác đác rơi xuống.

Hắn nguyên bản cho rằng mình thật sự kiên cường, song giờ khắc này, Hách Liên Cô Tuyết mới chân chính biết rõ bản thân cư nhiên có nhiều nước mắt yếu đuối đến vậy.

Cô Tuyết run rẩy vuốt ve vết sẹo trông có vẻ rất sâu kia, thanh âm đứt quãng tràn ra, “Rất đau có phải không? Nguyệt. . . Người nói cho ta biết, có phải hay không rất đau. . . có phải không. . .” Hắn kề sát gương mặt tuần mỹ, huyết dịch điên cuồng lưu động, nhìn thật kỹ cặp tử mâu yêu dị, “Nguyệt. . . Người là một tên ngốc, người vì cái gì lại ngốc như vậy. . .”

Tử mâu tà khí nheo lại, mang theo tiểu ngân thích ý thoải mái.

Cô Tuyết hôn lên trượng dung nhan yêu dị, cảm thụ được mỗi một tia hơi thở của yêu tà nam tử, cảm thụ được trái tim của hắn đang đập. . .

“Ta Hách Liên Cô Tuyết vì cái gì lại gặp phải một tên ngốc như ngươi. . . Vì cái gì khăng khăng một mực yêu một tên ngốc. . .”

“Ta là Tuyết nhi của ngươi, mà ngươi. . . vĩnh viễn đều là Nguyệt của ta. . . Vĩnh viễn đều là Lộng Nguyệt của Hách Liên Cô Tuyết. . .” Hồng y nam tử lại nâng lên yêu nhan tà khí, khát khao đòi lấy hết thấy.

Đó là Lộng Nguyệt của hắn, thiếu niên hắn đã từng yêu, thiếu niên hắn đã từng muốn kề vai bên nhau cả đời.

Quang minh phá đoạn, quỹ tích thiên lý, táng tâm ly tán, bất hồi si luyện. . . Thiếu niên tà mị trước đây rốt cuộc đã chờ đợi bao lâu? Đau lòng bao lâu? Cô tịch bao lâu? (thiên lý: lệch hướng)

Hắn rốt cuộc sáng tỏ, vì sao khi hắn nhìn đến cặp tử mâu kia, lại không thể kiềm chế muốn hôn lên, sẽ không thể kiềm chế muốn điên cuồng, trái tim vô tình cũng có thể nảy lên rung động. . . Nguyên lai tất cả những điều này, nguyên bản chính là vận mệnh chú định.

Thế giới như bất động theo ánh mắt hai người chăm chú nhìn lẫn nhau, hàn khí trong đêm dưới ngọn nến nổi lên phảng phất vô vàn tưởng niệm ôn nhu. . .

Tử phát hồng phát dây dưa cùng một chỗ, Lộng Nguyệt gắt gao ôm lấy Cô Tuyết, thân thể hai người chặt chẽ thiếp hợp, không lưu một khe hở.

Một đoạn thiếu niên lưu ức, thuở ban sơ đẹp đẽ nhất bị vỡ tan, vài thập niên tịch mịch trải qua giống như thiên niên nhất thuấn, tại một nụ hôn cùng vòng ôm siết chặt hóa thành lưu luyện si mê mãi không ngừng. (thiên niên nhất thuấn: ngàn năm như nháy mắt, ý nói những gì đã trải qua khi nhìn lại cảm giác như một giấc mộng)

“Vận mệnh đã chú định ngươi là người của Lộng Nguyệt ta, cho dù thế nào thì cuối cùng vẫn trở lại bên cạnh ta, ai cũng không thể đoạt đi. . .”

Cánh môi thiếp hợp tách ra, tử mâu yêu dị phản chiếu mị nhãn thâm hồng, tản ra nồng đậm tình ý, ngay cả con người hỏa hồng cũng không thể cất chứa hết được, tình cảm bốc lên thiêu đốt chân trời u ám.

Ngón tay Lộng Nguyệt luồn vào mái tóc hỏa hồng, tử mâu tràn ngập nhu tình vô hạn, “Ta thật sự rất muốn đem toàn bộ hạnh phúc trên thế gian cho ngươi. . . Thiên hạ này, chỉ mình ta có thể ôm ngươi, hôn ngươi, sủng ngươi, chỉ có Lộng Nguyệt ta mới có thể yêu ngươi. . . Cô Tuyết, ngươi nghe rõ sao?”

Cô Tuyết của hắn, đời đời kiếp kiếp chỉ mình hắn có thể yêu.

Độc lập hậu thế, trải qua bao năm cô tịch, còn có chuyện gì là không thể nhìn thấu? Về ngoài đa tình hồ hững lại che giấu không được một khóa tâm vì yêu mà tương tư đến tận cùng. Tiểu ý tà mị mê đảo chúng sinh, lại tịch liêu u trầm không người có thể lý giải. Thẳng đến khi mặt liệt hồng kia thiêu đốt tâm mắt hắn, thẳng đến khi cặp mị nhãn thâm hồng kia chăm chú nhìn hắn, mười mấy năm chờ đợi cùng bảo hộ đối với hắn mà nói, căn bản là không đáng nhắc tới. . .

Hồng bào như tàn hoa rơi rụng, hỏa hồng trường phát rủ trên bả vai bỗng trượt xuống, Cô Tuyết lại phủ lên cánh môi Lộng Nguyệt. Ngữ thanh mềm mại như lưu thủy hóa tan đi lạnh lẽo, mang theo vô tận nhu tình, phảng phất quên đi hết thủy trần thế phù hoa.

“Nguyệt, ta Hách Liên Cô Tuyết cuộc đời này có thể có được người, vô luận thế gian đối với ta gây ra bao nhiêu thương tổn, ta cũng có thể tha thứ. . .”

Cái gì thiên mệnh kiếp số? Cái gì huyết sát cô tình? Hắn căn bản không quan tâm.

Hắn hiện giờ chỉ để ý một vị nam tử vì hắn mà tịch mịch cô thương suốt mười mấy năm trời.

Đó là Lộng Nguyệt của hắn a. . . Lộng Nguyệt hắn từng muốn cả đời cùng một chỗ. Những gì hắn muốn làm lúc này, đó là dùng tình yêu của mình cả đời đến bồi thường khoảng trống mười mấy năm kia, vì một hứa hẹn vĩnh hằng tương thủ, khuyh tấn một đời. . .

Đêm đen tịch mịch chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi rả rích.

“Cô Tuyết, đem thân thể của người cho ta, đem hết thủy những gì người có đều cho ta, ta muốn mỗi một chỗ trên thân thể người hạ xuống ấn ký của Lộng Nguyệt ta. . .”

Hồng y nam tử nhàn nhạt nhếch môi, khẽ liếm vành mắt thâm tử sắc, Lộng Nguyệt của hắn, vẫn là nam tử bá đạo chiếm đoạt đến tận cùng như trước, cho tới bây giờ cũng không thay đổi. . .

“Ta cho người. . .”

109. Chương 109: Dạ Sắc Mị Khuyh Thành

Bóng ảnh dưới màn mưa càng thêm mờ ảo, hỗn độn loang lổ như lạc tân sương hoa.

Một đôi thâm tử sắc phượng mâu, một đôi băng hồng sắc mị nhãn.

Hỏa hồng trường bào như tàn hoa toái nhị, theo duyên liềm phiêu dật bay xuống, yêu sắc mị hoặc nằm trên nền đất. . .

Cắn cắn cánh môi, khơi gợi mị sắc tà khí mà mê hoặc, tử mâu yêu dã lướt qua mỗi một góc trên thân thể Cô Tuyết, không buông tha bất luận địa phương nào dù là rất nhỏ.

“Tối nay, Tuyết nhi thật sự tự nguyện giao thân xác cho ta?” Thấp giọng thì thầm, triền miên gợi cảm, ngón tay thon dài theo khuôn mặt yêu mỹ âm thầm trượt xuống, vuốt ve hai khóa anh đào dựng lên, động tác khiêu khích ái muội gợi tình.

“Đúng vậy. . .” Cô Tuyết nâng lên mị nhãn, lưu chuyển quang sắc long lanh như thủy tinh. Không một chút chống cự, không cao ngạo bất khuất, cũng không lãnh sương như tuyết cự nhân ngàn dặm, mà là tràn đầy vô tận nhu hòa.

Cam tâm tình nguyện.

Hắn muốn vì nam nhân yêu tà này, dâng lên tất cả những gì mình có.

Tử mâu hơi nheo lại, mang theo khí tức tà mị, ngón tay Lộng Nguyệt đùa nghịch từng lọn hồng phát chậm rãi trượt xuống dưới, nâng lên cảm nam tử yêu mị, hai cánh môi thiếp hợp giao hòa, đầy mắt xẹt qua tiểu

ý ngả ngón. Đầu lưỡi mềm mại quấn lấy lẫn nhau chợt tách ra, sợi chỉ bạc nối khoe miệng đem bờ môi hai người nhiễm một mặt hồng sắc bóng loáng ái muội, yêu dị tuyệt nhiên.

Môi mỏng lại kề sát, đầu lưỡi yêu dị cùng múa, như thể vĩnh viễn không muốn chia lìa.

“Từ giờ khắc này, Cô Tuyết chỉ thuộc về một mình Lộng Nguyệt ta.”

Chiếc lưỡi mềm mại thấm ướt đầu ngón tay, mang theo một chút ẩm áp. Ngón tay thon dài phất qua hai khóa anh đào như làn gió vuốt nhành liễu, động tác phiêu dật mang theo khô nóng vội vàng, đem dục vọng từng bước một đẩy lên đỉnh phong.

Ngón tay tham nhập vào địa phương tư mật, đột nhiên dừng lại trước cửa huyết khẩu. Lộng Nguyệt như nở tà mâu, nhìn cặp hồng đồng mị hoặc không chút hối hận, khoe môi gợi lên một mặt tiểu ngân.

Cô Tuyết tựa hồ nhìn thấu Lộng Nguyệt chần chờ, hần thân nhiên cười, đáy mắt tràn đầy tình ý, “Đừng để ta chờ. . .”

Tử mâu nheo lại thành một đường cong rất dễ nhìn, trong con ngươi chỉ có cơ thể dưới thân yêu dã mị hoặc đến tận cùng, rốt cuộc không còn quan tâm đến những thứ khác.

Ngón tay mang theo chất dịch ôn nhuận ẩm ướt từng chút một xâm nhập, Lộng Nguyệt cúi đầu phủ lên cánh môi oánh nhuận. Máu mắt bởi hắc ám cùng thâm tử giao hòa trở nên sâu thẳm như muốn cắn nuốt tất cả, nhãn mâu duy độc phản chiếu ánh mắt của người dưới thân.

“Cô Tuyết, ngươi là của ta. . . Phong tình mị hoặc của ngươi, thân thể của ngươi, nụ hôn của ngươi, vẻ đẹp của ngươi, trái tim của ngươi hết thảy đều là của một mình Lộng Nguyệt ta. . .”

Môi cùng môi găt gao thiếp hợp, hồng mâu tản mát cực hạn mị hoặc tà khí, yêu dị như băng sắc thủy tinh, chớp động xích huyết yêu hoa.

“Nguyệt, tất cả những gì ta có toàn bộ cho ngươi, cơ thể của ta, linh hồn của ta, hết thảy của ta, vĩnh viễn đều thuộc về Lộng Nguyệt.”

Hắn không thể tưởng tượng, vài thập niên tịch mịch tương tư là một loại dày vò như thế nào, nhưng nghĩ đến khi hai người gặp lại, trở thành tử địch dây dưa, hắn không thể tưởng tượng, mỗi lần yêu tà nam nhân này đối mặt với mục quang phần nộ thị huyết của mình, trái tim cô thương đến tột cùng đã vỡ tan biết bao nhiêu lần. . .

Hắn, Hách Liên Cô Tuyết, cao ngạo băng lãnh, thị huyết vô tình, ngạo thị thiên hạ. Nhưng đêm nay, hắn muốn vì nam nhân này, dõ xuống tất cả tự tôn cùng cao ngạo, bày ra hết thảy mị thái kinh tâm động phách!

Chỉ vì một mình Lộng Nguyệt, tận tình phục thị.

Thân thể xích lõa tản ra mị hoặc trí mạng, mang theo hương khí đặc trưng của mạn châu sa hoa. Hết thảy vẻ đẹp cùng dung tư hoặc nhân đều bị Lộng Nguyệt xem tại đáy mắt, không buông tha bất luận địa phương nào.

Tối nay, yêu nghiệt tuyệt mỹ khuynh thành kia, chỉ mình Lộng Nguyệt hắn mới có thể chứng kiến, từ nay về sau, yêu hoa độc tấn thiên hạ này chỉ vì một mình Lộng Nguyệt mà nở rộ.

Hương sen nhàn nhạt phát tán quanh thân hai người, thâm tử trường phát thông thả lay động, dục vọng mang theo tình niệm bị đùa nghịch nổi lên lửa nóng, khó có thể đè nén. Cảm giác nóng bỏng thiêu đốt thân thể buộc chặt, từng chút một thối lui phòng tuyến cuối cùng, dần dần mất đi khống chế rơi vào vĩnh hằng sa đọa. . .

“Tuyết bảo bối của ta, ta muốn bắt đầu rồi. . .” Đầu lưỡi ôn nhuận ngả ngón trên đầu vành tai, mang theo hơi thở tiêu hồn xẹt qua, ngón tay vỗ về chơi đùa chậm rãi khai hợp. Lộng Nguyệt tà dị nhếch miệng nhìn yêu mị nam tử thở gấp đầm đìa mồ hôi, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Từng cánh tàn hoa theo gió từ cửa sổ thổi vào, nhẹ nhàng đáp xuống hồng bào cùng tử bào vải trên mặt đất tô điểm cho vẻ diễm lệ thuần túy. Hương thơm giao tạp cùng khí tức *** mỹ theo gió đêm trôi đi, khiến đêm tối phủ thêm một tầng khuynh thành mị sắc.

Chăm chú nhìn lẫn nhau, hai cổ thân thể xích lửa hoàn toàn lọt vào tầm mắt đối phương, lửa nóng nơi khó hạ dấy lên tình duyên chi dục, cảm giác nóng bỏng khó nhịn khiến người ta khẩn cấp muốn đòi lấy, muốn chiếm đoạt.

Lộng Nguyệt lẳng lặng nhìn yêu mị nam tử, ánh mắt thâm trầm lướt qua mái tóc đến yêu nhan, lại qua phần cổ, ***g ngực, khó hạ. . . Hắn muốn nhìn thật kỹ mỗi một chỗ trên thân thể dụ nhân kia, xem xét hết thấy phong hoa của người mình tâm ái.

Gió đêm thanh lãnh không làm mất đi cuồng nhiệt, thân thể Cô Tuyết ngày càng hứng hực lửa nóng mẫn cảm, tuy rằng không dùng thôi tình được nhưng dục niệm so với dĩ vãng càng thêm bức thiết.

Mục quang tràn ngập tình ý như mặt nước mát lạnh, Lộng Nguyệt nhìn yêu mị nam tử vì hắn mà nhanh như vậy đã có phản ứng, tiểu ý tà mị liên tăng thêm vài phần yêu dị.

Đúng lúc đó, Cô Tuyết một phen ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, kéo hắn kề sát vào ngực mình, hôn lên phần cổ khôu gọi, thanh âm trầm thấp mang theo chờ đợi mãnh liệt, “Tiến vào, nhanh lên!”

“Ta trước muốn tận tình xem kỹ ngươi, sau đó mới tận tình chiếm lấy ngươi. Tuyết nhi của ta, mới như vậy đã đợi không được?” Thanh âm từ tính pha lẫn chút đùa cợt hoặc nhân, Lộng Nguyệt mỉm cười, lửa nóng nồng nhiệt trong đáy mắt dưới quang mang yêu tử sắc sáng lên lấp lánh.

Mồ hôi nhiễm ướt lạnh ẩn hoa đào như huyết quang rực rỡ đánh sâu vào thị giác của yêu tà nam tử. Một khắc kia, tiểu ngân trên chọc biến mất nơi đáy mắt, đột nhiên trở nên cuồng dã như liệt thú đang đói khát.

Cô Tuyết của hắn, lần đầu tiên vì hắn mà khẩn cấp khát cầu, song chính hắn làm sao không muốn như thế?

Đem yêu mị nam tử gắt gao chế trụ trong ngực, giữ lấy thất lưng của hắn. Đôi chân thon dài bị tách ra, địa phương tư mật ẩm ướt nóng rực đã được mở rộng thẹn thùng khép mở. Tiếng rên rỉ lưu luyến, khàn khàn mị nhân, nhiệt độ như lửa nhảy mắt tăng lên, trong khoảnh khắc thiêu đốt hết thấy.

Lộng Nguyệt hôn nhẹ lên đôi nhãn mâu thâm hồng, như thể đang an ủi tình tự có vẻ khẩn trương. Khi tiểu dung yêu dị hiện lên trước mắt Cô Tuyết, nỗi đau đớn bởi cự vật nhảy mắt tiến vào cơ hồ phá tan toàn bộ thần kinh của hắn!

“A. . . Ngươi. . . Yêu tình ngươi điểm nhẹ cho ta. . .” Lúc này Lộng Nguyệt sớm đã không thể khắc chế, thứ khao khát sở hữu rốt cuộc đã chiếm được. Huyết dịch lưu động trong cơ thể kia, còn có dục vọng bởi vì hắn mà dâng trào, tất cả đều dung hợp trong tình niệm cuồng loạn.

Từng chút một khuếch trương, từng chút một tiến nhập, tinh tế như thế, lại bá đạo như thế. Cô Tuyết kêu rên ra tiếng, thân thể không ngừng đáp lại kích tình phóng túng, tại nơi hai người thiếp hợp lưu lại ấn ký.

“Nếu đã cho ta, ta sẽ không bỏ qua một phần một tác nào, Cô Tuyết, ngươi phải minh bạch.”

Cô Tuyết cắn môi, hồng phát bị mồ hôi thấm ướt càng thêm yêu lệ. Hắn cái gì cũng không lo lắng, tận tình đem chính mình phơi bày trong mắt yêu tà nam tử, tận tình thỏa mãn hết thấy dục vọng cuồng dã của ái nhân. Đối với Cô Tuyết mà nói, giờ khắc này, cho dù toàn thân đau đớn, nhưng so với vài thập niên tan nát cõi lòng căn bản không tính là gì.

“Bộ dáng của Tuyết nhi hôm nay như vậy, thật là vì ta?” Lộng Nguyệt khẽ liếm vành tai của nam tử dưới thân, hương khí *** mỹ không ngừng lan tỏa chung quanh. Từng nụ hôn sâu như công thành đoạt đất chiếm lấy mỗi một tác trên gương mặt yêu mị, cướp đoạt mị thái của hắn, hết thấy mỹ lệ của hắn.

“Tuyết nhi, ta muốn chính ngươi nói cho ta biết, có phải là vì ta. . .” Tình cảm phóng thích vô hạn thôi thúc Lộng Nguyệt siết chặt cánh tay, yêu mị nam tử bị hắn gắt gao chế trụ trong ngực, không cho phép thoái lui hay phản kháng, va chạm kịch liệt làm cho dục niệm cuồng dã không ngừng sôi trào, mỗi lần đều đánh vào nơi sâu nhất, cùng nhau đi lên dục vọng đỉnh phong.

“Ân. . . Phải. . . Là bởi vì ngươi, Nguyệt. . .” Cô Tuyết bị dục niệm trùng kích gần như hồng mất, hắn chặt chẽ thiếp hợp yêu tà nam tử. Dục vọng lửa nóng đang đâm vào thân thể hắn như xỏ xuyên qua mỗi một tác cốt cách, mỗi một giọt huyết dịch, mỗi một sợi kinh lạc. Loại cảm giác đau đớn mà thư sướng bùng nổ khiến hắn gần như điên cuồng.

Cánh tay Cô Tuyết đồng dạng gắt gao ôm chặt phần lưng yêu tà nam tử, gắt gao kề sát ***g ngực ấm áp, như thể sợ hấn tiến vào không đủ sâu, không đủ thỏa mãn.

Thân thể yêu đã bị tử phát cùng hồng phát dây dưa quấn quanh, tiếng thở dốc tràn ngập sa trường. Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, phượng mâu nhướn lên, dịch thể nóng bỏng không ngừng bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể, lưu lại mỗi lửa mỗi khi tung hoành ngang dọc chiếm đoạt trong nội bích nóng bỏng sít sao.

Ánh trăng bàng bạc đem sương hoa chiếu rọi lên thân thể đầy mỹ cảm đến tận cùng. Làn da ửng hồng giống như hai gốc độc hoa trí mạng nở rộ trong đêm tối.

Thân thể dây dưa giao hòa, phảng phất không thuộc về nhân gian, như muốn trong thiên miên tận lực phóng túng kiểu điên mị thái.

“Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc này thật tốt. . .” Lộng Nguyệt luật động cơ thể hoàn mỹ, gắt gao thiếp hợp sống lưng yêu mị nam tử, ghé sát vào tai hấn không ngừng tuôn ra âm thanh dịu dàng nhất thế gian, “Làm cho ta ở bên trong thân thể ngươi, vĩnh viễn ở trong thân thể ngươi, ai cũng đừng mơ tưởng tách ra chúng ta. . .”

Thể dịch nóng bỏng không ngừng tràn ra từ nơi kết hợp, Cô Tuyết bị yêu tà nam tử đánh sâu vào khiến toàn thân run rẩy. Nhưng khi bên tai lại vang lên giọng nói của Lộng Nguyệt, trái tim bỗng nhiên co rút đau đớn.

Hấn làm sao không hy vọng thời gian dừng lại vào lúc này? Không người quấy rầy, vĩnh viễn chẳng phân ly, dù cho thân thể hấn bị Lộng Nguyệt phá hư cũng không hối tiếc.

Trong thiên hạ, giờ khắc này, hấn Hách Liên Cô Tuyết chỉ nguyện vì một mình Lộng Nguyệt, sẵn lòng đem thân thể của mình thương tổn đến tận đây.

Từng nụ hôn ngắn ngủi mà không mất lực đạo ở sau cổ Cô Tuyết bắt đầu tung hoành, thâm tử sắc phượng mâu lóe lên quang mang cuồng dã, đoạt lấy mỗi một tác da thịt. Tiểu ý tà mị vẫn như cũ treo bên khóe môi, nhưng những nụ hôn cuồng nhiệt đến tận cùng này phảng phất hận không thể đem yêu mị nam tử vĩnh cửu thôn tính.

Hôn khắp toàn thân cao thấp, làm cho mỗi một nơi trên thân thể yêu mị lưu lại ấn ký thuộc về Lộng Nguyệt hấn.

Dấu vết mỹ lệ trên cơ phụ trắng nõn lóe lên quang mang đỏ rực như lửa. Mồ hôi phủ lên tấm thân xích lôa một tầng trong suốt bóng loáng, như một tạo vật bằng ngọc thạch tuyệt mỹ chỉ có dấu vết độc thuộc một mình Lộng Nguyệt.

Lộng Nguyệt gắt gao ôm lấy thắt lưng Cô Tuyết, chậm rãi từ trong cơ thể hấn rút ra, thể dịch *** mỹ lại một lần nữa bởi kích tình mà phun trào. Trong khoảnh khắc Cô Tuyết run rẩy, Lộng Nguyệt nháy mắt kéo hấn kề sát vào trong ngực, ngậm lấy cánh môi thơm.

Thâm tử sắc trường phát rủ xuống gương mặt yêu dị, bị mồ hôi thấm ướt càng thêm bóng loáng. Hô hấp một lần nữa trở nên gấp gáp, Cô Tuyết ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, tận lực đáp lại, bày ra phong tình vạn chủng.

Cực hạn yêu dị mị hoặc, cực hạn kinh tâm động phách, cực hạn dây dưa hôn môi, cực hạn chiếm lấy đoạt lấy. . . Hết thấy đều điên cuồng đến mức tận cùng.

Lại thêm một lần hôn môi lưu luyến không nỡ tách rời, Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt Cô Tuyết, ánh nhìn nóng rực của tử mâu yêu dị vẫn chưa bình ổn, “Ta thật sự không muốn buông ngươi ra. . .”

Khoảng cách gần trong gang tấc, lắng nghe tiếng tim đập của đối phương, Cô Tuyết ôm chặt cổ Lộng Nguyệt, vùi đầu găm cắn phần xương quai xanh khêu gợi. Mặc dù thân thể lúc này sớm đã hư thoát không chịu nổi, nhưng vô luận có bao nhiêu đau đớn, hấn vẫn không đành lòng buông tay.

“Vậy đừng buông.” Hách Liên Cô Tuyết khơi mào tiểu ý tà khí mị nhiên, “Yêu tình ngươi không phải muốn chiếm đoạt hết thấy những gì ta có sao? Đêm nay chưa hết, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Vừa dứt lời, Lộng Nguyệt lại một lần nữa đặt Cô Tuyết dưới thân, đỡ lấy eo lưng của hắn, tiểu dung tà tứ khơi gợi cuồng nhiệt, khát khao chiếm lấy toàn bộ yêu mị nam tử.

“Nếu Tuyết nhi đã nói như vậy, ta đây phải đến thêm vài lần mới tốt.” Tử mâu thâm trầm hơn vài phần, lại cúi đầu hôn lên mỗi một tác trên thân thể mị nhân.

Màn đêm kiều diễm, phi hoa rơi xuống nhuyễn liêm, phủ trên thân thể xích lô tô diễm càng thêm diễm lệ. Tình ý nồng đậm bị dục niệm thiêu đốt, trong đêm tối một lần nữa bốc lên kích tình lửa nóng không đành lòng phân ly.

110. Chương 110: Hàn Khiếu Bí

Năm ngày sau, ánh nắng diễm liễm rơi vào Minh Thần Điện.

Trong đại điện, đám thuộc hạ cung kính chờ đợi, nhưng trên chủ vị ở trên cao vẫn không có bóng người xuất hiện.

“Cung chủ đã năm ngày chưa ra tắm cung.” Thần sắc Tập Phong có vẻ u ám.

“Ta đi tìm cung chủ.” Điệp Triệt chuẩn bị hướng Mộc Tuyết Các đi đến, lại bị Vô Nhai ngăn cản.

Vô Nhai nhìn về phía mọi người, cũng không giải thích gì nhiều, chỉ thản nhiên nói vài câu lấy lệ, “Những ngày gần đây thân thể cung chủ không khỏe, buổi nghị sự hôm nay hủy bỏ.”

Mọi người giật mình ngây ngốc trong chốc lát, không khỏi có chút khó có thể tưởng tượng, kỳ thực đám thuộc hạ của Ngạo Thần Cung bởi vì e ngại cung chủ uy hiếp, mặt ngoài làm bộ như không biết, nhưng phân nửa trong lòng sớm đã rõ ràng.

Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung xung khắc như nước với lửa, đây là sự thật cả giang hồ không người không biết không người không hiểu. Nhưng không biết đã bao nhiêu lần, Nhật Nguyệt giáo chủ mình mục trương đâm tiến vào tắm cung của cung chủ, hơn nữa không chút nào tị hiềm, căn bản không đem đám thuộc hạ của Ngạo Thần Cung để vào mắt, càng không quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc hoảng sợ dõi theo.

Năm ngày trước, có vài người còn tận mắt chứng kiến cung chủ cùng Thánh thủ độc tiên đồng thời tiến vào Mộc Tuyết Các, sau đó năm ngày chưa xuất hiện. Trong Mộc Tuyết Các xảy ra chuyện gì, mọi người không khỏi suy đoán vài phần.

Ngạo Thần cung chủ, một nam tử lãnh huyết vô tình đến tận cùng, duy độc đối với Thánh thủ độc tiên không giống người thường, chỉ dựa vào điều này cũng có thể đoán được quan hệ của bọn họ.

Chúng thuộc hạ trong điện bá biệt Tứ đại tòa sử, mang theo nghi hoặc trong lòng cung kính thối lui.

Vô Nhai nhìn về phía Điệp Triệt, thần sắc vẫn như trước không đổi, “Nếu không có sự tình gì đặc thù, không cần phải quấy rầy cung chủ.”

Đối với quan hệ giữa Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết, Vô Nhai cũng khá minh bạch, tình ti dây dưa khó đoạn mà sâu sắc, vài lần đều bị Vô Nhai chứng kiến tận mắt. Loại ràng buộc lẫn nhau không cho phép bất luận kẻ nào chen chân vào này, cho dù lúc trước cung chủ của hắn mặt ngoài làm ra vẻ không thêm để ý, chung quy vẫn không thể dối lòng.

Cũng giống như Vô Nhai cùng Vô Lệ, ràng buộc cấm kỵ siêu việt huyết thống, cảm tình như vậy kéo dài hơn hai mươi năm lại chưa từng biến đổi.

Mà chủ nhân của bọn họ, vĩnh viễn đều là tồn tại để người khác nhìn lên sợ hãi than. Tổn thương người khác, lại phong bế chính mình, trái tim bị đóng băng chỉ có thể nhờ vào an ủi cùng bảo hộ lẫn nhau chậm rãi hòa tan. Hai người như vậy, trừ bỏ đối phương, căn bản không ai có thể xứng đáng với bọn họ.

Trong Mộc Tuyết Các khói nhẹ lượn lơ khắp bốn phía.

Yêu nhan gần trong gang tấc đang ngủ vô cùng an nhàn, Lộng Nguyệt nâng lên chiếc cằm của người trong lòng, hai cánh môi lại một lần nữa thiếp hợp. Hương sen phiêu tán quanh quẩn bên chóp mũi, khơi gợi dục niệm năm ngày vẫn chưa thối lui, lửa nóng ôn tồn.

Nhẹ nhàng vén lên lọn tóc hỏa hồng bị mồ hôi tẩm ướt qua vô số lần, thâm tử sắc phượng mâu theo phần cổ gợi cảm dần trượt xuống. Khô thân thể yêu dã mị cảm đến mức tận cùng này, mỗi một chỗ đều có dấu vết của Lộng Nguyệt hằn lưu lại, không buông tha cho bất kỳ nơi nào. Suốt năm ngày năm đêm chiếm đoạt cùng phóng túng, suốt năm ngày năm đêm hai khối thân thể dây dưa không rời, mỗi thời mỗi khắc đều điên cuồng đến cực hạn.

“Mấy ngày rồi?” Vân mi đen nhánh bị những nụ hôn như lửa kinh động, ý thức mơ hồ dần thanh tỉnh. Thanh âm khàn khàn tràn ra, khô khốc mà vô lực.

“Năm ngày.” Bàn tay Lộng Nguyệt luồn qua sau đầu Cô Tuyết, kéo hẳn kẻ sát mặt mình, hôn lên cánh môi có chút khô nứt. Đầu lưỡi mềm mại trên hai phiến môi khẽ đảo qua, ngậm ướt trở lại một màu trơn bóng.

Thân thể Hách Liên Cô Tuyết đau nhức gần như chết lặng. Năm ngày đòi lấy cùng xâm chiếm đã làm cho toàn thân hằn mỗi một chỗ đều gánh chịu đến cực hạn. Nhưng chỉ cần còn có ý thức, hẳn liền tận mọi khả năng phối hợp với Lộng Nguyệt, thỏa mãn dục niệm cuồng dã đầy chiếm đoạt như dã thú của yêu tà nam tử.

“Còn muốn tiếp tục sao?” Con người thâm hồng đã không đủ khí lực duy trì mở ra, giọng nói khàn khàn vang lên, ý nghĩ một mảnh hỗn độn. (yếu mà đòi ra gió =“=)

“Người cứ nói đi?” Lộng Nguyệt tà khí khê nhưn phượng mâu, đem thân thể vô lực của Cô Tuyết ôm vào trong ngực, nâng lên gương mặt của hẳn nhẹ nhàng cười, “Ta sợ Tuyết bảo bối của ta chịu không được.” (anh cũng có hơn gì mà bày đặt =“=)

Lông mi hơi nhú, Cô Tuyết không nóng không lạnh nói, “Người biết là tốt rồi.” Theo sau dừng một chút, khẩu khí bỗng nhiên trở nên sắc bén, “Bất quá ta cần phải nói trước, nếu một ngày nào đó, Lộng Nguyệt người làm chuyện không nên làm, ta sẽ đem người áp mười ngày mười đêm, cho người chân chính biết thế nào là tình tấn nhân vong.”

Tử mâu híp lại, Lộng Nguyệt mỉm cười không nói. Lập tức hẳn dùng đầu lưỡi ôn nhuận vuốt ve khuôn mặt yêu mỹ, cạy mở cánh môi đã bị hẳn xâm lược qua không biết bao nhiêu lần, làm cần khiêu khích đầu lưỡi mềm mại có chút vô lực đáp lại, dây dưa quấn quanh cùng múa.

Ngay khi ấy, một con phi điều hỏa hồng sắc đáp xuống trên bệ cửa sổ, kinh nhiễu hoa đào phủ đầy đại thụ. Cánh hoa tiêu sái đón gió bay lên lọt vào tầm cung, đáp xuống đám lông vũ đẹp đẽ của phi điều.

Huyền Hỏa thu cánh, không hề phát ra tiếng vang, tựa hồ không muốn đánh vỡ một màn duy mỹ mà mê hoặc trước mắt.

Cánh môi thiếp hợp lưu luyến rời đi, Lộng Nguyệt đem thân mình vô lực của Cô Tuyết thả xuống tháp. Bàn tay lập tức phát nhẹ, hồng bào rơi trên mặt đất nháy mắt che đầy thân thể xích lỏa yêu dã của ái nhân.

Tựa hồ ý thức được điều gì, đầu lưỡi trơn nhẵn đảo qua vành tai, thanh âm mềm nhẹ dịu dàng ở bên tai Cô Tuyết vang lên, “Ta về trước.”

Hồng mâu khê mở ra, trong khoảnh khắc lóe sáng một mặt dị quang câu nhân, mang theo nhu thủy động tình, lại ần ần một tia bất mãn, thanh âm có chút lạnh lẽo, “Đem ta ăn no rồi phải áo bỏ đi?”

Huyền Hỏa đứng trên bệ cửa, nó nghiêng đầu nhìn chủ nhân của mình, ánh mắt lợi hại sắc bén như hồng ngọc dần trở nên nhu hòa.

Lộng Nguyệt tà mị ngả ngớn nhếch môi, kỳ thực năm ngày năm đêm ân ái cũng chưa làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn. Lời nói băng lãnh vừa rồi mang theo chút lưu luyến cùng không muốn xa rời khiến đáy lòng Lộng Nguyệt một lần nữa sôi trào nóng rực như lửa.

Lộng Nguyệt cúi người, đem Cô Tuyết đặt dưới thân. Đầu lưỡi không an phận nhẹ nhàng liếm cắn phần cổ bị môi lửa bao trùm, lúc này đã nẩy lên màu sắc đỏ tươi, “Tuyết nhi luyến tiếc ta?”

Bộ vị mẫn cảm vì bị Lộng Nguyệt thân hôn mà run rẩy khó nhịn, Cô Tuyết buồn bực hừ một tiếng, đem hồng bào xả ra, ôm lấy cổ yêu tà nam tử, ngậm cánh môi của hắn, muốn hắn lưu lại một lát.

Lộng Nguyệt kéo thân mình Cô Tuyết kề sát vào trong ngực, tăng thêm lực đạo hôn môi. Thâm tử sắc phượng mâu nhiễm một tầng mặc sắc tối đen, tô điểm nồng đậm tình ý.

“Nói! Có phải thật sự luyến tiếc ta?” Đẩy lên cằm của yêu mị nam tử, phượng mâu hẹp dài mang theo tà khí thản nhiên ngả ngớn.

Cô Tuyết nắm lấy tử phát trơn mềm, hơi nghiêng đầu đặt bên tai Lộng Nguyệt nhẹ giọng thì thầm: “Ta luyến tiếc người. . . Nghe rõ sao?”

Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, phảng phất từ trong lời nói ôn nhu kia chiếm được một chút an ủi cùng thỏa mãn. Hắn gặt gao ôm lấy thân thể Cô Tuyết, vùi đầu găm cắn bờ vai bị diễm sắc bao phủ, hôn lên thật lâu, vuốt ve phần lưng trần trụi mềm nhẵn. Loại phong tư mị sắc này bị Lộng Nguyệt xem hết trong đáy mắt.

Không muốn buông tay, hắn vĩnh viễn cũng không muốn buông ra yêu nghiệt câu hồn này.

Luyến tiếc, hắn rốt cuộc cũng biết luyến tiếc yêu tinh phong hoa tà mị kia.

Lộng Nguyệt thả lỏng cánh tay đang ôm lấy thân thể Cô Tuyết, nhẹ giọng nói, “Chờ ta xử lý sự vụ xong xuôi, lại tới tìm người.” Ngón tay thon dài vuốt ve từng đường nét của gương mặt yêu mị, tiểu dung tà tử treo bên khóe môi, “Từ giờ cho đến lúc đó, Tuyết nhi cần phải dưỡng thân mình cho tốt.”

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, hơi rũ xuống mi mắt, ngẫm nghĩ một trận, sau bật ra một câu khiến Lộng Nguyệt có chút bất ngờ, “Người muốn điều tra sự tình về Đại Âm Hà Cung?”

Lộng Nguyệt giật mình ngậy người trong giây lát, nụ cười hơi nhạt đi, không biết nên đáp lại thế nào.

Vân mi bỗng nhiên ngưng tụ thành một mặt lãnh sương, lui đi lửa nóng. Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước giằng co cùng Âm Dạ Minh, loại tà thuật kỳ dị đó, còn có ánh mắt phẫn hận nhìn hắn. Không khỏi khiến người ta đoán không ra trong con người quỷ dị kia đến tột cùng che giấu điều gì.

“Rốt cuộc Âm Dạ Minh tu luyện loại công phu nào?” Có thể đem thân thể phân tách thành một loại thân hình tựa bọt nước giống như quỷ mị, phảng phất u quỷ không thuộc về nhân gian, cũng vô pháp hạ thủ chặt đứt thân thể.

“U ám nhãn thuật.” Tiểu ý tà mị thối lui, nhãn mâu tử sắc ẩn ẩn nhàn nhạt lãnh ý, thêm vài phần âm trầm.

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, hồng mâu hơi nheo lại, đáy mắt phút chốc xẹt qua một mặt huyết quang sắc bén.

U ám nhãn thuật, là cấm kỵ chi thuật thần bí nhất truyền lưu tại Đông Doanh hơn một trăm năm trước, dung hợp huyền thuật, thuật thuật, chú thuật, vu chung thuật bốn loại thuật pháp khó phá giải nhất làm một thể. Năm đó, tà phái Đông Doanh sáng tạo ra U ám nhãn thuật từng dùng môn võ công này huyết tẩy thiên hạ võ lâm. Chẳng qua về sau không biết vì nguyên nhân gì, tà phái Đông Doanh kia trong một đêm bị người giảo sát, U ám nhãn thuật từ đó cũng biến mất trên giang hồ. (giảo sát: treo cổ; Đông Doanh: Nhật Bản xưa)

Nhưng ảnh hưởng bởi U ám nhãn thuật mang lại vẫn chưa chấm dứt, từng có không biết bao nhiêu người vì tu tập võ công của môn phái này mà tự hủy thân vong. Không ai biết phương pháp tu hành chính thống của tà thuật, mọi người chỉ rõ một câu: Hủy thân đoạn huyết, nhập ám vô minh.

Không biết đường lối tu tập, càng không có phương pháp phá giải, U ám nhãn thuật chiếm giữ chí tôn vị trong muôn vạn tà thuật thần bí cũng theo Đại Âm Hà diệt khởi một lần nữa hiện thế. Như vậy xem ra, một tràng huyết tinh phong vân chiến của cả thiên hạ võ lâm sắp sửa khai màn.

Lúc này, trong hắc ám địa quật, chỉ có vài ngọn nến hôn ám trên vách tường đang cháy. Địa quật lạnh như băng lan tràn khí tức ẩm thấp âm lãnh khiến người ta toàn thân run lên bần bật.

Một tiếng tiếp một tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp tòa địa quật sâu thẳm tối đen. Tiếng nước nhỏ giọt tí tách như âm phù nẩy lên mỗi khi sinh mệnh kết thúc, từ trên tường đá chảy xuống dưới, pha lẫn vị máu tanh, thê lương thấu xương.

Huyền y nam tử mở ra cơ quan địa quật, bước trên hành lang thâm u được xây thành từ bạch cốt, xuyên qua từng khóm hoa hồng đen nhiễm huyết, đi vào bên một thủy trì bị máu tươi nhuộm đầm. Nhân mâu màu bích lục nhẹ nhàng đảo qua, nhìn hắc y nam nhân đang tĩnh tọa trên thạch thai, khóe môi vạch nên một nụ cười.

Mấy chục cổ thi thể ngâm trong Huyết trì, huyết nhục trên thân mình bị xé rách mơ hồ, bạch cốt lộ ra dày đặc. Cả địa quật tràn ngập khí tức lạnh lẽo nhập cốt, tanh tưởi hương vị tử vong.

Hắc y nam nhân chậm rãi mở mắt, mái tóc dài hắc bạch phân minh không gió tự động, lộ ra nửa bên mặt loang lỗ huyết văn. Cánh môi như đang nhỏ máu, đỏ tươi chói mắt nhìn như không thực.

“Người tới làm gì?” Hắc y nam nhân khinh thường nhếch môi, thanh âm băng lãnh khàn khàn khiến lòng người sợ hãi.

Bích đồng nam tử yên lặng hướng Âm Dạ Minh đi tới, nhìn thấy bàn tay còn đang chảy máu của hắn, đáy mắt hiện lên một mặt u quang, lạnh nhạt cười khê, “Đại tôn chủ bị thương?”

“Không liên quan đến việc của người.”

“A a.” Bích đồng nam tử cười ra tiếng, không người có thể nhìn ra nụ cười kia đến tột cùng là tràn ngập thương xót hay quan thiết, giả dối mà trống rỗng. “Bị Hách Liên Cô Tuyết gây thương tích? Hay Lộng Nguyệt mà Hách Liên Cô Tuyết duy nhất sở ái trong lòng lộng thương?”

Âm Dạ Minh nhắm hai mắt, đè nén cơn tức giận đã lên đến cực hạn, không đáp lại nửa lời.

“Tốt lắm tốt lắm, vô luận là bị ai đã thương, ta đều không có hứng thú muốn biết. Bất quá ta muốn nói cho người, Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết cũng không phải dễ đối phó. Tể thiên đại điển mấy ngày nữa, hai người bọn họ không có khả năng không hành động. Giáo vương vừa rồi đặc biệt dặn dò, Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ không cho phép xảy ra bất kỳ sơ xuất. Đại tôn chủ, lần này chỉ có thể nhờ vào người.”

Âm Dạ Minh thản nhiên ân một tiếng, cũng không nhiều lời. Một lát sau, địa quật lại trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy tí tách phát qua bên tai hai người.

“Thế nào còn không đi?” Hắc y nam nhân lạnh lùng nói. Mỗi khi nhìn thấy bích đồng nam tử xuất hiện trước mặt, hắn đều có cảm giác thập phần chướng mắt.

“Người có biết ngày đó ta gặp ai không?”

“Ai?”

Bích đồng nam tử cười khê, hơi chút thở dài, đáy mắt lóe lên một đạo quang mang khiến người ta suy xét không ra, “Có người nên trở lại.”

Âm Dạ Minh nhú chặt chân mày, lạnh lùng nhìn về phía nam tử đang đứng bên Huyết trì.

“Tâm can bảo bối của Giáo vương, Mị Đồng.”

111. Chương 111: Âm Mưu

Đôi mắt Âm Dạ Minh hơi nheo lại, khóe miệng lập tức gợi lên một mặt âm lãnh, “Mị Đồng hiện tại chính là Âm tòa của Ngạo Thần Cung.”

“Thì thế nào?”

Trong lòng Bích đồng nam tử nhộn nhạo một tia dao động, hắc vuốt ve đường nét trên khuôn mặt của mình, nụ cười quỷ dị thoáng hiện.

Mị Đồng, mỹ thiếu niên năm đó có hai tròng mắt kỳ dị, đệ nhất thần sử được sủng ái nhất của Âm Hà Giáo vương, gia hỏa bằng lãnh chỉ đối với một người duy nhất động tâm. . . “Cho dù người có dung mạo của Mị Vũ, người vẫn không phải là hắn.”

“Không phải thì thế nào?” Bích đồng nam tử khinh thường cười cười, nhãn thần phức tạp sâu thẳm khó phân biệt, “Chỉ cần có chừng đó là đủ rồi.”

“Không đủ, người thay thế không được vị trí Mị Vũ trong cảm nhận của hắn.”

“A a, Âm Dạ Minh người tuy đã lên Thiên tôn vị, nhưng sự tình năm đó người không biết rõ.” Bích đồng nam tử chợt cười rộ, hắc xoay người đến bên cạnh hắc y nam nhân, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua nửa bên mặt loang lỗ huyết văn, “Đại tôn chủ vẫn là nên xem lại chính người đi, ta không giống người, vì trả thù mà tự hủy hết thấy.”

Âm Dạ Minh bỗng nhiên mở toang cặp huyết mâu, nháy mắt chế trụ cổ tay của Bích đồng nam tử. Lực đạo như thể muốn bóp nát xương tay. Hắn ngưng mắt nhìn Bích đồng nam tử bày ra vẻ mặt trên tức khiến người ta chán ghét, thanh âm hiển lộ uy hiếp đầy lãnh khốc, “Người thức thời một chút cho bản tôn! Đừng tưởng rằng người hiện tại là tâm phúc của Giáo vương mà có thể hoành hành ngang ngược. Đệ nhất tử sĩ bước ra từ U La Điện rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu dã tâm, đừng cho là bản tôn không biết!”

Bích đồng nam tử tựa hồ có chút đau đớn, mi mục nhíu lại, đôi mắt ảm ảm tàn mát sát khí u lãnh. Đối diện một lúc lâu, hai người đều trầm mặc không nói.

“Thuộc hạ muốn cáo lui, chẳng hay Đại tôn chủ có thể buông tay?”

Âm Dạ Minh đẩy ra Bích đồng nam tử, nửa câu cũng khinh thường đáp lại.

Giờ khắc này, lại một trận cười làm hắn thập phần chán ghét vang vọng trong địa quật lạnh như băng, “Đại tôn chủ không phải vội vã muốn đối phó với Hách Liên Cô Tuyết sao? Nghe nói người còn có một sát thủ gần, kéo hắn cùng rơi xuống địa ngục không phải càng sớm hơn một chút? Ha ha ha ha. . .”

Huyết văn hỗn độn khiến người ta sợ hãi nháy mắt lan tràn khắp nửa gương mặt tái nhợt, lửa giận thiêu đốt kinh lạc toàn thân nam nhân, như thể huyết sắc độc đằng cắm rễ vào sâu trong da thịt.

Âm Dạ Minh vừa lật cổ tay, chưởng phong cuồng mãnh đánh nát vô số thi thể ngâm trong Huyết trì. Một tiếng nổ vang, thi đoạn vỡ vụn, máu tanh văng khắp nơi nhuộm đỏ vách tường âm lãnh. Cả tòa bằng quật tràn ngập một tầng thị huyết sát khí như muốn đẩy người ta vào chỗ chết.

Hai tay thu thành quyền nắm chặt, hắc y nam nhân xoay người đứng lên, nhẹ nhàng tiêu sái bước ra khỏi địa quật. Máu tươi trong không gian lạnh lẽo theo đỉnh vách nhỏ giọt rơi xuống thân mình hắc y nam nhân, phảng phất Tu La địa ngục bước ra từ cơn huyết vũ, mang theo tử vong quyết tuyệt, tan biến vào trong bóng tối.

Hách Liên Cô Tuyết! Dạ Minh sớm muộn sẽ có một ngày khiến người sống không bằng chết!

Bởi vì, đây là người thiếu Dạ Minh. . . Hách Liên Cô Tuyết. . .

.

Yêu mị nam tử đột nhiên mở mắt, nhuyển liêm vẫn còn vương mùi thơm cơ thể thuộc về người kia, hương vị pha lẫn mùi Tử đàn hương như si như túy.

Trên nhuyển tháp thiếu thân ảnh của một người, trong lòng phảng phất hư không.

Lông mi hơi rũ xuống, dừng ở dấu vết mà nam tử tràn đầy yêu tà bá đạo kia lưu lại, băng mâu hỏa hồng sắc như mặt nước trong suốt.

Đêm hôm đó, hắn cùng Lộng Nguyệt nói rất nhiều về quá khứ của hai người.

Thâm tử sắc phượng mâu hiện lên hắc sắc nhàn nhạt thâm trầm. Trong con người thâm thúy thỉnh thoảng lấp lóe ngọn sóng sáng ngời, trầm tĩnh, lại khiến người ta có cảm giác không chân thực.

Yêu tà nam tử luôn giấu hắn rất nhiều chuyện, tuy rằng Cô Tuyết tính toán dò hỏi một chút từ trong cặp tử mâu sâu thẳm kia, nhưng lần nào cũng bị Lộng Nguyệt dùng phương thức xảo diệu lảng tránh.

Cảm giác bất an chợt nảy sinh, một phần tình sớm đã chôn giấu trong lòng nhưng chưa bao giờ hắn điên cuồng nóng bỏng như mấy ngày qua.

Điên cuồng đến mức dâng lên hết thảy những gì chính mình sở hữu. Nóng bỏng đến mức sẵn lòng theo hắn cùng nhau đi lên con đường vạn kiếp bất phục.

Ký ức phong tỏa suốt mười mấy năm cuối cùng đã mở ra, một phần chờ đợi cùng bảo hộ, chung quy thức tỉnh một phần tình.

Lộng Nguyệt của hắn, yêu tình chỉ một nụ cười liền có thể điên đảo chúng sinh. Bá đạo. Ích kỷ. Cuồng dã. Ẩn nhẫn. Kiêu ngạo. Yêu tình khiến người ta huyền diệu thần mê, lại làm cho hắn đau lòng như vậy.

Lúc trước, vô luận là lỗi lầm có bao nhiêu thái quá, nhưng một phân chấp niệm giấu ở trong lòng kia, chung quy sẽ không thay đổi. Tự như ngày trước tại Tử Vân Đình, khi hắn nhìn đến quang mang thoáng hiện trong tử mâu, trái tim đã nổi lên bao nhiêu ngọn sóng.

Người vốn dĩ nên nắm thật chặt, một lần lại một lần buông tay. Người vốn dĩ nên kề cận, một lần lại một lần làm tâm hắn phá toái.

Cô Tuyết khẽ nhắm hai mắt, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng trước đây.

“Yêu tình người, thật khiến người ta chán ghét.”

“Lộng Nguyệt, ta sẽ cho người chết không toàn thây. . .”

“Vô liêm sỉ, ta muốn giết người.”

“Đừng đụng vào ta.”

“Vì cái gì người luôn đối nghịch với ta?”

. . .

Thiên ý trêu người, trái tim nguyên bản kiên nghị như lãnh thạch bị chôn vùi trong hối hận.

Nguyệt, ta cũng rất muốn đem hạnh phúc của cả thế gian này cho người, đem tất cả tổn thất bồi thường cho người. Chờ ta làm được, ta sẽ có tư cách, đến lúc đó, Lộng Nguyệt người liền chân chính vĩnh viễn thuộc về ta Hách Liên Cô Tuyết!

Khuynh tấn thiên hạ, cho dù có rơi xuống vực sâu luyện ngục cũng tuyệt không hối hận!

Không sợ thịt nát xương tan, chỉ sợ, làm không được. . .

.

“Cung chủ.” Vô Nhai chuẩn bị tốt nước để tẩy rửa, liền lui tới bên ngoài cửa chờ sai phái.

Vô Nhai rất rõ ràng, tâm lý đề phòng của cung chủ cho tới bây giờ vẫn không thay đổi. Hắn không tin bất luận kẻ nào, càng không cho phép bất kỳ ai đến gần hắn, cho dù Tứ đại tòa sử là cận vệ cũng không có đặc quyền này.

Trừ người kia ra. . .

“Vô Nhai, theo dõi Đoạt mệnh song hồn, vô luận bọn họ có hành động gì đều phải theo dõi cẩn thận cho bản cung!”

Sau khi Vô Nhai cung kính thối lui, màn lụa mỏng mới được vén lên, yêu mị nam tử chuyển thân bước vào trong bồn nước, làm cho đầu óc trở nên thanh tỉnh.

Tể thiên đại điển, yêu tinh kia nhất định sẽ không bỏ qua việc tranh đoạt Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ, người của Đại Âm Hà Cung chắc chắn cũng sẽ có hành động.

Hơi nước ẩm áp thấm ướt bờ mi, tâm tình lại tràn ngập trong rối rắm không yên.

Ám Dạ Minh. . . đến tột cùng là người nào?

.

Lúc này, Vô Nhai đang trên đường đi qua phía bắc thành Lạc Dương, ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

Một thân bố y, chân mày phượng nhãn được tô điểm, yếm vĩ hoa ngân vẽ trên đuôi mắt phá lệ rõ ràng, mặt như ngọc từ liễu phong, phong lưu ẩn tình. (bố y: áo vải)

Dạ Phi Yến ngồi trong trà quán lẳng lặng phẩm trà, vẫn một bộ dáng phong lưu biếng nhác. Dòng người qua lại náo nhiệt phi phàm căn bản không lọt vào trong mắt hắn.

Tòa đại băng sơn có hai tròng mắt kỳ dị luôn hiển hiện trong suy nghĩ của hắn. Sau lần trước trở về từ Thánh hồ, Dạ Phi Yến không lúc nào là không nghĩ đến trường dung nhan ẩn sau tấm mặt nạ kia.

Dạ Phi Yến hắn xem như cũng đã chiêm ngưỡng hết tất cả thiên hạ mỹ nhân, không tính Yêu Nguyệt luôn không để ý tới hắn, càng không cần nhắc đến độc hạt mỹ nhân vừa thấy mặt đã nổi lên xung đột, Dạ Phi Yến lại cố tình vì một tòa băng sơn ngay cả giả vờ cười cũng không kia canh cánh trong lòng, hắn đúng là trúng tà mà!

Dạ Phi Yến trong trà quán gặp người gần hai canh giờ, vừa muốn ly khai, chẳng ngờ có hai bóng người đột nhiên phá cửa sổ mà vào, không chút lưu tình vươn tay chụp lấy bả vai Dạ Phi Yến.

Dạ Phi Yến nhanh chóng lắc mình, thân thể linh mãnh nhảy mắt tránh thoát khống chế của hai người. Chỉ trong chớp mắt, cả trà quán nhất thời gà bay chó sủa, bụi đất bốc lên, đám khách nhân cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Cái gì thế này! Chỉ hai người mà thôi, cần phải đến mức như vậy sao?

Dạ Phi Yến cẩn thận đánh giá hai người đang đứng trước mặt hắn, một nam một nữ, tố y phiêu nhiên, tựa hồ cũng không phải người thường. (tố y: y phục bằng vải trắng)

Nhưng khi phượng nhãn đảo qua góc y phục của hai người, Dạ Phi Yến hoảng sợ đến nỗi tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống, ý nghĩ một mảnh trống rỗng.

Bạch y bằng lụa mỏng theo ba ngọn diêm hỏa, tạo hình trên tố y màu tuyết trắng vô cùng bắt mắt. Gió mát thổi qua lay động y phục hai người, diêm hỏa theo đó đong đưa, giống như đang thiêu đốt trong tuyết địa.

Tố y theo hình diêm hỏa! Hơn nữa còn là ba ngọn diêm hỏa!

Có lẽ nhầm lẫn a, qua nhiều năm như vậy, thế nào hôm nay lại tìm đến cửa? Dạ Phi Yến xấu hổ cười cười, vừa muốn bỏ trốn, nhưng hai tố y nhân kia giống như sớm đã đoán được, thân hình nhanh như thiểm điện vọt đến trước mặt hắn, quỳ một gối xuống đất, cung kính cùng kêu lên, “Thiếu chủ!”

Dạ Phi Yến vẫn như trước tươi cười, cố giả một bộ ngây thơ vô tội bị người lạ dọa cho kinh hãi, “Hai vị đại hiệp, như vậy là chiết sát tiểu nhân, ta. . .”

“Thiếu chủ, ngài đừng giả bộ, trốn nhiều năm như vậy cũng nên trở về đi.” Nữ tử ngắt lời Dạ Phi Yến, như thể sớm biết hắn sẽ nói vậy.

“Thiếu chủ, nếu ngài không chột dạ, sau khi nhìn thấy dấu hiệu của chúng ta việc gì phải vội vàng chạy trốn?” Tố y nam tử lập tức bổ sung.

“Thiếu chủ, Bắc Thần trưởng lão quả thực liệu sự như thần. Thanh lâu, kỹ viện, trà quán, sòng bạc, chỉ cần đến bốn địa phương này nhất định có thể nhìn thấy thân ảnh thiếu chủ.”

“Thiếu chủ, thuộc hạ tìm ngài nhiều năm như vậy, hôm nay ngài phải theo chúng ta trở về, kế thừa di huấn của sư tổ.”

“Thiếu chủ, cho dù ngài chạy trốn đến tận chân trời góc biển, thuộc hạ cũng đuổi theo đến chân trời góc biển, thẳng đến khi nào ngài nguyện ý theo chúng ta trở về mới thôi.”

“Thiếu chủ, nếu ngài không muốn thấy thuộc hạ mỗi ngày đi theo ngài, thỉnh sớm định đoạt.”

“Thiếu chủ. . .”

“Đình!” Hai tổ y nhân ngơ một câu ta một câu, trực tiếp chặn họng Dạ Phi Yến không nói nên lời.

Xem ra Dạ Phi Yến hần vô luận trốn tới nơi nào, vô luận che giấu cẩn thận bao nhiêu, chung quy vẫn là chạy không thoát khỏi ***g giam đó.

Hoa ngân nơi đuôi mắt hơi giật giật, bỗng nhiên, Dạ Phi Yến nheo mắt lại, như cảm giác được điều gì. Hừ! muốn bắt ta trở về cũng không dễ dàng như vậy!

“Huyết la sát!”

Hai tổ y nhân bị một tiếng kêu to làm cho giật mình, cùng lúc đó, một lam y nam tử nhanh như gió vọt đến trước mặt Dạ Phi Yến, Tu La đao âm hàn lạnh lẽo.

Phong Hành Vô Lệ đồng dạng nhìn thấy hình thù ba ngọn diêm hỏa rực rỡ nổi bật kia, màu đen trong mắt chợt tản ra quang mang sắc bén, theo đó trầm giọng phun ra bốn chữ:

“Thiên Môn Xích diêm!”

Xích diêm, tiêu chí đặc biệt của riêng Thiên Môn, cả giang hồ không người không biết không người không hiểu.

Người của Thiên Môn, y phục từ trước tới nay đều là tổ y bằng lụa mỏng, hình thù Xích diêm ở đuôi vạt áo là dấu hiệu đặc trưng khiến võ lâm nhân sĩ chỉ cần nhìn thấy liền ngưng bước.

Một ngọn Băng diêm, hai ngọn Phong diêm, ba ngọn Xích diêm, bảy ngọn Ma diêm. Thiên Môn tổ sư xăm trên mình chín ngọn Ma diêm, đại biểu cho quyền lực tối thượng.

Nhưng mà giờ khắc này, ba ngọn Xích diêm xuất hiện, vậy có nghĩa hai tổ y nhân này hẳn là chủ nhân chương quần Thiên Môn Song Cảnh: Vân Lạc, Vân Diêu.

“Chúng ta không muốn đối địch với Nhật Nguyệt Giáo, hy vọng Huyết la sát đừng ngăn cản chúng ta mang thiếu. . .”

“A! Vô Lệ đại ca, bọn họ cứ quần lấy ta, nhờ người giải quyết. Giáo chủ tìm ta có việc, tiểu đệ đi trước một bước.” Dạ Phi Yến lập tức ngắt lời tổ y nam tử, khinh công chợt lóe, thân ảnh liền biến mất dưới ánh mặt trời.

Hai tổ y nhân vừa muốn gọi theo, lập tức che miệng. Bọn họ không muốn trêu chọc đến người của Nhật Nguyệt Giáo, lại càng không muốn lộ ra mục đích của mình, chỉ có thể làm bộ giật mình, hóa gió đuổi theo.

Phong Hành Vô Lệ kỳ thực cũng không phải cố ý xuất hiện tại trà quán, chỉ là bởi hần nhìn thấy Vô Nhai.

Tầm mắt hai người giao hội trong giây lát, mãnh liệt mà nóng bỏng. Nhưng sau một hồi, bọn họ vẫn như cũ bảo trì một phần thanh lãnh của bản thân, hơi gật đầu tỏ ý liền xoay người rời đi.

Khi Dạ Phi Yến thở dồn dập bỏ rơi hai tổ y nhân chạy thoát trở lại Nhật Nguyệt Giáo, Lộng Nguyệt đang đợi hần.

“Người làm gì vậy?”

Dạ Phi Yến sờ sờ cằm, cười nói, “Vừa rồi đụng phải hai kẻ khó chơi, bắt quá bị ta cho hít khói.”

Lộng Nguyệt thần nhiên ân một tiếng, cũng không để ý nhiều hơn, tiện tay ném cho Dạ Phi Yến hai bình được, mục quang yêu dả có chút tà ác.

“Giáo chủ đại nhân, lần này lại muốn độc chết ai a?”

“Đưa cho Mộ Vân Khuynh, hẳn biết nên làm thế nào.”

112. Chương 112: Thần Tế • Phụng Thiên Kinh Biển

Tế thiên bắt đầu, đèn trời sáng trưng, vạn chúng triều bái, thịnh hưởng từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Lạc Dương Thánh Hỏa Minh, tế thiên thai dùng thủy tinh bạch ngọc điêu khắc mà thành dưới ánh mặt trời rực rỡ tản mát quang huy thần thánh. Tiếng nhạc không linh kỳ ảo, cả quảng trường rộng lớn trang nghiêm, thần tứ tích phúc, ban cho thiên hạ phúc âm.

Tư Đồ Phách một thân cẩm tú hoa y, vật áo thêu vóc phượng ở trong gió phất qua một đường cong cao quý hoa mỹ. Bậc thang cổ lão dẫn lên trời cao bị mây mù vờn quanh, thánh hỏa đốt bằng dầu ở bốn phía tản ra sương khói lượn lờ. Vạn nhân thành kính chiêm ngưỡng đài tế thần, dõi theo mình chủ võ lâm Tư Đồ Phách cước đạp chân mây để lại dấu vết, thân ảnh khí phách mà tôn quý vén lên màn khói trùng điệp tựa mê chướng, như muốn nói ra tín ngưỡng trung thành trong lòng, đó là lực lượng của thần tích!

Phía trên đài cao dùng để tế thiên, củi khô đã được điểm lửa, đem tế phẩm nhất nhất đốt cháy. Làn khói lượn lờ theo gió bốc lên tựa như đang truy theo lời triệu hoán của thiên thần. Tiếng vị Tát Mãn lẩm bẩm rì rầm vang vọng thật lâu dưới chân trời trong xanh.

“Thiên sinh ta làm thành thể gian, sinh vạn vật làm thành thiên địa. . .” Thanh âm hùng hậu vang xa bao trùm khắp Thánh Hỏa Minh. Một khắc kia, vạn chúng nghe tiếng phủ phục, từng đường kinh lạc đều chấn động.

Nhưng vào giờ phút này, trên một lầu các cách Thánh Hỏa Minh không xa xuất hiện một mặt thân ảnh mị tử. Yêu tà nam tử chấp tay mà đứng, thâm tử sắc trường phát theo y phục chậm rãi phiêu động, như ca như cuồng.

Thâm tử phượng mâu hẹp dài thâm trầm yêu dã, không có chút thành kính hay sùng bái, giống như cảnh tượng tế thiên đang diễn ra trong mắt hẳn bất quá chỉ là một mảnh hư vô, căn bản không lộ ra một tia dao động nào.

Tám gã hắc y đặc sứ đứng ở phía sau yêu tà nam tử cũng không để ý đến cảnh tượng rầm rộ tại Thánh Hỏa Minh, bởi ở trong lòng bọn họ, chỉ có nam tử trước mặt mới là thần minh chân chính.

Tế văn kết thúc, Tư Đồ Phách từ trên đàn ngọc bưng lên một chén rượu, ngửa mặt nhìn trời giương cao giọng, “Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật vi sư cẩu. . .”

Nhìn trời triều bái, vạn chúng phụng họa, tay cầm chén rượu vẩy ra như mây mù, thần tình vui vẻ thoải mái.

Trong Thánh Hỏa Minh bốc lên nồng đậm mùi rượu, huyền vũ cung nhạc, khung cảnh không linh mà cổ phác. Tát Mãn tế ti vừa nhảy múa vừa ca thán, phảng phất đang nghe bên tai thiên địa thánh âm. Đúng lúc đó, Tư Đồ Phách thoáng phất tay áo, mây mù trên tế thiên thai bị kinh phong thổi tan ra bốn phía, khí tức thần thánh trong nháy mắt lan tỏa khiến vạn chúng khó bình ổn tâm tình.

“Tứ linh. . . Ngàn năm thần tế. . .”

Một khắc kia, mọi người đều nhìn lên đỉnh đài tế thần, tựa hồ đang chiêm ngưỡng dung mạo của viễn cổ thần linh. Tứ linh đồ hiện tại mặc dù không trọn vẹn, không thành một thể, nhưng thánh quang trăm năm khó gặp này vẫn như trước không cho phép khinh nhờn.

Mặc Lâm, Xích Long, Hỏa Phượng, Thanh Quy, thần chi tứ linh được thiên hạ cung phụng, huyền cơ trong đó không cần nói cũng biết. Trăm năm qua dù có vô số người thăm dò nhưng chung quy vẫn không thể phá giải.

“Thiên hạ tứ linh cuối cùng cũng hội tụ. Thiên hạ nhất thống, đây là thần chi triệu hoán, không thể nào thay đổi!” Vạn chúng nâng rượu, phát ra thanh âm thành tín nhất ở sâu trong nội tâm.

Đúng lúc này, ngay khi chúng nhân đang chuẩn bị uống rượu kính thiên, một thanh âm biêng nhác mang theo khiêu khích truyền đến:

“Thiên hạ nhất thống, nhưng phải xem Tứ linh chi chủ rốt cuộc là ai, không phải sao?”

Tứ sa linh bào trên không trung phiêu dang, tám gã hắc y đặc sứ đạp sa mà đến, hạ xuống phía sau yêu tà nam tử. Tế thiên thần thai, đó là tượng trưng cho quyền uy tối thượng trong chốn vô lâm, mà yêu tà nam tử đứng trước mặt Tư Đồ Phách lại thông dong bình tĩnh như vậy, phong thái tự nhiên phiêu dật hơn người.

Chúng nhân kinh hãi thất sắc. Tiểu dung yêu dị hơi gợi lên, căn bản không đem thần tình kinh ngạc của mọi người để vào mắt. Thâm tử sắc phượng nhãn đảo qua Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ, đáy mắt u ám chứa đựng quang mang khiến người ta không thể đoán ra.

Nếu một ngày huyền cơ chưa bị phá giải, Tứ linh đồ chung quy chỉ là bốn bức họa bình thường, căn bản không có gì bất đồng.

Nhưng những người tận mắt chứng kiến Tứ linh đồ tản ra thánh mang sớm đã táng thân tại Phong Nguyệt Lô trong buổi tranh đoạt Mặc Lâm Đồ. Từ đây, lời đồn vô căn cứ nhiều vô số kể, tình huống thần bí ngày đó cũng trở thành bí ẩn quanh quẩn trong lòng vô lâm nhân sĩ.

Vạn chúng không thể bình tĩnh, xoay người nhìn về vô lâm đệ nhất ma đầu, hơn nữa còn là đầu sỏ trộm đi Mặc Lâm Đồ. Loại không khí oán hận pha lẫn khủng hoảng này không khỏi làm cho tế thiên thịnh điển thần thánh bao phủ một tầng tiêu điều ám lạnh.

Thần sắc Tư Đồ Phách không thay đổi, tựa hồ đã sớm đoán được từ trước, chỉ thản nhiên nói, “Nhật Nguyệt giáo chủ nếu tới tham gia nghi thức thỉnh lui một bước để tránh khinh nhờn.”

“Khinh nhờn. . .” Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, như thể nghe được một lời với hấn mà nói hết sức khôi hài, tiểu ý suy ngẫm trêu tức lập tức khơi dậy sự bất mãn của chúng nhân dưới tế thiên thai.

“Lộng Nguyệt ta không tin thương thiên, càng không bái quỷ thần, tại sao lại nói là khinh nhờn?” Thâm tử sắc phượng mâu lộ ra một tia coi rẻ vạn vật, căn bản không thể nắm lấy chút dấu vết nao núng, thâm thúy mà khí phách.

Vừa dứt lời, cũng không chờ Tư Đồ Phách phản bác, chỉ thấy từ lòng bàn tay tám gã hắc y đặc sứ nháy mắt bắn ra kiếm quang vạn trượng. Quang mang chói mắt rơi xuống, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng vỡ tan liên tiếp vang lên, tửu thủy như mưa theo kẽ tay hơn vạn người đồng thời chảy xuống. Vạn chén rượu trong khoảnh khắc bể tan tành trên quảng trường Thánh Hỏa Minh.

Tiếng nổ vang quét ngang thiên địa, tám lòng trung thành kính ngưỡng đã bị phẫn nộ cùng sợ hãi thay thế.

Lộng Nguyệt ngay tại tế thiên đại điển thần thánh làm ra hành động như thế, miệt thị thần linh, khiêu khích thiên hạ hào kiệt, không khỏi bị chúng nhân trừng mắt lạnh lẽo dõi theo. Nhưng Tư Đồ Phách chỉ lẳng lặng đứng nhìn, không nói một lời.

“Ma đầu kia, mình chủ ở đây, người cũng dám đến. . .”

Người nọ lời còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy yết hầu của mình chợt căng thẳng, phảng phất bị một bàn tay vô hình siết chặt, sau đó liền không dám nhiều lời.

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, hấn cầm lấy bích tiêu bên hông, nhẹ nhàng phóng đến bên môi. Tiếng tiêu chói tai phô thiên cái địa lan tỏa tràn ngập cả không gian, chấn động màng tai chúng nhân, kích động đến huyết dịch, xuyên thấu qua thần kinh, tựa hồ làm cho ý nghĩ của người ta lâm vào suy sụp.

Những người có võ công tu vi nông cạn ôm đầu than ngã xuống đất, không ngừng giãy dụa. Âm luật hỗn độn như độc xà chui vào trong tai mỗi người, không thể tránh thoát, ngứa ngáy khó nhịn. Tiếng rên rỉ khàn khàn bất lực lo âu không cách nào giải thoát, cả Thánh Hỏa Minh nhiễm một tầng khí tức thị sát thâm thiết.

“Dừng thôi. . . Dừng. . . Không được thôi. . . A. . . Dừng lại. . . Mau dừng lại. . .” Có người rốt cuộc chịu không được tiếng tiêu bén nhọn kia hét lớn. Ngọn gió âm lạnh lướt qua, dập tắt những ngọn đèn trời

đang thiêu đốt.

Thanh âm như có ma lực xuyên vào trong tai mỗi người, Tư Đồ Phách hơi nhắm hai mắt, ngưng thần tĩnh khí, không chút xúc động, cũng không vội vàng ngăn cản.

Bởi vì hắn biết, âm luật hỗn độn chói tai kia không có ác ý.

Ngay khi đó, mọi người kinh ngạc mở to mắt, không thể tin nhìn về phía tử thủy chảy xuôi trên mặt đất. . Chỉ thấy bên trong rượu chậm rãi bò ra vô số hắc sắc tiểu xà, bọn chúng nhúc nhích thân hình mềm mại, giống như đang gian nan tìm kiếm nơi ký túc.

Tiếng tiêu chói tai dần dần thối lui, tử thủy màu ngân bạch rất nhanh đã bị vô số hắc sắc tiểu xà bao trùm. Thân thể loi nhoi chậm rãi bò trên mặt đất, đường văn độc mị trên thân rần rập lóe huyết tinh khiến người ta Mao Cốt Tung Nhiên. (mao cốt tung nhiên: nổi da gà, sồn tóc gáy)

Thần sắc chúng nhân nháy mắt trắng bệch, độc vật đó cư nhiên ẩn giấu trong rượu, không người phát giác, đến khi bị âm luật dẫn dắt mới hiện hình. . . Một vài giang hồ nhân sĩ phần nộ đã rút ra đao kiếm, bổ xuống đám hắc xà đang bò lổm ngổm. Máu tươi tanh tưởi văng ra khắp nơi, đem hắc sắc âm độc nhiễm một mảnh đỏ thẫm.

Lộng Nguyệt buông ra bích tiêu, cũng không nói gì nhiều, mục quang yêu dã nhìn xuống đám vô lâm nhân sĩ đang phần nộ đến tận cùng, đáy mắt ẩn giấu nhàn nhạt trào phúng.

Nguyên lai cái gọi là sùng kính thần linh, ở trước tính mạng của bản thân căn bản không đáng nhắc tới.

Giờ khắc này, biểu tình trên gương mặt Tư Đồ Phách cuối cùng đã có biến hóa, vết đao sâu đến tận xương thoáng trở nên thâm thúy hẳn lên. (mn còn nhớ vết sẹo rất ngẫu do đao gây ra trên mặt TĐP chứ?)

Hắn nguyên bản tưởng rằng Lộng Nguyệt lựa chọn lúc này hiện thân là tới tranh đoạt Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ. Hắn vốn muốn nhìn một chút xem Lộng Nguyệt ở trước mặt hắn rốt cuộc bày ra trò gì, nhưng không nghĩ tới. . . “Đa tạ.”

“Tư Đồ minh chủ không cần cảm tạ ta.” Lộng Nguyệt thản nhiên đáp lại, thâm tử sắc phượng mâu không một tia dao động.

Độc vật bị chém đứt thành từng đoạn, vô số mảnh vụn thi thể pha lẫn vị tanh thối tản ra từ rượu đã đem nguyên bản tế thiên đại điển thánh khiết nhiễm một tầng huyết sắc ô uế.

Mọi người ngẩng đầu, nhìn lên yêu tà nam tử phía trên tế thiên thai. Cảm xúc oán hận chán ghét trong đáy mắt nhất thời tan biến, chỉ còn cảm kích cùng sùng kính tràn ngập tâm linh.

“Là người phương nào hạ độc?”

“Đại Âm Hà.”

Một thanh âm thanh lãnh truyền đến, trong bầu không khí căng thẳng vắng lặng càng trở nên phá lệ rõ ràng. Chỉ thấy Tư Đồ Không Thành từ phía sau mọi người chậm rãi đi tới, cước bộ nhẹ nhàng, dung mạo anh tuấn bình tĩnh mà trấn định.

Lộng Nguyệt nâng mắt nhìn, mâu quang tử sắc thêm vài phần quỷ dị.

Lời này vừa nói ra, vạn chúng xôn xao, bọn họ nguyên bản không thể tin được ba từ kia, song đây lại là theo miệng thiếu minh chủ của Thiên Địa Minh mà ra.

Tư Đồ Không Thành, một tồn tại đại biểu cho quyền uy và nhân nghĩa, lời nhận định có phân lượng như thế không cho phép bất kỳ nghi ngờ nào khác.

Tại Bái Hoa Các mấy ngày trước, Huyết thứ bằng luân xuất hiện, lời đồn Đại Âm Hà Cung quật khởi vẫn lan truyền không có dấu hiệu đình chỉ.

.

Vô lâm đao quang kiếm ảnh tinh phong huyết vũ, thiên hạ tranh phong nổi lên bốn phía vĩnh viễn không bình ổn.

Hơn mười năm trước, một đế quốc tồn tại như u ám chi linh đem huyết tinh bao phủ khắp vô lâm thiên hạ, sau nhiều năm yên lặng nay lại một lần nữa trọng hiện thế gian.

Chưa từng có người nào biết được chân diện mục của Đại Âm Hà Giáo vương, thế nhân chỉ tôn xưng hần là Tà Hoàng.

Tà ác đế hoàng, hắc ám chi chủ, chí tôn u quỷ, bất kiến chân thân.

Trong Đại Âm Hà Cung, phân ra nhất tôn, ngũ thần, thất sát, bát cảnh, nhị thập thất Tu La sĩ âm dương nhị giới.

Âm Hà Dương giới: Mị Đồng, Mị Vũ, Mị Thủy, Mị Hỏa, Mị Âm là Âm Hà Ngũ thần tử, phân biệt chưởng quản Lâm Lang, Thiên Hoàn, Quỷ Khấp, La Sát, Phi Minh ngũ Môn. Năm người này là tâm phúc của Âm Hà Giáo vương, đều khiến vô lâm nhân sĩ vừa nghe danh đã biến sắc.

Linh Lung ‘Bát cảnh’ dương quan, không thực không huyền, khó phân biệt được thật giả, dẫn thông đến quỷ ngục, đã vào rất khó thoát ra.

Cửu Trọng Âm, không phải nơi phúc địa.

U Minh Thiên tôn, u quỷ phó chủ.

U Minh Thiên tôn thống lĩnh toàn bộ Âm Hà Âm giới, dưới trướng có thất sát, nhị thập thất Tu La sĩ.

Âm Hà thất sát, thần bí giống như lệ quỷ, chưởng quản Âm Hà Thất Túc Lô, chiêm tinh đoạn hồn, không chiêu nào có thể phá giải, thao khống sinh tử.

Tu La tử sĩ, thân hình vô huyết khả lưu, không nhập âm phủ cũng không hiện thân trên mặt đất. (vô huyết khả lưu: không có máu để mà chảy =)

Âm Dương song giới, một Tôn chủ, một Tà Hoàng.

.

Một khắc kia, khí tức của hắc ám đế quốc lan tràn phía trên đỉnh đầu chúng nhân. Đó giống như lời triệu hoán đến từ địa ngục, thao khống sinh tử của đám người còn đang ngây ngốc chưa biết gì.

“Ha ha ha ha. . . Nhật Nguyệt giáo chủ quả thực hảo kế sách, Dạ Minh hôm nay nếu không phối hợp cùng diễn với người một màn này, chẳng phải sẽ cô phụ một phen tâm ý của giáo chủ?”

Thanh âm khàn khàn khó nghe lướt qua, chúng nhân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một mảnh mây mù đen thẫm che khuất bầu trời trong xanh. Làn gió âm lãnh đột nhiên phủ phục khắp đại địa, phong vân biến huyền, thị huyết nổi lên.

Bỗng nhiên, mọi người tại nơi đây hít sâu một ngụm khí lạnh, nhìn lên tế thiên thai chợt chấn động lung lay, mặt đất rung chuyển.

Tư Đồ Phách cả kinh, mày kiếm nhíu chặt. Hắn vừa muốn đem Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ thu vào lòng bàn tay, nhưng không ngờ, hai căn độc châm dài ba thước từ phía sau thánh đồ nháy mắt bắn ra, xuyên thủng ***g ngực Tư Đồ Phách.

“Phụ thân ”“Minh chủ ” Tư Đồ Không Thành kinh hô, nháy mắt ôm lấy thân thể lão đảo của Tư Đồ Phách. Độc huyết trào ra, rơi xuống trên đài tế thần.

Chưa đợi mọi người kịp thở ra, một đợt tấn công khác lại đến. Âm Dạ Minh như một trận độc vân hắc sắc quét ngang bầu trời. Lộng Nguyệt ngẩng đầu, khóe môi kéo lên thành một nụ cười tà mị, thân ảnh mị tử huyền phù giữa trời cao, quang hoàn tà ảnh, thôn phệ mây mù.

.

Tất cả cảnh tượng trên đều phản chiếu trong đôi mị nhãn thâm hồng, chỉ thấy một hồng y nam tử lạnh nhạt đứng lặng trên chỗ cao. Lớp khinh sa màu tuyết bạch che khuất dung nhan yêu mị, duy độc lộ ra một đôi băng đồng tà khí lãnh mị.

Nhãn mâu hỏa hồng hơi nheo lại, hồng bào theo gió lạnh phất qua phần phật lay động. Hỏa hồng trường phát tùy ý phiêu vũ dưới nền trời bao phủ mây đen, lóe lên điểm sắc thị huyết.

Thân hình chợt lóe, bóng ảnh yêu mị như một đoàn lửa xích liệt, lấy tốc độ cực hạn hướng tới đám mây mù đen thẫm bay vọt đi. . .

113. Chương 113: Thần Tế • Khuynh Tấn Cuồng Ca

Rốt cuộc là ai bố trí độc khí trong Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ?

“Mau nhìn, Hỏa Phượng Đồ và Thanh Quy Đồ bốc cháy. . .” Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người kinh ngạc vạn phần.

Chỉ thấy trên đài tế thiên, hai bức thánh đồ nháy mắt bị lưỡi lửa mãnh liệt bùng lên nuốt trọn. Ánh lửa hùng hực mặc sức tung hoành, đỏ thẫm tựa huyết, phảng phất muốn thôn phệ hết thấy cảnh tượng trong bức họa. . . Thần vật làm sao có thể tự nhiên bốc cháy như vậy?

“Là các ngươi! Nhất định là đám yêu nhân vu quỷ các ngươi chọc giận thần linh, thần linh đã nổi cơn thịnh nộ!”

“Thánh linh tự bốc cháy. . . Thần phật sắp buông xuống. . .”

“Hạo kiếp. . . Thần linh muốn đem thiên kiếp hàng lâm. . .”

Đám người hoảng sợ trong khoảnh khắc loạn thành một đoàn, khói mù tràn ngập, cả đài tế thần bị ngọn lửa đỏ rực vây quanh, điên cuồng chớp động từng mạt ám ảnh kỳ bí. Giờ khắc này, không người dám đi tranh đoạt thánh vật, càng không ai cả gan đến gần nửa bước.

Bỗng nhiên, trong đám mị hỏa nhiễm sắc thái rực rỡ đang thiêu đốt loáng thoáng hiện lộ một hình ảnh quỷ dị.

Đó giống như một loài phi cầm giương ra hai cánh, lại như một đóa yêu độc chi hoa nở rộ. Ảo ảnh hiện lên trong hỏa diễm lấp lóe, kỳ lạ dị thường, mơ hồ không rõ, bộ dáng không thể nhận ra, huyền cảm mà thần bí. . . Cảnh tượng rung động chấn nhân tâm phách, tản mát quang mang thần thánh đến cực hạn, trong khoảnh khắc mọi vật xung quanh đều trở nên ảm đạm. . . “Thần vật. . . Là thần vật. . .”

Một luồng gió lạnh thổi qua, ảo ảnh dần tiêu tán, bị ngọn lửa thôn tính. Lưỡi lửa diễm lệ dấy lên quang mang rực rỡ chói mắt, giống như không có gì phát sinh, không sót lại một tia dấu vết.

Cảnh tượng khó tin tan biến, một hồi thị huyết giết chóc nhanh chóng thu hút sự chú ý của chúng nhân.

Mọi người còn chưa hoàn hồn, chân trời màu lam đã bị đám hắc sắc độc vân nhuộm thành một mảnh tiêu điều.

Nguyên bản tế thiên chi cảnh thần thánh đã trở thành đồ sát chi địa dẫm huyết sắc.

“Phong tỏa Thánh Hỏa Minh, bắt luận người nào cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu không, giết bất luận tội!” Tư Đồ Không Thành ôm lấy Tư Đồ Phách, muốn đem độc huyết bên trong cơ thể hắt bức ra, nhưng sau một lát vẫn không thấy khởi sắc.

.

Độc vân đen thẫm, mị tử yêu dã, liệt hồng cổ hoặc. . . Ba màu sắc đan vào nhau, nối thành một đường, thiêu đốt thiên địa, thôn phệ thương vân.

Lộng Nguyệt nâng lên con người thâm tử u ám, chỉ thấy mặt yêu hồng đang thiêu đốt kia nhẹ nhàng đáp xuống, bóng hình phiêu dật như liệt hỏa độc lập nhân thế, hỏa hồng trường phát lấp lóe ma diễm đỏ tươi. Lực lượng mạnh mẽ đáng sợ khiến kinh mạch toàn thân chúng nhân lâm vào chấn động không ngừng.

Đây là trận chiến giữa U ám tôn chủ cùng lưỡng đại yêu ma. . . Tất cả mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ ngẩng đầu nhìn bầu trời lúc này hỗn tạp ba loại sắc thái đan xen, phảng phất chứng kiến phong vân biến chuyển của ngày tận thế.

“Ám Dạ Minh.” Con người bằng hồng thị huyết nheo lại, dung nhan yêu mị vì tức giận mà tản ra mùi vị nguy hiểm cực hạn, hỏa hồng trường phát tùy ý tung bay, rực rỡ khiến người ta không thể nào mở to mắt ngóng nhìn.

Hách Liên Cô Tuyết nâng tay lên, dị mang hỏa hồng ngưng tụ trong lòng bàn tay tạo thành một thanh huyết nhận rực lửa như muốn thiêu đốt hồn phách. Huyết nhận trong đám hắc sắc độc vân hư không xé rách vô số đại động. Một khắc kia, từng tia ánh sáng xanh lam xuyên phá mây đen bắn vào, quyết tuyệt giống như lao xuống vực sâu địa ngục, trải khắp đại địa.

“Sáng Thần thức thứ tám. . .” Ám Dạ Minh nheo lại đôi mắt, huyết văn dữ tợn lan ra khắp nửa gương mặt.

“Người nhầm rồi. . .” Hách Liên Cô Tuyết gợi lên một tia cười lạnh, tà khí yêu mị khiến người ta sợ hãi, đẹp đẽ khiến người ta đui mù, “Là thức thứ chín. . .”

Sáng Thần thức thứ chín. . . Hách Liên Cô Tuyết cư nhiên luyện thành môn tà công đệ nhất độc linh thiên hạ này!

Chưa từng có người nào luyện thành Sáng Thần thức thứ chín, càng không ai từng gặp qua võ công có tính hủy diệt mạnh nhất thế gian này có thể bộc phát ra uy lực cực hạn như thế nào?

Hách Liên Cô Tuyết, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Lộng Nguyệt ngưng tụ lực lượng trong tay, thâm tử sắc phượng mâu lạnh lùng dõi theo cử động của Ám Dạ Minh, như thể muốn nhìn thấu sơ hở trên người hắn để tấn công.

“Ha ha ha ha. . .” Ám Dạ Minh bỗng nhiên cười lớn, “Hách Liên Cô Tuyết tuyệt tình tuyệt nghĩa, cư nhiên vì ma đầu Lộng Nguyệt vận dụng Sáng Thần Cửu Thức, ha ha ha ha. . . Vô tâm vô tình, nguyên lai cũng không hơn gì thế này, không hơn gì thế này a. . .”

Thanh âm khàn khàn vang vọng bên tai mỗi người, một khắc kia, tất cả mọi người đều giật mình ngây ngốc không nói nên lời.

Tiếng cười điên cuồng tràn ngập trào phúng cùng oán hận, quanh quẩn thật lâu trong đám mây mù đen thẫm. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là Hách Liên Cô Tuyết hôm nay bày ra hành động thị huyết phần nộ như vậy là vì yêu ma Lộng Nguyệt!

Nhân mâu bằng hồng sắc nguy hiểm nheo lại, một mặt hồng vân đỏ rực nháy mắt nổi lên, từng chút một âm ngoan cắn nuốt huyền thuật ngự giới của Ám Dạ Minh.

Hồng y nam tử hừ lạnh một tiếng, khóe môi vạch nên một đường cong tà lãnh, mang theo trấn định quyết tuyệt pha lẫn cuồng ngạo miệt thị, thanh âm khí phách lưu chuyển bên tai chúng nhân:

“Người nói không sai, ta tuyệt tình tuyệt nghĩa, bắt quả hôm nay ta muốn cho người biết, ta Hách Liên Cô Tuyết có thể phụ tẫn thiên hạ, nhưng quyết không phụ hắn!”

Phụ tẫn thiên hạ quyết không phụ hắn. . . Một khắc kia, lời nói khó tin nhất trong thế gian lại từ trong miệng Hách Liên Cô Tuyết không chút e dè tuyên cáo, quả thực làm cho mọi người khiếp sợ đến tột đỉnh. Nhưng một câu sau của Hách Liên Cô Tuyết càng khiến đám người gần như muốn hôn mê:

“Các người đều nghe rõ ràng cho ta, từ nay về sau, ai dám động đến Lộng Nguyệt dù chỉ là một góc áo, ta Hách Liên Cô Tuyết chắc chắn sẽ khiến hắn mệnh toái hồn đoạn, giống như người này!”

Dứt lời, tay áo hỏa hồng bắn ra bốn phía vô số đao quang kiếm ảnh. Quang mang độc ác sắc bén xuyên xỏ toàn thân cao thấp của Ám Dạ Minh không buông tha bất luận địa phương nào, từng chút một xé nhỏ hắn,

từng mảnh từng mảnh lẳng trì, chặt đứt hồn phách, phá tan hết thủy, quyết tuyệt không lưu một tia cơ hội cho đối phương thở dốc.

Tà khí yêu mị tàn mát diễm hoặc trí mạng, vẻ đẹp cùng tàn ác giao hòa khiến sự rung động gây ra dâng lên đến cực hạn.

Máu tươi đỏ thắm từ trên không trung lác đác rơi xuống, pha lẫn sắc đen như mực âm lãnh. Tiếng cười của Ám Dạ Minh vẫn vang vọng tràn ngập vô tận tình cảm, có oán hận, có tuyệt vọng. . . Hắc sắc độc vẫn bị dị mang hỏa hồng bao vây, tà hỏa không ngừng thiêu đốt, phóng ra sắc thái yêu hồng duy nhất, mê hoặc khiến tâm hồn run rẩy.

Nhìn thân thể Ám Dạ Minh bị xuyên thấu huyết nhục mơ hồ thâm vô cùng, tâm trí quanh quẩn hồi lâu lời cảnh cáo ‘Mệnh toái hồn đoạn’, nỗi sợ hãi trong trái tim khiến mọi người vô pháp chịu đựng thêm nữa.

Mệnh toái hồn đoạn. . . Ám Dạ Minh cười khan, mặc cho quang mang sắc bén xuyên qua toàn thân hắn, phân tách linh hồn, loại tra tấn này vĩnh viễn không thể sánh bằng khổ hận trong lòng đã bao năm qua.

Bỗng nhiên, một đoàn tử mang chói mắt bao trùm cả bầu trời trong xanh, mị tử y bào lẳng không bay loạn, phóng túng, tà tứ, ma dị, khí phách, không thể kháng cự. . . Lực lượng hải nhân như thế làm cho chúng nhân không thể chống đỡ thân thể của mình, đều tê liệt ngã xuống đất, chấn động khiến khóe miệng nhuộm máu tươi, nhanh chóng lan ra toàn bộ Thánh Hỏa Minh.

Hắc sắc độc vẫn trong khoảnh khắc bị tử mang thôn tính, quang mang chớp lóe trên người yêu tà nam tử tản ra lực lượng cường đại, thậm chí ngay cả hồng mang đang thiêu đốt cũng không thể áp chế.

Thâm tử sắc phượng mâu ám trầm ẩn ẩn nhàn nhạt tiểu ngân, tà mị yêu dị. Nhưng trong tiểu ý kia lại tràn ngập hủy diệt thị sát.

Phong tư như thiên thần cùng tà ác của cái thể yêu ma hài hòa thành một thể, sắc thái đỏ tươi lưu chuyển trong đáy mắt, Lộng Nguyệt trên không trung đột nhiên xoay người, móng tay sắc bén tà mị lấp lóe huyết quang yêu dị. Hắn tung một chiêu đánh lên Thiên linh cái của Ám Dạ Minh, nháy mắt đâm sâu vào tận xương, trí mạng mà âm độc. . . Hắn hôm nay nhất định phải làm cho Ám Dạ Minh hồn phi phách tán, không được siêu sinh. . . Mị tử y bào thoáng hiện khí tức thị huyết, tiểu dung yêu dị che giấu tàn khốc cùng ngoan tuyệt giống như thiên ma khiến người ta không có dũng khí nhìn xem lâu hơn một chút.

Hách Liên Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng Lộng Nguyệt rút cuộc đã vận dụng loại lực lượng nào, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết phá tan tầng mây trong phút chốc vang vọng khắp chân trời.

Một chương trí mạng cơ hồ đã xé rách mỗi một đường kinh mạch toàn thân cao thấp của Ám Dạ Minh, ngay cả U ám nhãn thuật cũng không kịp sử dụng. Máu đen thắm trào ra quanh thân hắn, từ trên không trung đổ xuống. Vô số độc chu sắc sở từ trong máu bò ra thoi thóp, độc trào dữ tợn co quắp, gian nan phủ phục trên mặt đất.

Tiếng rít khàn khàn khiến người ta mao cốt từng nhiên, một khắc kia, thần tình vận vẹo của Ám Dạ Minh trở thành biểu tình cuối cùng còn vương trên gương mặt hắn. Toàn thân cao thấp giống như làn khói theo gió tiêu tán, mang theo thảm thiết như địa quỷ bất lực rên rỉ, ngay cả thân thể cũng không tồn tại, tiêu thất không còn một mảnh.

Một chương kia của Lộng Nguyệt cư nhiên hủy diệt thân thể của Ám Dạ Minh. . .?

Hay Ám Hà Thiên tôn thật sự chỉ là vu quỷ do oán khí ngưng tụ mà thành? Căn bản không phải nhân loại?

Hoảng sợ. . . Kinh ngạc. . . Không dám tin. . . Đủ loại cảm xúc hỗn loạn tràn ngập tâm trí chúng nhân.

Đó rốt cuộc là một loại lực lượng mạnh mẽ đến mức nào?

Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết, trong thân thể hai cái thể yêu ma đến tột cùng ẩn tàng bao nhiêu hủy diệt tính cùng thị huyết ước số?

Nghiền nát linh hồn, tuyệt đoạn tính mạng. . . Không lưu một đường sống.

‘Nhân gian song ma, địa quỷ ám hà’ đã muốn hiện thế sao. . .

Hắc sắc độc vân tiêu tán, dị mang hoặc hồng cùng mị tử dần thối lui, mùi huyết tinh cũng bị gió mát thổi tan, ánh dương quang vàng đượm chiếu rọi xuống mặt đất lộ ra vẻ an tường quý dị.

Chờ đến khi mọi người ngẩng đầu nhìn lại, một màn trước mắt khiến trái tim còn chưa bình tĩnh của bọn họ một lần nữa oanh động. . .

“Các người nhìn rõ cho ta, Hách Liên Cô Tuyết, vĩnh viễn đều là người của Lộng Nguyệt ta!”

Thanh âm khí phách không cho phép phản bác vừa tuyên cáo xong, Lộng Nguyệt nháy mắt đem Cô Tuyết kéo vào trong ngực, nâng lên cầm hân, mang theo tình niệm khẩn cấp phủ lên cánh môi. Đó là kịch liệt khát cầu cùng cực hạn bức thiết, bá đạo mà cường ngạnh.

Lưỡi cùng lưỡi giao hòa triền miên, sơ cuồng mà ngạo nghễ, Lộng Nguyệt hai tay ôm lấy gương mặt Cô Tuyết, làm cho hai cánh môi gắt gao thiếp hợp, để nụ hôn càng thêm sâu sắc. Giống như giờ khắc này, người trong lòng chính là toàn bộ thế giới của hân, ngoài đó ra không dung bất kỳ thứ nào khác chen vào.

Khi Lộng Nguyệt nghe được Cô Tuyết của hân ở trước mặt mọi người không chút che giấu nói ra lời cảnh cáo kia, trái tim bỗng nhiên đập rộn, huyết dịch toàn thân phảng phất đều thiêu đốt nóng bỏng cực kỳ, khó có thể kiềm chế.

Nguyên bản hân muốn quan sát thêm một lúc, ý đồ từ những sơ hở của Âm Dạ Minh không ngừng bại lộ tìm kiếm phương pháp phá giải U ám nhãn thuật, nhưng một khắc ấy, hân thật sự chờ không được.

Trong khoảnh khắc, ý định trong đầu Lộng Nguyệt hồi chuyển, thăm nghĩ nhanh chóng giải quyết Âm Dạ Minh, sau đó gắt gao ôm Cô Tuyết vào lòng, ôm hôn hân, đáp lại hân, ngay trước mắt chúng nhân, trên đài tế thần gần với trời cao nhất, rõ ràng mà bá đạo tuyên cáo:

Hách Liên Cô Tuyết, vĩnh viễn là người của Lộng Nguyệt hân! Đời đời kiếp kiếp, không bao giờ thay đổi!

Gắn bó dây dưa, mang theo quyến luyến cùng điên cuồng chiếm đoạt, hồng mâu mị hoặc vì động tình mà nhiễm một tầng sương mù càng trở nên mê ly, lui đi huyết sắc đỏ tươi, chỉ còn lại tình niệm nồng cháy.

Cô Tuyết vòng tay qua cổ Lộng Nguyệt, phóng túng hôn lên, cặp phượng mâu thâm tử sắc kia chính là toàn bộ sinh mệnh của hân.

Tiểu ý tà khí treo bên khóe môi hai người, ánh mắt đều dừng ở con người mê hoặc mà tà mị của đối phương, phảng phất lúc này tất cả mọi người đều thành vật dư thừa, căn bản không đem mục quang kinh ngạc đến tận cùng của chúng nhân để trong mắt.

Không coi ai ra gì phóng túng ôm hôn trở thành hình ảnh kinh tâm động phách nhất giờ khắc này. Hai cái thể yêu ma, hai thị huyết cuồng ma người người muốn tru diệt, cứ như vậy không hề cố kỵ tuyên cáo tình yêu trong lòng khiến suy nghĩ của mọi người đều là một mảnh trống rỗng, không dứt nổi tầm mắt.

Máu đỏ tươi lan trên mặt đất cơ hồ lặng yên bất động, một màn khuynh đảo thiên hạ như thế không ai nguyện ý quấy rầy. Bọn họ lẳng lặng đứng nhìn, chứng kiến hai nam tử tuấn mỹ phảng phất không thuộc về nhân gian ở trước mặt thiên thần thể hiện ái luyến.

Yêu tử, hoặc hồng trở thành màu sắc rực rỡ nhất trong thiên địa. Đoạn khuynh thế tuyệt luyến cảm kỳ này đã khắc sâu trong lòng mọi người tại nơi đây.

Nhẹ nhàng buông ra người trong lòng, Lộng Nguyệt cười tà mị, thâm tử sắc phượng mâu đảo qua hai bức thánh đồ trên tế thiên thai, bỗng nhiên, đáy mắt phủ kín một tầng âm trầm.

Chỉ thấy Hỏa Phượng Đồ cùng Thanh Quy Đồ đã không còn tung tích. . .

114. Chương 114: Phá Cục

Bên ngoài Thánh Hỏa Minh cũng đang diễn ra một màn giết chóc thảm liệt.

Trong rừng đao quang kiếm ảnh, quỷ mị ám tiễn dày đặc khó phòng, hắc y tử sĩ như u linh không tiếng động lướt lơ giữa huyết sắc. Từng mảnh đoạn chi tàn hài rơi vãi khắp chốn, máu tươi rải trên mặt đất đọng lại thành khối sẫm màu, ngọn lửa đỏ rực nhảy múa rít gào trợ trận.

Khi Dạ Phi Yến xông vào Huyết lâm, nơi nơi đã loạn thành một đoàn.

Tu La đao, Thực cốt tam sát, Cổ phong thập tam kiếm, Diệp hình phiêu, Đoạt mệnh song kiếm. . . Những độc môn tuyệt kỹ trong chốn giang hồ khiến người ta vừa nghe danh đã biến sắc vào lúc này đồng thời tiến công. Hỏa quang thiêu đốt hỗn loạn tầm mắt làm cho Dạ Phi Yến không thấy rõ phe đối địch là người phương nào.

“Uy uy uy, giáo chủ định đối phó với ai?” Dạ Phi Yến giữ lấy Tinh Hồn đang giết đến đỏ mắt, còn phải thời khắc đề phòng lãnh thương ám kiếm.

“Đại Âm Hà.”

“Đại Âm Hà!!” Dạ Phi Yến cả kinh, không lẽ dời đi mục tiêu?

Chỉ thấy Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai phối hợp rất ăn ý, bọn họ đem thân thể đám hắc y tử sĩ lần lượt chém đứt. Mục quang thanh lãnh đồng dạng độc ác âm ngoan lại ẩn ẩn thẩm thấu tình ý ám áp.

Sớm biết hai huynh đệ này không bình thường, Dạ Phi Yến bĩu môi, bất quá hai đại ma đầu kia càng không bình thường.

Dạ Phi Yến hẳn từng trải qua không biết bao nhiêu lần trong giới hoa liễu, chỉ cần một ánh mắt hồ động liền có thể bị hắn nhìn thấu. Từ khi Hách Liên Cô Tuyết bước vào Nhật Nguyệt Giáo, hắn biết, trái tim phủ bụi tịch mịch đã lâu của Yêu Nguyệt nhất định bị độc mỹ nhân kia khai mở.

Bởi vì hắn nhìn ra, song thâm tử sắc phượng mâu mỗi khi nhìn người khác vĩnh viễn đều là thờ ơ cùng hồ hững, giống như những người đó chỉ là vật chết, căn bản không dấy lên một chút mảy may gợn sóng trong đôi mắt sâu thẳm ấy. Duy độc khi nhìn chăm chú cặp mị nhân thâm hồng, nhãn thần mới có thể xao động, lộ ra ám áp tựa dương quang phá tan hắc ám, chứa đựng vô tận cảm tình.

Tuy rằng Dạ Phi Yến đối với độc hạt cung chủ kia thật sự chán ghét đến cực điểm, tuy rằng hắn thập phần khó hiểu Yêu Nguyệt vì sao đối đãi độc mỹ nhân không giống người thường, hắn đồng dạng có thể cảm giác được, Hách Liên Cô Tuyết vốn lãnh nhược bằng sương chỉ khi nào dõi theo phượng mâu giáng tử sắc, con người bằng hồng ngân năm không đối mới xuất hiện một chút độ ấm. . . Dạ Phi Yến nguyên bản không dám tin hai tên yêu ma họa hại nhân gian, đầu đến người chết ta sống làm sao có thể yêu nhau? Song lần trước tại Thiên Huyền Môn, khi Dạ Phi Yến tận mắt chứng kiến một màn cực kỳ hương diễm khiến người ta dễ dàng phun máu kia, hắn đã đem toàn bộ nhận tri của mình từ trước đến nay hoàn toàn đảo lộn.

Trong quá khứ, Dạ Phi Yến giật dây Lộng Nguyệt tái xuất giang hồ là muốn hắn đối phó với Hách Liên Cô Tuyết, chinh phục thiên hạ. Thế nhưng chẳng những đối phó không được, bản thân lại thành vật hi sinh, bị Hách Liên Cô Tuyết tra tấn đến không thành nhân dạng, còn triệt triệt để để mất đi Lộng Nguyệt coi trọng.

Trước kia Lộng Nguyệt bởi vì có nhiệm vụ, vẫn thỉnh thoảng liếc mắt xem hắn vài lần, nhưng hiện tại cặp tử mâu kia ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không có.

Bất quá hiện tại Dạ Phi Yến đã không để ý nhiều như vậy, việc hắn quan tâm chính là khi nào thì tòa đại băng sơn có hai tròng mắt kỳ dị kia mới có thể bị hắn hòa tan. . . Tuyết Ảnh. . .

.

Bên kia Huyết lâm, một hắc y nam tử như quỷ mị giữa đám tử sĩ vây quanh phá phong xông ra, luồng tuyết bạch trường phát rủ trên băng điêu diện cụ tản ra hàn mang nhiếp nhân tâm phách.

“Hắc Dực, ra đi, ta biết là ngươi.” Thanh âm băng lãnh không nghe ra chút tình tự phập phồng.

“Hắc hắc, Đồng thần sử, đã lâu không gặp.” Một huyền y nhân từ trong rừng xuất hiện, tiếng cười còn chưa thối lui, một luồng chưởng phong âm ngoan hàn lãnh quét ngang mà đến, đám cây cối che giấu quanh thân nháy mắt bị phá hủy thành một đồng tan tành.

Vô ảnh chưởng. . . Những hắc y tử sĩ đang ẩn thân nhất nhất hiện hình, ai cũng không dám tới gần Tuyệt Ảnh một bước, sát khí băng lãnh tản mát tựa hồ có thể đóng băng cả ánh mặt trời.

“Không cần lãng phí thời gian, cùng lên đi.” Tuyệt Ảnh ngẩng đầu, hắc sắc đoạn y theo gió phiêu vũ, phảng phất sát thần thị huyết. (đoạn y: y phục = gấm, tơ lụa)

Hắc Dực lại gần Tuyệt Ảnh một chút, lạnh lùng nói, “Mị Đồng, chúng ta không muốn đối nghịch với người.”

“Không muốn đối nghịch thì tự sát, ta không có thời gian bồi các người.” Tuyệt Ảnh vẫn như trước không một tia biểu tình, hàn mang trong tay áo lấp lóe ẩn hiện.

“Đồng thần sử, người thật sự tính toán đầu nhập vào Ngạo Thần Cung?” Một thanh âm trầm thấp từ trong rừng truyền đến, không biết là ai phát ra.

Tuyệt Ảnh cầm thanh kiếm mạnh mẽ găm vào bùn đất dưới chân ướt đẫm máu tươi, ngữ khí lạnh băng vẫn trấn định, “Không muốn đối nghịch với ta cũng đừng tìm Ngạo Thần Cung gây phiền toái.”

“Hách Liên Cô Tuyết là đại họa trong lòng Giáo vương, Đồng thần sử, người thế nào có thể giúp. . .”

“Ta đã nói rồi.” Tuyệt Ảnh ngắt lời, lạnh lùng nói, “Mọi việc đã trở thành quá khứ, ta không còn là Mị Đồng.”

“Đồng thần sử, người thật sự muốn cùng chúng ta là địch?”

“Là các người trước đối nghịch Ngạo Thần Cung.” Tuyệt Ảnh thản nhiên nói, “Cung chủ có ân với ta, ta sẽ không phản bội hân.”

Sát khí lan tràn, lúc này dường như ngay cả mặt đất cũng lâm vào chấn động.

“Đồng thần sử, không nghĩ tới người là loại người như vậy, người không phản bội Hách Liên Cô Tuyết, lại phản bội Giáo vương, phản bội Đại Âm Hà.”

“Câm miệng!” Con người Tuyệt Ảnh tản ra quang mang nhiếp nhân, bằng điều diện cụ cũng ngăn trở không được, “Các người thì biết cái gì!”

“Chúng ta chỉ biết Giáo vương sủng ái người hơn bất cứ kẻ nào trong chúng ta, người chẳng những không biết báo ân, lại còn. . .”

Một đạo kiếm quang nháy mắt xuyên thấu yết hầu người kia, máu đỏ tươi văng ra khắp nơi, vẽ trên không trung một đường cong mỹ lệ, tưới ướt đầm bùn đất dưới chân.

Gương mặt Hắc Dực nhất thời hiện lên một tia sát khí, mang theo cực hạn tức giận, “Mị Đồng, người thật ngoan tâm.”

Tuyệt Ảnh cổ tay vừa chuyển, thanh kiếm cắm sâu trên nền đất trong khoảnh khắc rơi vào tay, quyết tuyệt chỉ hướng Hắc Dực. Máu quang kỳ dị xuyên qua mặt nạ, phóng xuất quang mang chấn nhân tâm phách, thanh âm lãnh lệ tuôn ra, “Đừng nhắc đến Tà Hoàng trước mặt ta!”

Hắc Dực chợt ngăn người, hần mặc dù nhìn không thấy biểu tình của Tuyệt Ảnh nhưng có thể cảm giác được sát ý phần hận ngoan tuyệt không ngừng tản mát. . . Mị Đồng, đệ nhất thần sử của Đại Âm Hà, tâm phúc được Giáo vương Tà Hoàng sủng ái nhất, tại sao lại lộ ra thần tình căm hận đến vậy?

“Mị Đồng, theo chúng ta đi.” Hắc Dực nhanh chóng hoàn hồn, ngữ khí trở lại bình tĩnh như trước.

Mũi kiếm của Tuyệt Ảnh không có ý tứ thu hồi, làn tóc đen như mực phiêu tán trong gió, lời cự tuyệt không chút lưu tình phun ra: “Không!”

Ngay khi ấy, một giọng nói thanh nhuận cách đó không xa truyền đến, ôn nhu như nước, “Đồng nhi, người lại sinh khí.”

Trong chớp mắt, trái tim Tuyệt Ảnh chợt căng thẳng, kiếm trong tay dần trở nên run rẩy.

Bích đồng nam tử chuyển thân đáp xuống, thanh y phất qua trong gió, ở trước mặt Tuyết Ảnh lưu lại một mặt ảnh mờ. Hắn nhàn nhạt nhếch môi, tiểu ý như gió xuân, ngữ thanh nhu hòa tựa mặt nước trong vắt, “Đồng nhi.”

Hắc Dực cùng đám tử sĩ đang ẩn thân cả kinh, đều quỳ gối xuống đất, không dám nói thêm một câu.

“Cách ” Kiếm trong tay Tuyết Ảnh rơi trên mặt đất, hắn kinh ngạc nhìn Bích đồng nam tử, khóe môi run rẩy, mặc phát bay múa dần bình ổn, sát khí thối lui, trầm mặc lặng yên.

“Vũ. . .”

Mị Vũ. . . Mị Vũ. . . Ý nghĩ Tuyết Ảnh trong khoảnh khắc một mảnh trống rỗng. Cặp Bích mâu kia, còn có dung nhan đã biến mất gần mười năm, tất cả làm cho Tuyết Ảnh vô pháp đối mặt.

Đồng nhi, giết Tà Hoàng, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ. . . Đồng nhi, hảo hảo sống sót. . . Phải hạnh phúc. . .

“Mị Vũ. . .” Thanh âm lạnh băng trầm thấp đến mức không người có thể phân biệt, mang theo một tia tâm động cùng run rẩy.

Bích đồng nam tử cười khê, thừa dịp Tuyết Ảnh đang thất thần, nháy mắt điểm hôn huyết của hắn.

“Người. . .” Thân ảnh đen thẫm như hồ điệp gãy cánh, vô lực gục xuống.

Một tay tiếp lấy Tuyết Ảnh, Bích đồng nam tử hơi nheo mắt, đem người ôm vào trong lòng, lập tức lạnh giọng phân phó, “Đi.”

Hắc y tử sĩ theo bóng lưng thanh sắc biến mất dưới bầu trời xanh.

“Tuyết Ảnh!” Dạ Phi Yến mới từ trong huyết chiến thoát thân liền nhìn thấy một màn khiến hắn phần nộ đỏ mắt.

“Lục nhân lang, trả Tuyết Ảnh lại cho ta!”

Dạ Phi Yến hô to, vừa muốn đuổi theo, một đám Âm Hà tử sĩ hướng hắn đánh tới, cản trở đường đi của hắn.

“Con mẹ nó đều cút cho ta!”

Một tiếng nổ phá không vang vọng, hơn trăm tên tử sĩ theo một đoàn lam mang bị tạc thành bột phấn. Không ai nhìn rõ Dạ Phi Yến ra tay như thế nào, trước mắt chỉ thấy dưới làn khói mờ là vô số mảnh thi thể tàn đoạn cùng huyết sắc hoa ngân nơi đuôi mắt bố y nam tử.

Mái tóc đen như mực cuồng loạn vũ động trong màn khói bụi.

Phong Hành Vô Lệ kinh ngạc vạn phần, Dạ Phi Yến lúc này so với trước đây rõ ràng là hai người khác nhau.

Lui đi về phong lưu cùng phóng đảng không thể kiềm chế, mà là một nam tử anh tư phiêu nhiên, tiêu sái xuất trần.

Phong Hành Vô Lệ chợt nhớ tới tình cảnh vài ngày trước, trong quán trà gặp gỡ Thiên Môn Song Cảnh.

Nếu chỉ là một tiểu nhân vật trong giang hồ, làm sao có thể trêu chọc tới người của Thiên Môn? Nhưng chỉ bằng một màn vừa rồi, Phong Hành Vô Lệ có thể xác định, thân phận của Dạ Phi Yến không chỉ là một đại thần đầu đơn giản như vậy, mà võ công của hắn nhất định cũng sâu không lường được. . .

.

Trở lại Mộc Tuyết Các, Hách Liên Cô Tuyết vội vã đem Lộng Nguyệt áp trên giường, vỗ nhẹ lên đuôi lông mày của hắn, “Người lại sau lưng ta một mình đối phó với Âm Dạ Minh.”

Lộng Nguyệt đột nhiên chế trụ hồng y nam tử, ngậm lấy môi hắn, lưu luyến dây dưa.

Cắn nhẹ cánh môi, vội vàng mà nóng bỏng, cánh tay vờn quanh không ngừng buộc chặt, thân thể kề sát chợt nổi lên lửa nóng.

Cô Tuyết khẽ liếm bên cổ yêu tà nam tử, hồng mâu yêu mị đẩy lên vài phần tà khí, cánh tay ôn nhuận âm thầm trượt xuống, len vào cổ áo tử bào, nhẹ giọng cười khẽ, “Độc trong rượu kia, kỳ thực là người hạ phải không?”

Hơi thở ôn hòa ẩm áp tản ra bên tai, con người thâm tử sắc lấp lóe tiểu ngân tà mị. Lộng Nguyệt nâng lên cằm hồng y nam tử, chậm rãi nói, “Tuyết bảo bối của ta, thật đúng là chuyện gì cũng giấu không được người. . .”

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, tách ra hàm răng yêu tà nam tử, đột nhiên cuốn lấy chiếc lưỡi ngang ngược, đảo qua khoang miệng ẩm áp, tỉ mỉ xâm lược một phen. Đầu lưỡi mềm mại lướt qua cằm, tới phần cổ, cuối cùng rơi vào vành tai, “Chỉ bằng điểm tiểu xiếc đó của người cũng muốn giấu ta, có thể sao?”

“Là tiểu xiếc sao?” Lộng Nguyệt tăng thêm lực đạo nơi tay, hôn lên cánh môi người trong lòng, không ngừng khiến nụ hôn càng thêm sâu, cơ hồ muốn đoạt lấy hô hấp của Cô Tuyết, “Trừ người, không ai có thể nhìn ra.”

“Ngoạn một màn chính mình hạ độc còn tự thân buông lời cảnh cáo. . .” Cô Tuyết chậm rãi bỏ đi tử bào, không đành lòng tách ra cánh môi đang dây dưa, thản nhiên nói, “Lừa gạt tín nhiệm của Tư Đồ Phách cùng đám người đó, giá họa cho Đại Âm Hà. . .”

Đầu lưỡi không ngừng liếm nhẹ, bàn tay Cô Tuyết vỗ về chơi đùa dục vọng nóng rực của người dưới thân, con người hỏa hồng lóe lên tình niệm, như muốn xuyên thấu hết thảy, “Sau đó chỉ cần chính miệng Tư Đồ Không Thành thừa nhận, những người vốn không tin là Đại Âm Hà cũng không tránh khỏi dao động. . .”

Lộng Nguyệt cười nhẹ ra tiếng, biểu tình mang theo vài phần tán thưởng, lập tức kéo xuống hồng bào, nâng lên cổ Cô Tuyết, làm càn khê cấn.

“Tuyết bảo bối của ta còn biết những gì?”

Dục vọng tình niệm không ngừng bốc lên, lọn tóc hỏa hồng rực rỡ rủ xuống, nụ hôn nóng bỏng lướt qua bờ ngực trần trụi của yêu tà nam tử, đẩy lên hỏa diễm kích tình.

“Nếu muốn thuyết phục Tư Đồ Không Thành, chỉ sợ không thể thiếu Mộ Vân Khuynh.”

Lộng Nguyệt nhìn chăm chú cặp hồng đồng yêu mị, thản nhiên cười, Cô Tuyết của hắn, quả thực cái gì cũng có thể nhìn thấu. . . Hắn đích thực muốn Đại Âm Hà chân chính bại lộ trước mắt người trong thiên hạ, muốn để quốc hắc ám vẫn đang âm thầm ẩn giấu trời lên mặt nước.

Lộng Nguyệt hắn từ trước đến nay là một kẻ có thù tất báo, nếu Đại Âm Hà dám giá họa cho hắn và Cô Tuyết, Lộng Nguyệt nhất định phải làm cho người của Đại Âm Hà ăn quả đắng.

Hiện giờ, Tư Đồ Phách bị ám toán, mấy ngàn anh hùng hào kiệt bị hạ độc trong rượu, Thanh Quy Đồ cùng Hỏa Phượng Đồ bị cướp. . . Tất cả đều ghi tạc trên đầu Đại Âm Hà.

“Cung chủ. . .” Một thanh âm uyển chuyển nhẹ nhàng từ bên ngoài Mộc Tuyết Các vang lên.

Hách Liên Cô Tuyết thập phần bất mãn nhíu chặt vân mi, con người hỏa hồng lãnh liệt như băng, “Chuyện gì?”

“Dạ Phi Yến cầu kiến.”

“Không gặp.” Hách Liên Cô Tuyết không hề nghĩ ngợi liền một hơi từ chối.

“Cung chủ, hắn nói nhất định phải gặp được ngài.”

“Đem hắn ném ra.” Thanh âm băng lãnh lại vang lên, mang theo áp bách không cho phép chối từ.

“Cung chủ. . . Hắn. . .”

“Đừng để bản cung nhắc lại lần thứ hai!”

Qua một lát, bên ngoài Mộc Tuyết Các đã không còn thanh âm.

Tặc yến tử đến đây làm gì? Lộng Nguyệt hơi nhíu mi, thâm tử sắc phượng mâu nháy mắt phủ lên một tầng thâm trầm.

115. Chương 115: Túng Tình Nhiên Ái

“Độc khí ẩn trong thánh đồ cũng là người bố trí đi. . .” Cô Tuyết ghé sát vào khuôn mặt yêu dị, hơi thở mê loạn tản ra, ngữ thanh băng lãnh trở nên mềm nhẹ, con người hỏa hồng cũng không như vừa rồi thắm tháu tình tự chán ghét lạnh lẽo.

Thanh âm trầm thấp mang theo tiểu ý phát qua bên tai Lộng Nguyệt, quang mang lưu chuyển trong đôi mắt thâm hồng như muốn xuyên thấu hết thấy lộ ra khiêu khích mỉa hoặc, thiêu đốt dục vọng nóng bỏng.

Tử mâu bị tình niệm nhuộm đậm càng thêm sáng rực, Lộng Nguyệt nhướn mày cười khê, vươn tay đem hồng bào hoàn toàn kéo xuống. Ngón tay vồ về chơi đùa lướt qua bờ ngực yêu mỉa nam tử, chậm rãi dao động xuống phía dưới, tiểu ý tà dị khinh cuồng tràn ngập nơi đáy mắt.

“Tuyết bảo bối của ta, rốt cuộc còn có sự tình gì mà người không biết?” Năng lực quan sát cùng sức phán đoán của Hách Liên Cô Tuyết quả thực siêu việt ngoài dự đoán. Mỗi hành động của hắn, mỗi một bước kế hoạch, thậm chí là tỉ mỉ bố cục cứ nhiên đều có thể bị Hách Liên Cô Tuyết xem rõ thấu triệt như vậy.

“Hai bức thánh đồ kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Mỗi khi Hách Liên Cô Tuyết muốn tranh đoạt Tứ linh đồ, tựa hồ liền có dị tượng phát sinh.

Mặc Lâm Đồ vì hắn chạm vào mà hợp lại làm một, khi tranh Xích Long Đồ bị Lộng Nguyệt mạnh mẽ ngăn cản, mà lần này, Thanh Long Đồ cùng Hỏa Phượng Đồ mạc danh kỳ diệu tự thiêu đốt, thậm chí xuất hiện cả ảo giác kỳ dị, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng. . .

Lộng Nguyệt hơi nheo lại phượng mâu thâm tử sắc, mục quang thâm trầm khó đoán.

Hắn tính kế Tư Đồ Phách, tính kế Âm Dạ Minh, chỉ riêng hai bức thánh đồ không cánh mà bay là hắn không gỡ thủ đoạn.

Nhưng điều khiến Lộng Nguyệt vui mừng chính là, mặc kệ hai bức thánh đồ kia rơi vào tay ai, chỉ cần không phải trong tay Hách Liên Cô Tuyết là tốt rồi.

Vô luận trả giá bao nhiêu đại giới, hắn tuyệt sẽ không để cho Hách Liên Cô Tuyết đoán được huyền cơ trong thánh vật, càng không cho phép Tứ linh đồ phủ đầy bụi một lần nữa khai mở.

Lúc này, Hách Liên Cô Tuyết phảng phất nhìn ra trong tử mâu dao động bất định, hắn khê mỉm cười, làm như trấn an tình tự ảm đạm của Lộng Nguyệt, “Người không muốn nói, ta sẽ không hỏi.”

Tử mâu tà mỉa giao hòa về thâm trầm của đêm tối cùng sầu lo ẩn giấu thật sâu nơi đáy mắt không dễ phát hiện.

Cô Tuyết của hắn, một yêu nghiệt kiêu ngạo quật cường, băng tuyết thông minh như vậy, hắn rất sợ sẽ có một ngày, yêu nghiệt này có thể xuyên thấu hết thấy những gì hắn che giấu, đến lúc đó, hắn làm thế nào để đối mặt. . .

Cô Tuyết gạt ra tử phát yêu dị, ở sau cổ yêu tà nam tử lưu lại mồi lửa thiêu đốt. Tiếng hô hấp dồn dập không yên giao thác, nhưng không mai một lý trí của hắn.

Hắn không phải không biết, yêu tinh này đến tột cùng sử xuất bao nhiêu thủ đoạn âm ngoan, vô luận là Tư Đồ Phách hay Đại Âm Hà, những kẻ cùng hắn từng có khúc mắc đều bị Lộng Nguyệt ghi hận trong lòng. Dưới nụ cười tà mỉa khuynh đảo thương sinh kia rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu tàn nhẫn điên cuồng, hắn không dám tưởng tượng. . .

Lộng Nguyệt của hắn, một yêu tinh tàn nhẫn bá đạo, tâm hắc mang thù, cứ như vậy khiến hắn quyến luyến, làm cho hắn hăm sâu vào trong không thể tự kiềm chế.

Cho dù thể nhân đối đãi hần như thế nào, cho dù hần âm ngoan tàn nhẫn ra sao. . . Cô Tuyết chỉ biết, hần nguyên ý vì yêu tình này, vạn kiếp bất phục.

Hần cam nguyện vì một người mang tên Lộng Nguyệt, si cuồng bất hối. . .

Nâng lên gương mặt yêu tà nam tử, đem cánh môi phủ lên, ngón tay chậm rãi lướt qua làn da mềm nhẵn của người dưới thân, tình niệm rục rịch không ngừng bốc lên.

“Rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Chăm chú nhìn vào tử mâu, hồng mâu lạnh lùng xẹt qua một tia bất mãn.

Cô Tuyết không hy vọng khi Lộng Nguyệt cùng mình ở một chỗ lại đi suy nghĩ những chuyện vợ vãn.

Lộng Nguyệt nháy mắt hồi thần, làm như nhìn thấu một chút ảo não trong hồng mâu, tiểu ý tà mị yên lặng hiện lên, mang theo vị đạo ác liệt, “Không đi nhìn xem tặc yến tử kia đến tìm người có chuyện gì?”

“Để cho hần chờ!”

Cô Tuyết nhắc tới Dạ Phi Yến liền không có hảo cảm, con người bằng hồng nháy mắt dấy lên lửa giận, “Người nghĩ đến tử yến tử kia?”

Lộng Nguyệt nở nụ cười tà, thú vị nhìn Cô Tuyết lại vì hần mà phần nộ, loại bộ dáng căm giận này khiến Lộng Nguyệt hận không thể đem người trong lòng sủng đến chết cũng không buông tay.

“Người dám ở trên giường ta tư tưởng kẻ khác. . .” Ngón tay Cô Tuyết đột nhiên bộ lộng dục vọng của người dưới thân, mang theo nộ ý trừng phạt, ngữ thanh lạnh lẽo cảnh cáo tràn ra, “Hôm nay ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn yêu tình ngươi một chút, xem ngươi còn dám hồng hạnh xuất tường nữa hay không.”

Hồng mâu tà mỹ tản mát dục vọng khó có thể áp chế, mang theo tình niệm mời gọi, bờ môi bóng mịn hung hăng hôn lên mỗi một tấc da thịt của yêu tà nam tử.

Cô Tuyết chế trụ thất lực của người dưới thân, liếm cắn phần bụng nóng rục, kích tình lửa nóng từng chút một khơi mào dục niệm của Lộng Nguyệt. Từng nụ hôn hạ xuống như mưa, tử mị gặm cắn bờ ngực trắng nõn lưu lại nhiều mật thiên hồng yêu dị tràn ngập khắp nơi.

Khó hạ một trận nóng rục, dục vọng bị đùa bỡn trở nên cứng rắn ngang nhiên đỉnh lập, tiếng rên rỉ pha lẫn khoái cảm giao tập trong từng nhịp hô hấp, bộ vị lửa nóng chặt chẽ thiếp hợp dấy lên kích cuồng làm cho hai người vô pháp kháng cự.

“Tuyệt nhi của ta, ngươi luôn. . . không biết tốt xấu châm lửa.”

“Ai bảo ngươi nghĩ đến kẻ khác, là ngươi tự tìm lấy.”

Cô Tuyết lơ đãng vỗ về ma sát khiến Lộng Nguyệt không cách nào tiếp tục nhẫn nại. Hồng mâu mị hoặc, dung nhan yêu mỹ, thân thể câu nhân, phần nộ cùng tà khí như băng cùng hỏa đan xen giao hòa, những nụ hôn ngang dọc đầy khát khao độc chiếm. . . Mỗi khi nhìn đến đều điên cuồng khơi mào cảm xúc của Lộng Nguyệt kéo đến bên bờ vực không thể tự kiềm chế.

Ngưng mắt nhìn dục niệm của Lộng Nguyệt vô pháp kìm nén, Cô Tuyết nở nụ cười đắc ý, thân thể yêu dã bị hần gắt gao đặt dưới thân, lập tức mãnh liệt tách ra hai chân, đem dục hỏa khẩn cấp muốn phát tiết đẩy vào bên trong Lộng Nguyệt hừng hực thiêu đốt.

Lộng Nguyệt không hề phòng bị chịu đựng kích thích do Cô Tuyết nháy mắt tiến vào gần như điên cuồng.

Lửa nóng không ngừng kéo lên khiến Cô Tuyết không thể đình chỉ động tác, hần muốn nam nhân yêu tà này, đoạt lấy thân thể hần, chiếm cứ trái tim hần. Hạ thân liên tục va chạm, thanh âm buông ra lại chứa đựng vô tận ôn hòa, “Nguyệt, ta đã nói qua, ta là người của ngươi, nhưng ngươi cũng là người của Hách Liên Cô Tuyết ta, trừ ta ra, ta không cho phép trong lòng ngươi có vị trí của những kẻ khác.”

Cô Tuyết siết chặt đầu vai Lộng Nguyệt, đông đưa vòng eo yêu diễm, nương theo từng đợt va chạm nóng bỏng kích tình, lời nói nhuốm vài phần tức giận tràn ra, “Ta không cho phép ngươi tìm người khác, nghe rõ không? Nguyệt. . .”

Bộ dáng mị hoặc biến mất, Cô Tuyết chủ động phun ra nuốt vào dục vọng của Lộng Nguyệt, con người hỏa hồng vốn trấn tĩnh giờ khắc này nhiễm một tầng ưu thương sợ hãi mất đi.

Hách Liên Cô Tuyết, nam tử tuyệt mị băng lãnh cao ngạo, có bao giờ lộ ra thần sắc như vậy. . .

Trong thiên hạ, chỉ song tử mâu này mới có thể nhìn thấy nỗi cô thương cùng vô tận tình ý ẩn bên trong hồng đồng.

Ánh mắt như thế khiến người ta tâm toái, khiến người ta không tìm lòng được muốn yêu thương. . .

Lộng Nguyệt toàn thân cứng đờ, hần đột nhiên ôm lấy thân mình Cô Tuyết, xoay người đặt dưới thân, hôn lên đôi mắt khiến tâm hần co rút đau đớn, trấn an tình tự trong đáy mắt, ngữ thanh tràn ngập nhu tình vô hạn, “Tuyết nhi của ta, thật lâu thật lâu trước đây, ta đã thuộc về người. . .”

Lộng Nguyệt nắm lấy ngón tay Cô Tuyết hung hăng nhấn lên tâm khẩu của mình, thanh âm khí phách vang lên, “Có phải ta cần hủy diệt cả thiên hạ người mới tin, chỗ này chỉ có một mình người tồn tại!”

Cô Tuyết mỉm cười, mỹ lệ như thiên niên băng tuyết phút chốc bị hòa tan, an tường mà ôn nhu.

Hần thích nhìn bộ dáng yêu tà nam tử vì hần mà thất khống.

Lửa tình lại bốc lên, Cô Tuyết ôm lấy cổ yêu tà nam tử, kéo hần kề sát vào ngực mình, thanh âm kiên định phát qua bên tai Lộng Nguyệt, “Ta không cần người làm như vậy, nhưng nếu người muốn ta chứng minh, ta nhất định sẽ hủy diệt cho người xem!”

Lộng Nguyệt chế trụ thất lưng của người dưới thân, cẩn thận ngậm lấy môi hần, dây dưa giao thác, hơi thở nóng bỏng mà dồn dập càng thêm gấp gáp, hương thơm ấm áp từ cơ thể tản ra hòa trộn với vị mồ hôi khơi mào tình niệm lên tới đỉnh phong.

Ngọn gió thanh lãnh lướt qua, lại không cách nào xua đi lửa nóng sôi trào phía sau sa trường. Tình niệm kiều diễm nương theo hai người quấn quýt dây dưa như ngọn sóng cuồng nhiệt xao động. Lộng Nguyệt tăng thêm lực đạo trừu tượng, gợi lên một tia tà khí, “Mới vừa rồi là Tuyết nhi không biết chừng mực thượng ta.”

“Chỉ. . . vài cái mà thôi!” Cô Tuyết cắn môi, thanh âm khàn khàn mang theo vài phần oán giận cùng bất đắc dĩ, con người thâm hồng vì động tình trở nên càng thêm kiều mỵ.

Thế dịch ấm nóng ướt át từ nơi tiếp hợp chảy xuống một mảng trắng đục, hơi thở dồn dập điên cuồng tản mát khắp tấm điện.

“Là bởi vài cái như vậy, Tuyết nhi phải cho ta nhiều hơn vài lần.” Ngữ thanh trầm thấp mang theo vài phần ác liệt gian trá, Lộng Nguyệt nâng lên thất lưng của người dưới thân, không biết thỏa mãn cuồng mãnh chiếm đoạt.

“Ta đã cho người rất nhiều lần.”

“Không nhiều, với ta mà nói, vĩnh viễn cũng không nhiều.”

. . .

Lúc đó, bên trong Gia Hỏa Cảnh ngoài Ngạo Thần Cung, một thanh âm luôn không biết mệt hô to:

“Độc hạt mỹ nhân, đi ra cho ta, ta muốn gặp người!”

“Người còn dám bất kính với cung chủ, có tin ta một chưởng bỏ người hay không!” Điệp Triệt đã nhẫn nại vài canh giờ, thanh âm như giết heo đó với nàng mà nói quả thực còn hơn cả tra tấn.

“Cung chủ của các người nếu không ra gặp ta, ta đốt cả Ngạo Thần Cung!”

Điệp Triệt bật cười ra tiếng, mang theo một tia khinh thường, “Chỉ bằng người, có thể sao?”

“Người xem ta có dám hay không, ta đếm đến ba, độc mỹ nhân kia nếu không xuất hiện, ta liền. . .”

“Vào đi thôi.” Vô Nhai vươn hai ngón tay nhanh chóng kết ấn, cởi bỏ trận thuật của Gia Hỏa Cảnh, rốt cuộc bình ổn tiếng quát tháo của Dạ Phi Yến.

Thân ảnh nhẹ nhàng chợt lóe, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của hai người.

Khi Dạ Phi Yến khẩn cấp xông vào tắm cung, muốn chửi ầm lên một trận, cảnh tượng trước mắt khiến hần có xúc động muốn phun máu.

Hồng hồng ti y nơi lỏng khoác hồ trên thân, mơ hồ lộ ra vân da trắng nõn, hồng phát kiều mỹ ướt át nhỏ nước còn chưa khô, như suối mây xoa tung sau người, thân hình thon dài mịn hoặc khiến người ta ngất huyền.

Hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn trong tấm điện, dung nhan yêu mỹ mang theo vài phần biếng nhác, vài phần hàn lãnh, lại che giấu không được vô hạn phong tình.

Ý nghĩ Dạ Phi Yến nháy mắt trống rỗng, mấy tiếng mắng chửi cũng nghẹn lại trong cổ họng, cố gắng kiềm chế cái mũi đang có xu hướng nóng lên.

Nhìn bộ dáng này của độc mỹ nhân, nhất định là vừa cùng Yêu Nguyệt làm chuyện kia.

Yêu Nguyệt đâu? Dạ Phi Yến nghiêng đầu, tìm kiếm thân ảnh mị tử yêu đã.

“Đừng tìm, hần không ở đây.”

Hách Liên Cô Tuyết nhàn nhã tựa lưng vào nhuyễn tháp, căn bản không hề nâng mắt, chỉ thản nhiên đáp một câu.

Mấy canh giờ trước, yêu tinh kia muốn hần rất nhiều lần, nếu không vì thị nữ liên tục đến quấy rầy, phỏng chừng hai người phải làm đến ngày mai may ra mới chấm dứt.

Sau khi tắm rửa, Hách Liên Cô Tuyết không thể không kéo thân thể mệt mỏi tới gặp tử yến tử hần cực kỳ chán ghét.

May mà Yêu Nguyệt không xuất hiện, Dạ Phi Yến nhẹ nhàng thở ra, nếu lại gặp bộ dáng tà mị của Yêu Nguyệt, hần không dám chắc chính mình sẽ không phun máu mà chết.

“Chuyện gì?”

Dạ Phi Yến tức giận nói: “Người nghĩ rằng ta nguyện ý đến ma quật này? Ta cho người biết, ta là vì Âm tòa của người mà tới.”

“Nga?” Cô Tuyết tà tà cười, hồng mâu khẽ nhếch, đem thần tình lo lắng thất thố của người trước mặt thu hết vào đáy mắt, “Vì Tuyết Ảnh?”

Dạ Phi Yến gấp đến nỗi thiếu chút nữa bật thốt ra, song lại nói một câu khác khiến hần hồi hận vạn phần, “Âm tòa của người bị Đại Âm Hà mang đi, ta lo người thiếu một trợ thủ đắc lực, suy yếu thực lực của Ngạo Thần Cung.”

Hách Liên Cô Tuyết cười ra tiếng, thú vị nhìn bộ dáng của Dạ Phi Yến lo lắng gần chết còn cố mạnh miệng, càng nhìn càng cảm thấy thú vị.

Hồng mâu mịn hoặc hơi nheo lại, “Vậy đa tạ sự quan tâm của người, vô luận có Tuyết Ảnh hay không, bản cung cũng sẽ không cảm thấy thiếu cái gì, Ngạo Thần Cung lại càng không vì thiếu hần mà suy yếu nửa phần, người có thể an tâm?”

“Người. . .” Dạ Phi Yến lạnh lùng nói, “Ta không yên lòng!”

“Nguyên lai tử yến tử người lo lắng cho an nguy của Ngạo Thần Cung như vậy a.” Hách Liên Cô Tuyết tà mị nhếch môi, đáy mắt tràn đầy tiểu ý, “Xem ra bản cung trước kia không nên đối đãi với người như vậy.”

Lúc này Dạ Phi Yến đã tức giận đến tận cùng, căn bản không có tâm tư trêu đùa cùng hồng y nam tử, lửa giận tràn ngập con người, “Người. . . Người rốt cuộc có đi cứu Tuyết Ảnh hay không?”

“Cứu hần?” Hách Liên Cô Tuyết vẫn bảo trì bộ dáng thanh lãnh mà bình thản, không mang chút cảm tình, “Ta vì cái gì phải đi cứu hần?”

Dạ Phi Yến đột nhiên mở to hai mắt, trong đầu một trận nổ vang, hần vốn cho rằng sau khi Hách Liên Cô Tuyết biết được việc này, nhất định sẽ có hành động, nhưng hần quả thực sai lầm mười phần.

Vị lãnh huyết cung chủ tuyệt tình tuyệt nghĩa căn bản không biết nhân gian âm lạnh này, làm sao có thể quan tâm đến sinh tử của thuộc hạ?

“Tốt lắm.” Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, con ngươi hỏa hồng bình tĩnh không một tia xao động, “Bản cung còn có việc, không phụng bồi.”

“Người. . . Độc mỹ nhân ngươi, thật đúng là đồ máu lạnh!” Đôi mắt Dạ Phi Yến đỏ ngầu, nghiêng răng càm hận nói, “Tuyệt Ảnh vì không phản bội ngươi, đối nghịch với người của Đại Âm Hà, ngươi vậy mà ngay cả sinh tử của hắn cũng không để tâm, uống hắn theo ngươi nhiều năm như vậy, hết lần này đến lần khác vì ngươi mà xuất sinh nhập tử. Tuyệt Ảnh đúng là có mắt không trông, ngu ngốc nhận lầm loại chủ tử như ngươi!”

Chốc lát yên tĩnh trầm mặc, duy chỉ nghe thấy tiếng thở dốc thô khí quanh quẩn thật lâu trong tấm cung.

“Măng đủ chưa?”

“Không đủ!”

“Không đủ cứ việc tiếp tục.”

Dạ Phi Yến còn muốn mắng thêm một trận, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là dừng chọc giận độc mỹ nhân này mới hảo.

Hách Liên Cô Tuyết đến gần Dạ Phi Yến, con ngươi băng hồng trong suốt bình tĩnh vô ba, khóe môi vạch nên một nụ cười khinh miệt, “Dạ Phi Yến ngươi cũng không phải không rõ ràng ta là hạng người thế nào, nếu ngươi lo lắng cho Tuyệt Ảnh có thể tự mình đi cứu hắn, việc gì phải chạy đến nơi này hao phí miệng lưỡi?”

“Nếu ta biết vị trí của Đại Âm Hà, căn bản sẽ không tìm đến ngươi! Lại càng không bước nửa bước vào Ngạo Thần Cung!”

Đại Âm Hà, hắc ám đế quốc đó không ai hay biết nó rốt cuộc được kiến tạo ở nơi nào, mà tai mắt của Ngạo Thần Cung tại Trung Nguyên rất nhiều, phỏng chừng Hách Liên Cô Tuyết có thể báo cho một phần tin tức, nhưng câu nói không chút cảm tình kia quả thực khiến tâm Dạ Phi Yến hoàn toàn nguội lạnh.

“Tử yên tử ngươi mỗi ngày lông bông chạy tới chạy lui cũng không biết Đại Âm Hà ở đâu, bản cung càng không thể biết.”

“Người. . . Người rốt cuộc là cứu hay không cứu?”

“Sinh tử của Tuyệt Ảnh cùng ta không quan hệ.” Hách Liên Cô Tuyết không muốn tiếp tục phí lời, lướt qua bên người Dạ Phi Yến rời đi, mang theo một thân hàn khí.

“Hảo! Hảo một tên Hách Liên Cô Tuyết, quả thực đủ ngoan! Đủ tuyệt! Đủ vô tình!”

Dạ Phi Yến cắn chặt môi, cố gắng bình ổn lửa giận trong lòng sắp thoát khỏi khống chế, trước mắt hiện lên đôi nhãn đồng kỳ dị.

Tuy hắn chỉ gặp qua một lần, nhưng thế nào cũng vô pháp lãng quên.

Tuyệt Ảnh. . . Mị Đồng. . .

116. Chương 116: Âm Hà Chi Hành

Chương này tặng nhók khìn làm quá Sn nhé

.

Hách Liên Cô Tuyết từ trong điện đi ra, cảm tú hồng y theo làn gió thu thanh lãnh phát qua một đường cong yêu mị, đập vào mi mắt Vô Nhai cùng Tập Phong.

Con người hỏa hồng hơi khép, dung nhan yêu mỹ phủ kín sương lạnh tản ra khí tức băng lãnh làm cho không ai có thể tới gần, thanh âm không chút phập phồng vang lên, “Vô Nhai, chuẩn bị ngựa.”

“Cung chủ, không lẽ ngài muốn. . .” Đi Đại Âm Hà?

Mới vừa rồi lời của Hách Liên Cô Tuyết và Dạ Phi Yến rơi vào tai Vô Nhai không sót một chữ. Sớm biết cung chủ đối với Tuyết Ảnh quan thiết bất đồng với ba vị tòa sử khác, nhưng Vô Nhai thật không ngờ, vị cung chủ lãnh huyết của mình cư nhiên bởi vì Tuyết Ảnh, không tiếc nhập Âm Hà cứu người.

“Sớm muộn gì cũng phải đi một chuyến Đại Âm Hà.” Biểu tình của Hách Liên Cô Tuyết không chút biến hóa, “Lần này vừa lúc là một cơ hội thích hợp.”

Đại Âm Hà Cung vốn là vùng quý bí âm trầm, nếu không tự mình tra xét một phen, hắc vĩnh viễn cũng không tìm thấy cơ hội diệt trừ mối họa này.

Nếu muốn tiêu diệt, bắt buộc phải nhổ cỏ tận gốc. Đối với Hách Liên Cô Tuyết mà nói, hắc không cho phép một mối họa như vậy lưu lại bên hắc và Lộng Nguyệt. Vô luận trả giá bao nhiêu đại giới, nhất định hắc phải làm cho đại đế quốc đang quật khởi này triệt để biến mất, vĩnh viễn hủy diệt.

Tàn phá. . . Hủy diệt. . . Không lưu một con đường sống.

Đây là kết quả cuối cùng khi chạm vào điểm mấu chốt của Hách Liên Cô Tuyết.

Trước đây, hắc cho rằng yêu tinh kia âm ngoan tàn nhẫn, thủ đoạn quá mức độc ác, song hắc làm sao không phải như vậy?

“Cung chủ, Tuyết Ảnh từng là thần sử của Đại Âm Hà, thuộc hạ vẫn lo lắng. . .”

“Lo lắng hắc phản bội?”

Tập Phong rũ mâu, không nói gì thêm.

Cả Ngạo Thần Cung, không ai nguyện ý giao tế với Tuyết Ảnh, mà Hách Liên Cô Tuyết cũng không e dè cảm xúc bất mãn của thuộc hạ, dành cho Tuyết Ảnh quan thiết chiếu cố cho tới bây giờ chỉ tăng chứ không giảm.

“Hắc sẽ không.” Hách Liên Cô Tuyết nhếch môi, ngữ khí lạnh như băng lộ ra vẻ kiên định không cho phép chối từ, “Ta sẽ không cho hắc có cơ hội phản bội.”

“Hắc là người của Ngạo Thần Cung, ta không quan tâm thân phận địa vị của hắc trước đây, tóm lại, từ một khắc hắc gia nhập Ngạo Thần Cung, hắc là Âm tòa Tuyết Ảnh, vĩnh viễn chỉ có một thân phận này.”

Vô Nhai cùng Tập Phong hơi cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào cặp băng mâu thâm hồng ngạo nghễ trước mắt.

Cung chủ của bọn hắc vĩnh viễn như thế, kiêu ngạo mà quật cường, một khi đã quyết định sự tình gì sẽ không thay đổi, khi đã nhận định một người liền quyết không cho phép bất luận kẻ nào cùng hắc tranh đoạt.

“Đi chuẩn bị, một lúc sau khởi hành.”

“Cung chủ. . .” Vô Nhai suy nghĩ một trận, cuối cùng vẫn đem lời nói áp chế trong lòng thốt ra: “Không cùng Nhật Nguyệt giáo chủ thương lượng một chút sao?”

Ở trong mắt Vô Nhai, Nhật Nguyệt giáo chủ yêu dã tà mị kia là một tồn tại cường đại không người có thể sánh bằng, lại thông thạo bày mưu tính kế. Nay đi đến Đại Âm Hà một nơi nguy hiểm như vậy, cung chủ lại không có người để nương tựa, điều này không khỏi khiến Vô Nhai có chút lo lắng.

“Không được cho hắc biết!” Hách Liên Cô Tuyết lập tức phản bác, không lưu nửa đường thương lượng.

Lần này đi Đại Âm Hà, hắc vốn có ý gạt Lộng Nguyệt, mới vừa rồi ở trước mặt Dạ Phi Yến biểu lộ ra hờ hững khinh thường chẳng qua là không muốn tử yến tử hoa ngôn xảo ngữ đem hành động của hắc thông báo cho Lộng Nguyệt mà thôi.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn về phía chân trời phương xa, hồng mâu hiện lên một mặt ám ảnh, “Không cần chờ một canh giờ, hiện tại lập tức khởi hành.”

Vô Nhai Tập Phong ngẩn ra, trong lòng tuy ần ần xét qua lo lắng, nhưng tính tình cung chủ không cho phép bọn họ nhiều lời khuyên bảo, chỉ có thể cung kính cáo lui. . .

Dạ Phi Yến nhẹ nhàng vượt qua rừng trúc, lướt tới u cốc. . . Tiểu lục lạc giắt bên hông như không cồng oanh minh, dưới bầu trời quang đăng ngân nga từng đợt âm thanh êm tai. (không cồng oanh minh: tiếng chim oanh nơi không cốc)

Lưu quang bốn phía, phương thai lâu các, bậc thang bị sương khói bao phủ ần ần lóe ra kim quang sáng ngời, bóng ảnh nhạt nhòa mơ hồ như vân giới sơn vụ, tồn tại siêu thoát trần thế, thánh khiết không nhiễm một tia dơ bẩn.

Đây là địa phương hẩn ly khai gần mười năm, nếu không phải nghĩ không ra biện pháp, Dạ Phi Yến cả đời cũng sẽ không bước vào nơi này nửa bước.

Gần mười năm, hẩn che giấu tung tích, cải danh đổi họ, nơi nơi tránh né chỉ vì không muốn bản thân bị nhà giam này trói buộc cầm bế một đời.

Qua nhiều năm như vậy, chưa có sự tình nào có thể làm khó Dạ Phi Yến hẩn, nhưng kể từ khi hẩn gặp vị nam tử có hai tròng mắt kỳ dị kia, tất cả mọi việc tựa hồ đã lặng yên thay đổi.

Con bà nó, Tuyết Ảnh, người hại ta thảm. . . Dạ Phi Yến trong lòng thầm mắng.

Dạ Phi Yến sớm đã quyết định, nếu lần này có thể thành công cứu ra tòa băng sơn nhất định phải mang theo hẩn lưu lạc giang hồ, không cho hẩn quay về ma quật kia, cho dù ép buộc cũng phải đem tòa băng sơn cột vào bên mình cả đời, chậm rãi hòa tan hẩn. . .

Ban đầu khi còn cùng Tuyết Ảnh đấu khí, Dạ Phi Yến không cảm giác được cái gì, nhưng hôm nay bỗng chốc mất đi, mới biết được đôi mắt kỳ dị kia ở trong lòng hẩn đến tột cùng có bao nhiêu trọng yếu.

Một khi động tâm, đã định trước phải thua cuộc. . . Cho dù cố gắng làm ra vẻ phóng đảng bất kham, chung quy vẫn chạy trời không khỏi nắng.

Dạ Phi Yến sửa sang lại suy nghĩ của mình, đem một khóa được hoàn bỏ vào miệng. Hẩn mở ra song chưởng, ba đạo lam mang từ trong kinh mạch phóng xuất. Trong khoảnh khắc, cốt cách cùng thân hình nguyên bản thon dài tinh trí đã xảy ra biến hóa kỳ dị, yển vĩ hoa ngân nơi đuôi mắt biến ảo thành chín ngọn hỏa diễm, nhan sắc rực rỡ trên gương mặt tuần lãng lấp lóe lưu quang. . .

Mặc phát xỏa tung, mũi chân khê điểm, cước đạp chân mây nhanh chóng tiêu thất. . .

Trong lúc đó, một đám tổ y nhân mới vừa từ đại sảnh đi ra liền nhìn thấy một vị bố y nam tử đứng lặng trước mặt bọn họ. (bố y: áo vải – loại áo thường dân hay mặc)

Anh tư hiên ngang mạnh mẽ, phong độ phiêu nhiên, thân hình thon dài tuấn dật dưới ánh mặt trời phủ lên một tầng kim quang khiến người ta khó có thể dời đi tầm mắt.

Không còn là một tên giang hồ lãng tử phong lưu không kiềm chế được, mà là một nam tử chân chính tiêu sái xuất trần.

“Thiếu. . . Thiếu chủ.” Vân Lạc Vân Diêu nháy mắt nhận ra nam tử trước mặt, khó nén trong lòng vui sướng.

“Cái gì? Thiếu chủ?”

“Hẩn là thiếu chủ?”

“Thiếu chủ hôm nay đã trở lại?”

“Làm sao có thể, thiếu chủ thế nào sẽ. . .”

“Là thiếu chủ!”

“Nhanh đi báo cho tam đại trưởng lão, thiếu chủ đã trở lại!”

Vân Lạc Vân Diêu quỳ một gối xuống đất, ngọn lửa thêu trên tổ y theo gió lay động, “Cung nghênh thiếu chủ.”

Nghe tiếng, mấy trăm danh tổ y nhân đều quỳ xuống, thần sắc cung kính pha lẫn khó có thể tin tưởng vào lúc này trở thành biểu tình duy nhất của đám người.

Thiên Môn thiếu chủ hơn mười năm không hề bước vào Thiên Môn, cư nhiên hôm nay chợt xuất hiện. . .

“Các người có nguyện ý nghe ta phân phó?” Dạ Phi Yến xoay người, dung nhan tuấn lãng lui đi tiểu ý bất cần đời, thần tình an tĩnh bất biến.

“Ngài là Thiên Môn thiếu chủ, thuộc hạ nhất định nghĩa bất dung từ.”

“Hảo.” Dạ Phi Yến thần nhiên nói: “Đi thăm dò hang ổ của Đại Âm Hà Cung, càng tỉ mỉ càng tốt!”

“Cái gì?” Vân Lạc cả kinh, “Đại Âm Hà!”

“Hai canh giờ, nếu tra không ra, từ nay ta vĩnh viễn sẽ không trở về!”

Một tiếng uy hiếp, đám thuộc hạ đã không kịp suy xét, thân hình chợt lóe, trong phút chốc cả đại sảnh rộng lớn không một bóng người.

“Lan nhi đã trở lại?” Một thanh âm hiền từ trầm thấp truyền đến, trong phút chốc, Dạ Phi Yến thật muốn nhanh chân bỏ chạy.

Hắn xoay người, chỉ thấy bạch phát lão giả một thân tổ y đứng ở cửa, chăm chú nhìn vào hắn.

“A a a. . .” Dạ Phi Yến bản tính vạch trần, nụ cười có chút miễn cưỡng: “Sư. . . Sư tổ. . .”

Bạch phát lão giả hừ lạnh một tiếng, “Người còn có mặt mũi quay về?”

“Sư tổ, Thương Lan có việc, hai canh giờ sau sẽ trở lại hiếu kính lão nhân gia ngài ”

.

Bí lâm bên ngoài Thánh Hỏa Minh sớm đã là một mảnh phế tích.

Một hồng y nam tử thần nhiên đứng lặng dưới một gốc cây, hỏa hồng tú bào như huyết sắc hồng liên, trong khu rừng hoang vắng phá lệ rõ ràng.

Khinh sa che mặt, giấu đi dung nhan yêu mỹ tuyệt dị, chỉ có đôi băng mâu thâm hồng tản ra hàn khí u lãnh.

Vô Nhai cùng Điệp Triệt đều mang theo bạch sắc đấu bông, cung kính đứng ở phía sau hồng y nam tử.

“Tuyệt Ảnh là ở nơi này bị người mang đi?”

“Đúng vậy.”

Hồng y nam tử xoay người, con ngươi thâm hồng đảo qua mặt đất. Một thanh trường kiếm nhiễm huyết găm vào cát bùn, ẩn ẩn nhiều điểm đen như mực.

“Các người tránh ra.”

Nương theo thanh âm lãnh lệ, một đoàn hỏa mang hùng hực trong lòng bàn tay nháy mắt ngưng tụ. Hách Liên Cô Tuyết nâng tay, ngọn lửa yêu hoặc bỗng nhiên cuộn cuộn nổi lên một trận gió xoáy, hướng bầu trời lướt đi. . .

Vô Nhai cả kinh, chỉ thấy xích hỏa bay về phía chân trời giữa không trung như sao băng phô tán. Từng điểm nhỏ rải rác tại Đông, Tây, Nam, Bắc các phương chung quanh, tráng lệ mà đẹp mắt, dưới ánh mặt trời phản phát thiêu đốt.

Điệp Triệt ngưng mắt nhìn lại, ngọn xích diễm hướng về phía Tây bay đi bỗng nhiên chuyển thành băng lam, so với ba ngọn hỏa diễm ở các phương vị còn lại màu sắc bất đồng, dưới bầu trời quang đăng càng trở nên rõ ràng.

Đây là. . .

“Cung chủ. . .” Điệp Triệt tựa hồ ý thức được điều gì.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn về phía dị hỏa băng lam sắc phía Tây, con người hỏa hồng xẹt qua một tia kỳ dị mơ hồ.

“Đi hướng Tây.”

Hách Liên Cô Tuyết phi thân lên ngựa, một tiếng tê minh, tay áo hỏa hồng theo gió vũ động, phiêu dật xuất trần.

“Đó là cái gì?” Điệp Triệt khó hiểu.

“Truy phong giả.”

Vô Nhai nâng mắt, nhìn về phía điểm mang băng lam dần biến mất trên không trung, rốt cuộc thông thấu.

Nguyên lai cung chủ sớm đã hạ trên người Tuyết Ảnh Truy phong hương. . .

Truy phong hương là độc môn hương liệu của Ngạo Thần Cung, vô sắc vô vị, cực kỳ mẫn cảm, gặp phải Minh hỏa sẽ chuyển màu. Cho nên phạm là địa phương Tuyết Ảnh đi qua đều sẽ lưu lại dấu vết, chỉ cần dùng Minh hỏa phân biệt liền biết được phương vị cuối cùng của Đại Âm Hà.

Minh hỏa, là dị quang mà chỉ người nào luyện qua Sáng Thần Cửu Thức mới có thể sử dụng nội lực ngưng tụ. Nói cách khác, trong thiên hạ, Hách Liên Cô Tuyết là người duy nhất có được Minh hỏa, kết hợp với Truy phong hương, những người kia sẽ không phát hiện đã lưu lại dấu vết.

Vô Nhai cùng Điệp Triệt nhìn theo thân ảnh hỏa hồng dần rời xa, trong lòng bội phục cùng sùng kính càng thêm có gia.

Bất quá, Hách Liên Cô Tuyết cư nhiên không sử dụng gián điệp của Ngạo Thần Cung tại Trung Nguyên mà dùng Truy phong hương đến tra xét nơi ẩn thân của Đại Âm Hà, xem ra hành động bí mật lần này sớm đã được lên kế hoạch từ trước. Tuyết Ảnh bị mang đi, hẳn là cũng nằm trong dự kiến của Hách Liên Cô Tuyết.

Song, Hách Liên Cô Tuyết thiên toán vạn toán, sử hết lực lượng dưới tay đem hành động lần này phong bế, không lộ ra chút tin tức, thậm chí che lấp dung nhan, chung quy vẫn không thể giấu diếm được một người.

.

Giục ngựa chạy về phía trước, vạt áo hỏa hồng theo khinh sa che mặt lay động. Trên đường đi qua phiến rừng phong, một đạo thân ảnh mị tử bỗng nhiên lẳng không đáp xuống, chấn nát lá phong bay lả tả khắp khu rừng.

Hách Liên Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy thất lưng bị một cánh tay cường kiện hữu lực nháy mắt ôm lấy. Thân thể vừa nghiêng, theo lực đạo của người kia cùng nhau hạ xuống trên lưng một con ngựa khác.

Hương sen quen thuộc quanh quẩn bên chóp mũi, hơi thở ấm áp tản ra, đầu lưỡi mềm nhẵn lơ đãng phát qua cổ Cô Tuyết, thanh âm ôn hòa mà khiêu khích vang lên sát vành tai, “Tuyết bảo bối của ta, người đây là muốn đi đâu a?”

Ngón tay thon dài ve vuốt dải khinh sa che mặt, khẽ cười, “Che kín như vậy, là đang trốn ta sao?”

Vân mi Hách Liên Cô Tuyết chợt nhíu chặt, khi vừa nghe đến thanh âm từng khiến hần tâm động giờ phút này làm hần thập phần chán ghét kia, hần chỉ hận không thể đem người đang ngồi phía sau ném xuống ngựa.

“Người dám ở sau lưng ta làm chuyện ngu xuẩn, nên làm thế nào trừng phạt người mới hảo?” Nâng lên cằm của người trong lòng, tiểu ý tà mị mang theo chút nghiền ngẫm suy tư hiện lên.

“Từ yêu tinh người, như thế nào. . .” Cô Tuyết còn chưa nói xong, bên hông đã bị ngón tay mang theo lực đạo ngoan tuyệt không lưu tình ngắt một cái. Thân mình nguyên bản chưa kịp nghĩ ngợi rốt cuộc chịu không được sức ép, hoàn toàn sụp lỵ.

“Không bằng lại thượng người vài lần, vừa vặn lưu lại cho Tuyết nhi ký ức khó quên, thế nào?”

Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, đem người trong lòng ôm chặt, thúc mạnh ngựa phi nhanh về phía trước.

Gió thu phát qua, xao động sợi tóc hỏa hồng cùng yêu tử, ở trong gió lưu luyến dây dưa. . .

117. Chương 117: Phong Hoa Tuyết Nguyệt (nhất)

Bên Tây hồ, khói sóng như họa, mặt nước lơ đãng nhận nhạo, nắng thu ấm áp trên mặt hồ phủ một tầng kim ảnh lóng lánh.

Vó ngựa phi như bay trên con đường bằng đá ẩm ướt, ngưng mắt nhìn lại, dòng sông theo bức tường thành cổ lão uốn lượn chảy qua. Vô số họa thuyền trôi nổi đập thủy du đăng, mặt nước dập dờn phản chiếu núi non nguy nga xanh ngắt, những lâu đài cá bên bờ. Hình ảnh dưới màn khói mỏng lung thông thả lay động, ngay cả làn gió nhẹ cũng mang theo hương vị cổ xưa mà thần bí.

“Qua con sông này là đến Tây Lam thành.” Yêu tà nam tử ôm chặt thắt lưng của người phía trước, không chế cương ngựa, thanh âm du dương như lưu thủy chậm rãi chảy trong khe suối, an ủi vỗ về lòng người.

“Người thế nào biết?” Mị nhân băng hồng bị màn mưa li ti nhuộm đậm một tầng mờ ảo, như si như túy.

Hách Liên Cô Tuyết đã tận lực hành động cẩn thận, giấu diếm đám tai mắt của Lộng Nguyệt nhưng không ngờ vẫn để lộ dấu vết.

Yêu tà nam tử đột nhiên tăng thêm lực đạo nơi tay, hung hăng siết chặt hồng y nam tử dán sát ***g ngực mình. Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua vành tai của người trong lòng, hương sen ấm áp xâm nhập vào hơi thở, khơi mào một mặt tiểu ý tà nhiên.

“Ta còn chưa hỏi người vì sao gạt ta, người cứ nhiên quay sang chất vấn?”

Hồng y nam tử bị cánh tay chế trụ căn bản không thể nhúc nhích nửa tấc, hơi thở nóng rực của người phía sau khiến hắn khó có thể kiềm chế, “Từ yêu tinh người mau thả ta xuống!”

“Nga? Vì sao?” Bàn tay khéo léo trượt từ khinh sa của hồng y nam tử xuống phần cổ, len vào trong ngực, cách lớp y bào hỏa hồng khơi lên một tia lửa nóng ôn tồn.

Con người tử sắc lưu chuyển quang hoa câu hồn người, cảm giác thân thể của người trong lòng dần tăng lên nhiệt độ, khóe môi nở nụ cười tà tứ: “Tuyết bảo bối của ta, ta còn chưa động, người đã có phản ứng?”

Vân mi khẽ nhíu, Hách Liên Cô Tuyết vừa định tháo xuống khinh sa che mặt, chuẩn bị phóng túng một lần, Lộng Nguyệt nháy mắt đã chế trụ cổ tay hắn.

“Đừng nóng vội a, một hồi nữa chúng ta có rất nhiều thời gian.” Lộng Nguyệt vén lên vài sợi tóc rơi rụng trên cổ Cô Tuyết, đầu lưỡi yêu đã không quên châm lửa, thanh âm khiêu khích cảnh cáo phát qua bên tai, “Đem gương mặt câu nhân này của người che cẩn thận cho bốn tọa, dám để lộ ra, bốn tọa tối nay nhất định không để cho Tuyết nhi sống khá giả!”

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Trương yêu nhan của người cũng không khá hơn ta chút nào!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lộng Nguyệt nháy mắt ôm Cô Tuyết nhảy lên, mị tử y sam trong gió lưu chuyển quang hoa tà dị, gió phát qua, ở trên mặt sông khơi gợi sóng nhận nhạo. Lộng Nguyệt đạp không bước tới, dáng người phiêu dật như trích tiên hàng thế, mang theo Cô Tuyết vượt sông cùng hạ xuống phía trên họa thuyền.

Gió thu ôn hòa mang theo hơi mát nhẹ nhẹ, xao động suối tóc của hai người, dây dưa uốn quanh, lưu chuyển quang mang sáng bóng mị nhân.

Lúc đó, đám người trên họa thuyền đều an tĩnh, bọn họ kinh ngạc nhìn hai nam tử đột nhiên xuất hiện phẳng phất mỹ thần không thuộc về nhân gian.

Tử phát yêu dã phiên nhiên vũ động, gọi lên tuyệt thế phong hoa. Vạt áo hoặc hồng lượn lơ rủ xuống, yêu mỹ kinh diễm.

Hai nam tử cao ngất đứng đó, phong tư khuynh thế tuyệt nhiên cao quý cùng thần thánh không cho phép khinh nhờn nháy mắt khiến hết thấy cảnh sắc chung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Song hai nam tử này tạo ra cảm giác có chút bất đồng. Một người tà mị mỉm cười, dung mạo tuấn mỹ như tiên mặc dù khiến người ta mê đắm, nhưng một thân tà khí yêu dị làm cho không ai dám đến gần. Mà nam tử còn lại mang khinh sa che mặt chỉ lộ ra đôi mắt thâm hồng như hỏa, mục quang lãnh khốc băng hàn đến tận cùng đó khiến người ta không có đủ dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

Đây rốt cuộc là hai nam tử tuyệt thế ra sao. . .

Cực hạn phong hoa tuyệt đại, cực hạn phong tình mỹ hoặc, cũng là cực hạn khiến lòng người run rẩy sợ hãi. . .

Chỉ có thể đứng ở xa quan vọng mà không cách nào lại gần.

“Đêm Thất tịch, nhìn quanh ngắm giai nhân, quả thực mỹ nhân như họa. . .” Thanh âm trong trẻo từ chiếc họa thuyền bên kia truyền tới, một ngọc diện thiếu niên vận thanh y tay cầm chiết phiến, dựa vào lan can mà đứng, tướng mạo thanh thuần, tư thái tao nhã thông dong. (Đêm Thất tịch: mừng bảy tháng bảy hàng năm – ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau; chiết phiến: quạt giấy)

Ngọc diện thiếu niên khoe môi mỉm cười, không giống những người khác tất cung tất kính với hai nam tử, không chút e dè đem cảnh tượng tuyệt mỹ khó gặp phía trước thu hết vào đáy mắt. Tiểu dung tinh thuần mang theo một phần quyến rũ, vài phần linh khí.

Hách Liên Cô Tuyết thập phần bất mãn cau mày, căn bản khinh thường liếc mắt nhìn xem ngọc diện thiếu niên, mà Lộng Nguyệt chỉ nở nụ cười tà mị, khép mắt không nói.

“Ba . . .” Ngọc diện thiếu niên cổ tay vừa lật, đem chiết phiến thu hồi. Tiểu dung quyến rũ hiển lộ tư thái phong lưu bất cần, tiếng cười du dương như chuông bạc vang khắp họa thuyền.

Ngay lúc đó, ngọc diện thiếu niên vung lên chiết phiến, cánh tay vươn ra, đem một vị công tử e lệ trốn ở trước mũi thuyền kéo vào lòng, trong mắt lộ ra vài phần mỉa mai, “Ngọc Lang, tối nay ngày lành cảnh đẹp, có nguyện theo ca ca ta một đêm hoan lạc?”

Thanh âm trầm ghêo bất kham rơi vào trong tai mỗi người, ngọc diện thiếu niên tựa hồ không chút để ý, con ngươi toát ra thần tình *** mỉa.

Hai gò má công tử e lệ nhất thời hiện lên một mặt đỏ ửng, “Công tử. . . ta. . .”

Chiết phiến đẩy đẩy chiếc cằm của người trong lòng, “Ngọc Lang e ngại đêm qua quá mức phóng túng, thân thể còn chưa khôi phục?”

“Người. . .” Người trong lòng quả thực xấu hổ e thẹn cực kỳ.

“A a, một khi đã như vậy, ca ca ta vẫn nên hảo hảo trị liệu cho Ngọc Lang mới được, nếu hao phí đêm xuân, chẳng phải là cả đời tiếc nuối. . .”

Tiếng cười khiêu khích uyển chuyển ản ản nồng đậm vui thích theo họa thuyền truyền ra. Lời nói phong lưu phóng đảng như vậy từ trong miệng ngọc diện thiếu niên lại thông dong tao nhã khiến người ta cảm thấy bình thường không có nửa điểm đáng chê trách.

“Ai. . .” Ngọc diện thiếu niên thở dài một tiếng, hai tròng mắt trong suốt như hàm lệ nhu tình, “Khó gặp được tuyệt thế mỹ nhân một lần, lại không để ý nhân gia, không biết qua nơi này biết tìm đâu một hồi ‘phong hoa tuyết nguyệt’. . .”

Hai chữ sau tựa hồ nhấn mạnh vài phần, ngọc diện thiếu niên hơi nâng mâu, nhìn về phía Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết cách đó không xa, theo sau cúi đầu than nhẹ, mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Ngọc Lang, người sẽ không cô phụ ca ca sao. . .”

Thanh âm có chút u oán như oán phụ đáng thương bị vứt bỏ, làm cho người ta không khỏi thương hại vài phần.

Thâm tử sắc phượng mâu hơi nheo lại, khóe môi tà mị nhếch lên, thanh âm trầm thấp nhưng rõ ràng truyền vào trong tai ngọc diện thiếu niên, “Ngọc diện kiều lang, quả đúng là tật xấu đến chết cũng không đổi.”

“Ai nha, khó có được một người để ý đến ta. . .” Ngọc diện thiếu niên bật cười ra tiếng, mang theo vài phần khoái ý, lại mơ hồ có chút khiếp đảm, “Ta vẫn là nên rời đi mới hảo, tránh cho mỹ nhân bên cạnh người hủy cốt, đoạn mệnh, tuyệt hôn, đây chẳng phải là rất vô tội. . .”

Con người bằng hồng càng thêm nhú chặt, Hách Liên Cô Tuyết không cần nhìn thiếu niên không biết chết sống kia cũng đã rõ ràng thân phận của hắn.

Giang hồ long xà hỗn tạp, một người lời lẽ bừa bãi, tính tình cổ quái, phong lưu cực hạn, lãng đãng không sợ chết, không phải ‘Ngọc diện kiều lang, ẩn xuyên quỷ y’ Nam Phong Ẩn còn là ai ở đây.

Trên đời này, người mà Nam Phong Ẩn hẳn không dám làm, không dám nói, không dám đắc tội quả thực không nhiều lắm.

Song, nói hắn phong lưu chưa hẳn đã đúng, cùng Tần Hoài ca cơ hàng đêm sinh ca, theo Giang Nam hoa khôi nâng cốc ngôn hoan, khuynh tấn phong lưu say bảy ngày nhưng không tùy tiện cùng nữ tử âu yếm.

Bảo hắn tính tình cổ quái cũng không sai, lão gia tử Bạch gia giang hồ thế gia hao phí bao nhiêu vàng bạc châu báu, cầu hắn xuất thủ chữa trị bệnh chứng của Bạch gia tam thiếu gia, hắn vô tâm vô phế ra vẻ đau buồn: “Ai nha, tiểu y tài sơ học thiển, không cứu được thiếu gia.”, kết quả không quá ba ngày, hắn lại khởi tử hồi sinh cho một tên quái đạo giang hồ, không thu chút thù lao. (quái đạo: trộm)

Hắn từng nói qua, hắn chỉ chữa cho ba loại người:

Người so với hắn mạnh hơn, người cùng hắn lên giường, mỹ nhân.

Cho nên, phàm là muốn Nam Phong Ẩn cam tâm tình nguyện chữa bệnh, nhất thiết phải mạnh hơn hắn, tương mạo làm cho hắn nhìn vừa mắt, tối trọng yếu là nguyện ý cùng hắn lên giường.

Có người nói, ‘Ẩn xuyên quỷ y’ Nam Phong Ẩn không có bản lĩnh thật sự, chữa người không khỏi thì hắn nói tâm tình không tốt, lời đồn đãi về tính cách ác liệt của hắn nhiều vô số kể, nhưng Nam Phong Ẩn vẫn thờ ơ hồ hững, như trước mỗi ngày tầm hoan tác nhạc, phong tình nguyệt ý.

.

Gió thu thanh lãnh phát qua mặt sông, dập dờn nổi lên gợn sóng. Phía cuối thuyền hoa, đó là Tây Lam thành.

Đêm Thất tịch, ngân hà như toái ngọc lưu sa, trong đêm tối lưu lại dấu chân, nhen nhóm lửa tương tư của vô số nam nữ si tình. Ngọn đèn giấy theo nước sông bồng bênh trôi về phương xa, mùa thu mát mẻ nhuộm đậm Tây Lam thành một mảnh mộng lung.

Hoa sen lặng yên nở rộ, Hách Liên Cô Tuyết ngẩng đầu, nhìn sao trời lấp lóe trên cao, con người bằng hồng bình lặng như nước.

“Bên trái là Ngưu Lang, bên phải là Chức Nữ.” Thanh âm biếng nhác lướt qua bên tai, mang theo hơi thở quen thuộc âm thầm tỏa khắp.

“Không đúng.” Hồng mâu khẽ nhếch, lóe lên một tia nghi ngờ, “Ngôi sao bên trái là Chức Nữ, khóa bên phải mới là Ngưu Lang.”

Lộng Nguyệt ôm lấy vòng eo mềm mại của Cô Tuyết, cách một lớp y bào cảm giác nhịp tim đập của đối phương, “Tuyết bảo bối của ta, người có biết sao Ngưu Lang Chức Nữ có ý nghĩa gì không?”

Cô Tuyết đẩy lên cổ người trước mặt, đầu lưỡi nhu nhuyễn lướt qua phần gáy, khe liếm xương quai xanh khôu gợi, “Đương nhiên biết.”

Lộng Nguyệt nở nụ cười, nhìn người trong lòng khó có được bộ dáng thanh thuần, tử mâu lấp lóe, siết chặt cánh tay, thanh âm trên cổ nỉ non, “Bổn tọa hôm nay mới biết được, nguyên lai Hách Liên cung chủ ngay cả sao trời cũng phân không rõ.”

Cánh môi nóng cháy nháy mắt ngậm lấy đối phương, Hách Liên Cô Tuyết mặc kệ cái gì sao Ngưu Lang Chức Nữ, vươn tay ôm thân thể Lộng Nguyệt, kéo hẳn đặt dưới tàng hoa đào, hôn nhẹ lên gương mặt yêu dị của người dưới thân, vẫn không quên phản bác, “Người mới không phân biệt rõ ràng!”

Lộng Nguyệt cười khe ra tiếng, nhìn bộ dáng cố chấp quật cường của ái nhân, cảm giác được độ ấm như lửa trên mặt, gấp gáp ôm chặt hông y nam tử, thực hận không thể đem hẳn nhu toái vào trong ngực.

“Tuyết nhi gần đây rất chủ động a.”

“Đều là Nguyệt gia hỏa hỗn trưởng người bức ta!”

“Nga?” Lộng Nguyệt nâng lên cằm của người trong lòng, tử mâu làm như vô tội, “Ta nào có bức người?”

“Là người bức!” Thân thể Cô Tuyết bắt đầu nóng lên, nhanh chóng vạch ra tử bào của yêu tà nam tử, cánh môi kề sát ***g ngực hạ xuống từng nụ hôn như mưa, lướt qua mỗi tấc da thịt dây dưa gấn bó, vừa trên ghẹo vừa khiêu khích thiêu đốt đối phương.

“Nói! Ta làm sao bức người?” Lộng Nguyệt ngăn lại động tác vội vã của Cô Tuyết, nâng lên mặt hẳn, tiểu ý tà khí hiện lên.

“Vậy người nghe cho rõ.” Cô Tuyết buông ra bàn tay yêu tà nam tử, vùi đầu liếm hôn vành tai của người dưới thân, hơi thở mị hoặc truyền vào trong tai Lộng Nguyệt, “Bức ta không kìm lòng được muốn hôn người, lại luôn hôn không đủ; bức ta không kìm lòng được muốn thượng người, lại thượng bất thành; bức ta không có lúc nào là không nhớ tới người, lại luôn. . .”

Lộng Nguyệt nháy mắt ngậm lấy cánh môi Cô Tuyết, xoay người đặt hẳn dưới thân. Tử mâu tà mị động tình khó nén, ẩn ẩn thoáng hiện bất mãn, “Nếu không lúc nào không nhớ đến ta, còn dám sau lưng ta một mình đi Đại Âm Hà?”

“Hai chuyện này khác nhau!”

“Tuyết nhi của ta, người thật không biết hối cải.” Đầu ngón tay Lộng Nguyệt vạch một đường, hồng bào như toái hoa rũ xuống, yêu sắc mị hoặc phủ lên hoa đào rơi đầy đất. Hỏa hồng trường phát tỏa tung tắn ra trên thân thể trắng nõn yêu hoặc tô điểm cho màu da càng thêm sáng bóng, đẩy lên vô tận dục vọng.

Lộng Nguyệt chột vung tay, bột phấn rải khắp bốn phía rừng hoa đào, dùng độc vật ngăn cách ngoại giới. Mị tử quang mang theo lòng bàn tay tuôn ra, đem thân thể hai người bao phủ vào bên trong, phẳng phất lớp bình chướng mỏng lung, chỉ thấy bóng ảnh mơ hồ dưới màn hoa đào phiêu linh như ẩn như hiện, duy mỹ tựa ảo cảnh.

.

Sương mù mịt mờ ảm đạm, ngẩng đầu nhìn lên sao trời thưa thớt, pha lẫn ánh trăng nhu hòa.

Thâm tử phương mâu thâm trầm như đêm tối, tựa hồ muốn thôn phệ cả thế giới. Tiểu ý tà khí mang theo hương vị cường liệt, châm ngòi khởi lửa ở sâu trong hồng mâu.

“Yêu nghiệt không biết tốt xấu, tối nay ta muốn thượng người đến khi nào hối hận mới thôi. . .” Lửa tình xẹt qua tử mang, ẩn ẩn vài phần nguy hiểm.

“Người không phải đã biết sao?!” Thân thể trần trụi tản ra cực hạn yêu mỵ, dung nhan tuyệt mỹ nổi lên nộ ý.

Hành tung cũng đã bị yêu tinh này phát hiện, hẳn còn muốn thế nào nữa?

“Không đủ, chỉ có đau đớn mới khiến người nhớ kỹ!”

Lộng Nguyệt cười khê ra tiếng, quay đầu nhìn sao trời lóe sáng, lập tức hôn lên vành tai Cô Tuyết, khoe môi nở nụ cười không chút hảo ý, “Tuyết bảo bối của ta, khóa bên trái mới là Ngưu Lang, lần sau đừng trông nhầm, sẽ khiến người khác chê cười. . .”

Cô Tuyết ngẩn ra, làm loại chuyện này, yêu tinh còn có tâm tư nói đến vị trí sao Ngưu Lang Chúc Nữ?

Suy nghĩ còn chưa kịp hồi chuyển, từng nụ hôn ngoan tuyệt phô thiên cái địa phủ xuống, trong đêm tối tràn ngập hoa đào tung bay đầy lên tình niệm kiều diễm. . .

118. Chương 118: Phong Hoa Tuyết Nguyệt (nhị)

Hồ nước thanh u trong rừng hồi lâu vang vọng từng đợt âm thanh, hoa đào phiêu linh pha lẫn hương sen tản ra từ nam tử yêu dã, tình hà rải xuống ngân quang lóng lánh phủ lên hai người, say mê như mộng.

Dưới tàng cây hoa đào mọi tiếng động dần an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của đối phương, toái hoa lơ đãng rơi trên hai cổ thân thể tuyết mịn cùng thiếp hợp, cánh môi bóng mịn nóng rực tình ý.

Hai người ôm sát phẳng phất hai linh hồn quyến luyến không muốn tách rời, đoạn tuyết nhân thể, độc lập hồng trần, chỉ có ánh mắt chứa đựng hình ảnh đối phương, ngay cả vô tận ngân hà cũng trở nên ảm đạm.

Một luồng ánh sáng lan ra, đánh vào phía trên tử phát tà mị. Yêu tà nam tử liếm nhẹ mị nhãn khê đóng của ái nhân, đem kết giới bao phủ thu hồi. Vợ lấy hồng y rải rác bao quanh thân thể xích lôa, Lộng Nguyệt ôm chặt người trong lòng, thân hình chột lóe, hoa đào rơi khắp khu rừng bỗng chốc tán loạn, khung cảnh mơ hồ nương theo hương vị lưu lại tỏ rõ một đêm ảm áp. . .

Thân ảnh mị tử chuyển thân hạ xuống phía trước một khách *** tại Tây Lam thành, đám người lai vãng bất ngờ dừng bước, dùng ánh mắt kinh diễm nhìn về phía bọn họ, si túy mà rung động.

“Giáo chủ.”

“Cung chủ.”

Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai kinh ngạc đồng thời bật thốt, nhìn thấy bộ dáng Hách Liên Cô Tuyết y phục không chỉnh, thần tình mệt mỏi đang ngủ say, không dám tiếp tục ngắt đầu lên ngắm nhìn.

“Nha, cung chủ, ngài thế nào. . .” Điệp Triệt từ phía sau đuổi kịp nhìn đến tình cảnh này, khiếp sợ tột đỉnh.

Cung chủ cao ngạo không cho phép bất luận kẻ nào đến gần người, cứ như vậy bị một nam nhân ôm lấy.

Sớm nghe nói cung chủ cùng Thánh thủ độc tiên quan hệ không phải bình thường, nếu Điệp Triệt không tận mắt chứng kiến, nàng quả thực không thể tin tưởng, vị cung chủ lãnh huyết cơ hồ không có tình cảm của nàng cư nhiên vì nam nhân yêu tà kia mà thay đổi. . .

Chưa từng thấy qua bộ dáng cung chủ bằng lãnh ngạo nghề lại nhu thuận an nhàn như thế, chưa từng thấy qua ánh mắt giáo chủ khí phách sơ cuồng lại ôn nhu sủng nịch đến vậy. Hôm nay, một mặt chưa được thể nhân biết đến của hai đại yêu ma đều bị đắm thuộc hạ Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung thu hết vào đáy mắt.

Bởi âm thanh ồn ào náo động, người trong lòng như nhận ra điều gì. Lộng Nguyệt hơi rũ mầu, chỉ thấy Hách Liên Cô Tuyết vân mi nhú nhú, toàn thân đau đớn kéo theo một tiếng than nhẹ khàn khàn. Trong khoảnh khắc Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai đồng loạt cúi thấp đầu, không dám nhìn xem nhiều hơn.

Hách Liên Cô Tuyết khê mở mắt, còn chưa thanh tỉnh từ giấc ngủ say, tầm mắt mông lung phản chiếu một màn đắm thuộc hạ ngượng ngùng cúi đầu.

Hồng mâu đột nhiên trợn to, Cô Tuyết như bị kích thích nháy mắt từ trong lòng Lộng Nguyệt xoay người nhảy xuống, song động tác mãnh liệt động đến thân mình hư nhuyễn, may mắn một cánh tay hữu lực vừa lúc đỡ lấy ổn định thân thể.

Động tác ái muội vô cùng thân thiết bị Nguyệt Hồn và Diệp Triệt xem tại trong mắt, gương mặt nữ tử không khỏi nổi lên một mặt hồng nhuận.

“Các người đến đây lúc nào?!” Tiếng quát lãnh liệt từ cánh môi mỏng tràn ra, đem hình tượng ‘Thục mỹ nhân’ chìm vào an tĩnh vừa rồi triệt để đảo điên. (thục mỹ nhân: mỹ nhân say ngủ)

“Cung chủ, chúng ta đến đã lâu, chỉ là. . . Chỉ là ngài. . .” Diệp Triệt áp ứng giải thích, thập phần thức thời lui lại trốn sau Vô Nhai.

Đến đây đã lâu? Nói như vậy bộ dáng vừa rồi của mình đều bị bọn họ nhìn thấy? Con người băng hồng nháy mắt tràn ngập sương lạnh, phảng phất có thể đóng băng ngàn dặm, tản ra khí tức tiêu lãnh khiến người ta hít thở không thông.

Cô Tuyết lạnh lùng liếc nhìn tử mâu phủ đầy tiểu ý, yêu tình này, thật sự là ngày càng làm cạn. . .

Nếu không phải bởi vì đêm qua quá mức phóng túng, nếu không phải bởi vì thỏa mãn dục vọng cầm thú của yêu hồ ly, hắc Hách Liên Cô Tuyết hôm nay làm thế nào lại hư thoát đến mức này, cư nhiên mất hết mặt mũi trước đám thuộc hạ, uy nghiêm xem như quét rác. . .

“Thất thần làm gì? Còn không đi tìm mấy gian phòng?!”

“Cung chủ, khách *** này đã hết chỗ, nghe nói mấy ngày gần đây là tiết dân hoan của Tây Lam thành, cho nên. . . khách ngoại lai đến rất đông.”

“Đem đám người ngụ trong khách *** giết sạch cho bản cung, không phải liền có chỗ sao?!”

Diệp Triệt cả kinh, nàng biết lúc này cung chủ tràn ngập lửa giận. Chiếu theo tính cách kiêu ngạo của cung chủ, quyết không cho phép bản thân bày ra bộ dáng vô lực suy yếu như vậy xuất hiện trước mắt bọn họ.

Cung chủ một khi sinh khí sẽ có xúc động muốn giết người, việc này Diệp Triệt thấy nhưng không thể trách. Lộng Nguyệt đưa mắt ra hiệu cho đám thuộc hạ lệnh bọn họ thoái lui, đi tìm một nhà khác.

“Con mẹ nó, vừa rồi xú tiểu tử nào to gan lớn mật nói muốn giết sạch người bên trong khách ***?” Một gã đại hán mang theo vài người từ trong khách sạn đi ra, khí thế hùng hổ, vừa tới cửa thấy Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, nhất thời trông mất thiếu chút nữa trừng lớn đến rơi xuống đất.

Tám con mắt *** tà đảo qua dung nhan hai người, lập tức không hẹn mà cùng dừng trên phần da thịt có chút trần trụi của Cô Tuyết. Hồng bào rời rạc khoác hở trên thân, hoa đào lạc ẩn trên phần xương quai xanh khêu gợi mị hoặc nở rộ, phút chốc khơi mào dục vọng dơ bẩn của đám người.

Lộng Nguyệt một phen ôm lấy thắt lưng Cô Tuyết, đem hồng bào chỉnh lại cẩn thận, tử mâu hiện lên một mặt âm trầm ngoan độc.

Mục quang *** tiện từ trong mắt mấy người lóe ra, Cô Tuyết thập phần chán ghét nheo lại hồng mâu. Lòng bàn tay vừa muốn phóng xuất một đạo kiếm quang, Lộng Nguyệt nháy mắt điểm huyệt đạo của hắc, đưa hắc ôm lấy, như ngọn gió nhanh chóng tiêu thất.

“Mắt của lão tử, thế nào lại nhìn không thấy, a. . . Thật ngứa. . . Đau quá. . .” Bỗng nhiên, mấy tên đại hán ngã trên mặt đất, đôi mắt tràn ngập *** tiện chảy ra máu tươi, gương mặt đau đớn vặn vẹo càng thêm khủng bố.

“Là ai hạ độc lão tử! A. . . Là ai hạ độc ”

Những người qua đường chứng kiến kinh hắc vạn phần, chỉ thấy đám người lăn lộn dùng thủ đoạn tự mình hại mình như bị nguyên rửa, không ngừng cào cấu móc mắt chính mình. Nhân cầu vồng vụn, máu tươi theo hốc mắt chảy ra, thê thảm khiến người ta không dám nhìn.

“Ai. . .” Một tiếng thở dài, ngọc diện thiếu niên từ trên lầu các xem xong màn diễn vừa rồi, dừng lại trước mặt mấy tên đại hán, chiết phiến trong tay gõ gõ lên đầu một tên, ra vẻ bất đắc dĩ, “Một đám gia hỏa ‘có mắt không trông’.”

.

Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết đi vào một khách *** khác, Điệp Triệt và Nguyệt Hồn đã bao nguyên gian nhà này, tạp vụ nhân toàn bộ bị đuổi ra ngoài, bầu không khí đặc biệt thanh lãnh.

Trước bất luận thân phận chủ tử của bọn họ là gì, chỉ riêng dung mạo đã khiến người ta sống không yên ổn.

Gian khách *** này, ngay cả tiểu nhị đều phải trải qua một phen dạy bảo nhắc nhở, phá lệ có chừng mực. Hai người vừa đi vào, bọn tiểu nhị cách xa một khoảng, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên một tấc.

“Tiểu nhị, cấp gia gia ta mấy bầu rượu.”

“Thực xin lỗi, khách quan, *** này đã bị vài vị gia bao xuống rồi.”

Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một thân ảnh bọn họ vô cùng quen thuộc phong trần mệt mỏi chạy lại đây.

Dạ Phi Yến nhất thời kinh sợ, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, “Hai ma đầu các ngươi thế nào lại ở đây?”

“Những lời này đáng lẽ ta phải hỏi người mới đúng, tặc yến tử. . .” Tử mâu tà mị híp lại, ẩn ẩn vài phần thâm trầm.

Dạ Phi Yến cố tình lảng tránh cặp tử mâu sắc bén đang dõi theo, gượng cười nói, “A, ta là tới du lịch.”

Con ngươi băng hồng lấp lóe lạnh mang, khóe môi gợi lên một tia trêu tức, “Thật vậy sao? Ngươi xem ra rất nhân hạ thoải mái a, thế nào, sinh tử của Tuyết Ảnh mặc kệ?”

“Ha ha. . .” Chỉ biết là gạt không được.

Dạ Phi Yến ra vẻ trấn định, “Không nghĩ tới độc mỹ nhân ngươi cũng không phải vô tâm vô phế như vậy.” Sớm biết độc mỹ nhân sẽ có hành động, hẳn không đến nông nổi phải trở về Thiên Môn cầu giúp đỡ, triết để bại lộ hành tung.

Lộng Nguyệt tà mị nở nụ cười, phảng phất có điều suy nghĩ nhìn Dạ Phi Yến, “Làm sao ngươi tìm được đến Tây Lam thành?”

Tây Lam thành là con đường duy nhất thông đi Đại Âm Hà, nếu là người thường không thể liên tưởng tòa thành này với Đại Âm Hà. Ngay cả Hách Liên Cô Tuyết cũng phải dùng Truy phong hương mới đuổi đến nơi đây, một tên giang hồ du đãng cư nhiên dễ dàng tìm được, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng.

“A, vừa khéo, vừa khéo.”

Dạ Phi Yến không dám tiếp tục nhìn cặp tử mâu sâu thẳm tràn ngập hoài nghi kia thêm nữa, lập tức đuổi theo cước bộ của Hách Liên Cô Tuyết lên lầu, còn không quên ân cần:

“Hách Liên cung chủ, hôm nay thật sự là đúng dịp a, chúng ta khi nào thì xuất phát?. . . Không bằng nghỉ một lúc tiếp tục chạy đi. . .”

Lộng Nguyệt nhìn theo bóng lưng Dạ Phi Yến, tựa hồ mông lung nhìn thấu điều gì.

Tuy rằng Dạ Phi Yến theo hắn nhiều năm, nhưng Lộng Nguyệt chưa bao giờ điều tra qua thân phận chân chính của Dạ Phi Yến. Trong mắt hắn, tặc yến tử này chỉ là một gia hỏa phong lưu phóng đãng, chưa từng lưu ý đằng sau bộ dáng ngả ngớn từng từng kia đến tột cùng che giấu bí mật gì.

Mà nay xem ra, hẳn không thể không lưu ý.

.

Bảy ngày sau đêm Thất tịch là tiết dân hoan của Tây Lam thành, cũng là ngày hội náo nhiệt phi phạm nhất khắp tòa thành.

Ánh đèn hư ảo xa hoa sáng ngời, đám hài đồng la hét cười vui, dòng sông lững lờ chảy phiếm quang mang ráng hồng sắc, trong đêm tràn ngập một loại phong tình thần bí mà tường hòa.

Những chiếc thuyền bồng bênh trên mặt nước, ca cơ trên họa thuyền múa hát từng bừng, pháo hoa không ngừng hướng lên bầu trời nở rộ về điểm lệ trong đêm tối.

“Lâu âm khuyết, lan can ảnh ngọc đông sương nguyệt. Đông sương nguyệt, nhất thiên phong lộ, hạnh hoa như tuyết. . .” Phía trước con đê, ngọc diện thiếu niên tay cầm chiết phiến nhìn pháo hoa đầy trời, ra vẻ bi thương.

Nghe thanh âm này, Dạ Phi Yến đột nhiên mở hai mắt, từ trên cây nhảy xuống, nhìn bóng lưng thanh sắc trước mặt, nhất thời hứng trí tăng vọt.

“Ai nha, Tiểu Lan ca ca, muốn ôm ta cứ việc nói thẳng, làm gì phải lén lút lút lút?”

Dạ Phi Yến nhú mi, đồng dạng dùng khẩu khí âm dương quái khí đáp lại, “Tiểu Ẩn đệ đệ, đêm lương tiêu, có thể nào thiếu giai nhân bầu bạn? Không bằng chúng ta tối nay liền làm một đôi uyên ương số khổ, ý của người thế nào?”

“Tiểu Lan ca ca thật là vô lương tâm, đi một lần liền vài năm, uống phí nhân gia vì người mà nhận hết nỗi khổ tương tư, lại đổi không được nửa phần thật tình. . .”

“Tiểu Ẩn đệ đệ càng lớn càng tuấn tú, ca ca ta làm sao có thể cô phụ một mảnh chân tâm của đệ đệ?”

Nam Phong Ẩn cùng Dạ Phi Yến nhìn nhau một trận, theo sau đồng loạt quay sang hai bên không ngừng nôn khan.

Dạ Phi Yến nhổ một bãi nước miếng, “Tiểu bạch kiểm, nhiều năm không gặp, thật sự là một chút tiến bộ cũng không có, chẳng phải không cho người gọi tên thật của ta sao?”

Nam Phong Ẩn tà tà tản ra một tia mỉa mai, “Ai nha, không hổ là Tiểu Lan ca ca, lâu như vậy mà thân phận vẫn không bại lộ, quả thực không đơn giản.”

Nam Phong Ẩn cùng Dạ Phi Yến, điểm chung duy nhất là đều cùng tề danh trong giới hoa liễu. Hai gia hỏa này phận hoa lá dính thân, một tên tính cách cổ quái, một tên ẩn tàng thân phận, đánh nhau xong mới thành bằng hữu, gặp một lần là ghê tởm một lần.

Bỗng nhiên, Nam Phong Ẩn bỏ nhào ôm lấy Dạ Phi Yến oa oa khóc lớn, nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi, “Nhân gia rất hâm mộ đôi tình nhân tuyệt thế kia a. . .”

Dạ Phi Yến đẩy ra ngọc diện thiếu niên, hướng nơi cách đó không xa nhìn lại. Dưới bầu trời đêm, tử phát cùng hồng phát tung bay phá lệ khiến người ta chú ý.

.

Cánh hoa rực rỡ tựa như năm tháng trôi đi, dập dờn quanh bốn phía lương đình, tình hỏa nổi lên cuộn cuộn trong đêm đen phiêu tán.

Tử mang cùng hồng mang ngưng tụ trong lòng bàn tay, hai ngón tay cùng hợp, quang mang giao hòa không phân biệt rõ màu sắc.

Hai đôi mắt yêu dị mị hoặc chăm chú nhìn lẫn nhau, đem đôi phương trở thành tồn tại duy nhất trên thế gian này cần thủ hộ.

Sương khói che phủ, diễm hỏa trong tay hai người chột thẳng không. Hỏa hoa sáng lạn nhất nở rộ nơi chân trời, trùng điệp đan xen một phiến rực rỡ chói mắt, thấp sáng cả tòa Tây Lam thành.

Tất cả thành dân đều nhìn lên pháo hoa tử hồng sắc, vui vẻ reo hò.

Diễm hỏa hừng hực thiêu đốt, soi rọi một khoảng trời hồi lâu vẫn chưa tắt.

“Đây là lần đầu tiên ta phóng pháo hoa.” Cô Tuyết ngẩng đầu, ngừng mắt nhìn về phần cảnh pháo hoa giữa trời đêm độc thuộc hai người bọn họ, hồng mâu lấp lóe, “Có người nói, hạnh phúc chợt đến bất ngờ quá mức hư ảo. . .”

Lộng Nguyệt chế trụ thất lưỡng Cô Tuyết, kéo hẳn vào lòng, tiểu dung tà mị mang theo vẻ kiên định chưa bao giờ có, “Không phải hư ảo.” Từng nụ hôn êm nhẹ hạ xuống, “Tuyệt nhi của ta, có ta ở đây, những gì người có được vĩnh viễn sẽ không là hư ảo.”

Đầu lưỡi Cô Tuyết liếm nhẹ khoe môi yêu tà nam tử, lẫn nhau dây dưa hồi lâu.

“Nguyệt, với người ta biết làm sao bây giờ?”

Tử mâu khẽ nhú, tản ra vô tận tình ý.

“Ta Hách Liên Cô Tuyết cuộc đời này, quả thực bại bởi người.”

Quang mang từ diễm hỏa phủ lên hai nam tử tuyệt thế, một khắc kia, phẳng phất thiên địa vạn vật đều đang lắng nghe, đang ngắm nhìn, cẩn mật thăm dò. . .

Bóng trắng trong hồ, pháo hoa thịnh quý, tình sinh niệm, môi hôn như mộng.

Tất cả, trong mắt bọn họ cũng chỉ là hư vô.

Bọn họ nhìn không thấy thiên địa vạn vật, chỉ chuyên chú dõi theo gương mặt đối phương.

Cô Tuyết, phổ thiên chi hạ, trừ người ra, còn ai xứng theo ta cùng xem tràng thịnh thế yên hoa này. . .?

Nguyệt, tang thương thiên hạ, trừ người ra, không người có thể cùng ta huề thủ thiên nhai.

*Phổ thiên chi hạ: trong thiên hạ, để HV cho khớp với ‘tang thương thiên hạ’ bên dưới.

Yên hoa: pháo hoa

Huề thủ: dặt tay, cùng nắm tay

Thiên nhai: phương xa, nơi chân trời

Để giữ nguyên ý vị câu chữ, mạn pháp giữ theo nguyên tác.

‘huề thủ thiên nhai’ làm ta nhớ tới một câu: ‘Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’. (Nguyện sống chết có nhau, cùng nắm tay cho tới bạc đầu) Nguyên văn ‘Tử sinh khê khoái, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’ trong Kinh Thư của Khổng Tử xD

119. Chương 119: Phong Hoa Tuyết Nguyệt (tam)

Bích thủy lương đình, quang ba liễu liễu. Ngọc diện thiếu niên lười biếng dựa trên cột đá khơi mào mị nhãn, nhìn bóng lưng thon dài của yêu tà nam tử, nở nụ cười cực kỳ sáng lạn.

Lộng Nguyệt xoay người, ném cho Nam Phong Ẩn một vò rượu, tử mâu khẽ nhướn.

Nam Phong Ẩn ho khan vài tiếng, làm như cố tình cùng Lộng Nguyệt bảo trì một khoảng cách. Đối với nam nhân trước mặt, hẳn tuy rằng sẽ không như người thường bày ra vẻ tất cung tất kính, nhưng bản năng tự bảo vệ nên có hẳn vẫn rất rõ ràng.

Bởi hai người đều mang một thân y thuật ngạo thị thiên hạ, nhưng một người tính tình kiêu ngạo tự phụ, một người cổ quái phong lưu. Năm năm trước, nhạc công của Hồng Đàn tiểu trúc Thượng Quan Thanh Hồng bệnh tình nguy kịch, thỉnh Nam Phong Ẩn cứu trị. Khi hẳn đến nơi, ngoài ý muốn đụng phải giáo

chủ đệ nhất ma giáo danh chấn giang hồ. Lúc ấy hai người đánh cuộc, nếu ai lấy tốc độ nhanh nhất cứu trị Hồng Đàn nhạc công, người đó có thể đưa ra một yêu cầu cho đối phương.

Đã sớm nghe nói Thánh thủ độc tiên cao thâm mật trắc, đầy một bụng mưu kế âm hiểm độc ác, phong hoa tuyệt đại chiếm đoạt nhân tâm, không ai trốn được phong tình bên trong cặp tử mâu đó, biết rõ nguy hiểm vẫn không chùn bước nhảy vào.

Nam Phong Ẩn và Thượng Quan Thanh Hồng cũng không ngoại lệ.

Thánh thủ độc tiên cùng Ẩn xuyên quỷ y khi chữa trị đều có một bộ phương pháp của riêng mình. Nam Phong Ẩn mặc dù phóng đảng không thể kiềm chế, nhưng cũng biết thương hương tiếc ngọc. Ẩn theo phương pháp cứu trị của hắn, chỉ cần Thượng Quan Thanh Hồng ngâm mình trong được thủy một canh giờ là được, không đau đớn, càng không lưu lại bệnh chứng.

Song khi ấy, Thánh thủ độc tiên chỉ hơi mỉm cười, dùng một phương pháp e rằng vô luận nữ tử nào trên thế gian cũng vô pháp kháng cự:

Thượng Quan Thanh Hồng nếu muốn khỏi hắn, chỉ cần một nụ hôn của hắn.

Không ai có thể tránh thoát hấp dẫn từ cặp yêu mâu của Thánh thủ độc tiên, Thượng Quan Thanh Hồng vốn dĩ không yêu bất kỳ nam nhân nào, sau một nụ hôn kia đã đánh mất trái tim.

Nam Phong Ẩn tự nhiên mà thua trong tràng đánh cuộc đó.

Thẳng đến hiện tại, Nam Phong Ẩn vẫn như trước không đoán được, Thánh thủ độc tiên tại một nụ hôn kia rốt cuộc đã động tay chân gì trong đó, nhưng hắn bị nam nhân yêu tà này chinh phục cũng là sự thật.

Về sau Hồng Đàn tiểu trúc không tránh khỏi bị Hách Liên Cô Tuyết đồ diệt, một khắc kia, Nam Phong Ẩn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Bất quá Nam Phong Ẩn cảm thấy bản thân vẫn rất may mắn. Dựa theo bệnh phong lưu của hắn, khi gặp được Thánh thủ độc tiên, hắn thiếu chút nữa không kiềm chế được, nhưng chung quy không làm ra hành vi vượt rào.

Không phải bởi vì không dám, mà là vì, hắn cảm thấy chính mình không xứng.

Trong thiên hạ, có thể cùng một nam nhân nguy hiểm như vậy xứng đôi cũng chỉ có vị nam tử đồng dạng mỹ lệ đáng sợ kia.

Bọn họ đã chú định là người đứng trên đỉnh núi, nắm giữ thiên hạ, khiến thế nhân vĩnh viễn không thể chạm đến.

.

Trong đình không khí dị thường im lặng, yêu tà nam tử chấp tay mà đứng, ánh mặt trời phủ trên tử phát phản chiếu kim mang chói mắt, hắn tựa hồ đặt mình vào thế giới khác, an tĩnh mà u trầm.

“Về Đại Âm Hà người biết được bao nhiêu?”

Nam Phong Ẩn ném vò rượu vào trong hồ, hai tay khoanh trước ngực, như trước một bộ mị thái có chút miễn cưỡng, “Minh hỏa của Hách Liên cung chủ không sai, qua Tây Lam thành đi lên phía Bắc, có lẽ cách U ám chi giới không xa.”

“U ám chi giới. . .” Tử mâu hiện lên một tia âm u, thêm vài phần thâm thúy.

Đây là giới sơ khởi của Đại Âm Hà Cung, phân cách âm dương, ảo ảnh trùng điệp, cực kỳ quỷ bí âm hiểm.

Nam Phong Ẩn đùa nghịch lộn tóc rũ xuống trước ngực, đáy mắt ẩn ẩn một tia khó hiểu, “Đại Âm Hà phân ra Âm Dương song giới, nghe nói đều là Âm Hà Thiên tôn chương quản, Tà Hoàng hiếm khi lộ diện. Âm Dạ Minh rốt cuộc ngoạn loại thuật pháp nào? Không chỉ đem U ám nhãn thuật đưa tới Đông thổ, còn luyện một thân bất tử chi thuật. . .”

“Người cũng cho rằng Âm Dạ Minh sẽ không dễ dàng chết?”

Nam Phong Ẩn cười ra tiếng, “Ta chỉ là hoài nghi.”

“Người hoài nghi rất đúng.” Lộng Nguyệt thần nhiên nói, “Kinh mạch gãy, mệnh toái hủy thân, nếu hấn thật sự luyện thành cảnh giới cao nhất của U ám nhãn thuật, hồn phách trọng tổ cũng không phải không có khả năng.”

Ngày đó, Lộng Nguyệt là bởi nháy mắt đẩy lên xúc động, khẩn cấp đánh nát đầu lâu của Âm Dạ Minh, hủy đi thân thể hấn. Song một chường kia có triệt để phá hủy U ám nhãn thuật hay không, Lộng Nguyệt cũng vô pháp nắm chắc.

“Theo ta được biết, Âm Hà Thiên tôn đối với vị Hách Liên cung chủ của người hận thấu xương.”

“Người biết thật nhiều.”

Nam Phong Ẩn cười nhạo, “Nhật Nguyệt giáo chủ cũng không phải không biết. . .” Chiết phiến trong tay vỗ nhẹ lên đầu mình, “Ấn, nơi này chứa đựng một vài thứ so với giang hồ Bách Hiểu Sinh còn nhiều hơn.”

“Ai. . .” Nam Phong Ẩn thở dài, “Nói các người là hai kẻ gây họa cũng không sai, người hận các người có thể phân ra vài loại, không biết Âm Hà Thiên tôn rốt cuộc thuộc loại nào?”

Lộng Nguyệt trầm mặc không nói.

“Ái cực hạn cùng hận cực hạn không nhất định sẽ đối lập.” Nam Phong Ẩn cười quyền rũ, “Đôi khi, không có hận cực hạn sẽ không có ái cực hạn, đồng dạng như vậy, vì ái mà sinh hận. . .”

“Người có thể cầm miệng.”

“Ai, uy uy uy. . . Nhân gia còn chưa nói xong.” Nam Phong Ẩn mới vừa đuổi theo cước bộ của Lộng Nguyệt, nhìn thấy hồng y nam tử cách đó không xa ở trong gió tuyết nhiên đứng lặng.

Khinh sa tuyết trắng che khuất dung nhan tuyết mỹ, con người hỏa hồng tản mát yêu khí băng hàn khiến Nam Phong Ẩn không khỏi co quắp vài phần.

“Hách Liên cung chủ, tiểu sinh hữu lễ.” Chiết phiến nơi tay, ngọc diện thiếu niên nghiêm nhiên bày ra bộ dáng công tử văn nhã.

Hách Liên Cô Tuyết mắt lạnh nhìn về phía Nam Phong Ẩn, đầu mi cau lại, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét cùng bất mãn.

“Hách Liên cung chủ ngàn vạn lần không cần hiểu lầm.” Nam Phong Ẩn thập phần thức thời, vội vàng biện giải, “Trong thiên hạ có ai không biết Nhật Nguyệt giáo chủ là người của Hách Liên cung chủ người, tiểu sinh cho dù đảm lượng lớn đến đâu cũng không dám có ý tưởng không an phận, cho nên. . .”

Yết hầu bỗng nhiên bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, chặn đứng Nam Phong Ẩn đang thao thao bất tuyệt.

Hồng mâu nguy hiểm nheo lại, đáy mắt tản ra hàn lãnh cơ hồ đem huyết dịch sôi trào toàn thân ngọc diện thiếu niên đông lại, “Nhớ kỹ lời người vừa nói!”

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên đẩy ra ngọc diện thiếu niên, Nam Phong Ẩn thân hình lung lay bất ổn, thiếu chút nữa ngã vào trong lòng Dạ Phi Yến.

“Ai nha, mau tránh ra cho gia gia ”

Dạ Phi Yến khẩn cấp vọt đến trước mặt hồng y nam tử, “A, Hách Liên cung chủ, pháo hoa đã xem, nghỉ ngơi cũng đủ rồi, chúng ta khi nào thì xuất phát a?”

“Hiện tại khởi hành!” Hách Liên Cô Tuyết xoay người rời đi, tức giận chưa tiêu, căn bản không nhìn Lộng Nguyệt biểu tình tràn ngập tiểu ý tà mị.

Dạ Phi Yến hưng phấn đến phát cuồng đuổi theo Hách Liên Cô Tuyết.

Lộng Nguyệt ngưng mắt nhìn bóng lưng yêu hồng, thần sắc ngưng trọng giấu nơi đáy mắt, trong lòng hiện lên một tia ám trầm.

.

Gió thu phát qua, giục ngựa băng băng, trên đường Bắc thượng, mộ vũ Tiêu Tương.

(mộ vũ: mưa chiều; Tiêu Tương là chỗ sông Tiêu và sông Tương hiệp lại tại tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc. Tiêu Tương cũng là một bến sông nổi tiếng trong điển tích văn học. Nga Hoàng và Nữ Anh khóc chồng, trúc bên sông Tương nổi lên những đường vân đẹp như sóng. Mưa Tiêu Tương thường là cơn mưa gió lạnh thốc bay, mưa rỉ rả kéo dài không dứt, thê ai sầu buồn tan nát cõi lòng . . .)

Khói sóng mờ mịt, Hách Liên Cô Tuyết độc kỵ một ngựa, phi nhanh trên con đường cuộn cuộn làn gió thanh lãnh, vạt áo hỏa hồng phật phật tung bay.

Đám thuộc hạ đều nhìn ra, lúc này cung chủ đang sinh khí.

Rốt cuộc là vì ai mà tức giận, trong lòng tự hiểu không cần nói ra miệng.

Bỗng nhiên, nương theo một tiếng tê mình, thân ảnh hỏa hồng bị mị tử yêu đã bao trùm. Mọi người xa xa nhìn theo chỉ thấy tử phát tà dị lơ lửng lại bóng ảnh mờ nhạt.

Lộng Nguyệt siết chặt cánh tay, bờ môi khẽ chạm phần cổ của người trong lòng, ôn nhu như hương thuần mật dịch khiến người ta say mê trong đó.

Gợn sóng ái tình chậm rãi hòa tan hơi thở lạnh như băng, nộ ý cùng bất mãn nương theo đụng chạm mềm mại tiêu thất hầu như không còn. Cánh môi thiếp hợp giao triền, chớp mũi tràn đầy hương sen độc nhất vô nhị, lan tỏa theo từng nhịp hô hấp của đôi phương.

Yêu tà nam tử luôn khơi gợi mỗi một tia cảm xúc của hần, thật khiến hần không biết nên làm thế nào. . .

“Mang hần theo làm gì?” Hách Liên Cô Tuyết chỉ Nam Phong Ẩn ở phía sau.

“Hần có trợ giúp khi chúng ta tiến nhập U ám chi giới.” Đầu ngón tay Lộng Nguyệt len vào sợi tóc hỏa hồng, lập tức rũ mầu lại ngậm lấy cánh môi mềm mại, tình ý nóng bỏng lan tràn.

“Người cũng biết ta vừa rồi vì sao không giết hần?” Con người hỏa hồng nhướn lên, khơi mào một tia nghi hoặc tà mị.

Tiểu ý thâm trầm, Cô Tuyết dựa vào ***g ngực yêu tà nam tử, kề sát bên tai hần, “Gia hỏa kia nói, trong thiên hạ, không ai không biết Lộng Nguyệt là người của Hách Liên Cô Tuyết ta. . .”

Khẩu khí kiêu ngạo ẩn ẩn lộ ra chút thỏa mãn.

Thâm tử sắc phượng mầu nhìn bộ dáng đắc ý tà khí của người trong lòng, đáy mắt tràn ngập bất đắc dĩ cùng sùng nịch.

“Kỳ thực gia hỏa kia nói thiếu một nửa. . .” Lộng Nguyệt nâng lên chiếc cằm của ái nhân, tăng dần lực độ hôn môi khiến nụ hôn càng thêm sâu sắc. Không phải dục vọng tác đoạt mà là chậm rãi tham nhập, phân khắp theo từng nhịp hơi thở lửa nóng, đảo qua mỗi một chỗ tử mị không bỏ sót.

“Người cũng phải nhớ kỹ, Hách Liên Cô Tuyết đời đời kiếp kiếp chuyên thuộc về một người mang tên Lộng Nguyệt, trừ ta ra, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào mảy may. . .”

Từng nụ hôn nhẹ nhàng dừng bên vành tai, tựa hồ đang tuyên cáo cùng cảnh tỉnh.

Tử phát hồng phát dây dưa trong gió, thỉnh thoảng có vài sợi phát qua trường dung nhan yêu dị hoặc nhân. Màn mưa li ti chung quanh đẹp để tựa ảo cảnh, phảng phất không thuộc về trần thế.

.

Hai người đi ở phía trước, cách đám thuộc hạ một đoạn tương đối.

Nam Phong Ẩn tay cầm chiết phiến, ở gần cuối cưỡi một con lừa nhỏ, vẫn như trước xuân phong đắc ý.

“Tiểu Lan ca ca.”

“Nói nhỏ một chút!” Dạ Phi Yến đột nhiên trừng mắt liếc nhìn ngọc diện thiếu niên.

“Người không phải nóng lòng sao? Thế nào lại không nhanh nhanh đuổi theo?”

“Nhìn bọn hắc thân thiết, ca ca của người không thoải mái.”

“Ai nha. . .” Nam Phong Ẩn cười khê: “Ta xem ca ca là vì ghen tị đi.”

“Ghen tị cái đầu người!”

“Mỹ nhân ôm không được, sao có thể không ghen tị?” Nam Phong Ẩn mũi chân khẽ điểm, rơi xuống trên lưng tọa kỵ của Dạ Phi Yến.

“Đi xuống!”

“Không xuống!” Nam Phong Ẩn tựa hồ bắt đầu giả trò làm nũng, “Tiểu Lan ca ca không phải muốn ôm bằng mỹ nhân có hai tròng mắt kỳ dị, lại không biết tấm lòng của Tiểu Lan ca ca sao?”

“Làm sao người biết?”

“Đại sự của ca ca, tiểu đệ ta đương nhiên phải để ở trong lòng.” Nam Phong Ẩn ghé sát vào tai Dạ Phi Yến, “Mỹ nhân về tay ba mươi sáu kế, ca ca muốn nghe hay không?”

“Cút! Đừng có đem bộ công phu ghê tởm của người dùng trên người của ta.”

“Tiểu Lan ca ca thật không có lương tâm, nhân gia hảo tâm hỗ trợ lại không lĩnh tình. . .”

“Tiểu Ẩn đệ đệ mới. . .”

Một đường đi tới, thỉnh thoảng truyền lại vài tiếng nôn khan. . .

~*

~Sắc trời u ám, vó ngựa đạp trên con đường bằng đá xanh ẩm ướt, bức tường thành hoang tàn trước mắt lộ ra vẻ thê lương, đám người đến cổ thành đã là ban đêm.

Bốn phía nhìn lại, đèn đóm các nhà cư nhiên đều tắt, thành trấn không một tia sáng ảm ảm lộ ra âm lạnh tiêu điều.

“Tiểu Lan ca ca. . .” Thanh âm nhỏ nhẹ ngắt quãng vang lên bên tai Dạ Phi Yến, “Nơi này thật khủng khiếp nga. . .” Nam Phong Ẩn ôm chặt thắt lưng Dạ Phi Yến, bày ra bộ dáng sợ hãi.

Ngay lúc đó, tử mâu hồng mâu đồng thời xẹt qua một mặt hào quang, chỉ thấy cách đó không xa, một đồng lửa lớn hừng hực bốc cháy, xung quanh một mảnh âm ỉ náo động. Vô số đốm lửa nhỏ không ngừng xông lên bầu trời, giống như từng đám bụi mù tạo nên bởi hỏa mãng cự đại đang ***g lộn gào thét.

Đám người có chút xôn xao. . .

“Thiên chết nàng, thiên chết hài tử này. . .”

“Động thủ nhanh lên, hỏa tể đã bắt đầu, hài tử này nếu không chết, Toái Anh thành vĩnh viễn sẽ không an bình!”

“Chỉ cần hài tử này vừa chết, quái vật ăn thịt người kia nhất định sẽ rời đi. . .”

“Thiên chết nàng! Thiên chết hài tử này!”

Hỏa tinh điểm điểm sáng ngời, thiên đốt ám dạ tiêu lãnh.

Mọi người nguyên bản không muốn để ý tới, nhưng cố tình địa phương mà đám đông vây quanh cản trở đường đi của bọn họ.

Tới gần đám đông, chỉ thấy một hài tử bị liệt hỏa triền thân, nước mắt lấm lem trên gương mặt phẫn nộ nhỏ nhắn, phá lệ bất lực khiến người ta thương tiếc.

“Còn chờ cái gì, thiên chết nàng!” Vài tên đại hán không ngừng ném thêm củi khô vào đồng lửa.

Tiểu nữ hài đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước chợt hiện lên một tia mong chờ, “Nguyệt ca ca, Tuyết ca ca. . .”

Thanh âm non nớt truyền vào trong tai hai người, Lộ Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, nhanh chóng quay đầu lại, đập vào mi mắt chính là gương mặt búp bê không thể quen thuộc hơn.

“Mặt nhi!”

120. Chương 120: Hỏa Tế

“Nguyệt ca ca. . . Tuyết ca ca. . . Cứu ta. . .” Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào từ miệng Mặt nhi tràn ra, mang theo mong đợi cháy bỏng.

Mấy người chuyển thân xuống ngựa, nhãn mâu yêu tử cùng hoặc hồng hơi nheo lại, chỉ thấy Mặt nhi bị đặt trên đài cao, không thể động đậy. Liệt hỏa quỷ mị đã lan đến mũi chân, hỏa hoa vờn quanh thân thể nữ hài, thiêu bỏng da thịt, dần dần làm mờ tầm mắt Mặt nhi.

Giống như hiến tế người sống trong nghi thức vu cổ, ban đêm tại Toái Anh thành mơ hồ nghe thấy tiếng nức nở của linh hồn hài đồng.

Vào ngày này hàng năm, Toái Anh thành đều cử hành hỏa tế, tế thần tiêu tai, cầu khẩn mưa thuận gió hòa. Tế phẩm để cúng phụng chính là đồng nam đồng nữ.

Toái Anh thành vốn dĩ không thái bình vì chuyện này mà lộ ra khí tức âm lãnh quỷ dị, thành dân ngu muội đối với việc hiến tế càng không có nửa phần thương hại.

Nếu không đoán sai, ngày đó Ngọc Phong Trai bị hủy, Mặt nhi hẳn là bị người của Đại Âm Hà mang đi, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Lộ Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết trực tiếp không nhìn ánh mắt khẩn cầu của Mặt nhi, chân mày nhíu chặt lóe lên thần sắc phức tạp khiến người ta đoán không ra.

“Bọn họ cứ nhiên đem một hài tử đi thiêu.” Dạ Phi Yến có chút giật mình ngậy ngốc, trong lòng nhất thời tràn đầy đồng cảm. Hắn nhìn biểu tình không chút xúc động của hai người bên cạnh, hoàn toàn bất đắc dĩ.

Hai yêu ma này không giết người đã là rất không sai rồi, nếu mong chờ bọn họ đi cứu người quả đúng là thiên phương dạ đàm. (thiên phương dạ đàm: hoang tưởng, vớ vẩn)

“Uy, các người. . . nhận thức tiểu hài tử kia?” Xem ở ánh mắt tinh thuần của nữ hài nhìn theo Lộ Nguyệt cùng Cô Tuyết, hẳn là không giả.

Cô Tuyết thản nhiên ân một tiếng, dung nhan yêu lãnh căn bản không một tia cảm xúc. Hiện tại, vô luận Mặt nhi có phải ‘Băng hỏa dược nhân’ hay không, hẳn cũng đã mất đi hứng thú. Vị cung chủ lãnh huyết luôn coi thường sinh mệnh càng không muốn có bất cứ dính dáng gì với một tiểu hài tử.

Đây là hỏa tế của Toái Anh thành, không quan hệ đến hắn.

Thiên hạ này, trong mắt Hách Liên Cô Tuyết trừ bỏ yêu tinh bên người, bất luận người nào với hắn mà nói đều chỉ là hư vô.

“Chúng ta đi.” Cô Tuyết phớt lờ ánh mắt khẩn cầu hướng về phía hắn, nhãn thần băng lãnh tràn ngập hàn ý hờ hững.

“Tuyết ca ca. . . Vì cái gì không cứu Mặt nhi. . .” Giọng nói non nớt ai oán ảm ảm tuyệt vọng.

Cặp hồng mâu vô tình kia đã khắc xuống trong tâm linh trẻ thơ một vết sẹo khó quên.

Ngon lửa nóng rực phả vào da thịt, chậm rãi phai mờ những vết nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạt nhi, “Nguyệt ca ca. . .” Thanh âm suy yếu dần bị ngọn lửa chôn vùi, khiến Dạ Phi Yến cùng Nam Phong Ẩn hết sức đau lòng.

Dạ Phi Yến đau lòng là vì một sinh mệnh yếu ớt bị tàn phá, mà Nam Phong Ẩn đau lòng bởi Băng thiên hỏa liên giấu trong thân thể nữ hài kia.

“Một vị thuốc tốt như vậy, cứ thế mà biến mất, ai. . .” Nam Phong Ẩn lắc đầu, thở dài một tiếng.

Ẩn xuyên quỷ y nếu bạc tình, tuyệt sẽ không thua kém Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết.

Lộng Nguyệt lẳng lặng nhìn thân ảnh nhỏ nhắn bị ngọn lửa thôn tính, thâm tử sắc phượng mâu chuyển sang ám trầm, khóe môi kéo lên thành một đường cong ma mị, như cười như không, biếng nhác mà suy ngẫm.

“Muốn cứu nàng thì lên đưa nàng xuống dưới.”

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía yêu tà nam tử, hồng mâu xẹt qua một tia hàn lãnh.

Dạ Phi Yến toàn thân hưng phấn, không hề chần chờ. Thân hình nhẹ nhàng phi qua đồng lửa, mang theo kiếm thế khó có thể ngăn cản bổ về phía hỏa diễm đang lan tràn, đem nữ hài ôm lấy, lại chuyển thân đáp xuống đất. Động tác liên mạch lưu loát khiến Nam Phong Ẩn âm thầm sách thán.

Bởi vì bị hơi nóng xông hồi lâu, Mạt nhi đã hôn mê nằm trong lòng Dạ Phi Yến, thân mình tròn mấp cuộn thành một đồng, thỉnh thoảng run lên nhẹ nhẹ.

Nam Phong Ẩn vỗ vỗ gương mặt lấm lem vết bẩn của nữ hài, theo sau tiến đến bên tai Dạ Phi Yến, ra vẻ hảo ý nhắc nhở, “Tiểu Lan ca ca, cứu người cũng không cần kích động như vậy. . .”

Dạ Phi Yến tựa hồ đột nhiên bình tĩnh, nháy mắt quay đầu đối diện với song yêu mâu đang nhìn thẳng vào hần. Loại mục quang thâm trầm này như muốn đem hần đục thành tổ ong, làm cho người ta không thể tránh né.

“A, ngây ra làm gì, chúng ta còn không mau lên đường?” Dạ Phi Yến làm như không có việc gì xoay người muốn ly khai, có điều hành động vừa rồi của hần đã chọc giận thành dân Toái Anh thành.

Tế phẩm bị mang đi, hỏa tế sao có thể tiến hành?

“Các người là ai? Dám xúc phạm thần linh, đoạt tế phẩm của chúng ta. . .”

“Bắt lấy bọn họ, đem tế phẩm cướp về!”

Thành dân bạo động hướng đám người xông tới. Bởi vì ban đêm ánh sáng quá mức ảm đạm, bọn họ chỉ nhìn thấy yêu tử cùng hoặc hồng hai loại màu sắc lấp lóe dưới trời sao.

Dạ Phi Yến rất bất đắc dĩ, thành dân ngu muội đến mức này, không buộc hần xuất thủ thì không bỏ qua.

“Tiểu Lan ca ca, mau trốn đi, bằng không sẽ bị đám người kia đè chết. . .” Nam Phong Ẩn nhẹ giọng nhắc nhở, lập tức lùi theo Dạ Phi Yến, rất nhanh tránh đến phía sau Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết.

Bỗng chốc tràn đến một mặt chướng khí mù mịt khiến hồng mâu càng thêm lạnh lẽo, Cô Tuyết thập phần bất mãn nhìn về phía yêu tà nam tử bên cạnh: “Đều là người xen vào chuyện của người khác.”

Chúng thuộc hạ nhìn thành dân nhằm hướng bọn họ lao đến, sát khí nháy mắt bốc lên, vừa muốn bạt đao vung kiếm, bàn tay Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết phụ ở sau người đồng thời phiên chuyển. Lực lượng cường đại bao quanh thân hai người ngưng tụ thành vòng khí, quang hoàn cương mãnh khiến người ta sợ hãi tựa như lốc xoáy, tức khắc đem đám người đông nghịt sắp sửa tiếp cận đẩy ra xa mấy trăm thước.

Lửa tắt, cả Toái Anh thành nhất thời an tĩnh như một tòa tử thành, trên nhai đạo trống trải nhìn không thấy một bóng người.

Đây là lần đầu tiên Nam Phong Ẩn chứng kiến hai đại yêu ma ra tay, hần nhìn ra được, một chướng vừa rồi căn bản không hao phí chút nội lực nào của Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết.

“Uy, hai người các người cũng quá nặng tay đi, người đầu biến mất cả rồi, buổi tối chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?” Nam Phong Ẩn tuy rằng ngoài miệng không quan tâm, nhưng một màn kia quả thực làm cho hắn khiếp sợ tột đỉnh.

“Phía trước không phải có một căn nhà sao.” Cô Tuyết không chút để ý, dùng khinh sa che khuất gương mặt, sau đó liền xoay người hướng nơi phát ra ánh sáng duy nhất cách đó không xa đi tới.

.

Không khí lưu động hỗn loạn tiêu điều, Lộng Nguyệt vừa muốn bước vào khách ***, Cô Tuyết thành linh ôm lấy thất lưng hắn, kéo Lộng Nguyệt kề sát ***g ngực mình.

Hách Liên Cô Tuyết căn bản không để tâm đến ánh mắt những người chung quanh, ngón tay hắn gầy nhẹ, đem chiếc đầu bông thuần bạch của Vô Nhai trích xuống mang lên đầu Lộng Nguyệt. Thẳng đến khi trương dung nhan yêu dị phong hoa kia hoàn toàn che lấp, hắn mới vừa lòng buông tay.

Lộng Nguyệt cười khế, tuy rằng cách một lớp lụa mờ, hắn vẫn có thể nhìn rõ mục quang cảnh cáo từ đôi mi nhân thâm hồng đối diện.

Lão bản xem thấy khí tức không tầm thường cùng y phục của mấy người mới đến, nhất thời có chút kinh ngạc.

Đám khách nhân đều quay đầu lại, chỉ thấy hai người đi ở phía trước. Tuy không nhìn rõ dung mạo nhưng toàn thân lộ ra phong tư cao quý căn bản không cho phép người khác tới gần nửa bước.

Bọn họ chưa từng thấy qua hai kẻ yêu dị như vậy, phảng phất thiên thần không thuộc về trần thế, lại như ác ma độc hành trong huyết vực. Trường phát thâm tử tà mị, đồng tử băng hồng ngưng lạnh, đó là vẻ đẹp lẫn tà ác giao hòa gây nên rung động, mê hoặc tâm thần con người, lại ẩn ẩn nguy hiểm dồn người ta vào chỗ chết.

Điệp Triệt cùng Nguyệt Hồn sau khi phân phó ổn thỏa, mọi người tìm một góc phòng trong đại sảnh ngồi xuống. Lúc này Mạt nhi nằm trong lòng Dạ Phi Yến đã thanh tỉnh, đôi mắt to tròn ngập nước tràn đầy ủy khuất.

Từ ánh mắt của Mạt nhi, Dạ Phi Yến hiểu được nàng đang nhìn hai tên yêu ma ngồi ở đối diện.

Mạt nhi ngậm lấy đầu ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhất thời hiện lên một tia vui sướng, “Đã biết Nguyệt ca ca và Tuyết ca ca sẽ không bỏ rơi Mạt nhi.”

Hách Liên Cô Tuyết biểu tình hờ hững, chỉ lặng lẽ uống trà, phảng phất nữ hài trước mặt trong mắt hắn căn bản không hề tồn tại.

Dạ Phi Yến sau khi vươn tay ngắt niết gương mặt nhỏ nhắn của Mạt nhi, bất khả tư nghị nói, “Uy, tiểu phỉ cầu người đừng có không biết tốt xấu, bọn họ vốn dĩ không muốn cứu ngươi, là ca ca đem ngươi cứu tới biết không?”

“Người gạt người, Nguyệt ca ca Tuyết ca ca sẽ không làm như vậy.” Mạt nhi mặt đỏ lên, tràn đầy tự tin, “Ta không cần người ôm, ta chỉ muốn Nguyệt ca ca và Tuyết ca ca ôm.”

Dạ Phi Yến phần nộ đến thiếu chút nữa giận sôi lên, tiểu nha đầu không biết chết sống này, rõ ràng là tự tìm chết.

Mạt nhi vươn cánh tay ngó sen tròn mập, làm như đang nhớ lại khoảng thời gian ở Ngọc Phong Trai, cười khanh khách ra tiếng: “Tuyết ca ca trước kia còn ôm Mạt nhi ngủ nga.”

Hồng đồng nhất thời có phản ứng, Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên nâng mâu, đáy mắt xẹt qua một tia hào quang sắc bén người bên ngoài không thể nhận ra. Một khắc trầm tĩnh, lập tức lại hồi phục lạnh lùng, nhìn không ra cảm xúc.

Dạ Phi Yến bị kinh hách thiếu chút nữa hộc máu, “Người mới vừa nói cái gì? Ma đầu kia ôm. . .”

Hách Liên Cô Tuyết chợt trừng mắt liếc hắn một cái, ngăn trở lời Dạ Phi Yến vừa định thốt ra.

“Được rồi, trước đưa nàng đi thu thập sạch sẽ.” Ngữ khí bình thản theo đầu bông thuần bạch vang lên, cơ hồ không nghe ra cảm tình.

Dạ Phi Yến đương nhiên hiểu được ‘thu thập’ là có ý gì, một đại nam nhân như hắn không làm được mấy chuyện hầu hạ hài tử thay y phục tắm rửa, liền thuận tay đem Mạt nhi đưa cho Nguyệt Hồn.

Nguyệt Hồn cùng Diệp Triệt vừa ly khai đại sảnh sau lập tức nghe thấy tiếng thì thầm nói nhỏ của đám người:

“Hài tử vừa rồi được ôm ra ngoài kia không phải nữ đồng cho hỏa tế đêm nay sao?”

“Đúng a, ta nhìn rất giống, hài tử kia mấy ngày trước vừa tới thành chúng ta không phải sao? Chẳng rõ là hài tử nhà ai, trước kia chưa từng thấy qua.”

“Hiện tại có ai nguyện ý đem hài tử nhà mình làm tế phẩm, nữ hài đó không cha không mẹ, ở bên ngoài ăn xin vài ngày, nàng không làm tế phẩm còn ai vào đây?”

“Ta đối với hỏa tế không có hứng thú, chỉ hy vọng Huyết ma kia nhanh chóng rời khỏi thành chúng ta.”

“Nghe nói Huyết ma thường xuất hiện vào buổi tối, hắn vừa đến là thấy ngã khắp nơi, máu tươi đầm đìa, bây giờ ai dám xuất môn ban đêm? Nếu không phải bởi Huyết ma quá mức tàn nhẫn, hài tử kia sẽ không lưu lạc đến nông nổi thành tế phẩm, cầu khẩn thiên thần tiêu tai.”

“Huyết ma đúng là quái vật, chẳng những vô công cao thâm mạt trác, hơn nữa mỗi khi hắn giết người xong sẽ cắn xé thi thể, còn uống tươi máu người. . .”

Nghe được lời này, trà trong miệng Dạ Phi Yến thiếu chút nữa phun hết ra ngoài, “Vậy đó có phải người hay không, chuyện ghê tởm như thế cũng làm được!”

“Hắn vốn dĩ không phải người!” Người nọ đáp lại: “Nghe nói Huyết ma kia một đầu bạch phát, mỗi lần giết người đều mang theo mặt nạ, chẳng những không có hô hấp, chậm chạp không đổ máu.”

Không hô hấp, không đổ máu, ăn thịt người, uống nhân huyết. . . Quả thực không phải người, Dạ Phi Yến thầm than.

“Đừng nhắc đến Huyết ma, người chẳng lẽ không biết, hiện tại chính đạo nhân sĩ đều đang quan tâm đến an nguy của Tư Đồ minh chủ. Ngày tế thiên hôm đó, Tư Đồ minh chủ bị ám toán, thiếu minh chủ tìm khắp thiên hạ danh y đều không giải được độc trong cơ thể Tư Đồ Phách.”

“Nếu Tư Đồ Phách chết, thiên hạ nhất định sẽ đại loạn.”

“Hắc, vốn đã rối loạn, Đại Âm Hà trọng sinh, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết hai ma đầu kia trong võ lâm gây sóng gió. Nếu muốn bình ổn trừ phi bọn họ đều chết.”

“Vậy cũng chưa chắc, nghe nói ngày đó, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết liên thủ giết Âm Hà Thiên tôn, còn ở trước mặt mọi người hôn đối phương, cảnh tượng kia thật sự là. . . Chậc chậc chậc. . .”

“Cái gì? Hai ma đầu đó. . .”

Bỗng nhiên, một tiếng tiếp một tiếng kêu thảm thiết cắt ngang qua đêm tối, nhất thời ngắt lời đám người đang sôi nổi bàn luận.

Gió thu đột nhiên trở nên âm hàn lạnh lẽo.

“Đây. . . Thanh âm này. . .” Khách nhân trong đại sảnh chợt kinh hách đứng dậy: “Là. . . Là thực nhân ma kia!”

Đám khách nhân kinh sợ vội vàng chạy trốn, cả đại sảnh ồn ào nháy mắt vắng lặng.

Lão bản cùng tiểu nhị nhanh chóng dập tắt ngọn đèn trong khách ***, sát khí âm lạnh phiêu tán theo gió, mùi máu tươi quỷ dị như đọng lại trong không khí.

Bên trong khách *** tối đen một mảnh, Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết một chút cũng không động, mị tử yêu hồng trở thành quang mang duy nhất trong hắc ám. Hai người lặng lẽ uống trà, giống như quang cảnh thê thảm đầm máu ở ngoại giới đều không quan hệ đến bọn họ.

Tiếng kêu bi thảm chậm rãi tới gần, mùi máu tươi ngày càng nồng đậm.

Dạ Phi Yến đi đến bên cánh cửa sổ đóng chặt, mùi tanh sền sịch xông vào khoang mũi. Hắn vừa muốn mở ra song cửa, một thi thể tàn phá bỗng nhiên phá cửa sổ xông vào. Máu tươi tung tóe đầy đất, một cái đầu đứt lìa lăn đến bên chân Lộng Nguyệt.

Song cửa vỡ vụn, làn gió tanh tươi thị huyết ồa đến phủ vào mặt, một tiếng gào thét như dã thú vang vọng bên tai mỗi người. . .

121. Chương 121: Huyết Ma

Đêm đen yên tĩnh nhộn nhạo xích sắc vẫn đục, hơi thở tanh thối nồng đậm như một lớp màn u ám phủ lên bầu không khí áp lực chung quanh, khiến người ta hít thở không thông.

Trên con đường bằng đá xanh hôn ám không một bóng người, cây ngã khắp nơi, thi thể tàn phá không cái nào lành lặn. Gió lạnh lướt qua thổi tung từng mảnh lá vụn, huyết khí tiêu điều hoang vu tràn ngập cả Toái Anh thành.

Mùi tanh đến gay mũi từ thân thể Huyết ma phát ra, phảng phất không phải người sống, không có hô hấp. Hắn đứng thẳng trên một cỗ thi thể, hết như một đầu thú sẵn đập huyết mà đến. Cánh tay cháy đen dính đầy máu tươi, sắc đỏ nhiễm đậm bạch y, chiếc mặt nạ quý dữ tợn tàn sát khí âm hàn khủng bố, mái tóc dài rối tung vì tàn sát mãi mê mà khuếch tán khí tức quái dị khiến người ta sợ hãi. . .

Dạ Phi Yến kinh ngạc nhìn quái vật trước mắt, nhanh tay che miệng lại, vị tanh nồng dày đặc khiến dạ dày hắn cuộn lên từng đợt buồn nôn.

Một tiếng tê mình dữ tợn, Huyết ma ngửa mặt lên trời thét dài, toàn thân bạo liệt sát khí cuồng loạn làm cho khách *** lung lay muốn đổ, tựa như kẻ điên mang theo dã tính hung tàn, từng bước một hướng khách *** tới gần. . .

“Uy, người. . . Quái vật này đừng tới đây a. . .” Dạ Phi Yến vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết thần sắc vẫn như trước không đổi, bình tĩnh giống như hết thấy quanh mình đều trong suốt, đầy mắt không một chút gợn sóng xao động.

Phong Hành Vô Lệ và Vô Nhai nhìn nhau một trận, thấy chủ nhân của mình không hề động, lập tức tung người nhảy lên, nhắm hướng Huyết ma phóng đi. . .

Đao kiếm lăm lăm, trong đêm tối múa một đạo tiếp một đạo hàn quang hoa mỹ.

Huyết ma không có binh khí, chưởng phong lãnh lệ như sóng cuồng gầm thét. Mỗi lần xuất ra là kinh phi tiêu tấp, hủy vật toái thi. Quang mang lạnh lẽo trên da thịt không chút huyết sắc ảm ảm tử vong âm hàn.

Thực cốt tam sát, Tu La đoạn huyết. . . Vô Nhai cùng Phong Hành Vô Lệ đan xen thành từng đạo lam ảnh phiêu hốt, cực nhanh biến ảo chiêu thức, đánh tới chưởng phong của Huyết ma lần lượt sát ra hỏa quang mãnh liệt.

Nương theo một trận gào thét điên cuồng, đao cùng kiếm của Vô Nhai Vô Lệ nháy mắt đâm xuyên qua thân thể Huyết ma, âm hiểm mà quyết tuyệt.

Bất khả tư nghị! Quả đúng là bất khả tư nghị! (bất khả tư nghị: ko thể tưởng tượng)

Thân mình Huyết ma tuy bị đâm thủng, nhưng không một giọt máu nào chảy ra!

Vô Lệ cùng Vô Nhai trừng lớn hai mắt. . .

Đó giống như không có nhục thân, ngay cả máu cũng không có.

Thừa dịp hai người còn đang giết mình ngây ngốc, Huyết ma tung một chưởng, đẩy lui Vô Lệ Vô Nhai ra ngoài mấy chục thước, lê theo cước bộ trầm trọng tới gần khách *** lung lay sắp đổ.

“Thiên a. . . Người đứng là quái vật.”

Màn giao thủ vừa rồi hoàn toàn bị Dạ Phi Yến thu hết vào trong mắt, hần mũi chân khê điểm, từ cửa sổ nhảy ra. Thân pháp nhẹ nhàng cùng Huyết ma dây dưa, cho dù không sử xuất bất kỳ võ công chiêu thức nào lại cản trở Huyết ma đi tới.

Huyết ma rống to một tiếng, bỗng nhiên, một đạo thanh sắc thân ảnh xông tới, vô số cương châm nhỏ như lông trâu phóng đến đầu Huyết ma, không lưu một kẽ hở.

Song cương châm cơ hồ không dậy nổi chút tác dụng. Huyết ma mở ra song chưởng, mang theo bạo nộ chi khí cường liệt, cánh tay giấu trong huyết y bỗng nhiên vươn dài vài thước, mắt thấy sắp bóp lấy cổ Dạ Phi Yến và Nam Phong Ấn.

“A. . . Lan. . . Không, yến tử, quái vật này thật khủng khiếp a. . .”

Nam Phong Ấn cùng Dạ Phi Yến đồng thời nghiêng người, né tránh công kích của Huyết ma, nhưng đúng lúc đó, cánh tay Huyết ma liền chặt đứt cột trụ của khách ***. Một tiếng sụp xuống vang vọng phá vỡ màn đêm, khách *** tan nát thành một mảnh tro bụi.

“Hai ma đầu kia còn ở bên trong!” Dạ Phi Yến hoảng hốt, không thể tin nhìn về phía khách *** lúc này đã là một đồng phế tích, cảm giác khủng hoảng chợt nảy sinh.

“Giáo chủ.”

“Cung chủ.”

Vô Lệ Vô Nhai đồng thời lên tiếng, nỗi lo âu chưa bao giờ có lan tràn nơi đáy lòng.

Bọn họ tuy rằng không tin chủ nhân của mình cứ như vậy bị chôn vùi trong phế tích, nhưng sợ hãi bất an vẫn như trước không thể kiềm chế thiêu đốt toàn thân.

Nam Phong Ấn ‘Xoát’ một tiếng mở ra chiết phiến, liều mạng quạt cho mình chút gió, “Ai nha, đừng lo lắng, bọn họ khẳng định không có việc gì.”

“Làm sao có thể? Ta căn bản không phát hiện bọn họ từ khách *** lao ra!” Hai mắt Dạ Phi Yến đỏ lên, nhìn về phía Huyết ma y phục ướt đẫm máu tươi đang đứng đó, lửa giận tức khắc sôi trào.

“Ta muốn giết hắn.”

Nam Phong Ấn vừa định ngăn đón, lại căn không kịp, mà Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai chợt cảm thấy khí tức băng lãnh quen thuộc từ phía sau truyền đến. Bọn hắn đột nhiên xoay người, chỉ thấy Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết đã đứng đó không biết từ khi nào, gương mặt yêu dị bình thản như nước hồ mùa xuân, hoàn toàn không hề tương xứng với quang cảnh đồ sát thị huyết trước mắt.

“Ai nha, ta đã nói rồi, hai người các ngươi nhất định sẽ an nhiên vô dạng, yến tử kia lại không tin ta.” Nam Phong Ấn dõi theo Dạ Phi Yến, nhất thời có chút kinh hoảng.

Hắn kinh hoảng không phải vì chiến cục, mà vì võ công tu vi Dạ Phi Yến tiềm tàng.

Từng chút một bộc lộ ra đều bị Lộng Nguyệt xem tại đáy mắt.

Nam Phong Ấn ở một bên nôn nóng đến cả người đầy mồ hôi: Dạ Thương Lan ơi Dạ Thương Lan, người lần này xem như xong rồi. . .

Nam Phong Ấn vừa lật chiết phiến, mấy căn ngân châm li ti từ phương hướng bí mật bắn tới hậu cảnh Dạ Phi Yến.

Một trận tê dại như điện lưu truyền khắp toàn thân, cánh tay nguyên bản muốn xuất thủ nháy mắt trở nên vô lực. Dạ Phi Yến tựa hồ cảm thấy không thích hợp liền mắng, “Con bà nó, ai ám toán ta?!”

Lực lượng toàn thân tản ra tứ phía, mắt thấy Huyết ma sẽ nắm lấy cổ Dạ Phi Yến, tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, Lộng Nguyệt nâng cổ tay, chưởng phong cường đại quán quanh thân mình Dạ Phi Yến, đưa hắn ném tới phía sau.

Dạ Phi Yến ngã xuống đến xương cốt cả người đều muốn rời ra từng mảnh, vừa muốn chửi ầm lên, trước mắt là hai thân ảnh quen thuộc khiến hân hân rất cuộc thả lỏng thở nhẹ một hơi.

“Uy, hai ma đầu các ngươi rất cuộc không có việc gì a. . .” Dạ Phi Yến đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, một bộ như trút được gánh nặng.

“Nguyên lai tử yến tử người võ công cũng không kém a, bản cung hôm nay được mở rộng nhân giới.” Hách Liên Cô Tuyết tà tà cười lạnh, liếc mắt nhìn Nam Phong Ẩn ra vẻ không chút để ý, “Nếu người nào đó không quấy rầy, không chừng còn có một trận kinh hi lớn hơn cho bản cung chiêm ngưỡng.”

Nam Phong Ẩn mở ra chiết phiến, nháy mắt che lấy mặt mình, ngăn cản luồng mâu quang băng hồng đang nhìn thẳng vào hân.

Dạ Phi Yến vừa định biện giải, Lộng Nguyệt xoay người, đẩy mắt tràn đầy tà tứ cùng quang mang xuyên thấu hết thấy, vượt nhẹ gương mặt tuần tú của Dạ Phi Yến, nụ cười càng thêm tà mị, “Tặc yến tử, chờ sau khi hồi giáo, ngươi phải giải thích rõ ràng cho bốn tọa.”

“Giải thích?”

Lộng Nguyệt khéo môi gợi lên một đường cong đầy tà ác khiến Dạ Phi Yến mao cốt tung nhiên: “Giải thích nhiều năm như vậy, ngươi bày ra diễn rất cuộc là muốn diễn cái gì?”

“Ta nào có. . .”

Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết không muốn tốn nhiều lời với Dạ Phi Yến, lập tức xoay người nhảy lên, quang mang yêu dị xẹt qua đầy mắt, đem mỗi một chỗ trên thân Huyết ma sấm soi triệt để.

Khí tức hung tàn bạo ngược quanh thân Huyết ma tản ra, phảng phất nộ ý điên cuồng không thuộc về nhân loại phá tan đêm tối. Mị tử cùng hoặc hồng yêu đã giao nhau lướt qua, phóng xuất lực lượng ma tính.

Cả Toái Anh thành, toàn bộ phòng ốc đều chấn động, nước sông bao quanh thành trì phun trào. Từng cơn sóng thật lớn cuộn cuộn nổi lên, hàn quang bốn phía mạnh mẽ xoay tròn, tựa như một thanh thủy kiếm sắc bén đâm thẳng đến Huyết ma.

Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết đồng thời xuất chiêu, bỏ về phía phần cổ trắng bạch không chút độ ẩm trước mắt. Thủy kiếm xuyên qua ***g ngực Huyết ma, lực trùng kích mạnh mẽ đánh tan chiếc mặt nạ quỷ che lấp dung mạo.

Tử mâu hồng mâu cùng lóe lên một tia âm lãnh, lực đạo trong tay có chút chần chờ.

Thân thể không thuộc về nhân loại! Không có tử huyết!

Quái thanh khàn khàn theo cổ họng phát ra, Huyết ma cấp tốc che mặt, nhanh nhẹn chuyển người, một đoàn hắc sắc khí thể nuốt hết toàn thân hân.

Trận đánh hoa lệ mà âm tuyệt sau khi Huyết ma rời đi dần bình ổn, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết cũng không đuổi theo. Một người rũ mâu mỉm cười, một người khẽ nhắm hai mắt, bình tĩnh như đang cân nhắc điều gì.

.

Thi thể đầy rẫy cả Toái Anh thành, máu đỏ tươi uốn lượn nhỏ giọt.

“Nguyệt ca ca. . . Tuyết ca ca. . .” Thanh âm non nớt mà thanh thúy từ phương xa truyền đến, Nguyệt Hồn ôm lấy Mạt nhi kinh hoàng vội vàng lại đây.

“Giáo chủ.”

Lộng Nguyệt nhìn nữ hài vẻ mặt tinh thuần, khuôn mặt tròn mập khôi phục trắng nõn, bộ dáng đáng yêu chọc người triu mến như có thể tinh lọc đêm đen thị huyết, thuần chân mà tốt đẹp.

“Mạt nhi. . .” Lộng Nguyệt nhướn mắt, tử mâu tà mị tản ra vẻ thanh lãnh, “Làm sao lại đi đến nơi này?”

Mạt nhi đang mút ngón tay chốc lát cứng đờ, nhãn thần nguyên bản tràn ngập vui sướng đọng đầy nước mắt, lẫn trên hai gò má phần hồng nhò giọt, đột nhiên oa oa khóc lớn, “Người xấu. . . Người xấu giết sư phụ. . . Mạt nhi nhìn thấy một người xấu mang mặt nạ giết sư phụ. . .”

“Sau đó thì sao?” Nụ cười của Lộng Nguyệt càng thêm tà dị, đáy mắt chứa đựng thần sắc không người có thể suy đoán.

Mạt nhi nường theo khóc lóc nghẹn ngào mơ hồ trả lời, “Bọn họ muốn giết Mạt nhi. . .”

“Thế nào mà trốn được?”

Mạt nhi khóc đến thê lương, tâm có bạc tình đi nữa sau khi nghe được tiếng khóc của nàng phẳng phất đều có thể bị hòa tan.

“Người xấu muốn dẫn Mạt nhi đi đến một nơi thật tối, sư phụ trước kia cho Mạt nhi vài khóa được hoàn, nói nếu một ngày có người xấu đến bắt Mạt nhi, đem được hoàn bóp nát thành phần mịn rải lên người xấu, liền có thể đào thoát.”

Lộng Nguyệt đến gần Mạt nhi, “Thì ra là thế. . .” Hắn nâng nhẹ chiếc cằm nộn thịt của nữ hài, tử mâu thâm trầm ngả ngón, “Mạt nhi có nhớ rõ địa phương thật tối kia làm sao đi?”

Hơi thở yêu tà tản ra trên gương mặt nữ hài, nụ cười phong tình điên đảo chứng sinh khiến Mạt nhi cảm thấy một trận hoảng hốt cùng sợ hãi tử vong, khẩu khí bức bách làm cho trái tim nhỏ bé của nữ hài bùm bùm đập dồn.

“Ta. . .” Mạt nhi hô hấp có chút bất ổn, song tử mâu nhìn thẳng vào nàng âm lệ giống như có thể đem linh hồn xuyên xỏ qua không chút dư thừa, “Nhớ. . . nhớ rõ. . .”

Lấp bắp vài câu, Mạt nhi bị cặp tử mâu âm độc dọa cho lại khóc lớn.

“Giáo chủ đại nhân, ta nói người đừng có dọa người như vậy được không?” Dạ Phi Yến nhìn về phía Lộng Nguyệt, mục quang tà mị kia làm như muốn đem nữ hài nuốt trọn.

Lộng Nguyệt khôi phục bình tĩnh, tiểu ý vô hại treo bên khóe môi, trấn an Mạt nhi đang hoảng sợ, “Mạt nhi buổi tối ngủ với ta.”

“Ta nghĩ việc này không nhất thiết.” Hách Liên Cô Tuyết bỏ ra một chiêu, đem Mạt nhi hấp vào trong ngực, thần sắc hơi chút tà lãnh ẩn giấu nơi đáy mắt làm cho người ta nhìn không thấu, đoán không ra, “Vẫn là theo ta ngủ đi.”

“Bổn tọa cho rằng không cần làm phiền Hách Liên cung chủ mới hảo.” Thân ảnh Lộng Nguyệt loáng lên nhanh như gió, lại đem Mạt nhi ôm vào ngực, tử mâu thâm u khó dò.

“Nhật Nguyệt giáo chủ nhật lý vạn kỳ, không nên ôm hài tử đi ngủ.” Hách Liên Cô Tuyết từ trong lòng Lộng Nguyệt ôm lấy Mạt nhi trở về.

Hai người đoạt đến cướp đi không dưới mười lần, giống như đang tranh giành một kiện bảo bối vô giá. Cuối cùng, Mạt nhi rơi vào trong tay Hách Liên Cô Tuyết.

Dạ Phi Yến thâm nghĩ: hai ma đầu kia từ khi nào nảy lòng từ bi?

“Mạt nhi trước kia vẫn là ta ôm ngủ, đúng không?” Hách Liên Cô Tuyết rũ mâu nhìn nữ hài có chút kinh hách, con ngươi hỏa hồng tản ra lãnh mang phẳng phất lưỡi đao vô hình sắc bén, đem Mạt nhi đâm đến thương tích đầy mình, không cách nào né tránh.

Ai cũng đều nghe ra, ngữ khí ôn hòa kia tản mát âm lãnh, lại cất giấu vô tận sát ý.

Nam Phong Ẩn nhìn thần sắc Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết ám trầm mà mơ hồ, đầu mi nhíu chặt, đáy lòng ẩn ẩn có chút bất an xẹt qua.

Hắn tới gần nữ hài trong lòng Hách Liên Cô Tuyết, thần sắc như trước đầy mỉa mai, vỗ nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của Mạt nhi, tươi cười sáng lạn, lơ đãng chuyển đề tài, “Thật là một hài tử đáng yêu a.”

Thừa dịp mấy người không chú ý, ngón tay Nam Phong Ẩn như chuồn chuồn lướt nước phất qua thân thể Mật nhi, động tác âm thầm bí mật ngay cả nữ hài cũng không cảm nhận được.

Nụ cười sáng lạn bỗng ngưng trệ trên mặt, đáy mắt Nam Phong Ẩn trong phút chốc hiện lên một tia hàn mang đầy kinh dị. . .

122. Chương 122: Mật Đây Không Phải Mật

Nam Phong Ẩn đột nhiên nâng mâu, dừng ở cặp băng đồng tà lãnh yêu mỵ của Hách Liên Cô Tuyết, phảng phất từ trong đáy mắt không chút độ ấm kia nhận ra điều gì.

Hắn xoay người nhìn về phía Lộng Nguyệt, tử mâu tà mị thoáng hiện quang mang thấu suốt.

.

Đêm âm lãnh, Toái Anh thành đã không còn bóng người, chờ đến khi tìm được một gian khách sạn khác đã là canh ba.

Một thân tề đại vẫn như trước không thối lui, Dạ Phi Yến nhìn Nam Phong Ẩn tâm thần bất định, nhẹ giọng nói, “Đem Tỏa băng châm của ngươi lấy ra cho ta.”

Vừa rồi khi cùng Huyết ma giằng co, bởi công hiệu của Tỏa băng châm mới khiến Dạ Phi Yến mất đi công lực. Mấy căn ngăn châm phong tỏa nội lực của hắn vô pháp sử xuất.

Nam Phong Ẩn đầu mi nhíu chặt, tựa hồ không nghe đến lời của Dạ Phi Yến, gương mặt tràn đầy mị khí bao phủ một tầng ám trầm nghiêm túc. Bộ dáng ngằn năm khó gặp đó khiến Dạ Phi Yến không khỏi suy ngẫm vài phần.

“Trước tạm phong bế.” Nam Phong Ẩn không muốn nhiều lời, tông cửa xông ra.

.

Hoa anh đào phiêu linh rơi xuống một phiến tĩnh mịch hoang phế, từng cánh hoa vụn phất qua tử phát yêu dã, nhẹ nhàng như sương mù nhanh chóng tiêu tán.

“Ngươi yên tâm để hắc ôm hài tử kia?” Nam Phong Ẩn lười biếng dựa vào một gốc cây hoa đào, ngưng mắt nhìn yêu tà nam tử. Kỳ thực trong lòng hai người đều rõ ràng, chỉ là không nói ra mà thôi.

“Giáo chủ. . .” Nam Phong Ẩn quay đầu lại, chỉ thấy Nguyệt Hồn đứng cách đó không xa. Một thân hắc y tố trang không che được dáng người thuột tha lả lướt, dung nhan khuynh thành thối lui sát khí, mỗi cử chỉ đều lộ ra tao nhã cùng kiêu mị.

Gặp bộ dáng của Nguyệt Hồn một trong ‘Đoạt mệnh song hồn’ ôn nhu dịu dàng như thế, Nam Phong Ẩn không khỏi lặng yên thở dài.

“Chuyện gì?” Ngữ khí thanh lãnh tràn đầy ngạo mạn, yêu tà nam tử không quay đầu lại, thâm tử sắc mâu quang như kiêu nguyệt ngưng sương. (kiêu nguyệt: trăng sáng)

Nguyệt Hồn nở nụ cười vạn phần quyến rũ, chậm rãi tới gần Lộng Nguyệt. Hạnh mâu mỵ lệ thoáng hiện quang mang ẩn chứa ý vị bất minh, không phải sát khí, mà là phong tao mị cốt, nhược liễu tiêu hồn chưa bao giờ có.

Hàng lông mày thanh tú bỗng nhiên nhíu chặt, Lộng Nguyệt dường như cảm thấy khí tức ái muội bất minh của nữ tử phía sau, đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào phong thái kiêu mỵ thực cốt của Nguyệt Hồn. Phượng mâu tà mị lóe lên một tia nghi hoặc.

Nghi hoặc không chỉ riêng Lộng Nguyệt, còn có Nam Phong Ẩn đang đứng một bên.

Đây căn bản không phải tư thái Nguyệt Hồn nên có!

“Giáo chủ, Nguyệt Hồn thích người đã lâu rồi. . .” Thanh âm nhu nhược không còn cung kính như ngày xưa, nghiêm nhiên là một bộ *** phụ lưu luyện chốn hồng trần. Nguyệt Hồn luôn cao ngạo lãnh diễm từ khi nào lại có bộ dáng như vậy?

Lớp lụa mỏng mềm nhẵn từ trên vai Nguyệt Hồn rơi xuống, chậm rãi lộ ra làn da mềm mại của nữ tử. Nguyệt Hồn tiến thêm một bước tiếp cận Lộng Nguyệt, phong tình trên tức lưu chuyển nơi đáy mắt, ả ả trống rỗng không có thần thái.

“Nguyệt Hồn cô nương, người có phải. . .” Nam Phong Ẩn nhìn nữ tử trước mặt hành vi có chút dị thường, trong mắt lưu chuyển thần sắc khó hiểu.

Tử mâu chợt hiện lên vẻ sắc bén xuyên thấu hết thảy, khóe môi cong lên đầy nguy hiểm, “Nguyệt Hồn, thanh tĩnh một chút, đừng khiến bản tọa động thủ.”

“Giáo chủ, thỏa mãn Nguyệt Hồn một lần được chứ?”

Thần tình mê hoặc, nhất tiểu khuynh thành.

Sát ý thanh lãnh đến nhập cốt xâm chiếm mỗi một tấc không gian, thị huyết chi khí khiến người ta hít thở không thông như một đạo hồng lưu tuôn ra ào ạt, lãnh khốc mà quyết tuyệt làm cho Nam Phong Ẩn đáy lòng chấn động.

Không biết khi nào, bàn tay Hách Liên Cô Tuyết như độc xà nháy mắt bóp chặt cổ Nguyệt Hồn, hồng mâu lãnh liệt pha lẫn dị hỏa phần nộ.

Bỗng nhiên, ngay khi Cô Tuyết muốn niết đoạn chiếc cổ mảnh khảnh của nữ tử, nhân thần Nguyệt Hồn nhện nhạo gọn sống đồ tươi, dung nhan kiều mỹ trong khoảnh khắc thoáng hiện thị huyết cuồng ý, thoát thai hoá cốt giống như dã thú.

Tử mâu lãnh mang chợt hiện, Lộng Nguyệt một phen chế trụ cổ tay Cô Tuyết, ngăn trở hấn chạm vào nữ tử đang xảy ra dị biến. Thừa dịp Nguyệt Hồn còn chưa phát tác, Lộng Nguyệt bổ ra một chưởng đánh về phía ngực Nguyệt Hồn. Độc chưởng âm ngoan xuyên qua da thịt, thân thể yếu đuối bị hung hăng đẩy ngã trên mặt đất.

Đây là. . .

Nhìn Nguyệt Hồn hành vi cử chỉ phá lệ quỷ dị, Nam Phong Ẩn kinh ngạc dõi theo nữ tử phảng phất bị trớ chú phụ thân, trong con người tràn ngập bất khả tư nghị.

Một tiếng hét điên cuồng không thuộc về nữ tử vang lên xé rách tầng mây, Nguyệt Hồn xoay người bật dậy, sát khí hung mãnh phủ kín toàn thân, máu tươi trên ngực không ngừng tuôn ra, lại không chút nào giảm bớt cử chỉ cuồng loạn của nàng. Nụ cười âm hàn khê động khóe môi, ánh mắt trống rỗng, hết như quỷ thú bị giam cầm ngàn năm đạt được cơ hội trọng sinh, tiếp tục hưởng Hách Liên Cô Tuyết đánh tới.

“Mê hồn nhiếp phách!” Nam Phong Ẩn nháy mắt phản ứng, “Mau ngăn cản nàng! Nàng trúng Mê hồn nhiếp phách!”

“A !!!” Lại một tiếng hét thảm vang vọng, Nguyệt Hồn thống khổ nâng đầu. Chỉ thấy bàn tay Lộng Nguyệt đã xâm nhập huyết Bách Hội của Nguyệt Hồn. Thanh âm gào thét cuồng loạn từ thò hào biến thành mềm nhũn, một tầng sương mù vẫn đục quanh thân bạo phát ra, đem dã tính cùng khí tức cuồng lệ của nàng toàn bộ thôn phệ!

Dã tính thô cuồng biến mất hầu như không còn, giống như túi da bị rò khí, mất đi không chế chống đỡ, hư nhược vô lực.

Mê hồn nhiếp phách. . . Nhân mâu băng hồng nguy hiểm nheo lại, sương hàn lạnh lẽo ngưng trệ nơi đáy mắt.

Nam Phong Ẩn vội vàng bước tới gần, bàn tay phủ lên gương mặt Nguyệt Hồn, thần sắc tràn ngập băng lãnh nghiêm túc.

“Nếu nàng thanh tỉnh, có thể một lần nữa nổi điên.”

“Tuyệt ca ca. . .” Không biết khi nào, Mạt nhi trốn ở sau một gốc cây hoa đào, cái đầu tròn nhỏ dò xét thò ra, lập tức đảo về phía Nguyệt Hồn nằm trên mặt đất, thần tình kinh khủng tràn ngập khuôn mặt, “Nguyệt Hồn tỷ tỷ thể nào lại. . .”

Một mạt hỏa hồng rực rỡ phát qua mi mắt Mạt nhi, Hách Liên Cô Tuyết từ đầu đến cuối không nói với Lộ Nguyệt nửa câu. Hắn ôm lấy Mạt nhi hướng gian phòng đi tới, cất giấu phù quang thần bí quý dị thoáng hiện trong mắt.

Thâm tử sắc phượng mâu nhìn theo thân ảnh yêu hồng dần trở nên mơ hồ, thần sắc âm lãnh lóe ra vẻ nguy hiểm, ngũ khí không chút pháp phòng vang lên: “Nhanh bắt đầu đi.”

Lúc này Nam Phong Ẩn đã thông thấu, hắn không hề kéo dài thời gian, nâng lên thân mình Nguyệt Hồn, mười căn ngân châm nháy mắt đâm vào kinh mạch yếu huyệt, lực đạo chuẩn xác bình ổn kinh lạc đang nhấp nhô luật động.

Mê hồn nhiếp phách nếu trong vòng một canh giờ không được hóa giải, Nguyệt Hồn cả đời sẽ bị thuật này khống chế.

Huyết khí bốc lên trước ngực bắt đầu nhộn nhạo, để tránh cho Nguyệt Hồn vì chịu đựng không nổi đau đớn mà thét gào, bàn tay Lộ Nguyệt chế trụ huyết Bách Hội của nữ tử. Tử mang cùng ngân mang giao nhau lóe lên, dung nhan yêu tà tuần dị tràn ngập hồ hững.

Tử mâu thỉnh thoảng đảo qua gian phòng đã tắt đèn, âm thầm che giấu bất an nơi đáy mắt.

“Yên tâm đi, Hách Liên cung chủ của người không có việc gì.”

Lộ Nguyệt nhưn mày, “Người biết?”

Nam Phong Ẩn cười vui, “Nếu đến bây giờ còn không đoán được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không xứng làm Ẩn xuyên quý y.”

Mây kiếm tuần lãng lại ngưng kết, “Bây giờ là lúc nào?”

“Vừa qua canh bốn.”

Thần sắc Lộ Nguyệt nháy mắt chuyển lạnh, phá giải Mê hồn nhiếp phách cần ít nhất ba canh giờ. . .

Lại nhìn về căn phòng không một tia động tĩnh, hôn ám giống như một loại trầm mặc tĩnh mịch, phong bế màn đêm vốn không an bình.

Đáy lòng Lộ Nguyệt đột nhiên nảy lên trợn trợn bất an. . .

Cô Tuyết, người đừng làm chuyện ngu xuẩn.

.

Khi tia nắng đầu tiên phủ xuống đại địa, hồng y nam tử đã ôm Mạt nhi ly khai khách ***, không làm kinh động bất luận kẻ nào, độc kỵ một ngựa phi nhanh trên đường Bắc thượng.

Lộ Nguyệt, trước hãy để ta giúp người tiêu diệt mầm họa này.

Lần hành tung bí mật nhằm tra xét Đại Âm Hà này, Hách Liên Cô Tuyết không muốn khiến Lộ Nguyệt liên lụy trong đó.

U ám chi thành giống như địa quỷ quật huyết, vẫn là hắn một người giải quyết được rồi. . .

Yêu tinh kia gặt hái rất nhiều chuyện, Hách Liên Cô Tuyết tuy rằng không truy vấn, nhưng không có nghĩa là hắn không biết.

Tử mâu cho dù che giấu tốt đến đâu chẳng nữa, chung quy chạy không thoát khỏi lực quan sát mẫn tuệ của hồng mâu.

Không cho hắn tranh đoạt Tứ linh đồ, gạt hắn sự thật Đại Âm Hà quật khởi, một mình đối phó Âm Dạ Minh, không một lời đề cập đến huyền cơ trong thánh vật, dị tượng của Mặc Lâm Đồ. . .

Hách Liên Cô Tuyết dần rõ ràng, vì cái gì cặp phượng mâu thâm tử sắc kia càng lúc càng sâu lo, càng lúc càng nặng nề không thể chịu đựng. . .

Nguyên lai tất cả đều liên quan đến hắn.

Huyền cơ trong Tứ linh đồ nhất định cùng hắn có quan hệ không thể tránh khỏi, mà Đại Âm Hà, có lẽ sẽ cởi bỏ được nỗi băn khoăn trong lòng hắn.

Lộng Nguyệt của hắn, thậm chí một lời nói dối cũng keo kiệt, ngay cả một câu giải thích đều không có.

Không muốn cho hắn tham gia, không muốn để hắn gặp nguy hiểm.

Thật là một yêu tinh duy ngã độc tôn, lại cam chịu ẩn nhẫn a. . .

Hồng y nam tử cười lãnh mị, Nguyệt. . . Vì sao cho tới bây giờ ngươi vẫn chưa nghĩ tới, ta Hách Liên Cô Tuyết sẽ càng không nhẫn tâm nhìn ngươi một mình gánh vác, một mình thiếp hiểm. . .

“Tuyết ca ca, chúng ta đây là muốn đi đâu?”

Con ngươi hỏa hồng vạch nên một đường cong đầy khinh miệt, tiểu ý tà lãnh gợi lên, Minh hỏa trong lòng bàn tay dần dần tàn lụi, duy chỉ thừa lại một luồng khói nhẹ lượn lờ trong mây mù.

Đã đến giờ. . .

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mâu, nhìn nữ hài trong ngực một bộ biểu tình thiên chân vô tà, sát lạnh thị huyết cuộn trào ẩn tàng trong mắt, giọng nói không mang theo chút cảm tình vang lên, “Đến nơi ngươi nên đi.”

Mặt nhi đột nhiên mở to hai mắt, hoảng sợ kêu to, “Tuyết ca ca!”

Nụ cười lạnh lẽo tàn nhẫn treo bên khóe môi, giống như một đóa mạn đà la muốn nở rộ, hưng phấn thiêu đốt huyết sắc nơi đáy mắt, “Còn giả vờ sao? Hài tử vô tri. . .”

Thừa dịp nữ hài giật mình ngây người, Hách Liên Cô Tuyết một phen bóp chặt chiếc cổ nhỏ nhắn. Chương lực âm độc xuyên thấu ***g ngực người trong lòng, thân mình nhỏ bé của Mặt nhi tựa hồ bị xé rách, nặng nề quăng mình ngã trên mặt đất.

Cùng lúc đó, nương theo một tiếng nổ vang, vùng hoang dã chung quanh phẳng phất nhận được mệnh lệnh ầm ầm sục xuống, vực sâu không đáy hắc ám giống như triệu hoán chi cảnh mà địa ngục tà ác gọi về. Dưới bầu trời xanh hồn nhiên thiên thành, từng trận lốc xoáy màu đen phun ra nuốt vào u linh oán khí dày đặc quỷ lãnh tràn ngập vị tanh thối, bắn ra âm ngưng huyết khí muốn nuốt sống thân ảnh yêu hồng. . .

Một tay đem thân ảnh yêu hồng sắp rơi xuống U ám chi cảnh kéo vào trong ngực, Lộng Nguyệt ôm chặt Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt nhảy lên. Phong tư bất khả xâm phạm ngăn cách u ám dơ bẩn, như thiên thần hàng lâm tại một địa phương khác vững vàng đáp xuống.

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, nhìn người đáng lẽ không nên nhanh như vậy xuất hiện ở đây, biểu tình có chút bối rối.

Thâm tử sắc phượng mâu bỗng nhiên trở nên thâm trầm, mang theo bất mãn cùng phẫn nộ, làm như muốn đem người trong lòng ngực nhấn chìm trong đó.

Lộng Nguyệt lui đi tiểu ý tà mị, đáy mắt âm lãnh lại ẩn ẩn lộ ra một tia nhu tình không dễ phát hiện, “Chọc giận ta, ngươi cảm thấy thật có ý tứ có phải không?”

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mâu, hồng mâu không chút gợn sóng xao động, chỉ là không đành nhìn vào cặp tử mâu đang đợi hắn giải thích.

Một trận ho khan yếu ớt truyền đến, ánh mắt hai người nhất thời chuyển đến nữ hài ở một bên gần như hấp hối.

Thân hình nhỏ xinh đã khôi phục nguyên trạng, bởi vì trúng một chưởng âm độc của Hách Liên Cô Tuyết mà đánh tan nguyên hình, kinh mạch toàn bộ cầm đoạn. Lúc này, nữ hài ngã trên mặt đất đã biến ảo thành một nữ tử suy yếu không chịu nổi.

Nữ tử bỗng nhiên điên cuồng phá lên cười, mang theo vẻ khó hiểu cùng không thể tin tưởng, “Không hổ là ‘Nhân gian song ma’. . . Nhanh như vậy liền xem thấu. . .” Huyết khí cuộn cuộn, máu tươi trong miệng lại trào ra khiến lời của nàng vốn yếu ớt càng trở nên mơ hồ, “Có thể cho ta biết, các người làm thế nào. . . biết được sao. . .?”

Lộng Nguyệt cười tà mị, “Mặt này, không phải Mặt.”

Hồng mâu của Hách Liên Cô Tuyết nhìn thẳng nữ tử, lập tức bổ sung, “Nếu bản cung không đoán sai, người chính là đệ ngũ thần sử của Đại Âm Hà, Mị Âm!”

123. Chương 123: Khuynh Tấn Vô Hối Đích Nhiên Ái

Mị Âm. . .

“A a, Hách Liên cung chủ đoán không sai, ta là. . . Mị Âm. . .” Nữ tử kinh ngạc nhìn hai nam tử phong hoa tuyệt đại, đầy mắt tràn ngập tiêu ý châm chọc tự giễu.

Đau đớn kịch liệt cơ hồ làm cho nữ tử hít thở không thông, nàng cường chống một hơi, lạnh lùng nở nụ cười, “Mị Âm tự nhận đã rất cẩn thận, không biết vì sao. . . lại để lộ dấu vết. . .”

Hách Liên Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, “Đại Âm Hà Cung đệ ngũ thần sử, Mị Âm, am hiểu súc cốt dịch dung, mê hồn nhiếp phách. Cho nên, nếu người muốn dịch dung thành bộ dáng của Mặt nhi cũng không có gì khó khăn.” Con người băng hồng nhìn thẳng vào nữ tử, hào quang sắc bén xuyên thủng hết thấy lại dị thường xa xăm, “Từ đầu đến cuối, người Nguyệt Hồn tiếp xúc chỉ có người, người hạ Mê hồn nhiếp phách cho nàng, khiến Nguyệt Hồn làm ra hành vi phóng đảng không kiềm chế được, đơn giản là muốn khơi mào tranh chấp giữa bản cung và Nhật Nguyệt giáo chủ mà thôi. . .”

Ngữ khí bình tĩnh không chút gợn sóng kinh ngạc, giống như đang kể ra một câu chuyện nhỏ bình thường không có gì khác lạ.

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, đón gió mà đứng, quang mang trong tử mâu trong suốt thấu triệt.

Yêu nghiệt này, quả nhiên cái gì cũng có thể thông thấu. . .

Mục quang Mị Âm ngày càng buốt lạnh, càng lúc càng khó có thể tin. . . Hai nam tử căn bản chưa từng có trao đổi, chưa từng có nửa phần giải thích, thậm chí ngay cả ánh mắt thủy chung vẫn không va chạm. . . lại có thể tín nhiệm lẫn nhau như thế.

“Là vì Mê hồn nhiếp phách mới bại lộ bản thân. . .?” Mị Âm nhìn chằm chằm hai nam tử, trong mắt tràn ngập oán hận cùng không cam lòng.

“Ngay sau buổi hỏa tế người đã lòi đuôi.”

Thần tình Mị Âm chợt biến thành hoảng sợ.

Hách Liên Cô Tuyết thản nhiên nói, “Ta nhớ rõ thời điểm người giả trang Mặt nhi, nói ta từng ôm người ngủ.”

“Thì như thế nào?”

Hồng mâu khê nhướn, trào phúng mà khinh miệt, “Ta đoán người nhất định là trốn trong Ngọc Phong Trai, nghe được Mặt nhi ở trước mặt Ngọc Thanh Nhiễm nói ta ôm qua nàng, từ đó mới nghĩ lầm, nhưng người không biết lúc ấy Mặt nhi đã nói dối, ta căn bản không ôm nàng đi ngủ.”

“A a a. . . Nguyên lai là như thế.” Mị Âm nhìn về phía yêu tà nam tử vẫn trầm ngâm không nói, “Nhật Nguyệt giáo chủ cũng là vào lúc đó biết được chân tướng sao?”

“Không.” Lộng Nguyệt hơi nâng mâu, nhìn đồng tử Mị Âm dần tan rã, tà khí nhếch môi, “Khi người còn bị nhốt trong buổi hỏa tế đã lộ ra sơ hở.”

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, nhìn về phía yêu tà nam tử trấn định như trước, hồng mâu hơi nheo lại. . . Yêu hồ ly quả thực tâm cơ khó dò.

Kinh ngạc còn có Mị Âm, hỏa tế ngày đó, hành động của nàng còn chưa bắt đầu, thậm chí căn bản không làm một chuyện gì. . . “Người từ đâu nhìn ra?”

“Ánh mắt của người.”

Ánh mắt của nàng. . . Chỉ là một ánh mắt khẩn cầu, như vậy cũng có thể bị hắn nhìn ra?

Đáy mắt Lộng Nguyệt không chút dấu vết, “Ta đã nói qua, Mạt này không phải Mạt. Nhân thần của người không thuần khiết như Mạt nhi, cho dù người đã cực lực che giấu vẫn không thể ẩn đi tang thương cùng vẫn đục trong mắt. . .”

“A a. . .” Mị Âm cười khan, thống khổ mang theo nhân nhật trào phúng, nàng quả thực không thích hợp giả dạng một hài tử khả ái thuần chân như vậy.

Giờ khắc này, Mị Âm xem ra, song tử mâu phẳng phất có thể nhìn thấu thể gian vạn vật kia mới chân chính là đáng sợ nguy hiểm.

“Các người rút cuộc đã không gặp lại đôi mắt thuần triết đó.”

Nghe vậy, tử mâu hồng đồng cùng xẹt qua một đạo quang mang không dễ phát hiện.

“Nàng đã bị giáo vương của chúng ta ăn rồi.”

Cái gì?!

Thanh âm bình thản vang lên, lại giống như lưỡi đao nháy mắt xuyên qua tâm linh hai người.

Mang theo một tia buốt nhói, một tia chấn động.

Đó nguyên bản không thuộc về cảm xúc hai người nên có, bọn họ từ trước đến nay luôn coi thường sinh mệnh, vậy mà sẽ có một ngày vì một hài tử mà dấy lên bi thương giấu trong đáy lòng.

Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết bất tri bất giác nhớ lại quá khứ, ký ức giống như từng mảnh rời rạc phản chiếu khoảng thời gian bình tĩnh độc thuộc hai người.

Nụ cười hài đồng tinh thuần cùng ánh mắt trong suốt kia tựa như ảo giác, cho dù trần thế phồn hoa ô uế cũng không cách nào làm vấy bẩn.

Hai đại yêu ma vốn sinh tồn trong huyết sắc luyện trì, khi bọn họ nhìn đến đôi mắt thuần chân linh động ấy, trái tim chết lặng không có chút cảm giác cơ hồ ngấm được tịnh hóa.

Hồng bào cùng tử bào giống như lưu vân biến ảo ở trong gió phần phật rung động, từng đợt gợn sóng nhẹ khẽ nhện nhạo nơi đáy lòng.

Tiếng cười của Mị Âm càng lúc càng quý dị thê lương, thân thể bị xé rách dần dần mất đi tri giác, mục quang mơ hồ ẩn ẩn kính sợ sâu sắc cùng bất khả tư nghị.

Nguyên lai, hai nam tử này sớm đã biết rõ hết thảy.

Nguyên lai đêm hôm đó, bọn họ tranh đoạt ‘Mạt nhi’ không phải bởi háo thắng hay giận dữ, mà là đem màn diễn này giấu kín sâu thêm một tầng, không muốn cho đối phương biết được, không muốn để một nhân vật nguy hiểm như nàng tiếp cận người kia.

Mị Âm ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xanh lam cao vợi, đau đớn mãnh liệt làm cho thân thể của nàng ngày càng nhẹ bẫng, nhẹ đến mức như thể nửa khắc sau sẽ tan thành mây khói.

“Đều tại ta nhập diễn quá sâu, ngược lại bị các người lợi dụng, bại lộ vị trí của U ám chi giới. . .”

Mị Âm nở nụ cười thoải mái, thối lui sát ý, ôn nhu uyển thuận. Thần trí nàng bắt đầu tan rã, thanh âm trầm thấp áp lực lăm lăm:

“Ta vốn tưởng rằng. . . Trên đời này tình yêu không thể tin tưởng, giáo vương từng nói. . . Trên đời này. . . không có ái. . .”

“Mị Âm.” Hách Liên Cô Tuyết biểu tình vẫn lãnh ngạo như trước, nhưng thanh âm chột nhẹ như gió thoảng, “Trước kia ta cũng như ngươi, không hiểu ái, không tin ái. . .”

Hồng y nam tử không nhìn nữ tử dần mất đi hô hấp, xoay người hướng U ám chi giới đi đến. Hỏa hồng trường phát tung bay, ở trong gió tản ra bốn phía, ngũ thanh băng lãnh mà không mất ý vị vang lên:

“Nhưng hiện tại, ta Hách Liên Cô Tuyết đã học được. . .”

Quang mang trong đáy mắt Lộng Nguyệt lóe lên rồi biến mất, nụ cười thản nhiên như hoa anh đào nở rộ, thâm tử sắc phượng mâu tràn ngập một mặt hỏa hồng rực rỡ. . .

.

Mây mù vẫn đục như cánh chim đen ngòm, bầu không khí ảm ảm huyết sắc mơ hồ tỏ khắp U ám chi giới. Khí tức quỷ dị kinh khủng như hắc sắc triều thủy, đem yêu tử hoặc hồng hai loại màu sắc chậm rãi nhấn chìm.

Bầu trời tối đen đem mây mù thôn tính, gió lạnh thét gào như có thể phiên chuyển phong vân, gương nanh múa vuốt lượn lờ trong huyết sắc.

“U ám chi giới!”

Khi Dạ Phi Yến phong trần mệt mỏi chạy tới, vừa vặn U ám chi giới mở ra, thân hình nhẹ nhàng rơi vào vực sâu không đáy bị hắc sắc bao trùm.

“Uy! Dạ Thương Lan, U ám chi giới không phải nơi ngươi muốn là có thể tiến vào! Bên trong cơ quan trùng điệp, ngươi đừng có. . .” Nam Phong Ẩn còn chưa nói xong, phía trước nào thấy thân ảnh của Dạ Phi Yến?

Ngọc diện thiếu niên không còn cách nào khác, mũi chân khẽ điểm, theo đám hắc sắc vân vụ biến mất trong địa vực hôn ám sâu không thấy đáy.

.

U ám chi giới, âm thanh mơ hồ như có như không vang vọng. Không gian u ám trống trải vắng lặng, vong linh thê quỷ khóc tố, một phiên địa ngục tử khí hãi nhiên.

Vách tường ẩm ướt lồi lõm như liệt thú ngoác rộng bồn máu dữ tợn, vô số ám đạo khúc chiết thỉnh thoảng có ánh sáng nhu hòa chiếu rọi. Không khí băng lãnh như ngàn năm vùi lấp trong bóng tối, mùi vị hủ mục quanh quẩn không tan.

Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi dung nhập vào hắc ám, tử mâu hồng mâu tản ra quang mang đặc hữu sáng lạn.

“Ngươi không làm chuyện khiến ta lo lắng không được sao?!” Yêu tà nam tử bất ngờ chế trụ thất lưng hồng y nam tử, kéo hẳn kẻ sát ***g ngực mình. Khẩu khí lãnh liệt tràn đầy mệnh lệnh cùng uy hiếp.

Trái tim nhảy lên cách một lớp y bào giữa hai người trở thành tiếng vang duy nhất trong màn đêm vắng lặng.

“Vậy còn ngươi?” Hách Liên Cô Tuyết quay lại ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, ghé sát vào gương mặt hắn, cảm thụ hơi thở của đối phương, “Ngươi âm thầm điều tra Đại Âm Hà, một mình đối phó với Âm Dạ Minh, sau đó thì sao. . .” Cô Tuyết dừng một chút, “Ở sau lưng ta mưu tính làm thế nào đi giết Tà Hoàng?”

Con người hỏa hồng phản chiếu tử mâu sâu thẳm, như muốn xuyên thấu hết thảy những gì ẩn giấu bên trong, “Ngươi làm chuyện ngu xuẩn so với ta ít? Bảo ta làm sao không lo lắng?”

Lộng Nguyệt thật sâu nhìn hồng y nam tử trước mặt, nguyên bản đầy một bụng khí rất cuộc nói không nên lời.

Người này khiến hần vừa yêu vừa giận lại muốn sủng nịch cả đời cũng không đủ, hần không biết nên làm thế nào mới phải.

“Nguyệt, ngươi có biết hay không, ta. . .” Lời chưa ra khỏi miệng đã bị nụ hôn cuồng dã kịch liệt ngăn chặn, lực đạo mạnh mẽ nóng bỏng khiến lý trí hai người thành một mảnh trống rỗng. Hai cánh môi dày đưa không cho phép kháng cự trong khoảnh khắc đẩy lên tình ái sôi trào.

Khí tức tử vong khủng bố chung quanh đều bị ngăn trở bên ngoài, nụ hôn khí phách mà triền miên làm cho bọn họ không muốn tách ra, nguyên khoảnh khắc này trở thành vĩnh cửu.

“Chúng ta đều rất ngốc, có phải không?” Lửa nóng ôn tồn không ngừng tăng lên, Lộng Nguyệt nở nụ cười đầy tà khí, nâng chiếc cằm của người trước mặt, chậm rãi làm sâu thêm nụ hôn chiếm đoạt, “Cho dù là thế, ta vẫn không thích ngươi đi làm những chuyện ngu xuẩn như vậy!”

“Ngươi không thích cũng phải chấp nhận, Nguyệt, ngươi phải biết, một khi ta đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi!”

Hách Liên Cô Tuyết mạnh mẽ rời khỏi cánh môi nóng rực của yêu tà nam tử, ánh mắt lóe ra quật cường cùng kiên định, “Ta chưa bao giờ cho rằng việc này là ngu xuẩn, chỉ cần vì Lộng Nguyệt ngươi, ta Hách Liên Cô Tuyết cho dù xuống địa ngục cũng đáng giá.”

Lộng Nguyệt phút chốc giật mình sửng sốt, lập tức siết chặt cánh tay vòng bên hông Cô Tuyết, cúi đầu ngậm lấy cánh môi của người trong lòng. Hơi thở mê hồn nóng bỏng tỏa ra giữa nơi hai người gắn bó, tình niệm ba đào mãnh liệt thiêu đốt lan tràn khắp toàn thân, giống như trải qua ngàn năm ràng buộc, chú định cả đời bảo hộ.

Không khí ẩm ướt vây quanh bốn phía, tiêu điều mà trống rỗng. Hành lang hôn ám thâm u lấp lóe hai đạo yêu mang tuyết mỹ.

“Tuyết nhi của ta, ngươi rút cuộc. . . muốn ta phải thế nào?”

Hần đã không biết nên làm thế nào để yêu người kia.

Sâu trong tâm Lộng Nguyệt, cho dù đào rỗng tất cả những gì hần có, cho dù đem tình yêu của hần vét cạn gần như không còn cho yêu nghiệt trước mắt, cũng không đủ!

Lộng Nguyệt ôm chặt hồng y nam tử, như thể muốn đưa hần dung nhập vào trong thân thể của chính mình. Tử phát hồng phát mềm mại rũ xuống dây dưa cùng một chỗ, mồ hôi ướt át thấm đẫm mái tóc hai người, nhưng không cách nào ngừng lại cuồng nhiệt ôm hôn.

Cô Tuyết của hần, giống như trời sinh là để hần yêu đến điên cuồng, yên cạn sinh mệnh, yêu tận linh hồn. . .

Hách Liên Cô Tuyết kịch liệt đáp lại đầu lưỡi không ngừng dây dưa, thân thể bị siết chặt, ngay cả hô hấp cũng bị người trước mặt cướp đi không một chút dư thừa.

Hương sen bao bọc lấy hai người, trở thành mùi hương duy nhất trong không gian âm lãnh.

Cảm thụ được yêu tà nam tử đối với hần điên cuồng xâm chiếm, đáy mắt Hách Liên Cô Tuyết hiện lên nồng đậm tiểu ngân.

Nguyệt, ngươi lại thất khống sao?

Ta cả đời sai lầm lớn nhất, thất bại lớn nhất, đều là vì ngươi.

Ngươi không thể khống chế, so với ta thất bại thảm hại có thể sánh bằng sao. . .

Hần Hách Liên Cô Tuyết ngạo thị thiên hạ, lại vì nam nhân này mà thua đến vô pháp xoay người.

Sai lầm lớn nhất là gặp hần, thất bại lớn nhất là yêu hần. Kết quả, thua đến mức hần không còn là chính mình. . . Thua cả một đời, thua đến vạn kiếp bất phục. . .

Nguyệt của hần, giống như trời sinh là để khiến hần bị cướp đi trái tim. . .

Ngay lúc đó, thanh âm trầm đục lướt qua bên tai hai người, tử mâu cùng hồng mâu nháy mắt giao nhau, phút chốc như nhận ra điều gì.

Bỗng nhiên, vách tường bốn phía chung quanh bắn ra vô số độc tiễn, trong bóng đêm vẽ nên từng đạo quang mang nhu lượng. Hồng mang mạnh mẽ phá tan thạch bích cứng rắn, cùng với một tiếng nổ vang thật lớn, vực sâu hân ám nhìn không thấy đáy như nhận được mệnh lệnh. Đáy vực sâu thẳm trong khoảnh khắc nổi lên vô tận quỷ hỏa, bụi bặm tan đi chậm rãi hiện lộ một thành trì hư vô mờ mịt.

Vách đá vỡ tan, độc tiễn đột ngột xuất hiện, vực sâu bị lấp đầy. . . Một tòa cung điện to lớn nguy nga phẳng phất được tu kiến tại địa ngục xuất hiện trước mắt hai người.

Thế giới hắc ám dẫm huyết sắc, kinh khủng lại khiến người ta ca thán!

Một thanh âm khàn khàn truyền vào trong tai Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết:

“Ha ha ha ha. . . Nhật Nguyệt giáo chủ, Hách Liên cung chủ, tại hạ đợi đã lâu. . .”

124. Chương 124: Bất Khả Dự Tri Đích Huyền Tượng

Một mảnh hư vô, dòng khí quỷ dị hắc ám vô pháp áp chế. Hắc ám để quốc mờ ảo tựa huyền ảnh tản ra huyết khí lạnh lẽo, kiến trúc nhìn như thực chất lại không thể chạm vào, tiếng khóc nức nở không dứt bên tai như những linh hồn cô tịch khóc than không tìm thấy đường luân hồi, bị giam hãm bên ngoài cánh cửa địa ngục.

Chẳng lẽ đây là U ám huyền cảnh của Âm Hà địa cung?

Tiếng cười hung ác chói tai vang vọng hồi lâu trong không gian phong bế. Bóng đen hư ảo thỉnh thoảng qua lại như con thoi, phẳng phất u linh phiêu đảng tản ra âm khí lạnh lạnh.

Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết đứng lặng tại không gian bị huyền ảnh bao vây, trên người tản ra ma tính tà khí cùng U ám chi giới hòa hợp, giống như bọn họ mới là chủng khổng giả nắm trong tay nơi thế gian địa ngục này, yêu độc khiến lòng người sợ hãi.

“Linh Lung ‘bát cảnh’, không thực không huyền, thông đến quỷ ngục, chỉ vào mà không có ra. . .”

Hách Liên Cô Tuyết nhìn về phía yêu tà nam tử đứng ở một bên, nhếch môi mỉm cười, “Nói như vậy, nơi đây vẫn là Âm Hà Dương giới. . .”

“Ha ha ha. . . Nhị vị nói không sai.” Thanh âm khàn khàn phẳng phất từ bốn phía truyền đến, làm cho không ai có thể phân biệt nguồn âm ở nơi nào.

“Xem ra Tà Hoàng đã chuẩn bị tiếp đãi chúng ta?” Lộng Nguyệt tà mị cười khê, thần tình mang theo vẻ suy ngẫm, nghe không ra chút cảm xúc.

“Giáo vương sớm đã đến Đế La Cung chờ nhị vị. . .”

“Nga?” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh: “Theo như người nói, Tà Hoàng đã biết trước chúng ta sẽ tới đây, cho nên bố trí cơ quan tại U ám chi giới, làm một chiêu ‘Gậy ông đập lưng ông’?”

“Ha ha ha. . . Hách Liên cung chủ quả thực cao minh, giáo vương vì nhị vị mà chuẩn bị lễ ra mắt rất ngoạn mục, chỉ cần nhị vị có thể thông qua Linh Lung ‘bát cảnh’ lập tức có thể nhìn thấy. . .”

Lộn tóc hỏa hồng buông xuống, che khuất một nửa nhân mâu băng hồng, tà khí lãnh diễm ẩn sâu nơi đáy mắt. Hách Liên Cô Tuyết vừa muốn cất bước, cổ tay nháy mắt bị một bàn tay hữu lực chế trụ.

Lộng Nguyệt nắm lấy cổ tay Hách Liên Cô Tuyết, bởi lực đạo quá mức cương ngạnh, lòng bàn tay dần thấm ướt mồ hôi.

Tử mâu hồng đồng lại một lần nữa giao thác tình tự nóng bỏng, cánh tay càng thêm siết chặt không chút buông lỏng.

Thâm tử sắc phương mâu tản ra khí tức không thể kháng cự, hai người trong không gian hư ảo hành tẩu, Lộng Nguyệt cứ như vậy gắt gao nắm lấy Hách Liên Cô Tuyết, giống như đang giam cầm một phần sinh mệnh không thể thiếu, không chấp nhận chia lìa hay thất lạc.

Hách Liên Cô Tuyết cảm thụ lực đạo cường ngạnh trên cổ tay, cảm thụ độ ấm trong lòng bàn tay yêu tà nam tử, chợt cảm giác, có thể hưởng thụ ấm áp vây quanh chặt chẽ như vậy là thời khắc hạnh phúc thỏa mãn nhất.

Lộng Nguyệt không nói một câu, gương mặt tuấn mỹ yêu dị nghiêng nghiêng giống như ảo giác, trở thành toàn bộ thế giới phản chiếu bên trong hồng mâu.

Bỗng nhiên, thần sắc hai người đồng thời hiện lên một tia âm lãnh quỷ dị.

Không gian phong bế mờ ảo tuy rằng không ngừng biến hóa cảnh tượng, nhưng tựa như đoạn đường hắc ám không có điểm cuối, mặc cho bọn họ di động như thế nào, chung quy vẫn không thể đi ra phiến kết giới hư vô này. Hai người dừng lại tại chỗ, phảng phất lạc mất phương hướng.

“Linh Lung huyền thuật?” Cô Tuyết cả kinh, ngưng mắt nhìn về yêu tà nam tử đang rũ mâu mỉm cười.

“Là ta đánh giá thấp huyền thuật kết giới của Linh Lung ‘bát cảnh’?”

Hách Liên Cô Tuyết lạnh nhạt nói, “Nếu Linh Lung ‘bát cảnh’ là Tà Hoàng đích thân bố trí, như vậy hẳn nhất định cũng tu luyện U ám nhãn thuật.”

Lộng Nguyệt nâng lên con ngươi, trong mắt lấp lóe quang mang sáng bóng, “Có lẽ hẳn tu luyện không chỉ U ám nhãn thuật, còn có. . .”

Một lát trầm mặc.

Tà ác đế hoàng, không thấy chân thân. Tà Hoàng sau khi trọng sinh đến tột cùng vô công tu vi như thế nào? Sở hữu dã tâm cần rõ ra sao?

Đáy lòng Hách Liên Cô Tuyết không khỏi nổi lên gợn sóng bất an.

Cầm bị nhẹ nhàng nâng lên, Cô Tuyết từ trong suy nghĩ sâu xa hồi thần, nhìn Lộng Nguyệt tiểu dung đầy ắp nhu tình, gợn sóng nhộn nhạo nhanh chóng bị hòa tan dưới nụ cười bình yên ấy.

“Làm sao vậy?” Lộng Nguyệt đem thân thể Hách Liên Cô Tuyết kéo sát vào bên mình, u đồng thâm tử tản ra quang mang ngạo nghễ, “Tà Hoàng thì thế nào? Một trăm một ngàn Tà Hoàng ta đều không quan tâm.”

Lộng Nguyệt ghé sát bên tai Cô Tuyết, tiểu ý tà mị mang theo ngạo mạn cùng khí phách, “Ai cũng đừng mơ tưởng chạm vào người, Tuyết nhi của ta, người nghe, cho dù thiên địa thần quỷ dám vượt qua ranh giới, ta Lộng Nguyệt nhất nhất giết sạch.”

Con ngươi giống như tử la lan tràn đầy hồ hững với thế gian vạn vật, trừ bỏ mặt hỏa hồng yêu hoặc này, đôi mắt sâu thẳm tựa sao đêm không dung được bất kỳ thứ gì khác.

Rất nhiều năm sau, khi Hách Liên Cô Tuyết nhớ lại tình cảnh lúc ấy, dung nhan tà mỹ vẫn như trước nở nụ cười đầy thoải mái, vô cùng kiên định đồng dạng thốt ra một câu: Nguyệt, thiên địa thần quỷ không thể ngăn cản, tử vong cũng đừng mơ tưởng đem chúng ta tách ra. . .

Tiếng quỷ khóc âm lãnh lại xuất hiện, phiêu đảng chung quanh hai người. Lộng Nguyệt thần sắc chợt liêm, đầu mi nhíu chặt bỗng chốc giãn ra.

“Xem ra, huyền thuật có thiên y vô phòng đi chăng nữa cũng tồn tại sơ hở.” Hách Liên Cô Tuyết kiêu mị cười khê, đồng thời xuyên thấu thần sắc trong tử mâu.

Hồng y nam tử gõ gõ vách đá ẩm ướt chung quanh, tiếng vang thanh thúy vọng lại như nước suối linh động, lòng bàn tay ngưng tụ một đạo điểm mang không dễ phát hiện.

Lộng Nguyệt dõi theo hành động của Hách Liên Cô Tuyết, nụ cười thần nhiên thoáng hiện, lập tức lại nắm lấy cổ tay Cô Tuyết hướng chỗ tối đi đến.

Nương theo tiếng quỷ khóc ngày càng rõ ràng, âm khí ẩm ướt lạnh lẽo bị một luồng gió mát thổi tan. Huyền thuật biến ảo tới tấp hỗn loạn tầm mắt, nhưng không lưu lại chút dấu vết trong tử mâu cùng hồng mâu, không cách nào nhiễu loạn sự tĩnh định trong đáy mắt bọn họ.

Bỗng nhiên, diễm mang mỏng manh trong lòng bàn tay Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt dấy lên, khí tức ẩm áp xua tan hơi nước ẩm thấp, hỏa mang chói mắt thấp sáng không gian hắc ám giống như lấy được tân sinh, đuổi đi vô tận linh hồn tử vong.

Ngay khi diễm mang bắt đầu thiêu đốt, Lộng Nguyệt cổ tay vừa chuyển, lực lượng vẫn âm thầm che giấu lấy tốc độ quyết tuyệt tản ra bốn phía. Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy hết thấy hư vô huyền cảnh chung quanh trong tiếng nổ vang thoát phá thành mảnh vụn. Huyền ảnh rời rạc trong khoảnh khắc biến mất, quang mang tựa như thất thải lưu ly tản ra bao quanh hai người, thôn tính không gian hắc ám vô tận.

Hơi ẩm dần dần thối lui, Linh Lung huyền thuật dưới ánh mặt trời chiếu xuống không còn tồn tại. Hách Liên Cô Tuyết thu hồi diễm mang trong lòng bàn tay, trước mắt xuất hiện một tòa thành trì chân chính.

Ngay lúc đó, Lộng Nguyệt nâng tay lên, chưởng phong âm độc lấy tốc độ không ai có thể dự đoán đột nhiên phóng tới Linh Lung huyền cảnh đang chậm rãi tan biến!

Đám ‘Tử vong chi linh’ trong truyền thuyết không thấy chân thân dưới một chưởng kia toàn bộ đều hiện hình!

“A a a. . . Oanh” Tiếng gào thét thê thảm cùng âm thanh hủy diệt giao nhau, vô số mảnh thi thể tàn đoạn bay lên không trung, ngổn ngang trước sau rơi xuống đất. Máu tươi còn chưa kịp từ thân thể chảy ra đã theo Linh Lung huyền cảnh kéo dài vài dặm chôn vùi trong phế tích.

Lộng Nguyệt cư nhiên phá hủy bảo vật của Âm Hà Dương giới Linh Lung ‘bát cảnh’!

“A a a. . . Trong thiên hạ, e rằng chỉ Nhật Nguyệt giáo chủ cùng Hách Liên cung chủ có thể dễ dàng thoát thân khỏi Linh Lung ‘bát cảnh’. . . nhanh như vậy.” Một đạo thanh âm khàn khàn truyền vào trong tai hai người.

“Không cần lãng phí thời gian, Tà Hoàng ở đâu?”

“Tại hạ hiện tại có chút tò mò, các người làm thế nào biết được sơ hở của Linh Lung ‘bát cảnh’?”

Hách Liên Cô Tuyết lạnh nhạt cười khẽ, căn bản không hề nâng mắt nhìn bóng người đang xoay quanh trên không trung, “Nếu Linh Lung bát cảnh hoàn toàn bị phong bế, người bên ngoài không có khả năng biết được phương hướng di chuyển của người bị vây bên trong.” Dừng một chút liền nói, “Cho nên, huyền thuật phong bế chỉ là giả tạo.”

“Nhưng đám ‘Tử vong chi linh’ phiêu đảng khắp nơi này cố tình dán sát vách tường hành tẩu, còn có thể dễ dàng né tránh huyền thuật, không chịu chút ảnh hưởng. Như vậy đã nói lên trong vách đá nhất định ẩn giấu cơ quan, chẳng những có thể tùy thời thay đổi bố trí huyền thuật, còn có khả năng tương thông với ngoại giới. . .”

“Bởi vì không khí bên trong quá mức ẩm ướt, lửa cơ hồ không thể bốc cháy. Cho nên chỉ cần men theo thạch bích hành tẩu, đợi đến khi ngọn lửa xuất hiện biến hóa, chứng minh không khí nơi này cùng không khí trong ảo cảnh bất đồng. Bởi vậy địa phương mà ngọn lửa biến hóa chính là nơi cách ngoại giới gần nhất.”

“A a. . . Quả thực không giống người thường. . .” Thần bí nhân dừng một chút, “Linh Lung bát cảnh cũng vậy không được các người, xem ra các người đúng là chủ nhân phục sinh ‘Yêu thể liên hoàng’.”

Yêu thể liên hoàng?

Yêu thể liên hoàng. . . Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên nâng mâu, huyết dịch toàn thân lâm vào chấn động, giống như trong khoảnh khắc muốn sôi trào thiêu đốt, vô pháp khống chế!

Bốn chữ đó phảng phất một lời nguyện, lại tựa như chú ngôn khắc sâu tận linh hồn, ở bên tai Hách Liên Cô Tuyết không ngừng vang vọng. Huyết dịch lưu chuyển bắt đầu nóng lên, nhãn mâu băng hồng chợt nhiễm một tia huyết sắc.

Cảm giác lúc này, hệt như lần đầu hấn chạm vào Mặc Lâm Đồ, giống như có một đoàn liệt hỏa hùng hực thiêu đốt trái tim đang đập dồn, thiêu đốt toàn thân cao thấp một tắc cũng không chừa.

Nhãn mâu băng hồng tràn ngập huyết sắc tà ác, ma diễm mà yêu dã.

Lộng Nguyệt tựa hồ nhìn ra Hách Liên Cô Tuyết khác thường, vừa định trấn an tình tự trong con người hỏa hồng, tử mâu vô ý thấy được trên một tòa thạch thai tế thần cách đó không xa xuất hiện ảo giác kỳ dị.

Gió khơi dậy hỏa diễm thiêu đốt, loáng thoáng chiếu rọi vài đạo ảo ảnh. Hồng liên bùng cháy trong diễm hỏa nở ra cánh hoa yêu tuyệt, triêm nhiễm màu đỏ tươi như huyết sắc địa ngục, lại giống như ánh nắng lúc chiều tà. Sắc đỏ thuần túy như vậy, đẹp dễ như vậy.

Nhưng hồng liên cũng bị trói buộc, bị một đôi cánh hữu lực quán quanh. Hỏa phượng dường như giương cánh muốn bay nhưng lại bao lấy hồng liên đang thiêu đốt, dây dưa thật sâu, thật chặt chẽ. Chúng nó phảng phất hòa cùng một thể vô pháp tách rời, thét gào thức tỉnh linh hồn thiên cổ, thần thánh mà lộng lẫy.

Ảo giác này. . .

Bỗng nhiên, một trận đau đớn không hề dự triệu xẹt qua ***g ngực Hách Liên Cô Tuyết.

Trái tim đau đớn phảng phất đang đổ máu. . .

Lộng Nguyệt vươn tay chế trụ thân thể có chút lung lay của Cô Tuyết, đưa hấn ôm vào trong ngực, đồng thời thừa dịp Cô Tuyết không chú ý phá hủy dị cảnh đang biến ảo trước mắt.

“Vì cái gì? Ta cảm giác. . .” Vân mi nhíu chặt, Hách Liên Cô Tuyết gắt gao ôm ngực, kinh lạc toàn thân đều pháp phòng chấn động.

Ảo giác này rất quen thuộc. . . Tâm của hấn vì sao đột nhiên đau đớn như vậy?

Tử mâu tà mị cẩn thận xem xét người trong lòng, Lộng Nguyệt hơi rũ mâu, hôn lên mi tâm Cô Tuyết, trấn an huyết dịch đang mãnh liệt lưu chuyển, bình ổn tình tự sôi trào, vẫn như trước nở nụ cười ôn hòa: “Ảo giác mà thôi, đừng để trúng chiêu của Tà Hoàng. . .”

“Không đúng! Ảo giác này ta nhất định đã gặp qua! Ta. . .” Lộng Nguyệt dán lên cánh môi Cô Tuyết, ngăn cản hấn nhớ lại cảnh tượng chứng kiến vừa rồi, muốn dùng nụ hôn kịch liệt hòa tan lý trí của hấn.

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên đẩy ra Lộng Nguyệt, không hề cùng hấn dây dưa. Huyết sắc trong hồng mâu dần thoái lui, trở về băng lãnh sắc bén như trước.

“Ha ha ha. . . Nhật Nguyệt giáo chủ, ngươi còn cố giấu diếm sao?” Thần bí nhân cười to, “Hách Liên cung chủ hấn đã sớm phát hiện, tứ linh hợp nhất, yêu thể liên hoành phục sinh không thể nghịch chuyển. Đến lúc đó, mệnh kiếp buông xuống, Hách Liên Cô Tuyết ngươi chắc chắn khó tránh. . .”

Lời của thần bí nhân bỗng chốc bị cắt đứt, từ nơi bí mật trên cao rơi bịch xuống đất. Ngay khi thân thể tiếp xúc với mặt đất lập tức hóa thành một bãi máu đen.

Lộng Nguyệt thu hồi chưởng lực, thần sắc không chút thay đổi nhìn kẻ đã chết ngay cả thi cốt cũng không còn, phần nộ cùng âm ngoan che kín tử mâu.

“Hấn tùy tiện nói, ta sẽ không để ý.” Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, ngay khi Lộng Nguyệt vừa muốn giải thích giành trước nói một câu, dung nhan băng lãnh không chút xúc động.

Hách Liên Cô Tuyết hướng Đế La Cung đi đến, không nhìn biểu tình lúc này của Lộng Nguyệt. Hấn khẽ cười lạnh, mang theo một tia ưu thương không người có thể phát hiện.

Lộng Nguyệt nhìn theo bóng lưng yêu hồng lay động phía trước, hai mắt khép lại, che giấu vẻ thâm trầm bên trong tử mâu. . .

Cô Tuyết, ta tuyệt không cho phép mệnh kiếp phát sinh. . .

125. Chương 125: Nan Ngôn Chi Ẩn Tương Hứa(nhất)

Gian phòng tối đen, chỉ có một tia nắng theo song cửa rọi vào, vẽ trên mặt đất từng vệt lốm đốm.

Một nam tử đứng trước cửa sổ, cố ý tránh đi ánh sáng duy nhất chiếu xuống. Hắc sắc đoạn y không nhiễm một hạt bụi, mái tóc dài của hắn nhẹ nhàng bay lên, ở trong gió từng chút một tản ra, đôi mắt kỳ dị khiến mọi người khẽ gặp qua đều ấn tượng khó quên.

Xanh thắm thâm trầm, u ám tịch mịch.

Mâu quang mỹ lệ làm như phủ lên quỳnh hoa ngoài cửa sổ một tầng âm đạm.

Hắn lặng lẽ đứng đó, cảm nhận màn đêm dần buông xuống, hàn khí băng lãnh đem cánh hoa đào đập trên đầu vai hắn phiêu tán, âm thầm rơi xuống mặt đất không lưu chút dấu vết.

Hắn không hề đưa mắt nhìn người mới đến, thanh âm lạnh băng không một tia cảm tình vang lên, “Vì sao phải cải trang thành bộ dạng của Mị Vũ?”

“Mị Đồng, ngươi còn có thể nhận ra ta?”

Thanh y nam tử lặng yên dõi theo bóng lưng thon dài của Mị Đồng, nhãn mâu bí lục lóe lên quang mang khác thường.

Thiếu niên tuấn tú mỹ lệ từng được xưng tụng là đệ nhất thần tử của Đại Âm Hà, hiện tại nghiêm nhiên trưởng thành một bộ nam tử phong độ khí thế lăng nhân. Song điều duy nhất không biến đổi đó là thứ hàn khí bẩm sinh tản ra từ sâu bên trong cốt cách, vẽ sát lạnh trong bóng đêm vĩnh viễn vô pháp hòa tan.

Bỗng nhiên, cổ họng thanh y nam tử bị một cánh tay hữu lực bóp chặt. Tuyết Ảnh mạnh mẽ đẩy hắn áp sát vách tường, một lọn tóc tuyết trắng rủ xuống, hai tròng mắt kỳ dị tràn ngập băng hàn cùng phần nộ, “Phong Trần Diệt, ngươi dựa vào cái gì giả dạng thành Mị Vũ? Dựa vào cái gì có được hết thấy những thứ thuộc về hắn? Ngươi cần bản không xứng!”

Phong Trần Diệt cười nhẹ, nhìn nhãn mâu tà dị gần trong gang tấc, không chút tức giận, “Nếu ta cho ngươi biết, đây là tâm nguyện của Mị Vũ trước khi lâm chung nhờ ta làm như vậy, ngươi sẽ tin tưởng?”

Tuyết Ảnh thân mình khẽ run, ngay cả thanh âm cũng trở nên khô khan, “Mị Vũ khi lâm chung thế nào lại cùng loại người như ngươi ở một chỗ?”

“Muốn ta nói cho ngươi hết thấy sao, Mị Đồng?”

Phong Trần Diệt có thể cảm thấy bàn tay chế trụ yết hầu của hắn đang run lên nhẹ nhàng, thản nhiên nói, “Ngươi không phải không biết, mười năm trước, Đại Âm Hà Cung bị địch nhân tập kích, Mị Vũ muốn nhân cơ hội giết chết Giáo vương. Biết rõ là không có khả năng, nhưng hắn vẫn cố gắng đi làm.”

Ngón tay run rẩy rời khỏi cổ Phong Trần Diệt, trước mắt Tuyết Ảnh dần hiện lên tràng cảnh một mảnh phế tích bị lưỡi lửa nhấn chìm.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì Mị Vũ có bệnh, sống không quá một tháng.” Phong Trần Diệt nhẹ nhàng mở miệng, dừng ở đôi mắt chớp động của Tuyết Ảnh, “Hắn đem tất cả độc môn tuyệt kỹ đều truyền cho ta, bảo rằng vạn nhất hắn thất bại, dặn ta vô luận thế nào cũng phải cứu người thoát ly Đại Âm Hà.”

Khóe môi Phong Trần Diệt treo lên tiểu ý, giống như đang thuật lại một sự kiện nhỏ bé không đáng kể.

“Ta sở dĩ có thể từ Tu La tử sĩ thăng lên thành cận sử bên cạnh Giáo vương cũng là vì nguyên nhân này có được tuyệt kỹ của Mị Vũ.”

“Nhưng Mị Vũ đã chết!” Ánh mắt Phong Trần Diệt vẫn thản nhiên như trước, lại toát ra một tia châm chọc, “Mị Vũ cái gì cũng tốt, chỉ có một tật xấu không cách nào đổi được.”

Phong Trần Diệt từ từ tiếp cận Tuyết Ảnh, một loại tình tự phức tạp lưu chuyển nơi đáy mắt, nhàn nhạt phun ra ngữ khí trào phúng, “Hắn rất dễ tin tưởng người khác.”

Đầu ngón tay nhắc lên lọn bạch phát trên trán Tuyết Ảnh, thập phần ái muội đặt bên chóp mũi hít nhẹ, Phong Trần Diệt mỉm cười thỏa mãn, “Hắn tin tưởng ta, lại không biết. . .”

Đột nhiên, một thanh đoản kiếm ngay tại trước mắt Phong Trần Diệt xẹt qua quang mang lóa mắt tựa thu thủy, xé rách khí tràng chung quanh, trí mạng mà nguy hiểm.

Phong Trần Diệt nghiêng người né tránh, một luồng mặc phát trên trán nhẹ rơi xuống, ở trong gió lay động.

“Mị Đồng, tính tình của người vẫn nóng nảy như vậy.”

“Người phản bội Mị Vũ!”

“Hà tất nói ra những lời khó nghe như vậy. . .” Phong Trần Diệt thở dài, “Mị Vũ nói thế nào cũng là hảo huynh đệ của ta, nếu hắn đem tuyệt kỹ truyền cho ta, đương nhiên ta phải thay hắn hảo hảo chiếu cố người.”

“Câm miệng!” Hàn quang trong tay áo chợt hiện, nhãn mâu tà dị như muốn đâm thủng toàn thân Phong Trần Diệt.

Trong cặp bích đồng của Phong Trần Diệt tràn đầy tiêu ý nhu tình, giả dối khiến Tuyết Ảnh chán ghét đến cực điểm, “Mị Đồng, người là tâm can của Giáo vương, hiện tại Giáo vương tân sinh quật khởi có thể nào thiếu người?”

Tuyết Ảnh hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nhìn thanh y nam tử, “Đừng vờ hảo tâm, người dụ ta mắc bẫy quay về Đại Âm Hà còn không phải để người tại trước mặt Tà Hoàng nhiều hơn một phần công lao?”

“Phần công lao này so với Mị Đồng người tính là cái gì?” Ngữ khí Phong Trần Diệt thực bình tĩnh, ngón tay lướt nhẹ qua đường nét thanh tú trên gương mặt Tuyết Ảnh, nhãn mâu bích lục như cười như không, “Mị Đồng, mười mấy năm không gặp, người vẫn dễ nhìn như vậy.”

Tuyết Ảnh một phen nắm lấy cổ tay Phong Trần Diệt, hung hăng đẩy hắn ra, trong mắt tràn đầy căm hận cùng khinh thường, “Mỗi một câu của Phong Trần Diệt người đều khiến ta toàn thân ghê tởm.”

Bích đồng hơi nheo lại, tản ra biểu tình âm lãnh, “Người vốn là người của Đại Âm Hà Cung, lần này trở về cũng đừng mơ tưởng có thể quay lại bên người Hách Liên Cô Tuyết!”

“Người cản ta không được!”

“Ta không ngăn cản người, chỉ muốn nhắc nhở một câu. . .” Phong Trần Diệt hé miệng cười, “Người tới hôm nay cũng không ít đâu.”

Thân mình Tuyết Ảnh chấn động, hai tròng mắt kỳ dị ẩn ẩn hiện lên bất an.

Phong Trần Diệt xem xét thần sắc của Tuyết Ảnh, nhẹ nhàng cười khê. Hắn nâng tay lên, làm như đang khống chế thứ gì.

Ngay lúc đó, trên vách tường u ám mơ hồ chớp động gợn sóng ảo ảnh.

Tuyết Ảnh nắm chặt đoản kiếm, nháy mắt cứng đờ.

Thân ảnh hoặc hồng, thần minh tối cao trong lòng hắn.

Cung chủ. . .

Bàn tay Phong Trần Diệt khê đảo, biến ảo ra một cảnh tượng khác:

Trong mê cung thân hình nhẹ như gió, yển vĩ hoa ngân nơi đuôi mắt vô cùng rõ ràng.

Là hắn!

Đôi mắt kỳ dị xẹt qua quang mang sáng rực, mang theo khiếp sợ cùng bất khả tư nghị. Loại cảm tình phức tạp này hẳn sâu không thấy đáy, hai tay dần phát run, suy nghĩ trống rỗng nhận nhạo gợn sóng lay động trái tim đóng băng đã lâu.

“Hắn thế nào lại đến đây?!” Tiếng rống giận dữ bạo phát mà ra, hình ảnh ngẩn ngui trong chớp mắt đảo điên thần kinh thác loạn mê mang của Tuyết Ảnh. Nỗi lo lắng khủng hoảng đột nhiên nảy sinh tựa sóng cuồng ập đến thôn phệ toàn bộ lý trí.

Gia hỏa không biết chết sống kia có biết nơi hắn tới là địa phương nào?!

Nơi này là Đại Âm Hà! Địa vực hữu khứ vô hồi! (hữu khứ vô hồi: có vào mà không có ra)

Trước đây, Tuyết Ảnh nhiều lần tự mình tìm cớ, cố gắng rời xa người luôn làm cho hắn cảm thấy sinh mệnh thực khoái hoạt đó.

Hắn nguyên bản nghĩ rằng mình không có cảm tình, nhưng sự cho tới bây giờ, trái tim tĩnh như mặt nước lại vì thân ảnh nhẹ như yến kia mà xúc động, vì nụ cười sáng lạn kia mà giấy dựa vùng vẫy. Tiểu dung như quang minh phá tan hắc ám, hòa tan hết thấy ký ức đầm huyết sắc, giúp hắn một lần nữa cảm nhận được nhân sinh tốt đẹp.

Tuyết Ảnh khẽ nhắm lại hai mắt, không nhìn thần tình nôn nóng của người bên trong ảo cảnh.

Nam tử có nụ cười tinh thuần kia, trời sinh hắn là nên được sống trước ánh sáng, mà chính mình, sớm đã một thân huyết tinh, lưng đeo vận mệnh cả đời bị nguyên rửa, thế nào có thể hy vọng xa vời một hạnh phúc ấm áp?

Hắn cùng y, rõ ràng không phải người cùng chung một thế giới.

“Để hắn đi!” Thanh âm băng lãnh vang lên, Tuyết Ảnh bình ổn ***g ngực không ngừng phập phồng, mười ngón đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

“Ta đây không làm chủ được.” Phong Trần Diệt nở nụ cười, “Ngày đó khi ta mang người rời đi, người kia tức giận cực kỳ, mấy trăm tên tử sĩ đều bị hắn giết sạch. Hắn lần này đến chui đầu vào lưới, đến tột cùng là vì ai, trong lòng Mị Đồng người liệu có chút manh mối?”

Tuyết Ảnh nhanh chóng xoay người, lại hung hăng chế trụ cổ Phong Trần Diệt, thanh âm lạnh lẽo lộ ra vẻ áp bách: “Nếu người dám động hắn, ta thề sẽ lột da người!”

“Kẻ nhập Âm Hà đều phải chết, đây là quy củ Giáo vương định ra, người kia làm thế nào thoát thân còn phải xem ý tứ của Giáo vương.” Phong Trần Diệt nhẹ vỗ về cặp di đồng của Tuyết Ảnh, tựa hồ rất yêu thích biểu tình lúc này của người trước mặt, “Bất quá ta muốn hắn không thể thoát thân, bởi Giáo vương sẽ không cho người ly khai. Không chỉ là hắn, còn có vị cung chủ chí cao vô thượng trong lòng người chỉ sợ cũng. . .”

Phong Trần Diệt còn chưa nói xong, ngực đã trúng một chưởng của Tuyết Ảnh trong cơn thịnh nộ. Bích đồng phản chiếu thân ảnh hắc sắc lóe lên rồi biến mất, lưu lại phần nộ cùng hàn lãnh.

Phong Trần Diệt ôm ngực, tiểu ý không đổi, ho ra vài ngụm máu.

126. Chương 126: Nan Ngôn Chi Ẩn Tương Hứa (nhị)

Tuyết Ảnh đi đến Đế La Cung ám lãnh uy nghiêm, cảm tình phức tạp áp chế trong lòng khiến dung nhan thanh tú thêm vài phần băng hàn. Đám tử sĩ chung quanh không dám ngẩng đầu lên nhìn đệ nhất thần tử của Đại Âm Hà, nam tử bị nguyên rửa này chỉ có thể khiến bọn hắn e ngại chùn bước.

Bên trong Đế La Cung âm trầm quyết nhiên, sa trường tầng tầng lớp lớp tung bay che giấu bóng người tại nơi cao nhất, hoa hồng đen thẫm rải chung quanh giao thác như độc xà, ma lệ mà tà ác.

Tĩnh mạch vô thanh giống như quỷ ngục, tản mát tội ác hàn lãnh khiến người ta hít thở không thông.

Dưới bậc thang hai bên đứng một nam một nữ, bọn họ nhìn Tuyết Ảnh đi vào đại điện, trong mắt nhất thời lộ ra quang mang kinh ngạc cùng không dám tin.

“Mị Đồng!” Mị Thủy Mị Hỏa kinh hô ra tiếng, hai tròng mắt kỳ dị kia vĩnh viễn đều động lòng người như vậy.

“Đồng của ta, người đã trở lại sao?”

Thanh âm nặng nề khàn khàn từ phía sau sa liêm đen thẫm truyền tới, vang vọng khắp đại điện, hư vô mờ mịt lại chấn nhiếp vạn phần.

Tuyết Ảnh nâng mắt, lạnh lùng nhìn người ở trên chủ vị tối cao, chỉ bằng thanh âm hần có thể cảm giác được công lực của Tà Hoàng lúc này đã đạt đến đỉnh phong.

Cơ hồ là tồn tại không thể chiến thắng.

Tà Hoàng!

Ma quỷ đáng giận này thu lưu hần, lại mang đến cho hần ác mộng đen tối cả đời đều khó có thể phai nhạt.

“A a, Đồng của ta, người đã trở lại.” Thanh âm của Tà Hoàng mang theo nhàn nhạt lãnh đạm cùng trào phúng, “Xem ra Hách Liên Cô Tuyết chung quy vẫn không thu lưu được người.”

“Không!” Tuyết Ảnh kiên định phủ quyết, “Ta không còn là Mị Đồng, cuộc đời này chỉ có một thân phận Tuyết Ảnh.”

Tà Hoàng ở trên cao trầm mặc hồi lâu, sau bật cười ra tiếng. Thanh âm khàn khàn kia làm cho Tuyết Ảnh có thể tưởng tượng, phía sau sa liêm che giấu một gương mặt của quỷ đang vặn vẹo phần nộ đến mức tận cùng.

Giọng nói Tà Hoàng tản ra âm độc cùng lạnh lẽo, “Người không phản bội Hách Liên Cô Tuyết, lại phản bội bốn vương. Mị Đồng, người đúng là hảo hán tử bốn vương một tay tài bồi a. . . Ha ha ha. . . Bốn vương một tay dưỡng ra Mị Đồng, cư nhiên trung tâm như một với kẻ khác. . . Còn là một tên yêu nhân nơi chốn đối nghịch với bốn vương. . . Ha ha ha. . .”

Trong ngực Tuyết Ảnh tranh đấu không ngừng, khó có thể cân nhắc giữa lời thề và trung nghĩa khiến Tuyết Ảnh lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng cùng vô lực.

Mặc phát trong gió tung bay, Tuyết Ảnh bỗng nhiên quỳ một gối xuống đất, tròng mắt tà dị lóe lên kiên nghị quyết tuyệt, “Mị Đồng tự biết hổ thẹn với Giáo vương tài bồi, chỉ muốn khấn cầu Giáo vương buông tha cho những người đến Đại Âm Hà Cung hôm nay, Mị Đồng vô cùng cảm kích.”

“Vô cùng cảm kích?” Tà Hoàng bỗng nhiên cuồng tiếu lộ ra vô tận trào phúng, giống như tiếng ma quỷ rít gào chấn động huyết dịch mỗi người trong đại điện, “Bốn vương buông tha bọn họ đổi lại một tiếng ‘vô cùng cảm kích’ của người, Mị Đồng, kết cục của việc phản bội bốn vương người không phải không biết, người hôm nay có phải cũng muốn ném thử loại tư vị sống không bằng chết đó?”

“Chỉ cần ngài có thể buông tha bọn họ, Mị Đồng cam nguyện thụ phạt.” Thần tình băng lãnh của Tuyết Ảnh không một chút dao động, giống như việc đang nói đến căn bản không phải sinh tử của hần. Đôi con ngươi kỳ dị kia rốt cuộc không còn chứa đựng bất kỳ cảnh sắc nào trên thế gian, nhìn thấu hết thảy, tuyệt vọng mà thê mị.

“Hảo! Hảo! Hảo một Mị Đồng!” Thanh âm của Tà Hoàng mang theo độc ác cùng không cam lòng, tiếng cười quỷ dị âm trầm khiến người ta Mao cốt tưng nhiên, “Nếu người tâm ý đã quyết, vậy bốn vương thành toàn cho người.”

Tuyết Ảnh đột nhiên nâng mắt, nhãn mâu thâm lam cùng đêm tối giao hòa lóe lên vẻ vui mừng.

“Chỉ cần người có thể tiếp được ba chương của bốn vương, việc hôm nay liền xóa bỏ.”

“Ngài nói thật sao?”

“A a, bốn vương có khi nào lừa gạt người, hài tử của ta.”

Mị Thủy, Mị Hỏa đứng ở một bên nhất thời kinh sợ không hề phản kháng thừa nhận ba chương của Tà Hoàng, đó rõ ràng là tự tìm tử lộ, Mị Đồng sao có thể chịu được kiểu chết thể này?

“Hảo!” Tuyết Ảnh đứng dậy, không một chút do dự, mâu quang sáng ngời làm cho người ta khó có thể dời đi tầm mắt, ngữ khí kiên định không có nửa phần dao động.

Mị Đồng, thiếu niên lạnh lùng tuấn mỹ mà bọn họ từng vô cùng kính sợ, hiện tại cư nhiên làm ra quyết định như vậy.

Hắn rốt cuộc là vì ai?

Vì thần minh trong tâm khảm của hắn? Hay là vì một nụ cười sáng lạn vô tà?

Vô luận là ai, chỉ bởi bọn họ đã từng tồn tại trong lòng hắn, tại thời điểm sinh mệnh lạnh lẽo hờ hững trao cho hắn ủng hộ cùng hy vọng.

Một đời bị nguyên rủa, có được ấm áp quan tâm, cho dù thập phần ngắn ngủi, nhưng đối với Tuyết Ảnh mà nói như vậy đã đủ rồi.

Nếu lúc trước, Tuyết Ảnh chưa từng gặp qua hồng y thiếu niên, chưa từng quen biết gia hỏa luôn tươi cười vui vẻ kia, có lẽ hắn sớm đã lặng yên mà chết trong bóng đêm, có lẽ sớm đã chôn vùi trái tim không hề có cảm giác, tại một nơi không có ánh mặt trời dưới bao nhiêu khinh bỉ cùng phỉ nhổ tự tay chấm dứt sinh mệnh của chính mình.

Hắn không úy kỵ sinh tử, chỉ sợ hãi cả đời này vô pháp hoàn lại những thua thiệt đối với bọn họ.

Thua thiệt một lời thề, thua thiệt một tình yêu.

Khí tức tử vong tàn nhẫn hàng lâm, Tà Hoàng cười càng lúc càng dữ tợn. Một trận gió lạnh thổi qua, chương lực âm ngoan cách không phóng xuất, không chút lưu tình đánh vào ***g ngực Tuyết Ảnh.

Tuyết Ảnh kêu rên một tiếng, chương phong hung mãnh làm cho hắn thối lui vài bước, cường hành ổn định thân thể chính mình.

Dung nhan tuấn tú nháy mắt trắng bệch, máu tươi đỏ sẫm từ khóe miệng chảy ra, nhỏ giọt trên hoa hồng đen thẫm tràn ngập khí tức ma diễm làm cánh hoa yêu mị nở rộ.

Nhìn Tuyết Ảnh tựa hồ không có phản ứng gì, tiếng cười của Tà Hoàng dường như mang theo tán thưởng, “Ha ha ha. . . Không hổ ở bên Hách Liên Cô Tuyết lâu như vậy, Mị Đồng, võ công tạo nghệ của người quả thực khiến bốn vương rung động. . .”

Chỉ mới một chương mà thôi. . .

Nếu một chương này chịu đựng không được, hắn sao có thể chống đỡ đến khi đệ tam chương kết thúc!

Vô luận thế nào, cho dù chỉ còn một hơi cuối cùng, hắn cũng không thể chết đi trước khi Tà Hoàng chưa xuất ra đệ tam chương!

Tiếng cười âm trầm thêm vài phần khùng bố, bỗng nhiên, chương phong mạnh mẽ gấp bội phá không lao tới, âm độc đánh vào ngực hắc y nam tử.

Tuyết Ảnh ngạnh sinh bị một chương này đánh bay, đập thẳng vào cột đá phía sau. Thân mình hư nhuyễn ngã nhào trên mặt đất, rốt cuộc áp chế không được huyết khí sôi trào, phun ra một ngụm máu lớn.

“Mị Đồng!” Mị Thủy đứng ở một bên bật thốt đầy sợ hãi, vội vàng chạy qua, lòng đau như cắt đỡ lấy bả vai Tuyết Ảnh, làm như muốn hoán tĩnh lý trí chậm rãi trở nên mơ hồ.

“Giáo vương, cầu ngài, đừng đánh nữa.” Thanh âm Mị Thủy đầy khẩn cầu, cảm thụ hơi thở mỏng manh của nam tử tuấn tú đang nằm trên mặt đất, cảm tình thương tiếc tràn ngập khắp đáy lòng.

Người nàng vẫn đối đãi như thân đệ đệ làm sao có thể chịu được tra tấn như vậy?

“Không cần người nhiều chuyện!” Tuyết Ảnh đột nhiên đẩy ra Mị Thủy, máu tươi không ngừng trào ra từ khoe môi, tay vịn lấy cột đá phía sau, cường ngạnh chống đỡ thân mình. Vừa muốn đứng thẳng, huyết khí không ngừng nhấp nhô trong ngực lại bốc lên khiến Tuyết Ảnh một lần nữa tê liệt ngã xuống, trông mắt tà dị tan rã dần nhiễm huyết sắc ánh lên quang mang động lòng người.

Vài lần muốn đứng dậy, lại liên tiếp té ngã trên mặt đất lạnh lẽo, máu đỏ trên hoa hồng đen nhuốm vài phần kiều diễm.

Nhân thần sắc bén kiệt ngạo tràn đầy hai tròng mắt một hắc một lam, thân thể đau đớn như vỡ nát không cam lòng cứ như vậy mà thoát phá, không cam lòng cứ như vậy mà mình diệt! Không cam lòng cứ như vậy ngã trên nền đất, vĩnh viễn ngủ say!

Trong đầu luôn hiện lên nụ cười sáng lạn, phượng nhãn thường cùng hắc vui đùa, tựa như ánh mặt trời xua đi hắc ám dơ bẩn, đẩy lên gợn sóng nhộn nhạo nơi đáy lòng.

“Hảo. . . Hảo Mị Đồng.” Tà Hoàng vừa muốn xuất chiêu, bỗng nhiên, một thanh âm vang lên trong Đế La Cung, nháy mắt truyền đến tâm thần nam tử tuần tú.

“Tuyết Ảnh!” Dạ Phi Yến xông vào đại điện, tầm mắt bắt lấy nam tử hắc tâm niệm vô luận thế nào cũng phải tìm được, liền thất thanh kinh hô.

Dạ Phi Yến vọt đến phía trước Tuyết Ảnh, quỳ rạp trên mặt đất, ôm lấy thân mình hắc, nhẹ nhàng chà lau máu tươi trào ra không ngớt bên khoe miệng nam tử trong lòng. Trái tim đau đớn giống như bị xé nát, đau đến mức không cách nào hô hấp.

“Vì cái gì? Là ai làm người bị thương? Nói cho ta biết, là tên hỗn đản nào đã thương người?” Thanh âm phẫn nộ gần như điên cuồng rống lên, Dạ Phi Yến rốt cuộc áp chế không được trong lòng run rẩy, loại thống khổ đến cùng cực này khiến hắc vô pháp thừa nhận.

Tuyết Ảnh tóm chặt vạt áo Dạ Phi Yến, rõ ràng nghe được Dạ Phi Yến thương tiếc điên cuồng. Trong chớp mắt, hắc thậm chí có cảm giác, biểu tình bi thương không còn tươi cười kia so với toàn thân đau đớn càng khiến hắc khổ sở gấp trăm ngàn lần.

Dùng hết khí lực đẩy ra Dạ Phi Yến, “Tránh ra, đây không phải chuyện của người!”

Nước mắt vừa muốn tuôn chảy nương theo thanh âm của Tuyết Ảnh quay ngược trở vào, chính hắc cũng không phát giác, lời nói ngoan tuyệt vô tình kia có bao nhiêu run rẩy cùng vô lực.

“Ta tới mang người đi!” Dạ Phi Yến ôm chặt thân mình Tuyết Ảnh, nhãn mâu tràn đầy chấp nhất vô hồi khiến trái tim lạnh băng trong khoảnh khắc hóa tan thành nước, lớp vỏ kiên nghị bên ngoài phút chốc ầm ầm vỡ vụn.

“Ha ha ha. . . Lại tới một hài tử thú vị.” Giọng nói của Tà Hoàng mơ hồ mang theo vẻ suy ngẫm.

Dạ Phi Yến đứng lên, chăm chú nhìn đám người trong đại điện, dung nhan tuần lãng lộ ra thần tình lãnh liệt, “Ta muốn mang đi Mị Đồng!”

“Không được!”

Mị Thủy Mị Hỏa bỗng nhiên rút kiếm hướng Dạ Phi Yến phóng đi.

Phượng mâu hơi nheo lại, chiêu lực trong tay hóa thành lực lượng vô kiên bất tồi ngăn cản sát chiêu của hai người.

Chưởng phong cùng kiếm khí ma sát lóe lên điểm điểm hỏa hoa.

Hàn quang nhanh như thiểm điện, phảng phất vạn kiếm tề phát, kiếm khí sở hướng, cương khí tung hoành.

Hắc hôm nay nhất định phải đưa Tuyết Ảnh rời đi!

Vô luận trả giá bao nhiêu đại giới, hắc cũng phải mang theo Tuyết Ảnh, vĩnh viễn ly khai địa quật đầy hắc ám này.

Người này thiêu tình hắc, mê tâm hắc, khiến hắc động niệm, tuyệt không thể rời khỏi Dạ Phi Yến hắc.

Bỗng nhiên, khi Dạ Phi Yến muốn xuất chiêu cho Mị Thủy Mị Hỏa một kích trí mạng, một cổ đau đòn nháy mắt lan tràn khiến hấn giảm đi lực đạo.

Không xong!

Tỏa băng châm phong bế nội lực của hấn cư nhiên còn chưa rút ra!

“Hài tử thú vị, nói lời chào thế giới này đi.” Một chiêu lãnh lệ bất ngờ phá không xông thẳng đến ngực Dạ Phi Yến. Cùng lúc đó, mũi kiếm của Mị Thủy Mị Hỏa nương theo chiêu phong đồng loạt đâm tới, vạch qua huyết tinh tử vong âm độc.

“Thương Lan!”

Một tiếng kêu đầy kinh hãi, Tuyệt Ảnh không biết lấy đâu ra khí lực tại khoảnh khắc tối hậu nháy mắt vọt đến trước mặt Dạ Phi Yến, đem hấn gắt gao bảo hộ trong ngực mình. Chiêu phong âm độc cùng hai lưỡi kiếm sắc bén phảng phất độc xà hung ác đồng thời đâm vào thân thể Tuyệt Ảnh.

Thanh âm huyết nhục xé rách vang lên bên tai mọi người, một ngụm máu lớn từ miệng Tuyệt Ảnh trào ra, đổ xuống tưới ướt đầm lam bào của Dạ Phi Yến.

“Mị Đồng!” Mị Thủy Mị Hỏa nhanh chóng rút ra mũi kiếm, không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt.

“Mị Đồng. . .” Toàn thân Dạ Phi Yến không thể khống chế kịch liệt run rẩy, hấn gắt gao ôm chặt người ngã vào trong ***g ngực. Tâm nháy mắt vỡ vụn, nước mắt không cách nào nén lại thấm ướt hốc mắt đỏ bừng, lòng đau đớn như thể bị đâm đến thương tích đầy mình.

Mị Đồng. . . Mị Đồng. . . Mị Đồng của hấn, cư nhiên dùng tính mạng bảo hộ hấn!

“Vì cái gì thay ta chết? Người tên ngọc này!” Dạ Phi Yến rốt cuộc vô pháp áp chế nỗi thương tâm tê toái, lệ nóng doanh tròng.

“Ba chiêu đã qua. . .” Thanh âm Tuyệt Ảnh suy yếu vô lực, mang theo chút đắc ý, lại khiến mỗi người trong đại điện nghe được rõ ràng, “Bọn họ sẽ không thương tổn. . . Thương Lan cùng cung chủ.”

Nước mắt của Mị Thủy nhỏ giọt trên nền đất lạnh lẽo, ngay cả kiếm trong tay cũng run rẩy muốn cầm mà không được.

“Người làm cái gì? Người đến tốt cùng đã làm cái gì?” Dạ Phi Yến vỗ nhẹ gương mặt Tuyệt Ảnh, thần kinh ở bên bờ vực sắp hỏng mất, nước mắt rơi xuống như mưa.

“Thương Lan. . . Đừng hỏi, tóm lại ma quỷ kia đã đáp ứng ta.” Hai tròng mắt kỳ dị chứa đựng dung mạo Dạ Phi Yến, như muốn nhìn thật kỹ mỗi một chỗ của người trước mặt, tận lực khắc sâu vào trong tâm khảm.

Dạ Phi Yến toàn thân run rẩy, hấn không phải ngọc tử, sớm đã thông thấu rõ ràng.

Một hồi trao đổi sinh mệnh, quyết tuyệt như vậy, không có nửa phần hối hận.

“Người biết tên của ta?”

“Thiên Môn thiếu chủ. . . Dạ Thương Lan, không phải sao?”

Hấn biết, hấn cư nhiên sớm đã biết trước!

Cảm thụ hơi thở của người trong lòng dần trở nên mỏng manh, Dạ Phi Yến rốt cuộc khống chế không được, “Mị Đồng. . . Ta mang người đi tìm thân y. . . Người sẽ không chết, ta tuyệt sẽ không để cho người chết!”

Tuyệt Ảnh vươn tay nắm chặt vật áo Dạ Phi Yến, ngăn cản động tác của hấn, hào quang trong con người kỳ dị dần tan rã, lại ôn nhu như băng hóa tuyết tan, “Đừng lãng phí thời gian, Thương Lan, hãy nghe ta nói vài câu, nếu không về sau sẽ không có cơ hội. . .”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?! Ta muốn là Mị Đồng khỏe mạnh sống sót, là Mị Đồng theo ta cả đời ở cùng một chỗ, người có nghe rõ không!” Dạ Phi Yến gắt gao ôm lấy thân thể vô lực của Tuyệt Ảnh, cảm nhận nhịp tim yếu ớt, nước mắt lặng yên nhỏ giọt, ngũ khí run rẩy mà điên cuồng.

“Thương Lan. . .” Một tiếng than nhẹ, giống như ngọn gió nhu hòa bình ổn nước mắt nóng bỏng không ngừng trào ra.

Sinh mệnh từng chút một tan biến, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ. Giờ khắc này, hết thấy huyết tinh sát khí toàn bộ đều thối lui, cho dù nằm trong ***g ngực ấm áp này lẳng lặng chết đi cũng là kết cục hạnh phúc.

“Mị Đồng, vốn là một người đáng chết. . .” Nhân thần Tuyệt Ảnh mờ lung, trong lòng bình yên thoải mái trước kia chưa bao giờ có, “Thương Lan thiếu chủ cao cao tại thượng, sẽ có. . . nhiều người tốt hơn để Thương Lan đi yêu. . .”

“Người ta thích là người! Người có nghe không? Mị Đồng, ta Dạ Thương Lan yêu người. . . Dạ Thương Lan yêu Mị Đồng! Dạ Thương Lan yêu vĩnh viễn là Mị Đồng!”

Lời thề kiên định vang vọng khắp đại điện, như đang kể ra ái ý vĩnh hằng vô hồi, Dạ Phi Yến nâng lên gương mặt Tuyệt Ảnh, ở mi tâm của hắn ẩn hạ nụ hôn đầu tiên trong cuộc đời này.

Từ khi hắn nhìn thấy đôi mắt kỳ dị kia, đã chú định trước cả một đời.

Tuyệt Ảnh chăm chú nhìn nam tử trước mặt, cảm thụ độ ấm trên mi tâm, nhẹ nhàng gọi lên khóe môi.

Đó là một nụ cười cỡ nào tuyệt mỹ. . .

Mang theo vẻ mờ ảo, giống như hoa anh đào nở rộ, như sông băng thuần khiết dần tan, hư huyền tản ra trong mắt Dạ Phi Yến.

Cánh hoa ngoài đại điện phiêu tán, lẳng lặng bay vào bên trong, tựa hồ cũng không muốn quấy rầy thế giới độc thuộc hai người.

Tuyệt Ảnh ôm lấy cổ Dạ Phi Yến, thanh âm mềm nhẹ tựa như phút chốc sẽ tan thành mây khói, phảng phất cơn gió thoảng qua, “Mị Đồng. . . Làm cho Thương Lan yêu nhầm. . . Nếu có kiếp sau, Mị Đồng nhất định phải. . . hảo hảo yêu Thương Lan một lần. . .”

“Ta không cần kiếp sau!” Dạ Phi Yến rống to, như muốn lưu lại sinh mệnh chậm rãi trôi đi của người trong lòng, “Ta muốn người kiếp này, Mị Đồng, ta muốn người kiếp này hảo hảo yêu ta Dạ Thương Lan!”

Cánh môi lạnh lẽo lướt trên khóe môi Dạ Phi Yến, đó giống như một nụ hôn hư ảo, tựa lông vũ nhẹ nhàng phất qua, dịu dàng hạ xuống.

“Kiếp này. . . Mị Đồng sợ là cấp không được. . .”

Tầm mắt mơ hồ chiếu rọi một tia quang mang mờ nhạt, giống như hồ nước dần cạn, cuối cùng lưu lại song nhân tràn đầy nước mắt.

Nụ cười nhẹ nhàng mà thỏa mãn treo bên khóe môi Tuyệt Ảnh, tựa hồ tất cả chỉ là mộng cảnh, trong hư vô mờ mịt kết thúc một đời.

Tri giác dần tiêu tán níu kéo chút ký ức còn sót lại của Tuyệt Ảnh, trở thành thời khắc hạnh phúc nhất của hắn trong cuộc đời này.

Đã hôn. . . Đã yêu. . . Cũng nên buông tay. . .

Cảm nhận hơi thở yếu ớt của người trong lòng chợt tắt, giống như tính mạng nháy mắt bị cắt đoạn, Dạ Phi Yến không thất thanh khóc rống mà gắt gao ôm chặt hắn, muốn truyền cho hắn tất cả nhiệt độ trong cơ thể, muốn cho hắn biết hết thấy cảm tình của chính mình!

Đôi mắt khẽ nhắm cứ như vậy tĩnh lặng, dung nhan tuấn tú tái nhợt tinh thuần, Dạ Phi Yến nâng lên cằm Tuyệt Ảnh, trên bờ môi lạnh lẽo của hắn ẩn hạ một dấu hôn sâu, thật lâu sau đó cũng không tách rời.

Hoa anh đào phiêu tán đáp trên mặc phát của hai nam tử, giống như một linh hồn tự do, lưu lại chút tiếc nuối bị thương cuối cùng. . . .

127. Chương 127: Đế La Huyết

Dạ Phi Yến nhẹ nhàng buông thân mình đã không còn cảm giác của Tuyệt Ảnh, mặt không một tia biểu tình. Nước mắt hắn đã ngưng kết thành băng, giống như tất cả cảm tình một đời vào giờ khắc này cạn kiệt hầu như không còn, dung mạo tuấn lãng tràn ngập hoang lương cùng tuyệt vọng.

Hắn lạnh lùng đứng lên, đôi mắt phủ đầy sương giá khẽ nhắm lại. Bỗng nhiên, một trận thét gào chấn động cả Đế La Cung, Dạ Phi Yến nâng lên song chưởng, mặc phát tán loạn dữ tợn bay múa, trong khoảnh khắc đẩy lên quang mang thị huyết. Ba căn ngân châm từ sau cổ hắn bắn ra, y sam màu lam nhạt phản phật lay động không ngừng. Cảnh tượng trước mắt rung chuyển tâm can mỗi một người trong đại điện.

Đó là một loại lực lượng ẩn tàng đáng sợ ra sao?

Nghịch chuyển kinh mạch! Tự nghiền nát Tỏa băng châm!

Ba đạo hào quang tản ra quanh thân nam tử, phảng phất trải qua sinh tử thuế biến, như liệt thú bị phong tỏa nháy mắt trở về đại địa!

Hắn là Dạ Thương Lan, Thiên Môn thiếu chủ, tồn tại thần kỳ được giang hồ nhân sĩ xưng danh ‘Huyết diễm sát chủ’!

Khinh công trác tuyệt, kỳ môn dị thuật, Huyết diễm đoạn chưởng, không màng thế sự. Không ai biết được hành tung của Huyết diễm sát chủ, nhưng chính vì sự tồn tại của vị thiếu chủ thần bí này mà giang hồ nhân sĩ không dám có chút bất kính với Thiên Môn.

Lam y nam tử ngẩng đầu, chín ngọn hỏa diễm huyết sắc bùng cháy nơi đuôi mắt dữ tợn khiêu động chiếm cứ nửa bên phải gương mặt, tựa như tà ác lệ quỷ từ luyện ngục bước ra, khủng bố vạn phần.

Không ai nhìn thấy chân diện mục của Huyết diễm sát chủ, nhưng không người nào không nhận ra chín ngọn hỏa diễm tại đuôi mắt của hắn.

Đó là dấu hiệu độc hữu của Thiên Môn thiếu chủ. Huyết diễm đột hiện, sát lục hàng lâm. (sát lục: giết chóc)

Nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy huyết diễm dị sắc đỏ tươi như thế, đó là phần hận khắc sâu không cách nào xóa bỏ, thiêu đốt trái tim thị huyết ẩn tàng không biết bao nhiêu năm. Nguyên bản hắn muốn cứ như vậy lang thang cả đời, buông xuôi năm tháng còn lại, không ngờ chỉ vì một người lại khiến Dạ Thương Lan hắn một lần nữa bước trên con đường nhiễm huyết mà hắn căn bản không muốn tiếp tục lay dính.

“Huyết diễm. . . Huyết diễm. . .” Mị Hỏa bất khả tư nghị nhìn Dạ Thương Lan biểu tình không chút thay đổi. Nếu không tận mắt chứng kiến, không ai cho rằng nam tử trước mặt cùng thần châu phóng đăng trên giang hồ có liên quan với nhau.

Nam tử đứng lặng trong gió, anh tuấn rắn rỏi, từng đường nét tựa hàn đao điêu khắc mà thành. Sát khí bức nhân ngưng kết chấn nát đám hoa hồng đen rải rác trên mặt đất, bộ dáng tự lực một kích tức phát.

“Các người đều chết cho ta!”

Thanh âm trầm thấp vang lên, tựa như tử vong thét gào. Dạ Thương Lan nâng tay lên, song chưởng tràn ra hỏa diễm lãnh liệt, uốn lượn xoay quanh như long như xà. Mị Thủy Mị Hỏa vừa muốn cầm kiếm ngăn cản đã bị ngọn lửa thôn tính mũi kiếm, trong nháy mắt công phu hóa thành sắt vụn.

Vô số hắc y tử sĩ hướng Dạ Thương Lan giết tới, nhưng còn chưa tiếp cận đã hóa thành thi thể cháy đen.

“Huyết diễm sát chủ. . . Quả thực là Huyết diễm sát chủ. . .”

Mị Thủy Mị Hỏa chuyển thân tấn công Dạ Thương Lan. Lam y nam tử đứng yên bất động khép hai mắt, quanh thân tản ra vô số hỏa diễm giống như cuồng lang bồn đằng, chấn cho tất cả những kẻ lao đến công kích bay ra khỏi Đế La Cung.

Hắc sắc sa liêm trên nơi cao nhất vẫn mờ ảo quỷ dị như trước, cả Đế La Cung không đến một khắc chung an tĩnh vô thanh.

“Thật phần khích. . .” Vài tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên, thanh âm khàn khàn quanh quẩn trong đại điện trống trải.

“Tôi phiên người.” Ngữ khí Dạ Thương Lan dị thường bình tĩnh, ẩn ẩn lộ ra vẻ tang thương.

“Hi sinh một Mị Đồng, thu lại Huyết diễm sát chủ cường đại, bốn vương quả thực may mắn.” Thanh âm cao ngạo đầy suy tính cơ hồ khiến tòa Đế La Cung rung động không ngớt.

Tà Hoàng! Tà ác đế hoàng chốn hắc ám không có gì không thể làm được, năng lực của hắn vẫn là một điều bí ẩn.

Hắn giống như thần chi đứng trên đầu chúng sinh, đùa bốn thế giới này, đùa bốn sinh tử mọi người, tựa như đang quan khán một trò chơi thú vị, thưởng thức tất cả thế gian ân oán tình triền.

Không chút để ý đến ngữ thanh khinh miệt của ác ma trên cao, Dạ Thương Lan nhìn hắn, khóe môi vạch nên một nụ cười nhìn thấu sinh tử.

Quyết tuyệt mà không hối hận.

Dạ Thương Lan rốt cuộc có thể cảm nhận được, nam nhân tựa băng sơn kia vì sao tại thời điểm cuối cùng của cuộc đời lại lộ ra tiêu dung thoải mái như vậy.

Đã không còn bất kỳ vướng bận, cần gì phải quan tâm đến sinh tử vốn không nằm trong lòng bàn tay. Người ngủ say đã vô pháp thức tỉnh, sinh mệnh của Dạ Thương Lan hắn phảng phất trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích, hư nhược vô lực.

“Bốn vương đã đáp ứng Mị Đồng đương nhiên sẽ giữ lời, Huyết diễm sát chủ không nên cô phụ một片片 si tâm của hắn. . .”

Thanh âm khàn khàn không ngừng kích thích thần kinh Dạ Thương Lan, loại ngữ khí cuồng ngạo coi rẻ này giống như hét thảy đều mặc cho hắn thao khống, cười đùa thể nhân.

Đôi mắt Dạ Thương Lan phủ kín huyết sắc, hắn muốn giết ác ma này! Cho dù thịt nát xương tan cũng muốn đẩy hắn xuống địa ngục!

Huyết diễm dấy lên, sát khí bốn phía, Dạ Thương Lan nâng cao tay ngưng tụ tất cả lực lượng, chuẩn bị một kích trí mệnh!

Đúng lúc đó, cổ tay của hắn đột nhiên bị chế trụ gắt gao, huyết diễm sắp bùng nổ chậm rãi tan biến.

“Mang Tuyệt Ảnh đi.” Thanh âm băng lãnh hoá tĩnh thần hồn Dạ Thương Lan, hắn tức khắc xoay người, đập vào mi mắt là đôi mi nhãn băng hồng lạnh lẽo, khẩu khí mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

“Không, ta muốn giết Tà Hoàng!” Dạ Thương Lan phẫn nộ rống to, ra sức giãy dụa khỏi sự trói buộc của hồng y nam tử.

“Đừng lãng phí thời gian, người đánh không thắng hắn!”

“Ta mặc kệ!”

“Nếu không mang Tuyệt Ảnh ly khai, ngươi vĩnh viễn chỉ có một cỗ thi thể!” Hách Liên Cô Tuyết tức giận nắm chặt cổ tay Dạ Thương Lan, hồng mâu lạnh liệt kiên quyết ngăn cản hành động điên cuồng của hắn.

“Người nói cái gì?” Dạ Thương Lan toàn thân chấn động, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên kia. Chỉ thấy Lộng Nguyệt đứng cạnh thân thể Tuyệt Ảnh, tử quang yêu dã từng chút một luồn vào hai cánh môi đóng chặt, phảng phất đang dung nhập khí tức sinh mệnh.

Dạ Thương Lan thở gấp gấp, nguyên bản khoe mắt lạnh buốt chảy xuôi nước mắt nóng rực. Hai nam tử tựa thiên thần kia đã đem trái tim tưởng chừng như khô héo của hắn nhen nhóm một lần nữa.

Tâm tình phần nộ dần dần bình ổn, Dạ Thương Lan vọt qua ôm lấy Tuyết Ảnh. Con người thối lui huyết sắc, kinh ngạc dõi theo tử mâu tà mị của yêu tà nam tử.

Lộng Nguyệt chăm chú nhìn lam y nam tử hoàn toàn bất đồng với bình thường, khoe môi nở nụ cười nhạt, khẽ nhắc nhở:

“Nhanh đi tìm Nam Phong Ân.”

Dạ Thương Lan đã không biết làm thế nào để mở miệng. . .

Cảm kích, hy vọng, kính sợ từ đáy lòng cùng bối rối đều xâm nhập trí óc.

Hắn cắn chặt môi, nhanh chóng bay ra ngoài rồi biến mất. Khi đám hắc y tử sĩ xúm lại vây công hắn, Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết đồng thời âm thầm tung chuông, thay hắn mở một con đường an toàn thoát ra.

Đám tử sĩ chung quanh nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả một giọt máu cũng không rơi xuống đất.

Dạ Thương Lan quay đầu nhìn về hai nam tử tuấn mỹ đứng trong Đế La Cung, quang mang yêu tử hoặc hồng ẩn nhập vào đáy mắt hắn. Phong tư khuynh thế mị hoặc, chói mắt làm như có thể soi rọi toàn bộ Đại Âm Hà, thôn phệ địa ngục, ngạo nghễ song hành.

Giờ khắc này, Dạ Thương Lan bỗng nhiên có cảm giác, cả thiên địa của hắn phẳng phất đều được hai nam tử tuyệt thế trước mắt chống đỡ!

.

Đế La Cung âm trầm ngọt ngào, lặng yên không nghe một tiếng hít thở.

Tử phát hồng phát tản ra trong gió, tựa như quang mang duy nhất trong địa ngục, thiêu đốt tà ác ma uyên ngập tràn hắc ám.

Trận quyết đấu giữa ma cùng ma, phủ đầy mùi vị máu tươi, ngăn cách trần thế tịch mịch ai thương đập lên tội ác trong luyện ngục mà đến.

“Nhật Nguyệt giáo chủ, Hách Liên cung chủ, bốn vương chờ các người đã lâu.”

“A a. . .” Lộng Nguyệt tà mị bật cười, căn bản không đem ngữ khí khinh miệt kia để trong lòng, “Lần này Tà Hoàng không tiếp đón từ xa phải chăng có chút thất lễ?”

Đồng dạng ngạo nghễ đùa cợt, đồng dạng miệt thị khinh thường.

“Ha ha ha ha. . . Có ý tứ.”

“Nhiều lời vô nghĩa.” Thanh âm băng lãnh từ miệng hồng y nam tử tràn ra, Hách Liên Cô Tuyết khẽ nhắm mắt, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cấp cho người phía sau sa liêm.

Một kẻ rừ mâu cười khê, một kẻ nhắm mắt thờ ơ, khí tức hủy diệt toàn thân quanh quẩn không tan.

Trong thiên hạ, không ai có thể khiến hai người kia khuất phục, cho dù có khả năng táng thân trong tòa huyết thành này cũng muốn đánh một trận thỏa sức hủy diệt.

Tử mang yêu dị cùng hồng mang như lửa tụ tập trong tay hai người, toàn thân bọn họ tản ra huyết sắc lạnh lẽo, giống như lưỡi đao gió bén nhọn xé nát không khí chung quanh muốn đem ác ma trên chỗ cao kia nghiền nát.

Trong khoảnh khắc, phẳng phất cả địa ngục đều rung chuyển dưới năng lượng trùng kích cường đại. Cột đá vỡ vụn lung lay chấn động, nháy mắt sụp xuống thành tro bụi. Toàn bộ cung điện vang lên tiếng gầm thét khiến huyết dịch sôi trào, kích thích đám Tu La địa quỷ phần nộ, báo hiệu tử vong khí tức hàng lâm.

“Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, các người thật sự là hai tên yêu ma làm cho bốn vương chán ghét!”

Tà Hoàng dường như bị chọc giận, bỗng nhiên từ phía sau sa liêm bay vọt ra hai cánh tay kéo dài đến vài trượng, giống như măng xà âm độc trực tiếp va chạm tử mang cùng hồng mang. Chiêu thức bức nhân công tới chỗ yếu hại muốn đánh tan kết giới phòng ngự của hai người.

Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết đồng thời xoay người né tránh, nháy mắt xuất chiêu công kích hai cánh tay uốn lượn nhuyễn động!

“Oanh” Lực trùng kích mãnh liệt nương theo tiếng nổ vang trời phá tan đỉnh điện Đế La Cung, cả tòa cung điện dưới một chưởng kia lung lay sắp đổ.

Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết chợt phi thân nhảy lên, thân ảnh như thiểm điện lao đến chủ vị trên cao, chưởng phong âm độc đồng loạt phóng xuống, đánh lên đầu ác quỷ ẩn mình trong hắc ám một kích trí mệnh!

“Các người thật to gan!” Một tiếng rống giận như dã thú chấn động màng nhĩ, Tà Hoàng mở ra song chưởng. Nhưng hấn càng vùng vẫy, độc chưởng của Lộng Nguyệt Cô Tuyết càng xâm nhập vào xương đầu thêm một tấc, trong nháy mắt nứt toác ra. Thanh âm rít gào như lang quỷ khủng bố chấn động trời cao.

Tử mâu hồng mâu đồng thời lóe lên thần sắc tà ác, năng lượng trong cơ thể bạo phát mà ra. Một tay giữ chặt đầu Tà Hoàng, tay kia tung chưởng đánh lên lưng hấn, trực tiếp oanh kích tên ác ma xuống nền đất vô pháp phản công!

“Đi!” Hai nam tử tuấn mỹ nhìn Tà Hoàng chìm vào trong lòng đất, nháy mắt ý thức được Đế La Cung sụp đổ, đưa mắt thoáng trao đổi liền phá cửa xông ra!

Một giây sau khi bọn họ thoát khỏi Đế La Cung, thanh âm nổ mạnh rung chuyển toàn bộ Đại Âm Hà, giống như động đất bất ngờ ập đến, ầm ầm chấn động liên miên không ngớt.

Nhưng đó còn chưa kết thúc. . .

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết nhìn tòa Đế La Cung đã sụp đổ, trên mặt căn bản không lộ ra thần sắc vui mừng.

Lực lượng của Tà Hoàng siêu việt vượt xa suy đoán của hai người.

Bởi vừa rồi thời gian quá mức gấp gáp, bọn họ không kịp thấy rõ chân diện mục của Tà Hoàng, chỉ nhìn đến chiếc mặt nạ âm trầm khủng bố lóe lên biểu tình thị huyết, thân thể bị hắc y bao quanh biến ảo vô số tư thái kỳ lạ dị thường, ngay cả tử huyết trên cơ thể cũng không tìm thấy.

Vô công của Tà Hoàng so với Âm Dạ Minh càng khiến người ta cảm thấy bất khả tư nghị.

Đó là nhân loại? Hay là u linh? Hoặc chính là một hoạt thi không máu không thịt? (hoạt thi: thi sống – kiểu như cương thi ấy)

Tiếng cười quỷ dị âm tàn một lần nữa vang vọng, một xà ảnh màu đen lướt qua trên đỉnh đầu hai người. Đó căn bản là sương mù không có nhục thân, lại truyền ra thanh âm đầy oán độc, “Tất cả còn chưa chấm dứt. . .”

Giống như một lời dự ngôn nguyên rửa, phá không vang đến chín tầng trời.

“Ha ha ha. . . Hách Liên Cô Tuyết, thiên mệnh của ngươi đã buông xuống, đã buông xuống a. . . Ha ha ha. . . Lộng Nguyệt không gì không làm được, cho dù ngươi là vĩnh thể chi chủ cũng vô pháp thay đổi chú ngôn ‘Yêu thể liên hoàng!’”

“Cô tinh chi huyết không thể nghịch, Liên hoàng vĩnh sinh, thiên hạ đổi chủ vì ta, vĩnh sinh chi môn vì bổn vương khai mở, bổn vương nhất định là người đầu tiên hưởng thụ Liên hoàng phúc sinh. . . Đệ nhất nhân suốt trăm ngàn năm a. . . Ha ha ha. . .”

Hắc vụ biến mất trong tầng mây, mang đi tiếng cười điên cuồng mà dữ tợn.

Hách Liên Cô Tuyết nhắm mắt lại, che giấu tình tự cuộn cuộn trong lòng. Lộng Nguyệt gắt gao nắm chặt cổ tay hồng y nam tử, truyền âm áp cho hấn.

Song vào giờ khắc này, bản thân Lộng Nguyệt cũng không nhận thấy được, lòng bàn tay còn lại của hắn, vì đầu móng đâm vào thật sâu đã chảy xuống một vệt máu yêu điểm mà tuyệt vọng. . .

128. Chương 128: Trị Liệu

2:20 AM, có ai còn thức không?

Gian phòng tĩnh lặng, duy độc vang lên tiếng hít thở gấp gáp.

Ngân châm trong tay Nam Phong Ẩn thập phần linh hoạt đâm vào đại huyết toàn thân Tuyết Ảnh, như muốn hoá tĩnh dòng máu đã ngừng lưu động, cứu vãn một hồn phách đang phiêu đảng ở nơi nào.

Sương mù mông lung ảm ảm bốc lên trước ngực, mồ hôi trên trán men theo gương mặt tuần tú tái nhợt chảy xuống, thấm ướt lọn tóc trắng tản ra một tầng quang mang sáng bóng.

Dạ Phi Yến đứng ở một bên, đầu ngón tay đâm sâu vào da thịt. Chín ngọn hỏa diễm nơi đuôi mắt lấp lóe dị sắc rực rỡ, bộ dạng khấn trương giống như hắn mới là người trải qua sinh tử.

Bỗng nhiên, cổ tay Nam Phong Ẩn khẽ đảo, ngân châm đâm vào cơ thể Tuyết Ảnh nhất tề bắn ra, ngay khi tiếp xúc với không khí lập tức hòa tan, không lưu lại một tia dấu vết.

Nam Phong Ẩn biểu tình không chút thay đổi nhìn Dạ Phi Yến, thản nhiên nói: “Ta đã tận lực.”

“Có ý gì?”

“Nghĩa là. . .” Nam Phong Ẩn quay đầu nhìn Tuyết Ảnh vẫn đang chìm trong giấc ngủ say, thanh âm than thở đậm đặc, “Cho dù hắn còn sống, từ nay trở đi chỉ là một phế nhân.”

Dạ Phi Yến toàn thân chấn động, nháy mắt bóp chặt cổ Nam Phong Ẩn, hung hăng đẩy hắn áp sát thạch trụ bên cạnh, trong mắt lóe lên vẻ hung ác chưa bao giờ có, “Con mẹ nó người rồi cuộc có chữa được hay không? Ẩn xuyên quỷ y người nếu không trị khỏi cho hắn, ta nhất định sẽ phế đi người.”

Nam Phong Ẩn không phản bác, chỉ lẳng lặng nhìn Dạ Phi Yến hốc mắt có chút ướt át, thần sắc không có nửa điểm dao động.

“Cái gì mà phế nhân? Hắn là Tuyết Ảnh a. . . Người thế nào có thể khiến hắn trở thành một phế nhân? Hắn làm sao có thể thừa nhận?”

Tuyết Ảnh băng lãnh kiệt ngạo, Tuyết Ảnh thà chết vẫn không phản bội lời thề sao có thể là một kẻ vô lực? Như vậy cùng với giết hắn có gì khác nhau?

“Tuyết Ảnh có thể sống đã là kỳ tích!” Ngữ khí Nam Phong Ẩn bình thản như nước, cảm xúc dần có chút bất ổn, “Lộng Nguyệt kịp thời đem đan khí của Cửu chuyển hoàn dương đan dung nhập vào trong cơ thể hắn, tuy rằng có thể cứu mệnh hoàn dương nhưng đồng dạng không thể thay đổi sự thật sáu đường kinh mạch của hắn đã bị phá hủy!”

Bàn tay nắm lấy cổ Nam Phong Ẩn chậm rãi thả lỏng, hư nhược vô lực.

“Người cho rằng lực lượng của Tà Hoàng là trò đùa sao?” Thần sắc Nam Phong Ẩn trở nên thiếu kiên nhẫn, “Nếu là người thường, dù chỉ một chữ cũng không thể chống lại, càng không cần nói đến liên tiếp ba chữ! Huyết diễm sát chủ, uống cho người hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, điểm ấy hắn là người phải rõ ràng mới đúng.”

Biểu tình của Dạ Phi Yến một lần nữa thê lương như đã chết, suy nghĩ giây lát trống rỗng, không còn xúc động hay phản nộ.

Hắn đã sớm rõ ràng, chỉ là không đành lòng thừa nhận mà thôi.

Hắn không còn nhớ được bao nhiêu năm phóng túng hồ hững với những khổ đau của nhân thế. Hiện giờ, hắn mới chính thức tìm về cảm giác tồn tại chân chính của bản thân.

Nguyên lai tâm của Huyết điểm sát chủ cũng sẽ biết thế nào là đau đớn.

Cuộc sống vốn dĩ phóng đảng không mục đích cũng có thể bị thay đổi bởi kẻ khác.

Một giọt lệ cuối cùng lơ mơ lăn theo khóe mắt, rơi xuống trên mặt đất lạnh lẽo, hóa thành một vệt ẩm ướt.

Hắn biết, mình không thể ước ao quá nhiều.

Đổi lại được sinh mệnh của người này, đổi với Dạ Phi Yến mà nói đã là một khởi đầu tốt đẹp nhất.

Dạ Phi Yến khẽ hít vào một hơi, dung nhan tuấn lãng bình tĩnh dị thường. Hắn đi đến bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy nam tử còn đang ngủ say, rũ mầu hôn lên cánh môi của người trong lòng. Nụ hôn không mang theo chút dục vọng, chỉ đơn thuần đắm mịc mà ấm áp.

Nam Phong Ẩn dõi theo động tác của Dạ Phi Yến, đem một màn trước mắt khắc ghi thật sâu trong tâm trí: vô luận người là Huyết điểm sát chủ hay là tặc yến tử phóng đảng không kiềm chế được, từ một khắc này trở đi, hắn là người sẽ không còn tiếp tục chơi đùa nhân thế. . . Dạ Thương Lan.

Thanh âm êm ả chậm rãi vang lên bên tai Tuyệt Ảnh, tuyệt nhiên kiên định, “Vô luận người biến thành bộ dáng gì đi nữa, ta Dạ Thương Lan đều yêu người cả đời.”

“Nếu bằng mỹ nhân người không nói lời nào, như vậy là chấp nhận a.”

Người trong lòng không có nửa điểm phản ứng, an tĩnh như một búp bê vô tri.

Khóe môi Dạ Phi Yến gợi lên một mặt tiểu ý đầy tà khí, hệt như thỏa mãn cùng mong đợi.

“Nam Phong Ẩn, chúng ta sau này còn gặp lại.” Lam ảnh phiêu hốt lướt qua trước mặt ngọc diện thiếu niên, rồi đi thư thích tiêu sái.

Song ngay khi Dạ Phi Yến vừa ra đến cửa, ngoài ý muốn gặp phải hai nam tử tuấn mỹ.

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, hồng mầu như tuyết. Mà Lộ Nguyệt bên cạnh lười biếng tựa vào trên thạch trụ, tử sắc mầu quang mang theo khí tức tà mị ngả ngón ra về suy ngẫm.

“Tử yến tử người. . . tính toán mang Tuyệt Ảnh đi đâu a?” Hồng y nam tử lạnh nhạt mở miệng, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

“Dẫn hắn rời đi.” Thanh âm kiên định không để cho bất luận kẻ nào phủ quyết.

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, ánh mắt vẫn như trước ngạo nghễ băng hàn, “Tử yến tử người lá gan quả thật không nhỏ, ngay cả Ám tòa của bản cung cũng dám trộm, xem ra đúng là người không đem Ngạo Thần Cung ta để vào mắt.”

“Hách Liên cung chủ, Tuyệt Ảnh với người mà nói đã không còn giá trị lợi dụng, vì cái gì muốn lưu hắn lại?”

Dạ Phi Yến rất rõ ràng nam tử yêu mị trước mặt là loại người thế nào, hắn tuyệt sẽ không để một kẻ vô dụng ở lại bên mình.

Hách Liên Cô Tuyết chăm chú nhìn Dạ Phi Yến lúc này so với quá khứ như hai người khác biệt, hồng mầu tràn ngập quang mang khiến người ta không thể cân nhắc, lại nhìn về phía Tuyệt Ảnh đang nằm trong lòng hắn, khẩu khí lãnh liệt: “Người của Ngạo Thần Cung ta tuyệt đối không thể là phế nhân.”

“A. . . Tiểu Lan ca ca, ta nhớ ra rồi, phương pháp trị liệu cho tâm can bảo bối của người. . .” Thanh âm hưng phấn từ trong phòng truyền ra, Nam Phong Ẩn vừa bước chân khỏi cửa nhìn thấy hai nam tử tuấn mỹ liền kinh sợ đến không nói nên lời.

“Người nói cái gì?” Dạ Phi Yến đột nhiên quay đầu lại, không dám tin nhìn ngọc diện thiếu niên.

Chiết phiến trong tay Nam Phong Ẩn “Ba ” một tiếng mở ra, làm như ngưỡng ngừng che khuất gương mặt, thuận tay chỉ vào Lộ Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, “Tìm bọn họ, hai người đó khẳng định có biện pháp.”

Lần đầu tiên ở Đế La Cung, lần thứ hai tại nơi này, hai đại yêu ma trong lòng Dạ Phi Yến giống như thiên thần cứu rỗi hân thoát khỏi vực sâu giãy dụa bất lực. Vô luận hai người kia trên lưng đeo bao nhiêu tội ác, Dạ Phi Yến cho tới bây giờ đều không quan tâm.

Hách Liên Cô Tuyết đi đến bên cạnh ngọc diện thiếu niên, con người thâm hồng không che giấu thần tình chán ghét, “Người Ẩn xuyên quỷ y không chữa được cho thuộc hạ của bản cung thì đừng có lượn lờ ở chỗ này. Nếu trong đầu người không có việc gì làm, không bằng đến ngụ tại Hàn Thiên Lâu của Ngạo Thần Cung giết thời gian.”

Hàn Thiên Lâu?

Tử vong huyết thành âm trầm khủng bố nhất Ngạo Thần Cung.

Nam Phong Ẩn không khỏi mao cốt từng nhiên, nghe đồn trong Hàn Thiên Lâu chuyên môn giam giữ hai loại người.

Một loại là những giang hồ nhân sĩ không thần phục Hách Liên Cô Tuyết, còn lại chính là người của Ngạo Thần Cung không đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ hoặc nhiệm vụ thất bại.

Đó là nơi luyện ngục tra tấn người ta đến sống không bằng chết, rất nhiều giang hồ nhân sĩ bởi vì không thể chịu đựng khổ hình mà phải quỳ xuống cúi đầu trước Ngạo Thần Cung. Bởi vậy Hàn Thiên Lâu được người trong võ lâm đặt cho cái tên ‘Hàn Thiên địa ngục’, trở thành cơn ác mộng ám ảnh không biết bao nhiêu người.

.

Hỏa hồng y bào hướng gian phòng đi tới, tản ra mùi diễm băng lãnh huyết tinh.

Dạ Phi Yến như ý thức được điều gì cũng theo sát Hách Liên Cô Tuyết bước vào.

“Người có thể cứu được Tuyết Ảnh?”

Hách Liên Cô Tuyết nhìn kỹ chín ngọn hỏa diễm nơi đuôi mắt Dạ Phi Yến, lạnh lùng cười, “Tử yến tử, nếu không muốn Tuyết Ảnh trở thành phế nhân, người tốt nhất nên ngoan ngoãn hảo hảo chuẩn bị Thiên Môn làm đại giới để trị liệu cho hân.”

Thanh âm bình thản không chút cảm tình từ trong miệng hồng y nam tử tràn ra, tựa hồ Thiên Môn lệnh vô số giang hồ nhân sĩ chùn bước trong mắt hân bất quá chỉ là một kiện đồ vật để trao đổi mà thôi.

Dạ Phi Yến cắn môi, không hề nhiều lời: sớm biết độc mỹ nhân này sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội tranh đoạt nào, Thiên Môn luôn cùng thể vô tranh cư nhiên cũng đồng dạng chạy không thoát khỏi ma chướng của hân!

“Thế nào? Huyết diễm sát chủ tiếc nuối?”

Dạ Phi Yến nhìn nam tử đang mê man trên giường, đáy mắt lóe lên quang mang như cười như không.

Với hân mà nói, tất cả chỉ là vật ngoài thân. Tại một khắc hân không thừa nhận thân phận ‘Huyết diễm sát chủ’ kia, hân cũng đã dứt bỏ hết thấy những gì trói buộc, từ đó về sau sẽ không nhắc tới.

“Đâu chỉ là Thiên Môn, chỉ cần Hách Liên cung chủ có thể cứu hân, muốn mạng của ta đều được.”

“Thật hiếm có. . .” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười tà đầy yêu mị, “Huyết diễm sát chủ cư nhiên có thể nói ra những lời như vậy.”

Lời vừa dứt, băng mang hỏa hồng ngưng tụ trong lòng bàn tay hồng y nam tử, chậm rãi chui vào thể nội Tuyết Ảnh.

Bỗng nhiên, một bàn tay nháy mắt chế trụ cổ tay Hách Liên Cô Tuyết, ngăn cản hành động của hân. Thanh âm khí phách mệnh lệnh tràn ra: “Đừng để bản tọa thấy người vận dụng Sáng Thần Cửu Thức!”

Sắc mặt Hách Liên Cô Tuyết phút chốc chuyển sang lạnh lẽo, “Đây là việc của Ngạo Thần Cung, không phiền Nhật Nguyệt giáo chủ lo lắng.”

Cánh tay hữu lực vòng qua eo lưng hồng y nam tử, không cho hắn giãy dụa. Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, đầu lưỡi ướt át phất qua phần cổ mẫn cảm của Cô Tuyết, “Người đang cãi lời ta sao? Tuyết nhi của ta?”

Thấy tình hình như vậy, Nam Phong Ẩn vội vàng lôi kéo Dạ Phi Yến tông cửa lao ra. (=)))

Nụ hôn trên cổ khiến Cô Tuyết toàn thân run rẩy.

“Mau thu hồi công phu tà môn của ngươi cho bốn tọa, đừng để ta gặp ngươi dùng nó lần thứ hai.” Ngũ khí mệnh lệnh không cho phép Cô Tuyết né tránh.

“Công phu của ta tà môn?” Hách Liên Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, hồng mâu tràn đầy lãnh phúng, thật sự không cam lòng, “Võ công Lộng Nguyệt ngươi tu luyện cũng không khá hơn phân nào!”

Lộng Nguyệt niết chặt cằm Cô Tuyết, tử mâu lóe lên quang mang tà mị, không có ý định cùng yêu nghiệt này cãi cọ, “Người ra ngoài trước, việc trị liệu Tuyết Ảnh giao cho ta.”

“Không cần.” Hách Liên Cô Tuyết khẽ liếm vành tai yêu tà nam tử, dòng khí nóng rực bốc lên chung quanh hai người, thanh âm băng lãnh không giảm, “Người đi ra ngoài.”

Thần tình Lộng Nguyệt xẹt qua một tia bất mãn, hắn rất không thích yêu nghiệt này làm ra hành động trái ý hắn. Mỗi khi nhìn đến bộ dáng quật cường của yêu nghiệt, Lộng Nguyệt thực hận không thể đem hắn kéo vào trong lòng hảo hảo giày vò trừng phạt một phen. (Anh bá đạo quá anh ơi = =!)

“Nghe ta một lần!”

“Dựa vào cái gì lần nào ta cũng phải nghe lời ngươi?!”

.

Dạ Phi Yến cùng Nam Phong Ẩn đứng ở phía ngoài, không biết trong phòng xảy ra chuyện gì. Đột nhiên, tiếng đồ vật chấn động vỡ tan từ bên trong truyền đến. . .

“Làm sao vậy?” Dạ Phi Yến vừa định xông vào, lại bị Nam Phong Ẩn ở một bên nhanh tay giữ chặt.

“Uy, lúc này hai người kia nhất định là vì chuyện trị liệu cho Tuyết Ảnh mới nháo lên, nếu người đi vào chắc chắn sẽ bị bọn họ ném ra ngoài!”

“Không được, hai ma đầu kia đánh nhau không biết nặng nhẹ, thương đến Tuyết Ảnh thì sao?!”

“Nhưng người vào đó cũng không giúp được việc gì.”

Nam Phong Ẩn mở ra chiết phiến, tốt bụng quạt chút gió cho Dạ Phi Yến đang bồn chồn lo lắng, “Ai nha, Tiểu Lan ca ca yên tâm đi, chờ bọn hắn ra ngoài, tâm can bảo bối của người khẳng định không có việc gì.”

Phỏng chừng đến lúc đó, gian phòng không bị hủy đã là vạn hạnh.

Thần sắc Nam Phong Ẩn vẫn bảo trì lãnh đạm, hắn biết rõ Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết sở dĩ tranh chấp là vì bọn họ không muốn nhìn đối phương trong quá trình trị liệu cho Tuyết Ảnh hao phí đại lượng nội lực mà thôi.

.

Bài trí trong phòng sớm đã bị nội lực cường đại chấn vỡ, khắp nơi biến thành một mảnh hỗn loạn.

Cảm thấy hơi thở Tuyết Ảnh liên tục hỗn loạn, Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt ngưng tay, “Yêu tinh ngươi đừng quá phận!”

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, lực lượng ngưng tụ trong tay không khỏi tăng thêm vài phần, “Không muốn hại chết thuộc hạ của ngươi liền thành thật một chút cho bốn tọa! Chờ sau khi ta cứu Tuyết Ảnh mới hảo hảo sung hạnh yêu nghiệt không biết nghe lời ngươi!” (Anh ơi là anh, người ta đang hấp hối kìa = =!)

Hách Liên Cô Tuyết một tay đặt sau lưng Tuyết Ảnh, ỏn định khí tức mỏng manh tán loạn không ngớt, tay kia còn không quên đánh trả Lộng Nguyệt, “Có bản sự ngươi thử xem, đến lúc đó không biết ai thượng ai hạ!” (Anh này nữa *nổi gân xanh*, Tuyết Ảnh của ta!!!!)

“A. . . Tuyết bảo bối của ta, đợi chốc nữa người cũng đừng trách ta tâm ngoan!”

129. Chương 129: Thệ Ái Vĩnh Hằng

Bởi Lộng Nguyệt tìm mọi cách ngăn trở, Hách Liên Cô Tuyết lại lo lắng nội tức của Tuyết Ảnh hỗn loạn, không thể không thu hồi Sáng Thần Cửu Thức dùng nội lực bình thường giúp Tuyết Ảnh hộ thể.

Nhìn biểu tình tà khí suy ngấm của yêu tà nam tử, Hách Liên Cô Tuyết trong lòng tràn đầy phần nộ cùng không cam lòng.

Nhưng cho dù như vậy, nhân mâu thâm hồng băng lãnh lại lóe lên thần sắc bất khả tư nghị.

Nội lực của Lộng Nguyệt cư nhiên đã cường đại đến mức này. . .

Lục mạch bị tổn thương, âm dương khó điều hòa, chỉ có thể dùng quy tức liệu pháp dung nhập bách hài, đem chân khí tản mát bốn phía quy về một thể, hơi chút vô ý sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch vỡ tan mà chết.

Tử mang yêu diễm khởi động kết giới phòng hộ, lòng bàn tay Lộng Nguyệt truyền nội lực vào thất kinh bát lạc của Tuyết Ảnh, cẩn thận thăm dò thân thể suy yếu, dung nhập lực lượng cường đại nhằm khôi phục tổn thương.

Quang mang hỏa hồng chậm rãi thâm nhập nội tức không ngừng xao động, Hách Liên Cô Tuyết cảm nhận dòng máu đang lưu chuyển trong cơ thể Tuyết Ảnh, nhân mâu băng hồng xẹt qua một tia âm lãnh.

Chưởng lực của Tà Hoàng quả nhiên không phải bình thường. . .

Hắn cơ hồ không thể tra xét được chưởng pháp tinh túy, càng không cách nào phỏng đoán võ công tu vi của Tà Hoàng.

“Rất đặc biệt phải không?” Tử mâu khẽ nhướn, chăm chú nhìn Hách Liên Cô Tuyết biểu tình suy nghĩ sâu xa.

“Võ công Tà Hoàng tu luyện không phải của Trung Nguyên.”

“Không sai.” Nội lực trong tay Lộng Nguyệt không khỏi gia tăng vài phần, “Đây là môn võ công thần bí kết hợp từ Vu ma chi thuật của Tây Vực cùng Đông Doanh Huyền thuật, mà Tà Hoàng là người duy nhất tu luyện loại võ công này.”

Hách Liên Cô Tuyết cười tà lãnh, “Thế nào? So với võ công của yêu tinh người còn thần bí hơn?”

Lộng Nguyệt mỉm cười rũ mâu, cũng không trả lời.

“Làm thế nào phá giải?”

“Không thể.”

“Phương pháp bình thường đương nhiên không thể.” Hách Liên Cô Tuyết chăm chú nhìn vào cặp tử mâu đang trốn tránh, nhân mâu thâm trầm sắc bén lấp lóe quang mang.

Bỗng nhiên, trong miệng Tuyết Ảnh trào ra máu tươi, gương mặt tái nhợt bị tử mang vờn quanh rồi cuộc có một tia huyết sắc.

Tử mang tiêu tán, Lộng Nguyệt thu hồi chưởng lực, tử mâu chợt trở nên ảm đạm.

Hách Liên Cô Tuyết cổ tay khẽ đảo, nháy mắt đỡ lấy ***g ngực không ngừng pháp phòng của Tuyết Ảnh, bình ổn huyết khí tán loạn bên trong thân thể hắn, đáy mắt hiện lên một tia mong đợi không dễ bị phát hiện.

“Kỳ thực, người rất để ý đến sinh tử của Tuyết Ảnh, có đúng không?” Cánh môi ẩm áp yêu đã phất qua phần cổ Cô Tuyết, hương khí nhàn nhạt chậm rãi tản ra. Thanh âm độc đáo truyền vào tai, mang theo ý tứ xuyên thủng tầng tầng màn chắn che giấu nội tâm của hắn, khiến người ta vô pháp phản bác.

“Ta xác thực để ý hắn.”

Nụ hôn nơi cổ giây lát chợt cứng đờ.

Hồng mâu nhẹ nhàng khép lại, sau khi cảm giác được chân khí trong cơ thể Tuyết Ảnh đã hoàn toàn ổn định, Cô Tuyết bỗng nhiên xoay người ôm lấy thắt lưng Lộng Nguyệt, đẩy hắn áp sát lên thạch trụ gần đó, ngẩng đầu khẽ liếm cánh môi nóng rực của người trước mặt, “Nhưng không giống như người.”

“Vội vã giải thích như vậy, người thật sự cho rằng ta sẽ làm gì đó với Tuyết Ảnh?” Lộng Nguyệt nâng lên cằm Cô Tuyết, nhân mâu đầy tà khí đem người trong lòng quan sát vô cùng thấu triệt, “Người cho rằng Mị Đồng giống như người trước đây, cho nên từ lần đầu người gặp hắn, nội tâm sẽ không thể kiềm chế mà thương hại.”

“Cho tới bây giờ ta không hề thương hại hắn.”

“Nhưng người quan tâm hắn.” Lộng Nguyệt ôm lấy thân thể Cô Tuyết, kéo hắn kề sát ngực mình, đem cặp hồng mâu kia nhìn chăm chú như muốn thôn tính hoàn toàn, “Vốn dĩ bị thế giới này vứt bỏ, giãy dụa tuyệt vọng trong địa vực hắc ám, người muốn giúp Mị Đồng tìm được giải thoát, cũng như giúp Hách Liên Cô Tuyết trong quá khứ giải thoát.”

Thanh âm của Lộng Nguyệt rất bình tĩnh, nhưng mỗi một câu đều chạm đến miệng vết thương của Cô Tuyết. Hắn hơi rũ mâu, ánh mắt thông thấu khiến Cô Tuyết không cách nào trốn tránh.

“Người thật sự, rất đáng sợ. . .” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng cười khẽ, đối diện đôi phượng mâu thâm tử sắc, “Sự tình liên quan đến ta tựa hồ người không có gì là không biết, nhưng những chuyện người giấu diếm ta, làm thế nào giải thích?”

Lộng Nguyệt buông ra Hách Liên Cô Tuyết, tử ảnh mờ ảo lướt qua mặt nhân băng hồng, lưu lại một câu không chút tình tự dao động, “Ta không thể giải thích.”

Bóng dáng yêu tà biến mất khỏi gian phòng, mang đi nỗi sầu lo cùng ảm đạm chất chứa trong tâm trí.

Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết gợi lên một tia chua xót, đáy lòng đồng dạng xẹt qua một mặt ảm đạm. Hắn đi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tuyết Ảnh, nhân mâu thâm hồng lui đi bằng hàn cô tuyệt cùng khí phách thuộc về một vị cung chủ.

“Cung chủ. . .” Tuyết Ảnh thập phần mỗi một mở mắt, trong tầm nhìn mơ hồ phản chiếu một đôi băng tuyết yêu mâu.

Thần sắc kinh ngạc chợt hiện trên gương mặt tái nhợt, Tuyết Ảnh vừa muốn đứng dậy lại bị Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt chế trụ bả vai, ngăn trở động tác của hắn.

“Đây không phải ảo cảnh, Tuyết Ảnh, hảo hảo sống sót.” Hồng y nam tử khóe môi khẽ nhếch, ngẫm nghĩ một trận, con ngươi thâm hồng lóe lên một mặt tiểu ý nhu hòa.

Suy nghĩ nguyên bản không được tỉnh táo bởi vì nụ cười yêu mị kia mà giạt mình hồi thần.

Cung chủ đang cười. . .

Tung rằng chỉ là nụ cười nhàn nhạt không dấu vết, nhưng Tuyết Ảnh lại thấy rất rõ ràng, cung chủ cứ nhiên cười với hắn. . .

“Yến tử kia đối với người không sai.” Hách Liên Cô Tuyết tiến đến bên tai Tuyết Ảnh, nhẹ giọng phun ra, “Hảo hảo quý trọng hắn, đây là mệnh lệnh.”

Tuyết Ảnh cả kinh, vừa muốn mở miệng, thân ảnh hỏa hồng đã biến mất khỏi tầm mắt.

Khi Hách Liên Cô Tuyết từ trong phòng đi ra, Dạ Phi Yến vô pháp che giấu nội tâm mừng rỡ, nhìn gương mặt băng lãnh yêu mị kia giống như không dám tin tưởng.

“Uy, người. . . Độc mỹ nhân nói cái gì với Tuyết Ảnh?”

Hách Liên Cô Tuyết cười châm chọc, thú vị nhìn bộ dáng kích động của Dạ Phi Yến, “Ta nói với Tuyết Ảnh. . .”

Trái tim Dạ Phi Yến chợt căng thẳng.

Cô Tuyết tiến đến bên tai Dạ Phi Yến, tà lãnh nhếch môi, “Từ yến tử người thật đáng ghét!”

Dứt lời, cần bản không để ý đến Dạ Phi Yến ở phía sau chửi ầm lên, hồng bào tựa như hỏa vân nhanh chóng biến mất.

.

Dạ Phi Yến cắn chặt môi, nháy mắt xông vào phòng. Khi hắn nhìn đến hai tròng mắt kỳ dị kia mở ra, quang mang u lam cùng đêm tối giao hòa giống như ngọn lửa sinh mệnh của hắn, bùng lên thiêu đốt trái tim héo tàn.

Mị Đồng. . . Người rốt cuộc cũng mở mắt ra xem ta. . .

Mị Đồng. . .

“Người có biết, mạng của người với ta mà nói có bao nhiêu trọng yếu. . .” Dạ Phi Yến đem Tuyết Ảnh ôm vào ngực, hốc mắt vốn khô khốc lại chảy xuống lệ châu.

Ôm chặt người tưởng chừng mất đi nay đã trở về, cảm thụ một loại được thiên địa chiếu cố chưa bao giờ có, Dạ Phi Yến lần đầu tiên hy vọng hạnh phúc gần trong gang tấc có thể kéo dài vĩnh cửu.

“Thương. . .” Cánh môi ướt át nháy mắt chặn lại lời của Tuyết Ảnh, Dạ Phi Yến cuộn lấy đầu lưỡi trúc trắc, mê luyến triền miên.

Khuôn mặt tuấn tú tái nhợt bởi nụ hôn sâu mà trở nên ửng đỏ, Tuyết Ảnh lần đầu tiên lưu luyến cảm giác như thế, ầm áp mà an nhàn, vĩnh viễn không còn huyết tinh cùng tử vong băng lãnh.

“Đời này của người chỉ có thể cho ta.” Dạ Phi Yến nâng lên gương mặt của người trong lòng, không cho hắn có cơ hội phủ định, “Tuyết Ảnh, người trốn không thoát!”

“Ta cho tới bây giờ chưa từng nói sẽ trốn tránh!” Hai tròng mắt tà dị biến ảo sắc thái rực rỡ như lưu ly, thanh âm thoảng chút suy yếu dị thường quyết tuyệt.

Môi cùng môi lại thiếp hợp, Dạ Phi Yến vòng tay ôm chặt cổ Tuyết Ảnh, cẩn cẩn dục dục khơi mào tình niệm của hắn. Bóng dáng hai người trong không gian ầm áp từng chút một hòa tan bằng giá lạnh lẽo. . .

.

Gió thu phất qua mặt hồ gọi lên từng gợn sóng hiu quạnh.

Một yêu tà nam tử dựa vào lan can mà đứng, đầu ngón tay nhảy múa khơi lên âm luật du dương, bích tiêu dưới ánh mặt trời lấp lóe hàn quang chói mắt.

Gió mát thổi tán tử phát yêu diễm, từng sợi tóc dài lướt qua phượng mâu tà khí, lại không cách nào che giấu nổi cô đơn ảm đạm trong mắt.

Phi điều hỏa hồng nghỉ ngơi trên cành, im lặng không phát ra nửa tiếng kêu vang. Lông đuôi đỏ rực thỉnh thoảng rung động, lẳng lặng lắng nghe niềm thương tịch của chủ nhân nó.

“Hỏa nhi, nếu ta có năng lực cải biến thế đạo, nhất định ta sẽ không để cho mạng kiếp của hắn phát sinh.”

Huyền Hỏa khẽ vỗ cánh, làm như đáp lại lời yêu tà nam tử.

“Nhưng sự việc cố tình. . . không như mong muốn.”

Đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu đỏ tươi chảy thành dòng, ngưng đầy vô tận thương tiếc cùng đau khổ bất lực.

“Thương thiên thật tàn nhẫn!” Bích tiêu trong tay yêu tà nam tử vỡ nát thành bột phấn, gợn sóng trong hồ bị nội lực mạnh mẽ ảnh hưởng bắt đầu nhộn nhạo xao động. (Thương thiên: trời xanh)

Bầu trời màu bích lam ẩn ẩn khí tức thê lương, đó là cảnh tượng bao la vĩ đại như biển rộng khôn cùng, tỏ rõ thiên địa vô tình trước nhân loại nhỏ bé, hồ hững nhận lấy sự phẫn nộ của một con người.

“Nếu đã an bài Yêu thể liên hoàng phục sinh, vì cái gì phải khiến ta yêu hần!”

Huyền Hỏa tựa hồ bị tiếng rống giận làm cho kinh hách, nó vươn ra hai chiếc cánh hỏa hồng, nương theo tiếng tê mình ai oán bay lên không trung bất ngát, ở phương xa xướng lên khúc ca đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tử mâu bỗng nhiên tản ra huyết sắc ngoan tuyệt, “Cái gì thiên cổ chú ngôn? Cái gì mệnh kiếp buông xuống? Ta Lộng Nguyệt cho dù hủy diệt thiên hạ nghịch thiên hành đạo thì thế nào? Cho dù vĩnh viễn truy nhập địa ngục cũng có ta bồi hần!”

Thanh âm bá đạo cùng thương thiên đối kháng, không có nửa phần thành kính, chỉ có kháng cự cùng kiên định không chút hối hận.

Bỗng nhiên, cổ yêu tà nam tử bị một cánh tay nháy mắt ôm lấy, cánh môi lạnh lẽo phủ lên môi hần, nhãn mâu thâm hồng thoáng hiện tình tự nóng bỏng.

Thâm tử hoặc hồng trường phát tản ra dây dưa. Nụ hôn mãnh liệt đến hít thở không thông cũng không muốn tách rời, Cô Tuyết đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân, bàn tay giữ chặt bên hông hần, khẽ liếm gương mặt tuần mỹ cổ găng bình ổn phẫn nộ cùng điên cuồng của yêu tà nam tử.

Nam nhân này, có phải lại vì hần mà nổi cơn tức giận?

Là vì lời chú ngôn khôi hài như Tà Hoàng đã nói sao?

Hần cho tới bây giờ đều không quan tâm thế gian gây cho hần những gì, vì cái gì nam nhân này vẫn để ý đến thứ chú ngôn vô dụng đó?

“Nguyệt. . . Đừng bày ra bộ dạng như vậy, ta sẽ đau lòng.” Cô Tuyết hôn lên cặp phượng mâu thâm tử sắc, hồng mâu dần nảy lên lửa tình cháy bỏng.

Tâm tình của y đã mỗi một đến thế nào? Suốt nửa canh giờ, y cũng không phát hiện sự hiện hữu của hần.

Cô Tuyết đứng cách đó không xa, lắng lắng nghe mỗi một câu của Lộng Nguyệt, từng từ từng chữ đều khiến người ta đau lòng đến vô pháp thừa nhận.

Lộng Nguyệt gắt gao ôm chặt hông y nam tử, gắt gao đưa hần kề sát nơi trái tim.

Tâm của hần sao có thể không đau?

Cái gì thiên mệnh kiếp số? Cái gì Huyết sát cô tình? Nếu thật sự gặp phải kiếp nạn, hần Lộng Nguyệt cho dù khuyh tấn sinh mệnh cũng tuyệt không để Cô Tuyết rời đi bên mình.

Cô Tuyết của hần, Cô Tuyết mà hần trút hết sinh mệnh đi yêu, Lộng Nguyệt làm sao có thể dễ dàng tha thứ người khác chạm vào nửa phần?

“Nguyệt, nếu có một ngày thế gian này thật sự dung không được chúng ta, ta Hách Liên Cô Tuyết cũng sẽ cùng ngươi xuống địa ngục khinh cuồng!”

Dưới bầu trời rộng lớn, thanh âm của hồng y nam tử quanh quẩn vang vọng, hết thấy cảnh sắc chung quanh thoáng chốc trở nên an tĩnh.

Hai đôi mắt vô cùng trấn định, tựa hồ sớm đã nhìn thấu hết thảy.

Lộng Nguyệt vỗ nhẹ gò má Cô Tuyết, khoe môi nở nụ cười tà mị mà nhu hòa, nhẹ nhàng bóc ra từng lớp y bào hỏa hồng, ngay trên lạc ấn hoa đào điểm lệ hạ xuống một dấu hôn sâu. . .

130. Chương 130: Âm Ẩn Phù Sát

Bên trong lương đình, một bạch y nam tử chấp tay mà đứng, dáng người thanh nhã như làn mây chảy xuôi giữa đồi núi, lơ đãng xẹt qua nơi trần thế.

Như cảm ứng được phía sau có người đi tới, Mộ Vân Khuynh xoay người, trên mặt vẫn một nụ cười nhẹ như gió xuân, phiêu dật xuất trần.

“Phụ thân người thế nào rồi?”

Tư Đồ Không Thành mày kiếm nhíu chặt, tinh mâu lóe lên vẻ lãnh đạm, “Trong vòng một tháng, nếu không tìm ra phương pháp giải độc. . .”

Thanh âm chột đình chỉ, tiếng gió thu cùng lá xanh sần sật ma sát quanh quẩn không ngớt, khí tức băng lãnh tản ra chung quanh hai người.

“Ta và người đều biết kẻ hạ độc là ai. . .” Tư Đồ Không Thành gắt gao nhìn vào biểu tình bình tĩnh của bạch y nam tử, “Kết quả như vậy người có vừa lòng?”

Hắc mâu đột nhiên nâng lên, chân mày Mộ Vân Khuynh nhiễm một tia âm đạm.

“Vân Khuynh, ta với người từ nhỏ đã quen biết, vậy mà đến nay ta vẫn không rõ người là người thế nào?”

Về mặt Tư Đồ Không Thành bỗng trở nên mờ mịt, nhãn thần sắc bén như kim châm không cách nào tổn hại đến bạch y nam tử vô dục vô cầu trước mắt.

Không có dục niệm, không có hỉ nộ ái ố, vĩnh viễn đều là vân đạm phong khinh, mỉm cười nhìn thế nhân, thậm chí ngay cả huyết ô cũng sẽ không lay dấn. . . Một nam nhân như vậy, rốt cuộc che giấu sau lưng bao nhiêu bí ẩn? Ẩn tàng một trái tim không muốn người biết ra sao?

“Huyền Vũ Môn thảm diệt, Đại Âm Hà quật khởi, thánh vật bị cướp, độc khí bố trí, dị biến khi tế thiên. . . Vân Khuynh, những việc đó đến tội cùng người đã tham dự bao nhiêu?”

Mộ Vân Khuynh nhìn sâu vào con người đang dõi theo hắn, đôi mắt trầm tĩnh dần hiện lên vẻ u ám.

“Những chuyện đó với người không thoát khỏi quan hệ!” Tư Đồ Không Thành nguyên bản không muốn thừa nhận, nhưng lúc này hắn không thể tiếp tục tự thuyết phục bản thân để che giấu chân tướng cùng sự thật.

Tư Đồ Không Thành đến gần bạch y nam tử như muốn nhìn ra một tia né tránh trong mắt hắn, “Người nói cho ta Đại Âm Hà quật khởi, khi Lộng Nguyệt ở trước mặt mọi người chỉ ra trong rượu có độc, lại từ ta ra mặt giúp Lộng Nguyệt che lấp, làm cho vô lâm nhân sĩ tin tưởng chuyện này là thật, cha ta tự nhiên cũng giảm bớt đề phòng với hắn, sau đó. . .”

Đột nhiên tóm chặt vạt áo Mộ Vân Khuynh, phần nộ trong lòng Tư Đồ Không Thành đã lên tới tột đỉnh, “Lộng Nguyệt thân không biết quỷ không hay ám toán cha ta. . .”

Mộ Vân Khuynh nhìn cặp hắc đồng phủ kín huyết sắc, gương mặt như trước không một tia biểu tình, ngay cả một câu phản bác cũng không có.

“A a. . . Thật sự là một kế hoạch thiên y vô phòng, Vân Khuynh, ta nói có chỗ nào không đúng sao?” Ngữ khí châm chọc trở thành âm thanh duy nhất vang lên giữa hai người.

Tư Đồ Không Thành làm thiếu minh chủ của Thiên Địa Minh sao có thể không nhìn rõ? Chỉ là hắn quá mức tin tưởng tâm địa của người khác giản đơn thuần khiết, tin tưởng hảo hữu tri kỷ từ nhỏ cùng lớn lên sẽ không phản bội.

Nhưng mà, hắn sai lầm rồi. . .

Hiện tại, rốt cuộc hắn mới ngộ ra, trong thế gian này thứ không thể tin tưởng nhất chính là lòng người.

“Là ta nhìn lầm người, Mộ Vân Khuynh.”

Bạch y nam tử nhẹ buông ra bàn tay nắm chặt, khoe môi giật giật nhếch lên đầy chua xót tự giễu, “Xin lỗi. . .”

Hai từ đơn giản, lại không biết có bao nhiêu trầm trọng. Hắn càng không biết nên làm thế nào đối mặt với sự thật đột nhiên bị vạch trần.

“Một câu xin lỗi sao có thể vãn hồi mệnh của cha ta? Người vì cái gì phải giúp Lộng Nguyệt?! Tên ma đầu người người muốn tru diệt kia, người vì cái gì phải giúp hắn?!” Cho dù sự tình đã như thế, Tư Đồ Không Thành vẫn không thể chấp nhận, nhất phương chi long của bạch đạo cư nhiên có dính líu với thiên hạ đệ nhất ma giáo.

Nếu tiếp tục che giấu cũng đã không còn ý nghĩa. . .

Mộ Vân Khuynh rũ râu, sống mắt bình tĩnh không chút dấu vết, “Bởi vì mạng của ta thuộc về Mộ gia, trừ bỏ trung thành với Lộng Nguyệt, ta không còn lựa chọn nào khác.”

Tư Đồ Không Thành chấn động giây lát, con người chậm rãi nheo lại, khóe môi bỗng nhiên gợi lên một nụ cười tróc đoán không ra ý tứ, “Vậy Mộ gia các người trung thành với dạng gia tộc gì?”

Phảng phất không nghĩ tới Tư Đồ Không Thành lại nói ra những lời như vậy, Mộ Vân Khuynh chợt kinh ngạc, vẫn như trước dùng nhãn thần mơ hồ mây bay che giấu nỗi bất an, “Một ngày nào đó người sẽ biết.”

Trận trận u ám xẹt qua nơi đáy lòng, những bí mật giấu diếm chưa bao giờ trở nên nặng nề như vậy. Quá nhiều những thứ chưa biết quanh quẩn trong tâm trí, quá nhiều những việc khó có thể giải quyết.

“Người giúp hắn ám toán cha ta, giúp hắn hủy diệt Thiên Địa Minh, Mộ Vân Khuynh người thật tốt! Người làm thật tốt. . .”

Tư Đồ Không Thành bỗng nhiên cười to, ngay hôm nay, hảo hữu ngày xưa biến thành tử địch. Loại bị thương khó nói nên lời này như sóng cồn mạnh mẽ đánh tới, khiến hắn tạm thời không thể chấp nhận.

“Ta không biết nên làm thế nào với người, Vân Khuynh, ta và người chung quy. . . duyên phận đã hết.”

Hai tay Mộ Vân Khuynh chấp sau lưng nắm chặt thành quyền, thanh âm bình tĩnh giống như lợi kiếm sắc bén cắt đứt mười mấy năm hảo hữu giao tình. Tâm, như tro tàn.

Tại một khắc hắn nhận lấy sứ mệnh của gia tộc kia, vận mệnh cuộc đời này của hắn đã được chú định vô pháp thay đổi.

Bởi vì có nhiều lắm những việc không thể nề hà, nhiều lắm thân bất do kỷ, tiêu dao công tử làm thế nào có thể tiếp tục tiêu sái như trước?

Lời nói bình tĩnh lại không biết chứa đựng bao nhiêu phần nộ cùng kiên quyết, “Ta sẽ không bỏ qua cho Lộng Nguyệt và. . .”

Tư Đồ Không Thành chợt ngưng, cái tên hắn căn bản không muốn đề cập kia tựa như một thứ cấm kỵ, không muốn lưu lại trong đầu nửa điểm dấu vết.

“Thiếu minh chủ lời này là thật sao?” Thanh âm biếng nhác truyền vào lương đình, không biết từ khi nào, dưới gốc lê hoa thụ cách đó không xa xuất hiện một yêu tà nam tử đang đứng. Cánh hoa phiêu đảng chung quanh tô điểm cho mái tóc dài như tử la lan, tản ra tà khí ma dã, thần tình cuồng ngạo mà tà mị.

Tư Đồ Không Thành lạnh lùng nhìn hắn, biểu tình lãnh liệt hung hăng áp chế phần nộ bên trong nội tâm.

“Muốn cứu phụ thân người sao?” Lộng Nguyệt khóe môi khẽ nhếch, thâm tử sắc phượng mâu lóe lên một tia tính toán.

“Điều kiện?”

Lộng Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cặp u đồng tràn ngập phần hận. Bầu không khí căng thẳng như hai kẻ đang giao tranh trong vô hình, nụ cười yêu dị thêm vài phần nguy hiểm.

“Mạng của người.”

Ba từ bình tĩnh không có nửa điểm phập phồng, giống như mũi kiếm sắc nhọn đâm vào mặt hồ, ẩn dưới từng gợn sóng nhọn nhọn thần nhiên vạch qua miệng vết thương trí mạng.

Biểu tình của Mộ Vân Khuynh nhất thời tối tăm không chút ánh sáng. . .

Hắn không phải không biết Lộng Nguyệt âm hiểm tàn nhẫn ra sao. Yêu tà nam nhân này chẳng những muốn cho Tư Đồ Phách nhận hết thống khổ, ngay cả Tư Đồ Không Thành cũng đồng dạng không bỏ qua.

Đến tột cùng là đau thương vì mất đi người chí thân hay lấy mạng của mình ra đánh đổi, vô luận quyết định thế nào, đối với Tư Đồ Không Thành mà nói đều là lựa chọn gian nan dày vò bản thân không chút nghi ngờ.

Mộ Vân Khuynh nhìn yêu tà nam tử toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm trước mắt, trong lòng trầm trọng đến tột đỉnh:

Lộng Nguyệt, phạm là người từng có dính líu với Hách Liên Cô Tuyết, ngươi sẽ không hạ thủ lưu tình, có phải không?

Tư Đồ Không Thành nửa điểm kinh ngạc cũng không có, nụ cười đồng dạng cao ngạo bất khuất: “Cho dù ngươi hôm nay không đến, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, Nhật Nguyệt giáo chủ. . .”

“Thiếu minh chủ tính toán khiêu chiến tại hạ?”

“Ngươi diệt Huyền Vũ Môn, cướp đoạt thánh đồ, ám toán cha ta. . . Lộng Nguyệt, những sổ sách đó chúng ta sớm muộn gì cũng phải thanh toán đầy đủ!”

Lộng Nguyệt cười khê, “Thiếu minh chủ, người diệt Huyền Vũ Môn, đoạt đi thánh đồ hình như không phải chỉ có mình ta. . .” Ngữ khí thản nhiên tràn ngập mỉa mai cùng nụ cười lạnh lùng tà mị tàn nhẫn vạch trần vết sẹo mà Tư Đồ Không Thành không muốn nhớ lại.

Bầu không khí ngưng trệ đầy áp lực, một câu duy nhất cướp đi biểu tình lạnh nhạt của Tư Đồ Không Thành, làm cho trái tim hắn thế nào cũng vô pháp bình ổn.

Mỗi lần nhắc tới người kia, khí độ cùng trấn tĩnh của Tư Đồ Không Thành đều không cách nào tiếp tục duy trì, nồng đậm bi thống cùng mất mát không thể áp chế lướt qua đáy mắt.

Một lần bỏ qua, một lần thương tổn, quá khứ đã vô pháp vãn hồi.

Đó căn bản là một đoạn duyên ái không thuộc về hắn.

Một lần gặp gỡ sai lầm dẫn đến kết cục khiến mỗi khi nhớ lại tâm đều đau như dao cắt. Quý đạo đã lệch đi quá xa, cho dù lòng chìm trong tiếc nuối chỉ có thể chậm rãi tìm cách giải thoát.

Hiện tại, chung quy chỉ là hai người xa lạ. . .

“Người trong tà giáo ta sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ nào, vô luận là ngươi hay Hách Liên Cô Tuyết đều giống nhau!”

Lộng Nguyệt tà nghệ liếc mắt, tiểu ý tà mị mang theo vẻ bất đắc dĩ, “Một khi đã như vậy, bổn tọa không thể mềm lòng lưu lại ngươi, thiếu minh chủ.”

Giao phong trong nháy mắt khơi lên hương vị huyết tinh.

“Như nhau, nếu đời này ta không giết được Lộng Nguyệt ngươi, đó mới thật sự là tiếc nuối. . .” Tư Đồ Không Thành ngẩng cao đầu, ánh mắt kiệt ngạo mà ngay thẳng tràn ngập chính khí, “Thiên hạ này nếu không có ngươi sẽ bình tĩnh đi rất nhiều.”

“Thiên hạ sẽ không bình tĩnh nhanh như vậy, thiếu minh chủ. . .”

Không ai có thể nhìn ra tâm tình giờ phút này của Tư Đồ Không Thành, dung mạo anh tuấn vẫn trấn định như trước, “Vào ngày trăng tròn, thế nào?”

Lộng Nguyệt rũ mâu mỉm cười, thần sắc có chút khó hiểu, thanh âm trầm thấp đáp lời, “Trăng tròn là thời khắc tương phùng, không thích hợp đổ máu.”

Tư Đồ Không Thành ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi. Bầu trời xanh lam không một tia tạp chất, lại ẩn giấu không rõ bao nhiêu huyết sắc phong vân.

Thân tại giang hồ, không biết có bao nhiêu ngày mai, càng không biết có bao nhiêu ngày trăng tròn để mà chờ đợi. . .

“Mười ngày sau khi trăng tròn, Nhật Nguyệt giáo chủ. . .”

Tư Đồ Không Thành xoay người rời đi, thanh phật thủ ngọc trầm nạm vàng dưới ánh mặt trời ảm ảm lộ ra huyết tinh, tản mát sau bóng lưng khiến cảnh sắc chung quanh phủ một tầng tiêu điều suy bại.

“Người không có được Bằng thiên hỏa liên đúng không?” Mộ Vân Khuynh nhìn Lộng Nguyệt vẻ mặt thần bí, trong lòng thập phần rõ ràng nguyên nhân hắn cố ý tránh đi ngày trăng tròn.

Lộng Nguyệt không trả lời.

Thanh âm đậm đặc phát qua bên tai hắn: “Nếu vào ngày đó Tư Đồ Không Thành tìm người quyết đấu, người chết nhất định sẽ là người.”

Mộ Vân Khuynh than nhẹ một tiếng, “Hắn đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất có thể giết người.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Mộ Vân Khuynh đi đến bên người Lộng Nguyệt, gương mặt vân đạm phong khinh khó nén đau xót trong lòng, “Đừng đuổi tận giết tuyệt.”

Thâm tử sắc phượng mâu lộ ra tà khí băng hàn, ngữ thanh âm lãnh vang lên:

“Không có khả năng.”

~*

~Hương vị huyết tinh ngập tràn khắp địa quật, vô số mảnh thi thể tàn đoạn rơi vãi trên nền đá tối đen, vài vũng nước đọng lạnh lẽo bị máu tươi nhuộm đỏ. . .

Phong Trần Diệt nhìn hắc y nam nhân đang tĩnh tọa phía trên thạch thai, khóe môi gợi lên một tia cười nhạt có chút mong chờ.

Mái tóc dài màu tuyết trắng lẫn tối đen vẫn như trước âm dương rõ ràng, nửa bên dung nhan phủ kín huyết văn so với trước kia càng thêm tái nhợt.

Toàn thân không thể kìm nén mà tản ra âm khí khắp bốn phía, giống như lệ quỷ cất bước hành tẩu trên đồng xương khô, thần tình dữ tợn bao phủ khí tức tử vong.

Trước mặt hắc y nam nhân là một đoàn mây mù hỏa hồng sắc, bị dị diễm yêu mị bao vây, trở thành thứ duy nhất trong địa quật có vẻ như cất chứa sinh mệnh. Không khí tràn ngập sương mù mờ ảo thỉnh thoảng lóe lên hắc mang như huyết sắc địa ngục, phảng phất hoa mạn châu sa nở rộ trong hắc ám, diễm lệ mà tuyệt vọng.

Đám dây leo đen thẫm hung tợn vây quanh sương mù hỏa hồng chậm rãi tăng trưởng, đó giống như một đầu độc xà còn sống, nhúc nhích di động cơ lưng muốn đi thôn phệ toàn bộ máu tươi, như vậy mới có thể khiến nó thỏa mãn vô tận khát vọng.

Phong Trần Diệt nhìn động tác của hắc y nam tử, tiểu ý trên khóe môi khiến người ta khó có thể nắm lấy, “Còn bao lâu?”

Máu tươi dung nhập càng kéo dài, dây leo càng trở nên bóng loáng sống động, xúc tu quay quanh giao thác hỗn loạn, chậm rãi chiếm cứ mỗi một tấc không gian bên trong hồng vụ.

“Không quá ba ngày. . .”

Thanh âm khàn khàn so với lúc trước càng thêm khó nghe, “Ha ha ha ha. . . Không quá ba ngày. . . sẽ đại công cáo thành. . . Ha ha ha. . .”

“Người thật sự muốn đi lên con đường này?” Phong Trần Diệt có thể nghe ra ảm sâu bên trong tiếng cười kia có bao nhiêu oán hận khắc cốt muốn dồn người ta vào chỗ chết.

“Cùng rơi xuống địa ngục thì thế nào?” Trên mặt hắc y nam nhân hiện lên thần sắc âm lãnh, “Đó là hắc thiếu nợ ta! Phải dùng mạng của hắn đền hoàn lại!”

Hắc y nam nhân vỗ nhẹ lên khóa vù khí màu hỏa hồng, giống như có thể từ trong làn sương mù yêu diễm đó hấp thu chút âm áp an ủi tâm linh.

Hách Liên Cô Tuyết, người vĩnh viễn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta. . .

Vĩnh viễn không thể trốn thoát. . .

131. Chương 131: Diệt Mộng Liên Hoàng Túy

“Hách Liên Cô Tuyết cắt đứt kinh mạch toàn thân của người, mà Lộng Nguyệt cứ nhiên đem Âm hồn chỉ lực đánh tan. . .” Phong Trần Diệt cười lạnh, “Thủ đoạn của hai người kia quả thực không đơn giản, làm cho đại tôn chủ thiếu chút nữa hồn phi phách tán, không được siêu sinh.”

Hắc y nam nhân mở mắt, trong khoảnh khắc, cả địa quật phẳng phất tràn ngập máu tươi.

“Vẫn là Giáo vương bản lĩnh cao cường a, có thể giúp linh hồn đã thoát phá của đại tôn chủ trọng tổ. . .” (trọng tổ: lần nữa hình thành)

Đi đến phía trước khỏa mây mù hỏa hồng, cẩn thận cảm nhận lực lượng huyết tinh tà ác bên trong, tiểu ý của Phong Trần Diệt càng khiến người ta đoán không ra, “Người nói rốt cuộc Giáo vương là người thể nào? Qua nhiều năm như vậy, vì sao không có một ai gặp qua chân thân của hắn?”

“Nếu người đã nhìn thấy nhất định không còn mạng mà đứng ở chỗ này nói chuyện với bản tôn.”

“Ha ha. . . Đúng a, Giáo vương đích xác không thể diện kiến.” Phong Trần Diệt nhìn hắc y nam nhân vẫn đang tĩnh tọa trên thạch thai, bích mâu nheo lại, “Chẳng hay đại tôn chủ mang mặt nạ là vì sao?”

Hắc y nam nhân đột nhiên nắm chặt quyền đầu. Cương thảo thủ sáo ma sát lấp lóe đốm lửa li ti, sát khí nổi lên khó có thể khống chế. (thủ sáo: bao tay – cương thảo thủ sáo ở chương trước đã minh họa im)

Phong Trần Diệt chợt giật mình sửng sốt, nổi oán hận tản ra ẩn chứa nồng đậm huyết khí làm cho hắn có chút run rẩy.

Trong thế gian này, rốt cuộc là một loại hận thù cường liệt đến mức nào mới có thể xâm nhập đến tận cốt tủy vô pháp xóa nhòa?

Phong Trần Diệt vẫn nhớ rõ nhiều năm về trước, nam nhân này được Tà Hoàng mang về Đại Âm Hà lúc đó nằm trong tình trạng ra sao.

Máu tươi ướt đầm che lấp dung mạo nhìn không rõ bộ dạng, tứ chi bị đánh gãy, chỉ có thể nhận ra được phần thân trên huyết nhục mơ hồ.

Nhưng dù vậy cũng không che giấu được phong tư tuấn nghị phía sau những vết huyết ô.

Không ai biết Tà Hoàng rốt cuộc đã dùng phương pháp gì, đem người sớm đã tàn phế không chịu nổi đó cứu trị thành công. Một tháng sau, Âm Hà đại tôn chủ xuất hiện, thống lĩnh Âm Dương nhị giới.

“Người muốn đối phó với Hách Liên Cô Tuyết, Lộng Nguyệt sẽ không bỏ qua cho người.”

Hắc y nam nhân lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, “Lộng Nguyệt hắn không thể. . . A a a. . . Lúc này đây, cho dù là Lộng Nguyệt cũng không thể làm thế nào. . .”

Khóe môi Phong Trần Diệt hiện lên một tia đùa cợt.

Bỗng nhiên, khối sương mù hỏa hồng bắt đầu bạo động. Một trận gió lạnh thổi qua, hắc sắc độc mạn điên cuồng uốn quanh, tản mát ánh huỳnh quang tà ác quỷ dị.

Độc đằng quỹ mị dây dưa, tựa hồ muốn nương nhờ máu tươi sống lại.

Hắc y nam nhân kinh sợ, bỗng nhiên cười to, “Ha ha ha. . . Chúng nó đã kìm nén không được, đây là trời giúp ta. . . Trời giúp ta a. . .”

Phong Trần Diệt bất khả tư nghị nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy hắc y nam nhân rạch ngang cổ tay, đem dòng máu màu hắc hồng dẫn lên dây leo, dung nhập tinh hoa chi khí vào bên trong. Hoa cần mỹ lệ tàn mát dụi hoặc trí mạng, hấp thu lấy máu tươi tẩm bổ.

Giống như hoa yêu nhẹ nhàng bay múa, từng chút một phá tan tầng vụ khí bằng hồng chung quanh, tà ác chi hỏa bùng lên lan tràn khắp địa quật.

“Dạ La. . . Dạ La của ta. . .”

Máu đỏ tươi tưới lên đám dây leo của độc hoa, tuyệt sắc mà diễm lệ.

Nụ hoa ngậm nhụy nộ phóng chậm rãi khai mở, yêu mị như huyết. Ngay tại khoảnh khắc yêu hoa hoàn toàn nở rộ, hắc y nam nhân từ trên thạch thai nhảy vọt lên không trung, một tay chém đứt hắc sắc độc mạn, đem vật tâm ái gắt gao nắm chặt trong tay.

Mất đi yêu hoa để ký túc, hắc sắc độc mạn nháy mắt không còn được chống đỡ, giống như độc xà hư nhuyễn vô lực trượt xuống. Hắc y nam nhân nhìn thành quả của mình sau năm năm, nụ cười càng thêm tà tứ cuồng dã.

“Không nghĩ tới hôm nay có thể đại công cáo thành. . .”

“Người nên suy xét rõ ràng.” Phong Trần Diệt như hảo tâm nhắc nhở.

“Hắn vốn không nên tồn tại trên thế gian này!” Gương mặt tái nhợt của hắc y nam nhân bởi vì oán hận mà trở nên vặn vẹo, “Cho dù là xuống địa ngục cũng có ta bồi hắn. . . Mà Lộng Nguyệt đừng mơ tưởng có được cơ hội này. . .”

Yêu hoa trong tay không ngừng đong đưa, tựa hồ đang khát cầu thứ gì.

“Đừng nóng vội, rất nhanh. . . Người sẽ có tân chủ nhân. . .”

Tiếng cười phóng túng càn rỡ như trút được gánh nặng, hai tay hắc y nam nhân đều run lên nhẹ nhẹ, tâm tình cấp thiết pháp phòng liên tục như muốn trùng phá da thịt thoát ra bên ngoài.

Dung nhập thân thể của chính mình, liền có thể kiểm chế vĩnh hằng!

Đến lúc đó ai cũng vô pháp ngăn cản.

Cho dù là chết, cũng muốn cùng nhau nhận hết tra tấn. . .

Bước đường cùng, Hách Liên Cô Tuyết, đây là người bức ta.

Cuối cùng nắm chặt song quyền, hắc y nam nhân run rẩy chậm rãi nghiền nát đóa hoa trong lòng bàn tay, hút lấy mật dịch cam thuần.

Oán hận của ta, đau đớn của ta, bi ai của ta. . .

Hách Liên Cô Tuyết, đã đến lúc người nên hoàn lại.

Phong Trần Diệt nhìn hành động tự hủy của hắc y nam nhân, rốt cuộc nở nụ cười bất đắc dĩ.

Rất lâu sau này, hắn cuối cùng đã minh bạch, nguyên lai vì yêu mà sinh hận mới chính là tình yêu tuyệt vọng nhất thế gian. . .

~*

~Khi Lộng Nguyệt trở lại tắm điện, xuyên qua lớp sa trường loáng thoáng ẩn hiện một mặt yêu hồng.

Hắn để yêu nghiệt này chờ hắn trong tắm cung, không nghĩ tới mình lại bị sự vụ quần thân chậm trễ thời gian.

Hỏa hồng trường phát tỏa tung trên tháp trái lông hồ ly, lạc ẩn hoa đào trên xương quai xanh rực rỡ yêu mị.

Dung nhan tuyệt mỹ có chút tái nhợt, nhìn qua thập phần mỗi một đến mức khiến yêu nghiệt say ngủ hồi lâu.

“Yêu tinh chết tiệt, ngươi cho rằng bản cung dư thừa rất nhiều thời gian có phải không?” Hách Liên Cô Tuyết ngay cả mắt cũng không mở, thanh âm khàn khàn từ cổ họng khô khốc tràn ra.

Nhìn bộ dáng uể oải của yêu mỹ nam tử, thần tình Lộng Nguyệt nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo, lập tức chế trụ cổ tay Hách Liên Cô Tuyết thử thăm dò mạch đập của hắn, tử mâu chợt trở nên âm trầm, “Ngươi lại đi luyện tà công kia?”

“Đừng nói khó nghe như vậy.” Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi mở mắt, cười khẽ, “Công phu của Lộng Nguyệt người so với ta càng tà!”

Vươn tay ôm lấy cổ yêu tà nam tử, nhanh nhẹn đặt hắn dưới thân, Cô Tuyết khấn cấp ngậm lấy cánh môi Lộng Nguyệt, “Nói, ngươi đi đâu?”

Lộng Nguyệt lờ đi không đáp, “Ngươi không được tiếp tục luyện Sáng Thần Cửu Thức.”

Cô Tuyết giật mình, thập phần bất mãn nhướn mi, “Ngươi có phải quản quá nhiều chuyện rồi?”

“Số lần ngươi cãi lời ta còn nhiều hơn, Tuyết nhi của ta. . .” Lộng Nguyệt nâng lên cằm yêu mỹ nam tử, “Ngươi sẽ ăn đau khổ.”

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Trước mặt ngươi, ta chịu thiệt còn ít sao?”

Lộng Nguyệt tà tà nhướn mắt, khí tức ma dã từ tử mâu tản ra, một phen chế trụ thân thể Cô Tuyết, không cho hắn có cơ hội giãy dụa liền ôm ngang lấy, xoay người bước ra đại điện đi đến Liên Hoa Trì. . .

Hoa sen màu hỏa hồng rực rỡ điểm lệt, khói sóng mênh mang, đan vào thành một mảnh sương mù.

Hồ nước tĩnh lặng lan tỏa hương thơm nhàn nhạt, theo cơn gió phiêu tán, gợi lên gợn sóng nhộn nhạo trên mặt hồ.

Hoa sen nở rộ đắm mình trong làn nước, Lộng Nguyệt phất tay, bột phấn li ti rơi lả tả xuống nước hồ, nương theo gợn sóng nhấp nhô nhanh chóng lan tỏa khắp Liên Hoa Trì.

“Ngươi rắc loại độc gì vậy?”

Màu sắc của hoa sen giống như lưu ly trong suốt, ngay cả nước cũng dần biến thành màu hổ phách.

“Giúp ngươi khôi phục thể lực.” Lộng Nguyệt rũ mâu cười tà, “Nhớ kỹ, chỉ có một cơ hội này, nếu ta thấy ngươi lại tu luyện Sáng Thần Cửu Thức, ta nhất định sẽ phế bỏ tà công của ngươi!”

Không cho Cô Tuyết kịp phản bác, tú bào hỏa hồng đã bị kéo xuống. Lộng Nguyệt ôm Hách Liên Cô Tuyết, chuyển thân bước vào Liên Hoa Trì. (tú bào: y phục thêu thủ công)

Tử sam đồng dạng bị Cô Tuyết không chút lưu tình lột bỏ, làn nước trong suốt ẩn hiện trong màn sương lặng yên bất động bỗng dấy lên gợn sóng tràn bờ, thấm ướt vài đóa hoa sen còn đang ngậm nụ.

Thân thể xích lôa dây dưa lẫn nhau, Cô Tuyết cảm nhận ***g ngực ấm nóng phập phồng của Lộng Nguyệt. Những nụ hôn lúc xa lúc gần phủ xuống dày đặc, bầu không khí trở nên nóng rực như muốn hâm nóng nước hồ mát rượi.

Tử phát hồng phất xỏa tung tán ra trong làn nước, Cô Tuyết rõ ràng cảm thụ được xúc cảm ôn nhuận theo mỗi tác da thịt cùng tiếp xúc, phảng phất cả thân thể đều say trong vòng ôm ấm áp ấy.

Cô Tuyết khẽ vén lên lọn tóc đắm nước trên trán Lộng Nguyệt, hôn nhẹ cặp tử mâu thâm thúy như màn đêm, cánh tay siết chặt đem thân thể hai người càng thêm thiếp hợp.

“Nguyệt, ngươi nói chúng ta có thể hay không trường tồn mãi mãi, có thể hay không thế tử tương tuyền?” (thế tử tương tuyền: sống chết có nhau, dịch ra nghe sến súa nên thôi =)

Nhìn biểu tình Hách Liên Cô Tuyết thập phần chuyên chú, Lộng Nguyệt tà mị bật cười, hân ôm sát thắt lưng của người trong lòng, “Ta không biết. . .”

Về mặt Cô Tuyết có chút mất mát.

Lộng Nguyệt luồn tay qua sau cổ Cô Tuyết, hôn lên gương mặt yêu mị của hân, thanh âm truyền vào tai như muốn khiến lòng người say, “Ta chỉ biết trừ ngươi ra, ta không có gì cả.”

Cô Tuyết ôm chặt cổ Lộng Nguyệt, hai cánh môi lại thiếp hợp, đem nóng bỏng trong tâm dung nhập vào nụ hôn triền miên phệ cốt.

Tiểu ý yêu mị hiện lên trong hồng mâu, mang theo vẻ tinh thuần như trẻ con, “Thật muốn giam cầm yêu tinh ngươi cả đời. . .”

Cô Tuyết gắt gao ôm lấy cổ yêu tà nam tử, làm cho hân cảm giác được trái tim mình đang nhảy lên, “Chỉ thuộc về Hách Liên Cô Tuyết ta, bất luận kẻ nào cũng không có cơ hội tranh đoạt với ta, vĩnh viễn thuộc về một mình ta.”

Lộng Nguyệt chăm chú nhìn hồng mâu sóng mắt nhộn nhạo, nhẹ nhàng cười, mang theo một tia sủng nịch, “Tuyết bảo bối của ta, chúng ta sớm đã giam cầm lẫn nhau.”

Thần sắc Cô Tuyết bỗng nhiên trở nên ảm đạm, sóng nhiệt biến dần thành rét lạnh, biểu tình nhàn nhạt cô đơn dường như sợ hãi mất đi.

“Làm sao vậy?” Lộng Nguyệt nâng lên cằm Cô Tuyết, nhìn vào hồng mâu nhuốm vẻ ưu thương.

“Vừa rồi ta gặp một giấc mộng kỳ quái.” Cô Tuyết bỗng nhiên ôm chặt thân thể Lộng Nguyệt, tâm tình khẩn trương phảng phất người trước mặt ngay sau đó sẽ cách hân mà đi.

“Chỉ là mộng mà thôi. . .”

“Một Liên, một Hoàng. . .” Cô Tuyết nháy mắt ngắt lời Lộng Nguyệt, hồng mâu ngày càng kích động, “Chúng nó nguyên bản vẫn dây dưa cùng một chỗ không thể phân cách, cũng như chúng ta.” (Liên: hoa sen, Hoàng: phượng hoàng)

Về mặt Lộng Nguyệt chợt lạnh lẽo thấu xương.

“Nhưng Hoàng lại vùng thoát khỏi cánh hoa sen, để lại huyết lệ, một mình thiêu đốt trong máu và lửa, đôi cánh bị bẻ gãy, sau đó. . .”

“Đó là mộng! Không phải sự thật! Đừng nhớ lại nữa, ta không cho phép ngươi nghĩ về nó!”

Cánh môi Cô Tuyết trong khoảnh khắc bị chặn lại, Lộng Nguyệt chế trụ gương mặt người trong lòng, gắt gao hôn hân, thậm chí như muốn cướp đoạt hô hấp của Cô Tuyết, lực đạo điên cuồng không cho hân kháng cự.

Cô Tuyết bị cơn giận bất thành lĩnh cùng nụ hôn sâu làm cho bối rối, nhưng vẫn phối hợp cùng đầu lưỡi đang dây dưa hoàn mỹ đáp trả.

Đây không phải sự thật, Cô Tuyết. . . Vĩnh viễn không có khả năng trở thành sự thật. . . Vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thật!

Lộng Nguyệt ôm chặt thân thể Cô Tuyết, giống như muốn siết chết hân. Tử mâu ẩn ẩn hiển lộ bi thương bị khói sóng mờ mịt che giấu, không biết là sương hay là lệ.

“Yêu tinh chết tiệt. . .” Một tiếng mắng phá vỡ sự yên lặng, lộ ra vẻ mỗi một lần mê man, “Không phải nói là khôi phục thể lực sao? Vì cái gì ta cảm thấy ngày càng. . .”

Tầm nhìn trong hồng mâu dần trở nên mơ hồ, Lộng Nguyệt ngả đầu Cô Tuyết chôn trên hõm vai, trấn an hân đi vào giấc ngủ.

Nếu thời gian có thể đọng lại, Lộng Nguyệt tình nguyện nhìn thấy hân vĩnh viễn ngủ say trong lòng ngực của mình cũng không muốn để hân đối mặt với vận mệnh tàn nhẫn.

Vỗ nhẹ lên gương mặt yêu mị của người đang say ngủ, Lộng Nguyệt hơi rũ mâu, cúi đầu hôn lên mi tâm Cô Tuyết.

Nụ hôn phẳng phất một giấc mộng đẹp, mang theo lưu luyến không nở, một chút nhàn nhạt u buồn cùng yêu thương sâu sắc.

Hai cỗ thân thể yêu dã trong Liên Hoa Trì như hoa tinh linh, thánh khiết mà thuần túy. Gió mát thổi tung cánh hoa anh đào, rơi rụng trên suối tóc dài trôi nổi trong làn nước, giống như lưu lại điểm điểm thanh lệ, vũ hóa thành ngân.

.

Mộng cảnh như thủy triều ào ạt kéo tới. . .

Khói mù tràn ngập, ánh lửa đỏ rực thiêu đốt thiên không, quyết tuyệt hủy diệt thiên địa, thôn phệ cả thể gian.

Thanh âm ồn ào lặp đi lặp lại một câu: yêu nghiệt diệt thế, Liên Hoàng muốn dùng máu của người trọn đời bắt tử. . .

Phượng Hoàng gãy dựa trong liệt hỏa, lưu lại từng giọt nước mắt sầu bi trên đỉnh núi không người.

Đôi cánh gãy bị lửa thiêu đốt, máu từ trái tim ứa ra nhỏ giọt cùng nước mắt dung hợp, rơi xuống trên cánh hoa sen tàn bại, nhanh chóng bị hỏa diễm thôn phệ. . .

Một trận tê mình bi thương phá không vang vọng, hòa cùng ngọn lửa hủy diệt cả đỉnh núi. . .

132. Chương 132: Nguyệt Viên Tuyết Ý

Cửa phòng mở ra, Tư Đồ Không Thành sải bước đi vào, gió thổi qua lặng yên không dấu vết.

Tư Đồ Phách an tĩnh nằm trên giường, vết đao sâu đến tận xương hiện rõ. Gương mặt trắng bệch tang thương không chút sinh khí, đầu ngón tay bởi vì độc vật ăn mòn mà nhiễm màu xám xanh.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi đã cướp đi gần như toàn bộ huy hoàng ngày xưa của nam nhân này.

Ánh nền mờ nhạt hoang liêu rơi xuống trên đầu nam nhân. Một đời kiêu hùng, mà nay tất cả những gì còn lại chỉ là cô đơn cùng tịch mịch.

“Phụ thân.”

“Đi giết Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết.” Tư Đồ Phách lẳng lặng nhìn lên đỉnh gian phòng, toàn thân căn bản không chỗ nào có thể động đậy, nhãn mâu âm vụ hiển lộ sắc xám tử vong.

“Ta sẽ giết bọn họ.” Ngữ khí Tư Đồ Không Thành vẫn bình thản, không nghe ra nửa điểm cảm tình dao động.

Chuyện cũ như mây khói, theo gió tiêu tán, để lại một mảnh trống rỗng, không còn chút vương bận.

Đối với Tư Đồ Không Thành mà nói, thế gian vô tình nhất chính là thời gian trôi qua.

Mất đi những thứ tốt đẹp, rốt cuộc là do vận mệnh an bài? Hay bản thân lẫn đối phương đều đã đi lệch khỏi quỹ tích ban đầu?

“Phụ thân, đêm nay trăng tròn, hài nhi đưa ngài ra ngoài thưởng trăng thế nào?”

“Không cần.” Tư Đồ Phách thực bình tĩnh, lập tức nhắm mắt, tiếng bác đèn xẹt xẹt rung động trở thành âm thanh duy nhất vang lên trong gian phòng.

Nam nhân đã từng đứng trên đỉnh phong làm sao có thể chịu được bản thân giờ đây tàn phế suy bại? Quang hoa tan biến, chỉ còn lại ảm đạm bi thương.

Tư Đồ Không Thành khẽ thở dài, cũng không tiếp tục nhiều lời. Hắn xoay người rời khỏi phòng, vô nộ vô thương, đem tâm tình nặng nề che giấu thật sâu.

“Thiếu minh chủ.”

“Chuyện gì?”

Một hộ vệ hoảng hốt chạy vội tới, thần tình sợ hãi, “Lại tìm thấy thi thể ở khu rừng đằng sau vườn.”

Đôi mày kiếm của Tư Đồ Không Thành khẽ nhíu chặt, ánh mắt lạnh lẽo.

Liên tục ba ngày, khu rừng sau vườn trong Thiên Địa Minh đều xuất hiện thi thể bất minh. Tử trạng vô cùng thê thảm, giống như bị mãnh thú xé xác, da tróc thịt bong, máu tươi ứa đầy.

Gần đây vẫn truyền lưu tin đồn có một thực nhân ma tóc trắng hiện thân trên giang hồ, mỗi khi đến nửa đêm sẽ bắt đầu giết chóc điên cuồng, phệ cốt ảm huyết khiến người ta run rẩy kinh sợ không ngớt. (phệ cốt ảm huyết: nhai xương uống máu =)

.

“Huyết Ma kia lại xuất hiện?”

Lộng Nguyệt lười biếng dựa lưng trên nhuyễn tháp, mái tóc dài thâm tử sắc đổ xuống bên người, dưới ánh trăng lóe lên quang hoa nhàn nhạt. Tử mâu tà mị mang theo một tia lạnh lùng, đơn bạc mà tĩnh lặng, thiếu đi một phần ma khí thường ngày.

Hắn cầm tín thư thuận tay ném đi, thập phần mệt mỏi nhắm chặt mắt lại, cánh môi mỏng nhợt nhạt, không có chút máu.

Mộ Vân Khuynh nhìn lên vầng trăng sáng treo trên không trung u ám, thản nhiên nói: “Liên tục ba ngày trong Thiên Địa Minh phát sinh loại sự tình này, khám nghiệm thi thể cho thấy, thủ pháp của hung thủ rất giống với Huyết Ma.”

“Ta từng cùng hắn giao thủ.” Thanh âm của Lộng Nguyệt rất nhẹ, tựa hồ cạn kiệt khí lực, “Không phát hiện được tử huyết của hắn.”

“Người của Đại Âm Hà không phải đều như vậy sao?”

Lộng Nguyệt mở mắt, tà mị cười khẽ, “Người hoài nghi Đại Âm Hà mưu đồ hạ thủ với Thiên Địa Minh sao. . .?”

Mộ Vân Khuynh nhàn nhạt đáp lời, “Năm đó Tư Đồ Phách tập kích Đại Âm Hà khiến Tà Hoàng tổn thất thảm trọng. Hôm nay, khó khăn lắm hắn mới Đông Sơn tái khởi, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Thiên Địa Minh?”

Lộng Nguyệt mỉm cười, không khỏi nhớ lại lần đầu tiên giao thủ với Tà Hoàng vào mấy ngày trước, thâm tử sắc phượng mâu dần dần tràn ngập quang mang khiến người ta khó hiểu.

Tiếng đàn mờ ảo vang lên trong đêm vắng, cầm khúc du dương không còn cuồng dã phóng túng tâm tuyệt tình mà đập dồn trầm bổng trong đêm trăng khuynh tình, linh động không nhiễm bụi trần.

“Nhất tình nhất tương tư. . .” Tiếng đàn ngừng lại, suy nghĩ của Mộ Vân Khuynh vừa chuyển, than nhẹ một tiếng.

Tiếng đàn chậm rãi rót vào tai Lộng Nguyệt như đang kêu gọi. Lê hoa tung bay theo gió lướt qua cửa sổ, lặng lẽ rơi xuống trong điệu ngân nga của nốt âm cuối cùng, không có nửa phần lưu luyến cõi trần.

Lộng Nguyệt rũ mâu, hàm ý trong tiếng đàn làm sao hắn lại không biết?

Trăng tròn treo trên cao, thuần khiết như năm nào.

Ngày đó, người nọ táng tâm ly tán. Đêm nay, hắn si tâm tố tình tràng.

Lộng Nguyệt đứng dậy, tử mâu tà mị nháy mắt hiện lên quang mang yêu dị, tất cả mọi mặt vô lực đều ẩn đi. Tình niệm ghi khắc tận cốt tủy cùng tiếng đàn dung hợp hoàn mỹ.

Yêu tà nam tử vừa muốn rời đi, Mộ Vân Khuynh vội cản hắn, “Đừng quên, đêm nay là ngày trăng tròn.”

“Ta biết.”

“Vậy người còn cố tình muốn đi? Không sợ để lộ tình trạng của người cho hắn biết?”

Tiếng đàn lời kéo mời gọi, Lộng Nguyệt căn bản không thể kiềm chế, vạt áo tử kim sắc theo gió rung động. Tử mâu như trước tràn đầy tiểu ý, thoải mái không chút lưu tâm.

“Có người đang đợi ta. . .”

Mộ Vân Khuynh nhìn theo bóng lưng dần biến mất khỏi gian phòng, hắc đồng xa xăm không tiêu cự.

Đêm trăng tròn, ngoài người kia ra, ai có thể làm cho Thánh thủ độc tiên âm hiểm tàn nhẫn lộ ra nụ cười nhu hòa như thế, không chút cố kỵ, nương theo tiếng đàn khơi gợi một phần tình.

Mộ Vân Khuynh dần rõ ràng, vì sao lúc trước hồng y nam tử lại có biểu tình giống hệt như vậy. Hồng mâu tràn đầy hình ảnh của tử mâu, không để ý hắn ngăn cản, ngữ khí vô cùng chấp nhất, “Ta đã yêu hắn, không thể ly khai.”

.

Trăng tròn vành vạnh, mưa hoa thổi bay đầy trời.

Sương khói luẩn quẩn bên cánh hoa sen, giai điệu thê mỹ tựa như hồn phách ai lưu lãng trên thế gian, bị trói buộc bởi những nồng nàn mê say giữa chốn hồng trần.

Lữ khách hành tẩu bên bờ, đắm chìm trong tiếng đàn liêu nhân như mộng ảo, lặng yên thật lâu không thể tự kiềm chế. . .

Mọi người tựa hồ nhìn thấy thủy yêu dưới đáy hồ Bích Dao đang giãy dụa khỏi phong ấn trói buộc, trong thiên địa diễn tấu ngân nga bài ca phúng điệu.

Trên nền đất của lương đình phủ đầy cánh hoa đào tàn lụi.

Làn tóc màu hỏa hồng phiêu vũ trong gió, tản mát yêu diễm nồng đậm. Hồng bào rủ xuống đất, vẽ yêu mỹ dung nhập vào cốt nhục lơ đãng lộ ra. Nhãn mâu thâm hồng thi thoảng lóe lên sắc thái mỉa mai hoặc khuyên thế.

Cầm huyền nhẹ nhàng lay động dưới đầu ngón tay thon dài của hắn, như thể vĩnh viễn được truyền sinh mệnh, ngân nga không dứt.

Lộng Nguyệt đến gần hồng y nam tử, ngón tay luồn qua suối tóc dài mượt mà, cẩn thận đem từng cánh hoa vướng trên tóc gỡ xuống, đáy mắt tràn đầy ôn nhu.

Trên bàn đá bày một đĩa bánh Trung thu tinh xảo, hương sen pha lẫn vị ngọt nhàn nhạt bốc lên.

“Đây gọi là bánh Trung thu, chỉ ăn vào ngày rằm.”

Lộng Nguyệt cười khẽ, hắn tất nhiên biết đó gọi là bánh Trung thu, chẳng lẽ yêu nghiệt này chưa từng ăn lần nào sao?

“Ta chưa từng trải qua ngày lễ nào, đương nhiên sẽ không tham dự, hôm nay là lần đầu tiên.” Ngữ khí của Hách Liên Cô Tuyết rất bình thản, giống như ngày lễ trọng đại của dân tộc này trong mắt hắn cùng với ngày thường không có gì khác nhau.

“Rượu là Thán Hồng Trần của Nhất Phẩm Lâu, bánh là do Liễu nương của Bái Hoa Các tự tay làm.”

Bàn tay Lộng Nguyệt đang mãi mê chơi đùa tóc của Cô Tuyết chốc lát khựng lại: những thứ ngày thường mình thích ăn yêu nghiệt này cư nhiên cũng biết.

“Ta cảm giác khí tức của người khác hẳn bình thường, có phải là vì chưa ăn gì? Hay sinh bệnh? Hoặc là. . .”

Lộng Nguyệt chợt nắm lấy bàn tay Cô Tuyết, tiếng đàn chợt ngừng lại, lặng im.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy Cô Tuyết hôm nay có chút bất đồng, Lộng Nguyệt nhẹ nhàng kéo thân thể hắn qua, “Chờ ta đã lâu rồi?”

Cô Tuyết nghiêng đầu tới bên cổ Lộng Nguyệt, hít ngửi hương sen độc đáo, yêu mị nhếch môi, “Ta thích mùi hương trên người yêu tinh ngươi.”

Ngón tay Lộng Nguyệt nâng cằm yêu mị nam tử lên, dung nhan yêu dị thu liễm toàn bộ phong hoa nguyệt dạ.

“Vừa rồi lúc ngươi chưa đến, ta đã ném thử hương vị bánh Trung thu.”

Hách Liên Cô Tuyết nhắc đôi đũa trúc lên, hung hăng đâm vào tâm bánh, đem nhân lòng đỏ trứng cùng bơ nòng đậm hương sen từng chút một lấy ra, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ dưới tầm mắt của Lộng Nguyệt thật sự là vụng về đến đáng yêu.

Giờ khắc này, không ai dám tin vào hình ảnh trước mắt, đôi tay xinh đẹp không biết dính bao nhiêu máu tươi cùng vong hồn, hiện giờ lại làm ra động tác kiên nhẫn chuyên chú xử lý mấy khối bánh Trung thu như thế.

Chộc bối nửa ngày, chiếc bánh Trung thu đẹp đẽ tinh xảo đã bị Hách Liên Cô Tuyết đào ra một cái động, hoàn toàn không còn chút mỹ cảm.

Liều nường của Bái Hoa Các chẳng những chú trọng sắc, hương, vị của món điểm tâm mà còn quan tâm đến ngoại hình tinh xảo độc đáo. Đó cũng là nguyên nhân Lộng Nguyệt chỉ thích thủ nghệ của Liều nường. Nếu Liều nường nhìn thấy thành quả của nàng bị yêu nghiệt ‘đạp hư’ thành như vậy, nhất định sẽ tức giận đến mức học máu đương trường. [=))]

“Ta thấy vẫn là tầng bên ngoài ăn ngon hơn.”

Hách Liên Cô Tuyết đem ‘thành quả’ chính mình làm ra bày trước mặt Lộng Nguyệt phần nhân bánh giá trị nhất bị đào đi, chỉ còn lại lớp bột bao bên ngoài không nhìn ra hình dạng.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn Lộng Nguyệt, vẻ mặt chân thành, “Ta vừa rồi có thử qua, tầng bên trong dính dính, cảm giác ăn thật khó chịu, khẳng định ngươi không thích ăn.”

Tử mâu Lộng Nguyệt nheo lại, với yêu nghiệt này, hắn quả thực không biết nên ứng đối thế nào.

Bất quá tâm ý của yêu nghiệt, Lộng Nguyệt làm sao không biết? Tuy rằng phần tâm ý này bất luận kẻ nào nhìn thấy, cũng đều cho rằng thập phần ‘ngang ngạnh.’

Hắn nhớ rõ Điệp Triệt từng nói, cách Hách Liên Cô Tuyết dùng thức ăn từ trước đến nay đều cổ quái. Phàm là điểm tâm có nhân, hắn chỉ một mực ăn lớp vỏ bên ngoài không ăn nhân; hắn thích uống canh hạt sen, nhưng nước canh lại không uống, chỉ ăn hạt sen bên trong, còn nếu đem hạt sen sao riêng, hắn nhất định sẽ không thêm đề ỷ; thích ăn quế hoa cao nhưng không thể cho đường vào, hắn muốn nếm hương vị ngọt ngào tự nhiên của quế hoa cao; bởi vì không thích lấy xương cho nên không thích ăn cá; ăn cua chỉ ăn thịt cua đã được bóc ra. . . (ack, được chiều quá hóa hư rồi...==)

Mà Lộng Nguyệt lại tương phản, đối với điểm tâm, hắn chỉ ăn nhân không ăn da.

Ánh trăng dần nhạt nhòa, thần sắc trong tử mâu bỗng nhiên có chút mờ ảo bất định.

“Ta biết ngươi vội vã ly khai, chờ ta ăn xong, yêu tinh ngươi có thể trở về.” Hách Liên Cô Tuyết luôn cảm giác đêm nay Lộng Nguyệt không yên lòng, hồng mâu có chút lạnh lùng.

Nhìn Hách Liên Cô Tuyết biểu tình không chút thay đổi ăn phần nhân lòng đỏ trứng mà bản thân thập phần không muốn ăn, Lộng Nguyệt đẩy nhẹ cằm hắn, “Tuyết bảo bối của ta, ngươi không phải không thích ăn tầng ‘dính dính’ bên trong sao?”

“Ai nói ta không thích?” Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ có chút bất mãn, “Vừa rồi ta không thích, bây giờ mới thích.”

Cô Tuyết ăn khá chậm, trên cơ bản là kéo dài thời gian. Lộng Nguyệt nhìn hắn, lập tức đoạt đi chiếc đĩa.

“Đừng ăn, sẽ khó chịu.”

Hách Liên Cô Tuyết nắm chặt cổ tay hắn, lẳng lặng nhìn vào tử mâu, “Theo ta hồi cung.”

Ngón tay Lộ Nguyệt nhẹ nhàng sát qua gương mặt yêu mỹ của Cô Tuyết, “Đêm nay không được.”

“Vì sao?”

Bỗng nhiên, không đợi Lộ Nguyệt mở miệng, tiếng kêu thảm thiết cách đó không xa truyền tới.

Tử mâu hồng mâu lập tức thối lui ảm áp, chỉ còn khí tức âm lãnh dày đặc.

Đám người bị kinh hách nháy mắt tán loạn, chỉ thấy bên bờ hồ, hai đạo lam ảnh cùng giao thác. Kiếm quang lăm lăm, tầng tầng đan xen giống như ban ngày.

Chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn, tóc trắng tung bay, y phục dính đầy vết máu loang lổ, trong đêm phóng tay tàn sát.

Trên mặt hồ trôi nổi vài cỗ thi thể không trọn vẹn, máu tươi từ cổ trào ra dung nhập nước hồ, tứ chi bị bể gãy rải rác trên mặt đất, máu me đầm đìa.

Huyết Ma!

Phong Hành Vô Lệ cùng Vô Nhai đối chiến với Huyết Ma có vẻ thập phần vất vả. Căn bản không tìm thấy tử huyết, thân thể không đổ máu như ngành thiết, vô pháp phá hủy, không một tia sơ hở.

Một tiếng gào thét điên cuồng xé rách bầu trời, Huyết Ma phảng phất nhận thấy hai đạo nhãn quang yêu dị âm lãnh, nháy mắt biến hóa chiêu thức hướng Lộ Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết đánh tới. Tốc độ kinh người như bị khống chế, mà hắn chỉ là con rối được chủ nhân điều khiển.

Tử mâu xẹt qua một mặt lạnh lẽo, “Cẩn thận.”

Lộ Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết nhảy lên, chưởng phong âm độc lướt qua khiến nước hồ dậy sóng, va chạm với Huyết Ma. Không chống được nội lực cường đại, cột nước hướng về phía trước bắn ra, trào lên sóng nước nhuộm máu cao vài trượng.

Nội lực bị hút ra làm cho toàn bộ khí lực của Lộ Nguyệt cạn kiệt trong khoảnh khắc, chốc lát mất đi cảm giác.

“Nguyệt!” Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, vươn tay tiếp được thân thể vô lực của Lộ Nguyệt, yêu nhan tràn đầy hoảng hốt, cả giận nói, “Yêu tinh này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!”

Hắn cư nhiên không cảm giác được một tia nội lực của Lộ Nguyệt!

Huyết Ma lại đánh tới, hồng mâu nháy mắt tràn ngập lạnh lẽo, ma tính thị huyết phủ kín đầy mắt. Hách Liên Cô Tuyết nâng tay, huyết mang hỏa hồng nhanh chóng ngưng tụ, cùng sóng nước huyền hóa thành phong nhận xoay tròn. Huyết phong tàn độc dệt thành bầy rập vô pháp né tránh, nội lực trùng kích quyết tuyệt đâm thẳng vào mỗi đường kinh lạc của Huyết Ma, không chừa bất cứ tử huyết hay địa phương trí mạng nào!

“A ” Một tiếng rống giận như liệt thú phá tan tầng mây, giống như nhận phải công kích trí mạng, quát khàn như lệ quỷ.

Hách Liên Cô Tuyết không chút quan tâm tới Huyết Ma rốt cuộc là bị hắn đánh thành bộ dáng ra sao, bởi yêu tinh trước mắt đã đoạt đi toàn bộ chú ý của hắn.

“Tử yêu tinh người tốt nhất là không có việc gì, nếu không bản cung sẽ không bỏ qua cho người!” Cô Tuyết thăm mắng, không nghe Lộ Nguyệt giải thích, nháy mắt ôm lấy hắn như khói bay đi. . .

133. Chương 133: Kinh Mộng

Khi Điệp Triệt bưng thuốc đến trước cửa Mộc Tuyết Các, thì thấy hơn mười danh y sư đang quỳ trên nền đất, toàn thân lạnh run.

Băng mâu hỏa hồng càng trở nên lạnh lẽo giống như băng quật. Dung nhan yêu lãnh phảng phất, chỉ cần liếc mắt một chút cũng có thể bị mặt sát vô hình.

“Cung. . . Cung chủ.” Y sư cúi thấp đầu, thanh âm run rẩy nói, “Mạch tượng của Nhật Nguyệt giáo chủ thực quỷ dị. . . Lão phu. . . Lão phu y thuật không tinh. . . Đã tận mọi khả năng. . . nhưng tra không được nguyên nhân bệnh chứng. . .”

“Một đám phế vật!” Hách Liên Cô Tuyết một cước đá văng y sư còn đang sợ hãi ra bên ngoài, sát khí tràn ngập, “Bản cung thu lưu các người có tác dụng gì?”

“Cung. . . Cung chủ tha mạng. . .”

“Mau cút đi cho bản cung!” Hỏa hồng tú bào vung lên, gió lạnh ào ào quét tới, đem đám y sư quỳ trên mặt đất toàn bộ đẩy ra ngoài tầm cung.

Đã lâu chưa nhìn thấy cung chủ nổi giận thất khổng như vậy, xem ra lời đồn trong cung quả thực không sai. . .

Hôm nay là đêm trăng tròn, cung chủ không chút e dè ánh mắt nghi hoặc kinh ngạc của chúng thuộc hạ, ôm Nhật Nguyệt giáo chủ trở lại Ngạo Thần Cung.

Sau đó trong Mộc Tuyết Các vang lên một trận quát tháo tức giận, không chỉ riêng đám y sư xúi quẩy, mà ngay cả nha hoàn tiểu tư đi tới đi lui đều đổ mồ hôi lạnh như mưa, nửa khắc cũng không dám dừng chân bên ngoài tầm cung. (tiểu tư: nam phó, nam đầy tớ)

Điệp Triệt khẽ thở dài, bưng chén thuốc đi đến. Tắm cung đã khôi phục yên lặng, nhưng khí tức băng lãnh bao phủ trên đỉnh đầu lại khiến người ta rụt rè lo sợ.

“Ra ngoài!”

Thanh âm lạnh lẽo ngăn trở cước bộ của Điệp Triệt đang tới gần.

“Cung chủ, loại chuyện uy dục này, để thuộc hạ. . .”

“Bảo người ra ngoài người có nghe không?” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nhìn Điệp Triệt. Cơn tức còn chưa tiêu, một phen đoạt lấy chén thuốc trong tay nữ tử.

“Cung chủ, cẩn thận kéo nóng.” Điệp Triệt kinh hô.

“Không nóng!” Hách Liên Cô Tuyết không thèm nhìn biểu tình chẳng biết nên khóc hay cười của Điệp Triệt, lập tức xoay người đi đến nhuyển tháp phủ kín sa trướng chung quanh.

Điệp Triệt cẩn thận đóng cánh cửa Mộc Tuyết Các lại, khẽ cười ra tiếng.

Từ khi cung chủ tiếp xúc với Thánh thủ độc tiên, nàng thấy được rất nhiều lần đầu tiên của vị cung chủ lãnh huyết này.

Lần đầu tiên không hề phản kháng, để mặc cho người ta ôm, lần đầu tiên ăn Tết Trung thu, lần đầu tiên không còn lãnh tĩnh, lần đầu tiên tự mình uy dục cho người khác. . .

Toàn bộ đều là vì yêu tà nam tử kia mới khiến vị cung chủ không hiểu nhân tình ấm lạnh này có nhiều lần đầu tiên như vậy. . .

.

Hách Liên Cô Tuyết nâng thân mình Lộng Nguyệt lên, đỡ hấn tựa vào đầu vai của mình. Đầu ngón tay nhẹ nhàng đảo qua gương mặt yêu dị có chút tái nhợt, hồng mâu trong phút chốc thối lui sát khí băng lãnh, chỉ còn lại ôn nhu nồng đậm.

Đôi mắt thâm tử sắc mở ra, tràn đầy tiểu ý tà mị, giống như hoa tử la lan nở rộ trong đêm tối, yêu dị phong tình.

Hách Liên Cô Tuyết nâng chén thuốc đặt bên bờ môi không chút huyết sắc của Lộng Nguyệt, ra lệnh, “Uống hết đi.”

“Không cần.”

“Không uống?” Vân mi nhíu chặt, Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Yêu tinh người không phải bản sự rất lớn sao? Có bản lĩnh thì hiện tại đừng bày ra bộ dạng nửa sống nửa chết cho ta xem.”

Khóe môi Lộng Nguyệt khẽ nhếch, thần tình lười biếng vô tội, “Yên tâm, qua khỏi hôm nay là tốt rồi.”

“Qua hôm nay?” Hách Liên Cô Tuyết cầm chén thuốc để sang một bên, lập tức trở mình đặt Lộng Nguyệt dưới thân. Lãnh quang trong hồng mâu xoay chuyển tràn đầy lo lắng, “Người thật bình tĩnh, nhưng ta một khắc cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng của người như vậy.”

Lộng Nguyệt vươn tay, nhẹ nhàng nâng gương mặt Cô Tuyết lên, chăm chú nhìn hấn, ánh mắt ôn nhu khiến người ta không kìm được mà sa vào trong đó.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta. . .”

“Vì sao?” Thanh âm thoảng chút khàn khàn đi, trầm thấp mà gợi cảm. Dưới ánh trăng, gương mặt tái nhợt như tuyết liên không một điểm tì vết, tinh xảo tựa một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

“Bởi ta không nhin được nhìn người trong bộ dạng này. . .” Cô Tuyết ghé sát vào chóp mũi yêu tà nam tử, đầu ngón tay trượt lên cổ vuốt ve, yêu mị cười khê, “Nếu khiêu khích ta, cẩn thận ta nuốt người vào bụng.”

Lộng Nguyệt sủng nịch xoa nhẹ mái tóc hỏa hồng, thâm tử sắc phượng mâu hơi cong lên, tràn đầy tiểu ý nhu tình.

Cô Tuyết bưng chén thuốc bên cạnh lên, uống một ngụm, vị đạo đắng chát khiến hấn thiếu chút nữa thì phun ra.

Cho dù thập phần khó chịu, Cô Tuyết vẫn nâng cằm Lộng Nguyệt, nháy mắt ngậm lấy cánh môi hấn, đem dược thủy trong miệng trút xuống cổ họng Lộng Nguyệt, bắt hấn nuốt xuống. Đầu lưỡi yêu dã triền miên mang theo dược hương quán quanh, lửa nóng pha lẫn dược vị đắng chát dây dưa, hồi lâu cũng không tách ra.

“Nói cho ta. . .” Cô Tuyết nắm chặt tay Lộng Nguyệt, đem ấm áp truyền sang bàn tay lạnh lẽo, “Rốt cuộc là kẻ nào đã thương người? Tại sao hoàn toàn không có nội lực?”

Lộng Nguyệt khẽ ôm lấy hấn, đem đầu Cô Tuyết chôn trên hõm vai của mình, nhẹ giọng trấn an, “Ngày mai nội lực của ta sẽ khôi phục, đừng lo lắng có được không?”

“Không được.” Hách Liên Cô Tuyết hôn lên mi tâm của Lộng Nguyệt, “Ta không chờ được tới ngày mai, chừng nào ở trước mặt ta mà người vẫn chưa bình an, ta sẽ còn lo lắng.”

Khê vén tử phát rũ trên trán, hồng mâu chột long lạnh trong suốt, “Nếu hôm nay ta không ở bên cạnh người, một mình người gặp phải Huyết Ma hay người của Đại Âm Hà thì sao?” Thanh âm Cô Tuyết bỗng trở nên run rẩy hoảng hốt, “Ta đây vĩnh viễn mất đi người, Nguyệt. . .”

“Sẽ không.” Khóe môi Lộng Nguyệt vạch nên một đường cong nhu hòa, ngón tay nhẹ chạm vào gương mặt Cô Tuyết, cười khê, “Ta đáp ứng người, vĩnh viễn sẽ không ly khai, Tuyết nhi của ta. . .”

Thanh âm mềm nhẹ như giấc mộng êm đẹp, cơ hồ khiến người ta nghe không rõ.

Đêm trăng mờ mịt, mọi thanh âm đều biến mất, ngọn gió vờn cành, nền đồ lưu lệ.

Sắc mặt Lộng Nguyệt tái nhợt gần như trong suốt, thâm tử phượng mâu chậm rãi khép lại, tựa hồ mệt mỏi không muốn mở ra.

“Nguyệt. . .” Cô Tuyết thấp giọng gọi, vỗ nhẹ đầu mi của nam nhân tuấn mỹ dưới thân. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dáng yêu tinh này im lặng ngủ say, lui đi khí phách cùng tà tứ khinh cuồng, đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cô Tuyết lẳng lẳng nhìn hắn, tham lam mà cẩn thận, an tĩnh mà chăm chú.

Vị bá chủ duy ngã độc tôn kia, cứ như vậy nặng nề ngủ bên cạnh yêu mị nam tử. Đôi mắt giãn ra như vầng trăng皎 hoạt, không lay dấn trần thế phù hoa.

Bá chủ đêm nay yếu ớt vô lực, rốt cuộc là vì sao?

“Người gạt ta nhiều chuyện như vậy, không thấy mệt mỏi sao?”

Cô Tuyết hôn nhẹ lên gương mặt không chút sinh khí của Lộng Nguyệt, lập tức ôm lấy thân thể hắn kéo lên, cởi xuống tử bào. Lồng ngực trần trụi kêu gọi dưới ánh trăng phản chiếu quang mang trong suốt như bạch ngọc.

Cô Tuyết ngồi phía sau Lộng Nguyệt, một tay đặt lên lưng hắn. Quang mang thâm hồng từ lòng bàn tay tản ra, giống như từng sợi dây li ti, khuếch tán đến mỗi đường kinh lạc trong thân thể suy yếu.

Phần lưng lạnh lạnh dần có độ ấm, quang tuyến hoặc hồng mơ hồ như mị hỏa, trên tấm lưng trắng nõn lưu lại dấu vết nhợt nhạt.

Hồng mâu đột nhiên trợn to. . .

Chỉ thấy trên lưng Lộng Nguyệt dưới ánh liệt hồng quanh quẩn bỗng tản ra một mặt quang mang chói mắt.

Là tử hồng đồ đẳng kỳ dị kia!

Hồng Liên nghiệt hỏa, Phượng Hoàng giương cánh bay lượn, tử vũ mỹ diễm cùng hoặc hồng ma mị như ẩn như hiển, xoay quanh giao thác, lấp lánh sinh uy.

Hách Liên Cô Tuyết chợt nhớ đến ngày đó tại Đại Âm Hà Cung gặp được ảo giác quỷ dị.

Lồng ngực chợt quặn đau, ấn ký đồ đẳng giống cảnh tượng đó như đúc. . .

Không phải trùng hợp, tuyệt không phải là trùng hợp! Hách Liên Cô Tuyết không còn nhớ rõ, trước đây nam nhân kia luôn dùng cái tát ngoan tuyệt làm thanh tỉnh đầu óc của hắn, nói:

Người có Cô tinh phượng huyết, nhớ kỹ! Vĩnh viễn không được yêu người có Liên Hoàng đồ đẳng, nếu không người chắc chắn không thoát khỏi mệnh kiếp!

Táng phẩm! Người chỉ là táng phẩm cho hắn! Phụ thân đang nhắc nhở người, đoạn tình tuyệt ái chính là con đường duy nhất!

Không được yêu hắn, vĩnh viễn cũng không được yêu hắn!

Ký ức hỗn loạn dừng mãnh tràn vào tâm trí, mộng cảnh từng xuất hiện nhiều lần. . .

Phượng Hoàng bị lửa thiêu đốt lưu lại giọt lệ bi tuyệt nhiễm đỏ máu tươi, ánh lửa đầy trời trôi nổi nhuộm đầm tầng mây. Một hồng y nam tử yêu diễm đứng dưới bầu trời, hồng y cùng liệt hỏa thiêu đốt thôn tính đại địa hắc ám, theo gió phiêu tán, không hề lưu luyến nhân gian.

Đám mây nhiễm huyết càng thêm dữ tợn, huyền hỏa phủ kín thiên không, vũ mao hỏa hồng đang đưa theo gió, tiếng khóc khàn khàn bi ai như thể xé rách linh hồn, đau đến khắc cốt铭 tâm. . .

Một yêu tà nam tử đứng sừng sững dưới chân trời huyết sắc, nở nụ cười ung dung tà mị nhất thế gian. Tử phát yêu dã trong gió tuyết phiêu tán, Hồng Liên đồ đẳng vỡ tan dưới huyết vũ, nhanh chóng bị ngọn lửa thôn phệ.

Gần trong gang tấc, lại như xa cách tận chân trời.

Nghịch hành cải mệnh, sẽ có tác dụng sao?

Thanh âm của hắn quanh quẩn thật lâu dưới chân trời: Tuyết nhi, đừng tới tìm ta! Ta không cho phép người đến tìm ta!

Tuyết Nhi, Liên cùng Hoàng sẽ không chia lìa, tình cảm giữa ta và người vĩnh viễn sẽ không chấm dứt!

Tuyết nhi, chờ ta. . .

Nhất định phải chờ ta. . .

“Người rốt cuộc đang nói cái gì?!” Cô Tuyết đột nhiên mở mắt, trong lòng kinh hoảng hồi lâu vẫn chưa bình ổn.

Hồng mang trong tay vẫn như trước, nhưng đồ đằng vừa hiện đã rút đi, tử mang mơ hồ lưu lại dấu vết mờ nhạt.

Trăng tròn trên cao, canh ba đã qua, lặng yên không tiếng động.

Nội lực chậm rãi tiêu hao, một thân mỗi một khó có thể che lấp cảnh tượng hư ảo trong suy nghĩ vừa rồi.

Rốt cuộc là mộng hay chân thực? Hách Liên Cô Tuyết đã phân không rõ.

Cảm thụ được nội lực quay trở về trong cơ thể Lộng Nguyệt, Cô Tuyết thở ra một hơi. Mồ hôi trên trán thấm ướt suối tóc hỏa hồng có chút hỗn loạn, tâm lại như chìm tới đáy cốc.

Khẽ liếm vệt mồ hôi trong suốt trên cổ Lộng Nguyệt, Cô Tuyết thản nhiên nở nụ cười, đem Lộng Nguyệt ôm vào trong lòng, sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của hắn. Da thịt hai người chặt chẽ thiếp hợp, hắn liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

.

Hôm sau, khi Phong Trần Diệt đi vào đại điện, một cỗ huyết tinh âm khí tản mát khắp nơi.

Thi thể ngổn ngang đầy đất, máu tươi từ vết hầu chảy xuôi, tưới lên hoa hồng màu đen ma lệ.

“Tìm cho bản tôn thêm một người!”

Ngữ khí âm trầm từ sau sa liêm bay tới, Phong Trần Diệt chợt nheo lại bích đồng, nhìn sang một tên tử sĩ đang đứng bên cạnh, không đợi hắn kịp phản ứng, liền nắm lấy vạt áo ném đến phía sau bức rèm.

“A ” Tiếng thét thảm thiết tê tâm liệt phế vang vọng cả đại điện.

Thi thể tên tử sĩ kia từ sau sa liêm bị ném ra, rơi xuống cùng một chỗ với mấy chục cỗ thi thể, máu tươi nhuộm lên cánh hoa hồng thêm vài phần diễm lệ.

Hắc y nam nhân vén rèm chậm rãi bước ra. Mỗi một bước đi như đạp trên con đường máu dẫn tới địa ngục, cánh môi đỏ tươi còn lưu lại vệt máu, phá lệ yêu dị thê mỹ.

“Chuyện gì?” Thanh âm khàn khàn quanh quẩn trong đại điện chất đầy vong hồn.

“Đại tôn chủ, năm ngày sau, Tư Đồ Không Thành triệu tập vô lâm nhân sĩ, thề một trận sống còn diệt Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung, không thành công tiện thành nhân.”

“Thiên Địa Minh cuối cùng đã chờ không được, ha hã. . .” Hắc y nam nhân lạnh lùng bật cười, trong hắc đồng trăn ngập huyết quang sắc bén, mang theo vài phần khinh miệt âm lãnh, “Thời gian quả thực đúng lúc. . .”

Phong Trần Diệt nói tiếp, “Tử huyết của Huyết Ma đã bị Hách Liên Cô Tuyết công phá.”

Hô hấp nháy mắt đình trệ, cả tòa đại điện lại trở nên âm trầm buốt lạnh.

Cánh môi nhuộm huyết của hắc y nam nhân giương lên, thần sắc oán độc phủ kín hai mắt, “Không sao cả, sủng vật của bản tôn còn rất nhiều. . .”

“Còn có một chuyện.”

Phong Trần Diệt từ bên hông lấy ra một thanh chiết phiến. Trên đuôi quạt, thanh sắc ngọc phượng lóe lên quang mang sáng bóng. (chiết phiến: quạt giấy)

“Phượng vũ phiến. . .?” Hắc mâu đột nhiên nheo lại, ngữ khí khàn khàn có chút kinh ngạc vang lên, “Có ý gì?” (vũ phiến: quạt lông)

Phong Trần Diệt cười lạnh, “Ý nghĩa rất rõ ràng, lúc này vô lâm ồn ào nổi lên lời đồn Phi Vân Lâu lâu chủ danh chấn giang hồ sớm đã đoạn tuyệt với Tư Đồ Không Thành. Phượng vũ phiến hiện thân ở nơi này, đại tôn chủ cho rằng là ý gì?”

“Mộ Vân Khuynh ở nơi nào?”

“Tại U ám chi giới.”

134. Chương 134: Biến Số

Mùi Long Diên Hương nhàn nhạt phiêu phù trong gió, thâm tử sắc phượng mâu khê mở, suối tóc hỏa hồng yêu my xỏa tung, vây quanh thân hần.

Lộng Nguyệt cảm thấy thân thể của mình bị người gắt gao ôm lấy, luồng khí ấm áp không ngừng lưu chuyển chậm rãi trong cơ thể. Một bàn tay đặt lên ***g ngực hần, hơi lộ ra chút hồng mang.

Cô Tuyết cư nhiên truyền nội lực cho hần suốt một đêm. . .

Lộng Nguyệt nháy mắt phong bế huyết đạo của Cô Tuyết, cẩn thận đem tay hần từ trên ngực mình dời đi. Bởi vì nội lực tiêu hao quá nhiều, sắc mặt Cô Tuyết càng trở nên tái nhợt.

Khê vén vài sợi tóc phất ngang gương mặt yêu mị, Lộng Nguyệt ôm Cô Tuyết vào ngực, bàn tay ấm áp nâng mặt hần lên, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi của người trong lòng, thâm tử sắc phượng mâu tràn đầy yêu thương sâu sắc.

Rời khỏi cánh môi khô khốc, Lộng Nguyệt khê cầm cổ tay Cô Tuyết, thử thăm dò mạch đập của hần. Bỗng nhiên, tử mâu xẹt qua một tia hàn quang lạnh như băng.

Yêu nghiệt này lại dám vận dụng Sáng Thần Cửu Thức!

Mỗi khi đến đêm trăng tròn, tinh tượng của hần sẽ đoạn liệt. Đây là biến số từ một khắc Lộng Nguyệt sinh ra không cách nào sửa đổi. (tinh tượng: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh)

Đây căn bản không đáng, Tuyết nhi ngốc của ta. . .

Tiêu hao nội lực suốt một đêm, hơn nữa những thương tổn do Sáng Thần Cửu Thức gây ra cho cơ thể, thân mình yêu nghiệt sao có thể chống đỡ?

Lộng Nguyệt luồn tay qua sau cổ Cô Tuyết, đem hần ôm thật chặt, cúi đầu dây dưa đầu lưỡi không có ý thức của người trong lòng, vẽ mặt tràn đầy bất đắc dĩ cùng thương tiếc. Cảm thụ được nội lực lưu động trong cơ thể so với trước kia càng thêm cường đại, huyết dịch toàn thân đều kích thích mỗi một sợi thần kinh của Lộng Nguyệt.

“Tuyết nhi của ta, lần này là người bức ta làm như vậy. . .” Lộng Nguyệt đẩy nhẹ cầm Cô Tuyết, tử mâu như màn đêm thăm thẳm, thanh âm trầm thấp tràn ra, “Ai bảo người không nghe lời ta. . .”

Lộng Nguyệt đặt thân mình Cô Tuyết trên nhuyễn tháp, lập tức xoay người đứng lên, như một mặt tử vụ biến mất dưới chân trời xanh lam. . .

.

“Giáo chủ, đêm qua ngài đi đâu?”

“Không cần hỏi.” Lộng Nguyệt nhìn về phía Tinh Hồn, tử mâu hí lại, “Đi tìm mấy vị thuốc.”

“Thỉnh giáo chủ phân phó.”

“Long cốt dưới chân núi Lạc Anh Sơn, Huyền sâm trong Vu Cốc, Tuyết lý hoa của hậu viện Đạp Mai sơn trang, còn có. . .” Lộng Nguyệt ngưng mắt nhìn về phương xa, thản nhiên nói: “Lạc nhật linh của Ma Hát tiên tử.”

“Ma Hạt tiên tử?”

Tinh Hồn cả kinh, giang hồ đồn đại đảo chủ Kim Xà Đảo Ma Hạt tiên tử xưa nay không gặp ngoại nhân, mà Lạc nhật linh có thể nói là thể gian cự độc, vạn phần khó cầu.

Lộng Nguyệt từ bên hông lấy ra một thanh đoản đao, trên chuôi đao treo một khối ngọc bội thanh hồng sắc. Hoa văn như tơ nhện màu đỏ máu, phá lệ linh lung tao nhã.

Hắn ném đoản đao cho Tinh Hồn, “Đem ngọc bội trên đao đưa cho Ma Hạt tiên tử, nàng sẽ cho người Lạc nhật linh.”

~*

~U Minh Điện tối đen tràn đầy khí tức huyết tinh, một bạch y nam tử đứng lặng bên bụi hoa hồng đen nhiễm đầy huyết ô. Phong tư thanh nhã như nhành liễu trong gió, tiểu ý ôn hòa phảng phất có thể đem phiền địa vực chi môn ô trọc này phủ lên một tầng phong hoa thuần khiết.

Mộ Vân Khuynh chấp tay mà đứng, đôi mắt nhộn nhạo gợn sóng chăm chú nhìn hắc y nam nhân ở phía đối diện, tư thái vân đạm phong khinh cùng vẻ ôn hòa ấm áp không hòa hợp với tòa đại điện.

“Mộ lâu chủ cũng biết, một khi bước vào U ám chi giới thì không thể ly khai.” Thanh âm khàn khàn khó nghe của hắc y nam nhân vang lên, ánh mắt thâm u âm độc ẩn ẩn một tia hờ hững rét lạnh.

“Nếu ta không minh bạch quy củ của các người, đương nhiên sẽ không đến nơi đây.” Mộ Vân Khuynh vẫn nở nụ cười như gió mát, không chút để ý.

“A a. . . Hảo đảm thức.” Hắc y nam nhân âm lãnh cười ra tiếng, “Phượng vũ phiền đã rơi vào tay bản tôn, ý tứ của Mộ lâu chủ, bản tôn có lẽ đã thông thấu.” (đảm thức: gan dạ sáng suốt)

Mộ Vân Khuynh rũ mâu cười khê: “Vậy chẳng hay đại tôn chủ nghĩ thế nào?”

“Cho bản tôn một lý do gia nhập Đại Âm Hà.”

Một trận khí âm hàn tràn ra chung quanh hai người, hai đôi con ngươi đen thẫm khó đoán đồng dạng chứa đựng miệt thị khinh thường, trong đáy mắt đã không còn tiểu ý.

“Người không vì mình, trời tru đất diệt.” Ngữ khí của Mộ Vân Khuynh vẫn thản nhiên, trong vẻ thong dong đạm định lại lộ ra dã tâm khiến người ta lâm vào chấn động.

Thần tình hắc y nam nhân nháy mắt phủ kín vẻ u ám. Bên ngoài tiêu dao như gió, sâu trong nội tâm lại phức tạp khó dò, người như vậy quả thực đáng sợ.

“Thú vị.”

Hắc y nam nhân hất cằm, với loại người như Mộ Vân Khuynh, hắn hiểu biết cũng không nhiều. Bạch y nam tử tựa lưu vân kia lướt qua bên thân người, mỉm cười lưu lại độc phong trí mạng âm độc, khiến người bất tri bất giác trầm luân trong hắc ám, ngăn ngở hoảng hốt mà chết.

“Mộ lâu chủ đoạn tuyệt với thiếu minh chủ của Thiên Địa Minh, bản tôn có nghe nói, nhưng tại sao Mộ lâu chủ lại lựa chọn Đại Âm Hà ta để thực hiện khát vọng của người?” Nụ cười của hắc y nam nhân khiến người khác đoán không ra ý tứ.

“Âm Hà đại tôn chủ hiểu lắm, ta không phải vì thực hiện khát vọng bản thân mà đến, trái lại. . .” Tiểu ý của Mộ Vân Khuynh không giảm, “Đến tìm một nơi che chở.”

Hắc y nam nhân bỗng nhiên cười lớn, hắc đồng nhiễm huyết sắc lóe lên một tia khôi hài khinh miệt.

“Đại tôn chủ cho rằng lý do này thật nực cười?”

“Phi Vân Lâu lâu chủ đại danh鼎鼎 đỉnh cư nhiên phải dựa vào Đại Âm Hà để thoát thân, thật là thú vị. . .” Hắc y nam nhân chột khoi phục vẻ trấn định, hắc mâu vẫn không mất đi lãnh tĩnh, “Bất quá, có nhân vật đặc lực như Phi Vân Lâu lâu chủ tương trợ là vinh hạnh của bản tôn mới phải.”

“Đa tạ.”

“Mộ lâu chủ không nên cao hứng quá sớm.” Hắc y nam nhân cười lạnh, “Nhân vật như ngươi đầu nhập vào vương ta, ắt phải đưa ra lòng trung thành của mình.”

Thần sắc Mộ Vân Khuynh không có nửa điểm động dung, “Làm thế nào chứng minh.”

Hắc y nam nhân ném cho hắn một khóa được hoàn, tiểu ý âm lãnh càng thêm sâu sắc, tựa hồ mang theo vài phần chờ mong, “Ăn nó, Mộ lâu chủ, từ nay về sau ngươi chính là người của Đại Âm Hà ta.”

Mộ Vân Khuynh vẫn mỉm cười như trước, tựa mộc xuân phong, không chút do dự nuốt xuống được hoàn.

Nhìn biểu tình không thay đổi của bạch y nam tử, ánh mắt kinh ngạc của hắc y nam nhân chợt lóe rồi biến mất, lập tức lộ ra vài phần tán thưởng, “Mộ lâu chủ có biết ngươi vừa ăn thứ gì?”

“Không sao cả.” Thanh âm của Mộ Vân Khuynh hờ hững đạm mạc, “Độc được cũng tốt, phổ thông được cũng thế, với ta mà nói không có gì khác nhau. Bất quá nếu là độc được, Âm Hà tôn chủ chẳng phải sẽ thiếu một phe vây cánh đắc lực chủ động đưa tới cửa?”

“Ha ha ha. . . Không hổ là Phi Vân Lâu lâu chủ.” Về mặt hắc y nam nhân mang theo vài phần hài hước, “Ngươi cũng đánh giá quá cao giá trị của mình đối với bản tôn, không đối gặt Mộ lâu chủ, vừa rồi ngươi ăn đích xác là độc được. Thất nhật đoạn trường đan, Mộ lâu chủ hẳn là đã nghe qua.”

“Thất nhật. . .” Đáy mắt Mộ Vân Khuynh xẹt qua một tia suy ngẫm, cũng không có vẻ e ngại, “Vậy là ta còn bảy ngày sống sót. . .”

“Không sai.”

“Âm Hà tôn chủ không thấy loại độc này rất phiền toái sao?” Thần sắc của Mộ Vân Khuynh so với vừa rồi càng thêm trấn định, giống như căn bản không đem sinh tử bản thân để vào mắt, “Nếu Âm Hà tôn chủ muốn xuống tay với ta, hiện tại có thể chấm dứt, hà tất phải lưu lại cho Mộ mỗ bảy ngày tính mệnh?”

Đối mặt với sinh tử còn có thể bình tĩnh như vậy, thần tình này khiến hắc y nam nhân cuồng tiếu, “Mộ lâu chủ quả thực phi phàm, lưu cho ngươi bảy ngày sống sót là để trung thành với vương của ta.”

“Ý tứ của đại tôn chủ là cho Mộ mỗ một cơ hội được cống hiến sức lực?”

“Ha ha. . .” Hắc y nam nhân nheo mắt lại, “Bản tôn muốn ngươi đi đoạt Xích Long Đồ trong tay Hách Liên Cô Tuyết!”

Hắc đồng của Mộ Vân Khuynh vốn bình thản vô ba nháy mắt xẹt qua một tia dị mang, “Vì sao là Xích Long Đồ?”

“Thế nào? Chẳng lẽ Mộ lâu chủ cho rằng. . . Bản tôn sẽ để ngươi đoạt Mặc Lân Đồ trong tay Lộng Nguyệt?”

Tiểu ý bên khóe môi Mộ Vân Khuynh chốc lát cứng đờ, lập tức lại giãn ra, trong khoảnh khắc liềm đi thần sắc bất an.

“Mộ lâu chủ không cần hỏi nhiều.” Hắc y nam nhân nở nụ cười đầy âm độc quỷ lãnh, nguy hiểm khiến người ta không thể nắm bắt, “Trong vòng bảy ngày, có hay không đoạt được Xích Long Đồ phải xem bản sự của Mộ lâu chủ.”

Đầu mi bạch y nam tử chợt chau lại, nhãn thần vốn trấn định dần lộ ra một tia rối loạn không thuộc về hắn, giống như những gợn sóng hỗn loạn giao thác bên trong hồ nước an tĩnh, không cách nào đình chỉ.

.

Ba ngày sau.

Tiết trời đầu thu có chút lạnh lẽo, sương trắng quanh quẩn, phương thảo thê linh. Nhìn lên thanh sơn tà dương, phong vân chợt hiện.

Vô lâm nhân sĩ trong Thiên Địa Minh qua lại không ngớt, cả đại diện nơi nơi ồn ào hỗn loạn, thần tình phần hân phần đắc trong mắt mỗi người. Danh môn chính phái đều hội tụ một đường, nắm tay chung sức, đầu chí sức sôi khiến tất cả mọi người cảm xúc trào dâng.

Người đứng đầu bát đại môn phái danh chấn võ lâm, phong tư tỏa sáng, quyết đoán mười phần. Gương mặt mỗi người đều lộ ra vô số ân oán cừ hận, sớm không còn biểu tình e ngại.

“Lần này thiếu minh chủ muốn thảo phạt ma giáo, xem Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết làm thế nào qua được một kiếp!”

“Lộng Nguyệt độc yêu kia diệt hơn trăm mạng người của sơn trang chúng ta, lão phu nhất định phải đem hắc thiên đao vạn quả!”

“Ba năm trước đây, Hách Liên Cô Tuyết giết sư huynh đệ của ta, thù này không báo, thẹn với vong sinh đồng môn!”

“Hai đại yêu ma này gây sóng gió trong võ lâm, bọn hắc phải chết, thiên hạ mới có thể thái bình!”

“Yêu nghiệt loạn thế, độc hại nhân gian, nhất định phải tru diệt!”

Tiếng hò hét ầm ĩ vang vọng khắp Thiên Địa Minh, hoa vũ phát phơ trong không trung, khói bụi cuộn lên tràn ngập, dấy lên phần hận trong lòng mọi người.

Tư Đồ Không Thành nhìn xuống đám đông, thanh phát thủ ngọc trầm nạm vàng lóe lên quang mang vô cùng chói mắt. Hắc đồng sâu thẳm căn bản không có nửa phần mừng rỡ, mà giống như hải dương thâm trầm, nội liễm trấn định.

Nam tử anh tuấn nâng cao tay, trấn an biểu tình hừng khởi của chúng nhân, thanh âm uy nghiêm vang vọng cả đại điện, “Ma giáo khinh cuồng, họa loạn thiên hạ, tuyệt không thể tồn tại trên thế gian. Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết chắc chắn phải trả giá đại giới cho tội nghiệt của bọn họ!”

Bạch Hổ Môn môn chủ Hàn Duệ thần tình có chút căng thẳng, “Lần trước tế thiên mọi người cũng nhìn thấy, tà công của Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết quả thực khiến người ta kinh thán, lần này diệt trừ ma giáo quyết không thể khinh thường!”

“Nếu nói đến tế thiên hôm ấy, hai đại yêu ma kia cư nhiên dám ở trước mặt võ lâm nhân sĩ chúng ta làm ra loại chuyện đó, thật sự là. . .”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người không khỏi nhớ lại một màn rung động nhân tâm kia. Nụ hôn phóng túng không coi ai ra gì cùng phong tư tuyệt sắc quan quần hồi lâu trong tâm trí. Nhưng bởi phần hận áp chế trong lòng, nhân sĩ võ lâm chính đạo sớm đã quên mất cảnh tượng duy mỹ lúc ấy, trên mặt lộ ra biểu tình vạn vạn chán ghét đầy giả dối để che lấp niềm rung động sâu trong nội tâm.

“Thế nhân yêu nhau liên quan gì đến các người a?” Ngay lúc đó, một thanh âm biếng nhác mỉa mai hoặc có vẻ nghiêng ngả truyền đến, “Lẽ nào người ghen tị người ta tìm được chân ái, trong lòng khó chịu?”

“Kẻ nào ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ?” Hàn Duệ lạnh giọng nói.

“Ta chỉ đi ngang qua, hảo tâm nhắc nhở các người một câu mà thôi. . .” Ngọc diện thiếu niên giấu mình trong bóng tối khẽ cười ra tiếng, bất đắc dĩ than nhẹ: “Hai người kia cũng không phải dễ trêu chọc, tốt nhất là đừng quá phận, nếu không tính mạng các người khó có thể bảo toàn.”

“Thề chết cũng nguyện trung thành với thiếu môn chủ!” Một người hô lớn, đám người theo sau nhao nhao phụ họa.

“Chúng ta có nhiều người như vậy, còn phải sợ hai tên yêu nghiệt hoặc thế kia?”

“Tru sát yêu nghiệt! Thiên kinh địa nghĩa!”

“Diệt ma giáo! Đồ yêu nghiệt!”

“ . . . ”

Ngọc diện thiếu niên bất đắc dĩ than một tiếng, cũng không tiếp tục nhiều lời.

Bên trong đại điện là một mảnh ồn ào hỗn loạn, mà phía trên đỉnh lầu các lại là một phiến yên tĩnh tấp nập.

Tử phát yêu dã cùng hồng phát mỉa mai hoặc phiêu tán trong gió, dư huy của buổi chiều tà phủ xuống trên người bọn họ, từng vệt mờ nhạt loang lổ, phẳng phất mộng cảnh hoa lệ.

Hồng y nam tử dựa vào trong lòng yêu tà nam tử, đùa nghịch một lọn tóc tím sẫm rũ xuống bên gò má hần. Dung nhan yêu lãnh dưới ánh tà dương trở nên nhu hòa, nhãn mâu thâm hồng tựa bằng hải huyết châu, tràn đầy mỹ sắc yêu tuyệt.

“Có nghe không? Bọn họ muốn giết chúng ta. . .” Nụ cười yêu mỹ treo bên khóe môi, mang theo vẻ hờ hững lãnh đạm không nhiễm bụi trần.

Vỗ nhẹ gò má của người trong lòng, tiểu ý tà khí ma nhiên làm cho vạn vật thất sắc, tử mâu yêu dị tản ra quang hoa lấp lánh như ngọc lưu ly. Ngoại trừ đôi hồng mâu đang nhìn thẳng vào hần, trong mắt yêu tà nam tử, căn bản không có bất luận thứ gì khác.

Tiếng hò hét đầy phẫn hận ‘Tru sát yêu nghiệt’ vang vọng lên chín tầng trời, mà bọn họ lặng yên đứng đó, không chút động dung, tựa hồ ngăn cách với trần thế, chìm trong thế giới chỉ có hai người tồn tại, không nghe vào tai bất kỳ âm thanh nào khác.

Tinh không sáng ngời, ai có thể khiến hần thiêu đốt pháo hoa bất diệt nở rộ trong thiên địa?

Nguyệt sắc văn ca, ai có thể khiến hần soạn một khúc khuynh tình tuyệt luyện, bức thiên địa lâm vào chấn động?

Thiên địa rộng lớn, phù hoa loạn thế, nhưng trong mắt bọn họ chỉ có đối phương, dưới ánh tà dương rực rỡ chiếu rọi chăm chú nhìn lẫn nhau. . .

Khung cảnh vĩnh hằng tuyệt diễm kinh thiên động địa, khoảng không tĩnh lặng pha lẫn hương thơm nhàn nhạt, tiểu ý tà khí tựa như mộng ảo, chấp niệm trong lòng hóa thành nộ hỏa nồng cháy, thiêu đốt áng mây dưới chân trời trong nắng chiều dần tắt. . .

135. Chương 135: Hồng Trần Khốc Liệt • Ái Tình Bất Biến

Bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động. Phồn hoa thịnh quý, ân oán tình cừ, tất cả đều xoay vần trong vòng xoáy năm tháng đầy rẫy những biến đổi bất ngờ của sinh mệnh vốn khó có thể nắm bắt.

Thiên địa kêu gào u oán, thiên không rộng lớn luôn lấy tư thái của kẻ ngoài cuộc xem từng màn kịch.

Màn kéo, kịch diễn. . .

Màn hạ, kịch tan. . .

Đến tận phút cuối cùng, lão thiên gia vẫn chẳng hề lưu luyện ái tình thâm sâu chốn thế gian, người lạnh lùng rời đi, chỉ để lại ngọn lửa oán thán, phẫn nộ bóp nghẹt nhân sinh.

Hương thơm nồng đậm vương vấn trên cây anh đào, Ngạo Thần Cung quanh năm bị sương mù bao phủ tràn ngập vẻ thê lương.

Lộng Nguyệt đẩy cánh cửa Mộc Tuyết Các, người nằm trên nhuyễn tháp xoa tung làn tóc hỏa hồng yêu dã. Nhãn mâu thâm hồng giống như huyết châu trên nền tuyết trắng, hòa cùng dung nhan tái nhợt hết sức dọa mắt.

“Xử lý xong?”

Lộng Nguyệt thần nhiên ân một tiếng, kéo vạt áo ngồi xuống trên nhuyễn tháp, lẳng lặng nhìn yêu dung tuyệt mỹ của hồng y nam tử.

Đôi mắt thâm hồng như liệt hỏa thiêu đốt, lạc ấn hoa đào trên xương quai xanh không còn sinh khí như ngày xưa, ảm đạm không chút ánh sáng. . .

Hỏa hồng trường phát so với trước kia càng thêm chói mắt, tà ác rực rỡ khiến người ta kinh hãi.

“Đỡ hơn không?” Lộng Nguyệt than nhẹ một tiếng, ôm lấy thân mình Cô Tuyết, làm cho hân dựa vào ***g ngực của mình. Thâm tử sắc phượng mâu lạnh lạnh không còn nửa phần ấm áp.

Cô Tuyết nở một nụ cười nhạt, hân vòng tay qua cổ yêu tà nam tử, ngửa đầu muốn hôn lên môi, lại bị Lộng Nguyệt ngăn trở.

Hồng mâu xẹt qua một tia mê mang.

Lộng Nguyệt bưng tách trà hoa nhài ở một bên lên, nhìn những cánh hoa li ti trôi nổi trên mặt nước, đáy mắt thâm trầm bất định không có nửa điểm tình tự, gương mặt tà mị không còn tiểu ý.

“Hình như gần đây người rất thích uống trà hoa nhài.”

Lộng Nguyệt lắc lắc nước trà trong chén, tựa hồ không nghe thấy lời của hồng y nam tử. Trà thủy nhộn nhạo gợn sóng, miệng chén bao phủ một tầng sương nhàn nhạt.

Lông mày bị hơi nước bốc lên nhiễm ẩm, con ngươi thâm tử sắc tản ra quang ảnh yêu dị trầm tĩnh.

Lộng Nguyệt uống một ngụm trà, mạnh mẽ niết chặt cằm Cô Tuyết. Nụ hôn nhẹ như tuyết hoa dừng trên môi hân. Đầu lưỡi yêu dã khí phách đem nước trà trút xuống cổ họng, không cho hân có nửa phần do dự. Hương hoa nhài mang theo vị đạo đắng chát, hương vị khó nuốt không khỏi làm cho vân mi đen nhánh gắt gao nhúu chặt.

Trong miệng có chút lạnh, đến khi nước trà bị Cô Tuyết hoàn toàn nuốt xuống, Lộng Nguyệt mới buông lỏng cằm hân, nhẹ thở ra một hơi. Tuấn mi khẽ nhúu, nhìn như đang có điều suy nghĩ.

“Người gấp gáp muốn ta uống chén trà này như vậy sao?” Cô Tuyết nhìn cặp tử mâu đang né tránh, cảm giác một cổ hỏa lưu khô nóng chậm rãi không ngừng thiêu đốt toàn thân.

Lộng Nguyệt luồn tay qua sau cổ Cô Tuyết, rừ mâu hôn lên môi hân.

Gắt gao thiếp hợp, triền miên không lưu một khe hở.

Ngón tay thon dài môn trớn mai lạc ấn hoa đào màu hỏa hồng, từ từ vuốt ve ***g ngực hân. Lộng Nguyệt ôm lấy thất lưng Cô Tuyết, cảm nhận kinh lạc có chút run rẩy biến hóa. Nụ hôn của yêu tà nam nhân càng thêm sâu, bàn tay không ngừng thăm dò mạch đập của Cô Tuyết, đồng thời dây dưa cuốn lấy đầu lưỡi hồng y nam tử, cố gắng hòa tan lý trí của hân, bình ổn nhịp tim đập phập phồng không ngớt.

Cô Tuyết đột nhiên đẩy Lộng Nguyệt ra, hơi thở dốc. Nhãn mâu thâm hồng tràn ngập sương mù mông lung, lửa nóng sôi trào trải rộng khắp tứ chi bách hài, khiến hân không thể khống chế bản thân, cơ nhục đau đớn khó nhịn.

“Nguyệt. . .” Cô Tuyết thở nhẹ một tiếng, thân mình ngày càng hư nhược vô lực, “Người rút cuộc. . . cho ta uống thứ gì?”

Lộng Nguyệt vươn tay tiếp lấy thân thể mềm nhũn của Cô Tuyết, gắt gao ôm hân vào lòng, nhẹ nhàng vén hồng phát rủ trên trán bị mồ hôi thấm ướt, tử mâu lóe lên một tia áy náy, “Cố gắng chịu đựng, một hồi rồi sẽ qua. . .”

Cô Tuyết cảm nhận máu chảy trong kinh mạch có chút khác thường, hồng mâu khiếp sợ nhìn yêu tà nam tử, tràn ngập bất khả tư nghị, “Người muốn. . . phế võ công của ta?!”

Đầu lưỡi khí phách không thể ngăn cản nhanh nhẹn tách mở hai cách môi, Lộng Nguyệt khẽ nâng gương mặt Cô Tuyết, giống như muốn dùng nụ hôn thị huyết tiêu cốt để bày tỏ tâm tình bất đắc dĩ của mình.

Cô Tuyết, ta không thể nhìn người bị Sáng Thần Cửu Thức tra tấn, không thể để môn tà công kia hủy đi người. . .

Hách Liên Cô Tuyết một phen ôm sát cổ Lộng Nguyệt, xoay người đặt hân dưới thân. Mồ hôi men theo gương mặt yêu mỹ chảy xuống, ***g ngực phập phồng kịch liệt ma sát lớp y bào ngăn cách hai người, cảm nhận trái tim đối phương đập mãnh liệt giống như mình. Vết máu nhàn nhạt nhiễm đỏ cánh môi tái nhợt, yêu dị mà đẹp đẽ.

“Người thật sự nhẫn tâm như vậy, cư nhiên có thể xuống tay. . .”

Thâm tử sắc phượng mâu hơi khép lại, không dám nhìn cặp hồng đồng đang ản ản phần nộ, “Đừng trách ta, Cô Tuyết. . .”

“Ta sẽ không trách người.” Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên nở nụ cười yêu lãnh, “Yêu tinh người đừng trách ta mới phải.”

Lồng ngực chợt căng thẳng, Lộng Nguyệt đột nhiên mở mắt, lập tức hung hăng nắm lấy cổ Cô Tuyết, nhất thời lửa giận bốc lên, “Người. . . lừa gạt ta.”

Tử mâu xẹt qua một tia huyết quang phần nộ, tựa hồ muốn bóp nát cổ hồng y nam tử, mang theo vài phần khủng hoảng chấn kinh, “Người không uống nước trà kia?”

Cô Tuyết giữ chặt cổ tay Lộng Nguyệt, đáy mắt tràn đầy tà khí âm ngoan, “Người nhần tâm với ta, đương nhiên ta cũng có thể nhần tâm cô phụ một phen tâm ý của người!”

Lộng Nguyệt nhanh chóng kiểm tra mạch đập của Cô Tuyết, nhất thời chán nản thất sắc.

Mạch tượng vừa rồi suy yếu cùng nghịch lưu hồi huyết nguyên lai là do yêu nghiệt này nguy trang. . .

Cô Tuyết cư nhiên giả vờ! Một lần nữa dám không biết tốt xấu mà lừa gạt hần!

“Từ hai ngày trước người đã lên kế hoạch phế bỏ võ công của ta, không phải sao?” Cô Tuyết dừng một chút, thần sắc bình tĩnh như nước, “Nguyệt Hồn từng nói qua, trước kia người không uống trà hoa nhài. Thói quen suốt mười mấy năm chưa từng biến đổi, vì sao mấy ngày nay đột nhiên cải biến. . .”

Vì sao đột nhiên cải biến. . .

Bởi vì Lạc nhật linh là thể gian kịch độc, nếu muốn công độc Sáng Thần Cửu Thức, chỉ có thể dùng phương thuốc hần tự mình phối chế mới điều hòa được. Mà hoa nhài là biện pháp hủy bỏ võ công ôn hòa lại triệt để nhất. . .

Hần không muốn khi hủy bỏ võ công, yêu nghiệt này phải chịu đựng thống khổ, không ngờ sớm đã bị gia hỏa này nhìn thấu. . .

Lửa giận thiêu đốt sôi trào nơi đáy mắt, mực quang lãnh liệt như băng tuyết hàn sương.

Yêu nghiệt này lại vận dụng Sáng Thần Cửu Thức. . .

Nhiều đêm không ngủ, hần vì môn tà công này mà phải chịu đựng không biết bao nhiêu đau đớn dày vò toàn tâm thực cốt. . .

Đó là tra tấn cùng cực hạn mà thường nhân vô pháp nhần nại. . .

Trong chốc lát, hết thấy phần nộ, đau lòng, không thể nề hà, tiếc nuối vì thất bại trong gang tấc, đủ loại cảm tình phức tạp dồn mành tràn vào đầu Lộng Nguyệt, khiến hần không hề nghĩ ngợi liền vung tay tát Cô Tuyết một bạt tai đầy ngoan tuyệt, “Vì cái gì người không uống chén trà kia?!”

Vì cái gì hần lại quật cường cố chấp như thế?! Vì cái gì không nghe lời mình?!

Cô Tuyết lạnh lùng nhìn Lộng Nguyệt, cũng hung hăng tát trả lại hần, “Bởi vì ta không thể mất Sáng Thần Cửu Thức!”

Trong nháy mắt, Cô Tuyết nhấn mạnh bả vai Lộng Nguyệt, gắt gao khóa hần đặt dưới thân, hồng mâu như thể bị tà hỏa thiêu đốt, “Ta muốn vô địch thiên hạ, ta muốn khiến mọi người thần phục dưới chân ta!”

“Người muốn thiên hạ ta có thể cho người!” Lộng Nguyệt không kiềm chế được hô lớn.

“Không có người, ta muốn thiên hạ có ích gì?!”

Lồng ngực Cô Tuyết pháp phồng kịch liệt, hần bắt lấy bàn tay Lộng Nguyệt, siết chặt nó. Tâm trí tràn đầy suy nghĩ về cảnh tượng hỗn loạn trong mộng, khiến hần không cách nào thanh tĩnh, cũng không còn trấn định như trước.

“Ta không thể chịu được khi nhìn thấy người bị thương tổn, càng không thể chấp nhận có một ngày người bỗng rời ta mà đi. Chờ ta luyện thành môn võ công này, ta Hách Liên Cô Tuyết sẽ có năng lực vĩnh viễn

bảo hộ người. Đến lúc đó, không ai có thể xâm phạm chúng ta, càng không ai dám ngăn cản chúng ta yêu nhau. Lộng Nguyệt người sẽ ở bên cạnh ta, mãi mãi cũng không biến mất. . .”

Trái tim nóng rực của Lộng Nguyệt thiếu chút nữa muốn trùng phá da thịt, toàn thân chấn động khiến hân cơ hồ không nói nên lời.

“Người nghĩ Lộng Nguyệt người là ai?!” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nói: “Cả thế nhân đều muốn đối nghịch với chúng ta, một mình người làm thế nào có thể đối kháng được thiên hạ?”

“Chúng ta không thể thất bại, vĩnh viễn cũng không thể thất bại!”

Dung nhan băng lãnh chậm rãi trở nên nhu hòa, Hách Liên Cô Tuyết cúi người, hôn lên đôi mắt tà mị của Lộng Nguyệt, trong mắt đã tràn đầy lãnh khốc cùng thờ ơ không màng sinh tử, “Nếu chúng ta chết, không ai sẽ cảm thấy tiếc nuối, càng không có người khổ sở. . .”

Lá cây bị gió thổi qua sần sật rung động, thanh âm ma sát hiu quạnh như tiếng ca thê mỹ, giống như nhìn thấu sự lạnh lùng tàn khốc chốn nhân gian.

Một khi đã bước vào địa vực huyết tinh, cũng vô pháp quay đầu lại.

Bọn họ thương tổn người khác, lại trừng phạt chính mình, hết lần này đến lần khác vùng vẫy đấu tranh chống lại vận mệnh tàn khốc.

Thiên không u lãnh mà tịch mịch, dùng cái ôm lạnh như băng của nó bao dung thế gian vạn vật. Hôm nay vô số vong linh trụy lạc, không biết ngày mai rốt cuộc có bao nhiêu cảnh sinh ly tử biệt?

“Nguyệt. . . Đừng để ta phải nhìn người một mình đối mặt!” Cô Tuyết đem đầu chôn trong lòng Lộng Nguyệt, thanh âm như nước chảy nỉ non, “Đừng ngăn cản ta, được không?”

Cánh tay Lộng Nguyệt đem Cô Tuyết gắt gao khóa chặt vào ngực, hân hôn lên làn tóc hỏa hồng. Trong mắt hân tràn ngập một mặt hồng ảnh rực lửa chói lọi. . .

“Cái gì ta cũng không quản. . .” Móng tay tà mị của Lộng Nguyệt bỗng nhiên tản ra tử quang yêu diễm, “Người cho rằng Lộng Nguyệt ta quan tâm đến cái gì? . . Ta chỉ muốn Hách Liên Cô Tuyết người vĩnh viễn bồi bên cạnh ta! Theo ta chung sống suốt quãng đời còn lại, người có hiểu hay không?!”

“Người nghĩ rằng ta không muốn như vậy?!” Thanh âm Cô Tuyết chợt trở nên mờ ảo mà hư vô, hân ngẩng đầu, thâm tình nhìn vào cặp tử mâu sâu thẳm như đêm tối, “Ta muốn ở bên người cả đời, cùng người biến lão, cùng người chung sống đến tóc bạc da mồi, thế nhưng người có thể thỏa mãn ta sao? Người có thể đáp ứng ta vĩnh viễn không rời ta mà đi, vĩnh viễn ở bên cạnh ta cùng nắm tay cả đời sao?”

Mi mắt của hân run lên nhẹ nhẹ, mở ra bức tranh vẽ giấc mộng một đời. . . (ý bảo em Tuyết nói ra mơ ước của mình =)

Hân làm sao không hi vọng sống một đời bình phàm, chỉ là không biết bao nhiêu đêm tối mông lung, mộng cảnh trước sau như một quanh quẩn trong óc, đuổi không đi xua không tan. . .

Yêu tà nam tử một lần tiếp một lần nói với hân: Tuyết nhi, đừng tìm ta! Ta không cho phép người đến tìm ta!

Khoảng cách giữa bọn họ gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, vươn tay, cũng đã không thể chạm đến. . .

Cánh môi mềm mại nhẹ lướt trên chu thần của Cô Tuyết, giống như thuở niên thiếu lần đầu hai người ôm hôn. Thuần túy mà tốt đẹp, *** mỹ không mang theo một tia dục vọng, đẹp dễ như một giấc mộng e sợ chạm vào sẽ vỡ tan, lại vẫn khiến người ta chìm đắm lạc đường.

Vòng tay Lộng Nguyệt ôm Cô Tuyết càng thêm siết chặt, hai trái tim nóng rực gắt gao thiếp hợp. Đầu lưỡi đảo qua lạc ấn hoa đào trên xương quai xanh của Cô Tuyết, lưu lại tình ti mỹ lệ.

“Tuyết nhi của ta, không nên hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy. . .” Lộng Nguyệt nở một nụ cười ôn hòa, mang theo vài phần sủng nịch. Bàn tay chậm rãi len vào y bào hỏa hồng, xúc cảm ấm áp phát qua toàn thân Cô Tuyết không chứa chỗ nào.

Khối thân thể xinh đẹp này, mỗi một nơi đều từng bị hắc chiếm đoạt, mỗi một tác đều khắc sâu dấu vết của Lộng Nguyệt hắc. . .

“Hết thấy của ngươi đều là của một mình Lộng Nguyệt ta.” Lộng Nguyệt ghé sát vành tai Cô Tuyết, vén lọn tóc che lấp gương mặt, thân mình tản ra hương sen nhàn nhạt, “Ta sao có thể buông tay. . .”

136. Chương 136: Kinh Bí Dự Ngôn

Hách Liên Cô Tuyết xuyên qua địa đạo âm trầm đến tòa cung lâu bao phủ trong màn sương ẩm ướt, đây là địa phương được xưng danh ‘Hàn Thiên địa ngục’, nơi khủng bố nhất của Ngạo Thần Cung.

Tú bào hỏa hồng trở thành quang huy yêu dã duy nhất trong Hàn Thiên Lâu. Tầng tầng lưới sắt mở ra, theo đó, từng tiếng rên rỉ thê lương vang lên trong đêm tối tịch mịch, những đốm lửa mỏng manh bốc cháy in thành từng vệt bóng mờ trên vách tường tựa như vong linh phiêu đảng.

“Ở ngoài canh chừng.” Hách Liên Cô Tuyết phân phó, sau đó chuyển động cơ quan cửa đá rồi dung nhập vào hắc ám.

Đây là một địa lao bị phong tỏa bốn phía, tiếng nước chảy tí tách trở thành âm phù duy nhất vang lên làm bạn với một nam nhân bị giam cầm trong bóng tối rờn rã suốt năm năm.

Nam nhân đẩy đầu tóc bạc tựa vào vách đá, mái tóc dài rối tung che kín gương mặt tang thương chẳng chệch nếp nhăn. Kinh mạch bị đánh gãy khiến hắc không thể di chuyển thân thể cứng nhắc, nhân thân trống rỗng gắt gao nhìn chằm chằm vào mở cổ đại ô bản.

Hách Liên Cô Tuyết đến gần nam nhân đang ngồi trong đám cỏ, hồng mâu băng lãnh như Thiên Sơn hàn tuyết.

“Là. . . Thiếu cung chủ đến đây sao?”

Thanh âm khàn khàn khiến Hách Liên Cô Tuyết phút chốc chấn kinh. Đôi mắt không có nửa điểm ánh sáng bình tĩnh vô ba, tựa hồ sớm đã biết trước mọi chuyện bỗng nhiên hiện lên thần sắc bi thương đau lòng.

“Bắc Thần Mặc.”

“A a. . . Thiếu cung chủ còn nhớ rõ tên của lão phu.” Đôi mắt xám trắng vẫn như trước, thê lương đầy chết chóc, nhưng đáy mắt lại lộ ra tiểu ý nhàn nhạt tự giễu.

“Ngươi là bộ hạ mà Hách Liên Thiên khi còn sống tín nhiệm nhất, đồng thời cũng là người duy nhất năm năm trước không bị bản cung giết chết.” Nhân mâu băng hồng thoáng hiện quang mang âm lãnh.

Năm năm trước, Ngạo Thần Cung trong một đêm tắm đầy huyết quang, Hách Liên Cô Tuyết tự tay móc trái tim của Hách Liên Thiên. Cơ phận nộ cùng cừu hận quyết tuyệt ngày đó làm cho Bắc Thần Mặc trọn đời cũng không quên.

Thiếu cung chủ mười tám tuổi đi lên cung chủ vị của Ngạo Thần Cung, từ đó về sau bắt đầu điên cuồng thị huyết giết chóc. Ngạo Thần Cung nguyên bản không hề có địa vị sau một đêm trở thành vô lâm ma thủ, máu nhiễm đỏ một nửa thiên hạ.

“Hôm nay thiếu cung chủ tới đây chính là vì vạch trần nghi ngờ trong lòng?”

Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, chẳng lẽ Bắc Thần Mặc biết trước mình sẽ đến nơi này?

“Xem ra lão cung chủ nói không sai.” Bắc Thần Mặc cười gượng hai tiếng, “Mệnh kiếp của thiếu cung chủ chung quy vẫn chạy không thoát.”

Đôi mắt băng hồng neho lại, tình tự nơi đáy mắt càng thêm âm lãnh.

“Lão gia hỏa kia còn nói với ngươi những gì?”

Bắc Thần Mặc hơi ngẩng đầu, kéo theo xiềng xích nơi cổ, phát ra từng tiếng vang thanh thúy, “Thiếu cung chủ nhất định là đã yêu người có Liên Hoàng đồ đằng.”

Hách Liên Cô Tuyết trầm mặc không nói.

“Xem ra lão phu hẳn là đoán đúng, nếu không thiếu cung chủ cũng sẽ không rảnh rỗi mà tới đây.”

“Có liên quan đến chú ngôn ‘Yêu thể Liên Hoàng’, người biết bao nhiêu?”

Thần sắc Bắc Thần Mặc tối sầm lại, hần nhìn không rõ biểu tình lúc này của Hách Liên Cô Tuyết, nhưng ngữ khí băng lãnh không có cảm tình vang lên bên tai khiến hần cảm thấy một trận hỗn loạn.

“Một Liên, một Hoàng. . .” Bắc Thần Mặc hít vào một hơi thật sâu, “Cô tình Hoàng huyết, Nghiệt hỏa Hồng Liên, đây đều là thiên kiếp chú định. Nếu Yêu thể Liên Hoàng có thể phục sinh, cần phải hao hết toàn bộ sinh mệnh lực của Cô Hoàng.”

Dự cảm bất an cùng kinh hoảng nảy lên từ đáy lòng, hô hấp của Hách Liên Cô Tuyết có chút phát run.

“Hoàng tình vẫn lạc, đó là vì thiêu đốt ám tình tội ác. Vĩnh sinh chi chủ dựng dực Hồng Liên chi hỏa, lật đổ sinh linh chúng sinh, cải biến thiên hạ càn khôn. Đây là linh hồn thần chú trăm ngàn năm qua không thể thay đổi, tứ linh hội tụ hướng về Cô Hoàng linh huyết, mở ra Bất tử chi môn. . .”

Hai tay Hách Liên Cô Tuyết không ngừng run rẩy.

Hần rốt cuộc đã hiểu những lời cuồng ngạo của Tà Hoàng tại Đế La Cung có ý nghĩa thế nào.

Nguyên lai Cô tình Hoàng huyết là vì kéo dài sinh mệnh lực cho Nghiệt hỏa Hồng Liên nở rộ, lại cũng vì thế mà tiêu hao sinh mệnh của chính mình. . .

Huyết sát cô tình. . . Cô tình Hoàng huyết. . .

Thật là một trò khôi hài nhất thế gian này.

Đã sớm mơ hồ biết trước một chút nguyên do tàn khốc, lại không dám truy tìm đến cùng.

Lông mi rũ xuống, che khuất nhãn mâu thâm hồng nhiễm đầy thê lương, mục quang mờ mịt bất định ẩn ẩn niềm bi thống trong suốt.

Không cảm nhận được khí tức của người trước mặt, giọng nói của Bắc Thần Mặc trở nên nặng nề như dồn ép ngàn cân cự thiết, “Liên Hoàng đồ đằng được phong ấn sau lưng, nếu đã xuất thế, vậy chứng minh. . .”

Thanh âm Hách Liên Cô Tuyết mang theo một tia run rẩy, “Chứng minh Cô Hoàng đã yêu Hồng Liên bên trong nghiệt hỏa, mệnh kiếp đã không thể nghịch chuyển.”

Thần sắc Bắc Thần Mặc tràn đầy lo lắng nhìn hần, nỗi đau lòng tản ra, dung nhập vào bóng đêm, cơ hồ khiến cho đôi mắt trống rỗng của hần đau đớn nhức nhối. Hần đã từng hi vọng bản thân chết già tại Hàn Thiên Lâu tối tăm u ám này biết bao nhiêu. Vì khi hần chết, hần có thể vĩnh viễn bảo hộ bí mật này, mà thiếu cung chủ của hần cũng vĩnh viễn không phải chịu đựng mệnh kiếp buông xuống.

Nhưng năm năm, khoảng thời gian đó giống như nước chảy vội vàng trôi qua. Trong những năm cuối đời, Bắc Thần Mặc lại phải chứng kiến sự thật tối tàn nhẫn trên thế gian.

Thiếu cung chủ đến hỏi hần, như vậy báo hiệu vở kịch vận mệnh mà hần không hi vọng chứng kiến đã chính thức kéo màn.

Liên và Hoàng trọn đời dây dưa, lại không cách nào thoát khỏi thiên mệnh nguyên rửa. Nếu đã sớm chú định yêu nhau, vì sao chỉ có được kết cục không thể gần nhau?

.

Giá treo nền lóe lên điểm điểm hỏa hoa, nổ rộ ánh lửa bi thương.

Thân mình Hách Liên Cô Tuyết khẽ run lên nhẹ nhẹ.

Kể từ thời điểm đồ đằng yêu dị kia tản ra quang mang kỳ dị, hần đã nảy sinh dự cảm mơ hồ.

Sương lạnh buốt giá chợt phong bế trái tim, có một câu hán vẫn muốn hỏi, rồi lại sợ chân tướng sẽ vạch ra thêm một vết nứt trong lòng.

“Người có được Liên Hoàng đồ đằng rồi cuộc mang thân phận gì?”

Cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp toàn thân Hách Liên Cô Tuyết, dòng máu lưu chuyển chưa đến một khắc đồng hồ đã ngưng kết thành sương.

Bắc Thần Mặc chợt có cảm giác ánh mắt bị ai kia đâm vào da thịt hần đau nhói, “Thiếu cung chủ muốn biết?”

Lòng ngực Hách Liên Cô Tuyết đột ngột nảy lên một trận kích động từ trước đến nay chưa bao giờ có.

“Năm đó trên đỉnh Tử Cẩm Phong, huyết nhiễm hồng vân, thị sát Thương Thiên, thiên địa huyền biến, hai đại Thần Khí xuất thế, phong vân hỗn loạn trọn bảy ngày bảy đêm. . .”

Hách Liên Cô Tuyết chợt hoảng hốt, thần sắc cấp bách, “Hách Liên Thiên cùng Nam Cung Liệt không phải đang quyết đấu sao?”

“Đúng vậy!” Đôi mắt trống rỗng của Bắc Thần Mặc phóng ra một tia oán hận, “Lúc đó bọn họ đang thay đổi quỹ tích tinh tú!”

Hách Liên Cô Tuyết đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

“Họ muốn dung hợp tinh tượng của hai hài tử còn chưa xuất thế để phục sinh Yêu thế Liên Hoàng, cùng chưởng quản thiên hạ càn khôn. Nhưng tại thời điểm tinh tượng hợp nhất lại không biết bị kẻ nào phá rối, tinh tượng của một trong hai hài tử bị ngắt đoạn vỡ vụn vào đúng lúc trăng tròn, quỹ đạo lệch hướng, số mệnh cũng không thể nghịch chuyển!”

Tinh tượng vỡ tan vào đêm trăng tròn. . .

Một lần nữa tâm trí trở nên hỗn loạn như mây khói.

Đôi tà mâu thâm tử sắc phát ra mục quang ôn nhu dịu dàng.

“Không chỉ vậy, vận mệnh của một hài tử khác không ngờ lại rơi vào đỉnh cung của Huyết Sát Tinh, từ đó nhận được mệnh số một đời Huyết sát cô tình. . .”

Bắc Thần Mặc nheo đôi mắt lại, giống như nhìn thấu buồn vui ly biệt trong chốn hồng trần, lạnh nhạt nói, “Thiên mệnh chú định, tinh tượng của hai hài tử không thể khế hợp, cũng có nghĩa cho dù bọn họ vốn yêu nhau, chung quy sẽ rơi vào nỗi tiếc nuối bởi không được gần nhau.”

“Hồng Liên cùng Cô Hoàng yêu nhau. . .” Hách Liên Cô Tuyết khẽ nhắm hai mắt, âm thanh vọng lại tràn ngập sâu trong đáy lòng hồi lâu vẫn không tiêu tan.

“Huyết sát cô tình cả đời nhất định độc hành trong tội ác giết chóc khắp mọi nơi, bởi vậy cũng có mệnh kiếp, ‘Cô tình Hoàng huyết vì Liên mà vẫn lạc’. . .”

Bắc Thần Mặc nói tiếp, “Năm đó lão cung chủ và Nam Cung Liệt bày ra ước định, vô luận thế nào cũng phải ngăn cản hai hài tử có quỹ tích của tinh tượng lệch hướng yêu nhau. Nếu không, chắc chắn sẽ rơi vào vực sâu vận kiếp bất phục! Cho dù Yêu thế Liên Hoàng có thể phục sinh, chung quy sẽ không thoát khỏi bị kịch bị thiên mệnh trừng phạt!”

“Đừng nói nữa. . .” Hách Liên Cô Tuyết cắn chặt bờ môi rướm máu, ***g ngực đau đớn khiến hần hít thở không thông. Quang mang trong hồng mâu lạnh lẽo lay động, giống như lưu ly vỡ nát, bàng hoàng vô thức.

“Thiếu cung chủ. . .”

Bắc Thần Mặc bỗng nhiên muốn đứng lên, lại ngã nhào trên mặt đất. Hần liễu mạng khua xiềng xích giấy dựa, chậm rãi hướng mặt băng hồng yêu đã lết tới.

“Thiếu cung chủ, người nhất định phải tha thứ cho lão cung chủ, hần là bất đắc dĩ mới phải làm ra loại chuyện đó với người, thiếu cung chủ. . .”

“Người cam miện cho ta!”

Hỏa quang phần nộ ngưng tràn trong đáy mắt, chưởng phong lãnh liệt xuyên thấu bờ ngực Bắc Thần Mặc, đóa đóa huyết hoa phun ra đầy đất. . .

Bắc Thần Mặc ngã quy, máu tươi tràn ra như suối, đôi mắt trống rỗng đọng lại lệ nóng bi thương, tựa hồ than thở những bất hòa si oán khó giải nơi trần thế. Tính mạng của hắn rốt cuộc không chống đỡ nổi gánh nặng đè ép trọn một đời mà đi tới điểm cuối dần tắt lụi.

Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi đẩy mở cánh cửa đá của mật thất, toàn thân trống rỗng giống như sinh khí bị hút ra sạch sẽ, không một chút dư thừa. Gió thu lạnh lẽo phất qua thân thể, lòng lại tê tái không cảm thụ được cơn rét lạnh.

Cảnh chiều tàn đầy thê lương, cành lá khẽ lay động trong làn gió yếu ớt. Gió hiu quạnh thổi khô đôi mắt bằng hồng, ngay cả khối lửa nhân gian còn sót lại cũng bị thổi tan không lưu được nửa phần dấu vết.

Hảo cho một ‘Cô tình Hoàng huyết vì Liên mà vẫn lạc’. . .

Hách Liên Cô Tuyết thản nhiên nhếch môi, nụ cười mơ hồ mang theo sự trào phúng đối với vận mệnh.

Hắn rốt cuộc đã hiểu vì sao nỗi ưu thương trong cặp tử mâu kia lại thâm trầm như thế, vì sao mỗi lần hắn nhìn đến ánh mắt đó lại dấy lên một trận xúc động cùng đau lòng, nguyên lai trong tử mâu sâu thẳm đã lắng đọng chồng chất bao nhiêu bất lực. . .

“Cung chủ.” Một thanh âm cung kính bỗng rồi đột nhiên vang lên.

“Chuyện gì?”

“Nhật Nguyệt Giáo đang tấn công Thiên Địa Minh, bát đại môn phái liên hợp, phần đông võ lâm nhân sĩ ra sức phản kích. Lúc này Thiên Địa Minh sớm đã nơi nơi chém giết máu tươi đầy đất, nhưng chung quy lại không thấy thân ảnh của Nhật Nguyệt Giáo chủ và thiếu minh chủ.”

“Không phải nói là ngày mai sao?!” Hách Liên Cô Tuyết phần nộ gần như điên cuồng hét lớn một tiếng.

Yêu tinh chết tiệt, cư nhiên dám lừa hắn!

“Báo cho Tứ đại tòa sử, khiến bọn họ dẫn người nhanh chóng đuổi tới Thiên Địa Minh, chỉ cần không phải là người của Nhật Nguyệt Giáo, hết thầy giết không tha!”

Hách Liên Cô Tuyết phi thân rời đi, hồng bào yêu diễm cùng hồng vân đầy trời dung thành một thể, tản ra khí tức ma diễm mà tà ác.

.

Tiếng gió rít gào vang tận trời cao, vàng sáng chói mắt xuyên phá màn mây đỏ rực, chiếu sáng cuối chân trời.

Thi thể khắp nơi, máu tươi thấm đầy thánh địa của võ lâm. Tiếng chém giết bi thảm thê tuyệt tràn ngập dưới bầu trời bị huyết quang nhuộm đỏ. Trận giết chóc khiến người người bi phần cứ thế diễn ra dưới sự chứng kiến của thiên địa. Từng vệt đỏ thẫm chồng chất tươi khắp đại địa vô cùng thảm liệt, mùi máu tanh nồng đậm xông lên đến tận trời, khiến người ta trầm luân vào đêm tối tuyệt vọng, vĩnh viễn không có tận cùng.

Chân trời truyền đến tiếng hò hét nặng nề mà thê lương, một tòa lầu các cùng tường thành sụp đổ làm dấy lên vô số bụi bặm, theo gió vỡ tan, hủy diệt triệt để.

Trên bức tường thành ngoằn ngoèo, một mặt tử ảnh tuần mỹ như mộng ảo đứng lặng hồi lâu.

Tử phát yêu đã ở trong gió có chút tán loạn, thâm tử sắc phượng mâu chứa đựng quang mang khiến người ta khó đoán, khóe miệng gợi lên một tia tiểu ngân tà mị. Đào hoa tung bay đầy trời phất qua y bào một màu tuyết bạch thân thánh, tựa tinh linh điên cuồng gào thét không muốn rời đi nam nhân giống như mỹ thần chấp chưởng thiên địa này.

Tiểu ý tà khí ma đã tựa hồ có thể đem đám người đang mãi mê giết chóc nháy mắt hóa thành xương khô, yêu tà nam tử lẳng lặng nhìn nam nhân anh tuấn đứng ở phía đối diện, mười đầu móng tay dài mảnh lóe lên yêu mang tím sẫm.

Vô Ngã kiếm lãnh liệt sinh hàn, Tư Đồ Không Thành cũng đồng dạng trầm mặc không nói. Gió lạnh xuyên qua mái tóc đen nhánh, sát khí tản ra cuộn cuộn như sóng triều.

“Hôm nay thiếu minh chủ phái ra nhiều người như vậy chống chọi với Nhật Nguyệt Giáo ta, thật không rõ sẽ có bao nhiêu kẻ vô tội uống mạng. . .” Lộng Nguyệt nở nụ cười phá lệ tà mị, ý vị châm chọc mười phần.

Tư Đồ Không Thành lạnh lùng nói, “Lộng Nguyệt, ngươi nghiệp chướng nặng nề, không biết đã tàn sát bao nhiêu người vô tội, hôm nay cũng là lúc ngươi nên vì hành vi của mình mà trả nợ máu!”

Thâm tử sắc phượng mâu nheo lại, sắc mặt Lộng Nguyệt có chút âm trầm, độc quang trên móng tay thêm vài phần âm lãnh, “Hôm nay ngươi đừng mơ tưởng sống sót mà rời đi nơi này, Tư Đồ Không Thành.”

“Lời đó phải là ta nói mới đúng.” Mây kiếm của Tư Đồ Không Thành nhú chặt, “Vô lâm không thể lưu lại một kẻ tai họa như ngươi!”

Tầm mắt đảo qua chân trời tràn ngập hồng quang, đáy mắt Lộng Nguyệt hiện lên một tia quang mang huyết sắc, “Vây ngươi hãy bồi táng cùng với Thiên Địa Minh luôn đi!”

Gió lạnh thổi qua, hai người bỗng nhiên nhảy lên không trung. Tử phát yêu đã cùng hắc phát như mực ở trong gió cuồng loạn phiêu động. Sát khí nổi lên bốn phía, lan tỏa phía trên tường thành lúc này đã mây khói rậm rạp. . .

137. Chương 137: Thương Hải Vân Yên Tán (nhất)

Huyết quang đỏ tươi phủ lên bức tường thành cổ lão, ánh tà dương tản ra âm áp nhưng không xua được nỗi thê lương. Những thi thể tứ phân ngũ liệt rải rác khắp nơi, nhân tâm điên cuồng mãi mê giết chóc như đọa nhập địa ngục, bước vào Tử vong chi môn.

Tử quang như độc nhận, trường kiếm rời khỏi vỏ. Thân hình hai người thoáng vọt lên, tựa quỷ ảnh mơ hồ qua lại không ngớt. Kiếm quang chói mắt phá tan khoảng không đỏ rực, thân pháp quỷ bí tựa màn sương lượn lờ bốc lên.(sương thì phiêu miểu vô định >> thân pháp quỷ bí khó dò)

Mây mù đen thẫm, chất chứa vong linh thét gào.

Không ai có thể thấy rõ cảnh tượng phía trên tường thành, chỉ có vầng sáng tử sắc cùng kiếm quang lãnh liệt điên cuồng dây dưa, thi thoảng lóe lên quang mang chớp nhoáng.

Vô Ngã kiếm xúy động như gió, chiêu chiêu hiểm độc, va chạm với tử quang âm tàn vẽ nên bảy đạo lãnh mang.

Đoạt hồn thất thức!

Một kiếm vừa xuất thủ, sáu đạo hào quang giao nhau vờn quanh.

Thâm tử sắc phượng mâu hơi nheo lại, y bào trắng tuyết theo gió lay động, lẳng không né tránh.

Kiếm quang dồn dập, huyền hóa ra điểm điểm tinh hàn, thương hải minh nguyệt, khí hồng quán nhật.

Khóe môi Lộng Nguyệt thủy chung mang theo nụ cười tà mị nhàn nhạt, tử phát yêu đã tứ tán như mây, nhẹ nhàng tránh thoát kiếm quang dày đặc tựa độc ti. Bạch y bay vọt lên, song chỉ nhẹ gầy, từ đầu móng tay sắc bén thoát ra ngàn sợi ti tuyến độc mị, từng chút một phá nát chiêu số phong bế của Đoạt hồn thất thức, phá đoạn thành hàn tâm vẫn lạc.

Tư Đồ Không Thành nghiêng người né tránh, bỗng nhiên, thân ảnh yêu tử chợt lóe lên sát ngay bên cạnh. Khí tức tà ác thị huyết vẫn quanh lẩn tóc đen như mực, thanh âm mờ ảo khiêu khích phát qua bên tai Tư Đồ Không Thành, “Trước khi ngươi và hắc quen biết, ta đã yêu hắc, Tư Đồ Không Thành, chỉ trong một đêm ngươi đoạt đi toàn bộ ký ức cùng lưu luyến của hắc với ta, hôm nay ta sao có thể buông tha cho ngươi?”

Sát khí dày đặc pha lẫn nỗi oán hận bất cam lưu chuyển giữa hai người. Thần sắc bên trong hắc đồng sâu thẳm tối sầm lại, mực quang của Tư Đồ Không Thành khóa chặt, giật mình tỉnh ngộ, Vô Ngã kiểm lãnh phong như thiết.

“Nguyên lai trong rừng hoa đào đêm đó, người cũng có mặt?”

Thâm tử sắc phượng mâu lạnh lùng nheo lại, ngọn gió tiêu điều thổi tung tử phát loạn vũ. Từng chiêu thức của Lộ Nguyệt áp sát mệnh mạch Tư Đồ Không Thành, khiến hắn không thể né tránh, “Đêm hôm đó, nếu không phải thiếu minh chủ vừa vắn treo đèn đạo đêm, xuất hiện trước mặt Cô Tuyết thì hắn làm sao có thể đối đãi với người tình thâm ý trọng như vậy?!”

Một hồi gặp gỡ sai lầm, như một đạo thiểm điện băng lãnh đem chuyện xưa phủ đầy hắc ám cắt thành từng mảnh nhỏ.

.

Tiếng hét bất lực vang vọng khắp rừng hoa đào, lạnh băng mà tuyệt vọng, hồng y thiếu niên giãy dụa trong đất bùn lầy lội bị nước mưa tưới ướt, sợ hãi nhìn ánh mắt *** tà của bốn nam nhân say rượu.

Chiếc mặt nạ chính nghĩa kéo xuống, lộ ra những gì xấu xí âm u nhất, trong màn đêm tối tăm bốn nam nhân mất đi chút nhân tính còn sót lại. Dục vọng dơ bẩn giấu ở sâu nơi đáy lòng xông phá thoát ra, tước đoạt lương tri mà bạch đạo vốn phải có.

“Đừng chạm vào ta! Bốn tên súc sinh các người! Không được chạm vào ta!” Hồng y thiếu niên bất lực cảnh cáo, lại không có sức để chống cự.

Buốt giá xâm nhập vào cốt tủy xé rách thân thể hồng y thiếu niên. Đối mặt với bốn nam nhân tràn ngập sắc dục không ngừng xâm phạm tàn bạo cùng chà đạp, nước mắt lạnh lẽo ngưng kết thành hận ý ghi khắc tận xương. Những gì dơ bẩn vẫn đục che giấu ở sâu trong nhân tính để lại một bóng ma không thể xóa nhòa trong đáy lòng hồng y thiếu niên. . .

Ý thức mờ lung chậm rãi nhạt đi, sau lại thanh tỉnh, liên tục như thế lặp đi lặp lại. Đến khi một lần nữa hắn hồi tỉnh, đập vào mi mắt là một thiếu niên cầm theo chiếc đèn tên là Tư Đồ Không Thành.

Từ đây, quỹ tích vốn đã sai lầm bắt đầu lệch hướng, một tràng thác ái sau đêm đó cũng bắt đầu nảy sinh. (thác ái: yêu nhảm)

Song lại khiến trái tim của một người vỡ nát.

Hồng y thiếu niên không hề biết được, ngay phía sau một gốc đào hoa cổ thụ, thiếu niên tà mị đã tận mắt chứng kiến hết thảy.

Thiếu niên tà mị chịu đựng đau đớn tìm kiếm suốt một ngày. Lòng ngực bị đâm buổi sớm còn đang rỉ máu, vết máu uồn lượn một đường chảy xuống. Thẳng đến đêm khuya, hắn rốt cuộc tìm được hồng y thiếu niên trong U Minh Cốc đã mất đi ký ức.

Thiếu niên tà mị dựa lưng vào đào hoa thụ, chống đỡ thân thể suy yếu của mình. Hắn vốn định dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất đâm thủng trái tim của bốn nam nhân say rượu, nhưng ngay tại một khắc hắn ra tay, ***g ngực trào máu như muốn đem thân thể hắn xé toang ra. Bởi vậy độc nhận chỉ chặt đứt một ngón tay của bốn nam nhân liền mất hết lực đạo.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, khuôn mặt bốn nam nhân vì mất đi ngón tay trở nên vắn vẹo. Bọn hắn không dám ở đây thêm nữa khắc, quay lưng bỏ chạy như điên.

Rốt cuộc thiếu niên tà mị cạn kiệt thể lực không thể tiếp tục chống đỡ mà ngã trên mặt đất, tử mâu yêu đã ngày càng mơ hồ. Mạt yêu hỏa hồng y loáng thoáng trước mắt trở thành tất cả ánh sáng giúp hắn không lâm vào hôn mê.

Tảng sáng ngày ấy, hồng y thiếu niên mất đi toàn bộ ký ức thuộc về hắn. Đêm khuya hôm đó, hồng y thiếu niên mất đi hết thảy lưu luyến si mê dành cho hắn.

Tất cả khuynh tâm ái ý, tất cả tình chân bất xá, sau một đêm kia đều bỏ hắn mà đi.

Vận mệnh hoàn toàn lệch hướng, hồng y thiếu niên một lần nữa nở nụ cười như hoa, nhưng nụ cười ấy đã không còn là của hắn.

Thiếu niên tà mị đắm mình trong Huyết trì chậm rãi trưởng thành, hắn không xuất hiện trong tầm mắt của hồng y thiếu niên. Nỗi thù lương cô tịch lặng yên như chỉ thủy làm bạn với hắn suốt mười năm ròng rã, mà đoạn hồi ức tuyệt đẹp ngày nào cùng hồng y thiếu niên tương tri tương hứa ở sâu trong lòng hắn chưa bao giờ tan biến.

.

Lộng Nguyệt cười lạnh một tiếng, thâm tử sắc phượng mâu tràn ngập huyết sắc tà ác muốn đưa người ta vào chỗ chết, “Có biết bốn nam nhân xâm phạm Cô Tuyệt đêm hôm đó là ai không?”

Kiểm chiêu trong tay Tư Đồ Không Thành ngày càng vô lực, đồng tử hắc sắc bắt đầu dấy lên nỗi hoang mang sợ hãi biết được chân tướng.

“Chính là đám táng tâm chi khuyến của Thiên Địa Minh các ngươi, bốn kẻ được Tư Đồ Phách vô cùng tán thưởng, nhận được sự kính ngưỡng của người trong thiên hạ!” Khóe môi Lộng Nguyệt gợi lên một tia châm chọc, “Thanh Long Môn môn chủ Tiêu Tùy của Thiên Địa Minh, Bách Trì Môn môn chủ Tiết Vô Mệnh danh xưng ‘Bạch đạo tam môn’ chỉ chủ, hai đại trang chủ được thế nhân cúng bái trong ‘Tứ đại sơn trang’: Giang Ngạc, Tông Đồng.”

Tư Đồ Không Thành toàn thân chấn động, bốn người này đều bị Hách Liên Cô Tuyệt dùng thủ đoạn tàn nhẫn sát hại, hơn nữa ngay cả gia tộc của bọn hắn cũng bị huyết tẩy kẻ khuyến bất lưu.

Những tiền bối mà Tư Đồ Không Thành kính ngưỡng, vậy mà lại có quá khứ xấu xí không người biết đến như thế.

Hắn rốt cuộc minh bạch vì sao khi Hách Liên Cô Tuyệt nhìn thấy bốn nam nhân lại lộ ra biểu tình phần hận đến vậy. Vào ngày hai người bọn họ đoạn tuyệt, bốn nam nhân đó còn dùng bàn chân dơ bẩn của mình đạp lên ngực hồng y thiếu niên, ngăn cản Cô Tuyệt nói ra sự thật.

Tất cả mọi người cho rằng hắn là nhi tử của ma đầu Hách Liên Thiên mới có thể nói năng lỗ mãng, chửi bới chính đạo. Tất cả mọi người đều vì những anh hùng giang hồ bị sát hại tàn nhẫn mà cảm thấy phần nộ bất bình. Tất cả mọi người dùng ánh mắt cừu hận chứng kiến hành động thị huyết của cái thể yêu ma, thể nhưng sự thật bị vùi lấp che giấu có mấy ai biết được?

Thiếu niên thuần chân không lấy dính thế sự vì sao lại sa đoạ đến một bước như ngày hôm nay, đến tận cùng ai mới là kẻ gây nên tai họa?

“Hắn vốn thuộc về một mình Lộng Nguyệt ta.” Tử mâu của Lộng Nguyệt lóe lên tiểu ý đầy lãnh phúng, mục quang khí phách lăng nhiên, “Phàm là kẻ đã tổn thương Cô Tuyệt, đều đáng chết! Nhất là người Tư Đồ Không Thành!”

Đến nay Lộng Nguyệt vẫn nhớ rõ, hồng y thiếu niên từng vì nam tử này mà rơi lệ, vì một người như vậy mà táng tâm đoạn tình.

Phần nộ như độc tố lan tràn, ngầm khắp toàn thân.

Hàn quang lấp lóe, huyết quang ngọc toái nhiễm đỏ cả sắc trời. Cuồng phong gào thét thổi tung cát bay đá chạy trên tường thành.

Ngân tuyến băng lãnh, yêu tử độc mang băng lãnh, thâm tử sắc phượng mâu băng lãnh.

Chiêu thức quyết tuyệt xuất ra, hàn mang xé trời, phá không chiếu rọi. Âm tuyến yêu độc được thánh mang vờn quanh, hết như Thiên Long ngẩng đầu thét dài, thẳng tắp đâm đến ngực Tư Đồ Không Thành, trí mạng mà âm độc.

Tư Đồ Không Thành ngã ra sau né tránh âm tuyến có yêu mang quấn sát, bỗng nhiên phát hiện một chướng hung hăng đánh tới. (phía trên thánh mang, dưới thành yêu mang = =~, chắc là lỗi raw)

Gió rít gào giam cầm thân thể Tư Đồ Không Thành, bức hấn đứng im không cách nào tránh thoát. Vô Ngã kiếm bị yêu mang đánh bay, lúc này hấn tay không tắc sắt, trơ mắt nhìn nụ cười tà mị của Lộng Nguyệt cùng một chưởng sắp sửa xé rách ***g ngực hấn.

“Đừng !!” Tiếng thét kinh hãi truyền đến, một đạo hắc ảnh mờ ảo vừa vùn lướt qua, phút chốc chắn trước mặt Tư Đồ Không Thành, chưởng phong âm độc nhất thời xuyên thấu ***g ngực của hắc y nhân.

Tiếng da thịt thoát phá vang lên rõ ràng bên tai hai người, hắc y nhân lão đảo, phun ra một ngụm máu lớn.

Tư Đồ Không Thành nháy mắt thất kinh ôm lấy hắc y nhân. Rốt cuộc là ai, cư nhiên dùng thân mình giúp hấn đỡ một chưởng trí mạng của Lộng Nguyệt?!

Thâm tử sắc phương mâu hơi nheo lại, Lộng Nguyệt vung tay áo, lớp hắc sa che mặt của hắc y nhân bay xuống, lộ ra dung nhan khuynh thành tái nhợt.

“Nương!” Tư Đồ Không Thành kinh hô ra tiếng. Một khắc ấy, hết thấy khủng hoảng, đau lòng, mê mang, khiếp sợ, bất khả tư nghị toàn bộ tràn vào trong đầu, làm cho lý trí của hấn bỗng chốc trở nên trống rỗng.

Mẫu thân Sở Vân Sương của hấn không phải đã bị Hách Liên Thiên sát hại sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Lộng Nguyệt cũng thiếu chút nữa kinh hô lên, gương mặt trước mắt thế nhưng. . . Thế nhưng cực kỳ tương tự nữ nhân kia!

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Thế gian này làm sao có thể tồn tại hai người có dung mạo giống nhau đến vậy?

Sở Vân Sương ngẩng đầu nhìn về phía Lộng Nguyệt vẻ mặt mờ mịt hỗn loạn, con ngươi màu đen long lanh nước càng thêm sáng ngời, lóe lên vẻ trong suốt, “Không được giết hấn, thiếu tông chủ.”

Thiếu tông chủ. . .!!

Lộng Nguyệt cả người chấn động, tử mâu đột nhiên trợn to, trong mắt tràn đầy rung động không thể che giấu, “Người là ai?”

Cánh tay Sở Vân Sương run rẩy kịch liệt, nàng nhẹ nhàng vén lên phần vai phải bị hắc sa che lấp. Một khắc kia, cảnh tượng trước mắt chấn kinh toàn bộ kinh lạc của Lộng Nguyệt.

Chỉ thấy phía trên bờ vai bên phải của nữ tử khắc một hình ngũ mang tinh màu huyết hồng, rực rỡ đến mức đâm hai mắt Lộng Nguyệt đau nhói.

Đó là. . .

Vết tích độc hữu chỉ nữ tử Ma Già Tộc mới có!

Nàng là người của Ma Già Tộc! Nữ nhân này cư nhiên là người của Ma Già Tộc!

“Thiếu tông chủ. . . hấn là nhận ra dấu hiệu này.” Sở Vân Sương suy yếu mở miệng, máu tươi đỏ sẫm không ngừng theo cổ họng trào ra, dần dần phá vỡ thanh âm của nàng, “Kỳ thực. . . Tên gọi thật sự của ta là. . . Mộ Dung Vân Sương.”

Lộng Nguyệt nhìn hắc y nữ tử trước mặt, tử mâu kinh ngạc thất thố, “Người là. . . Nhị tiểu thư của Mộ Dung gia?”

“Mộ Dung Vân Liên. . . là tỷ tỷ của ta.”

Hai tay Lộng Nguyệt không ngừng run rẩy, chuyện cũ tang thương qua bao nhiêu năm tháng từng chút một xâm nhập vào trong óc, cắn nuốt trái tim hấn.

“Mộ Dung Vân Liên. . .” Thanh âm trong lòng liên tục kêu gào hô hoán, gắt gao dồn ép màng tai Lộng Nguyệt, khiến hấn hoàn toàn bối rối!

Mộ Dung Vân Liên, vô lâm đệ nhất danh kỹ hai mươi năm trước, một nữ tử có được tuyệt thế mỹ mạo.

Năm đó, nàng nhất vũ khuynh thành. Hai phương bá chủ danh chấn thiên hạ ngay từ cái nhìn đầu tiên đã vì nàng mà thất tâm. . .

Lộng Nguyệt hơi khép hai mắt, móng tay sắc bén màu tím sẫm đâm vào lòng bàn tay, lưu lại từng vệt máu nhỏ giọt trên mặt đất.

Tư Đồ Không Thành kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tưởng tượng được nhìn yêu tà nam tử sắc mặt có chút hoảng loạn, run rẩy mở miệng, “Ngươi là. . .”

“Mộ Dung Vân Liên là nương của ta.”

Trong khoảnh khắc đó, ngay cả Tư Đồ Không Thành cũng không thể tin tưởng sự thật này.

Mộ Dung Vân Liên lại là mẫu thân của Lộng Nguyệt!

Vậy nghĩa là. . .

“Hắn là ca ca của ngươi.” Sở Vân Sương khẽ nhắm mắt, run run phun ra từng chữ.

138. Chương 138: Thương Hải Vân Yên Tán (nhị)

Tư Đồ Không Thành kinh sợ, cảm tình phức tạp che giấu trong đôi mắt sâu không thấy đáy. Mà cặp tử mâu yêu đã kia vẫn lạnh lùng như lúc ban đầu, chỉ thoáng lấp lóe quang mang trong suốt thất thổ.

“Vậy họ của ngươi. . .”

“Nam Cung.” Lộng Nguyệt bình tĩnh nói ra họ của bản thân. Yêu tử độc mang trên móng tay chậm rãi rút đi, tử phát nhẹ phát qua hai gò má, chuyện cũ đã phai nhạt loáng thoáng hiện lên trước mắt.

Huyết quang bao phủ khắp tường thành, yêu tà nam tử nhìn xuống đám người đang mãi mê giết chóc. Khói mù cuộn cuộn khiến thể xác và tinh thần của hắn đều mỏi mệt, trong tử mâu che giấu ký ức mơ hồ phong bế đã lâu.

.

Hơn hai mươi năm trước, hai phương bá chủ tung hoành võ lâm tại Yên Ba Túy đồng thời tình cờ gặp gỡ Mộ Dung Vân Liên.

Hách Liên Thiên là cung chủ Ngạo Thần Cung, võ công cao cường, đồng thời cũng là một mỹ nam tử có diện mạo thập phần tuấn tú.

Hắn một đời là võ si, cũng là tình si.

Một kẻ si tình vì Mộ Dung Vân Liên mà cam nguyện buông tha công danh cả đời.

Hắn đã yêu vị nữ tử mỹ mạo dịu dàng như nước lại có tính cách cương nghị đó, nhưng tâm của Mộ Dung Vân Liên chỉ trao cho một nam nhân gọi là Nam Cung Liệt.

.

Tử Cẩm Phong huyết nhiễm hồng vân, không ai biết được phía trên đỉnh núi bị ánh sáng bao quanh đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sau bảy ngày bảy đêm, Hách Liên Thiên và Nam Cung Liệt đồng thời từ trên đỉnh núi đi xuống. Mà Nam Cung Liệt ôm một nam hài có đôi mắt thâm tử sắc ở trong lòng.

Nam hài kia gọi là: Nam Cung Lộng Nguyệt.

.

Nam hài có đôi tử mâu vừa tròn hai tuổi đã bị Nam Cung Liệt phong ấn Liên Hoàng đồ đằng.

Từ một khắc nam hài kia được sinh ra, liền chú định tội nghiệt của hắn không thể tha thứ.

Vận mệnh chú định, vô pháp tránh thoát, phế thân chi huyết, lạc ấn vĩnh sinh.

Nam Cung Liệt hoành bá một phương dùng tiên huyết toàn thân đem đồ đằng vĩnh cửu khắc trên lưng nam hài, trước khi lâm chung, phó thác nam hài cho hai vị hộ pháp của hắn.

Một người là Phong Lăng Quân danh xưng Lục độc thần quân; mà người còn lại chính là lâu chủ Phi Vân Lâu, Mộ Trường Phong.

Thệ tử hiệu trung với Nam Cung Lộ Nguyệt, đời đời kiếp kiếp!

Sau này, Mộ Trường Phong chết đi, lưu lại cho nhi tử của hắn gông xiềng trọn đời trung thành, không cách nào giải thoát.

Nam hài vừa được sáu tuổi theo Lục độc thần quân quy ẩn nơi sơn lâm, tại trước mộ bia của vị vĩnh thế bá chủ ứng thuận lời độc thệ liệt tâm cả đời không được yêu nhi tử của Hách Liên Thiên.

Ấm máu của được nhân, tắm bổ sinh mệnh Liên Hoàng.

Phong Lăng Quân đem bản thân luyện thành được nhân, bức bách tử mâu nam hài uống cạn máu tươi của mình. . .

Liên Hoàng yêu dã ngày càng sống động, tản ra quang mang lộ tẩy thần thánh. Đồ đằng khắc sâu tận xương cũng phong ấn quang minh trọn đời tách khỏi nam hài, dưới sự tẩy lễ của huyết sắc đọa lạc thành địa ngục thiên sứ.

Tử mâu nam hài uống xong sinh mệnh của Phong Lăng Quân, đồng thời trong từng trận giết chóc không ngừng nghỉ trở nên hồ hững đăm đăm. Mãi đến khi hắn gặp được một nửa linh hồn của chính mình, hắn mới nở nụ cười như ánh mặt trời sáng rực.

Nhưng bánh xe vận mệnh không chấp nhận tình cảm hoàn mỹ tồn tại giữa hai thiếu niên thuần chân. Đường như chỉ có nghiền nát và xé rách nó mới có thể thỏa mãn hứng thú của Thượng Thiên tàn nhẫn.

.

Hơn hai mươi năm sau, hắc y nữ tử lại gọi hắn là ‘Thiếu tông chủ’.

Không ai biết được, tộc trưởng của Ma Già Tộc vốn được thế nhân xưng danh ‘Ma tính bộ tộc’ lại là Nam Cung Liệt.

Ma Già Tộc thần bí bị thế nhân phỉ nhổ, đơn giản là vì nhiều thế hệ tộc trưởng chi tử đều kế thừa ma huyết đặc hữu của Ma Già Tộc. Theo cái chết của Nam Cung Liệt, Ma Già Tộc cũng đã tuyệt tích, nhưng trăm năm qua, hậu duệ của ‘Ma tính bộ tộc’ lại trở thành đối tượng mà võ lâm nhân sĩ vẫn muốn tru diệt.

Đó là ước số thị huyết ẩn giấu bên trong huyết mạch, Ma Già ma huyết một khi bùng nổ sẽ dẫn đến thị sát thành cuồng, không cần nói cũng biết sẽ đem lại nguy cơ hủy diệt cho thiên hạ.

Lộ Nguyệt sở dĩ tu luyện Thánh Quang Dịch Kinh, cướp lấy Bằng thiên hỏa liên là để áp chế ma huyết lưu chuyển trong cơ thể, tránh bị ma tính khống chế mà mất đi lý trí.

Nguyên bản tưởng rằng hậu duệ của Ma Già Tộc đều đã biến mất, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên còn có một nữ nhân cùng hắn đồng tộc.

“Năm đó người giết chết tỷ tỷ của ta chính là Hách Liên Thiên.” Sở Vân Sương dùng thanh âm run rẩy nói.

Lộ Nguyệt toàn thân chấn động, vừa muốn mở miệng lại không biết nên nói cái gì.

Thế nhân đồn đại Hách Liên Thiên tự tay sát hại Mộ Dung Vân Liên, nhưng người hiểu rõ đầu đuôi chuyện này đã chết đi, Lộ Nguyệt chưa bao giờ tìm cách chứng thực, bởi vậy cũng không tin tưởng lời đồn vô căn cứ ấy.

Trong nháy mắt, trái tim nóng rực bị rét lạnh phong bế, run rẩy hoảng hốt, triệt triệt để để chìm xuống đáy cốc. Loại cảm xúc phức tạp khó có thể nói thành lời này dưng mãnh tràn vào tâm trí, khiến Lộng Nguyệt nhất thời tâm hoảng ý loạn.

“Là thật sao?” Một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến, mặt yêu hồng huyền lệ chói mắt chậm rãi tới gần yêu tà nam tử, nhãn mâu thâm hồng không còn thần sắc lãnh liệt như dĩ vãng. (huyền lệ: rục rờ)

Đáy mắt Hách Liên Cô Tuyết ẩn giấu châm chọc sâu sắc, thậm chí là không dám nhìn đôi tử mâu yêu dã kia. Lạnh lẽo trải rộng khắp toàn thân, cũng giống như hắc không biết làm thế nào đối mặt.

“Hách Liên Thiên. . . giết Mộ Dung Vân Liên.” Hách Liên Cô Tuyết nhìn Sở Vân Sương, thanh âm run lên nhè nhẹ, “Người ngày đêm làm bạn bên người Hách Liên Thiên là muốn tìm cơ hội thay tỷ tỷ người báo thù?”

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên cười rộ, thê lương mà tràn đầy bi ai, “Năm đó Hách Liên Thiên giết nhầm Mộ Dung Vân Liên, thống khổ đến mức không muốn sống. Người nhìn xem tên súc sinh kia nổi điên, nhìn hắc tẩu hỏa nhập ma, nhìn hắc. . . làm ra loại chuyện dơ bẩn cầm thú cũng không bằng đó. . . Người rất vừa lòng có phải không?”

Thanh âm bi thương đâm vào tai Lộng Nguyệt, khiến thân thể hắc lại run rẩy mãnh liệt thêm một lần nữa. Sở Vân Sương liên tục lắc đầu, lệ nóng theo khóe mắt nhỏ xuống, không ngừng ho ra máu, một câu cũng không nói nên lời.

Ánh lửa chung quanh trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm, giống như mộng cảnh u ám bao phủ đôi mắt thâm hồng.

“Vì cái gì. . . Hách Liên Thiên lại là phụ thân của ta?” Hách Liên Cô Tuyết rốt cuộc có dũng khí ngừng đầu nhìn về phía yêu tà nam tử. Tử mâu yêu dị cũng giống như hắc, run rẩy ẩn ẩn đau thương.

“Mà người, vì sao lại là nhi tử của Nam Cung Liệt?” Hách Liên Cô Tuyết hung hăng nắm lấy vạt áo của Lộng Nguyệt, tựa hồ thống hận vận mệnh bất công, không tiếp tục che giấu hoang lương trong lòng, “Nguyệt, ta là nhi tử của cừu nhân giết mẫu thân người, người nhất định rất hận ta phải không?”

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, lòng bàn tay bị móng tay sắc nhọn đâm vào đến mức huyết nhục mơ hồ. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, niềm bi thương kịch liệt pha lẫn bối rối tựa thủy triều ào ạt kéo tới, khiến hắc không cách nào mở miệng.

Thâm tử sắc phượng mâu vẫn lảng tránh ánh mắt của Cô Tuyết.

Hách Liên Cô Tuyết nhìn hắc, chợt cảm giác người trước mặt đã trở nên xa lạ như thế.

Hắc không biết hôm nay mình đã trải qua bao nhiêu điên đảo cùng thác loạn.

Tâm như tro tàn.

“Cô Hoàng chi huyết chú định vì Liên mà vẫn lạc. . .”

Lộng Nguyệt đột nhiên nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, nỗi kinh hoàng một lần nữa ngập tràn trái tim, “Người. . .”

“Mệnh trung chú định, Hách Liên Cô Tuyết đã được chú định là vật bồi táng của Nam Cung Lộng Nguyệt, vì Yêu thể Liên Hoàng bất tử, gây cánh vẫn lạc.” Hồng y nam tử nở một nụ cười nhân nhật như phiêu vũ, “Nghịch hỏa Hồng Liên mới là vĩnh thể chi chủ, chỉ có Cô Hoàng linh huyết mới có thể giúp Hồng Liên nở rộ vẻ đẹp mỹ lệ nhất. . .”

Hồng mâu ảm áp mà mềm mại khiến trái tim Lộng Nguyệt đau nhói, ***g ngực hắc phập phồng kịch liệt. Hắc gắt gao nắm chặt cổ tay Cô Tuyết, lại không biết mở lời ra sao.

Nếu hắc có thể cải biến vận mệnh, hắc căn bản không hy vọng mọi chuyện sẽ như thế này!

Hắc muốn thay đổi lời nguyện rửa của Huyết sát cô tình, muốn thay đổi vận mệnh Cô Hoàng, hắc muốn cùng Cô Hoàng vĩnh viễn cũng không tách rời!

Thần sắc Lộng Nguyệt đã hỗn loạn không thành bộ dáng, hắn không biết nên làm thế nào đối mặt với hết thảy những chuyện đột ngột kéo đến này, tử mâu yêu đã không ngừng lấp lóe thủy quang trong suốt.

Cô Tuyết đem ngón tay Lộng Nguyệt nhấn vào nơi tâm khẩu của mình, ánh mắt kiên định vô hồi, “Nguyệt, đâm vào đi. . .”

Hồng mâu băng lãnh chợt trở nên hồ hững cùng quyết tuyệt, ánh mắt như thể nhìn thấu sinh tử không còn gì luyến tiếc, “Linh huyết của Cô Hoàng vĩnh viễn thuộc về người!”

Lộng Nguyệt đột nhiên đẩy Cô Tuyết ra, thần tình trong hồng mâu càng bình tĩnh lạnh lùng thì tâm của hắn lại càng đau đớn như dao cắt.

Hắn không chịu được bộ dáng hồng y nam tử coi thường tính mạng bản thân, tàn nhẫn đối đãi với chính mình!

“Cô Tuyết, đừng như vậy. . .”

Sở Vân Sương chống đỡ một hơi cuối cùng, nàng chậm rãi xé mở tay áo, dần lộ ra thứ gì đó giấu bên trong.

Tư Đồ Không Thành đột nhiên tròng lớn hai mắt.

Đó hóa ra là. . . Hai bức thánh đồ mất tích tại buổi tế thiên!

“Nương. . . là ngài lấy đi sao?”

Lộng Nguyệt phút chốc cứng đờ, tử mâu tràn đầy bất khả tư nghị.

Sở Vân Sương không ngừng ho ra máu, sắc mặt tái nhợt cơ hồ đã cận kề cái chết, “Chỉ cần Tứ linh đồ không rơi vào tay kẻ khác, chủ ngôn Yêu thể Liên Hoàng vĩnh viễn sẽ không có ngày linh nghiệm.”

Sở Vân Sương nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết, trong mắt đều là xin lỗi cùng áy náy, “Cô Tuyết, năm đó ta quả thực muốn tìm Hách Liên Thiên báo thù, chỉ là sau khi ta biết rõ chân tướng liền hối hận. . .”

Suy nghĩ của Lộng Nguyệt chợt xoay chuyển, “Chân tướng gì?”

“Năm đó. . . Tràn quyết chiến trên đỉnh Tử Cẩm Phong, tỷ tỷ cũng đi. . .” Hô hấp của Sở Vân Sương ngày càng trở nên trầm trọng.

Lộng Nguyệt đột nhiên đẩy Tư Đồ Không Thành qua một bên, bàn tay đặt trên ngực Sở Vân Sương, duy trì tính mạng của nàng. “Mau nói ra những gì mà người biết.”

“Có kẻ muốn bắt cóc tỷ tỷ. . . bức bách Hách Liên Thiên cùng phụ thân giao ra Tứ linh đồ. . . Còn. . . phá vỡ tình tượng giữa người và Cô Tuyết. . .” Sở Vân Sương đến gần bên tai Lộng Nguyệt, thanh âm suy yếu vang lên.

“Đến nay ta vẫn không tin được, người kia chính là. . . Ngô. . .”

Lời nói của Sở Vân Sương nghẹn trong cổ họng, Lộng Nguyệt vội chuyển lưng của nữ tử qua, chỉ thấy một vết chưởng ấn màu đen xuyên thấu da thịt. . .

Lăng không phích lịch chưởng!

Thình lình, một đạo hắc sắc thân ảnh không biết từ nơi nào vọt đến phía trên tường thành, hướng đến phần lưng yêu tà nam tử tung một chưởng mãnh liệt quyết nhiên!

Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt kịp phản ứng, thân ảnh yêu hồng phút chốc che chắn Lộng Nguyệt ở phía sau. Tại thời khắc mấu chốt, chưởng phong lạnh liệt va chạm với một chưởng màu đen kia!

“Oanh” Một tiếng nổ rung trời, đá vụn trên tường thành dưới hai chưởng mạnh mẽ đối nhau triệt để sụp đổ.

Cát bay đầy trời, ánh lửa thiêu đốt, vô số bụi bặm cuộn lên, tất cả bức tường chống đỡ trong khoảnh khắc đều vỡ tan.

Hỏa hồng trường phát bùng cháy trong gió, nhân mâu thâm hồng lóe lên sát ý lạnh như băng.

Lộng Nguyệt chợt nhảy lên, ôm lấy thất lưng Cô Tuyết, lạnh giọng mệnh lệnh, “Đi!”

“Ha ha ha. . . Hách Liên Cô Tuyết, chúng ta lại gặp mặt.”

Thanh âm khàn khàn khiến người ta khó chịu vang lên bên tai Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết.

Làn tóc hắc bạch phân minh, huyết sắc ban văn rõ ràng, nửa bên mặt tái nhợt cùng chiếc mặt nạ yêu quỷ che khuất phần còn lại. . .

Năng lượng tựa hồ so với trước kia càng thêm cường đại lan tràn trong không trung đỏ rực.

Hồng mâu đột nhiên trợn to, Âm Dạ Minh!

Hắn vậy mà còn không chết!

“Lộng Nguyệt, hôm nay bản tôn không muốn đánh với ngươi, ha ha ha. . . Sau này chúng ta sẽ có cơ hội gặp mặt. . .”

Vô số mảnh nhỏ nổ tung, thiêu đốt vách tường thành làm từ nham thạch. Tiếng quát khàn bị một đoàn hắc vân bao phủ, huyết hoa đỏ tươi bắn ra bốn phía như mưa. Bên dưới tường thành sớm đã là một mảnh hỗn loạn, đảo qua thiết mã, máu chảy thành sông, đoạn bích tàn骸, sóng lửa xoay quanh giao thác.

“Thiếu minh chủ, không tốt rồi thiếu minh chủ. . .”

Một gã hộ vệ trên mình đầy máu hoảng hốt chạy vội tới, “Thiên Địa Minh. . . Thiên Địa Minh. . . đột nhiên nổ tung. . .”

Tư Đồ Không Thành thiếu chút nữa không đứng vững, kinh hoảng hỏi, “Cha ta đâu?”

Hộ vệ thần tình nghẹn ngào, tựa hồ không đành lòng nói ra sự thật tàn nhẫn, “Tư Đồ minh chủ đã bị nổ chết rồi. . .”

“Không có khả năng!” Hai mắt Tư Đồ Không Thành đỏ ngầu, trong đầu phút chốc là một mảnh trống rỗng.

“Người của Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung cơ hồ giết sạch toàn bộ đệ tử của Thiên Địa Minh. . . Chỉ là vừa rồi không biết ai đã phóng Phích Lịch Đạn, bất luận kẻ nào cũng không kịp phòng bị, kết quả đệ tử Thiên Địa Minh và các lộ anh hùng hào kiệt đều hơi phi yên diệt, không một người sống sót.”

Tư Đồ Không Thành nắm chặt hai tay, khớp xương nổi lên trắng bệch, hai mắt đỏ tươi lóe lên hỏa quang chớp động, “Cha ta hử. . .”

“Ngay cả hài cốt còn sót lại của minh chủ cũng không có. . .” Hộ vệ quỳ rạp trước mặt Tư Đồ Không Thành, nước mắt ướt đầm gương mặt, vô cùng đau thương.

Lúc này Tư Đồ Không Thành cái gì cũng không quan tâm, hắn ôm lấy thi thể của Sở Vân Thương, hướng đến nơi Thiên Địa Minh bị ánh lửa thiêu đốt chạy đi.

“Đa tạ thánh đồ của Sở phu nhân. . .”

Bỗng nhiên, một đạo quỷ ảnh như hắc xà cuốn lấy hai bức Thanh Quy Đồ, Hỏa Phượng Đồ rơi xuống trong phế tích. Một trận cuồng tiểu đầy càn rỡ quét ngang thương không.

Tà Hoàng!

Nguyên lai hôm nay người của Đại Âm Hà Cung cũng xuất hiện. . .

Lúc này Lộng Nguyệt rốt cuộc đã thoát khỏi tình tự lo lắng phức tạp vừa rồi, thân ảnh yêu dã chợt lóe. Từ mang lao vút tới cùng hắc vân mà Tà Hoàng tản ra đan xen thành phiến, muốn đoạt lại hai bức thánh đồ.

Hách Liên Cô Tuyết chuyển thân nhảy lên, tung ra lãnh mang hỏa hồng sắc bén, lập tức ôm lấy thất lưng Lộng Nguyệt ngăn cản hắn đuổi theo thân ảnh Tà Hoàng.

“Ngươi làm gì?”

“Đừng truy nữa!”

Thân ảnh như lệ quỷ đã chẳng biết đi đâu, Lộng Nguyệt phần hận nhìn chăm chăm Hách Liên Cô Tuyết, lạnh lùng nói, “Vì cái gì ngươi cản trở ta, vật trọng yếu như vậy không thể bị Tà Hoàng cướp đi! Yêu thể Liên Hoàng tuyệt không thể phục sinh trong tay hần!”

“Ta không quan tâm.” Hách Liên Cô Tuyết thản nhiên nói.

“Nhưng ta quan tâm!” Tia lửa trong tử mâu như muốn phun ra ngoài.

Vì cái gì yêu nghiệt này lại không quan tâm đến tính mạng của mình như vậy! Cô Hoàng huyết thì thế nào, hần Lộng Nguyệt vô luận phải trả bao nhiêu đại giới cũng muốn xoay chuyển mệnh kiếp.

Hách Liên Cô Tuyết lẳng lặng nhìn hần, nhãn mâu băng hồng thiếu đi quang mang yêu hoặc như bình thường, “Ta chỉ là không muốn khiến ngươi gặp chuyện không may. . .”

“Không cần ngươi quản!”

Lộng Nguyệt phần hận rời đi, tất cả mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay làm cho hần cơ hồ khó có thể thừa nhận, hần đã vô pháp tiếp tục kìm nén nỗi lòng của chính mình! Vô pháp tiếp tục bày ra vẻ trấn định như vậy! Cũng vô pháp nhẫn nại!

Thân ảnh yêu tử biến mất trong hồng mâu, lúc này Hách Liên Cô Tuyết đã không thể áp chế huyết khí sôi trào trong cơ thể. Thân mình lao đảo, may mắn vịn được vào thân cây bên cạnh mới có thể đứng vững.

Mồ hôi lạnh thấm ướt hồng phát trên trán, Hách Liên Cô Tuyết gắt gao ôm lấy ***g ngực đau đớn, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. . .

139. Chương 139

“Cung chủ. . .”

Thanh âm mềm mại có chút kích động từ phía sau vang lên, Hách Liên Cô Tuyết vội vàng lau đi vết máu trên khóe môi, khôi phục lại thần thái băng lãnh như trước.

Điệp Triệt kinh ngạc nhìn một bãi máu bên trong bụi hoa, nỗi sợ hãi trong lòng đột nhiên nảy sinh, “Cung chủ. . .”

“Sự tình đều ổn thỏa sao?” Hách Liên Cô Tuyết ngắt lời Điệp Triệt, nhãn mâu băng hồng lạnh lùng yêu dị.

Điệp Triệt từ trong kinh hoảng hoàn hồn lại, cung kính nói, “Thiên Địa Minh bị hủy, các đệ tử toàn bộ bỏ mình, bát đại môn phái tổn thất thảm trọng, Tư Đồ Không Thành sau khi tìm được tàn hài của Tư Đồ Phách không biết đã đi đâu. . .”

Hách Liên Cô Tuyết hơi khép hai mắt, ***g ngực đau đớn khiến hần khó thở, gương mặt tái nhợt không một tia huyết sắc.

“Giáo chủ. . .”

Điệp Triệt vừa kinh hô ra tiếng, Lộng Nguyệt nháy mắt vươn tay chế trụ thất lưng Cô Tuyết. Thâm tử sắc phượng mâu khẽ nheo lại, không chút e dè mệnh lệnh nói, “Theo ta trở về.”

Hách Liên Cô Tuyết đẩy mạnh Lộng Nguyệt, tận lực giữ một khoảng cách với hần, ngữ khí băng lãnh quyết tuyệt tràn ra, “Nhật Nguyệt Giáo chủ, sau này chuyện của ngươi, ta sẽ không xen vào nữa; chuyện của ta, ngươi cũng đừng nhúng tay!”

Thâm tử phượng mâu lóe lên quang mang nhàn nhạt, nguyên bản bởi vì phần nộ mà kiên quyết rời đi, nhưng trong lòng chung quy vẫn không thể bỏ mặc hần được.

Tựa hồ nhìn ra sắc mặt của yêu nghiệt có chút bất ổn, đáy mắt Lộng Nguyệt tràn ngập băng hàn thấu xương. Hần vừa định bắt lấy cổ tay Cô Tuyết, lại chụp vào khoảng không.

Nhân thần yêu tử cùng băng hồng lạnh lẽo đối diện, hai người giằng co tại đó, ai cũng không chịu nhường nửa bước.

Chỉ một ngày ngắn ngủi, đã xảy ra rất nhiều kinh biến không thể đoán trước, làm cho bọn họ nhất thời khó giữ được bình tĩnh.

“Không được đến tìm ta, Nam Cung Lộ Nguyệt.”

Hách Liên Cô Tuyết không chút lưu tình phun ra những lời này, nhìn không ra nửa điểm cảm xúc lưu luyến hay đau buồn thất thố.

Lộ Nguyệt khiếp sợ nhìn cặp hồng đồng không chút độ ấm, “Người vừa rồi gọi ta cái gì?”

Vì cái gì. . .

Vì cái gì yêu nghiệt này lại muốn nhắc tới dòng họ mà cuộc đời này hẳn thống hận nhất.

Bí mật giấu ở đáy lòng hơn mười năm vô tình bị lộ ra từng mảng, người tâm ái biến thành vật bồi táng bị nguyên rửa, mệnh kiếp đã biết nhưng vô pháp nghịch chuyển. . .

Đầu mi yêu dị ngưng kết thiên lý hàn sương, Thánh thủ độc tiên tài trí, vốn giỏi bày mưu tính kế lần đầu tiên lâm vào hoang mang lo sợ.

“Chẳng lẽ không đúng hay sao?” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười lạnh, “Vĩnh thế chi chủ của Yêu thế Liên Hoàng, vị bá chủ dùng Cô Hoàng linh huyết để trọn đời bất tử. . .”

“Không được nói!” Tuyết vọng, đau lòng cùng phần nộ đồng thời mãnh liệt tràn vào tâm trí Lộ Nguyệt, hồng mâu chói mắt như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, xé rách trái tim của hắn.

“Không thích nghe người có thể đi!”

Thấy Lộ Nguyệt không có ý định di chuyển, hồng mâu càng thêm lạnh lẽo.

“Người không đi thì ta đi.”

Hồng y nam tử xoay người ly khai, không hề nhìn biểu tình âm ngoan thê lương của Lộ Nguyệt. Hỏa hồng trường phát theo gió tản ra, tất cả sắc thái trong đôi nhãn mâu thâm hồng đều trở nên mờ nhạt.

Bóng dáng cao ngạo tiêu thất giữa không trung đầy lá phong phiêu vũ, yêu tử phượng mâu chồng chất tình tự phức tạp khó phân biệt. Không ai có thể nhìn thấu giờ đây trong lòng hắn có bao nhiêu nặng nề, càng không ai có thể nhìn thấu giờ phút này hắn đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là nương theo thân ảnh yêu hồng dần tan biến phía cuối chân trời, trái tim u ám của hắn trong nháy mắt tựa hồ trở nên trống rỗng.

Lộ Nguyệt bỗng nhiên cảm giác, chỉ trong khoảnh khắc, một phần linh hồn của hắn đã lặng yên rời hắn mà đi.

Dường như vẫn không thể nắm bắt được, rốt cuộc không thể giữ lại được. . .

Đến tận cùng lúc này hắn nên làm thế nào? Cần phải làm sao mới có thể cứu vãn?

Yêu thế Liên Hoàng, Vĩnh thế chi chủ. . . Những thứ hư vô đó căn bản không có chút phân lượng nào trong lòng hắn.

Màn đêm phủ xuống sơn lâm, một yêu tà nam tử lẻ loi đứng lặng dưới bầu trời đầy tàn diệp tung bay.

Cô Tuyết, ta nhất định sẽ cải biến hết thấy. . .

Nhất định.

.

Sương lạnh giáng xuống đại địa, một tòa cung vũ băng hàn.

Hách Liên Cô Tuyết còn chưa bước vào cánh cửa Mộc Tuyết Các, một trận huyết khí bốc lên lại cuộn cuộn sôi trào, mãnh liệt không có nửa điểm dự triệu.

Mồ hôi lạnh băng như độc xà len lõi khắp tứ chi bách hại, nỗi đau đớn giống như bị gai độc đâm thủng vờn quanh mỗi một tấc da thịt. Hách Liên Cô Tuyết gắt gao vịn vào khung cửa, toàn thân không có một tia khí lực.

Cánh môi tái nhợt đã vô pháp kìm nén, máu tươi men theo khóe môi uốn lượn nhỏ giọt, yêu diễm như Hồng Liên nở rộ.

Vừa rồi trong rừng phong, Hách Liên Cô Tuyết đã nhận ra sự khác thường trong cơ thể, vẫn dùng nội lực áp chế mới nhẫn nại được đến bây giờ.

“Cung chủ!” Diệp Triệt kinh hô một tiếng, vừa muốn tiến lên đỡ lấy hần, lại bị Cô Tuyết vô tình đẩy ra ngoài mấy thước.

“Đừng tới gần ta!” Hách Liên Cô Tuyết cau mày, dung nhan yêu mị tái nhợt như tuyết trắng trong suốt.

Diệp Triệt nhìn bộ dáng hồng y nam tử cực lực nhẫn nại đau đớn, không dám đến gần nửa bước. Bối rối cùng đau lòng tràn ngập đôi mắt nữ tử.

Một bãi máu nhiễm hồng bụi hoa, lời nói vô tình phiêu đảng trong gió, còn có sắc mặt tái nhợt như tuyết lúc này của hồng y nam tử. . .

Diệp Triệt trong lòng tràn đầy lo lắng, tựa hồ muốn ngằm thăm dò một chút, “Cung chủ, vừa rồi lời ngài nói với Nhật Nguyệt Giáo chủ. . .”

Huyết khí rít gào áp chế trong cơ thể lại bị nỗi đau lòng hung hăng thôn tính.

Không đành lòng nhớ lại khi đó yêu tử phượng mâu nhìn thẳng vào hần.

Nếu dừng tại rừng phong thêm nửa khắc, Hách Liên Cô Tuyết chỉ sợ không thể khống chế được bản thân.

Hần làm sao không muốn ôm chặt lấy Lộng Nguyệt, hôn lên đôi môi ấy, đáp lại phản tình cảm mãnh liệt như hỏa kia. . . Làm sao không muốn vuốt ve đôi thâm tử phượng mâu khiến người ta tan nát cõi lòng đó.

Cái gì Yêu thế Liên Hoàng, Cô tinh Hoàng huyết. . . Hần căn bản không quan tâm.

Chỉ là, hần không muốn để Lộng Nguyệt nhìn thấy bộ dáng này của mình. . .

Thân thể đau đớn đầy yếu ớt, vĩnh viễn không thể xuất hiện trước cặp tử mâu ngạo thị thiên hạ kia.

Nhân mâu băng hồng trên da thịt như tuyết phá lệ chói mắt hoặc nhân, Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Niêm phong Gia Hỏa Cảnh, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, nhất là người của Nhật Nguyệt Giáo. Nếu có thuộc hạ Nhật Nguyệt Giáo tới hỏi, nói rằng bản cung đang bế quan, không tiện gặp khách.”

“Cung chủ. . .” Diệp Triệt muốn tiến lên đỡ hần, rồi lại không thể đến gần, vội vàng hỏi, “Ngài như vậy, nếu Nhật Nguyệt Giáo chủ biết được. . .”

“Không được nói cho hần biết!” Ánh mắt của Hách Liên Cô Tuyết lạnh lẽo như hàn băng, “Nếu người dám để hần biết, từ nay về sau đừng mơ tưởng bước vào Ngạo Thần Cung nửa bước!”

Đôi môi Diệp Triệt run rẩy, trong lòng mâu thuẫn tột đỉnh, lại tràn ngập lo lắng.

Thiếu cung chủ của nàng vĩnh viễn đều kiêu ngạo như vậy, qua bao nhiêu năm vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Tại thời điểm hồng y nam tử xoay người tránh khỏi đôi tử mâu nồng đậm ái ý kia, Diệp Triệt rõ ràng thấy được hồng mâu ngưng đầy đau lòng cùng bị thương.

Hách Liên Cô Tuyết trở tay khép lại cánh cửa Mộc Tuyết Các, đào hoa phiêu linh theo gió tiến vào, rải đầy trên mặt đất.

Gương mặt tái nhợt lạnh tựa hàn sương, máu tươi ào ạt trào ra từ cánh môi mỏng. Hách Liên Cô Tuyết gắt gao ôm lấy ***g ngực giống như bị xé rách, vô lực ngã trên nhuyễn tháp, thân thể cuộn lại lạnh run. . .

Hỏa hồng trường phát hoàn toàn che lấp dung nhan tuyệt mị, một mặt yêu hồng suy yếu phảng phất bị thiêu đốt. Đó giống như là nỗi đau đớn khi lợi kiếm lăng trì thân thể, từng chút một đâm vào cốt cách, không ngừng tra tấn.

Vì sao lại thế này?

Hách Liên Cô Tuyết nhiều lần suy tư về tình cảnh phát sinh ngày hôm nay. . .

Hắn vốn không chạm qua bất kỳ kẻ nào, vì sao. . .

Bỗng nhiên, một đạo quang mang lãnh liệt kinh ngạc xẹt qua đôi mắt, hắn chợt hiểu rõ hết thấy.

Trên tường thành, hắn còn nhớ trong khoảnh khắc giằng co với hắc sắc chưởng phong, một cỗ khí lưu mơ hồ tựa như độc xà nương theo chưởng phong truyền vào cơ thể hắn.

Cư nhiên thông qua chưởng lực để truyền độc. . .

Ám Dạ Minh!

.

Lộng Nguyệt trở lại Nhật Nguyệt Giáo, lập tức đi đến lầu các bị phong bế đã nhiều năm. Một gã bạch phát trưởng lão trong lầu còn chưa kịp phản ứng, đôi tử mâu lãnh liệt thấu xương làm cho hắn toàn thân run rẩy. Lực áp bách vô hình khiến bạch phát trưởng lão khiếp sợ tột đỉnh.

“Giáo. . . Giáo chủ.”

Bạch phát trưởng lão vừa muốn quỳ xuống đất, Lộng Nguyệt đã thô bạo nắm lấy một lọn tóc trắng của hắn, lạnh lùng nhìn xuống khuôn mặt vị trưởng lão không có nửa điểm thương cảm, “Thuật pháp chiêm phá quỹ tích tinh tú, nói cho ta biết.” (‘chiêm’ trong đây là [zhān] thường gặp trong ‘chiêm bặc’ nghĩa là xem quẻ, bói toán)

Trưởng lão cả kinh, chiêm tinh phá thuật. . .

“Giáo chủ, mệnh chi quỹ tích từ khi xuất sinh đã định xuống, không thể sửa đổi!”

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, lại tản ra sát ý vô hình, “Đoạn Thần, người đang trả lời lấy lệ với bổn tọa sao?”

Trưởng lão tên Đoạn Thần hoảng sợ nhìn yêu tà nam tử, gương mặt tang thương tràn ngập chấn động.

“Giáo chủ, thứ cho lão phu không thể cáo tri, nghịch thiên hành đạo nguyên bản là trái với thiên mệnh, thiên mệnh chi âm cang vô pháp phá giải!”

“Đừng nói cái gì mệnh trung chú định đến lừa gạt ta!”

Tử mâu yêu dị nheo lại đầy nguy hiểm, cổ tay Lộng Nguyệt vừa chuyển, đem một khóa được hoàn đẩy vào miệng Đoạn Thần, cưỡng ép hắn nuốt xuống.

Hai tay Đoạn Thần bóp chặt cổ họng chính mình, bởi vì hô hấp khó khăn, khuôn mặt già nua trở nên tái xanh. Hắn ngã bệt trên mặt đất, sau một lát, đầu não giống như bị ngàn vạn con kiến gặm rủa cắn xé. Cảm giác tê ngứa chết lặng, thống khổ khó nhịn.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp lầu các, Đoạn Thần không ngừng tự đập đầu vào vách tường. Máu tươi rỉ ra từ não bộ nhỏ xuống, vấy ra trên tường từng vệt đỏ sẫm. Mùi máu tanh lan ra bốn phía, mặc cho hắn tự hại mình thế nào cũng không thể giảm bớt cảm giác bất thường trong cơ thể.

Đoạn Thần biết được, loại độc này sẽ khiến hắn hoàn toàn biến thành một con rối gỗ bị người nắm trong tay – một con rối không có tư tưởng, chỉ biết trả lời vấn đề của chủ nhân!

Suy nghĩ ngày càng chết lặng tựa hồ muốn hòa tan hết thấy, nhưng Đoạn Thần không ngừng nhắc nhở chính mình: hắn phải thanh tỉnh, nhất định phải thanh tỉnh!

Giáo chủ của hắn quyết không thể làm ra loại chuyện nghịch thiên cải đạo, phản bội thiên mệnh!

Giáo chủ của hắn nhất định phải chấp chưởng căn khôn, nhìn xuống thiên hạ. Việc bội đạo vạn kiếp bất phục như vậy có thể nào hiển hiện trên thân giáo chủ?

“Còn không muốn nói sao?” Lộng Nguyệt giật mạnh mái tóc của Đoạn Thần, kéo hắn nhắc lên. Tử mâu tà độc không có nửa điểm cảm tình.

“Giáo chủ. . .” Máu tươi chảy ra ướt đầm cả khuôn mặt lão giả làm cho thần tình tang thương càng trở nên mơ hồ, Đoạn Thần cắn chặt khớp hàm, “Ngài vì sao. . . Vì sao phải cố chấp như thế. . . Giáo chủ thân phận cao quý, không được. . .”

Lời Đoạn Thần còn chưa dứt, gương mặt sớm đã đầy máu của hắn lại trúng một chưởng của Lộng Nguyệt trong cơn tức giận, huyết hoa văng ra khắp nơi.

“Đừng nhắc đến hai chữ thân phận trước mặt ta!”

Thân mình Đoạn Thần bị một chưởng kia đánh tới giá sách, đụng vào bệ cắm nến. Nương theo một tiếng vang, nguyên bản hồng tịch để đốt nền lại lung lay không nghiêng không lệch đổ xuống nền nhà trung tâm.

Trong mắt lão giả tràn ngập kinh hoảng, thân thể hư nhuyễn chậm rãi bò tới nơi hồng tịch rơi xuống, thần tình sợ hãi tựa hồ đang cực lực che giấu điều gì.

Lộng Nguyệt chợt nhìn thấy Đoạn Thần khác thường, một tay đẩy lão giả ra xa. Chỉ thấy nền nhà bị hồng tịch đụng lại nhảy mất nứt ra một đạo khe hở. Thanh âm không linh kỳ ảo từ bên kia nền nhà truyền vào tai.

“Đừng, giáo chủ!”

Lộng Nguyệt không chút để ý đến lão giả quấy nhiễu, tung một chưởng bổ ra tấm nền. Trong giây lát, một làn sương mù chói lọi xông lung từ dưới nền đất phun ra, dị quang rực rỡ lóa mắt bao phủ tử mâu tràn đầy kinh ngạc.

Hóa ra trong lầu các còn có một mật thất!

“Giáo chủ, lão phu cầu ngài, không nên đi vào, đừng. . .” Đoạn Thần đau tận tâm can, thống hận hận bản thân bất lực.

Ngữ khí ai cầu khiến người ta không thể nhẫn nại, Lộng Nguyệt quay đầu nhìn bộ dáng tự trách vô thố của lão giả, thanh âm bình thản, “Đoạn trưởng lão, ta không thể.”

Tử ảnh yêu dã phi thân nhảy xuống mật thất, nhanh chóng bị kim khí tiên vụ triệt để cản nuốt.

140. Chương 140: Huyết Dạ Yêu La (nhất)

Thiên Địa Minh bị hủy diệt, truyền kỳ từng vững vàng không ngã hôm nay sụp đổ trong đám phế tích hóa thành tiếng thở dài của thế nhân. Một hồi huyết chiến mấy ngày trước đã khiến võ lâm chính đạo tổn thất nặng nề, bóng dáng của hai vị anh hùng cũng dần vùi lấp theo thời gian.

Mọi người chỉ chứng kiến một nam tử anh tuấn từng chút một đào ra mớ hài cốt rách nát từ đám phế tích, trên mặt không một tia biểu tình.

Gió thu thương lãnh khiến bóng lưng của hắn trở nên nhạt nhòa mơ hồ, cước đạp đại địa hướng phương xa đi tới.

Từ nay về sau, không còn Tư Đồ minh chủ, không còn Nhân trung chi long.

Đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng. Giữa chốn hồng trần, triều lãng nổi lên cuộn cuộn, hết thấy huy hoàng nay cũng chỉ là quá khứ, trở thành một mặt giấy trắng mực đen dưới ngòi bút của Bách Hiểu Sinh.

.

Giang hồ truyền lưu: Nhật Nguyệt Giáo và Ngạo Thần Cung tiêu diệt Thiên Địa Minh, tổn hại nặng nề võ lâm chính đạo.

Giang hồ truyền lưu: kẻ sát hại mình chủ phụ nhân chính là Nam Cung Lộng Nguyệt, còn người chủ sự phía sau màn tạc hủy Thiên Địa Minh chính là Hách Liên Cô Tuyết.

Bởi vì trên tường thành có người nhìn thấy cảnh tượng Lộng Nguyệt tung một chưởng xuyên thấu ***g ngực Sở Văn Sương.

Bởi vì đối phương dùng Phích Lịch Đạn tạc hủy Thiên Địa Minh, phóng mắt khắp thiên hạ, chỉ Ngạo Thần Cung mới sở hữu loại hỏa khí này.

Lời đồn càng truyền càng sai trái đủ mọi phiên bản, mọi người không tìm ra hung thủ liền đem toàn bộ tội lỗi quy về hai đại ma đầu.

.

Một mặt tiểu ý lơ đãng treo bên khóe môi, không biết là đang châm chọc vận mệnh hay đang chế nhạo chính bản thân hắn.

Mộ Vân Khuynh chấp tay mà đứng, bạch y tung bay như phù vân trên cao. Dưới bầu trời đêm sáng rọi ánh sao, gió thu lạnh lẽo khiến lòng người se sắt, lại không cách nào thổi tan niềm thương nhớ trong lòng.

Hắn biết, tối nay hồng y nam tử nhất định sẽ đến.

Chỉ cần là sự tình liên quan đến người nợ, mặt yêu hồng băng lãnh kia tuyệt sẽ không còn vô tình, ngay cả ánh mắt cũng ẩn ẩn thoáng hiện quang mang nhu hòa nhất.

“Mộ lâu chủ, biệt lai vô dạng?” Một giọng nói thanh lãnh truyền vào trong tai Mộ Vân Khuynh, hắn xoay người ngẩng đầu, mặt yêu hồng trước mắt vĩnh viễn đều khiến người ta huyền mục thần mê, hoặc huyền tâm thần.

Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi tiêu sái tới gần bạch y nam tử. Dung nhan yêu mị tái nhợt gần như trong suốt, nhãn mâu thâm hồng tựa huyết, dưới ánh trăng chiếu rọi chợt trở nên mỹ lệ động lòng người.

Mộ Vân Khuynh chăm chú nhìn hồng y nam tử, nếu không phải bởi gương mặt không có chút huyết sắc, hắn căn bản không nhìn ra Hách Liên Cô Tuyết hôm nay so với ngày xưa có gì khác biệt.

“Người đã đến rồi. . .”

Cô Tuyết cười lạnh, “Mộ lâu chủ sớm biết ta sẽ đến, sao phải hỏi lời thừa như vậy?”

Thần sắc Mộ Vân Khuynh không hề thay đổi, dung nhan như ngọc tựa hồ thế gian không gì có thể khiến hắn xúc động, “Nếu ta cho người biết đây là một cái bẫy, người vẫn cố ý đến gặp ta?”

“Nếu là kế hoạch của chính Vân Khuynh, ta sẽ phụng bồi đến cùng.” Hách Liên Cô Tuyết đem Xích Long Đồ trong tay đặt lên bàn, mỉm cười thản nhiên, “Bởi vì người là thủ hạ của Lộng Nguyệt, ta đương nhiên sẽ không dễ dàng thương người.”

Hồng mâu hơi nâng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt óanh nhuận như hắc ngọc. Khóe môi khẽ nhếch bỗng trở nên tà lạnh, tiểu ý sâu xa không thể suy đoán, “Bất quá, nếu người phụng kẻ khác làm chủ, ta nhất định sẽ giết người.”

Gió thu ban đêm xuyên qua làn tóc hỏa hồng rực rỡ, tà khí băng hàn đẩy lên cực hạn, dung nhan tái nhợt như mộng ảo lại vẫn như trước đây cao ngạo lạnh lùng không cho phép kẻ khác tiếp cận.

“Cô Tuyết, hôm nay ta hỏi người một vấn đề cuối cùng.”

Ánh mắt của Mộ Vân Khuynh bình lặng trong suốt như hắc diệu thạch, hắn dừng một chút rồi lạnh nhạt mở miệng, “Tính mạng của người được bảo toàn, nhưng không thể yêu Nam Cung Lộng Nguyệt; hoặc là. . . Mạng của người chốc lát sẽ chấm dứt. . .” Đồng tử thâm u thoáng nhộn nhạo thủy quang, mang theo một phần chờ đợi cùng đánh cược, “Người sẽ lựa chọn bên nào?”

Nhãn mâu băng hồng nhẹ nhàng giương lên, “Vân Khuynh, hỏi một vấn đề như vậy không có ý nghĩa.” Hách Liên Cô Tuyết ghé sát vào gương mặt Mộ Vân Khuynh, dường như muốn đem thanh âm của mình hoàn toàn trút vào tai hắn, “Không yêu Nam Cung Lộng Nguyệt, ta sẽ chết.”

Thân hình Mộ Vân Khuynh chấn động, nụ cười đầy chua xót thê lương cố gắng áp chế xao động nơi đáy lòng.

Có lẽ sớm đã biết được đáp án, nhưng vẫn cực lực tự thuyết phục bản thân còn có đường phản hồi.

Nội tâm như có ngàn tầng sóng cuộn nhấp nhô quay cuồng, ngũ khí kiên quyết không cho phép nghi ngờ phát qua tâm của bạch y nam tử, phá tan phòng tuyến vốn bình đạm như nước.

Người nọ ở trong lòng hắn đến tột cùng chiếm vị trí thế nào, có thể làm cho hồng y nam tử lãnh huyết si cuồng đến mức này!

“Người sẽ hối hận, Hách Liên Cô Tuyết!” Mộ Vân Khuynh vô pháp khiến bản thân trấn định, “Người biết rõ, thiên mệnh chú định, người và hắn nguyên bản không thể gần nhau, hà tất phải tự đẩy mình lâm vào vạn kiếp bất phục?!”

Hách Liên Cô Tuyết vừa định mở miệng, bỗng nhiên ***g ngực giống như bị mũi kiếm mạnh mẽ đâm thủng. Máu tươi sôi trào trong cơ thể dừng mãnh tràn lên vết hầu lại bị hắn gạt gao đè nén.

Mấy ngày nay, cảm giác khác thường này liên tục xuất hiện. Đó là nỗi đau đớn khắc sâu vào tận cốt tủy, tựa hồ có thứ gì đó đang chậm rãi hút đi huyết dịch của hắn, từ từ hao mòn sinh mệnh.

Nhất là về đêm, loại tra tấn ấy thậm chí so với thời điểm tu luyện Sáng Thần Cửu Thức còn thống khổ gấp trăm ngàn lần. Nhưng Hách Liên Cô Tuyết không phát ra nửa điểm kêu gào đau đớn, hắn không thể để cho đám thuộc hạ phát hiện bản thân dị dạng, mà chuyện này càng không thể truyền vào tai Lộng Nguyệt.

Hắn biết rõ, Âm Dạ Minh nhất định là muốn nhất tiễn hạ song điều, dùng tính mạng của hắn uy hiếp Lộng Nguyệt. Nếu mình đã rơi vào tình trạng này, yêu tinh kia tuyệt không thể lại cuốn vào trong đó. . .

Cánh tay đặt sau lưng nắm lấy thạch thai, đau đớn kịch liệt khiến đầu ngón tay hắn chảy ra tơ máu đỏ tươi. Hách Liên Cô Tuyết nỗ lực chống đỡ thân thể của mình, miễn cưỡng nở nụ cười lạnh nhạt, “Không sao cả, ta cũng sớm không còn quan tâm.”

Hắn không quan tâm. . .

Ngoại trừ người nọ ra, ngay cả mạng của mình cũng đều không quan tâm!

Hách Liên Cô Tuyết, rốt cuộc nên thương người si, hay nên cười người ngốc?

Người cho rằng từng cơn đau đớn suy yếu gần đây cùng việc không ngừng học máu chỉ là chuyện nhỏ sao?

Hách Liên Cô Tuyết. . .

Đừng quá tàn nhẫn với chính mình.

Bàn tay Mộ Vân Khuynh run rẩy vô thức, suy nghĩ luôn luôn lý trí giờ khắc này biến thành một mảnh hỗn độn. Hắn đem vật cầm trong tay ném cho hồng y nam tử đứng ở phía đối diện, mục quang nổi lên một tia hồ hững thản nhiên, “Người nên biết, thứ này Lộng Nguyệt không bao giờ để ngoài thân.”

Cô Tuyết vươn tay tiếp lấy khối bích ngọc màu băng lam, nhân mâu thâm hồng đột nhiên trợn to, tất cả đau đớn trong cơ thể vào lúc này đều bị bỏ ra sau đầu, “Huyền thủy hàn!”

Huyền thủy hàn bích thuần triệt một màu xanh thắm thánh khiết, dung nhập máu của hai người!

Từ khi Huyền thủy hàn phục hồi nguyên bản, Lộng Nguyệt chưa bao giờ bỏ xuống bích ngọc, luôn mang theo nó bên người.

Hắn nói, trong khối bích ngọc này có hơi ấm của Tuyết nhi, chỉ cần chạm vào hắn liền có thể cảm nhận được.

Hắn nói, khối bích ngọc này dung nhập máu của hắn cùng Tuyết nhi, đời này hắn sẽ không rời, vĩnh viễn không vứt bỏ!

Nguyệt. . .

Ngày đó, mình đã nói rất nhiều lời nhẩn tâm, còn vô tình quyết tuyệt rời đi, yêu tinh kia có hay không bối rối, có hay không khổ sở. . .

Bỗng nhiên, thừa dịp Cô Tuyết còn đang thất thần, hai đạo hắc sắc thân ảnh từ phía sau bạch y nam tử bay vút qua, muốn chụp lấy Xích Long Đồ trên thạch thai.

Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt kịp phản ứng, hắc tung một cước đá lên thạch thai. Nương theo bàn đá vỡ tan, Xích Long Đồ bị ném lên không trung, cùng với sóng nước nổi lên bốn phía che phủ chân trời u ám.

Hồng y nam tử mũi chân khê điểm, phi thân nhảy vọt lên. Hỏa hồng trường phát tung bay tản mát khí tức thị huyết tà mỹ, dải lụa đỏ rực từ trong tay áo bắn ra, lướt qua khoảng không quyết tuyệt rít gào như muốn xé rách linh hồn, cuốn lấy cổ họng hai hắc y nhân. Cổ tay vừa chuyển đã cắt đứt đầu hai người.

Trong giây lát, bảy sợi xích thép sắc bén tựa trường xà hung mãnh trong bóng tối đan thành một chiếc lưới, bỏ nhào đến mặt yêu hồng bao vây.

Hách Liên Cô Tuyết ngửa ra sau, bạch ngọc địch ném lên không trung, xẹt qua màn trời ảm đạm. Bảy sợi xích thép cấp tốc bay về, tản ra quang mang như quỷ thần làm cho người ta kinh hãi, diện thiểm lói quang, chói mắt tựa quỷ mị. Lợi mang yêu hồng đan xen vào bảy sợi xích hình thành một cảnh tượng hoa mỹ, chiếu sáng cả màn đêm.

Gió mạnh rít gào, hồi quang lấp lóe, ngưng quang như luyện, giao thác quần quanh. Bạch ngọc địch giữa không trung phút chốc bắn ra ngàn thanh kiếm nhận phi nhanh vun vút, vạn trượng tề phát.

Hách Liên Cô Tuyết lơ lửng trên bầu trời chuyển thân, vàng sáng huyết sắc trong bàn tay cùng ngàn thanh kiếm quang theo bốn phương tám hướng lao thẳng đến lưới xích.

“ẦM” Một tiếng chấn vang đầy hồ, bảy sợi xích đan thành lưới hoàn toàn vỡ tan, nháy mắt phân ra từng đoạn.

“Người cư nhiên. . . còn có thể sử xuất Sáng Thần Cửu Thức!” Một hắc y nhân hoảng sợ nói.

Nhãn mâu băng hồng nheo lại, cùng với bảy tiếng kêu thảm thiết, đám hắc y nhân giấu mình trong bóng đêm đều rơi vào tình trạng toái thể đoạn thi, nhanh chóng chìm xuống hồ nước.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, làn nước trong suốt bị máu nhuộm đậm thành một phiến đỏ tươi.

“Ha ha ha. . . Hách Liên Cô Tuyết, tư vị trúng độc thế nào?”

“Ám Dạ Minh!”

Một thanh âm hạnh tai nhạc họa trải rộng khắp ám không, hắc y nhân tựa quỷ ảnh bắt lấy Xích Long Đồ sắp sửa rơi vào nước. Mái tóc hắc bạch phân minh như thôi hồn phù của ác quỷ, cùng hỏa hồng yêu hoặc hình thành màu sắc tương phản rõ rệt.

“Người thua, Hách Liên Cô Tuyết, lần bố cục này ngươi nhất định phải thua!”

“Vậy sao?” Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết gợi lên một tia cười tà mị yêu lãnh, tràn đầy khinh miệt cùng trào phúng, “Chúng ta liền thử xem.”

Chốc lát, chỉ nghe thấy một tiếng nổ thật lớn vang lên, Xích Long Đồ mà Ám Dạ Minh vừa đoạt được đột ngột nổ tung. Ánh lửa quyết nhiên xông thẳng lên bầu trời, bao trùm lấy hắc y quỷ ảnh cùng với hơn trăm tên Ám Hà tử sĩ ẩn nấp chung quanh. Huyết nhục hoành thi bi thảm cực kỳ, mùi máu tươi nồng đậm phun ra khí tức tử vong âm lãnh độc辣!

Xích Long Đồ giả hóa ra ẩn giấu thuốc nổ bên trong!

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nở nụ cười, phảng phất hoa Mạn châu sa tà ác nở rộ tội nghiệt yêu mị.

Ta thua, đám người các ngươi cũng phải gánh chịu cái giá càng thêm thảm thối!

.

Gió bụi còn chưa tan, đêm tối lạnh triệt nội tâm.

Từng phiến cốt cách đau nhức kéo theo lãnh khí xẹt qua kinh lạc toàn thân Hách Liên Cô Tuyết, hắt từ trên không hạ xuống, phải dựa vào thạch trụ phía sau mới miễn cưỡng ổn định thân thể.

“Vân Khuynh, người lại hợp tác với người của Đại Âm Hà. . .”

Hách Liên Cô Tuyết gắt gao ôm ngực, trận trận đau đớn tựa như bị người xé rách khiến hắt nhất thời đầu váng mắt hoa.

Nhãn mâu thâm hồng tràn ngập thị huyết tà khí đầy ma tính, mồ hôi lạnh từng giọt một chảy xuống nhỏ trên mặt đất. Hách Liên Cô Tuyết một phen bóp chặt cổ Mộ Vân Khuynh, lãnh khốc quyết nhiên không có nửa điểm cảm tình.

“Một câu hỏi cuối cùng, vì sao người phản bội Lộng Nguyệt?”

Mộ Vân Khuynh đậm mạc cười khê, căn bản không đem sinh tử đặt trong mắt, “Bởi ta không muốn hắt có được người.”

Vẻ ngoan tuyệt trong hồng mâu phút chốc ngưng trệ!

Bạch y nam tử nắm chặt cổ tay Hách Liên Cô Tuyết, tựa hồ muốn tăng thêm lực đạo trong tay hắt, tiểu ý mềm mại như gió, “Cô Tuyết, sau cùng xin khuyên người một câu, đừng lấy mạng của mình ra chơi đùa. . .”

Thanh âm của Mộ Vân Khuynh chợt đình chỉ, Cô Tuyết đột nhiên ý thức được chuyện gì. Hắt nháy mắt xoay người, chống lại chướng phong lãnh liệt từ phía sau đánh tới!

Máu đỏ sẫm từ khoe môi Cô Tuyết uốn lượn chảy xuống, từng giọt một lưu lại vết tích trên nền đất lạnh lẽo.

Trận nổ vừa rồi chỉ phá hủy cánh tay trái của hắt, Tu La tử sĩ tựa quỷ ảnh đâm máu tiến đến, huyết văn trên gương mặt vụn vụn gào thét khát vọng muốn ẩm huyết.

“Không nổ chết ta, Hách Liên Cô Tuyết, có phải người rất thất vọng?”

Hách Liên Cô Tuyết tà mị cười lạnh, “Như vậy là đủ rồi, phế bỏ tay trái của người, về sau e rằng người không thể sử độc.”

Ám Dạ Minh thần tình phần hận nheo mắt lại, yêu nghiệt chết tiệt đáng giận này hắt là cố ý phế đi cánh tay chuyên sử độc của hắt!

Hách Liên Cô Tuyết khê hắt chiếc cảm tinh xảo, dung nhan yêu mị tái nhợt gần như trong suốt khiến nhân tâm rung động không có nửa phần yếu thế.

“Ám Dạ Minh, đã không còn tay trái người chẳng khác nào là một phế nhân, bởi vì tay phải của người căn bản không dùng được!” Lãnh mâu như độc nhận nhìn thẳng vào hắc y nam nhân, biểu tình vĩnh viễn đều là kiêu ngạo không hề uể oải vì thất bại.

Vô luận thương thế nặng đến mức nào, vô luận gánh chịu bao nhiêu dày vò, cặp hồng mâu lãnh ngạo cô tuyệt kia chưa bao giờ thay đổi.

Không ai biết thân thể Hách Liên Cô Tuyết rốt cuộc đã phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ tra tấn, phòng tuyến cuối cùng quyết không thể sụp đổ vào lúc này!

Nguyệt, hôm nay ta giúp người phế đi nam nhân kia, về sau hắt sẽ không còn năng lực sử độc hại người!

“A a. . . cuối cùng cũng rơi vào bẫy, Hách Liên cung chủ lại vì Lộng Nguyệt lấy thân thiệp hiểm.” Khoe môi Ám Dạ Minh gọi lên một tia cười lạnh lưng trào phúng, “Hách Liên cung chủ bằng tuyệt thông minh cư nhiên vì một người vô pháp có được mà si cuồng đến bước này, ngay cả cạm bẫy cũng cam tâm tình nguyện lao vào, thật là giúp bản tôn mở mang kiến thức.”

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, hắt xoay người nhìn về phía Mộ Vân Khuynh, không chút để ý tới lời nói của Ám Dạ Minh, tựa hồ hắc y nam nhân trong mắt hắt không hề tồn tại, “Ta chỉ muốn người cho ta biết, chỉ cần trả lời một câu là tốt rồi.”

Mộ Vân Khuynh khẽ nhắm mắt, căn bản không có dũng khí nhìn vào đôi hồng mâu kia thêm nửa khắc.

Cô Tuyết, biết rõ là cạm bẫy, người vẫn cố ý đến chứng thực, có phải không?

Cô Tuyết, người vì hần, ngay cả mạng cũng không muốn. . .

Thân thể Hách Liên Cô Tuyết chấp chờn bên bờ vực gần như sụp đổ, nhưng hần vẫn như trước tận lực chống đỡ, cố gắng không để cho bản thân ngã xuống. Hần nắm chặt vạt áo bạch y nam tử, ghé sát bên tai Mộ Vân Khuynh, huyết khí cùng đau đớn dâng lên trong người khiến hần hô hấp cũng bất ổn. . .

“Lộng Nguyệt hần. . . không ở Đại Ám Hà phải không?”

Mộ Vân Khuynh cắn chặt môi, giờ khắc này hần cỡ nào muốn ôm lấy người trước mặt, cho dù chỉ một thoáng cũng đủ đền bù nỗi tưởng niệm ngày đêm mong nhớ.

Nhưng hần không thể!

Gương mặt không có nửa điểm cảm tình đem tình tự phức tạp che giấu gần như hoàn mỹ, ngay một sát na Mộ Vân Khuynh gạt đầu thừa nhận, hần rõ ràng nghe được một tiếng thở dốc như trút được gánh nặng. . .

Cô Tuyết cười nhạt một tiếng, máu tươi không ngừng trào ra bên khóe môi, yêu tinh này không có việc gì bày trò mất tích, hại ta vì người lo lắng lâu như vậy. . .

Đau đớn trong ngực xé rách thân thể hần, mặt yêu hồng kia rốt cuộc đã bỏ hết thấy gánh nặng trầm trọng, vô lực ngã xuống. . .

Mộ Vân Khuynh vừa muốn tiếp lấy thân thể lão đảo trước mặt hần, Ám Dạ Minh lại giành trước một bước, chỉ dùng một cánh tay đem hồng y nam tử gắt gao ôm vào trong ngực. Ánh mắt trong khoảnh khắc lưu chuyển tình tự phức tạp, như oán hận, lại như si luyến. . .

Nam tử kiêu ngạo không cho phép bản thân thất bại này mang theo thân thể đầy vết thương, thà rằng bước vào cạm bẫy cũng muốn chứng thực một đáp án cuối cùng mới bằng lòng an tâm. . .

Huyết sắc ban vẫn trên gương mặt thối lui, Ám Dạ Minh chăm chú nhìn dung nhan hần từng ảo tưởng cả ngày lẫn đêm, nhớ đến cái tên mà hần thống hận nhất. Thứ tình cảm người bên ngoài không thể nhìn ra chợt tràn ngập đáy mắt, tiếng cười khàn đục lại vang lên, “Hách Liên Cô Tuyết, người cũng có ngày hôm nay. . .”

Vì yêu tà nam tử kia, người cư nhiên cũng lạc đến tình trạng này!

Thân ảnh hắc sắc chợt lóe, nương theo tiếng cười cuồng dã, huyết sắc trong đêm sau khi mặt yêu hồng rời đi trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Hai canh giờ trước, Ám Hà đệ tử nghe ngóng được Lộng Nguyệt đã mất tích ba ngày ba đêm, căn bản không tìm ra nửa điểm dấu vết lưu lại.

Một canh giờ trước, Mộ Vân Khuynh nói cho Hách Liên Cô Tuyết: Lộng Nguyệt sở dĩ không biết tung tích là vì bị nhốt ở Đại Ám Hà, phải dùng Xích Long Đồ để đổi lấy tính mạng của Lộng Nguyệt. (kinzie3012.wordpress.com)

Không lâu sau, Hách Liên Cô Tuyết một mình đi đến nơi hần vốn biết trước là cạm bẫy, phé bỏ Ám Dạ Minh, tàn sát toàn bộ Ám Hà đệ tử chỉ vì có được một đáp án khiến mình có thể yên lòng.

Lộng Nguyệt mất tích ko liên quan với Đại Ám Hà.

Tâm buông lỏng, nhiệm vụ hoàn thành, hần có thể nhắm mắt, bất luận chuyện gì cũng ko quan tâm. . .

.

Tiếng ho khẽ vang lên, liên tục không ngừng như muốn vận bung tâm phé đến xuất huyết, Mộ Vân Khuynh từ từ quỵ xuống, không còn tiếp tục che giấu nỗi bi thương.

Cô Tuyết, trong lòng người, Lộng Nguyệt phải chăng so với tính mạng bản thân càng thêm trọng yếu. . .

Cô Tuyết, người chưa bao giờ thất bại, kẻ thua là ta. . .

141. Chương 141: Huyết Dạ Yêu La (nhị)

“Giáo chủ rốt cuộc đi nơi nào?”

“Giáo chủ mất tích suốt năm ngày, đã tìm hết tất cả các nơi trong giáo nhưng không thấy giáo chủ.

Phong Hành Vô Lệ mày kiếm liễm mi, “Đoạn trưởng lão chết trong các là do giáo chủ hạ thủ sao?”

Vẻ mặt Nguyệt Hồn đầy kinh hoảng lo lắng, “Nhưng trong các cũng không có thân ảnh giáo chủ.”

Tinh Hồn đột nhiên nâng mâu, “Chẳng lẽ nói. . . Giáo chủ rơi vào tay Đại Âm Hà Cung?”

“Không có chuyện đó.” Nguyệt Hồn cực lực che giấu khủng hoảng trong nội tâm, tựa hồ đang thuyết phục chính mình, “Nếu thật là như thế, Hách Liên cung chủ sẽ không mặc kệ sinh tử của giáo chủ.”

“Người khẳng định như vậy?” Sắc mặt Tinh Hồn trở nên lạnh như băng, “Từ sau khi Thiên Địa Minh bị tẩy kiếp, Hách Liên cung chủ chưa từng tới đây, nhưng thật ra trước đó vài ngày Diệp Triệt lại đến tìm hiểu tin tức của giáo chủ. Nếu hẳn thực sự quan tâm giáo chủ, vì sao không đích thân tiến đến?”

“Huống chi vài ngày trước, ta ở phụ cận Huyền Thiên Trận phát hiện Tu La tử sĩ của Đại Âm Hà Cung.”

“Nói không chừng. . . Hách Liên cung chủ có sự tình gì ngoài ý muốn không thể tới, cho nên mới phái Diệp Triệt thăm dò.” Thanh âm của Nguyệt Hồn càng lúc càng nhẹ.

Phong Hành Vô Lệ thản nhiên nói, “Hách Liên cung chủ đã gần nửa tháng không ra khỏi Ngọa Thần Cung nửa bước, ngay cả Gia Hỏa Cảnh cũng đều bị phong bế, không cho phép ngoại nhân tiến vào, thật quý dị.”

Tinh Hồn cả kinh, “Làm thế nào người biết được?”

Phong Hành Vô Lệ không hề trả lời. (Vô Nhai luôn tin ra chứ sao, hắc hắc)

Tinh Hồn cũng không để ý, xoay người rời đi.

“Người đi đâu vậy?”

“Đại Âm Hà.”

“Tinh Hồn, người dám chống đối mệnh lệnh của giáo chủ!” Nguyệt Hồn lạnh lùng nói, “Giáo chủ đã phân phó, nếu không có lệnh của ngài, không ai được tự mình đi đến Đại Âm Hà!”

“Ta không chờ được!”

Đúng lúc đó, một cỗ khí tức băng lãnh dị hàn phía sau mấy người dần tiếp cận, chỉ thấy một yêu tà nam tử chậm rãi đi ra từ trong các. Theo đó vang lên một tiếng nổ rung trời, cả tòa lầu các sau một giây hân ly khai liền biến thành một đồng phế tích chìm trong bụi đất.

“Giáo. . . Giáo chủ.” Nguyệt Hồn bất khả tư nghị nhìn yêu tà nam tử đang đứng trước mặt bọn họ, tựa hồ kinh hãi, rồi lại có một chút sợ hãi khó hiểu lan tràn nơi đáy lòng.

Trong các ngoại trừ Đoạn Thần đã chết, bọn họ không tra xét ra bất kỳ dấu vết của kẻ nào, Lộng Nguyệt làm sao từ trong các đi ra? Lại vì lý do gì mà hủy diệt cả tòa lầu các?

Nhưng điều khiến đám thuộc hạ hoảng sợ nhất chính là thần thái của Lộng Nguyệt.

Mấy ngày không gặp, giáo chủ của bọn họ giống như đã thay đổi thành một người khác. Yêu tử phương mâu che kín huyết hồng nhàn nhạt, tà mị cuồng dã, tướng mạo phong hoa không còn tiểu ý diên đảo chúng sinh mà là sát khí âm hàn nhập vào cốt tủy.

Đó là từ yêu khí tản ra quanh thân Lộng Nguyệt, mang theo địa ngục tinh hồng đầy ma dã, hết như ma thần đột ngột bước ra khỏi địa ngục quỷ môn, tản mát lực lượng hủy diệt thần bí, so với trước kia càng khiến người ta run rẩy, xóa sạch dũng khí của những ai cả gan tiếp cận.

Giáo chủ như vậy, thật đáng sợ.

Đáng sợ đến mức cơ hồ bọn họ chỉ cần nhìn lâu một chút cũng đều có thể bị diệt tuyệt linh hồn vô thanh vô tức, một chút cũng không dư thừa.

“Các người vừa rồi nói chuyện gì?” Lộng Nguyệt nhìn về phía Nguyệt Hồn, tử mâu nguy hiểm nheo lại, “Điệp Triệt đã tới?”

Đáy lòng Nguyệt Hồn tràn ngập nỗi kinh hãi chưa bao giờ có, “Bẩm giáo chủ, đúng vậy.”

“Có nói gì không?”

“Nàng luôn hỏi nơi hạ lạc của giáo chủ, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?”

Nguyệt Hồn thản nhiên nói, “Mỗi khi thuộc hạ nói cho nàng biết là vẫn không thấy tung tích của giáo chủ, ánh mắt của nàng rất. . . kỳ quái.”

Lộng Nguyệt hơi khép hai mắt, hàng mi tuấn lãng nhíu chặt, “Ngay cả Gia Hỏa Cảnh cũng bị phong bế?”

“Đúng vậy.” Phong Hành Vô Lệ cung kính nói, “Thuộc hạ của Ngạo Thần Cung chỉ biết Hách Liên cung chủ đang bế quan, nhưng. . .”

“Nhưng sao?”

“Nhưng ở Đoạn Tình Nhai lại không thấy thân ảnh của Hách Liên cung chủ.”

Lộng Nguyệt đột nhiên nâng mâu, một tia bất an mơ hồ xẹt qua đáy mắt. Phượng mâu trong khoảnh khắc thối lui huyết sắc, nhấp nhô ngọn sóng lẫn lẫn.

.

Ngạo Thần Cung vào cuối thu dị thường rét lạnh, hoa đào điêu linh luôn bay múa không biết mệt mỏi, phiêu đảng rơi xuống khắp nơi trong bằng hàn cung vũ.

Mỗi khi Điệp Triệt đi ngang qua Mộc Tuyết Các, cảm giác thấp thỏm bất an lại đột nhiên nảy sinh. Nàng cực lực bình ổn suy đoán và hoài nghi của ba vị tòa sử còn lại, chỉ là theo thời gian trôi qua, loại sợ hãi giấu kín trong đáy lòng này càng trở nên rõ ràng.

Bỗng nhiên một mặt khí tức tà dị chậm rãi tiếp cận, Điệp Triệt đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Lộng Nguyệt không biết từ lúc nào đã đứng lặng sau lưng nàng. Nếu không phải cảm thấy khí tức của yêu tà nam tử có chút hỗn loạn, Điệp Triệt thật sự cho rằng người trước mặt là trích tiên chợt huyền hóa mà ra.

Đứng ngay sau lưng nàng không nói một tiếng, vậy mà không ai phát hiện.

“Nhật Nguyệt giáo chủ. . .”

Lộng Nguyệt không nhìn nữ tử, liền đẩy cửa bước vào, cước bộ nhẹ nhàng tựa tuyết trắng đáp xuống đại địa, không nhiễm bụi trần.

Giờ khắc này, Điệp Triệt đã quên lời cảnh cáo của hồng y nam tử nói với nàng, ngược lại có một loại cảm giác như trút được gánh nặng, hoàn toàn giải thoát.

Nhưng sau một lúc lâu, trong Mộc Tuyết Các vẫn không có động tĩnh. Cửa không đóng, ngay cả tiếng hít thở cũng đều không nghe được.

Điệp Triệt nhảy cảm trong phút chốc như ý thức được điều gì, nàng lao vào Mộc Tuyết Các. Khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, một khắc ấy, toàn thân kịch liệt run rẩy khiến Điệp Triệt thiếu chút nữa không chống đỡ nổi thân thể mình, tê liệt quỵ trên mặt đất.

Vết máu loang lổ giao thác rải rác khắp Mộc Tuyết Các, tấm hồ cừ trải trên nhuyễn tháp bị máu tươi nhuộm đậm thành một mảnh yêu hồng. Không chỉ trên giường, còn trên cả chiếc bàn bằng đàn hương, trên nhuyễn liềm, trên giấy viết thư rơi vãi đầy đất. . . Mộc Tuyết Các thánh khiết như tuyết như được quẹt lên máu tươi chồng chất, huyết sắc yêu dã tuyệt vọng đậm nhói vành mắt. (hồ cừ: lông hồ ly)

Cánh môi Diệp Triệt run nhẹ, căn bản không dám tin những gì diễn ra trước mắt, “Cung chủ làm sao lại phun ra nhiều máu như vậy. . . Vì cái gì. . .”

Nữ tử chậm rãi ngẩng đầu, nàng đã không dám nhìn biểu tình của Lộng Nguyệt, chỉ cảm giác, bóng lưng của vị vương giả chí tôn từng từng không ngã vào giờ khắc này giống như một tấm giấy không ngừng run rẩy, đơn bạc mỏng manh.

“Hắn ở nơi nào?” Thanh âm thoáng khàn khàn thản nhiên tràn ra, căn bản không có một tia khí lực.

“Ta. . . Ta không biết.” Diệp Triệt đã bối rối đến mức không thành bộ dáng, nước mắt tràn mi mà ra, “Cung chủ không cho bất luận kẻ nào tiến vào, ta. . .”

Lộng Nguyệt đột nhiên xoay người, mục quang phản hân nhìn chăm chăm vào Diệp Triệt, ánh mắt hung ác như muốn xé nàng thành từng mảnh nhỏ. Máu đỏ tươi nơi đáy mắt lại tràn ngập tử mâu, nộ ý cực hạn làm cho Diệp Triệt không kìm lòng được mà thối lui vài bước. Nỗi sợ hãi khiến nữ tử không nói nên lời.

“Hắn đang gạt ta có phải không. . .” Tử mâu lạnh lùng nheo lại, Lộng Nguyệt bước từng bước một đến gần Diệp Triệt. Khí tức huyết tinh tản ra vây quanh, nhãn thần lãnh độc như muốn xuyên thủng toàn thân nữ tử.

Vươn tay bóp chặt cổ Diệp Triệt, móng tay lấp lóe yêu quang tím sẫm, Lộng Nguyệt rống to, “Vì cái gì giúp hắn gạt ta?!”

Nước mắt nữ tử bất lực chảy xuống, “Nhật Nguyệt giáo chủ, vì sao cung chủ giấu ngài, so với ta ngài hẳn là rõ ràng hơn. . .”

Nhất ngữ kinh phách, Diệp Triệt có thể cảm thấy bàn tay đang siết lấy yết hầu nàng không ngừng run rẩy.

Trong đầu có một cảnh tượng mơ hồ ẩn hiện.

Lộng Nguyệt rút cuộc minh bạch, ngày đó, vì sao Cô Tuyết phải thoát ra khỏi ngực hắn, vì sao tránh né không cho hắn đụng vào, vì sao kiên quyết vô tình rời đi. . .

Nỗi đau lòng chồng chất giày xéo phảng phất không còn là của chính bản thân, đáy mắt thối lui cuồng ý lạnh lùng, hắn đi đến bên nhuyển tháp vượt nhẹ tấm hồ cừu bị xé thành từng phiến. Vết máu mỹ lệ thừa thốt giống như lưỡi đao sắc bén đâm xuyên qua ***g ngực hắn, khiến hắn khó có thể hô hấp.

Lộng Nguyệt rất rõ ràng, yêu nghiệt kiêu ngạo kia tuyệt sẽ không đem tư thái suy yếu của mình bày ra trước mặt hắn.

Nhưng suốt nửa tháng này, Tuyết nhi của hắn rốt cuộc đã ho ra bao nhiêu máu, một mình chịu đựng cực hạn thống khổ đến mức nào. . .

Lòng bàn tay Lộng Nguyệt bị móng tay đâm sâu huyết nhục mơ hồ, tơ máu uốn lượn nhỏ giọt lên vết máu tươi trên nhuyển tháp, hòa quyện vào nhau, tản ra vẻ mỹ lệ yêu dã.

Cô Tuyết. . .

Quạt ba thước đất, ta cũng phải tìm được người!

~*

~Gian phòng tối đen không một tia sáng, lãnh khí lượn lờ trên chiếc giường làm từ hàn băng rực rỡ một mặt hỏa hồng yêu dã.

Chung quanh mặt yêu hồng xếp đầy hoa hồng đen điểm lệ ma mị, gai độc như răng nanh chẳng chịt khắp thân cảnh, đâm vào thân thể hồng y nam tử, ma dã yêu diễm, tuyệt vọng trí mạng.

Lạc ấn hoa đào trên xương quai xanh đã mất đi sắc thái, trên tay hồng y nam tử lại xuất hiện một sinh mệnh đẹp đẽ.

Yêu hoa như ma đăng quần trên cánh tay trắng nõn, đó hết như ma hoa sinh trưởng trong cơ thể, hấp thu máu tươi cam thuần, điên cuồng chiếm đoạt, nhờ vào máu để tắm bổ chính mình.

Hồng y nam tử không có nửa điểm khí lực, dung nhan tuyết mịn không một tia huyết sắc, tái nhợt như Thiên Sơn hàn tuyết. Lãnh khí quanh quần trên chiếc giường hàn băng ngưng kết sương lạnh trắng xóa dưới hai hàng mi, chậm rãi tàn phá thân thể vốn dĩ đã lạnh lẽo vô cùng.

Hỏa hồng trường phát ma điểm quỷ dị, xỏa tung rơi trên hoa hồng đen quanh người, Hách Liên Cô Tuyết ngấm ngứa Huyền thủy hàn cầm trong tay. Nỗi thống khổ vì gai độc đâm vào thân thể cùng cảm giác đau nhức như bị xé rách sớm đã khiến thân mình hần chết lạng.

Giờ khắc này, quang mang mà Huyền thủy hàn tỏa ra chính là ánh sáng duy nhất giúp hần thanh tỉnh.

Phảng phất thâm tử phượng mâu nhìn thẳng vào hần, sáng ngời mà yêu dị.

Khóe môi Cô Tuyết gợi lên một nụ cười tà lãnh, hần cầm Huyền thủy hàn đặt nhẹ bên môi, ấn xuống một dấu hôn nhàn nhạt, tựa hồ nương theo nụ hôn kia tìm được thỏa mãn vĩnh hằng.

“Hách Liên cung chủ, tư vị thế nào?” Thanh âm khàn khàn từ phía sau vang lên, hồng mâu nhất thời liễm đi tiểu ý, hóa thành vẻ lãnh khốc như kim loại.

Ám Dạ Minh đến gần chiếc giường, hắc mâu tràn ngập thần sắc quỷ dị, lẳng lặng nhìn chăm chú hồng y nam tử bị gai độc giam cầm.

Đó là sự rung động bởi hắc cùng hồng giao thác đan xen, giống như hoa tinh phóng xuất yêu độc, tuyệt diệu vô cùng.

Khóe môi Ám Dạ Minh giương lên tiểu ý quỷ lãnh, phủ đầy tức giận. Hần phát tay áo, hoa hồng đen vây quanh như bị kích thích, hắc đằng ma mịn càng thêm siết chặt, gai độc sắc nhọn càng đâm sâu vào từng tắc da thịt của Hách Liên Cô Tuyết.

Cô Tuyết rên nhẹ một tiếng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, hần nở nụ cười khê tràn đầy lãnh phúng, “Ám Dạ Minh, thủ đoạn có chút tiến bộ, không nghĩ tới những trò hoa dạng của người cũng không ít.”

Nhìn hồng y nam tử căn bản không có phản ứng, cơn phẫn nộ của Ám Dạ Minh sâu thêm vài phần, “Rất thống khổ, phải không Hách Liên Cô Tuyết?”

Nhân mâu bằng hồng nheo lại, tiểu ý châm chọc, “So với khi người luyện U ám nhãn thuật càng thống khổ sao?”

Gương mặt lạnh lẽo ngưng kết oán hận, Ám Dạ Minh giận dữ rống lớn, “Tất cả thống khổ của ta đều là do người ban tặng!”

“Hách Liên Cô Tuyết, người có biết hay không, ta nằm mơ cũng muốn ăn thịt người, uống máu người!”

Cương trảo thủ sảo trên tay Ám Dạ Minh hung hăng vạch lên cánh tay phủ kín ma hoa đỏ văn một đường. Máu tươi màu hắc hồng trên cánh tay tái nhợt chảy xuống, nhỏ giọt trên cánh hoa hồng đen rải rác chung quanh, yêu dã mịn hoặc.

Cô Tuyết cắn chặt môi, vẫn không lên tiếng, vết thương trên cánh tay kéo theo mỗi một tắc cốt cách toàn thân dấy lên đau đớn, âm thầm tàn phá linh hồn hần. Huyền thủy hàn nắm chặt trong tay thiếu chút nữa đã bị bóp nát.

Thủ sảo của Ám Dạ Minh ma sát phát ra tiếng vang, “Người rõ ràng rất đau đớn, vì sao lại không lên tiếng?!”

Đôi hồng mâu kiệt ngạo quật cường trước mắt khiến hắc y nam nhân hận không thể móc ra.

Vừa nhìn thấy nhân quang kiêu ngạo bất khuất kia liền không thể kiềm chế được muốn tra tấn hần, dần vật dầy vò hần đến chết, tra tấn đến khi hồng mâu âm đạm không còn ánh sáng, tra tấn đến khi toàn thân hần ngấm sâu độc tính, suy kiệt mà chết.

“Hách Liên Cô Tuyết, chỉ cần người cầu ta buông tha người, ta có thể lập tức giúp người giải thoát.”

“A a. . .” Cô Tuyết cười khê, căn bản không để ý đến hắc y nam nhân, “Nếu người lảm nhảm xong rồi thì có thể lẩn.”

Ám Dạ Minh lãnh mầu nheo lại, nở một nụ cười tàn nhẫn, “Vì sao phải đi? Ta đang khẩn cấp muốn biết, khi Lộng Nguyệt nhìn thấy người trong bộ dáng thế này, hẳn sẽ lộ ra biểu tình thú vị thế nào.”

Hồng mầu đột nhiên trợn to, một đạo quang mang trong suốt nháy mắt xẹt qua con ngươi, nhộn nhạo lấp lóe.

Không thể để hắn biết. . .

Tuyệt không thể để hắn biết. . .

Lồng ngực lại nổi lên đau đớn khiến Cô Tuyệt không kìm được toàn thân run rẩy, tơ máu đỏ tươi men theo khóe môi chảy xuống, thê thảm mà tuyệt vọng.

“Người nghĩ đến hắn?” Thần sắc Ám Dạ Minh âm trầm quỷ dị, “Nói cho người biết, Hách Liên Cô Tuyệt, yêu hắn càng nhiều, người sẽ càng đau đớn!”

Ám Dạ Minh cười lạnh, “Đây là món quà ta chuyên vì người mà chuẩn bị. . . Tử hoa chi độc từ Yêu cơ đoạn trường thảo cùng Mạn đà la dựng dục sinh ra, nó sẽ ký túc trong thân thể người điên cuồng sinh trưởng. Mỗi khi đêm đến, sinh mệnh lực của loại độc này sẽ càng tràn trề, nó sẽ hút lấy huyết dịch của người, đến khi nào người huyết tắn nhân vong, thống khổ mà chết mới thôi!”

Cương trảo sắc nhọn nhẹ nhàng phất qua cánh tay Cô Tuyệt, dừng ở phần da thịt tái nhợt bị đàng mạn yêu đã quấn quanh, nụ cười của Ám Dạ Minh càng thêm lạnh lẽo, tựa như đang hân thưởng một tác phẩm tâm đắc.

“Người nhìn xem, nó đã quấn khắp cánh tay người, đến khi nào lan tràn toàn thân, người sẽ trở thành Mạn đà la thực sự, vĩnh viễn là yêu nghiệt, cạn kiệt tuyệt vọng mà chết.”

Ám Dạ Minh nắm lấy cổ tay Cô Tuyệt, nhãn thần phức tạp khó có thể nắm bắt, “Trong thiên hạ, chỉ có người mới xứng với loại tra tấn này. . .”

Bàn tay của Ám Dạ Minh chậm rãi vuốt ve gương mặt tái nhợt nhưng không mất vẻ tuyệt diễm, tiếng cười quỷ dị vang lên, “Ai bảo người đẹp như vậy, từ từ tra tấn mới là một loại cực hạn mỹ cảm, cực hạn mỹ cảm cũng là một loại cực hạn tàn nhẫn, cho nên dùng loại độc xinh đẹp nhất thế gian này mới có thể xứng với người, Hách Liên Cô Tuyệt.”

Cảm thụ trên mặt bị người chạm vào, Cô Tuyệt thập phần chán ghét nhú mào, hồng mầu tràn ngập băng sương hàn lãnh.

“Ta đặt cho nó một cái tên rất hợp với người.”

Ám Dạ Minh dựa sát vào thân thể Cô Tuyệt, ngữ khí tà ác khàn khàn vang lên bên tai:

“Huyết dạ yêu la.”

142. Chương 142: Dạ Tình Thương

Hắc y nam nhân hung dữ niết chặt cầm Cô Tuyệt, đầu ngón tay tỉ mỉ lướt qua từng đường nét trên yêu nhan tuyệt mỹ của người trước mặt, hắc mầu nheo lại, “Dung nhan thật diễm lệ, Hách Liên cung chủ, trên đời này không biết có bao nhiêu người vì người mà tâm động a.”

Cô Tuyệt căn bản không hề nâng mầu nhìn Ám Dạ Minh, quang mang nơi đáy mắt ngày càng quỷ dị.

“Vì cái gì Lộng Nguyệt có thể có được người?” Nhãn mầu Ám Dạ Minh xẹt qua một tia âm trầm tà ác, tràn ngập phần hận cùng bất cam, “Yêu nhân kia, dựa vào cái gì mà có được tình yêu của người?!”

“Muốn biết đáp án sao?” Hách Liên Cô Tuyệt tà lãnh nhếch môi, tiến đến bên tai hắc y nam nhân, thanh âm quyết tuyệt vang lên, “Bởi vì ta Hách Liên Cô Tuyệt cuộc đời này đã chú định là người của Lộng Nguyệt! Ai cũng không thể thay đổi!”

Ám Dạ Minh cố nén cơn tức giận, hấn nắm chặt vạt áo của Cô Tuyết, “Nhưng lúc này hấn không chiếm được người!”

Ám Dạ Minh giơ cao tay, hung hăng quăng một cái bạt tai lên khuôn mặt yêu lãnh tái nhợt, “Người có biết hay không, ta thực hận không thể làm cho người vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này! Bất quá. . . ta rất chờ mong được chứng kiến bộ dáng Hách Liên cung chủ đáng thương bất lực, nhất định là vô cùng đáng xem.”

Hắc y nam nhân ghé sát vào gương mặt Cô Tuyết, vỗ nhẹ lên gò má hấn, hắc mâu ẩn ẩn lấp lóe hào quang, lộ ra vẻ quỷ dị, “Hách Liên Cô Tuyết, từ nhỏ đến lớn, người vẫn không thích kẻ khác chạm vào người.”

Cô Tuyết gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, từ trong hắc mâu bỗng nhiên bắt được một tia quang mang quen thuộc.

“Nếu Lộng Nguyệt tìm tới nơi này, ít nhất cũng cần ba ngày, bản tôn còn nhiều thời gian bồi người.”

Ám Dạ Minh nắm lấy một lọn tóc màu hỏa hồng, nhìn thẳng vào cặp nhãn mâu băng lãnh. Dung nhan ngày đêm mong nhớ gần trong gang tấc khiến tâm trí nam nhân trong khoảnh khắc dấy lên ngọn lửa hưng phấn cùng mê luyến, “A a, hôm nay, người của Lộng Nguyệt sẽ thuộc sở hữu của ta.”

Hồng mâu đột nhiên trợn to, Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng, chỉ nhận thấy xúc cảm lạnh như băng phát qua gò má. Nụ hôn cương mãnh nóng rực hạ xuống như cuồng phong bạo vũ, phủ đầy khuôn mặt hấn.

Trái tim cách một tầng hắc y nảy lên, Hách Liên Cô Tuyết phần hận nhú chặt đầu mi. Ngay khi Ám Dạ Minh lâm vào si mê, hấn chịu đựng cơn đau nhức, dùng chút khí lực cuối cùng vùng thoát khỏi gai độc giam cầm, vung tay tặng cho hắc y nam nhân một cái tát âm ngoan!

Cô Tuyết nhanh chóng xoay người ngồi dậy, một cước đạp vào bụng hắc y nam nhân. Thân ảnh yêu hồng lao qua đám hoa hồng đen vây quanh đáp xuống đất, đồng thời một đạo quang mang hỏa hồng như lợi kiếm vụt tới vạch một đường trên gương mặt chính mình.

Ám Dạ Minh cả kinh, một chương bỏ về quang ảnh hỏa hồng. Song hồng mang quá mức sắc bén, kiếm nhận độc lật không tránh khỏi cắt qua gò má bên phải của Cô Tuyết.(kinzie3012.wordpress.com)

Khuôn mặt tuyệt mỹ lưu lại một vết máu yêu dã, hết như chu sa lệ đầy tuyệt vọng.

Ám Dạ Minh vừa giận vừa nóng lòng, “Người cứ nhiên tự hủy dung mạo!”

Hách Liên Cô Tuyết lãnh mâu nheo lại, thập phần chán ghét nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói, “Ta nói cho người một lần nữa, ta Hách Liên Cô Tuyết vĩnh viễn là người của Nam Cung Lộng Nguyệt, chỉ hấn mới có thể hôn ta chạm vào ta, Ám Dạ Minh người tính là cái gì? Ta cho người biết, người chạm qua ta chỗ nào, ta liền hủy đi nơi đó!”

Nửa bên mặt của Ám Dạ Minh nháy mắt nổi lên huyết văn, nổi tức giận cực hạn trải rộng khắp toàn thân. Nhãn mâu hoặc hồng nhìn thẳng vào mắt hấn vẫn quật cường kiêu ngạo như trước.

“Người. . . Yêu nghiệt đáng giận, đây là người tự chuốc lấy!” Cổ tay Ám Dạ Minh vừa lật, một thanh đoản đao đâm mạnh vào ***g ngực của chính hấn.

Cô Tuyết bất khả tư nghị nhìn hành động tự mình hại mình của hắc y nam nhân. Nhưng không đợi hấn kịp phản ứng, ngay tại khoảnh khắc Ám Dạ Minh cầm đoản đao từ trong ngực rút ra, một trận đau đớn như thể ***g ngực bị xé toang lan khắp toàn thân Cô Tuyết, khóe miệng lại trào ra một ngụm máu tươi.

Sao thế này? Rõ ràng là hấn tự tàn thân thể, vì sao lại có cảm giác thanh đao kia đâm vào chính mình. . .

Ám Dạ Minh cuồng tiếu, hấn cúi rạp mình xuống đất, gương mặt tràn đầy khoái cảm trả thù.

Cô Tuyết gắt gao bám chặt vào thạch trụ phía sau, không cho phép mình ngã xuống. Ngực giống như bị cắt nhỏ thành từng mảnh, đau đến mức hấn chỉ muốn ngắt đi.

“Ha ha ha. . . Hách Liên Cô Tuyết, đây là điểm trí mạng nhất của Huyết dạ yêu la.” Ám Dạ Minh đắc ý cười to, căn bản không để ý đến đau đớn nơi ngực, trong lòng ngập tràn khoái ý, “Ta sớm đã đem mẫu độc cấy vào cơ thể mình, một khi mẫu độc bị thương, tử độc trong cơ thể người sẽ càng thêm điên cuồng tàn

phá. Cho nên ta chịu bao nhiêu đau đớn, ngươi cũng phải thừa nhận thống khổ so với ta càng thêm gấp trăm lần! Ha ha ha. . . Hách Liên Cô Tuyết, ta muốn tra tấn ngươi, tra tấn ngươi đến chết. Đây là ngươi nợ ta, là ngươi nợ ta!”

Cô Tuyết hơi khép hai mắt, không có chút bối rối, vẻ mặt vẫn như trước bình tĩnh lạnh lùng, đôi mắt oán hận kia luôn cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thanh âm khàn khàn vang vọng khắp địa cung, Âm Dạ Minh một lần nữa cười to đầy tự giễu, “Hách Liên cung chủ. . . Khụ khụ. . . Ngươi hỏi ta là ai, ha ha ha. . . Ngươi cứ nhiên hỏi ta là ai. . .”

Âm Dạ Minh cố sức chống đỡ thân mình, lão đảo đứng dậy.

Hiện giờ đã là một phế nhân, cần gì phải tiếp tục giấu diếm?

Con ngươi hắc sắc nhận nhạo thủy quang trong suốt, pha lẫn gợn sóng thác loạn.

Hồi ức bị vạch ra một cách tàn nhẫn, ở trong đầu hắc y nam nhân chậm rãi hội tụ thành hình.

“Hách Liên Cô Tuyết, từng có một người, từ nhỏ cùng ngươi tập võ. . .”

“Năm đó người kia mười tuổi, vì ngươi mà thiếu chút nữa mất đi hai tay. . .”

Cô Tuyết đột nhiên nâng mâu, hồng đồng nháy mắt xẹt qua một mặt khiếp sợ.

“Năm mươi tám tuổi, người kia đi khắp đại giang Nam Bắc, chỉ vì tìm một chiếc cổ cầm tên là ‘Hong ngọc phượng vĩ’. Kết quả ngày hôm sau, ngươi chẳng những phế đi võ công người kia, còn tàn nhẫn đánh gãy tứ chi của hắn, cuối cùng sai người ném hắn xuống vạn trượng huyền nhai!”

Là hắn. . . Hóa ra là hắn. . .

Cô Tuyết có chút hoảng hốt nhìn hắc y nam nhân, “Thiên Ngân. . .”

Âm Dạ Minh lão đảo vài bước, nụ cười càng thêm cuồng dã châm chọc, “Thiên Ngân. . . Ha ha ha, ngươi còn nhớ ta gọi là Thiên Ngân. . . Nguyên lai thiếu cung chủ vẫn không quên ta là Thiên Ngân. . . Ha ha ha ha. . .”

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nhìn hắc y nam nhân, hồng mâu lạnh lùng nheo lại, “Thiên Ngân sư huynh.”

“Đừng gọi ta như vậy!”

Âm Dạ Minh lạnh giọng nói, “Thiên Ngân thì tính là ai, là cái gì, có thể nào xứng làm sư huynh của Hách Liên cung chủ!”

Máu tươi trên nền đá lạnh lẽo lặng lẽ chảy xuôi, hận ý thiêu đốt trong hắc đồng như hóa thành thực chất xuyên thẳng vào hồng mâu đối diện.

“Hách Liên Cô Tuyết, ngươi có biết cuộc sống của ta dưới huyền nhai có bao nhiêu tiêu dao. . . Tứ chi bị người đánh gãy, võ công phế bỏ, mỗi ngày chỉ có thể dùng độc thảo độ nhật, kết quả toàn thân chứa đầy kịch độc. Ngươi làm cho ta hoàn toàn biến đổi thành quái vật, ngươi khiến ta muốn sống không được, muốn chết chẳng xong!”

Âm Dạ Minh kéo mạnh tấm mặt nạ che khuất nửa gương mặt, lộ ra dung mạo dị dạng.

Một nửa bên mặt đã không thành nhân dạng, toàn bộ phủ đầy vết sẹo lớn nhỏ chẳng chịt, loang lổ giao thác, da thịt tróc bong màu đỏ tươi.

Cô Tuyết hơi rũ mâu, vẻ âm lãnh tàn khốc nơi đáy mắt bỗng nhiên lui đi, nhưng vẫn không có nửa điểm thần sắc xúc động.

Âm Dạ Minh cắn hận nói, “Hách Liên Cô Tuyết, ngươi sợ hãi phải không? Ngươi chán ghét phải không? Khuôn mặt này là nhờ ngươi ban tặng!”

Cô Tuyết cười lạnh, “Xem ra là Tà Hoàng cứu ngươi, còn giúp ngươi luyện thành Thiên chu vạn độc thủ cùng U ám nhãn thuật, ta nói không sai chứ?”

“Đúng vậy, lão thiên có mắt, để cho sư huynh ta đây bị người hành hạ đến không còn nhân dạng vẫn sống sót, cho ta hôm nay có cơ hội đứng ở chỗ này thưởng thức biểu tình của người, ha ha ha. . .”

Tiếng cười khàn khàn vang vọng cả tòa địa cung, khủng bố âm hàn khiến người ta hít thở không thông.

Ám Dạ Minh đến gần hồng y nam tử, ánh mắt lộ ra quang mang quỷ dị, “Tiểu sư đệ, trước kia sai lầm lớn nhất của người là không trực tiếp giết chết ta. Đem đó người giết mười hai sư huynh đệ, duy chỉ dùng phương pháp khác để hạ sát ta, kết quả cho ta cơ hội trọng sinh, người nói xem ta có nên cảm tạ người hay không?”

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mi, hồng mâu thần tình phức tạp, hỏa hồng trường phát theo gió phiêu tán.

“Lúc ấy là bất đắc dĩ!”

Ám Dạ Minh chợt cười to, “Ha ha ha. . . Đúng vậy! Người là bất đắc dĩ, ai bảo ta nhìn thấy cảnh tượng thiếu cung chủ bị cha hấn chà đạp, phạm là kẻ chứng kiến một màn phản kích kia đều chạy không thoát kết cục bị người giết chết, có phải không?”

Hách Liên Cô Tuyết rốt cuộc cũng nổi giận, hấn chế trụ yết hầu Ám Dạ Minh, xoay người đẩy hấn áp sát thạch trụ, hồng mâu lóe ra độc hỏa âm lãnh, “Người cầm miệng cho ta! Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính người, ta là hạng người gì, người hấn là rất rõ ràng!”

“Ta đương nhiên rõ ràng tàn nhẫn vô tâm, lãnh huyết vô tình, lòng dạ sắt đá, sát nhân như ma!” Hắc mâu của Ám Dạ Minh nheo lại, “Nhưng ta không hiểu, Hách Liên cung chủ tuyệt tình tuyệt nghĩa người từ khi nào biết yêu, người không phải vĩnh viễn đều một bộ cao cao tại thượng sao? Người không phải vĩnh viễn đều khó hiểu phong tình sao? Hách Liên Cô Tuyết, người thiếu ta nước mắt, tuyệt ta tình yêu, khinh ta chân tâm, tất cả mọi thứ, người đời này cũng trả không hết, đền không xong!”

“Ta cho người biết, Hách Liên Cô Tuyết, người như người vốn dĩ không xứng được yêu, người không xứng!”

Thanh âm khàn khàn vang vọng hồi lâu trong địa quật thê lương, chấn động màng tai Cô Tuyết, tâm trong khoảnh khắc như rơi xuống đáy cốc.

“Người nói đúng, ta xác thực không xứng. . .”

Nhìn thấy đôi tay tái nhợt không ngừng run rẩy, dừng ở cặp lãnh mâu băng hồng rốt cuộc xuất hiện tình tự dao động, ngữ khí của Ám Dạ Minh thêm vài phần cuồng tứ, “Người là một yêu nghiệt sớm nên bị thiên đào vạ quả, tình yêu của người và Nam Cung Lộ Nguyệt đã chú định phải gặp thiên phạt hàng lâm. Kỳ thực trong lòng người rất rõ ràng, kết cục của Hồng Liên và Cô Hoàng vốn là gần trong gang tấc lại xa tận chân trời. . .”

“Không cần người phải nhắc nhở ta!” Hồng mâu của Cô Tuyết chợt lóe lên lãnh mang, che giấu bi thương nơi đáy mắt.

“Thật đúng là lão thiên có mắt, cho người căn bản không xứng được yêu như người thừa nhận nỗi khổ bị cô lập, chịu đựng liệt hỏa phân tâm mà chết, ha ha ha. . .”

“Ta không quan tâm!” Cô Tuyết phẫn nộ quăng cho hắc y nam nhân hai cái bạt tai kêu vang, hung hăng kéo lấy vạt áo hấn, tựa hồ đang tuyên cáo, “Thiên mệnh là cái gì? Ta không quan tâm, chỉ cần ta yêu hấn như vậy là đủ rồi, cho dù phải chết ta vẫn sẽ yêu hấn, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng ngăn cản ta! Người. . .”

Cô Tuyết gắt gao ôm lấy ngực, loại thống khổ lạnh buốt này lại ập tới. Máu đỏ sẫm trào ra bên khóe môi khiến thanh âm trở nên mơ hồ không rõ.

Hận ý của Ám Dạ Minh lại nổi lên, “Ta đã nhắc nhở người, càng yêu Nam Cung Lộ Nguyệt người sẽ càng đau đớn. Nếu muốn giảm bớt một chút tra tấn tốt nhất đừng nhớ đến hấn.”

Cô Tuyết khinh miệt cười lạnh một tiếng, đáy mắt tràn ngập trào phúng, “Nguyên lai độc của người còn có công hiệu này a, ta đây vì đau mà chết cũng được.”

Ám Dạ Minh phẫn nộ đến mức nghiêng răng, gương mặt vằn vện đầy bất khả tư nghị, “Người thật sự là không có thuốc chữa!”

“Thiên Ngân, lúc này ta quên không nói cho người biết. . .” Nụ cười của Cô Tuyết chợt thêm vài phần tà mị vô tình, “Hong ngọc phượng vĩ cầm ta không cẩn thận lỡ làm hư rồi.”

“Người. . .” Ám Dạ Minh rốt cuộc nhìn không được tức giận, phun ra một ngụm máu đen.

Nhìn bộ dạng hắc y nam nhân đau đớn quy xuống trước mặt hắn, yêu mang trong mắt Cô Tuyết càng thêm hoặch nhân.

Hồng mâu băng lãnh dần trở nên mê mang, giống như một màn sương mù mờ lung, ý thức ngày càng mơ hồ. Không biết qua bao lâu, một mặt hương sen nhàn nhạt chợt bao phủ cả tòa địa cung.

Hoa đào mỏng manh tung bay, một hồ nở đầy hoa sen thanh nhã, cách hắn gần như thế, giống như ngay tại trước mắt.

Yêu là loại độc xuyên tâm đoạn trường, một khi đã nhập thân, đồng nghĩa với vô pháp cứu chữa.

Nguyệt. . .

Thân ảnh hoặch hồng yêu mỹ như Phượng Hoàng gãy cánh, mất đi tất cả sức lực.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ chấn phá thiên địa vang lên, cả tòa địa cung rung chuyển ngập trong bụi đất. Một đạo tử ảnh yêu đã từ trên đỉnh cung điện hạ xuống, một phen tiếp lấy mặt hồng ảnh, đem Cô Tuyết gắt gao siết vào trong ngực.

Tử phát tà mị theo gió tản ra bốn phía, yêu tà nam tử vỗ nhẹ gò má của người trong lòng, đáy mắt tràn đầy thương tiếc. Tay hắn không ngừng run lên nhẹ nhẹ, vết sẹo như chu sa lệ phá hủy gương mặt hoàn mỹ như mũi dao đâm hai mắt hắn đau nhức.

“Cuối cùng ta cũng tìm được người, Tuyết nhi của ta. . .” Thanh âm khàn khàn từ cánh môi run rẩy tràn ra, huyết sắc cuồng ý thối lui khỏi đáy mắt, yêu tử phượng mâu nhện nhạo từng đợt gợn sóng nhu hòa nhất thế gian.

Hắn từ Ngạo Thần Cung tìm tới nơi này, một đường thị sát, phá hủy gần nửa tòa thành trì của Đại Âm Hà.

Thảm tuyết nhân gian, toái thi như núi.

Hắn thật sự là giết đến điên rồi. . .

Hết thấy phần nộ, lo lắng, tưởng niệm, đau lòng, toàn bộ đều trút vào trong giết chóc, khiến hắn gần như điên cuồng.

Giống như bản thân đã trải qua dày vò thống khổ nhất trong cuộc đời, từ sinh, đến chết.

Lộng Nguyệt khẽ nâng gương mặt Cô Tuyết, tựa hồ đang nâng lên trái tim dung nhập tất cả sinh mệnh của hắn. Mặt yêu hồng kia giúp hắn châm lên ngọn lửa nơi đáy lòng vốn lạnh lẽo như tro tàn, cuồng dã thị huyết vào giờ khắc này đều biến mất, không lưu lại một tia dấu vết.

Lộng Nguyệt khẽ liếm vết máu bên khóe môi hồng y nam tử, lại nhẹ nhàng hôn lên cánh môi tái nhợt. Tâm đau phảng phất bị lắng trì thành từng mảnh, vỡ tan ra đầy đất. . .

“Tuyết nhi, mở mắt ra nhìn ta được không. . .”

Linh hồn tựa hồ bị kích thích, khuấy động ý thức kêu gọi thức tỉnh. Cô Tuyết hơi mở mắt, nhãn mâu băng hồng phản chiếu đôi mắt mỹ lệ nhất trong tâm khảm của hắn, hàng mi yêu dị, nụ cười nhàn nhạt.

Nguyệt. . .

Cô Tuyết giơ tay lên, muốn chạm vào trướng dung nhan trước mặt, trướng dung nhan đẹp đến mức cơ hồ không chân thực. . .

Lộng Nguyệt cầm lấy bàn tay tái nhợt, trên mi tâm Cô Tuyết ấn xuống một dấu hôn nóng rực. Hắn ôm thật chặt thân thể lạnh lẽo trong lòng, muốn đem toàn bộ hơi ấm của mình truyền cho hồng y nam tử.

Bầu không khí cả tòa địa cung giống như đều ngưng trệ bất động, Ám Dạ Minh nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy toái thi trải rộng, máu chảy thành sông khắp đại địa u ám, ngàn vạn thi thể phủ đầy Đại Âm Hà. . .

143. Chương 143: Chí Tình Bất Hồi

Mùi máu tươi nồng đậm phiêu tán khắp nơi, gió lạnh phát qua tử phát, tản ra lệ khí thị huyết.

Lộng Nguyệt ôm chặt thân mình Cô Tuyết, đem nội lực chậm rãi truyền vào trong cơ thể hần. Màn đêm yên tĩnh không một tiếng động, quỷ dị thê lương.

Hàng mi tuần lãng gắt gao nhúu chặt, tử mâu tràn ngập ảm đạm lo lắng pha lẫn niềm thương tiếc.

Đây rốt cuộc là loại độc gì? Vì sao lại như vậy?

Một cỗ khí âm hàn trong cơ thể Cô Tuyết di chuyển tán loạn không ngừng, nội lực của Lộng Nguyệt cư nhiên không thể truyền vào thân mình hần nửa phần!

Vì cái gì không hấp thu được độc tố? Vì sao không thể giải độc?

Yêu la đằng mạn ma diễm nở rộ trên cánh tay trắng nõn đầy cỗ độc mị hoặc, dữ tợn đến chói mắt. Yêu tử phượng mâu phút chốc hiện lên thân tình cuồng nộ quyết tuyệt, móng tay tím sẫm dài mảnh bỗng lóe lên phong mang sắc bén.

Cô Tuyết chợt cảm giác hô hấp của yêu tà nam tử có chút bất ổn, hồng mâu thâm trầm khó dò, không để ý đến Âm Dạ Minh, “Trở về!”

Lộng Nguyệt lẳng lặng nhìn hồng y nam tử, miễn cưỡng nhếch lên khóe môi thành một nụ cười tà mị. Hần nhanh chóng diễm huyết đạo của Cô Tuyết, khi ngón tay run rẩy chạm đến vết máu trên gò má yêu mị, phần nộ dâng trào như hỏa diễm bùng cháy trong mắt, thiêu đốt một mảnh tinh hồng.

Yêu tà nam tử xoay người nhìn về phía hắc y nam nhân, giống như ma quỷ chuẩn bị báo thù, khiến bầu không khí an tĩnh trong khoảnh khắc nổi lên từng trận gió lạnh điên cuồng rít gào.

Âm Dạ Minh không có nửa điểm sợ hãi, tiếng cười khàn khàn trống rỗng mà chói tai, mang theo cực hạn cấp bách, “Ha ha ha. . . Lộng Nguyệt, người đau lòng sao? Đau lòng thì tới giết ta, giết ta! Mau giết ta!”

Móng tay tím sẫm tựa như ma trảo, nháy mắt phóng xuất mười thanh độc nhận phẳng phát trường long ảm huyết tê ngâm thét dài, xuyên qua thân mình hắc y nam nhân. Máu tươi như phi hoa vẩy đầy lên vách tường đá!

Vào lúc này, trong lòng Lộng Nguyệt tràn đầy đau xót phần nộ cần phải phát tiết! Hần muốn tiêu diệt nam nhân này, xé nát thân thể hần, niết đoạn linh hồn hần, làm cho hần thi cốt vô tồn! Nỗi đau lòng cùng tức giận cực hạn khiến Lộng Nguyệt gần như điên cuồng, khiến hần không thể bình tĩnh. Sát khí cuộn cuộn dâng trào vây quanh làm tử phát tán loạn bay múa, ma khí tà ác thoáng hiện khiến người ta sợ hãi.

Âm Dạ Minh từ trên vách tường ngã xuống, lại bật cười khan. Nhưng trận cười của hần còn chưa dừng lại, tiếng kêu đau đớn như thể bị xé rách từ cổ họng vang lên, hồng y nam tử cùng lúc đó đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn.

“Cô Tuyết. . .” Lộng Nguyệt bỗng chốc thất kinh, vội vàng đem người té ngã trên mặt đất ôm vào trong ngực, tâm đảm câu toái, nỗi sợ hãi run rẩy chưa bao giờ có dừng mảnh tràn vào tâm trí.

Sao có thể như vậy? Vì cái gì lại thế này?

“Rốt cuộc người hạ loại độc gì cho hần?!” Lộng Nguyệt gần như điên cuồng rống lớn, ***g ngược pháp phòng kịch liệt căn bản không thể bình ổn, ngay cả lý trí cũng kề bên bờ vực sắp sửa sụp đổ.

Cô Tuyết gắt gao nắm lấy vạt áo yêu tà nam tử, vài lần muốn nói lại nói không nên lời, hồng mâu dần dần tan rã.

“Ha ha. . .” Ám Dạ Minh một thân dính đầy máu cười to, “Lộng Nguyệt người chịu không được đi, ta cho người biết, vừa rồi người tra tấn ta bao nhiêu, đau đớn gấp trăm ngàn lần sẽ chuyển dời đến trên người Hách Liên Cô Tuyết. Đây là Huyết dạ yêu la, ha ha ha, ta đau thì hấn đau, ta chết thì hấn cũng phải chết theo, ha ha ha. . .”

Lộng Nguyệt toàn thân chấn động, tử mâu đỏ ngầu tựa ma quỷ. Hấn ôm chặt lấy thân mình Cô Tuyết, nỗi thống khổ vô pháp chịu đựng đã phá bỏ điểm cực hạn mà hấn có thể thừa nhận!

“Vì cái gì không nói cho ta. . .?”

Hấn khiến Cô Tuyết bị tổn thương, vừa rồi hấn cư nhiên gián tiếp xuống tay dã thương Cô Tuyết. . .

Lộng Nguyệt hôn lên gương mặt Cô Tuyết, hồi hận xen lẫn lo lắng vô thố đan vào nhau, thanh âm run rẩy không thể khống chế, “Người đang trừng phạt ta có phải không? Tuyết nhi của ta, người hận ta đánh ta mắng ta giết ta cũng được, đừng lấy tính mạng của mình ra trừng phạt ta được không?”

Cô Tuyết lắc đầu, không biết nên mở miệng nói thế nào, nỗi đau đớn trong cơ thể sớm đã bị hấn vứt ra sau đầu. Đôi tử mâu mỏng manh trước mắt làm cho hấn lần đầu tiên ném trái cảm giác bối rối.

“Giết ta đi, Lộng Nguyệt, ít nhất nếu ta xuống địa ngục cũng có Hách Liên Cô Tuyết làm bạn, ha ha ha. . .” Ám Dạ Minh cười to đầy khoái ý được trả thù, hắc mâu bỗng trở nên cuồng nhiệt, “Nam Cung Lộng Nguyệt, người mà ta không chiếm được, người cũng đừng mơ tưởng. Ta sẽ khiến Hách Liên Cô Tuyết sống không bằng chết, không chỉ như thế, ta còn muốn Nam Cung Lộng Nguyệt người thống khổ bất lực chỉ có thể tro mắt chứng kiến hết thấy!”

Lộng Nguyệt phần nộ đến mức gần như phát cuồng, tay hấn bắt tri bắt giác đã cắm sâu vào trong nền đá, đầu ngón tay tím sẫm chảy ra tơ máu đỏ tươi đầy tuyệt vọng. Nương theo một tiếng nổ rung chuyển cả đại địa, mặt đất dưới một chưởng kia vỡ ra một vết nứt kéo dài vài dặm, bụi bặm mù mù bốc lên dày đặc.

“Giết hấn.” Cô Tuyết ôm lấy cổ yêu tà nam tử, ghé sát vào tai hấn, thanh âm yếu ớt lại bình tĩnh quyết tuyệt dị thường, “Nguyệt, nếu người hận hấn, cứ việc đi giết hấn!”

Nguyệt, nếu người khổ sở, dùng mạng của hấn để phát tiết cũng tốt. . .

Hồng mâu lóe lên quang mang yêu hoặc tinh mịch, Cô Tuyết ngẩng đầu hôn lên môi Lộng Nguyệt, bình ổn cuồng ý không ngừng xao động trong cơ thể hấn.

Phần nộ ẩn nhẫn đến cực hạn làm cho hô hấp của Lộng Nguyệt cũng đều run lên nhẹ nhẹ.

Lộng Nguyệt hơi rũ mâu, hôn lên cánh môi tái nhợt của hồng y nam tử, hàng lông mi dài trên mí mắt tản ra ám ảnh tà tứ thâm trầm.

“Tuyết nhi của ta, đừng ngốc như vậy. . .”

Giết Ám Dạ Minh đồng nghĩa với giết Cô Tuyết của hấn, sao có thể làm như vậy? Hấn làm sao có thể xuống tay?

Mỗi khi nhìn đến cặp nhãn mâu băng hồng kia, tử mâu tràn đầy huyết sắc điên cuồng nháy mắt liên chuyển sang nồng đậm nhu tình. Vô luận trong lòng đau đớn như thế nào, hấn cũng có thể xua đi hết thấy vô tình thị huyết của ma quỷ.

Nhưng với Cô Tuyết mà nói, bộ dạng hấn không thể chịu đựng được chính là yêu tà nam tử vì hấn mà nổi điên. Mỗi khi nhìn đến mục quang nặng nề ẩn nhẫn đó, hấn liền hận không thể hung hăng hôn lên cánh môi trước mặt, vĩnh viễn không buông tay.

Lộng Nguyệt miễn cưỡng nở một nụ cười để trấn an, vỗ nhẹ gương mặt tái nhợt của Cô Tuyết, “Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho người.”

“Muốn biết cách giải độc của Huyết dạ yêu la không?” Thanh âm khàn khàn vang lên từ phía sau hai người, chấn động màng tai yêu tà nam tử.

Lộng Nguyệt tựa như lệ quỷ ngoan độc bóp chặt yết hầu Ám Dạ Minh, hắc tử yêu quang trên móng tay băng hàn lạnh lẽo, “Nói!”

Hắc y nam nhân cười âm lãnh, “Lộng Nguyệt, người tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu người lỡ tay giết ta, đó chẳng khác nào tự tay giết chết Hách Liên Cô Tuyết!”

Tử mâu nguy hiểm nheo lại, móng tay trong khoảnh khắc lui đi độc mang, thoáng chút do dự.

Hắc y nam nhân một thân đầy máu tươi cười càng thêm tàn nhẫn.

Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết, điểm yếu lớn nhất của bọn họ chính là đối phương!

“Ha ha. . .” Âm Dạ Minh cầm một thanh đoản đao ném cho Lộng Nguyệt, gương mặt phủ kín huyết văn hiện lên vẻ âm trầm ngoan tuyệt, “Chỉ cần Nhật Nguyệt giáo chủ người chấp nhận quỳ gối tự sát trước mặt ta, ta có thể giúp Hách Liên Cô Tuyết giải độc.”

Hận ý áp chế hồi lâu trong cơ thể phút chốc dâng trào như sóng cuộn, phảng phất mỗi một tác da thịt cốt cách đều điên cuồng rít gào.

Hận người sở ái quật cường kiêu ngạo vĩnh viễn không khuất phục, hận Lộng Nguyệt cường đại nắm trong tay tất cả không thể chiến thắng, hận tình yêu của bọn họ vô pháp hủy diệt hay dao động.

Tình yêu vô vọng mới chân chính là bi thương tuyệt vọng.

Vì ái mà sinh hận, tình yêu đã trở thành xiềng xích trói buộc cả đời hắn, chỉ có cách tiêu diệt hết thảy mới có thể giảm bớt những dày vò trong lòng, thỏa mãn một chút dục vọng đáng thương.

Hủy diệt bọn họ, hủy diệt bản thân.

.

Lộng Nguyệt hơi khép hai mắt, nhãn mâu yêu dị bình lặng như nước, thần tình bất khả chiến bại kia vĩnh viễn đều hấp dẫn tâm mắt người khác như vậy.

“Thế nào? Do dự?” Âm Dạ Minh cười lạnh một tiếng, “Lộng Nguyệt, hôm nay ta muốn cho người biết, thế nào mới là thất bại, thế nào mới là bất lực, thế nào mới là muốn sống không được muốn chết chẳng xong. . . Ha ha ha, Lộng Nguyệt, người rốt cuộc cũng ném trái tư vị bị kẻ khác nắm trong tay đùa bỡn đi?!”

Tử mâu thâm trầm mở ra, u ám mà thâm thúy, trong mắt không chút gợn sóng xao động.

“Yêu ma cái thể mà người trong thiên hạ không ai làm gì được, hôm nay đều rơi vào tay ta. . . Một màn hấp dẫn tuyệt luân như vậy phải được trình diễn trước mặt ta, ha ha. . .”

“Nhật Nguyệt giáo chủ, để cho ta xem thử, tình yêu sâu nặng mà người dành cho hắn. . . Để ta thấy, cái gọi là yêu đến mức chết cũng không hối hận của người làm được đến mức nào. . .”

Khuôn mặt vặn vẹo trong đêm tối càng trở nên tà ác kinh khủng, tiếng cười cuồng dã đặc ý khiến đáy mắt Hách Liên Cô Tuyết phút chốc khơi dậy hỏa diễm thị huyết.

Lộng Nguyệt đi đến trước mặt hồng y nam tử, khóe môi thần nhiên mỉm cười, hai tay nâng gương mặt Cô Tuyết, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm hắn. Tử mâu tỏa ra ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt, “Tuyệt nhi của ta, đừng nhìn ta được không. . .”

Huyết đạo toàn thân bị phong bế, Cô Tuyết gắt gao nhìn Lộng Nguyệt, hồng mâu nhộn nhạo quang sắc sáng bóng như mặt nước, tựa hồ muốn đem tất cả tâm tình của mình truyền cho hắn.

Đừng làm thế, Nguyệt. . .

Không được tự thương tổn chính mình, không được. . .

Lộng Nguyệt của hắn, yêu tà nam tử kiệt ngạo tự phụ, sao có thể chịu đựng vũ nhục như vậy? Sao có thể khom lưng quỳ gối? Sao có thể chấp nhận thất bại? Sao có thể mất đi tự tôn?

Nguyệt, đừng làm vậy, không được a. . .

Cô Tuyết cắn chặt môi, vô luận hắn chịu bao nhiêu tra tấn đều thua kém một màn sắp diễn ra trước mắt khiến hắn đau đớn như thể thương tích đầy mình.

“Ta nghĩ mẫu độc của Huyết dạ yêu la nhất định sẽ chữa tận gốc độc chất ẩn trong cơ thể của ngươi.” Về mặt Lộng Nguyệt không có nửa phần bối rối, thanh âm bình tĩnh vô ba.

Tử phát theo gió tản ra bốn phía, rũ xuống trên bạch bào thánh tuyết làm thành từng đường cong tà mị lay động.

Lộng Nguyệt nhặt thanh đoản đao, cổ tay khê đảo, đặt ngay trước bụng mình, căn bản không có một điểm nào do dự, khoe môi gợi lên tia cười quyết tuyệt, “Ám Dạ Minh, ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng ngươi tuyệt không được phép vũ nhục hân.”

Thâm tử sắc phượng mâu sáng ngời yêu dị, ngạo nghễ mà thâm thúy.

Không được!

Cô Tuyết nghe được rõ ràng bên tai vang lên tiếng mũi đao sắc bén đâm vào cơ thể. Một khắc kia, hân chợt có cảm giác cả thế giới của mình nháy mắt sụp đổ.

Giá như lúc này hân có thể cử động, hân hận không thể cùng Ám Dạ Minh đồng quy vu tận!

Một khắc kia, tất cả cao ngạo quật cường đều thối lui, chỉ còn lệ châu đau lòng tuyệt vọng tràn ra nơi khoe mắt.

Lộng Nguyệt rút đoản đao ra khỏi cơ thể, máu tươi thê diễm nhiễm hồng bạch y, tà mị mà ma dã, nhưng hân lại không cảm giác được nửa điểm đau đớn.

Tuyết nhi, hãy để ta thừa nhận tra tấn cùng ngươi. . .

Tuyết nhi, đừng nhìn bộ dạng chật vật này của ta, ta chỉ đang trừng phạt bản thân. . .

Tuyết nhi, ta không bảo vệ được ngươi, để ngươi một mình chịu khổ lâu như vậy, ta không thể tha thứ cho mình. . .

Thanh âm từng giọt máu tươi nhỏ xuống đất vang lên trong địa quật yên tĩnh, quanh quẩn bên tai mỗi người.

Hắc y nam nhân thu hồi tiểu ý, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng vô pháp tiếp tục cười ra tiếng.

Vị bá chủ chưa bao giờ thất bại, vậy mà. . . tự đả thương mình như thế. . .

“Ám Dạ Minh, ta cho ngươi biết, ta không phải bại dưới tay ngươi, mà là bại bởi chính mình.” Dung nhan yêu dị của Lộng Nguyệt tái nhợt như tuyết, đoản đao trong tay lại một lần nữa đâm vào thân thể. Tử mâu vẫn như trước tràn đầy kiêu ngạo bất khả xâm phạm, thanh âm khí phách vang lên:

“Bởi vì ta Nam Cung Lộng Nguyệt cả đời, nhất định sẽ vì hân mà mất tâm toái tâm. . .”

Ngữ khí thản nhiên hờ hững lại giống như lời hứa nguyện không thể minh diệt, khiến Cô Tuyết rung động đến tận tâm can, đưa phòng tuyến vốn vững chắc của hân phút chốc đánh nát thành hàng ngàn mảnh vụn.

Nguyệt, ta cầu ngươi, đừng thương tổn chính mình. . .

“Bởi vì tình yêu của ta. . . đã chú định mãi dành trọn cho hân.”

Thân mình Lộng Nguyệt thoáng lay động, chậm rãi quỳ rạp xuống, trên khoe môi vương đầy tiểu ý thư thái ung dung.

Đột nhiên, ngay tại một khắc đầu gối bên trái của Lộng Nguyệt sắp sửa chạm đất, một đạo thân ảnh yêu hồng chợt lóe, mạnh mẽ đẩy hân ngã xuống nền đất.

Cô Tuyết vỗ nhẹ gương mặt yêu dị trước mắt, hồng mâu ẩn ẩn thủy quang lấp lánh, lại hiển lộ một tia vui mừng.

May mắn mình kịp thời trùng phá huyết đạo. . .

Hân không cho phép Lộng Nguyệt của hân mất đi tự tôn! Tuyết không cho phép! Dù là vì hân cũng không được!

“Nguyệt, người có thể không để ý, nhưng ta không cách nào chịu đựng nổi, thật sự không thể chịu đựng người có biết hay không!”

Lộng Nguyệt nhẹ nhàng nâng lên gương mặt Cô Tuyết, đáy mắt tràn ngập tình ý nhu hòa.

Hồng mâu phút chốc lóe sáng nộ hỏa thị huyết, Cô Tuyết chợt xoay người bóp chặt cổ họng Âm Dạ Minh, hung hăng quăng cho hắn vài cái bạt tai, đến khi khoe môi hắc y nam nhân bị đánh đến rướm máu mới ngừng tay, “Không được uy hiếp hắn!”

“Hảo! Hảo! Hai người các người thật hảo a. . .” Âm Dạ Minh lại khôi phục thần sắc dữ tợn, “Lộng Nguyệt, ta cho người biết, phương pháp giải độc Huyết dạ yêu la chính là. . .”

Hắc mâu thoáng nheo lại, hắc y nam nhân gần từng tiếng, “Mẫu độc cùng tử độc mập hợp.”

Hồng mâu đột nhiên trợn to, ngay khi Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng, Lộng Nguyệt đứng bật dậy, một cước đạp mạnh lên hai chân của Âm Dạ Minh, đem nam nhân đánh ngã xuống đất. Gương mặt tái nhợt cũng không thể áp chế sát khí cực hạn đang cuồng nộ dâng trào.

Nhu ngân trong mắt toàn bộ thu lại, chỉ còn mâu quang tà ác âm độc.

Mẫu độc cùng tử độc mập hợp, Lộng Nguyệt thế nào lại không biết việc đó có ý nghĩa ra sao?

Cô Tuyết của hắn, người mà hắn tâm ái ngay cả một sợi tóc cũng luyến tiếc không muốn người khác chạm vào, sao có thể để cho kẻ khiến hắn hận không thể thiên đao vạn quả kia đến đụng chạm ô nhiễm?!

“Lộng Nguyệt, không phải người muốn giải độc cho hắn sao?” Âm Dạ Minh yếu ớt cười khế, “Chỉ cần để ta sướng hạnh Hách Liên Cô Tuyết một lần, độc tự nhiên có thể giải.”

“Người chết đi!” Cô Tuyết phẫn nộ đến mức chỉ muốn trực tiếp bẻ gãy cổ hắc y nam nhân, Lộng Nguyệt nháy mắt chế trụ thất lưng Cô Tuyết, ôm hắn vào lòng, tử mâu hỗn loạn giao thác, “Đừng thương tổn chính mình. . .”

Hồng mâu lóe lên quang mang quyết tuyệt, “Nguyệt, ta thà chết cũng không muốn. . .”

Lộng Nguyệt phủ lên cánh môi Cô Tuyết, đầu lưỡi thô bạo dây dưa trần an lẫn nhau, lửa nóng tỏa ra thiêu đốt cả tòa địa quật lạnh lẽo.

Tử phát cùng hồng phát lóe lên quang mang yêu dị, theo gió tung bay.

Hai người không coi ai ra gì ôm hôn nồng nhiệt, cảnh tượng đó đậm nhói hai mắt hắc y nam nhân.

Một tia cơ hội nhỏ nhoi cuối cùng cũng đành mất đi sao?

“Hách Liên Cô Tuyết vĩnh viễn là người của Nam Cung Lộng Nguyệt ta, cho dù phải chết, ta cũng không để cho bất luận kẻ nào có được hắn!”

“Oanh ”

Một tiếng nổ vang xé nát màn đêm, cả tòa địa quật dưới một chưởng của Lộng Nguyệt phút chốc hóa thành tro tàn. . .

.

Trăng sáng sao thưa, gió thu miên man se lạnh cuốn lấy tâm ai. . .

Âm Dạ Minh điên cuồng gào thét, “Lộng Nguyệt, người làm vậy không phải là cứu hắn, người đang hại hắn!”

“Hách Liên Cô Tuyết, người cứ chờ chịu đựng tra tấn mà chết đi!”

Tiếng cười cuồng dã vang vọng khắp tầng trời, hai nam tử yêu diễm căn bản không hề để ý tới, cũng không phân thần lắng nghe. . .

Thân ảnh một yêu tử một hoặc hồng ẩn hiện trong đêm tối, bọn họ đạp lên ngàn vạn thi thể của tử sĩ Đại Âm Hà, tản mát cổ độc mỹ diễm thấm đẫm huyết sắc.

Yêu nghiệt, ta và người vĩnh viễn không rời. . .

144. Chương 144: Lựa Chọn

Sau cơn mưa, hoa đào được gột rửa lộ ra quang sắc sáng bóng càng thêm mê người, từng cánh hoa mảnh mai lẻ loi theo gió bay xuống.

Trong gian phòng thanh lãnh, một ngọc diện thiếu niên dựa lưng trên thạch trụ, gương mặt vốn ẩn ẩn mỉa mai đã không còn tiểu ý bất cần như xưa. Hắn lẳng lặng nhìn yêu tà nam tử, song mâu nhuốm vài phần ảm đạm.

“Ta đầu hàng, loại kỳ độc này thật sự là lần đầu tiên ta gặp phải.” Nam Phong Ẩn nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí vô lực.

Thâm tử sắc phượng mâu hơi khép lại, dung nhan yêu dị phiếm vẻ tái nhợt.

Nhìn thấy trên bạch bào thánh tuyết nhiễm vài vết đỏ sẫm, Nam Phong Ẩn khẽ thở dài. Hắn đến trước mặt Lộ Nguyệt, lấy ra được bình trong ngực đặt lên mặt bàn bằng gỗ đàn hương, “Nếu thân thể người cũng không khỏe, sao có thể chiêu cố Hách Liên cung chủ?”

Lộ Nguyệt không trả lời, đầu mi yêu đã lạnh lùng trầm tĩnh, tựa như hồ tiên rời xa trần thế, tự chìm đắm trong thế giới của riêng hắn.

Nam Phong Ẩn dõi mắt hướng về dãy núi xanh bát ngát nơi phương xa, thần nhiên nói, “Thiên Địa Minh đã bị hủy diệt, Tư Đồ Không Thành không rõ tung tích. Bạch đạo nhân sĩ hiện tại như rắn mất đầu, phân liệt thành nhiều phe phái, sĩ khí suy sút. Hiện tại có thể xưng bá võ lâm chỉ Nhật Nguyệt Giáo, Ngạo Thần Cung, còn có. . .” Ngọc diện thiếu niên ngưng một chút, thanh âm mờ ảo bất định, “Đại Âm Hà.”

Nam Phong Ẩn xoay người, nhìn yêu tà nam tử không có nửa điểm phản ứng, mục quang lấp lóe, “Lúc này mọi người đều cho rằng người cùng Hách Liên cung chủ hủy đi Thiên Địa Minh, võ lâm chính đạo sẽ không bỏ qua cơ hội báo thù, trong lòng người hắn là đã sớm hiểu rõ.”

“Ta biết.” Thanh âm mềm nhẹ tràn ra từ hai phiến môi mỏng, tử mâu tà mị sâu thẳm như biển mây.

“Người biết?” Nam Phong Ẩn có chút tức giận, “Kẻ giết Sở Vân Thương, tạc hủy Thiên Địa Minh rõ ràng là người của Đại Âm Hà Cung! Hai người trong lòng đều minh bạch, vì sao không giải thích?”

“Không cần thiết!”

“Cái gì gọi là không cần thiết?!” Nam Phong Ẩn càng thêm phẫn nộ, hắn đi đến trước mặt Lộ Nguyệt, thần tình buồn bực bất cam, “Võ lâm hiện tại đã loạn thành một đoàn, mỗi ngày giết chóc không ngừng. Người của Đại Âm Hà Cung lấy danh nghĩa của người và Hách Liên Cô Tuyết gây bao sóng gió trong chốn giang hồ, chẳng lẽ người một chút cũng không để ý?”

Lộ Nguyệt đứng dậy, khóe môi gợi lên một mạt tiểu ý tà mị, tử mâu thâm thúy u tĩnh, “Thì sao? Ẩn xuyên quỷ y người dường như nóng lòng còn hơn cả ta?”

Nam Phong Ẩn vừa muốn mở miệng phản bác, nhưng vẫn ngạnh sinh nuốt trở về, lập tức châm chọc khiêu khích nói, “Đúng a, dù sao hai tên yêu nghiệt các người làm nhiều việc ác, hiện tại người ta tìm không ra hung thủ đều muốn đem tội lỗi đổ lên đầu các người. Đợi đến lúc mọi người tìm tới tận cửa báo cừu, ta xem hai người làm thế nào!”

Lộ Nguyệt đạm mạc cười khế, thần tình căn bản không có nửa điểm xúc động, “Ta không quan tâm.”

Thân ảnh yêu tử giống như mây mù theo gió phiêu tán, lướt qua trước mặt ngọc diện thiếu niên, lưu lại hương sen mơ hồ.

“Nam Cung Lộng Nguyệt!” Nam Phong Ẩn gọi hần, muốn giữ lại mặt tử ảnh cô thương sắp sửa đi xa, “Ta chỉ là không muốn chứng kiến bộ dáng Thánh thủ độc tiên người như vậy.”

Cước bộ của yêu tà nam tử chốc lát thoáng ngừng, tử phát tản ra ở trong gió lưu luyến, che giấu biểu tình lúc này của hần.

“Nếu người hận Âm Hà Thiên tôn, vì sao không đi giết hần?” Nam Phong Ẩn lộ ra thần sắc khó hiểu, “Nếu như người muốn đoạt lấy giải dược Huyết dạ yêu la, không phải chỉ cần giết Âm Dạ Minh là có thể chiếm được hay sao!”

“Người cho rằng ta không muốn giết hần?!” Lộng Nguyệt đột nhiên xoay người, gần như điên cuồng rống lớn, thân tử phượng mâu dấy lên thị huyết tinh hồng. Phần nộ cực hạn tác động đến thương thể trên người làm cho dung nhan yêu dị thêm vài phần tái nhợt.

Nam Phong Ẩn ngưng mắt nhìn Lộng Nguyệt, bỗng chốc minh bạch, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, “Chẳng lẽ Hách Liên Cô Tuyết và Âm Dạ Minh khiến chế lẫn nhau?”

Yêu quang mặc tử tản mát dị mang âm độc, Lộng Nguyệt khẽ nhắm hai mắt, như thể không muốn nhớ lại sự đã qua.

Tâm của Nam Phong Ẩn ngày càng lạnh lẽo, “Vậy giải dược đâu? Không lẽ ở trên người Âm Dạ Minh?”

Gió lạnh thê lương phát qua, tử phát trong gió hỗn độn bay múa, một thoáng bối rối nổi lên không thể không chế.

Nam Phong Ẩn thần nhiên nói, “Người không phải không biết, hiện giờ độc của Huyết dạ yêu la đã xâm thực vào thất kinh bát mạch toàn thân Hách Liên Cô Tuyết. Độc chất quá mức kịch liệt, nếu là người thường chỉ cần ba ngày đã bị độc vật nhập thân khiến huyết tấn nhân vong, cho dù Hách Liên Cô Tuyết có thần công hộ thể cũng sẽ không sống qua được một tháng, người muốn nhìn hần suy kiệt không chút máu mà chết sao?”

“Người thì biết cái gì?!” Ngữ khí Lộng Nguyệt chưa bao giờ trở nên run rẩy kinh hoảng như lúc này.

Tử phát không gió tự động, sát khí lan tràn khắp khoảng không. Trong chớp mắt, toàn bộ vật bài trí trong phòng vì không thể thừa nhận được nộ ý phóng thích mà đều vỡ tan. . .

Lộng Nguyệt hung hăng bóp chặt cổ Nam Phong Ẩn, nỗi bi thống bên trong tử mâu không cách nào che giấu, “Ta sẽ không đưa hần cho bất kỳ ai khác, hần là của ta, vĩnh viễn là của một mình Nam Cung Lộng Nguyệt ta, ai cũng đừng mơ tưởng nhúng chàm hần! Ta không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào hần!”

Nam Phong Ẩn bất khả tư nghị nhìn nhãn mâu gần như điên cuồng của yêu tà nam tử.

Đó rốt cuộc là một loại chua xót đến mức nào, có thể khiến bá chủ khí phách lộ ra vẻ mặt khó có thể tin như vậy. . .?

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, ngay cả hô hấp cũng đều phát run, “Dù là hần chết, ta cũng không muốn. . . trao cho Âm Dạ Minh cơ hội có được hần!”

Ngay lúc đó, một mặt lãnh khí kéo tới, nháy mắt làm cho nhiệt độ gian phòng cấp tốc giảm xuống.

Nam Phong Ẩn cả kinh, đột nhiên nâng mâu, thân ảnh hỏa hồng tuyệt diệu yêu hoặc trong khoảnh khắc chiếm cứ toàn bộ tầm mắt hần.

Nhãn mâu băng hồng, cô ngọc yêu hàn cơ hồ vĩnh viễn không thể xâm phạm.

Lộng Nguyệt buông Nam Phong Ẩn, cố gắng kiềm chế tình tự. Một mặt tiểu ý tà mị gợi lên, cơn phần nộ vừa rồi tiêu tán không lưu lại dấu vết.

Nam Phong Ẩn cũng khôi phục bình thường, nở nụ cười ảm ảm mị khí, “Hách Liên cung chủ. . .”

“Sao ngươi lại ở đây?” Cô Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, nhưng tia sáng lạnh liệt bên trong hồng mâu vẫn chưa thối lui.

“Ta. . .”

Vừa nhìn đến cặp băng mâu mị hoặc kia, Nam Phong Ẩn vốn miệng lưỡi nhanh nhạy lại không nói nên lời.

Nếu không phải Nam Phong Ẩn biết rõ Hách Liên Cô Tuyết đã hôn mê suốt một ngày một đêm, chỉ nhìn vào đôi mắt kia căn bản không thể tìm ra bất kỳ dấu hiệu suy yếu nào.

Hắn vẫn giống như trước là Hách Liên cung chủ cao cao tại thượng không thể với tới, kiệt ngạo vô pháp chiến thắng.

Bỗng nhiên, khi hồng mâu lướt qua vài vết máu đã khô nhiễm đỏ lớp bạch bào khoác trên người yêu tà nam tử, nhãn thần băng lãnh nháy mắt trở nên hỗn loạn bất định.

Cô Tuyết lạnh lùng nhìn về phía ngọc diện thiếu niên, “Nếu bây giờ ngươi còn không lăn đi, ta sẽ khiến ngươi thực sự vĩnh viễn biến mất!”

Nam Phong Ẩn khẽ mỉm cười, có chút chua xót tự giễu, lại mang theo ý vị thâm trầm liếc nhìn Lộ Nguyệt, lập tức xoay người rời đi.

“Ta để ngươi đi dưỡng thương, ngươi lại không nghe ta.”

Cô Tuyết vỗ nhẹ gương mặt Lộ Nguyệt, vừa định phong bế huyết đạo của hắn. Nhưng ngay lúc đó, Lộ Nguyệt lại giành trước hắn một bước.

Hồng mâu lộ ra thần sắc tràn ngập bất mãn.

Lộ Nguyệt ôm Cô Tuyết đến bên nhuyển tháp, thâm tử phượng mâu chồng chất vô tận khổ tâm.

Hắn đặt một bàn tay lên lưng hồng y nam tử, mâu quang quyết tuyệt trấn định không gì sánh được.

Vô luận dùng phương pháp nào, hắn cũng phải thử một lần!

Dù chỉ có một tia hi vọng. . .

Chỉ có một tia hi vọng. . .

~*

~Tử mang rực rỡ yêu dã vờn quanh cả tòa tắm cung, hàn khí băng lãnh cùng yêu mang hoặc nhân trùng điệp đan xen. Vàng sáng hỏa hồng tỏa ra quang mang xích hắc ma dã, lẫn trong tử phát hồng phát có chút tán loạn.

Yêu la đằng mạn tựa hồ nhuộm đẫm huyết tinh quán sát quanh cánh tay, từng chút một sinh trường lan tràn, tản mát vẻ đẹp yêu mị cổ hoặc trên thân thể hồng y nam tử.

Quang mang tử hồng quỹ dị chậm rãi tán ra trên một khối ngọc châu trong suốt màu băng lam ẩn chứa khí tức hàn băng âm lãnh, huyền phù nơi ngực hồng y nam tử, ngưng kết sương lộ hồi lâu vẫn chưa tan. . .

Lộ Nguyệt khẽ chuyển cổ tay, muốn đem một tia nội lực cuối cùng truyền vào trong cơ thể Cô Tuyết nhưng lại bị hàn khí cường đại cản trở. Nội lực của hắn chỉ có thể từ từ suy yếu, căn bản không thể dung nhập. Bỗng nhiên, nội lực phản phệ trùng kích, hai nam tử tuần mỹ đồng thời phun ra một ngụm máu lớn. Ngọc châu đang huyền phù giữa khoảng không cũng vô pháp thừa nhận nội lực cường đại tàn phá, hóa thành bụi bặm biến mất trong hỏa mang lấp lóe. . .

Lộ Nguyệt vươn một tay kéo Cô Tuyết vào trong ngực, thâm tử phượng mâu chứa không biết bao nhiêu đau lòng cùng hoang mang.

“Nguyệt, sinh tử do mệnh, không cần lãng phí nội lực của ngươi. . .” Cô Tuyết đưa tay lên, ôn nhu lau nhẹ vết máu đỏ sẫm lưu lại trên khóe môi yêu tà nam tử, hồng mâu trấn định tràn đầy nhu ngân.

Lộng Nguyệt miễn cưỡng nở một nụ cười trấn an, đầu ngón tay hần thoáng trào ra một lớp sương mờ, nhẹ nhàng phát qua vết sẹo trên gương mặt yêu mị. Dấu vết như chu sa lệ dưới băng vụ bao trùm dần dần nhạt đi, không còn dữ tợn như trước. . .

Mi mắt hơi rũ xuống che khuất nhãn mâu thâm tử, Lộng Nguyệt khê hôn lên dấu vết đang chậm rãi phai mờ nơi gò má, lòng lại đau đến mức không thể hô hấp, “Không được tự thương tổn chính mình!”

“Người cũng vậy!” Cô Tuyết ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, xoay người đặt hần dưới thân, đột nhiên xả ra vật y bào đơn bạc. Thân thể rắn chắc yêu dã mà thánh khiết như hoa sen lưu lại vết đao rất sâu làm cho hai mắt Cô Tuyết nhói lên đau đớn.

Hần lúc này ngay cả dung khí vượt lên vết thương của Lộng Nguyệt cũng không có. . .

“Nguyệt, người tự hại một lần, ta liền đau một lần, người muốn khiến ta khổ sở đến chết có phải không. . .?” Cô Tuyết thoáng nâng gương mặt yêu dị của Lộng Nguyệt, hôn thật mạnh lên cánh môi hần. Lộn tóc hỏa hồng buông xuống, che khuất đủ loại cảm xúc không ngừng khuấy động bên trong hồng mâu.

Trời thu tĩnh lặng, tàn diệp tán loạn giữa không trung, mưa phùn rả rích ngoài cửa sổ hóa thành một tấm màn che, chỉ thấy từng đạo ảo ảnh nhàn nhạt mờ lung.

Thủy nguyệt tĩnh như thương.

Suối tóc hỏa hồng kiêu diễm khiến ánh sáng chung quanh trở nên mờ nhạt, nụ hôn nồng nhiệt trao nhau trong không gian trống trải không ngừng châm lên lửa tình nóng bỏng.

Huyết dạ yêu la nở rộ trong đêm tối, quán quanh thân thể tái nhợt mà điên cuồng tàn phá.

Nỗi thống khổ như bị trăm vạn mũi gai độc xuyên thấu quét ngang khắp toàn thân hồng y nam tử, huyết dịch trong cơ thể nương theo hồi cuồng nhiệt ôm hôn giữa hai người chậm rãi biến mất.

Độc hoa được máu tươi tẩm bổ càng thêm mị hoặc, Cô Tuyết gât gao ôm lấy ***g ngực như thể bị xé thành từng mảnh, cười khê ra tiếng.

Tâm thật đau. . .

Càng là đau đớn một phần, hần lại yêu Lộng Nguyệt thêm một phần.

Lộng Nguyệt ôm chặt thân thể hồng y nam tử, thủy quang ngập tràn thương tiếc không ngừng lay động trong tử mâu. Hần hôn lên làn tóc hoặc hồng của Cô Tuyết, né tránh ánh mắt ái nhân, đem hết thủy giầy vô đau đớn chôn vùi dưới đáy lòng, một câu cũng không nói nên lời.

Hần, Nam Cung Lộng Nguyệt, kiệt ngạo tự đại ngoạn chuyển thiên hạ, lần đầu tiên thống hận bản thân bất lực.

Đau thương trong lòng ảm nhĩn đến cực hạn, gần như hoàn mỹ đáp lại nụ hôn mãnh liệt của hồng y nam tử, nhưng không còn khí phách sơ cuồng như xưa.

Cô Tuyết khê nâng gương mặt yêu tà nam tử, dung nhan tái nhợt thoáng hiện tiểu ý trầm tĩnh nhu hòa.

Nỗi thống khổ cùng cực điên cuồng tàn phá khắp nơi trong thân thể, Cô Tuyết cắn môi đến bật máu, gât gao nắm chặt vạt áo của yêu tà nam tử, ngay cả hô hấp cũng run lên nhẹ nhẹ, nhưng nụ hôn của hần không hề yếu đi nửa phần!

Đau có ra sao? Thương thì thế nào? Khổ hận trong lòng hần vĩnh viễn không đáng nhắc tới.

Hôn đến đỏ máu, hôn đến điên cuồng, hôn đến mức hần đau đớn mà ngất đi.

Nguyệt, ta đã không biết còn có thể hôn người như vậy bao nhiêu lần. . .

Nguyệt, ta càng không biết có thể ôm người thế này bấy nhiêu lâu. . .

Nguyệt, hiện tại ta rốt cuộc đã minh bạch, loại người như ta không xứng được yêu, hạnh phúc lâu dài vượt xa ngoài tầm với, khiến ta dù cố gắng đến mức nào cũng không thể chạm tới được. . .

Nguyệt, có phải ta sắp sửa không được nhìn thấy người. . .

Quang mang lấp lóe trong hồng mâu dần dần tan rã, trước mặt là một mảnh hắc ám.

Cô Tuyết ngã vào trong ngực yêu tà nam tử, không còn một tia khí lực, cũng từ nụ hôn cưỡng đoạt thị huyết kia chiếm lấy thỏa mãn.

Lộng Nguyệt ôm Cô Tuyết vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ lên yêu nhan tái nhợt, hốt nhiên có cảm giác gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Lộng Nguyệt hận không thể đem tất cả thống khổ mà Cô Tuyết phải thừa nhận chuyển dời đến trên người mình. . .

Cô Tuyết, người rốt cuộc muốn tra tấn ta đến khi nào?

Người giày vò ta nhiều năm như vậy, bao lâu mới có thể trả hết nợ?

Lệ nóng ản ản bao ngày cuối cùng cũng vô pháp kìm nén mà ứa tràn khóe mi.

Sinh mệnh của ái nhân từng giây từng phút chậm rãi hao mòn, hắn lại không thể níu giữ.

Cảm tình của hắn dành cho Cô Tuyết hơn mười năm, hạnh phúc tưởng chừng đã nằm trong tay sắp sửa tan thành mây khói.

Cô Tuyết, tha thứ ta, tha thứ cho sự tàn nhẫn này có được không. . .

Ta thật sự, không thể đem người giao cho kẻ khác. Ta thật sự, thật sự không làm được. . .

Cho dù là chết, người cũng phải chết trong vòng tay của ta. . .

145. Chương 145: Giao Chiến

Phong hồng thôn tấn, tịch liêu như không.

Tàn hoa điêu linh đáp xuống trên bạch bào của yêu tà nam tử, thoáng hiện sắc thái như mộng huyền. Một góc y phục bị huyết hồng nhuộm đậm, đỏ tươi yêu lệ cùng tuyết trắng thánh khiết tầng tầng điểm xuyên, cực hạn hoặc nhiên yêu dị.

Phong Hành Vô Lệ đứng lặng phía sau yêu tà nam tử, nhìn vết máu trên vạt áo tung bay, cảm xúc chông chênh trong lòng càng trở nên trầm trọng.

Đó là máu của không biết bao nhiêu linh hồn trong Đại Âm Hà Cung.

Tại biên cương suốt ba đêm, Phong Hành Vô Lệ chứng kiến giáo chủ của hắn xâm nhập Đại Âm Hà thị sát thành công.

Chỉ trong ba đêm, giáo chủ của hắn một mình đem Âm Hà Dương giới hủy diệt tan tành, kẻ khuyến bát lưu.

Một thân bạch y bước đi, lại khoác huyết y quay về.

Huyết nhiễm trời đêm, giết chóc không biết mệt mỏi.

Ban ngày, yêu tà nam tử có thể điềm nhiên như không xuất hiện trước mặt hồng y nam tử, giấu đi hết thấy bi thống. Mà ban đêm, hắn rốt cuộc không thể kiềm chế, không thể chịu đựng.

Bạch y thánh tuyết chưa bao giờ nhiễm một giọt máu tươi, nay dưới bức tường hoang tàn đổ nát nhiễm huyết sắc đã không còn thuần khiết thần thánh.

Đó là Tu La ma quỷ dọa lạc địa ngục, là yêu độc chi hoa điên cuồng nở rộ trong đêm tối, không lãnh tĩnh, không do dự lại càng không có nửa điểm nhân tính lương tri. Ngoại trừ thị huyết giết chóc, Phong Hành Vô Lệ không còn nhìn thấy phong hoa trước kia trên người yêu tà nam tử.

Giáo chủ của hắn thật sự điên rồi. . .

Yêu tử trường phát loạn vũ trong gió, Lộng Nguyệt lạnh lùng nói, “Vô Lệ, đi một chuyến đến Kim Xà Đảo, thỉnh Ma Hạt tiên tử.”

.

Ngạo Thần Cung lạnh lẽo khắp nơi một mảnh hoang vắng, mây mù lượn lờ, thê lãnh như thương.

Bên trong Mộc Tuyết Các, hồng y nam tử tĩnh tọa phía trên nhuyễn tháp, suối tóc hỏa hồng trút xuống, nhân mâu bằng hồng trên yêu nhan như tuyết càng thêm mị hoặc.

Đằng vân của Huyết dạ yêu la đã lan đến cổ hắn, ma mị yêu diễm, tựa như một đóa huyết sắc Mạn đà la nở rộ trong băng tuyết, đẹp đến tuyệt vọng, thắm thêu khí tức tội ác ma dị.

Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi mở mắt, trong phút chốc, cả tòa tầng cung giống như chợt bừng sáng.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì?” Thanh âm khàn khàn từ cánh môi tái nhợt tuôn ra, yếu ớt lại không mất uy nghiêm.

Tập Phong cắn chặt môi, quỳ một gối xuống đất, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn vào cặp hồng đồng phía trước, “Cung chủ, Côn Lôn, Vô Đang, Nga Mi, Không Động, Hoa Sơn, Thiên Sơn mang theo đông đảo võ lâm nhân sĩ tụ tập tại Gia Hỏa Cảnh, nói. . .”

Hồng mâu nguy hiểm nheo lại, “Nói cái gì ?”

“Nói hôm nay cung chủ vô luận thế nào cũng phải giao ra Xích Long Đồ, cùng với. . .” Tập Phong nắm chặt song quyền, tựa hồ không muốn nói tiếp.

Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết gợi lên một tia tiểu ý khinh miệt lãnh phúng.

Nhất định là người của Đại Âm Hà Cung tiết lộ tin tức, nếu không, đám người mang danh chính đạo nhân sĩ này căn bản không có đảm lượng đến đây đòi mạng hắn.

Nhân mâu bằng hồng thoáng hiện quang mang âm lãnh tà khí, “Nói cho Vô Nhai và Tuyết Ảnh, canh giữ cẩn thận Gia Hỏa Cảnh, nếu ai dám bước vào trong nửa bước, đồng dạng giết không tha!”

Tập Phong cung kính thối lui, không dám lưu lại trong Mộc Tuyết Các thêm một khắc.

.

Gió thu tiêu tàn hiu quạnh thổi khô nước mắt ướt đầm hai gò má Điệp Triệt, nàng bưng một chén thuốc bước vào Mộc Tuyết Các, đôi tay không ngừng run rẩy.

Cảnh tượng máu me loang lổ thường xuyên hiện lên trong đầu, trùng kích tâm linh nữ tử. Mỗi khi Điệp Triệt gom đủ dũng khí giương mắt nhìn lên hồng y nam tử, nước mắt lại vô pháp đình chỉ lặng yên chảy xuống.

Liên tục mấy đêm, mỗi khi nàng đi qua cửa Mộc Tuyết Các có thể nghe rõ bên trong truyền ra tiếng đồ vật vỡ nát. Điệp Triệt đã không dám tưởng tượng, vị cung chủ lãnh ngạo quyết nhiên của nàng đến tột cùng ở sau lưng mọi người ngậm chịu đựng không biết bao nhiêu giày vò tra tấn. . .

Từng vết máu đỏ sẫm dữ tợn lưu lại trên mặt đất, Điệp Triệt run rẩy hai phiến môi, tận lực lảng tránh đôi nhân mâu bằng hồng không có nửa điểm cảm tình dao động trước mắt.

Bởi vì Điệp Triệt sợ hãi tâm tình của mình lộ ra trong mắt hồng y nam tử, càng sợ hãi Hách Liên Cô Tuyết nghĩ lầm nàng đang đồng tình thương hại hắn.

Cung chủ của nàng luôn kiêu ngạo như vậy, miệt thị hết thảy cho dù chỉ là một giọt nước mắt, càng khinh thường nước mắt đồng tình của kẻ khác.

“Khóc cái gì?” Cô Tuyết lạnh lùng nhìn về phía Điệp Triệt, đầu mi nhú chặt, hồng mâu ngưng đầy sương lạnh.

Nữ tử miễn cưỡng nở nụ cười, “Cung chủ nhìn lầm rồi, thuộc hạ chỉ là. . .”

“Khóc đủ rồi thì cúi xuống !” Cô Tuyết không hề nhìn Điệp Triệt, con người vẫn lạnh lùng như trước.

Nữ tử cúi thấp đầu, vừa muốn ly khai lại bị hồng y nam tử gọi về.

“Cung chủ, có chuyện gì ?”

Cô Tuyết hơi nâng mâu, hồng mâu nguyên bản bình tĩnh băng hàn nháy mắt đẩy lên một tia xao động bất an, thanh âm có chút nhẹ băng, “Điệp Triệt, nếu có một ngày. . . ta không còn. . .”

“Cung chủ!” Điệp Triệt quỳ rạp xuống trước mặt hồng y nam tử, liều mạng lắc đầu, nước mắt không thể kìm nén lăn dài trên gò má, “Không có ngày đó, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó. . .”

Cô Tuyết khép mắt, vân mi thập phần bất mãn nhú chặt, “Người còn khóc nữa ta sẽ giết người! Địa Môn môn chủ của Ngạo Thần Cung từ khi nào biến thành yếu ớt như vậy ?!”

Điệp Triệt cắn chặt môi, cực lực áp chế tâm tình kinh hoảng vô thố nơi đáy lòng. Một giọt lệ cuối cùng rơi trên mặt đất, nước mắt không còn tràn ra, ngũ khí bình tĩnh thoáng run lên nhẹ nhẹ, “Thỉnh cung chủ phân phó.”

Hàng mi dài rủ xuống, che khuất hồng mâu yêu mị, Cô Tuyết thản nhiên nói, “Nếu thật sự đến ngày đó, các đệ tử trong Ngạo Thần Cung toàn bộ đều thuộc về Nhật Nguyệt Giáo.”

“Cung chủ. . .” Thanh âm của Điệp Triệt lại bắt đầu run rẩy pha lẫn tình tự hoảng loạn.

Yêu tà nam tử tựa như trích tiên kia, đến lúc đó làm sao có thể chịu đựng được. . .

Cung chủ của nàng chỉ mới hai mươi một tuổi a. . .

Một đóa tuyết thể yêu hoa nở rộ giữa thế gian, trong hồng trần tàn khốc kiên cường sinh trưởng, lại muốn tại thời điểm mỹ lệ nhất của sinh mệnh mà lặng yên suy tàn.

“Đi Gia Hỏa Cảnh!”

Điệp Triệt không tiếp tục nhiều lời, bộ dáng vẫn cẩn thận cung kính như trước, gian nan thốt ra một câu, “Điệp Triệt ghi nhớ trong lòng!” Lập tức xoay người rời đi.

Nhiệt độ bên trong gian phòng âm lãnh lại hạ xuống, một tia máu đỏ sẫm không thể kiềm chế men theo khóe miệng Cô Tuyết nhỏ giọt, giống như Hồng Liên rơi trên mặt đất, từng đóa từng đóa không ngừng nở rộ.

Độc chất ẩn giấu trong huyết dịch loáng thoáng phát tác, Cô Tuyết nhìn lên yêu la đằng mạn quán quanh cổ tay mình, tiểu ý trên khóe môi hờ hững như gió.

Không ngờ. . . nó lại sinh trưởng nhanh như vậy. . .

.

Bên trong Gia Hỏa Cảnh, cây ngã khắp nơi, máu chảy thành sông, thê thảm vô cùng.

Chưởng môn của bát đại môn phái cùng phần đông võ lâm nhân sĩ tề tụ đi lên thông đạo duy nhất thông đến Ngạo Thần Cung Gia Hỏa Cảnh. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ phần hận âm tàn.

Đao quang kiếm ảnh lóe lên sáng ngời như ban ngày, huyết quang đỏ thẫm vấy lên cảnh hoa đào héo rũ, phủ lên Ngạo Thần Cung một tầng khí tức huyết tinh tựa yên ảnh mê vụ.

“Hách Liên Cô Tuyết, hôm nay lão tử nhất định phải giết tên ma đầu người !”

“Hách Liên Cô Tuyết diệt cả nhà ta, khiến ta thê ly tử tán gia phá nhân vong, hôm nay chính là tử kỳ của yêu nghiệt hoặc thể người !”

“Nghe nói Hách Liên Cô Tuyết trúng độc, mệnh không còn bao lâu, ha ha ha. . . Hôm nay chúng ta nhiều người như vậy, hẳn có chấp cánh cũng khó thoát !”

Tiếng hò hét càn rỡ vang lên không dứt bên tai, bỗng nhiên, Gia Hỏa Cảnh bị đao quang kiếm ảnh bao trùm trở nên âm trầm u ám. Một mảnh mây đen che kín cả không trung, từng đạo tiếng vang theo bầu trời dần hạ xuống. Không Ngộ đạo trưởng đột nhiên ngẩng đầu, nháy mắt ý thức được tử vong đang dần tiếp cận, hân hô to một tiếng, “Không tốt !”, rồi lập tức rút kiếm muốn trùng phá thiên võng.

Chỉ thấy ngàn vạn ám khí dày đặc từ trên không trung Gia Hỏa Cảnh trút xuống, nương theo gió nhanh chóng xoay tròn. Không Ngộ đạo trưởng thì triển kiếm thức Loạn kiếm phi vũ, cùng ám khí đầy trời xen lẫn thành một phiến hỏa quang. Dịch thể lưu hoàng* trên không lác đác rơi xuống, dính phải thân thể khiến da thịt liền hư thối, gặp binh khí lập tức không chút lưu tình hòa tan. Từng tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng vang khắp Gia Hỏa Cảnh, đám người còn chưa xuất chiêu, binh khí tùy thân cứ nhiên chớp mắt hóa thành nước gỉ !

*lưu hoàng: hay diêm sinh, còn gọi là thạch lưu hoàng, là sulfur tự nhiên, có màu vàng tươi.

“Âm dương đoạt mệnh Truy hồn kiếm !” Gia Cát Tĩnh Uyên kinh hô ra tiếng.

Một trong Thập đại kỳ môn binh khí của võ lâm !

Cốt đoạn bén nhọn như kiếm, hai bên cốt nhận đều có gai lớn dài năm tấc, cốt cán làm tay cầm, dây buộc có âm dương nhị linh. Truy hồn thứ dài chừng ba thước năm tấc tựa đằng xà giường nanh múa vuốt, hướng võ lâm nhân sĩ dững mãnh lao đến !

*cốt đoạn: mũi cốt kiếm, cốt nhận: lưỡi cốt kiếm, cốt cán: chuôi, cán cốt kiếm; âm dương nhị linh: hai chiếc chuông âm dương.

Ngay lúc đó, chuông môn bát đại môn phái nghe tiếng nhảy lên. Bọn hân tay cầm đao kiếm, đan vào thành một chiếc lưới binh khí dày đặc, nháy mắt cùng Truy hồn thứ nối tiếp âm vang va chạm. Bên trong Gia Hỏa Cảnh, tiếng hét kinh hoàng thê thiết chìm trong huyết tinh bao phủ, một tràng huyết lãng giết chóc vào giờ khắc này dâng lên.(huyết lãng: đợt sóng huyết tinh)

Tứ đại tòa sử từ trên không trung u ám phá gió lao xuống, bốn người đứng thẳng trước mặt võ lâm nhân sĩ, sát khí âm lãnh lan tràn, phủ lên đỉnh đầu đám đông.

Vô Nhai đem trường kiếm trong tay chỉ vào Gia Cát Tĩnh Uyên, mục quang thâm thúy lãnh liệt: “Ai cũng không được tiến vào Gia Hỏa Cảnh nửa bước! Kẻ vi phạm, giết không tha !”

“Hừ! Có bản lĩnh thì gọi Hách Liên Cô Tuyết đi ra, hôm nay chúng ta chẳng những muốn Xích Long Đồ, còn muốn mạng của hân !”

Tên đệ tử kia vừa nói xong, một đạo chuông phong phút chốc đánh vào đầu hân, não tương vỡ toang, chết vô cùng thê thảm.

“Tuyệt Ảnh, người. . . Người dám hạ độc thủ với đồ nhi của ta !” Chuông môn phái Vô Đang Không Ngộ đạo trưởng thần tình bi phẫn, con ngươi cơ hồ trừng lớn muốn nứt ra.

Tuyệt Ảnh nheo mắt, ngữ khí băng hàn mang theo ý vị cảnh cáo, “Kẻ nào bất kính với cung chủ sẽ có kết cục như vậy !”

Không Ngộ đạo trưởng gằn giọng, “Tà giáo nguy hại võ lâm, tất phải diệt trừ. Nếu Hách Liên cung chủ đồng ý đến đây tại trước mặt tất cả võ lâm nhân sĩ tạ tội, chúng ta sẽ bỏ qua cho hân, nếu còn không biết hối cải, hôm nay chúng ta nhất định sẽ khiến Ngạo Thần Cung máu chảy thành sông !”

Gia Cát Tĩnh Uyên vội vàng hòa theo, “Hách Liên Cô Tuyết làm nhiều việc ác, không thể không trừ. Xích Long Đồ vốn là bảo vật của Thiên Địa Minh, chúng ta đến đây phải đem Thánh vật thu hồi !”

“Gia Cát trưởng lão, nếu muốn Xích Long Đồ trong tay bản cung, vậy phải xem thử người có bản lĩnh này hay không !” Một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng tràn ngập ý khiêu khích truyền đến, vang vọng bên tai mỗi người.

Đám đông ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một mặt hồng ảnh yêu mị đứng lặng trên đài các giữa mây mù mờ ảo vây quanh, tựa như một đoàn liệt hỏa nóng rực đang thiêu đốt, mê hoặc toàn bộ tâm thần chúng nhân.

Hỏa hồng trường phát phiêu tán trong gió, đám người còn đang giật mình ngây ngốc, hồng y nam tử đã chuyển thân đáp xuống trước mặt Gia Cát Tĩnh Uyên. Nhân mâu bằng hồng phảng phất huyết sắc lưu ly, dung nhan tuyệt mị hiển lộ sắc thái tà mỹ cực hạn, yêu huyền hoặc nhân, rung động tâm mắt tất cả mọi người.

Tiếng chém giết toàn bộ đình chỉ, cả Gia Hỏa Cảnh yên tĩnh không một tiếng động.

Hách Liên Cô Tuyết giương lên một nụ cười khinh miệt băng lãnh, da thịt trắng như tuyết mặc dù không một tia huyết sắc, nhưng tự thân tỏa ra phong tư cao quý căn bản khiến người ta không có đảm lượng tới gần nửa bước.

“Chư vị đại giá quang lâm đến Ngạo Thần Cung của ta, thật đúng là làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh.”

Hoàn toàn lặng im.

Tâm mắt hồng y nam tử đảo qua đám người còn đang si ngốc, lãnh khốc băng hàn nơi đáy mắt giống như châm nhọn, không khỏi khiến chúng nhân co quắp vài phần.

Không Ngộ đạo trưởng rút cuộc từ trong rung động hồi phục lại tinh thần, vẻ mặt tràn đầy chính khí, “Hách Liên cung chủ.”

Cô Tuyết yêu mị cười khê, “Đạo trưởng có gì chỉ giáo?”

Thần sắc của Không Ngộ đạo trưởng đột nhiên trở nên nghiêm nghị, “Hôm nay chúng ta đến đây chỉ là muốn hưởng Hách Liên cung chủ đòi công đạo. Cừu hận diệt môn của Thiên Địa Minh, nợ máu của phần đông võ lâm nhân sĩ, Hách Liên cung chủ cần phải có lời giải thích chính đáng, bằng không chúng ta sẽ không dễ dàng mà bỏ qua như vậy!”

Cô Tuyết cười khê ra tiếng, đáy mắt tràn ngập ý vị châm chọc quyết tuyệt, “Không Ngộ đạo trưởng, người cũng không nên quên, khi trước không biết kẻ nào khơi mào phân tranh, nói là muốn diệt Ngạo Thần Cung ta. Hiện giờ Thiên Địa Minh bị hủy, có quan hệ với ta sao?”

“Người. . .” Không Ngộ đạo trưởng tức giận đến đỏ mặt, lại không biết phản bác thế nào.

“Hách Liên Cô Tuyết, người cũng đừng quá kiêu ngạo!” Gia Cát Tĩnh Uyên lửa giận bốc lên, “Người trúng độc đã sâu, thời gian vốn không còn nhiều. Nếu hôm nay người đồng ý giao Xích Long Đồ ra đây, chúng ta có thể nhân từ mà buông tha cho người, bằng không. . .”

“Là ai nói cho người biết ta trúng độc?” Hồng y nam tử đi đến trước mặt Gia Cát Tĩnh Uyên, hồng mâu nguy hiểm nheo lại, quang mang tà mị khiến người khác tróc đoán không ra lướt qua đáy mắt.

Gia Cát Tĩnh Uyên cả kinh, trong mắt xuất hiện biểu tình cảm phần hoảng sợ.

“Ta ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp.” Cô Tuyết yêu mị cười khê, nụ cười tà khí mang theo cực hạn chán ghét, “Theo như ta thấy, muốn Xích Long Đồ chỉ sợ là kẻ đứng phía sau người âm thầm sai khiến, ta nói đúng không? Gia Cát trưởng lão. . .”

“Người. . . Người đang nói cái gì?”

Ngay khi Gia Cát Tĩnh Uyên đang bối rối khiếp sợ, Hách Liên Cô Tuyết chợt xuất chiêu đánh lên đỉnh đầu của hắn, hồng mâu tản ra quang mang thị huyết, “Đừng giả trò trước mặt ta, nếu muốn Xích Long Đồ, bảo Âm Dạ Minh tự mình đến đây mà lấy!”

“Dừng tay!” Không Ngộ kinh hô ra tiếng, bất quá đã muộn.

Đầu của Gia Cát Tĩnh Uyên bị một chưởng chấn vỡ, từng đóa huyết hoa nở bung trên mặt đất, gương mặt vụn vỡ nhiễm đầy máu tươi, biểu tình méo mó vô pháp phân biệt.

Đám võ lâm nhân sĩ lộ ra vẻ sợ hãi từ trước đến nay chưa từng có, không dám nhìn thẳng vào cặp lãnh mâu thị huyết vô tình kia, rất sợ bản thân bất tri bất giác trở thành vong linh kế tiếp.

“Người. . . Yêu nghiệt âm ngoan ác độc này, hôm nay lão phu nhất định phải báo thù cho vô lâm đồng đạo đã mất!”

Không Ngộ rút cuộc bị chọc giận, hấn rút trường kiếm, phẫn hận hướng hồng y nam tử phóng đi. Cùng lúc đó, chưởng môn các môn phái Nga Mi, Hoa Sơn, Côn Lôn, Không Động nhất tề ủa lên, nhằm mặt hồng ảnh yêu hoặc kia dốc một kích toàn lực.

Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười thị huyết tà mị, hấn phi thân lên cao, hỏa hồng trường phát yêu diễm tựa liệt hỏa hùng hực thiêu đốt. Hồng mang độc lạt từ chưởng tâm bắn ra, đánh tan vô số đao kiếm đâm tới. Hồng vân phủ kín khoảng không thị sát như lửa, đóa Mạn đà la nhiễm huyết phảng phất cực hạn tà ác cổ hoặc, cản lại từng đợt công kích liên miên không dứt.

Vô lâm nhân sĩ đang xem cuộc chiến có chút xôn xao.

“Hách Liên Cô Tuyết không phải đã trúng độc sao? Không lẽ là đồn đại ?”

“Không có khả năng, Gia Cát trưởng lão tự mình thông báo, sao có thể là giả ?”

“Nếu hấn trúng độc, làm thế nào có thể sử xuất công phu ngoan độc như thế ?”

“Mẹ nó, lão tử nhất định đã bị lừa, Hách Liên Cô Tuyết căn bản không trúng độc.”

Tiếng nghị luận truyền vào trong tai Tuyết Ảnh, hấn thoáng liếc mắt, nhìn về phía thi thể của Gia Cát Tĩnh Uyên, hai tròng mắt tà dị đột nhiên xẹt qua ám quang lãnh liệt.

Hồng mang đầy trời va chạm cùng đao kiếm, ma sát ra tinh hỏa. Hồng y nam tử mở song chưởng, bắn ra tám dải lụa đỏ rút gào cuồng loạn như độc xà quần lấy tứ chi của tám vị chưởng môn. Quang mang nhảy mắt lao tới chắn cho đao kiếm vỡ thành từng mảnh, từ trên không trung rơi xuống !

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, căn bản không để cho bát đại chưởng môn có cơ hội thở dốc. Hồng mang xuyên qua ***g ngực tám người, khiến thân hình bọn hấn như lá rụng thảm bại nặng nề ngã xuống đất. Hồng ảnh đáp xuống trước mặt mấy người, dung nhan yêu mị lộ ra thần sắc lãnh lệ.

Thiên Địa Minh đã hủy, bát đại chưởng môn trong vô lâm bạch đạo nắm giữ địa vị không thể lay động, giờ đây lại thua thê thảm dưới sự quan khán của phần đông vô lâm nhân sĩ, không khỏi khiến đám người kia thần sắc trắng bệch. Nổi tức giận pha lẫn không cam lòng nhảy mắt bốc lên !

Cô Tuyết lạnh lùng nhìn xuống bát đại chưởng môn bộ dạng thê thảm lăn lê trên nền đất, lạnh giọng nói, “Đều cút cho ta !”

Không Ngộ cắn chặt môi, thất bại ê chề làm hấn hoàn toàn vứt bỏ thể diện, tâm tình hận thù muốn báo phục khiến hai mắt hấn đỏ ngầu, “Giết vào Ngạo Thần Cung! Mọi người cùng nhau xông lên! Diệt sạch tà giáo !”

Một người vừa lên tiếng, tụ chúng nhao nhao náo động. Tứ đại tòa sử cùng đệ tử Ngạo Thần Cung đan xen nhào vào đám vô lâm nhân sĩ. Cảnh tượng giết chóc đầm huyết sắc lại tái diễn khắp nơi trong Gia Hỏa Cảnh !

Đám người giết đến đỏ mắt, bỗng nhiên, một đạo tử ảnh yêu dã hạ xuống từ phía chân trời. Y bào thánh tuyết phiến nhiên bay múa, tử phát xỏa tung theo gió tán loạn. Ngay khi hấn lướt qua đỉnh đầu chúng vô lâm nhân sĩ, thân thể mỗi người tựa hồ bị giam cầm kiềm chế, giết chóc không hẹn mà cùng dừng lại. Tất cả đều quỳ rạp xuống đất, không có nửa phần khí lực.

“Độc. . . độc. . .”

Chúng nhân đột nhiên ngẩng đầu, “Thánh thủ. . . Thánh thủ độc tiên !”

146. Chương 146: Trò Chơi Kết Thúc

Yêu tà nam tử chuyển thân hạ xuống trước mặt chúng nhân, mục quang tà mị hiện rõ khí phách cao quý bất khả xâm phạm. Đám võ lâm nhân sĩ lẫn lộn quỵ rạp xuống đất ngẩng đầu nhìn yêu tà nam tử đứng lặng trước mặt, khí tức uy nhiếp khiến bọn hắn càng thêm kinh hoảng sợ hãi.

Yêu tà nam tử giờ khắc này hết như thiên thần chấp chưởng sinh tử của chúng sinh, cao cao tại thượng, phong hoa tuyệt đại.

“Uy, hôm nay có nhiều người đến đây như vậy a.” Lòng Nguyệt tà mị cười khê, thâm tử phượng mâu đảo qua đám người đông nghịt. Quang mang âm ngoan tà ác tỏa ra khắp đáy mắt, tựa hồ những người này trong mắt hắn chỉ là chút bụi bặm không đáng chú ý.

Không Ngộ nhất thời thất kinh, hắn không nghĩ tới Lòng Nguyệt lại xuất hiện ở nơi này.

Hắn không phải không biết quan hệ giữa hai đại yêu ma, một Hách Liên Cô Tuyết đã khiến bọn hắn thất bại thảm hại, nếu thêm vào một Nam Cung Lòng Nguyệt. . .

Lòng Nguyệt đùa nghịch móng tay của mình, mặc tử yêu quang không khỏi làm cho Không Ngộ kinh hãi vài phần. Bỗng nhiên, một đạo hào quang dài mảnh xẹt qua, nháy mắt xé rách thi thể của Gia Cát Tĩnh Uyên, y phục trên thân nát vụn lộ ra ***g ngực vô cùng thâm thắm.

Bát đại chưởng môn đồng thời trừng lớn hai mắt, chỉ thấy nơi ngực trái của Gia Cát Tĩnh Uyên có xăm một vết màu thâm đen, khắc sâu đến tận xương. Cho dù thi thể bị xé ra vẫn như trước không thể hủy diệt.

“Đây là. . .”

“Phong Thiểm.” Tuyết Ảnh lạnh lùng mở miệng, “Đây là dấu vết nhận dạng của tử sĩ Thất Túc Lâu thuộc Đại Âm Hà, vừa vào Âm Hà Thất Túc, tất phải đem Phong Thiểm khắc lên, trọn đời mang theo.”

“Gia Cát trưởng lão lại là người của Đại Âm Hà Cung ?” Chưởng môn phái Không Động Tiêu Càn khiếp sợ vạn phần.

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng cười khê, “Không Ngộ đạo trưởng, Xích Long Đồ nếu lọt vào Đại Âm Hà Cung, người có thể cam đoan sẽ đoạt nó lại từ trong tay Tà Hoàng được sao ?”

Không Ngộ nhất thời ghen hờn.

Đại Âm Hà Cung hành tung thần bí, cho đến nay vẫn không ai dám tiên phong tra xét bí mật của nó, mà Tà Hoàng càng là một nhân vật giống như u quỷ. Hiện tại Âm Hà trọng sinh, thực lực mạnh mẽ hơn xưa. Thử hỏi khắp thiên hạ, rốt cuộc còn ai có thể chống lại Đại Âm Hà ?

Không Ngộ không khỏi nhìn về hai nam tử tuấn mỹ đang đứng lặng trước mặt hắn, thần tình tang thương nhuốm vẻ bất đắc dĩ, muốn cực lực thuyết phục chính mình, lại không thể không thừa nhận hai bên thực lực cách xa.

Từ khi Thiên Địa Minh bị hủy diệt, võ lâm đã nhanh chóng phân liệt, huyết tinh giết chóc đều tùy thời diễn ra mỗi ngày.

Giang hồ phong vân khuấy động, thiên hạ tranh phong không ngừng. Trong chốn giang hồ nhiễm huyết hỗn loạn này, có bao nhiêu linh hồn bị mai một, hóa thành một nhúm đất vàng, biến thành lời truyền ngôn, theo gió dần tan rã thành tro bụi? Nhưng một tràng mạc kịch tràn đầy huyết tinh tàn khốc kia, rốt cuộc ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng, ai có thể đứng giữa một hồi huyết mạc tàn nhẫn mà phổ một khúc bất diệt hồn ca?

“Nghe nói Âm Hà Dương giới ba ngày trước đột nhiên bị phá hủy, cảnh tượng kia thật sự là, sặc sặc sặc. . . vô cùng thâm a.”

“Cái gì? Vậy không phải có nghĩa là Đại Âm Hà đã bị hủy đi một nửa ?”

“Ai làm vậy ?”

“Không rõ lắm, nghe nói nơi đó bị hủy vào ban đêm, ngay cả Âm Hà Tà Hoàng cùng Âm Hà Thiên tôn cũng không kịp ngăn cản.”

Tiếng thì thầm hỗn loạn truyền lưu trong đám người, Cô Tuyết nhìn sang Lộng Nguyệt đang đứng bên cạnh hắn, cặp phượng mâu thâm tử kia u trầm ảm đạm, không một tia dao động, đối với ngôn luận của mọi người căn bản không có nửa điểm phản ứng.

Một mặt dị mang như nước xẹt qua hồng mâu, cẩn thận chôn giấu tình tự của Cô Tuyết.

Ngay lúc đó, một đạo lam ảnh nháy mắt vọt đến bên người Tuyết Ảnh, Dạ Phi Yến hướng tầm mắt nhìn về đám người đông đảo phủ kín Gia Hỏa Cảnh, cùng với cổ thi thể hết sức thê thảm kia, không khỏi thở dài ta thán, “Uy, hôm nay là ngày nào mà bát đại chủng môn đều tới đây ?”

Tuyết Ảnh rũ mâu, con ngươi tà dị lóe lên quang mang u tối.

“Không được! Hách Liên Cô Tuyết diệt cả nhà ta, hôm nay không thể không trừ! Cho dù đồng quy vu tận, ta cũng muốn thay tất cả sư huynh đệ của Kiếm Tiên sơn trang báo thù !”

“Hai ngày trước, chủng môn của phái ta chết thảm trong tay Thánh thủ độc tiên, nợ máu này, hôm nay chúng ta phải tính rõ một lượt !”

“Các người hai tên ma đầu tội ác tày trời kia, sớm muộn gì cũng có một ngày bị trời phạt !”

Tiếng hò hét phẫn nộ nhao nhao vang lên khắp Gia Hỏa Cảnh, quanh quẩn hồi lâu không tiêu tan.

Thâm tử sắc phượng mâu thoáng hiện dị quang đầy trào phúng, bỗng nhiên, Lộng Nguyệt cảm giác khí tức của người bên cạnh dần tan rã. Hắn nhanh chóng vươn tay, ở góc độ người bên ngoài không nhìn ra, gắt gao ổn định cơ thể Cô Tuyết.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, dung nhan tuyệt mỹ tái nhợt tựa hàn tuyết. Nhận ra thân mình được cánh tay phía sau chống đỡ, Cô Tuyết khẽ mỉm cười nhàn nhạt.

Võ lâm nhân sĩ bắt đầu rục rịch, Dạ Phi Yến liếc mắt, chỉ thấy mặc tử yêu quang cùng băng hồng dị mang chậm rãi ngưng tụ trong tay Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết. Hắn kinh hoàng, nháy mắt chắn trước mặt hai người, hướng chúng võ lâm nhân sĩ hô lớn, “Đừng hi sinh vô nghĩa !”

“Người là ai ?”

“Hắn nhất định là cùng một phe với hai ma đầu này !

“Giết luôn hắn !”

Phó trang chủ Kiếm Tiên sơn trang Liễu Chiêu dẫn đầu, một thanh Linh Phong Nhận chuẩn bị hướng Dạ Phi Yến huy đi, nhưng còn chưa chạm đến đã bị một đạo chủng phong lãnh liệt nháy mắt đánh nát Linh Phong Nhận của Liễu Chiêu.

“Tuyết Ảnh, đừng giết !” Dạ Phi Yến ngăn lại Tuyết Ảnh, chín ngọn hỏa diễm nơi đuôi mắt hắn trong khoảnh khắc tản ra quang mang huyết sắc, biến hóa lúc này không khỏi làm cho Liễu Chiêu giật mình kinh hãi vạn phần.

“Huyết diễm. . . Cư nhiên là Huyết diễm.” Liễu Chiêu ngạc nhiên ngẩng đầu, “Người là. . . Huyết diễm sát chủ, Dạ Thương Lan ?”

Dạ Phi Yến bất đắc dĩ, biểu tình hồ hững đạm mạc, “A, đúng là tại hạ.” Trong lòng thầm mắng: chết tiệt, Huyết diễm không ngờ lại xuất hiện đúng lúc này.

Hai mắt Liễu Chiêu thoáng nheo lại, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi. Nếu không phải bởi vì dấu hiệu độc hữu của Huyết diễm sát chủ chính là chín ngọn hỏa diễm nơi đuôi mắt, hắn căn bản không tin người trước mặt này là Thiên Môn thiếu chủ Dạ Thương Lan.

Thiên Môn thiếu chủ tác phong phóng đảng tùy tính, xuất quỷ nhập thần đến mức không ai gặp qua diện mạo thực của hắn. Thế nhân chỉ nghe nói, Huyết diễm một khi xuất hiện có nghĩa Dạ Thương Lan đã có xúc động thị huyết.

Liễu Chiêu phần hận nói: “Hừ, không nghĩ tới Thiên Môn thiếu chủ từ trước đến nay không quản thể sự lại có quan hệ thâm sâu với hai đại ma đầu này như vậy, chẳng lẽ hôm nay Thiên Môn thiếu chủ tính toán bang trợ người trong tà giáo làm chuyện xằng bậy hay sao ?”

Tiêu Càn nói, “Dạ Thương Lan, chúng ta không muốn kết thù oán với Thiên Môn, hi vọng người không tham gia vào chuyện này.”

Thiên Môn hành sự nửa chính nửa tà, không tham dự vào những phân tranh trong võ lâm. Vô luận hắc đạo hay bạch đạo đều muốn mượn sức phương thế lực này, nhưng vì Thiên Môn thiếu chủ quanh năm không thấy tung tích, tam đại trưởng lão lại không thể làm chủ, cho nên Thiên Môn đến hiện tại vẫn không rõ dựa vào phương nào.

Dạ Phi Yến cười nhạt, liềm đi bộ dáng không đứng đắn thường ngày, “Tiêu chương môn, hôm nay ta đến chỉ muốn nói rõ một chuyện.”

“Chuyện gì ?”

“Thiên Địa Minh bị người tác hủy và mình chủ phu nhân chết thảm không quan hệ đến hai người kia.” Dạ Phi Yến dừng một chút, “Không chỉ có thế, những vụ thảm án diệt môn gần đây không phải bọn hắc làm.”

Liễu Chiêu cả kinh: “Không có khả năng! Ta tận mắt chứng kiến Hách Liên Cô Tuyết diệt cả nhà ta, còn việc Lộng Nguyệt giết chết chương môn Thanh Phong Phái cũng là sự thật không cần tranh cãi.”

Dạ Phi Yến vừa buồn bực lại bất đắc dĩ, “Uy, đầu người chứa não heo a! Vu oan giá họa người có hiểu hay không ?” Hắc ngữ nói, cẩn thận đánh giá bộ dạng phần nộ của Liễu Chiêu, trêu chọc nói, “Ta còn đang hoài nghi, Hách Liên Cô Tuyết vốn âm ngoan độc辣, giết người không chút lưu tình. Hắc có thể diệt cả Kiếm Tiên sơn trang, lại bỏ qua tính mạng của người, thật là kỳ quái.”

“Người. . .” Liễu Chiêu tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, “Dạ Thương Lan, người. . . Người. . .”

“Ta làm sao ?” Dạ Phi Yến bỡn cợt, “Nếu là ta diệt Kiếm Tiên sơn trang các người, ta nhất định sẽ đem toàn bộ giết sạch sẽ, một người cũng không lưu.”

Liễu Chiêu ghen đỏ mặt, lại không biết ứng đối thế nào.

Dạ Phi Yến xoay người nhìn về phía Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết, cảm giác nét mặt của bọn họ rất kỳ quái, căn bản không nhìn ra hai người lúc này đang suy nghĩ điều gì.

“Rõ ràng không phải là các người làm, vì sao không giải thích ?” Dạ Phi Yến lộ ra sắc mặt không cam lòng.

Lộng Nguyệt tà mị cười cười, giấu đi nỗi khác thường nơi đáy mắt, nhưng Dạ Phi Yến theo mặt tiểu dung kia nhìn ra một tia chua xót pha lẫn gượng gạo.

Mà Hách Liên Cô Tuyết chỉ hờ hững nhắm mắt, dường như không để tâm, cũng không lộ ra nửa điểm biểu tình.

Dạ Phi Yến bĩu môi, bất đắc dĩ thở dài.

Trong mắt võ lâm nhân sĩ, Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết làm nhiều việc ác, thị sát thành tính, một khi tào chiu thảm họa diệt môn liền tự nhiên mà đem tội lỗi của hung thủ đổ lên đầu bọn họ. Nhưng hai đại yêu ma kia khi đối mặt với cái gì hủy diệt thị huyết đều đã chết lặng, bởi vậy những thảm án diệt môn đó căn bản không dao động được bọn họ, có làm sáng tỏ hay không với hai người mà nói đã không có ý nghĩa.

Nhưng Dạ Phi Yến không cam lòng, hắc lý giải hai người kia, Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết cho tới bây giờ không phải loại người dễ dàng cúi mình giải thích trước kẻ khác. Vô luận thừa nhận bao nhiêu hiểu lầm, chịu đựng bao nhiêu oán hận cùng xem thường, bọn họ vẫn không có nửa phần quan tâm.

“Dạ Thương Lan, người có chứng cứ gì chứng minh những việc người nói là sự thật ?”

Hai hàng tuấn mi của Lộng Nguyệt nhíu chặt, hắc không còn đủ nhẫn nại để mà tiếp tục dây dưa với những người này. Yêu tà nam tử nhìn về phía Dạ Phi Yến: “Người có thể lui xuống.”

Dạ Phi Yến kinh hoảng, chỉ thấy thâm tử sắc phương mâu bắt đầu che phủ quang mang âm độc huyết tính, lạnh lẽo nhiếp nhân.

Liên tục mấy ngày, Dạ Phi Yến từ trong mắt Lộng Nguyệt nhìn thấy dị mang như vậy, hẳn cảm thấy Lộng Nguyệt trở nên ngày càng đáng sợ, đáng sợ đến mức hẳn không dám đến gần như mọi ngày, thậm chí trong lòng nảy sinh cảm giác Lộng Nguyệt lúc này ngay cả nhân tính cũng dần đánh mất.

Tử mâu mỗi lúc càng thêm trống rỗng, một tia sinh mệnh dao động cũng không tìm thấy, giống như thể gian vạn vật trong mắt hẳn đều phủ lên một tầng xám trắng không có sinh khí, trở thành vật bồi táng cho địa ngục huyết tinh.

Lộng Nguyệt đẩy Dạ Phi Yến đang chắn trước mặt hẳn qua một bên, khóe môi thoáng hiện tiểu ý tà khí nhàn nhạt, “Muốn báo thù thì cùng lên đi, hôm nay bốn tọa nhất định sẽ phụng bồi tới cùng !”

Hồng mâu lạnh lùng nheo lại, đồng dạng tản mát tinh quang thị huyết.

“Đừng, đừng giết !” Dạ Phi Yến quả thực vô cùng bối rối. Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết mà đại khai sát giới, đám võ lâm nhân sĩ đó tuyệt không có một tia cơ hội sống sót đi ra.

Nếu không ngăn cản, hai tên yêu ma này lại muốn đeo thêm bao nhiêu tội nghiệt? Bọn họ sớm muộn gì cũng có một ngày trở thành mục tiêu cho thể nhân chỉ trích, làm đối tượng để võ lâm nhân sĩ thảo phạt!

Liễu Chiêu hoảng sợ nhìn yêu tà nam tử đứng trước mặt, yêu nhan phong hoa tản ra huyết sắc tà ác ma dị, thâm tử phượng mâu lóe lên vẻ trào phúng cười cợt. Loại nhân thần âm độc này khiến hẳn nường theo bản năng phản ứng mà lão đảo lui về phía sau vài bước.

Đây là lần đầu tiên hẳn tiếp xúc với Lộng Nguyệt trong khoảng cách gần như vậy, chỉ riêng khí tức đã làm cho hẳn có cảm giác giống như đi vào địa vực tử vong.

“Đừng. . . Đừng sợ. . . Mọi người cùng nhau giết! Cùng nhau tiêu diệt bọn hẳn !” Liễu Chiêu cố gắng gom góp dũng khí, biểu tình vẫn như trước kiên quyết không bỏ qua, hai mắt ngưng đầy huyết hồng sắc, “Chúng ta nhiều người như vậy, nhất định có thể tru diệt hai tên yêu nghiệt này !”

Lộng Nguyệt tà khí nhếch môi, “Liễu Chiêu, theo ta thấy, ngươi cũng bị người của Đại Âm Hà thu mua rồi đúng không ?”

Lời này vừa nói ra, bát đại chưởng môn đều không ai vọng động.

Liễu Chiêu khùng hoảng trừng lớn hai mắt, “Ngươi. . . Ngươi ngậm máu phun người !”

Tử mâu thoáng nheo lại, “Tay sai của Âm Dạ Minh, nên xuống địa ngục đưa tin đi !”

Dứt lời, yêu tử độc nhận xuyên qua cơ thể Liễu Chiêu, ngay cả thân mình cũng bị xé banh ra. Thi thể huyết nhục mơ hồ vô pháp che giấu vết ngân màu thâm đen.

“Lại là Phong Thiểm !” Gương mặt Tiêu Càn tràn đầy thần sắc không thể tin.

Dạ Phi Yến giật mình, lúc này hẳn đã không biết, đám người mang danh võ lâm chính đạo rốt cuộc có bao nhiêu kẻ đầu nhập vào Đại Âm Hà. Hẳn càng không thể tưởng tượng giờ đây có bao nhiêu người mang trên mình chiếc mặt nạ giả dối, giữa hồng trần phồn hoa không ngừng bố trí một trò chơi không muốn người biết đến, lại vô pháp khống chế bản thân mà luân hãm vào bên trong, cuối cùng đánh mất bản ngã của riêng mình.

Đột nhiên, ngay khi Dạ Phi Yến còn đang suy nghĩ, hai thân ảnh yêu tử hoặc hồng đã lao vào đám người đông nghịt. Tử phát cùng hồng phát nhanh nhẹn bay múa, huyết quang lóe lên khắp nơi. Võ lâm nhân sĩ chen chúc ủa lên, tại Gia Hỏa Cảnh trải rộng huyết sắc mất đi tính mạng. Từng đoàn từng phiến quang mang tử vong phô thiên cái địa đánh tới, tràng giết chóc tưởng như không có chừng mực dưới bầu trời xanh nhiểm lên nhan sắc khiến người ta bi phần !

Trận đồ lục phẩm thiết diện cuồng tiếp diễn, cả Gia Hỏa Cảnh như tội ác ma uyên.

Yêu hoa nhiểm máu càng trở nên tà ác mỹ lệ, bày ra vẻ đẹp ma dã cổ hoặc đến cực hạn !

“Không được giết! Nam Cung Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, mau dừng tay !” Dạ Phi Yến hô to, hẳn không biết nên làm thế nào ngăn cản sát tràng đang tiến hành. Từng linh hồn tan biến trong tay bọn họ như bụi bặm tan rã, con đường nhiểm huyết không nhìn thấy điểm cuối.

“Đừng cản trở.” Tuyết Ảnh nhìn Dạ Phi Yến, thản nhiên mở miệng, “Người không phát hiện những kẻ chết đi đều là gian tế của Đại Âm Hà hay sao ?”

Dạ Phi Yến kinh ngạc, đảo mắt nhìn qua từng khối tàn thi vô cùng thê thảm, “Phong Thiểm. . . Toàn bộ là Phong Thiểm !”

Dạ Phi Yến nhìn bộ dạng thờ ơ của bát đại chương môn cùng chúng đệ tử, trong mắt lóe lên hỏa quang phần nộ, “Bọn họ giết người của Đại Âm Hà, đừng có lại đến tìm hai người nọ gây phiền toái !”

“Thiên Môn thiếu chủ, đó là sự tình giữa hai đại ma đầu và Đại Âm Hà Cung, chúng ta không tiện tham gia.” Không Ngộ dẫn theo đệ tử, không để ý đến tràng giết chóc trong Gia Hỏa Cảnh, lập tức xoay người rời đi.

“Thiên Môn thiếu chủ, việc hôm nay, chúng ta sẽ cho người mất mũi, không tiếp tục truy cứu.” Chương môn Tô Tinh phái Thiên Sơn cũng theo Không Ngộ ly khai.

Tiêu Càn lời lẽ chính khí nói, “Thiên Môn thiếu chủ, ta khuyên người tốt nhất mau rời xa Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết, hai người bọn hắn nghiệp chương nặng nề, ắt sẽ gặp trời phạt, đến lúc đó vẫn hi vọng không tổn hại đến Thương Lan thiếu chủ mới hảo.”

Dạ Phi Yến phần nộ trộn mắt nhìn bóng dáng bát đại môn phái quay lưng bước đi, thật muốn chửi ầm lên.

Hắn làm sao không biết, những người đó căn bản không có năng lực đối phó với Đại Âm Hà, bọn họ chỉ mong hai yêu mà cùng Đại Âm Hà đồng quy vu tận. Đến lúc đó thiên hạ bình ổn phân tranh, bọn họ cũng có thể an an ổn ổn tọa ủng vô lâm, thu được vô thượng vinh quang.

.

Gió thu thoang thoảng mùi máu tươi thổi qua Gia Hỏa Cảnh, vô số mảnh đoạn chi tàn hài nhi nằm đổ nước hồ mệnh mang. Nơi này phẳng phất vừa trải qua một hồi bạo kiếp, yêu tử hoặc hồng trở thành sắc thái sáng rọi duy nhất giữa đồng tử thi.

Thi thể rải rác khắp chốn, gần ngàn tên Âm Hà gian tế chưa đến một khắc chung toàn bộ đều bị tiêu diệt, chỉ còn hắc mang Phong Thiểm trên thân lóe lên dữ tợn, mà bát đại môn phái sớm đã rời đi.

Gió lạnh hoang lương phiêu tán, cả Gia Hỏa Cảnh lại khôi phục tĩnh lặng.

“Đa tạ người ra mặt vì cung chủ làm sáng tỏ chân tướng.” Tuyết Ảnh cầm đoản kiếm vừa rồi trích xuống của Dạ Phi Yến bỏ vào trong tay hắn, “Người về trước.”

“Ta không đi !” Dạ Phi Yến chế trụ cổ tay Tuyết Ảnh, biểu tình nghiêm túc trước nay chưa từng có, “Lần này, người phải theo ta đi.”

Tuyết Ảnh rũ mâu, lảng tránh ánh mắt Dạ Phi Yến, “Ta không thể rời khỏi cung chủ.”

Dạ Phi Yến có chút bất mãn, “Độc mỹ nhân cường đại kia không có Tuyết Ảnh người cũng không khuyết thiếu cái gì! Người đã thấy qua bộ dạng hắn xuất thủ giết người, người ta hợp lại đều không phải đối thủ! Cung chủ của người có võ công hộ thể cao như vậy, việc gì phải lo lắng ?!”

“Người không hiểu.”

Dạ Phi Yến bất đắc dĩ, hắn đi đến trước mặt Hách Liên Cô Tuyết, biểu tình chân thành, “Ta muốn dẫn theo Tuyết Ảnh đi, độc mỹ nhân người đáp ứng được không ?”

Cô Tuyết khẽ nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, hắn lạnh lùng mở miệng: “Những kẻ không liên quan đã đi hết chưa ?”

Dạ Phi Yến cả kinh, tựa hồ nhận ra tư thái của hồng y nam tử không bình thường, nguyên bản nộ khí đầy mình nhất thời tan thành mây khói.

Lộng Nguyệt thản nhiên ân một tiếng, tử mâu tà mị run rẩy áp chế tình tự mà người ngoài không nhìn ra.

Nhân mâu băng hồng thoảng mở, Cô Tuyết rốt cuộc không thể đè nén huyết khí sôi trào trong cơ thể. Hắn gắt gao ôm ngực, vừa muốn mở miệng nói, một ngụm máu đen nhất thời đoạt khẩu mãnh liệt phun ra.

Thân hình tạm đỡ đi hết thấy gánh nặng giống như hồ điệp gãy cánh, chậm rãi rơi rụng. . .

147. Chương 147: Yên Hoa Tuyệt

“Cung chủ . . .” Tứ đại tòa sử dụng thời kinh hãi bật thốt, mà Dạ Phi Yến trừng mắt không dám tin, hồng y nam tử vốn gần như không thể chiến thắng trong cảm nhận của hắn cứ như vậy vô lực ngã xuống trước mắt.

Nỗi đau đớn bị thương được che giấu hoàn mỹ trong đáy tử mâu, Lộng Nguyệt nháy mắt ôm Cô Tuyết vào trong lòng. Thân ảnh yêu tử như vật sương mờ, chớp mắt biến mất khỏi Gia Hỏa Cảnh.

“Ta tưởng. . . Ta tưởng rằng lời đồn là giả. . .”

Vết máu thâm đen rải trên hoa cỏ, trong mắt Dạ Phi Yến tràn ngập khiếp sợ pha lẫn bất khả tư nghị.

“Độc trong người hắn. . . cư nhiên đã xâm nhập vào tâm mạch.” Không biết từ khi nào, Nam Phong Ẩn đã đến bên cạnh Dạ Phi Yến. Hắn thoáng cúi người xem xét vết máu dưới chân, dung nhan mị khí tràn đầy vẻ trầm trọng.

Nam Phong Ẩn thì thào như đang nói với mình, “Nguyên bản ta cho rằng có phương pháp giải độc, vẫn nghĩ Lộng Nguyệt sẽ đem hắn giao cho Ám Dạ Minh, nhưng hiện tại độc nhập vào tâm mạch, dù có xoay chuyển trời đất cũng không còn cách nào. . .”

Trong phút chốc, Tuyệt Ảnh thiếu chút nữa không đứng vững, đầu như bị thứ gì đánh trúng, đôi mắt tà dị mất đi sắc thái trong suốt, thanh âm run rẩy vô thức, “Người mới vừa nói cái gì? Cái gì mà. . . xoay chuyển trời đất cũng không còn cách nào?”

“Một tháng.” Nam Phong Ẩn ngẩng đầu, nụ cười nhuốm vẻ chua xót, “Đại hạn cuối cùng của Hách Liên cung chủ.”

Điệp Triệt che miệng, nước mắt chảy xuống không ngừng, ngay cả tiếng khóc cũng không nở phát ra.

“Sẽ không. . .” Dạ Phi Yến nhìn về phía Nam Phong Ẩn, nỗi hoang mang khủng hoảng không thể kìm nén bao trùm khắp toàn thân, “Người không thấy bộ dáng Hách Liên Cô Tuyết giết người vừa rồi sao, ta xem hắn còn rất khỏe mạnh!”

Nam Phong Ẩn khép mắt, hô hấp có chút ngưng trệ, “Người cho rằng hắn sẽ lộ ra bản thân suy yếu vô năng trước mặt Lộng Nguyệt sao?”

“Vậy. . . còn Lộng Nguyệt?”

Dạ Phi Yến rút cuộc minh bạch vì cái gì cặp phượng mâu thâm tử sắc ngày càng trống rỗng hư vô, “Lộng Nguyệt biết. . . hắn sắp chết sao?”

Nam Phong Ẩn nhíu chặt hai hàng mi, khẽ gật đầu.

“Hắn biết?” Dạ Phi Yến ra vẻ khó hiểu, “Vậy làm sao biểu tình trên mặt hắn vẫn một bộ điềm nhiên như không?”

“Nếu Lộng Nguyệt thật sự hồ hững vô tâm, hắn sẽ không điên cuồng đến mức một mình đi hủy Ám Hà Dương giới! Thị sát suốt ba đêm!”

Thân mình Dạ Phi Yến không ngừng run rẩy, là hắn đã nhìn lầm, nhìn lầm Nam Cung Lộng Nguyệt, nhìn lầm Hách Liên Cô Tuyết.

Hắn không biết, yêu tà nam tử như thần chi kia đến tận cùng đã ẩn nhẫn tâm tình thế nào, nụ cười điên đảo chúng sinh trước mặt hồng y nam tử rốt cuộc chứa đựng bao nhiêu bi thống cùng miễn cưỡng. . .

Trơ mắt nhìn người sở ái vẫn diệt trong tay mình, tâm đau đến mức phát cuồng lại vẫn phải dùng tiểu nhan che giấu.

Chỉ vì, đơn giản là để thành toàn một sinh mệnh kiều ngạo bất khuất, gắng gượng tỏ ra vẻ đẹp mỹ lệ trong những thời khắc cuối cùng của cuộc đời, tựa như ngọn lửa kiều hãnh phô bày ra những vũ điệu cuồng nhiệt nhất trước khi tan biến, để lại cho thế gian một phân tình tự mỹ diễm.

.

Phủ thủ thương hải vân đoàn, tuế nguyệt hồng trần giai tẫn tán.

Nếu yêu không đủ sâu đậm, sẽ không hứa nguyện quyến luyến một đời. Nếu yêu không đủ quyết tuyệt, sẽ không đau đến tê tái tâm can.

Lá khô lác đác rơi rụng, sương lạnh phủ lên từng ngọn cỏ tiêu điều.

Một vầng sáng màu thâm lam thoảng hiện nơi chân trời phương xa, chậm rãi lan tràn giữa không cùng thiên tế.

Đỉnh Huyền Tuyết Sơn dần chìm vào bóng đêm thanh lãnh, kiếm tìm trầm tịch.

Làn tóc yêu tử hoặc hồng theo gió tản ra bốn phía, đan xen cùng một chỗ, mỗi lần chạm vào là quần quít dây dưa. Tất cả hồi ức trong đầu nháy mắt hiện lên, như hoa anh đào rơi trên nền tuyết trắng, theo năm tháng nhảm nhí nổi tiếc thương.

Màn đêm buông xuống, trên cao lấp lóe một phiến sao trời. Thánh tuyết y bào cùng hỏa hồng trường bào giao nhau làm thành một đóa yêu hoa nở rộ giữa thiên địa, cánh hoa thi thoảng run lên nhẹ nhẹ như đang kể cho gió nghe về tình niệm một đời.

Máu tươi trên khóe môi Cô Tuyết nhỏ lên bạch y thánh khiết thuần tịnh, phảng phất Hồng Liên thê mỹ lưu lại lệ quang. Gió vờn quanh khiến hàng mi dài chợt rung động, che lấp một thoảng hoảng hốt ẩn trong hồng mâu.

“Nguyệt. . . Thật xin lỗi. . .” Cô Tuyết nâng mâu nhìn vết máu dữ tợn chói mắt, thản nhiên nói, “Ta không cố ý làm bẩn y phục của ngươi. . .”

Thâm tử sắc phượng mâu trào ra đau đớn bi thương vô pháp áp chế, Lộng Nguyệt gắt gao đem Cô Tuyết ôm vào trong ngực, như muốn dung nhập vào cốt tủy. Một khắc kia, hẳn thật sự không còn cười nổi.

Cho dù là nguy trang, cũng không thể tiếp tục lộ ra tiểu dung.

Thế gian này, chỉ Cô Tuyết mới khiến hắn khổ sở đến mức tâm khắc cốt, chỉ Cô Tuyết đủ khả năng làm cho hắn ba lần bảy lượt nảy lên xúc động muốn rơi lệ.

Lộng Nguyệt che giấu nỗi đau nơi đáy mắt, hắn khẽ nâng gương mặt Cô Tuyết, nhìn sâu vào đôi hồng mâu đang dõi theo hắn, vài lần muốn nói lại không thốt nên lời.

Cô Tuyết, người đừng tra tấn ta nữa có được không. . .

Đằng mạn của Huyết dạ yêu la dần trải rộng toàn thân, trong đêm tối phô bày vẻ đẹp yêu dã.

Tinh quang rực lửa thiêu đốt, hỗn loạn lấp lóe, Cô Tuyết ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, mạnh mẽ hôn lên đôi môi lạnh lẽo.

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, cố gắng kháng cự, nhưng nụ hôn đột ngột ập tới kia khí phách dị thường, khiến hắn cơ hồ không thể hô hấp.

Mùi thơm tràn ngập hương vị huyết tinh, nụ hôn của Cô Tuyết mãnh liệt mà điên cuồng, nóng bỏng dây dưa với đầu lưỡi đang lảng tránh hắn, triền miên đến mức khó có thể buông bỏ, khó có thể khống chế, cuồng dã như công thành đoạt đất, tựa hồ muốn tuyên cáo tâm ý si cuồng bất hồi của mình.

“Nguyệt, vì cái gì ngươi không hôn ta?” Cô Tuyết không thể tin nhìn hắn, lập tức hung hăng nắm chặt vạt áo của Lộng Nguyệt, kịch liệt thúc đẩy hắn, mang theo chút cố chấp như hải đồng, “Sắp hết thời gian, Nguyệt. . . Để ta hôn ngươi thêm vài lần. . . Để ta hôn ngươi thêm một chút có được không. . .”

Cô Tuyết căn bản không để ý đến Lộng Nguyệt kháng cự, nháy mắt phong bế huyết đạo của hắn, theo sau gắt gao đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân.

Lộng Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy hạ thân của mình bị lửa nóng vờn quanh. Xúc cảm giống như điện lưu khiến toàn thân hắn chấn động.

Lồng ngực chật chội thiếp hợp làm hắn dễ dàng cảm thụ được trái tim của đối phương đều đặn nảy lên, kích tình nóng bỏng thiêu đốt đêm tối.

Hoa đào phiêu tán, dạ sắc mờ mịt lung.

Da thịt không một tia huyết sắc lạnh lẽo như băng tuyết, Huyết dạ yêu la nơi cổ thoáng hiện ma quang diễm lệ.

Cô Tuyết kéo ra bạch bào thánh tuyết, nộ hôn cuồng loạn mang theo lực độ trừng phạt lưu lại hôn ngân khấp nơi trên thân hình yêu dã.

Độc đằng không ngừng xé rách thân thể hồng y nam tử, lúc này đây so với bình thường càng thêm mãnh liệt. Mãnh liệt đến mức mỗi khi một nộ hôn hạ xuống, hắn giống như bị lăng trì một lần, đau nhức thấu xương, buốt lạnh như thể bị va đập trong băng quật đầy rẫy nham thạch cứng rắn nhất, làm cho cốt cách của hắn vỡ nát.

Lộng Nguyệt nhắm chặt đôi mắt, cắn môi đến bật máu, không dám nhìn bộ dáng hồng y nam tử cực lực nhẫn nại đau đớn.

Hắn sợ mình rốt cuộc chịu không nổi, mỗi khi nhìn thấy Cô Tuyết đều như trải qua một lần giày vò đau triệt nội tâm.

Cô Tuyết hôn càng cuồng nhiệt mê say, tâm của hắn càng triệt để đau đớn như bị cắt thành từng mảnh.

Cô Tuyết gắt gao ôm lấy ***g ngực nhức nhối, cố gắng giữ tâm mắt thanh tỉnh, “Nguyệt, nhớ kỹ ta, vĩnh viễn nhớ kỹ ta !”

Tử mâu đột nhiên trợn to.

Hồng y nam tử hơi cúi xuống, không chút do dự phun ra nuốt vào dục vọng của yêu tà nam tử. . .

Mỗi lửa thiêu đốt lan tràn khắp toàn thân Lộng Nguyệt, một khắc kia, hắn cảm giác mình thật sự muốn hỏng mất.

Mồ hôi thấm ướt lọn tóc hỏa hồng, nhiễm bóng lạc ấn hình hoa đào trên xương quai xanh, rục rở như Huyết dạ yêu la nổ rộ.

Lộng Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, nhìn hắn cố sức làm ra hành động điên cuồng, loáng thoáng cảm giác chính mình bị đánh vào địa ngục.

Hắn hận không thể đem Cô Tuyết hôn trả đến mức có chết cũng không buông tay. . .

Nhưng hắn nên làm cái gì? Ngoại trừ kháng cự nộ hôn gần như là tự tàn sinh mệnh kia, hắn có thể làm được gì?

.

Ánh trăng mờ mịt lung, trên Huyền Tuyết Sơn từng bông tuyết li ti bắt đầu bay xuống, cùng hoa đào đầy trời đan xen vào nhau như mộng ảo, rải khắp đại địa một màu thuần bạch thánh khiết.

Cô Tuyết dựa vào thân thể Lộng Nguyệt, cười khẽ một tiếng, tựa hồ cảm thấy khá hài lòng với hành vi vừa rồi của mình.

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, rốt cuộc không thể áp chế cuồng dã giấu trong nội tâm. Hắn vươn tay kéo Cô Tuyết ôm vào trong ngực, dùng cánh môi run rẩy không ngừng hôn lên đỉnh đầu hồng y nam tử, phảng phất muốn lưu lại phần hồn đang chậm rãi tiêu tán. Cho dù níu giữ chỉ một ngày, với hắn mà nói cũng là mơ ước xa vời.

“Nguyệt, tuyết rơi.” Cô Tuyết bị ôm có chút phát đau, hân vuốt nhẹ lưng Lộng Nguyệt, hồng mâu ngày càng trở nên trống rỗng, “Lần đầu tiên ta biết, nguyên lai tuyết rơi cũng có thể đẹp như vậy. . .”

Yết hầu Lộng Nguyệt tựa hồ bị thứ gì đó chặn lại, ngay cả khí lực mở miệng cũng không có.

Cô Tuyết vỗ nhẹ khuôn mặt yêu dị của Lộng Nguyệt, “Chúng ta lại phóng pháo hoa một lần được không?”

Lộng Nguyệt rút cuộc dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng nhếch môi nở một nụ cười tà mị, “Trước hãy nói chuyện, mùa đông hàng năm, ta đều chờ người tại đỉnh Huyền Tuyết Sơn, chờ người cùng nhau xem tuyết, xem pháo hoa. . .”

“Nếu như. . . ta thất ước thì thế nào?”

“Không có nếu như!” Lộng Nguyệt gắt gao lay động thân thể Cô Tuyết, gần như điên cuồng rống lớn, “Người nghe rõ cho ta! Nếu người dám bỏ lại ta mà rời khỏi thế gian này, vậy ta trước sẽ hủy diệt mọi thứ chôn cùng với người! Sau đó ta lại xuống địa ngục dây dưa người, ta khiến người thành quỷ cũng không được an bình! Ta muốn làm cho tất cả thiên địa quỷ thần đều biết, Hách Liên Cô Tuyết người vĩnh viễn là người của Nam Cung Lộng Nguyệt ta, ai cũng không đoạt được, ai cũng đừng mơ tưởng chia tách hai chúng ta!”

Hết thấy phần nộ đau lòng cuồng si bắt hồi tại một khắc kia đều dâng trào, Lộng Nguyệt rút cuộc không thể tiếp tục ẩn nhẫn. Hân điên cuồng ôm lấy Cô Tuyết, đem hân siết thật chặt! Dem hân hôn thật sâu!

“Nguyệt. . . Người đừng bày ra bộ dạng này. . .” Nước mắt của Cô Tuyết thiếu chút nữa tràn mi mà ra, thanh âm run rẩy bị thương, “Ta đáp ứng người, hàng năm đều ở đỉnh Huyền Tuyết Sơn chờ người. . . Ta đáp ứng người. . .”

“Tuyết nhi của ta, nếu đáp ứng rồi thì không được nuốt lời!” Lộng Nguyệt hôn nhẹ lên mi tâm Cô Tuyết, một khắc kia, dù cho đó chỉ là một lời nói dối cũng có thể khiến hân vô cùng thỏa mãn.

Tử mang yêu diễm ngưng tụ trong lòng bàn tay Lộng Nguyệt, giống như diễm hỏa nhảy múa, đang chờ đợi thời khắc huy hoàng nở rộ.

Lộng Nguyệt rũ mâu, khe hôn đôi mắt của người trong lòng. Tử mang chợt đăng không vọt lên trời đêm rộng lớn, giữa những bông tuyết nhảy mắt bùng sáng. . .

Pháo hoa nở rộ, giống như ảo ảnh mộng lung của phi hoa ẩn trong sương mờ. Hoa đào điêu linh cùng tuyết trắng thánh khiết xoay quanh bốn phía pháo hoa. Cảnh tượng thê mỹ phân không rõ chân trời góc biển. . . (chỗ này chắc là cảnh đẹp xa gần nơi nơi đều nhìn thấy)

Cô Tuyết lẳng lặng nhìn phương mâu gần trong gang tấc, đôi mắt mỹ lệ lại khiến người ta tâm toái kia. Hân muốn nhìn lâu hơn một chút, cho dù chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi cũng muốn khắc ghi thật sâu vào ký ức của mình, thấu tận linh hồn, vĩnh viễn không thể nào quên.

Tầm mắt ngày càng mờ hồ, đêm tối thê lãnh từng chút một tước đi sắc thái bên trong hồng mâu. . .

Nguyệt, biết làm sao đây, thời gian không cho phép ta nhìn người thêm một lát. . .

Một trận mưa tuyết cuối cùng, một tràng pháo hoa phân ly, ta đều không nở nhìn.

Bởi vì quang minh cuối cùng của ta, chỉ có thể cho người, Nguyệt, chỉ có thể cho người. . .

Hỏa hồng trường phát buông xuống, bông tuyết đáp trên hàng mi dài của Cô Tuyết, tô điểm thêm sắc thái trong suốt như mộng huyền, lại không thể hoán tính sinh mệnh trong con người hồng sắc.

Đôi nhãn mâu băng hồng mỹ lệ kia, từ đây, ảm đạm vô quang.

.

Pháo hoa tuyết mỹ lấy tư thái thành kính nhất, giữa bầu trời đêm tỏa sáng không ngừng. . .

Đêm hôm đó, trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, trọn một đêm nở rộ pháo hoa kim sắc chẳng hề tiêu tán.

Đêm hôm đó, mọi người dưới chân núi đều chứng kiến trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn rơi xuống một tràng kim tuyết hoa lệ rực rỡ.

Phồn hoa thịnh cảnh đêm hôm đó, trở thành cảnh sắc mà thế nhân vĩnh viễn không quên.

Một phiên hắc ám, trong tràng pháo hoa còn chưa ngừng lại, vào một đêm tuyết đổ, dập tắt một thoáng quang minh cuối cùng. . .

.

“Nguyệt, pháo hoa đã phóng xong chưa ?”

Lộng Nguyệt nhìn pháo hoa đầy trời còn đang rực rỡ tỏa sáng, không cách nào mở miệng.

Từng giọt, từng giọt lệ theo tử mâu tràn ra, chảy xuống. . .

Rơi trên khuôn mặt yêu mị tái nhợt của hồng y nam tử, hòa tan bằng tuyết.

Hồng mâu rốt cuộc không còn phản chiếu bất luận cảnh tượng gì, rốt cuộc không còn nhìn thấy bất cứ dấu vết nào trên thế gian.

Cô Tuyết lau đi vệt nước mắt trên mặt, thanh âm bình thản như nước: “Là tuyết tan sao ?”

Lộng Nguyệt cắn môi đến bật máu, thân thể run rẩy vô pháp kìm nén.

“Nguyệt, chúng ta trở về thôi, nơi này thật tối.”

“Hảo. . .” Lộng Nguyệt cực lực bảo trì ngữ khí bình tĩnh ôn hòa, vỗ nhẹ lên dung nhan tái nhợt của Cô Tuyết, “Tuyết nhi của ta, trở về ta sẽ giúp người điểm đèn, điểm đèn rồi sẽ không tối. . .”

Lộng Nguyệt đem Cô Tuyết ôm lên, chậm rãi đi xuống Huyền Tuyết Sơn. . .

.

Cô Tuyết của hắn, vĩnh viễn không còn nhìn thấy hắn. . .

Rốt cuộc. . .

Đã không còn. . .

148. Chương 148: Tình Yêu Vĩnh Viễn Không Phản Bội

Người thương tổn ta một phần, Hách Liên Cô Tuyết sẽ phải thừa nhận gấp ngàn vạn lần thống khổ !

. . .

Mặc tử yêu quang trên móng tay đặt tại trước ngực Âm Dạ Minh tản ra độc mang thâm trầm, dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng chậm rãi tiêu tán.

Lộng Nguyệt gầm nhẹ một tiếng, lực lượng ngưng tụ trong tay giống như núi lửa sắp bùng nổ. Mấy gốc đại thụ cao chọc trời phía sau nhận phải một chưởng của hắn, toàn bộ đều biến thành tro tàn.

“Lộng Nguyệt, người nên sớm quyết định, bản tôn không có nhiều kiên nhẫn như vậy. Hách Liên Cô Tuyết sống hay chết đều tùy vào người. . .”

Bỗng nhiên, một đạo thân ảnh hỏa hồng từ trên trời hạ xuống, Cô Tuyết một phen chụp đến Thiên linh cái của Âm Dạ Minh, lạnh lùng nói, “Nếu người không rút đi, ta liền cùng người đồng quy vu tận !”

Âm Dạ Minh lẳng lặng giằng co với đôi hồng mâu ảm đạm gần trong gang tấc, tâm chột có vài phần ngүй lạnh.

Cặp nhãn mâu thâm hồng ngạo thị thiên hạ kia đã không còn sắc thái.

Song nhãn thần kiệt ngạo quật cường cô quyết kia đã không có hào quang.

Mỗi lần Âm Dạ Minh nhìn đến đôi mắt cô ngạo đó đều sẽ động tâm, đến mức vô luận phải trả bao nhiêu đại giới cũng muốn có được hắn.

Nhưng giờ khắc này, hắn lại không thể tìm thấy nửa điểm dao động bên trong hồng mâu.

Nụ cười của Âm Dạ Minh có chút uể oải, “Xem ra Hách Liên cung chủ đã trúng độc quá sâu, bị tra tấn đến mức hai mắt đều mù. . .”

“Tra tấn ?” Cô Tuyết lạnh lùng cười ra tiếng, mang theo một tia châm chọc, “Ta cảm thấy rất thoải mái. . .”

“Người. . .” Âm Dạ Minh vô cùng phẫn nộ, “Người đã biến thành bộ dạng này mà vẫn độc như vậy !”

Đóa yêu hoa độc tấn thiên hạ này, vì cái gì không thể đánh bại? Vì cái gì không thể phá hủy? Vì cái gì vĩnh viễn không thể lụi tàn?

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Vô luận ta biến thành bộ dạng gì đi chăng nữa cũng đều có thể đưa người vào chỗ chết !”

Lộng Nguyệt nháy mắt ôm lấy thân thể Cô Tuyết, sợ hãi xúc động làm ra chuyện ngu xuẩn khiến mình phải hối hận cả đời.

“Nguyệt. . .” Thanh âm Cô Tuyết chợt lui đi lãnh liệt băng hàn, tựa hồ thay đổi thành một người khác, hắn nhẹ nhàng sờ lên gương mặt của yêu tà nam tử, bật cười khê, “Có biết làm sao ta tìm được người không ?”

Ngón tay Lộng Nguyệt lướt qua đôi mắt mỹ lệ nhất trong lòng hắn, không cách nào mở miệng đáp.

Cô Tuyết ghé sát bên tai Lộng Nguyệt, mỉm cười nhàn nhạt, mang theo một tia khiêu khích, “Ta lúc nào cũng có thể ngửi được hương vị trên người yêu tinh người, đừng tưởng rằng ta mù nên chuyện gì cũng không biết, yêu tinh người đừng mơ tưởng giấu diếm ta. Vô luận người tới chỗ nào, ta đều minh bạch. . .”

Lộng Nguyệt nhìn đôi hồng mâu thoáng cong lên thành hình nguyệt nha nhi, sủng nịch vuốt ve làn tóc hỏa hồng, không biết nên đáp lại thế nào.

Hắn đã không thể đếm được đây rốt cuộc là lần thứ bao nhiêu hắn không thể nghĩ ra cách trả lời Cô Tuyết.

“Nguyệt, chúng ta đi.”

“Nam Cung Lộng Nguyệt !” Âm Dạ Minh hô to, “Người phải biết rõ, Hách Liên Cô Tuyết sẽ vì quyết định của người mà mất mạng! Người đừng. . .”

“Người câm miệng cho ta !”

Cô Tuyết dựa vào lực phán đoán miễn tiện của mình, hồng mang trong tay vô pháp khống chế muốn đánh tan sinh mệnh của hắc y nam nhân. Trong khoảnh khắc, Lộng Nguyệt nắm lấy cổ tay Cô Tuyết, hồng mang độc lật đột nhiên nghịch chuyển phương hướng, quyết tuyệt đánh vào thân thể yêu tà nam tử.

Lộng Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, máu tươi tràn ra khóe môi, dung nhan yêu dị thoáng chốc trở nên tái nhợt như tuyết.

“Nguyệt. . .” Thanh âm Cô Tuyết chợt run lên, hắn nâng gương mặt yêu tà nam tử, cảm thụ ***g ngực ấm áp vây quanh hắn, hối hận trào ra tựa như hải tử làm sai chuyện.

“Nguyệt, người bị thương ở đâu? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta sẽ không bao giờ xúc động nữa, không bao giờ xúc động. . .”

Bàn tay Cô Tuyết run rẩy lần mò trên gương mặt yêu tà nam tử, lúc này hắn cơ nào khao khát ánh mắt lại khôi phục quang minh. Dù chỉ là một thoáng, chỉ cần có thể nhìn thấy Lộng Nguyệt của hắn, chỉ một thoáng cũng đủ.

Cô Tuyết tức giận nói, “Nguyệt, người mau nói. . . Vừa rồi ta làm người bị thương chỗ nào? Người nói cho ta biết có được không !”

Lộng Nguyệt nhìn bộ dáng thất thố của hồng y nam tử, chua xót khê nhếch môi.

Tuyệt nhi của ta, một chuông kia thì tính là gì. . .

Hiện tại vô luận có bao nhiêu đau đớn, ta cũng đều không có cảm giác. . .

Lộng Nguyệt ngằm chịu đựng, nhẹ nhàng nâng lên gương mặt Cô Tuyệt, “Tuyệt nhi của ta càng lúc càng nóng nẩy, nếu người còn dám tự thương tổn chính mình, người cứ chờ bị ta trừng phạt đi !”

Mãi đến khi yêu tà nam tử mở miệng nói chuyện, Cô Tuyệt mới bình ổn tình tự hoảng hốt bối rối. Mỉm cười an tâm, hẩn thoát khỏi vòng tay của Lộng Nguyệt, thản nhiên nói, “Nơi này không có gì thú vị, chúng ta đi.”

“Nam Cung Lộng Nguyệt, đây là cơ hội cuối cùng !” Âm Dạ Minh chăm chú nhìn hồng y nam tử vốn không để ý đến hẩn, ngữ khí lãnh liệt âm tàn, “Một cơ hội cuối cùng giải độc cho Hách Liên Cô Tuyệt, chẳng lẽ người thật sự muốn tiếc nuối cả đời sao ?”

Tử mâu hơi khép lại, thanh âm khàn khàn quanh quẩn trong tâm trí, ẩn tàng một tia quang mang dao động.

Lộng Nguyệt lúc này, rốt cuộc biết được cái gì gọi là bất lực lẫn tuyệt vọng. . .

Vô luận lựa chọn thế nào, hẩn đều phải thừa nhận thống khổ dày vò.

Với hẩn mà nói, lựa chọn tàn khốc nhất thế gian cũng không gì hơn thế này. . .

Sống không bằng chết. . .

Đau đớn khắc cốt. . .

Yêu đến bi triệt. . .

Yêu đến tuyệt vọng. . .

Khi tuyệt vọng lên đến mức tận cùng, hẩn mới chợt phát giác, chính mình đã không còn là người.

.

Cô Tuyệt căn bản không muốn dừng lại đây thêm một khắc, khi hẩn quyết tuyệt nắm lấy cổ tay Lộng Nguyệt rời đi, tâm của hẩn tựa hồ được phủ lên một tầng lạnh lẽo.

“Nguyệt ?”

Trong bóng đêm vô tận, Cô Tuyệt thậm chí có thể cảm giác được tiếng tim đập. Tuy rằng hẩn không nhìn thấy, nhưng khí tức của người bên cạnh bất đồng với thường ngày khiến hẩn nháy mắt bồn chồn bất an.

“Nam Cung Lộng Nguyệt, cơ hội cuối cùng cứu Hách Liên Cô Tuyệt, người phải tỉnh tường.”

“Đừng nghĩ nữa!” Cô Tuyệt tức giận, hẩn gắt gao nắm chặt cổ tay Lộng Nguyệt, đem tất cả kiên quyết bất hối dung nhập vào lực đạo trong tay, nhưng vẫn không nhận được đáp lại.

Lộng Nguyệt vỗ nhẹ trường mị nhan tái nhợt như tuyết trước mắt, trầm mặc không nói.

Cô Tuyệt, ta sẽ không để người chết, ta tuyệt sẽ không để người chết. . .

“Nguyệt, người do dự có phải không ?”

Cô Tuyệt không còn cảm nhận được độ ấm trong tay Lộng Nguyệt, một khắc kia, tâm của hẩn như lọt vào băng quật.

Gió lạnh thổi tung, khiến tử phát yêu dã bay loạn, che lấp cả tầm mắt.

“Nguyệt, người nói !” Cô Tuyệt lạnh lùng gằn giọng, “Người đang do dự có phải không ?”

Tàn diệp điêu linh, tựa như năm tháng hư không tịch liêu hiu quạnh, buốt nhói trái tim hai người, đau nhập cốt tủy.

Đột nhiên, ***g ngực phảng phất bị thứ gì đó xé toang, độc đảng yêu diễm lại điên cuồng tàn phá mỗi một tấc cốt cách khắp thân thể Cô Tuyệt.

Lộng Nguyệt cả kinh, vừa muốn tiến lên đỡ lấy hắn, lại bị Cô Tuyết không chút lưu tình đẩy ra.

“Nguyệt, ta có chết cũng sẽ không phản bội ngươi!” Vết máu thâm hắc tràn ra khoe môi, Cô Tuyết gắt gao ôm ngực, hồng mâu lấp lánh thủy quang trong suốt.

“Ngươi không thể phản bội ta, ngươi biết không? Nguyệt. . .” Cô Tuyết dùng sức lay động thân thể Lộng Nguyệt, nỗi điên đảo thác loạn chưa bao giờ có chợt lan tràn, khiến lý trí của hắn cũng bên bờ sụp đổ, “Nguyệt, ta chết cũng không phản bội ngươi, ngươi có nghe không? Ta Hách Liên Cô Tuyết cho dù chết cũng sẽ không phản bội Nam Cung Lộng Nguyệt!”

Thanh âm kiên định vang vọng hồi lâu trong khu rừng, một khắc kia, tâm Lộng Nguyệt cơ hồ vỡ nát rơi đầy đất, lại không cách nào nhấc lên hàn gấn.

Thân mình Cô Tuyết giống như lá rụng phiêu linh, theo gió lay động. Máu tươi không ngừng tràn ra khoe môi chảy xuống, cho dù hắn không nhìn thấy, vẫn như trước gắt gao dõi theo phương hướng của tử mâu mà hắn cảm giác được.

“Nguyệt, cho dù chết ta cũng không muốn làm chuyện có lỗi với ngươi. . .”

“Nguyệt, chỉ cần ngươi không phản bội ta, Hách Liên Cô Tuyết sẽ cố gắng vì ngươi mà sống sót. . .”

“Nguyệt, tin ta được không? Ta sẽ vì ngươi cố gắng sống sót. . . thật sự. . . vì ngươi, ta sẽ sống. . .”

Tơ máu thâm hắc mãnh liệt trào ra, Cô Tuyết nỗ lực giữ ý thức của mình thanh tỉnh, quật cường mà kiên định không ngừng lặp đi lặp lại những lời đó.

Mãi đến khi máu tươi khiến thanh âm của hắn trở nên mơ hồ, hắn vẫn không muốn ngừng lại. . .

Lộng Nguyệt rốt cuộc không thể kìm nén, một tay ôm lấy thân thể lão đảo muốn ngã của Cô Tuyết vào lòng, dùng phiến môi run rẩy hôn lên đôi môi hắn. Hương vị huyết tinh pha lẫn dịch thể lạnh lẽo, đã vô pháp phân rõ đến tận cùng là nước mắt của ai. . .

“Ta hiểu, ta hiểu. . . Tuyết nhi của ta, ta đều hiểu. . .” Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt tái nhợt của Cô Tuyết, cố gắng ẩn nhẫn niềm bi thống vô hạn, dùng nụ hôn sâu thay lời trấn an, không ngừng nói với hắn lời hứa vĩnh viễn không phản bội.

“Chúng ta đi!” Lộng Nguyệt ôm chặt Cô Tuyết, quyết tuyệt ly khai không hề nhìn lại.

Cô Tuyết, ta sẽ chữa khỏi cho ngươi, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi.

Ngươi đã vì ta mà cố gắng sống sót, ta Nam Cung Lộng Nguyệt nhất định sẽ khuynh tẫn sinh mệnh để giữ ngươi ở lại bên ta.

Không tiếc hết thảy đại giới. . .

.

Ám Dạ Minh nhìn theo bóng lưng yêu tà nam tử rời đi, cũng không tiếp tục níu giữ. . .

Vừa rồi một màn kia dừng trong mắt hắn không sót chút nào, đến bây giờ, vô luận hắn làm gì cũng đều không còn ý nghĩa.

Cừu hận đã qua, khúc mắc chưa giải, chung quy theo nước mắt cùng áy náy hóa thành một luồng khói nhẹ mờ ảo, song sinh mệnh lại vô pháp hồi đầu.

Dù cho đã hiểu được quý trọng, hiểu được ái, cuối cùng vẫn không thể lại có được ái. . .

149. Chương 149: Thần Bí Chi Nhân

Bóng đèn trùng điệp giao thác bên trong đại điện, hắc sa nhẹ nhàng lay động, che lấp bóng người ngồi trên vương tọa tối thượng.

“Hách Liên Cô Tuyết đã bị độc công tâm, mệnh không còn bao lâu. . .” Thanh âm khàn khàn khó nghe quanh quẩn vang lên khắp đại điện, mấy vạn danh hắc y tử sĩ quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu kính ngưỡng tôn vương trên cao.

Cho tới bây giờ, Đại Âm Hà Cung đã bị hủy đi một nửa thể lực, cung thành tựa như địa vực u ám cũng chịu tàn phá thâm trọng.

Tà Hoàng đánh giá Thanh Quy Đồ cùng Hỏa Phượng Đồ trong tay mình, thanh âm như ác quỷ vang lên, “Đợi đến lúc Hách Liên Cô Tuyết chết, linh huyết trong cơ thể hắn sẽ thuộc về bốn vương!”

Phong Trần Diệt liếc mắt nhìn về phía Âm Dạ Minh không có nửa điểm biểu tình, khóe môi giương lên một tia tiêu ý âm lãnh khiến người ta không thể đoán.

“Độc của Thiên tôn quả thật cao thâm, Hách Liên Cô Tuyết vừa chết, Nam Cung Lộng Nguyệt nhất định sẽ không sống được bao lâu.”

Phía sau màn hắc sa thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho khan.

Phong Trần Diệt cười nhạt: xem ra lần trước giao chiến tại Đế La Cung, hai yêu ma kia khiến giáo vương bị thương không nhẹ. . .

“Một khi tứ linh dùng linh huyết khai mở, Yêu thể Liên hoàng nhất định sẽ sống lại. Đến lúc đó, Hách Liên Cô Tuyết huyết khí hao kiệt, Nam Cung Lộng Nguyệt có làm gì đi nữa cũng không thể nghịch chuyển chú ngôn!”

Thanh âm khàn khàn ngày càng trở nên càn rỡ, ẩn ẩn lộ ra vẻ bức thiết pha lẫn mong đợi, “Ha ha ha. . . Ai nói hai yêu nghiệt hoặc thể kia không có gì là không làm được? Bốn vương mới là vĩnh thế chi vương tung hoành thiên hạ! Bốn vương mới là bất tử chi thần chấp chưởng càn khôn! Ha ha ha. . .”

Đại điện băng lãnh âm hàn vang vọng tiếng cười cuồng tứ, đám thuộc hạ quỳ xuống đất lặng im không nói, biểu tình xơ cứng hết như rối gỗ.

Bỗng nhiên, một thanh âm trên cột không biết từ nơi nào truyền đến, “Tà Hoàng lão nhân, người hoang tưởng đến phát điên rồi sao?”

“Kẻ nào?” Tà Hoàng giận dữ, đột nhiên đứng dậy, cả tòa đại điện phút chốc tràn ngập sát khí hàn lãnh.

“Hắc hắc, Tà Hoàng lão nhân, hơn hai mươi năm không thấy, người vẫn đeo mặt nạ không dám gặp người a?”

“Oanh oanh oanh” Chưởng lực mạnh mẽ lừng không đánh ra từ phía sau hắc sa, Tà Hoàng dựa theo phương hướng của nguồn âm sử xuất liên tục mấy chưởng trí mạng, bụi đất nổi lên, cả tòa cung điện Đại Âm Hà cũng theo đó mà rung chuyển.

“Tà Hoàng lão nhân, người gấp gáp muốn đưa ta vào chỗ chết như vậy sao?” Thanh âm bất hảo thần bí lại vang lên, Tà Hoàng phẫn nộ đến nghiến răng.

“Không đùa với người, ta còn phải đi xem hai tôn nhi yêu nghiệt kia của ta.”

Một trận gió nhẹ nhu hòa thổi qua, không khởi đem đến cho đại điện thêm vài phần ấm áp. Ngay sau đó, một thanh âm khác quanh quẩn giữa khoảng không, “Xú lão đầu, xuất quan cũng không báo cho ta một tiếng, hai tiểu tôn nhi xinh đẹp của ta là để người tùy tiện xem chằm?”

Thanh âm bất hảo tan biến dưới bầu trời, Tà Hoàng đứng dậy, nhẹ nhàng thở ra một hơi, chiếc mặt nạ dữ tợn che giấu biểu tình trên mặt hắn.

Hai thần bí nhân vừa rồi kia, rốt cuộc là ai?

Khi hai người trở lại Mộc Tuyết Các, trời đã vào đêm.

Huân hương lượn lơ nổi lên một vòng khói mờ ảo, quanh quẩn bên tấm nhuyễn liêm.

Lộng Nguyệt cúi người, vừa định vuốt ve gương mặt Cô Tuyết, nhưng bị hấn nháy mắt ngăn trở.

Mồ hôi lạnh thấm ướt yêu nhan tuyết mịn, Cô Tuyết cắn chặt môi, cố gắng bình ổn thanh âm run rẩy, “Nguyệt, người về trước đi !”

Mỗi khi đêm đến, Huyết dạ yêu la lại bắt đầu điên cuồng tàn phá cơ thể hấn, từ từ hấp thu huyết dịch.

Nỗi thống khổ bởi gai độc xuyên cốt găm nhấm toàn thân Cô Tuyết, Lộng Nguyệt nhìn bộ dạng suy yếu của hồng y nam tử, trái tim chợt co rút đau đớn như bị cắt thành từng mảnh.

Lộng Nguyệt im lặng hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Hảo.”

Hấn đã không biết mình cần phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể bảo trì ngũ khí bình thản lạnh nhạt, chỉ vì hấn không muốn làm cho linh hồn kiều ngạo bất khuất kia ma diệt.

Tử anh yêu đã lão đảo hoảng hốt, khi Lộng Nguyệt đi đến đại môn của Mộc Tuyết Các, ngay cả thân mình cũng thiếu chút nữa không thể đứng vững.

Âm thanh đồ vật vỡ nát đột ngột vang vọng trong tấm cung, lọt vào tai hấn.

“Cung chủ ”Điệp Triệt kinh hô ra tiếng.

“Đi ra ngoài !” Thanh âm băng lãnh trong phòng vẫn như trước không mất đi khí phách, Điệp Triệt vội vàng che miệng, thậm chí không có can đảm tiếp tục hô hấp.

“Điệp Triệt, Nhật Nguyệt giáo chủ đi rồi sao ?”

Nước mắt đau xót rót cuộc không thể kìm nén men theo khóe mắt nữ tử mà chảy xuống, cung chủ của nàng nhìn không thấy, cứ nhiên lại nhìn không thấy yêu tà nam tử đứng ngay trước cửa. . .

Điệp Triệt xoay người nhìn Lộng Nguyệt đang đứng sau lưng nàng, căn bản không cảm giác được khí tức của hấn, chỉ có tia nhìn từ đôi phượng mâu thâm tử sắc trước mặt nói cho nàng biết nên trả lời thế nào.

“Cung chủ, Nhật Nguyệt giáo chủ hấn. . . đã ly khai.” Thanh âm Điệp Triệt run rẩy vô pháp khống chế, lại e sợ bị Cô Tuyết nhìn ra sơ hở, nàng cuống quýt quay lưng bỏ chạy.

Nghe được những lời này, Cô Tuyết cuối cùng cũng đỡ xuống hết thấy bản khoăn, từng trận đau đớn phi nhân không thể thừa nhận khiến hấn ngã nhào trên mặt đất. Cảm giác bị tra tấn ngày càng mạnh mẽ, nỗi thống khổ gần như lãng trí toàn thân khiến hấn dần đánh mất lý trí.

Huyết dạ yêu la điên cuồng sinh trưởng, lan khắp phần lưng hấn. Độc dâng lên lõi trong huyết quản chậm rãi xé nhỏ cốt tủy, đem thân thể đơn bạc tàn phá đến chỉ tử.

Cô Tuyết cười khê một tiếng, lọn tóc hỏa hồng ướt đầm mồ hôi tán loạn rơi trên mặt đất. Vô luận dung nhan của hấn có bao nhiêu tiêu tụy vĩnh viễn cũng không thể che lấp phong tư yêu mỹ chấn động đêm đen.

Đau đớn trong cơ thể càng thêm kịch liệt, vào mỗi đêm chịu đựng độc chất dày vò, đôi phượng mâu thâm tử sắc kia là toàn bộ ngọn nguồn sức mạnh giúp hấn nỗ lực chống đỡ sinh mệnh dần tàn lụi.

Khát khao sống sót. . .

Cho dù đau đớn muốn ngất đi, song thần trí vẫn bảo trì mơ hồ thanh tỉnh.

Tử mâu thâm thúy chứa đựng cả thế gian, tiểu ý tà mị, yêu nhan ma dã. . . Chỉ cần tưởng tượng một chút, Cô Tuyết đều có thể thu gom đủ sức lực để chống chọi mà thoát khỏi tràng hành hình không biết ngừng nghỉ này.

Hồng mâu dần âm đạm, trong bóng tối không tìm được ánh sáng dẫn đường.

Cô Tuyết gắt gao ôm ngực, một ngụm máu lớn từ trong miệng tràn ra, tựa như một đóa hắc sắc Mạn đà la diễm lệ, nhiễm đỏ tấm thảm tuyết trắng thánh khiết.

Nhân mâu thâm hồng chậm rãi trở nên mông lung, ý thức từng chút một mơ hồ.

Nguyệt, may mà người không chứng kiến bộ dáng chật vật này của ta.

Nếu người nhìn thấy, hẳn là sẽ rất thất vọng.

Ta đã nói, sẽ vì người mà cố gắng sống sót, nhưng nếu ta nuốt lời, người có thể trách ta hay không. . .

Nếu ta chết, người sẽ làm sao. . .

Nguyệt. . .

Nếu có ngày đó, ngàn vạn lần đừng oán hận ta, được chứ. . .

Bởi vì ta Hách Liên Cô Tuyết thật sự đã tận lực.

Thật sự, thật sự. . . tận lực. . .

.

Nguyệt sắc sương hoa, gió lạnh thổi tung y bào thánh tuyết. Vạt áo thi thoảng đột ngột bay lên, sau lại tà tà chậm rãi rủ xuống.

Ánh nến trong Mộc Tuyết Các phiêu hốt bất định, không đến nửa canh giờ, yêu tà nam tử đứng nơi cửa phảng phất đã trải qua tam thế dày vò dưới địa ngục.

Nửa canh giờ này, Lộng Nguyệt không hề nghe thấy nửa điểm thanh âm rên rỉ kêu la.

Cho dù là không chịu nổi kịch độc xâm thực mà phát ra một chút thanh âm thống khổ cũng tốt

Nhưng Cô Tuyết vẫn cắn môi câm lặng.

Hắn càng kiên cường, tâm Lộng Nguyệt lại càng đau đớn.

Giống như bị lưỡi lửa thiêu đốt, dần dần ăn mòn, hóa thành tro cốt, để rồi. . . bay đi. . .

Mãi đến khi hơi thở trong tấm cung đã bình ổn, Lộng Nguyệt mới xoay người bước vào.

Cước bộ của hắn rất nhẹ, tựa hồ lo sợ sẽ quấy nhiễu đến một linh hồn đang say ngủ.

Vết máu thâm đen rải rác khắp nơi, mặt yêu hồng kia lẳng lặng nằm trên mặt đất, hỏa hồng trường phát tản ra chung quanh thân thể đơn bạc, giống như hỏa diễm lụi tàn, không còn tiếp tục bùng cháy.

Cô Tuyết, trời sinh người ra là để khiến ta đau lòng. . .

Kể từ một khắc ta gặp người kia, ta không thể đếm được trái tim mình đã vỡ vụn bao nhiêu lần. . .

Cô Tuyết, nếu người không hảo hảo sống sót, tâm ta làm thế nào mới lành lại ?

Ta chờ người hơn mười năm, hiện tại thật vất vả mới có được tình yêu của người, nhưng người ngay cả một lời hứa hẹn vĩnh cửu cũng không có.

Cô Tuyết, người thật sự, rất tàn nhẫn. . .

.

Lộng Nguyệt đem người ngã trên mặt đất ôm vào trong lòng, khẽ hôn lên môi hắn.

Tuyết nhi của ta, cầu người, đừng tàn nhẫn với ta như vậy được không. . .

Lộng Nguyệt ôm chặt Cô Tuyết, ly khai Mộc Tuyết Các.

“Giáo chủ, ngài muốn đưa cung chủ của chúng ta đi đâu ?”

Bóng ảnh yêu đã biến mất khỏi tầm mắt Diệp Triệt, lại không nhận được một tiếng hồi đáp.

~*

~Nhật Nguyệt Giáo không còn điều ngũ hoa hương, giống như một tòa vương thành ngàn năm tịch mịch, lạnh lẽo hoang vu.

Khi Lộng Nguyệt vừa bước vào Lạc Nguyệt Cư, tam đại trưởng lão bỗng quỳ xuống trước mặt hắn. Bọn họ nhìn hồng y nam tử đang mê man trong lòng Lộng Nguyệt, thần tình bất khả tư nghị.

“Giáo chủ.” Liệt Minh Tâm cung kính nói, “Thỉnh giáo chủ đừng quên lời thề trước mộ bia của ngài, lúc này Hách Liên Cô Tuyết thân trúng kịch độc, nếu không nhanh lấy linh huyết trong cơ thể hắn, chỉ e đem dài lắm mạng !”

“Giáo chủ có Liên Hoàng đồ đằng trên lưng, chính là vĩnh thế chi chủ. Yêu thế Liên hoàng đã ngủ say mấy trăm năm, hiện giờ rốt cuộc cũng có cơ hội phục sinh, giáo chủ quyết không thể bỏ qua !”

“Thiên hạ này là thiên hạ của giáo chủ. Liên sinh, Hoàng vẫn, đây là kiếp số vô pháp nghịch chuyển !”

“Giáo chủ. . .”

“Điều cốt cho ta !” Thâm tử sắc phượng mâu nổi lên nộ ý thị huyết, Lộng Nguyệt đá văng cánh cửa Lạc Nguyệt Cư, bước đi không hề quay đầu nhìn tam đại trưởng lão.

Lộng Nguyệt nhẹ nhàng đặt Cô Tuyết trên nhuyễn tháp, khẽ vén vài sợi tóc hỏa hồng che lấp khuôn mặt hắn, ôn nhu hôn lên nơi mi tâm, hồi lâu vẫn chưa rời đi.

Dung nhan tái nhợt tựa thủy tinh, không có nửa điểm huyết sắc. Nụ hôn của Lộng Nguyệt thoáng dừng trên đôi mắt đóng chặt, hòa tan sương vụ ngưng kết trên hàng mi dài.

“Tuyệt nhi của ta, chờ ta ở đây, rất nhanh thôi ta sẽ cứu ngươi.”

Lộng Nguyệt đi đến cửa Lạc Nguyệt Cư, lạnh lùng nói: “Vô Lệ, Ma Hạt tiên tử đâu ?”

Một đạo lam ảnh hạ xuống trước mặt yêu tà nam tử, “Giáo chủ, nàng ở tại mật thất.”

Thân ảnh yêu tử chợt lóe, nháy mắt biến mất khỏi Lạc Nguyệt Cư.

Một giây sau khi Lộng Nguyệt rời đi, hai hắc y nhân che mặt như u linh nhanh nhẹn lọt vào gian phòng.

Hai người một bạch phát, một hắc phát, bọn họ cẩn thận đánh giá Hách Liên Cô Tuyết nằm trên nhuyễn tháp, như đang thưởng thức một kiện trân phẩm nghệ thuật trăm năm khó gặp.

“Ai nha nha, Bạch lão đầu, Tiểu Tuyết nhi của chúng ta lớn lên thật đẹp, Hách Liên lão nhân kia không muốn thì ta muốn. Tôn nhi đẹp như vậy khiến ta vừa nhìn đã yêu, quyến luyến chẳng rời.”

“Hắc lão nhân ngươi sắc tâm không đổi, vừa rồi ngươi nhìn thấy Tiểu Nguyệt nhi cũng trừng mắt xem đến phát gốc. Năm đó vì sao Diêu nương bỏ ngươi mà đi, ngươi đừng nói là đã quên.”

“Hắc hắc, Diêu nương có đẹp cũng không bằng hai tiểu tôn nhi của chúng ta.”

“Đừng nói nhảm !” Bạch phát hắc y nhân vươn tay thăm dò mạch tượng của Cô Tuyết, hắc đồng nguyên bản tràn ngập tiếng ý đột nhiên trợn to, “Độc chất thật mạnh !”

“Độc gì vậy ?”

“Kỳ độc !”

Sắc mặt của hắc y nhân chợt trở nên ngưng trọng, hắn xốc lên tay áo hỏa hồng. Trên cánh tay tái nhợt quần đầy đặng mạn yêu diễm, tản ra sinh mệnh lực dị thường cường hãn.

“Đây là. . .”

Hắc phát lão giả nâng thân mình Cô Tuyết lên, đưa mắt ra hiệu cho bạch phát lão giả. Hai người đồng thời xuất chiêu, gắt gao áp lên sau lưng Cô Tuyết, muốn đem độc tố trong cơ thể hắn bức ra.

Mồ hôi chảy xuống dọc theo trán lão giả, hồng mang đối chọi với chiêu lực của hai người, sương khói tản ra mù mịt khắp chung quanh.

Bỗng nhiên, nội lực độc phê phản kích khiến lão giả bị đẩy lui vài bước, cùng lúc đó, một ngụm máu đen trào ra khỏi miệng Cô Tuyết.

Hắc phát lão giả nhìn bàn tay có chút tê dại vô lực của mình, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, “Kỳ độc, đúng là thiên hạ kỳ độc. . .”

“Sao lại như vậy ?” Thần sắc của bạch phát lão giả nhuốm vẻ lo lắng, “Tiểu Tuyết nhi thế này làm sao có thể sử dụng Thượng cổ Thần Khí ?”

“Ta làm thế nào mà biết được ?” Hắc phát lão giả biểu tình cấp bách đi đi lại lại khắp gian phòng.

“Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, tiểu Tuyết nhi trúng độc đã gần hai tháng.” Bạch phát lão giả nói, “Nếu không giải được độc, hắn sẽ mất mạng !”

“Giải độc! Giải độc! Ngươi cho rằng ta không muốn giải độc chắc ?” Hắc phát lão giả luống cuống, “Chúng ta ngay cả nội lực cũng không thể truyền cho hắn, giải độc thế nào ?”

“Đều là tại lão đầu ngươi, một lần bế quan là gần hai mươi năm, nếu ngươi sớm xuất quan một chút, Tiểu Tuyết nhi sẽ không thành ra thế này !”

“Xú lão đầu ngươi lại oán ta !” Hắc phát lão giả cả giận, “Muốn trách thì phải trách Tà Hoàng lão nhân quái dị kia, nhất định là lão quỷ đó hạ thủ! Còn mơ tưởng cái gì vĩnh thế chi chủ? Ta phi. . .”

Bạch phát lão giả trầm mặc giây lát, lại quay đầu nhìn Hách Liên Cô Tuyết trên nhuyễn tháp, “Ta nghĩ đến một việc.”

“Chuyện gì ?”

“Vừa rồi ngươi và ta không phải là không thấy uy lực của loại độc này. Nếu là chúng ta trúng độc, phỏng chừng ngay cả một tháng cũng không qua được.” Bạch phát lão giả đến bên nhuyễn tháp, thanh âm thoảng chút trầm thấp, “Tiểu Tuyết nhi làm sao có thể sống tới lúc này ?”

“Chẳng lẽ là vì Tiểu Nguyệt nhi ?” Hắc phát lão giả thản nhiên nói, “Ngươi cũng thấy bộ dạng của Tiểu Nguyệt nhi, xem ra chú ngôn Yêu thế Liên hoàng quả thực đã ứng nghiệm trên người bọn họ.”

Thanh âm bạch phát lão giả có chút phát run, “Tiểu Tuyết nhi hắn. . . sẽ chết. . .”

Hắc phát lão giả lặng lẽ thở dài, “Đây là thiên mệnh, chỉ là không biết có thể tìm được cơ hội xoay chuyển hay không. . .”

150. Chương 150: Phân Ly

“Không được !” Bạch phát lão giả đột nhiên đứng lên, “Thượng cổ Thần Khí chỉ có thể để hai người bọn họ sử dụng, nếu rơi vào tay kẻ khác sẽ gây ra tai họa !”

“Kẻ nào ?” Lúc này Cô Tuyết đột nhiên bừng tỉnh.

“Đi !”

Hai lão giả vừa muốn rời đi, một đạo thân ảnh tựa hỏa nháy mắt đã cản trước mặt bọn họ. Hách Liên Cô Tuyết hoàn toàn tỉnh táo hết như liệt hỏa lần thứ hai bùng cháy, lộ ra phong tư cổ hoặc yêu mị quyết nhiên.

Lão giả chợt sửng sốt, dung nhan tái nhợt của hồng y nam tử tựa như hàn tuyết vĩnh viễn không thể hòa tan, đôi mắt đỏ thẫm yêu dị lại trống rỗng không có tiêu cự.

Hắc phát lão giả hoàn hồn, “Tiểu Tuyết nhi, mắt của ngươi. . .”

“Đây là nơi nào ?” Vân mi Cô Tuyết nhíu chặt, hắn cảm thấy khí tức nơi đây hoàn toàn bất đồng so với Ngạo Thần Cung. Sát khí mãnh liệt tràn ngập quanh thân, tuy rằng hắn không nhìn thấy người trước mặt, nhưng nhiều năm trải qua vô số thị huyết giết chóc khiến hắn biết rõ, hai người kia không thể lưu!

Hách Liên Cô Tuyết khẽ nhắm mắt, dựa vào cảm giác nhạy bén phân biệt vị trí cùng phương hướng của hai lão giả. Sau một thoáng, hồng mâu chợt mở to, khí tức huyết sắc như băng nhận phủ kín nơi đáy mắt.

“Ta nói Tuyết nhi tôn tôn, người đừng tức giận a, chúng ta. . .”

Một đạo hồng nhận mạnh mẽ từ lòng bàn tay Cô Tuyết xé gió lao đến, đánh thẳng đến vị trí yếu hại trí mạng của hắc phát lão giả. Hai người cả kinh, vội vàng xoay người né tránh. Hồng nhận tựa như phong long hàn lãnh đuổi theo, dấy lên sát ý thị huyết trong gian phòng.

Hai vị lão giả bị hồng nhận truy sát nhảy lên nhảy xuống không ngừng, tránh tới tránh lui làm cho bụi bặm nổi lên mù mịt.

“Ừ, ta nói Bạch lão đầu, người xác định mắt của Tiểu Tuyết nhi không nhìn thấy sao?”

Bạch phát lão giả thở gấp không kịp đáp, “Ta. . . cũng đang hoài nghi!”

Hồng hồng trường phát tán loạn bay múa, hồng nhận lướt qua đồ vật để lại từng mảnh vỡ phía sau.

“Uổng cho người tự nhận mình tinh mắt, Tiểu Tuyết nhi nhìn không thấy mà cũng lợi hại hơn người, không bằng người đem nhân châu móc ra cho Tuyết nhi tôn tôn của ta!”

“Ta phi Xú lão đầu người im miệng một chút có được không? Cái gì mà Tuyết nhi tôn tôn của người? Vừa rồi bảo Tiểu Nguyệt nhi là của người, hiện tại lại đoạt Tuyết nhi tôn tôn của ta, lão bất tử người còn không mau lăn về ngủ thêm một trăm năm nữa đi.”

“Muốn ta lăn? Lão bất tử người mới phải lăn!”

“Nếu không phải vì Thượng cổ Thần Khí sắp sửa xuất thế, ta cũng không thềm ra ngoài!”

“Người có ra cũng vô dụng! Có bản lĩnh thì người đi mà giải độc cho Tuyết nhi tôn tôn.”

“Loại độc bất quá đó ta chưa từng thấy qua, nếu xú lão đầu người giải được, ta đây lập tức lăn đi!”

“Hắc, trước kia người còn không phải tự xưng cái gì mà Vạn diệt độc quân, lúc hạ độc ta xuất thủ thật gọn gàng lưu loát. Bây giờ thì hay lắm, ngay cả độc này cũng không giải được, thật đúng là chỉ biết dọa người!”

“Ta dọa người? Nếu lão bất tử người có thể giải độc, ta liền dập đầu ba cái cho người!”

“Xú lão đầu người có thể giải độc, ta đây dập đầu một trăm cái!”

Cô Tuyết thu lại hồng mang trong tay, ánh mắt ngập tràn bất mãn, “Đều cút đi cho ta!”

Hai lão giả rút cuộc không còn khắc khẩu, trên trán bắt đầu ướt đẫm mồ hôi.

Cô Tuyết bình ổn huyết khí không ngừng xao động trong cơ thể, thoáng nhíu mày.

Vô luận hồng nhận có nhanh thế nào cũng không thể chạm đến hai lão giả kia nửa phần, xem ra võ công của bọn họ cao minh hơn mình, chỉ là không muốn bại lộ mà thôi.

Trong thiên hạ rốt cuộc là ai có được công lực cao như vậy?

Bọn họ là người phương nào? Tại sao lại nhắc đến Thượng cổ Thần Khí đã biến mất gần ngàn năm trong truyền thuyết?

“Đây là chỗ ở của Tiểu Nguyệt nhi, nếu người đánh với hai gia gia, Tiểu Nguyệt nhi sẽ tức giận.”

Nơi này là Nhật Nguyệt Giáo?

Cô Tuyết cả kinh, hồng mâu nhất thời biến ảo sắc thái, “Vậy Nguyệt đâu?”

Hai lão giả nhất thời ghen hờn, bọn họ chứng kiến Lộng Nguyệt từ khi đi vào mật thất đã không còn xuất hiện bên ngoài.

Nổi kinh hoảng phút chốc nổi lên trong lòng, mâu quang sắc bén xẹt qua đáy mắt, Cô Tuyết lạnh giọng nói, “Ta hỏi các người thêm một lần, Lộng Nguyệt đâu?”

Hắc phát lão giả luống cuống, Lộng Nguyệt nhất thời sẽ không xuất quan, Hách Liên Cô Tuyết lại không nhìn thấy, nhất định không tin lời bọn họ.

“Các người dám gạt ta ?!” Thị huyết tinh khí lan khắp huyết dịch toàn thân, sát khí của Hách Liên Cô Tuyết so với vừa rồi mạnh thêm vài phần. Bởi tâm lý đề phòng, Cô Tuyết bóp chặt cổ hắc phát lão giả, đem hắc phát gao đẩy lên vách tường, “Các người rốt cuộc là ai? Lộng Nguyệt đi nơi nào ?”

“Ta nói Tuyết nhi tôn tôn, không cần nóng tính như vậy, chúng ta là. . .”

Bạch phát lão giả nháy mắt ra hiệu cho hắc phát lão giả, ngăn cản lời hắc phát sắp sửa thốt ra.

Hồng mâu nguy hiểm nheo lại, Cô Tuyết nở nụ cười lạnh, “Không nói phải không ?”

Bạch phát lão giả vịn phần hoài nghi vươn tay lắc lắc trước mặt Hách Liên Cô Tuyết, xác định hắc quả thực không nhìn thấy mới thả lỏng thở ra một hơi.

“Ta nói Tuyết nhi tôn tôn. . .”

“Ai là tôn tôn của người ?!” Vừa nghe đến kiểu xưng hô này, Cô Tuyết thập phần chán ghét.

“Hai Thần Khí bảo bối kia thuộc về người và Tiểu Nguyệt nhi, cho nên. . .”

Bạch phát lão giả lập tức chặn miệng hắc phát lão giả, bỗng nhiên, bọn họ nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân, vừa muốn thoát đi, Cô Tuyết một tay kéo lại hắc phát lão giả, lạnh lùng nói, “Người mới vừa nói cái gì? Thượng cổ Thần Khí biến mất gần ngàn năm ?”

Hắc phát lão giả cấp tốc bịt miệng, “Coi như ta chưa nói !”

“Hách Liên cung chủ.”

Cô Tuyết cả kinh, khi hắc xoay người cảm nhận khí tức của người mới đến, hai lão giả thần bí kia đã chẳng biết đi đâu.

“Phong Hành Vô Lệ ?”

Lam y nam tử bất khả tư nghị nâng mâu, nhìn về phía hồng y nam tử đang chăm chú ‘xem’ hắc, cung kính nói, “ Đúng là tại hạ.”

“Ta muốn gặp giáo chủ của các người.”

“Không thể.” Phong Hành Vô Lệ cản trước mặt Hách Liên Cô Tuyết, “Giáo chủ đã phân phó, trong vòng một tháng Hách Liên cung chủ không được bước ra khỏi Lạc Nguyệt Cư nửa bước.”

Hồng mâu lạnh lùng nheo lại, trong lòng Cô Tuyết xẹt qua một tia âm đạm: nhốt ta?

“Ta muốn hồi cung !”

Phong Hành Vô Lệ suy nghĩ một lát, tựa hồ có chút khó xử, “Thỉnh Hách Liên cung chủ đợi ở đây, tại hạ đi bẩm báo giáo chủ.”

“Chậm đã !” Hách Liên Cô Tuyết thoáng trầm tư, thần nhiên hỏi, “Nơi này có giấy bút ?”

“Có, Hách Liên cung chủ muốn. . .”

“Nói phương vị đại khái.”

Phong Hành Vô Lệ nói, “Cung chủ đi lên phía trước chừng mười bước, giấy bút đặt tại đó.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Cô Tuyết lần theo phương hướng mà Phong Hành Vô Lệ chỉ dẫn, bàn tay chậm rãi sờ lên một chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, sau đó phô chỉ, đề bút, trám mực, lạc tự. (phô chỉ: trải giấy, đề bút: cầm bút, trám mực: chấm mực, lạc tự: viết chữ – 4 công đoạn)

Viết thư xong, Cô Tuyết từ bên hông lấy ra một chiếc bạch ngọc địch, giai điệu kỳ dị nương theo ngón tay nhảy múa vang lên. Vừa nghe âm thanh này, so với âm luật bình thường không có gì bất đồng, song lại là âm luật độc đáo triệu hoán Tuyết ưng của Ngạc Thần Cung.

Một đầu Tuyết ứng thuận bạch đáp trên cửa sổ, ngón tay Cô Tuyết chậm rãi lần mò trên lưng Tuyết ứng, lập tức đem thư dùng tâm ti cột cẩn thận, đeo ở nơi cổ của Tuyết ứng, lấy lông chim tuyết trắng che lấp, vuốt ve trấn an Tuyết ứng. Phi điều khẽ kêu một tiếng, lao vút lên rồi biến mất dưới chân trời màu Bích lam.

Sau giây lát, một mặt hương thơm nhàn nhạt lan vào Lạc Nguyệt Cư, hồng mâu đột nhiên nâng lên, tiểu ý thần nhiên thoáng hiện.

Thân ảnh yêu hồng chợt lóe, giống như một mảng hồng vân hư ảo, nháy mắt biến mất khỏi gian phòng tĩnh lặng.

Trong mật thất âm lãnh tối đen, trên vách tường đá khắc Tinh la kỳ bàn. Điểm điểm quang mang theo vách đá rơi vào, chiếu trên mặt đất từng vết tinh ngân loang lổ giao thác.

Trên thạch thai ở trung gian, tinh quang vây quanh đan vào thành lưới, bố trí dày đặc. Tiếng nước nhỏ giọt quanh quẩn trong tòa mật thất, giá lạnh phủ trên vách tường trắng xóa, thê lãnh thấu xương.

“Giáo chủ.” Phong Hành Vô Lệ dừng lại trước cửa mật thất, cung kính lên tiếng.

Trong mật thất, yêu tà nam tử đang tĩnh tọa trên thạch thai chậm rãi mở mắt, con ngươi giao hòa hai màu tinh hồng cùng yêu tử, tràn ngập khí tức tà ác nhiếp nhàn tâm hồn. Tựa hồ hắn đã sớm biết sự tình mà Phong Hành Vô Lệ tiến đến bẩm báo, thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền ra, “Canh gác cẩn thận Lạc Nguyệt Cư, không được để Hách Liên Cô Tuyết bước ra nửa bước !”

“Tuân mệnh.” Lam y nam tử vừa muốn xoay người, nhưng huyết đạo không biết đã bị phong bế từ khi nào, khiến hắn không thể động thân.

Phong Hành Vô Lệ kinh hoảng, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không dám tin, “Hách Liên cung chủ? Người làm thế nào. . .”

Hồng y nam tử nở nụ cười lạnh lùng, “Đa tạ Huyết la sát dẫn đường cho bản cung.”

Phong Hành Vô Lệ sửng sốt, chỉ thấy hồng y nam tử mở nắm tay. Bột phấn trong lòng bàn tay còn chưa dùng xong theo gió phiêu tán, không lưu lại một tia dấu vết.

“Truy phong giả.” Lam y nam tử kinh ngạc vạn phần.

Nguyên bản hắn tưởng rằng Hách Liên Cô Tuyết không nhìn thấy, muốn hành động linh hoạt cũng là chuyện rất khó khăn, nhưng không nghĩ tới. . .

Là hắn quá mức lơ là.

Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi sờ lên vách tường đá, cảm thụ xúc cảm từ những vết lõm mang đến cho hắn, nhãn mâu băng hồng nhẹ nhàng khép lại. . .

Tinh la bố trận !

“Cho ta biết.” Hách Liên Cô Tuyết thần nhiên nói, “Cách bố trí của nơi này cùng với vị trí mật thất, phương hướng cửa đá.”

Phong Hành Vô Lệ rũ mâu, “Hách Liên cung chủ, giáo chủ cố ý lảng tránh nhất định là có nỗi khổ tâm, cho nên. . .”

“Đừng nói những chuyện đó với ta.” Thanh âm Cô Tuyết chợt trở nên lạnh lẽo, “Mau trả lời !”

Sau khi Lộ Nguyệt từ biệt Ma Hạt tiên tử, đã gần một ngày vẫn chưa rời khỏi mật thất, Phong Hành Vô Lệ trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

Phong Hành Vô Lệ nhìn bốn phía chung quanh, cung kính nói, “Giáo chủ đã từng phân phó, không cho phép bất luận đệ tử nào tiến đến nơi đây, bởi vậy chỗ này quanh năm cỏ dại mọc lan tràn, âm u không có ánh nắng chiếu vào. Mặt đất phía sau cung chủ là một mảnh của Thất thải nham thạch, mật thất đặt tại phía Tây Bắc trong giáo, cửa đá hướng về phương Nam, ở trung tâm có khắc đồ hình Bát quái. ”

Mật thất bố trí ở Tây Bắc. . . Cửa hướng phía Nam. . .

Cô Tuyết cẩn thận sờ lên Bát quái đồ án trên cửa đá, vân mi nhú chặt, nhẹ giọng lầm bầm, “Nhất càn, nhất ly; nhất dương, nhất âm; nhất kim, nhất hỏa. . .”

Cư nhiên ngay cả quẻ Càn cũng đem ra bố trí, yêu tinh này rốt cuộc muốn làm chuyện gì ?

Hồng mâu khẽ mở ra, Cô Tuyết đột nhiên xoay người tung một chưởng đánh lên Thất thải nham thạch phía sau. Song ngay khi nham thạch rơi xuống, trên nền đất chợt hiện một Tinh la kỳ bàn cự đại. Quang mang thâm lam ầm ầm rọi lên đại địa, đan thành từng đường, quần quanh giao thác, chiếu sáng bốn phía mật thất mọc đầy cỏ dại.

Thất thải nham thạch mơ hồ chiếu vào Tinh la kỳ bàn, nguyên bản xích chanh hoàng lục thanh lam tử bảy loại màu sắc rọi trên mặt đất cư nhiên biến hóa thành hai màu hắc, bạch ! (xích chanh hoàng lục thanh lam tử: đỏ cam vàng lục lam chàm tím)

Chỉ có nham thạch hai màu một hắc, một bạch rải rác trên Tinh la kỳ bàn, giống như bảy khóa quân cờ hắc bạch đan xen, mặc người định đoạt.

Lúc này, Cô Tuyết giải khai huyết đạo cho Phong Hành Vô Lệ, lạnh lùng nói, “Đem hắc sắc nham thạch bố trí theo chữ ‘Nhật’, bạch sắc nham thạch bị vẩy vào trong.” (chữ ‘Nhật’ -)

Phong Hành Vô Lệ thập phần khó hiểu nhưng vẫn làm theo, hấn căn bản không nhìn ra dụng ý của hồng y nam tử khi sắp xếp hắc bạch nham thạch như vậy. (nham thạch: khối đá)

“Hắc kỳ hình thành ‘Bát quái trận’; Bạch kỳ bị Bát quái phong tỏa, người xếp như vậy phải không ?”

Phong Hành Vô Lệ gật đầu đáp ứng.

“Mau tránh ra.” Hồng nhận ngưng tụ thành hình trong lòng bàn tay, phút chốc bắn vào nham thạch hắc bạch giao nhau. Hồng mang ngay trên nham thạch nổi thành một đường, tạo nên một chiếc lưới rậm rạp*. Cùng lúc đó, một tiếng nổ thật lớn vang lên, tường đá của mật thất như thể nhận được mệnh lệnh nhanh chóng khai mở. Yêu tà nam tử đột nhiên từ bên trong chuyển thân lao ra, hạ xuống trước mặt hồng y nam tử. (cứ tưởng tượng lưới laser phòng hộ trong phim Sci-fi ấy xD~)

“Giáo chủ !”

“Vô Lệ, người quá sơ suất.” Thần sắc Lộng Nguyệt xẹt qua một tia bất mãn.

Phong Hành Vô Lệ nhìn vẻ mặt Lộng Nguyệt hoàn toàn bất đồng với ngày thường, không khỏi có vài phần suy đoán, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lập tức hóa gió rời đi.

“Thế nào? Không ngờ rằng bị ta tìm được ?” Cô Tuyết dựa vào cảm giác nhạy bén, chậm rãi hướng yêu tà nam tử đi đến. Hấn càng tới gần, khí tức thị huyết quanh thân Lộng Nguyệt càng trầm trọng, tâm thoáng chốc trở nên nặng nề.

Cô Tuyết vừa muốn tiếp cận Lộng Nguyệt, song yêu tà nam tử tựa hồ bị kích thích, nháy mắt lui về sau vài bước, thanh âm lạnh lẽo không chút độ ấm, “Đừng tới gần ta !”

Hồng mâu bỗng chốc ảm đạm, Cô Tuyết có thể cảm nhận được Lộng Nguyệt đang đứng trước mặt hấn, lại không nghe được âm thanh trái tim nóng rực nhảy lên đều đặn.

Cảm giác xa cách khó hiểu đột nhiên nảy sinh, khiến Cô Tuyết chợt dừng bước.

“Nguyệt, người làm sao vậy ?”

“Không có việc gì !” Lộng Nguyệt rũ mâu, một trận gió lạnh thổi qua, tử phát hỗn loạn che lấp biểu tình giờ phút này của hấn, chỉ là sâu bên trong tử mâu che giấu nổi cô đơn pha lẫn buồn đau mà người ngoài không thể nhìn thấu.

“Người không sao là tốt rồi.” Đáy lòng Cô Tuyết không khỏi nổi lên gợn sóng bi thương, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn, “Ta về trước.”

“Không được !” Thần sắc Lộng Nguyệt có chút kích động, “Trong vòng một tháng, ngươi không được đi ra ngoài, chỉ có thể ở tại Lạc Nguyệt Cư.”

“Ta có chuyện phải làm !”

Lộng Nguyệt đột nhiên nắm chặt cổ tay Cô Tuyết, tử mâu nỗ lực áp chế cảm xúc, lạnh giọng nói, “Chỉ có một tháng, ngươi còn muốn làm gì ?!”

Nét mặt Cô Tuyết vẫn lạnh nhạt, hần ghé sát bên tai Lộng Nguyệt, thanh âm băng lãnh không có nửa điểm cảm tình tràn ra, “Ta còn chưa chết !”

“Vô Nhai, Điệp Triệt.”

Hai đạo nhân ảnh nháy mắt vọt đến trước mặt Hách Liên Cô Tuyết, chờ phân phó.

“Hồi cung !”

Đến khi cánh tay kia rời khỏi lòng bàn tay Lộng Nguyệt, tâm của hắn trong khoảnh khắc như rơi xuống đáy cốc.

Song Lộng Nguyệt lại không ngăn cản, thậm chí cũng không quay đầu nhìn bóng dáng hồng y nam tử dần xa.

Bởi vì, hắn muốn kiểm chế! Nỗ lực kìm nén chính mình !

Tuyệt không thể cho phép bản thân có nửa điểm cảm tình dao động !

Nếu không, nhất định sẽ thất bại trong gang tấc.

Hai thân ảnh yêu tử hoặc hồng giẫm trên cỏ dại sát vai bước qua, cả hai đều không quay đầu tìm kiếm một phân bồi hồi lưu luyến.

Nhấn tâm, tuyết tình rời đi.

Cô Tuyết khẽ lau vệt máu tươi không ngừng trào ra bên khóe môi, tiểu ý tà lãnh thâm trầm thoáng hiện. .

Đó là sự khinh thường đối với sinh mệnh, bình thản mà hờ hững.

Mang theo ý chí mạnh mẽ có thể hủy diệt hết thảy, quyết tuyệt tàn khốc !

151. Chương 151: Phong Thanh Hạc Lệ

*Thành ngữ ‘phong thanh hạc lệ’ lấy từ tích xưa: thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tấn đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tấn truy đuổi; có ý nghĩa ‘sợ bóng sợ gió’, ‘thần hồn nát thần tính’.

Lá rụng lác đác, tiếng gió xào xạc, trời xanh bao la rộng lớn, lộ ra một màu xám trắng như thể sắp vào đông.

Huyền Hỏa kêu lên vài tiếng trầm thấp, thân ảnh yêu tử đoạt đi tất cả sắc thái của hoa cỏ khắp vườn. Lưỡi đao sắc lạnh, cành khô mục gãy, gió nổi lên thành lốc xoáy cuộn cuộn, xoay quanh thân yêu tử nam tử, tán loạn trên không trung như liệch thú kinh hoảng chạy trốn, giấy dựa phát ra tiếng gầm đầy ai oán.

Đất đá vỡ vụn thành từng mảnh rít lên như quỷ khóc, thâm tử sắc phương mâu tràn ngập huyết hồng. Mặc tử yêu quang tựa độc la yêu mạn xé toang thân thể của phi điệp truyền tin, máu tươi rơi vào vùng khí xoáy tán ra đầy trời.

Vài đầu phi điều bị lăng trì hóa thành huyết tích lẫn thịt vụn rải rác trên nền đất. Yêu tà nam tử đứng lặng trong đình viện vừa bị hấn phá hủy, quanh thân không còn tà khí mị hoặc mà là khí tức thị huyết như có như không bao trùm lấy mọi thứ, cùng vài sợi lông vũ nhiễm huyết lác đác rơi xuống.

Bạch bào thánh tuyết không nhiễm một hạt bụi, tử phát yêu dã tán loạn tung bay, dung nhan yêu dị hiển lộ phong thái ma tà mạt sát chúng sinh.

Phong Hành Vô Lệ cùng Đoạt mệnh song hồn nhìn đình viện bị phá hủy tan tành, song quyền đều nắm chặt.

Lộng Nguyệt xoay người, chậm rãi đi tới đám người cách đó không xa quỳ xuống thành một hàng. Những người đó đều được dùng xiềng xích trói chặt toàn thân, giống như cầm thú bị chế trụ mặc người xâm lược, không còn nửa điểm nhân tính tôn nghiêm.

“Giáo chủ. . . Giáo chủ tha mạng.” Mấy chục người khổ sở cầu xin, nhưng song thâm tử sắc phượng mâu kia vẫn thâm thúy bình lặng, căn bản không có nửa phần cảm tình dao động.

Lộng Nguyệt vươn tay đặt lên đỉnh đầu của một người trong đó, tiểu ý tà mị lộ ra hàn khí âm lãnh, “Xích linh châu giấu ở nơi nào?”

Tù giả thấp thỏm nói, “Nhật Nguyệt giáo chủ, thứ cho tại hạ không thể nói, Xích linh châu là trấn cung chi bảo của Côn Lôn Sơn chúng ta, đạo trưởng đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không được. . . A. . .” (tù giả: tù phạm)

Lộng Nguyệt biểu tình không chút thay đổi bẻ gãy cổ người nọ, nhân mâu không hề nổi lên gợn sóng, giống như hấn chỉ vừa bóp nát một kiện đồ vật căn bản không có giá trị.

Lộng Nguyệt bước đến trước mặt người khác, dùng phương thức đồng dạng chế trụ đầu người kia, ánh mắt tà dị ma nhiên, “Xích linh châu giấu ở nơi nào?”

Tử trạng vô cùng thê thảm của đồng bọn khiến người kia toàn thân run rẩy, mười đầu móng tay sắc bén đặt trên đầu hấn ngày càng thâm nhập vào da thịt. Đang lúc hấn phân vân do dự không biết có nên tiết lộ vị trí đặt Xích linh châu hay không, lợi nhận sắc bén đã đâm thủng não bộ, khiến hấn đương trường chết bất đắc kỳ tử. (tuồng tượng võ công Cửu âm bạch cốt trào mà Mai Siêu Phong dùng ấy ^^)

Cứ như vậy, Lộng Nguyệt từng bước tàn sát, mỗi lần đều hỏi một câu giống nhau, tiểu ý tà mị như lưỡi hái tử thân gặt bỏ linh hồn con người. Đến khi hấn đi tới bên người cuối cùng, người nọ rốt cuộc không thể chịu đựng nổi sợ hãi cực hạn trong lòng, thanh âm run lên, “Tại. . . tại Mê trận địa cung.”

“Trong Mê trận địa cung có tám mươi một cửa khẩu, ta hỏi ngươi cụ thể ở nơi nào?” Móng tay sắc bén chậm rãi đâm vào đầu lâu của tù giả, đến khi máu bắt đầu chảy xuống, người nọ mới kinh hãi không dám giấu diếm, “Vào cửa thứ ba mươi sáu sẽ có Ngũ hành trận, phương hướng mà Ngũ hành trận biến ảo chính là nơi cất giấu Xích linh châu. Nhưng ở đó có ngũ đại trưởng lão tọa trấn, không ai có thể bước vào.”

Lộng Nguyệt tà khí nhếch môi, tử mâu nheo lại, lộ ra một mạt huyết sắc tàn nhẫn, “Ta giết hết bọn chúng không phải là sẽ vào được sao?”

“Đừng A” Mắt người nọ còn chưa khép hẳn, dần trở nên mờ dần ảm đạm, não tương sớm đã văng tung tóe.

Bỗng nhiên, Lộng Nguyệt vươn đầu ngón tay vạch một đường trong không khí, một đạo tử mang độc lạt xẹt qua phần cổ của mười thi thể, ngạnh sinh cắt xuống thủ cấp bọn họ. Máu tươi tuôn ra nhuộm đỏ cỏ dại chung quanh, mùi vị tử vong nồng đậm khiến Đoạt mệnh song hồn cũng không khỏi thoáng run lên nhè nhẹ. (thủ cấp: đầu lâu)

“Tinh Hồn, đem mười cỗ thi thể này đưa về Côn Lôn Sơn.”

Chặt bỏ thủ cấp của hàng người đầu tiên, tầm mắt của Lộng Nguyệt lại đảo qua hàng tù giả thứ hai, nụ cười trào phúng tà nhiên vương bên khóe môi, “Lâu chủ Âm Hà Thất Túc Lâu, bốn tọa muốn tặng cho giáo vương của các ngươi một chút kinh hỉ.”

Bảy người đồng thời ngẩng đầu, tử mang lóa mắt đâm nhói hai mắt bọn họ. Song ngay tại một khắc bảy người nhắm mắt lại kia, bảy chiếc thủ cấp cao cao bay lên rồi dữ tợn rơi xuống lần vài vòng trên mặt đất, huy sái muôn vàn đóa huyết hoa rực rỡ.

“Nguyệt Hồn, đem đầu bảy kẻ này treo trước đại lâu của Âm Hà Thất Túc Lâu.”

Một người cuối cùng hai chân như nhũn ra, hắn không dám ngẩng đầu nhìn yêu tà nam tử tựa ma quỷ trước mặt, nỗi sợ hãi thấm nhập tận cốt tủy tràn đầy trong lòng.

Lộng Nguyệt giật mạnh một lọn tóc dài của người nọ, nụ cười tà mị âm hàn nhiếp nhân, mang theo thần tình cuồng ngạo ma dã, “Trở về nói với Tà Hoàng cùng Âm Dạ Minh, bảo bọn hắn chuẩn bị mạng của mình cho tốt, chờ ta tùy thời qua lấy !”

Dứt lời, thân ảnh yêu tử chợt lóe, Lộng Nguyệt bước vào mật thất, không nhìn nét mặt hoảng sợ của đám thuộc hạ.

Tên tù giả cuối cùng co quắp ngã trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở dốc, hồi lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Phong Hành Vô Lệ cùng Đoạt mệnh song hồn đã không dám ngẩng đầu nhìn về phía yêu tà nam tử.

Kể từ ngày Lộng Nguyệt bắt đầu bế quan trong mật thất, biến hóa của hắn đã vượt quá sức tưởng tượng của thuộc hạ Nhật Nguyệt Giáo.

Phong tư khí phách khinh cuồng biến mất mấy ngày trước lại xuất hiện quanh thân hắn, song điều khiến đám người vô pháp thừa nhận chính là giáo chủ của bọn họ so với trước kia càng thêm tâm ngoan thủ lạt, tàn nhẫn bạo lệ.

Nụ cười vẫn tà mị như trước, nhưng căn bản không có chút độ ấm. Tử mâu vẫn bảo trì thâm thúy, lại không có nửa điểm cảm tình.

Mỗi ngày, Lộng Nguyệt không luyện công thì đi giết người, giống như trong tính mạng của hắn ngoại trừ hai việc này ra không còn thứ gì khác, thậm chí cũng không đến Ngạo Thần Cung.

Vô công của Lộng Nguyệt ngày càng tà ác, mỗi lần ra tay đều mang đến hủy diệt cùng giết chóc. Phong Hành Vô Lệ không nhìn ra là loại vô công gì, nhưng dựa vào chiêu thức tàn nhẫn, hắn có thể nhìn thấy một đôi mắt trống rỗng vô tình. Đó giống như ánh mắt của Tu La nơi địa ngục, một khi rơi xuống là vạn kiếp bất phục.

.

Ngạo Thần Cung, tuyết sắc liên thiên, cung thành như tuyết được bao phủ trong màn sương mờ lung, tản ra vẻ thê lương tiêu điều. (tuyết sắc liên thiên: cả không gian đều một màu trắng – cung lâu sơn trắng, nền đất tuyết phủ/ sương trắng che khuất, trên trời mây trắng . .. blah blah)

Thuộc hạ của bốn môn Thiên, Địa, Minh, Âm tụ tập tại Minh Thần Điện, ngẩng đầu cung kính nhìn hồng y nam tử trên cao. Một tấm màn bằng tử đàn buông xuống đem người ngồi ở chủ vị che khuất, nhìn không rõ dung mạo của hắn, chỉ thấy mặt yêu hồng tựa hỏa kia kinh sợ tầm mắt chúng nhân.

Làn da tuyết trắng tái nhợt không chút huyết sắc, trên cổ hồng y nam tử đã phủ đầy yêu la đằng văn, ma dị nhiếp nhân, song nhãn mâu băng hồng yêu dị hết như huyết lưu ly đã mất đi thần thái trước kia.

Cả đại điện ngoại trừ Tứ đại tòa sử, những người còn lại đều không biết được vị thần minh chí cao vô thượng trong tâm khảm của bọn hắn sớm đã không nhìn thấy bất luận cảnh sắc nào trên thế gian.

“Cung chủ, đêm qua thập đại ảnh vệ hộ cung trong Tử Hà Cung của Côn Lôn Sơn đã rơi vào tay Nhật Nguyệt Giáo, đến nay sinh tử không rõ.”

Lăng Nhiễm dừng một chút, thấy hồng y nam tử không lộ ra phản ứng, tiếp tục nói, “Lâu chủ của Âm Hà Thất Túc Lâu lại vô duyên vô cớ mất tích.”

Hách Liên Cô Tuyết mở mắt, không để ý đến lời Lăng Nhiễm, lạnh lùng hỏi, “Vô Nhại, Tập Phong, sự tình ta giao cho các người đã lo liệu đến đâu rồi ?”

Vô Nhài cùng Tập Phong bước ra giữa đại điện, quỳ một gối xuống đất, “Mị Thủy, Mị Hỏa đã bị thuộc hạ nhốt tại Hàn Thiên Lâu, hiện tại Âm Hà Ngũ thần tử toàn bộ đều đã rời khỏi Tà Hoàng, Âm Hà Thất Túc Lâu mất đi lâu chủ, căn bản không có thời gian kiểm soát. Âm Hà Dương giới đã hủy, chỉ có Tu La Môn của Âm Hà Âm giới còn chưa phá được.”

Tập Phong nói, “Cung chủ, thuộc hạ nghe được một chuyện kỳ quái.”

“Chuyện gì ?”

“Âm Hà Thất Túc Lâu bố trí cơ quan tầng tầng lớp lớp, thần bí quỷ dị, nếu không phải là người của Đại Âm Hà Cung, cơ bản không ai có thể lông tóc vô thương mà tiến vào Âm Hà Âm giới, càng không nói đến việc có thể thần không biết quỷ không hay bắt đi lâu chủ Thất Túc Lâu. Hiện tại Âm Hà Thiên tôn đã bắt đầu hoài nghi bên trong Đại Âm Hà có nội gian. . .”

Hồng mâu thoảng nhẹ lại, Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng hỏi, “Có thể tra ra được không ?”

Tập Phong dừng một chút, thần nhiên nói, “Thuộc hạ ẩn vào bên trong Âm Hà Âm giới, nghe nói có người nghi ngờ là. . .”

“Được rồi !” Hách Liên Cô Tuyết chợt ngắt lời Tập Phong, “Chuyện người tra ra không được phép tiết lộ nửa chữ, bản cung trong lòng đã rõ.”

Tập Phong gật đầu đáp ứng.

Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, dung nhan kiều mị lạnh lẽo không chút độ ấm, “Tuyết Ảnh, đi Hàn Thiên Lâu nói cho Mị Thủy Mị Hỏa, nếu bọn họ đồng ý thoát ly Tà Hoàng, nguyện trung thành với Ngạo Thần Cung ta, có thể tha mạng, cũng đưa bọn họ an trí tại Âm Môn của người. Nếu hai người kia khăng khăng không chuyển ý cứ việc giết chết, đem thi thể trả về Đại Âm Hà !”

Tuyết Ảnh không nhiều lời, trực tiếp hóa gió rời đi.

“Vô Nhài, đem Truy phong hương rải vào Âm Hà Âm giới, đặc biệt là Tu La Môn !”

“Tập Phong, truyền tin cho đám lão gia hỏa chưởng môn của Bát đại môn phái, mấy ngày tới sẽ khai mở Tứ linh, nếu bọn họ muốn được đến vinh diệu chỉ có thể trợ giúp bản cung một tay. Bằng không ta lập tức sẽ hủy đi Tứ linh thánh đồ !”

Đột nhiên, ngay sau khi hai người rời đi, một trận đau đớn mãnh liệt lan tràn khắp toàn thân Hách Liên Cô Tuyết. Thống khổ cực hạn khiến hần thiếu chút nữa không thể đứng vững, may mắn hần kịp thời vịn vào kim điều ngọc tháp phía sau.

Cô Tuyết gắt gao áp chế huyết khí không ngừng xao động trong cơ thể, trên trán phủ đầy mồ hôi lạnh, dung nhan yêu mị nhất thời trắng bệch.

Điệp Triệt chợt nhận ra Hách Liên Cô Tuyết có chút khác thường, nàng phi thân hạ xuống bậc thang bằng ngọc thạch, hướng chúng nhân mở miệng, “Hôm nay dừng tại đây, các vị có thể trở về.”

Sau khi đám thuộc hạ quỳ bái hồng y nam tử, rời khỏi đại điện, thanh âm băng lãnh của Hách Liên Cô Tuyết cũng trở nên nhu hòa, “Điệp Triệt, dẫn đường.”

Trở lại Mộc Tuyết Các, Cô Tuyết khoát tay ý bảo Điệp Triệt lui xuống, đợi đến khi hần không cảm giác được bất luận kẻ nào ở chung quanh, liền không còn cố kỵ phun ra một ngụm máu đen, vết máu dữ tợn men theo khóe môi không ngừng chảy xuống.

Phỏng chừng ngay cả một tháng cũng không trụ được. . .

Cô Tuyết hơi rũ mắt, tiểu ý châm chọc treo bên khóe môi, trào phúng bản thân bất đắc dĩ, lại đùa cợt vận mệnh đáng thương hại.

“Kẻ nào ?”

Cô Tuyết chợt cảnh giác, hần nháy mắt lau đi vết máu trên môi, ngưng thần nín thở, cố gắng cảm nhận khí tức của người vừa mới đến.

Làn gió nhu hòa chậm rãi tiếp cận hần, thuần khiết giống như không nhiễm bụi trần, thổi tan mùi máu tươi bao trùm khắp tòa Mộc Tuyết Các.

“Vân Khuynh ?” Cô Tuyết khẽ đoán.

Bạch y nam tử cúi đầu mỉm cười, “Là ta.”

Cô Tuyết yêu mị cười khê, “Bản sự của Mộ lâu chủ thật sự là càng lúc càng lớn, ngay cả Mộc Tuyết Các của bản cung cũng dám xâm nhập, lại còn vô thanh vô tức.”

Tầm mắt của Mộ Vân Khuynh đảo qua bãi máu trên mặt đất, lập tức quay đầu chăm chú nhìn đôi hồng đồng mất đi sắc thái, trong lòng nổi lên từng đợt lạnh lẽo.

“Cô Tuyết, ngươi có thể giết ta, bất quá trước đó ta muốn nói cho ngươi một việc.”

“Để ta giết gian tế của Đại Âm Hà Cung sao ?” Cô Tuyết cười lạnh, lộ ra vẻ thản nhiên nhìn thấu hết thảy.

Mộ Vân Khuynh đột nhiên nâng mâu, trong mắt đã không còn tiểu ý.

“Vân Khuynh, cho đến hiện tại ta vẫn không biết ngươi là loại người như thế nào.”

Mộ Vân Khuynh nhìn thẳng vào đôi hồng mâu không có nửa điểm gợn sóng dao động, thản nhiên nói, “Cô Tuyết, ngươi chưa bao giờ muốn lý giải ta, làm sao có thể biết ?”

Vân mi Cô Tuyết nhíu chặt, một thoáng trầm mặc, chợt chuyển đề tài, “Ngươi muốn nói cho ta chuyện gì ?”

Mộ Vân Khuynh đem cuộn giấy cầm trong tay đặt vào tay Cô Tuyết, thanh âm như trước không lộ ra cảm xúc, “Đây là bản đồ địa hình của Đại Âm Hà Cung, ngươi sẽ phát hiện. . .”

Hần bỗng nhiên ngừng lại, hắc mâu thâm thúy chăm chú nhìn song hồng đồng ảm đạm vô quang ẩn ẩn tự giễu, trong lòng tràn ngập áy náy, “Thật có lỗi.”

“Không cần !” Cô Tuyết cười lạnh, “Phát hiện cái gì ?”

“Trong Đại Âm Hà Cung có một thông đạo dẫn đến Huyền cổ địa lã.”

Cô Tuyết cả kinh, thần thánh chi địa nơi mở ra Tứ linh đồ Huyền cổ địa lã, cư nhiên lại có liên quan chặt chẽ với nơi kiến lập Đại Âm Hà Cung !

Tiểu ý tà lãnh treo bên khóe môi, thâm trầm khó đoán.

Như vậy càng tốt. . .

Cô Tuyết nắm chặt cuộn giấy trong tay, thản nhiên hỏi, “Lộng Nguyệt biết chuyện này sao ?”

“Hắn rất nhanh sẽ biết.”

“Hắn sẽ không biết.” Cô Tuyết cười trào phúng, “Bởi vì ta sẽ không để ngươi rời khỏi nơi này.”

Thần tình của Mộ Vân Khuynh trở nên kích động, “Ngươi muốn một mình đối phó với Đại Âm Hà Cung ?!”

“Ngươi chỉ nói đúng phân nửa.” Cô Tuyết cảm nhận phương hướng, đến gần Mộ Vân Khuynh. Thừa dịp hắn đang hoảng sợ, khí tức bất ổn nháy mắt phong tỏa huyết đạo toàn thân hắn, theo sau thả vào miệng Mộ Vân Khuynh một khẩu dược hoàn, ép hắn nuốt xuống, “Ta không chỉ muốn tiêu diệt Đại Âm Hà, còn có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm.”

“Vừa rồi ta cho ngươi ăn Hóa công tán.” Thanh âm Cô Tuyết vẫn lạnh như băng, “Ta chỉ lưu ngươi một tháng. Một tháng sau ngươi sẽ được tự do.”

Mộ Vân Khuynh khó hiểu, “Vì sao lại là một tháng ?”

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mâu, không hề trả lời, lập tức xoay người rời đi.

“Cô Tuyết !” Mộ Vân Khuynh nhìn theo bóng lưng cao ngạo của hồng y nam tử, cảm giác thấp thỏm bất an đột nhiên nảy sinh, tựa hồ đóa yêu hoa độc tấn thiên hạ kia sắp sửa biến mất khỏi thế gian này, không chút lưu luyến hết thảy nơi trần thế.

“Cho dù là vì Lộng Nguyệt, người sẽ nỗ lực sống sót, không phải sao ?” Mộ Vân Khuynh cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng mặt hỏa hồng tuyệt mỹ ẩn hiện phía trước lại khiến hai mắt hắn đau nhói.

“Ta cũng muốn. . .” Hồng y nam tử chợt dừng bước, hân hoi khép mắt, băng tuyết yêu dung thoáng tan đi sương lạnh, phủ lên một tầng tình ý nhu hòa.

Chỉ là. . . đã không còn kịp rồi. . .

152. Chương 152: Toái Tâm

Mừng sinh nhật Tiểu Đăng nhé, ai, hôm nay mới up đc chương mới

.

Không đến một tháng, võ lâm tranh chiến, thiên hạ đại loạn.

Tinh phong huyết vũ, đao quang kiếm ảnh, dân chúng lầm than, võ lâm nhân sĩ như ngồi trên đồng lửa, tâm sinh sợ hãi. Bất đại chương môn căn bản không thể khống chế tình thế hỗn loạn trong giang hồ, bí mật liên hệ với Ngạo Thần Cung, nguyện ý cùng hợp tác khai mở Tứ linh thánh đồ !

Mười mấy năm an bình, Thiên Môn nguyên bản vẫn nằm ngoài phân tranh cư nhiên cũng bị chiến hỏa lan đến. Dạ Phi Yến không thể không trở lại bộ dáng của Dạ Thương Lan, lấy thân phận Thiên Môn thiếu chủ quay về để chủ trì đại cục.

Nam tử đứng trên đại đường, chín ngọn Huyết diễm rực rỡ nơi đuôi mắt, biểu thị quyền uy không thể lay động của Huyết diễm sát chủ trong Thiên Môn.

Vô luận Dạ Thương Lan ngày thường bất hảo thế nào, nhưng ở trước mặt tam đại trưởng lão của Thiên Môn, hắn căn bản không dám có nửa phần lười biếng.

Vũ Văn Thanh đi đến giữa đại đường, giảng thuật lại những biến hóa gần đây trong giang hồ.

Từ sau khi Nam Cung Lộng Nguyệt tiêu diệt Côn Lôn Sơn Tử Hà Cung cướp đi Xích linh châu, hắn cũng biến mất khỏi chốn giang hồ không hề lộ diện.

Mà Hách Liên Cô Tuyết trong vòng bảy ngày lần lượt hủy đi Lăng Ba Điện, Tuyết Sơn Phái, Ngũ Độc Giáo, Đồ Sát Môn. . . Những môn phái đó đều bị tru sát sạch sẽ kẻ khuyến bắt lưu. Hắn đối đãi với tứ sĩ của Đại Âm Hà Cung một chút cũng không lưu nửa phần cơ hội sống sót !

Giống như hỏa mang của liệt diễm ẩn hiện huyết sắc âm tàn, đảo loạn tầm mắt chúng nhân, dần chôn vùi lương tri của hắn dưới vực sâu địa ngục tà ác.

Cảnh tượng vô cùng thê thảm, thây ngã khắp nơi, lại đẹp dễ vạ phần.

Giang hồ đồn đại, phàm là môn phái nào không thần phục Ngạo Thần Cung đều bị Hách Liên Cô Tuyết tru diệt, không một chút lưu tình.

Trong chốn võ lâm tinh phong huyết vũ, mà hắn, lấy giết chóc làm vui.

Hách Liên Cô Tuyết đã biến thành một ma đầu thị huyết chân chính.

Thủ đoạn của hắn so với trước kia càng thêm tàn nhẫn vô tình, thế nhân không biết vì sao Hách Liên Cô Tuyết lại đột nhiên khuấy đảo thiên hạ, nhưng Dạ Phi Yến trong lòng rất rõ ràng.

Nếu sinh mệnh chỉ còn lại chưa đầy một tháng, rốt cuộc nên lựa chọn huy hoàng bùng sáng một lần hay chán nản suy sụp chờ chết ?

Hách Liên Cô Tuyết một đời kiêu ngạo, độc hành bước trên huyết lộ. Nhưng hắn cuối cùng vẫn không thể chi phối vận mệnh của bản thân, làm như vậy đơn giản chỉ là muốn tạo nên một cái chết đẹp đẽ nhất cho mình.

Cho dù bị thế nhân cừu hận, cũng muốn chứng minh hần đã từng đứng trên đỉnh phong huy hoàng.

Dạ Phi Yến khẽ thở dài, không đợi Vũ Văn Thanh nói xong liền biến mất vô tung vô ảnh trước mặt mọi người.

.

Trong Tử Trúc Uyển, tiếng chấn động đổ vỡ truyền khắp Nhật Nguyệt Giáo, khiến tất cả giáo chúng tâm sinh kinh sợ.

Đá vụn rải rác, hồ nước bị máu tươi nhuộm hồng trở thành cảnh tượng duy nhất Dạ Phi Yến nhìn thấy.

Nếu không phải trường yêu nhan phong hoa yêu dị kia cùng tử phát uốn lượn tung bay, Dạ Phi Yến không thể tin tưởng đây là giáo chủ mà hần đi theo suốt năm năm.

Ma khí thị huyết tản ra quanh thân yêu tà nam tử, phượng mâu hẹp dài tử hồng sắc tựa yêu hoa ma dị. Hần giống như ma quỷ từ địa ngục u ám trọng sinh, đập trên huyết sát chi khí, dẫm lên linh hồn tử vong, từng bước một tiêu sái đi tới.

Lộng Nguyệt biểu tình không chút thay đổi đùa nghịch một khóa ngọc châu đỏ rực, gương mặt có vẻ tái nhợt tà dị mà hồ hững. Không đến một tháng, đôi tử mâu yêu dị kia đã trở nên trống rỗng vô tình như thể không còn để ý tới bất luận kẻ nào.

Dạ Phi Yến thậm chí đã mất đi dũng khí tới gần Lộng Nguyệt, chỉ đứng ở xa nhìn hần, nhìn yêu tà nam tử biến hóa thành một ác ma.

Tầm mắt của Dạ Phi Yến đảo qua ngọc châu hỏa hồng trong tay Lộng Nguyệt. Ngọc châu đang tản ra quang mang trong suốt linh lung tựa như viêm hỏa thiêu đốt mãnh liệt, dưới ánh mặt trời phản chiếu trở nên lấp lánh chói lóa khiến người ta không thể mở to mắt ngắm nhìn.

Xích linh châu!

Trấn cung chi bảo của Tử Hà Cung Côn Lôn Sơn !

Truyền thuyết kể lại, Xích linh châu dung hợp khí của tam nguyên: thiên, địa, đạo; là thánh vật hiếm có, để vào trước mặt hít thở, kèm theo dòng mạch huyết khí tự thân giao hội dung hợp liền có thể tham cứu võ học thiên đạo, tăng tiến công lực gấp trăm lần. Nhưng khóa ngọc châu này ẩn chứa âm niệm rất nặng, nếu bản thân tu hành không đủ cao thâm sẽ bị âm niệm này phản phệ, truy nhập Tu La huyết đạo.

Một trận cười cuồng dị truyền đến, Lộng Nguyệt nâng Xích linh châu trong tay. Ánh nắng ảm áp phủ lên Xích linh châu một tầng kim sắc lóng lánh, phản chiếu trên dung nhan yêu dị ma nhiên hiển lộ quang hoa mị sắc.

“Lộng Nguyệt, rốt cuộc ngươi muốn làm gì ?” Dạ Phi Yến chứng kiến yêu tà nam tử trước sau như hai người bất đồng, không khỏi thì thào tự hỏi.

Hần nhìn tiểu ý khinh cuồng tà mị của Lộng Nguyệt, chợt cảm giác yêu tà nam tử kia so với ma quỷ thật sự không có bao nhiêu khác biệt.

Tàn bạo, tàn nhẫn, đáng sợ đến mức dường như chỉ cần nhìn hần lâu một chút là có thể bị diệt sát hôi phi yên diệt trong nháy mắt.

“Ngươi nói ta muốn làm gì? Tặc yến tử, trốn lâu như vậy, còn không mau ra đây gặp bổn tọa ?” Lộng Nguyệt xoay người, thần tình trên tức nhìn về phía Dạ Phi Yến.

Dạ Phi Yến cả kinh, hần chậm rãi tới gần yêu tà nam tử. Khí huyết sát nồng đậm bao phủ quanh thân Lộng Nguyệt như làn gió phả vào mặt khiến trong lòng hần nhận nhạo từng đợt sóng sợ hãi.

“Ngươi đang luyện công ?”

Lộng Nguyệt nhướn mày, nét mặt tràn đầy trào phúng, “Nếu không luyện công, ta việc gì phải hao phí công phu lớn như thế để đoạt Xích linh châu ?”

Dạ Phi Yến biểu tình khiếp sợ nhìn song tử mâu cuồng ngạo không ai bì nổi trước mắt, “Vô công của người gần như đã vô địch thiên hạ, người hà tất còn muốn. . .”

“Không đủ !” Tử mâu của Lộng Nguyệt thoáng nheo lại, phủ kín huyết sắc dày đặc, thanh âm khí phách kiên quyết tràn ra, “Ta muốn chân chính trở thành vô địch thiên hạ !”

“Vô địch thiên hạ với người trọng yếu như vậy sao ?!” Dạ Phi Yến không thể chịu đựng được Lộng Nguyệt đột nhiên trở nên tuyệt tình hồ hững, “Bây giờ đã là lúc nào, người còn ở đây nhân nhả thờ ơ? Lâu như vậy, ngoại trừ luyện công giết người, người có đi qua Ngạo Thần Cung thăm Hách Liên Cô Tuyết không?”

Lộng Nguyệt bỗng chốc trầm mặc, tử mâu nháy mắt xẹt qua một tia sắc bén, nhưng chỉ một thoáng, rất nhanh liền tan biến thành mây khói, thanh âm lạnh lùng vang lên, “Hiện tại hân không phải đã bắt đầu huyết tẩy thiên hạ sao? Ta thấy hân rất ổn, căn bản không cần ta quan tâm.”

“Người cư nhiên. . . lại nói những lời như thế !”

Nếu không phải tự mình nghe được, Dạ Phi Yến thật sự không thể tin đây chính là từ Lộng Nguyệt nói ra.

Dạ Phi Yến cả giận nói, “Thiên hạ đều bảo Hách Liên Cô Tuyết tuyệt tình tuyệt nghĩa, ta thấy người mới chính là kẻ tuyệt tình tuyệt nghĩa! Hách Liên Cô Tuyết sắp chết người có biết không ?”

“Không cần người nhắc nhở ta !”

Chưởng phong âm ngoan của Lộng Nguyệt tựa yêu hỏa âm độc nhắm hướng Dạ Phi Yến đánh tới. Đột nhiên, một thân ảnh hỏa hồng trong khoảnh khắc hiểm nguy chợt đẩy mạnh Dạ Phi Yến qua một bên, dùng chưởng phong tương tự tiếp đón thể công nháy mắt lao tới.

“Oanh ”

Một tiếng nổ vang xé rách bầu trời, hồ nước bị máu tươi nhuộm đỏ dấy lên sóng lớn, lạnh lẽo mà tàn khốc, làm thành huyết vũ tinh hồng che khuất cả một khoảng không thê lương yêu dị, tạt xuống nền đất chung quanh khiến đại địa nhuộm đầy huyết sắc.

Huyết vũ rơi xuống rào rạt, hình thành một bức màn máu che khuất song mâu yêu dị.

Bạch bào thánh tuyết cùng trường bào hỏa hồng theo gió bay loạn, dưới huyết vũ đầy trời tản mát khí tức như Tu La.

Nhân mâu băng hồng không còn ánh sáng trở nên băng hàn thấu xương, nhưng lòng của hân lúc này càng thêm lạnh lẽo.

“Người là Nguyệt sao ?” Thanh âm không có nửa điểm phập phồng từ hai phiến môi Cô Tuyết tràn ra, hồng mâu không một tia cảm tình.

Lộng Nguyệt rũ mâu, không nhìn cặp hồng đồng đang gắt gao dõi theo hân, cũng không trả lời.

“Ta hỏi người lại một lần, người là Nguyệt sao ?” Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi tới gần yêu tà nam tử, cảm thụ được tiếng hít thở trầm trọng áp lực, khoe môi hiện lên tiểu ý châm chọc.

Lộng Nguyệt không né tránh, đến khi cảm thấy hơi thở ấm áp phả vào mặt, hân mới chột ngắc đầu. Bỗng nhiên, không chờ hân nghiêng người, Hách Liên Cô Tuyết một phen ôm lấy cổ hân, hung hăng hôn lên môi Lộng Nguyệt.

Đầu lưỡi ngang ngạnh đảo loạn khoang miệng Lộng Nguyệt, căn bản không cho hân có cơ hội kháng cự. Hai người tiếp hôn một cách cuồng dã, Hách Liên Cô Tuyết không để ý đến ánh mắt của người bên ngoài, cứ như vậy kéo Lộng Nguyệt dán lên ngực mình, gắt gao ôm hân điên cuồng dây dưa.

Hách Liên Cô Tuyết càng không bận tâm Lộng Nguyệt có đáp lại hay không, vô luận đầu lưỡi hân đang quần lấy có bao nhiêu mâu thuẫn giãy dụa, hân như trước không buông tha áp đảo đầu lưỡi ử rũ vô lực, cho dù hôn đến mức xuất huyết, hôn đến mức hân đau đớn gần như chết lặng vẫn không tách ra.

Lộng Nguyệt cố gắng tránh né, nhưng không cách nào thoát thân. Cô Tuyết hôn điên cuồng khiến hân sắp sửa không chống đỡ được. Đột nhiên, thân thể hân mãnh liệt run rẩy, nhanh chóng đem hồng y nam tử đẩy ra, hơi thở dốc, cả giận nói, “Đã nói với người, không được gặp ta, cũng đừng hôn ta !”

Cảm giác buốt giá trong lòng xâm nhập cốt cách, đối diện là một phiến hắc ám, Hách Liên Cô Tuyết không thể nhìn thấu những gì ẩn bên trong tử mâu.

Một câu kia, hồ hững lạnh khốc phảng phất đưa hấn nháy mắt đánh vào địa ngục.

Trái tim nguyên bản chỉ vì một người mà thiêu đốt, giờ đây liền chìm vào đáy cốc tuyệt vọng, lạnh lẽo không có nửa phần ấm áp.

“Thế nào ?” Cô Tuyết lãnh phúng nhếch môi, “Thánh thủ độc tiên ngươi cũng biết sợ? Là sợ bị ta chạm hay sợ bị ta hôn ?”

Hồng y nam tử chậm rãi đến gần Lộng Nguyệt, ánh mắt hoặc nhân ngưng lạnh như sương.

Lộng Nguyệt lui về phía sau vài bước, gắt gao áp chế tình tự bắt đầu nhộn nhạo trong tử mâu, “Không được lại đây! Hách Liên Cô Tuyết, nếu ngươi tiến thêm một bước, ta không biết sẽ làm ra chuyện gì !”

“Nga? Ngươi muốn làm cái gì? Giết ta ?” Cô Tuyết cười nhạt, đáy mắt tràn ngập đậm mạc cùng lãnh khốc, “Không sao cả, ta chết trong tay Lộng Nguyệt ngươi, cầu còn không được a. Dù sao máu của ta cũng là vì ngươi mà chảy, đã biết không thoát khỏi cái chết không bằng hiện tại liền kết thúc, cũng giúp ngươi hoàn thành thiên thu nghiệp lớn, khôi phục thân phận vĩnh thế chi chủ của ngươi !”

Huyết sắc tinh hồng lan khắp tử mâu, mơ hồ thoáng hiện hàn ý.

“Không được lại gần ta !!” Tiếng rống giận của Lộng Nguyệt quét ngang qua Tử Trúc Uyển, Lộng Nguyệt bắt đầu không thể áp chế tình tự xao động, không chút lưu tình đánh một chưởng lên hồng y nam tử trước mặt hấn.

Chung quanh tựa hồ trở thành một phiến hắc ám, trừ bỏ thiên địa buốt giá, căn bản không cảm thụ đến nửa điểm quang minh, Cô Tuyết ngạnh sinh nhận một chưởng của Lộng Nguyệt, thân mình suy yếu va mạnh vào thân cây, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn.

Tay Lộng Nguyệt chợt run rẩy vô pháp kìm nén, hấn vội xoay người, cánh môi đã bị chính mình cắn đến bật máu, nhưng hấn quyết không thể quay đầu nhìn người phía sau.

Hấn không thể! Hấn thật sự không thể! Nếu muốn tuyệt tình tuyệt ái nhất định phải làm đến cùng! Nếu không mọi cố gắng suốt một tháng của hấn đều sẽ hóa thành bọt nước!

Vạn vật mông lung, giờ khắc này, Thương thiên phảng phất cũng đổ lệ bi tuyệt.

Vô luận thân thể có bao nhiêu đau đớn đều kém một khóa tâm của hồng y nam tử nháy mắt bị người tàn nhẫn xé rách.

“Ngươi dám. . . đánh ta ?!” Hách Liên Cô Tuyết trầm thấp cười ra tiếng, tràn đầy châm chọc tự giễu. Hấn lau đi vết máu bên khóe môi, bàn tay vừa giơ lên chuẩn bị đánh trả Lộng Nguyệt một chưởng lại chậm chạp không xuống tay.

Vì sao chính mình, không hạ thủ được. . .

Gió lạnh băng hàn thấu xương, xỏ xuyên qua mỗi một tắc da thịt trên thân Cô Tuyết, tâm của hấn tựa hồ đã trát đầy vết thương, không còn đủ dũng khí nhảy lên thiêu đốt.

“A a. . . Ta hiện tại mới biết được, nguyên lai ta Hách Liên Cô Tuyết chung quy vẫn bại bởi một kẻ dối trá, nhưng chuyện xưa của kẻ dối trá vĩnh viễn là những lời ôn hòa dễ nghe nhất thế gian !”

“Ta đã bắt đầu chán ghét ngươi, Nam Cung Lộng Nguyệt !”

“Nam Cung Lộng Nguyệt, đây là một lần cuối cùng, ta Hách Liên Cô Tuyết sẽ không đến tìm ngươi! Vĩnh viễn, cũng sẽ không đến tìm ngươi !”

Thân ảnh hỏa hồng ly khai Tử Trúc Uyển, không cách nào nhặt lại khóa tâm đã vỡ nát.

“Lộng Nguyệt, ngươi thật sự điên rồi !” Dạ Phi Yến đã vô pháp ẩn nhẫn lửa giận trong lòng, hét to một tiếng, dường như muốn hoá thành tinh linh hồn đang ngủ say, “Ngươi sẽ hối hận! Ngươi nhất định sẽ hối hận cả đời! Nam Cung Lộng Nguyệt, ngươi nhất định sẽ hối hận !”

Lộng Nguyệt khẽ nhắm mắt, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hần giống như phải trải qua vạn tiễn xuyên tâm dày vò chí tử.

Một khi vĩnh biệt, có nghĩa là cuối cùng đã không thể níu giữ.

Khi thân ảnh yêu hồng biến mất khỏi tầm mắt hần, phẳng phất hết thấy sinh mệnh của hần đều bị mang đi.

Chính hần đã tự tay bóp nát trái tim của một người, trái tim cả đời này chỉ vì mình hần mà khiêu động.

Vừa rồi, hần rõ ràng nghe thấy thanh âm thoát phá, xoay người lại mới phát hiện, tim của hần. . . không biết đã vỡ từ lúc nào. . .

153. Chương 153: Nhiên Tình Sí

“Hai người các ngươi đều thật nhẫn tâm !” Một thanh âm mềm nhẹ từ phía sau gốc cây truyền đến, có chút vô lực.

Lộng Nguyệt gắt gao nhấc lên vị trí trái tim đã đau đến chết lặng, cười khẽ tự giễu, “Là ta nhẫn tâm khiến hần bị thương tổn.”

Nữ tử chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng mỹ điểm lấm bầm như đang tự nói với mình, “Tuyệt tình tuyệt nghĩa, người vốn không làm được, vậy khi luyện công người sẽ rất thống khổ. Một khi đã bước trên con đường này, người thật sự không thể quay đầu lại, người phải hiểu rõ !”

Lộng Nguyệt hít sâu một hơi, tử mâu ảm ảm lộ ra vẻ kiên nghị cứng cỏi không có nửa phần hối hận, thanh âm thản nhiên vang lên, “Thế gian này ai cũng có thể chết, chỉ riêng hần là ta không cho phép !”

Nữ tử không tiếp tục nhiều lời, trong mắt phiếm chút bất đắc dĩ tựa hồ nhìn thấu hồng trần tang thương, “Còn một cửa cuối cùng, giáo chủ, người có muốn hay không. . .”

Cô Tuyết, ta nhất định sẽ khiến người sống sót. . . Lộng Nguyệt lại đi vào mật thất, ngăn cách hết thấy ồn ào náo nhiệt nơi trần thế.

Nước mắt của nữ tử theo đạo tử ảnh kia rời đi không ngừng tuôn rơi. . .

.

Hách Liên Cô Tuyết trở lại Mộc Tuyết Các, ***g ngực bỗng nhiên nổi lên một trận đau nhức, giống như muốn đem thân thể hần xé ra làm đôi. Thống khổ kéo đến mãnh liệt mà không hề dự triệu, hần nhanh chóng vịn lấy mặt bàn, mồ hôi lạnh thấm ướt đầm làn tóc hỏa hồng, khuôn mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Cung chủ !” Điệp Triệt kinh hãi, vừa muốn tiến lên đỡ lấy hần lại bị Cô Tuyết ngăn cản, “Đi tìm. . . Ắn xuyên quỹ y, nhanh lên !”

Đợi Điệp Triệt rời đi, thể lực của Cô Tuyết cũng vô pháp duy trì, hần quỳ rạp xuống đất, huyết khí mãnh liệt cuộn trào đợt sau mạnh hơn đợt trước khiến thân thể hần không ngừng run rẩy, song nụ cười bên môi thủy chung vẫn chưa thối lui.

Mệnh cũng đã không quan tâm, còn phải để ý đến mấy câu nói của yêu tinh kia sao ?

Nguyệt, ta coi như là người cố ý diễn trò cho ta thấy, ta đây cũng phối hợp với người một lần, đợi ta giúp người diệt Đại Âm Hà, không còn ai có thể uy hiếp người làm bất cứ chuyện gì !

Đã đến lúc này, vô luận Lộng Nguyệt đối đãi với hần thế nào, hần cũng phớt lờ cho qua.

Hồng y nam tử lau đi tơ máu không ngừng tràn ra bên khóe môi, nụ cười càng thêm mỉa mai chua xót.

“Cô Tuyết. . .”

Thanh âm thản nhiên từ phía sau vang lên, Cô Tuyết cả kinh, chậm rãi đứng dậy, đem thân mình vô lực tựa vào nhuyễn tháp, cố gắng bình ổn khí tức xao động trong cơ thể, sau một hồi mới lạnh nhạt đáp lại, “Vân Khuynh sao. . .”

Mộ Vân Khuynh nhìn đôi hồng mâu không còn sắc thái, tâm như đao cắt.

Gần một tháng, mỗi ngày Mộ Vân Khuynh đều thấy hắc ở sau lưng người khác không ngừng hộc máu. Hàng đêm, Mộ Vân Khuynh thường loáng thoáng nghe thấy trong Mộc Tuyết Các truyền ra tiếng đồ vật rơi vỡ xuống nền đất. . .

Hắn chỉ lặng yên ngóng nhìn, âm thầm lắng nghe. Có nhiều lần Mộ Vân Khuynh thiếu chút nữa không thể khống chế bản thân, nhưng mãi cho đến cuối cùng, trước sau hắn vẫn không vượt qua một bước, chưa từng làm ra hành động gì mạo phạm Cô Tuyết.

“Cô Tuyết, đáng giá sao? Người vì hắn làm như vậy đáng giá sao ?!”

Đôi mắt Mộ Vân Khuynh bắt đầu phủ kín một tầng sương mờ lung. Mỗi khi hắn nhớ đến bản thân từng vì tư tâm mà mưu toan phá hủy tình yêu giữa Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, chính mình giống như rơi xuống đáy cốc, vô pháp thừa nhận.

Hắn biết rõ độc tính của Huyết dạ yêu la, càng yêu một người, độc sẽ càng ngấm sâu, càng yêu một người, thân thể sẽ càng đau đớn, đến khi nào thống khổ mà chết mới thôi.

Nhưng rốt cuộc là tình yêu thế nào có thể làm cho một người lạnh lùng vô tình dờ xuống tất cả tự tôn lẫn kiêu ngạo, không hề lùi bước, khuyển tấn sinh mệnh cũng không phản bội đến như vậy. . .

“Cái gì là đáng giá hay không đáng? Chỉ cần ta cho rằng mình nên làm chính là đáng giá.”

Ngọn đèn lẻ loi theo làn gió lạnh ùa vào lấp lóe lay động, cánh hoa anh đào nhẹ tung bay trong gian phòng.

Thanh âm Cô Tuyết vẫn bình thản, “Ta đã làm rất nhiều điều sai trái, nhưng duy nhất không làm sai chính là yêu Nam Cung Lộng Nguyệt.”

Mộ Vân Khuynh rốt cuộc không nhịn được phẫn nộ, “Nếu Lộng Nguyệt thật sự quan tâm người, hắn sẽ không ích kỷ đến mức tình nguyện nhìn người chết cũng không cho người cơ hội sống sót! Nếu hắn thật sự yêu người cũng sẽ không bỏ rơi người vào lúc này !”

Cô Tuyết chợt cười lạnh, “Vân Khuynh, người không hiểu, nếu hắn không ích kỷ mới chân chính là phản bội ta. Loại người không xứng được yêu như ta có thể được đến hắn đã là một loại xa xỉ, ta sẽ không xa cầu cái gì. Hai mươi một năm sinh mệnh đối với ta như vậy đã đủ rồi.”

Cô Tuyết không ngừng lau vết máu chảy ra bên khóe môi, hồng mâu phảng phất ảm ảm lộ ra sắc thái nhu hòa đạm mạc, “Nhân sinh trên đời, nhiều hơn hay ít đi vài ngày có gì khác biệt? Ta vốn tưởng rằng cả đời này ta sẽ sống như một cái xác không hồn, nhưng ta lại gặp hắn. . .”

Đôi phượng mâu thâm tử kia chậm rãi hòa tan trái tim đóng băng đã khô kiệt của hắn, cho hắn biết nguyên lai mình cũng có thể giống như người bình thường, có được ấm áp, có được cảm tình.

Sương mù mờ lung trong hắc mâu hóa thành chất lỏng lạnh lẽo trong suốt, tại hốc mắt không ngừng lay động, Mộ Vân Khuynh nắm chặt quyền đầu, cánh tay liên tục run rẩy.

“Cô Tuyết, người thật sự, rất ngốc. . .”

“Có sao ?” Nhãn mâu băng hồng thoáng nheo lại, không còn tà khí hay băng lãnh, thanh âm Hách Liên Cô Tuyết bỗng trở nên nhẹ nhàng, “Ta có ngốc cũng không bằng hắn, người biết không? Hắn đợi ta mười năm, mà ta đời này cũng không thể hoàn trả cho hắn. . .”

Hai hàng mi dài nhẹ nhàng rung động, Cô Tuyết cảm lấy Huyền thủy hàn vẫn bị hắn giấu trong tay áo, khẽ đặt gần chóp mũi, hít nhẹ khí tức của bích ngọc trong suốt, cảm thụ độ ấm mà nó tỏa ra, kiêu mị nhếch môi, “Ngày đó Lộng Nguyệt nói, cho dù phải xuống địa ngục cũng muốn quấn lấy ta, sau đó ta lừa hắn, vậy mà hắn liền tin. . .”

Cô Tuyết bật cười ra tiếng, mang theo một chút bất đắc dĩ, lẩm bẩm, “Hắn mới ngốc, người nói có phải không? Kỳ thực ta rất muốn hắn theo ta cùng đi, nhưng ta luyến tiếc, hiện tại ngẫm lại, nếu thật sự phải xuống địa ngục, chỉ mình ta là đủ rồi.”

Hồng y nam tử gắt gao ôm ngực, đau đớn đột ngột kéo tới khiến thanh âm của hắn run lên nhẹ.

Huyết dạ yêu la đang điên cuồng tàn phá thân thể hắn. Bàn tay Cô Tuyết bởi vì không ngừng chà lau máu tươi trào ra mà sớm đã nhuộm đẫm một mảnh yêu hồng. Máu làm dịu yêu la đang vặn, tản mát vẻ dã diễm ma dị, đâm buốt nhói hai mắt bạch y nam tử.

“Vân Khuynh, nếu có ngày người gặp một người chân thành yêu người, nhất định không được bỏ qua, đừng giống như ta, muốn yêu, cũng đã không còn thời gian. . .”

Bạch y nam tử chậm rãi đi đến trước mặt hồng y nam tử, khóa tâm từng vô tình vô dục vào giờ khắc này bỗng nhiên vỡ nát, khiến vành mắt không biết đã khô khóc bao nhiêu năm của hắn ướt tràn chất lỏng lạnh lẽo.

“Cô Tuyết, người không cần nói nữa, ta. . .”

“Vân Khuynh !” Hách Liên Cô Tuyết chợt ngắt lời hắn, hồng mâu tựa hồ lóe lên quang mang lạnh nhạt, “Ta biết đời này người mà ta thua thiệt nhất chính là người, ta Hách Liên Cô Tuyết cả đời nghiệp chướng nặng nề, người không cần phải vì một người như ta mà hạ thấp bản thân.”

Bạch y nam tử nhắm mắt lại, tận lực bình ổn hô hấp của mình, không để người trước mặt nghe ra có gì khác thường.

Toàn thân Cô Tuyết đã đau đớn đến chết lặng, nhưng thanh âm của hắn vẫn bình tĩnh như trước, “Vân Khuynh, giúp ta một lần cuối cùng được không ?”

Mộ Vân Khuynh gật đầu đáp ứng.

“Hai ngày nữa, phỏng chừng ta sẽ chết rất khó coi, người ngàn vạn lần đừng để Lộng Nguyệt nhìn thấy bộ dáng của ta, nếu hắn biết nhất định sẽ điên mất.”

Mỗi khi Cô Tuyết nhớ đến cảnh yêu tinh kia vì hắn mà thất khống đến mức phát cuồng, tuy rằng đau lòng nhưng lại vô cùng thỏa mãn.

“Nếu Lộng Nguyệt có hỏi, người cứ nói là ta đi du lãm, không muốn gặp hắn. Người là thuộc hạ của hắn, trấn an yêu tinh kia một chút, có lẽ hắn sẽ không tịch mịch cô độc.”

Đôi mắt Cô Tuyết chợt dấy lên một trận bất an, vậy sau này làm sao đây? Yêu tinh kia trở nên cô độc thì sao? Tử mâu bị thương ngoài mình ra, còn ai có thể vượt lên an ủi. . .

Phỏng chừng tất cả sẽ dần nhạt nhòa theo thời gian. . .

Mộ Vân Khuynh thống khổ nhắm mắt, trái tim đã nhiều năm không cảm thấy đau đớn vào lúc này tựa hồ phải chịu đựng dày vò đến mức ứa máu.

Trên thế gian, mất đi người sở ái cùng trải qua sinh ly tử biệt, đến tận cùng bên nào tàn khóc hơn ?

Giờ khắc này, hắn mới rõ ràng bản thân từng vô niệm vô dục là giả dối đến mức nào. Giờ khắc này hắn mới biết mình có bao nhiêu yếu ớt ngay cả một kích cũng không chịu đựng nổi.

Hách Liên Cô Tuyết nắm chặt Huyền thủy hàn trong tay, thanh âm lạnh nhạt chợt thêm vài phần lãnh khốc âm ngoan, “Không bằng thế này, đến lúc đó người đem thi thể của ta thiêu hủy! Như vậy ai cũng không tìm được, Lộng Nguyệt hắn sẽ không hoài nghi, nếu ta thất bại cũng không rơi vào tay Đại Âm Hà Cung !”

Mộ Vân Khuynh cắn chặt môi, chăm chú nhìn biểu tình hồ hững mà trấn định của hồng y nam tử.

“Bất quá ta cho rằng mình sẽ không thất bại.”

Hồng y nam tử đứng dậy, khê ngẩng đầu, khôi phục khí phách lãnh ngạo của cung chủ Ngạo Thần Cung Hách Liên Cô Tuyết chưởng khống sinh tử chúng nhân. Thần tình kiêu ngạo kia cho đến bây giờ vẫn không hề thay đổi.

“Ta Hách Liên Cô Tuyết xưa nay chưa từng thất bại, lần này cũng vậy !” Hách Liên Cô Tuyết đem Huyền thủy hàn cẩn thận thu hồi, hít sâu một hơi, nét mặt tràn đầy kiệt ngạo cùng tự tin, “Ta nhất định sẽ tặng cho Long Nguyệt một thiên hạ. . .”

154. Chương 154: Huyền Diệt Chi Thủy

Sương lạnh đem Đoạn Tình Nhai phủ lên một tầng mù mịt hồi lâu vẫn không tiêu tan. Qua màn sương mờ, loáng thoáng nhìn thấy một thân ảnh hỏa hồng yêu mị.

Hồng y nam tử tĩnh tọa trong bồn nước lạnh lẽo thấu xương, hai hàng mi dài ngưng kết băng châu. Một ngọc diện thiếu niên đứng bên người hắn, trong tay nắm chặt ngân châm, chân chừ không muốn xuống tay.

Nhân mâu băng hồng thoáng mở, tô điểm trên yêu nhan tái nhợt hai đạo quang mang rực rỡ tựa huyết. Trời đông giá rét cũng thua kém một phần tà lạnh bên trong hồng mâu.

“Giúp ta hồi phục thị lực.”

“Hách Liên cung chủ. . .” Nam Phong Ẩn không biết nên làm thế nào mở miệng, “Phương pháp này không đến thời điểm cuối cùng, vẫn là không nên. . .”

“Đừng nói nhiều !” Ngữ khí của Hách Liên Cô Tuyết vô cùng kiên quyết, căn bản không cho phép phản kháng, “Người quên một thức cuối cùng trong Sáng Thần Cửu Thức hay sao? Nếu người không dám động thủ cứ việc bước ra, ta tự mình làm.”

“Cung chủ !” Nam Phong Ẩn nâng ngân châm trong tay, lần đầu tiên cảm thấy tay mình như đang đeo một khối đá nặng nề, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, “Ta. . . giúp người.”

Ngọc diện thiếu niên đi đến phía sau hồng y nam tử, xả xuống làn tóc hỏa hồng như lưỡi lửa hừng hực thiêu đốt khiến hai mắt hắn có chút buốt nhói.

Ngân châm trong tay Nam Phong Ẩn liên tiếp run rẩy, cuối cùng hắn cắn chặt khớp hàm, không chút lưu tình đâm thẳng vào cổ hồng y nam tử, đằng vân Huyết dạ yêu la dưới ngân mang trên thân châm chiếu rọi càng thêm yêu diễm. Hách Liên Cô Tuyết nhẹ nhàng nâng tay, chậm rãi chụp lên tâm khẩu, mang theo niềm quyết tuyệt bình sinh chưa bao giờ có khe cười ra tiếng. . .

Bỗng nhiên, một đạo hỏa mang từ thân thể Cô Tuyết phóng ra, tựa như liệt diễm phá thể sáng lên viêm hỏa cuồng ngạo cổ hoặc, trùng kích vách đá của Đoạn Tình Nhai cao gần ngàn trượng. Làn nước nguyên bản an tĩnh chảy xuôi vào lúc này chợt bắn lên cao, hướng bầu trời rộng lớn tuôn trào, giống như tuyết lở gây nên chấn động quét ngang cả Đoạn Tình Nhai !

Vách đá sụp đổ, đá vụn vỡ tan thành từng mảnh nhỏ rơi xuống tuyết thủy lạnh lẽo, tạo nên bọt nước lẫn hoa tuyết bắn tung tóe, giống như mưa tuyết ngưng lạnh đầy trời mãi không tiêu tan. . .

Trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, Đoạn Tình Nhai đã bị hủy diệt hoàn toàn. Gió lạnh lăng liệt rít gào, bông tuyết li ti bay xuống che phủ bóng dáng hai người. . .

Tầm mắt của Nam Phong Ẩn vẫn không dời khỏi thân ảnh yêu hồng.

Trong cuộc đời này, đây là lần đầu tiên hắn phải lựa chọn làm một việc gian nan như thế.

Ngân châm của hắn đang gia tốc bào mòn tính mạng của một con người.

Lúc này đây, nam tử tuyệt mị trước mắt đã thật sự hướng đến tuyệt lộ. . .

.

Trong màn sương nồng đậm, thân ảnh hỏa hồng yêu mị càng thêm rực rỡ chói mắt, giống như liệt hỏa trọng sinh thiêu đốt toàn bộ thế gian hoang vu.

Làn tóc hỏa hồng theo gió tung bay, che khuất đôi mắt băng hồng của hồng y nam tử. Một lọn tóc buông xuống nơi xương quai xanh vào lúc này lại biến thành màu ngân bạch như tuyết.

Hồng mâu nhẹ nhàng mở ra, khôi phục mục quang cô lãnh tà khí, mũi hoặc nhiếp nhân, mang theo tiểu ý thần nhiên trào phúng.

Quang minh biến mất rồi cuộc đã tái hiện, nhưng không ai biết, hiện giờ, đóa yêu hoa độc tấn thiên hạ này đã là nỗ mạnh hết đà.

“Cung chủ. . .”

“Người không cần tự trách, đây là lựa chọn của ta.” Hách Liên Cô Tuyết đứng dậy, không hề nhìn nét mặt phức tạp của ngọc diện thiếu niên. Ánh mắt hắn vẫn như trước băng lãnh cao ngạo, hỏa hồng tú bào thoáng lay động, tựa như hồng liên nở rộ, dần trở nên mơ hồ trong màn sương.

Nam Phong Ẩn mặt mỗi nhắm mắt lại, bên tai văng vẳng mỗi một câu của hồng y nam tử nói với hắn ba canh giờ trước.

.

Hồng y nam tử từ dưới đáy Đoạn Tình Nhai đi ra, Diệp Triệt nhìn thấy cung chủ lại khôi phục thần thái của ngày xưa, ngạo khí quyết nhiên, không khỏi lắp bắp kinh ngạc, “Cung chủ, mắt của ngài đã khỏi rồi sao? Ngài thật sự không có việc gì?”

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nói: “Rất kỳ quái sao?”

Tầm mắt Diệp Triệt đảo qua một lọn tóc màu tuyết bạch rủ xuống trên vai hắn, gương mặt có chút thất sắc, “Cung chủ, tóc ngài. . .”

“Đừng hỏi nhiều.”

“Vẫn là y thuật của Ẩn xuyên quỹ y cao siêu, có thể giúp cung chủ khôi phục. Sớm biết như vậy thuộc hạ đã thỉnh hắn đến đây.” Diệp Triệt kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ có chút không kiên nhẫn, “Mọi chuyện ổn thỏa cả sao?”

Diệp Triệt cung kính nói, “Thỉnh cung chủ yên tâm, thuộc hạ đã an bài cẩn thận, tuyệt không xảy ra điều gì sơ suất.”

Cô Tuyết thần nhiên ân một tiếng, vừa muốn xoay người rời đi, nháy mắt đã bị nữ tử gọi lại.

“Cung chủ, về sau ngài còn có thể dẫn dắt đệ tử của Ngạo Thần Cung chúng ta có đúng không?” Thanh âm Diệp Triệt tràn đầy vui sướng lẫn chờ mong.

Cước bộ của Hách Liên Cô Tuyết phút chốc thoáng dừng, hắn nhẹ nhàng nhếch môi, mang theo vẻ hờ hững lãnh phúng, ngữ khí bình thản vang lên, “Có lẽ đi, bất quá người không được quên những lời ta đã dặn.”

“Không có ngày đó, cung chủ hiện giờ đã khỏi hẳn, nhất định sẽ không có!” Diệp Triệt khởi thân nhanh chóng bay đi, tựa hồ đang trốn tránh điều gì.

Hách Liên Cô Tuyết mở hai bàn tay của mình, cẩn thận nhìn yêu la đằng mạn đã lan tràn tới lòng bàn tay, rất nhanh sẽ đến đầu mỗi ngón. . .

Hồng mâu hơi nheo lại, băng vụ trong mắt ngay lập tức hòa tan.

Nguyệt, ta còn có thể gặp người một lần sao. . . ?

.

Tại Nhật Nguyệt Giáo, tam đại trưởng lão cùng phần đông đệ tử phủ phục trên mặt đất, thành kính nhìn vào cửa mật thất.

“Giáo chủ, thuộc hạ cầu ngài, không nên tiếp tục luyện công. . . Hiện giờ thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, thỉnh giáo chủ nhanh chóng hồi giáo để chủ trì đại cục!”

“Giang hồ tinh phong huyết vũ, Tà Hoàng đã chuẩn bị bước ra ngoài sáng đoạt lấy toàn bộ võ lâm. Lúc này Ngạo Thần Cung và giáo ta đều không có động tĩnh, giáo chủ, nếu ngài không ngăn cản chỉ e họa hoạn sẽ buông xuống thiên hạ.”

“Giáo chủ, thuộc hạ liều chết góp một lời, thời cơ Yêu thế Liên Hoàng phục sinh đã đến. Năm ngày sau, Cô Hoàng huyết sát tinh gần ngàn năm khó gặp sẽ xuất hiện điềm xấu. Không chỉ như vậy, những ngày gần đây sao Thiên Xu, Dao Quang trong Thất Tinh Bắc Đẩu đều có biến hóa kỳ dị, vậy có nghĩa là Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang sẽ có khả năng hội tụ. Ngày mà thiên hạ đổi chủ sắp tới, giáo chủ ngàn vạn lần không thể bỏ qua. . .”

Bỗng nhiên, cửa đá của mật thất được mở ra, trong chớp mắt, một làn gió lạnh thoang thoảng mùi máu tanh thổi tung làm cho tóc tai mọi người đều rối loạn.

Yêu tà nam tử bước từng bước rời khỏi bóng đêm, giống như đạp trên con đường huyết hồng trọng sinh từ địa ngục, quanh thân tản mát khí tức lạnh lẽo ẩn ẩn sát khí vô pháp ngăn cản. Đôi mắt hắc đã biến thành tử hồng sắc, tử phát tà mị xoa tung tựa yêu hỏa đỏ sẫm, tràn ngập vẻ quỷ dị tiêu điều.

Tam đại trưởng lão nhìn giáo chủ đứng lặng trước mặt bọn họ, hoảng sợ đến nỗi không thốt nên lời.

Yêu tà nam tử tựa như ma quỷ vùng vẫy thoát ra từ huyết ngục, tiêu diệt hết thủy sinh linh.

Phượng mâu tử hồng sắc tà mị so với trước kia càng thêm ma dị, màu đỏ tươi tựa hồ tùy thời đều có thể nhỏ máu, không còn độ ấm, trống rỗng âm tàn.

“Giáo. . . Giáo chủ. . .”

“Còn năm ngày. . .” Lộng Nguyệt hơi khép hai mắt, thì thào tự nói.

Liệt Minh Tâm ngẩng đầu, cung kính nói, “Giáo chủ, năm ngày sau thiên hạ dị biến! Mong rằng giáo chủ sớm xuất quan để chủ trì đại cục!”

Lộng Nguyệt bỗng nhiên bật cười, “Năm ngày. . . Vậy là đủ rồi. . .” Hắc xoa người bỏ đi, lại ẩn vào trong bóng tối, hết như rỗng gỗ không có linh hồn, chỉ phát ra tiếng cười âm lãnh vang vọng bên tai mỗi người.

“Giáo chủ !!”

Liệt Minh Tâm điên cuồng rống lớn, hắc vội vã đuổi theo bước chân của Lộng Nguyệt. Nhưng chưa kịp chạm vào bạch bào thánh tuyết, một đạo phản lực mạnh mẽ từ trên người Lộng Nguyệt bạo phát phóng ra. Vầng khí đỏ tươi cương mãnh nháy mắt đem Liệt Minh Tâm thiêu đốt thành tro tàn!

“Liệt. . . Liệt trưởng lão. . .” Hai vị trưởng lão còn lại kinh ngạc không nói nên lời.

Đến tột cùng là loại lực lượng như thế nào mới có thể đốt hủy thân người trong chốc lát?

“Giáo chủ hắc. . . hắc. . . rốt cuộc luyện công phu gì vậy?”

Tiếng thì thầm xôn xao hỗn loạn không hẹn mà cùng vang lên. Trong lúc đó, trên một cành cây phía xa xuất hiện một mặt yêu hồng tà lãnh lạnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một lọn tóc trắng buông xuống nửa bên mặt lẫn trong làn tóc hỏa hồng có vẻ đặc biệt bắt mắt, toàn thân cao thấp của hồng y nam tử đều tản ra tà khí ngưng đầy sương lạnh. Yêu la đằng vân bao quanh phần cổ trắng nõn, khí tức ma tính thị sát trải rộng khắp toàn thân, chỉ có đôi nhãn mâu băng hồng hiển lộ một chút mềm mại nhân nhật.

Hắc thoáng nhếch môi, tựa hồ mang theo vẻ thỏa mãn, đem mặt tử ảnh yêu đã khắc sâu vào đầu một lần cuối. . .

Ngay khi mọi người nơi đây đang định rời đi, một thanh âm kinh hoàng bỗng nhiên truyền đến, “Không tốt Không tốt Nhật Tiêu Lăng bị cháy”

Phong Hành Vô Lệ cùng Đoạt mệnh song hồn cả kinh, nhanh chóng lao đến nơi được canh phòng cẩn mật nhất Nhật Nguyệt Giáo Nhật Tiêu Lăng!

Ngon lửa hừng hực thiêu đốt lâu các, lưới lửa đang mãi mê tàn sát bừa bãi không ngừng xông lên cao. Khắp nơi tràn ngập thứ mùi khét lẹt.

“Nhật Tiêu Lãng làm sao lại cháy ?” Tinh Nguyệt Song Hồn vội chỉ đạo hạ nhân dẫn nước hồ tạt vào Nhật Tiêu Lãng bị lửa thôn tính. Nhưng ngọn lửa này thập phần quỷ dị, càng gặp nhiều nước, liệt hỏa thiêu đốt càng mạnh. Nhìn cả tòa lâu các dần dần hóa thành tro, Đoạt mệnh song hồn đành thúc thủ vô sách.

“Tuy rằng Nhật Tiêu Lãng cất chứa nhiều kỳ trân dị bảo quý báu của giáo ta, những thứ đó cũng không phải bảo vật độc nhất vô nhị trên thế gian, vì sao. . . ?”

Một đạo linh quang thoáng hiện, Phong Hành Vô Lệ đột nhiên ý thức được điều gì, “Không tốt! Chúng ta trúng kế Diệu hồ ly sơn !”

“Người nói gì ?”

“Bảo tàng trong Nhật Tiêu Lãng vốn không phải thứ mà người nọ thật sự muốn.”

Tinh Hồn đột nhiên bình tĩnh, “Ý của người là. . .”

“Mặc Lân Đồ !” Thân hình Phong Hành Vô Lệ chợt lóe, giây lát đã biến mất.

Nhưng khi Phong Hành Vô Lệ đuổi tới Lạc Nguyệt Cư, nhất thời toàn thân chấn động.

Bên trong gian phòng, vách tường trống rỗng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Trước đây, Lộng Nguyệt vì đề phòng có người trộm đi Mặc Lân Đồ đã đem thánh vật này giấu trong một bộ bích họa. Nếu người ngoài vừa nhìn chỉ thấy bích họa là vật bài trí, căn bản không có gì đặc biệt. Song không ai biết được, bên trong quyển trục bích họa chính là thánh vật mà người người tranh đoạt !

Trong quyển trục có đặt một chút Lạc Phong Tán, một khi có người đánh cắp sẽ lập tức trúng độc mà chết. Cùng lúc đó, Lộng Nguyệt cũng sẽ cảm ứng được Lạc Phong Tán phát tán ra ngoài.

Lộng Nguyệt thích thanh tịnh, ngày thường đều chọn nghỉ ngơi tại Lạc Nguyệt Cư. Ngoại trừ Phong Hành Vô Lệ, Đoạt mệnh song hồn, tam đại trưởng lão của Nhật Nguyệt Giáo, Lạc Nguyệt Cư không cho phép bất kỳ nha hoàn tiểu tử nào tiến vào, thế mà. . . (tiểu tư: nam đầy tớ)

Rốt cuộc là ai có thể trộm đi Mặc Lân Đồ ?

Vừa rồi tất cả mọi người tụ tập tại Nhật Tiêu Lãng, là ai có thể thần không biết quỷ không hay nhìn thấu huyền bí bên trong bích họa ?

Những ngày gần đây, người bước vào Lạc Nguyệt Cư ngoại trừ bọn hắn ra, còn có một người. . .

Phong Hành Vô Lệ nâng mâu, trước mắt chậm rãi hiện lên một mặt hồng ảnh yêu diễm.

.

Núi xa mù mịt, hiện lên một màu tuyết bạch thánh khiết. Biển sương mỏng lung như ẩn như hiện vài đạo ảo ảnh lơ mơ, lóe lên nhan sắc thuần tịnh duy nhất không bị nhiễm hồng trên thế gian.

Phía trên đỉnh núi, một hồng y nam tử chấp tay mà đứng, đôi mắt thâm hồng bị sương mù phủ lên vài phần yêu mị, bức thánh đồ giắt bên hông loáng thoáng lộ ra linh mang xao động.

Một lọn tóc tuyết trắng trên trán rủ xuống, che khuất yêu dung tuyệt thế của hắn. Hỏa hồng trường phát trong gió cuồng loạn bay múa, phảng phất liệt hỏa thiêu khắp thiên hạ, vĩnh viễn cũng không lụi tàn.

Hồng y nam tử nhìn về dãy núi nơi phương xa, trên khóe môi vương một tia cười đậm mạc như có như không. Nhân mâu băng hồng kiệt ngạo cuồng tứ hệt như muốn xem hết tất cả phồn hoa thịnh thế.

Cùng lúc đó.

Trong Đại Âm Hà, sát khí bao trùm.

“Giáo vương, Mị Thủy Mị Hỏa không rõ tung tích, đầu của lâu chủ Thất Túc Lâu bị. . . bị Nam Cung Lộng Nguyệt cắt lấy, đem treo trên đỉnh lâu !”

“Giáo vương, những ngày chinh chiến gần đây chúng ta tổn thất thảm trọng, Lộng Nguyệt khải xuất cuồng ngôn, muốn. . . muốn. . .”

“Muốn cái gì ?” Thanh âm khàn khàn từ trong miệng nam nhân như yêu ma vang lên.

Người nọ nơm nớp lo sợ nói: “Muốn. . . muốn tính mạng của giáo vương và đại tôn chủ.”

Một luồng sát khí âm lãnh nháy mắt nổi lên, màn hắc sa buông xuống trên cao bị gió thổi tung khiến chúng tử sĩ sợ hãi bất an.

Đột nhiên, một ngọn phi tiêu bắn vào trong màn, mảnh giấy gắn ở phía trên lọt vào trong mắt Tà Hoàng.

Sau một hồi yên lặng, hàn ý điên cuồng từ phía sau màn hắc sa truyền ra:

“Năm ngày sau, Hách Liên Cô Tuyết muốn mở ra Tứ linh thánh đồ tại Huyền cổ địa lăng! Ha ha ha, Hách Liên Cô Tuyết, nhìn ngươi kiêu ngạo bất phàm, lại không biết năm ngày sau, mệnh kiếp vô pháp thay đổi sẽ phủ xuống trên thân ngươi, Cô Hoàng tinh sắp sửa vẫn lạc. . .”

“Yêu thể Liên Hoàng sẽ phục sinh vào năm ngày sau. . . Hách Liên Cô Tuyết, ta xem ngươi lần này làm thế nào có thể thoát khỏi thiên mệnh ?!”

Tà Hoàng xóc lên hắc sa, bộ mặt nhìn xuống chúng nhân, chiếc mặt nạ dữ tợn thoáng hiện hung quang như ác quỷ, “Năm ngày sau, thời điểm Tứ linh đồ mở ra chính là lúc tấn công Nhật Nguyệt, Ngạo Thần !”

155. Chương 155: Huyền Cổ Thánh Tích

Năm ngày sau, tuyết phủ non sông, trời xanh cô tịch. Dãy núi kéo dài ngàn dặm tràn ngập bầu không khí hoang dã hiu quạnh, nhưng về bề ngoài đó lại không thể nào che giấu tinh phong huyết vũ đang cuồng sát tứ phía.

Bát đại môn phái đã tề tụ tại Huyền cổ địa lăng, cát vàng cuồng loạn đầy trời xây nên từng bức tường lũy ở bốn phía quanh tòa cổ lăng. Chân trời phương xa lấp lóe một vầng sáng màu lam nhạt, đoạn nhai bằng đá cao vạn trượng trải qua mưa gió trăm năm bào mòn để lộ vẻ thần bí tang thương độc hữu của viễn cổ thánh tích.

Truyền thuyết kể lại, Huyền cổ địa lăng liên quan đến biến huyền chi lực có thể đảo chuyển tinh tượng, hưởng được khí tinh hoa của nhật nguyệt giao hòa. Cổng vào địa lăng phủ bụi trải qua năm tháng cùng bão cát vẫn không có người mở ra, càng không có người nào dám truy tầm nơi thánh tích vĩnh hằng bất hủ này.

Bỗng nhiên, quang ảnh bảy màu sắc sơ hiện lên, bỗng chốc bình ổn cát vàng đang bay đầy trời. Toàn bộ khoảng không bích lam như thể bị nhiễm một màu ám lạnh. Dị tượng chợt xảy đến không khỏi khiến chúng nhân kinh hoảng co quắp.

“Hách Liên Cô Tuyết, ngươi đừng mơ tưởng có thể giở trò lừa bịp chúng ta! Không phải ngươi nói muốn khai mở Tứ linh thánh đồ sao? Huyền cổ địa lăng ở nơi nào ?”

Vô Nhai cười lạnh nói, “Các vị hà tất phải vội vàng, nếu đã nguyện ý hợp tác với cung chủ chúng ta, Ngạo Thần Cung nhất định sẽ không bạc đãi bất kỳ kẻ nào.”

Không Ngộ hừ một tiếng, “Ai biết yêu nghiệt kia âm thầm bày ra âm mưu quỷ kế gì, nếu hắn dám đùa bỡn chúng ta, chúng ta. . .”

“Thế nào? Không Ngộ đạo trưởng thiếu kiên nhẫn ?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ phía xa truyền tới, vang lên rõ ràng bên tai mỗi người.

Sắc trời vào giờ khắc này bỗng nhiên biến thành một màu ngân tuyết thánh khiết, bão cát lại dấy lên cuồng loạn, bầu không khí tràn ngập hương vị huyết tinh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hồng y nam tử tựa thiên thần đạp lên cát tiêu sái bước đến, trên người hắt tán mát lực áp bách vô hình pha lẫn khí tức tử vong âm lãnh. Yêu nhan tuyệt mỹ tái nhợt như hàn tuyết, chói mắt khiến người ta kinh sợ.

Vô Nhai, Tập Phong cũng xoay người tiếp đón, nhưng vừa nhìn thấy Hách Liên Cô Tuyết, toàn thân hai người chợt lạnh run.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, không ngờ cung chủ của bọn hắn lại thay đổi nhiều như thế !

Yêu mâu đỏ rực ghê người, phệ nhân hàn cốt, băng lãnh yêu dị. Lọn tóc tuyết trắng rủ xuống trước mắt hòa với làn tóc hỏa hồng tạo thành hai loại màu sắc tương phản rõ ràng. Hồng y nam tử giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực nhuộm đỏ cả bầu trời, yêu mỹ tuyệt nhiên, vẻ tà dị tựa băng hỏa giao dung khiến người ta sợ hãi.

Không chỉ riêng Vô Nhai Tập Phong, ngay cả bát đại cường môn cùng phần đông đệ tử đều ngây ra như rối gỗ.

Bọn hắn chợt có cảm giác Hách Liên Cô Tuyết so với trước kia càng thêm yêu mỹ, càng thêm tà ác, hết như Tu La giẫm trên máu tươi thị huyết cuồng ngạo !

Hách Liên Cô Tuyết đi đến trước mặt Không Ngộ, biểu tình khinh thường nhìn xuống hắn, hồng mâu nheo lại, “Đã để Không Ngộ đạo trưởng chờ lâu.”

Lãnh khí nhiếp nhân thẩm thấu khắp tứ chi bách hài của Không Ngộ, khiến cả người hắn run rẩy không thể kìm nén.

Hách Liên Cô Tuyết không nhìn bất kỳ kẻ nào, hắn bước tới một mảnh đất trống bị cát vàng bao phủ, cầm Huyền thủy hàn đặt ở bên môi, thoáng khép hai mắt hít vào hương vị bên trong khối ngọc, thần nhiên hạ xuống một ngụm.

Đám đông chứng kiến hành động quái dị của Hách Liên Cô Tuyết, trong lòng thập phần khó hiểu. Huyền thủy hàn là chìa khóa mở ra Huyền cổ địa lã, nhưng mọi người lại thấy Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ đem khối bích ngọc kia trở thành bảo bối vô giá nhất sinh mệnh của mình. Thần tình ôn nhu trân trọng này khiến bọn hắn căn bản không dám tin đây là hành động của một Tu La thị huyết.

Cô Tuyết khẽ mở mắt, đặt Huyền thủy hàn vào lòng bàn tay. Máu tươi từ ngón giữa chảy ra nhỏ giọt trên bích ngọc màu băng lam, lưu lại từng điểm đỏ loáng thoáng giữa màn sương lạnh bao quanh khối ngọc.

Một âm thanh như thể đồ vật bị nứt vỡ vang lên, chỉ thấy khối bích ngọc tản ra hai loại màu sắc kỳ dị: mị tử yêu diễm, liệt hồng cổ hoặc cùng xoay quanh giao thác thành một đoàn linh quang chói mắt, phút chốc đã thôn phệ cát bụi bay đầy trời. Cuồng phong vào giờ khắc này càng thêm điên cuồng, cản trở tầm mắt chúng nhân.

Tiếng gầm gừ rít gào khiến vách đá chung quanh đều rung chuyển. Lúc này đây, cát vàng phủ đầy mặt đất dần dần hình thành một vòng xoáy màu đen cự đại. Mùi tanh tươi u lãnh từ trong vòng xoáy trào ra bắn khắp bốn phía giống như địa vực bị thần linh khai mở, đang há to bồn máu trong miệng chờ đợi linh hồn vắn lác.

Cơn lốc xoáy cự đại không ngừng tản ra, từng vết nứt trên mặt đất lấy tốc độ khủng bố lan tràn. Tất cả mọi người kinh hoảng giương mắt nhìn dị tượng đột ngột kéo đến, hai chân run rẩy không thể cử động, tựa hồ bị giam cầm, vô pháp vùng thoát! Hắc vụ trong lốc xoáy tuôn trào, không ngừng thôn tính cát vàng xung quanh. Cát đổ xuống ào ạt như thác nước mãnh liệt chảy xiết, trên mặt đất dần hiện lộ rõ ràng một vực sâu không đáy !

Vực sâu chậm rãi thành hình, bên trong lưu chuyển khí tức thần bí phảng phất từ thời viễn cổ. Một tòa cổ mộ trải qua ngàn năm bị gió cát chạm khắc, vào giờ khắc này bỗng nhiên hiện thế!

Cổ tay Hách Liên Cô Tuyết khẽ đảo, thu hồi Huyền thủy hàn. Đến khi hào quang tán đi, màu đỏ tươi trong bích ngọc ngưng tụ, cơn chấn động dưới mặt đất mới có thể bình ổn.

“Đây là. . . Huyền cổ. . . Cửa vào Huyền cổ địa lã ?” Tiêu Càn ngạc nhiên nhìn khe nứt đen ngòm như vực sâu địa ngục, kinh hãi đến mức nói năng lộn xộn.

“Đúng vậy.” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, nhãn mâu thâm hồng thoáng hiện quang mang quỷ dị.

Không Ngộ ngẩng đầu nhìn trời, mây mù lơ lửng trôi nổi giữa không trung, cảnh tượng an tĩnh yên bình, tựa hồ không có gì khác so với ngày thường.

“Hách Liên cung chủ đã đoạt được Tứ linh đồ ?”

“Vẫn chưa.”

Không Ngộ ngẩn người, trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc hoài nghi, “Không có Tứ linh đồ làm sao có thể tiến vào ?”

Hách Liên Cô Tuyết thoáng rũ mi, trong mắt lấp lóe một tia u ám, “Không Ngộ đạo trưởng hà tất phải nóng vội? Hiện tại Mặc Lâm Đồ, Xích Long Đồ đã ở trong tay ta. Hai bức thánh đồ còn lại, một hồi sẽ có người đưa đến đây.”

“Ai đưa ?”

Cô Tuyết nhếch môi đầy trào phúng, “Không Ngộ đạo trưởng tiến vào xem thử chẳng phải sẽ biết ngay sao ?”

Không Ngộ cả kinh, “Đã có người chờ ở bên trong ?”

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, hần chuyển thân đáp xuống Huyền cổ địa lẫm, thân ảnh hỏa hồng dần bị hắc vụ thôn tính. Đến khi mặt mày sắc như liệt diễm kia hoàn toàn biến mất trong mắt đám đông, mọi người mới dám theo hần nhảy vào bên trong phiến vực sâu u ám.

.

Địa lẫm tăm tối lạnh lẽo thấu xương, hơi nước ẩm thấp dính dính lộ ra vẻ âm lãnh hãi nhiên. Từng ngọn đuốc được điểm sáng, chậm rãi chiếu rọi những hình vẽ trên tường đá vảy ở chung quanh.

Trên vách tòa địa quật loáng thoáng xuất hiện những văn tự kỳ dị, căn bản không ai có thể phân biệt. Bốn phía khắc đầy ngũ hành bát quái, xen kẽ trong văn tự là tinh la huyền tượng dày đặc tản mát khí tức thần bí, tựa hồ có một đôi mắt hung ác mở to, ngang dọc dò xét những bí ẩn sâu nhất bên trong nội tâm mỗi người.

“Đây là loại văn tự gì ?”

Tiếng thì thầm xôn xao không ngừng vang lên, mọi người chợt có cảm giác bản thân đã lọt vào thời không khác một thời không huyền cảnh cổ lão mà thần bí.

Hách Liên Cô Tuyết vuốt ve những văn tự gồ lên trên vách tường, hàng mi thoáng nhú lại, hồng mâu tựa huyết lưu chuyển quang hoa kỳ dị. Một đạo ký ức thành linh nhập vào trong đầu, khiến hần bỗng nhiên bật thốt một câu mà hần không thể nào ngờ tới:

“Viêm hỏa phân thân, nhiên tâm hoàng huyết, tứ linh hàng thế, liên chủ vĩnh sinh. . .”

(Viêm hỏa thiêu thân, đốt cháy tâm huyết của Cô Hoàng, tứ linh hàng thế, Liên chủ bất tử)

Lọn tóc tuyết trắng khẽ buông xuống, hồng y nam tử nhếch môi, che giấu tình tự xuất hiện nơi đáy mắt.

“Hách Liên cung chủ, bốn vương chờ người đã lâu.” Một thanh âm khàn khàn trầm thấp tràn ra từ vách tường bốn phía, quanh quẩn trong tòa địa lẫm thần bí.

“Kẻ nào ?”

Mọi người ngẩng đầu, một đạo hắc ảnh quỷ dị uốn éo lướt theo một trận gió lãnh liệt bước đến, chậm rãi tụ thành nhân hình đứng lặng trước mắt chúng nhân. Chiếc mặt nạ dữ tợn ngưng đầy khí tức huyết tính lạnh lẽo chấn nhiếp tâm hồn mỗi người.

“Người là. . .” Tiêu Càn không dám tin nhìn hắc y nhân trong bộ dạng nửa người nửa quỷ, trái tim cơ hồ nhảy lên cổ họng, “Tà Hoàng ?”

Tiếng cười khan âm trầm vang lên bên tai chúng nhân, hết như âm thanh yêu quỷ gào thét chói tai nơi địa phủ.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn đến chân thân của Tà Hoàng, không ngờ lại quý dị hải nhân đến thế !

Chưởng môn của bát đại môn phái thoảng lui về phía sau vài bước. Trong địa lằng rộng lớn chỉ có hồng y nam tử cùng nam nhân như ma quỷ kia lằng lằng đối diện.

“Hách Liên cung chủ thay đổi không ít a.” Tà Hoàng nhìn dung mạo yêu mị hoặc nhân cùng làn tóc tuyết trắng tung bay của hồng y nam tử, cười lạnh một tiếng.

“Xem ra lão nhân ngươi không đủ kiên nhẫn để chờ đợi.” Ánh mắt Hách Liên Cô Tuyết ngập tràn khinh miệt. Hắn đi đến trước mặt Tà Hoàng, hồng mâu giương lên, “Nhanh lấy ra Thanh Quy Đồ và Hỏa Phượng Đồ, nếu chậm trễ sẽ bỏ lỡ thời cơ !”

“Tốt nhất là Hách Liên cung chủ không nên giở trò trước mặt bổn vương, bằng không ngươi cũng đừng mơ tưởng thoát thân !” Thanh âm cảnh cáo đầy ngoan độc thoát ra từ miệng Tà Hoàng, khí tức âm lãnh ảm ảm sát khí mơ hồ nhộn nhạo bốc lên.

“Giáo vương nói sai rồi.” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng đáp, hoặc mâu băng lãnh như ngàn năm hàn tuyết, “Tứ linh đồ nếu không có ta chỉ là vật chết không chút giá trị mà thôi. Ta có thể khiến Tứ linh phục sinh, đồng dạng có thể làm cho Tứ linh vĩnh viễn phong bế, muôn kiếp cũng không tái hiện !”

Tà Hoàng thoảng chốc giật mình sửng sốt, cánh tay khô héo ẩn trong hắc bào chợt co rút siết chặt quyền đầu. Sát khí ảm ảm ngay cả chiếc mặt nạ cũng vô pháp che giấu.

Song Tà Hoàng lại không thể phản bác, nếu muốn khai mở Tứ linh thánh đồ phải dùng đến Cô Hoàng linh huyết. Tại thời điểm cuối cùng này, nếu chọc giận Hách Liên Cô Tuyết, như vậy chính hắn phải chịu thiệt thòi. Toàn bộ cố gắng cùng chờ đợi sẽ bởi Tứ linh phong bế mà thất bại trong gang tấc.

Hách Liên Cô Tuyết thấy rõ Tà Hoàng đang dao động, khóe môi kéo lên thành tiểu ý châm chọc, hồng mâu lãnh mị chứa đầy tự tin nắm chặt hết thủy trong tay.

Hồng y nam tử đi đến phía trước cửa đá bố trí trận pháp theo kiểu ngũ hành bát quái. Đầu ngón tay tái nhợt nhẹ nhàng lướt qua từng vệt lõm bên trên, loại xúc cảm quý dị này khiến đầu mi hắn bất chợt nhũn nhũn lại.

Liên Hoàng tinh tích ! (ký hiệu của tinh tượng Liên Hoàng)

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên nâng mâu. Năm đó trên đỉnh Tử Cầm Phong, tinh tượng của hắn và Nam Cung Lộ Nguyệt không biết bị kẻ nào phá vỡ. Tinh tượng tổn hại vô pháp nghịch chuyển mới tạo nên tình trạng ngày hôm nay, nhưng hiện tại. . .

Ký hiệu khắc trên cửa đá mới là tinh tượng đầy đủ của hai người bọn họ sao ?

Đầu ngón tay cẩn thận sờ lên Liên Hoàng tinh tích, không ngờ lại dây dưa phức tạp như thế, tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể phân ly, gắt gao quấn quanh một chỗ.

Nếu tinh tượng trước đây không bị phá hủy, lúc này sẽ thế nào ?

Có phải thật sự không thể phân ly? Không thể lãng quên ?

Hàng mi dài rũ xuống, sắc thái trong hồng mâu ngày càng ảm ảm, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ mờ lung cận kề hắc ám. . .

Cô Tuyết cười nhạt, nhanh như vậy sao. . .

Xem ra đã đến lúc. . .

Nguyệt, chờ ta giúp ngươi làm xong việc này, ngươi có thể trở thành vĩnh thế chi chủ chân chính, xưng bá thiên hạ !

Hồng mang từ bàn tay Hách Liên Cô Tuyết thoáng hiện, cửa đá đột nhiên rung động như bị kích thích, “Oanh ” một tiếng mở ra. Chỉ thấy phía trên một tòa thạch thai có đặt hai chiếc quan tài bằng sắt, trải qua năm tháng phủ bụi dày đặc lại không hề hao mòn mục nát.

Tà Hoàng đi đến trước mặt hồng y nam tử, cầm Hỏa Phượng Đồ, Thanh Quy Đồ trong tay đưa cho hắn, cười âm lãnh, “Hách Liên cung chủ, thời gian đã đến, trong lòng ngươi hẳn là minh bạch. Mệnh kiếp của Huyết sát cô tinh sẽ buông xuống ngay đêm nay, ngươi vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi !”

“Ta rất rõ ràng, mà cũng không có ý định bỏ trốn.” Hách Liên Cô Tuyết nhận lấy hai bức thánh đồ, cẩn thận cảm ứng kiểm tra xem thánh đồ là thật hay giả, liền bật cười khẽ, “Chỉ một mình ta hưởng thụ tai kiếp có gì thú vị? Chung quy phải tìm một đám người để chôn cùng, ngươi nói có đúng không ?”

Tà Hoàng cả kinh, bỗng nhiên, âm thanh ken két vang vọng khắp Huyền cổ địa lũng. Sương khói dày đặc không biết từ đâu kéo đến, vách đá chấn động, bụi mù cuồn cuộn, mặt đất cũng theo đó mà rung chuyển không ngừng.

“Ngươi. . . mau đưa cho ta linh huyết !”

Tà Hoàng giống như nổi điên nháy mắt đánh lên ***g ngực hồng y nam tử. Hách Liên Cô Tuyết chuyển thân giữa về phía sau, lọn tóc tuyết trắng trong gió vẽ nên một đường cong mờ ảo, né tránh đạo chưởng phong âm độc. Ngay lúc đó, chỉ thấy nền đất u ám nứt ra thành khe hở, một bóng người quỷ dị từ dưới đất nhảy lên, tựa như một đầu yêu xà chặn ngang giữa hai người.

Thổ động !

Cô Tuyết cả kinh, vừa muốn giơ tay đánh tan thân thể hắc y nhân, cổ tay của hắn thoáng chốc đã bị người chế trụ.

“Ám Dạ Minh !”

Hắc y nam nhân biểu tình trấn định, “Cô Tuyết, ta có lỗi với ngươi, bất quá hôm nay ta muốn nói cho ngươi, thân phận của Tà Hoàng kỳ thực chính là. . .”

“Nghịch đồ !” Một cánh tay uốn lượn như rắn phất chốc vươn ra, xuyên thấu thân thể của Ám Dạ Minh, không chút lưu tình xé nát toàn thân hắn! Triệt để phá hủy U ám nhãn thuật !

Tiếng cười càn rỡ vang khắp tòa địa lũng, “Ám Dạ Minh, ta có thể tài bồi ngươi, cũng có thể hủy diệt ngươi !”

“Thiên Ngân !” Cô Tuyết kinh hô ra tiếng, ngay một khắc thân thể Ám Dạ Minh bị xé toang, trái tim hắn giống như bị kiềm chế, phun ra một ngụm máu tươi.

“Hách Liên Cô Tuyết, Ám Dạ Minh đã chết, ngươi cũng không sống được bao lâu! Mau đem linh huyết của ngươi cho ta !”

Nhân mâu bằng hồng nháy mắt dấy lên hỏa diễm thị huyết, động đất càng thêm kịch liệt, vách tường bằng đá bắt đầu nứt vỡ sụp đổ, âm thanh cuồng mãnh như đang kêu gọi tử vong hàng loạt.

“Tà Hoàng, có lẽ lúc này Đại Ám Hà Cung của ngươi sớm đã máu chảy thành sông !” Cô Tuyết lau đi vệt máu trên môi, mỉm cười ngạo nghễ.

Tà Hoàng đột nhiên ý thức được điều gì, hắn chợt quay đầu lại, chỉ thấy thạch thai bên dưới hai chiếc quan tài đã nhiễm một phiến hỏa quang đỏ tươi.

Xích sa !

“Ngươi. . . Ngươi cư nhiên biết. . .Ngươi cư nhiên biết. . . Xích sa !” Mặt nạ dữ tợn phất phủ lên một tầng huyết sắc.

Cửa vào thông đạo nổi Huyền cổ địa lũng với Đại Ám Hà Cung chính là tòa thạch thai bên trong địa lũng! Nhưng Xích sa là kỳ độc trên thế gian, đối với người thường có lẽ chỉ là một loại mê dược, song với tử sĩ Đại Ám Hà Cung lại là kịch độc kiến huyết phong hầu ! (kiến huyết phong hầu: gặp máu là chết, ý nói thấy máu chảy ra là đã chết rồi)

Lúc này, xích sa đang tràn lên thạch thai, có thể thấy rõ độc này đã sớm ngập đầy thông đạo nối tiếp với Đại Âm Hà, ở bên trong điên cuồng cướp đoạt tính mạng đám tử sĩ. Cứ như vậy, Ngạo Thần Cung không cần tổn hao sức lực cũng có thể thoải mái tiêu diệt Đại Âm Hà Cung !

Tà Hoàng thế nào cũng không ngờ được, vẻ ngoài trấn định an tĩnh của Ngạo Thần Cung lại là biểu hiện giả dối, Hách Liên Cô Tuyết sớm đã bày mưu nhằm tiêu diệt chính mình !

“Làm sao người biết được tử huyết của Âm Hà tử sĩ ?” Tà Hoàng giờ đây phần nộ tới cực điểm.

Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh một tiếng, tràn đầy trào phúng, “Người đã quên Mị Thủy Mị Hỏa sao? Bọn hắc xem chừng mất tích đã lâu a.”

“Là người !”

“Tà Hoàng, tư vị bị phản bội thế nào? Cực kỳ thoải mái phải không ?” Hách Liên Cô Tuyết nắm chặt bốn bức thánh đồ trong tay, chậm rãi tới gần Tà Hoàng.

Tà Hoàng điên cuồng cười lớn, ***g ngực phập phồng không ngừng thở dốc, “Hách Liên Cô Tuyết, Đại Âm Hà Cung với ta không phải là tất cả, chỉ cần người vừa chết, Tứ linh tái hiện, ta liền có thể Đông Sơn tái khởi !

“Chỉ e Tà Hoàng người không có cơ hội này !”

Tà Hoàng tựa hồ nháy mắt biến hóa thành ác quỷ, cánh tay nhanh nhẹn như rắn đánh tới muốn bóp cổ hồng y nam tử. Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, lọn tóc tuyết trắng bay bay trong gió, móng tay tái nhợt khoanh khắc biến thành màu đỏ rực như máu, một chưởng đánh vào vị trí đan điền nơi hạ thân Tà Hoàng !

“A ” Cánh tay của Tà Hoàng dưới một chưởng kia đột nhiên trở nên hư nhược vô lực, thân thể hắc phảng phất bị trùng kích mãnh liệt, quỵ rạp xuống đất.

Bàn tay Hách Liên Cô Tuyết rút ra khỏi cơ thể Tà Hoàng, móng tay đỏ rực nhiễm một tầng thâm hồng càng thêm tiên diễm, lác đác nhỏ xuống từng giọt máu đen như mực trên nền đất lạnh băng.

“Người đã quên, người cũng luyện U ám nhãn thuật. Cho nên khi người giết chết Âm Dạ Minh vừa lúc bại lộ phương pháp phá giải. Tà Hoàng, đây là người tự mua dây buộc mình !”

Hồng mâu lóe lên một mặt âm lãnh quyết tuyệt.

Xem ra Âm Dạ Minh một lòng muốn chết, hắc muốn dùng phương thức tử vong này để lộ ra cách phá giải U ám nhãn thuật !

“Yêu nghiệt chết tiệt, đi chết đi !” Tà Hoàng phần hận đến nghiêng răng, thân hình hắc lại biến hóa ra hư ảnh độc xà ác quỷ hướng hồng y nam tử đánh tới.

“A a. . .” Hách Liên Cô Tuyết cười khinh miệt, biểu tình tràn đầy hờ hững lãnh khốc, “Ta vốn đã không tính toán sống sót! Bất quá trước đó người phải nhập địa ngục, ta mới có thể an tâm !”

Hắc ảnh cùng hồng ảnh mạnh mẽ xuyên phá Huyền cổ địa lăng. Một khắc kia, địa lăng rung chuyển càng thêm kịch liệt, đá vụn quay cuồng, bụi bặm mù mịt. Tất cả mọi người bị vây trong địa lăng đều phần hận khủng hoảng quất to.

“Hách Liên Cô Tuyết! Tên yêu nghiệt ngoan độc người dám gạt chúng ta, người chết không tử tế, chết không tử tế !”

“Oanh oanh oanh ” Tiếng nổ phá tan cả trời đêm vang vọng khắp Huyền cổ địa lăng, khói mù tràn ngập, cát vàng cuốn cuộn. Đám người chen lẫn chạy trốn khỏi tòa địa lăng đang bị cát vàng nhanh chóng thôn tính, đá tảng rơi xuống như thiên thạch khiến máu chảy thành sông. Phiến cổ tích thần thánh này trong khoảng khắc đã bị hủy hoại triệt để !

Nguyên lai chung quanh Huyền cổ địa lăng sớm đã được chôn một lượng lớn hỏa khí !

Nguyên lai Hách Liên Cô Tuyết sớm đã bố trí hảo hết thảy !

Kéo theo một đám người cùng truy nhập địa ngục. . .

156. Chương 156: Cô Hoàng Vãn Lạc

Tinh quang ngọc toái, cát bay đá chạy, hoa đào phủ đầy khoảng không quét ngang biển lửa ngàn dặm, thiêu đốt cả màn đêm. Cuồng phong lừng loạn khắp bốn phía, vong linh không ngừng tan biến khỏi thế gian. . .

Ánh sao rực rỡ nơi chân trời xa xăm chiếu lên trường bào hỏa hồng, không ai nhìn rõ cảnh sắc phía trên đỉnh núi, chỉ thấy từng đoàn ánh sáng lấp lóe bên dưới Cô Hoàng tĩnh.

Huyền cổ địa lắng trải qua huyết sắc tẩy lễ giờ đây nằm yên dưới đại địa. Tiếng gầm thét cuồng loạn vang lên bốn phía, tất cả những người bị vây trong địa lăng đều táng thân nơi biển lửa, thi cốt vô tồn.

Hỏa quang chói mắt phá tan chín tầng trời, ánh lửa phản chiếu khiến hoa đào càng thêm rực rỡ, từng sinh linh bị chôn Tu La vấy máu từ nay hóa thành một nhúm cát khô cằn.

Hồng y như lửa cuồng tứ thiêu đốt, hỏa hồng trường phát dưới ánh sao chiếu rọi thoáng hiện tội ác ma tính.

Hồng y nam tử đứng giữa biển lửa, tà mị như Mạn đà la nở rộ trong đêm, tản mát vẻ yêu diễm cổ hoặc một lần cuối cùng.

Tiểu ý yêu mị vương bên khóe môi, lọn tóc tuyết trắng lưu chuyển ngân mang lóa mắt. Hách Liên Cô Tuyết vươn hai tay, vô số quang mang từ trên người hắt phát ra, giống như Phượng Hoàng giương cánh thiêu đốt cả thiên địa.

“Liệt phách phần thân !” Tà Hoàng kinh ngạc bật thốt, “Trách không được đến bây giờ ngươi còn chưa chết, nguyên lai ngươi vận dụng Liệt phách phần thân !” (phần: thiêu đốt)

“Bây giờ ngươi mới biết thì đã quá muộn.”

Tà Hoàng cười điên cuồng, “Hách Liên Cô Tuyết, đây là ngươi tự tìm chết, thức cuối cùng của Sáng Thần Cửu Thức Liệt phách phần thân chính là thuật phá hồn. Ngươi tự nguyện nhận liệt diễm phần tâm, hồn phá liệt thể, cho dù xuống địa ngục nhất định cũng phải chịu đựng nỗi thống khổ bị lửa hủy thân. Một khi vận dụng nghĩa là đã bước trên tuyết lộ tròn kiếp không được siêu sinh !”

Hách Liên Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, “Ta nguyên bản không tính toán trốn tránh, đêm nay, vô luận thế nào ta cũng sẽ sống lâu hơn ngươi một hơi, tiền Tà Hoàng ngươi vào địa ngục !”

“Loài yêu nghiệt hoặc thể như ngươi không đáng được tồn tại, còn mấy canh giờ nữa Cô Hoàng tĩnh sẽ vẫn lạc, mệnh kiếp buông xuống, Hách Liên Cô Tuyết ngươi chắc chắn sẽ biến mất vĩnh viễn !”

“Mệnh kiếp là cái gì? Ta sớm đã không quan tâm !”

Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười tà tứ, hẳn biết, đây là trận chiến cuối cùng trong cuộc đời này, cũng là khoảnh khắc tối hậu hắt lưu lại trên thế gian.

Hỏa mang tuôn ra khỏi thân thể, Hách Liên Cô Tuyết giơ cao tay, viêm mang hoặc hồng ngưng tụ thành một đoàn hỏa diễm thật lớn, hết như loài hoa yêu độc bung cánh nở rộ, tận lực áp súc tất cả lực lượng.

Hắc ám hàng lâm, trong Huyền cổ địa lắng chỉ còn trơ lại một đồng xương khô, đám người đông nghịt dừng mãnh tràn vào. Nơi nơi một mảnh núi đao biển lửa, máu chảy thành sông.

Huyết sắc nhiễm đỏ mặt đất, hỏa hồng trường phát tuyết nhiên không mang theo một tia bụi bặm. Đôi cánh Phượng Hoàng từ phía sau hồng y nam tử giương ra, rồi đột nhiên vô số mỗm đá sụp đổ, gió cát quay cuồng, trời đêm tràn ngập một phiến huyết quang. Huyết sát cô tĩnh lấp lóe nơi chân trời u ám sáng lên quang mang rực rỡ nhất, chói mắt khiến người ta không dám ngược nhìn.

Hồng mang chói lóa che mờ hai mắt chúng nhân giống như một đoàn tà ác chi hỏa lạng lẽ thiêu đốt. Giờ khắc này, thân thể mọi người chợt nổi lên một trận nóng rực đau đớn khó chịu.

Tiếng cười càn rỡ quét ngang thiên địa, nam nhân như ma quỷ bị hỏa mang quần quanh. Đó là tà hỏa giăng co cùng hắc ám, âm lãnh hãi nhiên. Thành linh Hách Liên Cô Tuyết hợp thành một thể với liệt hỏa Phượng Hoàng, thân ảnh ma mị tà lãnh mê hoặc giữa một phiến đỏ rực vang lên tiếng rít gào chói tai.

Tà Hoàng khiếp sợ đến mức không thể cử động, đó rốt cuộc là loại lực lượng thần bí như thế nào? Không ngờ. . . Không ngờ lại có khả năng cùng Phượng Hoàng hợp thể ?

Tiếng cười lãnh mị vang vọng bên tai Tà Hoàng, cùng lúc đó, thanh âm tê mình trầm thấp kéo đến. Hư ảnh Phượng Hoàng bay lượn bị liệt hỏa thiêu cánh giữa biển lửa bộc phát ra lực lượng cuối cùng.

“Người. . . Người rốt cuộc là người hay là ma. . . ?” Sức mạnh bất khả tư nghị khiến toàn thân Tà Hoàng đều phát run, cơ thể hắc giống như bị giam cầm. Liệt hỏa hùng hực thiêu đốt khiến U ám nhẫn thuật cùng những ảo thuật khác của hắc vô pháp thi triển.

“Ta cái gì cũng không phải. . .” Thanh âm băng lãnh rót vào trong tai Tà Hoàng, “Ta đến để giết ngươi !”

Một tiếng nổ vang, đoàn hỏa mang từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy bóng liệt hỏa Phượng Hoàng giữa không trung mang theo tốc độ cực hạn xuyên qua thân thể Tà Hoàng. . .

“A a a. . .” Ngọn lửa lao ra khỏi thân thể hắc y nam nhân, lại một tiếng ầm ầm bạo liệt. Ngay sau một khắc liệt diễm xuyên thể, thân hình Tà Hoàng dưới ánh sao chiếu rọi nổ tung thành mảnh nhỏ, hóa thành tro bụi ngã xuống biển lửa. . .

Hoa đào phiêu tán, tà hỏa cuồng loạn khắp bốn phía. Ngọn lửa hung bạo nuốt trọn từng mảnh thi thể, ngay cả một giọt máu tươi cũng không lưu lại trên thể gian.

Mọi người nhìn một màn phía trên đoạn nhai, khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

Hách Liên Cô Tuyết cứ như vậy mà giết Tà Hoàng !

.

Hồng y nam tử nhìn xuống đám người đông nghịt bên dưới, một trận cười thoải mái an tâm quanh quần trên đỉnh đoạn nhai. Hai cánh của hư ảnh Phượng Hoàng phía sau hắn bị liệt hỏa đốt cháy chảy xuống máu tươi, hết như từng giọt huyết lệ. . .

Hắn cầm lấy bốn bức thánh đồ giấu sau người, ném lên không trung. . .

Tứ linh đồ giữa trời đêm hình thành một đường cong hoàn mỹ, dung nhập một thể với ánh sao. Trong chớp mắt, tinh quang rực rỡ chiếu sáng thánh vật, từng tia chói lòa lấp lóe lu mờ hai mắt chúng nhân.

“Tứ linh. . . Là tứ linh. . .”

Mọi người kinh ngạc bật thốt. Lân, Phượng, Quy, Long Tứ linh trong truyền thuyết vào thời khắc này như muốn phá tan phong ấn, rít gào mãnh liệt dưới bầu trời đêm.

Hách Liên Cô Tuyết nắm lấy trường kiếm, hồng mâu lóe lên sắc thái lạnh lùng, lặng yên vô hồi.

Nguyệt, tha thứ cho ta. . .

Trường kiếm vạch nên một đường trong gió, Hách Liên Cô Tuyết nâng tay, quyết tuyệt đâm xuyên qua trái tim. . .

Một mảnh đỏ tươi từ ***g ngực hồng y nam tử trào ra, vấy lên Tứ linh đồ. Một khắc kia, thiên quang vạn tượng, tứ linh thánh đồ bị máu tươi nhuộm đậm dần dần bừng sáng. Quang hoa rực rỡ chiếu rọi nơi chân trời, phong ấn bị hóa giải huyết hoa hòa tan, tứ linh thần thể ngủ say trăm năm rốt cuộc đã trọng sinh. . .

Cô Hoàng linh huyết. . .

Bạch y nam tử thống khổ nhắm mắt lại, không đủ can đảm để tiếp tục nhìn một màn phía trên đoạn nhai.

Nguyên lai Cô Hoàng linh huyết để khai mở Tứ linh đồ chính là tâm linh chi huyết của Hách Liên Cô Tuyết.

. .

Bạch y nam tử cắn chặt môi, từng giọt lệ bi thống không ngừng ướt tràn khóe mi. Những gì xảy ra đều lọt vào mắt hần, nhưng hần lại bất lực.

Việc duy nhất hần có thể làm đó là tuân thủ lời hứa ngày trước.

.

Hồng y nam tử quỳ rạp trong hỏa diễm, máu từ ***g ngực từng giọt một nhỏ xuống biển lửa lóe lên điểm điểm yêu hoặc.

Hoa đào đầy trời rơi vào biển lửa, khô quăn, tan biến. . .

Bỗng nhiên, tứ linh xoay chuyển trên không trung chậm rãi hiện rõ thân hình. Chúng nó rống giận đầy dữ tợn, phần nộ giãy dụa, tựa hồ không tìm thấy chủ nhân dẫn dắt. Hào quang từ trên thân tứ linh hạ xuống, xỏ xuyên qua nền đất tạo thành vô số hỏa động. Tinh tượng hỗn loạn, cuồng phong nổi lên, mọi người vội vàng chạy trốn, một tràng hạo kiếp vào lúc này chính thức mở màn.

“Các người đừng nao loạn được không. . .” Hách Liên Cô Tuyết gắt gao ôm chặt ***g ngực đang ứa máu của mình, cảnh vật trước mắt ngày càng trở nên mơ hồ, thanh âm suy yếu nhưng không mất uy nghiêm vang vọng, “Các người nghe, chủ nhân của các người là Nam Cung Lộng Nguyệt! Vĩnh thế chi chủ là Nam Cung Lộng Nguyệt !”

Giờ khắc này, bốn đầu thần thú buồn bực bất an tựa hồ cảm ứng được điều gì, chậm rãi bình ổn lửa giận. Hách Liên Cô Tuyết cố gắng đứng dậy, hần gơ cao tay, đem chút lực lượng cuối cùng của mình dung nhập vào một đạo quang mang hỏa hồng, bắn lên thân thể của tứ linh đang xoay quanh trên không.

Bốn tiếng rít gào vang vọng khắp thiên địa, cùng lúc đó, một đóa tuyết liên hỏa hồng như tạo vật của thần linh dần nở rộ giữa không trung. Dưới chân trời, cánh hoa bung ra đỏ rực như bị thiêu đốt, lại như thiên quang độ hóa chúng sinh, lan tràn khắp bốn phía, vạch trên bầu trời ám lam từng đạo yêu mang lưu hồng.

Trên bầu trời đêm, ánh sao rực rỡ, bốn đầu thần thú vờn quanh Hồng Liên, hệt như đang bảo vệ chủ nhân của mình. Linh quang yêu tử giữa liên tâm xoay tròn rồi đột ngột lao thẳng lên trời, phá tan chín tầng mây, nở rộ sinh mệnh lực vô cùng cường hãn ! (liên tâm: tâm sen, cái cụm chứa hạt màu xanh ở giữa hoa sen ấy)

“Huyết liên. . . Là Huyết liên. . . !” Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, trong tâm chợt vang lên một thanh âm cổ lão thần thánh.

Liên sinh, Hoàng vãn. . . (vãn = vãn lạc = tử vong)

Hách Liên Cô Tuyết trầm thấp cười ra tiếng, máu tươi trong miệng trào ra không ngớt. Liệt hỏa đang thiêu đốt thân thể hần, đôi cánh Phượng Hoàng sau lưng chảy xuống từng giọt huyết lệ. . .

“Yêu nghiệt! Thiêu chết yêu nghiệt hoặc thế kia !”

“Trưởng lão của chúng ta bị yêu nghiệt kia hại chết, hoặc thế yêu nghiệt không thể lưu !”

“Huyết liên đã sinh, nhất định sẽ có tội phạt buông xuống, yêu nghiệt loạn thế không được đồ độc nhân gian !”

Vô số đạo kiếm hướng mặt hồng ảnh phía trên đoạn nhai đâm tới, Hách Liên Cô Tuyết mỉm cười, căn bản không đem mục quang phần nộ của những người kia để vào trong mắt.

Cùng lúc đó nơi phương xa, mật thất bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ nháy mắt phá tan. Đồ đằng sau lưng yêu tà nam tử vào lúc này đột nhiên tán mất sắc thái quý dị. Tà mâu tử hồng sắc thoáng mở, tử phát yêu dã loạn vũ trong gió, ma tính tà khí quanh thân yêu tà nam tử lan ra bốn phía, băng lãnh nhiếp nhân.

Cô Tuyết !

Yêu tà nam tử phi thân nhảy lên, giống như một đoàn mây tím lưu chuyển, chậm rãi cùng Huyết liên dung nhập thành một thể, hướng đoạn nhai tới gần. . .

.

Tuyết • Ưc (úc: nhớ lại)

Phía trên đoạn nhai, ánh lửa ngập trời, liệt hỏa hùng hực vây quanh thiêu đốt toàn thân hồng y nam tử, như thể Phượng Hoàng gãy cánh đang lưu lại vũ điệu mỉa mai cuối cùng trong nhân thể.

Hồng y nam tử nhàn nhạt mỉm cười, hồng phát bay tán loạn, hồng mâu lóe lên quang mang trong suốt tuyệt nhiên chưa bao giờ có.

Chẳng hề lưu luyến loạn thế hồng trần, hư ảo ẩn hiện đi vào giấc mộng, âm thầm tìm kiếm những thứ đã mất đi.

Ký ức như giấc mộng thoáng hiện trong đầu tạo thành từng hình ảnh rời rạc nhưng rõ ràng. Liệt hỏa đốt cháy thân thể hắn, đầu đầu cũng một màu đỏ rực như máu, không phân biệt rõ là mây đỏ hay lửa thiêu.

Phù sinh nhất mộng, hắn sớm biết tính mạng của mình tối nay sẽ chấm dứt, lúc này có thể thản nhiên đối mặt với tất cả, chỉ lưu luyến một đôi mắt thâm tử sắc. . .

Thân thể thiêu đốt trong hỏa diễm, hết thảy nhất định sẽ kết thúc vào đêm nay.

.

Ta chưa nói cho hắn biết, nghiệt hỏa thiêu trụi Cô Hoàng huyết đó là hồn diệt phách tán. Ta chưa nói cho hắn biết, quang minh tối nay là ân huệ cuối cùng trời cao ban cho ta.

Những gì ta còn nhớ rõ, những gì còn sót lại trong mảnh ký ức vụn vặt này chỉ là đôi mắt thâm tử sắc kia.

Sáng ngời mà cô tịch.

.

Từ trước đến nay ta vốn là một kẻ lãnh huyết bạc tình, nhưng hết lần này tới lần khác trong tâm vẫn không buông bỏ được hắn.

Hắn tốt như vậy, đẹp như vậy. . . đến mức trái tim bạc tình của ta cũng vỡ vụn. . .

Ta nợ hắn rất nhiều.

Thiếu hắn mười năm chờ đợi, thiếu hắn một ước định vĩnh viễn bên nhau.

.

Liên sinh, Hoàng vẫn. . .

Ta Hách Liên Cô Tuyết đã định trước vì hắn mà chảy cạn tiên huyết trọn đời. . .

Nhưng ta chưa từng hối hận.

Thân thể càng đau đớn chứng minh ta càng yêu hắn.

Nỗi đau thấu tận linh hồn, đau đến mức khiến ta mất đi cảm giác.

Suốt hai mươi mốt năm, ta chưa bao giờ có nhiều ngày vui vẻ như vậy.

Nếu không có Huyết dạ yêu la, ta căn bản không thể biết được.

Nguyệt của ta a. . .

Hắn đã được ta khắc sâu vào trong cốt tủy.

.

Nguyệt,

Khi người lấy thân phận vĩnh thế chi chủ nhìn xuống thiên hạ,

Nhất định phải nhớ rõ trên đời này từng có một người gọi là Hách Liên Cô Tuyết.

Ta muốn người mỗi khi nhìn đến từng tấc đất trong thiên hạ sẽ nhớ tới ta,

Nhớ tới quá khứ của chúng ta, nhớ tới khoảng thời gian chúng ta ở cùng một chỗ.

Người nhất định, sẽ không quên ta. . .

.

Nguyệt,

Nếu có kiếp sau,

Ta thật sự hy vọng chính mình có thể hảo hảo sống được một lần trọn vẹn.

Mang theo ký ức về người,

Hảo hảo sống một lần.

.

Tràng pháo tuyết kia,

Thật sự đẹp quá.

Đẹp đến mức ta không đành lòng dứt khỏi giấc mộng này,

Nguyệt,

Có lẽ người lại muốn trách ta tự quyết định, trách ta làm chuyện điên rồ.

Thế nhưng ta thật sự không thể đứng yên mà nhìn bộ dáng thống khổ của người.

Ta không chịu được người ở trước mặt ta gượng gượng mỉm cười, càng không chịu được nỗi bi thương người ẩn nhẫn giấu trong lòng không thể phóng thích.

Ta không quan tâm thế gian có bao nhiêu tội phạt hàng lâm lên thân ta, càng không quan tâm sinh mệnh của mình đến khi nào sẽ chấm dứt.

Ta chỉ biết,

Thế gian này có một người gọi là Nam Cung Lộ Nguyệt,

Ta nguyện vì hắn,

Dốc hết tính mạng. . .

.

Ngọn lửa vẫn như cũ thiêu đốt, không trung thâm lam một màu u ám, tất cả mọi người nhìn đến, khóa Cô Hoàng tinh sáng ngời kia ngay tại một khắc hồng y nam tử nhắm mắt lại, vẫn lạc. . .

157. Chương 157: Phục Hồn

Một đạo tử quang xé tung sao trời, khóa Cô Hoàng tinh đang rơi xuống được tử mang vờn quanh, tinh mang đã lụi tắt tại một khắc kia thoáng dấy lên tia sáng nhàn nhạt.

Lực lượng tử vàng sáng tử sắc ngày càng cường đại, tựa hồ đang bảo hộ Cô Hoàng tinh mỏng manh hư nhược. Cùng lúc đó, ba ngôi sao trên không trung chậm rãi nổi thành một đường, chiếu rọi bầu trời đẫm huyết sắc.

Máu chảy thành sông, hoa đào tàn lụi tán loạn rơi xuống.

Tử ảnh yêu dã phá tan đá Huyết liên nở rộ trên cao. Ngay khi tử ảnh xuất hiện, bốn đầu thần thú như nhận được mệnh lệnh, nháy mắt biến mất khỏi chân trời u ám.

“Tứ linh. . . Vì sao không thấy tứ linh ?”

Một tiếng rống phần nộ quét ngang thiên địa, chỉ thấy yêu tà nam tử từ thiên không đáp xuống. Bạch y tung bay trong gió tựa đôi cánh hoa lệ, dung nhan tuyệt đại phong hoa thoáng hiện thần sắc ma tà, làn tóc tử hồng sắc yêu dã dấy lên lửa giận thị huyết, giống như ma trảo xé nát thân người. Một cơn gió lạnh ào ào thổi qua như muốn dập tắt biển lửa ngàn dặm đang thiêu đốt. . .

“Ma. . . Ma đầu! Là, là ma đầu Nam Cung Lộ Nguyệt !”

Vô lâm nhân sĩ hoảng sợ vạn phần, Lộ Nguyệt nâng tay, giống như tiêu diệt một con kiến đem đám người đông nghịt đang cầm vũ khí đánh tới toàn bộ thiêu rụi, trong khoảnh khắc hôi phi yên diệt !

Những kẻ tổn thương Hách Liên Cô Tuyết đều phải trả giá thảm thối !

Mấy ngàn mấy vạn tính mạng qua tay Lộ Nguyệt hóa thành tro tàn, cả đoạn nhai bị máu tươi nhuộm đầm. Tiếng quát tháo dữ tợn xen lẫn khóc than tuyệt vọng vang khắp không trung. Những linh hồn tội ác như đang nhận lấy thiên thần thẩm phán phát ra từng âm thanh thét gào bi tuyệt.

Tử phát cuồng vũ, đất rung núi chuyển, dung nhan yêu hoặc ẩn hiện vẻ ma dị thị huyết. Yêu tà nam tử đứng lặng phía trên đoạn nhai, chấp chưởng hết thủy sinh mệnh chúng nhân.

Vô luận hôm nay giết chết bao nhiêu nhân mạng, hủy diệt bao nhiêu linh hồn cũng không thể bù đắp hết nỗi bi thống trong lòng hắn.

Đau đớn như lưỡi lửa thiêu tâm. . . nhức nhối. . .

Cảnh tượng xảy ra giữa biển lửa như mũi dùi đâm thẳng vào đầu Lộ Nguyệt. Mạt xích hồng yêu mị tựa huyết kia phút chốc đã khắc xuống ngàn vạn vết đao trong lòng hắn, ngạnh sinh xé nát linh hồn hắn, ngang nhiên cướp đoạt tính mạng hắn !

Vô số tro bụi hòa lẫn hoa đào tung bay, theo cơn gió cuộn cuộn nổi lên tạo thành từng trận lốc xoáy lạnh lẽo thê lương.

Lộ Nguyệt ôm chặt hồng y nam tử, vỗ nhẹ lên yêu nhan tái nhợt đã không còn sinh khí. Biết rõ người trong lòng đã ngừng thở, biết rõ người trong lòng không thể nghe được, nhưng hắn vẫn không buông tay, lực đạo tăng dần như muốn siết gãy thân ảnh hỏa hồng yếu ớt. Thanh âm điên cuồng hét lên truyền vào trong tai mỗi người, “Người đừng hòng trốn ta rời khỏi thế giới này! Người thật tàn nhẫn! Vì cái gì lại tự tác chủ trương ?!”

Cái gì vĩnh thế chi chủ, cái gì xưng bá thiên hạ, cái gì nơi nơi kêu rên máu chảy thành sông? Với hắn mà nói tất cả đều là hư vô phù phiếm.

Hắn mong muốn chẳng qua chỉ là một người, một Hách Liên Cô Tuyết được hắn sủng ái cả đời, trân trọng cả đời !

Bởi vì Hách Liên Cô Tuyết, chính là thiên hạ của hắn !

Bởi vì Hách Liên Cô Tuyết, chính là sinh mệnh của hắn !

.

Khói bụi che khuất mặt trời, Lộ Nguyệt cắn chặt môi, phát ra tiếng thét thống khổ nhất từ sâu bên trong nội tâm. Đất đá vỡ tan, cuồng phong lăng loạn, sóng nước cuộn trào, bầu trời biến sắc. Tai nạn hủy diệt phảng phất đều tụ tập trong tay hắn, chỉ cần hắn bỏ xuống một chương, thiên hạ sẽ trở thành một phiến hoang tàn !

Bỗng nhiên, đóa liên hoa huyết sắc giữa không trung lại nở rộ, vàng sáng đỏ tươi rọi khắp một khoảng trời. Ánh sáng thần thánh của ba ngôi sao trong bóng đêm thương lãnh rót cuộc xếp thành một đường !

“Sát Phá Lang !” Mọi người kinh ngạc bật thốt, ngẩng đầu nhìn dị tượng trăm năm khó gặp.

“Giáo chủ, Sát Phá Lang đã hiện, lúc này là thời điểm tốt nhất để thiên hạ đổi chủ !” Nhật Nguyệt giáo chúng đều đã tới, dùng mục quang bức thiết sùng kính nhìn yêu tà nam tử đứng trên đoạn nhai.

Thất Sát, đạo tặc đảo loạn thế gian; Phá Quân, vị tướng tung hoành thiên hạ; Tham Lang, mưu sĩ nham hiểm xảo quyệt.

Tam tinh hội tụ, soi sáng chiến trường, thiên hạ đổi chủ, ai dám tranh phong? Nếu có thiên biến, ắt sẽ táng thân, cùng hóa thành tro tàn. . .

Bên trong tử sắc phượng mâu chỉ phản chiếu một mặt hồng ảnh yêu mị. Hắc lẳng lẳng vuốt ve đôi mắt khẽ nhắm của người trong lòng, chẳng hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Lộng Nguyệt đột nhiên đứng dậy, hắc mở rộng hai tay. Tử mang vạn trượng từ trên người hắc tản ra bốn phía. Đóa Huyết liên nở rộ nơi chân trời bị tử mang trùng kích chậm rãi vỡ tan, Vô số mảnh vỡ huyết sắc theo liên hoa tan rã lác đác rơi xuống, phiêu tán khắp đại địa hắc ám.

Mọi người kinh hoảng chạy trốn, mỗi khi Huyết liên trên bầu trời hạ xuống một mảnh vỡ từ cánh hoa, mặt đất giống như lại trải qua một hồi bạo kiếp.

“Hắc. . . Hắc rốt cuộc đang làm gì ?” Bạch phát lão giả không thể chịu được nền đất chấn động, phá đất nhảy lên, vừa ngẩng đầu liền không dám tin tình cảnh đang diễn ra phía trên đoạn nhai.

“Lộng Nguyệt hắc. . . Hắc muốn lợi dụng vận mệnh của Sát Phá Lang để sửa đổi tình tượng !” Hắc phát lão giả vội né tránh đá vụn nơi không trung rơi xuống, sắc mặt trắng bệch, “Hắc đang. . . Hắc đang sửa đổi mệnh kiếp của Huyết sát cô tì, Lộng Nguyệt muốn dùng sinh mệnh lực từ Huyết liên để xoay chuyển mệnh kiếp của Cô Tuyết !”

Sự tình bất khả tư nghị đã xảy ra. . .

Ngay khi đóa Huyết liên tan vỡ, tình tượng cả không trung chợt hỗn loạn. Đường thẳng tạo thành bởi Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang đúng lúc đó hoàn toàn biến mất. . .

Hết thấy Nhật Nguyệt giáo chúng đều khiếp sợ nhìn Sát Phá Lang tan biến, căn bản không dám tin cảnh tượng trước mắt.

Giáo chủ của bọn hắc cư nhiên lại buông tha cho cơ hội duy nhất trở thành vĩnh thế chi chủ ?!

Vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì ?

Chẳng lẽ là vì Hách Liên Cô Tuyết đã chết sao ?

Giáo chủ của bọn hắc thật sự muốn lấy thiên hạ làm đại giới để cứu vãn linh hồn vẫn lạc kia sao ?

Quả thực là điên rồi. . .

.

Bỗng nhiên, ngay khi ba ngôi sao đồng thời vẫn diệt, một tiếng rít gào phá tan chân trời ảm đạm. Quỷ thần tề minh, xoay quanh gào thét. Một đầu hỏa long từ trong thân thể Lộng Nguyệt lao ra, bay thẳng lên chín tầng mây, phát ra tiếng gầm ai thương chấn động bão cát cuồng loạn, hết như vị thần linh quan sát chúng sinh đột ngột phi thăng. . .

Tam tinh huyền diệt, Long thần xuất thế, chi vi huyết nguyên, sinh tử giai không !

Cự long hỏa hồng giương rộng đôi cánh kim sắc, ký hiệu thị huyết trên đó rực rỡ mà thần thánh. Sắc đỏ như máu chói mắt cơ hồ thiêu đốt cả thiên địa mệnh mông. Cự long nâng lên khỏa Cô Hoàng tì được tử mang bảo vệ, giống như đang giằng co với Thương thiên, rót vào tinh mang yếu ớt kia hết thấy sinh mệnh lực. . .

Máu tươi từ khoe môi Lộng Nguyệt trào ra, nhỏ giọt trên bạch bào thánh tuyết như từng đóa Hồng Liên yêu dã bung cánh nở rộ. . .

Tinh quang rực rỡ hỗn loạn đan xen, bầu trời biến hóa, loạn thế phong vân. Vô số quang mang chói mắt đâm thẳng thân thể hỏa long, nhưng long tức do hỏa long phun ra vẫn chưa hề yếu bớt.

Đó là toàn bộ sinh mệnh lực của yêu tà nam tử ngưng tụ, để Cô Hoàng tì trở về quỹ tích nguyên bản!

Hỏa long phá thế !

Hắc phát lão giả bất khả tư nghị trừng mắt, “Thiên ma di hồn đại pháp. . .”

Suy nghĩ của bạch phát lão giả lúc này đã hỗn loạn như tương hồ, “Không ngờ Lộng Nguyệt lại tu luyện Thiên ma di hồn đại pháp !”

“Hắn điên rồi! Thiên ma di hồn đại pháp là tà thuật nghịch thiên hành đạo. Một khi hỏa long phá thể lao ra sẽ khiến thần linh nổi giận, rơi vào A Tì địa ngục không được chết tử tế !”

“Mau ngăn cản hắn !”

“Chúng ta không thể ngăn cản !” Hắc phát lão giả đột nhiên giữ chặt bạch phát lão giả, thần sắc xẹt qua một tia trấn định, “Hai người bọn họ vì đối phương thì có gì là không làm được? Một người phần tâm, kẻ còn lại nghịch thiên mệnh, ngoại trừ hai người đó, thiên hạ này còn ai dám làm ra loại sự tình tội ác ngập trời thế này ?!”

“Đây là mệnh kiếp thuộc về bọn họ, ngoài Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, không ai có thể nhúng tay! Bất kỳ người nào cũng vô pháp nghịch chuyển !”

Hai lão giả lại nhìn về phía chân trời, trầm mặc không nói.

.

Lộng Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, cái gì mà xúc phạm thần linh, rơi vào địa ngục? Chỉ cần có khả năng xoay chuyển mệnh kiếp, có thể khiến Cô Tuyết của hắn sống lại, thứ gì cũng đều không trọng yếu.

Vô số mảnh vỡ nháy mắt nổ tung, hoa đào tung bay ngàn dặm toàn bộ bị thiêu đốt.

Lộng Nguyệt xoay người, cẩn thận ôm lấy thân mình Cô Tuyết. Bàn tay không có nửa phần do dự đặt ngay trên trái tim của người trong lòng. . .

Toàn bộ hơi ấm từ thân mình hắn đều dung nhập vào đó, từng bước một hợp lại linh hồn đã vỡ vụn của Cô Tuyết. . .

Chậm rãi thức tỉnh một linh hồn đang ngủ say. . .

Tử mang yêu diễm dần ngưng tụ thành vầng sáng trên ***g ngực Cô Tuyết, đem hai người vây quanh. Tiểu ý tà mị thoáng giương lên, mang theo một tia thoải mái nhẹ nhõm.

Thiên không chợt biến sắc, quang mang bởi yêu tử cùng hoặc hồng đan xen rực rỡ chiếu rọi, hết như mộng cảnh thấp sáng cả đại địa.

Bạch bào thánh tuyết cuộn cuộn bay lên, Cô Hoàng tinh dần dần lên khí tức sinh mệnh. Cùng lúc đó, đôi cánh Phượng Hoàng bị tổn hại ẩn bên trong thân thể Cô Tuyết tựa hồ cảm ứng được điều gì, một lần nữa tung cánh. Xích sắc diễm lệ, yêu hồng hoặc nhiên, phảng phất thần chi đạt đến niết bàn, được tử mang bảo hộ mà trọng sinh.

Huyết liên như thủy tinh hoàn toàn vỡ vụn, Phượng Hoàng đắm mình trong liệt hỏa thiêu đốt chậm rãi giương rộng đôi cánh. . .

Niết bàn chi hỏa. . . Phượng Hoàng niết bàn. . .

Liệt hỏa hùng hực thiêu đốt, hỏa long trên trời phun ra long tức sinh mệnh rồi cuộc đã tiêu hao toàn bộ lực lượng, gầm lên một tiếng thở dốc, rồi như quang ảnh hư ảo, chậm rãi tan biến.

Cô Hoàng tinh lại bừng sáng quang mang chói mắt, tinh tượng hỗn loạn ngay sau khi hỏa long tiêu thất đều trở về quỹ đạo. Ánh sao diễm lệ sáng lạn, Phượng Hoàng vào lúc này rồi cuộc niết bàn tung cánh, cùng hư ảnh Huyết liên dung nhập thành một thể !

“Liên Hoàng. . . Là Liên Hoàng. . .”

Ngọn lửa đem cảnh tượng kỳ dị bao vây, từng đoàn mây đỏ lấp lánh ráng tử sắc. Chúng nhân ngẩng đầu nhìn kỳ tích trăm năm khó gặp trên bầu trời !

“Liên Hoàng hàng lâm, Thần Khí sắp sửa xuất thế !”

Hai lão giả nhất thời mừng rỡ như điên, bỗng nhiên ‘Oanh long. . .’ một tiếng thật lớn, Huyền cổ địa lừng dưới đất phát ra âm thanh rung chuyển chấn động. Chỉ thấy hai chiếc quan tài phá đất lao ra, hóa thành một luồng tinh ngân bay về phía chân trời.

Một khắc kia, Huyền cổ địa lừng rồi cuộc hoàn toàn chìm vào đại địa, vĩnh viễn biến mất. . .

Hai lão giả kinh hoàng bối rối, trơ mắt thấy Thần Khí trong quan tài bay khỏi tầm nhìn, nhất thời không biết làm sao. Hai người trầm mặc, nháy mắt đuổi theo phương hướng Thần Khí tiêu thất.

.

Trong đầu Cô Tuyết chậm rãi xuất hiện từng cảnh tượng hoa lệ như mộng ảo, vô số hình ảnh ầm ập đan xen. Lúc này, một vầng sáng chói mắt chiếu lên đỉnh núi tản ra quang mang huy hoàng, tựa như thần linh hàng lâm hậu thế, tại thiên địa trọng sinh.

Lộng Nguyệt thu hồi chưởng lực, máu tràn khoe môi không ngừng chảy xuống, rơi trên hồng bào thành từng vệt đỏ sẫm. Thần sắc ôn nhuận tràn ngập sung nịch, hắc khê nâng cằm Cô Tuyết, đặt một nụ hôn thật sâu trên cánh môi tái nhợt.

Nhìn thấy trái tim hồng y nam tử lại nhảy lên, cảm thụ nhiệt độ thân thể không ngừng dâng cao của người trong lòng, Lộng Nguyệt thoáng mỉm cười. . .

Hồng Liên huyết sắc gần như tan rã, Phượng Hoàng quấn quanh cánh hoa, trên khoe mắt lưu lại một giọt huyết lệ trong suốt. . .

Hoa tàn, cảnh tan. Trên thiên không, Phượng Hoàng quyến luyến vỗ cánh. . .

Sinh mệnh của Hồng Liên ngay khi Phượng Hoàng trọng sinh rồi cuộc đã cạn kiệt. . .

.

Quang mang tử hồng sắc trong con người dần trở nên ảm đạm, thể lực của Lộng Nguyệt đã không thể gắng gượng thêm một khắc. Hắc quy rạp trên đoạn nhai, ngẩng đầu nhìn hư ảnh Phượng Hoàng xoay quanh giữa không trung, khê bật cười ra tiếng.

Cô Tuyết, cuối cùng ta cũng thành công. . .

Cô Tuyết, mang theo tính mạng mà ta trao cho người, cố gắng sống sót. . .

Đáp ứng ta, cố gắng sống sót. . .

158. Chương 158: Yêu Nhiêu Túy • Khuynh Thế Cuồng Ca

Khi Hách Liên Cô Tuyết tỉnh lại đã là ba ngày sau, tại thời khắc đôi hồng mâu khê mở, cả thế gian tựa hồ đều bừng lên sáng ngời.

Nam tử tuyệt mị yêu diễm ngồi dậy, mang theo thần tình băng hàn, buốt lạnh đến mức khiến người ta chùn bước.

Hắn chợt có cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng.

Hồng Liên vẫn lạc, Phượng Hoàng trọng sinh. Yêu tà nam tử vỗ nhẹ lên gò má của hắn, thì thầm với hắn rất nhiều, rất lâu.

Hắn loáng thoáng nhớ lại cảnh tượng hôn ám cuối cùng còn lưu giữ trong đầu, mơ hồ nhìn thấy cả địa vực bị biển lửa bao vây, nhưng tính mạng của hắn vẫn chưa kết thúc.

Hiện giờ, hết thấy đều tiêu tán, thân thể hắn tựa hồ được rót vào một loại cảm xúc hoàn toàn khác, không còn là nỗi cô quạnh lạnh lẽo mà là niềm lo lắng trải rộng toàn thân.

Nguyệt. . .

Mặt tử ảnh yêu đã bỗng chốc thoáng hiện trong tâm trí, Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên đứng dậy, trước mắt hần, một ngọc diện thiếu niên thông thả bước đến.

“Hách Liên cung chủ. . .”

Đôi mắt Cô Tuyết nheo lại, “Làm sao người lại ở chỗ này ?”

Thần sắc Nam Phong Ẩn có chút âm đạm, “Là Nhật Nguyệt giáo chủ để ta tới chiếu khán cung chủ.”

“Người có thể lui.” Hách Liên Cô Tuyết cũng không muốn nhiều lời, xoay người định bước ra khỏi Mộc Tuyết Các.

“Cung chủ muốn đi đâu ?”

“Ta đi đâu không cần người quản.”

“Nếu cung chủ muốn đến Nhật Nguyệt Giáo, vậy thì không tất yếu.”

Hách Liên Cô Tuyết chợt dừng bước, đột nhiên chuyển thân, một tia bất an xẹt qua đáy lòng, “Người có ý gì ?”

Nam Phong Ẩn cắn chặt môi, hơi rừ mi mắt, “Nhật Nguyệt Giáo có thể đã bị hủy.”

Một tiếng nổ nháy mắt vang lên trong đầu Cô Tuyết, khiến hần thiếu chút nữa không thể đứng vững, ***g ngực nổi lên một trận lạnh lẽo, “Người vừa nói cái gì ?”

Nam Phong Ẩn không dám nhìn biểu tình giờ khắc này của hồng y nam tử. Đôi hồng mâu nguyên bản sáng ngời tràn trề tinh thần cơ hồ sắp sửa nhiễm đậm tử vong bị thống.

Cô Tuyết bóp chặt cổ ngọc diện thiếu niên, ngọn lửa phẫn nộ lan khắp hồng mâu, thanh âm run rẩy vang lên, “Lặp lại một lần những điều người mới nói, Nhật Nguyệt Giáo làm sao có thể bị hủy? Lộng Nguyệt đâu? Lộng Nguyệt ở nơi nào ?”

Ngọn nến bốc cháy chảy xuống từng giọt sáp hết như lệ châu, hoa tuyết mờ ảo phiêu tán.

“Hách Liên cung chủ cho rằng vì sao mình có thể sống lại ?” Nam Phong Ẩn rút cuộc nâng mâu, chậm rãi mở miệng, “Lộng Nguyệt đã đem công lực cả đời truyền cho cung chủ, bởi thế người mới có cơ hội trọng sinh.”

Một khắc kia, trái tim Cô Tuyết giống như bị thứ gì đó va đập thật mạnh, ngay cả cánh tay cũng run rẩy giảm bớt lực đạo.

“Thiên ma di hồn đại pháp. . .” Nam Phong Ẩn nhàn nhạt nói, “Lộng Nguyệt dùng Thiên ma di hồn đại pháp để sửa đổi tình tượng của cung chủ, nghịch thiên cải mệnh, xoay chuyển mệnh kiếp Huyết sát cô tình.”

“Người gạt ta !” Cô Tuyết cố gắng thuyết phục bản thân, tựa hồ sợ hãi nghe được sự thật tàn nhẫn, “Muốn tu luyện Thiên ma di hồn đại pháp ít nhất cũng phải hao tổn thời gian mười năm, Lộng Nguyệt không có khả năng chỉ trong vòng một tháng luyện thành tà công này.”

“Huyết khí nghịch hành, tốc thành Thiên ma !” (nghịch chuyển huyết khí, học Thiên ma cấp tốc)

Toàn thân Hách Liên Cô Tuyết run lên từng đợt không thể khống chế, đầu óc hần như bị đóng băng ngưng trệ, không thể suy nghĩ bất kỳ điều gì.

Hần rút cuộc minh bạch vì sao chỉ trong một tháng Lộng Nguyệt lại biến đổi kỳ dị như vậy, rút cuộc hiểu ra vì sao ngày ấy trong Tử Trúc Uyển, Lộng Nguyệt hết như ma quỷ không có cảm tình.

Tu luyện Thiên ma di hồn đại pháp phải đoạn tình tuyệt ái. Đó là tà công đưa người ta dấn nhập ma đạo, song cũng chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi dùng xong sẽ tạo nên tàn phá trí mạng cho thân thể. Huyết khí ngược chiều càng gia tốc quá trình suy kiệt của toàn bộ kinh mạch, cho đến khi từ từ hư nhược mà chết.

. . .

Tựa hồ có một lưỡi đao sắc bén đâm vào ***g ngực Cô Tuyết, tâm can tan nát.

“Hắn sao có thể. . .sao có thể tàn nhẫn với chính mình như vậy ?!” Hồng mâu băng lãnh bị một màn sương che phủ, trong chốc lát chỉ còn lại đau đớn bị thương.

“Kỳ thực hắn và ngươi đều giống nhau, ngươi cho rằng Lộng Nguyệt có thể trơ mắt nhìn ngươi chết sao?”

“Ta thà chết cũng không muốn hắn làm vậy !” Trong đầu Hách Liên Cô Tuyết âm âm nổ vang, ngực đau đến mức không thể hô hấp.

“Không còn kịp rồi, hắn đã đem tính mạng của mình cho ngươi. . .” Nam Phong Ẩn chậm rãi cúi đầu, hồng mâu lóe lên lãnh quang làm cho hắn không đủ dũng khí để đối diện, “Võ lâm nhân sĩ lòng mang theo cừu hận, thừa dịp Lộng Nguyệt mất hết võ công tiến đánh Nhật Nguyệt Giáo. . .”

“Lộng Nguyệt đâu ?” Hách Liên Cô Tuyết run lên bần bật, rống giận một tiếng, “Nói cho ta biết, Lộng Nguyệt hiện tại ở nơi nào ?”

“Ngươi cho rằng hắn sẽ để lộ tung tích ?” Thanh âm của Nam Phong Ẩn có chút khàn khàn, “Thánh thủ độc tiên kiệt ngạo tự phụ mất đi một thân công lực, đã là phế nhân, làm sao có thể cho ngươi biết mình đi đâu ?”

“Lộng Nguyệt nói, hắn muốn cung chủ hảo hảo sống sót, mang theo tình yêu của hắn. . . hảo hảo sống sót. . .”

“Không có hắn, ta sống còn có nghĩa gì ?!”

Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên buông ra Nam Phong Ẩn, như một đoàn mây đỏ thiêu đốt biến mất dưới chân trời thâm lam.

Nguyệt, cho dù lên trời xuống đất ta cũng phải tìm được ngươi. . .

~*

~Phiến phiến hoa đào rơi xuống, hoa tuyết tung bay hóa thành từng đạo tàn ảnh trôi nổi, phủ lên đỉnh Huyền Tuyết Sơn một tầng ngân bạch thánh khiết.

Một yêu tà nam tử lẳng lẳng đứng dưới bầu trời đẫm huyết sắc, khóe môi vương một nụ cười mỹ lệ nhất thế gian. Tử phát yêu đã phiêu tán trong gió, bạch bào thuần tịnh như muốn cùng hoa tuyết đầy trời dung nhập thành một thể.

Thân ảnh của hắn rất mờ nhạt, phảng phất phi hoa trong màn sương mờ lung. Từng đợt ba quang óng ánh như hoa trong gương, như trăng trong nước, nhạt nhòa hờ hững cơ hồ sắp sửa biến thành hoa đào phi tuyết bay đầy trời. . .

“Lộng Nguyệt, mau giao hai Thần Khí ra, chúng ta có thể cho ngươi chết toàn thây !”

“Nam Cung Lộng Nguyệt sớm đã cùng đồ mạt lộ, Nhật Nguyệt Giáo hiện giờ máu chảy thành sông. Ha ha, Lộng Nguyệt, không ngờ ngươi cũng sẽ có ngày hôm nay, muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi, vào thời điểm này lại mất hết võ công. Ngươi cũng đừng trách chúng ta lợi dụng lúc khó khăn !”

“Hách Liên Cô Tuyết hôn mê bất tỉnh, Nam Cung Lộng Nguyệt mất sạch võ công, ha ha, thật sự là lão thiên giúp ta! Lộng Nguyệt, chỉ cần ngươi chết, giang hồ sẽ yên bình! Chúng ta cũng có thể tọa ỷ vô lâm, xưng bá thiên hạ. . .”

Ngàn vạn võ lâm nhân sĩ tụ tập trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, trong đó còn có dư nghiệt của Đại Âm Hà Cung. Bọn hắn phần nộ nhìn chằm chằm yêu tà nam tử phía trên đỉnh núi, dục vọng dơ bẩn trong lòng như lửa cháy đồng cỏ nhanh chóng lan tràn.

“Giết chết ma đầu này !” Chưởng môn lẫn đệ tử của bát đại môn phái nhao nhao xông lên, vô số đao kiếm hừng bạch bào thánh tuyết đâm đến, trong mắt tràn đầy khoái ý điên cuồng.

Lộng Nguyệt nâng tay, hội tụ chút lực lượng cuối cùng còn sót lại. Tử mang mỏng mang va chạm cùng ngàn thanh đao kiếm trong màn tuyết trắng lóe lên một phiến kim sắc rực rỡ. . .

Đao kiếm gãy tan, từ trên tay đệ tử bát đại môn phái rơi xuống nền đất tro bụi. Bọn hắc kinh ngạc nhìn yêu tà nam tử hờ hững đứng đó, không khỏi sợ hãi lui về phía sau mấy bước.

Tử mang yếu ớt mau chóng tan biến, Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, đáy mắt tràn đầy trào phúng.

“Mọi người không phải sợ, chúng ta cùng xông lên nhất định có thể tiêu diệt ma đầu !”

Lúc này, Thần Kiến đại sư phương trượng phái Thiếu Lâm tiến lên vài bước, thần tình tang thương thở dài một tiếng, “Nhật Nguyệt giáo chủ, người nghiệp chướng nặng nề lại không biết hối cải. Đến bây giờ người còn điều gì muốn nói ?”

Hoa tuyết tung bay đáp xuống tử phát yêu dã, tô điểm từng vệt óng ánh trong suốt.

Yêu tà nam tử đứng trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, tư thái vẫn cao ngạo bất khả xâm phạm, toàn thân phảng phất tỏa ra vầng sáng khí phách mạnh mẽ nhất thế gian.

Tử mâu không hề nhìn đến đám võ lâm nhân sĩ tiến tới thảo phạt, giống như trong mắt hắn những kẻ đó chỉ là bụi bặm hư vô.

Lộng Nguyệt ngẩng cao đầu, bạch bào theo gió bay tán loạn, nghênh tuyết mà đứng.

Yêu nhan tái nhợt tựa hồ muốn cùng hoa tuyết đầy trời hòa thành một thể, mặt hồng ảnh yêu diễm mơ hồ hiện lên trước mắt, bỗng chốc đã cuốn đi hết thấy niềm cô tịch trong lòng hắn.

“Ta ngàn sai vạn sai, duy nhất một chuyện không làm sai. . .” Thanh âm thản nhiên vang lên mà không mất khí phách uy nghiêm.

Lộng Nguyệt khẽ nhắm mắt, cuồng tứ cười to, rồi đột nhiên thả người nhảy xuống, tựa hồ chẳng hề lưu luyến trần thế phù hoa. Thân ảnh tuyết bạch như hoa tuyết giữa nhân gian, lao thẳng xuống đáy nhai Huyền Tuyết Sơn. . .

Thanh âm tà tứ khí phách giờ khắc này vang vọng khắp chân trời, truyền vào trong tai mỗi người. . .

“Ta Nam Cung Lộng Nguyệt duy nhất không làm sai một chuyện chính là yêu Hách Liên Cô Tuyết, trọn đời bất hối !”

Vực sâu vạn trượng quanh quần thanh âm của hắn hồi lâu, phảng phất muôn kiếp cũng không thể xóa nhòa !

“Nguyệt !” Tiếng hét đầy bi tuyệt xé rách khoảng không, thân ảnh hỏa hồng kinh hoàng lao đến. Một khắc kia, cả thế giới của hắn theo mặt tử ảnh tiêu thất hoàn toàn sụp đổ !

“Tuyết nhi của ta, người nghe, không được xuống tìm ta, nếu không ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người !” Thanh âm mờ ảo biến mất dưới vực sâu không đáy, theo màn mây mù lượn lờ mãi cũng không tiêu tan.

.

Nguyệt • Ưc

Hoa tuyết tung bay, thiên địa lạnh lẽo rung chuyển nỗi niềm thê lương nơi thế gian.

Màn sương mờ mịt, ký ức như lưu thủy, hóa thành vĩnh hằng.

.

Ta Nam Cung Lộng Nguyệt cả đời này có hai chuyện may mắn nhất,

Một chuyện, là thật lâu thật lâu trước kia, ta đã gặp hắn.

Một chuyện, là ta đã dùng hết thấy sinh mệnh để yêu hắn.

.

Nếu thế nhân chê ta si, khi ta ngốc, ta đây chỉ có thể cười bọn họ không hiểu.

Cho dù thân trúng tình cổ, tâm trúng tình độc, thì đã sao?

Cho dù ta vì hấn mà điên cuồng, thì thế nào?

.

Bụi quy về bụi, đất quy về đất.

U Minh hoa cốc, nơi từng là ký ức của riêng ta.

Một người nhìn khúc tiêu gãy đoạn, một người ngắm liên hoa tuyết phủ, chỉ vậy thôi nhưng ta hết lần này đến lần khác vẫn không cách nào quên được hấn.

Không thể quên đào hoa lâm lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ, không thể quên từng cái chau mày, mỗi nụ cười của hấn, không thể quên bộ dáng hấn an tĩnh nằm trong lòng ta ngủ say.

Ta Nam Cung Lộng Nguyệt đời này kiếp này nếu có được hấn, cho dù chỉ sống một ngày ta cũng không hối tiếc, cho dù nghịch thiên hành đạo vĩnh viễn rơi xuống địa ngục, ta cũng vô oán vô hối.

.

Bạch lộ hàn sương, vạn vật thê linh.

Dù cho luân hồi hay tan biến, ta cũng nguyện ý dùng một vạn năm chờ đợi để đổi lấy một lần cùng hấn gặp lại.

.

Tuyết nhi,

Ta là một người ích kỷ, ta thật sự không thể trơ mắt nhìn kẻ khác có được người.

Tha thứ cho sự tàn nhẫn của ta, tha thứ hết thảy những việc ta đã làm.

Khi ta biết chính mình phải đoạn tình tuyệt ái, mới chợt phát hiện ngay cả một ngày cũng không thể chịu đựng.

Một tháng này với ta mà nói,

Thật sự là lâu, lâu lắm.

Nhưng ta thật không có biện pháp a. . .

.

Tuyết nhi,

Người phải biết rằng, thống khổ mà ta chịu đựng tuyệt sẽ không ít hơn người.

Ta chưa từng phản bội người.

Chưa từng dối gạt người.

Đừng chán ghét ta, có được không. . .

.

Cho dù kế tiếp, ta phải đối mặt với một thế giới cô độc, nhưng chung quy so với cuộc sống trải qua năm tháng hoang tàn trống rỗng không có người ở bên vẫn hảo, ít nhất, ta còn có thể nhìn thấy người, không phải sao?

Vũ hóa thành phong, phát qua gò má người, tàn hoa lạc tuyết, rơi trên làn tóc người. Tuyết nhi, nếu người cảm giác được, đó là ta đang hôn người, người nhất định phải biết, đó là ta Nam Cung Lộng Nguyệt, đang hôn người. . .

Tuyết nhi,

Cuộc đời này của ta, chỉ vì yêu người, chỉ vì hôn người, chỉ vì, có được người. . .

. . .

Hoa tuyết phủ lên làn tóc hỏa hồng, hồng y nam tử quỳ gối trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, ngẩn người hồi lâu nhìn một mảnh mây mờ ảo sớm đã không còn bất kỳ dấu vết, thanh âm đồng dạng không mất đi khi phách vang vọng dưới bầu trời, “Ta, Hách Liên Cô Tuyết yêu Nam Cung Lộng Nguyệt, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn vô hối !”

Một khắc kia, chúng nhân rung động. Cả thế gian, cả thiên địa chợt yên lặng, không có nửa điểm âm thanh vang lên.

“A !!” Hồng y nam tử rốt cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, phát ra tiếng gầm thét bi thống như dã thú bị thương, trái tim tựa hồ âm vỡ vụn. Tuyết bay đầy trời trong khoảnh khắc cũng ngừng rơi, hồng mang vạn trượng, thiên địa bi tuyết, gió cuốn cuồng loạn, đất rung núi chuyển.

Hỏa hồng trường phát quay cuồng như múa, trong chớp mắt toàn bộ biến thành một màu ngân bạch, theo gió xỏa tung. . .

Mọi ánh sáng trên thế gian đều ảm đạm, hết như thiên địa cũng thống khổ tê mình.

Làn tóc tuyết trắng buông trên hỏa hồng tú bào thuần khiết mà thần thánh không ngừng tung bay.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Đó rốt cuộc là nỗi bi tuyệt thống khổ tới mức nào? Đến tột cùng có bao nhiêu đau xót đang giày xéo tâm can ?

. . . Mới có thể khiến hồng y nam tử chẳng mấy chốc đã bạc phai màu tóc. . .

Đỉnh Huyền Tuyết Sơn nương theo tiếng thét ai thương rung chuyển không ngớt. Hách Liên Cô Tuyết đứng bật dậy, làn tóc lấp lánh quang mang ngân bạch thoảng hiện vẻ thị huyết ma dị. Quanh thân hấn tản ra lực lượng vô cùng cường hãn, chấn động cốt cách mỗi người !

“Điên rồi điên rồi! Bạch phát ma đầu này điên rồi !”

“Hắn muốn đại khai sát giới, Hách Liên Cô Tuyết muốn đại khai sát giới ”

Đám đông vội vàng chạy trốn, giờ phút này bọn hắn đều rõ ràng, Hách Liên Cô Tuyết muốn đem tất cả mọi người trên Huyền Tuyết Sơn đi theo Lộng Nguyệt làm vật bồi táng !

Phong vân biến sắc, tuyết bay đầy trời. Huyết quang hết như ma quỷ dữ tợn, từ lòng bàn tay hồng y nam tử lao ra không ngừng cướp đoạt nhân mạng. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, mỗi lần vung tay là đầu thân tách biệt, vùi thi nơi đáy vực.

Huyết sắc vắng khắp bốn phía, nơi nơi cuồng sát, Hách Liên Cô Tuyết lúc này đã triệt để suy sụp.

Không còn lý trí, chẳng có bình tĩnh, thậm chí ngay cả giết chóc cũng không thể bình ổn nỗi bi thương vô pháp thừa nhận trong lòng hắn !

Ngàn dặm xa xôi đuổi tới Huyền Tuyết Sơn, không ngờ cuối cùng vẫn chậm một bước.

Nguyệt của hắn a !

Người mà hắn trọn một đời khuynh tâm sở ái, ngay trước mắt hắn triệt triệt để để biến mất. . .

Vĩnh viễn biến mất. . .

.

Thiên địa nổi lên dị trạng, huyết sắc che phủ thiên không, Hách Liên Cô Tuyết tựa như ma quỷ điên cuồng tàn sát. Một đường đi tới đập trên thi thể cùng đầu lâu, từng người một như sao băng vắn lạc, bị hắn hủy hồn diệt xác rồi ném xuống đáy vực.

Không có nhân tính, không có lương tri, không có linh hồn.

Hết thấy mọi thứ đều theo mặt tử ảnh kia rời đi nháy mắt trở nên trống rỗng, vạn vật chỉ còn là hư vô.

Máu tươi tung tóe nhuộm hồng tuyết trắng, nhìn mà kinh tâm. Hồng mâu đỏ rực tựa huyết lưu chuyển từng dòng lệ ai tuyết, cả Huyền Tuyết Sơn thánh khiết chẳng mấy chốc đã hóa thành Tu La huyết tràng.

Sắc đỏ quý dị yêu diễm không ngừng lan tràn như chốn địa ngục, phảng phất thiên địa cũng chảy xuống huyết lệ.

Hắn đã hoàn toàn điên rồi. . .

Huyết nhiễm thương thiên, huyết nhiễm tuyết trắng, huyết nhiễm đại địa.

Cả thiên địa, ngoại trừ làn tóc ngân bạch cuồng phi loạn vũ của Hách Liên Cô Tuyết, toàn bộ đều nhuộm đầm máu tươi. . .

~*

~Gió lạnh thét gào, sương hoa phiêu linh.

Ngày đó, cả thiên không đổ xuống một đợt hồng tuyết trăm năm khó gặp, tựa như lệ nóng của thương thiên phủ khắp đại địa.

Ngày đó, hoa tuyết mờ ảo hóa thành huyết lệ của hồng y nam tử, hắn quỳ gối trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, cúi người hôn lên hoa tuyết đỏ sẫm. Trận mưa tuyết kéo dài ngàn dặm nháy mắt hòa tan, hóa thành ngọn gió phiêu du chín tầng trời.

Lăng quên hồng trần, suốt ba ngày hờ hững cười thế gian.

Ngàn năm luyện ca, há có thể trăm đoạn mối tình si ?

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn ngày đó đã trải qua một tràng chém giết kinh tâm động phách đến mức nào. Mọi người vĩnh viễn đều nhớ rõ hai nam tử tuấn mỹ cơ hồ không thuộc về nhân gian, dưới sự chứng giám của thiên địa nói ra ái ngữ, làm cho khoảnh khắc trở thành vĩnh hằng.

Nhan sắc bi tuyệt nhiễm khắp thiên địa, lời thề bất diệt của cả hai người vang vọng trong cơn mưa tuyết mãi không tiêu tan.

.

Giờ đây. . .

Chỉ còn lại một nam tử hồng y bạch phát, lặng lẽ nhìn trời gảy một khúc ‘Si tâm thương’.

.

Diệp lạc tiêu tiêu tuế phiêu linh,

Tích nhật sầu tràng chích vi quân.

Nhất niệm hồng trần tam thiên tận,

Mạch mạch thiên nhai nan tự tâm. . .

.

Hôm nay. . .

Chẳng còn huyết lệ nhiễm hồng vật áo, chỉ có nền đỏ trắng tàn kẻ bên làm bạn, lẻ loi chờ đợi thân ảnh yêu tử quay về.

.

Ngàn năm.

.

Vạn năm.

.

Yêu nhiều túy, khuy nh thế cuồng ca, tuyết luyện vô hồi, thiên địa vĩnh tồn.

.

159. Chương 159: Tiết Tử

Hàm Khải năm thứ ba, Tứ linh khai mở, thần thú hiện thế lại như phù vân đến vô ảnh đi vô hình, thánh tích cũng theo đó mà biến mất. Cùng năm, thượng cổ Thần Khí hàng thế, đồng dạng không rõ tung tích.

Hàm Khải năm thứ tư, võ lâm ngập chìm trong khói lửa, giết chóc nổi lên khắp bốn phía. Hách Liên Cô Tuyết thu phục Nhật Nguyệt Giáo và bát đại môn phái, bình định võ lâm, đổi tên Ngạo Thần thành Thần Nguyệt. Từ đó về sau, cung chủ Thần Nguyệt Cung xưng bá hắc bạch lưỡng đạo, không thể lực nào có gan đối địch.

Hàm Khải năm thứ năm, tứ đại gia tộc của võ lâm xuất thế, một tổ chức thần bí quật khởi.

Hàm Khải năm thứ sáu, ở võ lâm phương Nam chợt hiện lên một tòa cung thành không ngừng thu phục các thành trì nơi biên cảnh Tây Nam, khuếch trương thế lực, thu tài phú khắp thiên hạ, dẫn nổi danh cùng với Thần Nguyệt Cung, danh xưng: Thánh Tuyết vương thành.

Hàm Khải năm thứ bảy, quốc chủ Lưu quốc băng hà, triều chính hỗn loạn rối ren. Võ lâm cùng triều đình liên tục tranh đấu, phong vân biến ảo.

.

Loạn thế nổi lên, chiến tranh không ngớt. . .

Huyết nhiễm vô quang.

160. Chương 160: Ngũ Niên Lưu Ưc (nhất)

Hàm Khải năm thứ bảy, quốc chủ Lưu quốc băng hà, ‘Cửu thiên tuế’ Đông Phương Tuyết vì ổn định triều chính mà bức bách chúng thần ủng hộ hấn đăng cơ.

Mùng bảy tháng ba, kinh thành, ba mươi trọng thần triều đình bị ám sát ngay tại gia phủ. Mỗi cỗ thi thể đều có đặt một đóa hoa Mạn đà la nhiễm huyết, khiến người ta nhìn mà kinh tâm. Hung thủ lưu lại huyết thư, tuyên bố muốn lấy thủ cấp của Hoàng đế đương triều Đông Phương Tuyết. (thủ cấp: đầu lâu)

Cả thành xôn xao, nhân tâm rối loạn.

.

Bên trong cung điện rộng lớn khí thế, chúng thần lẳng lặng đứng trước bậc thềm bằng bạch ngọc, cung kính nhìn lên thân ảnh đang ngồi trên ngai vàng tối cao.

“Bệ hạ, hiện giờ võ lâm đã khống chế một nửa thiên hạ, uy hiếp triều ta. Tứ đại gia tộc vốn trung thành với bệ hạ nay cũng bắt đầu có tâm tư mưu phản. Mong rằng bệ hạ nhanh chóng thi hành chính sách, ổn định căn cơ triều đình.”

“Việc trăm quan tâm lúc này là gã hung thủ lưu lại tín hàm!” Giọng nói tao nhã trầm thấp vang lên từ đế tọa trên cao, truyền vào trong tai mỗi người.

Đông Phương Tuyết nâng mâu, gương mặt cương nghị xẹt qua một tia âm tàn. Thủ pháp khiêu khích bằng huyết thư cùng đóa Mạn đà la huyết sắc khiến hấn ngày đêm như ngồi trên đồng lửa, nội tâm lạnh lẽo bất an.

“Bệ hạ. . .” Đông Phương Hạo từ trong hàng bước ra một bước, tiến lên cung kính nói, “Đại diện hạ đã ba năm chưa trở về triều đình, mong bệ hạ sớm ngày tìm kiếm tung tích của đại diện hạ, cũng tiện điều tra rõ nội tình hung thủ.”

Đông Phương Tuyệt hừ lạnh một tiếng, kiếm màu sắc bén, “Lúc tiên hoàng băng hà cũng không thấy hần quay về gặp mặt lần cuối. Hiện tại hung thủ chẳng qua chỉ tuyên bố khiêu khích trẫm, ngươi cho rằng hần đồng ý sao ?”

Đông Phương Hạo co quắp cúi thấp đầu, không dám tiếp tục nhiều lời, bởi hần thập phần minh bạch tác phong của đại diện hạ

Không muốn bị triều đình trói buộc, chỉ thích hành tẩu chốn giang hồ. Ba năm trước để lại một phong thư, kể từ đó bất vô âm tín.

Phó Thiện tựa hồ có điều suy nghĩ mở miệng, “Bệ hạ, thần có một chuyện không biết nên nói hay không.”

“Nói !”

Phó Thiện cẩn thận cân nhắc một phen, sợ hãi bản thân vô ý nói sai, cung kính bẩm báo, “Thần hoài nghi đằng sau hung thủ nhất định có một tổ chức cường đại mà thần bí chống lưng. Nếu không chỉ bằng một mình hần còn chưa đủ can đảm để cuồng vọng khiêu khích bệ hạ như thế. Hiện tại, tứ đại gia tộc lại có đảm lượng xa cách triều đình, vậy. . .”

Đôi mày kiếm của Đông Phương Tuyệt thoáng nhíu chặt.

Cung điện nhất thời lặng ngắt vô thanh.

Tất cả mọi người đều không quên tràng cảnh thiên địa huyễn biến năm năm về trước, càng không quên Huyền Tuyệt Sơn nguy nga rực rỡ đầm huyết sắc đến mức kinh tâm động phách.

Hai nam tử tuần mỹ trước mắt chúng nhân phô bày một mặt diễm lệ nhất đã trở thành hình ảnh vĩnh viễn không thể hủy diệt trong ký ức của mọi người.

Hiện tại không còn Ngạo Thần Cung và Nhật Nguyệt Giáo, chỉ có một tồn tại càng cường đại hơn khiến vô lâm kinh sợ – Thần Nguyệt Cung !

“Ngươi hoài nghi hung thủ có liên quan với Thần Nguyệt Cung ?”

Phó Thiện cung kính nói, “Thần chỉ phỏng đoán, bệ hạ cũng không phải không biết cung chủ Thần Nguyệt Cung cao ngạo lạnh lùng, tàn nhẫn độc ác. Loại chuyện khiêu khích bệ hạ thế này chỉ cần hần muốn là không gì không làm được. Huống chi địa vị cùng thế lực của Thần Nguyệt Cung trong vô lâm cũng không phải là nhỏ, bệ hạ không thể không đề phòng.”

Đông Phương Tuyệt lạnh lùng nheo mắt, “Dám khiêu khích trẫm có lẽ không chỉ riêng cung chủ Thần Nguyệt Cung !”

Chúng thần đều hít một ngụm khí lạnh, Phó Thiện đột nhiên bình tĩnh, “Ý của bệ hạ là. . .”

“Thánh Tuyệt vương thành !”

Lúc này, trong lòng chúng thần bắt đầu có chút xao động bất an.

Năm năm trước, tứ linh thánh tích hiện thế. Nhật Nguyệt Giáo tảo ngộ tập kích, Đại Âm Hà Cung bị hủy diệt. Hách Liên Cô Tuyệt thu phục Nhật Nguyệt Giáo, đổi tên Ngạo Thần thành Thần Nguyệt, từ đó về sau bắt đầu xưng bá vô lâm, không người có thể địch nổi.

Song cách đây hai năm, một tòa cung thành thần bí chợt xuất hiện ở phía Nam vô lâm, lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng thu phục hàng loạt giáo phái thành trì, thu gom tài phú khắp thiên hạ. Chỉ trong vòng một năm, thế lực này đã có thể kháng hành với Thần Nguyệt Cung.

Một cung thành hư vô quật khởi trong một đêm, không ai biết thành chủ Thánh Tuyệt Thành rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì có thể đem một tòa phế thành phát triển cho tới tình trạng ngày hôm nay, càng không ai tra được nửa điểm tin tức về thân phận của vị thành chủ thần bí. Bởi vậy, những lời đồn đại có liên quan đến thành chủ Thánh Tuyệt vương thành luôn trở thành đề tài thảo luận nóng bỏng trong vô lâm thậm chí trên cả triều đình.

Một Thần Nguyệt Cung, một Thánh Tuyệt Thành, chẳng những trở thành thần thoại chốn vô lâm mà người người ngưỡng mộ, còn là mối uy hiếp lớn nhất đối với triều đình.

Vô luận gã hung thủ khiêu khích hẳn là do phương nào sai khiến, kể từ hôm nay, Đông Phương Tuyết không thể không đề cao cảnh giác !

Hoàng đế ngồi trên ngai vàng tối cao nhúu chặt đôi lông mày, vì bảo hộ căn cơ của triều đình cũng như thi hành đối sách, hẳn nhất định phải tận mắt gặp hai đại cự đầu trong võ lâm kia.

“Vì sao bệ hạ không truyền khẩu dụ, mở một bữa tiệc lớn gặp hai người kia một lần ?” Phó Thiện ngắc đầu nhìn đế vương trên cao, cung kính nói, “Thánh Tuyết thành chủ cùng Thần Nguyệt cung chủ xưng bá võ lâm, nhưng vô luận bọn họ có bao nhiêu quyền uy hẳn là vẫn không có đảm lượng chống lại ý chỉ của bệ hạ.”

Đông Phương Tuyết ngẫm nghĩ một hồi, kiếm mâu xẹt qua một đạo quang mang sắc bén. Hắn đứng dậy chấp tay sau lưng, thanh âm hùng hậu truyền khắp đại điện, “Ba ngày sau tại Gia Niên Điện, trẫm tự mình triệu kiến hai người bọn họ.”

“Thần minh hiểu.”

“Phó Thiện, Đông Phương Hạo, truyền khẩu dụ của trẫm, hai người các ngươi nhất định phải tiến đến Thần Nguyệt Cung cùng Thánh Tuyết Thành thông tri, không được có nửa điểm sơ suất.”

Hai đại thần tử cung kính bái lạy, “Thần tuân chỉ.”

Đông Phương Tuyết hung hăng hít sâu một hơi, cả đại điện không khỏi trầm mặc tĩnh lặng.

Hai người kia, một cao ngạo lạnh lùng, một thần bí chẳng hiện thân. . .

Đến tột cùng bọn họ có năng lực gì ?

~*

~Tầm cung băng lãnh hoa lệ mà thần thánh.

Hồng y nam tử đứng lặng phía trước cửa sổ, ngân phát như tuyết phiêu nhiên bay loạn. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, thỉnh thoảng có vài sợi tóc trắng phát qua yêu nhan, mị sắc khuynh thành.

Ngón tay thon dài của hồng y nam tử vỗ về chơi đùa vài đóa hoa đào lượn qua song cửa. Tháng ba đầu xuân, sắc hoa còn bảo trì vài phần điểm lệ làm tôn lên dung nhan tuyết mị. Hoa đào giống như một vệt đỏ thắm nở rộ trên băng tuyết, chỉ lưu lại vẻ cô tịch thê hàn nơi trần thế.

Hắn cẩn thận vỗ nhẹ cánh hoa đào, tựa hồ đang vuốt ve trường yêu nhan tà mị. Mềm mại mà nhu hòa, đầu ngón tay phẳng phát vương vài sợi tình ti.

Bạch y nam tử lặng lẽ đứng phía sau mặt hồng ảnh, ngay cả tiếng hít thở đều đặn cũng bị bầu không khí yên lặng thanh lãnh trong Mộc Tuyết Các chôn vùi. Bản thân hẳn vốn không đành lòng phát ra nửa điểm tiếng vang, cứ như thế trầm mặc mà đứng.

Mộ Vân Khuynh không thể tưởng tượng hồng y nam tử trước mắt rốt cuộc đã làm thế nào để vượt qua năm năm ròng rã sống không bằng chết chịu đựng nỗi cô độc giày vò.

Hắn càng không dám nghĩ đó đến tột cùng là một loại đau thương bi tuyệt như thế nào, thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc làm cho hồng phát hóa tuyết phủ sương. . .

Kể từ khi đạo tử ảnh kia rời đi, toàn bộ sinh mệnh của hồng y nam tử tựa hồ đã trở nên trống rỗng.

Không còn một tia tiểu dung.

Chẳng có nửa giọt nước mắt.

Nam tử hồng y bạch phát hành tẩu giữa nhân thế, thân thể đứng trên đỉnh cao, nhưng linh hồn lại cô đơn như rối gỗ.

Trong vòng một năm, hắn trùng kiến Nhật Nguyệt Giáo, ổn định giang hồ, lại tìm về giáo chúng thất lạc tạo nên một Thần Nguyệt Cung ngang trời quật khởi !

Sau này võ lâm chìm trong khói lửa, giết chóc không ngớt, một mình hắc dẫn dắt đệ tử Thần Nguyệt Cung chinh phục võ lâm, trải qua không biết bao nhiêu trận tàn sát thị huyết cùng cướp đoạt tàn nhẫn rốt cuộc bước lên ngôi bảo tọa uy chấn võ lâm.

Mộ Vân Khuynh không đủ can đảm để suy đoán Hách Liên Cô Tuyết đến tột cùng đã phải thừa nhận áp lực ra sao. Thời điểm đối mặt với vô số ánh mắt oán hận lẫn xem thường của võ lâm nhân sĩ, hồng mâu cuồn cuộn băng lãnh cho tới bây giờ vẫn chưa từng dao động.

Hồng mâu chậm rãi dấy lên quạt cuồng cùng kiệt ngạo khiến Mộ Vân Khuynh cảm thấy run sợ.

Mộ Vân Khuynh vĩnh viễn nhớ rõ tình cảnh ngày ấy Hách Liên Cô Tuyết nhìn xuống thiên hạ võ lâm. . .

Ngân phát cuồn phi loạn vũ, mị nhan băng lãnh như sương, lui đi non nét, giấu hết bi thương, hồng y nam tử đứng tại tường thành trên cao, ngạo thị quần hùng.

Ngày đó, hồng y nam tử tuấn mỹ mà tà ác hết như hoa Mạn đà la vĩnh hằng nở rộ, bung cánh khoe sắc trên đại địa nhuộm đầy máu tươi.

Trái tim bị hàn băng phong tỏa phẳng phất đã trải qua vạn kiếp tang thương, trường bào như lửa thiêu đốt cả thiên địa bao la.

Cơn gió lạnh thoang thoang mùi máu tanh khê nhắc vật hồng bào của hắc, ngày đó, Hách Liên Cô Tuyết đứng trên cao, thanh âm khí phách vang vọng khắp chân trời: kẻ nào không phục tất phải theo bọn hắc chôn cùng !

Hồng mang lóe lên, tất cả những kẻ phản bội đều tắt thở, thi cốt vô tồn.

Không ai dám đối nghịch, một người cũng không.

Khi Hách Liên Cô Tuyết dùng ánh mắt ngạo nghễ đăm đăm nhìn xuống, không người nào cả gan nhìn thẳng vào đôi mắt băng hồng lãnh khốc vô tình đó, càng không có ai dám nói ra một câu nhục mạ chống đối.

Ngày đó, chúng nhân tề thanh quỳ xuống, mang theo trái tim sùng kính ẩn sâu nỗi sợ hãi bên trong, dùng mục quang thành kính nhất ngẩng đầu ngưỡng vọng truyền kỳ võ lâm thần diệu này.

Từ một yêu nghiệt bị thế nhân thóa mạ phỉ nhổ cho tới cung chủ Thần Nguyệt Cung không ai dám đắc tội. Suốt năm năm, thế nhân chỉ nhìn thấy quang mang huy hoàng của hắc, có mấy ai biết được trái tim khô héo của hắc đã chịu đựng không biết bao nhiêu tra tấn giày vò.

Mà hôm nay, phong vân biến ảo, thiên hạ sẽ rơi vào tình cảnh nào ?

.

“Chuyện gì ?” Thanh âm lãnh đăm vang lên, hồng y nam tử xoay người, ánh mắt lạnh tựa hàn sương.

“Đại thần Phó Thiện của triều đình đang chờ tại Minh Thần Điện.” Mộ Vân Khuynh vẫn như trước mỉm cười vân đạm phong khinh, nếu chỉ nhìn sơ qua bề ngoài thì quả thực không có gì bất đồng.

Hách Liên Cô Tuyết chột nhứ mày, tựa hồ có điều suy nghĩ nói, “Vì sao triều đình phái người đến đây ?”

“Không biết.”

Thân ảnh hỏa hồng lướt qua trước mặt bạch y nam tử, lưu lại một luồng khí tức lạnh lẽo hồi lâu không hề tiêu tan.

~*

~Ngay khi Phó Thiện bước vào Minh Thần Điện, toàn bộ máu trong người hắc cơ hồ đều ngưng kết.

Đại diện khí phách uy nghiêm căn bản không có nửa phần thua kém khí thế của hoàng cung, chỉ riêng bầu không khí buốt lạnh áp lực làm cho người ta hít thở không thông đã khiến Phó Thiện không kìm được mà run rẩy.

Những năm gần đây, võ lâm cùng triều đình quan hệ ngày càng căng thẳng. Vẫn biết thế lực của Thần Nguyệt Cung trong võ lâm như mặt trời ban trưa, triều đình tuy phần hận buồn bực nhưng chưa từng thi hành bất kỳ hành động nào.

Bởi vì bọn họ không có dũng khí tiếp cận Thần Nguyệt cung chủ, càng không đủ đảm lượng tiến vào tòa ma cung bị người trong thiên hạ e ngại này.

Giang hồ đồn đại, Thần Nguyệt cung chủ là một nam tử có được mỹ mạo tuyệt sắc, dung nhan như yêu nghiệt, lại thị huyết thành tính, giết người như ngóe.

Song tới lúc Phó Thiện gom góp đủ can đảm bước vào Thần Nguyệt Cung, chứng kiến nam tử tuyệt mỹ trong lời đồn, hắn đã hoàn toàn lâm vào rung động đến mức qua hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Hồng hồng tú tú bào chấm đất, làn tóc dài màu ngân bạch không một tia tạp chất buông trên trường bào yêu mỹ gợi lên một mặt thánh khiết thuần tịnh.

Hồng mâu mỹ hoặc băng lãnh thấu xương khiến Phó Thiện căn bản không dám ngẩng đầu đối diện với hắn, tựa hồ chỉ cần thoáng nhìn lâu hơn một chút đã là một loại vũ nhục đối với yêu nhan tuyệt mỹ như thần chỉ kia.

“Hách Liên cung chủ ?” Phó Thiện mở miệng thăm dò.

“Là bản cung.” Bước chân đậm mạc hờ hững như mây mù chậm rãi đến gần Phó Thiện, một cỗ khí lạnh hàn độc bay tới, giống như muốn đóng băng trái tim hắn.

Hách Liên Cô Tuyết thập phần phiến chán đảo mắt nhìn Phó Thiện, “Chuyện gì ?”

Phó Thiện cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, khí thế mạnh mẽ của hồng y nam tử làm cho hắn không thể hô hấp bình thường.

“Cung chủ có từng nghe nói việc trọng thần triều đình gặp phải độc thủ, hung thủ lưu lại huyết thư tuyên bố muốn thu lấy tính mạng Hoàng đế ?”

Hách Liên Cô Tuyết lãnh đạm nhìn Phó Thiện, hồng mâu xẹt qua một tia dị quang không dễ phát hiện, ngữ khí thờ ơ không đổi, “Có liên quan gì đến ta ?”

Phó Thiện còn đang suy nghĩ nên tiếp lời thế nào, Hách Liên Cô Tuyết lại bổ sung một câu, “Sao vậy? Đông Phương Tuyết cho rằng bản cung hạ thủ ?”

Phó Thiện đột nhiên nâng mâu, trong lòng ngạc nhiên đến mức không lời nào có thể diễn tả.

Trước là bất ngờ vì Hách Liên Cô Tuyết lại lớn mật như thế, dám gọi thẳng tọc danh quốc chủ; sau là kinh ngạc bởi bản lĩnh liệu sự như thần của hắn.

“Không cần sửng sốt, chẳng lẽ bản cung đã nói sai ?”

Phó Thiện thoáng trầm mặc, thản nhiên đáp lời, “Mong rằng Hách Liên cung chủ chú ý thân phận của mình, tọc danh của bộ hạ không được. . .”

“Phó thân vương, nếu người không có việc gì khác có thể trở về, bản cung không rảnh phụng bồi.” Hách Liên Cô Tuyết không chút để ý đến biểu tình của Phó Thiện, hồng mâu lạnh lùng tựa hàn tuyết.

“Bệ hạ cho truyền khẩu dụ, ba ngày sau tại Gia Niên Điện, bệ hạ sẽ thịnh tình khoản đãi Thần Nguyệt cung chủ, hy vọng tới lúc đó cung chủ có thể đến phò ước.”

Trong mắt Hách Liên Cô Tuyết tràn đầy lãnh phúng, hắn đạm mạc nhìn thần tình hoảng sợ cùng cực của Phó Thiện, thanh âm băng hàn không chút cảm tình vang lên, “Bản cung không quen quý cử triều đình, thứ cho không thể phụng bồi !”

Thân ảnh hỏa hồng như đám mây không dính bụi trần nhanh chóng biến mất khỏi Minh Thần Điện.

“Cung chủ, hôm nay nếu ngài không đồng ý, lão phu không thể trở về phục mệnh !”

Sớm đã nghe nói Thần Nguyệt cung chủ lãnh ngạo quái gở, nhưng Phó Thiện căn bản không nghĩ tới vị cung chủ này lại cự tuyệt thẳng thừng như vậy, ngay cả Hoàng đế đương triều cũng không để vào mắt.

“Quay về đi, hắn sẽ không đáp ứng.”

Đúng lúc đó, một đạo thân ảnh tuyết trắng như mây lọt vào tầm mắt Phó Thiện, Mộ Vân Khuynh đứng trước mặt hắn, thản nhiên mỉm cười.

Khi Phó Thiện nâng mâu nhìn về phía bạch y nam tử, biểu tình kinh ngạc bỗng chốc dừng mãnh tràn vào đáy mắt.

161. Chương 161: Ngũ Niên Lưu Ưc (nhị)

Khi Lam Vân đến Gia Niên Điện, chỉ thấy một đám đại thần quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Đông Phương Tuyết giận dữ, kiếm mâu đỏ ngầu, “Hai người bọn hắn thật là xược, dám cự tuyệt trẫm! Thế diện của trẫm ném đi đâu ?!”

“Bệ hạ bớt giận” Chúng thần cúi thấp đầu, không ai dám nhiều lời.

Tầm mắt Lam Vân đảo qua đám đại thần đang run rẩy đến mức không thành bộ dáng, liền hiểu rõ hết thấy.

Hai người đi truyền khẩu dụ đều thất bại mà về !

Ba ngày trước, Phó Thiện tự mình đi Thần Nguyệt Cung, lại bị Thần Nguyệt cung chủ một lời từ chối, Đông Phương Hạo đến Thánh Tuyết vương thành quá ba ngày vẫn chưa quay về. Vốn dĩ tưởng rằng thành chủ Thánh Tuyết Thành tuân theo quy củ triều đình, không dám ngỗ nghịch Đông Phương Tuyết. Nào ngờ ba ngày sau, Đông Phương Hạo trở về từ Thánh Tuyết vương thành, không biết trúng phải tà thuật gì mà đến nay vẫn nằm liệt giường không tỉnh. Thái y trong hoàng cung cũng đều thúc thủ vô sách. (thúc thủ vô sách: bó tay, không có biện pháp)

Chưa từng có người nào dám chống đối mệnh lệnh của đế vương, Đông Phương Tuyết vừa đăng cơ không lâu lại gặp phải hai kẻ cuồng vọng ngạo mạn như thế, há có thể bình ổn lửa giận ?

Đông Phương Tuyết xoay người, kiếm mâu lướt qua nữ tử khuynh thành đứng bên ngoài cửa điện. Hắn phát tay ý bảo chúng thần ly khai, tòa cung điện lạnh như băng chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của đế vương.

“Đông Phương Hạo thế nào rồi ?” Thanh âm tao nhã từ đế tọa vang lên, Đông Phương Tuyết mệt mỏi nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương, vẻ âm trầm trong mắt không khỏi đậm thêm vài phần.

“Phụ hoàng, nữ nhi đã cho truyền Thái y giỏi nhất, vận dụng phương thuốc tốt nhất nhưng vẫn không thấy hoàng thúc chuyển hảo.” Lam Vân thoáng rủi rỏ, vài giọt sương đầu xuân vương trên làn mi nữ tử lấp lánh từng tia trong suốt, mỹ lệ động lòng người.

Gân xanh trên trán Đông Phương Tuyết đột ngột nhảy lên, song mâu hàm chứa tức giận.

Thánh Tuyết thành chủ thần bí kia rốt cuộc đã giở trò gì trên người Đông Phương Hạo ?

Với hắn mà nói, địch nhân ẩn trong bóng tối mới là đáng sợ nhất !

Thành chủ Thánh Tuyết vương thành, danh xưng: Minh Tà.

Chưa ai nhìn thấy diện mục thật sự của Minh Tà, càng không người hay biết võ công của hắn đến từ môn phái nào.

Hiện giờ Thánh Tuyết vương thành đang trên đỉnh huy hoàng, mà vị thành chủ này luôn khước từ xuất hiện trước mặt thế nhân.

Giang hồ đồn đại, Minh Tà như yêu lại như ma, tính cách quỷ dị khó dò, võ công cũng thần bí tà dị.

Minh Tà luôn mang đầu bông che mặt, có người nói hắn phong tư tuyệt đại, có kẻ bảo tướng mạo của hắn xấu xí vô cùng. Từng có một người muốn xóc đầu bông lên để nhìn xem diện mạo vị thành chủ trong lời

đồn như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi này, song Minh Tà chỉ khẽ búng đầu ngón tay, kẻ mạo phạm bỗng chốc như trúng tà, tự móc hai mắt, tự chặt hai chân, cuối cùng tự sát mà chết.

Bởi vậy những lời đồn đại vô căn cứ liên quan đến hắn có rất nhiều.

Sau khi Đông Phương Hạo trở về từ Thánh Tuyết Thành, tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng như quỷ vật, hai mắt tròng lớn, không thể khép miệng, giống như mất đi hồn phách. Ngoại trừ vẫn có thể hô hấp như người bình thường, còn lại tứ chi đều vô pháp nhúc nhích, hết như rối gỗ.

Thần Nguyệt cung chủ coi thường triều đình, Thánh Tuyết thành chủ thậm chí ngay cả hoàng thân quốc thích cũng dám xuống tay. Lần đầu tiên tiếp xúc với hai người này không ngờ lại khiến Đông Phương Tuyết mất hết mặt mũi !

Rất nhiều giang hồ nhân sĩ suy đoán, khi nào thì Minh Tà có thể đối đầu với Hách Liên Cô Tuyết ?

Hai phương đều xưng bá chốn võ lâm, đồng dạng cao thâm mạc trắc, đồng dạng âm hiểm độc辣. (cao thâm mạc trắc: thâm sâu khó dò)

Hiện giờ thiên hạ lại bắt đầu nổi lên mưa gió. Thánh Tuyết Thành, Thần Nguyệt Cung và triều đình tạo thành thế chân vạc. Võ lâm đối kháng triều đình, bá chủ đối kháng bá chủ. Thiên hạ loạn thế, rốt cuộc cuối cùng hươu chết về tay ai ?

“Phụ hoàng, nữ nhi có chuyện muốn cầu.”

“Nói.”

Lam Vân suy tư một trận, ngữ khí thông dong trấn định, “Nữ nhi muốn đi một chuyến đến Thánh Tuyết vương thành, đích thân điều tra thân phận chân thật của Minh Tà, cũng giúp hoàng thúc tìm ra phương pháp chữa trị, thuận tiện truy tra tung tích của đại điện hạ.”

“Không được !” Đông Phương Tuyết một lời cự tuyệt, “Vân nhi, ngươi là công chúa thân phận tôn quý nhất triều ta. Giang hồ long xà hỗn tạp, chiến loạn không ngớt, Thánh Tuyết vương thành lại dám ngang nhiên đối nghịch với trẫm, nếu Minh Tà phát hiện thân phận của ngươi, làm sao có khả năng bỏ qua ?!”

Lam Vân quỳ một gối xuống đất, nghiêm nhiên một bộ tác phong giang hồ nữ hiệp nghĩa. Nàng tuy rằng thân tại hoàng cung nhưng không câu nệ tiểu tiết, tâm hệ giang hồ.

“Lam Vân tâm ý đã quyết, sẽ không thay đổi !” Thân ảnh lả lướt nhanh chóng biến mất khỏi cung điện, không mang theo chút do dự.

Đông Phương Tuyết vừa muốn đuổi theo Lam Vân, nào ngờ Phó Thiện lúc này lại đi vào đại điện, cung kính hành lễ, “Bệ hạ, công chúa tính tình cương liệt, thông minh hơn người, thần cho rằng đến lúc đó nàng sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh, để nàng đi thôi.”

“Tính tình của nàng là do người nuông chiều mà ra !” Đông Phương Tuyết tức giận, ngữ khí có chút buồn bực.

“Bệ hạ, thần nghe được một sự kiện.”

“Chuyện gì ?”

Phó Thiện đến gần đế vương, cung kính nói, “Nghe nói ba ngày sau, đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành chuẩn bị bán một chiếc cổ cầm vô giá tại Vân Thủy Lâu.”

Đông Phương Tuyết nhíu chặt mày kiếm, khẽ lẩm bẩm, “Đại tể ti của Thánh Tuyết Thành. . .”

“Đúng vậy.” Phó Thiện nhìn chung quanh, gạt đầu cung kính, “Bệ hạ, địa vị đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành trong võ lâm không phải là nhỏ. Thần dự tính ba ngày sau, Vân Thủy Lâu nhất định không thể thiếu nhân sĩ quyền khuynh võ lâm đến tham dự, có lẽ người của Thần Nguyệt Cung cũng hiện thân. Bệ hạ sao không nhân cơ hội này tiếp xúc với giang hồ nhân sĩ, âm thầm tra xét một phen.”

Khóe môi Đông Phương Tuyết vạch nên một đường cong nguy hiểm quỷ dị, tinh mâu nheo lại, “Trẫm cũng đang có ý đó.”

Quân vương nhìn về phía chân trời phương xa, có vẻ suy nghĩ nói, “Việc này chỉ có ta và người biết, không được tiết lộ ra ngoài.”

“Thần minh bạch.”

“Sự tình nơi võ lâm tứ đại gia tộc thế nào rồi ?”

Phó Thiện rũ mi, trong mắt xẹt qua một tia ám trầm.

Năm năm trước, Thiên Địa Minh đứng đầu bạch đạo bị hủy diệt, lâu chủ Mộ Vân Khuynh của Phi Vân Lâu ra mặt đem bạch đạo nhân sĩ hội tụ thành một thể, thống nhất nghe lệnh Thần Nguyệt Cung.

Về sau, bốn đại thế lực độc lập với bạch đạo cùng hắc đạo bắt ngờ quật khởi.

Tứ đại gia tộc của võ lâm – Thần Kiếm sơn trang, Ảnh Phù Môn, Linh Hoa Các, Thiên Tuyền Lâu. Bốn vị thủ lĩnh đều làm tay sai triều đình, là nội tuyến mà lịch đại Hoàng đế của Lưu quốc xếp vào giang hồ, đời đời kiếp kiếp thế trung thành với triều đình. Nhưng hiện tại, tứ đại gia tộc đã bắt đầu có dấu hiệu dựa vào Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt cung. . . Triều đình một khi thiếu sự nâng đỡ của tứ đại gia tộc sẽ triệt để mất đi tất cả lợi thế để chống đỡ võ lâm. Việc này đối với thế lực của triều đình là một đả kích cực kỳ to lớn.

Đông Phương Tuyết khẽ nhắm mắt, song quyền nắm chặt.

Vô luận thế nào cũng không thể để cho võ lâm tứ đại gia tộc rơi vào tay Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt Cung !

“Bệ hạ có điều không biết, Thánh Tuyết vương thành cùng Thần Nguyệt Cung đang tranh đoạt tứ đại gia tộc. Bệ hạ có thể lặng yên theo dõi kỳ biến, đợi Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết mải đấu đá, tận dụng triệt để đem thế lực của tứ đại gia tộc đoạt lại !”

Tiếng cười trầm thấp uy nghiêm vang khắp tòa cung điện, Đông Phương Tuyết tán thưởng nhìn về phía Phó Thiện, thần sắc quỷ dị ẩn giấu nơi đáy mắt.

.

Lúc này, tại Minh Thần Điện trong Thần Nguyệt Cung, môn chủ Lăng Tiêu của Ảnh Phù Môn biểu tình hoảng sợ, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn thân ảnh yêu hồng cao cao tại thượng trên chủ vị.

Một cỗ khí lạnh nháy mắt trải rộng toàn thân Lăng Tiêu, hần đột nhiên nâng mâu, chỉ thấy hồng y nam tử không biết từ khi nào đã đứng trước mặt hắn. Nhân mâu băng hồng kiều mị nhiếp phách, làm cho hô hấp của hắn cũng lâm vào chấn động.

“Lăng Tiêu, việc bản cung hỏi người còn chưa muốn trả lời sao ?”

“Hách Liên cung chủ cảm thấy hứng thú với thành chủ Thánh Tuyết Thành ?”

Hách Liên Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, một lọn tóc màu ngân bạch khẽ phất qua hồng mâu, ẩn hiện vẻ yêu lãnh giấu sâu trong mắt, “Gia hỏa kia luôn đối nghịch với bản cung, ta có thể không hứng thú sao ?”

Lăng Tiêu giật mình thất thần, lập tức cẩn cẩn dục dục mở miệng, “Vài ngày trước, Minh Tà không biết vì sao lại đột nhiên đến Ảnh Phù Môn bái phỏng, sau đó nói mấy câu rất kỳ quái rồi biến mất.”

Hồng mâu lạnh lùng nheo lại, “Hắn nói cho người cái gì ?”

Lăng Tiêu suy tư nói, “Minh Tà lời ít mà ý nhiều, chỉ có ba câu.”

“Ba câu thế nào ?”

Lăng Tiêu ngẩng đầu, ý vị thâm trường nhìn cặp yêu mâu băng hồng, trong lòng không khỏi nảy lên vài phân phỏng đoán.

“Câu đầu tiên, ‘Hách Liên cung chủ gần đây biệt lai vô dạng’; câu thứ hai, ‘Hách Liên cung chủ đang bày trò gì ta đây rõ ràng nhất’; câu thứ ba, ‘Hách Liên cung chủ vĩnh viễn cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta’.”

Một khắc kia, toàn thân hồng y nam tử tựa hồ kịch liệt run rẩy, đáy lòng vốn dĩ bình tĩnh không chút gợn sóng bỗng nhiên rối loạn, huyết dịch lạnh lẽo phảng phất bị lưỡi lửa thiêu đốt.

Ký ức thoáng hiện đâm buốt nhói tâm trí, khiến Hách Liên Cô Tuyết không thể bình ổn được hô hấp.

Ngày trước, nam tử tà mị luôn nở nụ cười tuần lãng, nhìn hắn nói:

Hách Liên cung chủ, biệt lai vô dạng ?

Yêu nghiệt người đừng cho là ta không biết người giở trò.

Tuyết nhi, người vĩnh viễn đều chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

...

Khẩu khí của yêu tinh kia, cả đời hắn cũng sẽ không quên.

Vĩnh viễn sẽ không quên !

Vô luận đã qua bao nhiêu năm, Hách Liên Cô Tuyết vĩnh viễn không quên mỗi một lời của yêu tà nam tử, vĩnh viễn nhớ kỹ từng biểu tình mỗi khi hắn thì thầm nói chuyện.

Lăng Tiêu nhìn hồng y nam tử giống như mất đi hồn phách, mở miệng khẽ gọi một tiếng, “Hách Liên cung chủ ?”

Hồng y nam tử từ trong rung động nhanh chóng hoàn hồn, cánh môi mỏng có chút run rẩy, “Lúc Minh Tà đến tìm người, có phải là một đêm trước ngày bản cung thu phục Ảnh Phù Môn ?”

Lần này đến phiên Lăng Tiêu á khẩu ngây người.

Quả thật như thế.

Sau ngày Minh Tà gặp hắn, Hách Liên Cô Tuyết bất ngờ thừa dịp Ảnh Phù Môn chưa chuẩn bị đề phòng đem một gia tộc trong tứ đại gia tộc của võ lâm bỏ vào túi !

Kể từ đó, Ảnh Phù Môn vô luận là tại võ lâm hay triều đình, như trước vinh diệu vô hạn, nhưng thế nhân không hay biết gia tộc này sớm đã trở thành thuộc hạ dưới trướng Thần Nguyệt Cung.

“Người có từng nhìn thấy bộ dáng của Minh Tà ?”

Trong mắt Lăng Tiêu xẹt qua một tia tiếc nuối, “Hách Liên cung chủ hắn là minh bạch, Thánh Tuyết thành chủ từ trước tới nay không hề hiện thân, cho nên. . .”

“Vậy sao ?” Nhân thần Hách Liên Cô Tuyết lóe lên một đạo quang mang thâm sâu khó dò, “Hắn đã không hiện thân, còn chạy đến nói cho người ba câu ?”

Lăng Tiêu nhất thời nghẹn họng, ba câu mà Minh Tà nói thật sự quý dị, mỗi một câu đều không thiếu bốn chữ ‘Hách Liên cung chủ’.

Không lẽ. . .

“Người có thể lui.” Thần sắc Hách Liên Cô Tuyết lập tức khôi phục vẻ băng lãnh như xưa, nháy mắt đã liềm đi biểu tình thất thần vừa rồi, “Bất quá người phải nhớ kỹ, những gì người nói với bản cung hôm nay không được tiết lộ cho bất kỳ ai. Nếu Minh Tà có hỏi người sự tình liên quan đến bản cung, người nhất định phải quán cho tốt miệng lưỡi của mình, bằng không hơn ngàn mạng người từ trên xuống dưới Ảnh Phù Môn các người sẽ không sống yên ổn !”

“Hách Liên cung chủ có thể an tâm, chúng ta thật tâm quy phục, tuyệt không có ý dối trá.”

Mục quang của Hách Liên Cô Tuyết thoáng trầm xuống, “Về phần triều đình bên kia, người không cần lo lắng, bản cung sẽ không để cho người lộ ra dấu vết trước mặt Đông Phương Tuyết.”

Lăng Tiêu gật đầu, lập tức lạnh nhạt thối lui.

Hồng y nam tử dựa lưng vào nhuyễn tháp, mệt mỏi nhắm mắt lại. Ngân phát như tuyết từ trên bờ vai trượt xuống giống như nhành liễu vờn gió, lấp lánh ngân huy.

Nỗi lòng xao động nôn nao chậm chạp không thể bình tĩnh. Đạo tử ảnh yêu đã kia hết như vì sao sáng ngời trong đêm tối rọi sáng giấc mộng của hần.

Năm năm đã trôi qua, nhưng một khắc vẫn chưa hề tan biến.

Phảng phất gần trong gang tấc lại không có cách nào tiếp cận, cũng vô pháp chạm vào.

Nhất là những ngày gần đây, loại cảm giác này thường xuyên xuất hiện, càng lúc càng mãnh liệt, khiến Hách Liên Cô Tuyết không thể phân biệt đến tột cùng là hư ảo hay chân thật.

Mỗi khi đêm đến, bên tai hần luôn vang lên thanh âm nhu hòa êm ái nhất, không ngừng thì thầm kêu gọi: Tuyết nhi, Tuyết nhi, Tuyết nhi của ta. . .

Nhiệt độ ấm áp từ đầu lưỡi giao triền làm cho hần mê say tê dại, khiến hần không muốn hồi tỉnh.

Cho dù chỉ là mộng cảnh, hần cũng nguyện ý vĩnh viễn lưu luyến, vĩnh viễn cũng không thanh tỉnh, vĩnh viễn trầm mê trong đôi phượng nhãn thâm tử sắc kia.

Song mỗi lần hần tỉnh giấc, hết thấy mộng ảo đều tan thành mây khói.

Vẫn như trước lẻ loi một mình, cô độc lay lắt sống trên thế gian.

Năm năm qua đi đã lau khô toàn bộ nước mắt của hần, tước đoạt hết thấy nụ cười chân thật.

Năm năm qua đi giúp hần học được cách chịu đựng cô độc, biết làm sao để ngụy trang biểu tình điềm nhiên như không trước mặt mọi người.

Bởi vì Hách Liên Cô Tuyết ngay từ đầu vẫn tin chắc một điều.

Nguyệt của hần, một ngày nào đó sẽ trở về. . .

Hần sẽ chờ, chờ tới lúc đạo tử ảnh yêu đã kia trở về bên hần.

Mãi cho đến khi tóc bạc da mồi. . .

.

“Nguyệt. . . Vừa rồi là ảo giác sao?” Hách Liên Cô Tuyết than nhẹ một tiếng, thoáng mở hồng mâu. Móng tay sơn đỏ lấp lóe hồng mang yêu dị, đầu ngón tay khẽ phất qua khóe mắt, thế nhưng lại chạm đến một tia lạnh lẽo mà chính hần cũng không hề phát giác. (nước mắt tràn mi từ lúc nào)

“Nếu người đã quay lại thì đừng giày vò ta nữa. . .”

Hồng y nam tử đứng dậy, chậm rãi đi đến phía trước tòa thạch thai, nhìn chăm chú vào một hộp gấm hình dáng thon dài.

Mùi tử đàn hương nhàn nhạt lượn lờ xoay quanh trong làn khói mờ ảo trên thạch thai, hương thơm thánh khiết thoang thoảng tản ra khắp bốn phía.

Ngón tay hần nhẹ nhàng lướt trên chiếc hộp gấm được giữ gìn hoàn mỹ vô bì, trong tâm khảm bất chợt vang lên một thanh âm bá đạo khí phách:

Ta muốn người dùng chiếc ‘Hong ngọc phượng vĩ cầm’ thiên hạ độc nhất vô nhị này, vì ta gảy khúc ‘Si tâm thương’ cả đời. . .

.

Si tâm thương. . .

Si tâm thương. . .

Vì ai si tâm, vì ai thương. . .

.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Cô Tuyết khẽ mở nắp hộp gấm. Đột nhiên, toàn thân hần nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Chiếc cổ cầm độc nhất vô nhị trên thế gian, Hồng ngọc phượng vĩ cầm mà yêu tà nam tử đưa cho hân.

Đã biến mất. . .

162. Chương 162: Vân Thủy Cầm Dao

“Cung chủ ”

Vô Nhai, Tập Phong tựa hồ nhận thấy hồng y nam tử có chút bất thường, vừa muốn tiến lên lại bị một đạo khí tràng cường đại mà băng lãnh từ quanh thân hồng y nam tử phóng xuất, đem hai người đẩy ra ngoài Lạc Trần Hiên.

Làn tóc ngân bạch buông xõa tùy ý phi tán, hàn khí lạnh lẽo ngưng kết khắp gian phòng. Vô Nhai, Tập Phong không nhìn thấy biểu tình giờ khắc này của Hách Liên Cô Tuyết, chỉ có thể từ bóng lưng yêu hồng cô lãnh kia cảm nhận được lửa giận cực hạn không ngừng bốc lên.

Năm năm qua, cung chủ của bọn họ đã dần học được làm thế nào vô tâm vô dục, vô hỉ vô nộ. Song hôm nay, rốt cuộc là chuyện gì đã làm cho hồng y nam tử bộc phát ra nộ ý lớn như vậy ?

“Ai chạm vào Hồng ngọc phượng vĩ cầm ?” Thanh âm băng lãnh từ trong Lạc Trần Hiên truyền ra, tựa hồ muốn đóng băng cả Thần Nguyệt Cung.

Vô Nhai ngẩn người, tầm mắt của hân đảo qua hộp gấm đặt trên thạch thai, đột nhiên hiểu rõ hết thảy.

Hách Liên Cô Tuyết vốn không cho bất kỳ kẻ nào tới gần Lạc Trần Hiên, đơn giản là vì bên trong cất giấu thanh cổ cầm mà hân trân quý nhất

Hồng ngọc phượng vĩ.

Vô Nhai rất rõ ràng, chiếc đàn kia chính là bảo vật mà Thánh thủ độc tiên tự mình đưa cho cung chủ của hân.

Suốt năm năm, niềm yêu mến Hách Liên Cô Tuyết đối với Hồng ngọc phượng vĩ cầm này đã đạt đến mức điên cuồng.

Không cho phép bất kỳ ai chạm vào, không cho phép kẻ nào bước vào Lạc Trần Hiên.

Dây đàn như tuyết được lau chùi sạch sẽ không có nửa điểm bụi bặm.

Tay Hách Liên Cô Tuyết có chút run rẩy, hồng mâu dần nhện nhạo gợn sóng hoang mang bối rối.

Tập Phong không khỏi có chút kinh ngạc.

Toàn bộ Thần Nguyệt Cung, căn bản không ai cả gan bước vào Lạc Trần Hiên nửa bước, phóng mắt khắp giang hồ, có ai dám đụng đến vật mà Hách Liên Cô Tuyết quý trọng ?

Đúng lúc đó, một đạo bóng đen như âm phong đáp xuống phía sau hồng y nam tử, Tuyết Ảnh quỳ một gối xuống đất, nét mặt lạnh lùng trước sau như một.

“Cung chủ, vừa rồi đặc sứ của Thánh Tuyết vương thành đến truyền tin tức, ba ngày sau, Vân Thủy Lô, thỉnh cung chủ nhất định phải đến.”

“Không đi!” Hách Liên Cô Tuyết đóng hộp gấm lại, tuyết nhan kiều mị không chút độ ấm.

“Gã đặc sứ kia nói nếu cung chủ không đi chắc chắn sẽ tiếc nuối.”

Hách Liên Cô Tuyết xoay người, hồng mâu nháy mắt xẹt qua một tia bất mãn, “Vân Thủy Lô. . .”

Vô Nhài nhớ lại nói, “Ba ngày sau, đại tế ti của Thánh Tuyết vương thành sẽ bán một chiếc cổ cầm vô giá tại Vân Thủy Lâu, tin tức này thu hút không ít thương nhân và võ lâm nhân sĩ, chẳng hay. . .”

“Bán cổ cầm. . . ?” Cô Tuyết than nhẹ một tiếng, nhãn mâu băng hồng đảo qua hộp gấm, tình tự hỗn loạn bỗng chốc tràn ngập nơi đáy lòng.

Minh Tà lại có chủ ý gì ?

Hồng mâu nháy mắt hiện lên một tia dị quang, Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Vô Nhài, Tập Phong, đi thăm dò chuyện này.”

.

Kinh thành, Vân Thủy Lâu hoa lệ mà tao nhã.

Ngọn đèn lưu ly hoa mỹ phủ lên bầu trời kinh thành một tầng mờ nhạt.

Từng cỗ xe ngựa xa hoa cùng kiệu quan tinh xảo vây quanh Vân Thủy Lâu một giọt nước cũng không lọt. Quan lớn quý nhân, võ lâm hiệp khách, thương nhân lái buôn đều tụ tập tại Vân Thủy Lâu, chỉ vì có cơ hội được chiêm ngưỡng chiếc cổ cầm vô giá.

Thánh Tuyết vương thành từng tung ra tin tức, cầm này là trân bảo mà Thánh Tuyết thành chủ Minh Tà trân quý nhiều năm, hôm nay muốn tìm được người hữu duyên, dùng thành ý đến trao đổi.

.

Trong một góc phòng yên lặng của Vân Thủy Lâu, một nam nhân anh tuấn thân xuyên hoa phục, mày kiếm như hàn đao, kim quan buộc tóc khí vũ hiện ngang, tinh mâu lãnh liệt đảo qua đám giang hồ nhân sĩ long xà hỗn tạp, tâm tư thâm trầm khó đoán.

“Bệ hạ. . .” Phó Thiện khẽ gọi một tiếng, lại bị Đông Phương Tuyết lạnh lùng liếc một cái.

“Vừa rồi có tin tức truyền đến, Lam Vân công chúa đã lẫn vào Thánh Tuyết vương thành. Thần phái người âm thầm bảo hộ công chúa, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.”

Đông Phương Tuyết gật đầu đáp ứng.

“Thần còn nghe được, tứ đại tòa sử của Thần Nguyệt Cung cũng sẽ hiện thân vào hôm nay, không biết Thần Nguyệt cung chủ có thể đến hay không. . .”

Đông Phương Tuyết mở kiếm mâu, trong mắt xẹt qua một đạo quang mang sắc bén, “Hách Liên Cô Tuyết. . .”

“Đúng vậy.”

“Trẫm vẫn rất mong chờ gặp mặt vị Thần Nguyệt cung chủ ngạo mạn kia một lần.” Đông Phương Tuyết nhìn về phía Phó Thiện, “Lần trước không phải người đã gặp qua hử sao? Thế nào ?”

Phó Thiện hơi cúi đầu, thoáng dừng một hồi mới phun ra bốn chữ:

“Tuyết sắc khuynh thành.”

.

Cùng lúc đó, ở một góc hẻo lánh bên kia, một lam y nam tử đang đối ẩm cùng vị bạch y nam tử. Không gian gần cách với bầu không khí náo nhiệt trong Vân Thủy Lâu, độc tịch mà yên tĩnh.

“Không nghĩ tới đường đường Huyết diễm sát chủ cũng có thể an nhàn như thế.” Mộ Vân Khuynh nâng chiếc chén dạ quang, thoáng mỉm cười.

“Là người, chung quy sẽ thay đổi.” Dạ Phi Yến nhướn mày, giơ tay làm tư thế mời rượu với bạch y nam tử đối diện, “Người ở bên người độc mỹ nhân lâu như vậy, thật sự không nghĩ đến chuyện khác ?”

“Người nói chuyện gì ?”

“Thay thế vị trí của Yêu Nguyệt trong tâm hử.”

Mộ Vân Khuynh rũ râu mỉm cười, thần tình lạnh nhạt, “Cho dù ta tơ tưởng, đó cũng chỉ phí công mà thôi. Huống chi, cho tới bây giờ ta vẫn không nghĩ rằng Lộng Nguyệt lại có thể nhẫn tâm để hắt một mình trên thế gian này.”

“Hắt dích xác sẽ không. . .” Dạ Phi Yến đứng đưa chén rượu, phượng mâu có chút nhiễm một giọt ẩm đạm.

Đối với Dạ Phi Yến, thời gian năm năm như nước chảy chẳng mấy chốc đã trôi qua. Song với hồng y nam tử mà nói, một ngày dài bằng một năm hắt là mới có thể diễn tả được tình cảnh của hắt.

“Ai nha, Tiểu Lan ca ca, không ngờ lại trùng hợp như thế. . .” Mị thanh truyền đến, rượu trong miệng Dạ Phi Yến thiếu chút nữa phun ra đầy đất.

Ngọc diện thiếu niên tay cầm chiết phiến, thập phần không khách khí đoạt lấy chén dạ quang trong tay Dạ Phi Yến, ngửa đầu uống cạn.

“Tiểu Ẩn đệ đệ, đã lâu không gặp, người vẫn trước sau một bộ anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng. . .” Phượng mâu của Dạ Phi Yến hơi nhướn lên, bộ dáng cẩn trọng đứng đắn vừa rồi cũng biến mất vô ảnh vô tung.

“Tiểu đệ có tiêu sái cũng so ra kém Tiểu Lan ca ca, hiện giờ ôm được mỹ nhân về, không thèm nhớ đến nhân gia. Tâm của nhân gia muốn vỡ ra từng mảnh từng mảnh nhỏ. . .”

“Tiểu Ẩn đệ đệ ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt, nào có lo lắng cho ca ca ta ?”

“Tiểu Lan ca ca nói sai rồi, tiểu đệ một mình ngoài kia, mỗi khi đêm trăng thanh vắng, trong lòng đều nghĩ về Tiểu Lan ca ca. . .”

Nam Phong Ẩn và Dạ Phi Yến một bên phun rượu một bên buồn nôn, mà Mộ Vân Khuynh chỉ lạnh nhạt phẩm rượu không hề can dự.

Song lúc này, một đạo bóng đen chợt lóe, nháy mắt đẩy ngọc diện thiếu niên qua một bên. Tuyệt Ảnh cầm đoản kiếm đặt mạnh lên bàn gỗ, đôi mắt kỳ dị tràn ngập lạnh lẽo.

Dạ Phi Yến mừng rỡ như điên, vừa muốn ôm lấy Tuyệt Ảnh tính toán thân thiết một phen, nào ngờ lại nhào vào khoảng không. Thân ảnh hắc sắc giống như âm phong nháy mắt biến mất.

“Tuyệt Ảnh” Dạ Phi Yến vừa muốn đuổi theo, nhưng vào lúc này, cả Vân Thủy Lâu chợt yên tĩnh. Bốn gã tổ y nữ tử từ đỉnh các lướt xuống, bạch sa bay bay, khiến Vân Thủy Lâu chướng khí mù mịt phủ lên một tầng thánh khiết thanh hàn.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh màu thanh lam đáp xuống đài, nam tử ôm một chiếc hộp hồng ngọc điêu khắc hoa văn tinh xảo trước ngực, cẩn thận đặt lên thạch thai. Hắt đứng lặng trên đài cao, hắc râu ôn hòa, tiểu ý nhàn nhạt tiêu sái. Thanh y đậm mạc như biển mây không giấu được khí tức cao quý, tuấn lãng phi phàm.

Thanh y nam tử chấp tay hành lễ với mọi người dưới đài, nhếch môi cười khế, “Tại hạ là thuộc hạ của Thánh Tuyệt thành chủ, Thương Lạc.”

Lời vừa nói ra, cả đường xôn xao.

“Đại tể ti của Thánh Tuyệt vương thành. . .” Dạ Phi Yến thấp giọng lẩm bẩm, kinh ngạc nhìn nam tử phía trên đài cao.

Một trong tam đại chiến tướng dưới trướng Minh Tà đại tể ti Thương Lạc, từng vì Thánh Tuyệt vương thành lập nhiều công lao hiển hách, giúp tổ điểm thêm nhiều vết màu sắc trong quá trình quét khởi của tòa cung thành truyền kỳ này.

Vừa nghe thân phận của thanh y nam tử, võ lâm nhân sĩ dưới đài không khỏi kính ngưỡng vài phần. Mộ Vân Khuynh nhìn về phía Thương Lạc, hắc râu thâm thúy nháy mắt xẹt qua thần sắc ngạc nhiên.

“Hắt là Thương Lạc ?”

Dạ Phi Yến cả kinh, tựa hồ phát hiện Mộ Vân Khuynh khác thường, “Người nhận ra hắt ?”

Mộ Vân Khuynh giấu đi dị sắc trong đáy mắt, đầu mi nhú chặt, giống như nhó tới điều gì, đáp một câu lầy lẹ, “Không biết, nhưng hình như đã từng gặp qua.”

Thương Lạc biểu tình khiêm tốn hòa nhã, lạnh nhạt như gió, “Thánh Tuyết thành chủ đồng ý đem cổ cầm nhiều năm trân quý đưa ra là vì muốn tìm người hữu duyên, chỉ cần các vị đồng ý dùng vật thành tâm trao đổi, hiển nhiên có thể đạt được cổ cầm.”

“Thương Lạc tể ti nói thật sao ?” Mọi người bắt đầu nghị luận xôn xao, nhất là đám thương nhân càng thêm vạn phần chờ mong được nhìn thấy bảo bối vô giá kia.

“Người của Thánh Tuyết vương thành chúng ta từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng các vị nhất định phải thành tâm trao đổi.”

“Một khi đã như vậy, mong Thương Lạc tể ti mau đưa cổ cầm ra để chúng ta được mở rộng nhãn giới xem chiếc đàn này có thật là vô giá hay không ?”

Mọi người đều phụ họa, Thương Lạc đạm mạc cười khê. Hắn đánh một chưởng về phía hộp gỗ hoa văn hồng ngọc. Chỉ trong chớp mắt, chiếc hộp ầm ầm vỡ vụn, một thanh cổ cầm tinh xảo yên ổn hạ xuống trên thạch thai. Trong màn khói nhẹ lượn lờ xen lẫn sương trắng mờ ảo, dây đàn bằng băng tằm ti lóe lên ngân mang, lưu chuyển từng nét tao nhã phong vận trăm năm khó gặp trên mặt hồng mộc điêu khắc hình phượng vĩ.

Quả đúng là một danh cổ cầm hiếm có !

Chúng nhân nơi đây đều than thở.

Hắc mâu của Mộ Vân Khuynh đột nhiên trợn to, tràn ngập bất khả tư nghị.

Chiếc cầm này. . .

“Cổ cầm này là. . .” Thương Lạc nâng mâu, tầm mắt đảo qua đỉnh đầu đám đông, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì.

“Hồng ngọc phượng vĩ !”

Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng phát qua bên tai chúng nhân. Bỗng nhiên, hai đạo lam ảnh đập trên bả vai mọi người nhanh chóng lướt qua đám đông rồi hạ xuống trước mặt Thương Lạc. Vô Nhai, Vô Lệ nhắc tay khai mở một con đường sạch sẽ trong đại sảnh Vân Thủy Lâu. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, khí tức hàn lãnh theo đó kéo tới.

Khóe mắt Thương Lạc cong lên, ẩn ẩn một tia cười như có như không.

Đông Phương Tuyết toàn thân cứng đờ, thần tình khiếp sợ nhìn về phía hồng y nam tử phía sau đám người chậm rãi đi tới.

Hỏa hồng tú bào yêu dã mị diễm đậm nhói hai mắt chúng nhân, tuyết nhan băng tuyết lạnh tựa hàn sương, ngân phát thuần tịnh được một sợi dây đỏ rực buộc cẩn thận, làn tóc như thác nước đổ xuống tới thắt lưng. Đó là một màu ngân bạch không nhiễm một tia ô bẩn, thánh khiết không cho phép bất kỳ ai tiết độc.

Khuynh thế tuyệt đại, yêu hoặc chúng sinh, phong tư cao quý lại tản ra khí tức lạnh lùng xa cách, nam tử tuấn mỹ đến mức thần hồn mọi người đều đại ra, ngay cả hô hấp cũng quên.

Hồng y nam tử cao ngạo lãnh mị lẳng lẳng đứng trước mặt chúng nhân, đôi mắt băng hồng không một tia âm áp. Mục quang giạt mình ngay gốc cửa ngoại nhân căn bản không lọt vào mắt hắn nửa phần.

Đã sớm nghe nói Thần Nguyệt cung chủ phong hoa tuyệt đại, không ngờ vẻ đẹp tuyệt mỹ kia lại khiến mọi người ở đây rung động tột đỉnh.

“Hách Liên cung chủ quả thực không phải thường nhân, chỉ liếc sơ đã nhận ra chiếc đàn này.” Thương Lạc đạm mạc cười, cung kính hành lễ.

“Hồng ngọc phượng vĩ cầm, bản cung sao lại không biết ?!” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, mị mâu băng hồng lộ ra tà khí nguy hiểm đến cực hạn.

Ba ngày trước, Hồng ngọc phượng vĩ cầm biến mất tại Lạc Trần Hiên. Ba ngày sau, Hồng ngọc phượng vĩ cầm được bày bán ở Vân Thủy Lâu. . .

Thật khéo. . .

Cả vô lâm, dám đối nghịch với Thần Nguyệt Cung, e rằng chỉ có Thánh Tuyết vương thành.

“Hách Liên cung chủ, Hồng ngọc phượng vĩ cầm chính là bảo vật vô giá của thành chủ chúng ta nhiều năm qua, cung chủ ý định dùng vật gì trao đổi ?”

Hách Liên Cô Tuyết tà lãnh nhếch môi, “Thương Lạc, kẻ dám trộm đồ của bản cung, người biết hẳn sẽ có kết cục thể nào không ?”

Thương Lạc cười khẽ, “Hách Liên cung chủ nói vậy là sao ?”

Vừa dứt lời, bốn tổ y nữ tử đột nhiên ngã xuống đất, huyết nhiễm đài cao !

“Chính là thể này !”

Mùi máu tươi lan khắp Vân Thủy Lâu, đám người nguyên bản còn đang ngây ngẩn vào lúc này sợ hãi giật mình, không dám thở mạnh.

Nghe đồn Thần Nguyệt cung chủ tuyết sắc vô song lại âm hiểm độc辣, không ngờ thủ đoạn của hắn quả thật tàn nhẫn vô tình như thế !

Nụ cười của Thương Lạc có chút cứng đờ, hắn thậm chí còn không nhìn thấy Hách Liên Cô Tuyết xuất thủ như thế nào.

“Theo ý Hách Liên cung chủ, Hồng ngọc phượng vĩ cầm chính là vật thuộc về ngài ?”

“Chiếc đàn này vĩnh viễn đều là vật của bản cung.” Ánh mắt Hách Liên Cô Tuyết xẹt qua một tia kiên định quyết tuyệt, căn bản không cho phép bất kỳ ai phản bác, “Cho dù Minh Tà đích thân tới tranh đoạt, ta cũng chỉ nói một câu như vậy !”

Vừa dứt lời, một thanh âm hùng hậu khí phách từ góc khuất truyền đến:

“Hách Liên cung chủ, người nói Hồng ngọc phượng vĩ cầm là bảo vật của người, làm sao có thể chứng minh ?”

“Người muốn bản cung làm thế nào để chứng minh ?” Hách Liên Cô Tuyết chưa từng quay đầu nhìn xem người nói là ai, chỉ lạnh nhạt đáp.

“Người có được đàn này, nhất định sẽ có cầm nghệ cao thâm. Không bằng lúc này Hách Liên cung chủ dâng lên một khúc, cũng tiện chứng minh người là chủ nhân của Hồng ngọc phượng vĩ.”

Lời này vừa ra, tụ chúng sôi trào !

Hồng y nam tử lạnh lùng nhếch môi, đáy mắt tràn đầy khinh miệt cùng trào phúng, “Người không xứng nghe !”

“Lớn mật ” Phó Thiện thật sự không thể chấp nhận thái độ lãnh ngạo càn rỡ của Hách Liên Cô Tuyết, hắn vừa muốn đứng dậy, lại bị đế vương ngồi một bên hung hăng ngăn lại.

Đông Phương Tuyết cũng không tức giận, kiêu mầu lấp lánh tiểu ý, “Vây, theo ý Hách Liên cung chủ, ai xứng ?”

Hách Liên Cô Tuyết khẽ hất cằm, hồng mâu lóe sáng, kiên định phun ra bốn tiếng:

“Nam Cung Lộng Nguyệt !”

“Cách ” Một tiếng đổ vỡ từ đỉnh các Thủy Vân Lâu vang lên, không ai biết tiếng động kia là do người nào phát ra, bởi ánh mắt của bọn họ đều chăm chú dõi theo Thần Nguyệt cung chủ trên đài cao.

Bốn từ đó được Hách Liên Cô Tuyết không chút ngần ngại nói ra, kiên định quyết tuyệt, không có nửa phần dao động !

Trong thiên hạ, người xứng nghe Thần Nguyệt cung chủ đánh đàn chỉ có Nam Cung Lộng Nguyệt.

Trong thiên hạ, người có thể làm cho Thánh thủ độc tiên khuynh tâm sở ái chỉ có Hách Liên Cô Tuyết.

Thần thoại của hai người sớm đã được chúng nhân biết đến, cảnh tượng kinh tâm động phách ngày nào không ai có thể lãng quên.

Thương Lạc cả kinh, lập tức khôi phục thái độ bình thường. Hắn vẫn trấn định như trước, chân thành nói: “Xem ra Hách Liên cung chủ thật sự muốn Hồng ngọc phượng vĩ cầm, nếu đã thành tâm, vậy cần vật đồng dạng để trao đổi.”

“Người muốn vật gì ?”

Thương Lạc lại cung kính hành lễ, thanh âm thản nhiên vang lên:

“Chỉ cần ba vật trên người Hách Liên cung chủ !”

163. Chương 163: Ngọc Cầm Vũ Lưu Niên

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt lại, dung nhan mị hoặc ẩn chứa nguy hiểm đáng sợ, “Thương Lạc đại tể ti muốn đặt điều kiện với bản cung chăng ?”

Thương Lạc có chút giật mình, khuôn mặt vẫn tươi cười như trước, “Hách Liên cung chủ, đây là giao dịch do thành chủ Thánh Tuyết vương thành định ra, tại hạ không thể làm trái.”

“Minh Tà thì tính là cái gì ?!” Khóe môi Hách Liên Cô Tuyết vạch nên một đường cong tà lãnh, trong mắt tràn đầy khinh miệt, “Nếu hôm nay ta nhất định muốn lấy Hồng ngọc phượng vĩ cầm, hẳn có năng lực làm khó dễ được ta sao ?”

Tiểu ý của Thương Lạc động lại trên mặt nam tử tuấn mỹ này quả thực không giống thường nhân, ngay cả thành chủ cũng không để vào mắt. . .

“Hách Liên cung chủ, nếu ngài không đưa vật thành tâm ra trao đổi, thứ cho tại hạ không thể giao Hồng ngọc phượng vĩ cầm cho ngài.”

Uy hiếp ta ?

Hách Liên Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, “Thật can đảm a. . . Thương Lạc đại tể ti, chỉ bằng câu nói vừa rồi, bản cung có thể khiến người mệnh táng Hoàng Tuyền !”

“Tại hạ có chết cũng không tiếc.” Thương Lạc cúi người thoáng hành lễ, nụ cười như gió xuân ấm áp, dần dần hòa tan bầu không khí thị huyết băng lãnh trong Vân Thủy Lâu, “Vô luận thế nào, hôm nay tại hạ đều phải lấy được ba vật trên người Hách Liên cung chủ để trở về hướng thành chủ phục mệnh.”

Thanh âm ôn hòa dễ nghe lại vang lên, “Hách Liên cung chủ, nếu ngài thật sự muốn Hồng ngọc phượng vĩ cầm, nhất định sẽ không keo kiệt ba kiện đồ vật trên người mình.”

Vân mi gắt gao nhíu chặt, Cô Tuyết suy nghĩ trong chớp mắt, hắn nhìn về phía Thương Lạc, dị quang trong mắt thoáng dao động, “Nói đi.”

“Vật thứ nhất. . .” Ngữ khí của Thương Lạc không chút gợn sóng sợ hãi, thản tình nhu hòa thản nhiên nói, “Hồng đoạn tổ triền phát.” (dải lụa hồng buộc quanh làn tóc)

Hồng đoạn tổ triền phát? Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là ý gì ?

Song vừa nghe nói bốn từ kia, hồng y nam tử toàn thân cơ hồ cứng đờ. Ký ức xoay chuyển liên hồi, trở lại một đêm xuân dưới phiến hoa đào, ngày mà hai thiếu niên ngây thơ lần đầu quen biết. . .

.
Trời đổ tuyết dưới tàng hoa đào nở rộ, khiến đêm Giang Nam vốn tuyết đẹp lại càng diễm lệ như lửa.

Thiếu niên tà mị tử phát tung bay, đứng ở phía sau hồng y thiếu niên, nhẹ nhàng nâng làn tóc hỏa hồng kiều mị của hắn, thật cẩn thận đem dải lụa đỏ buộc lên, mị nhiễm tình ti.

Tử mâu như nước chứa chan nhu tình, hoa rơi lác đác, mỹ cảnh năm nào đã trở thành ký ức. . .

Mà nay. . .

Hồng đoạn vẫn không đổi, riêng hồng phát lại phủ tuyết hàm sương. . .

.
Cô Tuyết hơi khép hai mắt, một đạo hồng mang lóe lên. Lọn ngân phát tuyết trắng cùng dải lụa màu đỏ chậm rãi buông xuống phía trước hồng mâu, rơi vào trong tay hắn.

Ngân phát xỏa tung theo gió loạn vũ, diễm lệ mà thánh khiết.

Cô Tuyết đem một lọn ngân phát cẩn thận dùng lụa đỏ cột chặt, tựa hồ đang buộc quanh một đoạn hồi ức thuở thiếu thời.

“Hách Liên cung chủ ?”

Cô Tuyết trầm tĩnh nâng mâu, cầm lọn tóc được lụa đỏ quấn quanh đưa cho Thương Lạc, hồng mâu vốn dĩ bằng hồng lãnh ngạo nay lại lấp lánh nhu ngân nhàn nhạt.

Thương Lạc mỉm cười, bỏ lọn tóc vào trong túi gấm, lập tức nói thêm một câu: “Túy dạ tiêu hồn âm.”

Cô Tuyết toàn thân rung động, trong mắt bỗng chốc hiện lên một tia thâm trầm khó đoán, ẩn ẩn như đang nhớ lại chuyện ngày trước.

.
Túy dạ Giang Nam, túy dạ vật ngữ, một khúc Túy tư tiên.*

Trong Bích Dao Hồ, truyền thuyết mê mị về thủy yêu và hồ điệp mãi mãi vẫn chưa từng phai nhạt.

Hồng y nam tử ý đồ phá hư một khúc Túy tư tiên du dương.

Ma tiêu âm luật và Cổ địch mị thanh quấy nhiễu một đêm an bình, cuồng khiêu thiên tế.

Đêm hôm đó, Lưu Dạ thành đèn hoa rực rỡ, tử mâu tà mị mang theo tiểu ý động lòng người, điên đảo chúng sinh.

Đêm hôm đó, địch tiêu hợp tấu, cuồng vũ yêu ca.

.
Đầu ngón tay Cô Tuyết găm sâu vào lòng bàn tay, lại không có bất kỳ cảm giác.

Thương Lạc khẽ gọi hồng y nam tử, tựa hồ muốn kéo hồn phách của hắn quay về.

Cô Tuyết từ bên hông lấy ra bạch ngọc địch, cẩn thận vuốt ve thân sáo lấp lánh quang hoa tinh mỹ, thanh âm thần nhiên vang lên, “Vật mà thành chủ các ngươi muốn có với bản cung mà nói đều là vô giá. . .”

Hồng mâu lóe lên diễm quang tuyết mỹ, vô luận là tóc trên đầu hắn hay bạch ngọc địch này, tất cả đều chuyên chở những ký ức mà cả đời hắn không thể nào quên.

Cô Tuyết đưa bạch ngọc địch cho Thương Lạc, dị quang trong hồng mâu càng lúc càng nồng đậm.

Thương Lạc cẩn thận đón lấy bạch ngọc địch, trên mặt vẫn bảo trì tiểu dung, lại cung kính hành lễ, thông dong không chút sợ hãi, “Huyết nhiễm linh lung bích.”

Cô Tuyết cố gắng kìm nén đầu ngón tay không ngừng run rẩy, hồng mâu nhất thời lóe lên lửa giận thị huyết, “Gọi Minh Tà đi ra gặp ta !”

“Hách Liên cung chủ thỉnh thứ lỗi, thành chủ không có mặt ở đây, mong rằng cung chủ. . .”

Thương Lạc còn chưa nói xong, chung quanh đã liên tiếp vang lên tiếng đổ vỡ. Chỉ thấy tất cả bàn ghế bằng đàn mộc trong Vân Thủy Lâu bỗng chốc hóa thành mảnh vụn, rơi xuống đầy đất.

Phó Thiện đột nhiên đứng dậy, phòng bị hộ giá. Giờ khắc này, chúng nhân đều bị nội lực cường đại của Hách Liên Cô Tuyết dọa cho sợ hãi không dám nhúc nhích.

Bởi bọn họ rất rõ ràng, lúc này Thần Nguyệt cung chủ đang ẩn nhẫn cơn phần nộ đã lên đến cực hạn. Một khi Hách Liên Cô Tuyết không thể khống chế bản thân, cả tòa Vân Thủy Lâu này chắc chắn sẽ trở thành phế tích trong chớp mắt.

Nội lực cường đại như vậy, không cần xuất thủ cũng phóng ra ngoài thân thể, khiến Thương Lạc không khỏi kinh nghi thất sắc.

“Bản cung lặp lại một lần, gọi Minh Tà đi ra gặp ta !”

Thương Lạc vẫn như trước thong dong bình tĩnh, “Hách Liên cung chủ, chỉ còn một vật cuối cùng, mong ngài có thể giao ra. Hồng ngọc phượng vĩ cầm có bảo đảm hoàn hảo không chút hao tổn hay không, tại hạ không dám cam đoan.”

“Người dám lấy Hồng ngọc phượng vĩ cầm để uy hiếp ta ?!” Ngân bạch trường phát tùy ý bay loạn, khí tức thị huyết tràn ngập quanh thân, Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, cực hạn áp bách xen lẫn tà khí tản ra mãnh liệt khiến mọi người nơi đây co quắp sợ hãi.

“Tại hạ không biết Huyết nhiễm linh lung bí với Hách Liên cung chủ có ý nghĩ như thế nào, nhưng Thương Lạc minh bạch, cung chủ nhất định không muốn chứng kiến Hồng ngọc phượng vĩ cầm có nửa điểm tổn hại.”

Hách Liên Cô Tuyết tà lãnh nhếch môi, nhãn mâu băng hồng tựa hồ nhìn thấu điều gì, “Lời của Thương Lạc đại tể ti dường như rất có đạo lý, chẳng hay là ai ở sau lưng dạy người. . . ?”

Thanh âm băng lãnh cổ hoặc ngân nga, Cô Tuyết chậm rãi đến gần Thương Lạc, “Là Minh Tà sao? Hắn còn dạy người cái gì? Nói ra hết cho bản cung nghe một chút.”

Thương Lạc cả kinh, suy nghĩ chớp mắt xoay chuyển, khóe môi lộ ra tiểu ý nhàn nhạt, cũng không như những người khác sợ hãi hồng y nam tử trước mặt, “Hách Liên cung chủ, vật cuối cùng ngài có nguyện đưa ra ?”

Trong suy nghĩ của Hách Liên Cô Tuyết, Minh Tà rõ ràng là được một tác lại muốn tiến một thước, vật sau so với vật trước càng thêm trân quý, đều là trân bảo trong sinh mệnh của hắn. Huyết nhiễm linh lung bí chính là khối bí ngọc từng nhuộm đẫm máu tươi của hắn và yêu tinh kia, thứ mà hắn ngày đêm mang theo bên người, nào có thể giao cho một kẻ thần bí thậm chí ngay cả thân phận cũng không rõ ?

Song lúc này, hắn đã giao ra hai kiện đồ vật, nếu lúc này buông tha, chẳng những không chiếm được Hồng ngọc phượng vĩ cầm, hai vật kia theo đó đành phải phó mặc không thể lấy lại.

Hách Liên Cô Tuyết cười trào phúng xem ra Minh Tà hiểu rõ hắn như lòng bàn tay, thậm chí còn dự đoán chuẩn xác hôm nay hắn sẽ lựa chọn ra sao.

Minh Tà. . .

Người là hóa thân của Nguyệt sao ?

Minh Tà. . .

Người là Nguyệt sao ?

“Xem ra Hách Liên cung chủ đã quyết định nên làm thế nào ?”

Hách Liên Cô Tuyết lấy ra một khối bí ngọc màu băng lam, nhãn mâu thâm hồng lóe lên một tia nhu ngân, tựa hồ đang nhìn dung nhan của người mình tâm ái.

Tất cả mọi người ở đây kinh ngạc nhìn thần sắc nhu tình chưa bao giờ có của Thần Nguyệt cung chủ, lòng tràn ngập bất khả tư nghị.

Một khối bích ngọc, không ngờ có thể làm cho Thần Nguyệt cung chủ lãnh khốc cao ngạo lộ ra tiểu ngân ôn hòa như thế.

Cả Vân Thủy Lô đều an tĩnh, Hách Liên Cô Tuyết lẳng lặng đứng trên đài cao, phẳng phất đắm chìm trong một không gian khác, hoàn toàn tách biệt với trần thế.

Không rõ vì sao, hôm nay trực giác nói cho hắn biết, có một người đang cách hắn rất gần, rất gần. . .

Trực giác nói cho hắn biết, có một đôi phượng mâu thâm tử sắc ngay tại một góc nào đó đã chăm chú nhìn hắn hồi lâu. . .

Huyền thủy hàn không còn bên người hắn, nhưng không phải vĩnh viễn biến mất.

Mà hạ xuống trong một đôi bàn tay ấm áp khác.

Cũng giống như hắn, vuốt ve trân trọng phần hồi ức này.

Hách Liên Cô Tuyết hơi nhắm mắt lại, ngay lúc hắn ném Huyền thủy hàn cho Thương Lạc, Hồng ngọc phượng vĩ cầm rốt cuộc đã trở về trong tay hắn.

Thân ảnh yêu hồng chợt lóe, nháy mắt biến mất khỏi Vân Thủy Lô, lưu lại cho mọi người đầy những suy đoán không tìm được giải đáp. . .

Hồng đoạn tổ triển phát, Túy dạ tiêu hồn âm, Huyết nhiễm linh lung bích. . .

Ngoại trừ hồng y nam tử, không ai hiểu được thâm ý mà năm từ này ẩn hàm.

“Bệ hạ ” Phó Thiện khê gọi đế vương ở bên cạnh đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, lại không nhận được hồi đáp.

Tầm mắt của Đông Phương Tuyết hồi lâu chưa hề rời đi đài cao, ẩn chứa nhàn nhạt ưu tư cùng nuối tiếc.

.

Đỉnh Huyền Tuyết Sơn, một mặt thân ảnh yêu hồng đứng lặng đã lâu. Ngân phát tuyết trắng theo gió vũ động, hết như đóa Tuyết liên nở rộ trong liệt hỏa.

Hồng y nam tử ôm cổ cầm trước ngực, nhìn xuống làn sương mù mờ ảo dưới đáy vực, nhãn mâu băng hồng sáng trong như mặt nước.

Nguyệt, Hồng ngọc phượng vĩ cầm là kỷ vật chỉ thuộc về ta và ngươi, không ai có thể cướp đi !

Ta nhất định sẽ đoạt lại Huyền thủy hàn !

Chỉ cần là vật của ngươi, ta sẽ giúp ngươi thủ hộ.

Nhật Nguyệt Giáo của ngươi, Thần Khí của ngươi, thiên hạ của ngươi, tất cả mọi thứ. . .

Ta Hách Liên Cô Tuyết,

Đều sẽ giúp ngươi đoạt về !

.

Hồng y nam tử ngồi xuống nền đất, ngón tay như ngọc khê gảy cầm huyền. Giai điệu mờ ảo thê mỹ nương theo đầu ngón tay uyển chuyển bay lên, vang vọng khắp Huyền Tuyết Sơn ai uyển như thương, thì thầm kể ra hết thấy ái luyện si túy chốn hồng trần. (cầm huyền: dây đàn)

Mộ Vân Khuynh chấp tay đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn bóng lưng yêu mị cô thương, lắng nghe nhạc khúc mà Cô Tuyết từng lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Mùa đông hàng năm, khi một tràng mưa tuyết cuối cùng đổ xuống nhân gian, hồng y nam tử đều đến Huyền Tuyết Sơn một mình phóng pháo hoa.

Pháo hoa đan xen cùng phiêu tuyết rực rỡ mê loạn ánh mắt thế nhân, lại không cách nào vơi đi nỗi tương tư trong lòng hồng y nam tử.

Mộ Vân Khuynh vĩnh viễn nhớ kỹ, sau khi yêu tà nam tử biến mất không lâu, có một lần hồng y nam tử đàn khúc ‘Si tâm thương’.

. . .

Đàn đến diên cuồng, đàn đến mức hai tay hần chết lặng, mãi cho tới khi mười đầu ngón tay ứa máu, giai điệu ai tuyệt khiến nhật nguyệt cũng bi thương. . .

Tiếng đàn vẫn như trước không ngơi nghỉ.

Suốt năm năm, thế nhân chỉ nhìn đến Thần Nguyệt cung chủ độc lĩnh quần hùng, không ai chứng kiến đôi mắt ai kia đã chảy khô huyết lệ.

Hiện tại, Hoàng sinh, nhưng Liên ở nơi nào. . . ?

Khiến thân hồng y chìm trong những tháng ngày chờ đợi sống không bằng chết.

Mộ Vân Khuynh vĩnh viễn không quên, hồng y nam tử chưa bao giờ uống Tương tư lệ mỗi đêm đều dùng rượu đem chính mình chúc say, sau đó tại đỉnh Huyền Tuyết Sơn một mình ngắm người lắm bầm.

Suốt năm năm, không biết có bao nhiêu đêm trời đổ tuyết vang vọng thật lâu thanh âm của một người. . .

.

Nguyệt, hôm nay ta đã tìm được Huyết la sát và Đoạt mệnh song hồn, ngươi có thể yên tâm!

Nguyệt, ta đã giết sạch tất cả những kẻ ngày đó đánh phá Nhật Nguyệt Giáo! Một người cũng không lưu!

Nguyệt, ta rút cuộc đã trừng kiến Nhật Nguyệt Giáo, ngươi trở về mà xem. . .

Nguyệt, hôm nay ngươi có thấy không? Ta đã hoàn toàn thu phục hắc bạch lưỡng đạo, bọn hần rút cuộc không còn mắng ta là yêu nghiệt, cuối cùng bọn hần cũng nguyện ý thần phục ta, chẳng bao lâu nữa, ta có thể chinh phục thiên hạ! Nguyệt, chẳng bao lâu nữa, ta có thể trao cho ngươi một thiên hạ. . .

Nguyệt, ta sẽ hảo hảo bảo hộ tính mạng mà ngươi cho ta. Máu của ta là của ngươi, mạng của ta là của ngươi, linh hồn này cũng là của ngươi, hết thảy những gì Hách Liên Cô Tuyết có đều thuộc về Nam Cung Lộng Nguyệt !

Nguyệt, ngươi bảo ta tàn nhẫn, kỳ thật ngươi mới là kẻ tàn nhẫn nhất thế gian này! Tàn nhẫn! Ngươi thật tàn nhẫn !

Nguyệt, đến khi nào ngươi mới quay về, lại cùng ta xem một hồi yên hoa tuyết. . .

Nguyệt. . . Ta nhớ ngươi. . . rất nhớ. . .

.

Năm năm qua đi, trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, từng câu từng lời của hồng y nam tử cho tới bây giờ vẫn không thiếu tên của một người. . .

. . .

Thánh Tuyết vương thành.

Nhuyễn liêm lả lướt mờ ảo mà mờ lung, mấy chục tầng sa liêm tuyết trắng che khuất dung mạo của một nam tử.

Làn gió nhẹ khẽ lướt qua, vài dải sa mỏng theo gió bay lên, phiêu dật uốn lượn.

Hắc sắc đầu bông che mặt, tuyết y thuần khiết không nhiễm bụi trần.

“Thành chủ. . .” Thương Lạc quý một gói xuống đất, đem ba vật cầm trong tay cung kính dâng lên. . .

164. Chương 164: Bí Ẩn

Khi hồng y nam tử trở lại Thần Nguyệt Cung, tứ đại tòa sử đã chờ sẵn trong điện.

“Cung chủ, thuộc hạ tra xét cẩn thận thi thể của ba mươi tên quan viên, miệng vết thương rất nhỏ nhưng sâu, nơi cổ còn có vết châm tím bầm.”

Vô Nhai nhớ lại ba mươi cỗ thi thể kia, hoa Mạn đà la nở rộ nhuộm đẫm máu tươi, đặt trên cỗ người chết giống như đang ngả vào nhau. Trong thiên hạ, loại thủ pháp giết người quái dị đầy khiêu khích này chỉ có thể do một người gây nên.

Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, “Các người nghi ngờ là ai?”

“Xích Tiêu kiếm, Hỏa Vân châm, Mạn đà la. . .” Ánh mắt Vô Nhai lộ vẻ kiên định, “Thiên hạ đệ nhất sát thủ, Phong Lưu Ảnh.”

“Phong Lưu Ảnh?” Trong mắt Điệp Triệt tràn đầy hoài nghi, “Vạn lượng hoàng kim, một đầu người. Một thanh Xích Tiêu kiếm, một ngọn Hỏa Vân châm, thủ pháp như thế ngoài Phong Lưu Ảnh ra không có ai khác, chỉ là. . .”

“Mười năm trước, Phong Lưu Ảnh không phải chết rồi sao?”

“Người làm thế nào xác định hắn đã chết?” Tập Phong suy đoán: “Một người đã chết sao có thể chỉ trong một ngày mừng bảy đầu tháng liền giết chết ba mươi danh quan viên? Có ai từng nhìn thấy thi thể của Phong Lưu Ảnh?”

Điệp Triệt không khỏi trầm mặc im lặng.

Bởi vì cái chết của Phong Lưu Ảnh đến nay cũng chỉ là tin đồn, chưa từng có người chứng thực.

Đáy mắt Cô Tuyết lóe lên một tia ám trầm quỷ dị, mở miệng lặp lại từng chữ, “Phong, Lưu, Ảnh. . .”

“Chẳng lẽ Thất Sắc Thiên Đường đã bắt đầu hành động?”

Tuyết Ảnh kinh ngạc: “Thất Sắc Thiên Đường?”

Thất Sắc Thiên Đường, một tổ chức thần bí đáng sợ trong chốn giang hồ, dưới trướng có thất đường Xích Phong, Chanh Hỏa, Hoàng Long, Lục Thủy, Thanh Xà, Lam Điện, Tử Vụ. Mười năm trước chiếm giữ Tây Hạ, đóng tại Huyết Hồ Ma Phong, tụ tập các loại sát thủ và những người bất mãn với triều đình chuyên chế, lấy mục tiêu đối kháng triều đình làm nhiệm vụ, sau lại bị móng vuốt của triều đình bao vây tiêu trừ, từ đó biến mất không hề xuất hiện.

Mà Phong Lưu Ảnh là người đứng đầu tổ chức thần bí đó. Mười năm trước triều đình tiêu diệt Thất Sắc Thiên Đường, Phong Lưu Ảnh bị người hãm hạ tru sát, dần dần mai một trong chốn giang hồ trần phong. . .

Xích Tiêu kiếm, Hỏa Vân châm, Mạn đà la ba loại đồ vật tượng trưng cho Phong Lưu Ảnh đều xuất hiện, từ thủ pháp ẩn chứa ý khiêu khích có thể thấy Thất Sắc Thiên Đường đã xóc lên chiếc khăn che mặt đầy thần bí, trực diện giằng co với triều đình.

Mà Phong Lưu Ảnh thật sự đã chết sao?

Trong mắt Cô Tuyết lóe lên sắc trầm u ám, “Vùng phụ cận Huyết Hồ Ma Phong có động tĩnh gì không?”

Vô Nhai quả quyết nói: “Hôm qua thuộc hạ tiến đến thăm dò, phát hiện những sát thủ từng thoái ẩn giang hồ đều xuất hiện tại Ma Phong Đình, chẳng những có sát thủ của Sinh Tử Môn, còn có Bát đại quỷ la của U Minh sơn trang, Âm Linh tam thánh nữ. . .”

Tập Phong ngạc nhiên, “Bát đại quỷ la và Âm Linh tam thánh nữ đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm, không ngờ đều là thuộc hạ của Thất Sắc Thiên Đường?”

Ngay khi tứ đại tòa sử đang suy nghĩ về việc này, môn chủ Lăng Tiêu của Ảnh Phù Môn tiến vào Minh Thần Điện, nét mặt ảm đạm.

Bốn người đều lui về phía sau hồng y nam tử, không tiếp tục nhiều lời.

“Lăng môn chủ tìm bản cung có chuyện gì ?”

Lăng Tiêu cung kính nói, “Hách Liên cung chủ, hung thủ sát hại ba mươi quan viên kia đã tra rõ, có liên quan đến Thất Sắc Thiên Đường.”

“Nga ?” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, thú vị nhìn bộ dáng ra vẻ trấn định của Lăng Tiêu, “Tin tức của Lăng môn chủ thật đúng là tinh thông a.”

“Việc này không phải do ta tra được.” Lăng Tiêu thản nhiên nói, “Là ta nghe ngóng từ Thánh Tuyết vương thành.”

“Tốc độ của Thánh Tuyết thành chủ cũng thật nhanh.” Hách Liên Cô Tuyết lãnh phúng nhếch môi, thần sắc trong mắt nhiều thêm vài phần quỷ dị, “Bản cung vừa điều tra ra Thất Sắc Thiên Đường hẳn liền biết rõ.”

Lăng Tiêu cả kinh, đột nhiên ngắc đầu, thần tình bất khả tư nghị, “Hách Liên cung chủ đã biết ?”

Hồng mâu lấp lóe quang mang sáng bóng Thủ đoạn hành xử của Minh Tà và yêu tinh kia thật sự quá mức giống nhau.

Trước đây, vô luận hắc muốn làm gì, vô luận hắc che giấu cẩn thận ra sao, yêu tinh kia đều có thể biết được.

Có nhiều lần, hắc và Lộng Nguyệt đều không hẹn mà cùng làm một chuyện.

Tỷ như, khiến Vô Lệ Vô Nhai chém giết lẫn nhau; tỷ như, tranh đoạt Tứ linh đồ; tỷ như, đùa bỡn Tư Đồ Phách; tỷ như, điều tra Đại Âm Hà; tỷ như, diệt Thiên Địa Minh. . .

Hắc chưa bao giờ muốn yêu tinh kia biết những việc đó, mà yêu tinh kia tựa hồ cũng giấu diếm hắc rất nhiều.

Năm năm trước, phía trên Đoạn Nhai.

Hắc gạt Lộng Nguyệt, diệt Đại Âm Hà, giết Tà Hoàng, khai mở Tứ linh đồ, phục sinh Yêu thể Liên Hoàng, liệt hỏa phân tâm. . .

Lộng Nguyệt gạt hắc, tu luyện Thiên ma di hồn đại pháp, phục sinh Cô Hoàng sinh mệnh, buông tha cơ hội trở thành Vĩnh thể chi chủ, sửa đổi tinh tượng xoay chuyển mệnh kiếp, nghịch thiên hành đạo. . .

Hắc từng có ý định một mình đi xuống địa ngục tuy đã hứa hẹn đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không phân ly, nhưng chung quy vẫn không đành.

Nhưng yêu tinh kia làm sao không có cùng ý tưởng với hắc ?

Nhường cho hắc cơ hội sống còn, chính mình lại độc thủ thê lương bên kia thế giới.

Cô Tuyết lạnh nhạt nhếch môi, trong mắt phản chiếu một đạo tử ảnh yêu dã.

Hắc và Lộng Nguyệt, quả thực đều là loại người giống nhau.

Đồng dạng tàn nhẫn nguy hiểm, đồng dạng cố chấp điên cuồng, đồng dạng chẳng hề thủ tín, đồng dạng không biết nên làm thế nào với đối phương. . .

Đồng dạng,

Vạn kiếp bất phục cũng vĩnh viễn vô hồi.

Mà nay, cho dù sinh tử phân ly, một đoạn duyên tình chung quy vẫn không thể chém đứt.

“Hách Liên cung chủ, Minh Tà đã đáp ứng Đông Phương Tuyết sẽ diệt trừ Thất Sắc Thiên Đường.”

Hồng y nam tử ngẩn ra, trầm tư giây lát, tiểu ý thoáng hiện, “Vây bản cung đành lặng yên tĩnh quan kỳ biến. . .”

Lăng Tiêu thật sự suy đoán không ra, “Thánh Tuyết thành chủ từ trước đến nay thần bí khó lường, cùng triều đình nước sông không phạm nước giếng. Hiện giờ không ngờ lại giúp đỡ triều đình đối kháng với sát thủ phản đảng, thật là làm cho người ta không thể tưởng tượng.”

“Những chuyện hẩn khiến người đầu đầu khó đoán còn rất nhiều !” Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ xuất từ bản năng phản ứng đáp một câu, trong lòng giống như cảm ứng được điều gì.

“Hách Liên cung chủ có gì chỉ giáo ?”

Cô Tuyết nháy mắt khôi phục trấn định, lập tức nhìn về phía Lăng Tiêu, trong mắt lóe lên yêu mang tà lãnh, “Ý của ta chính là, bảo bối Long Thiên Trương của Ảnh Phù Môn các người tạm thời để trong Thần Nguyệt Cung, Lăng môn chủ có thể minh bạch ?”

“Cái gì ?!” Lăng Tiêu toàn thân run lên, hai mắt rớt cuộc không còn bình tĩnh vô ba mà chuyển thành phần nộ cùng bất cam !

Long Thiên Trương chính là bí bảo của Ảnh Phù Môn, chỉ người có đủ quyền uy chí cao vô thượng mới có thể chấp chưởng Long Thiên Trương hiệu lệnh Ảnh Phù Môn. Mà nay, nếu vật ấy đặt tại Thần Nguyệt Cung, đó chẳng phải Thần Nguyệt cung chủ sẽ nắm trong tay toàn bộ Ảnh Phù Môn sao ?!

Mấy tháng trước, khi Thần Nguyệt Cung thu phục Ảnh Phù Môn, Lăng Tiêu bên ngoài cung kính nguyên bản chỉ là để ứng phó với Hách Liên Cô Tuyết, thậm muốn một ngày nào đó tìm kiếm cơ hội thoát khỏi khống chế, nào biết hôm nay. . .

Cơ hội duy nhất có thể thoát ly Thần Nguyệt Cung đã không còn !

Hách Liên Cô Tuyết không hề chú ý đến gương mặt già lão tang thương của Lăng Tiêu, chỉ thản nhiên nói, “Lăng môn chủ có gì dị nghị ?”

Song Lăng Tiêu dù sao cũng là kẻ từng trải, nhãn thần vẫn lạnh nhạt thông dong như trước, không ai biết trong tâm hẩn sớm đã phần hận đến mức tận cùng.

“Vậy thỉnh Hách Liên cung chủ hảo hảo bảo hộ Long Thiên Trương của chúng ta, nếu có sơ xuất. . .”

“Lăng môn chủ cứ việc an tâm.” Ngữ khí của Hách Liên Cô Tuyết căn bản không có nửa điểm phật phùng, thanh âm lạnh băng bất biến, không hề đem biểu tình giờ phút này của Lăng Tiêu để vào mắt, “Bản cung sẽ bảo quản tốt, bất quá vẫn hy vọng Lăng môn chủ có thể nhớ kỹ, người đã từng thề quy phục Thần Nguyệt Cung của ta, bản cung chán ghét nhất loại người nói không giữ lời !”

“Lăng Tiêu ghi nhớ trong lòng.”

Lăng Tiêu cố gắng áp chế cơn tức giận lên đến cực hạn, suy nghĩ trong đầu trở thành một mảnh hỗn độn
Hẩn hành tẩu giang hồ hơn hai mươi năm, thụ ân sủng của triều đình, hiện giờ lại phải nghe theo một tên tiểu tử chỉ mới hai mươi mấy tuổi, có thể nào cam tâm ?!

Nhưng Long Thiên Trương đã lọt vào tay Thần Nguyệt Cung, hẩn không thể không thần phục.

“Nếu Lăng môn chủ không còn chuyện gì, có thể trở về.”

Lăng Tiêu xoay người ly khai, Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng neho mắt, mở miệng phân phó, “Tuyết Ảnh, đi theo hẩn !”

Tuyết Ảnh cung kính lĩnh mệnh, thân hình chợt lóe hóa gió rời đi.

Điệp Triệt khó hiểu, “Cung chủ đây là ý gì ?”

Cô Tuyết lạnh lùng nói: “Nếu bản cung đoán không sai, hẩn sẽ đi Thánh Tuyết vương thành.”

“Lăng Tiêu bị Minh Tà mua chuộc ?”

“Không phải mua chuộc.” Cô Tuyết thản nhiên, “Với loại lão hồ ly như hẩn sẽ không cam tâm thuận phục bất kỳ phương nào. Hiện giờ triều đình đã bắt đầu hoài nghi tứ đại gia tộc, Lăng Tiêu sẽ không dựa vào triều đình. Nếu hẩn muốn đoạt lại Ảnh Phù Môn từ trong tay bản cung, chỉ phải mượn thế lực của Thánh Tuyết vương thành mới có khả năng Đông Sơn tái khởi.”

“Nói như vậy, Lăng Tiêu bây giờ là tai mắt của Minh Tà ?”

Cô Tuyết khẽ gật đầu.

Tập Phong tức giận nói, “Cung chủ, loại lão hồ ly như thế việc gì phải lưu lại? Nếu hần thật sự dựa vào Thánh Tuyết vương thành, một ngày nào đó sẽ đứng ở thế đối lập với cung chủ. Nay Long Thiên Trương đã rơi vào tay cung chủ, không bằng hiện tại liền giết Lăng Tiêu, đoạn tuyệt hậu hoạn !”

Cô Tuyết tà lãnh nhếch môi, thần sắc trong mắt càng lúc càng làm cho người ta khó có thể suy đoán, “Lão hồ ly nếu hảo hảo lợi dụng vẫn có rất nhiều giá trị.”

Điệp Triệt lo lắng, “Nhưng hiện tại hần cũng là tai mắt của Minh Tà, Thánh Tuyết thành chủ thần bí khó lường, khó tránh khỏi sẽ làm ra sự tình bất lợi cho cung chủ.”

“Sợ cái gì ?!” Cô Tuyết thoáng nhướn tà mâu, “Với Minh Tà mà nói, Lăng Tiêu nhất định cũng có chút giá trị lợi dụng, bằng không hần sẽ không để một lão hồ ly nguy hiểm như vậy ở bên người !”

Điệp Triệt cả kinh, không khỏi bật thốt: “Xem ra cung chủ đối với thành chủ Thánh Tuyết vương thành cũng nắm rõ như lòng bàn tay.”

Cô Tuyết vừa muốn mở miệng, lại không biết nên nói thế nào.

Vì sao hần có thể đoán được suy nghĩ lúc này của Thánh Tuyết thành chủ ?

Hần bỗng nhiên cảm giác, tình cảnh giờ khắc này cơ hồ trở lại ngày trước, khoảng thời gian hần còn tranh đấu không ngớt với yêu tinh kia.

Đột nhiên, một ngọn vũ tiễn từ cửa sổ bắn vào, phá gió lao tới.

“Cung chủ !” Ba người kinh hô ra tiếng.

Song chỉ của Cô Tuyết nháy mắt kẹp chặt vũ tiễn đang bay tới, khi tầm mắt lướt qua mảnh giấy gắn trên thân vũ tiễn, hồng mâu không khỏi lóe lên quang mang khác thường.

“Không được lại đây !”

Thân ảnh yêu hồng bỗng biến mất khỏi Minh Thần Điện.

Điệp Triệt thoáng chốc thở dài.

Năm năm qua đi, cung chủ chí cao vô thượng trong cảm nhận của nàng không biết đã bao nhiêu lần độ sức với đám vô lâm nguyên lão đa mưu túc trí. Mỗi lần nàng chứng kiến làn tóc dài màu tuyết trắng tung bay cùng đôi hồng mâu phủ đầy nổi cô tịch, trong lòng bất giác tràn ngập chua xót.

Điệp Triệt không còn nhớ rõ, cung chủ của nàng rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu lần ám toán, bao nhiêu âm mưu hãm hại, bao nhiêu phản bội đối gạt. . .

Hồng y nam tử một mình gian nan độc hành trên con đường ướm đầm máu tươi, đạp lên từng núi xương khô tử vong thẳng tiến chinh phục, lần lượt chuyển nguy thành an, cuối cùng mới có thể đứng trên đỉnh cao, nhìn xuống quần hùng.

Từ đó về sau, không còn ai dám mắng hần một câu ‘Hoặc thế yêu nghiệt’.

Điệp Triệt nhớ rõ, mỗi khi Hách Liên Cô Tuyết mệt mỏi dựa trên nhuyễn tháp, bao giờ cũng lẩm nhẩm lặp lại không ngừng: ta không thể đoạ lạc, không thể thất bại !

Hỏa hồng trường phát hiện giờ phủ sương, luôn đầm nhót hai mắt nữ tử.

Nhưng Điệp Triệt cho dù có ngốc nghếch ngu xuẩn đến đâu, làm sao không minh bạch cung chủ của nàng trăm phương ngàn kế mưu đoạt thiên hạ, đến tốt cùng là vì cái gì ?

Đều là vì một người duy nhất.

Vì một đôi thâm tử phượng mâu luôn chăm chú dõi theo hần.

.

Lăng Tiêu tiến vào đại điện lạnh lẽo như băng tuyết, lẳng lặng đứng thẳng phía sau sa liêm, tựa hồ e sợ phá vỡ sự tĩnh lặng bên trong cung điện.

Hương sen thoang thoảng vờn quanh, gió thơm thổi khắp bốn phía.

“Thành chủ.”

Một đạo thanh âm biêng nhác từ sau sa liêm truyền ra, lại như tiếng đàn réo rắt nơi khe núi, mang theo ý vị mỉa mai nhàn nhạt, “Nếu ta đoán không sai, Long Thiên Trượng của Ảnh Phù Môn đã rơi vào tay Thần Nguyệt Cung.”

Lăng Tiêu cả kinh, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, thể diện mất sạch.

“A a. . .” Người phía sau sa liêm châm chọc cười ra tiếng, tựa hồ mang theo bất đắc dĩ cùng thương xót, “Lăng môn chủ, bổn tọa nói trước, hy vọng người có thể tỉnh táo.”

“Thành chủ thỉnh nói.”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên, “Người đầu không lại Thần Nguyệt cung chủ, cho nên mong rằng Lăng môn chủ không cần vọng tưởng giở trò trước mặt yêu nghiệt kia. Nếu có một ngày người chọc giận hần, bổn tọa cũng không bảo hộ được trên dưới ngàn mạng người của Ảnh Phù Môn các người.”

Lăng Tiêu nắm chặt song quyền, trên trán nổi lên gân xanh, ngay cả hô hấp cũng không thể bình ổn.

Lăng Tiêu hần từng có được vinh quang vô thượng, nào ngờ hiện giờ lại rơi vào tình cảnh bị người tùy tiện bài bố như vậy !

“Lăng môn chủ, diễn trò cho tốt, nếu lộ ra sơ hở, bổn tọa không tất yếu phải thực hiện hứa hẹn lúc trước.”

Lăng Tiêu hoảng hốt, nháy mắt thu liễm hết thấy phần nộ đang sôi sục dâng trào, “Thỉnh thành chủ yên tâm.”

Đến khi cả tòa đại điện khôi phục an tĩnh, tuyết y nam tử phía sau sa trướng mới lấy ra một khối bích ngọc bằng lam từ trong lòng, chăm chú nhìn thật kỹ, cẩn thận âu yếm vuốt ve như đang che chở một thứ trân bảo của sinh mệnh.

Hắc sắc đầu bông che khuất dung mạo của hần, nhưng đôi phượng mâu thâm tử sắc kia lại lóe lên quang sắc yêu dị quyết nhiên.

Năm năm. . .

Hần đã làm thế nào mới có thể gắng gượng vượt qua. . .

Bích quang bằng lam xuyên thấu màn hắc sa che lấp dung mạo nam tử, tản ra sắc thái thần bí yêu dị.

Tuyết y nam tử cầm Huyền thủy hàn khê đặt trên môi, hạ xuống một nụ hôn, tựa hồ từ trong mùi hương quen thuộc kia một lần nữa đốt lên ngọn lửa sinh mệnh.

Năm năm, khí tức chưa một lần chạm đến. . .

Năm năm, bọn họ chưa một lần gặp lại. . .

Năm năm, hai phiên môi chưa một lần quyến luyến dây dưa. . .

Chỉ có trong đêm tối, mỗi khi chìm vào giấc mộng, bọn họ mới có thể buông tâm mà ảo tưởng về nhau.

“Tuyết nhi. . . của ta. . .”

165. Chương 165: Hắc Bạch Lão Quái

Bên trong hang đá lạnh như băng, một mặt hỏa hồng tản mát hết thấy yêu sắc.

Mảnh giấy trong tay hóa thành tro tàn, hồng y nam tử cẩn thận đánh giá cả tòa hang đá. Tiếng nước tí tách vang lên không dứt bên tai, chung quanh tràn ngập cỏ dại, không một tia nhân khí.

Trên thạch thai giữa hang đá có một khe hở lõm sâu, ánh nắng từ đỉnh hang rọi vào, chiếu trên khe hở từng đạo ban văn loang lổ. Hai bên ngổn ngang cỏ dại mọc rạp xuống, giống như có người sống ở nơi này đã lâu.

Nhãn mâu băng hồng nheo lại, tòa hang đá này rõ ràng từng có người tới đây !

Năm năm trước, Yêu thể Liên Hoàng phục sinh, hai đại Thần Khí xuất thế lại không biết tung tích. Mà nay giang hồ đồn đại Thần Khí tái xuất vô lâm. . .

Trong truyền thuyết, chỉ có nhờ vào Yêu thể Liên Hoàng mới có thể khiến Thượng cổ Thần Khí xuất thế. Đến tột cùng Thần Khí có uy lực thế nào? Hiện tại hạ lạc ở nơi đâu ?

Ngón tay Hách Liên Cô Tuyết thong thả vuốt ve kẽ hở trên thạch thai, âm thầm suy đoán

Hai đại Thần Khí đã từng xuất hiện ở nơi này sao ?

Hàng năm, Hách Liên Cô Tuyết đều thu được vài phong thư thần bí.

Trong thư nói rằng, hai đại Thần Khí thuộc về hắc và Nam Cung Lộ Nguyệt. Vô luận thế nào, hắc cũng phải khuyên tấn toàn lực tìm về Thượng cổ Thần Khí mất tích, quyết không thể để chúng rơi vào tay kẻ khác.

Năm đó, có hai lão giả quái dị từng đề cập tới tin tức liên quan đến Thượng cổ Thần Khí, mà nay. . .

Người ba lần bốn lượt truyền tin cho hắc, phải chăng chính là hai lão giả kia ?

Hiện nay, Thánh Tuyết vương thành, Thần Nguyệt Cung, triều đình tam phương phân thiên hạ.

Vì sao Thất Sắc Thiên Đường đột nhiên hiện thế? Mười năm trước, cái chết của Phong Lưu Ảnh thật sự chỉ là tin đồn ?

Minh Tà lại trợ giúp triều đình mưu đồ phá hủy Thất Sắc Thiên Đường chân chính xuất phát từ dụng ý nào ?

Minh Tà. . .

Kể vốn như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi này, vì sao lại che giấu sâu như thế ?

“Thành chủ, vì cái gì phải đến nơi này ?”

Thanh âm mờ ảo từ đằng xa truyền đến, Hách Liên Cô Tuyết cả kinh, thân hình chợt lóe nháy mắt biến mất khỏi hang đá.

Một tuyết y nam tử bước vào bên trong, hắc sắc đầu bông che mặt, hắc sa rủ xuống giấu đi làn tóc dài của hắc, chỉ có vạt bạch bào thánh tuyết theo gió tung bay.

Trong hang đá ẩm ướt lạnh lẽo, tử y thiếu nữ theo sau tuyết y nam tử không khỏi cảm thấy có chút phát run. Chiếc trâm khắc hoa sen cài nghiêng trên mái tóc đen bóng, anh khí bức nhân, hắc mâu đen lầy lắp lóe một tia thuần khiết hồn nhiên.

“Thành chủ muốn tìm Thượng cổ Thần Khí ?”

Tuyết y nam tử không hề đáp lại, hắc đứng lặng phía trước thạch thai, giống như đang chăm chú nhìn cái gì, thật lâu sau vẫn chưa rời đi.

“Nơi này đã có người đến.” Thanh âm nhẹ nhàng êm tai từ sau hắc sa truyền ra, “Lại không chỉ một người.”

Hắc vỗ nhẹ lên khe hở lõm sâu trên thạch thai, ngữ khí biếng nhác yêu mị mang theo một tia suy ngẫm, “Trốn tránh lâu như vậy, còn không muốn lộ diện sao ?”

Tử y thiếu nữ cả kinh, đột nhiên xoay người, “Kẻ nào ?!”

Gió lạnh phất qua, nhàn cỏ lay động.

“Người là ai ?”

Đúng lúc đó, một lam y nữ tử nhảy ra khỏi thân cây, chiếc váy mỏng theo họa tiết hoa sen phất phơ trong gió, nhan sắc khuynh thành. Nàng mỉm cười thông dong không chút sợ hãi, “Thành chủ, là đại tể ti lệnh cho ta đến đây bảo hộ thành chủ.”

Tử y thiếu nữ bật cười ra tiếng, trong mắt tràn đầy khinh miệt, “Chỉ bằng người? Bảo hộ thành chủ chúng ta? Tựa hồ cho tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy người ?”

“Tử San, lui ra.” Tuyết y nam tử xoay người, xuyên qua màn hắc sa cẩn thận đánh giá lam y nữ tử trước mặt, tà mị cười khê, “Tên của người ?”

Lam y nữ tử chốc lát thoáng dừng, khẩn khoản nói, “Nhược Vân.”

Tuyết y nam tử cười nhạt, tuy không nhìn thấy biểu tình giờ phút này của hắc song lam y nữ tử cũng không khỏi chấn động trong lòng.

“Là Thương Lạc lệnh người tới ?”

“Đúng vậy.”

“Thương Lạc để người đến bảo hộ ta ?”

“Đúng vậy.”

Tuyết y nam tử nâng cằm Nhược Vân, lực áp bách pha lẫn uy hiếp cực hạn vây quanh khiến nữ tử khó có thể hô hấp, “Nhược Vân, người thành công.”

Nhược Vân kinh ngạc nhìn dải hắc sa uốn lượn trước mắt, trái tim lại thoát ly khống chế cấp tốc nhảy lên thành thịch. Hai gò má phơn phớt hồng nhuận, không còn trấn định như trước, “Thành chủ. . . có ý gì ?”

Tuyết y nam tử buông nàng ra, xoay người ly khai. Hắc sa sau lưng phất phơ phiêu dật, thanh âm không chút phập phồng quanh quẩn trong gió:

“Tối nay đến thị tắm cho bốn tóa.”

Nhược Vân đột nhiên nâng mâu, chấn kinh đến tột đỉnh.

Mà Tử San lại ngây người không dám tin.

Nàng đi theo Minh Tà đã hai năm, chưa bao giờ thấy thành chủ của nàng thân cận với bất kỳ kẻ nào, thậm chí không hề hiện thân trước mắt chúng nhân, lúc này không ngờ lại để một nữ tử không rõ lai lịch thị tắm ?!

Điều này thật hoang đường !

Trong lòng Tử San không khỏi dấy lên một tia đổ kỵ, nàng là một trong tam đại chiến tướng dưới trướng của Minh Tà, nhưng ngay cả tẩm cung của thành chủ cũng không được phép bước vào. Hôm nay là bởi nàng thỉnh cầu nhiều lần mới đạt được cơ hội tùy tùng thành chủ đi đến nơi này, không ngờ lại đối diện với tình cảnh như vậy.

Chẳng lẽ Tử San nàng thua kém nữ tử bên cạnh ?

“Thân thể thành chủ không phải ai cũng có thể tiếp cận. Ta khuyên người tốt nhất là nên thức thời, đừng có đắc ý thụ sủng mà kiêu.” Tử San lưu lại một câu cảnh cáo, liền nhắm phương hướng tuyết y nam tử ly khai chạy đi.

Nhược Vân như trước đứng lặng tại chỗ cũ, qua hồi lâu mới có thể hoàn hồn.

Nguyên bản nàng cho rằng tiềm nhập vào Thánh Tuyết vương thành đã rất khó khăn, gặp được Minh Tà chỉ e khó càng thêm khó, nào ngờ lại thoải mái như vậy.

Gió mát phất qua, cỏ dại tiêu điều.

Lúc này, trên một thân cây cách đó không xa, hồng y nam tử lẳng lặng mà đứng. Nhãn mâu băng hồng phản chiếu rõ ràng cảnh tượng bên trong hang đá.

Không ai có thể nhìn ra tâm tình giờ phút này của hắn, một mặt ám trầm lay động nơi đáy lòng, chính là cơn phần nộ xuất phát từ bản năng.

Khí tức kia. . .

Còn có ngữ khí nói chuyện đó. . .

Khi nghe câu nói cuối cùng của tuyết y nam tử, Hách Liên Cô Tuyết cũng không rõ vì sao lại dâng trào lửa giận, tựa hồ đột nhiên nảy sinh ảo giác, nam nhân kia tuyết đối không thể thân mật với bất kỳ kẻ nào !

Khóe môi vạch lên một đường cong lãnh mị Minh Tà, dường như quan hệ giữa người và ta không chỉ đơn giản như vậy.

.

Kinh thành, Túy Tâm tửu lâu, Tuyết Ảnh cùng Dạ Phi Yến an vị trên chiếc bàn gỗ đặt cạnh cửa sổ.

Băng điều diện cụ lạnh lẽo bức nhân, Dạ Phi Yến không ngừng gấp đồ ăn cho hắc y nam tử bên cạnh, biểu tình có chút bất mãn, “Ảnh mỹ nhân của ta, người đừng có lúc nào cũng đeo mặt nạ được không ?”

Tuyết Ảnh nhìn về phía hắn, một tay giữ chặt cổ tay Dạ Phi Yến, ngưng lại động tác của hắn, “Người thật sự nguyện ý giao Thiên Môn cho cung chủ sao ?”

“Người nói xem ?” Dạ Phi Yến cười nhạt, vẻ mặt bình thản, “Người cũng không phải không biết ta không có nửa điểm hứng thú với địa vị Thiếu chủ này. Hàng năm ta đều du tẩu giang hồ, không có tâm tư đi quản sự vụ lớn nhỏ trong Thiên Môn, giao cho cung chủ của các người, ta rất an tâm !”

Tuyết Ảnh hơi rũ mâu, “Đa tạ người tín nhiệm cung chủ như vậy.”

Dạ Phi Yến tiến đến trước mặt Tuyết Ảnh, thoáng mỉm cười, “Nhớ lại lúc đầu, ta vốn xem người và độc mỹ nhân kia như hai đại khắc tinh của Dạ Phi Yến ta, nhưng bây giờ thì sao ?”

Tuyết Ảnh thản nhiên nhếch môi, lộ ra tiểu dung đã lâu chưa hiện.

“Nguyên bản ta cho rằng mình sẽ lẫn lộn bên người Yêu Nguyệt cả đời, không nghĩ tới. . .”

“Thánh thủ độc tiên một ngày chưa về, cung chủ một ngày sẽ không vui vẻ.”

“Yêu Nguyệt không chết !” Dạ Phi Yến ngẩng đầu uống một ngụm rượu, ẩn đi tiểu ý, “Cho tới bây giờ ta vẫn không tin hắn đã chết !”

“Hắn chính là Nam Cung Lộng Nguyệt a. . . Nam Cung Lộng Nguyệt là người thế nào?! Làm sao có thể. . . Nói biến mất liền biến mất đây ?” Dạ Phi Yến khẽ lẩm bẩm, bản thân chưa hề phát giác vết hầu đã ghen lời từ lúc nào.

Tuyết Ảnh trầm mặc không nói, chỉ yên lặng nắm chặt tay Dạ Phi Yến, bình ổn tâm tình có chút rối loạn của hắn.

Bỗng nhiên, cả Túy Tâm tửu lâu nhất thời hỗn loạn.

“Hai lão nhân các người, không có ngân lượng còn chạy đến đây ăn uống, mau cút đi”

“Hai quái lão đầu này từ đâu tới? Xem ra cũng không giống như không có ngân lượng, có phải là nhi nữ trong nhà không hiểu thuận, đuổi các người ra khỏi cửa ?”

Chỉ thấy trước đại môn của Túy Tâm tửu lâu, hai lão giả vừa uống rượu vừa chơi chọi đế, một chút cũng không đem tiểu nhị tiền đến đòi tiền để vào mắt.

“Ha Bạch lão đầu, Tiểu Hoàng Ngưu của ta sắp thắng Đại Lục Nhi của người.” Hắc phát lão giả hưng phấn quay tới quay lui đi trên đường cái, còn không quên uống vài ngụm rượu.

“Hắc lão đầu, ngươi đừng cao hứng quá sớm, ngươi xem Đại Lục Nhi của ta chuyển bại thành thắng, ha ha. . . Hắc lão đầu, võ công của ngươi không bằng ta, ngay cả đệ cũng yếu nhược a. . . Ha ha ha. . .”

“Ta không bằng ngươi? Nhớ năm đó lúc ngươi bại trong tay ta, khóc lóc thảm thiết đến thiên hôn địa ám cầu xin ta buông tha cho ngươi, làm thế nào mà mới bề quan đi ra liền không nhớ rõ? Ha ha. . . Bạch lão đầu, không nghĩ tới ngay cả đầu óc của ngươi cũng không rõ ràng lắm a. . . Ha ha. . .”

“Đầu óc ta không rõ ràng? Đầu óc của ngươi mới không rõ ràng! Chính mắt ta thấy Thượng cổ Thần Khí bay về phía Đông, nhưng ngươi cứ khẳng khẳng một mực là phía Tây. Chỉ vì nghe lời ngươi mà đến bây giờ Thần Khí vẫn không biết tung tích, xú lão đầu ngươi mau trả Thần Khí cho ta!”

“Hắc Bạch lão đầu, ngay cả Đông Tây Nam Bắc ngươi còn không phân biệt được, còn muốn cái gì Thượng cổ Thần Khí? Cho dù ngươi có được Thượng cổ Thần Khí cũng không đầu lại ta. Bạch lão đầu, về núi tu luyện thêm vài năm đi. . .”

Tuyệt Ảnh cùng Dạ Phi Yến cả kinh, “Thượng cổ Thần Khí!”

Bọn hắn vừa muốn bước ra để hỏi rõ ràng, nào ngờ phổ xá kinh thành sớm đã hỗn loạn đến mức gà bay chó sủa. Hai lão giả một hắc một bạch lao vào đánh đấm túi bụi, cơ hồ tạo thành một trận lốc xoáy hắc bạch đan xen. Chỉ thấy hai luồng gió lạnh thoát đến thoát đi, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

“Xú lão đầu, năm đó độc của Tiểu Tuyết nhi ngươi cũng không giải được, có tư cách gì mà ở chỗ này đánh với ta?”

“Hắc, ta không có tư cách? Ngươi càng không có tư cách, có bản lĩnh thì mau mau giúp Tiểu Nguyệt nhi khôi phục!”

“Năm đó ta đã nói phải đả thông kinh mạch cho Tiểu Nguyệt nhi, ngươi lại một mực muốn truyền nội tức. Một khi cuồng khí phát tác, ta xem ngươi làm sao có thể chế ngự Ma huyết trong người hắn!”

“Xú lão đầu, nếu ta không truyền cho hắn nội tức, sao ngăn cản được thất kinh bát mạch bị suy nhược của Tiểu Nguyệt nhi? Ta chưa từng thấy có ai tu luyện Thiên ma di hồn đại pháp mà có thể sống tới bây giờ!”

“Nguyệt nhi tôn tôn của ta trường mệnh bách tuế, nhất định sẽ sống lâu hơn lão bất tử ngươi. Nếu không có ta, Tiểu Nguyệt nhi cũng sẽ không khôi phục nhanh như vậy, mới vài năm công phu đã giúp ta dựng nên cả một tòa thành!”

“Hảo! Ngươi nhận Tiểu Nguyệt nhi là tôn tôn của ngươi, đến lúc đó đừng có mà giành Tiểu Tuyết nhi với ta, hai người bọn họ ngươi chỉ có thể chọn một!”

“Hai người đó đều là tôn nhi bảo bối của ta!”

“Mơ tưởng Tử lão đầu, xem chiêu!”

Bỗng nhiên, một đạo hồng ảnh từ trên không trung buông xuống, xuyên qua cơn lốc xoáy hắc bạch giao nhau. Một tiếng nổ vang, tất cả hàng quán trên phố đều sụp đổ, bụi bặm dấy lên mù mịt.

“Oa Bạch lão đầu, ngươi lấy đâu ra lực lượng lớn như vậy?”

Hắc phát lão giả và bạch phát lão giả chà lau tro bụi dính đầy trên mặt. Khi bọn hắn lại ngẩng đầu lên, một mặt hỏa hồng sáng lạn cổ hoặc chiếm cứ tầm mắt hai người.

Ngân phát xoa tung, bóng lưng tuấn dật cô ngạo cao ngất, chấn động ánh mắt hai lão giả.

“Thần, Thần Nguyệt cung chủ. . .” Đám người trên đường không khỏi sợ hãi lui về phía sau vài bước, không dám chen vào.

“Đây, đây là Tuyết nhi tôn tôn của chúng ta sao?” Bạch phát lão giả xoa xoa mắt, không dám tin cảnh tượng phía trước.

“Tiểu Tuyết nhi, ngươi. . . Tóc của ngươi thế nào mà bạc trắng hết cả?” Hắc phát lão giả vươn tay vuốt đầu bạch phát lão giả. “Lão bất tử này có thể bạc tóc, nhưng Tuyết nhi tôn tôn của ta, ngươi không được học theo hắn biết không?”

Hồng y nam tử xoay người, cẩn thận đánh giá hai lão giả đứng ở trước mặt hắn, hồng mâu buốt lạnh như sương.

Hắc phát lão giả ra vẻ thường thức nói, “Ai nha, không hổ là Tuyết nhi tôn tôn của ta, cho dù bạch phát vẫn tuyệt sắc a. . .”

Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Vừa rồi các người đang nói cái gì ?”

Hai lão giả hoảng hốt, trăm miệng một lời vội bác bỏ, “Không có! Không nói gì hết !”

“Không nói gì ?” Hồng mâu của Hách Liên Cô Tuyết thoáng nheo lại, “Nhị vị tiền bối tựa hồ có quan hệ rất sâu với tại hạ ?”

“A, đúng vậy, năm đó lão cha của ngươi và của Tiểu Nguyệt nhi a, đều là. . .” Hắc phát lão giả ra sức đập mạnh lên chân bạch phát lão giả, thừa dịp Bạch lão đầu há miệng kêu đau ngắt lời hắn.

“Ta vừa mới nghe hai người các người nhắc đến Thượng cổ Thần Khí.” Hách Liên Cô Tuyết thản nhiên nói, “Vài năm gần đây, ta thường thu được nhiều phong tín hàm bí mật, tất cả đều là tin tức có liên quan đến Thượng cổ Thần Khí, chẳng hay những thứ đó có quan hệ gì với nhị vị tiền bối ?”

“Không có! Tuyệt đối không có !” Hai lão giả nhìn nhau nháy mắt, đồng thanh phủ quyết.

“Nếu nhị vị tiền bối không muốn cáo tri, vậy tại hạ sẽ không bức bách.” Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mi, giấu đi bằng hàn trong đáy mắt, “Các người vừa rồi có nhắc đến Lộng Nguyệt. . .”

“Có sao ?” Hắc phát lão giả cố ý giả ngu, “Bạch lão đầu, chúng ta có nói đến Nguyệt nhi sao ?”

“Không có! Tuyệt đối không có !”

Hồng mâu thoáng xẹt qua một tia ám trầm, “Tiền bối không cần giấu diếm tại hạ. Ta biết, Lộng Nguyệt căn bản không có chết, chỉ là không muốn đến gặp ta mà thôi.”

“Không phải, Tiểu Tuyết nhi, ngươi nghe gia gia nói.” Hắc phát lão giả không biết nên làm thế nào mở miệng, chỉ qua loa khuyên nhủ vài câu, “Tiểu Nguyệt nhi hắn cũng có nỗi khổ tâm cho nên mới ẩn tàng thân phận không gặp ngươi, kỳ thật hắn rất nhớ ngươi, ngày đó ta còn thấy hắn cầm Huyền. . . A !”

Ngân châm trong tay bạch phát lão giả nháy mắt đâm vào ma huyết của hắc phát lão giả, khiến hắn tê dại không nói nên lời.

Dị sắc trong hồng mâu càng lúc càng mãnh liệt, nhuốm vài phần yêu lãnh.

Bạch phát lão giả vẻ mặt ân cần, “Tiểu Tuyết nhi a, gia gia nhớ rõ trước kia ngươi rất hay cười, vì sao hiện tại. . . không cười ?”

“Ta vì sao phải cười ?!” Hách Liên Cô Tuyết không để ý đến hai lão giả, xoay người ly khai.

Bóng lưng cao ngạo tản ra nỗi niềm hiu quạnh cô tịch, ngân phát tuyết trắng dưới ánh mặt trời lấp lóe đầy yêu dị.

Bạch phát lão giả trong lòng không khỏi dấy lên chua xót.

Ngay khi hai lão giả chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát hiện bên hông như thiếu thứ gì.

Không xong !

Túi gấm vốn treo bên hông đã không thấy.

“Ngọc, Ngọc linh châu. . . Ngọc linh châu mất rồi !” Hắc phát lão giả nhất thời ảm đạm thất sắc.

“Không có Ngọc linh châu, Thượng cổ Thần Khí làm thế nào ra khỏi vỏ ?” Bạch phát lão giả giật mình kinh hãi.

Bọn hắn bỗng chốc nhớ tới vừa rồi trong lúc đánh nhau, mặt hồng ảnh kia thỉnh thoảng xuất hiện. . .

Hắc bạch lão giả chợt ý thức được điều gì, một khắc cũng không dám chậm trễ, liền nhắm phương hướng Hách Liên Cô Tuyết ly khai vội vàng chạy đi. . .

166. Chương 166: Chấp Niệm Tàng Tâm • Dạ Nhược Ẩn

Thần Nguyệt Cung, sương trắng lượn lờ, cơn gió xoáy hắc bạch đan xen đột nhiên xuất hiện có vẻ phá lệ bất mắt. Gió lạnh vờn quanh hiển lộ một phần xuân ý dồi dào.

Hắc bạch lão giả thở hổn hển đáp xuống Mộc Tuyết Các, trên trán đầm đìa mồ hôi.

“Ta nói Bạch lão đầu, Tiểu Tuyết nhi rốt cuộc giấu Ngọc linh châu ở chỗ nào?”

Hai vị lão giả lại tiến hành ‘tẩy lễ’ trong Mộc Tuyết Các thêm lần nữa, hai đạo nhân ảnh tựa kiếm quang qua lại như con thoi tìm khắp tầm cung, kết quả vẫn tay không mà về.

“Hai vị tiền bối đang tìm gì vậy?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên, phảng phất không nhiễm khói lửa hồng trần.

Hắc bạch lão giả kinh hãi, đột nhiên quay đầu. Chỉ thấy hồng y nam tử đang đứng ở cửa, hàng mi như kiêu nguyệt, lãnh khí bức nhân.

“Ta nói Tuyết nhi tôn tôn, lâu rồi không thấy, lúc này mới gặp chúng ta người lại làm gì a?”

Hách Liên Cô Tuyết chậm rãi đi đến trước hai vị lão giả, lạnh nhạt nhếch môi, “Nhị vị tiền bối tới nơi này có việc gì?”

“Chúng ta đến đây tìm. . .” Bạch phát lão giả không biết nên làm thế nào đáp lại.

Ngọc linh châu là vật cần thiết để Thượng cổ Thần Khí xuất vỏ, Thượng cổ Thần Khí một ngày chưa xuất hiện, Ngọc linh châu một ngày cũng không thể rời khỏi lòng bàn tay hai người bọn hắn!

“Tìm cái gì?”

Hắc phát lão giả cười khở: “Tuyết nhi tôn tôn, nếu người cầm vật gì đó của hai vị gia gia thì mau trả, thứ đó không có gì hảo ngoạn. Nếu Tuyết nhi tôn tôn thích hạt châu, gia gia có thể mua cho người ngàn vạn hạt. Người đem hạt châu không đáng giá kia trả lại cho chúng ta, được không?”

Bạch phát lão giả biểu tình tràn đầy hoài nghi: “Ta nói Hắc lão đầu, người lấy đâu ra ngàn lượng? Còn đòi mua cả ngàn vạn? Tiền rượu ngày hôm qua do ta trả, ta còn đang ghi nợ đây!”

Hách Liên Cô Tuyết lấy ra hai túi gấm, giơ trước mắt hai lão giả đưng đưa qua lại, “Vật mà nhị vị tiền bối nói chính là thứ gì đó trong túi gấm sao?”

Hai lão giả kinh hãi, vừa muốn nhào tới, không ngờ lại bị hồng y nam tử nháy mắt chuyển thân né tránh.

“Nhị vị tiền bối, tại hạ rất thích hạt châu trong này. Nếu nhị vị tiền bối nói vật bên trong cũng không đáng giá, vậy thuận tiện tặng cho tại hạ, có gì không được?”

Bạch phát lão giả nóng nảy: “Ngọc linh châu đương nhiên là vô giá! Đó chính là Thượng cổ Thần Khí. . .”

“Lại là Thượng cổ Thần Khí?” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, nhãn mâu lóe lên dị quang, “Nhị vị tiền bối mỗi lần mở miệng đều nhắc đến Thượng cổ Thần Khí, xem ra người ba lần bốn lượt truyền tin hàm cho tại hạ nhất định không thoát khỏi quan hệ với nhị vị tiền bối!”

Hai lão giả nghẹn họng. Tôn nhi yêu nghiệt của bọn hắn thiên tư thông minh, thật sự không phải đối tượng dễ lừa gạt!

Thanh âm trầm định lại vang lên, “Vô luận tiền bối có sâu xa gì với tại hạ và Nam Cung Lộ Nguyệt, tại hạ đều sẽ khuyh tẫn toàn lực tìm về Thượng cổ Thần Khí, thỉnh nhị vị tiền bối yên tâm!”

Hai lão giả tiếp tục nghẹn họng.

Nhãn mâu băng hồng lãnh tịch như sương, Cô Tuyết hồ hững nói, “Tại hạ biết, nhị vị tiền bối có nỗi khổ trong lòng, Lộ Nguyệt không xuất hiện cũng có lý do của hắn. Nếu nhị vị tiền bối thấy Lộ Nguyệt, nói cho hắn biết. . .”

Hồng y nam tử khẽ ngẩng đầu, ngược nhìn vầng trăng mông lung, ngữ khí quyết tuyệt vô hồi:

“Ta Hách Liên Cô Tuyết đang chờ hửn, năm năm, mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm, một trăm năm. . . Ta cũng sẽ chờ hửn! Vô luận hửn biến thành bộ dáng gì đi nữa, hửn vĩnh viễn đều là Nam Cung Lộng Nguyệt của Hách Liên Cô Tuyết! Đây là sự thật không ai có thể thay đổi!”

Nguyệt, ta đang ở trên thế gian này.

Nỗ lực sống sót.

Dùng tính mạng người cho ta, trân trọng mà sống sót.

Ta muốn người biết,

Ta Hách Liên Cô Tuyết chưa bao giờ khiến người thất vọng.

Ta muốn người biết,

Ta Hách Liên Cô Tuyết chưa bao giờ thay đổi. . .

.

Trăng chưa lên cao, ánh sao như đuốc.

Ngân bạch trường phát thoảng hiện quang hoa nhàn nhạt, ánh mắt của hửn vô hỉ vô bi, giống như không có bất kỳ tâm tình hỉ nộ ái ố nào trên thế gian.

Trăng sao trên trời lấp lánh giao hòa, nhưng không ai có thể cùng hửn thấp giọng trò chuyện, nỗi tương tư tịch mịch luôn bao phủ quanh thân, từng chút một xâm nhập vào cốt tủy. . . Năm năm, hửn sớm đã quen một mình ngẩng đầu ngắm trăng.

Hồng trần cuộn cuộn, với Hách Liên Cô Tuyết mà nói, phàm là người sở hữu một tình yêu khuynh tấn sinh mệnh, thì khi đó mới gọi là chân chính là tồn tại trên đời. . .

Hai lão giả nhìn theo bóng lưng dần khuất của hồng y nam tử, hốc mắt khô khốc có chút ướt át. . .

.

Dưới tinh không bao la, ánh trăng rải trên cánh hoa đào.

Một tuyết y nam tử chấp tay mà đứng, hoa đào đỏ thắm rơi trên bạch bào của hửn, tô điểm cho mị sắc yêu dã.

Huyền thủy hàn trong tay hửn tản mát quang mang tinh lam, hoa văn huyết sắc như ẩn như hiện, nhiếp nhàn tâm phách.

Hắc sa che mặt theo gió tung bay, hửn lẳng lặng nhìn hồ sen trước mắt, hồi lâu vẫn chưa rời đi.

Minh Tà khẽ đặt bạch ngọc địch lên môi, ngón tay bay múa thả ra từng âm phù mỹ lệ trong đêm đen cô tịch.

Cô Tuyết, trong thiên hạ kẻ tàn nhẫn nhất là ta, kẻ không thủ tín nhất là ta, kẻ bạc tình bạc nghĩa tuyệt không thể tha thứ cũng là ta. . .

Cô Tuyết, ba vật mà ta lấy đi, người có hiểu được không. . .

Cô Tuyết, người vừa tuần mỹ vừa cường đại, ta Nam Cung Lộng Nguyệt sớm đã không còn là Thánh thủ độc tiên trước đây, nào có thể diện mà gặp lại người?

Cô Tuyết, đừng nghĩ rằng thế gian này chỉ có người một mình cô độc. Người phải biết rằng, ta Nam Cung Lộng Nguyệt vẫn ở bên cạnh người, dõi theo người. . .

Cô Tuyết. . .

Tuyết nhi của ta. . .

Ta đã không biết bản thân mình hiện tại rốt cuộc có còn tư cách để hôn người không nữa. . .

Tuyết y tung bay, cơ hồ muốn hòa tan vào màn sương trong đêm, tản ra khí tức thê thảm mê ly.

Tiếng địch réo rất ngân nga, lưu lại hương sen thanh lạnh ngấm vào hắc ám.

“Thành chủ. . .” Một thanh âm yếu diệu khe khẽ truyền đến, khiêm hòa như gió.

Tuyết y nam tử xoay người, chỉ thấy một nữ tử khuyh thành đứng trước mặt hắn. Mi mục như lá liễu, phiến môi kiều diễm ướt át, mỹ nhân dưới ánh trăng phá lệ mỹ hoặc động lòng người.

“Người tới làm gì ?” Ngữ khí của Minh Tà lạnh lùng mà bình thản, ẩn ẩn lộ ra một tia bất mãn.

Nhược Vân đột nhiên nâng mâu, hai gò má nổi lên một mạt hồng nhuận ngượng ngùng, “Là thành chủ lệnh Nhược Vân đến hầu hạ ngài. . . Thị tẩm. . .”

Minh Tà cẩn thận thu hồi bạch ngọc địch vậy mà hắn đã quên mất chuyện này. . .

Tuyết y nam tử đi đến trước mặt Nhược Vân, khẽ nâng lên cằm nàng, giọng nói du dương mỹ nhân vang lên, “Người có bản sự gì có thể khiến bản tọa hài lòng ?”

Cho dù không nhìn thấy dung mạo của nam tử trước mặt, trái tim Nhược Vân vẫn run lên nhẹ nhẹ, đôi mắt long lanh nhận nhạo quang mang mỹ nhân, “Nhược Vân. . . Cầm kì thi họa mọi thứ đều tinh thông, đặc biệt quen thuộc với cổ cầm. Nếu thành chủ không chê, Nhược Vân có thể vì ngài mà dâng lên một khúc.”

“Tử San, chuẩn bị cầm !”

Tử y thiếu nữ đem một chiếc cổ cầm đặt trên bàn đá, sau đó cung kính thối lui.

Minh Tà căn bản không đến gần Nhược Vân nửa bước, phong tư tuấn lãng khiến nữ tử không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

“Bản tọa cần phải nói trước, nếu tiếng đàn của người không đủ động được bản tọa, vậy phải chịu phạt. . .”

Nhược Vân ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuyết mỹ mang theo vài phần tự tin, “Thành chủ có thể yên tâm, Nhược Vân từng bái Cổ cầm thánh nhân Nhược Hề làm sư phụ, sớm đã hiểu rõ tinh túy.”

Nhược Hề. . .

Minh Tà không khỏi khinh miệt bật cười, “Chẳng lẽ người không biết tài đánh đàn của sư phụ người so với một người thậm chí ngay cả nửa phần cũng không bằng sao ?”

“Là. . . chủ nhân của Hồng ngọc phượng vĩ cầm phải không ?” Thần sắc Nhược Vân vẫn trấn định, “Sư phụ cũng từng nói qua, hẳn tự cảm thấy thẹn với tài năng của chủ nhân Hồng ngọc phượng vĩ cầm.”

“Trước đó vài ngày, đại tể ti bán cổ cầm tại Vân Thủy Lâu, Nhược Vân mới biết Hồng ngọc phượng vĩ cầm thuộc về Thần Nguyệt cung chủ. Thần Nguyệt cung chủ còn nói rằng trong thiên hạ chỉ có một người xứng nghe hắn đánh đàn.”

Nhược Vân đột nhiên cảm thấy khí tức của tuyết y nam tử trước mặt trở nên hỗn loạn.

“Thần Nguyệt cung chủ nói. . . là Nam Cung Lộ Nguyệt !”

“Cách ” Cánh đào mà Minh Tà nắm chặt trong tay chợt gãy vụn, thanh âm thanh thúy vang lên khiến nữ tử thềm run sợ.

Hắc sa che mặt tung bay, loáng thoáng hiển lộ một tia quang mang yêu tử sắc.

“Thành chủ ?” Nhược Vân khẽ gọi tuyết y nam tử đang thất thần, vốn dĩ tưởng rằng vị thành chủ thần bí khó lường căn bản vô tâm vô dụng, nào ngờ chỉ một khắc sau, tình tự của nam nhân này lại dao động.

“Ta nghe được. . .” Thanh âm thần nhiên vang lên, mờ ảo như gió.

Ta nghe được cái tên đó. . .

Đốt xương tay của Minh Tà vì siết chặt mà trở nên trắng bệch. Ngày đó tại Vân Thủy Lâu, hắn ở phía trên đỉnh các, nhìn dung nhan ngày đêm mong nhớ kia, cảm thụ khí tức quen thuộc cùng mùi hương cơ thể. . .

Cô Tuyết của hắn vẫn đẹp như thế. . .

Đẹp đến mức làm cho người ta không dám tiếp cận.

Chỉ có làn tóc ngân bạch đâm nhói hai mắt hắn.

Một khắc kia, thiếu chút nữa hắn không thể khống chế chính mình. Một khắc kia, hắn hận không thể đem hồng y nam tử gắt gao ôm chặt vào lòng, bù lại năm năm tương tư, hoàn lại năm năm đau thương ly biệt !

Nhưng hắn không thể. . .

Hiện tại hắn là cái dạng này, làm sao có thể đối diện với Cô Tuyết ?

Tiếng đàn du dương truyền đến, phiêu tán bên bờ hồ an tĩnh. Sương hoa mỏng lung rơi xuống, âm thầm kết mối tương tư. . .

Là một khúc ‘Kim lữ y’. . .

Năm đó, hắn cầm tất lật, vì hồng y thiếu niên thổi một khúc biệt ly cuối cùng.

Năm đó, hắn đứng trước mộ bia, đánh nát tất lật nhiễm đậm sắc tang thương.

Năm đó, nếu không phải một màn ‘Hồng đoạn tổ triền phát’ kia, nếu không phải một khắc hiếu kỳ thoáng lướt qua, phải chăng sẽ không dẫn đến nhiều gút mắc như vậy, phải chăng sẽ không có nỗi si cuồng vạn kiếp bất phục vĩnh viễn vô hồi ấy ?

Không tin chú ngôn, không tin mệnh kiếp, không tin thiên địa, không tin quỷ thần.

Chỉ tin tưởng chính bản thân hắn.

Tin tưởng chính mình có thể nắm chặt số mệnh trong tay.

Mà nay, mệnh kiếp đã sửa, hắn cùng Cô Tuyết phải chăng chưa hết tình trái dây dưa, phải chăng có thể kéo dài mối tình này đến vĩnh hằng ?

“Thành chủ, Nhược Vân cam nguyện chịu phạt.”

Minh Tà từ trong trầm tư hoàn hồn, “Vì sao ?”

“Thành chủ căn bản không nghe tiếng đàn của Nhược Vân, hắn là Nhược Vân tài sơ học thiểu, không thể so sánh với Thần Nguyệt cung chủ.”

“Người đương nhiên thua kém. . .”

Minh Tà nương theo bản năng phản ứng thốt ra một câu, lại khiến trong tâm nữ tử khuynh thành nổi lên một trận chua xót.

Bỗng nhiên, tuyết y nam tử như nhận ra điều gì, hắn nhìn về phía Nhược Vân, lạnh lùng nói, “Một canh giờ sau lại đến đây !”

Nhược Vân không cam lòng rời đi, nàng đường đường là công chúa Lưu quốc, thế mà lại bị người muốn gọi phải đến muốn đuổi phải đi.

Song không biết tại sao, mỗi khi nàng nhìn thấy tuyết y nam tử, căn bản không thể kháng cự mị lực cùng khí tức phong hoa tuyệt đại tỏa ra từ trong tận cốt cách của nam nhân này.

Làm cho nàng luân hãm si mê.

.

Lúc này, bên trong tấm cung, hắc bạch lão giả đã đợi sẵn.

“Tiền bối. . .” Minh Tà chấp tay thi lễ.

Hắc phát lão giả có chút xấu hổ nói, “Tiểu Nguyệt nhi a, là gia gia vô năng, không thể chữa cho ngươi khỏi hắn, mới khiến ngươi và Tiểu Tuyết nhi. . .”

“Không ngại.” Ngữ khí của Minh Tà vẫn bình tĩnh như trước, “Năm đó là tại hạ tự mình tạo nghiệt, nên phải gánh chịu hậu quả như vậy. Ân đức của nhị vị tiền bối đối với ta Nam Cung Lộng Nguyệt, tại hạ trọn đời không quên !”

“Tiểu Nguyệt nhi a, người ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Người và Tiểu Tuyết nhi đều là tôn tử bảo bối của chúng ta, hiện giờ chỉ hy vọng hai đại Thần Khí có thể nhanh chóng tìm được, hai người các người mới có thể nhất thống thiên hạ. . .”

“Bất quá Tiểu Nguyệt nhi, người nhất định phải nhớ kỹ, trong cơ thể người vẫn đang chảy xuôi Ma huyết của bộ tộc Ma Già, công lực hiện tại vô pháp khắc chế cường khí của Ma huyết. Cho nên trước khi người hoàn toàn khôi phục, tuyệt không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không hậu quả sẽ không cách nào lường được !”

Hắc sa che mặt phiêu diêu lay động, thanh lãnh như sương.

Minh Tà trầm mặc không nói, Huyền thủy hàn trong tay bị hắc siết thật chặt !

Bạch phát lão giả tựa hồ có chút khó xử, “Tiểu Nguyệt nhi, hai vị gia gia cần nhờ người làm một việc.”

“Tiền bối thỉnh nói !”

Bạch phát lão giả sờ sờ đầu, “Cái này. . . Ngọc linh châu để hai đại Thần Khí xuất vỏ đã rơi vào tay Tiểu Tuyết nhi. Ta và Hắc lão đầu nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy lo lắng, Tiểu Tuyết nhi trong võ lâm có đông đảo kẻ thù, chỉ cần hơi chút sai lầm, ta e. . .”

“Nhị vị tiền bối muốn đoạt Ngọc linh châu từ tay Cô Tuyết phải không ?”

“A. . . Ha ha, vẫn là Tiểu Nguyệt nhi nhanh nhạy, nói nửa điểm liền thông a. . .”

Minh Tà thoáng chốc trầm tư, thản nhiên nói, “Ta sẽ giúp nhị vị tiền bối đoạt lại Ngọc linh châu.”

Hai lão giả nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắc phát lão giả đi đến bên cạnh tuyết y nam tử, nặng nề thở dài, “Vừa rồi chúng ta gặp Tiểu Tuyết nhi, hắc nhờ chúng ta chuyển lời cho người. . .”

Minh Tà đột nhiên ngẩng đầu, ngay cả hô hấp cũng có chút phát run.

Khỏa tâm vốn bình tĩnh nay lại dấy lên mối lửa kích động.

Hắn nói, hắn sẽ chờ người. . .

Hắn nói, người vĩnh viễn là Nam Cung Lộng Nguyệt của Hách Liên Cô Tuyết.

Hắn nói, vô luận người có biến thành bộ dạng gì đi nữa. . .

Người vĩnh viễn đều là Lộng Nguyệt của Hách Liên Cô Tuyết. . .

Vĩnh viễn.

167. Chương 167: Phong Hoa Chi Độc

Nhược Vân đi qua rừng hoa đào, bỗng nhiên, một đạo hàn khí băng lãnh thấu xương nháy mắt tràn khắp toàn thân nàng.

Hàn triệt như băng, cơ hồ trong khoảnh khắc đã đem cảnh vật trong tầm nhìn ngưng kết lại.

Dưới gốc hoa đào, một mặt yêu hồng lẳng lặng mà đứng. Ngân phát tung bay trong ánh hỏa hồng rực rỡ phi thường chói mắt, yêu mị đến mức khiến người ta mê say.

“Người là. . . ?”

Khí tức của hồng y nam tử vô cùng buốt lạnh, ẩn chứa sát khí nồng đậm, không khỏi khiến Nhược Vân lui về phía sau vài bước.

Bạch sa che mặt, chỉ lộ ra một đôi mị nhãn băng hồng lấp lóe quang hoa lưu ly đắm huyết sắc.

Hồng y nam tử xoay người, nhãn mâu tuyết mị lưu chuyển ánh sáng lãnh liệt tà nhiên. Hắn chậm rãi đến gần Nhược Vân, tựa như liệt hỏa hừng hực thiêu đốt da thịt nữ tử.

“Người không cần biết ta là ai.” Thanh âm của hồng y nam tử không có chút phập phồng dao động, “Lam Vân công chúa.”

Nhược Vân đột nhiên trợn to mắt hắn lại biết thân phận của mình !

Sợi tóc ngân bạch phát qua hồng đồng, dưới ánh trăng yêu mỹ phiêu dật tung bay. Nữ tử đột nhiên cảm giác sinh mệnh của nàng tùy thời có thể bị đoàn liệt hỏa trước mắt này thiêu rụi.

“Chơi một trò chơi, thế nào ?” Hồng mâu khê nhưn, mang theo một tia suy ngẫm pha lẫn khinh miệt.

“Người dừng lại đây !” Nhược Vân dồn hết khí lực toàn thân tung một chưởng đánh tới hồng y nam tử.

Hồng y nam tử chỉ thoáng nghiêng người, dễ dàng né tránh. Ngân phát trong gió xẹt qua một đường cong yêu mị, phát qua gò má nữ tử.

“Người. . .”

Trong hoàng cung, võ công của Lam Vân có thể chống lại Lưu quốc Thất vệ. Mà nay, vô luận nàng thi triển chưởng pháp của mình thế nào, chung quy vẫn không thể chạm đến hồng y nam tử nửa phần !

Nhược Vân mất thấy mình vô pháp chiếm thượng phong, vừa muốn thoát đi, nhưng eo lưng của nàng đột nhiên bị một đoạn hồng trù quấn chặt, nháy mắt rơi xuống trước mặt hồng y nam tử. Từng tia âm hàn lạnh lẽo tiếp cận, khiến nàng rớt cuộc minh bạch cái gì gọi là giang hồ hiểm ác !

“Người. . . Không được chạm vào ta! Ta là Lam Vân công chúa, nếu ngươi dám bắt kính với ta, phụ hoàng của ta nhất định sẽ diệt cửu tộc nhà ngươi !”

Đôi môi Nhược Vân không ngừng run rẩy, liên tục vùng vẫy thân mình lùi về phía sau. Nàng vừa muốn lên tiếng cầu cứu, nào ngờ nháy mắt đã bị điểm huyết đạo.

Hồng mâu yêu mị tràn ngập tà khí, mang theo vẻ lãnh khốc cùng miệt thị.

“Chỉ bằng vào ngươi, còn không xứng để ta chạm !”

Hồng y nam tử vươn song chỉ bóp chặt cằm dưới của Nhược Vân, nhét một viên thuốc vào miệng nàng, ép buộc nữ tử nuốt vào.

“Người không phải muốn hầu hạ hắn sao? Ta giúp ngươi.”

Hồng mâu nguy hiểm nheo lại, hồng y nam tử cởi bỏ huyết đạo của Nhược Vân, phút chốc biến mất khỏi rừng hoa đào.

Nhược Vân che kín yết hầu, đôi mắt nhộn nhạo gợn sóng run rẩy sợ hãi.

“Người làm gì ở nơi này ?” Đúng lúc đó, một tử y thiếu nữ chậm rãi đi tới, thần tình khinh thường, “Thành chủ đang chờ người tại tẩm cung, còn không mau đi! Ta cho người biết, nếu người không hầu hạ tốt khiến thành chủ hài lòng, sau này người cũng không cần tồn tại trong Thánh Tuyết vương thành làm gì.”

Nhược Vân cố gắng thu liễm tình tự, ẩn nhẫn phần nộ trong lòng, lập tức đứng dậy đi đến hướng tẩm cung.

.

Bên trong tẩm cung âm lãnh, sa liêm tuyết trắng mờ ảo theo gió lay động.

“Thành chủ. . .”

Ngay khi Nhược Vân muốn cung kính hành lễ, một trận khí lưu khô nóng chui vào trong thất kinh bát mạch của nàng, mãnh liệt đến mức cơ hồ khiến nàng không thể khống chế.

Tuyệt y nam tử bước ra từ sau lớp màn tuyết trắng, hắc sa tung bay buông xuống thất lưng, yêu dã đông đưa.

Gò má Nhược Vân đột nhiên nổi lên một mạt đỏ ửng như hoa đào, mồ hôi nóng ẩm thấm ướt vàng trán. Dục vọng đột ngột dâng trào khó mà thừa nhận khiến nàng vô pháp chịu đựng. . .

Minh Tà tựa hồ nhìn ra Nhược Vân có điều dị thường, chỉ thấy hắc khê búng tay, cánh cửa tấm cung nhảy mắt đóng chặt.

“Thành chủ, ta. . .” Cảm giác khô nóng trong thân thể Nhược Vân khiến nàng vô pháp chống đỡ. Dần dần nữ tử cởi bỏ y phục của mình, mị nhãn như tơ, phong tư liêu nhân. Lý trí chậm rãi trở nên mơ hồ, giống như một *** phụ phong tao, từng bước tiếp cận tuyệt y nam tử.

Mị thanh yêu kiều rên rỉ, tô cốt dụ nhân. (tô cốt: tạm hiểu là nghe tiếng rên rỉ mị hoặc đến mức xương cốt đều mềm nhũn)

Đêm tối kiều diễm, trăng lưỡi liềm tựa móc câu treo giữa bầu trời. Nữ tử khuynh thành liêu nhân như thế, chỉ cần là nam tử bình thường, nhất định sẽ vô pháp kháng cự !

Tuyệt y nam tử không có nửa điểm bối rối, hắc chăm chú nhìn Nhược Vân đang ra sức câu dẫn mời gọi, đầu lông mày thoáng nhíu chặt “Phong hoa” chi độc !

Phong hoa Sau khi trúng độc, nữ tử sẽ dị thường mạo mỹ, nhưng thọ mệnh chỉ có thể duy trì một canh giờ. Trong vòng một canh giờ này, phải đem tinh khí nam nhân dung nhập vào trong cơ thể nữ tử, tiến hành giao hoan mới có khả năng giải độc.

Hồng y nam tử đứng trên một thân cây, lẳng lặng nhìn một màn bên trong tấm cung.

Minh Tà, nếu ngươi là Nguyệt, ngươi sẽ không chạm vào nữ nhân kia.

Minh Tà, nếu ngươi không phải Nguyệt, nhất định có thể giải Phong hoa chi độc.

Minh Tà, kể cho ta hy vọng, hãy để ta nhìn xem, ngươi rốt cuộc có phải Nguyệt hay không. . .

Ngọn nến trong phòng chợt tắt, ánh trăng lạnh lẽo phủ lên cửa sổ từng lớp loang lổ.

Trong tấm cung hoàn toàn an tĩnh, lặng yên đến đáng sợ, hồng y nam tử cơ hồ có thể nghe được tiếng trái tim mình đập liên hồi.

Đó là nỗi chờ mong pha lẫn bức thiết chưa bao giờ có.

Thậm chí hắc hy vọng nữ nhân kia sau một canh giờ sẽ hương tiêu ngọc vẫn, hắc hy vọng hết thảy suy đoán và hoài nghi của mình một lát sau sẽ được chứng thực.

Trong thiên hạ, ngoại trừ hắc và Lộng Nguyệt, còn ai có thể biết được ký ức mà ba kiện đồ vật kia ẩn chứa ?

Trong thiên hạ, ngoài Lộng Nguyệt ra, còn ai có được khí tức như vậy. . .

Trong thiên hạ, chỉ có Lộng Nguyệt mới có thể khiến hắc cho dù quan vọng từ xa cũng có thể cảm giác trái tim đập lên thành thịch.

Nguyệt. . .

Là ngươi phải không. . .

Nếu không phải ngươi, ta sẽ không có cảm giác quen thuộc đến như vậy !

.

Màn sương mờ ảo, hồ sen lặng yên không một tiếng động.

Song, ngay tại khoảnh khắc cánh cửa tử cung khai mở, chút hy vọng cuối cùng của hồng y nam tử đã hoàn toàn tan biến.

Nhược Vân từ bên trong chậm rãi bước ra, y quan bất chỉnh, thần tình ngốc trệ, cước bộ lảo đảo không vững, thân ảnh dần biến mất sau đám cây cối rậm rạp. (y quan bất chỉnh: quần áo xộc xệch)

Hồng y nam tử hơi khép hai mắt, bình ổn tâm tình xao động bất an. Một khắc kia, huyết dịch sôi trào dấy lên hỏa diễm giống như chìm trong hầm băng, buốt lạnh thấu xương.

Hàng mi run rẩy, nhiễm đậm ngân sương tựa tuyết.

Hắn không phải Nguyệt. . .

Không phải. . .

Nếu là Nguyệt, nữ nhân này căn bản sẽ không còn sống mà đi ra !

Tú bào tựa hỏa hệt như vàng mây đỏ rực dập dờn trôi nổi, hòa vào chân trời u ám, mang đi một tia ảo tưởng cuối cùng của hắn.

.

Thanh trúc loáng thoáng ẩn hiện nhân ảnh.

Vào lúc này, trong rừng trúc mơ hồ xuất hiện hai thân ảnh mờ nhạt, phảng phất chìm vào trong hắc ám, quanh thân tản ra một loại lãnh khí tiêu điều như hàn đông giá rét.

Hắc y nam tử mở miệng, “Xem ra chủ nhân đã phán đoán sai lầm !”

Nữ tử hừ một tiếng, “Minh Tà không phải Nam Cung Lộng Nguyệt, Nam Cung Lộng Nguyệt sớm đã chết từ lâu rồi.”

“Không sai, nhược điểm lớn nhất của Nam Cung Lộng Nguyệt chính là Hách Liên Cô Tuyết, hắn sẽ không làm ra loại chuyện có lỗi với Hách Liên Cô Tuyết.”

Nữ tử cười lạnh, “Đây là một nguyên nhân, còn có, nghe nói Minh Tà đang giằng co với Hách Liên Cô Tuyết. Nếu hắn thật sự là Nam Cung Lộng Nguyệt, căn bản sẽ không đối nghịch với Thần Nguyệt Cung !”

Hắc y nam tử nhíu chặt lông mày, “Nếu Minh Tà không phải Nam Cung Lộng Nguyệt, như vậy càng khó đối phó.”

“Nói thử xem ?”

“Có thể thấy được Thần Nguyệt Cung và Thánh Tuyết vương thành sẽ không liên hợp, hiện giờ Nam Cung Lộng Nguyệt đã chết, Hách Liên Cô Tuyết sẽ không có nhược điểm, muốn đánh bại hắn không phải là chuyện dễ dàng. Mà Minh Tà thân phận thần bí khó lường, ngay cả võ công của hắn mạnh yếu bao nhiêu chúng ta cũng không biết, người như vậy mới chân chính là đáng sợ nhất !”

“Hiện giờ xem ra cho dù chủ nhân có được Thượng cổ Thần Khí, muốn đối phó với hai người kia cũng sẽ mất không ít công sức !”

“Không sai.”

Tiếng lá trúc ‘sàn sạt’ lay động trở thành giai điệu duy nhất vang lên trong đêm đen yên tĩnh.

.

Bên trong tử cung, đến khi tất cả thanh âm đều lắng xuống, tuyết y nam tử mới chậm rãi, thấp sáng màn đêm cô tịch.

Một nam tử hoa lệ đầm đìa mồ hôi ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ đàn hương, dung nhan tuấn lãng có chút tái nhợt, giống như vừa trải qua một giấc mộng vô pháp lãng quên, khiến hắn hồi lâu vẫn chưa thanh tỉnh.

“Minh Tà, hôm nay người gọi ta đến, chính là vì. . .”

Tuyệt y nam tử đứng dậy, ngửa thanh du dương tuôn ra từ sau màn hắc sa, “Đoạn các chủ hiểu nhầm, tôi nay bỗng tọa chỉ muốn cùng người sướng ấm một đêm, thuận tiện để người gặp công chúa Lam Vân mà người ngày đêm mong nhớ. . .”

Hoa y nam tử cố gắng áp chế dục vọng trong cơ thể vẫn chưa bình ổn, trán ướt đầm mồ hôi, thì thào lầm bầm, “Khinh nhờn công chúa là tội khi quân.”

“Đoạn các chủ nói sai rồi.” Thanh âm của Minh Tà vẫn trấn định đến đáng sợ, “Người muốn trơ mắt nhìn công chúa Lam Vân chết sao ?”

“Kẻ hạ ‘Phong hoa’ chỉ độc cho nàng là ai ?!” Hoa y nam tử nâng một bình rượu, “Nếu không có ‘Phong hoa’ chỉ độc, người làm sao có được cơ hội hoan hảo với Lam Vân ?”

“Thứ ta muốn là tâm của Lam Vân mà không phải dùng loại thủ đoạn này !” Hoa y nam tử ngửa đầu quán rượu, đôi mắt nhiễm một màn sương mù mông lung, ngửa khí tràn đầy tự trách, “Nàng sẽ không tha thứ cho ta, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ta !”

“Nếu mong muốn có được nàng, trước hết phải chiếm được thân thể của nàng, huống chi Lam Vân sẽ không biết người giúp nàng giải độc chính là người.” Giọng nói của Minh Tà vẫn bình thản như mặt nước, tựa hồ mang theo chút bất đắc dĩ, “Tôi nay, không ai biết Đoạn Lăng xuất hiện ở Thánh Tuyết vương thành, ta vốn muốn để người và Lam Vân gặp mặt, nào ngờ. . .”

Hoa y nam tử đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua một tia vui sướng, “Ý của người là. . .”

“Chỉ cần các chủ Linh Hoa Các người không nói, ta Minh Tà sao phải nói ra? Huống chi, đến bây giờ Lam Vân vẫn đang hiểu lầm.” Thần sắc Minh Tà lạnh nhạt thong dong, giống như đang thảo luận một chuyện hết sức nhỏ nhặt, “Đoạn các chủ, ta không khinh nhờn nữ nhân mà người tâm ái đã là rất giữ thể diện cho người, người cũng không nên quên.”

Đoạn Lăng kinh ngạc nhìn tuyệt y nam tử trước mặt, trong lòng dấy lên gợn sóng nhộn nhạo tràn đầy phức tạp. Tâm tư của nam nhân này quá mức thâm trầm, quá mức thần bí, căn bản không ai có thể nắm trong tay !

Tuyệt y nam tử đùa nghịch vài nhánh hoa đào phía trước bệ cửa sổ, ngửa khí thản nhiên, “Đoạn các chủ, tôi nay ta có thể xem như không hề có bất cứ chuyện gì phát sinh, không biết ý người thế nào. . .”

Đoạn Lăng đột nhiên sững sốt, màu sắc sáng ngời, thanh âm run rẩy mang theo vài phần bối rối, “Đương nhiên !”

“Thánh Tuyết thành chủ, nơi này ta không nên ở lâu, vẫn nên về trước mới ổn thỏa.”

Đoạn Lăng dừng một chút, khuôn mặt tái nhợt chậm rãi khôi phục trầm ổn, nhanh chóng dời đi chủ đề, “Trước đây, tứ đại gia tộc chúng ta thề trung thành với triều đình, hiện giờ trong nội bộ lại phân liệt nhiều phe phái. Bất quá vô luận thế nào, ta Linh Hoa Các đều thệ tử hiệu trung triều đình. Nếu Thánh Tuyết thành chủ đã chấp thuận trợ giúp bệ hạ diệt Thất Sắc Thiên Đường, mong rằng thành chủ sẽ thực hiện lời hứa, Đoạn Lăng ta nhất định dốc toàn lực phối hợp với thành chủ !”

Minh Tà cười nhạt đáp ứng, không ai có thể nhìn thấu yêu nhan đằng sau màn hắc sa rốt cuộc bày ra biểu tình thế nào.

Hoa đào trong tay bị tuyệt y nam tử đạn chỉ bắn ra, vạch nên một đường cong yêu dị rồi nhanh chóng phiêu tán cùng gió đêm nhu hòa. (đạn chỉ: búng ngón tay)

Cánh hoa rơi rụng theo gió bay múa, hóa thành hoa vũ đầy trời che lấp thiên không.

Hoa y nam tử xoay người rời đi, ánh nến trong tấm cung cũng theo đó vụt tắt.

Gió mát phất qua tuyết y, hắc sa buông xuống trong đêm phẳng phất hóa thành một màn sương mông lung mờ ảo. Hắc lăng lẳng đứng trước cửa sổ, thân mình đắm chìm trong ánh trăng lạnh lẽo, phong tư cao quý hoặc nhân.

Giống như trăng sáng treo trên không trung tĩnh lặng, hồ hững nhìn xuống thiên địa vạn vật, duy độc không thể nhìn đến mặt hỏa hồng rực rỡ kia.

Hắn sao có thể không biết, tối nay rốt cuộc có bao nhiêu ánh mắt chú mục đang ẩn giấu chung quanh.

Ánh mắt của những kẻ muốn chứng thực thân phận của hắn !

Cô Tuyết, kẻ hạ Phong hoa chi độc là người phải không ?

Tràng diễn vừa rồi của ta đã thành công hay thất bại ?

Cô Tuyết, ta giấu được bọn hắn,

Nhưng ta cũng khiến người thất vọng, đúng không ?

Cô Tuyết, thứ khiến người thất vọng không phải Phong hoa chi độc, mà là ta Nam Cung Lộ Nguyệt tàn nhẫn tuyệt tình. . .

Là sự tàn nhẫn tuyệt tình của ta. . .

Hắn nên làm gì bây giờ? Hắn rốt cuộc có thể làm gì ?

Công lực một ngày chưa khôi phục, Ma huyết chảy xuôi trong cơ thể cũng vô pháp áp chế! Một khi Ma huyết phát tác sẽ gây nên tình cảnh tai hại đến mức nào ?

Nếu hắn biến thành một tên sát nhân cuồng ma không có lý trí, không có tình cảm, Cô Tuyết của hắn làm sao có thể chấp nhận? Làm sao có thể đối mặt ?

Cho dù giết sạch người trong thiên hạ hắn cũng không quan tâm.

Nhưng hắn quyết không thể để Cô Tuyết của hắn phải đau lòng thêm một lần nào nữa.

Tuyết y nam tử nắm chặt Huyền thủy hàn, quang mang băng lam thê hàn như nước.

Khối bích ngọc nhiễm huyết này, một khắc cũng chưa hề rời khỏi bàn tay của hắn.

Hắn đang nắm giữ một phần linh hồn mà sinh mệnh của hắn không thể thiếu hụt.

Thân ảnh liệt hồng sáng lạn như lửa luôn hiện lên trước mắt hắn, rõ rệt mà chói lọi, không cách nào tiêu tán.

Vừa rồi cảm thụ khí tức thân quen gần trong gang tấc lại cách hắn mà đi, trái tim của hắn trong khoảnh khắc tựa hồ bị đào thành hư vô.

Tuyết nhi của ta, ta không thể đợi được nữa !

Thật sự,

Không muốn đợi. . .

... ..

Ngày hôm sau, tại Lạc Trần Hiên, hồng y nam tử cẩn thận lau chùi Hồng ngọc phượng vĩ cầm.

Dây đàn lạnh lẽo sáng bóng tựa sao trời, ngưng lãnh hàn sương, thoáng chốc đậm buốt nhói hai mắt hắn.

Minh Tà, người thật sự không phải Nguyệt sao ?

Không phải thật sao ?

Minh Tà, người cho ta hy vọng, lại tự mình đập nát hy vọng đó.

Minh Tà, nếu không phải Nguyệt, vậy người là ai ?

“Cung chủ ”

Thanh âm trầm thấp vang lên, dường như e sợ quấy nhiễu đến bầu không khí lặng yên mà thần thánh bên trong Lạc Trần Hiên.

Hách Liên Cô Tuyết từ trong phòng bước ra, đảo mắt nhìn thoáng qua nội dung trên phong thư, nhãn mâu băng hồng phút chốc xẹt qua một tia hàn quang sắc bén:

“Nói cho Minh Tà, nếu muốn Ngọc linh châu, cầm Huyền thủy hàn đến đổi !”

168. Chương 168: Thánh Tuyết Vương Thành • Túy Tình Đăng Dạ

Thánh Tuyết vương thành chìm trong màn sương trắng lượn lờ, tọa lạc tại vùng Giang Nam, chiếm cứ phía Nam vô lâm.

Núi non nhấp nhô kéo dài bát ngát, trời xanh rộng lớn thi thoảng hiện lên vài cánh nhạn bay về phương xa.

Phù dung điều bích ngọc, phiến phiến phi hoa theo gió phiêu tán khắp nơi.

Không trung mờ mịt, mưa rơi lác đác. Thành trì trù phú hoa lệ bị sương mờ che phủ tản mát khí tức thánh khiết mờ ảo. Thuyền hoa trên mặt sông kéo dài ngàn dặm qua lại tấp nập như ngày hội, phong cảnh đẹp đẽ tựa một bức tranh thủy mặc.

Thiên Sơn mộ tuyết, thịnh thế yên hoa[1].

Tất cả thành dân đều minh bạch, Thánh Tuyết vương thành là tòa thành mà thành chủ của bọn hắn tu kiến vì người tâm ái.

Lấy ‘Tuyết’ ám chỉ, nhìn ‘Tuyết’ rơi gợi nỗi tương tư.

Phóng mắt nhìn lại, cả tòa vương thành giống như phiêu tuyết ngàn năm không tan, thuần túy mà thần thánh. (phiêu tuyết: tuyết bay)

Sương khói tiêu tan, thành dân mong mỏi ngóng trông, chỉ vì hôm nay, hai đầu cự long trong chốn vô lâm là Thần Nguyệt cung chủ và Thánh Tuyết thành chủ sẽ thực hiện một khoản giao dịch !

.

Trong đại điện hàn sương mờ ảo, Thương Lạc cung kính hành lễ, “Thành chủ, thuộc hạ đã đến bờ sông cung nghênh Thần Nguyệt cung chủ !”

Bỗng nhiên, hai ngọn ngân châm phá gió lao vào !

Băng phách thần đạn !

Thương Lạc rũ mâu mỉm cười, thần tình khiêm hòa, biểu tình không có nửa điểm ngạc nhiên!

Vân Khuynh. . .

Ngân châm lướt qua hai bên tóc mai của Thương Lạc, đâm thẳng vào cột trụ cuối cùng trong điện, một phong thư buông xuống, từng hàng chữ nhỏ tiêu sái hiện ra:

Giờ Hội tối nay, ba dặm Túy hồ, tương tư thuần tửu, cùng người cộng ẩm. Hách Liên Cô Tuyết thượng ! (Nguyên văn: “Kim dạ hội thì, tam lý túy hồ, tương tư thuần tửu, dữ nhĩ cộng ẩm. Hách Liên Cô Tuyết thượng!”)

.

Trăng rằm mờ ảo lơ lửng treo trên không, Túy Tình Hồ rực rỡ yên hồng. (yên hồng: khói sóng trên mặt hồ)

Đèn đuốc giăng chằng chịt khắp chốn, hoa đăng rực rỡ thấp sáng cả một phiến trời sao.

Hôm nay là tiết Hoa Đăng[2], mỗi năm vào ngày này, các đôi tình lứa đều đến Túy Tình Hồ, đốt một ngọn hoa đăng mang theo nguyện ước rồi đẩy về phương xa, tượng trưng cho tình yêu thiên trường địa cửu. (thiên trường địa cửu: tình yêu kéo dài mãi mãi, tồn tại vĩnh hằng cùng trời đất)

.

Hoa đăng lộng lẫy tràn đầy màu sắc, lững lờ trôi trên Túy Tình Hồ lấp lánh từng điểm sáng ngời.

Nam tử một thân tuyết y, đai lưng tuyết trắng bên hông bay múa trong gió, mềm mại tựa huyền điệp. Đôi giày tuyết trắng thêu tơ vàng viền quanh, vũ nhưng khẽ rung động. Hắc sa phía sau đầu lạt trút xuống như nước nhẹ nhàng đong đưa. Từng nhành dương liễu phiêu dật phất qua thân hình hắn, cuốn theo mùi trầm hương mê ly. (vũ nhưng: tua rua đánh quanh chiếc giày)

Bạch ngọc địch truyền ra âm luật du dương tựa như ảo mộng. Ngón tay thon dài vuốt ve ngọc cầm, sinh hồn giao thác. Đó là khúc hợp tấu thâm nhập vào sâu tận linh hồn, cầm thanh hòa vào địch âm réo rắt, gọi vàng minh nguyệt chiếu sáng lầu tây[3].

Trong lương đình, từng nốt nhạc từ Hồng ngọc phượng vĩ cầm ngân nga vang vọng, đào hoa nhược tuyết rơi xuống trên ngân phát tung bay của hồng y nam tử. Ngoài lương đình, tuyết y nam tử tấu một khúc ‘Si tâm thương’. Nhấn tiêu tác, vị sầu miên, cô phương lãnh, tình nan đoạn! (Nhấn tiêu tác, vị sầu miên, cô phương lãnh, tình nan đoạn - , , , ! tạm dịch: nhấn nạy nổi quanh hiu, giấc ngủ không cách nào làm vơi nổi sầu, lẻ loi mùi hương thanh lãnh, tình này khó dứt)

Hai người cách nhau ba thước, không xa cũng chẳng gần !

Đạm mạc xuất trần, tương tư tĩnh mặc, hai khúc nhạc mờ ảo hòa hợp vang lên bên bờ Túy Tình Hồ, phảng phất thăm thì thuật lại một đoạn ca dao vĩnh hằng trong thiên địa.

“Giờ Hợi chưa tới, Thánh Tuyết thành chủ không muốn chờ thêm một lát hay sao?” Thanh âm lạnh nhạt truyền ra từ trong lương đình, ngón tay hồng y nam tử rời khỏi cầm huyền, bóng lưng vẫn thẳng tắp, tựa hồ mất đi dáng khì xoay người đối diện với tuyết y nam tử.

“Đúng vậy !”

Tuyết nhi của ta, ta không muốn tiếp tục chờ đợi. . .

Không muốn. . .

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, hiện giờ nỗi cô tịch cùng tương tư giống như thủy triều cuộn cuộn, có làm thế nào cũng vô pháp áp chế cơn xúc động lẫn bức thiết không ngừng dâng mãnh gào thét tràn vào tâm can. . .

Dù cho chưa hề bộc lộ thân phận, dù cho hai người chỉ cách xa ba thước, dù cho lần gặp gỡ này chỉ vì đạt thành một giao dịch. . .

Song, tương tư độc ản vô pháp hóa giải !

Hồng y nam tử đứng dậy, nhãn mâu băng hồng yêu mị hoặc nhân. Tuyết y nam tử xoay người, hắc sa tung bay phiêu dật.

Bọn họ cứ như vậy, lẳng lặng đứng nhìn.

Nhìn lẫn nhau.

Đoạn tuyết hết thấy phồn hoa chốn hồng trần, trải qua năm tháng phủ đầy bụi mờ, hai người cách xa ba thước chăm chú nhìn đối phương !

Hồng mâu thê diễm, nhộn nhạo quang hoa lóng lánh.

Khí tức lẫn mùi hương gần trong gang tấc khiến Hách Liên Cô Tuyết thiếu chút nữa không thể khống chế cơn cuồng dã cùng tâm động !

Muốn gắt gao ôm chặt lấy người trước mặt, hung hăng hôn hắn quyền luyện dây dưa !

Nhưng lý trí lại nói cho hắn, kẻ này là Minh Tà !

Không phải Nguyệt của hắn. . .

“Người là Minh Tà !” Cô Tuyết đột nhiên bật thốt, cố gắng kìm nén huyết dịch đang xao động.

“Đúng vậy. . .” Tuyết y nam tử chậm rãi đến gần hồng y nam tử, thanh âm khàn khàn mang theo một tia run rẩy, “Ta là. . . Minh Tà.”

Cô Tuyết, ta chính là Nguyệt của ngươi.

Nhưng hiện giờ, ta chỉ có thể làm Minh Tà !

Chỉ có thể làm Minh Tà đối địch với ngươi !

“Ngươi có thể. . . cùng ta thả một chiếc hoa đăng ?” Hắc sa mờ ảo, một đôi yêu mâu thâm tử xuyên qua lớp màn chăm chú nhìn cặp hồng đồng lấp lánh phía đối diện.

“Ta chỉ đến để giao dịch với ngươi !” Thanh âm kiên định vang lên từ miệng Cô Tuyết, tựa hồ sợ hãi nội tâm sau một khắc chần chờ sẽ vì tuyết y nam tử mà dao động !

Đôi mắt Hách Liên Cô Tuyết có chút mơ hồ, khiến hắc phân không rõ rốt cuộc là sương mù hay là lệ ngân chưa xốt.

“Thả hoa đăng xong, ta sẽ đưa Huyền thủy hàn cho ngươi !”

Phù dung hương lạnh, đào hoa túy lúy, rơi xuống trên y bào của hai nam tử, khiến cảnh tượng lúc này đẹp như mộng ảo.

“Nếu ngươi là Nam Cung Lộ Nguyệt, ta sẽ nguyện ý bồi ngươi !”

“Ta không phải !”

Hách Liên Cô Tuyết vô pháp kìm nén, hắc vừa muốn vươn tay ra xốc lên đầu lạp của tuyết y nam tử, lại bị Minh Tà gắt gao chế trụ cổ tay.

Hai người giằng co tại đó, cách một màn hắc sa bốn mắt nhìn nhau !

“Vì sao ngươi phải che mặt ?”

“Ta có nguyên nhân của ta !”

Hách Liên Cô Tuyết hơi rũ mâu, trào phúng nhếch môi, cố gắng bình ổn tâm tình của bản thân, “Ta đã quên, chúng ta là địch nhân !”

“Đúng vậy !” Ngữ khí của Minh Tà cũng kiên định như thế.

Nhưng Hách Liên Cô Tuyết ngươi cũng là người của Nam Cung Lộ Nguyệt ta!

Cảnh tượng quen thuộc, cũng một lời nói ấy hiện lên trước mắt hai người.

Năm đó, hai song yêu mâu thâm tử cùng hoặc hồng tản ra quang mang sáng rọi.

Chúng ta là địch nhân !

Không sai, nhưng ngươi cũng là người của ta !

Có lẽ, từ một khắc bọn họ gặp lại kia đã âm thầm chú định.

Chú định là địch nhân cả đời, cũng là ái nhân cả đời.

.

Hoa đăng chậm rãi trôi trên mặt hồ, quang điểm thiêu đốt tựa hồng liên bung cánh nở rộ.

Ánh sao sáng rực, hết như bông tuyết vỡ vụn rải trên nền trời.

Tuyết y nam tử cùng hồng y nam tử bước đến bên bờ Túy Tình Hồ.

Minh Tà nhẹ nhàng ngồi xuống, cầm hoa đăng trong tay đưa cho Hách Liên Cô Tuyết, thanh âm bình tĩnh thản nhiên, “Hứa nguyện đi.”

“Ta không tin thứ này !”

“Đây là tập tục của Thánh Tuyết vương thành, mong rằng Thần Nguyệt cung chủ có thể nhập gia tùy tục.”

Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng, Minh Tà đã nhanh chóng nhét hoa đăng vào tay hắc.

Khí tức của tuyết y nam tử khiến hắc căn bản không thể kháng cự, thậm chí ngay cả tâm tính đề phòng nên có cũng bị chôn vùi triệt để !

Nam tử này, dường như trời sinh là để khiến hắc trầm luân !

Cô Tuyết khẽ buông tay, hoa đăng rơi xuống mặt nước.

Hoa đăng trong tay Minh Tà cũng đồng thời hạ xuống trong hồ.

Gió đêm thổi qua, ngân phát cùng hắc sa rũ xuống đan vào cùng một chỗ, hai chiếc hoa đăng trôi trên mặt nước theo gió lướt ra xa.

Đẹp đến mức khiến lòng người say.

Ngọn đèn yếu ớt lấp lóe trong gió, bóng ảnh chớp động hư huyền như mộng.

Bọn họ nhìn hai chiếc hoa đăng dựa sát vào nhau dần dần trôi đi, giống như đang hứa hẹn một lời thề thiên trường địa cửu.

Hai người đều trầm mặc không nói.

Hoa đăng trôi càng lúc càng xa, đến cuối cùng chỉ còn loáng thoáng một điểm mơ hồ.

.

Bờ hồ tịch liêu, nhất túy tiêu sầu, tháng năm cô tịch.

“Người hiểu về lang không ?” (mạn phép để nguyên là “lang”, ta không thích dùng “sói” ở đây)

Cô Tuyết khép hai mắt, ngân phát phát qua gò má, trong đêm trăng nhiễm vẽ cô tịch, “Lang là động vật trung trình nhất thế gian, cả đời chỉ nhận định một bạn lữ duy nhất.”

Minh Tà nhìn về phương hướng hoa đăng trôi xa, tựa hồ hoàn thành tâm nguyện hồi lâu, “Nếu bạn lữ của nó chết thì sao ?”

“Vậy lang sẽ tịch mịch trông coi hang ổ, chịu đựng cô độc cả đời.”

Minh Tà toàn thân chấn động, hô hấp thoáng bình tĩnh trong khoảnh khắc lại bất ổn xao động.

Cô Tuyết không nhìn tuyết y nam tử bên cạnh, hồng mâu băng lãnh giống như mơ hồ phiêu hốt không nhìn thấy thiên địa vạn vật, “Ta vốn không muốn làm lang, nhưng hôm nay, ta thật sự không còn lựa chọn nào khác !”

Gió đêm thổi qua, dấy lên từng đợt sóng gợn trên Túy Tình Hồ, thấp thoáng đâu đó có thanh âm của một người vang lên bình thản:

“Lộng Nguyệt không cho ta đi tìm hắc, ta sẽ không đi !”

“Mệnh của Hách Liên Cô Tuyết ta thuộc về Nam Cung Lộng Nguyệt, ta phải hảo hảo quý trọng.”

“Thật ra ta nguyện ý bản thân bị mù cả đời, còn hơn phải trở mắt bắt lực nhìn hắc rời ta mà đi. Cho dù là tự mình gạt mình cũng tốt, ta nguyện lừa gạt chính mình cả đời, gạt mình rằng Lộng Nguyệt vẫn ở bên cạnh ta, chỉ vì hắc ám nên ta không nhìn thấy thân ảnh của hắc mà thôi.”

“Minh Tà, ngươi có biết sự tình thống khổ tàn nhẫn nhất trên thế gian này là gì không ?”

Tuyết y nam tử lặng im không đáp, thân ảnh của hắc lúc này chỉ có tịch mịch, băng lãnh, cùng cô thương.

“Chính là. . . ái nhân ngay tại trước mặt, lại không thể nhận nhau !”

“Cạch” Bạch ngọc địch từ trong tay tuyết y nam tử vô lực rơi xuống, lăn đến kê đá trên nền đất, lấp lóe quang mang thê hàn tuyết vọng.

Thanh âm thanh thúy khiến tâm hồng y nam tử cũng theo đó chấn động, dường như địa phương mềm mại yếu ớt nhất trong lòng vì bạch ngọc địch mà co rút đau đớn.

“Vì cái gì ta lại phải nói những chuyện này với người như ngươi ?!” Hách Liên Cô Tuyết có chút tự giễu đứng dậy, khôi phục tư thái cao ngạo tà lãnh. Hắn đưa mắt nhìn tuyết y nam tử lẳng thính không một tiếng động, thanh âm cũng trở nên nhu hòa, “Huyền thủy hàn với ta rất trọng yếu, mong rằng Thánh Tuyết thành chủ có thể trả lại cho ta.”

“Ta chỉ muốn cho ngươi biết. . .” Minh Tà vẫn nhìn điểm điểm hoa đăng trên hồ, nhập thần đến mức không nghe được lời nói của hồng y nam tử, “Ngươi làm lang, có thể, nhưng ta, không được !”

“Ngươi cho rằng ta nguyện ý sao !”

Tình tự phần nộ của Hách Liên Cô Tuyết đã vô pháp áp chế, giống như nổi bi thống kìm nén suốt năm năm vào lúc này đồng loạt bùng nổ.

“Ngươi cho rằng ta nguyện ý lay lắt mà sống một cuộc đời cô độc trên thế gian này sao?! Ngươi cho rằng tư vị trải qua mỗi ngày sống không bằng chết rất dễ chịu sao ?!” Thanh âm của Hách Liên Cô Tuyết có chút run rẩy, “Nam Cung Lộ Nguyệt đem việc gian nan nhất, so với xuống địa ngục càng thêm thống khổ gấp ngàn vạn lần để lại cho ta! Ta hiện tại sống so với chết càng thêm thống khổ!”

“Ngươi có biết hay không. . . Nam Cung Lộ Nguyệt là một tên hỗn đản! Ta Hách Liên Cô Tuyết cả đời đều bại bởi hắn, thậm chí hắn có chết, ta vẫn bại bởi hắn! Trọn một kiếp này hắn đều tra tấn ta, khi sống hành hạ ta, đến chết vẫn còn giày vò ta!”

“Ngươi nói không sai !” Minh Tà đứng dậy, hắc sa không gió tự động, “Nam Cung Lộ Nguyệt chỉ là một tên hỗn đản tàn nhẫn vô tình, hắn chính là kẻ nhẫn tâm nhất thế giới này, đáng chết vô cùng, tội nghiệt chất chồng không thể tha thứ !”

“Ai cho ngươi mắng hắn !” Nhân mâu băng hồng thoáng hiện quang mang thị huyết, Hách Liên Cô Tuyết chợt cảm giác lúc này bao nhiêu nhẫn nại của hắn đều hao kiệt hết sạch.

“Ta cứ muốn mắng !” Minh Tà chậm rãi đến bên hồng y nam tử, thanh âm trấn định quyết tuyệt, “Nam Cung Lộ Nguyệt, hắn đã làm cho người hắn yêu nhất thương tâm, làm cho người hắn yêu nhất thống khổ. Là vì hắn tàn nhẫn tuyệt tình mới khiến người mà hắn yêu nhất chịu đựng không biết bao nhiêu đau và tra tấn, người như vậy cho dù có chết ngàn lần vạn lần cũng không hết tội !”

“Ngươi câm cho ta!” Hách Liên Cô Tuyết nháy mắt phóng xuất hàn khí băng lãnh tiêu điều, “Chỉ ta mới có thể mắng hắn, ngươi không được nói về hắn dù chỉ một từ !”

“Nam Cung Lộ Nguyệt xứng đáng bị mắng !”

“Câm miệng !”

Lòng bàn tay Hách Liên Cô Tuyết ngưng tụ quang điểm như lửa, ngân phát xỏa tung theo gió loạn vũ, chưởng phong âm độc lấy tốc độ cực hạn đánh tới tuyết y nam tử. . .

Tuyết y nam tử không cử động, hắn chỉ lẳng lặng đứng đó, thanh âm mềm nhẹ như nước từ sau màn hắc sa truyền ra:

“Tuyệt nhi. . . của ta. . .”

Cái gì ?

Một khắc kia, chưởng phong của Cô Tuyết sắp sửa đánh vào ***g ngực Minh Tà đột nhiên dừng lại, suy nghĩ chợt trống rỗng. Chỉ một câu, thoáng chốc tước đoạt hết thấy lý trí, hết thấy điên cuồng của hắn !

Hắn đang. . . Gọi ta sao. . .

Trái tim ngừng đập trong chốc lát.

Bỗng nhiên, Minh Tà giơ tay lên, thừa dịp hồng y nam tử còn đang thất thần, phong tỏa huyết đạo toàn thân hắn.

Mê hương nhàn nhạt ngấm vào hơi thở, khiến tầm mắt Cô Tuyết ngày càng trở nên mơ hồ, thân thể tê dại không còn cảm giác. Dư quang cuối cùng lưu lại trong mắt chỉ là một đôi phượng mâu thâm tử yêu diễm. .

Minh Tà ôm Cô Tuyết vào lòng, thân ảnh chợt lóe, biến mất khỏi bờ Túy Tình Hồ. . .

169. Chương 169: Âm Tình Quân Tâm Trắc

Ngọn đèn dầu vụt sáng, hương sen thanh u tràn ngập khắp gian phòng tĩnh lặng.

Rốt cuộc vẫn không nhận được. . .

Không nhận được bất thốt danh tự chỉ thuộc về một mình hắn. . .

Tuyết y nam tử khẽ vuốt mị nhan yêu dã của hồng y nam tử, ôn nhu mà quyến luyến.

Ngân phát tản ra khắp toàn thân hắn, giống như bạch liên dưới ánh trăng thoáng hiện quang hoa tuyệt mị, yêu dị lóa mắt. Một màu trắng thuần túy như vậy, thánh khiết như vậy, làm cho người ta không cách nào dời đi tầm mắt.

Tuyết y nam tử nâng một lọn ngân phát mềm mại, hạ xuống một nụ hôn thật sâu, thật nhẹ như muốn trao hết cả đời duyên ái say mê.

Những sợi tóc luồn qua kẽ tay đang run rẩy không ngừng, nỗi thương tiếc xé nát tâm can khiến hắn hô hấp thập phần khó khăn.

Hắn làm sao có thể không biết, làn tóc đỏ rực như lửa kia đến tột cùng là vì có gì mà nhuộm đậm ngân sương tuyết. . .

Hắn làm sao có thể không biết, Cô Tuyết của hắn đến tột cùng là vì ai mà chẳng mấy chốc tóc đã phai màu. . .

Minh Tà ôm chặt hồng y nam tử vào lòng, như thể đã tìm về một nửa phần hồn tưởng chừng như đã mất đi, cần cần dục dục, đau lòng không nổi ! (cần cần dục dục: cần thận từng li từng tí)

Người mà đời này kiếp này thuộc về Nam Cung Lộ Nguyệt hắn, đã bao nhiêu lâu không nằm trong ***g ngực hắn ngủ say. . . ?

Muốn giam cầm người này trong thân thể mình trọn kiếp, dù có chết cũng không buông tay !

Hắc sa che mặt rốt cuộc hạ xuống phía trước tuyết y nam tử, lộ ra một trương dung nhan phong hoa tuyết đại.

Làn tóc tím sẫm như hoa Tử la lan rơi trên bạch bào, đôi phượng mâu tà mị thâm tử sắc thâm tình ôn nhu vẫn như ngày nào không hề thay đổi.

Minh Tà khẽ nâng chiếc cằm của người trong lòng, rừ hai hàng mi, không mang theo nửa phần dục vọng, lặng yên mà ấn xuống đầu hôn thật dài, thật lâu.

Từ lúc hắn bắt đầu thanh tỉnh sau khi trụy nhai, hắn luôn nhẫn nại tâm tình của chính mình.

Nhẫn nại khát khao gặp gỡ, nhẫn nại giấu đi nỗi tưởng niệm, nhẫn nại đến mức hắn thật muốn nổi điên.

Mà nay, độc tương tư mãnh liệt ngấm sâu vào cốt tủy đã vô pháp thừa nhận, tuy chỉ đổi được một đêm bình thần tương kiến, lòng hắn vẫn vui vẻ thỏa mãn.

Dù cho, chỉ có thể lặng yên nhìn hắn. . .

Minh Tà ôn nhu vươn hai tay ôm quanh yêu nhan an tĩnh say ngủ của Cô Tuyết, cẩn thận nhìn thật kỹ gương mặt của người mà mình tâm ái suốt năm năm ly biệt.

.

Đêm tình lưu luyến, gió mát thổi khắp, tử phát và ngân phát vây quanh hai người nhẹ tung bay. Tình tự tựa sóng biển cuộn cuộn dâng trào, không gian vọng lại tiếng thì thầm trầm thấp của một người:

“Cô Tuyết, Thánh Tuyết vương thành là vật mà ta muốn tặng cho ngươi, đợi đến khi tất cả mọi việc đều ổn định, tòa thành này sẽ là ngôi nhà của chúng ta !”

Minh Tà ôn nhu vén một lọn tóc rủ xuống bên tai hồng y nam tử, thanh âm tràn ngập nhu tình vô hạn, “Ngươi vẫn nói ta luôn tra tấn ngươi, nhưng sao ngươi lại không biết chính ngươi cũng hành hạ ta ngày đêm không ngớt ?”

“Ta cũng đồng dạng. . . bại bởi ngươi !”

“Tha thứ cho ta, Cô Tuyết, ta tuyết sẽ không để ngươi phải làm một đầu lang cô độc, vĩnh viễn không. . .”

Minh Tà hôn lên mi tâm Cô Tuyết, hương thơm nhàn nhạt vờn quanh chóp mũi, đáy mắt chan chứa nhu tình, “Ngươi quả đúng là yêu nghiệt, quật cường đến đáng sợ.”

Năm năm trôi qua, Cô Tuyết của hắn không hề ngã xuống, không hề thất bại.

Hắn và Cô Tuyết đều là loại người cô tịch lạc lõng nơi trần thế này, cùng vậy vùng trong vận mệnh gian nan, đấu tranh với sự bất công của thiên địa, đồng dạng không cam tâm chịu thất bại song vẫn đành nhận thua trước đối phương, đồng dạng cố chấp điên cuồng. . .

Đồng dạng, si tâm bất hối. . .

“Tuyết nhi của ta. . . Ta rất nhớ ngươi. . .”

Rất nhớ. . .

Rất nhớ. . .

Tuyết nhi của ta, ngươi có nghe được không. . .

Tuyết nhi của ta, ngươi cảm nhận được sao. . .

.

Đêm trăng trầm lặng, ánh nến đong đưa.

Bỗng nhiên, vầng trăng皎皎 hoạt rọi lên mi tâm tuyết y nam tử, một đồ án lục mang tinh màu huyết hồng chợt hiện, lấp lóe quang mang ma dã tà dị.

Minh Tà thoáng cảm giác nơi mi tâm có chút khác thường, nháy mắt đeo đầu lập che khuất khuôn mặt. Hắc sa buông xuống ngăn cách yêu nhan tuyết thế của người mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Tuyết y nam tử khẽ đặt hồng y nam tử lên nhuyển tháp, bàn tay ấm áp lưu luyến không rời lướt qua làn tóc ngân bạch, hy vọng níu giữ một phần ký ức của đêm nay.

“Ta đưa bạch ngọc địch cho ngươi, còn Huyền thủy hàn, vẫn cứ để ta giữ đi. . .”

“Yêu nghiệt皎皎 hoạt nhà ngươi, nhất định không mang Ngọc linh châu bên ngươi.”

Minh Tà rũ mâu, quang mang từ đồ án lục mang tinh nơi mi tâm chiếu lên hắc sa che mặt, thanh âm đều đều phiếm chút thần nhiên cùng nuối tiếc, “Ta không thể cùng ngươi lâu hơn được nữa. . .”

Một lần giao dịch hư ảo, đổi lấy một cuộc gặp mặt tối nay. . .

Thân ảnh tuyết trắng chợt lóe, phút chốc đã biến mất khỏi gian phòng.

.

Dưới tàng hoa đào, một bạch y nam tử chấp tay mà đứng, nhìn thấy thân ảnh tuyết y nam tử, trên mặt liền lộ ra tiểu ý nhàn nhạt

“Nếu đã đến đây, vì sao còn muốn né tránh ?”

“Ta không thể gặp hắn !” Minh Tà ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, Huyền thủy hàn trong tay tản ra quang mang băng lam lấp lánh, thanh âm trầm thấp mang theo vẻ bất đắc dĩ, “Ta không thể. . .”

Mộ Vân Khuynh nhíu mi, lộ ra một tia tức giận, “Ngươi có biết năm năm qua hắn đã sống thế nào không?”

“Người có biết tóc trên đầu hần là vì ai mới hóa thành như thế ?”

“Người có biết phải trải qua chuỗi ngày chờ đợi sống không bằng chết có bao nhiêu thống khổ ?”

“Người có biết hần đã chịu đựng rất mệt mỏi ?”

“Sau khi người ly khai, cuộc sống của hần ngoại trừ giết chóc và chinh phục, căn bản không còn thứ gì khác.”

Mộ Vân Khuynh không để ý đến phản ứng của tuyết y nam tử, tiếp tục chỉ trích, “Việc ta đáp ứng người, cho tới bây giờ cũng sẽ không làm ngược lại, ta không mạo phạm hần, nhưng ta không thể chấp nhận Cô Tuyết vì Lộng Nguyệt người mà thành ra cái dạng này !”

“Lộng Nguyệt, người muốn làm gì? Nếu người không gặp hần, hần sẽ điên mất !”

“Người cho rằng ta không muốn gặp hần sao ?!”

Minh Tà đột nhiên nhìn về phía Mộ Vân Khuynh, vô pháp áp chế nỗi đau thương cực hạn trào dâng nơi đáy lòng.

Hần sao có thể không muốn gặp Cô Tuyết ?

Nếu không phải tương tư đến cùng cực, sẽ không có sự quật khởi của Thánh Tuyết vương thành. Nếu không phải tâm tình vì một người mà vương bận, cuộc đời này của hần sẽ không còn ý nghĩa.

Hần cố gắng khôi phục công lực, cố gắng sống vai đồng hành với Thần Nguyệt Cung, cố gắng tìm về thiên hạ của chính mình.

Tất cả mọi thứ đều là để chuẩn bị cho một ngày, hần có thể dùng thân phận Nam Cung Lộng Nguyệt đi đến trước mặt Hách Liên Cô Tuyết.

Nói cho hần biết:

Cô Tuyết, ta Lộng Nguyệt đã trở lại. . .

Nói cho hần biết:

Cô Tuyết, chúng ta không cần tiếp tục tranh đấu. . .

Nói cho hần biết:

Cô Tuyết, chúng ta cùng nắm tay nhìn khắp thiên hạ, được không. . .

Song lúc này, con đường đến ngày đó còn rất nhiều khó khăn trắc trở.

“Nếu Ma huyết vẫn chưa được áp chế, ta với hần tuyết không thể gặp lại !” Minh Tà cố gắng kìm nén tình tự của bản thân, tựa hồ sợ hãi chỉ một thoáng sơ suất có thể khiến hần lâm vào chần chờ dao động, “Ta không thể để Ma huyết trong cơ thể ta hủy diệt hần! Ta không thể lại làm cho hần chịu thương tổn!”

Mộ Vân Khuynh ra vẻ khó hiểu, “Cô Tuyết sẽ không để ý đến việc người là người của Ma Già tộc.”

“Nhưng ta để ý !” Minh Tà lạnh lùng nói, “Huyết mang tinh một ngày còn không biến mất, chứng tỏ Ma huyết chưa trừ tận gốc, một khi phát tác, ta không biết sẽ gây nên hậu quả thế nào! Nếu ta lại thương tổn đến hần, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho mình !” (huyết mang tinh: hình sao sáu cánh màu máu trên trán LN ấy)

Mộ Vân Khuynh nổi giận, “Nếu người không thể yêu hần, vậy cũng đừng ích kỷ độc chiếm hần !”

“Không có khả năng !” Thanh âm của Minh Tà trấn định mà quyết tuyệt, tràn ngập khí phách không cho phép kháng cự, “Hách Liên Cô Tuyết sinh là người của ta, chết là quỷ của ta! Ta muốn chiếm lấy hần cả đời! Ngoại trừ ta ra, bất kỳ kẻ nào cũng đừng mơ tưởng nhúng chàm hần !”

Bạch y nam tử vừa muốn mở miệng phản bác, Minh Tà nháy mắt ngắt lời hần, “Vân Khuynh, mấy năm nay người không khiến ta thất vọng, trong lòng người biết rõ, nếu người dám chạm vào hần, ta sẽ không bỏ qua cho người !”

Mộ Vân Khuynh lãnh phúng châm chọc, “Lộng Nguyệt, ta cho ngươi biết, hiện giờ Tứ linh đã xuất thế, ta cũng không tất yếu phải sống chết tuân theo lời hứa với cha ta, hơn nữa ta và ngươi lại càng không có bất kỳ liên quan gì.”

“Tốt lắm.” Minh Tà cười càng thêm mỉa mai, “Vậy Mộ lâu chủ có thể rời khỏi Thần Nguyệt Cung.”

Mộ Vân Khuynh nhướn mắt, mỉm cười lạnh nhạt, “Ta không cần nghe theo mệnh lệnh của ngươi, Lộng Nguyệt, ta tự nguyện thủ hộ bên người Cô Tuyết, cũng không phải là muốn chen vào quan hệ giữa ngươi và hắn.”

Hắc sa che mặt theo gió vũ động, tử mang yêu dã từ sau hắc sa thoáng lấp lóe. Minh Tà bước đến bên bạch y nam tử, tà mị nhếch môi, “Vân Khuynh, lời này của ngươi nếu để cho đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành nghe được, không biết hắn sẽ có phản ứng thế nào đây ?”

Mộ Vân Khuynh đột nhiên cả kinh, đồng tử chợt co rút, “Ngươi có ý gì ?”

“Về sau ngươi sẽ rõ.”

Lúc này, hồng y nam tử bỗng chốc mở mắt, hương sen thoang thoảng vờn quanh chớp mũi, khí tức quá đổi quen thuộc quanh quẩn hồi lâu vẫn không tan.

Vừa rồi, là ai nói chuyện với hắn. . . ?

Cô Tuyết nháy mắt xoay người ngồi dậy, đầu óc một trận mê muội, chỉ mơ hồ nhớ rõ một đôi phượng mâu thâm tử sắc mỹ lệ, bên tai loáng thoáng vang lên thanh âm nhu hòa gần gũi.

Minh Tà !

Hắn nghiêng đầu bắt gặp một chiếc bạch ngọc địch đặt trên nhụyễn tháp, thân địch phản chiếu quang mang trong suốt lấp lánh.

Nguyệt. . .

Thân ảnh hỏa hồng vụt lóe lao ra, song lại không thấy thân ảnh tà mị thần bí kia.

Mộ Vân Khuynh quay đầu, thần tình khiếp sợ, “Cô Tuyết. . .”

“Lộng Nguyệt vừa ở đây có phải không ?”

Mộ Vân Khuynh rũ mâu, trầm mặc không đáp.

Nhân mâu băng hồng tản ra yêu khí tà lãnh, Cô Tuyết lạnh lùng hỏi, “Vân Khuynh, ta hỏi ngươi lại một lần, có phải Lộng Nguyệt đã đến đây ?”

Bạch y nam tử lẳng lặng nhìn mặt liệt hồng yêu hoặc trước mắt, không cách nào mở miệng.

“Ngươi không cần giấu ta! Ta biết, hắn chỉ là không muốn ra gặp ta mà thôi !”

Hồng y nam tử lạnh lùng nheo mắt, mục quang lóe lên một tia trào phúng, “A a. . . Hảo một Thánh Tuyết vương thành! Hảo một Minh Tà !”

Minh Tà chính là Nguyệt của hắn !

Từ lần đầu tiên chạm mặt, hắn đã cảm giác được !

Là Lộng Nguyệt của hắn! Chắc chắn như vậy !

Ngân phát tuyết trắng loạn vũ như ca, màn đêm tĩnh lặng mà cô tịch, thanh âm phần nộ băng lãnh vang vọng khắp một khoảng sao trời:

“Nam Cung Lộng Nguyệt, ngươi nghe cho rõ, ta nhất định phải làm cho ngươi đi ra gặp ta !”

“Minh Tà, ngươi muốn đấu với ta sao ?” Hồng y nam tử cười lạnh một tiếng, “Ta Hách Liên Cô Tuyết sẽ phụng bồi tới cùng, ta muốn khiến ngươi cam nguyện nhận thua, ta muốn khiến ngươi tự mình khai tâm mà đối diện với ta !”

Hồng bào tựa hỏa diễm thiêu đốt, một mặt đỏ rực cuộn cuộn dâng lên như muốn bao phủ khắp thiên địa, khí tức tà mị ma đã lan ra bốn phía, khí phách tung hoành.

“Từ nay về sau, Thần Nguyệt Cung và Thánh Tuyết vương thành thế bất lưỡng lập !” (thiện tai, tuyên chiến rồi(_ . _ ”))

Lộng Nguyệt, đây là người bức ta !

Là người bức ta phải làm vậy !

Người đã không muốn xuất hiện để gặp ta,

Ta Hách Liên Cô Tuyết đành cùng người lẫn nhau dây dưa đến chết ! (kinzie3012.wordpress.com)

.

Bên kia bờ hồ, tuyết y nam tử lẳng lẳng lắng nghe thanh âm vang vọng hồi lâu trong đêm, tâm tình đã âm ỉ rung chuyển.

Không ai có thể nhìn ra biểu tình giờ phút này của hắn.

Cô Tuyết. . .

Ta biết phải làm sao với người bây giờ. . .

Minh Tà ngẩng đầu nhìn vầng cô nguyệt giữa không trung hiu quạnh, một mặt ám trầm bi thương chợt hiện lên trong mắt.

.

Lưu quốc, Thái Hòa Cung, trên đỉnh cung điện khảm một khóa châu đỏ rực như lửa, kim long vờn quanh, quang mang lưu ly ngũ sắc tản ra uy nghiêm khí phách.

Vương hầu và quan viên đương triều phân theo phẩm vị đứng thẳng, cung kính nhìn lên ngai vàng trên đại điện.

Kiểm mâu của Đông Phương Tuyết đảo qua, lãnh liệt như hàn tuyết, đường nét trên gương mặt cương nghị quyết tuyệt tựa đao khắc, tuổi tác vẫn chưa đến tứ tuần lại thập phần có mị lực.

Phó Thiện từ trong hàng bước ra, cung kính hành lễ, “Bệ hạ, Thất Sắc Thiên Đường tái xuất giang hồ, công khai đối kháng với triều ta. Đặc sứ của Thánh Tuyết vương thành truyền đến tin tức, chấp thuận hợp tác cùng triều đình tru diệt Thất Sắc Thiên Đường và bang phản đảng của Phong Lưu Ảnh !”

Đông Phương Tuyết lạnh giọng ra lệnh, “Phái Thất vệ mai phục tại bốn phía chung quanh Huyết Hồ Ma Phong, chỉ cần có động tĩnh lập tức phải bẩm báo cho trẫm !”

“Tuân mệnh !”

Lăng Tiêu theo sau bước lên, liềm đi về khác thường nơi đây vắng vắng, “Bệ hạ, còn mười ngày nữa là đến Khánh điển thường niên của triều ta, thần đã an bài thỏa đáng. Phần đông võ lâm nhân sĩ được mời đều đã viết thư hồi đáp, ngay cả thành chủ của Thánh Tuyết vương thành cũng sẽ đúng hạn phò ước, chỉ là. . .”

“Thần Nguyệt cung chủ không đáp ứng, thật vậy sao ?” Đông Phương Tuyết tựa hồ đoán ra điều gì.

Lăng Tiêu dừng một chút, biểu tình tràn đầy khó hiểu, “Bệ hạ, Thần Nguyệt cung chủ thật sự quá càn rỡ ngạo mạn, mong bệ hạ đừng nên vì một mình hắn mà. . .”

“Lại đi mời !” Đông Phương Tuyết lạnh lùng ngắt lời, không để đường lui, “Nếu không mời được Thần Nguyệt cung chủ, Khánh điển cũng không cần phải cử hành !”

Chúng thần trong lòng đột nhiên chấn động !

Nếu không phải Đông Phương Tuyết chính miệng nói ra, bọn hắn quả thực không thể tin tưởng vị quân vương này lại xem trọng Thần Nguyệt cung chủ đến như vậy.

Lăng Tiêu bất đắc dĩ cúi người lĩnh mệnh, giấu đi vài phần phẫn hận trong mắt.

Hách Liên Cô Tuyết chẳng những ngằm không chế Ảnh Phù Môn của hắn, hơn nữa còn chấp chưởng Long Thiên Trượng của Ảnh Phù Môn, càng không ngờ là thái độ của quân vương với vị cung chủ âm hiểm lãnh ngạo kia nhìn thế nào cũng không giống bình thường.

“Lăng Tiêu, Khánh điển có thành hay không ngươi đều phải chịu trách nhiệm, đừng khiến trẫm thất vọng. Bối triều !”

Đế vương phát áo rời đi, để lại chúng thần sau lưng nhú mày khổ tư.

170. Chương 170: Phong Vân Đồ Bá (nhất)

“Minh Tà cũng đi. . .” Hách Liên Cô Tuyết thấp giọng lầm bầm, rồi cuộc phản ứng, “Hảo! Ta đi !”

Trong tâm Lăng Tiêu không khỏi lộ ra một tia đắc ý:

Hắn sao lại không biết, kẻ thuyết phục Hách Liên Cô Tuyết bằng lòng tham dự Khánh điển tại hoàng cung không phải là hắn.

Mà là nhờ một danh tự:

Minh Tà !

Võ lâm hiện tại sớm đã bị Thần Nguyệt Cung và Thánh Tuyết vương thành phân cách. Lúc này hai đại cung thành thế như nước với lửa là sự thật không cần tranh cãi !

Đó là một tràng tranh đoạt tàn khốc, một hồi khiêu chiến đẫm huyết tinh, bá chủ đối kháng với bá chủ! Ân oán giữa Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết không phải chỉ vài ba câu là có thể nói rõ.

Bởi vậy, người trong thiên hạ càng thêm tò mò về thân phận của thành chủ Thánh Tuyết vương thành, rốt cuộc là người như thế nào mới có thể khơi mào hứng thú của Thần Nguyệt cung chủ, ngày ngày đều giằng co tóe lửa như vậy ?!

Gió nổi mây phun, bá chủ tranh hùng.

Giang hồ đã sử ghi lại: Hàm Khải năm thứ tám, Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ ta thán trần thế tịch liêu, không ai có thể cùng mình ngang hàng. Hai người cố tình biến giang hồ thành chốn huyết tinh phong vũ làm vui, đối địch đến phát cuồng, tranh đấu diễn ra không ngớt. . .

Song, sự thật và nguyên nhân trong đó, cả thiên hạ chỉ có hai người họ biết rõ.

Hồng y nam tử ngược nhìn vàng trắng trên cao, lửa giận thiêu đốt tâm can: Nam Cung Lộng Nguyệt một ngày còn không thẳng thắn xuất hiện gặp mặt, hắn sẽ không để Thánh Tuyết vương thành được an bình!

Tuyết y nam tử cách một lớp hắc sa thường trắng, có khổ mà không biết nói sao: Ma huyết một ngày còn chưa chữa khỏi, hắn sẽ không gặp lại Hách Liên Cô Tuyết !

Thiên hạ một lần nữa rung chuyển, chỉ vì một phần chấp chất trong lòng của hai kẻ kiệt ngạo bất tuân!

Cổ chấp quạt cường và chạm tương đối, không biết đến tột cùng kết quả là ai sẽ lùi bước trước tiên ?(kinzie3012.wordpress.com)

.

“Cung chủ, thuộc hạ vừa nghe được tin tức, vào giữa trưa hôm nay, thành chủ Thánh Tuyết vương thành sẽ cùng người đứng đầu của Tứ đại gia tộc tụ họp tại Phong Vân đồ phưởng !” (tự đổ: tụ tập đánh bạc)

Hách Liên Cô Tuyết trong lòng chấn động, “Tự đổ ?!”

Thật giống với tác phong của yêu tinh kia !

Nhớ năm đó ‘Đa tình công tử’ đã từng tiêu dao khoái hoạt biết chừng nào ?

Hồng y nam tử xoay người nhìn về phía Lăng Tiêu vẻ mặt bình tĩnh, ngẫm nghĩ một trận, hồng mâu yêu mị linh lung, “Lăng môn chủ, người không cần phải đi, bản cung thay người đến đối đầu với yêu hồ ly kia! Thế nào?”

Lăng Tiêu mừng rỡ như điên, vội vàng gật đầu đáp ứng. Minh Tà vốn âm hiểm xảo trá, nếu lần này hấn thua, không biết Minh Tà sẽ lại đưa ra những điều kiện quỷ dị cỡ quái khiến người ta kinh sợ đến mức nào?

Song Hách Liên Cô Tuyết cũng như Minh Tà ngoan độc tàn khốc, nếu hấn đối đầu với Minh Tà tại Phong Vân đồ phường, rốt cuộc sẽ tạo nên một phen nào động ra sao?!

Hách Liên Cô Tuyết quay đầu nhìn Vô Nhai và Tập Phong, thần sắc có chút ám trầm, “Mọi chuyện đã lo liệu thỏa đáng chưa?”

“Cung chủ yên tâm, tuyệt sẽ không xảy ra sai sót!”

Nhân mâu băng hồng xẹt qua một đạo yêu quang lạnh mị, thân ảnh tựa liệt hỏa nháy mắt lao ra khỏi Thần Nguyệt Cung, để lại bóng lưng hỏa hồng kiều diễm.

.

Phong Vân đồ phường tọa lạc tại đoạn đường phồn hoa nhất kinh thành, ba tầng lầu các hoa lệ, đăng hỏa huy hoàng. (đồ phường: sòng bạc)

Gần đến giữa trưa, dân chúng kinh thành không khỏi ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ vì mong muốn được chiêm ngưỡng phong thái của vị thành chủ Thánh Tuyết vương thành thần bí.

Phong Vân đồ phường xa hoa khổng lồ hội tụ vô số thương nhân hào quý, nổi danh là Địa lạc chi đô, nơi phong tình hỗn loạn bậc nhất kinh thành, người người hàng ngày đến đây tiêu tiền đánh bạc. Thậm chí bậc đại tông sư dương danh thiên hạ cũng từng chiến suốt một đêm vẫn không lùi bước tại tòa thành bảo do vàng bạc xây nên này!

Mà nay, Phong Vân đồ phường sắp sửa nghênh đón cuộc đối chiến giữa những võ lâm cự long, có thể nào không khiến chúng nhân tâm huyết sôi trào?!

Tứ đại thủ lĩnh của Thần Kiếm sơn trang, Ảnh Phù Môn, Linh Hoa Các, Thiên Tuyền Lâu và thành chủ Thánh Tuyết vương thành cùng đối một trận, chiến cục sẽ được tiến hành ra sao?

Hiện giờ Phong Vân đồ phường đã là tiêu điểm chú mục của tất cả mọi người trong thiên hạ, trăm danh chiến tướng vây quanh bốn phía nghiêm cẩn bảo hộ, nhuyển liêm buông xuống che kín cả tòa lầu các, thần bí khó lường!

.

Bên trong nhĩ gian hào hoa, một chiếc bàn gỗ tử đàn rộng rãi, năm tòa ghế ngồi chạm vàng, trang chủ Thần Kiếm sơn trang Trọng Hoa và lâu chủ Thiên Tuyền Lâu Liễu Phi Yên đã ngồi ngay ngắn, hai mắt tinh minh, phong tư tuấn nhã như ngọc.

Các chủ Đoạn Lăng của Linh Hoa Các đứng bên người Trọng Hoa, tuấn mi nhíu chặt, thần sắc chán nản, “Người đã biết là ta không giỏi đối bài!”

Trọng Hoa một thân huyền sắc đoạn y, mi mục sơ lãng thanh quân, mắt như phù dung thu thủy, hồ mâu thoáng nheo lại, bày ra một bộ thần thái khiến người ta say mê nhận nhạo. Hấn lạnh nhạt cười khế, “Không biết đối cũng phải đối!” (huyền sắc đoạn y: y phục bằng lụa đen; hồ mâu: mắt cáo)

“Ta vốn không giống với tên đồ cuồng như người.”

Hồ mâu của Trọng Hoa có chút ngả ngớn, “Ta là đồ cuồng? Vậy thành chủ Thánh Tuyết vương thành là cái gì?” Ngữ thanh chợt trở nên nhu hòa, đôi mắt lóe lên tia sáng chờ mong, “Cùng Minh Tà đối một trận chính là cơ hội ngàn năm có một a!”

“Minh Tà. . .” Mỗi lần nghe đến cái tên này, Đoạn Lăng không khỏi run sợ. Một đêm điên cuồng hôm đó bao giờ cũng trôi nổi lượn lờ trong đầu khiến hấn không thể nào quên.

Rốt cuộc là Minh Tà sớm có dự mưu hay chỉ kịp nắm chắc thời cơ, đến bây giờ Đoạn Lãng vẫn vô pháp làm rõ dụng ý thật sự của Minh Tà.

Liễu Phi Yên thông thả pha trà vào chén của mình, biểu tình lạnh nhạt, trong mắt không hề hiện lên hứng thú.

Lâu chủ Thiên Tuyền Lâu yêu thích phẩm trà, với việc pha trà lại càng cẩn thận tỉ mỉ. Vô luận hẩn đi đến nơi nào, túi trà cũng không bao giờ rời khỏi người.

Năm đó, Lăng Tiêu, Trọng Hoa, Đoạn Lãng, Liễu Phi Yên trở thành người đứng đầu tứ đại gia tộc, thế trung thành với triều đình. Mà nay tuy rằng bên ngoài bốn người vẫn ra vẻ là đồng minh, song trong lòng sớm đã có mưu đồ riêng, từ lâu không còn đoàn kết như trước.

Đúng lúc đó, một thanh âm biếng nhác mang theo vẻ đùa cợt vang lên từ phía sau ba người, “Các vị bằng hữu, biệt lai vô dạng ?”

Ngữ khí dị thường thân thiết không khỏi khiến Liễu Phi Yên thầm mỉm cười. Ý nghĩa thật sự của hai từ ‘bằng hữu’ chính là tranh phong không gột như hôm nay sao ?

Một thân tuyết y phối cùng hắc sa che mặt như trước, ngay khi hẩn bước vào nhĩ gian, hương sen phiêu nhiên theo gió tản khắp bốn phía, hết như trích tiên đi ra từ màn sương mờ ảo, không nhiễm loạn thế hồng trần, độc lập du tẩu chốn nhân gian.

Song nam tử nhìn như thần tiên đó lại là một nhân vật trở tay làm mây lật tay làm mưa, đứng thẳng trên đỉnh tuyết phong ổn tọa giang sơn vô lâm.

“Thánh Tuyết thành chủ, lần này chúng ta chơi trò gì ?” Trọng Hoa khẽ nheo hồ mâu, không nhìn ra chút khiếp ý. Hắc sa tung bay rơi xuống trong mắt hẩn, khơi lên một phần rung động nơi đáy lòng.

“Nếu ta không đổ, kết quả sẽ thế nào ?” Đoạn Lãng không nhìn Minh Tà đứng ở một bên.

Trên người nam nhân này không có lúc nào là không lộ ra khí tức nguy hiểm đáng sợ, tựa hồ một khi tới gần sẽ bị áp lực vô hình khổng chế, luân hãm vào đó rồi cuối cùng đánh mất bản thân.

“Đoạn các chủ có thể đưa ra tiền cược để bù lại.” Thanh âm du dương tràn ra, ẩ ẩ lực áp bách không cho phép kháng cự.

“Tiền cược là thứ gì ?”

Minh Tà ưu nhã cười ra tiếng, “Đoạn các chủ, lần đổ chiến này không chỉ có một mình ta. Nếu hai vị bằng hữu còn lại không để tâm đến tiền cược của Đoạn các chủ, e rằng kết quả không thể nào tốt đẹp.”

Ngữ khí đùa cợt khinh miệt khiến Đoạn Lãng tràn ngập lửa giận, nói ngắn gọn là tiền cược của Đoạn Lãng hẩn căn bản không có giá trị.

Lần đổ chiến này, năm người đều lấy vật trân quý nhất tự thân ra làm tiền cược. Nếu bất kỳ người nào trong đó cảm thấy hứng thú với tiền cược của phương kia liền có thể ‘đổ’ để đoạt vật.

“Ta không có vật trân quý nhất, chỉ có người trân quý nhất.” Đoạn Lãng nhìn về phía Minh Tà, trong mắt lộ ra một tia thành khẩn, “Thánh Tuyết thành chủ, người biết rõ đó là ai.”

“Chẳng phải là công chúa Lam Vân sao ?” Trọng Hoa mỉm cười, đáy mắt hiện lên tiếu ý.

Đoạn Lãng đột nhiên quay đầu nhìn Trọng Hoa, “Người có biết ?”

“Đoạn huynh, tình cảm ái mộ của người với công chúa Lam Vân, thân là huynh đệ ta đây sao có thể không biết ?” Trọng Hoa thở dài, “Bất quá ta sớm đã có người sở ái trong lòng, công chúa Lam Vân với ta mà nói không có nửa phần ý nghĩa.”

Liễu Phi Yên đùa nghịch nhấp ấm trà trong tay, căn bản không nhìn ra hỉ nộ, “Đoạn huynh, người cũng biết ta Liễu Phi Yên từ trước đến nay yêu trà như mạng, không chút hứng thú với nữ nhân.”

“Nga? Vậy theo ý Liễu huynh, tiền đặt cược của người chính là tách trà kia ?” Trọng Hoa cười cười.

“Không phải tách trà này.” Liễu Phi Yên biểu tình nghiêm túc, “Là chín trăm chín mươi chín loại lá trà trong nhà ta, thêm vào một bản trà kinh mà ta tự viết.”

Nét mặt Trọng Hoa phỉếm chút bất mãn, “Liễu huynh, chín trăm chín mươi chín loại lá trà và bản trà kinh kia người tự mình giữ lấy đi, Trọng mỗ ta không hứng thú.”

“Trọng huynh đừng nên xem nhẹ tiền cược mà ta đưa ra.” Liễu Phi Yên lạnh nhạt nói, “Đây là mệnh căn của ta, không có chúng, dù chỉ một ngày ta cũng đều không sống nổi !”

Trọng Hoa bắt đầu dĩ than nhẹ, “Một bên là nữ nhân, một bên là lá trà, ai. . . Xem ra hôm nay Trọng Hoa ta không kiếm được chỗ tốt nào từ trong tay hai người các người rồi.” Hắn ngừng một chút, vẻ mặt suy tư nhìn qua tuyết y nam tử vẫn còn đang trầm mặc, “Chẳng hay tiền cược của Thánh Tuyết thành chủ là thứ gì ?”

Tuyết y phần phật tung bay, nam tử lặng im mà đứng, thanh âm tĩnh định vang lên:

“Thánh Tuyết vương thành của ta !”

Ba người đồng thời nhìn về phía tuyết y nam tử, thần tình khiếp sợ vô thố, tràn đầy bất khả tư nghị !

Trong thiên hạ có ai không biết Thánh Tuyết vương thành chính là tòa thành trì mà Minh Tà muốn trao cho người hắn tâm ái, hôm nay không ngờ lại đưa ra làm tiền cược ?!

Nếu đã không có Thánh Tuyết vương thành, Minh Tà liền mất đi giang sơn của chính mình. Tiền cược khổng lồ mà vô giá như thế, hắn có thể bình thần nói ra ?

Liễu Phi Yên đảo mắt suy nghĩ, trong lòng đột nhiên tăng thêm vài phần thấp thỏm bất an: “Xem ra hôm nay Thánh Tuyết thành chủ nhất định đã tính trước hết thảy, bằng không sẽ chẳng vừa mở miệng là ngữ xuất kinh người đến vậy !”

Tuy rằng Liễu Phi Yên không thể lý giải nam nhân này, nhưng hắn biết được, vị thành chủ thần bí của Thánh Tuyết vương thành tuyệt đối không đánh nếu không nắm chắc phần thắng! Mà nay hắn dám lấy giang sơn của mình làm tiền cược, vậy chắc hắn sẽ không thất thủ !

Trọng Hoa hồ mâu híp lại, tựa hồ mang theo vẻ tán thưởng cùng kính nể, chỉ nghe “Ba ” một tiếng vỗ bàn, trong lòng hắn khó nén cơn xúc động, sắc mặt tràn đầy vui mừng, “Nếu Thánh Tuyết thành chủ đã xuất thủ nặng tay như thế, Trọng mỗ ta cũng không keo kiệt !”

Liễu Phi Yên kinh ngạc: “Trọng huynh, không lẽ người. . .”

“Không sai !” Trọng Hoa cả đời thích nhất là khiêu chiến, tuy hành vi phóng túng, nhưng tâm tình hào thắng cũng không nhỏ chút nào, “Tiền cược của Trọng Hoa ta chính là ba thanh bảo kiếm tổ truyền của Thần Kiếm sơn trang Lệ Ngân, Trục Vân, Phi Hoa.”

Liễu Phi Yên vỗ tay ra vẻ tán thưởng, “Ta thật kính nể a, Thánh Tuyết thành chủ, Trọng huynh, hai người các người không ngờ lại đem toàn bộ vốn liếng thân gia đều đặt lên, hôm nay Liễu Phi Yên ta thật đúng là được mở rộng tầm mắt !”

Đoạn Lăng đột nhiên ý thức được điều gì, “Lăng Tiêu môn chủ còn chưa tới.”

Trọng Hoa một bộ không quan tâm, “Đoạn huynh, Lăng huynh với người không phải cũng giống nhau sao? Hắn có đến hay không, với ta mà nói đều không có nửa điểm ý nghĩa.” Hắn đưa mắt nhìn sang Minh Tà, ngữ khí tràn đầy chờ mong, “Thánh Tuyết thành chủ, chúng ta bắt đầu thôi ?”

Lúc này, một gã hộ vệ mang vật gì đó trình lên, sau đó cung kính thối lui.

Đó là ba mươi hai thanh thẻ trúc chế thành đồ bài, trên bài có nhiều điểm tròn hồng bạch song sắc. Trong đó quân bài có nhiều điểm tròn nhất tên là ‘Thiên bài’, tỉ lệ hồng bạch giao nhau cùng là mười hai điểm.

Trọng Hoa thoáng neho hồ mâu: “Bài Cửu !”

Bài Cửu dựa vào đếm số trên quân bài để phân thắng bại, một người lấy bốn quân bài, ấn theo lớn nhỏ chia làm hai tổ, từng người phân biệt đối bài với nhà cái. Lấy toàn thắng toàn bại định thắng bại, một thắng một bại xem như thế hòa, người chơi đối với nhà cái.

Tầm mắt Minh Tà đảo qua ba mươi hai thanh đồ bài bằng thẻ trúc, hần đánh một chuông về phía mặt bàn. Chỉ thấy ba mươi hai thẻ trúc như thẻ nhận được mệnh lệnh nhảy lên không trung cấp tốc xoay tròn, cơ hồ tạo thành một cơn lốc xoáy nhỏ khiến người ta hoa mắt không nhìn rõ. “Cạch cạch cạch” nường theo ba mươi hai tiếng vang lần lượt hạ xuống, thẻ trúc chỉnh tề sắp xếp chia làm bốn phần, mỗi phần đều có tám quân bài, ổn định đặt trên bàn gỗ !

Trọng Hoa liếc mắt, tựa hồ có điều suy nghĩ nhìn sang tuyết y nam tử đeo đầu lạp che nhan, ánh mắt nóng bỏng.

Minh Tà phát tay áo, xúc xúc nhảy lên rồi xoay tròn, hết như lệ phong lượn vòng khiến người ta chóng mặt. Chỉ nghe “Ba” một tiếng, xúc xúc nhảy mất đình trệ.

Ba người trong lòng đều rõ ràng, bọn hần mỗi người sẽ có bốn quân bài trong tay, có thể phối hợp theo ý muốn, sau đó đồ bài với Minh Tà để phân thắng bại. Nếu điểm số bài của mình nhỏ hơn Minh Tà, như vậy phải lấy phần thua chấm dứt !

Song với Minh Tà mà nói, hần có thể là một phương thua thảm nhất, cũng có thể trở thành người thắng lớn nhất hôm nay !

Sau khi tất cả đều hoàn tất, tuyết y nam tử biếng nhác dựa lưng vào tọa tháp, lạnh nhạt nói: “Bắt đầu xuất bài được chưa ?”

Trọng Hoa cẩn thận đánh giá quân bài của mình, thần sắc hơi liêm, mà Đoạn Lăng vốn dĩ không yên lòng, Liễu Phi Yên lạnh nhạt bưng tách uống trà, tiểu ý ẩn hiện.

Đoạn Lăng đã không có tâm tình tiếp tục ngồi ở chỗ này dây dưa, hần đem bốn quân bài của mình đều mở ra, biểu tình thờ ơ không quan tâm: “Minh Tà, vô luận ta thắng hay thua, Lam Vân sẽ chỉ ở bên cạnh người, ván bài lần này với ta mà nói không có ý nghĩa.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Trọng Hoa nhìn Đoạn Lăng lật bài, không khỏi sách thán: “Bài của Đoạn huynh thật là tốt, thậm chí còn có một Thiên bài !” Bỗng nhiên, hồ mâu lóe lên tinh quang, “Nếu hần lấy Thiên bài phối với Tật thất, vậy có thể được chín điểm. . .”

Trong Bài Cửu, chín điểm là điểm số cao nhất !

Không ngờ lại xuất bài lớn như vậy !

Liễu Phi Yên có chút thở dài, “Không ngờ Đoạn huynh lại không nắm chắc cơ hội, chấp tay nhường lại vương thành cho Thánh Tuyết thành chủ.”

“Thật sự là đáng tiếc. . .” Minh Tà tao nhã nhấc chân, trong giọng nói mang theo vẻ suy ngẫm không nghe ra nửa phần bối rối.

Cùng lúc này, một thanh âm đột ngột truyền vào tai mỗi người: “Các vị bằng hữu, người chưa tới đủ đã bắt đầu đồ, thế này không khỏi có chút không hợp quy củ sao ?”

Minh Tà chợt ngừng đầu, mặt yêu hồng sáng lạn xuyên qua hắc sa nhập thẳng vào hai mắt hần, làm cho hần lâm vào chấn động !

Ngân phát chói mắt tản ra quang mang sáng bóng yêu mị, hồng y nam tử chậm rãi đến gần chiếc bàn, nhân mâu băng hồng lóe lên yêu quang tà lãnh, lạnh lẽo thấu xương.

“Hách Liên cung chủ ?” Trọng Hoa kinh ngạc nhìn hồng y nam tử đi tới bên cạnh hần, tựa hồ có chút trở tay không kịp.

“Là tại hạ.” Hách Liên Cô Tuyết đáp lời Trọng Hoa, nhưng ánh mắt của hần một khắc cũng không rời khỏi hắc sa che nhan của tuyết y nam tử, “Hôm nay Thánh Tuyết thành chủ hững hờ trí thật cao, bản cung bồi người, thế nào ?”

Trọng Hoa đang chán nản nhất thời lên tinh thần, “Vậy không thể tốt hơn.”

Hồng đồng băng lãnh nhiếp nhân dường như có thể đem Minh Tà đâm thủng thành tổ ong. Hắc sa tung bay, ngân phát quay cuồng, bốn mắt nhìn nhau lóe lên hỏa hoa, độ ẩm trong phòng đột nhiên giảm xuống kịch liệt! Khí tức bất minh lan tràn bốn phía, không khí ngưng đọng thành băng !

Yêu nghiệt nhà ngươi, ta sớm biết là ngươi sẽ đến !

Yêu tinh kia, hôm nay ta sẽ cho ngươi thua thật thảm !

Hồng y nam tử kéo vạt y bào ngồi xuống, móng tay sơn đỏ lấp lóe tà quang, hồng mâu tràn đầy khinh thường pha lẫn quyết tâm.

Trọng Hoa thản nhiên mở miệng, “Thánh Tuyết thành chủ, nếu Hách Liên cung chủ đã đến đây, không bằng mở lại một ván khác, thế nào ?”

“Không cần phiền toái như vậy !”

Hách Liên Cô Tuyết tà lãnh nhếch môi, chăm chú nhìn Minh Tà ở phía đối diện, tựa hồ muốn đem hắn nhìn thấu, nhìn đến mức hắn không ngừng bối rối mới thôi, “Một ván định thắng bại !”

Liễu Phi Yên dường như cũng bị khơi mào hứng thú, “Chẳng hay tiền cược của Hách Liên cung chủ là gì?”

“Vật trân quý nhất của ta đã bị một con yêu hồ ly không biết tốt xấu trộm mất.”

Minh Tà bất đắc dĩ cười nhạt. Tuyết nhi của ta, đừng nói khó nghe như vậy được không? Hai người chúng ta ai lấy đều chẳng giống nhau ?

Ngữ khí băng lãnh nén giận làm cho Liễu Phi Yên có chút mơ hồ không rõ, Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt Cung vốn thủy hỏa bất dung, nay Minh Tà cùng Hách Liên Cô Tuyết đổ chiến, thắng bại quả thật khó đoán !

Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, “Thánh Tuyết thành chủ không phải muốn Ngọc linh châu trong tay bản cung sao? Nếu ta thua, nhất định sẽ dâng lên !”

Đôi hồng mâu trước mắt đã khơi mào cơn xúc động khiến Minh Tà khó có thể áp chế, hắn cực lực kìm nén trận trận lửa nóng xao động trong lòng, thanh âm lạnh nhạt truyền ra, “Hảo! Nếu bốn tọa thua, sẽ giao Thánh Tuyết vương thành cho Hách Liên cung chủ.”

“Ta không cần Thánh Tuyết vương thành !”

Trọng Hoa và Liễu Phi Yên chột cả kinh, Thần Nguyệt cung chủ lại không cần Thánh Tuyết vương thành?

Tiền cược của Minh Tà lớn đến như vậy, không ngờ hắn chẳng hề hiếm lạ ?

Minh Tà ngừng một chút, “Vậy Hách Liên cung chủ muốn cái gì ?”

Cô Tuyết khẽ hất chiếc cằm tinh xảo, chỉ về phía Minh Tà, thanh âm khí phách không cho phép trốn tránh, “Ta muốn ngươi !”

171. Chương 171: Phong Vân Đảo Bá (nhị)

Bên ngoài Phong Vân đảo phương, mọi người đều không thể kìm nén nỗi lo lắng cùng xúc động trong lòng, nghe hộ vệ báo tin: các chủ Linh Hoa Các chủ động rời khỏi chiến cuộc, Thần Nguyệt cung chủ xuất hiện tham gia đồ đấu, đối kháng với Thánh Tuyết thành chủ !

Hai kẻ xưng bá Nam Bắc võ lâm vào lần đồ chiến này sẽ đem phong vân đảo loạn đến mức nào ?!

Trong nháy mắt, khí tức lưu động đã sớm ngưng đọng thành sương. Trọng Hoa và Liễu Phi Yên khiếp sợ tới đỉnh, Thần Nguyệt cung chủ chỉ muốn người, quả thật là. . . không giống bình thường !

Minh Tà ngồi đối diện với Hách Liên Cô Tuyết, tựa hồ cả thế giới ngoại trừ hai người bọn họ ra không còn ai khác.

Thanh âm vô pháp kháng cự truyền vào trong tai tuyết y nam tử, hắc sa mờ ảo che lấp dung mạo của Minh Tà. Không ai có thể nhìn thấu tình tự giờ khắc này của nam nhân, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập thật lâu không thể bình ổn.

Ta muốn ngươi. . .

Phân lượng của ba chữ kia làm cho tâm Minh Tà một lần nữa trở nên hỗn loạn. . .

Mấy ngày gần đây, Thần Nguyệt Cung luôn quấy nhiễu Thánh Tuyết vương thành đến chó gà cũng không yên. Mỗi lần phân tranh, tuyết y nam tử và hồng y nam tử xa xa nhìn nhau, Minh Tà hận không thể đem yêu nghiệt kiệt ngạo cô lãnh kia gắt gao ôm vào trong ngực.

Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn đều trở mặt nhìn cơ hội vụt qua.

Hiện giờ, thêm một lần gần gũi tương vọng, lại một lần bối rối gặp gỡ.

Tay của Minh Tà không khỏi trào ra vài đạo lãnh ngân trên tọa tháp Yêu nghiệt này, bao giờ cũng khiến hắn tâm loạn như ma !

Thật đúng là yêu nghiệt !

Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, đáy mâu tràn đầy tiểu ý. Hắn phất tay áo, tất cả quân bài đều bị đảo loạn, lẻ tẻ rời rạc rơi xuống trên bàn, đưa tay ý bảo: “Thỉnh, Thánh Tuyết thành chủ.”

Về Bài Cửu, nếu muốn trở thành người thắng lớn nhất, chẳng những cần vận khí mà còn phải có sách lược phối bài hoàn mỹ !

Sau khi chia bài xong, đám người đánh giá đồ bài trong tay, thần tình khác nhau.

Bầu không khí khẩn trương khiến người đứng xem ở một bên cũng không khỏi đổ mồ hôi đầy đầu.

“Một ván định thắng bại, chẳng hay các vị có dị nghị gì không ?” Cô Tuyết nhướn mắt, mâu quang lấp lóe vài phần lãnh mị.

“Có thể bắt đầu.” Liễu Phi Yên cười nhạt.

“Ai. . . Vì sao hôm nay Trọng Hoa ta lại bị động như vậy. . .” Trọng Hoa ra vẻ thở dài, gật đầu đáp ứng.

Tầm mắt Minh Tà đảo qua đôi hồng đồng đang chớp động đầy quỷ dị, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve quân bài trước mặt hắn, “Hảo !”

Liễu Phi Yên và Trọng Hoa đồng thời bày ra tổ bài thứ nhất của bản thân.

Song mai, Song nhân. (điểm của Song nhân lớn hơn Song mai)

Trọng Hoa khê nhướn hồ mâu, “Liễu huynh, điểm của ngươi nhỏ hơn của ta.”

Liễu Phi Yên mỉm cười uống trà, “Bài của Trọng huynh thật sự rất không tồi, xem ra chín trăm chín mươi chín loại lá trà trong nhà của ta hôm nay phải rời chủ mà đi.”

“Chỉ mới một lượt thứ nhất mà thôi.”

Lúc này, đầu ngón tay Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết đều dừng trên tổ bài thứ nhất của mình, ánh mắt hai người lại va chạm, quỷ dị nhiếp nhân.

Đột nhiên, hai người đồng thời trở bài !

Trọng Hoa cùng Liễu Phi Yên giật mình vạn phần !

Chỉ thấy tổ bài đầu của Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết đều là Địa bài và Tạp thất ghép thành một đôi !

Điểm số của Địa bài là hai điểm, mà Tạp thất là bảy điểm, hai bài này không phải lớn nhất, nhưng khi phối cùng nhau thì lại tạo thành tổ hợp chín điểm cao nhất trong Bài Cửu !

Điều khiển Trọng Hoa và Liễu Phi Yên kinh ngạc chính là sách lược phối bài của hai người đem quân bài bình thường phối thành điểm số lớn nhất !

Nhưng Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết lại vô cùng bất ngờ hai người bọn họ chẳng những có bài trong tổ thứ nhất giống nhau như đúc, thậm chí sách lược phối bài của hai người đều như nhau !

Thật không thể tưởng tượng !

Không khí băng lãnh tựa hồ nháy mắt bị hòa tan, hàn đông lui đi, ngênh đón ngày xuân nhu hòa.

Khi tuyết y nam tử lại nhìn sang song nhãn mâu băng hồng ở đối diện, hồng đồng cũng đang dõi theo hắn, hệt như tâm linh giao hội, vô pháp dứt tầm mắt đi nơi khác.

Hắc sa mờ ảo, khoảng cách gần trong gang tấc khiến mục quang của hai người chậm rãi đan vào nhau.

Liễu Phi Yên cười khê, ý vị thâm trầm, “Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ thật ăn ý a, tổ đầu tiên không ngờ lại phối bài giống hệt. . .”

“Vậy lật tổ thứ hai đi.” Cô Tuyết bình ổn tâm tình.

Dựa theo quy củ của Bài Cửu, hai tổ bài trước sau đều lớn hơn đối phương mới tính là thắng, trước thắng sau bại hoặc trước bại sau thắng xem như hòa, trước sau đều bại dĩ nhiên là thua bài.

Song lúc này, Trọng Hoa và Liễu Phi Yên trong tổ đầu tiên đã bại bởi Minh Tà, bởi vậy qua tổ thứ hai, vô luận bọn hắn có bao nhiêu điểm, nhiều nhất cũng chỉ có thể hòa.

Mà Hách Liên Cô Tuyết không ngờ lại hòa với Minh Tà ngay trong tổ thứ nhất! Đây là tình cảnh mà Trọng Hoa tự đổ hơn mười năm chưa bao giờ gặp qua !

Hồng mâu băng lãnh lóe lên dị sắc không thể nhìn thấu hôm nay, hắn tuyết đối không thể thua !

Vô luận thế nào, hắn cũng phải tóm được yêu tinh này !

Lộng Nguyệt, lần này ta Hách Liên Cô Tuyết tuyết sẽ không để ngươi chạy thoát !

Năm năm trước, hắn trở mặt bất lực nhìn đạo tử ảnh kia nhảy xuống Huyền Tuyết Sơn. Năm năm sau, rốt cuộc hắn đã chờ được yêu tà nam tử quay về.

Mà nay gặp lại, nhưng không cách nào nhận nhau !

Cô Tuyết đã vô pháp chịu đựng, cũng không thể tiếp tục nhẫn nại.

Lần lượt bỏ lỡ cơ hội, lần lượt xa xa ngóng nhìn đối phương, lại không thể gần hắn, ôm hắn !

Càng tương tư đến cùng cực, càng muốn dùng thủ đoạn cực hạn mà chiếm cứ lược đoạt, muốn Lộng Nguyệt thua thật thê thảm, muốn Nguyệt của hắn thật sự trở lại bên mình.

Lần này, vô luận trả giá bao nhiêu đại giới! Hắn cũng sẽ không buông tha cho yêu hồ ly kia !

Khi hồng y nam tử lấy lại tinh thần, đã thấy Liễu Phi Yên đứng dậy.

“Nếu Thánh Tuyết thành chủ ưa thích, ngày mai ta sẽ đem chín trăm chín mươi chín loại lá trà của mình đưa đến Thánh Tuyết vương thành.” Liễu Phi Yên chấp tay thành quyền, tiểu ý nhàn nhạt, tựa hồ không tính toán lật bài.

Trọng Hoa ý vị thâm trường nhìn về phía tuyết y nam tử, chậm rãi mở ra tổ bài của mình. . .

Song Thiên !

Không ngờ lại là Song Thiên !

Trong Bài Cửu, Thiên bài là quân bài có điểm số cao nhất, mà nay không ngờ hai quân Thiên bài đều rơi xuống tay Trọng Hoa !

Phối bài cao như thế, quả là hiếm thấy !

Trọng Hoa thoáng nheo hồ mâu, dị quang chớp động.

Liều Phi Yên sợ hãi than: “Trọng huynh không hổ là tay lão luyện, hôm nay vận may lại càng nhất tuyệt !”

Song Thiên trong Bài Cửu đứng hàng thứ hai, nếu lần này Minh Tà không thể phối ra chín điểm, vậy hẳn cũng vô pháp dành phần thắng từ Trọng Hoa !

Thanh âm của Minh Tà không một chút phập phồng dao động, “Trọng trang chủ quả thật không phải người thường, chỉ tiếc. . .”

Trọng Hoa ngừng hô hấp.

Ngón tay thon dài khẽ gảy, điểm số hồng bạch đan xen chấn nhiếp hai mắt chúng nhân đang quan vọng.

Cô Tuyết ngẩn ra, chỉ thấy quân bài trước mặt Minh Tà không ngờ lại ra chín điểm cao nhất !

Yêu tinh này cư nhiên phối ra Hầu vương đối !

Trọng Hoa bất khả tư nghị nhìn phối bài cao nhất trước mặt Minh Tà, trong lòng kinh sợ, đáy mắt tản ra quang mang lấp lóe, “Bại bởi Thánh Tuyết thành chủ, Trọng Hoa ta không còn lời nào để nói. . .” Hắn nâng mâu, thanh âm trầm định, “Minh Tà, ba ngày sau Thần Kiếm sơn trang sẽ cử hành Kiếm Thần đại hội, hôm đó, ta nhất định sẽ đem bảo kiếm tổ truyền tặng cho ngươi.”

Ánh mắt của Trọng Hoa không rời khỏi Minh Tà, đáy lòng nhộn nhạo ba đào sóng cuộn.

Năm đó, hắn tại đồ tràng sát trá phong vân, mà nay lại vô pháp kháng cự thảm bại dưới tay nam nhân này.

Tuy sớm đã biết kết cục, hắn vẫn muốn đổ một lần, cho dù thất bại cũng sẽ không quên tràng phong vân đổ chiến hôm nay.

Bởi vì cả đời này của hắn, có lẽ chỉ có một lần như vậy.

Trong đồ tràng, lần đầu tiên Trọng Hoa thất bại.

“Làm con rồi trang chủ rất thú vị sao ?”

Ngữ khí đậm mạc vô tâm từ miệng hồng y nam tử tràn ra, không khỏi khiến toàn thân Trọng Hoa chấn động.

Trọng Hoa ngưng một chút, liềm đi vẻ sợ hãi trong mắt, vẫn bảo trì bộ dáng trấn định tự nhiên như trước, “Hách Liên cung chủ chỉ giáo cho ?”

“Trọng trang chủ trong lòng rất rõ, bản cung không tất yếu phải nói thẳng.” Hồng mâu nhướn lên, mị hoặc yêu dã, Cô Tuyết nhìn về phía tuyết y nam tử, “Muốn ta nói sao? Thánh Tuyết thành chủ ?”

“Hách Liên cung chủ có thể trở bài.” Minh Tà tựa hồ không bị ảnh hưởng, nháy mắt liền dời đề tài.

Liều Phi Yên mâu sắc căng thẳng, dường như hiểu được điều gì.

Cô Tuyết tung một chưởng về phía bàn gỗ, hai thanh đồ bài “Xoát xoát” phiến chuyển, lôi kéo tầm mắt chúng nhân.

Mấy người xem đứng ở một bên, trái tim cơ hồ muốn vọt ra cổ họng. Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết đối bài thậm chí tác động đến cả thần kinh của mỗi người bên trong nhĩ gian !

Trọng Hoa kinh hãi: “Chí tôn bài !”

Liều Phi Yên lại ngạc nhiên, “Đỉnh tam phối Nhị tứ! Quả thật là. . . Chí tôn bài !”

Đỉnh tam bài và Nhị tứ bài nếu đặt riêng ra thì điểm số không lớn, một bên ba điểm, một bên sáu điểm. Nhưng khi hai quân bài này ghép thành đôi chính là Chí tôn vương bài !

“Lại hòa. . .”

Chí tôn bài, Hầu vương đối đều có điểm số lớn nhất trong Bài Cửu, không ngờ Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết cả hai tổ bài đều phối ra mức điểm cực cao như vậy !

Hai lượt đều hòa !

Trọng Hoa kinh sợ Nếu đồ cùng Hách Liên Cô Tuyết, hẳn chắc chắn không thể thắng được!

Hồng y nam tử đột nhiên đứng dậy, hồng mâu ám lạnh, “Hôm nay phải phân ra thắng bại, tuyệt không có thể hòa !”

Minh Tà hơi rũ mâu, tựa hồ có vẻ bất đắc dĩ, “Hách Liên cung chủ muốn tiếp tục sao ?”

Hách Liên Cô Tuyết ánh mắt lạnh lùng, mị nhân yêu hoặc, cười lạnh: “Thế nào? Thánh Tuyết thành chủ không dám đồ ?”

Minh Tà đứng dậy, hắc sa che mặt theo gió vũ động gọi lên từng đường cong phiêu dật. Hắc thoáng trầm mặc, thanh âm mờ ảo vang lên, “Lấy bàn cờ ra !”

Bàn cờ đặt giữa hai người, khiến Trọng Hoa lại một phen kinh ngạc bàn cờ, quân cờ, đũa, thẻ bạc. . . (thẻ bạc là thẻ có ghi số tương đương với lượng tiền muốn đưa ra trong ván bài)

Hai người kia muốn chơi ‘Lục Bác’ !

Tuyết y dập dờn, thần tình tự nhiên. Ngân phát phiêu động, hồng mâu yêu lãnh.

Mục quang của Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết lại va chạm, Phong Vân đồ phương một lần nữa nghênh đón cuộc đồ chiến kinh tâm động phách.

Đó là ván bài giữa Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ, tràn ngập tâm thuật cùng chiến lược. Hai phương bá chủ tranh đấu không ngớt trong chốn vô lâm, cuối cùng ai sẽ là người thắng ?

Trọng Hoa và Liễu Phi Yên lui tới một bên, quan khán tài hoa của hai nam tử trước mặt. Bàn cờ lại bắt đầu lưu chuyển biến hóa loạn thế phong vân.

Ném đũa, xuất cờ. . .

Quang mang mạc tử và xích hồng tản ra sắc thái yêu dị trên đầu ngón tay hai người. . .

~*

~Vào đêm, trong hoàng cung đèn giăng sáng ngời, đế vương phong tư khí phách nhìn lên vầng minh nguyệt. Tuần nhan lãnh liệt hết như hàn phong điêu gọt mà thành, uy nhiếp bức nhân.

Lăng Tiêu cung kính hành lễ, “Bệ hạ, đến ngày Khánh điển, Thần Nguyệt cung chủ chắc chắn sẽ phò ước đúng hẹn.”

“Rất tốt.” Đông Phương Tuyết mỉm cười hài lòng, tinh mâu như lãnh huy, nhộn nhạo mục quang mong đợi, “Nghe nói hôm nay Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ tụ đồ tại Phong Vân đồ phương ?”

“Khởi bẩm bệ hạ, đúng vậy.”

“Chiến cuộc thế nào ?”

“Lúc này vẫn chưa phân thắng bại.”

Đông Phương Tuyết nheo mắt, “Đã một ngày đêm còn chưa phân ra ?”

Lăng Tiêu chau mày, “Hôm nay vốn là cự thần đồ ước với Minh Tà, nhưng Thần Nguyệt cung chủ muốn thay cự thần đồ một trận.”

Đông Phương Tuyết đột nhiên xoay người, thần tình hoài nghi: “Vì sao Hách Liên Cô Tuyết phải thay người ?”

“Cự thần. . . không rõ.”

“Nghe nói Minh Tà bất hòa với Hách Liên Cô Tuyết, thật sự có việc này ?”

“Đích xác là như vậy.”

Khóe môi Đông Phương Tuyết khẽ nhếch thành một đường cong quỷ dị.

“Bệ hạ, có một chuyện, cự thần không biết có nên nói hay không.”

“Nói !”

Lăng Tiêu đến gần đế vương, đè thấp thanh âm, che giấu vẻ u ám nơi đáy mắt, “Với Hách Liên Cô Tuyết, bệ hạ không thể không phòng !”

Thần sắc Đông Phương Tuyết chợt trở nên âm trầm, “Nói thử xem ?”

Lăng Tiêu nhìn bốn phía chung quanh, ghé sát vào bên tai đế vương, “Thần hoài nghi Thần Nguyệt cung chủ có ý đồ mưu phản, mà Thất Sắc Thiên Đường có lẽ liên quan mật thiết với hắn.”

Đông Phương Tuyết thoáng chốc trầm tư, sắc mặt lạnh lùng như hàn phong nhập cốt, “Ngươi có bằng chứng ?”

“Không dám gạt bệ hạ, một tháng trước, cự thần chính là vì phát hiện Thần Nguyệt cung chủ có liên hệ với Thất Sắc Thiên Đường mới gặp phải họa sát thân! Hiện giờ chỉ bảo Long Thiên Trượng của Ảnh Phù Môn đã rơi vào tay Hách Liên Cô Tuyết, yêu nghiệt kia dùng Long Thiên Trượng để uy hiếp cự thần!”

“Long Thiên Trượng của Ảnh Phù Môn các ngươi lại bị Thần Nguyệt Cung nắm giữ ?!” Về mặt Đông Phương Tuyết thêm vài phần âm u.

“Là cự thần vô năng !” Lăng Tiêu vội quỳ xuống, cúi thấp đầu, che giấu thần tình quỷ dị trên mặt, “Bệ hạ, cự thần chịu uy hiếp không dám nói nhiều, nay Hách Liên Cô Tuyết đã mưu đồ đe dọa đến bệ hạ, cự thần không thể không cả gan góp lời, mong bệ hạ đề cao cảnh giác.”

Đông Phương Tuyết nhíu chặt kiếm mâu, “Lăng Tiêu, uống cho ngươi hành tẩu giang hồ hơn hai mươi năm, hiện giờ ngay cả Long Thiên Trượng cũng không giữ được!”

“Bệ hạ bớt giận.” Thanh âm Lăng Tiêu khẽ run, “Thủ đoạn của Hách Liên Cô Tuyết quá mức âm hiểm ngoan độc, cự thần thật sự. . .”

“Được rồi !” Đông Phương Tuyết giận dữ, “Lăng Tiêu, trầm niệm tình người trung tâm với triều đình, không hề truy cứu, nhưng Long Thiên Trượng bằng mọi giá phải đoạt lại !”

“Bệ hạ, thần nghĩ ra một sách lược vẹn toàn, vừa có thể chứng minh Hách Liên Cô Tuyết xác thực tâm hoài bất quỷ, hơn nữa còn có khả năng đoạt được Long Thiên Trượng.” (tâm hoài bất quỷ: lòng mang ý xấu)

Đông Phương Tuyết hít sâu một hơi, mâu quanh lạnh lẽo, “Theo trầm đến. . .”

Lăng Tiêu đứng dậy, khóe môi nở nụ cười âm lãnh, khoái cảm trả thù dần nảy sinh, đi theo đế vương bước vào thư phòng.

~*

~Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết đại chiến ba ngày ba đêm tại Phong Vân đồ phường, ngọn đèn mãi vẫn không tắt.

Hôm nay là Kiếm Thần đại hội của Thần Kiếm sơn trang, Trọng Hoa sớm đã rời đi, mà Liễu Phi Yên như trước chống hai mắt phủ kín tơ máu quan khán cuộc đồ chiến giữa Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết.

Một trận chiến long trọng gây oanh động đến như vậy còn chưa phân rõ thắng bại, Liễu Phi Yên có thể nào cam tâm ly khai ?

Cả bàn cờ hắc bạch phân minh, trận thế phân bố dày đặc. Ba ngày ba đêm, Liễu Phi Yên theo dõi trận đối chiến phần khích tuyệt luân này mà không dời nổi mắt, phương pháp bố cục quỷ dị kia cùng sách lược tâm thuật liên miên không ngớt khiến tâm thần Liễu Phi Yên căng thẳng như dây đàn.

Thậm chí hắn còn nói đùa: nhị vị, hai người các ngươi có thể lãnh binh đánh giặc được rồi.

Song hai người kia căn bản không chút chú ý, trong mắt bọn họ chỉ có bàn cờ.

Bàn cờ như chiến trường, vô luận là ‘sách lược ngăn trở’ của Minh Tà hay Hách Liên Cô Tuyết ‘ném binh giữ tướng’ đều thuật lại một hồi chiến tranh khốc liệt.

Ở Liễu Phi Yên xem ra, sở dĩ Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết tranh đấu trên bàn cờ ba ngày ba đêm vẫn chưa phân thắng bại, nguyên nhân lớn nhất chính là hai người bọn họ tựa hồ có một ‘đôi mắt’ nhìn thấu tâm tư đối phương.

Minh Tà muốn chờ đến lúc Hách Liên Cô Tuyết suy yếu, mà Cô Tuyết tựa hồ sớm đã dự liệu, khi ném dĩa sẽ ra điểm số xảo diệu thích hợp để né tránh, khiến Minh Tà thúc thủ vô sách.

Đối với Cô Tuyết mà nói, vô luận hấn dùng loại chiến lược ‘Trực đảo Hoàng Long’* nào, toàn bộ đều bị Minh Tà ngăn chặn, căn bản không thể can thiệp vào trận doanh.

Ba ngày ba đêm giằng co độ sức, trận đồ chiến này không biết tới khi nào mới có thể phân ra thắng bại ?

Hồng y nam tử nhắc một quân cờ trắng, hạ xuống phía trên bàn cờ, mi vũ như mây, hỏi: “Liễu lâu chủ, hiện tại là giờ nào ?”

“Các người đã đồ suốt ba ngày ba đêm, bây giờ là buổi trưa, còn một canh giờ nữa Kiếm Thần đại hội sẽ bắt đầu.”

Nhân mâu băng hồng thoáng chốc xẹt qua một đạo lãnh mang sắc bén còn có một canh giờ.

Minh Tà không chút bối rối, “Hách Liên cung chủ, còn muốn tiếp tục sao ?”

Cô Tuyết cười lạnh, thần sắc trong mắt càng thêm quỷ dị, “Liễu lâu chủ, một canh giờ sau nhất định có thể phân thắng bại.”

“Thế nào? Hách Liên cung chủ muốn nhận thua ?” Thanh âm đậm mạc như tiếng đàn, nhiếp nhân tâm phách.

“Chơi mệt rồi, cũng nên nghỉ ngơi.” Hồng mâu khẽ nhướn, đáy mắt tràn đầy tiếu ý lãnh mị.

“Hách Liên cung chủ, cẩn thận một chút, nếu lại không tập trung, coi chừng Kiêu vương mà người cực khổ bảo hộ cũng bị bổn tọa ăn sạch.”

Bỗng nhiên, một đạo quang mang sáng ngời bắn vào trong nhĩ gian phủ đầy nhuyễn liêm chung quanh, ngay khi lọt vào hồng mâu nháy mắt trở nên mờ nhạt, song không ai phát hiện.

Khi hào quang rút đi, ánh mắt Cô Tuyết trong khoảnh khắc lóe ra yêu sắc kỳ dị. Hấn phát áo, tựa lưng trên tọa tháp, mị hoặc nhếch môi, “Vậy người cứ ăn đi.”

Ngữ khí hờ hững thản nhiên tựa hồ không chút để ý mình sẽ thua ván bài lần này. Nhìn thấy Hách Liên Cô Tuyết đột ngột bày ra biểu tình thờ ơ, Liễu Phi Yên chỉ cảm thấy kỳ quái, vẫn không suy nghĩ nhiều.

“Hách Liên cung chủ, đa tạ.” Minh Tà đưa quân cờ đen đi từng bước tới gần sào huyệt của Cô Tuyết, hướng đi đầu chuyển thiên hồi, mỗi bước đều cẩn trọng, không có nửa phần hỗn loạn, cuối cùng đem Kiêu vương mà Cô Tuyết bảo hộ tiêu diệt sạch sẽ !

Cô Tuyết ra vẻ tán dương vỗ tay hoan nghênh, cơ hồ không chút động dung, “Thật không tồi, Thánh Tuyết thành chủ, bản cung mấy ngày này thật sự là được mở rộng tầm mắt a. . .”

Minh Tà thắng !

Trong một canh giờ cuối cùng, không ngờ Minh Tà không hề trì hoãn, cứ như vậy đánh thắng Hách Liên Cô Tuyết ?!

Liễu Phi Yên cố gắng trộn to đôi mắt đỏ ngầu, ba ngày ba đêm ngồi một bên xem chiến khiến hấn huyết mạch sôi trào, nhưng kết quả sau cùng này lại khiến hấn cảm giác có chút mất mát.

Nguyên bản chờ mong một chiêu cờ ngoạn mục quyết thắng bại, nào ngờ Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên không chút để ý, làm cho hấn thất vọng cực kỳ.

“Thánh Tuyết thành chủ, một canh giờ sau ta sẽ đem Ngọc linh châu dâng lên, cáo từ !” Cô Tuyết không hề lưu luyến ném lại một câu, thân ảnh yêu hồng như một đoàn hỏa vân, biến mất khỏi tầm mắt Minh Tà.

“Thắng bại đã phân, Thánh Tuyết thành chủ, ta cũng cáo từ.” Liễu Phi Yên cười khẽ, xoay người ly khai.

Tuyết y nam tử đứng dậy, thở dài một tiếng, hắc sa tung bay phiêu động, trong lòng nổi lên một tia cô thương nhàn nhạt.

Thân ảnh hỏa hồng yêu mị lại cách hần mà đi, giống như lưu sa tiêu thất trong lòng bàn tay, chỉ chớp mắt ngắn ngủi đã trôi qua kẽ tay, hòa vào biển cát mênh mông vô tận.

Gió mát phất qua, tầm mắt hần bất giác rơi vào bàn cờ. Bố cục quân cờ hắc bạch phân minh trở thành chút quyến luyến sau cùng vương vấn níu giữ Minh Tà.

Bỗng nhiên, phượng mâu thâm tử chợt co rút !

Bố cục này. . .

Còn có cách sắp xếp quân cờ bất khả tư nghị. . .

Tử mâu tản mát hàn quang kỳ dị. . .

Hóa ra là thế !

Suốt ba ngày ba đêm bố cục, ba ngày ba đêm điều khiển hướng đi tinh diệu tuyệt luân, không ngờ. . .

Giờ khắc này, Minh Tà rõ ràng nhìn thấy bàn cờ hắc bạch kết nối tạo thành một chữ

Nguyệt.

Là ‘Nguyệt’ tên của hần.

“Cô Tuyết. . .” Minh Tà than nhẹ một tiếng, hô hấp có chút run rẩy.

Yêu nghiệt cuối cùng nhận thua, chỉ là vì muốn đem chữ ‘Nguyệt’ hoàn chỉnh hợp lại !

Vừa rồi hần lại không nhìn ra !

Mị nhãn thâm hồng đã rời khỏi tầm mắt hần, hiện tại hần mới phát hiện được dụng ý thực sự của yêu nghiệt kia !

Người ngoài xem ra, đây là một tràng đồ kỳ ngoạn mục, song trên thực tế đó cũng là bố cục mà một người trong đó dùng hết mưu lược để che giấu ánh mắt mọi người, ngăn cản đối phương thắng cờ, đồng thời còn muốn đem một từ đã dung nhập vào trong sinh mệnh của hần hoàn chỉnh hợp thành.

Trách không được, Cô Tuyết của hần đã giằng co cùng hần suốt ba ngày ba đêm. Trách không được, trận thế của yêu nghiệt kia lại quỷ dị đến mức không thể tưởng tượng như vậy.

Ngón tay Minh Tà lướt nhẹ qua ký tự xiêu vẹo hình thành trên bàn cờ, trong mắt chớp động nhu tình thâm thiết.

Cô Tuyết, hôm nay thất bại, kỳ thực chính là ta. . .

Là ta đã thua. . .

Cùng lúc đó, một tiếng nổ vang xé nát thiên không, bỗng chốc kéo Minh Tà khỏi thất thần trở về hiện thực !

Hình ảnh hồng mâu lấp lóe thần sắc quỷ dị hiện lên trong tâm trí khiến Minh Tà đột nhiên cả kinh.

Yêu nghiệt kia hôm nay rốt cuộc muốn làm cái gì ?

Sẽ không phải là. . .

Minh Tà đạn chỉ, hủy đi dấu vết trên bàn cờ, lập tức lao vút ra khỏi Phong Vân đồ phùng, nhằm phương hướng mặt yêu hồng ly khai đuổi theo. . .

172. Chương 172: Kiếm Thần Phong Tiêu Hề

Kiếm Thần Thai được dựng tại Thánh Tuyết vương thành, ngay từ sớm đã bị người vây đông nghìn nghịt đến một giọt nước cũng không lọt.

Diễm dương như lửa, lúc này Thánh Tuyết vương thành náo nhiệt như đang trôi nổi trong biển sương mờ, mà hôm nay chính là ngày Thần Kiếm sơn trang cử hành Kiếm Thần đại hội thường niên, không khỏi làm cho tòa thành vốn đẹp như tiên cảnh tăng thêm vài phần hỉ khí.

Thần Kiếm sơn trang, đa số đệ tử đều dùng kiếm, cũng có thể đúc kiếm.

Phần thưởng là ba thanh bảo kiếm tổ truyền của Thần Kiếm sơn trang.

Lệ Ngân, Trục Vân, Phi Hoa.

Nghe đồn ba thanh kiếm này chính là tể phẩm của Thượng cổ Thần Khí. Một trăm năm trước do tổ tiên Thần Kiếm sơn trang đào ra từ cổ mộ. Một trăm năm sau, Thượng cổ Thần Khí hiện thế, tể phẩm sẽ được trao cho ‘Kiếm Thần’ vào hôm nay !

Kiếm Thần tranh đoạt chiến, tuyệt không nói quá, kẻ nào có được danh hiệu này sẽ sở hữu bảo kiếm tổ truyền của Thần Kiếm sơn trang.

Lệ Ngân Bằng thanh lạc ngân, kiếm nhiệm thương tang hồng nhan lệ.

Trục Vân Phù vân xuất tụ, nhất chiêu lưu thủy đoạn sơn hà.

Phi Hoa Lạc anh phi vũ, si tâm quân tử vô tâm kiếm.

Sơn chi tươi tốt, dương liễu thanh thuần, Kiếm Thần Thai trải hồng thảm lộ ra vẻ thần thánh uy nghiêm. Đám đông vây quanh xôn xao náo nhiệt, tất cả mọi người tụ tập tại đây chỉ vì muốn được chiêm ngưỡng phong thái của ba thanh bảo kiếm và trận chiến giành danh hiệu Kiếm Thần kinh tâm động phách. (sơn chi: tên một loại cây cảnh)

Lúc này, trang chủ Trọng Hoa của Thần Kiếm sơn trang một thân cẩm y sải bước đi đến giữa Kiếm Thần Thai, nhìn xuống vô lâm nhân sĩ chấp tay thi lễ, “Hôm nay, sơn trang chúng ta sẽ đem bảo kiếm tổ truyền tặng cho Kiếm Thần chân chính, tuyệt không nuốt lời !”

Mọi người không khỏi sôi trào, lập tức hưng phấn đàm luận, Trọng Hoa hơi rũ râu, dị sắc trong mắt chớp động. Hắn phát tay áo, màn che liền rơi xuống, ba thanh bảo kiếm dưới ánh mặt trời chiếu rọi lạnh liệt oai phong, rạng rỡ sinh huy, hào quang tản ra lạnh lẽo như băng.

Đám đông xôn xao.

“Bệ hạ. . .” Phó Thiện khẽ gọi nam nhân anh tuấn bên cạnh, “Ở đây đông người, mong bệ hạ nhanh chóng hồi cung để bảo đảm an toàn.”

Đông Phương Tuyết siết chặt song quyền, kiếm mâu nheo lại, “Hôm nay trẫm phải nhìn xem cái gì gọi là Kiếm Thần chân chính ?!”

Lời vừa dứt, nương theo địch khúc mờ ảo thê thiết, một đám đệ tử thân khoác tổ y chậm rãi đi qua đoàn người đông nghịt. Thanh y nam tử dẫn đầu, khuôn mặt tuấn lãng thanh tú, địch khúc du dương từ đầu ngón tay hắn nhịp nhàng bay lên. Đoàn địch như ngọc bích, tôn lên phong tư phiêu nhiên thoát tục của hắn.

Thanh y nam tử bước qua trước mặt Đông Phương Tuyết, giống như đám mây trôi nổi nơi khe núi. Khí tức đậm nhiên đó không hiểu vì sao lại khiến đáy mắt quân vương chợt lóe hàn quang lạnh liệt.

Bỗng nhiên, tiếng địch đình chỉ, một thanh cự kiếm lao vút qua đỉnh đầu mọi người. Gió lạnh rít lên âm thanh sắc bén, một tử y thiếu nữ đạp trên bả vai chúng nhân rồi hạ xuống Kiếm Thần Thai, gương mặt thuần chân lộ ra vài phần anh khí tiêu sái.

Cùng lúc đó, thanh y nam tử mũi chân khẽ điểm, chuyển thân dừng bên người tử y thiếu nữ. Hai người nhìn xuống anh hùng hào kiệt dưới đài, mâu sắc lấp lóe bất định.

Chỉ nhìn tướng mạo và phong tư, giang hồ nhân sĩ đều minh bạch thân phận của hai người.

Đại tể ti Thương Lạc và hộ pháp Tử San của Thánh Tuyết vương thành.

Dưới trướng Minh Tà có tam đại chiến tướng, Thương Lạc và Tử San thường xuyên đi lại trong chốn giang hồ, mà người thứ ba thì cơ hồ im hơi lặng tiếng, từ trước đến nay vẫn không hề ly khai Thánh Tuyết vương thành.

Trọng Hoa nhìn hai người vừa xuất hiện, thần sắc có chút an tâm. Hôm nay hẳn vốn nên thực hiện hứa đồ ước, tặng ba thanh bảo kiếm cho Minh Tà, song lại không tránh khỏi quá trình dài dòng phức tạp, chỉ cần người của Thánh Tuyết vương thành tham dự trận chiến, đoạt được danh hiệu ‘Kiếm Thần’, vậy đương nhiên có thể cầm bảo kiếm về tay.

Tử San huy kiếm một đường, anh khí bức nhân, ung dung nói, “Có ai muốn lên đài chỉ giáo ?”

Lúc đó, một thân ảnh nhẹ nhàng bay vút lên đài cao, cước đạp khinh yển hết như lá rụng không một tiếng động. Bóng người thừa không ngự kiếm, kinh diệu phượng minh.

Kiểm tên Thừa Phong, chỉ có thể là ‘Vô ảnh kiếm khách’ Diệp Thừa Hoan.

“Cô nương, thỉnh !” Diệp Thừa Hoan bản tính thẳng thắn lỗi lạc, có vài phần phong độ quân tử.

“Tại hạ Tử San, Diệp đại hiệp không cần khách khí.” Tử y thiếu nữ rút kiếm chỉ hướng Diệp Thừa Hoan, khí tức non nớt lúc này đã hoàn toàn thu liễm.

Đề khí, bạt kiếm !

Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn xem trận chiến giữa hộ pháp của Thánh Tuyết vương thành và giang hồ đại hiệp !

Kiểm pháp của Diệp Thừa Hoan trong hư có thực, chiêu số thu phát tự nhiên, mà kiếm khí của Tử San lại hung ác mãnh liệt, không để cho đối phương có cơ hội lùi bước. Kiếm pháp hai người đối lập rất rõ ràng.

Kiểm quang như ảnh xẹt qua khoảng không. Trong giang hồ, thế nhân đều biết kiếm pháp của đệ tử Thánh Tuyết vương thành kỳ dị nhất, chiêu thức lãnh liệt hung ngoan khó phá giải, một kiếm xuất ra là bức nhân tang mệnh, không lưu một tia cơ hội xoay người phản kích. Nghe nói kiếm pháp độc đáo này là do vị Thánh Tuyết thành chủ thần bí kia sáng tạo Minh Tà !

Bỗng nhiên, chỉ thấy Tử San nhanh chóng xoay một vòng, “Phanh phanh phanh ” ba tiếng do thân kiếm va chạm kêu vang, kiếm của Diệp Thừa Hoan liền rơi xuống đất, lãnh mang thoáng hiện. Nữ tử hai tay ôm quyền, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo.

“Đa tạ, Diệp đại hiệp.”

“Tử San cô nương không nên quá mức vô lễ như vậy.” Đúng lúc đó, một thanh âm khiêm hòa vang lên bên tai mọi người. Khí tức vẫn đậm phong khinh bao trùm toàn bộ sát khí trên đài cao, giống như gió xuân xua tan mây mù, ấm áp thanh nhã tựa dòng nước chảy xuôi.

Thương Lạc đột nhiên nâng mâu, chỉ thấy một bạch sam nam tử hạ xuống phía bên kia đài. Song mâu đen nhánh như hắc diệu thạch đậm mạp mà tao nhã, tiểu ý nhân nhật ẩn hiện, Phượng vũ phiến giắt bên hông nam tử, phong tư phiêu dật tiêu sái.

“Vân Khuynh. . .” Thương Lạc mở miệng bật thốt, đôi mắt lấp lóe dị quang.

Tử San cả kinh, đưa mắt nhìn tình tự của Thương Lạc lúc này khác hẳn so với ngày thường, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu, “Thương Lạc ca ca, ngươi quen biết hắn ?”

Mộ Vân Khuynh bước đến gần Thương Lạc, hắc mâu cũng lóe lên dị sắc, “Nguyên lai người chính là đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành.”

“Mộ lâu chủ cũng đến tranh đoạt ba thanh bảo kiếm này sao ?”

“Đúng vậy.”

Thương Lạc nhướn mắt, “Vì ai mà tranh ?”

Mộ Vân Khuynh mỉm cười đáp, “Vì Thần Nguyệt Cung.”

Đám đông phút chốc trở nên náo động, một bên là đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành, một bên là lâu chủ Phi Vân Lâu thống lĩnh bạch đạo lại trung tâm với Thần Nguyệt Cung. Hôm nay hai người không ngờ đều vì ba thanh bảo kiếm mà đến đây, mong muốn đoạt về để phụng cho kỳ chủ !

Thần sắc Mộ Vân Khuynh không có nửa điểm động dung, “Sĩ biệt tam nhật, tiện đương quát mục tương đãi.” (Một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc nói với bằng hữu, tạm hiểu: Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải lấy ánh mắt khác để xem xét. Trường hợp này, Mộ Vân Khuynh ý bảo hai người đã lâu không gặp nhau, thấy Thương Lạc khác hẳn ngày xưa, cũng có ý nhấn mạnh lập trường bất đồng giữa hai người hiện tại)

Thương Lạc rũ mi, né tránh tầm mắt của bạch sam nam tử, nắm chặt chiếc địch trong tay, “Đến khi nào mới có thể nghe lại một khúc tri âm ?”

Bạch sam nam tử phe phẩy Phượng vũ phiến, miếng thanh thạch treo nơi đuôi quạt theo gió rung động, hắc mâu lãnh liệt, “Hôm nay, đã không còn tri âm.”

Không còn tri âm. . .

Ba năm sau, đã không còn tri âm. . .

Khóe môi Thương Lạc vạch nên một đường cong đầy châm chọc.

.

Ba năm trước đây, một khúc địch thanh nơi trúc lâm khe giản, hai nam tử thanh nhã như làn mây mờ ảo trong lòng đều hoài tâm sự, mượn rượu giải ưu sầu, tâm tình suốt ba đêm không ngủt. (trúc lâm khe giản: rừng trúc bên khe suối)

Bạch sam nam tử tựa hồ có chút say, lại vẫn như trước mỉm cười, nói, “Ta xem ngươi là tri âm, nguyện ý vì ngươi tấu một khúc.”

Thanh y nam tử gật đầu đáp ứng, lấy đoản địch hòa minh, cảm tạ tri âm. (đoản địch hòa minh: Thương Lạc dùng sáo nhỏ hòa tấu với Vân Khuynh)

Tri âm khó tìm, tri kỷ khó kiếm*, một khúc kết thúc, rượu khiến người say, lòng sâu khó nói, mỉm cười nhìn nhau, cười thán hồng trần, ngoạn tiểu thương sinh, tửu hậu cuồng ngôn, ba ngày tiêu dao không thể nào quên tri âm bầu bạn.

Hắn hỏi: Đến khi nào mới có thể được nghe một khúc tri âm ?

Y đáp: Ngày sau còn dài, nếu hữu duyên nhất định sẽ gặp lại.

Bạch sam mờ ảo, tâm sớm đã có nơi ký thác. Thanh y lưu luyến, trong lòng thêm vài phần vương bận.

Mà nay. . .

Cùng là một người, cùng một tiểu nhan, song tri âm ngày xưa đã không còn.

.

Hồi ức vụt qua rồi tan biến trong tâm trí, Mộ Vân Khuynh đột nhiên phi thân lao tới, Phượng vũ phiến tựa độc nhận sắc bén, quét về phía Thương Lạc cùng Tử San.

Tử San vừa muốn xuất kiếm, lại bị thanh y nam tử nháy mắt ngăn cản.

“Ngươi không đánh nổi hắn, lui ra !” Thương Lạc đoạt lấy thanh kiếm trong tay Tử San, nhắm bạch sam nam tử công kích.

Kiếm quang hàn triệt, vũ phiến như gió, đan vào thành vông, phá đoạn trường không.

Chỉ nghe một tiếng nứt vỡ vang lên, toàn bộ cấu trúc của đài cao đều sụp xuống. Thanh y cùng bạch sam quần lấy nhau chỉ còn nhìn thấy hai đạo bóng mờ, thi thoảng lấp lóe quang mang chớp nhoáng pha lẫn tiếng vũ khí va chạm chói tai, khó phân rõ nhân hình.

“Không phải tri âm mà là địch nhân, hôm nay ý Vân Khuynh là như vậy ?”

“Thương Lạc, từ khi nào người trở thành đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành ?”

“Sau khi gặp người.”

“Thật không thể tin được.”

“Ta cũng cảm thấy khó tin, loại người như ta không nên giao thiệp với giang hồ, phải không ?”

“Không có cái gì nên hay không nên, vô luận thân phận của người thế nào, ta đều không quan tâm.”

“Ta nghĩ, đến bây giờ người cũng chưa từng để ý tới ta.”

Mộ Vân Khuynh ngẩn người, chuyển thân né tránh lợi kiếm của Thương Lạc, thanh âm trong trẻo tan theo làn gió, “Ai nói không có? Ba năm trước ta quả thực xem người là tri âm.”

“Vậy ba năm sau thì sao? Người xem ta là cái gì ?”

“Hôm nay là địch, chỉ vì bất đắc dĩ.”

“Người nghe lệnh của Hách Liên Cô Tuyết, mà ta phải phục tùng Minh Tà.”

“Thương Lạc, người nói sai rồi, người không phục tùng bất kỳ kẻ nào, chỉ phục tùng chính bản thân mình.”

“Tâm của người hướng về Hách Liên Cô Tuyết, cho nên người nghe lệnh hần, còn tâm của ta toàn bộ đặt tại nơi người, không phải Thánh Tuyết vương thành.” Thương Lạc thúc kiếm xoay vòng, giao đấu với Phượng vũ phiến không chút thoái nhượng.

“Thương Lạc, có những thứ không thể cưỡng cầu.”

“Ta không cưỡng cầu, nhưng ta sẽ chờ đến một ngày người quên hần.”

Bỗng nhiên, một đạo tử mang chột hiện, vờn quanh thân thể Thương Lạc. Thân ảnh thanh lam lao vụt ra khỏi vòng chiến, tựa hồ bị khống chế, tản mát sát khí lãnh liệt.

Toàn bộ thất kinh bát mạch của Thương Lạc giống như không thể điều khiển, huyết sát chi khí cương mãnh hải nhiên dao động lưu chuyển trong kinh mạch. Kiếm khí càng thêm bức nhân, đâm thẳng đến nơi yếu hại của Mộ Vân Khuynh.

Mộ Vân Khuynh kinh ngạc: “Nhiếp hồn !”

Ngay khi Mộ Vân Khuynh chuẩn bị né tránh, một đạo hồng mang tựa liệt diễm đột ngột lao ra, đồng dạng quần quanh thân thể hần. Màu xích hồng sáng rực như trường long ngâm dài, thiêu đốt cả đại địa.

Sao lại như vậy ?

Giờ khắc này, thân thể của Thương Lạc và Mộ Vân Khuynh tựa hồ bị người khác khống chế. Hết thấy võ công chiêu thức cùng kiếm pháp chiến thuật đều bị kẻ điều khiển bọn hần sử xuất.

Đám người bên dưới phút chốc trở nên rối loạn, Trọng Hoa nhìn quang mang tử hồng sắc đan xen trên đài cao, màu sắc càng lúc càng lạnh lẽo.

Đông Phương Tuyết xem hai người đang tranh đấu giữa không trung, kiếm mi nhíu chặt.

Phó Thiện kinh hoàng, “Bệ hạ, nơi này rất loạn, đám võ lâm nhân sĩ kia giao đấu không có chừng mực, vạn nhất thương tổn đến bệ hạ. . .”

“Hai người bọn hần đã bị khống chế.” Thần sắc Đông Phương Tuyết có chút căng thẳng, tựa hồ nhìn thấu điều gì.

“Trong võ lâm, có những ai biết nhiếp hồn ?”

Khóe mắt Phó Thiện thoáng giật giật, “Minh Tà am hiểu tà thuật, nhiếp hồn đương nhiên không thành vấn đề, mà Hách Liên Cô Tuyết có võ công kinh người, nhiếp hồn cũng không khó. Ngoài ra còn có Tà Hoàng và Mị Âm của Đại Âm Hà Cung, nhưng Đại Âm Hà đã bị tiêu diệt, hần không phải bọn hần, vậy chỉ có. . .”

“Đầu lĩnh Thất Sắc Thiên Đường Phong Lưu Ảnh !”

Đông Phương Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Thương Lạc cùng Mộ Vân Khuynh vô lực rơi từ trên cao xuống.

“Oanh oanh oanh. . .” ba tiếng nổ vang, bụi bặm bốc lên mù mịt, cả Kiếm Thần Thai nháy mắt hóa thành phế tích.

Hai đạo thân ảnh như quỷ mị chợt xuất hiện, như tuyết, như lửa. Một quầng khí cự đại tản ra quanh thân hai người, lan tràn khắp bốn phía !

Hắc sa mờ ảo, ngân phát cuồng vũ. Tuyết y tán loạn, hồng y tựa hỏa.

Hai nam tử tuyết đại tự trên trời đáp xuống, lẳng lặng đối diện trong đám phế tích. Một người hắc sa che mặt, một người yêu dung tuyết mị, chấn nhiếp tâm thần chúng nhân !

Thánh Tuyết thành chủ, Thần Nguyệt cung chủ !

Đây là lần đầu tiên võ lâm nhân sĩ chứng kiến Thánh Tuyết thành chủ hiện thân, cũng lần đầu tiên thấy hắc và Thần Nguyệt cung chủ chính diện đối lập !

Mọi người quên cả sợ hãi, tầm mắt chăm chú dõi theo hai đạo nhân ảnh chói mắt, không một ai rời đi.

Hồng y nam tử như sương mù, dung nhan yêu lãnh mị hoặc khuynh thành, ánh mắt lưu chuyển yêu sắc kỳ dị, “Thật không ngờ hôm nay Thánh Tuyết thành chủ lại có thời gian đến đây góp vui.”

“Ta đến chỉ vì muốn nói cho người một chuyện.” Thanh âm du dương vang lên từ sau màn hắc sa, dung tư phong hoa tuyết đại dưới ánh nắng chiếu rọi càng thêm mờ ảo thần bí.

“Chuyện gì ?”

Tâm của Minh Tà sớm đã loạn thành một đoàn, song thanh âm vẫn bình tĩnh như trước, “Việc thứ nhất: ván bài kia là ta thua.”

Mọi người ngẩn ra, trong mắt tràn đầy khiếp sợ !

Mấy canh giờ trước, Phong Vân đồ phùng truyền ra tin tức: Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết đại chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng lấy kết quả Thần Nguyệt cung chủ thất bại mà chấm dứt.

Nhưng vài canh giờ sau, Minh Tà lại chính miệng nói hắc đã thua.

Chân chính ai thắng ai bại, trong thiên hạ chỉ có hai người bọn họ biết rõ.

Cô Tuyết nở nụ cười lãnh mị Người đã nhìn ra. . .

Nguyệt, vì một từ này, vì không để người dễ dàng nhìn thấu, ta đã phải nỗ lực thật lâu. . .

“Vậy người muốn thực hiện đồ ước ?”

“Đây là việc thứ hai mà ta muốn nói cho người.” Minh Tà lạnh nhạt đáp, “Ta nhất định sẽ thực hiện đồ ước, nhưng không phải hiện tại.”

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên mỉm cười, nhãn mâu băng hồng lấp lóe thần sắc quỷ dị, “Nếu hôm nay ta muốn người ngay lập tức thi hành thì sao ?”

Đôi tay Minh Tà chấp phía sau nắm chặt thành quyền Cô Tuyết, người đừng tiếp tục dao động tâm trí của ta !

Ta đã sắp sửa không thể nhẫn nại. . .

Cô Tuyết của hắc ở đằng kia, ngay trước mặt hắc !

Hắc không muốn lại buông tay, không muốn lại phải trở mắt nhìn Cô Tuyết rời khỏi mình.

Muốn ôm, muốn hôn, muốn làm rất nhiều chuyện. . . (OMG – anh ơi là anh /shy)

Thế nhưng. . .

Hồng y nam tử khê nhếch môi, cảm giác được hô hấp của Minh Tà run rẩy bất ổn, yêu nhan lộ ra một tia tiểu ý hài lòng, huyết dịch trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển gào thét.

“Hôm nay, không phải do ngươi quyết định !” Cô Tuyết bỗng nhiên thu hồi tiểu ý, hung hăng nhìn tuyết y nam tử đối diện, ánh mắt nóng cháy, “Ta sẽ không buông tha ngươi !”

Đúng lúc này, một hộ vệ toàn thân nhuốm máu lê bước tiến vào Kiếm Thần Thai, vẻ mặt đau thương bẩm báo với Trọng Hoa: “Trang chủ, Thần Kiếm sơn trang. . . Thần Kiếm sơn trang đã bị hủy. . .”

“Ngươi nói cái gì ?!” Trọng Hoa điên cuồng rống lớn, suy nghĩ âm một tiếng như thể nhảy mất nổ tung, vô pháp chấp nhận.

Minh Tà đột nhiên ý thức được điều gì, hẩn nhìn về phía hồng y nam tử. Thần sắc quỷ dị thoáng hiện trong hồng mâu làm cho hẩn tâm hoảng ý loạn.

Yêu nghiệt này, thật không ngờ. . .

“Lúc này ta nhất định sẽ khiến ngươi triệt để thất bại !” Hồng mâu mị hoặc nheo lại, lưu chuyển tà khí ma mị đến cực hạn.

Đột nhiên, ngay khi Hách Liên Cô Tuyết vừa dứt lời, không trung chợt tản mát quang diễm như thất thái lưu ly. Hắc y nhân tựa hồ từ trên trời giáng xuống như dẫn hồn sứ giả, mang theo sát khí lẫn huyết tinh nhằm hướng Trọng Hoa và Đông Phương Tuyết lao thẳng đến ! (thất thái: bảy màu)

Trọng Hoa kinh hãi: “Thất Sắc Thiên Đường !”

173. Chương 173: Đoạt Ái

Thất Sắc Thiên Đường. . .

Minh Tà hơi rũ mâu, khóe môi thoáng hiện tiểu ý châm chọc.

Thiên không phía trên Kiếm Thần Thai, quang sắc bảy màu rực rỡ tràn ngập tầm mắt chúng nhân. Mấy trăm chiếc đèn màu từ không trung rơi xuống nền đất nhuộm đầy huyết tinh rồi âm âm nổ tung.

Đèn màu vỡ tan tản ra độc khí khiến người ta hít thở không thông, đám người đang bối rối trong khoảnh khắc giống như đàn kiến sôi trào, vội vàng giẫm đạp lên nhau bỏ chạy. Trọng Hoa nhìn quang ảnh thất thái lưu ly đầy trời, sát khí cùng phần nộ thiêu đốt tầm mắt !

“Là bọn hẩn. . . Là Thất Sắc Thiên Đường hủy diệt Thần Kiếm sơn trang !” Đám thị vệ rống giận, “Tất cả binh khí bên trong sơn trang chúng ta đều bị đám tặc nhân Thất Sắc Thiên Đường kia phá hoại !”

Trọng Hoa bắt lấy ba thanh bảo kiếm Lệ Ngân, Trục Vân, Phi Hoa còn sót lại. Hẩn giơ cao tay, ba thanh bảo kiếm tựa hồ nhận lệnh, vẽ nên một đường cong hoa mỹ giữa không trung, nhằm hướng Âm linh sứ giả lao tới !

“Bệ hạ. . .” Lúc này Phó Thiện đã lâm vào kinh hoảng, Thất Sắc Thiên Đường và triều đình vốn đối địch, hôm nay đột nhiên không kiêng nể gì hiện thân, nhất định sẽ không bỏ qua cho Đông Phương Tuyết.

Chỉ thấy đế vương vẫn bảo trì tư thái thông dong, kiếm mi bức nhân. Hẩn giương cao lợi kiếm, giao đấu với Âm linh sứ giả. Khí thế ung dung cùng kiếm khí sắc bén khiến người ta sợ hãi hòa thành một thể. Mũi kiếm lướt qua, đầu người rơi xuống, sát ý ngoan tuyệt tản khắp bốn phía.

Minh Tà lẳng lặng nhìn quân vương xông pha giữa đám sát thủ, tử mâu thâm trầm lạnh lùng nheo lại. Hẩn quả thực đã xem thường Đông Phương Tuyết.

Võ công của đế vương này không ngờ thâm sâu khó lường đến như vậy.

Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm vang lên từ sau tuyết y nam tử. Minh Tà liền quay đầu, chỉ thấy thân mình Trọng Hoa bị ba thanh bảo kiếm xuyên thủng, máu tươi đỏ thắm trào ra, văng khắp Kiếm Thần Thai!

Ba thanh kiếm Lệ Ngân, Trục Vân, Phi Hoa đã thoát ly khỏi khống chế của Trọng Hoa, bay theo hướng ngược lại đem Trọng Hoa giết chết !

Thượng cổ Thần Khí trong truyền thuyết vốn thông linh, mà ba thanh bảo kiếm Lệ Ngân, Trục Vân, Phi Hoa sớm đã hấp thu thần linh chi khí, chỉ chủ nhân Thần Khí mới có thể nắm trong tay.

Giờ khắc này, kẻ chân chính nắm giữ ba thanh bảo kiếm, chẳng lẽ là. . .

Yêu mang hỏa hồng giống như điện lưu, ẩn hiện trong thân kiếm.

Tử quang yêu đã ngưng tụ trong tay Minh Tà, ba thanh bảo kiếm Lệ Ngân, Trục Vân, Phi Hoa tựa hồ bị triệu hoán. Bảo kiếm nguyên bản đang điên cuồng chém giết thuộc hạ Thánh Tuyết vương thành đột nhiên đình trệ giữa không trung, bị hai cỗ lực lượng đồng thời khống chế.

Minh Tà cảm nhận cỗ khí tức đối kháng với hắn càng lúc càng mạnh, áp lực tăng cao khiến huyết dịch sôi trào.

Trọng Hoa ngã gục trong vũng máu, ánh mắt lộ ra một tia sắc thái cuối cùng, dùng hết khí lực nói, “Ta không vi phạm lời hứa của mình, Minh Tà, ba thanh bảo kiếm này về sau. . . sẽ là của ngươi. . .”

Hắc sa theo gió tung bay, phương mâu thâm tử hờ hững thản nhiên, “Trọng Hoa. . .”

“Kỳ thực, ta vốn muốn tặng cho ngươi. . .” Trọng Hoa thoải mái mỉm cười, “Từ rất lâu ta đã muốn đem tất cả những gì mình có. . . cho ngươi. . .” Hắc mâu chăm chú nhìn bầu trời rực rỡ thất thải lưu ly, lời lẽ ẩn giấu thật sâu nơi đáy lòng chợt tràn ra khỏi miệng, “Minh Tà, ta phản bội triều đình, đi theo ngươi, là phúc khí của Trọng Hoa ta. . .”

Thanh âm của Minh Tà vẫn bình thản, tựa hồ không có nửa điểm động dung, “Nhưng ta không hề đem lại phúc khí cho Thần Kiếm sơn trang các ngươi.”

“A a. . .” Thân thể Trọng Hoa bị lưỡi kiếm xuyên thủng đến mức huyết nhục mơ hồ, hắn vừa định nói một câu sau cùng, không ngờ một đạo hồng mang ngoan độc nhảy mắt đâm qua yết hầu của hắn, đánh nát vài âm thanh sắp sửa trào ra từ cổ họng.

Ba thanh bảo kiếm nặng nề rơi xuống đất, giống như một đám sắt vụn vô dụng. Thân ảnh yêu hồng lẳng lặng đứng bên thi thể của Trọng Hoa, yêu dung lãnh mị thoáng hiện vẻ trào phúng.

“Thế nào? Đau lòng ?”

Với cái chết của Trọng Hoa, Minh Tà tựa hồ không chút động dung, hắn nhìn về phía hồng y nam tử, “Giết đủ chưa ?”

“Không đủ.” Hách Liên Cô Tuyết cười lạnh, “Nếu Thần Kiếm sơn trang đã bị hủy, ba thanh bảo kiếm này cũng không còn tác dụng.”

Hồng trù từ trong tay hồng y nam tử mãnh liệt bắn ra, ngay khi sắp sửa đánh nát ba thanh kiếm, ngàn sợi ngân tuyến lấy tốc độ cực hạn cuốn lấy bảo kiếm, đối kháng với hồng trù.

Ngân tuyến quấn quanh tay Minh Tà, tản ra quang mang yêu diễm, “Ngươi vẫn. . . ngoan độc như vậy.”

“Ta ngoan độc ?” Cô Tuyết lạnh lùng nói, “Ta có ngoan độc cũng không bằng ngươi !”

“Ta Hách Liên Cô Tuyết cho tới bây giờ chưa từng thay đổi. . .”

Thừa dịp cảm xúc của hồng y nam tử dao động, Minh Tà khẽ chuyển cổ tay, ngân tuyến như giao long xuyên qua dải lụa hỏa hồng. Hồng trù rách nát bay tán loạn khắp nơi, tô điểm cho sắc trời rực rỡ.

Vô số đèn màu nổ tung giữa không trung, từ đó lao ra ngàn thanh lợi kiếm. Tuyết y nam tử phi thân lên cao, thân ảnh ẩn hiện tử quang tản mát yêu sắc tà mị.

Cô Tuyết, kẻ hoạch của người xác thực thiên y vô phòng, nhưng hôm nay ta sẽ không theo ngươi đi !

Lúc này, tướng lĩnh Thánh Tuyết vương thành đều rút kiếm bạt đao, xông vào chiến đấu với sát thủ của Thất Sắc Thiên Đường.

“Thành chủ” Một nữ tử khuynh thành kinh hô ra tiếng, bỗng chốc làm cho Hách Liên Cô Tuyết chú ý.

Là nàng. . .

Hồng y nam tử nở nụ cười tà lãnh, hỏa mang trong tay đẩy lên quang sắc thị huyết, nhằm hướng tuyết y nam tử bắn tới.

“Thành chủ cẩn thận !” Lam Vân mũi chân khẽ điểm, muốn dùng chưởng phong ngăn cản hỏa mang.

Mắt thấy hỏa mang sắp sửa thiêu đốt thân thể Minh Tà, nhưng kỳ quái là tuyết y nam tử căn bản không nhúc nhích nửa bước.

Chưởng phong của Lam Vân vốn dĩ không thể chống đỡ trước hỏa mang công kích, nữ tử nghiêng người sang một bên, chắn trước mặt Minh Tà. Hỏa mang nặng nề đánh lên ngực nữ tử, một ngụm máu tươi trào ra từ miệng nàng.

“Vân nhi !” Đông Phương Tuyết nhất thời thất kinh, thần tình hoảng sợ.

Nữ nhi của hần, không ngờ lại dùng thân mình bảo hộ một nam nhân ?!

Nữ nhân ngu xuẩn. . . Hồng y nam tử lạnh lùng nheo mắt, mục quang tràn đầy tiêu ý thị huyết.

Minh Tà phát tay áo, đem thân mình mềm nhũn của Lam Vân ném cho Thương Lạc, căn bản không hề nhìn nàng lấy một cái, thanh âm băng hàn vang lên, “Mang nàng trở về !”

Mắt thấy nữ nhi của mình bị Thánh Tuyết vương thành nhân mã đưa đi, cũng vì Minh Tà mà trọng thương, Đông Phương Tuyết nổi cơn tức giận. Đúng lúc này, vô số sát thủ mặc y phục rực rỡ xông tới muốn ám sát quân vương !

Hách Liên Cô Tuyết bỗng nhiên chuyển thân nhảy lên, độc mang sắc bén nhanh như tia chớp xuyên thủng ***g ngực sát thủ. Ngân phát tán loạn tràn vào tầm mắt của Đông Phương Tuyết, tuyết nhan yêu mị chói mắt làm cho hần run sợ.

“A a a. . .” Thân thể đâm sát thủ bị Hách Liên Cô Tuyết đánh bay. Cô Tuyết nắm lấy Đông Phương Tuyết, đưa hần thoát khỏi vòng vây !

Độc khí lan tràn bốn phía, Đông Phương Tuyết chợt cảm thấy một trận mê muội. Hách Liên Cô Tuyết ổn định thân thể quân vương, đem một khóa được hoàn hảo vào trong miệng hần.

Tuyết nhan băng lãnh gần trong gang tấc, Đông Phương Tuyết kinh ngạc nhìn hồng y nam tử trước mắt, song mâu như tinh huy thoáng hiện thần tình nóng bỏng cuồng nhiệt.

“Vì sao phải cứu. . . ta ?”

Thần Nguyệt cung chủ nổi danh lãnh khốc vô tình, vậy mà lại cứu chính mình, quả thật làm cho Đông Phương Tuyết tràn đầy bất khả tư nghị.

Chẳng lẽ Hách Liên Cô Tuyết biết thân phận của hần ?

Không thể nào, hôm nay hần cải trang xuất hành, hơn nữa chưa bao giờ trực tiếp liên hệ với Thần Nguyệt Cung, Hách Liên Cô Tuyết không có khả năng biết được thân phận của hần !

“Ta thích !” Hách Liên Cô Tuyết lạnh lùng đáp, căn bản không hề nâng mâu đáp lại ánh mắt nóng rực của đế vương.

“A a. . .” Đông Phương Tuyết cười ra tiếng, đáy mắt chứa đầy ôn nhu.

Một màn kia hoàn toàn rơi vào trong mắt Minh Tà, huyết khí tinh hồng phút chốc lan tràn khắp tử mâu.

Bởi vì Ma huyết trong cơ thể còn chưa biến mất, chỉ có giảm bớt giết chóc mới có thể nhanh chóng áp chế tốc độ lưu chuyển của Ma huyết. Song vào lúc này, sát khí thị huyết vô pháp kìm nén sôi trào trong máu Minh Tà.

Đông Phương Tuyết. . .

Chỉ bằng người mà cũng dám chạm vào hân ?

Bỗng nhiên, tử mâu nháy mắt đảo qua rừng cây, một đạo bạch mang chói mắt từ cành lá lao ra. Phương hướng mà độc tiễn nhắm đến đúng là Hách Liên Cô Tuyết và Đông Phương Tuyết !

Cô Tuyết. . .

Ngay khi Minh Tà phi thân xông đến, độc tiễn xẹt qua không trung giống như lãnh nhận rít gào, Hách Liên Cô Tuyết tựa hồ ý thức được điều gì. Dư quang trong mắt phát hiện độc tiễn đang bay tới, cũng thấy được thân ảnh tuyết bạch vì hân mà lo lắng thất kinh.

Tiểu dung quỹ dĩ nở rộ trên khoe môi hồng y nam tử, hân chợt đẩy Đông Phương Tuyết ra chỗ khác. Mắt thấy độc tiễn sắp sửa xuyên thủng ***g ngực, đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, một cánh tay hữu lực chế trụ eo lưng hân, độc tiễn bị tử mang yêu dã nháy mắt đốt thành tro tàn !

Lúc này Minh Tà tựa hồ đã quên tất cả những gì chung quanh, hân lấy góc độ người ngoài không thể nhìn ra phút chốc lật chuyển. Tử mang ngưng tụ thành quang sáng vây quanh Đông Phương Tuyết, đánh hân ra xa.

Đông Phương Tuyết không được chạm vào người của hân !

Tuyết không cho phép. . .

Sau khi để vương biến mất khỏi tầm mắt, Minh Tà rốt cuộc không thể nhẫn nại nội tâm sôi trào. Ngọn lửa phẫn nộ thiêu đốt huyết dịch toàn thân, hân ôm chặt eo lưng Cô Tuyết, chế trụ phía sau đầu, không để người trong lòng có cơ hội tránh né, lập tức cúi đầu hạ xuống một nụ hôn khí phách không cho phép kháng cự !

Hắc sa rũ xuống, che khuất bóng dáng hai người đang ôm hôn, lại không một ai phát hiện.

Nguyệt, người thua. . .

Nhân mâu băng hồng thoáng hiện tiểu ý hài lòng tự đắc, mỉa hoặc động nhân.

Ngay khi nội tâm vốn bình tĩnh của Minh Tà bị đảo loạn cho rối bời, Hách Liên Cô Tuyết vươn tay ôm chặt tuyết y nam tử, nhanh chóng điểm tắt cả đại huyết quanh thân Minh Tà.

Tử mâu đột nhiên xẹt qua một đạo quang mang sắc bén, toàn thân bị giam cầm chặt chẽ, thậm chí hô hấp cũng chịu khống chế.

Hân vậy mà. . . vậy mà lại thất khống !

Cho dù biết yêu nghiệt này cố ý dụ dỗ hân, hân vẫn không cách nào khống chế bản thân !

Cô Tuyết mỉm cười lãnh mị, nháy mắt xoay người ôm chặt tuyết y nam tử vào lòng, xốc lên hắc sa che mặt, trương dung nhan ngày đêm mong nhớ kia hoàn toàn bại lộ trước hồng mâu băng lãnh.

Cả thế gian trong khoảnh khắc cơ hồ ngưng đọng. . .

Tử mâu tà mị, yêu dung phong hoa tuyết đại, tất cả đều đang điên cuồng khuấy động huyết dịch toàn thân hồng y nam tử !

Hân thấy được, rốt cuộc hân đã thấy được Nguyệt của hân. . .

Không thay đổi! Nguyệt của hân căn bản không hề thay đổi !

Vẫn tuần mỹ như vậy, tuần mỹ đến mức khiến hân động tâm.

Tử mâu và hồng mâu giao hội, phảng phất trải qua ngàn năm chờ đợi, lúc này đạt được thượng thiên ân tứ, cuối cùng vào mùa xuân huyết hoa nở rộ có cơ hội gặp lại nhau !

Ngân phát cùng tử phát hết như đăng mạn loạn vũ, dưới bầu trời thất thải lưu ly rực rỡ, quang cảnh chung quanh đầm máu tươi, bụi bặm lẫn giết chóc tản mát về yêu dã kinh tâm động phách !

“Nguyệt, rốt cuộc ta cũng bắt được ngươi !” Hồng mâu phủ lên một màn sương mờ, mị hoặc đến mức khiến tuyết y nam tử lâm vào run rẩy xúc động.

Vì huyết đạo bị phong bế, Minh Tà vô pháp mở miệng nói nửa lời, hắn chỉ có thể chăm chú nhìn thật sâu vào đôi hồng đồng chứa chan tình ý. Ngàn vạn tình niệm, vô số tương tư như làn sóng cuộn trào, khiến tâm hắn cuồng loạn đến mức không dám tin tưởng !

Tuyết nhi của ta. . .

Ta quả thật vẫn thất bại. . .

Bại bởi ngươi. . .

Bại bởi chính mình. . .

Hách Liên Cô Tuyết ôm lấy tuyết y nam tử, thân ảnh như lửa chợt lóe, biến mất giữa không trung rực rỡ huyền lạn.

Ngay khi hắn rời khỏi nơi này, đám sát thủ của Thất Sắc Thiên Đường cơ hồ nháy mắt tiêu thất không còn bóng dáng.

Đột nhiên, hoàng thành hộ vệ đều chạy tới, vây quanh Thánh Tuyết vương thành. Quân hộ vệ đông đảo như núi non trập trùng, khí thế uy chấn làm cho thành dân của Thánh Tuyết vương thành đều run rẩy sợ hãi.

“Bệ hạ, thần cứu giá chậm trễ, thỉnh bệ hạ trừng phạt !”

“Để bệ hạ thụ kinh, thần tội đáng chết vạn lần !”

“Bệ hạ. . .”

“Đều câm miệng cho trẫm !”

Quân vương vẫn ngẩng đầu nhìn theo thân ảnh hỏa hồng dần xa, qua hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Đôi hồng mâu tựa hàn tuyết kia giống như ngọn lửa mãnh liệt, khiến quân vương lần đầu tiên trong đời cảm thấy quyến luyến nuối tiếc đến như vậy.

Ngay lúc đó, một thanh âm khí phách vang vọng giữa không trung:

“Thánh Tuyết vương thành nghe rõ cho ta, hôm nay thành chủ của các ngươi phải thực hiện đồ ước. Đợi sau khi hoàn thành xong, ta Hách Liên Cô Tuyết nhất định sẽ thả người đứng hạn !”

Trong lòng yêu tinh nào đó nghe được những lời này nhất thời ngấm gào thét:

Tuyết nhi của ta, kỳ hạn của trận đồ ước này, chỉ sợ là cả đời cũng không đủ. . .

174. Chương 174: Tương Phùng • Khuynh Tâm

“Cung chủ ”Diệp Triệt và Nguyệt Hồn chứng kiến cung chủ của các nàng ôm một người đi vào Mộc Tuyết Các, song không nhìn rõ thân ảnh của người kia.

Chỉ thấy người trong lòng hồng y nam tử đeo hắc sa che mặt, lướt qua bên cạnh hai nữ tử, để lại hương sen nhàn nhạt vương vấn đâu đây.

Nguyệt Hồn kinh ngạc dõi theo bóng tuyết y mờ ảo, mục quang ẩn ẩn vẻ kỳ dị, “Người kia. . .” Mùi hương của người kia thật sự rất quen thuộc.

.

Tầm cung thánh khiết một màu tuyết bạch chìm trong khói nhẹ lượn lơ, sa trường mềm mại lả lướt như sương.

Hách Liên Cô Tuyết mạnh tay ném tuyết y nam tử lên nhuyển tháp, ngón tay khê búng, tất cả đèn đuốc đều tắt lại.

Trong gian phong tĩnh lặng, hai đôi mắt cách một tầng sương mờ ngóng nhìn lẫn nhau.

Cô Tuyết xoay người đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân, vỗ về hàng mi yêu dị. Hồng mâu nhộn nhạo gợn sóng trong suốt, thanh âm nhẹ bằng cơ hồ không chân thực tràn ra từ hai phiến môi mỏng, “Ta nên. . . phạt người thế nào mới hảo?”

Lộng Nguyệt chăm chú nhìn đôi yêu mâu bằng lãnh trước mắt, trái tim đập mãnh liệt như thể muốn lao ra ngoài ***g ngực, vẫn cố giữ bình tĩnh nói, “Người trừng phạt ta thế nào. . . cũng đều không quá phận.”

“Ba . . .” Cô Tuyết không chút lưu tình giáng một cái bạt tai ngay trên khuôn mặt Lộng Nguyệt, thanh âm run rẩy không còn lạnh nhạt như trước, “Vì sao phải rời khỏi ta?!”

“Ba . . .” Lại một cái bạt tai, “Vì sao muốn trốn tránh ta?!”

“Ba . . .” Xuống tay càng thêm mạnh mẽ, “Vì sao không đến gặp ta?!”

Dung nhan kiều diễm nổi lên một tầng hồng nhuận nhàn nhạt, tà mâu thâm tử một khắc cũng không dứt khỏi mâu quang yêu mị, đáy mắt chứa đựng rất nhiều tình niệm không cách nào che giấu.

Một dòng lệ men theo khóe mắt hồng y nam tử chảy xuống.

Tựa như băng tuyết hòa tan đọng lại thành giọt, lặng yên đáp trên gò má Lộng Nguyệt, tràn ra, lướt nhanh, rồi biến mất. . .

“Tuyết nhi. . .”

“Tên hỗn đản vô sỉ tàn nhẫn nhà ngươi xứng để ta vì ngươi mà rơi lệ hay sao?!” Hàng mi dài rung động, giống như cánh bướm nhiễm sương hoa khiến tâm Lộng Nguyệt đau đớn như đao cắt.

“Ta đích thực. . . không xứng. . .” Lộng Nguyệt khép song mâu, hốc mắt chua xót đỏ bừng như đang chịu đựng vô tận dày vò thống khổ.

“Thế nhưng ngoài ngươi ra, ta căn bản sẽ không vì bất kỳ ai mà rơi lệ!” Cô Tuyết khê nâng gương mặt Lộng Nguyệt, cẩn thận hạ xuống một nụ hôn.

Thật mềm, thật nhẹ, tựa hồ sợ hãi người trước mặt sau một khắc sẽ tiêu thất khỏi tầm mắt hẩn, lo lắng đây chỉ là một tràng mộng cảnh không chân thực.

Sợi tóc tuyết bạch từ trên bả vai hồng y nam tử khê trượt xuống, yêu diễm khiến người ta rung động tâm can.

Cảm thụ hơi ấm trên gò má, tử mâu yêu dị tràn đầy mị sắc đỏ thắm.

“Tuyết nhi. . .” Lộng Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng, đáy mắt nồng đậm tình ý, “Để ta hảo hảo nhìn ngươi một lát. . .”

Để ta tỉ mỉ nhìn xem. . . Tuyết nhi của ta. . .

Tử mâu cùng hồng mâu lại giao hội, giống như thế gian ngoài hai người bọn họ ra chẳng còn ai khác.

Năm năm dài đằng đẳng, thời gian hồ hững trôi qua không cách nào hòa tan một phần chấp niệm ở sâu nơi đáy lòng.

Cô Tuyết chỉ thuộc về hẩn, chỉ có thể để hẩn ngắm nhìn.

Hỏa hồng tú bào trượt xuống khỏi thân thể hồng y nam tử, trường phát ngân bạch, mị nhãn bằng hồng, một lần nữa đọng sâu vào trong phượng mâu tà mị thâm tử sắc.

“Thân thể này được ta bảo hộ rất tốt.” Cô Tuyết yêu mị nhếch môi, “Ngoại trừ Nam Cung Lộng Nguyệt người, ta không để bất kỳ kẻ nào chạm đến!”

Lộng Nguyệt lập tức nở nụ cười yêu mị nhiếp nhân

Cô Tuyết của hần, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi. . .

Quạt cường, bắt khuất. . .

Vô luận trải qua bao nhiêu năm cũng không hề thay đổi.

Ngân phát tuyết bạch rủ xuống trước mắt, hồng mâu không khỏi nổi lên một tia tiếc nuối.

“Nhưng tóc của ta, e là không thể trở lại như cũ. . .”

Ngữ khí thờ ơ không chút quan tâm khiến tâm Lộng Nguyệt đau xót mãnh liệt. Hồng phát như lửa rút cuộc không còn dấy lên liệt hỏa hừng hực, mà là ngân sương thánh khiết thuần tịnh không thể khinh nhờn.

Cô Tuyết cười khê một tiếng, ghé sát vào yêu nhan của Lộng Nguyệt, thần nhiên nói, “Ta chỉ là sớm hơn người một chút mà thôi, chờ đến khi tóc người cũng như ta, vậy nghĩa là chúng ta có thể cùng một chỗ thật dài, thật lâu. . .”

Lộng Nguyệt không ngừng dồn khí trùng kích huyết đạo, lúc này hần đột nhiên vươn tay vòng qua cổ Cô Tuyết, đem yêu mị nam tử gắt gao ôm vào trong ngực.

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, cố gắng áp chế thanh lệ chỉ chực trào ra nơi khóe mắt. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve ngân phát tựa tuyết, không nói nên lời.

Năm năm trước, trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, ngay khi hần nhắm mắt thả mình xuống vực, bên tai rõ ràng nghe thấy Cô Tuyết gào lên lời thề trọn kiếp vô hối ấy !

Ngay lúc ấy, hần đã khát khao ý thức của mình có thể kéo dài lâu hơn một chút đến nhường nào, để nhìn xem thế gian này nhiều thêm chốc lát. Song những chuyện phát sinh về sau, Lộng Nguyệt cũng hoàn toàn không biết.

“Bộ dạng này của ta có phải rất khó coi ?” Cô Tuyết đùa nghịch một lọn tóc tím sẫm của Lộng Nguyệt, đáy mắt dấy lên một tia bối rối.

“Người vĩnh viễn đều là yêu nghiệt! Trước đây vốn như vậy, bây giờ cũng thế, tương lai lại càng không thay đổi !” Lộng Nguyệt gắt gao ôm Cô Tuyết, thoáng nâng cằm hần, tử mâu tràn đầy sùng nịch, “Người có biết bộ dáng của người lúc này đẹp đến mức nào, ta chỉ hận không thể đem người cắn nuốt không còn một mảnh !”

“Thế nhưng hôm nay, không tới phiên người làm chủ !” Cô Tuyết đột nhiên xoay người, gắt gao dán sát ***ng ngực Lộng Nguyệt, mạnh mẽ xé nát y bào tuyết trắng, “Người xa cách ta lâu như vậy, đời này cũng không đủ hoàn trả !”

Lộng Nguyệt bất đắc dĩ cười khê, hần nhắm hai mắt, bày ra một bộ tùy người xâm lược.

Bạch bào như tuyết hoa phiêu linh, từ trên nhuyển tháp trượt xuống, tô điểm cho yêu sắc của hồng bào đã nằm sẵn dưới nền đất, mị hoặc khuynh thành.

Ngón tay Cô Tuyết lướt qua thân thể yêu dã như liên của Lộng Nguyệt, đáy mắt tràn ngập dục niệm nóng bỏng.

“Người có biết suốt năm năm qua ta đã sống thế nào không ?” Cô Tuyết vươn tay ôm lấy yêu nhan của Lộng Nguyệt, ngón tay vuốt ve chiếc cằm, sau đó mãnh liệt khí phách hạ xuống một dấu hôn sâu.

Lộng Nguyệt ôm chặt eo lưng Cô Tuyết, chậm rãi khiến nụ hôn thêm sâu, thêm nồng. . .

Tuyết nhi của ta, sao ta có thể không biết. . . người và ta đều như vậy. . .

Gắng gượng sống qua năm năm tương tư giày vò tra tấn. . .

Hai phiến môi gắt gao cắn bó dây dưa, liếm duyệt khoang miệng nóng rực. Đầu lưỡi yêu dã quấn cùng một chỗ, tung hoành ngang dọc, triền miên cháy bỏng. Hôn đến mức hai người không thể hô hấp, khiến đêm tối cũng ảm đạm thất sắc.

Không kịp đợi! Rốt cuộc không thể đợi !

Phảng phất ngay sau đó thế gian liền hủy diệt, tựa hồ đây là một lần môi hôn cuối cùng lưu lại nhân thế !

Không thể rời xa !

Chẳng muốn chia lìa !

Mồ hôi thấm ướt làn tóc hai người, song mâu nhọn nhọn tình niệm. Tiếng thở dốc dồn dập tràn ngập khắp nhuyển tháp, sa trường chung quanh lơ mờ thoáng hiện hai thân ảnh mờ lung giao triền, như ảo như mộng.

Cô Tuyết đã vô pháp khống chế, hấn mạnh mẽ lật thân thể ma dã của Lộng Nguyệt qua một bên, không chút chần chờ tiến diện lập tức động thân tiến vào. . .

Lộng Nguyệt đột ngột hứng chịu trùng kích mãnh liệt kích thích khiến toàn thân run rẩy, huyết dịch thiêu đốt đang không ngừng gào thét điên cuồng, làm cho lý trí của hắn chẳng mấy chốc đã lâm vào tê dại.

“Yêu nghiệt ngươi muốn trừng phạt cũng không cần tàn ác như vậy a!”

“Ta ngoan bằng ngươi sao ?!” Cô Tuyết không có nửa phần lưu tình luật động đánh sâu vào trong thân thể Lộng Nguyệt, thanh âm băng lãnh vang lên, “Nam Cung Lộng Nguyệt, ta hỏi ngươi, ngươi hành hạ ta suốt năm năm, ngươi làm cho ta sống không bằng chết tận năm năm! Phải bao lâu mới có thể hoàn lại ?!”

“Năm năm này ngươi không ở bên, ta còn cho là ngươi hóa thành quỷ đến quẩn lầy ta. Thế nhưng mỗi lần ngươi đều xuất hiện ở nơi mà ta không thể nhìn đến, để ta chỉ gặp được ngươi trong mộng, khi tỉnh lại không tìm thấy ngươi, ngươi đùa bỡn ta rất đắc ý có phải không ?”

Cô Tuyết càng nói càng phẫn nộ, lực đạo mỗi lần tiến nhập không khỏi gia tăng vài phần, ngữ khí tràn ngập khí phách pha lẫn cảnh cáo, “Nam Cung Lộng Nguyệt, ngươi nghe cho ta! Ngươi không được phép rời khỏi thế gian này trước ta, cho dù trước một khắc cũng không được !”

Bên tai Lộng Nguyệt quanh quẩn hồi lâu thanh âm khiến hắn rung động tột đỉnh, ngay cả đau đớn không ngừng rót vào cơ thể cũng đều không có cảm giác.

Cô Tuyết đột nhiên rời khỏi thân thể Lộng Nguyệt, lập tức hung hăng bóp chặt yết hầu của hắn, hồng mâu lấp lóe hỏa diễm yêu mị dị thường mê người, “Có nghe không? Ta không cho ngươi biến mất khỏi thế gian này trước ta! Ta không cho phép không cho phép không cho phép !”

Nguyệt, dù rằng ngươi chỉ rời đi trước ta một khắc. . . Một khắc kia, ta cũng không thể chịu đựng. . .

Đừng ép ta lại phải chờ suốt năm năm. . .

Ta không có nhiều ‘năm năm’ để mà chờ đợi. . .

Ta càng không có đủ năm năm để lại thừa nhận tương tư giày vò. . .

Cánh tay Lộng Nguyệt gắt gao chế trụ thất lưng Cô Tuyết, lập tức nhanh chóng xoay người đặt hắn dưới thân, vừa cúi đầu liền mãnh liệt đáp lại bằng một nụ hôn cuồng dã khí phách, trấn an tình tự của ái nhân.

Tử phát cùng ngân phát tán loạn trên nhuyển tháp phủ hồ cừu, giống như hai gốc đũa mạn quẩn quít giao triền, yêu diễm dây dưa.

Cánh hoa từ ngoài cửa sổ theo gió bay vào, nhẹ nhàng đáp trên làn tóc, tựa hồ cũng e ngại quấy nhiễu đến một màn kịch tình lửa nóng trước mắt.

Lộng Nguyệt gắt gao thiếp hợp Cô Tuyết, không lưu một khe hở, nỗi điên cuồng vô pháp khống chế lan tràn khắp toàn thân. Đầu lưỡi ma tà phủ lên ngân phát dần dần trượt xuống, phát qua gương mặt yêu mị, lướt tới lạc ấn hoa đào gợi cảm trên xương quai xanh, lưu lại từng dấu vết động tình trên thân thể ái nhân.

Năm đó, hắn đã từng khắc xuống dấu vết chỉ thuộc về một mình Nam Cung Lộng Nguyệt hắn trên thân thể mỹ lệ này.

Từ một khắc lạc ấn được tạo thành, hắn không chấp nhận khối thân thể này xuất hiện khí tức của những kẻ khác.

Huyết dạ yêu la như một cơn ác mộng hắc ám hiện rõ trước mắt hắn. Năm đó, hắn đã tàn nhẫn trói buộc Cô Tuyết như thế nào.

Cho dù phải trải qua nỗi bi thống tro mắt nhìn ái nhân chết dần, hắn cũng tuyệt không cho phép người của hắn bị kẻ khác làm bẩn, càng không chấp nhận bị kẻ khác chiếm đoạt.

Nguyên bản hắn tưởng rằng, sự tàn nhẫn và ích kỷ của bản thân sẽ phá hủy cảm tình giữa hắn và Cô Tuyết.

Song vào thời điểm hắn bất lực bối rối nhất, Cô Tuyết của hắn đã nói với hắn:

Ta sẽ không phản bội người !

Cô Tuyết của hắn hiểu được hắn. . .

Tha thứ cho sự tàn nhẫn của hắn, thông cảm với sự ích kỷ của hắn. . .

Từ một khắc hắn gặp lại Cô Tuyết, hắn chỉ biết. . .

Hắn Nam Cung Lộng Nguyệt đã không yêu nhầm người.

“Tuyệt nhi của ta, ta không nhịn được. . .”

Cô Tuyết còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Lộng Nguyệt giữ chặt thắt lưng hắn, nương theo lực đạo không mất ngoan tuyệt thẳng tiến mà vào. . .

“Người. . . yêu tinh chết tiệt !” Cô Tuyết bị va chạm khiến lý trí có chút mơ hồ, nhãn mâu băng hồng phủ kín một màn sương mù mờ mịt, “Là ta trừng phạt ngươi! Không phải ngươi trừng phạt ta !”

“Ta đáng bị phạt !” Lộng Nguyệt hôn lên làn tóc ngân bạch, quyến luyến ve vuốt phần cổ trắng nõn, “Nhưng yêu nghiệt ngươi cũng không thua kém chút nào.”

Lộng Nguyệt hôn rất hung ác, tựa hồ muốn đem người đã năm năm chưa từng chạm đến chiếm đoạt sạch sẽ, “Chuyện ngươi gạt ta còn chưa ngại nhiều sao ?”

“Người có tư cách nói ta ?!” Cô Tuyết chế trụ eo lưng Lộng Nguyệt, muốn xoay người, song hắn càng giãy giụa, Lộng Nguyệt càng gia tăng lực đạo ép hắn kề sát thân thể vô pháp động đậy.

“Đừng tránh ta !” Lộng Nguyệt dán thân lên lưng Cô Tuyết, đẩy ra vài lọn tóc ngân bạch. Nỗi bi thương nơi đáy mắt không thể kìm nén mà trào ra, “Tuyệt nhi, đừng trốn tránh ta được không. . .”

Ngữ khí bỗng nhiên yếu ớt khiến trái tim Cô Tuyết lại một lần bị xúc động, ngay cả khí lực phản kháng cơ hồ cũng bị hút sạch.

“Ta biết ta không có tư cách nói với ngươi những điều này. . .” Lộng Nguyệt khẽ liếm cổ Cô Tuyết, “Ta sẽ không để ngươi phải làm lang, càng không cưỡng bách ngươi làm lang, tuyệt sẽ không. . .”

.

Hàng mi rũ xuống, hô hấp của hai người dần bình ổn.

Sa liêm hoàn toàn che kín cảnh tượng ái muội bên trong gian phòng. Đêm tĩnh lặng, gió thoảng bay.

Lộng Nguyệt ôm thân mình có chút vô lực của Cô Tuyết trong ngực, bàn tay ấm áp khẽ nâng khuôn mặt hắn, chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt mâu thâm hồng.

“Có dã tính của lang lại không trở thành lang, có phải rất nực cười ?” Cô Tuyết vòng tay qua cổ Lộng Nguyệt, ngửa đầu hôn lên phiến môi mềm mại.

Hương thơm nhàn nhạt vương quanh chóp mũi hai người, quyến luyến không tan.

“Thượng thiên đối đãi với chúng ta tàn nhẫn biết bao, Tuyệt nhi của ta có khi nào từng oán thiên ?”

“Ta mệnh tại ta, bắt tại thiên.”

“Thượng thiên muốn chúng ta chết, chúng ta không chết, a a. . . Ta nghĩ hiện tại thiên địa quỷ thần cũng đều hết cách. . .”

“Vậy hãy để ma đến phổ độ chúng sinh, cũng không phải là không thể !”

175. Chương 175: Âm Kế

Lộng Nguyệt liếm duyên lạc ấn hoa đào rực rỡ trên xương quai xanh của yêu mị nam tử, tử mâu ẩn hàm tiểu ý, mang theo vẻ tán thưởng, “Chiêu mượn đao giết người của người quả thực rất không tồi.”

“Nga? Có sao ?” Cô Tuyết đột nhiên chuyển mình, đem Lộng Nguyệt đặt dưới thân. Hồng mâu khê nhưn, hôn lên gương mặt yêu dị tà nhiên, cố ý khiêu khích sự nhẫn nại của hắn.

Lộng Nguyệt nâng cằm Cô Tuyết, tử mâu thoáng nheo lại, “Người sớm đã mưu đồ xuống tay với Thần Kiếm sơn trang, có phải không ?”

Hồng mâu bỗng nhiên xẹt qua một đạo quang mang sắc bén, “Phải thì thế nào ?”

Lộng Nguyệt cười khê, “Theo ta thấy, đám sát thủ Thất Sắc Thiên Đường này đều là người của Thần Nguyệt Cung các người giả trang.”

Khí tức âm áp vờn quanh vành tai yêu mị nam tử, dấy lên gợn sóng kích tình, “Thất Sắc Thiên Đường và triều đình vốn là địch, Thần Kiếm sơn trang đứng đầu tứ đại gia tộc, nắm giữ địa vị quan trọng trong triều đình. Người trong thiên hạ chỉ biết Thất Sắc Thiên Đường diệt Thần Kiếm sơn trang chẳng qua là thủ đoạn để trả thù triều đình, cho nên người mượn danh nghĩa Thất Sắc Thiên Đường thực hiện kế hoạch, cần bản không có ai hoài nghi đến yêu nghiệt người !”

“Triều đình chỉ biết thêm oán hận Thất Sắc Thiên Đường, bọn hắn không thể ngờ tới kẻ chân chính đứng sau màn thao túng kỳ thật lại là Thần Nguyệt cung chủ !”

“A a. . .” Cô Tuyết cười khê dị thường yêu mị, ngón tay thon dài phất qua từng đường nét trên gương mặt Lộng Nguyệt, trong mắt tràn đầy tán thưởng, “Cũng chỉ có yêu tinh người quan sát thấu triệt. . .”

Lộng Nguyệt hơi rũ mâu, khóe môi thoáng nhếch, “Hạ thủ quá sớm rồi, Tuyết bảo bối của ta. . .”

Cô Tuyết ghé sát vào chóp mũi Lộng Nguyệt, chăm chú nhìn vào đôi phượng mâu thâm tử, “Bởi vì ta không chờ được yêu tinh người !”

Cánh tay Lộng Nguyệt siết chặt, ôm Cô Tuyết gắt gao dán sát trước ngực mình, ái muội phất qua ngân phát tựa tuyết, “Ta lo lắng có kẻ sẽ mượn sự tình Thần Kiếm sơn trang để tìm cách gây khó dễ cho người.”

Cô Tuyết đẩy nhẹ ***g ngực Lộng Nguyệt, nhàn nhạt nhếch môi, “Ta không quan tâm đến những thứ khác, tóm lại lần này có thể tóm được yêu tinh người, ta không có gì tiếc nuối !”

“Nữ nhân kia trúng Hàn băng chưởng của ta, mạng sẽ không còn dài.” Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, tà khí yêu dã.

Lộng Nguyệt đột nhiên nhớ ra điều gì, lập tức hôn nhẹ lên mi tâm yêu mị nam tử, “Lam Vân bây giờ vẫn chưa thể chết.”

Hồng mâu xẹt qua một tia bất mãn, Cô Tuyết nháy mắt ngồi dậy, hàn khí băng lãnh tràn ngập yêu nhan, “Người muốn cứu nữ nhân kia ?!” Lập tức ngưng một chút, “Đêm mà Lam Vân trúng Phong hoa chi độc, rốt cuộc người đã làm cái gì ?”

Cô Tuyết hung hăng bóp chặt cổ Lộng Nguyệt, vẻ âm áp trong mắt hoàn toàn tiêu thất, “Nói, Phong hoa chi độc của Lam Vân có phải là người giải hay không ?!”

Lộng Nguyệt chế trụ cổ tay Cô Tuyết, biểu tình không chút động dung, “Người cho rằng việc đó có thể sao ?”

“Vậy là ai giải ?”

“Một người mà người không thể tưởng tượng đến.” Lộng Nguyệt nhấc một lọn tóc của Cô Tuyết vờ vờ trong tay, đáy mắt lộ ra thần sắc khiến người khác đoán không ra, “Tóm lại Lam Vân không thể chết.”

Cô Tuyết cười lạnh, “Trước mặt Lam Vân nghiêm nhiên bày ra bộ dáng quân tử chính nghĩa, giúp nàng giải Phong Hoa chi độc rồi đến hàn khí của Hàn băng chương, sau đó làm cho nàng ta cảm động đến rơi lệ si mê yêu tình người, có chết cũng không oán.” Ngón tay thoáng phát qua hàng mi của Lộng Nguyệt, ra vẻ vô cùng bội phục, “Khả năng diễn trò của người quả thật là ngày càng thuần thực.”

“Như nhau mà thôi.” Lộng Nguyệt cười tà mị, “Hách Liên cung chủ người diễn cũng không thua kém bốn toạ bao nhiêu, ta không tin người không biết kẻ đó là Đông Phương Tuyết !”

Cô Tuyết cười khẽ ra tiếng, biểu tình không chút hoang mang, “Người nói ai vậy ?”

Tử mâu của Lộng Nguyệt nháy mắt xẹt qua một tia âm ngoan, hần đột nhiên trở thân Cô Tuyết, không chút lưu tình mãnh liệt tiến vào như muốn trừng phạt. . .

Cô Tuyết bị Lộng Nguyệt đột nhiên tập kích khiến cả người run rẩy, thiếu chút nữa liền không thể kìm nén mà bật ra tiếng rên rĩ.

“Còn dám nói là người không biết ?” Lộng Nguyệt điên cuồng đưa thắt lưng, lực đạo ngoan tuyệt như muốn xuyên thủng thân thể của người dưới thân, “Đông Phương Tuyết, quân chủ đương triều, người dám nói là người không biết hử ?”

Cô Tuyết bị kích thích đến mức hai mắt đều mơ hồ, cảm giác đau đớn tê dại lan tràn khắp toàn thân khiến thanh âm của hần khàn khàn vô thức, “Ta biết, người vừa lòng chưa? Tử yêu tinh, mau đi ra !”

“Mơ tưởng !” Lộng Nguyệt vòng tay qua cổ Cô Tuyết, tựa hồ được tăng thêm mười phần khí lực, không ngừng xâm nhập, “Bản sự của người không phải rất lớn sao? Nếu có thể đẩy Thất Sắc Thiên Đường ra làm pháo hôi, vì sao không để đám sát thủ kia giết luôn Hoàng đế? Ngày sau khỏi phải hao tổn khí lực.”

Cô Tuyết cười khẽ, mang theo một tia khoái cảm trả thù, “Thế nào? Ta thích hử, người dựa vào cái gì mà quản ta ?!”

Cô Tuyết bỗng nhiên cảm giác khí tức của yêu tà nam tử trên người có chút bất ổn, cơn phẫn nộ ẩn nhẫn lên đến cực hạn kia khiến mây đen trong lòng hần chẳng mấy chốc đã biến mất không còn dấu vết.

“Người cứu Lam Vân công chúa của người, ta cứu Hoàng đế của ta, rất công bằng !”

Lộng Nguyệt hung hăng rời khỏi thân thể Cô Tuyết, chế trụ yết hầu hần, đáy mắt đỏ ngầu, “Người cố ý !”

Vài phần khí lực cuối cùng của Cô Tuyết bị Lộng Nguyệt tiêu hao gần như không còn, vàng trán nhiễm mồ hôi trong suốt, nhìn Lộng Nguyệt mình đầy lửa giận rồi cuộc cũng bùng nổ, nộ cười trên môi thêm vài phần yêu mị.

“Ta cố ý, thì thế nào ?”

“Tuyết bảo bối của ta, mấy năm không gặp, người đúng là ngày càng giả dối, ta thật mặc cảm không thể sánh bằng. . .” Lộng Nguyệt nheo lại tử mâu, nhìn yêu nghiệt dưới thân căn bản không biết nên làm thế nào.

“Thánh Tuyết thành chủ quá lời, ta có ra sao cũng thua kém yêu hồ ly gian xảo phúc hắc nhà người !”

Lộng Nguyệt nhướn mi cười khẽ, “Hách Liên cung chủ thỉnh chỉ giáo.”

Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Giúp Đông Phương Tuyết diệt Thất Sắc Thiên Đường, người rốt cuộc có chủ ý gì ?”

Lộng Nguyệt cười cười ra vẻ vô hại, “Bang trợ triều đình đánh tan phản đảng là chuyện theo lý thường nên làm.”

“Đừng có làm bộ với ta !” Cô Tuyết gắt gao nhìn chăm chú phượng mâu thâm tử, tựa hồ muốn nhìn thấu yêu tà nam tử, “Đường đường là Nam Cung Lộng Nguyệt, sao có thể đem triều đình để vào mắt? Theo ta thấy, người đang mưu đồ từng bước khống chế triều đình. Thôn tính Lưu quốc hoàng triều mới là mục tiêu cuối cùng của người !”

Tử mâu hơi cong lên, hẹp dài yêu dã, tà tứ ma mị.

“Dã tâm của yêu tinh người quả là nửa phần cũng không giảm, ngược lại ngày càng sâu đậm !”

Lộng Nguyệt cúi người, phủ xuống một nụ hôn trên cánh môi ấm nóng bóng mịn, “Bảo bối ~ người cũng đừng ra vẻ bản thân không rành thể sự, thu Ảnh Phù Môn, diệt Thần Kiếm sơn trang, những việc mà người làm so với ta cũng không ít a.”

“Người cho rằng ta không nhìn ra ?” Lộng Nguyệt vừa hôn vừa nói, “Người bắt đầu xuống tay từ tứ đại gia tộc, một khi tứ đại gia tộc biến mất khỏi võ lâm, triều đình sẽ mất đi thế lực trong giang hồ. Đến lúc đó muốn thu cả hoàng triều vào tay cũng chỉ là chuyện ngày một ngày hai.”

Tử mâu và hồng mâu đối diện hai người đều rất rõ ràng, Thất Sắc Thiên Đường hay tứ đại gia tộc chẳng qua chỉ là lá chắn giúp bọn họ che đậy mà thôi.

Lợi dụng bọn hắn, từ từ từng bước tiếp cận triều đình, mục đích cuối cùng chỉ có một, đó là hủy diệt Lưu quốc hoàng triều !

~*

~Huyết Hồ Ma Phong, sương khói lượn lờ.

Võ lâm nhân sĩ thân mang y phục đủ loại màu sắc phân ra hai bên mà đứng trong đại đường, đèn màu mờ ảo, huyết tinh tản mát.

Chúng nhân chỉ trung thành với một tín ngưỡng duy nhất: Thị Sát quân chủ !

Tọa tháp chạm vàng trên cao ẩn trong màn hắc sa vây chung quanh, đã qua một lúc lâu vẫn không thấy một bóng người.

“Đặc sứ. . .”

Chỉ thấy một hắc y nhân bước ra từ sau đại đường, đầu bóng hắc sắc che mặt. Hắn đứng trước tọa tháp, nhìn xuống mọi người.

“Đặc sứ có gì phân phó ?”

Hắc y nhân thần nhiên nói, “Chủ thượng truyền lệnh: ba ngày sau vào Khánh điển của triều đình, ám sát Đông Phương Tuyết !”

“Ta muốn gặp chủ thượng !” Đột nhiên, trong góc phòng truyền tới thanh âm của một nam tử. Hắc sa che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt màu bích lục như dã lang trong đêm tối, dị thường bắt mắt giữa đám người.

Hắc y đặc sứ ngẩng đầu, nhìn bích đồng nam tử tựa hồ có điều suy nghĩ, ngữ khí vẫn bình thản như trước, “Người có việc gì ?”

Bích đồng nam tử khinh miệt cười ra tiếng, “Ta muốn khiêu chiến Phong Lưu Ảnh !”

Chúng nhân nhất tề quay đầu lại nhìn về phía bích đồng nam tử, thần tình khiếp sợ.

Phong Lưu Ảnh, thủ lĩnh của Thất Sắc Thiên Đường, đệ nhất sát thủ trong võ lâm, đối tượng mà triều đình cực lực muốn thảo phạt.

Mùng bảy tháng ba, Phong Lưu Ảnh một mình ám sát ba mươi danh trung thần triều đình, thế nhân đều biết hắn ở trên đỉnh Huyết Hồ Ma Phong, nhưng không ai gặp qua chân diện mục của hắn.

Thậm chí thuộc hạ Thất Sắc Thiên Đường cũng chưa từng diện kiến dung mạo thật sự của chủ thượng bọn hắn.

Mỗi lần có nhiệm vụ đều do đặc sứ truyền lời.

Phong Lưu Ảnh hành sự ngày càng quỷ dị khó lường. Mấy ngày trước, tại Kiếm Thần đại hội cử hành trong Thánh Tuyết vương thành, Đông Phương Tuyết ẩn trong đám đông, song Phong Lưu Ảnh chỉ lệnh cho Thất Sắc Thiên Đường án binh bất động, lặng yên theo dõi kỳ biến.

Thế nhưng ngày ấy, không ngờ lại có kẻ giả mạo Thất Sắc Thiên Đường, việc này không khỏi khiến đám sát thủ khó mà nhin nổi cơn phẫn uất.

Xem ra Thất Sắc Thiên Đường ở Kiếm Thần đại hội đã trở thành ‘sơn dương thế tội’ !

Hắc y đặc sứ mở miệng hỏi, “Người là người phương nào ?”

Bích đồng nam tử nheo mắt, “Tọa hạ của Tà Hoàng, thuộc Đại Âm Hà Cung trước đây, Phong Trần Diệt !”

Đại Âm Hà! Phong Trần Diệt !

Đám sát thủ đều chấn kinh !

Năm năm trước, Đại Âm Hà bị Hách Liên Cô Tuyết tiêu diệt không còn chút dấu vết, nay lại có cá lọt lưới?

Hắc y đặc sứ cười lạnh, “Người không nên gia nhập Thất Sắc Thiên Đường.”

“Vì sao ?”

“Bởi vì cừu nhân của người, hẳn là Hách Liên Cô Tuyết !”

“Người nhầm rồi.” Phong Trần Diệt cười nhạt, “Tà Hoàng bị tru diệt, ta cầu còn không được.”

“Nói rõ xem ?”

“Bởi vì Tà Hoàng hẳn đáng chết !” Song mâu bích lục của Phong Trần Diệt lóe lên thần sắc âm ngoan.

“Vậy vì sao người gia nhập Thất Sắc Thiên Đường ?”

“Báo thù !”

“Thù gì ?”

“Thù diệt gia môn !”

Hắc y đặc sứ trầm tư chốc lát, “Người muốn khiêu chiến chủ thượng của chúng ta ?”

Phong Trần Diệt mỉm cười, “Ta chỉ muốn thăm dò xem Phong Lưu Ảnh sau khi tiêu thất mười năm, không biết võ công của hắn đã tiến đến mức nào !”

“Hảo !” Hắc y đặc sứ trấn định nói, “Ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của người, bất quá trước đó, người phải thay chủ thượng làm một việc. Nếu hoàn thành tốt, chủ thượng nhất định sẽ đáp ứng người !”

“Việc gì ?”

“Đi tìm Thượng cổ Thần Khí !”

~*

~“Trọng Hoa đam mê đồ bài, Đoạn Lăng ái mộ Lam Vân công chúa, Lăng Tiêu miệng lưỡi trơn tru lại có tâm tư thâm trầm, Liễu Phi Yên trung tâm với triều đình.”

Trên nhuyễn tháp thoang thoảng hương thơm nhẹ, hồng y nam tử nằm bên người tuyết y nam tử. Ngân phát tản mát khắp toàn thân, mục quang trong mắt yêu mị như lửa.”

“Thế nào? Người đau lòng ?”

“Ta không đau lòng vì hắn, mà là đau lòng vì ngàn thanh thượng phẩm binh khí của Thần Kiếm sơn trang.”

“Ta chỉ biết. . .” Cô Tuyết rũ mâu, đầu lưỡi ái muội khẽ liếm phần cổ của Lộng Nguyệt, “Thánh Tuyết vương thành các người sớm đã có quan hệ dây dưa không rõ với Thần Kiếm sơn trang, âm thầm cấu kết cùng Trọng Hoa.”

“Tuyệt bảo bối của ta, đừng nói khó nghe như vậy. Đó gọi là ‘hợp tác’, không phải ‘cấu kết’.”

“Không cấu kết cũng là lợi dụng.” Cô Tuyết nhướn mắt, “Người lợi dụng Trọng Hoa, đáng tiếc là Trọng Hoa lại không cách nào lợi dụng người.” Lập tức ngưng một lát, “Ta xem ra, Trọng Hoa là thật tâm trung thành với người.”

“Vậy sao ngươi còn giết hần ?!”

“Nếu lúc ấy trên Kiếm Thần Thai, Trọng Hoa không nói mấy lời kia, có lẽ ta sẽ để hần sống lâu hơn vài canh giờ.

Lộng Nguyệt đột nhiên nhớ lại ngày đó, bản tính của Trọng Hoa vốn thẳng thắn, dám làm dám chịu. Ánh mắt tha thiết cuối cùng của hần làm cho tử mâu từ trước đến nay lạnh khốc vô tình cũng có chút xúc động.

Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt ngày đó chính là bởi mục quang mãnh liệt của Trọng Hoa dành cho yêu tinh này mới khiến hần nhất thời nổi lên sát ý.

“Bất quá yêu tinh ngươi có thể an tâm, thượng phẩm binh khí bên trong Thần Kiếm sơn trang vẫn vẹn toàn không có nửa điểm hao tổn.” Cô Tuyết lạnh nhạt nói, “Khi ấy ta chỉ dùng thủ thuật để che giấu tai mắt kẻ khác mà thôi. Ngươi nói nhiều binh khí như vậy, ta làm sao có thể nở lòng hủy hết ?”

Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, vỗ nhẹ gương mặt Cô Tuyết, mang theo vài phần khiêu khích, “Ồ Thần Nguyệt Cung của ngươi ?”

Cô Tuyết vươn tay ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, khẽ nhướn mắt, “Ta sẽ không nói cho yêu tinh ngươi biết binh khí giấu ở nơi nào, Thánh Tuyết thành chủ nên chết tâm đi.”

Lộng Nguyệt ái muội đùa nghịch vài lọn ngân phát của Cô Tuyết, đặt bên chóp mũi hít ngửi, “Nếu ta không muốn thì sao ?”

Cô Tuyết nháy mắt ngậm lấy cánh môi Lộng Nguyệt, miệng lưỡi hai người dây dưa nóng bỏng một phen, sau một hồi mới chậm rãi buông ra.

“Ta biết, yêu hồ ly ngươi không đối nghịch với ta, trong lòng liền không thoải mái.”

“Không phải là không thoải mái. . .” Lộng Nguyệt khẽ hôn lên môi Cô Tuyết, “Ngươi đã quên, chúng ta vốn là địch nhân, huống chi làm địch thủ với Tuyết nhi của ta rất thú vị.”

“Đích xác rất thú vị.” Cô Tuyết cười khê, “Nếu đời này của Hách Liên Cô Tuyết ta thiếu Nam Cung Lộng Nguyệt làm địch nhân, vậy sẽ vô cùng tịch tịch.”

Biểu tình của Lộng Nguyệt chợt trở nên nghiêm túc, hần nâng cằm Cô Tuyết, tử mâu lấp lóe sáng ngời, “Ta không thích tịch tịch, vô luận thế nào, ngươi cũng không muốn bị ta đánh bại, vĩnh viễn đứng ở bên cạnh ta. Đối địch với ta cũng được, cùng ta nắm tay đi khắp thiên hạ cũng tốt. Tóm lại, bên cạnh ta phải có Hách Liên Cô Tuyết ngươi làm bạn !”

Cô Tuyết rũ mâu mỉm cười, hần vươn tay ra, mười ngón thiếp hợp với bàn tay Lộng Nguyệt, siết chặt thật lâu.

Nguyệt, cả đời Hách Liên Cô Tuyết ta chỉ sẽ làm bạn bên ngươi !

Bỗng nhiên, Mộc Tuyết Các nổi lên một trận xôn xao, trong mắt Lộng Nguyệt và Cô Tuyết phút chốc xẹt qua một tia sắc bén, cảnh giác bật người đứng dậy. Tuy rằng mấy ngày triền miên không ngớt khiến toàn thân hai người đều đau nhức, nhưng giờ phút này, khí phách cao ngạo không cho phép bọn họ tỏ ra yếu đuối.

Lộng Nguyệt lại mang dấu lap, hắc sa che mặt, vừa muốn ly khai, song một thanh âm bất hảo đã truyền vào, “Tiểu Nguyệt nhi, chưa gặp hai vị gia gia đã muốn bỏ chạy ?!”

176. Chương 176: Thượng Cổ Thần Khí

“Tiền bối ?!”

Chỉ thấy hai lão giả không biết từ khi nào đã xuất hiện trong Mộc Tuyết Các, ánh mắt mang theo tiểu ý nhìn về phía hai nam tử phong hoa tuyết đại.

Bạch phát lão giả vuốt chòm râu, đáy mắt tràn đầy ôn hòa, “Hắc lão nhân, lần đầu tiên chúng ta khắc khẩu tựa hồ là vì giành ôm hai tôn nhi này, phải không ?”

Hắc phát lão giả đánh một chưởng lên đầu bạch phát lão giả, thần tình hậm hực, “Xú lão đầu, lúc đó rõ ràng là ta ôm trước, người dựa vào cái gì mà tranh với ta ?”

“Ta thật vất vả mới đắc thủ, vì sao phải nhường cho người ?”

Cô Tuyết khẽ nhú mi, lập tức nhìn sang tuyết y nam tử đứng ở một bên, “Người có biết bọn họ là người phương nào ?”

Lộng Nguyệt rũ mâu mỉm cười, “Thiên Cơ tổ sư.”

Cô Tuyết ngẩn ra.

Nghe đồn Thiên Cơ tổ sư luyện một thân kỳ môn dị thuật, có được Bất tử chi thân, cứ mỗi năm mười năm lại lâm vào ngủ say, hiện giờ đã hơn trăm tuổi. Tính cách cổ quái, ngoan liệt bất kham, được giang hồ đặt cho biệt danh: ‘Bất lão ngoan đồng’. Bọn họ không ưa thích thế tục, hàng năm đều ẩn cư tại thâm sơn, không ai tra được hành tung cụ thể, chỉ biết danh tiếng của ‘Thiên Cơ tổ sư’ đã truyền lưu trong chốn vô lâm gần trăm năm.

“Nguyên lai bọn họ chính là Thiên Cơ tổ sư. . .”

“Nhờ bọn họ truyền công lực, ta mới có thể khôi phục lại võ công.” Lộng Nguyệt thần nhiên nói, “Nội lực của hai vị lão giả đã hao kiệt không còn nhiều, vốn dĩ hẳn là nên trở về ngủ say vài thập niên để khôi phục công lực. Song lúc này Thượng cổ Thần Khí hiện thế, chỉ khi nào tìm được Thần Khí, bọn họ mới có thể an tâm.”

Vừa nghe đến Thượng cổ Thần Khí, hai lão giả nháy mắt tạm dừng khẩu chiến, lộ ra vẻ mặt u sầu.

Cô Tuyết lạnh nhạt nói, “Thượng cổ Thần Khí rốt cuộc là vật gì ?”

“Đó là Thần Khí thuộc về hai người các người, tuyệt không thể rơi vào tay kẻ khác !”

Hắc phát lão giả thở dài, trong mắt thoáng hiện vẻ tang thương qua vô vàn năm tháng:

“Thượng cổ Thiên Huyền cảnh, thần ma lấy linh khí tụ hiện, thần thú hiển, Liên Hoàng triều, Thần Khí trọng hồi, phá Thiên Huyền cảnh, hàng lâm thế gian.”

“Thần ma binh khí mang năng lực triệu hoán tứ linh thần thú, thao khống thiên địa vạn vật, nếu thành tâm đối đãi sẽ đem đến phúc âm cho thế gian; nhưng đồng thời nó cũng là ma vật, có thể hủy thiên diệt địa trong chớp mắt, dung nhập Tu La huyết đạo, gây nên họa kiếp vạn thế !”

Bạch phát lão giả thần tình nghiêm túc nói, “Thượng cổ Thần Khí là binh khí ngàn năm khó gặp !”

Diệt Thế Phục Ma Dao, Thương Sốc Cuồng Uyên Kiếm.

Bạch phát lão giả bổ sung, “Thượng cổ Thần Khí hấp thụ thần ma chi linh hơn ngàn năm, kẻ sở hữu nhất định phải có võ công tu vi cực cao để áp chế ma tính do Thần Khí sinh ra. Thêm vào đó, điều tối trọng yếu là hai người cầm một đao một kiếm phải gắn kết tâm thần, đồng sinh cộng tử. Nếu một trong hai người tâm địa âm hiểm xấu xa, Thượng cổ Thần Khí chỉ là một đám sắt vụn vô dụng, cho dù rời khỏi vỏ, thần linh sẽ không tương trợ! Bản thân Thần Khí cũng sẽ không có uy lực gì đáng kể !”

Hắc phát lão giả nhìn về phía Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, “Trải qua suy tính thiên cơ, tại thời điểm cách đây hơn hai mươi năm, quỹ tích của Tử Hà, Hồng Vân, Lạc Tinh giao nhau, đỉnh Tử Cẩm Phong hàng song tinh vào thuở loạn thế. Thượng thiên chú định mệnh cách của song tinh sẽ dây dưa lẫn nhau, duyên định tình sinh. Người có được vận mệnh song tinh chính là chủ nhân của Thượng cổ Thần Khí !”

“Chúng ta tìm kiếm nhiều năm, rốt cuộc đã phát hiện Song tinh chi tử xuất hiện đúng vào ngày Nam Cung Liệt quyết đấu với Hách Liên Thiên.”

Bạch phát lão giả cười nói, “Ha ha. . . Song tinh chi tử tất nhiên là hai tôn nhi đáng yêu các người. . .”

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết song song trầm mặc, đối với kiểu nói chuyện ngả ngớn có chút ‘động kinh’ của hai lão ngoan đồng này không biết nên đáp lại thế nào.

Đôi mắt hắc phát lão giả xẹt qua một tia lo lắng, “Nhưng vào ngày Nam Cung Liệt và Hách Liên Thiên quyết chiến đã xảy ra biến cố, làm cho tinh tượng của các người nghịch chuyển, từ đó mới tạo nên mệnh kiếp năm năm về trước. . .”

Cô Tuyết đột nhiên nhớ tới lời mà Bắc Thần Mặc đã nói với hắn ngày ấy tại Hàn Thiên Lâu, “Theo như tiên bối nói, trận quyết chiến hôm đó còn có một người khác xuất hiện, ra tay đảo loạn tinh tượng.” Hắn chợt nhìn về phía hai vị lão giả, “Nhị vị tiên bối có biết người kia là ai không?”

Hắc phát lão giả nặng nề thở dài, “Đây là thất bại lớn nhất trong cuộc đời của ta và Bạch lão đầu! Người kia kỳ thật chính là sư đệ chúng ta Chiến Mục.”

“Chiến Mục ?!”

“Ngày đó, Chiến Mục dùng Mộ Dung Vân Liên uy hiếp Hách Liên Thiên và Nam Cung Liệt giao ra Tứ linh đồ, nhưng. . .” Thần tình hắc phát lão giả đột nhiên trở nên trang nghiêm túc mục, “Tinh tình của Mộ Dung Vân Liên quá mức cương liệt, nàng bức bách Hách Liên Thiên, Nam Cung Liệt đem nàng giết chết, muốn đồng quy vu tận với Chiến Mục. Song Nam Cung Liệt không đành hạ sát thủ với thể tử của mình, Tứ linh đồ lại tuyệt không thể rơi vào tay kẻ khác. Nam Cung Liệt đã như vậy, rốt cuộc đem việc gian nan nhất này để cho Hách Liên Thiên. . .”

“Cuối cùng Hách Liên Thiên nén lòng vung kiếm đoạn tình, giết Mộ Dung Vân Liên. Nàng kéo theo Chiến Mục táng thân trong biển lửa. Song không ngờ ngay lúc đó Chiến Mục đã kịp phá vỡ tinh tượng của Song tinh chi tử !”

Bạch phát lão giả tràn đầy hối hận, “Năm ấy, Chiến Mục khi sư diệt tổ, đánh cắp bí tịch võ công rồi đã thương đồng thời hấp thụ Thiên linh khí trên người chúng ta. Ta và Hắc lão nhân không thể không thoái ẩn giang hồ để khôi phục nội lực. Một lần ngủ say kéo dài suốt hai mươi năm, đến khi tỉnh lại mới biết Chiến Mục đã thay tên đổi họ.”

“Chiến Mục là ai ?”

Tử mâu của Lộng Nguyệt xẹt qua một tia âm ngoan, “Hắn chính là Giáo vương Đại Âm Hà Cung Tà Hoàng !”

Cô Tuyết lộ ra biểu tình bất khả tư nghị: “Là Tà Hoàng ?!”

Sắc mặt bạch phát lão giả chợt nhuốm vẻ tang thương, “Chiến Mục hấp thu Thiên linh khí của hai người chúng ta, cũng có được Bất tử chi thân. Không chỉ như thế, hắn còn tu luyện U ám nhãn thuật và Ma cảnh huyền thuật, hiện giờ ngay cả hai chúng ta hợp sức cũng không phải đối thủ của hắn.”

Cô Tuyết đột nhiên nghĩ đến điều gì, “Ý của nhị vị tiên bối là Tà Hoàng giả chết? Năm năm trước, Liệt phách phân thân không thể giết được Tà Hoàng ?!”

Bạch phát lão giả nói, “Liệt phách phân thân đích thực có thể khiến Tà Hoàng bị thương nặng, nhưng trong cơ thể hắn vẫn tồn tại Thiên linh khí của chúng ta. Chỉ cần trọng tổ hồn phách, Tà Hoàng liền có thể phục sinh.”

Tử mâu tràn ngập âm lãnh, ngữ khí ẩn chứa ý cảnh cáo, “Sau này người không được tiếp tục tu luyện thứ võ công đó !”

Cô Tuyết nhướn mày, hừ lạnh: “Người cũng vậy !”

Hai lão giả vô cùng bất đắc dĩ nhìn hai tôn nhi yêu nghiệt trước mắt, “Ta nói tôn nhi a, các người ngàn vạn lần không được dùng những thứ công phu nghịch thiên tự mình hại mình như vậy, cái gì mà Liệt phách phân thân, Thiên ma di hồn đại pháp. . . Nếu các người vọng động thêm lần nữa, có lấy mạng già của hai vị gia gia này cũng không đủ để cứu lại các người.”

Lộng Nguyệt cười khê, “Nhị vị tiên bối yên tâm, chúng ta tuyệt sẽ không làm cho nhị vị tiên bối khó xử.”

Hắc phát lão giả đột nhiên nhớ đến chuyện gì, “Tiểu Nguyệt nhi, bên trong cơ thể ngươi còn có Ma. . .”

Lộng Nguyệt bỗng chốc nháy mắt ra hiệu cho hắc phát lão giả, ngăn trở hắn nói ra hai chữ ‘Ma huyết’.

Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, “Ma cái gì ?”

Bạch phát lão giả vội vàng chuyển đề tài, “Hai tôn tôn, các ngươi nhất định phải nhanh chóng tìm được Thượng cổ Thần Khí, chỉ có Thần Khí mới có thể phá giải Thiên linh khí, giết chết gã sư đệ vô tình vô nghĩa của chúng ta !”

Hắc phát lão giả thần tình lo lắng, “Một khi Chiến Mục trọng tổ hồn phách, nhất định hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tìm kiếm Thần Khí. Nếu hắn tìm được trước chúng ta, hậu quả chắc chắn không cách nào tưởng tượng nổi. Giả như Diệt Thế Phục Ma Dao và Thương Sốc Cuồng Uyên Kiếm rơi vào tay Chiến Mục, thiên hạ sẽ gặp phải họa kiếp hủy diệt! Từ đó về sau không ai có thể chống lại hắn.”

Tầm mắt Lộng Nguyệt và Cô Tuyết giao hội chốc lát, liền nhìn về phía hai lão giả, gật đầu đáp ứng, “Vãn bối ghi nhớ trong lòng !”

Bạch phát lão giả nhắc nhở, “Cẩn thận với Thất Sắc Thiên Đường, đám sát thủ phản loạn tụ tập ở đó cũng không thiếu. Bọn hắn đối địch với triều đình, nhưng thân phận của Phong Lưu Ảnh thật sự rất khả nghi, không thể không phòng a.”

Hách Liên Cô Tuyết híp mắt, thần sắc càng lúc càng lạnh lẽo. Mà Lộng Nguyệt vẫn bảo trì bộ dáng bình thần đạm mạc, ra vẻ không có nửa điểm lưu tâm.

Lúc này, một đầu phi điều màu xích hồng đáp xuống trên song cửa sổ, “Phác xích ” một tiếng quấy nhiễu cuộc nói chuyện giữa mọi người.

Ánh mắt của hai lão giả đột nhiên tản mát quang mang sáng rực, tâm tính bất hảo nổi lên, thân mình giống như đại bàng giương cánh, nhằm hướng Huyền Hỏa lao tới.

Huyền Hỏa kêu một tiếng, nhẹ nhàng nhảy lên cánh tay trái của Lộng Nguyệt. Long đuôi thật dài rủ xuống thoáng đong đưa, lấp lóe quang sắc hỏa hồng, song mâu như ưng lãnh liệt tựa kiếm.

Lộng Nguyệt gỡ ống trúc xuống từ móng vuốt Huyền Hỏa, thần sắc có chút căng thẳng, tử mâu ẩn ẩn vài phần thâm trầm.

“A, tiểu điều nhi, đừng chạy ” Hai lão giả vội vàng lao ra ngoài đuổi theo Huyền Hỏa, Mộc Tuyết Các khôi phục an tĩnh như trước.

Cô Tuyết không mở miệng lưu lại Lộng Nguyệt, hắn xoay người ôm eo lưng yêu tà nam tử, vén lên hắc sa. Cánh môi ẩm nóng lướt trên gương mặt Lộng Nguyệt, sau cùng dừng ở bên cổ, nhẹ giọng thì thầm, “Gặp lại ở Khánh điện tại hoàng triều.”

Lộng Nguyệt giang tay ôm chặt Cô Tuyết, ôn nhu hạ xuống một nụ hôn trên mi tâm ái nhân, “Cẩn thận một người.”

Cô Tuyết chăm chú nhìn song mâu thâm tử, hồng đồng bỗng chốc hiểu ra điều gì, kiều mị nhếch môi, “Ta tự có chừng mực.”

“Vô luận ngươi muốn làm gì, ta cũng sẽ không ngăn cản, nhưng ngươi phải nhớ kỹ. . .” Lộng Nguyệt khẽ vén vài sợi tóc vương trên trán Cô Tuyết, đáy mắt chứa đầy quan thiết cùng sùng nịch, “Nhất định không được để mình bị thương.”

“Tuyết nhi, địch nhân của chúng ta không ít, nhưng ngươi phải biết rằng, vô luận sau này phát sinh chuyện gì, vô luận tương lai có bao nhiêu biến cố, ta đều ở bên ngươi, cùng ngươi đồng hành !”

Lộng Nguyệt thoáng nâng cằm Cô Tuyết, hạ xuống một nụ hôn thật nhẹ.

Cô Tuyết, ta Nam Cung Lộng Nguyệt cũng giống như ngươi, cho tới bây giờ vẫn chưa hề thay đổi. . .

Hồng y nam tử mỉm cười không nói, ngày hôm nay, trong lòng hắn ẩn chứa không biết bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ, song nhất thời khó có thể mở miệng, chỉ đành dùng nụ cười tuyệt mỹ thay thế.

Đầu ngón tay của Lộng Nguyệt phất qua khóe môi Cô Tuyết tràn đầy tiểu ý, mỉm cười đáp lại.

Nụ cười không mang theo nửa phần tà khí, tuyết mịn yêu diễm, tựa như hoa đào bên ngoài cửa sổ nở rộ đón chào mùa xuân tươi đẹp đầy sức sống.

Cô Tuyết vươn tay ra phía trước, hồng mâu lấp lóe hỏa mang sáng ngời, “Ta sẽ chờ người, ngay trước mặt người trong thiên hạ chân chính lấy thân phận Nam Cung Lộng Nguyệt đến bên Hách Liên Cô Tuyết ta, mà không phải Minh Tà !”

Lộng Nguyệt nhanh chóng nắm chặt bàn tay Cô Tuyết, da thịt ấm nóng truyền lại cảm giác ấm áp tràn ra từ nội tâm. Linh hồn hai người nương theo lời hứa nguyện trong khoảnh khắc dung hợp giao hòa. Tử mâu và hồng mâu ngóng nhìn lẫn nhau, thiêu đốt cả thiên địa !

Cánh hoa bay vào gian phòng, đón gió dấy lên từng đợt sóng gợn trên nền đất xoay quanh chân hai nam tử tuấn mỹ, cơ hồ phác thành một bức tranh duy mỹ tuyệt diễm nhất.

.

Vài canh giờ sau, Lộng Nguyệt trở lại lốt Minh Tà, quay về Thánh Tuyết vương thành.

Thương Lạc cung kính hành lễ, thần tình ẩn ẩn nặng nề, “Lam Vân đang trong tình trạng nguy kịch.”

Tuyết y nam tử rũ mâu mỉm cười, “Nếu người đã biết nàng là công chúa, còn để nàng tiến vào ?”

Thương Lạc trầm mặc không đáp.

Tuyết y nam tử rời đi, chỉ bỏ lại một câu, “Ta sẽ cứu nàng.”

177. Chương 177: Hôn Sự

Bên trong gian phòng thanh nhã, Lam Vân đang nằm trên nhuyễn tháp, gương mặt khuynh thành phiếm về tái nhợt.

Tuyết y nam tử đứng bên cạnh nhuyễn tháp, hắc sa che mặt như ẩn như hiện, không ai có thể nhìn ra biểu tình lúc này của hắn. Thân ảnh tuyết bạch yêu dã tản ra phong tư cao quý mà uy nhiếp hoặc nhân.

“Hắn thành chủ đã biết Nhược Vân là ai.” Hai hàng mi của Lam Vân thoáng mở, đập vào mi mắt là thân ảnh thánh khiết như tuyết, hương sen thoang thoang vờn quanh, thấm vào hơi thở của nữ tử. Bị một nam nhân không chút e dè nhìn chòng chọc như vậy, hai bên gò má Lam Vân không khỏi nổi lên một mạt hồng nhuận nhàn nhạt.

“Thân phận của người với ta mà nói không có ý nghĩa.” Minh Tà mở miệng đáp, ngữ khí không có nửa điểm động dung.

Nghe thanh âm bình thản hờ hững của Minh Tà, Lam Vân không khỏi có chút không thể tưởng tượng, “Người. . . chưa từng hoài nghi ta? Vì sao không hỏi ta đến Thánh Tuyết vương thành của người rốt cuộc có mục đích gì ?”

Minh Tà chấp tay đứng thẳng, thanh âm vẫn thản nhiên như trước, “Vậy mục đích của Lam Vân công chúa đã đạt tới chưa ?”

Không quan tâm đến mục đích là gì, chỉ hỏi mục đích đó có đạt được hay không ?

Thành chủ này quả thật không tầm thường.

Lam Vân vừa định đứng dậy, nhưng hàn khí trong cơ thể giống như sóng cuộn mãnh liệt quay cuồng, quấy nhiễu nội lực của nàng. Máu tươi trào ra khỏi miệng, nữ tử vô lực ngã xuống giường.

Tử mâu hơi nheo lại, Minh Tà mỉm cười có chút bất đắc dĩ Yêu nghiệt kia hạ thủ thật ác độc a !

Lam Vân không phải loại nữ tử yếu điệu nhược tiểu, tuy nàng là công chúa, song lúc này cũng không vì bị thương nặng mà khóc lóc sụt sùi, ngược lại vẫn bảo trì biểu tình thản nhiên, “Nếu ta nói cho thành chủ, mục đích của ta đã hoàn thành thì sao ?”

“Vậy chúc mừng công chúa.” Tình tự Minh Tà không hề biến hóa, Lam Vân ngưng mắt nhìn tuyết y nam tử đứng bên cạnh mình, bất chợt cảm giác nam nhân này giống như đám mây hư vô mờ ảo, thần bí khó lường lại biến hóa đa đoan. Cho dù hiện tại hắn đột nhiên phóng một mũi dao âm độc đâm thẳng đến trái tim nàng, chỉ e nàng cũng không thể tránh né hay phản kháng.

Bởi vì nàng đã triệt triệt để để đắm chìm vào trong loại cảm giác này.

Minh Tà giơ cao tay, lòng bàn tay ngưng tụ một đoàn quang mang tử sắc. Chưởng phong phá tan y phục trên thân nữ tử, chỉ còn một lớp ti y mỏng manh che lấp những phần trọng yếu.

“Người muốn làm gì ?” Lam Vân đỏ bừng mặt, mắt thấy thân mình gần như hoàn toàn bại lộ trước tuyết y nam tử, trong lòng không khỏi có chút thất kinh.

“Chữa thương.”

Lúc này, Lam Vân chợt nhớ đến một đêm phong hoa hôm đó, tuy rằng nàng biết rõ bản thân trúng độc, mà thành chủ chỉ vì mình giải độc. Nhưng dù sao hắn và nàng đã có quan hệ hoan ái, thậm chí còn làm ra loại sự tình tổn hại danh tiết nữ nhân. . .

Dù rằng đêm ấy chỉ có hai người bọn họ, song Lam Vân vẫn vô pháp lãng quên.

Nàng đường đường là công chúa của một nước, nếu bị người khác biết được nàng thất thân với Minh Tà, chính nàng sao có thể chịu đựng ?

Nếu là nam nhân khác, nàng nhất định sẽ tự sát để rửa sạch mối nhục nhã, nhưng đây lại là Minh Tà.

Lam Vân không có nửa điểm cảm thấy mình bị *** ô, ngược lại trong lòng nảy sinh cảm giác ái mộ. Sau đêm đó, chỉ cần một khắc không nhìn thấy Minh Tà, nàng liền cảm thấy buồn phiền bối rối. Thậm chí ngay tại Kiếm Thần đại hội, trước khi kịp suy nghĩ, thân thể của nàng đã làm ra phản ứng liều mình vì nam nhân kia.

Mà nay, Minh Tà lại không chút kiêng dè trị thương cho nàng. . .

Lam Vân khẽ nhắm mắt, dường như có một dòng nước ấm lưu chuyển khắp toàn thân. Khóe môi nàng hơi cong lên, cảm giác hạnh phúc cứ thế kéo đến tràn ngập trái tim.

Bỗng nhiên, bên tai nàng vang lên tiếng xôn xao ngoài cửa.

Tiếng bước chân cường thế mà kiên định chậm rãi tới gần, nương theo đó là từng tiếng ‘Bệ hạ an khang’ cùng thanh âm đầu gối va chạm với mặt đất.

Minh Tà thoáng nhíu mi, khóe môi vạch nên một đường cong quỷ dị Đông Phương Tuyết !

Cửa bị mở ra, phóng mắt nhìn lại, hơn ngàn danh hộ vệ hoàng cung sắp hàng mà đứng, tinh thần phần chấn, đội ngũ kéo dài đến tận bờ sông. Tròng cảnh đồ sộ không khỏi khiến thành dân nổi lên lòng sợ hãi.

Thánh Tuyết vương thành giống như một tòa thành trì chìm trong sương khói mờ mịt, phong hòa thái bình, hôm nay không ngờ lại xuất hiện nhiều hộ quân đến vậy. Bách tính trong thành chưa kịp hiểu được chuyện gì xảy ra đã phải phủ phục quỳ xuống, cung nghênh thánh thượng !

Đông Phương Tuyết căn bản không nghe khuyên bảo, đẩy mạnh đám người tiến đến cản trở, sải bước vào phòng. Khi nhìn thấy nữ nhi của mình gần như trần trụi nằm ở trước mặt Minh Tà, lửa giận điên cuồng bốc lên ồ ạt.

“Làm càn !”

Đông Phương Tuyết tung một chưởng đánh về phía tuyết y nam tử. Lam Vân kinh hoàng thất sắc, “Phụ hoàng, đừng !”

Song Minh Tà vẫn bất động như trước, vạt áo tuyết bạch phiêu nhiên bay lên. Ngay lúc chướng phong sắp sửa chạm đến hần, một đạo tử quang chợt hiện tán ra chung quanh Minh Tà như muốn bảo hộ chủ nhân, ngăn cản thế công của đối phương.

Đông Phương Tuyệt bị lực đạo mạnh mẽ đẩy lui vài bước, Minh Tà thu hồi chướng lực. Gió mát phất qua, hắc sa nhẹ nhàng lay động tạo nên từng đường cong uốn lượn mờ ảo.

Lúc này, Thương Lạc, Phó Thiện cùng với Thất vệ của hoàng triều nháy mắt xông vào gian phòng. Thất vệ nhanh chóng rút kiếm, đồng loạt chỉ hướng Minh Tà.

Tuyệt y nam tử cười khê một tiếng, căn bản không có ý cung nghênh thánh giá, ngữ khí bình thản vô ba, “Bệ hạ đại giá quang lâm, Minh Tà không thể tiếp đón từ xa, mong bệ hạ thứ lỗi.”

Đông Phương Tuyệt hừ lạnh, bước nhanh đến bên nhuyển tháp đỡ Lam Vân ngồi dậy, vẻ mặt quan thiết, “Vân nhi. . .”

“Phụ hoàng.”

Đông Phương Tuyệt nhíu chặt mày kiếm, “Minh Tà có làm gì ngươi hay không ?”

“Phụ hoàng hiểu lầm, thành chủ đang giúp nữ nhi chữa thương.” Lam Vân hơi rũ mâu, gò má nổi lên một mặt hồng rực tựa hoa đào.

Đông Phương Tuyệt không có ý nhân nhượng, “Nếu không phải vì hần, Vân nhi làm sao có thể bị thương ?!”

Lam Vân ngẩng đầu, “Phụ hoàng, đây là nữ nhi tự nguyện, không liên quan với Thánh Tuyệt thành chủ.”

Đông Phương Tuyệt thần tình khiếp sợ, từ phản ứng của Lam Vân cơ hồ cảm giác được điều gì, “Ngươi thân là công chúa triều ta, vì Thánh Tuyệt thành chủ mà bị thương vẫn không hối hận ?”

“Phụ hoàng, nữ nhi đã nói, chuyện đó là do nữ nhi tự nguyện, không có gì hối hận hay không !” Ngữ khí của Lam Vân thập phần kiên quyết.

Đông Phương Tuyệt đứng dậy, bước đến trước mặt tuyết y nam tử. Dung nhan tuấn dật vì thịnh nộ mà trở nên lạnh lẽo như có gió lạnh phất qua, “Đã quấy rầy Thánh Tuyệt thành chủ nhiều ngày, khiến thành chủ bất tiện, mong thành chủ có thể. . .”

“Bệ hạ quá lời.” Tuyết y nam tử thông dong mở miệng, “Lam Vân công chúa đã không có gì đáng ngại, bệ hạ có thể đưa công chúa trở về.”

“Ta không đi !” Lam Vân chậm rãi đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, từng bước đi đến gần Minh Tà, “Ta sẽ ở lại Thánh Tuyệt vương thành, không muốn đi đâu hết !”

“Ngươi cần phải về nhà.”

“Thành chủ chán ghét Lam Vân sao ?”

Minh Tà xoay người, xuyên qua màn hắc sa có thể rõ ràng thấy được một đôi mắt tràn ngập ái mộ, “Công chúa, đừng tùy hứng.”

Thanh âm từ tính du dương khiến nữ tử triệt để đắm mình, cho dù không rõ tướng mạo của Minh Tà nhưng Lam Vân có thể tưởng tượng phía sau hắc sa che giấu một khuôn mặt phong hoa tuyết đại đến nhường nào.

“Ta có thể theo phụ hoàng trở về, nhưng hy vọng thành chủ thỏa mãn một thỉnh cầu cuối cùng của Lam Vân.”

Minh Tà cười khê, nghiêng nhiên bày ra tư thái khiêm hòa nhã nhặn, “Công chúa thỉnh nói.”

“Ta muốn nhìn xem dung mạo của thành chủ.”

Minh Tà cả kinh, trầm mặc trong chốc lát rồi thần nhiên đáp, “Ta không thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

Lam Vân lộ ra thần tình vui mừng, “Thành chủ đã không làm được, Lam Vân cũng sẽ không quay về.”

“Vậy ngươi gả cho hần !”

Một thanh âm uy nghiêm vang lên, nháy mắt khiến bầu không khí trong phòng ngưng đọng. Đông Phương Tuyết nhìn Lam Vân, đáy mắt tràn ngập ôn hòa, “Vân nhi thích Thánh Tuyết thành chủ ?”

Tâm tư của nữ nhi, Đông Phương Tuyết hẳn sao có thể không rõ ?

Từ nhỏ đến lớn, hẳn có khi nào chứng kiến nữ nhi vì một nam nhân mà trả giá đến mức này? Càng chưa bao giờ nhìn thấy Lam Vân vốn tính tình cương liệt lại ngượng ngùng đỏ mặt trước nam nhân.

Song tại đây, không đến nửa canh giờ, biến hóa của Lam Vân đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt Đông Phương Tuyết.

“Đúng vậy.” Lam Vân ngẩng đầu, không chút e ngại bày tỏ tình cảm của mình, “Nữ nhi đã yêu thành chủ.”

Thanh âm mềm mại mang theo chút run rẩy truyền vào trong tai mỗi người, chúng nhân đều nghe rõ. Đường đường là công chúa Lam Vân không ngờ lại yêu Thánh Tuyết thành chủ ?!

Tử San nắm chặt ống tay áo, khóe miệng nhỏ nhắn nhếch lên đầy bất mãn.

Cả Thánh Tuyết vương thành, vô luận nam nữ, người ái mộ Thánh Tuyết thành chủ không phải ít, mà nay công chúa này cũng. . .

Lam Vân không ngu ngốc sợ đầu sợ đuôi, chẳng hề ngại ngùng e thẹn như nữ tử bình thường, lại càng không lừa gạt chính mình, thẳng thắn hào tình, một khi nhận định là sẽ không buông tay.

Hiện tại, nàng đã biết tình cảm của mình dành cho Thánh Tuyết thành chủ, sao có thể bỏ lỡ cơ hội ?

Ánh mắt mọi người đều hướng về tuyết y nam tử vẫn không có nửa điểm phản ứng. Hắn chấp tay đứng đó, thân hình tựa như ngọn núi vô kiên bất tồi, trấn định độc lập giữa thiên địa chẳng hề nao núng dao động.

Lam Vân ngơ ngẩn dõi theo Minh Tà, ánh mắt ẩn ẩn vài phần chờ mong.

Gương mặt tuấn lãng của Đông Phương Tuyết trở nên nhu hòa, “Thánh Tuyết thành chủ, Vân nhi đối với người một mảnh tình si, đừng khiến trẫm thất vọng.”

“Ý bệ hạ là. . . ?”

“Cưới nàng !” Ngữ khí của Đông Phương Tuyết vô cùng kiên định, không cho phép lui bước từ chối.

Minh Tà chỉ trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

“Hay là Thánh Tuyết thành chủ cho rằng công chúa không xứng với người ?”

Lam Vân thấy Minh Tà căn bản không có phản ứng, trong lòng không khỏi nổi lên nhàn nhạt cô đơn. Nàng vô pháp nhìn thấu Minh Tà rốt cuộc đang nghĩ gì. Dãi hắc sa kia mờ ảo mà thần bí, phảng phất nam nhân này không hề tồn tại trên thế gian.

Nếu Minh Tà mở miệng khước từ ngay trước mặt bao người, công chúa một nước sao có thể ngẩng đầu đối diện với miệng lưỡi chê cười của thế nhân ?

Lam Vân cắn chặt môi, đôi mắt long lanh phiếm thủy quang trong suốt, “Nếu Thánh Tuyết thành chủ khó xử, có thể dành thời gian suy xét thêm, chẳng qua ta mong thành chủ không nên quên chuyện ngài đã làm với Lam Vân đêm đó.”

Đông Phương Tuyết nhướn mày, dự cảm bất tường đột nhiên dưng mãnh tràn vào tâm trí khiến hắn lập tức quay đầu nhìn sang Lam Vân, “Minh Tà làm gì với người ?!”

Lam Vân không đáp, gò má lại đỏ bừng như bị lửa thiêu.

Đúng lúc này, thanh âm mờ ảo không chân thực của Minh Tà rốt cuộc vang lên, phất qua bên tai mỗi người:

“Ta đồng ý !”

.

Mặt trời đỏ rực như lửa, trời trong nắng ấm, tuần mã bồn ba lao vút trên con đường nhỏ.

Hoàng triều hộ vệ quát roi thúc ngựa chạy đến Kinh Sư thành, tin tức bất ngờ truyền đến khiến cố đô phồn hoa bỗng trở nên xôn xao.

Vào Khánh điển ba ngày sau, trước mặt đông đảo văn võ bá quan cùng võ lâm nhân sĩ, Đông Phương Tuyết sẽ tự mình tuyên cáo hôn sự giữa Thánh Tuyết thành chủ và công chúa Lam Vân.

Một khi tuyên bố, đó có nghĩa kết cục đã định, vô pháp thay đổi !

.

Bên trong Thần Nguyệt Cung, Mộc Tuyết Các vốn băng lãnh chợt giảm độ ẩm. Tuy rằng hôn sự vẫn chưa công bố trước thiên hạ, nhưng tin tức sớm đã lan truyền khắp võ lâm gây nên một trận ồn ào huyền ảo.

Hồng y nam tử đứng trước cửa sổ, ngân phát theo gió loạn vũ. Hàn độc nhập cốt tản mát quanh thân hắt làm cho Vô Nhai và Tập Phong căn bản không dám tới gần.

Hồng mâu u lãnh phản chiếu ánh tà dương của buổi hoàng hôn, nhện nhào từng đợt sóng gợn. Thân ảnh xích hồng hệt như viêm hỏa chìm trong băng tuyết không cách nào bốc cháy.

Hôm nay cung chủ thật đáng sợ, chỉ một bóng lưng thôi cũng đã khiến hai vị tòa sử kiêng kỵ vạn phần.

“Minh Tà muốn cưới Lam Vân ?”

“Bẩm cung chủ, đúng là như vậy.”

Hồng y nam tử lãnh mị nhếch môi, đáy mắt xẹt qua dị sắc lạnh lẽo buốt giá

Yêu hồ ly chết tiệt, hẳn rồi cuộc muốn giở trò gì ?!

Tuy rằng Hách Liên Cô Tuyết biết rõ yêu tình nhất định có mục đích, nhưng khi nghe nói đến chuyện hai người sắp sửa thành thân, hẳn vẫn vô pháp kiềm chế tâm tình, hận không thể đem tên hỗn đản mình đây quỳ kế kia hung hăng giáo huấn một phen !

Bởi vì Cô Tuyết lúc này thật sự rất tức giận. . .

.

Đêm đến, gió mát thoáng bay, ngọn nến chỉ còn dư lại một giọt sáp cuối cùng lấp lóe hỏa quang mơ hồ.

Tuyết y nam tử biếng nhác nghiêng mình nằm trên nhuyễn tháp, tựa hồ đang chờ đợi một người nào đó, trong lòng thầm đếm:

Ba, hai, một. . .

Một trận gió thổi qua lạnh buốt.

Ánh nến trong phòng hoàn toàn tắt lụi.

Ngay lúc đó, thân ảnh hỏa hồng nương theo cơn gió phút chốc tiến vào gian phòng, so với thời gian mà tuyết y nam tử tính toán không sai lệch chút nào.

Không đợi Minh Tà giải thích, hồng y nam tử đã xoay người hạ xuống bên cạnh hắn, lập tức bóp chặt yếu hầu Minh Tà, hung hăng ấn hắn vào nhuyễn tháp.

Bạch sa che mặt chỉ lộ ra một đôi nhãn mâu thâm hồng tràn ngập lửa giận thị huyết, giống như muốn đem nam tử dưới thân nháy mắt thiêu đốt thành tro tàn !

178. Chương 178: Cường Giả Đối Quyết

Hồng y nam tử ghé sát vào gương mặt của tuyết y nam tử, hồng mâu khế nhưn, thanh âm lãnh phúng trào ra từ phiến môi mỏng, “Thành thân? Không tệ a, mới có mấy ngày đã thu công chúa kia vào tay! Hai ngày nữa có phải liền chuẩn bị lên giường động phòng ?!”

Lộng Nguyệt kéo cổ tay Cô Tuyết, vươn tay gỡ xuống lớp bạch sa che mặt của hắn, ôm chặt thắt lưng, nháy mắt ngậm lấy cánh môi ướt át, càn rỡ khiêu khích một phen.

“Đừng chạm vào ta !” Cô Tuyết hung hăng đẩy tuyết y nam tử sang một bên, khẩu khí tuy lạnh băng không chút độ ấm, nhưng huyết dịch lưu động trong cơ thể lại điên cuồng sôi trào nóng bỏng.

“Nếu không nắm chặt thời gian, đêm nay sẽ qua mất.” Lộng Nguyệt khế nhếch môi, nụ cười điên đảo chứng sinh khuấy động màn đêm yên tĩnh.

“Làm sao? Nhịn không được muốn ta thượng người ?!” Cô Tuyết vươn tay vạch ra vạt bạch bào, cúi đầu cuồng nhiệt duyên hôn như dã thú vội vàng tàn sát con mồi. Hơi nóng tản mát quanh thân ngày càng dâng cao, phảng phất bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt.

“Là ta thượng người !” Lộng Nguyệt chế trụ thân thể Cô Tuyết, mãnh liệt xoay người. Hồng bào nhanh chóng bị xé rách, nụ hôn cuồng dã khí phách lướt từ trên gương mặt xuống đến khổ hạ, đẩy lên lửa tình kiêu diễm.

“Đêm nay ta tuyết sẽ không để người như nguyện !” Cô Tuyết linh hoạt xoay người, lập tức hung hăng đặt Lộng Nguyệt dưới thân, hồng mâu nhú chặt, “Yêu hồ ly người đúng là chán sống, nam sủng nữ sủng không đủ để người chơi đùa, lúc này ngay cả công chúa cũng không buông tha! Hôm nay ta không thể không thay trời hành đạo, hảo hảo giáo huấn loại yêu tinh họa hại nhân gian như người một lần !”

Hồng mâu bắt đầu nhện nhạo liệt hỏa đỏ rực, đùa nghịch dục vọng của người dưới thân. Đôi mắt tà mị khế híp lại, Cô Tuyết nắm chặt eo lưng Lộng Nguyệt, không hề tiền diễn lập tức động thân tiến vào.

Thân mình của Lộng Nguyệt bị kích thích đến mức thiếu chút nữa trở nên hư nhuyễn, song khẩu khí vẫn không có nửa phần biến đổi, “Xem ra Tuyết bảo bối của ta vẫn còn sung sức, một lát nữa bốn tọa thượng người nhất định không được kêu ca phàn nàn !”

“Ta sẽ không cho người có cơ hội này !” Cô Tuyết phần nộ luật động thân thể, ngân phát tán loạn buông xuống bờ vai phản xạ quang hoa trong suốt, phóng xuất vẻ dụ hoặc tuyết mỹ.

“Nếu người không muốn hôn lễ biến thành tang lễ, mau giết chết nữ nhân kia cho ta! Đừng bức ta phải động thủ !”

Lộng Nguyệt nhếch môi cười khê, bày ra một bộ biểu tình vô hại thuần lương, “Lam Vân công chúa tốt xấu gì cũng đã cứu mạng ta, sao có thể lấy oán trả ơn? Nói giết liền giết ?”

“Ha. . . Nữ nhân kia. . . Cứu người ?” Cô Tuyết cười đến mức toàn thân run rẩy, giống như vừa nghe thấy lời nói khô hài nhất thế gian.

Lộng Nguyệt mỉm cười tà mị, “Tuyết bảo bối của ta, rất nực cười hay sao ?!”

Cô Tuyết ôm bụng cười như điên, ngữ khí tràn đầy châm chọc, “. . . Không sai, mỹ nhân liễu mình cứu anh hùng, thật đúng là giai thoại thiên cổ. Chỉ tiếc cứu ai không cứu lại đi cứu một kẻ chẳng phải anh hùng, ngược lại là một con yêu hồ ly thâm hiểm độc địa, xảo quyết gian trá !”

“Đêm nay Tuyết bảo bối của ta trông thật giống một con nhím.” Lộng Nguyệt nâng cằm hồng y nam tử, tà mâu yêu tử nheo lại, “Phóng gai đâm chích bốn tọa đến nỗi ta không cách nào ứng đối.”

Cô Tuyết ngừng cười, khóe môi gợi lên một đường cong tà lãnh, “Nếu như ta là nhím, nhất định sẽ đâm thủng toàn thân người không lưu bất kỳ chỗ nào vẹn toàn. Xem người có còn dám thành thân với nữ nhân hay không !”

Lộng Nguyệt bật cười khê, đáy mắt tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn đem Cô Tuyết ôm vào ngực, bàn tay ấm áp buốt ve tấm lưng trơn nhẵn, “Ta có nguyên nhân của ta.”

“Ta không quản người có nguyên nhân gì.” Cô Tuyết không chút nhân nhượng, ngữ khí vẫn buốt lạnh như trước, “Đừng đụng đến điểm mấu chốt của Hách Liên Cô Tuyết ta, người phải biết, nếu ta thật sự động thủ, kẻ xuống địa ngục sẽ không chỉ mình Lam Vân !”

“Hảo a, vậy người thuận tiện giải quyết luôn cả Đông Phương Tuyết, ta khỏi phải tự tay giết hần !” Lộng Nguyệt cười càng thêm tà mị, thần sắc nơi đáy mắt nhuốm vài phần quỷ dị, ẩn hiện yêu quang lạnh lẽo.

Cô Tuyết chốc lát nghĩ đến điều gì, hồng mâu mị hoặc nháy mắt tản ra quang mang sáng ngời. Hần vừa muốn xoay người đứng lên, lại bị Lộng Nguyệt nắm tay kéo về, “Thế nào? Sao mà vội vàng muốn đi như vậy ?”

Hồng mâu tà mị khê nhưn, tràn đầy thần sắc khiêu khích, “Bản cung có việc, không rảnh phụng bồi !”

Lộng Nguyệt nhanh tay chế trụ eo lưng hần, rút cuộc đem Cô Tuyết gắt gao đặt dưới thân. Đầu lưỡi yêu đã lướt qua bên cổ, yêu tà nam tử khê cắn lạc ấn hoa đào màu huyết hồng trên xương quai xanh diễm lệ, “Không được đi !”

“Thánh Tuyết thành chủ có mỹ nhân bầu bạn, hà cớ gì phải lưu luyến ta ?” Hồng mâu lưu chuyển quang hoa câu nhân, ngón tay thon dài vuốt ve đường nét trên gương mặt tuần lãng, cuối cùng thoáng nâng chiếc cằm của yêu tà nam tử, “Ta muốn đi bồi Hoàng đế của ta.”

Sắc mặt Lộng Nguyệt chợt biến đổi, giống như một đầu liệt thú bị chọc giận. Tiểu ý tà mị hoàn toàn thoái lui, móng tay bỗng chốc hóa thành một màu đen nhánh đầy âm độc, thanh âm lạnh lùng vang lên, “Người nói cái gì ?!”

Cô Tuyết nhưn mắt, không chút để ý đến yêu tà nam tử đang áp chế lửa giận, tiểu ý bên môi càng thêm thâm trầm, “Rất nhanh thôi, người sẽ biết ta nói điều gì.”

Lộng Nguyệt ghé sát vào chóp mũi Cô Tuyết, tử mâu hung tàn tựa dã lang, ngữ khí tràn ngập ý vị cảnh cáo, “Đừng làm quá mức !”

Cô Tuyết rũ mâu mỉm cười, dường như khá hài lòng mãn ý với tình cảnh hiện tại.

Lộng Nguyệt biết rõ, yêu nghiệt này cố tình nói ra những lời như vậy để chọc tức hần, song hần lại không có cách nào để kìm nén lửa giận của chính mình.

Hần hung hăng niết cầm Cô Tuyết, tử mâu lấp lóe yêu quang tà mị, “Nếu yêu nghiệt nhà người dám đụng vào điểm mấu chốt của Nam Cung Lộng Nguyệt ta, người tuyết sẽ không sống yên ổn !”

Cô Tuyết vòng tay qua cổ Lộng Nguyệt, kéo hần kề sát vào mặt mình, hồng mâu cũng tà ác ngoan tuyệt giống như ánh mắt của hần, “Yêu tinh người đừng có quên, chúng ta là đồng loại! Người quá phạm, ta liền phá hỏng luật chơi! Người chọc đến ta, vậy ta cũng tuyết sẽ không lưu tình với người! Đừng tưởng rằng Hách Liên Cô Tuyết ta có thể bị người tùy ý bài bố, mọi chuyện đều thuận theo người. Là địch nhân, vĩnh viễn không hề tồn tại đạo lý lùi một bước để giữ vững hòa khí! Thánh Tuyết thành chủ, người có nghe rõ hay không ?!”

Lộng Nguyệt thoáng giật mình sửng sốt, giơ tay nâng lên gương mặt yêu mị của Cô Tuyết. Tử mâu lưu chuyển quang hoa tà dị yêu dã, thần sắc trong mắt ám trầm thâm thúy như vực sâu, “Chúng ta cứ việc chờ xem !”

Cô Tuyết không chút yếu thế, “Rất hân hạnh được phụng bồi !”

“A a. . . Tuyết nhi của ta lúc nào cũng không ngoan.” Tử mâu lóe lên quang mang khiêu khích khiến người ta chỉ muốn dọa nhập vào vực sâu tội ác.

Cô Tuyết nghiêng đầu, hôn lên cổ Lộng Nguyệt. Cánh môi ấm áp gắt gao chiếm lấy hai phiến môi tràn đầy dụ hoặc tính cảm của kẻ đang áp trên thân. Hai người lại dây dưa ‘khẩu chiến’ một phen, mãi đến khi hơi thở trở nên dồn dập mới lưu luyến tách ra.

.

Ánh trăng mờ ảo, tinh không lấp lánh.

“Hoàng triều Khánh điển sắp tới, ngươi có tính toán gì không ?”

“Ta nghĩ Thất Sắc Thiên Đường có khả năng sẽ hành động. . .” Cô Tuyết khẽ liếm gò má của Lộng Nguyệt, “Chẳng hay Thánh Tuyết thành chủ lại bày ra mưu kế gì ?”

Lộng Nguyệt nằm nghiêng bên người yêu mị nam tử, thoáng hôn lên mi tâm của người trước mặt, nhẹ giọng mở miệng, “Tác bích thượng quan.” (Bàng quan đứng nhìn)

“A a. . .” Cô Tuyết mị hoặc nheo mắt, thần sắc lấp lóe như nhìn thấu hết thấy, “Nếu ngươi không động thủ cứu, hoàng triều Khánh điển nhất định sẽ buồn tẻ hơn không ít.”

“Hừ, Hách Liên cung chủ cũng quá xem trọng bốn tọa.”

“Không phải bản cung xem trọng Thánh Tuyết thành chủ.” Cô Tuyết nhìn sâu vào đôi tử mâu tuyết mỹ, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên dị sắc, “Ta chỉ cảm thấy khó hiểu, Thánh Tuyết thành chủ không phải đã nói rằng muốn tiêu diệt Thất Sắc Thiên Đường hay sao? Thế nào mà đến bây giờ vẫn không có chút động tĩnh ?”

Lộng Nguyệt rũ mi, trầm tư trong chốc lát, lập tức bình thản đáp, “Ta sẽ cho ngươi chứng kiến động tĩnh.”

“Thất Sắc Thiên Đường không liên quan gì đến ta, bản cung chỉ muốn nhắc nhở Thánh Tuyết thành chủ, nếu muốn đạt được sự tán thưởng của Đông Phương Tuyết, phải đưa ra thành ý mới hảo.”

Lộng Nguyệt nâng chiếc cằm của yêu mị nam tử, bức hấn ngẩng đầu đối diện với mình, ngữ khí tràn ngập trào phúng, “Xem ra Hách Liên cung chủ thập phần hiểu rõ phương pháp làm thế nào để khiến gã Hoàng đế kia vui vẻ ?”

Cô Tuyết hất mạnh ngón tay đang nâng cằm hấn, thần sắc trong hồng mâu ngày càng quỷ dị yêu mị, “Nếu ngươi có thể giết Phong Lưu Ảnh, đó mới là giải quyết mối họa lớn trong lòng Đông Phương Tuyết! Sau này nếu muốn thực hiện kế hoạch cũng sẽ không quá khó khăn !”

“Nhưng bây giờ Phong Lưu Ảnh vẫn chưa thể chết.” Tử mâu nheo lại, mâu sắc thâm u phảng phất được bao phủ trong màn sương, làm cho người ta không thể suy đoán. Hấn quay đầu hướng hồng y nam tử, “Sự tình liên quan đến Thất Sắc Thiên Đường, ngươi không cần nhúng tay !”

“A. . . Ta không có hứng thú với Thất Sắc Thiên Đường, Phong Lưu Ảnh sống hay chết cũng chẳng can hệ gì đến ta.” Cô Tuyết không để ý đôi tử mâu đang nhìn hấn chằm chằm, tựa hồ tận lực né tránh điều gì.

“Hách Liên cung chủ không cần phải vội vàng vạch rõ quan hệ với Thất Sắc Thiên Đường như thế.” Lộng Nguyệt nhìn sâu vào ánh mắt có ý lảng tránh của hồng y nam tử, tử mâu phiếm về u trầm, “Nếu ngươi thật sự không dính líu gì đến Thất Sắc Thiên Đường, vậy là tốt nhất. . .”

Cô Tuyết khẽ cười, biểu tình lạnh nhạt hờ hững, ngữ khí đột nhiên trở nên hòa hoãn, “Yên tâm, Thất Sắc Thiên Đường là con mồi của Thánh Tuyết thành chủ ngươi, ta sẽ không chen vào phá đám. . .”

Lộng Nguyệt thập phần phối hợp mỉm cười đáp lại, cũng không tiếp tục truy vấn, song hấn sớm đã chú ý đến thần sắc khác thường chột lóe bên trong hồng mâu, “Xem chừng Hách Liên cung chủ có chuyện trọng yếu muốn làm ?”

“Ngươi nói không sai. . .” Nhân mâu băng hồng lóe lên yêu sắc tà lãnh, hàn triệt phệ cốt, “Bởi vì có người đã đến lúc cần phải biến mất khỏi thế gian này.”

Lộng Nguyệt thoáng gẩy móng tay màu tím đen của mình như đang chơi đùa, đáy mắt chứa đựng tà quang quỷ dị, “Ngươi muốn giết hấn như thế nào ?”

“Có người sẵn sàng làm hộ, việc gì ta phải động thủ ?” Đầu ngón tay sơn đỏ đảo qua vài sợi tóc rũ trên trán yêu tà nam tử, Cô Tuyết lãnh mị cười khê, “Hoàng triều Khánh điển sẽ là tử kỳ của hấn !”

.

Trên đỉnh Huyết Hồ Ma Phong, cờ màu tung bay phất phới. Bầy đại đường chủ chia ra đứng hai bên đại đường, thần tình túc mục, cung kính nhìn lên bóng người ngồi trên ngọc tọa chạm vàng. (ngọc tọa: ghế ngồi bằng ngọc)

Hoa Mạn đà la đen thẫm trườn bò quanh ngọc tọa, phóng xuất khí tức yêu hoặc trí mạng thoang thoảng hương thơm ngậy ngất như si như túy.

Bảy vị đại đường chủ của Thất Sắc Thiên Đường từng người đều lấy tên điện phủ mà mình quản hạt làm biệt hiệu, bọn hần lần lượt gọi là: Xích Phong, Chanh Hỏa, Hoàng Long, Lục Thủy, Thanh Xà, Lam Điện, Tử Vụ.

Xích Phong tiến lên một bước, cung kính nói, “Khởi bẩm chủ thượng, ba ngày trước, mười tên quan viên tam phẩm của triều đình đã bị các đệ tử tru diệt, tất cả đều ẩn theo chủ thượng phân phó để hành sự !”

Người ngồi trên ngọc tọa mặc một thân hắc sắc đoạn y, thân hình thon dài dẫn nhân chú mục. Dung mạo bị hắc sắc đầu bông che khuất, giống như toàn thân hần bao phủ trong hắc ám huyền cảnh, chỉ lộ ra đôi bàn tay kia. Cứng cỏi. Mảnh dẻ. Mỹ lệ nhưng không mất kinh lực !

Hoàng Long chấp tay thi lễ, “Chủ thượng, Phong Trần Diệt truyền lại tin tức, nghe nói Thần Nguyệt cung chủ và Thánh Tuyết thành chủ cũng đang âm thầm điều tra tung tích của Thượng cổ Thần Khí, đến nay đã dừng lại, song vẫn không tìm ra nơi hạ lạc.”

Lục Thủy theo sau bẩm báo, “Thánh Tuyết thành chủ Minh Tà muốn đổi nghịch với Thất Sắc Thiên Đường chúng ta. Minh Tà vốn thần bí khó lường, không dễ đối phó, mong chủ thượng có thể đề phòng người này nhiều hơn !”

Bảy đại đường chủ đồng thời lên tiếng, “Tất cả đệ tử đều đã chuẩn bị sẵn sàng, đến ngày cử hành Khánh điển sẽ bằng mọi cách hái được thủ cấp của Đông Phương Tuyết !”

Bỗng nhiên, hắc sa phủ quanh ngọc tọa trên cao theo gió phiêu động. Bảy ngọn phi tiêu hết như u hồn hàng lâm đêm tối ‘tách tách’ đột ngột bắn về phía bảy vị đường chủ !

Bảy người vung tay đón lấy, song chỉ kẹp chặt phi tiêu. Trên mỗi ngọn phi tiêu đều có một phong mật hàm giao cho từng người, phân phối các nhiệm vụ bất đồng.

Đúng lúc đó, Xích Phong chợt trừng lớn hai mắt, thần tình tràn đầy khiếp sợ, “Chủ thượng, thế này là sao ?”

Phong Lưu Ảnh rút cuộc cũng mở miệng nói, thanh âm du dương mang theo từ tính, “Đừng hỏi nhiều, cứ chiếu theo đó mà làm !”

Lục Thủy khó hiểu: “Chủ thượng, ngài đây là đang lệnh cho đệ tử của Thất Sắc Thiên Đường chịu chết vô ích ?!”

Ngữ khí của Phong Lưu Ảnh không có nửa điểm nhấp nhô dao động, “Sẽ không có ai phải chết !”

“Chủ thượng. . .”

“Nếu xảy ra sai lầm, tự mình đem đầu về gặp ta.” Gió lạnh phát qua, bóng người trên ngọc tọa bất chợt biến mất ngay trước mắt bảy người.

Các vị đường chủ hai mắt nhìn nhau, nắm chặt phong mật hàm trong tay. Không ai đoán ra mục đích thật sự của Phong Lưu Ảnh.

.

Vào lúc này, bên trong cung điện hoa lệ, Đông Phương Tuyết chấp tay mà đứng, mày kiếm nhíu chặt.

Phó Thiện cung kính hành lễ, “Bệ hạ, ngài bằng lòng đáp ứng hôn sự của công chúa Lam Vân thật sao ?”

“Có gì mà không thể đáp ứng ?”

Phó Thiện trầm mặc không đáp, song trong lòng vẫn quanh quẩn một tia bất an.

“Khánh điển đã an bài thỏa đáng chưa ?”

“Tất cả mọi việc thần đều chiếu theo bệ hạ phân phó !”

Đông Phương Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Lần này trầm nhất định phải tru diệt Thất Sắc Thiên Đường triệt để! Xem bọn hần ngày sau làm thế nào đối nghịch với trầm ?!”

Phó Thiện cúi thấp đầu, thậm chí không dám đối diện với Đông Phương Tuyết, bởi vì hiện tại hần đã không thể phỏng đoán được tâm tư của đế vương.

Hoàng triều Khánh điển chắc chắn không phải chỉ tổ chức đơn giản như vậy, mục đích chân chính của nó là nhờ tận gốc bang phản đảng !

Đông Phương Tuyết lạnh lùng hỏi, “Trầm phái người tặng đồ vật cho Thần Nguyệt cung chủ đều hoàn thành rồi chứ?”

“Bệ hạ yên tâm, thần đã tự mình đưa đến tay Hách Liên cung chủ.”

Khuôn mặt tuần liệt của Đông Phương Tuyết bỗng nhiên lộ ra một tia nhu tình.

Ngày ấy, hần tận mắt chứng kiến Hách Liên Cô Tuyết mang theo Minh Tà rời đi. Trái tim đã vài thập niên chẳng hề xúc động không ngờ lại nổi lên gợn sóng ba đào mãnh liệt, tràn đầy tức giận.

Đó là ghen tị sao ?

A. . . Thật là khôi hài, hần đường đường là quân vương của một nước, vậy mà lại động tâm trước một nam tử !

Có lẽ, kể từ thời điểm khi lần đầu tiên hần nhìn thấy vị nam tử hồng y ngân phát xuất hiện tại Vân Thủy Lô, vận mệnh đã chú định trái tim của đế vương sẽ bị giam cầm cả đời.

Hỏa hồng y bào yêu diễm, ngân phát thánh khiết như tuyết, hồng mâu mị hoặc, yêu nhan tuyệt lệ, còn có sự quyết tuyệt tàn nhẫn khi cứu hần khỏi đám sát thủ. . .

Hách Liên Cô Tuyết có thể là vô tình hoặc cố ý, song người được cứu là hần đây đã vì vị nam tử phong hoa tuyết đại ấy mà đánh mất trái tim.

Tất cả mọi việc sớm đã tác động đến tâm tình của đế vương, chẳng thể quên được, cũng không muốn quên.

Nếu Đông Phương Tuyết chưa nghe thấy lời mà Liễu Phi Yên thuật lại tròng đổ ước giữa Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết, có lẽ hần sẽ không dễ dàng đồng ý gả Lam Vân cho Minh Tà.

Song sau khi biết rõ tình huống xảy ra hôm đó, Đông Phương Tuyết loáng thoáng cảm giác mối quan hệ giữa hai người kia không chỉ đơn giản là địch nhân như vậy !

Là tử địch giằng co đối đầu? Hay bên trong còn đang cất giấu ẩn tình nào khác ?

Nếu Hách Liên Cô Tuyết oán hận Minh Tà, vì sao còn nói ra yêu cầu ‘Ta muốn người’ đó ?

Đôi tay của Đông Phương Tuyết chấp sau lưng siết chặt lộ ra từng khớp xương trắng bệch. Khóe môi nhếch lên thành nụ cười bao hàm dụng tâm tàn nhẫn cùng khát khao chiếm đoạt đầy ngoan độc.

Một khi Minh Tà thành thân với Lam Vân, như vậy kết cục đã định. Mọi ưu tư của hần cũng sẽ hóa thành bọt nước !

Đôi mắt của đế vương thoáng nheo lại.

Vô luận Hách Liên Cô Tuyết có liên quan đến Thất Sắc Thiên Đường hay không, yêu nghiệt đó, Đông Phương Tuyết hần đã định phải đoạt tới tay rồi !

179. Chương 179: Hoàng Triều Khánh Điển • Liên Hoàng Bá Thiên

Hoàng triều Khánh điển, cuồng vũ hoan ca, bách quan tề tụ, cộng nghênh thịnh thế !

Văn võ bá quan và võ lâm hào kiệt đều tụ tập trong một đại sảnh rộng lớn, cùng cầu phúc cho quốc gia. Pháo hoa rực rỡ nổ rộ trên nền trời tô điểm cho kinh thành, tăng thêm phong thái hưng thịnh tường hòa. Từng điểm sáng lấp lánh như được dát vàng, lập lòe chói mắt rơi đầy cả mặt đất.

Hôm nay, quân vương Đông Phương Tuyệt đại xá thiên hạ, cả nước chìm trong bầu không khí hoan hỉ huyền ảo của lễ Khánh điển, bách tính nơi nơi mừng rỡ nói cười. Quả là một tràng cảnh phồn hoa chưa bao giờ có !

Vạn danh nhân sĩ hội tụ trong đại điện, hộ vệ hoàng triều mặc áo giáp trên thân, đám cung nữ nâng bình rót rượu. Trên quảng trường rộng lớn xa hoa, đầu người chen chúc qua lại. Hơn vạn chiếc bàn được bố trí cẩn thận, mùi rượu thơm ngát tản ra bốn phía. Chúng ca kỹ thay phiên lên đài, cảnh tượng phi thường náo nhiệt.

.

Trong quảng trường, hai nam tử đang uống rượu mua vui tại một chiếc bàn gỗ rất đối bình thường, cử chỉ ngôn hành hiển lộ tư thái phong lưu tuấn lãng.

Ngọc diện thiếu niên ‘Phạch’ một tiếng tiêu sái mở chiết phiến trong tay, “Có rượu ngon, đồ ăn và mỹ nhân; đời này còn cầu gì nữa ?”

Lam y nam tử quay đầu nhìn chung quanh, yếm vĩ hoa ngân nơi đuôi mắt phản chiếu quang mang rực rỡ.

“Tiểu Lan ca ca lại bắt đầu nhớ nhung Ảnh mỹ nhân của người sao ?”

Dạ Phi Yến ném cho thiếu niên bên cạnh một cái liếc mắt đầy khinh thường, thần tình bất mãn, “Không biết lần này Độc mỹ nhân kia muốn giở thủ đoạn gì, tứ đại tòa sử đều biến mất không chút dấu vết, Thần Nguyệt Cung cũng không có người nào ở lại.”

Thanh âm mỉa mai tột đỉnh truyền đến, “Nếu Tiểu Lan ca ca cảm thấy cô độc không nơi nương tựa, tiểu đệ đây có thể đến để bồi huyễn. . . A. . .”

Nam Phong Ẩn còn chưa nói xong, cả thân mình đột nhiên bị một chưởng bất ngờ tập kích đẩy ra ngoài xa, không khỏi kinh động đến vài vị võ lâm nhân sĩ chung quanh.

Vẻ mặt của ngọc diện thiếu niên tràn ngập ủy khuất, mở miệng khóc lớn. Thân ảnh hắc y nam tử mang theo mặt nạ khắc băng thình lình đập vào mắt hắn, khiến thanh âm của hắn đột ngột im bặt, nghẹn cứng tại cổ họng.

Dạ Phi Yến nhất thời mừng rỡ như điên, vừa định ôm lấy Tuyệt Ảnh tính toán hung hăng thân thiết một phen, lại bị kiếm của Tuyệt Ảnh nháy mắt ngăn trở.

Tuyệt Ảnh nhắc một vò rượu, hào sảng ngửa đầu uống cạn, căn bản không thèm nhìn ngọc diện thiếu niên đang ủy ủy khuất khuất cùng Dạ Phi Yến lấy một cái.

Dạ Phi Yến thò tay đoạt vò rượu của Ẩn tòa, hắn biết, Ảnh mỹ nhân của hắn lại sinh khí.

Tuyệt Ảnh không chút để ý, tiếp tục nâng một vò rượu khác tần ẩm. (tần ẩm: cũng là uống cạn thôi, để thể cho đỡ lặp từ xD)

Tuyệt Ảnh có phương thức sinh khí của riêng mình, cho tới bây giờ hắn vẫn luôn giấu nỗi buồn bực ở trong lòng, không nói nửa câu. Mỗi khi hắn không nhìn Dạ Phi Yến, vậy có nghĩa tòa băng sơn này đang thập phần không vui.

Nhưng lần nào cũng thế, đều là Huyết diễm sát chủ cúi đầu thỏa hiệp trước tiên, bởi Dạ Phi Yến thật sự không chịu nổi bộ dáng lạnh nhạt của Tuyệt Ảnh.

Dạ Phi Yến cười lấy lòng nói, “Tiểu Ảnh nhi của ta. . .”

Lời còn chưa dứt, toàn thân Nam Phong Ẩn liền nổi da gà rơi vãi đầy đất.

Tuyệt Ảnh buông vò rượu trên tay, vẫn thờ ơ hờ hững, thanh âm băng lãnh vang lên, “Ta không thích tên kia đứng bên cạnh ta.”

“Ta cũng không thích người !” Nam Phong Ẩn nhanh chóng phản bác, Ẩn xuyên quỹ y hắt trong chốn võ lâm xem như cũng có chút danh khí, bây giờ thậm chí mặt mũi đều mất hết.

Tuyệt Ảnh rút cuộc nhìn về phía Dạ Phi Yến, lạnh lùng nói, “Nếu ta giết hắc, người sẽ không can thiệp phải không ?”

Dạ Phi Yến kinh ngạc, đáy mắt xẹt qua một tia bối rối, “Hắc là bằng hữu của ta.”

“Nhưng ta không thích hắc và người đi chung một chỗ.” Tuyệt Ảnh vốn là người thẳng thắn, không bao giờ giấu diếm suy nghĩ trong lòng. Nói không thích chính là không thích, cũng sẽ không lưu chút thể diện cho đối phương.

“Ha, về sau ta sẽ không đi với hắc nữa.” Dạ Phi Yến thừa dịp Tuyệt Ảnh không chú ý, ghé vào bên tai hắc trộm hôn một cái. Nụ hôn bất ngờ kia khiến gương mặt nguyên bản còn đang lạnh lùng băng sương của Tuyệt Ảnh nháy mắt tăng lên nhiệt độ.

Nam Phong Ẩn cảm giận nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người kia cũng thật quá không coi ai ra gì, ban ngày ban mặt vậy mà. . .

“Ta còn có việc.” Tuyệt Ảnh cầm kiếm, xoay người vừa muốn ly khai. Dạ Phi Yến nhanh chóng nắm chặt cổ tay hắc, “Cung chủ của các người sẽ không. . . bày ra âm mưu quỷ kế gì chứ ?”

“Không rõ.” Tuyệt Ảnh đột nhiên mở miệng hỏi, “Người có biết gì về Minh Tà hay không ?”

“Thánh Tuyết thành chủ ?” Phượng mâu của Dạ Phi Yến thoáng nheo lại, “Tại sao đột nhiên muốn hỏi hắc ?”

“Ta chợt có một loại cảm giác. . .” Tuyệt Ảnh rũ mi, “Vị thành chủ kia, tựa hồ rất quen thuộc.”

Tâm của Dạ Phi Yến giống như bị thứ gì đó xúc động mãnh liệt, một bóng hình phút chốc lướt qua tâm trí, “Quen thuộc sao ?”

“Ta cảm thấy ánh mắt của cung chủ nhìn hắc rất khác so với bình thường.” Tuyệt Ảnh cẩn thận hồi tưởng, “Gần đây, phàm là chuyện có liên quan đến Thánh Tuyết thành chủ, tâm trạng cung chủ sẽ lại xao động. Người cũng biết năm năm nay, cảm xúc của cung chủ sớm đã không có nhiều biến hóa, thế nhưng. . .” Hắc ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn người đối diện, “Thiên hạ này chỉ một người mới có thể khiến cung chủ không giữ được bình tĩnh, Minh Tà rút cuộc có năng lực thế nào mà làm cho cung chủ xuất hiện nhiều dị thường đến vậy?”

Dạ Phi Yến bỗng nhiên cảm giác hô hấp của mình có chút bất ổn, “Ta nghĩ. . . cảm giác của người và ta là chính xác. . .”

Tuyệt Ảnh thần nhiên đáp, “Ta cũng hy vọng là vậy.” Lập tức dừng một chút, “Nếu đó là sự thật, cung chủ về sau sẽ không phải tịch mịch.”

Nam Phong Ẩn ngóng tai nghe hai người nói chuyện, mi mâu dần hiện lên quang mang sáng rực.

Đúng lúc này, tất cả quan lại hào quý đều dập đầu hành lễ, thanh âm sùng kính vang vọng tận chân trời, “Bệ hạ vạn tuế ”

Thân ảnh cao lớn hùng vĩ chậm rãi nện bước đến gần mọi người. Nam nhân anh tuấn thân khoác hoàng bào, tử kim quan lấp lánh hào quang, mây kiềm hiên ngang khí phách, mắt sáng như sao trời. Ngũ quan tựa đao khắc làm cho phong thái của bậc đế vương càng thêm oai hùng xuất chúng, khiến quần thần kính ngưỡng tán thưởng không ngớt.

Ngồi trên vương tọa chạm vàng rực rỡ uy nghiêm, Đông Phương Tuyết quay mặt hướng về đám người đang phủ phục hành lễ, nhấc tay ra hiệu. Thanh âm hùng hậu vang lên, “Chư vị bình thân.”

“Ta bệ hạ ”

Hoàng bào sau lưng đế vương tung bay phần phật, tầm mắt Đông Phương Tuyết đảo qua phiến thịnh cảnh vạn nhân triều bái trên quảng trường, kiếm mâu ẩn ẩn một tia hàn lãnh.

Quần thần cung tặng hạ lễ, oanh yến ca vang, nhạc phường sôi nổi tấu lên từng tiểu khúc hoa lệ.

Đột nhiên, từ chân trời truyền tới một tiếng địch nhẹ vang, thanh thúy êm tai, u nhã động nhân, hoàn toàn đối lập với tràng cảnh huyên náo bên dưới.

Tất cả tiếng nói cười cùng âm thanh xôn xao không hẹn mà cùng ngừng lại, chỉ thấy một thanh y nam tử và một tử y thiếu nữ không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt mọi người. Chiếc đoản địch cầm nghiêng bên hông thanh y nam tử lóe ra quang mang bí sắc.

Lúc này, Lam Vân mặc một bộ váy màu phấn hồng chậm rãi đi đến bên cạnh Đông Phương Tuyết. Dáng người cao gầy, mi mục như họa, ngọc trầm điêu hoa vắn cao lùn tóc đen nhánh của nữ tử. Dung mạo thanh nhã thoát tục hiển lộ sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Lam Vân nhìn thấy Thương Lạc và Tử San, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần vui mừng. Nàng biết rõ, hôm nay tuyết y nam tử giống như trích tiên kia nhất định sẽ đến.

Thương Lạc chấp tay thi lễ, khoe môi khê mỉm cười, “Bệ hạ, Thánh Tuyết vương thành chúng ta rất lấy làm vinh hạnh có thể được tham dự lần Khánh điển này. Thành chủ đặc biệt lệnh cho tại hạ gửi lời vắn an đến bệ hạ.”

Tử San và Thương Lạc cùng quỳ một gối xuống đất, chấp tay cung kính nói, “Bệ hạ vạn phúc ”

Đông Phương Tuyết nhíu chặt mày kiếm, “Thánh Tuyết thành chủ đang ở nơi nào ?”

Trong lòng Lam Vân chợt dấy lên gợn sóng bất an, “Thành chủ vẫn chưa tới sao ?”

Tử San mở miệng đáp, “Thành chủ đang giải quyết sự tình liên quan đến Thất Sắc Thiên Đường, sẽ trì hoãn nửa canh giờ.”

Thất Sắc Thiên Đường! Đám người bắt đầu xôn xao thảo luận.

Đông Phương Tuyết nheo mắt hỏi, “Kết quả ra sao rồi ?”

Thần tình Thương Lạc vẫn bình thản như trước, “Hôm qua, Lam Điện Đường và Tử Vụ Đường đã bị thành chủ chúng ta tiêu diệt, các đệ tử toàn bộ đều bị bắt giam làm tù binh tại Thánh Tuyết vương thành. Thành chủ chuẩn bị bức cung đám đệ tử kia khai ra tung tích của Phong Lưu Ảnh! Một khi Phong Lưu Ảnh hiện thân sẽ lập tức tru sát, một lưới bắt hết Thất Sắc Thiên Đường !”

“Tốt lắm !” Đông Phương Tuyết chậm rãi đứng dậy, chấp tay sau lưng, “Sau khi tiêu diệt xong phản đảng, trăm tất có trọng thưởng !”

“Đa tạ bệ hạ.”

Lam Vân không khỏi cảm thấy có chút cô đơn, Minh Tà đã lâu rồi không đến gặp nàng. Nữ tử tựa hồ cũng không muốn chờ đợi vô vị, đúng lúc nàng muốn xoay người rời đi, trên trời bỗng nhiên xuất hiện một trượng họa quyền rất lớn, dài rộng tầm mười trượng. Mọi người vội vàng tránh ra thành một khoảng trống, họa quyền nhẹ nhàng an ổn rơi xuống đất.

Đông Phương Tuyết tiến lên vài bước, mục quang lạnh lùng.

Chỉ thấy họa quyền trống rỗng trắng tinh, căn bản không có lấy một nét mực.

Trùng mắt nhìn trượng giấy trắng cự đại, quần thần càng thêm không thể tưởng tượng.

Thương Lạc cười khê, “Xem ra thành chủ của chúng ta đã đến.”

Lam Vân chợt ngừng đầu, chỉ thấy một tuyết y nam tử từ trên trời phiêu nhiên lướt xuống, giống như trích tiên đạp mây mà đến từ cửu tiêu. Thân ảnh phong hoa tuyết đại tản ra hương sen thoang thoang tỏa khắp. Mũi chân hần khê điểm trên nền đất, hoa đào phủ kín đại địa một khắc kia toàn bộ đều bay lên, vờn quanh đỉnh đầu vạn người. Tràng cảnh rực rỡ đẹp mắt khiến lòng người rung động đến tận tâm can.

Tuyết y nam tử chấp tay mà đứng trên tám họa quyền. Hắc sa mờ ảo che khuất khuôn mặt, phong tư thần bí hoặc nhân không khỏi tăng thêm khát khao của mọi người muốn được chiêm ngưỡng dung nhan của vị nam tử tuyệt thế kia.

Chúng nhân hướng tuyết y nam tử ở trung tâm bức họa nhìn không chuyển mắt, trong lòng nhộn nhạo gọn sóng.

Đông Phương Tuyết phục hồi tinh thần, “Thánh Tuyết thành chủ đây là có ý gì ?”

Minh Tà nhếch môi đầy tà mị, thanh âm du dương lướt qua bên tai mỗi người, “Bức họa này là tâm ý của bốn tọa, tặng cho bệ hạ làm hạ lễ.”

Phó Thiện đứng ở một bên vô cùng kinh ngạc, “Thánh Tuyết thành chủ định tặng trưng giấy trắng này cho bệ hạ ?”

Minh Tà rũ mâu cười khê, “Nó sắp sửa không còn là giấy trắng.”

Lúc này, những hộ pháp mặc tố y cầm theo một trăm nghiên mực phân ra đặt hai bên họa quyền. Năm mươi nghiên mực đen, năm mươi nghiên mực đỏ. Màu mực trong nghiên phản chiếu quang mang yêu diễm sáng bóng.

Đông Phương Tuyết cười lạnh, “Xem ra Thánh Tuyết thành chủ muốn vẽ tranh ngay tại nơi này ?”

Minh Tà thần nhiên nhướn mi, “Đúng là như vậy.”

“Có mực, có giấy, có nghiên mực. . . còn thiếu một thứ. . .” Đông Phương Tuyết thoáng mỉm cười, “Bút ở đâu ?”

Minh Tà lạnh nhạt nói, “Không cần bút.”

Đông Phương Tuyết ngạc nhiên, “Không bút sao có thể vẽ tranh ?”

Minh Tà cười khê, “Lấy thân làm bút, dùng tinh thần để phác thảo, tự nhiên có thể vẽ.”

Ngay lúc chúng nhân còn đang khó hiểu chưa thể lĩnh hội ý tứ của tuyết y nam tử, đã thấy Minh Tà phát tay áo. Dòng mực đỏ tựa hồ bị triệu hoán, rời khỏi nghiên mực, lướt qua không trung vẽ nên một đường cong yêu dị. Từng điểm từng điểm rơi trên họa quyền rồi tản ra chung quanh. . .

Mũi chân Minh Tà khê điểm, tay áo tuyết bạch giống như một dải lụa mềm mại mặc sức huy sai ngay trên bức họa.

Dòng mực cuộn cuộn nổi lên hình thành một cơn lốc xoáy đỏ rực tựa huyết, gió lạnh thổi ào ào, tay áo Minh Tà như đầu trúc bút tùy ý co duỗi. Tuyết y nam tử vừa nghiêng tay đảo mực, vừa vẩy mực lên họa quyền, phác nên từng đoạn đăng chi yêu mạn. Động tác tiêu sái phiêu dật mà linh hoạt gọn gàng, chấn động tâm nhìn của tất cả mọi người ở nơi đây.

Hết như huyết ảnh kinh hồng xuyên qua họa quyền, tràn đầy quang hoa tuyết thể, tuyết y nam tử thông qua tay áo khổng chế lực đạo vẩy mực, khi thì nhẹ nhàng, khi thì sơ cuồng, khi thì nhu nhược, khi thì khí phách. . . Vạt áo tung bay theo mỗi bước chân, tuyết y nam tử dùng võ ngưng thần, phác thành từng đường nét tuyết diễm trên họa quyền, cuồng tứ mà đẹp đẽ lạ thường.

Đám người đều ngừng hô hấp, chăm chú dõi theo một màn vẽ tranh độc nhất vô nhị này.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, mọi người sẽ không thể tin tưởng, trong thiên hạ không ngờ thật sự tồn tại một người có thể lấy thân chấp bút, dụng thần phác họa, sử vô tán mực. . .

Bảy giọt mực đỏ cuối cùng rơi xuống điểm tuyết trên trang giấy trắng, tay áo tuyết bạch thu hồi, không nhiễm một hạt bụi hay vết ô bẩn. Hắc sa tung bay, thần tình bình tĩnh tự nhiên như thường.

Đám đông tròng lớn hai mắt. . .

Tờ giấy trắng nguyên bản không chút dấu vết lúc này đã được nhuộm đắm bởi một mảnh yêu hồng, rực rỡ chói mắt.

Lam Vân kinh ngạc nhìn tràng cảnh phía trước, sớm đã thất hồn lạc phách, trái tim đập thành thịch không nói nên lời.

Đó là Hồng Liên xích hỏa, Phượng Hoàng bay lượn, từng đám mây đỏ như liệt diễm thiêu đốt, tản ra sắc thái lộng lẫy trắng lệ đoạt nhân tâm phách !

Phượng Hoàng giương cánh vờn quanh Hồng Liên nhưng không cách nào vùng thoát. Hồng Liên đỏ thắm quần lấy thân mình Phượng Hoàng, bộc phát sinh mệnh lực vô cùng cường hãn. Cả hai đều không thể phân cách, xoay chuyển thành một thể mà dây dưa trọn đời !

Một bức họa kỳ dị, song lại tuyệt mỹ dị thường, phảng phất thần linh nhìn xuống thế gian, chân thật thần thánh khiến người ta không dám xúc phạm.

Mục quang của Đông Phương Tuyết trở nên lạnh lẽo, lập tức tràn ngập tiểu ý, “Thánh Tuyết thành chủ vẽ bức họa này là có dụng ý gì ?”

Minh Tà mỉm cười, “Ý của bốn tọa là. . .”

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chợt ngắt lời Minh Tà, “Thánh Tuyết thành chủ, bức họa này vẫn chưa hoàn chỉnh, không phải sao ?”

Chúng nhân nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một vị nam tử hồng y ngân phát từ sau đám đông chậm rãi đi tới. Cước bộ trầm ổn hữu lực, giống như đạp trên hàn băng mà đến. Màu hỏa hồng ẩn ẩn mị sắc rung chuyển thị giác của mọi người, phong tư yêu diễm mị hoặc tuyệt thế độc phệ nhân tâm.

Đôi mắt Đông Phương Tuyết bỗng chốc động lại, gắt gao dõi theo thân ảnh của hồng y nam tử, một khắc cũng chẳng rời.

Nhân mâu bằng hồng khê nhưn, thu trọn hình ảnh quý dị trong họa quyền vào mắt, lưu chuyển quang hoa câu nhân.

Minh Tà lẳng lặng nhìn hồng y nam tử đứng trước mặt hần, nhếch môi cười tà, “Vì sao Hách Liên cung chủ lại nói bức họa này chưa hoàn chỉnh ?”

Hách Liên Cô Tuyết quay sang nhìn đế vương, hoặc mâu lấp lánh, “Hôm nay bản cung cũng chuẩn bị hạ lễ để biểu lộ thành ý với bệ hạ.”

Đông Phương Tuyết rớt cuộc hoàn hồn, “Là vật gì ?”

Hồng y nam tử chuyển thân nhảy vào giữa họa quyền, ngân phát tuyết bạch cuồng phi loạn vũ, “Chính là bức họa này !”

Vừa dứt lời, ngân phát đột nhiên biến thành đặng mạn yêu độc khuấy tung làn gió mát. Luồng mực thâm đen dưới sự khống chế của ngân phát rơi xuống giữa những nét phác đồ rực, tựa như tuyết thủy hoà tan, nhộn nhạo gợn sóng long lanh.

Mười đầu ngón tay sơn đỏ của hồng y nam tử lấp lóe quang hoa yêu mị, Hách Liên Cô Tuyết mở rộng song chưởng. Không ai có thể nhìn thấu yêu dung bị ngân phát che phủ rốt cuộc lộ ra thần tình thế nào, mọi người chỉ chứng kiến ngân phát tán loạn hết như độc xà vũ động bốn phía, điều khiển dòng mực vờn quanh, ma nhiên tà dị tô vẽ trên bức họa đồ rực tựa máu tươi.

Quang hoa tỏ khắp, tuyết mị yêu diễm. Chỉ trong một ngày, chúng nhân được chứng kiến người thứ hai không cần dùng trúc bút mà vẫn có thể vẽ tranh !

Thánh Tuyết thành chủ lấy thân chấp bút, dụng thần phác họa, sử vô tán mực. . .

Thần Nguyệt cung chủ lấy tóc dẫn mực, dụng thần ngưng hồn, sử vô đề chữ. . .

Thật là bất khả tư nghị !

Gió lạnh dần lắng xuống, ngân phát loạn vũ rốt cuộc đã khôi phục bình ổn, lặng yên buông xuống rủ trên hồng bào.

Hách Liên Cô Tuyết nhưn mắt, quay sang nhìn tuyết y nam tử, “Thế nào ?”

Minh Tà bật cười khê, hần lại đưa mắt xem xét họa quyền, không biết nên nói gì để ứng đối.

Cảnh tượng trong bức họa, từng chữ đề trên nền giấy trắng, đen đỏ giao thác, rung động toàn trường !

Hồng Liên, Phượng Hoàng dây dưa lẫn nhau, lưu chuyển yêu mang đoạt nhân tâm phách.

Bốn chữ khí phách đường hoàng viết theo lối Khải thư sắp thành một hàng từ trên xuống dưới.

Liên, Hoàng, Bá, Thiên !

180. Chương 180: Hoàng Triều Khánh Điển • Yêu Ma Kế (nhất)

“To gan !”

Một tiếng kinh hô đột ngột vang lên khiến chúng nhân bất giác hoàn hồn. Lăng Tiêu neho mắt lại, cảm hận vạn phần.

Năm năm về trước, kỳ cảnh trăm năm khó gặp hiện lên giữa bầu trời u ám, Lăng Tiêu vĩnh viễn sẽ không quên kỳ tích lộng lẫy tráng lệ đó.

Phong vân biến huyền, thiên địa nhiễm sắc, tinh tượng dị biến !

Cô Hoàng gãy cánh, Huyết Liên nở rộ, Phượng Hoàng trọng sinh, Hồng Liên vẫn lạc. . .

Hồng Liên và Phượng Hoàng không còn tiếp tục dây dưa, hai bên ly biệt ngay tại nơi chân trời bao phủ huyết sắc, biến mất không để lại dấu vết.

Lăng Tiêu mãi không quên được tình huống năm đó Liên Hoàng đã oanh liệt xuất hiện như thế nào, cũng là cảnh tượng được mô tả bên trong bức họa này.

“Thiên Tử lấy Long để tượng trưng, tại sao lại nói là ‘Liên Hoàng bá thiên’ ?” Lăng Tiêu nở nụ cười đầy âm hiểm, “Liên Hoàng có thể bá thiên, vậy Thiên Tử triều ta đặt ở chỗ nào ?!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người rung động, văn võ bá quan liền nhìn về phía bức họa, không khỏi cảm thấy khiếp sợ vì Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết cả gan làm loạn !

Đông Phương Tuyết đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy hai nam tử đứng lặng giữa đám người vẫn trấn tĩnh như trước, vẻ mặt không chút thay đổi, vô hỷ vô nộ. Đế vương trầm tư chốc lát, thanh âm hùng hậu uy nghiêm vang lên, “Chẳng hay nhị vị giải thích thế nào ?”

Ngũ khí của tuyết y nam tử bảo trì bình thần bất biến, “Lăng môn chủ nói thế là sai rồi.”

Hách Liên Cô Tuyết rũ mâu, cẩn thận che giấu dị sắc chợt hiện nơi đáy mắt.

Minh Tà ung dung mở miệng, “Phượng Hoàng là Thượng cổ Thần thú, thường bay lượn trên bầu trời vào thuở thái bình thịnh thế. ‘Hoàng’ trong chữ Phượng Hoàng (: Phượng Hoàng) tức là ‘Hoàng’ trong chữ Hoàng Đế(: Hoàng đế), cũng là hình ảnh tượng trưng chí cao vô thượng. Hoàng đế lấy Long làm biểu tượng, nhưng ‘Hoàng’ () mới là điềm báo an lành may mắn cho sự thống trị của Thiên Tử !”

Hắc mâu lạnh giá của Đông Phương Tuyết thoáng tăng lên chút nhiệt độ. Nghe xong lời giải thích của Minh Tà, văn võ bá quan mới cẩn thận xem kỹ Phượng Hoàng hỏa hồng bay lượn giữa cửu tiêu trong họa quyển. Đôi cánh mạnh mẽ hữu lực, khí phách mà tôn quý, hiện ngang đầy sức sống, lại hoa mỹ đẹp đẽ vô bì!

Lăng Tiêu không cam lòng nói, “Một khi đã như vậy, hà tất phải song hành với ‘Liên’ ?! Thiên hạ này là thiên hạ của Hoàng đế, chỉ thuộc về Hoàng. Nếu thiên hạ lấy Liên Hoàng duy song, còn có thể là duy ngã độc tôn hay sao ?” (duy song: đi đôi, sóng vai, song hành)

“Vì sao thiên hạ không thể tồn tại Liên Hoàng duy song ?” Hồng y nam tử đột nhiên mở miệng, ngũ khí tà mị biếng nhác, “Nếu chỉ duy Hoàng là độc tôn, vậy thì không thể ngạo thị thiên hạ !”

Mục quang của Lăng Tiêu lóe lên tia nhìn lạnh lẽo, “Ha. . . Hách Liên cung chủ, người còn dám nói mình không có tâm địa xấu xa? Trăm ngàn năm qua, Hoàng đế vốn cao quý nhất, được xưng là Thiên Tử, độc nhất thiên hạ. Đây là quy củ mà từ xưa đến nay không bao giờ thay đổi, càng không có người thứ hai có

thể bình khởi bình tọa với Thiên Tử. Nếu thiên hạ duy song, Hách Liên cung chủ để hoàng ta ở nơi nào?!” Con người lóe lên thần sắc ngoan độc, “Bẩm bệ hạ, theo cựu thần xem xét, Hách Liên cung chủ muốn có được quyền thế ngang hàng với ngài, nay đã tâm sớm bại lộ. Thiên hạ chính là thiên hạ của bệ hạ, chỉ có thể độc thuộc một người, tuyệt không có kiểu nói duy song vớ vẩn nào ở đây cả !” (bình khởi bình tọa: cùng ngồi cùng ăn, ý chỉ địa vị ngang nhau)

Đông Phương Tuyệt biểu tình có chút cứng đờ, hẩn nhìn về phía hồng y nam tử đang mỉm cười lãnh mị, ánh mắt lại không có nửa phần tức giận, “Hách Liên cung chủ có thể cho trăm một lời công đạo hay không ?”

Hách Liên Cô Tuyết căn bản khinh thường không thèm để ý đến Lăng Tiêu, thanh âm khí phách thần nhiên tràn ra từ hai phiến môi mỏng, “Nếu thế gian chỉ có Hoàng, vậy sẽ không phải là một thiên hạ hoàn chỉnh !”

Hồng y nam tử mị hoặc nhướn mắt, “Bệ hạ là người tin Phật, hiển nhiên phải biết đến Tứ Đức trong ‘Niết Bàn Kinh.’”

Đông Phương Tuyệt đạm nhiên nói, “Thường, Lạc, Ngã, Tịnh*.”

“Phật có ‘tứ đức’, Liên có ‘tứ nghĩa’, đều được xem là Tứ Đức !” Hách Liên Cô Tuyết yêu mị nhếch môi, “Liên là vật mà Phật giả chí cao vô thượng đều tôn sùng, bệ hạ có Phật nhân chi tâm, đáng lẽ nên biết được, nếu trong lòng Thiên Tử không có ‘Liên’, dựa vào đâu để cai trị thiên hạ? Bệ hạ dám nói mình thật sự có thể vứt bỏ Phật – Liên trong tâm, quên đi ‘tứ nghĩa’ mà Phật viết, xem bản thân cao thượng hơn cả Phật sao ?!”

Toàn thân Đông Phương Tuyệt chấn động, không biết nên nói gì để ứng đối.

Lời của hồng y nam tử khiến quần thần lại lâm vào kinh hãi khiếp sợ.

Một Liên. Một Hoàng. . .

Thiên hạ thịnh thế, sao phải duy song? Liên Hoàng cộng tồn, song hành thương thiên !

Minh Tà rũ mâu cười khê, nếu không nỗ lực bảo trì ý niệm áp chế bản thân, hẩn cơ hồ sẽ không nhịn được mà bật cười ra tiếng.

Cô Tuyết loáng thoáng cảm thấy khí tức của người bên cạnh có chút khác thường. Nếu chẳng phải vì muốn ổn định tâm tình bất an của văn võ bá quan, hẩn thật sự không muốn diễn trò kẻ xướng người họa với yêu hồ ly này.

Không tin Thương thiên chẳng kính Phật Thần, duy chỉ tin tưởng chính mình, mà nay lại không thể không đem đạo nghĩa trong Kinh Phật ra nói để bịt kín miệng lưỡi chúng nhân.

Minh Tà phát tay áo, họa quyền trải rộng trên mặt đất cuộn cuộn bay lên, an ổn rơi vào trong tay hẩn, “Bệ hạ, đây là tâm ý của ta và Hách Liên cung chủ, mong bệ hạ có thể nhận lấy.”

Kiểm mâu của Đông Phương Tuyệt chợt lóe, “Hảo một câu ‘Liên Hoàng bá thiên’ !”

“Bệ hạ !” Lăng Tiêu muốn nói thêm điều gì, lại bị Đông Phương Tuyệt khoát tay ngăn cản, “Chẳng hay sự tình về Thất Sắc Thiên Đường ra sao rồi ?”

Tuyệt y nam tử lẳng lẳng mà đứng, thần nhiên mở miệng, “Để bệ hạ tận mắt xem thứ này, bệ hạ sẽ tự minh bạch !”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một huyền y nam tử phi thân bay vọt tới bên cạnh Thương Lạc. Người nọ mi mục tuần tú, phong tư tao nhã bất phàm, khí chất vô cùng xuất chúng.

Huyền y nam tử cầm theo một chiếc túi lớn ướt đẫm máu tươi, dáng người tuần lãng, tiểu ý nhàn nhạt vương bên khóe môi.

Võ lâm nhân sĩ kinh ngạc, huyền y nam tử có thể sống vai cùng Thương Lạc và Tử San, chẳng lẽ hẩn chính là đệ tam đại chiến tướng luôn tùy tùng cạnh Minh Tà mà giang hồ đồn đại hay sao ?!

Ánh mắt Hách Liên Cô Tuyết đột nhiên trở nên lạnh lùng, đệ tam đại chiến tướng ẩn mình trong Thánh Tuyết vương thành, chưa bao giờ đi lại chốn giang hồ không ngờ lại là. . .

Thành chủ Lưu Dạ Thành đã thoái ẩn nhiều năm Tiêu Dạ !

Dạ Phi Yến và Nam Phong Ẩn trùng lớn hai mắt, bọn hắc quả thật không thể ngờ tới, thành chủ Lưu Dạ Thành năm đó nay đã trở thành thuộc hạ của Thánh Tuyết vương thành, chiến tướng dưới trướng Minh Tà !

Tầm mắt Tiêu Dạ đảo qua thần tình lạnh lùng của hồng y nam tử, lộ ra một tia tiểu dung khó đoán.

Hắn xoay người nhìn về phía Đông Phương Tuyết, “Bệ hạ thỉnh xem.”

Chiếc túi trong tay buông lỏng, những thứ còn đang rỉ máu đầm đìa bên trong toàn bộ đều rơi xuống đất. Mùi máu tanh gay mũi làm cho người ta cảm thấy dạ dày nổi lên từng trận nôn nao.

Đông Phương Tuyết chăm chú nhìn kỹ

Chỉ thấy thứ rơi đầy trên mặt đất chính là mấy trăm cánh tay màu xanh, giống như bị người mạnh mẽ chặt xuống, kinh lạc đứt gãy giao thác giữa đám huyết hoa cùng da thịt bầy nhầy.

“Đây là. . .”

“Năm trăm cánh tay của sát thủ Thất Sắc Thiên Đường !” Tiêu Dạ thoáng mỉm cười, “Sát thủ của Thất Sắc Thiên Đường để tỏ ý trung thành đều truyền Thất thải mê sa vào cơ thể. Thất thải mê sa gặp máu sẽ biến thành màu xanh lục, cho nên cánh tay của bọn hắc sẽ không giống với người bình thường.”

Đầu mi Đông Phương Tuyết thoáng giãn ra, “Như vậy hiện giờ Thất Sắc Thiên Đường đã tổn thất thảm trọng ?!”

“Đúng vậy.”

“A a. . . Hảo !” Đông Phương Tuyết hít sâu một hơi, ánh mắt phiếm vẻ thâm trầm, chậm rãi hiện lên quang diễm thị huyết, “Trừ đi Phong Lưu Ảnh, đến lúc đó mới là chân chính loại bỏ mối họa lớn nhất trong lòng trăm !” Để vương nhìn về phía tuyết y nam tử thần tình thản nhiên, “Có tra được nơi hạ lạc của Phong Lưu Ảnh hay không ?”

Thanh âm của Minh Tà không có nửa điểm biến hóa, “Một khi Phong Lưu Ảnh hiện thân, bốn tọa nhất định sẽ tru sát hắn, tuyết không nương tay.”

Ánh mắt Đông Phương Tuyết tràn đầy tán thưởng.

“Nếu bệ hạ chỉ an ngoại mà không an nội thì có tác dụng gì ? Triều đình như vậy chẳng thể nào giữ vững căn cơ !” Thanh âm trong trẻo mang theo ý khiêu khích truyền đến, hồng y nam tử chấp tay đứng thẳng, hồng mâu hoặc nhân khẽ giương lên.

Đông Phương Tuyết thoáng suy tư nhìn Hách Liên Cô Tuyết, đáy mắt ẩn giấu tình tự thâm trầm khó đoán, “Không biết Hách Liên cung chủ lại muốn đưa đến cho trăm điều gì kinh hỉ ?”

“Kinh hỉ thì không dám. . .” Cô Tuyết yêu mị nhếch môi, “Chẳng qua bản cung muốn đề tỉnh bệ hạ, nên làm thế nào không cần bản cung nhiều lời, hắc bệ hạ cũng sẽ xử lý ổn thỏa.”

Đông Phương Tuyết lộ ra biểu tình ôn hòa, “Hách Liên cung chủ thỉnh nói.”

Nhãn mâu băng hồng đảo qua Lăng Tiêu đang đứng ở một bên, mục quang chợt trở nên lạnh lẽo, “Thế nhân có câu: ‘Người không vì mình, trời tru đất diệt’, người nói có đúng hay không? Lăng môn chủ ?”

Lăng Tiêu mỉm cười đầy quỷ dị, “Xem ra Hách Liên cung chủ hoài nghi ta có nhị tâm với bệ hạ ?”

Cô Tuyết tà lãnh cười khê, “Rốt cuộc là trung thành hay không, chẳng lẽ còn cần bản cung phải nói sao?”

“Ha ha. . . Hách Liên cung chủ, lão phu sớm đã dự đoán người sẽ dùng đến chiêu này !” Thần sắc trong mắt Lăng Tiêu càng thêm quỷ dị. Hôm nay, nếu muốn tự bảo vệ mình, hắn nhất định phải diệt trừ vị Thần Nguyệt cung chủ âm hiểm độc辣 này ! Bằng không hẳn chắc chắn rất khó thoát thân, cũng vô pháp chạy ra được khỏi lòng bàn tay của Hách Liên Cô Tuyết !

“Bệ hạ. . .” Lăng Tiêu quỳ rạp xuống, “Long Thiên Trượng của cự thần đã bị Hách Liên Cô Tuyết cướp đoạt, bệ hạ phải cho thần một phần công đạo! Cự thần có thể đích thân làm chứng Hách Liên Cô Tuyết liên can không rõ với Thất Sắc Thiên Đường, thỉnh bệ hạ minh giám !”

Nhân mâu băng hồng nheo lại, khí tức tà ác tản mát ra chung quanh.

Minh Tà nhìn sang Hách Liên Cô Tuyết vẫn đang lặng thính, tiểu ý tà mị thoáng hiện dưới lớp hắc sa, song trong lòng lại xẹt qua một tia thấp thỏm không yên.

Đông Phương Tuyết lạnh giọng hỏi, “Lăng Tiêu, ngươi có gì chứng minh lời mà ngươi vừa nói là sự thật?”

Lăng Tiêu đứng dậy, ra lệnh cho đám thuộc hạ, “Đem những thứ kia lên đây !”

Vài tên hộ vệ của Ảnh Phù Môn cầm theo mấy bộ y phục rời rạc trình lên trước mặt mọi người nơi đây.

Toàn thân Đông Phương Tuyết lâm vào chấn động.

Chỉ thấy ở trước mặt hần chính là đồ vật độc hữu của sát thủ Thất Sắc Thiên Đường Thất sắc thải y và đèn màu có chứa độc khí !

Ngày đó tại Kiếm Thần đại hội, hần từng tận mắt chứng kiến y phục của Thất Sắc Thiên Đường, không thể nhầm được !

“Đây là những đồ vật mà cự thần tìm được từ Thần Nguyệt Cung! Tuyết không giả dối, thỉnh bệ hạ tự mình kiểm chứng !”

Hách Liên Cô Tuyết rũ mi, nhân mâu thâm hồng yêu mị tà nhiên. Tầm mắt của tất cả mọi người đều chuyển hướng nhìn về phía mặt hồng ảnh sáng lạn như lửa kia, căn bản không thể tin được những gì vừa chứng kiến trước mắt.

Thần Nguyệt cung chủ âm thầm cấu kết với phản đảng ?!

Ánh mắt của đế vương tràn ngập khiếp sợ, hần chậm rãi nâng mâu nhìn Hách Liên Cô Tuyết vẫn tỏ ra trấn định tự nhiên như trước, không thể che giấu nổi bi thống cực hạn trong lòng.

Vì cái gì? Vì cái gì lại là ngươi ?

Ngày đó, Lăng Tiêu nói cho hần biết, Hách Liên Cô Tuyết chính là Phong Lưu Ảnh, Đông Phương Tuyết nguyên bản không muốn tin tưởng, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt khiến hần không thể không ép mình phải tin.

Khó trách Thần Nguyệt Cung luôn tranh đấu không ngớt với Thánh Tuyết vương thành !

Hần lệnh cho Minh Tà tiêu diệt phản đảng, mà Hách Liên Cô Tuyết vì bảo trụ Thất Sắc Thiên Đường nên mới đối nghịch với Minh Tà. Hết thấy mọi việc đều đã thuận lý thành chương. (thuận lý thành chương: rõ ràng, rành mạch)

Song Đông Phương Tuyết thủy chung vẫn không muốn tin, chẳng lẽ ngày ấy yêu nghiệt ra tay cứu hần, khiến trái tim băng lãnh của đế vương bắt đầu xao động, cuối cùng tất cả hóa ra chỉ là trò lừa gạt ?!

Cơn phản nộ cực hạn quét ngang toàn thân vị đế vương, hần siết chặt quyền đầu, mục quang buốt lạnh như băng, cố gắng nhẫn nại tình tự phức tạp đang cuộn trào không ngừng trong lòng, lạnh lùng nói, “Hách Liên cung chủ, xem ra trẫm không thể không xử trí nghiêm khắc việc này !”

Lăng Tiêu mỉm cười đắc ý, hôm nay hần chính là muốn trả thù Hách Liên Cô Tuyết, hần muốn yêu nghiệt họa hại nhân tâm này phải trả giá đại giới vì những sỉ nhục mà hần phải khúm núm nhẫn nhịn suốt một năm qua!

“Động tác của Lăng môn chủ thật là nhanh !” Cô Tuyết khê nhếch môi, tựa hồ không hề đem ánh mắt oán hận pha lẫn sợ hãi của đám đông chung quanh để vào mắt.

Lăng Tiêu cười lạnh, “Thế nào? Chẳng lẽ ta phải chờ đến khi Hách Liên cung chủ tiêu hủy tất cả chứng cứ mới bẩm báo cho bệ hạ hay sao ?” Ánh mắt hần lóe lên tà quang ngoan độc, “Hách Liên Cô Tuyết, ngươi sớm đã mang dã tâm mưu đoạt thiên hạ, ngươi có thể mê hoặc bệ hạ nhưng không mê hoặc được ta. Ngươi

chính là Phong Lưu Ảnh! Tròng tai ương đầm máu tại Thần Kiếm sơn trang cũng là do người một tay bày ra!”

Nụ cười của hồng y nam tử không có dấu hiệu giảm bớt, “Lăng môn chủ, nói đi nói lại, người vẫn nhận định bản cung dính líu đến Thất Sắc Thiên Đường ?!”

“Vật chứng rõ ràng tại đây, còn có thể là giả sao ?!” Lăng Tiêu cảm hận nói, “Người tới, bắt tên đầu lĩnh phản đảng này cho ta !”

“Ta nói Lăng môn chủ. . .” Minh Tà đang đứng một bên bỗng nhiên mở miệng, thanh âm biếng nhác mang theo vài phần suy tư, “Bệ hạ còn chưa lên tiếng, sao người phải nôn nóng như vậy? Thay cả bệ hạ ra lệnh, hay là người cũng muốn làm Hoàng đế ?”

“Người. . .” Lăng Tiêu giận đến mức thở gấp, lập tức vội quay đầu nhìn về phía Đông Phương Tuyết thần tình lạnh lẽo, “Bệ hạ. . .”

“Điều tâm miệng cho trầm !” Đông Phương Tuyết hít sâu một hơi, tầm mắt một khắc cũng không rời khỏi thân ảnh hỏa hồng yêu hoặc kia, mâu quang chần chờ dao động.

“Người tới, trước hãy bắt giữ Thần Nguyệt cung chủ. . .”

Chỉ thấy hoàng triều Thất Vệ nhanh chóng vây quanh hồng y nam tử, binh khí sắc bén chỉ hướng Hách Liên Cô Tuyết, không cho hắn có đường lùi bước.

Hồng y nam tử khẽ nhếch môi, “Bệ hạ cũng thật vội vàng a, nếu giết nhầm người vô tội, lại bỏ qua cho kẻ chân chính có nhị tâm, chẳng phải bản cung sẽ rất oan uổng hay sao ?”

Đôi mắt Đông Phương Tuyết xẹt qua một tia hy vọng Yêu nghiệt, đừng khiến trầm phải tin rằng người đã gạt trầm.

Cô Tuyết đưa mắt nhìn sang Lăng Tiêu đang vui mừng đắc ý, “Lăng môn chủ, Long Thiên Trượng ở ngay trong mật thất tại Ảnh Phù Môn, vì sao lại vu hãm cho ta cướp lấy bảo vật của các người ?”

“Nói vậy !” Lăng Tiêu phẫn nộ nói, “Rõ ràng là người trộm Long Thiên Trượng của lão phu! Là người tâm địa rắn rết, muốn âm thầm khống chế Ảnh Phù Môn, còn dùng Long Thiên Trượng uy hiếp ta. . .”

Lăng Tiêu vì tức giận đã bất chấp thể diện của bản thân. Song chưa nói ra còn đỡ, lời này vừa dứt, Đoạn Lăng và Liễu Phi Yên không khỏi kinh hãi Không ngờ Ảnh Phù Môn của Lăng Tiêu lại thuộc về Thần Nguyệt Cung !

Việc này làm sao có khả năng ?!

“Bản cung rốt cuộc có nói vậy hay không, Lăng môn chủ tự biết !”

“Môn chủ Môn chủ ” Đúng lúc này, một gã hộ vệ vội vàng chạy tới, nét mặt hiện rõ vẻ vui mừng.

Lăng Tiêu lãnh đạm nói, “Có chuyện gì ?”

“Long Thiên Trượng! Long Thiên Trượng tìm được rồi !”

“Cái gì ?!” Lăng Tiêu giật mình, đưa tay tiếp nhận thiên trượng màu thâm lam, cẩn thận xem xét thật giả, trong lòng chấn kinh đến tột đỉnh !

Long Thiên Trượng! Đúng là Long Thiên Trượng !

Lăng Tiêu đột nhiên nhìn sang hồng y nam tử biểu tình thản nhiên, nỗi sợ hãi đột ngột lan tràn khắp toàn thân.

Vì sao hôm nay Long Thiên Trượng lại xuất hiện ?! Trọng yếu hơn là, vì sao xuất hiện vào đúng lúc này ? Chẳng lẽ...

Hắn vừa đưa ra vật chứng chỉ rõ Hách Liên Cô Tuyết ẩn tàng dã tâm, Long Thiên Trượng đã quay về, việc này không khỏi cũng quá trùng hợp. . .

“Lăng môn chủ vô năng không thủ hộ được bảo vật nhà mình, lại đổ oán lên đầu bản cung.” Thân hình hồng y nam tử hết như đám mây đỏ rực thiêu đốt nơi chân trời, trên gương mặt điềm tĩnh thoáng hiện yêu khí tà mỹ cực hạn.

“Người. . .”

Thần sắc Lăng Tiêu tràn đầy vẻ suy sụp, hôm nay hắn vốn dĩ muốn diệt trừ Hách Liên Cô Tuyết ngay trước mặt mọi người. Ngoài Đông Phương Tuyết ra, không một ai biết được kế hoạch của hắn, vậy mà vì sao. . .

Hắn đột nhiên nhìn về phía Minh Tà vẫn lặng im không nói một tiếng, cảm giác kinh hoàng mạc danh kỳ diệu chợt nảy sinh.

Tuyết y nam tử không hề can dự vào ân oán giữa hắn và Hách Liên Cô Tuyết, nhưng ánh mắt ẩn sau màn hắc sa kia giống như lợi kiếm nhiễm huyết sắc, đâm thẳng vào ***g ngực hắn.

Cơn khủng hoảng tựa như bị một bàn tay âm thầm đẩy vào chỗ chết khiến Lăng Tiêu cơ hồ hít thở không thông, song dù sao hắn cũng là người từng trải, bề ngoài vẫn giữ vững trấn định nói, “Hừ! Nhất định là Hách Liên Cô Tuyết người lên trả lại, bằng không vì sao Long Thiên Trượng xuất hiện chẳng sớm chẳng muộn, cổ tình ngay sau khi người bại lộ mới trở về trong tay chúng ta ?!”

“Hừ. . . Ta nói Lăng môn chủ. . .” Cô Tuyết khiêu khích cười lạnh, “Nếu người sớm đã nhận định ta là Phong Lưu Ảnh, hơn nữa còn thu thập đầy đủ chứng cứ, vì sao sớm không nói muộn không nói, một mực chờ đến ngày Khánh điển mới đổ cho bản cung tội danh mưu đồ gây rối ?!”

“Ta. . .” Lăng Tiêu bất chợt nghẹn họng, không biết đáp lại ra sao.

“Người không nói được, vậy để bản cung thay người nói !” Hồng mâu đột nhiên tản mát yêu quang tà dị sắc bén, Cô Tuyết đưa tay chỉ về phía Lăng Tiêu lúc này còn đang bối rối, “Bởi vì người chính là phản đảng !”

“Đều là vu khống !”

“Bệ hạ ” “Phụ hoàng ” Thanh âm hoảng hốt kinh hãi bỗng nhiên vang lên, chỉ thấy thân mình đế vương đang đứng trước vương tọa chợt lão đảo. Đông Phương Tuyết ôm bụng, khuôn mặt vặn vẹo tràn ngập thống khổ, co quắp ngã xuống nền đất !

Lam Vân bưng tỉnh, nhìn vào rượu đặt trên chiếc bàn ngọc, rốt cuộc hiểu ra, “Rượu này có độc !”

Ngay lúc đó, đèn màu bảy sắc từ trên trời rơi xuống, tiếng chém giết quét ngang cả bầu trời. Một thanh âm phần nộ xé nát khoảng không:

“Đông Phương Tuyết! Hôm nay chính là tử kỳ của người !”

Lời vừa dứt, mũi kiếm liền nhắm nơi yếu hại của đế vương đâm tới. . .

181. Chương 181: Hoàng Triều Khánh Điển • Yêu Ma Kế (nhị)

“Hộ giá ” Trên quảng trường đã loạn thành một đoàn, đèn màu bảy sắc phảng phất mưa hoa bay đầy trời, phiêu nhiên rơi xuống từ khoảng không rồi vỡ tan trên nền đất.

Nam tử một thân y sam xích sắc, hắc sa che mặt, không chút lưu tình vung kiếm đâm tới quân vương trên ngọc tọa.(xích sắc: màu đỏ)

Lăng Tiêu thất kinh, Thất Sắc Thiên Đường đột nhiên xuất hiện, đây là điều mà hắn không thể ngờ tới.

Không trung bị sắc đỏ nhuộm đậm, độc khí trong đèn màu lan tràn khắp nơi khiến người ta hít thở không thông.

Tuyệt y nam tử khê lật cổ tay, tắt cả đèn màu đều nổ tung, bị ngọn lửa đốt thành tro bụi. Minh Tà xoa người, chỉ thấy Vô Nhai Tập Phong không biết từ khi nào đã xuất hiện, ghé sát bên tai Hách Liên Cô Tuyết nói vài câu rồi ẩn mình vào trong độc khí biến mất.

Hắc sa thoáng lay động, hồng đồng cùng tử mâu nhìn nhau chốc lát, tựa hồ đã sáng tỏ tâm tư của đôi phương.

Đột nhiên, thừa dịp Minh Tà đang tiêu diệt sát thủ, Hách Liên Cô Tuyết khê điểm mũi chân, phi thân nhảy lên đài cao. Thân ảnh yêu hồng mịn hoặc tà mỹ, tản mát sắc thái yêu diễm thị huyết trong đêm tối.

Xích sam nam tử giống như đã giết đến đỏ mắt, đám hộ vệ tiến lên ngăn cản đều ngã vào trong vũng máu chết thảm. Thân kiếm sắc bén đột nhiên tách ra thành mười bảy thanh lợi kiếm, tạo nên một cái bầy vô pháp trốn tránh, nhằm hướng Đông Phương Tuyết đang thân trúng kịch độc tung một kích trí mạng !

“Bệ hạ ” “Phụ hoàng ” Lúc này, Lam Vân và hoàng triều Thất Vệ đã trúng độc, không cách nào động thân. Chỉ cần xích sam nam tử tiếp cận thêm vài bước, Đông Phương Tuyết nhất định sẽ gặp nguy hiểm !

Minh Tà khê búng tay, được hoàn giải độc nháy mắt rơi vào miệng Lam Vân. Thân ảnh tuyết bạch như phiêu tuyết, tiêu sái nhẹ nhàng.

“Phụ hoàng của ta, hắc ” Lam Vân vui mừng đến mức sắp phát khóc, thâm tình nhìn tuyết y nam tử đứng trước mặt nàng, nổi xúc động trào dâng trong lòng vô pháp diễn tả.

“Yên tâm, hắc không có việc gì.” Thanh âm du dương trầm thấp trấn định, vẫn đạm mạc thản nhiên như trước, tựa hồ tràng giết chóc hỗn loạn đang diễn ra trước mắt nam nhân này bất quá chỉ là một vở kịch nhảm chán mà thôi.

“Phụ hoàng cẩn thận ” Lam Vân kinh hô ra tiếng.

Đám sát thủ ẩn trong bóng tối đột nhiên xông ra, cùng xích sam nam tử lao tới ám sát Đông Phương Tuyết !

Ngay lúc chỉ mành treo chuông, thân ảnh hỏa hồng phảng phát liệt diễm nháy mắt bùng cháy. Cô Tuyết khê chuyển tay, hồng mang ngưng tụ thành một chùm sáng thiêu đốt tất cả binh khí công kích đến Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hồng y nam tử xuất thủ bảo hộ hắc, đáy mắt tràn đầy tình tự phức tạp khó có thể nói rõ.

Lần thứ hai. . .

Yêu nghiệt đã khiến tâm hắc dao động kia lần thứ hai không chút chần chờ ra tay cứu hắc.

Người này rốt cuộc là vì cái gì ?

Ngân phát tán loạn rủ xuống, hồng y nam tử tung một chưởng đánh về phía chiếc bàn ngọc trước vương tọa. Chỉ nghe một tiếng ‘Rắc ’ vỡ tan, tất cả ám khí giấu dưới bàn đều bị chưởng phong phá hủy !

Đông Phương Tuyết kinh hãi, không ngờ nơi đó lại ẩn giấu ám khí có thể tùy thời đẩy hắc vào chỗ chết !

Sát thủ không cam tâm chịu thất bại, tiếp tục nhằm hướng đế vương lao tới, định liều mình tung một kích cuối cùng !

Hồng mâu mịn hoặc khê nhưn, Cô Tuyết mỉm cười nhàn nhạt, không tránh không né. Đáy mắt lưu chuyển dị sắc yêu diễm câu nhân.

Ngay khi mũi kiếm sắc bén sắp sửa xuyên qua ngực Đông Phương Tuyết, hồng y nam tử chợt đẩy mạnh đế vương sang một bên. Mũi kiếm thẳng tắp đâm vào vai phải của Hách Liên Cô Tuyết.

Cô Tuyết tựa hồ không có nửa điểm động dung, dù cho dòng máu đỏ sẫm trào ra từ vết thương trên vai chậm rãi nhỏ xuống nền đất, hắc cũng không bận tâm. Hào quang xoay chuyển trong mắt càng lúc càng trở nên lãnh liệt.

Song vào lúc này, một đạo tử quang yêu đã tựa liệt thú hung hãn xuyên qua thân kiếm. Sát khí độc lãnh bao phủ màn đêm, vây quanh toàn thân hồng y nam tử.

Lam Vân nhất thời hoảng sợ vạn phần.

Đúng lúc tên sát thủ đâm trúng hồng y nam tử, khí tức của Minh Tà bỗng chốc biến hóa khiến lòng nàng dậy lên nỗi sợ hãi chưa bao giờ có.

Thánh Tuyết thành chủ luôn ung dung trấn định chợt tản ra sát khí nồng đậm trải rộng khắp toàn thân làm cho Lam Vân có cảm giác giống như lọt vào vòng ôm của một đầu liệt thú tàn bạo ngoan độc. Bên dưới vẻ ngoài phong hoa tuyết đại tựa trích tiên kia không ngờ lại cất giấu một trái tim hung ác tàn nhẫn đến thế.

Một khắc ấy, Minh Tà tung ra một chiêu đánh tan toàn bộ cốt cách của tên sát thủ !

Khi hấn thiếu chút nữa không thể khống chế chính mình muốn hung hăng dạy dỗ yêu nghiệt không biết chừng mực kia, chẳng ngờ Đông Phương Tuyết đã nhanh tay phất áo, vội vàng đem hồng y nam tử kéo đến trước mặt, khẩn trương giúp Cô Tuyết cầm máu.

Cảnh tượng thân mật giữa hai người hoàn toàn rơi vào trong mắt tuyết y nam tử, hắc sa che mặt không gió tự động, yêu mâu lấp lóe u ám thâm trầm. Tử mang âm độc bất tri bất giác ngưng tụ trong lòng bàn tay của Minh Tà, chỉ hận không thể xuyên thủng ***g ngực Đông Phương Tuyết ngay lập tức.(kinzie3012.wordpress.com)

Cô Tuyết đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo từ sau lưng chậm rãi xâm nhập vào da thịt, cơn phẫn nộ giống như hóa thành thực chất không ngừng đè ép ***g ngực hấn, nhưng nụ cười bên khóe môi vẫn không giảm, thần bí khó lường.

Xem ra lần này hấn đã động đến điểm mấu chốt của yêu tinh kia. . .

Đáy mắt Đông Phương Tuyết dần tràn ngập tình ý nóng bỏng, chăm chú nhìn nam tử hồng y bạch phát, kiếm mâu u ám lóe lên ý vị sâu xa.

Cô Tuyết dùng phương thức xảo diệu né tránh quân vương đụng chạm, bàn tay chấp sau lưng lấy góc độ mà người ngoài không thể nhìn ra hung hăng niết cổ tay Minh Tà, cố gắng áp chế lực lượng hủy diệt bên trong tử mang đang rục rịch bạo phát !

Nếu lúc này Minh Tà xúc động làm ra chuyện gì, hậu quả nhất định sẽ không cách nào lường được. . .

Minh Tà cảm thụ bàn tay đang siết chặt, khí tức chậm rãi khôi phục an tĩnh, nhưng tử mâu vẫn tràn ngập huyết sắc như trước. Ta biết mà, yêu nghiệt người rõ ràng là cố ý !

Cố ý thụ thương, cố ý khiến Đông Phương Tuyết cảm kích, sau đó. . .

Hoặc mâu băng hồng ngả ngón chớp động, “Độc trong người bệ hạ đã thanh trừ rồi sao ?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy chung quanh quảng trường bỗng nhiên xuất hiện mấy vạn danh sĩ binh cùng hộ vệ. Tất cả đều mang giáp trụ nghiêm cẩn, tựa như ngọn núi nguy nga không gì địch nổi sừng sững trong đêm. Bọn hấn giương cao cung tiễn, kiếm thương đao kích toàn bộ chỉ vào đám sát thủ của Thất Sắc Thiên Đường đã bị chế trụ !

Trên quảng trường, văn võ bá quan và võ lâm nhân sĩ kinh hãi không thôi. Mấy vạn danh sĩ binh sĩ bao vây bốn phía, mỗi người đều tràn trề tinh thần, là binh tướng từng trải qua trăm ngàn trận chiến đẫm máu. Cảnh tượng rung động trước mắt chấn nhiếp tâm thần chúng nhân.

Đông Phương Tuyết chấp tay mà đứng, khôi phục phong tư của vị quân chủ tôn quý, chẳng hề có một tia dấu hiệu trúng độc !

“Phụ hoàng” Lam Vân vội vã chạy qua, nhìn vẻ mặt tuấn lãng hồng hào của Đông Phương Tuyết, biểu tình mơ hồ khó hiểu, “Độc của phụ hoàng, thế nào lại. . .”

Ánh mắt Đông Phương Tuyết lạnh lẽo, “Người cho rằng trăm thật sự trúng độc hay sao ?”

Đám sát thủ đều không thể tin tưởng !

Nguyên lai bộ dáng trúng độc của Đông Phương Tuyết chỉ là nguy trang! Mục đích chân chính là vì khiến Thất Sắc Thiên Đường dẫn lối lỏng cảnh giác, dụ dỗ bọn hắc thi hành kế hoạch ám sát, sau đó một lưới bắt trọn !!

Ánh mắt Minh Tà phiếm về u lãnh: nguyên lai Đông Phương Tuyết sớm đã có chuẩn bị, nếu vừa rồi tùy tiện động thủ chỉ e khó mà thu thập tàn cục.

Vị đế vương này quả thật không phải nhân vật đơn giản.

Đông Phương Tuyết hừ lạnh một tiếng, thanh âm cương liệt khí phách vang lên, “Phản đảng đảo loạn triều cương, tội không thể tha! Hôm nay trẫm nhất định phải xử lý nghiêm khắc việc này !”

Lăng Tiêu mắt thấy Đông Phương Tuyết không có ý trừng phạt Hách Liên Cô Tuyết, lập tức nhìn về phía xích sam nam tử đã trọng thương, lạnh lùng mở miệng, “Nói! Phong Lưu Ảnh ở nơi nào ?”

Xích sam nam tử ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, đôi mắt bỗng chốc trợn to, tràn đầy khiếp sợ !

Lăng Tiêu tựa hồ cảm thấy ánh mắt của xích sam nam tử có chút không đúng, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác bất an.

Xích sam nam tử phần nộ phun ra một búng máu bầm, thần sắc lộ vẻ xem thường, nhìn Lăng Tiêu cả giận nói, “Uổng cho ngươi là đặc sứ của Thất Sắc Thiên Đường, không ngờ lại bán đứng chúng ta !”

Đám đông xông vào.

Lăng Tiêu tức giận, “Ngươi nói cái gì ?!”

Xích sam nam tử cười lạnh, “Huynh đệ chúng ta vào sinh ra tử đã lâu, không nghĩ tới hôm nay phải thua trên tay tên phản đồ nhà ngươi !”

Đông Phương Tuyết đột nhiên nhìn về phía Lăng Tiêu còn đang ngơ ngẩn không biết làm sao, ánh mắt tràn ngập băng sương.

Thình lình bị tố cáo khiến gương mặt Lăng Tiêu nhất thời cứng đờ, “Đừng hòng vu hãm lão phu, ta sao có thể dính líu đến đám phản đảng các ngươi ?!”

Xích sam nam tử lộ ra biểu tình phần nộ tột đỉnh, “Nếu không phải ngươi phản bội, kế hoạch của chủ thượng đã thành công! Uổng cho ngươi ở bên chủ thượng nhiều năm, hiện giờ lại làm ra loại chuyện bội bạc bất nghĩa như vậy! Xích Phong ta dù có chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi !”

Dứt lời, Xích Phong ngưng tụ chút khí lực cuối cùng, căn bản không để ý đến sự uy hiếp của đám cung tiễn thủ quanh mình, nhằm hướng Lăng Tiêu đánh tới !

Lăng Tiêu bị biến cố đột ngột xảy ra dọa cho không biết phải làm thế nào, hắc thậm chí còn không thể giải thích. Tâm trí một mảnh bối rối, chỉ có thể ra sức chống cự sát khí của Xích Phong.

“Bệ hạ, cự thần trung tâm như một với triều đình, tuyệt không mang ý xấu, mong bệ hạ đừng nghe những lời gièm pha của đám tiểu nhân kia !”

Đông Phương Tuyết thở dài một tiếng, hai hàng mi nhíu chặt. Hắc không ngăn cản cũng không có ý tứ nghe theo, dường như đang suy tư điều gì.

Bỗng nhiên, Minh Tà ngẩng trở tay, tử quang yêu đã nháy mắt cắt ngang qua cánh tay Lăng Tiêu. Tay áo tức thì bị xé rách, một cánh tay đã chuyển sang màu xanh liền bại lộ trong mắt mọi người !

Thất thải mê sa !

Thất thải mê sa gặp máu sẽ biến thành màu xanh lục, mà tay của Lăng Tiêu lại mang dấu hiệu y như vậy !

“Ngươi còn nguy biện !” Xích Phong nhìn chằm chằm vào cánh tay màu xanh trước mắt, lửa giận ngàn ngút. Hắc xúc tay áo của mình lên, lộ ra một cánh tay có màu sắc giống hệt với Lăng Tiêu !

“Ngươi đã nuốt Thất thải mê sa còn dám phản bội Thất Sắc Thiên Đường, ngươi sẽ không được chết tử tế !”

Lăng Tiêu nhất thời bối rối, “Không, đây không phải cánh tay của ta, không phải! Không phải !”

Tay hấn tại sao lại biến thành màu xanh? Vì cái gì hấn không có nửa điểm cảm giác? Vì cái gì ?

Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, thấy thời cơ thích hợp liền dùng chiêu phong cách không thu Long Thiên Trọng vào tay. Hồng mâu lưu chuyển yêu sắc mị nhân.

“Chư vị thỉnh xem !”

Long đầu phía trên Long Thiên Trọng ầm ầm vỡ vụn, bên trong không ngờ lại lộ ra một khối lệnh bài lấp lánh quang hoa bảy màu, rực rỡ sinh huy.

Xích Phong kinh ngạc nhìn lệnh bài, đôi môi run rẩy, “Khiếu Nguyên Lệnh !”

Là lệnh bài độc hữu của đặc sứ Thất Sắc Thiên Đường, Khiếu Nguyên Lệnh truyền đạt tin tức của chủ thượng !

Ánh mắt Xích Phong càng thêm âm tàn, “Người không xứng có được Khiếu Nguyên Lệnh !”

Nhưng Xích Phong đã bị thương nặng vô pháp địch lại Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lúc này tâm thần đại loạn, tung một chiêu muốn đánh nát mệnh mạch của Xích Phong. Đúng lúc đó, Minh Tà khẽ điểm mũi chân, một phen chế trụ cổ tay Lăng Tiêu, hung hăng ném hấn ngã lăn trên mặt đất !

Tuyết y nam tử thần nhiên nói, “Lăng môn chủ không cần phải vội vàng giết người diệt khẩu như vậy a.”

“Các người. . . Các người. . .” Lăng Tiêu phun ra một búng máu, trong mắt tràn đầy phẫn hận, nhưng đã hết đường biện bạch !

“Các người liên hợp hãm hại lão phu !”

“Lăng Tiêu !” Đông Phương Tuyết lạnh lùng nheo mắt. Hiện giờ Thất thải mê sa và Khiếu Nguyên Lệnh đã bày ra trước mắt, hơn nữa còn có sát thủ Thất Sắc Thiên Đường làm chứng, tất cả đều khiến đế vương cảm hận thấu xương !

Đông Phương Tuyết không khỏi nhớ đến lời mà Lăng Tiêu nói với hấn trong thư phòng đêm hôm đó: muốn vào lễ Khánh điển chỉ ra âm mưu của Hách Liên Cô Tuyết trước mặt mọi người.

Đông Phương Tuyết lại nghĩ tới hồng y nam tử từng nhắc nhở hấn: vì sao đến hôm nay Lăng Tiêu mới vu hãm Hách Liên Cô Tuyết mưu đồ phản loạn ?

Song sự thật biến đổi khó lường, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của đế vương, xem ra những việc này đều là một phần trong kế hoạch mà Lăng Tiêu âm thầm thi hành !

Lăng Tiêu vốn được hấn xem như thân tín, thân là một trong những người đứng đầu tứ đại gia tộc, nay lại dính líu không rõ với phản đảng, làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo đến vậy. Sự tình liên tiếp xảy ra khiến Đông Phương Tuyết không cách nào ẩn nhẫn lửa giận.

“Trẫm đã tín nhiệm ngươi như thế, không ngờ ngươi cư nhiên dám cấu kết với phản đảng, liên hợp đối phó với trẫm! Không chỉ vậy, ngươi còn hãm hại Thần Nguyệt cung chủ, tội không thể tha !”

Trong đầu Đông Phương Tuyết chợt hiện lên cảnh tượng thân ảnh yêu hồng thay hấn nhận một kiếm kia, cõi lòng tràn ngập hối hận pha lẫn thương tiếc, nổi oán hận với Lăng Tiêu lại tăng thêm vài phần !

Tiếng cười to đầy châm chọc vang đến tận chân trời, “Ta rốt cuộc đã hiểu, ngươi !” Lăng Tiêu chỉ về phía Minh Tà, sau đó lại chỉ Hách Liên Cô Tuyết, “Còn có ngươi! Các người đều là người của Thất Sắc Thiên Đường! Hai người các người mới là kẻ chân chính đứng sau màn !”

Lăng Tiêu bất chợt tỉnh ngộ, “Các người trước hợp lại lợi dụng lão phu, sau đó còn dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để diệt trừ lão phu! Vu hãm cho Lăng Tiêu ta tội bất nghĩa! Các người chính là hai tên yêu ma tàn nhẫn ngoan độc đến cực điểm !”

“Câm miệng !” Đông Phương Tuyết tức giận quát, vừa rồi hấn tận mắt chứng kiến Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết đối kháng với Thất Sắc Thiên Đường, tuyệt không giả dối !

Từ trước đến nay Đông Phương Tuyết chỉ tin tưởng sự thật, không nghe những lời vô căn cứ.

“Giết sạch đám phản đảng này cho trẫm !”

“Khoan đã !” Minh Tà chợt đưa tay ngăn cản, ngữ khí như trước không chút gợn sóng dao động, “Hiện giờ Phong Lưu Ảnh vẫn chưa rõ tung tích, nên tạm thời bắt giam bọn chúng để bức cung. Nếu bọn chúng khăng khăng không khai ra nơi hạ lạc của Phong Lưu Ảnh, đến lúc đó lại giết cũng không muộn.”

Đông Phương Tuyệt thoáng hít một hơi, tán thành ý Minh Tà. Hắn quay sang nhìn Lăng Tiêu, lạnh lùng hỏi, “Lăng Tiêu, chỉ cần ngươi tiết lộ tung tích của Phong Lưu Ảnh, trẫm có thể miễn cho ngươi tội chết!”

Dục gia chỉ tội hà hoạn vô từ*? Khuôn mặt Lăng Tiêu nháy mắt như già đi cả chục tuổi, con ngươi đảo qua Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết, trong lòng tràn ngập bi thương, không khỏi cười khổ tự giễu.

Từ người làm chứng bỗng chốc biến thành tội nhân, vận mệnh nghịch chuyển nhanh chóng làm cho Lăng Tiêu rất cuộc minh bạch: chính mình chung quy cũng không thoát khỏi kết cục bị kẻ khác đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“Bệ hạ, cữu thần có một lời thật tâm sau cùng muốn nói, bệ hạ nhất định phải đề phòng hai tên yêu nhân kia !” Dứt lời, hắn nắm chặt kiếm, gương cao tay, nhìn lên bầu trời.

Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, căn bản không để cho Lăng Tiêu có nửa phần cơ hội dao động quân tâm, thần tình lãnh khốc mà tràn ngập dứt khoát, “Hắn muốn thí quân !” (thí quân: hành thích vua)

Hộ vệ tuy rằng không biết Lăng Tiêu muốn làm ra hành động gì, nhưng bọn hắn nghe được rất rõ lời cảnh cáo của Hách Liên Cô Tuyết !

“Vút vút vút ” Vô số mũi tên sắc bén bắn tới Lăng Tiêu, xuyên thủng ***g ngực hắn !

Nụ cười của Lăng Tiêu đọng lại trên mặt, hắn vô lực ngã xuống đất. Lợi tiễn xuyên tâm, huyết nhục mơ hồ, trong mắt còn chứa đầy tiếc ý thâm chọc bản thân.

Nhân mâu băng hồng thoáng khép hờ, Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi Lăng Tiêu, đây là người gieo gió gặt bão !

Mọi người khe khẽ thở dài, quay đầu không muốn nhìn thi thể bị máu tươi nhuộm đầm kia thêm một khắc.

Đoạn Lăng và Liễu Phi Yên đều trầm mặc.

Tuyệt y nam tử vẫn an tĩnh đứng bên cạnh hồng y nam tử, hắc sa che mặt, không thể nhìn ra biểu tình giờ phút này của hắn.

.

Quảng trường nhanh chóng khôi phục trật tự, thi thể đều được xử lý sạch sẽ, đám sát thủ bị bắt giam. Hoàng triều Khánh điển chẳng mấy chốc đã trở lại tình cảnh náo nhiệt giống như vài canh giờ trước.

Đông Phương Tuyệt đứng dậy, sương lạnh phủ trên gương mặt cương nghị như đao khắc thoáng hòa tan, lộ ra một tia tươi cười. Hắn nâng chén rượu, khoe môi cong lên, “Trẫm, kính Thánh Tuyết thành chủ, Thần Nguyệt cung chủ !”

Minh Tà và Hách Liên Cô Tuyết cũng đáp lễ, ngửa đầu uống cạn.

Pháo hoa nổ rộ, gió đêm miên man, hắc sa cùng ngân phát dây dưa đan vào trong gió.

“Vân nhi. . .”

“Phụ hoàng. . .” Lam Vân đứng ở một bên, tầm mắt nóng rực dán chặt vào thân ảnh tuyệt y nam tử quyền luyện không rời, tim đập như nổi trống, hai gò má nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng phảng phất bị lửa thiêu. (sắc nữ mà còn đòi dựng chiêu bài thanh thuần ngây thơ)

“Hôm nay nhân dịp Khánh điển, trẫm muốn tuyên bố một kiện hi sự với chư vị !” Đông Phương Tuyệt cao giọng nói, thanh âm hùng hậu truyền vào trong tai vạn người.

Minh Tà biểu tình không chút thay đổi, hồng y nam tử ngồi một bên hơi khép mắt định thần, không nhìn ra thần sắc.

“Một tháng sau, Thánh Tuyết thành chủ sẽ thành hôn cùng công chúa Lam Vân !”

Đám đông sôi trào! Vạn người xôn xao !

Đoạn Lăng siết chặt quyền đầu, hai mắt không khỏi dấy lên hỏa diễm phần nộ.

Nhưng vào lúc này, người tức giận đầu chỉ có mình Đoạn Lăng ?

“Phanh phanh phanh ” Ngay khi vạn võ bá quan và võ lâm nhân sĩ còn chưa lấy lại bình tĩnh, tất cả vò rệu không hiểu vì sao đều vỡ vụn. Tiếng động chói tai đột ngột vang lên đánh tan bầu không khí náo nhiệt, khiến người ta sợ hãi chấn kinh !

Nội lực thật mạnh mẽ. . .

Minh Tà không hề nhìn Cô Tuyết đang đứng cách đó không xa, hắn chỉ cảm giác một cỗ sát khí lạnh lẽo bức nhân không ngừng dâng cao. Ngân phát xõa tung bỗng nhiên bay tán loạn, nương theo làn gió điên cuồng vũ động, tràn đầy khí tức yêu dã tà ác.

Không ai nhìn ra sự khác thường của Cô Tuyết, chỉ là khí tức yêu tà vô pháp áp chế lan tràn khắp bốn phía làm cho cơn gió nhẹ thổi nháy mắt biến thành buốt lạnh thấu xương.

Lam Vân kiều mị mỉm cười hạnh phúc, Đông Phương Tuyết ở trước mặt vạn võ bá quan và võ lâm nhân sĩ tuyên bố hôn sự của nàng với Minh Tà, hiện giờ mọi việc đã định, không gì có thể thay đổi.

“Bệ hạ, ta còn có việc, thứ cho ta phải đi trước !” Hách Liên Cô Tuyết bước đi không chút lưu luyến, thân ảnh yêu hồng chợt lóe, dưới tầm mắt chú mục của đám đông biến mất khỏi chân trời u ám.

Đông Phương Tuyết cũng không níu giữ, ánh mắt chứa đầy tình ý lẳng lặng dõi theo mặt hồng ảnh dần xa.

Minh Tà thoáng rù mủi, tiểu dung tà mị ẩn hiện, trong đầu lại nhớ đến một màn Cô Tuyết xả thân cứu Đông Phương Tuyết Yêu nghiệt đáng chết, trở về xem ta làm thế nào trừng phạt ngươi !

182. Chương 182: Hoàng Triều Khánh Điển • Yêu Ma Kế (tam)

“Cung chủ, Lăng Tiêu đã chết. Đông Phương Tuyết vì đề phòng hậu hoạn đã tiêu diệt toàn bộ đệ tử của Ảnh Phù Môn. Từ đây Ảnh Phù Môn triệt để bị xóa tên khỏi giang hồ !”

Hồng y nam tử tựa hồ không để ý đến lời của Tập Phong, hồng bào chấm đất nương theo cơn gió phản phất lay động tạo nên từng đường cong mị nhiên. Hàn khí băng lãnh lướt qua khuôn mặt Tập Phong, yêu độc phê hàn.

“Cung chủ. . .”

“Cút.” Theo sau thanh âm lãnh liệt, cánh cửa Mộc Tuyết Các ‘Ầm ’ một tiếng đóng chặt lại. Mặt hồng ảnh yêu lãnh biến mất khỏi tầm mắt Tập Phong.

Tập Phong còn chưa bấm báo xong đã bị Hách Liên Cô Tuyết đuổi ra ngoài. Gần đây cung chủ hỉ nộ vô thường, làm cho Tập Phong chợt có cảm giác vị thiếu cung chủ trước đây tựa hồ đã trở lại.

Cô Tuyết vừa mới bước vào Mộc Tuyết Các liền bị một cánh tay hữu lực nháy mắt kéo vào trong ngực. Không chờ hắn kịp phản kháng, thân mình mềm nhũn như không có nửa điểm khí lực bị ném lên nhuyển tháp.

Hắn giận, nhưng yêu tình kia lúc này so với hắn còn phần nộ hơn gấp trăm lần !

Cô Tuyết vừa định đứng dậy lại bị hung hăng đè xuống. Tử mầu khê nhuộm hàm chứa dị quang tà mị, nhìn chăm chú vào tương dung nhan yêu mị trước mắt.

Khóe môi cong lên thành một nụ cười tàn khốc, tử mâu yêu đã lưu chuyển gọn sóng tàn nhẫn bá đạo cùng dục vọng độc chiếm.

“Thánh Tuyết thành chủ không ở bên vị hôn thê của người sao, chạy đến chỗ ta làm gì ?” Hồng mâu hoặc nhân ngả ngón châm chọc, lấp lóe mị sắc câu nhân.

“Đến trừng phạt người !” Thanh âm trầm thấp từ tính tràn ra từ hai phiến môi mỏng, mang theo mị lực không cho phép kháng cự.

“Những lời này hẳn là phải để ta nói mới đúng !” Cô Tuyết gắt gao chế trụ eo lưng Lộng Nguyệt, chuẩn bị xoay người phản khách vi chủ song vẫn bị đè ép như trước.

“Muốn phản kháng ta sao? Yêu nghiệt không biết nặng nhẹ nhà người !” Dung nhan yêu dị vì tức giận mà càng thêm tà mị, khí tức như ma quỷ chậm rãi tản ra bốn phía, hung hăng giam cầm nam tử dưới thân.

Lộng Nguyệt mạnh mẽ xé bỏ y bào hóa hồng, từng mảnh lụa đỏ rực như lê hoa toái vũ lác đác rơi xuống nền đất tô điểm cho tình sắc lửa nóng.

Trên làn da trắng nõn, vết thương nơi vai phải trở nên dị thường bắt mắt, còn đang rỉ ra máu tươi. Cảnh tượng phía trước đâm buốt nhói hai mắt yêu tà nam tử.

Bàn tay Lộng Nguyệt niết chặt cầm của Cô Tuyết, phượng mâu thâm tử ngưng đầy băng hàn độc lãnh, “Đông Phương Tuyết là cái gì? Hẳn xứng để người vì hắn mà thụ thương sao ?”

Vai phải nhiễm đỏ máu tươi khiến hắn phần nộ đến tột đỉnh.

Cho dù biết yêu nghiệt này cố tình làm vậy, hắn vẫn vô pháp khống chế lửa giận của mình.

Mấy canh giờ trước, Lộng Nguyệt thậm chí còn muốn ngay lập tức vụn gãy cổ Đông Phương Tuyết.

“Vậy Lam Vân kia là gì ?!” Cô Tuyết cũng nổi giận, ngữ khí lạnh băng không chút lưu tình đáp trả, “Người còn dám thành thân với ả? Ta cho người biết, vào ngày cử hành hôn lễ, ta nhất định sẽ để người mang một cỗ thi thể trở về mà động phòng !”

“Người dám !” Lộng Nguyệt ghé sát vào đôi nhãn mâu thâm hồng, lông mi thoáng chớp động, đảo qua hai hàng lông mày, “Không cho người phá hỏng kế hoạch của ta !”

Cô Tuyết khê hất chiếc cằm tinh xảo, hoặc mâu nheo lại, lưu chuyển gọn sóng đầy tà khí khó lường, “Ta chính là muốn phá đám, yêu tinh người có thể làm gì được ta ?”

Tử mâu nguy hiểm nhướn lên, gương mặt tà tử tuấn mỹ tăng thêm vài phần yêu diễm. Làn tóc tím sẫm men theo bả vai của Lộng Nguyệt trượt xuống, tràn đầy ma đã cực hạn.

“Đừng tưởng rằng ta không trừng trị được người !” Ngón tay thon dài lạnh lẽo lướt xuống, cứ nhiên không chút dự triệu tham nhập vào nơi tư mật của Cô Tuyết, càn rỡ đùa nghịch, “Thả cho người rong chơi lâu quá, khiến người quên mất cách nghe lời.”

Cô Tuyết cắn chặt môi, hắn vô pháp kháng cự kiểu tra tấn này của Lộng Nguyệt, rõ là muốn tiến vào lại còn chậm chạp kéo dài thời gian. Tình niệm dâng trào phủ lên hai gò má một mặt đỏ ửng đầy yêu mị, khơi gợi dục vọng lửa nóng.

Khê liếm phần cổ cùng vết thương trên vai của người dưới thân, Lộng Nguyệt đặt một tay trên eo Cô Tuyết, tay còn lại đùa nghịch phân thân của hắn, nụ cười càng thêm tà tứ, “Xem ra phương thức này luôn thực dụng nhất, Tuyết bảo bối của ta, thân thể người vẫn mãi cảm như vậy, mới chạm vài lần đã không chịu nổi.”

Kích thích nóng bỏng khi có khi không khiến huyết mạch Cô Tuyết sôi trào, thân thể căng thẳng cứng đờ nháy mắt trở nên mềm nhũn như tơ. Đôi mắt băng hồng nhiễm đậm tình niệm long lanh quang hoa càng thêm câu nhân.

“Ta hiểu rõ người nhất, không phải sao ?” Thanh âm của Lộng Nguyệt dần trở nên nhu hòa, chậm rãi mở rộng nơi u mật, “Lúc trước Tuyết nhi tự nguyện trao thân cho ta, bộ dáng khi ấy, ta vĩnh viễn cũng không quên.”

Ngũ thanh từ tính ẩn ẩn tà khí thì thâm bên tai khiến lửa giận của Cô Tuyết bỗng chốc bị dập tắt. Trong đầu lưu chuyển ký ức của một đêm hôm đó, khuynh thành mị sắc, quyến luyến kết hợp.

Đột nhiên, cảm giác đau đớn như bị xé rách chọt dấy lên, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân Cô Tuyết. Lộng Nguyệt ngón ngấu cánh môi của hắn, nuốt lấy tiếng chữ bói chuẩn bị thốt ra vào trong miệng. Hai chiếc lưỡi khí phách dây dưa loạn vũ, khiêu khích lẫn nhau trong không gian nóng bỏng chật hẹp.

Tối nay, Lộng Nguyệt hôn cuồng dã mà ngoan tuyệt, làm cho Cô Tuyết không thể thừa nhận. Lửa nóng dưới thân hừng hực thiêu đốt cơ hồ muốn đem toàn thân hắn đốt cháy không cách nào chống đỡ.

Tử mâu lưu chuyển quang hoa yêu dị, Lộng Nguyệt liên tục tiến nhập thân thể ấm nóng dưới thân, mang theo lực đạo mạnh mẽ như trùng phạt cản rõ khiêu khích. Khóe môi hơi nhếch lên thành một đường cong tà nhiên.

“Nhớ kỹ! Đừng có chọc giận ta, bằng không ngươi sẽ không dễ chịu!” Thanh âm nhu hòa chợt trở nên ngoan tuyệt, Lộng Nguyệt luật động không chút lưu tình, căn bản không để cho người dưới thân có cơ hội thở dốc buông lỏng.

Cô Tuyết bị Lộng Nguyệt kịch liệt xô xuyên qua khiến thần trí đã mơ hồ không rõ, sắc mặt thoáng tái nhợt, lông mi như cánh bướm trải rộng khe chớp, phẩm gợn sóng mê ly.

Nhuễn liềm theo gió nhẹ lay động, đêm nay, Lộng Nguyệt chiếm đoạt cùng tác cầu đã là cực hạn lớn nhất mà Cô Tuyết có thể thừa nhận.(kinzie3012.wordpress.com)

.

Làn gió ấm áp thổi qua Mộc Tuyết Các, Lộng Nguyệt cúi đầu ngậm lấy cánh môi của người dưới thân, liếm dục mỗ hôi trên trán Cô Tuyết. Tử mâu đã thối lui tất cả thô bạo ngoan độc, lại chứa đầy ôn nhu nhu tình. (ăn no mà chẳng không thể =3=)

“Tuyết nhi của ta, ngươi có biết hay không. . .” Lộng Nguyệt cầm ngón tay Cô Tuyết hung hăng nhấn mạnh vào vị trí trái tim trong ngực, “Mỗi lần ngươi bị thương, chỗ này của ta không biết sẽ phải đau đớn bao lâu. . .”

“Là ta tự chuốc lấy, ngươi không cần để ý đến ta!” Cô Tuyết trở thân, thậm chí không muốn đối diện với đôi tử mâu tràn ngập nhu tình kia. Trong lòng sóng triều quay cuồng, huyết dịch sôi trào vẫn chưa ngừng nghỉ.

Lộng Nguyệt khẽ nhếch môi, nhìn bộ dáng có chút hối hận lại không muốn thẳng thắn thừa nhận của yêu nghiệt, cảm thấy vô cùng thú vị.

Hắn đem Cô Tuyết ôm vào lòng, hạ xuống một nụ hôn nhẹ. Tử mâu hẹp dài ngưng đầy tiêu ý.

Lộng Nguyệt thoáng nâng chiếc cằm của người trong lòng, bật cười khê, “Thành thân chỉ là diễn trò mà thôi, ngươi cũng biết rồi.”

Cô Tuyết ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, dồn hết khí tức toàn thân gất gao đè nặng lên người hắn, ngũ khí băng lãnh mà tàn nhẫn, “Ta không quản đó có đúng là diễn trò hay không, nữ nhân kia nhất định phải chết!”

Tử mâu khê nhưn, ngón tay thon dài phất qua ngân phát tựa tuyết, “Cũng giống Lăng Tiêu, chúng ta việc gì phải tự mình động thủ?”

Cô Tuyết đột nhiên nhớ ra điều gì, yêu mị nhếch môi, “Lão hồ ly Lăng Tiêu kia chết là đáng tội, chẳng qua. . .” Nhân mâu băng hồng hơi nheo lại, “Tay của hắn làm sao mà biến thành màu xanh vậy?”

Lộng Nguyệt cười khê, “Ngươi cho rằng chỉ Thất thải mê sa mới có thể làm cho màu da biến thành xanh lục hay sao?”

“Ta sớm biết là ngươi hạ độc.” Cô Tuyết ái muội hôn lên cánh môi yêu dị của yêu tà nam tử, “Khiếu Nguyên Lệnh của đặc sứ Thất Sắc Thiên Đường làm thế nào lại rơi vào tay ngươi?”

Lộng Nguyệt biểu tình lạnh nhạt, thản nhiên đáp, “Giết vài tên đặc sứ là có thể đoạt được Khiếu Nguyên Lệnh, không phải rất dễ hay sao?”

“Nga? Thật không ?” Cô Tuyết nheo mắt trầm tư, ngữ khí mang theo ý vị châm chọc, “Xem ra Khiếu Nguyên Lệnh rất dễ đắc thủ, chỉ trong một ngày đã bị yêu tinh người thu vào tay, bản cung vô cùng kính nể.”

“Hách Liên cung chủ quá khiêm tốn rồi.” Lộng Nguyệt ôm chặt thân thể Cô Tuyết, nghiêng đầu hôn lên xương quai xanh của hân.

Hồng mâu cùng tử mâu giao hội.

Kỳ thật Lăng Tiêu nói đúng một chuyện: tràng diễn ‘Trừ gian ký’ tại hoàng triều Khánh diễn đúng là một màn kịch do hai người bọn họ phối hợp diễn xuất.

Lợi dụng Thất Sắc Thiên Đường nhiễu loạn ánh mắt chúng nhân; bố trí Khiếu Nguyên Lệnh bên trong Long Thiên Trường mà chỉ đặc sứ của Thất Sắc Thiên Đường mới có; âm thầm hạ độc lên người Lăng Tiêu, lộ ra màu da mà giống hệt với người phục dụng Thất thải mê sa; lừa gạt Xích Phong, khiến Đông Phương Tuyết mê hoặc, thần không biết quỷ không hay đẩy Lăng Tiêu vào chỗ chết.

Mượn nhờ bàn tay của Đông Phương Tuyết để trừ đi Lăng Tiêu, nhờ tận gốc Ảnh Phù Môn. Thế nhân chỉ thấy được tất cả mọi việc chẳng qua là Đông Phương Tuyết vì tiêu diệt phản đảng mà áp dụng thủ đoạn, hợp với lẽ thường. Song trên thực tế, đó chỉ là hai đại yêu ma lợi dụng Đông Phương Tuyết trầm thảo trừ căn mà thôi.

Cô Tuyết vui cười hôn lên cổ Lộng Nguyệt, “Ta cảnh cáo ngươi, thật vất vả lắm ta mới lấy được tín nhiệm của Đông Phương Tuyết, ngươi cũng không được phá hỏng hảo sự của ta !”

“Đúng a. . .” Lộng Nguyệt hung hăng niết chặt chiếc cằm của yêu mị nam tử, tử mâu lóe lên quang mang tàn nhẫn, “Nhiều lần ra tay cứu gã hoàng đế kia, hân sao có thể không cảm kích ngươi, nhất là lần này...”

Cô Tuyết nháy mắt hôn lên môi Lộng Nguyệt, đem những lời hân định thốt ra đẩy trở về.

“Trọng Hoa đã chết, Lăng Tiêu đã chết, kẻ chịu tội kế tiếp sẽ là ai ?” Lộng Nguyệt nhướn mắt, mâu sắc u trầm lấp lóe ám hỏa.

“Ngươi cứ nói xem ?” Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, yêu mang độc lãnh tản mát.

“Ta biết, yêu nghiệt ngươi muốn hoàn toàn trừ bỏ tứ đại gia tộc, có phải không ?”

Cô Tuyết cười khê ra tiếng, yêu dung mị diễm hoặc nhân, “Chẳng lẽ ngươi không có ý định như vậy sao ?” Cẩn nhẹ cánh môi của người dưới thân, thổi ra luồng khí ấm áp như lan, “Diệt trừ tứ đại gia tộc chính là phá hủy toàn bộ thế lực của Đông Phương Tuyết trong võ lâm, thuận tiện thi hành kế hoạch thôn tính hoàng triều của ngươi.”

“Đừng tưởng rằng ngươi không nói là ta sẽ không biết.”

Yêu hỏa trong mắt Lộng Nguyệt nhanh chóng lan tràn, nhìn sâu vào đôi hồng đồng tà mỹ kia, tiểu ý nhàn nhạt nhu hòa như gió.

“Nếu không phải Lăng Tiêu còn muốn buông lời sàm ngôn trước mặt Đông Phương Tuyết, ta thật sự không định giết hân ngay lúc đó.” Nhãn mâu băng hồng nheo lại đầy nguy hiểm, “Trong bốn người kia, hân vẫn có giá trị lợi dụng cao nhất.”

“Vậy cũng không hân là xấu.” Nụ cười của Lộng Nguyệt thêm vài phần tà tứ, “Lão hồ ly đó tâm địa nham hiểm khó đoán, nhìn sự việc quá mức thấu triệt, hiện tại diệt hân cũng không tính là bất lợi.”

“Đoạn Lăng và Liễu Phi Yên thập phần ngoan cố, tận trung với Đông Phương Tuyết, cơ hồ không có nhược điểm. Nếu muốn diệt trừ bọn hân mà không bị phát giác cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Yên tâm.” Đầu lưỡi của Lộng Nguyệt đảo qua vành tai Cô Tuyết, “Thời cơ sẽ đến rất nhanh.”

“Lại định lợi dụng Thất Sắc Thiên Đường ?”

Tử mâu thoáng cong lên, “Lúc nào cũng núp bóng đám sát thủ kia, ngươi không thấy chán sao ?”

Cô Tuyết cười lạnh, mang theo vài phần trào phúng, “Người có từng tra xét nội tình của Phong Lưu Ảnh bao giờ chưa ?”

Lộng Nguyệt vẫn lạnh nhạt như trước, “Hắn rất thần bí, lại không hề hiện thân, ta cũng vô pháp biết được.”

“Nga? Thật không ?” Thần sắc trong hồng mâu ngày càng quỷ dị, “Năm trăm cánh tay của sát thủ Thất Sắc Thiên Đường đều có thể chặt bỏ, người thật sự không thăm dò được tung tích của Phong Lưu Ảnh ?”

“Phong Lưu Ảnh và ta không có gì liên quan, biết hay không biết rất trọng yếu sao ?”

“Vây vì sao đám thủ hạ của Phong Lưu Ảnh bị Thánh Tuyết thành chủ người bắt giam, ngay cả nửa điểm phản ứng hắn cũng không có ?”

Thần sắc Lộng Nguyệt thoáng chốc cứng đờ, lập tức che giấu tình tự khó đoán trong mắt, “Người muốn nói chuyện gì ?”

Cô Tuyết cười vô cùng yêu mị, nhẹ giọng phun ra thanh âm tà nhiên đầy khiêu khích, “Đừng để ta biết Phong Lưu Ảnh chính là người !”

“Người cho rằng điều đó có thể hay sao ?” Lộng Nguyệt nhướn mắt, “Hiện giờ Thất Sắc Thiên Đường đã bị diệt hai đường, tổn thất thảm trọng, phần đông sát thủ lại bị bắt giữ tại hoàng triều Khánh điển. Nếu ta là Phong Lưu Ảnh, vì cái gì phải giết đệ tử của mình ?”

“Với yêu tinh người mà nói, không có gì là không thể !”

Lộng Nguyệt cười khê, đầu ngón tay phất qua cằm của Cô Tuyết, mỉa mai đáp trả, “Hách Liên cung chủ, người xem hai người chúng ta, ai có khả năng là Phong Lưu Ảnh nhiều hơn ?”

Cô Tuyết cười lạnh, “Phong Lưu Ảnh rốt cuộc là ai, trong lòng người rất rõ !”

“Cung chủ” Đột nhiên, một thanh âm cung kính từ bên ngoài Mộc Tuyết Các truyền đến.

Lộng Nguyệt khẽ nhú mi.

Hồng mâu yêu hoặc nổi lên một tia lạnh lùng pha lẫn bất mãn, “Chuyện gì ?”

“Bệ hạ phái Phó Thiện đến truyền lời, thỉnh cung chủ tiến cung !”

183. Chương 183: Thân Phận Khó Lường

Minh Tà vừa trở về Thánh Tuyết vương thành, lửa giận trong lòng vốn dĩ đã bình ổn nay lại hừng hực thiêu đốt. Từ mâu lóe lên sắc thái hung ngoan âm lệ.

Tiến cung ?

Yêu nghiệt kia ngày càng càn rỡ, ngay trước mặt hắn nói đi liền đi không thèm quay đầu lại!

Yêu quang màu tím đen trên móng tay phiếm về tà mị, dưới ánh mặt trời chiếu rọi trở nên yêu dị vô cùng.

“Thành chủ. . .” Thanh âm dịu dàng truyền đến, Minh Tà nâng mâu. Chỉ thấy Lam Vân đứng trước mặt hắn, thần tình kiều mị phá lệ động lòng người, xem ra nàng ta đã cố ý chỉnh trang trước khi đến.

“Chuyện gì ?” Ngữ khí không nóng không lạnh, tâm tư lại không chút để ý.

“Nếu hôm nay thành chủ không bận việc gì, có thể bồi Lam Vân. . .”

“Theo bốn tọa tiến cung !”

Gương mặt khuynh thành của Lam Vân nháy mắt hiện lên một tia vui sướng, đôi mắt long lanh như nước nhộn nhạo gợi sóng tuyết điểm.

“Hôm nay phụ hoàng của ta mở tiệc chiêu đãi Hách Liên cung chủ. Thành chủ, chúng ta có nên. . . ?”

Cước bộ của Minh Tà đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nữ tử đi bên cạnh hắn, “Mở tiệc chiêu đãi yêu. . . ?”

Lam Vân khó hiểu hỏi, “Thành chủ, ngài vừa mới nói. . . yêu ?”

“Không có gì.” Tử mâu dưới lớp hắc sa sớm đã chứa đầy ưu tư, gắt gao áp chế cơn phần nộ đang trào dâng trong lòng, ngữ khí của Minh Tà vẫn bình thản như trước, “Bổn tọa muốn bái kiến phụ hoàng của nàng.”

Lam Vân cả kinh, biểu tình mơ hồ có chút khó xử, “Thành chủ, hôm nay phụ hoàng mở tiệc một mình chiêu đãi Hách Liên cung chủ, chúng ta không tiện quấy rầy.” Lập tức dừng một lát, thanh âm nhỏ đi vài phần, “Thành chủ, chúng ta có thể đi nơi khác, phụ hoàng tùy thời có thể gặp sau. . .”

Minh Tà xoay người, nâng chiếc cằm của nữ tử, lạnh lùng nhìn xuống, khẩu khí ẩn hàm mệnh lệnh, “Nàng sắp gả cho ta, không phải là nên thuận theo ý của ta hay sao?”

Lam Vân cảm giác cằm tựa hồ có chút đau nhức, gò má nổi lên một tia hồng nhuận, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Nàng căn bản không thể kháng cự nam nhân này, vì hắn mà luân hãm sâu như thế, cũng không phát hiện có gì không ổn. Lam Vân chỉ biết, phạm là điều mà Minh Tà nói, nàng sẽ nghe theo, không có nửa điểm chùn bước hay do dự.

Trên đường đi, từ đầu đến cuối Minh Tà vẫn không nói một câu với Lam Vân. Khi Lam Vân nhắc đến một chuyện kỳ quái trong cung, Minh Tà mới chợt dừng bước.

“Vài ngày trước, có một vị quốc sư thần bí đến hoàng cung, phụ hoàng đã phong hắn là Phượng Lăng Vương !”

“Phượng Lăng Vương ?”

Lam Vân khẽ ‘ân’ một tiếng, nghiêng đầu như đang nhớ lại, “Phượng Lăng Vương thật sự là một người thâm bất khả trắc. Cách đây mấy ngày, các đại thần trong cung chia bè kéo cánh, tham ô tiền tài, kết quả toàn bộ đều bị Phượng Lăng Vương tiêu diệt. Phượng Lăng Vương chẳng những thu được chứng cứ xác thực, còn tìm cách truy hồi tất cả ngân lượng bị đám tham quan này âm thầm giấu đi, không thiếu một phân hào, khiến phụ hoàng rất vui vẻ !” (thâm bất khả trắc: sâu không lường được)

Đôi mắt Minh Tà nheo lại đầy nguy hiểm, thì thào như đang tự hỏi, “Sao ta không biết chuyện này ?”

“Mỗi người trong cung đều biết đến, nhưng giang hồ không ai rõ ràng.”

“Tướng mạo của Phượng Lăng Vương kia như thế nào ?”

Lam Vân bất đắc dĩ thở dài, “Nghe nói hắn xấu xí vô cùng.”

Minh Tà nhướn mi, “Nàng đã từng gặp hắn ?”

“Không, Phượng Lăng Vương luôn đeo một chiếc mặt nạ rất kinh khủng.” Lam Vân nhớ lại, không khỏi cảm thấy Mao Cốt Tung Nhiên, “Chiếc mặt nạ kia âm trầm đến cực điểm, nghe đồn là bị nguyên rửa, cho nên mới không thể tháo xuống.” (mao cốt tung nhiên: nổi da gà)

“Trong cung đồn đại Phượng Lăng Vương có yêu thuật, hoàng thúc từng trúng Mê hồn tán của thành chủ. . .” Lam Vân cẩn thận liếc nhìn tuyệt y nam tử đứng ở một bên đang trầm tư, khóe môi mỉm cười, “Kết quả là trước một ngày nhận được giải dược của thành chủ, Mê hồn tán đã được Phượng Lăng Vương trị khỏi.”

Minh Tà lạnh lùng nhếch môi, tử mâu lóe lên quang mang phức tạp khó lường, “Xem ra Phượng Lăng Vương kia rất tài ba.”

Mê hồn tán là độc dược đặc chế của Thánh thủ độc tiên năm đó, người trúng độc sẽ mất đi tất cả ký ức của bản thân, biểu hiện như rối gỗ, thần tình ngốc trẻ, nhưng độc này lại không gây chết người. Trong thiên hạ, chỉ Thánh thủ độc tiên mới có thể phối trí ra giải dược, Phượng Lăng Vương làm thế nào giải trừ Mê hồn tán ?

Lam Vân càng nói càng hăng say, “Ta kể cho thành chủ một chuyện, hy vọng thành chủ đừng nói cho ai khác.”

“Chuyện gì ?”

Lam Vân chậm rãi nói, “Tại buổi Khánh điển, Lăng Tiêu tổ cáo Hách Liên cung chủ, còn có kế hoạch hành động của Thất Sắc Thiên Đường tựa hồ cũng nằm trong dự đoán của Phượng Lăng Vương. Phụ hoàng sở dĩ có thể làm tốt chuẩn bị từ sớm, dẫn dụ Thất Sắc Thiên Đường, làm cho phản đảng tổn thất thảm trọng. . . Tất cả đều nhờ vào Phượng Lăng Vương bày mưu tính kế.”

Hóa ra là thế. . .

Minh Tà thoáng chau mày Nguyên lai sau lưng Đông Phương Tuyệt đúng là có ‘cao nhân’ chỉ điểm.

“Phượng Lăng Vương như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, hiếm khi xuất hiện trong cung, song lần nào cũng giúp phụ hoàng chuyển nguy thành an, các đại thần rất kiêng kị người này.”

Minh Tà hơi rũ mi, dị mang nơi đáy mắt lấp lóe, dường như đang suy tư điều gì, “Vào Khánh điển hôm đó, vì sao Phượng Lăng Vương không tham dự ?”

Lam Vân chợt ngừng, “Chuyện này ta không rõ, phụ hoàng rất tín nhiệm Phượng Lăng Vương. Nhiều lần lâm triều, Phượng Lăng Vương còn kề vai cùng ngồi với phụ hoàng! Chỉ là buông rèm chấp chính mà thôi.”

“Còn có chuyện gì không ?”

Lam Vân tỉ mỉ hồi tưởng, “Trước lúc cử hành Khánh điển, mấy tên tham quan vì bị Phượng Lăng Vương tố giác, tâm tồn hận ý, âm mưu hãm hại Phượng Lăng Vương. Nhưng không ngờ lại bị Phượng Lăng Vương mạnh mẽ chặt đứt nguyên cánh tay. Phụ hoàng cực kỳ giận dữ, đương trường xử tử những kẻ ám hại Phượng Lăng Vương.”

Khóe môi Minh Tà nhếch lên thành một đường cong tà dị, “Xem ra Phượng Lăng Vương kia chiếm địa vị không nhỏ trong lòng phụ hoàng của nàng a.”

“Phượng Lăng Vương thật sự rất lợi hại, thời gian phụ hoàng đăng cơ không lâu, hoàng thân quốc thích không phục rất nhiều nhưng hôm nay đều cúi đầu xưng thần trước phụ hoàng, cam tâm tình nguyện hiệu trung với phụ hoàng. Nguyên nhân là vì Phượng Lăng Vương nắm trong tay nhược điểm trí mạng của bọn hắn, không thể không khom lưng phục tùng !”

Lam Vân vừa nói, trong mắt dần lộ ra vài phần tán thưởng.

Nụ cười của Minh Tà càng thêm quỷ dị, “Nếu Phượng Lăng Vương lại xuất hiện, nàng hãy báo tin cho ta.”

Lam Vân cả kinh, “Thành chủ có ý gì ?”

Minh Tà nhướn mi, “Đương nhiên là muốn báỉ phỏng. . . ‘cao nhân’ thần bí kia rồi.”

.

Ngự hoa viên, Tĩnh Tâm Đình.

Trong những chén đĩa nạm vàng chứa đầy cao lương mỹ vị, bốc lên hương khí nồng đậm dị thường hấp dẫn, ly rượu bằng ngọc ưu nhã bày trên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn có khảm ngọc trang trí. Tất cả đều tinh tế xa hoa mà khí phái vạn phần.

Kim sắc hoàng bào phủ trên thân hình đế vương khiến từng đường nét cường tráng rắn chắc hoàn mỹ hiển lộ. Ánh nắng ấm áp, hồ nước lặn tẩn gợn sóng như ngọc, cảnh sắc tràn đầy phong tình liêu nhân.

Hồng bào kéo dài chấm đất ẩn hiện mị sắc như lửa, ngân phát tựa tuyết buông xuống thắt lưng, nhãn mâu thâm hồng nhiếp phách cầu nhân.

“Thương thế của Hách Liên cung chủ thế nào rồi ?” Thanh âm hùng hậu thốt ra từ miệng đế vương, đáy mắt chứa đầy nhu tình ôn nhuận.

“Không có gì đáng ngại.” Ngón tay thon dài khẽ nhắc chén ngọc, nâng lên làm tư thế kính rượu, hồng đồng yêu dị hoặc nhân.

Đông Phương Tuyệt cười khẽ ra tiếng, “Bàn tiệc này, là trăm đặc biệt chuẩn bị vì Hách Liên cung chủ. Hách Liên cung chủ không cần phải khách khí, hôm nay trăm cùng người không say không về.”

Hách Liên Cô Tuyết bình thản nhếch môi, vài sợi tóc trắng phất qua trước mặt, hoặc diễm quyết tuyệt, làm cho cảnh vật chung quanh đều ảm đạm thất sắc.

“Phụ hoàng ”

Đông Phương Tuyết giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử khuynh thành cùng tuyết y nam tử chậm rãi đi tới, dưới ánh mặt trời dị thường chói mắt.

Lam Vân chạy đến sau lưng Đông Phương Tuyết, ngưỡng ngừng thè lưỡi, lảng tránh ánh mắt bất mãn của đế vương.

Hồng mâu thoảng đảo qua mặt tuyết y thuần tịnh không nhiễm bụi trần, lập tức nhanh chóng thu hồi mục quang, sóng mắt bình tĩnh không chút lay động.

“Hôm nay Hách Liên cung chủ có thể được bệ hạ tự mình mở tiệc chiêu đãi, quả đúng là vinh hạnh vô cùng a.” Thanh âm ẩn hàm tiểu ý trong tai người ngoài có vẻ khách sáo vô tình, song Cô Tuyết lại nghe ra ý vị trào phúng mười phần pha lẫn bức bối khó nén.

Đó là diễm báo yêu tinh đã nổi giận.

Minh Tà chấp tay thi lễ, bày ra bộ dạng khiêm hòa, “Bệ hạ.”

Đông Phương Tuyết gật đầu tỏ ý, “Thánh Tuyết thành chủ, mời ngồi.” Lập tức nhìn về phía Lam Vân, “Hôm nay Vân nhi sao không xuất môn đi cùng Thánh Tuyết thành chủ, chạy đến nơi của phụ hoàng làm gì ?”

“Là thành chủ muốn bá kiến phụ hoàng.” Lam Vân ngồi bên cạnh Minh Tà, khuôn mặt nhuốm một màu đỏ thắm như hoa đào.

Hồng mâu xẹt qua một tia lạnh lùng tức giận, lại bị hàng mi dài che lấp dị sắc trong mắt.

“Nga ?” Đông Phương Tuyết đưa mắt nhìn tuyết y nam tử, “Chẳng hay Thánh Tuyết thành chủ có việc gì?”

Minh Tà thản nhiên mở miệng, “Vốn ta muốn tán gẫu với bệ hạ vài câu, chẳng qua vừa vặn nghe nói Hách Liên cung chủ cũng ở nơi này, cho nên đặc biệt đến bá phỏng. . .”

Thanh âm du dương từ tính thốt ra ưu nhã vô cùng.

Đông Phương Tuyết nhàn nhạt cười, nhìn Lam Vân ở một bên, “Vân nhi, còn không mau rót rượu cho phụ quân của người ?”

“Phụ hoàng. . .” Sắc mặt của Lam Vân nhất thời đỏ bừng nóng bỏng cực kỳ, trong lòng cuộn sóng, “Ngài đừng trêu chọc nữ nhi.”

“A a, bây giờ còn không phải, một tháng sau đã là việc đương nhiên, Vân nhi sao phải để ý đến mấy ngày ngắn ngủi đó ?”

Lam Vân nâng một bình rượu, chuẩn bị rót đầy giai nhưỡng vào chén ngọc trước mặt Minh Tà, nào ngờ một cỗ lực lượng mạnh mẽ không biết từ đâu đến quấy rối khiến nàng không thể nắm vững bình rượu trong tay. (giai nhưỡng: rượu ngon)

Xuyên qua màn hắc sa, Minh Tà nhìn đôi tay khô run rẩy của Lam Vân, cảm nhận lực lượng của người nào đó âm thầm phát tán, khóe môi tà mị mỉm cười.

“Lam Vân công chúa. . .” Đúng lúc này, đáy mắt Cô Tuyết vẫn thản nhiên như trước, hần đong đưa mỹ tửu bên trong chén ngọc, lãnh mị nhếch môi, “Đến khi người được gả đi, cần phải hảo hảo hầu hạ phụ quân của người. Nếu như rót rượu mà cũng rót không xong thế này, e rằng sẽ làm không xứng với thân phận công chúa đương triều.”

Lam Vân hoảng hốt, tửu thủy cũng vì thế mà tràn ra khỏi chén, đổ lên bàn ngọc. Lời nói bình thản nhìn như vô tâm kia lại khiến lòng nữ tử khó có thể ổn định.

Nhìn trong mắt Đông Phương Tuyết chột dấy lên dị sắc, Minh Tà đột nhiên đứng dậy, tay nâng chén rượu, nhìn về phía đế vương phá vỡ cục diện xấu hổ, “Bệ hạ, Minh Tà kính ngài.” Lập tức ngửa đầu uống cạn.

Vừa uống xong, không ngờ Minh Tà liền cầm lấy vò rượu, động tác tiêu sái phong lưu nhìn hồng y nam tử ngồi ở đối diện, tử mâu khê nhưn, “Hách Liên cung chủ, chỉ là rót rượu, hà cớ phải câu nệ tiểu tiết? Người nói có đúng không?”

“Đương nhiên. . .” Cô Tuyết cũng đứng dậy, nhắc một vò rượu bên cạnh, tư thái không có nửa phần kính ý. Hồng mâu tà lãnh mị hoặc, ngữ khí ẩn hàm tức giận, “VẬY TẠI HẠ ĐÁNH CHÚC THÁNH TUYẾT THÀNH CHỦ CÙNG LAM VÂN CÔNG CHÚA BẠCH ĐẦU GIAI LÃO, VĨNH KẾT ĐỒNG TÂM!”

Dứt lời, không đợi Minh Tà đáp lại liền ngửa đầu quán rượu.

Tửu thủy tràn ra khoe môi chảy xuống thấm ướt y bào hỏa hồng, song người uống rượu vẫn hồn nhiên bất giác. (bất giác: không phát hiện)

Lúc này, vẻ lạnh lùng trong mắt Đông Phương Tuyết cơ hồ tăng thêm vài phần. Hắn bỗng nhiên đứng lên, vươn tay đoạt lấy vò rượu trong tay Cô Tuyết, trầm giọng nói, “Trẫm biết giang hồ có quy củ của giang hồ, thế nhưng nơi này là hoàng cung, nếu Hách Liên cung chủ uống rượu như thế tổn hại đến thân thể, trẫm. . .”

Đế vương vừa định nói điều gì, nhưng lại chợt ngừng không tiếp tục. Minh Tà chú ý đến ánh mắt ân cần quan thiết không hề che giấu của Đông Phương Tuyết, vò rượu trong tay cứ nhiên bất tri bất giác ‘Phanh’ một tiếng liền vỡ vụn!

Âm thanh chấn động vang lên đột ngột, cả Tĩnh Tâm Đình nhất thời tràn ngập một tầng thị sát chi khí lạnh lẽo ngưng sương.

Lam Vân sợ hãi ngẩng đầu, biểu tình hoảng hốt.

Không khí trong khoảnh khắc như đọng lại thành sương giá, thậm chí ngay cả làn gió nhu hòa cũng trở nên băng hàn thấu xương.

“Thật có lỗi. . .” Minh Tà vẫn bảo trì trấn định, “Tại hạ làm cho bệ hạ phải chấn kinh. . .”

Mọi người hồi phục tinh thần, Đông Phương Tuyết thoáng mỉm cười, “Không sao, không sao. . .” Hắn nhìn sang hồng y nam tử lúc này cũng đã khôi phục bình tĩnh, “Hách Liên cung chủ, lại bồi trẫm uống vài chén, có được không?”

Cô Tuyết yêu mị nhếch môi, gật đầu đáp ứng.

Minh Tà nháy mắt chuyển đề tài, “Bệ hạ, tại hạ có một chuyện muốn nhờ, chẳng hay bệ hạ có thể ứng thuận hay không?”

Đông Phương Tuyết lạnh nhạt hỏi, “Có chuyện gì?”

Hắc sa che lấp thần sắc ẩn trong tử mâu, Minh Tà vẫn duy trì biểu tình khiêm hòa đạm mạc, “Vừa rồi tại hạ nghe nói bên cạnh bệ hạ có một vị quốc sư đa mưu túc trí, không biết Minh Tà có thể gặp mặt người ấy một lần?”

Đông Phương Tuyết ngẩn ra, “Phượng Lăng Vương?”

“Đúng vậy.”

“A a. . . Chẳng lẽ Thánh Tuyết thành chủ có hứng thú với Phượng Lăng Vương?”

Minh Tà cười khê, “Tại hạ chỉ ngưỡng mộ tài trí của quốc sư mà thôi.”

“Từ khi nào Thánh Tuyết thành chủ lại quan tâm đến chính sự triều đình?” Cô Tuyết rũ mâu bật cười, mỹ tửu trong chén phản chiếu một đôi đồng tử thâm hồng yêu hoặc.

“Không phải là ta hứng thú với việc triều chính. . .” Minh Tà nhìn về phía Hách Liên Cô Tuyết cơ hồ không có nửa điểm phản ứng, tà mị nhếch môi, “Mà là chú ý đến Phượng Lăng Vương.”

“Nếu Thánh Tuyết thành chủ đã chấp ý như vậy, tại hạ cũng muốn biết Phượng Lăng Vương rốt cuộc là người như thế nào.”

Kiểm mâu của Đông Phương Tuyết đảo qua hồng y nam tử, mâu sắc chần chờ bất định.

Cô Tuyết nhướn mi, dị sắc trong mắt càng thêm rực rỡ, “Bản cung nghe nói Phượng Lăng Vương đã chuẩn bị tróc nã Phong Lưu Ảnh, chẳng hay đến lúc đó Thánh Tuyết thành chủ tính toán ra sao?”

“Một khi đã như vậy. . .” Nụ cười của Minh Tà ẩn ẩn vài phần quỷ dị, “Vây tại hạ nhất định sẽ dốc toàn lực phối hợp, tiêu trừ phản đảng!”

Cô Tuyết mỉm cười đầy thâm ý, “Vây bản cung đành phải chờ xem, rốt cuộc là Phượng Lăng Vương bắt được phản tặc trước hay là Thánh Tuyết thành chủ nhanh tay lập công. . .”

Bề ngoài lời nói mang vẻ bình thản lại làm cho Lam Vân chợt có cảm giác khủng hoảng bất an, ý tứ ẩn giấu bên trong càng khiến người ta không thể tưởng tượng.

Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ nói chuyện với nhau, song Lam Vân nghe ra không giống với một cuộc nhân thoại thông thường, ngược lại tựa như một kiểu đọ sức.

Không hề bị kẻ nào phát hiện, âm thầm đối kháng!

184. Chương 184: Màn Diễn Mở Đầu • Hí Thế Thiên Hạ

Sau khi trở lại Thánh Tuyết vương thành, Minh Tà vẫn đứng trước cửa sổ, trầm mặc yên lặng một lúc lâu.

Tiêu Dạ lặng lẽ đứng phía sau hắn, thanh âm đậm nhũ u tĩnh, “Nghe nói Phượng Lăng Vương luôn đeo một chiếc mặt nạ âm u khổng lồ che mặt, chẳng qua. . .”

“Chẳng qua cái gì?”

“Phượng Lăng Vương có một mái tóc toàn màu trắng rất kỳ dị. . .” Tiêu Dạ hồi tưởng, “Nếu không phải có lời đồn gương mặt của Phượng Lăng Vương xấu xí vô cùng, chỉ nhìn bóng lưng cũng có thể biết đó là một nam tử tuổi trẻ phong tư tuấn lãng.”

Phượng mâu thâm tử lạnh lùng nheo lại, khóe môi Minh Tà nhếch lên thành một đường cong tà dị.

Tóc trắng kỳ dị. . .

A, thật đúng là trùng hợp.

Tiêu Dạ thoáng rũ mi, nhẹ giọng nói, “Người thật sự có ý định thành thân với công chúa Lam Vân?”

Minh Tà xoay người, hắc sa mờ ảo lay động theo làn gió, che phủ dị sắc bên trong tử mâu, “Người nghĩ thế nào?”

“Ta không biết.” Ánh mắt của Tiêu Dạ vẫn bình tĩnh đậm mạc, “Người nhất định có mục đích của mình, nhưng chỉ e là người sẽ không dễ ăn nói với Hách Liên cung chủ.”

“Người nói không sai. . .” Minh Tà ngẩng đầu lên, mặc cho từng đợt gió nhẹ thổi qua đóng đưa làn hắc sa che mặt, “Sở dĩ ta làm như vậy là vì muốn nhanh chóng thoát khỏi thân phận ‘Minh Tà’ này, người có hiểu không?”

Tiêu Dạ cười khê, “Nam Cung Lộng Nguyệt là độc nhất vô nhị, chờ đến khi Nam Cung Lộng Nguyệt lại xuất hiện trước mắt thế nhân không biết sẽ dọa chết bao nhiêu người.”

Phượng mâu thâm tử khép hờ, Minh Tà kiên định lắm lắm, “Năm năm đó là ta thất ước, đợi hết thấy mọi việc đều ổn thỏa, ta nhất định phải hảo hảo bồi thường những thua thiệt mà hắn phải gánh chịu suốt năm năm qua.”

Tiêu Dạ ngưng mắt nhìn tuyết y nam tử đứng trước mặt hắn, trong lòng dâng lên từng gợn sóng nhấp nhô.

Lộng Nguyệt, người trao tình yêu trọn một đời cho hắn, trong lòng sẽ không để lại chút gì, phải không?

Nhưng Tiêu Dạ ta cũng không cách nào đem tình cảm của mình chuyển cho người khác.

Hiện giờ, ta không còn là công tử Tiêu Dạ ngày xưa, mà chỉ là thuộc hạ của Nam Cung Lộng Nguyệt người.
. .

Trong lòng ngươi tưởng niệm hắn, nhưng trái tim Tiêu Dạ toàn tâm toàn ý nghĩ về ngươi.

Cho dù không được ngươi yêu, cũng nguyện làm thuộc hạ đi theo phía sau.

. . . Tù tòng ngươi cả đời. . .

.

Không đến nửa tháng, giang hồ lại dậy lên tinh phong huyết vũ. Đầu tiên là những quan viên trọng yếu của triều đình liên tục bị sát hại, tiếp đó phó các chủ Dương Mộ của Linh Hoa Các, mười hai hộ vệ trong Thiên Tuyền Lâu bất hạnh bỏ mình.

Tứ đại gia tộc hiện tại, Thần Kiếm sơn trang, Ảnh Phù Môn đã mai danh ẩn tích, chỉ có Linh Hoa Các và Thiên Tuyền Lâu hiển hách sóng vai trong chốn võ lâm, hôm nay đều lọt vào ám toán. Tất cả mọi người hoài nghi Thất Sắc Thiên Đường đang âm thầm chuẩn bị hành động, nhắc lên một đợt sóng công kích mãnh liệt nhằm hủy hoại căn cơ triều đình.

Uy vọng của Phượng Lăng Vương trong triều ngày một lên cao, lúc này đã có thể cùng Đông Phương Tuyết bình khởi bình tọa. Ngay tại thời điểm đối kháng căng thẳng với Thất Sắc Thiên Đường, hắn liền bắt được hai tên thủ lĩnh của nhị đường trong bảy đường, việc này không thể không làm cho những hoàng thân quốc thích vốn kiêu căng ngạo mạn phải cúi đầu xưng thần.

Hiện giờ, Phượng Lăng Vương thậm chí còn nắm trong tay phân nửa quân quyền của cả hoàng triều. Không riêng gì quan viên triều đình, mà ngay cả võ lâm nhân sĩ đi lại trong giang hồ đều có lòng hiếu kỳ với vị Phượng Lăng Vương thần bí này.

.

Hách Liên Cô Tuyết lật xem phong tín hàm trong tay, nhãn mâu băng hồng hiện lên một mặt thâm trầm u lãnh, “La Thịnh Đường và người của Liệt Hỏa sơn trang đột nhiên mất tích ?”

Vô Nhai cung kính nói, “Đúng vậy, chẳng qua thuộc hạ nghe được bọn hắn không phải bắt chột biến mất, mà là toàn bộ bị Thánh Tuyết thành chủ nhốt lại, gần đây không có tin tức, tựa hồ đã bốc hơi khỏi nhân gian.”

Cô Tuyết trầm tư nhíu mi, “Nghe nói La Thịnh Đường và Liệt Hỏa sơn trang không muốn thần phục Thánh Tuyết vương thành, bị giam cầm cũng không có gì kỳ lạ, chỉ có điều. . .”

Vì sao cả đám người bỗng nhiên giống như bốc hơi tiêu thất khỏi nhân gian ?

Trong đầu Cô Tuyết chợt lướt qua một đạo hào quang, tâm tình vốn bình tĩnh nhất thời nổi sóng cuộn cuộn.

“La Thịnh Đường và Liệt Hỏa sơn trang tổng cộng có bao nhiêu đệ tử ?”

Vô Nhai cẩn thận nhớ lại, “La Thịnh Đường ước chừng có hai trăm danh đệ tử, mà Liệt Hỏa sơn trang đại khái trên dưới ba trăm. . .”

Hồng y nam tử đột ngột đứng dậy, hồng mâu xẹt qua một tia lãnh mang sắc bén !

Hai trăm danh. . . Thêm ba trăm. . . Không phải là đủ năm trăm người hay sao ?

Cô Tuyết bất giác nghĩ đến cảnh tượng hôm đó.

Tại buổi Khánh điển, trong chiếc túi mà Tiêu Dạ cầm theo có năm trăm cánh tay người !

Nếu như nói năm trăm cánh tay đó đều lấy từ chúng đệ tử của La Thịnh Đường và Liệt Hỏa sơn trang, vậy.
. .

Ngày ấy, sát thủ Thất Sắc Thiên Đường chỉ bị Đông Phương Tuyết bắt giữ mà vẫn chưa giết chết. Từng có tin đồn truyền ra rằng Lam Điện Đường và Tử Vụ Đường trong Thất Sắc Thiên Đường bị Minh Tà tiêu diệt, nhưng đó cũng là lời từ miệng Thương Lạc, chưa được bất kỳ ai chứng thực.

Nhân mâu băng hồng lạnh lùng nheo lại. Ở bên ngoài xem ra, Thất Sắc Thiên Đường quả thực đã bị Thánh Tuyết vương thành oanh kích thảm liệt, không ngừng chiến bại. Nhưng nếu suy đoán của hần chuẩn xác, kỳ thật Thất Sắc Thiên Đường không có nửa điểm tổn thất.

Tất cả mọi chuyện bất quá chỉ là tiết mục được trình diễn để che đậy ánh mắt chúng nhân mà thôi.

Nếu Phong Lưu Ảnh đã chết thì sẽ thế nào ?

Lấy thân phận Minh Tà tiểu trừ phản đảng, lại dùng thân phận Phong Lưu Ảnh đối địch với triều đình ?

Thế nhân chỉ biết, năm đó vô lâm đệ nhất sát thủ Phong Lưu Ảnh không mất tích, hiện giờ hần Đông Sơn tái khởi, dựng dậy Thất Sắc Thiên Đường, cùng triều đình là địch. Song thế nhân chỉ dựa trên thủ pháp giết người liên kết luận Phong Lưu Ảnh là thủ phạm, có ai từng chân chính thấy qua đó đúng là do Phong Lưu Ảnh gây nên ?

Nếu mượn nhờ thân phận của một kẻ đã chết để chấp chưởng cần khôn, có ai đi hoài nghi đến người đứng sau màn âm thầm thao túng ?

Đông Phương Tuyết chỉ thêm oán hận Phong Lưu Ảnh, nhưng lại không ngờ kẻ mà hần hận không thể lãng trì đó chỉ là một người chết mà thôi.

Lấy danh nghĩa của Phong Lưu Ảnh đối kháng với triều đình, đồng thời dùng thân phận Thánh Tuyết thành chủ kẻ cận hoàng triều, ai sẽ nghĩ đến đây đều là một người làm ra ?

Nương theo Thất Sắc Thiên Đường ngày càng tổn thất thảm trọng, Đông Phương Tuyết sẽ ngày càng tín nhiệm Minh Tà, rồi sau đó. . .

Nắm giữ hai tầng tín nhiệm của sát thủ Thất Sắc Thiên Đường và Đông Phương Tuyết, từ đó có thể dễ dàng thi hành đại kế phiên vân phúc vũ, hủy hoại triều đình ?!

Sương lạnh chậm rãi bao phủ đôi mắt băng hồng, Cô Tuyết lạnh lùng cười.

Nhắc tay liền đoạt được Khiếu Nguyên Lệnh mà chỉ riêng đặc sứ của Thất Sắc Thiên Đường mới có, ở buổi Khánh điển ngăn trở Đông Phương Tuyết trầm sát phản đảng. . . Hần sớm nên nghĩ đến, đường đường là Nam Cung Lộng Nguyệt khi nào thì nhân từ như vậy? Cư nhiên để lại đường sống cho đám sát thủ Thất Sắc Thiên Đường ?

Điều không ngờ tới nhất vẫn là Lộng Nguyệt có thể sắm vai trước mặt hần trót lọt đến thế.

Cô Tuyết nguyên bản đã sớm hoài nghi, chỉ là không cách nào suy đoán, nếu Phong Lưu Ảnh chính là Nam Cung Lộng Nguyệt, vậy vì sao phải sát hại đệ tử của mình, mà nay. . .

Màn diễn che đậy tai mắt chúng nhân, vậy mà hần cũng tin là thật.

Cái gì sát thủ thương vong thảm trọng? Cái gì hai đường đều bị diệt ?

Tất cả chỉ là vở kịch do yêu tinh kia một tay bày ra mà thôi.

Cô Tuyết hơi khép mắt, cười nhạt ra tiếng, trong lòng không khỏi cảm giác có chút quen thuộc với tiết mục của yêu hồ ly.

Không phải chính hần cũng đang che giấu mọi người, ngầm thao túng một màn diễn cực kỳ phấn khích hay sao ?

.

Nửa tháng sau, trong cung điện huy hoàng trang nghiêm, hôn sự giữa Thánh Tuyết thành chủ và Lam Vân công chúa oanh động thiên hạ !

Hoàng thân quốc thích, vô lâm nhân sĩ nổi danh. . . Tân khách nghênh môn, hạ lễ chất chồng như núi, không có người nào là không chúc phúc cho đôi thân tiên duyên lứa ấy.

Hồng trang điểm phấn, giai nhân xuất kiệu, pháo mừng hân hoan, các thị nữ cầm vũ phiến trong tay, duyên dáng yêu kiều.

Lam Vân mặc một thân phượng quan hà bí*, rực rỡ chói mắt như cửu thiên tiên nữ hạ phàm. Nhan sắc khuyh thành vạn phần kiều mỹ, lộ ra một tia mỉm cười hạnh phúc.

Rốt cuộc nàng đã phải chờ đợi bao lâu mới có được nam nhân này ?

Lam Vân chậm rãi tiến vào cung điện, giống như sắp được nhìn đến ban mai hạnh phúc.

Đế vương ngồi nghiêm chỉnh trên ngai vàng, kiểm mâu xét qua vẻ vui sướng.

Vô số người đều đoán, vị Thánh Tuyết thành chủ thần bí như trích tiên kia đến tột cùng sẽ ăn mặc như thế nào tại hỉ yến ?

Nhưng khi tuyết y nam tử bước vào cung điện, mọi người đều khiếp sợ.

Y bào thánh tuyết thuần tịnh không nhiễm một hạt bụi, hết như gát mây đạp sương mà đến, mờ ảo hoặc nhân, phong hoa tuyết đại.

Minh Tà vẫn đeo hắc sa che mặt như trước, phong tư tuấn lãng tựa làn mây phiêu nhã, vô cùng câu nhân, lại ẩn ẩn lộ ra khí tràng áp bách khiến người ta kinh hãi.

Cho dù không có người nào nhìn thấy dung mạo Minh Tà, chẳng một ai dám bỏ qua sự tồn tại của hắn.

“Thánh Tuyết thành chủ, sắp sửa động phòng với Lam Vân còn muốn che mặt hay sao ?” Đông Phương Tuyết cười hỏi, thanh âm hùng hồn mạnh mẽ.

“Đương nhiên sẽ không.” Minh Tà ung dung đáp, ngữ khí du dương phát qua bên tai mỗi người, “Nếu đối mặt với Lam Vân, ta sẽ cởi đầu bông xuống.”

Cung điện đột nhiên trở nên náo nhiệt, Lam Vân sắc mặt hồng nhuận, đáy mắt tràn đầy tình ý ấm áp. Nữ tử ngẩng đầu nhìn màn hắc sa mờ ảo, cảm giác tâm động khó có thể kiềm chế khiến Lam Vân cơ hồ đang đắm chìm trong mộng cảnh.

Không khỏi nhớ đến một đêm phong tình hôm đó, nam nhân này đã ôm nàng vào lòng thân mật gắn bó, nội tâm giao hòa dung hợp, cùng nhau tìm đến đỉnh cao khoái cảm, song trong tâm lại ẩn ẩn niềm bất an không biết tương lai thế nào. . .

Mà nay, tất cả ái mộ mê luyến cùng mong mỏi đều trao cho nam tử trước mặt. Đôi mắt Lam Vân phủ một tầng sương mờ, giống như chờ đợi đã lâu mới tìm được một nơi tốt đẹp để phó thác.

Ánh nến chập chờn, gió mát phiêu hương, cảm giác đắm say lâng lâng như chìm vào ảo mộng.

“Giờ lành đã đến, tân lang tân nương bái đường. . .” Thanh âm hùng hậu mà rõ ràng vang vọng khắp cung điện, nhưng vào lúc này, giọng của từng người nói nhau truyền đến**, “Phượng Lăng Vương giá lâm ”

Chúng nhân nơi đây đều khiếp sợ vạn phần !

Phượng Lăng Vương được nhiều người bàn tán xôn xao không ngờ lại xuất hiện trong buổi hỉ yến hôm nay !

Đông Phương Tuyết đột nhiên nâng mắt, nhãn thần lóe lên một tia quang mang không thể nắm bắt.

Mọi người cơ hồ bị đoạt đi hô hấp.

Hồng y chói mắt, ngân phát tựa tuyết.

Mặt nạ âm u khủng bố mà dữ tợn che khuất gương mặt Phượng Lăng Vương, nhưng bóng lưng ưu nhã cao quý vẫn vô cùng câu nhân nhiếp phách.

Ngân phát lấp lánh trong suốt rực rỡ, tựa như phiêu tuyết nhẹ bay trên bầu trời.

Đây là lần đầu tiên vô lâm nhân sĩ tận mắt nhìn thấy Phượng Lăng Vương.

Cô ngạo. Lạnh lùng.

Chỉ có chiếc mặt nạ quỷ sát như bị hạ lời nguyện kia là làm cho người ta tâm sinh sợ hãi.

Phượng Lăng Vương không chút e dè tầm mắt của chúng nhân, sải bước đi đến vương tọa trên cao, thần nhiên sòng vai ngồi cùng Đông Phương Tuyết. Không ai có thể nhìn thấu biểu tình giờ phút này của Phượng Lăng Vương, nhưng tư thái cao ngạo đó nghiêm nhiên tạo ra một loại cảm giác ‘một người dưới, vạn nhân trên’, thậm chí so với đế vương bên cạnh càng khiến người ta kiêng kị, khiến người ta rung động không thôi.

Song chiếc mặt nạ ma quỷ kia thật sự quá khó coi, phá hỏng toàn bộ mỹ cảm của đại điện.

Hỉ yến không khỏi bao phủ trong một làn sương lạnh đầy yêu lãnh.

Xuyên qua màn hắc sa, tử mâu cẩn thận quan sát bóng người ngồi trên cao, khóe môi nhẹ nhàng giương lên tiểu ý tà mị.

Hảo một Phượng Lăng Vương !

Đông Phương Tuyết tựa hồ thập phần ỷ lại Phượng Lăng Vương, thậm chí toàn thân toàn tâm đều tín nhiệm. Không chỉ thay Phượng Lăng Vương tu kiến cung điện hoa lệ, đôi lúc còn bồi bên người Phượng Lăng Vương trò chuyện suốt một đêm chẳng hề ngơi nghỉ.

Với triều đình mà nói, Phượng Lăng Vương đã là người thống lĩnh không thể thiếu. Tấu chương do các đại thần thượng tấu được Phượng Lăng Vương đích thân xem xét luôn tìm ra thượng sách giải quyết hữu hiệu. Việc trị quốc mỗi lần qua tay Phượng Lăng Vương đều ngay ngắn rõ ràng, yên ổn trật tự.

Người trong thiên hạ ai ai cũng suy đoán, Phượng Lăng Vương rốt cuộc là người phương nào ?

Đông Phương Tuyết nâng chén rượu, cười khê, “Phượng Lăng Vương đến đây là để chúc phúc cho hôn sự của tiểu nữ và Thánh Tuyết thành chủ hay sao ?”

Thanh âm du dương trầm tĩnh mà mờ ảo, “Không phải.”

Đông Phương Tuyết sững sốt, “Vậy là. . . ?”

“Ta tới là vì muốn uống rượu mừng.”

“A a. . .” Đông Phương Tuyết bật cười vui vẻ, từng đường nét trên gương mặt cương nghị cũng vì tiểu ý mà trở nên nhu hòa hẳn lên.

Mọi người xem ra, lúc này giữa Đông Phương Tuyết và Phượng Lăng Vương căn bản không giống quan hệ quân thần, ngược lại như. . . ái nhân thân mật gắn bó.

Minh Tà lạnh lùng nhìn lên nam tử hồng y quý diện trên cao, tử mâu phủ kín yêu quang độc lãnh.

“Bệ hạ, ta thập phần ngưỡng mộ đôi thần tiên quyến lữ này, liệu rằng ta có tư cách được uống rượu mừng của bọn họ hay không ?”

Đáy mắt Đông Phương Tuyết chứa đầy nhu tình, “Phượng Lăng Vương nhật lý vạn ky, trăm đương nhiên đáp ứng.” Thanh âm hùng hậu liền ra lệnh, “Người tới, chuẩn bị rượu !” (nhật lý vạn ky: chỉ công việc bề bộn)

“Bệ hạ chậm đã.”

Quý diện nam tử ngẩng đầu, ngón tay thon dài vươn ra, chỉ về phía Minh Tà cùng Lam Vân. . .

“Ta muốn đôi bích nhân kia đích thân kính rượu cho ta !”

185. Chương 185: Màn Diễn Cao Trào • Tàn Khốc Lược Đoạt

Mọi người kinh ngạc !

Không ngờ Phượng Lăng Vương lại đưa ra yêu cầu này muốn Thánh Tuyết thành chủ và công chúa Lam Vân kính rượu cho hắn ?

Ánh mắt Đông Phương Tuyết thoáng trầm xuống, cũng không đáp lời. Mâu quang đảo qua Minh Tà cùng Lam Vân, không biết nên làm thế nào để dẹp yên cục diện xấu hổ này.

Đúng lúc đó, một thanh âm cao nhã có chút biếng nhác phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong đại điện.

“Phượng Lăng Vương nhật lý vạn ky, trợ quốc an bang, hôm nay bốn tọa vô cùng vinh hạnh được kính Phượng Lăng Vương một ly.” Tuyết y nam tử vừa chuyển cổ tay, một vò Tiểu hồng trần liền xuất hiện. Minh Tà chậm rãi rảo bước tiếp cận mặt hồng ảnh trên cao, ngữ khí bình thản không có nửa phần dao động.

Mặt nạ quý sát hung ác dữ tợn, hắc sa che mặt mờ ảo mông lung. . .

Ngăn cách hai đôi mắt cùng đối diện.

Lại vô pháp cản trở mục quang nóng bỏng của đối phương.

Tuyết y tung bay, ngân phát cuồng vũ, khiến cả đại điện huyền não chợt an tĩnh không một tiếng động.

“Phượng Lăng Vương là người hào sảng, kim bôi sao có thể đủ? Phải không?” Tuyết y nam tử giơ vò rượu trong tay lên cao, móng tay sơn tím thẫm bóng loáng lấp lánh dưới ánh đèn phản chiếu. (kim bôi: chén vàng)

“Không sai !” Phượng Lăng Vương đứng dậy, đối diện với Minh Tà, không chút yếu thế cao giọng đáp.

Bầu không khí chung quanh dưới ánh mắt tương đối của hai người Minh Tà và Phượng Lăng Vương tựa hồ ngưng lại thành sương lạnh.

Hai nam tử cao quý mà thần bí như nhau chính diện đối lập làm cho mọi người kinh hồn bạt vía, thậm chí so với đế vương trên ngự tọa càng thêm áp bách khiến người ta hít thở không thông.

“Bệ hạ, vừa rồi ta nghĩ đến một chuyện. . .” Phượng Lăng Vương ngẩng đầu, ngữ khí tràn ngập bình tĩnh.

“Chuyện gì ?”

“Hôm nay là ngày đại hỉ của Thánh Tuyết thành chủ và công chúa Lam Vân, ta lo lắng sẽ có người âm thầm gây rối, phá hỏng ngày tốt, cho nên. . .”

Phượng Lăng Vương dừng một lát, tầm mắt cũng không rời khỏi đôi phượng mâu thâm tử phía sau hắc sa, dường như cố tình nói cho người nào đó nghe được, “Ta đặc biệt lệnh cho lâu chủ Thiên Tuyền Lâu trông coi thiên lao, đích thân canh giữ sát thủ Thất Sắc Thiên Đường. Liều lâu chủ hết mực trung thành với bệ hạ, thỉnh bệ hạ yên tâm.”

Hai hàng mi của Đông Phương Tuyết thoáng giãn ra, “Những chuyện nhỏ nhặt như vậy không cần bẩm báo ngay lúc này, đợi đến khi hôn lễ kết thúc rồi nói với trẫm sau cũng được.”

“Ta nghĩ đây là chuyện quan trọng, bệ hạ nên biết sớm mới phải.”

Minh Tà nhìn sâu vào song mâu ẩn sau chiếc mặt nạ quý sát, đáy mắt chứa đầy tình ý nhu hòa. Tình tự như ba đào mãnh liệt vào lúc này cũng dần an tĩnh trở lại.

Tra ra chân tướng nhanh như vậy. . .

Ta đã biết việc này sẽ không gạt được người. . .

Phượng Lăng Vương tiếp nhận vò rượu, mở miệng khiêu khích, “Lam Vân công chúa, phu quân của người đã đưa rượu tới, vậy thỉnh công chúa rót đầy chén cho ta, có được không ?”

Ngữ khí xem thường căn bản không đem công chúa hoàng triều, thậm chí toàn bộ hoàng thân quốc thích để vào mắt.

Phượng Lăng Vương này thật quá mức càn rỡ. . .

Đông Phương Tuyết liền đứng dậy, kiểm mâu lãnh liệt, “Vân nhi, kính rượu cho Phượng Lăng Vương là việc mà người phải làm, bởi vì ngày mai, trẫm sẽ phong hắn. . .”

Đông Phương Tuyệt chợt ngừng nói, làm cho mọi người bên dưới tò mò suy đoán.

Phượng mâu thâm tử nheo lại đầy nguy hiểm.

Lam Vân thướt tha cất bước, đi đến bên cạnh Minh Tà. Ánh mắt hàm chứa tình ý nhìn thoáng qua dung nhan phía sau hắc sa mờ ảo, sau đó liền nâng chén. Đôi tay trắng nõn như ngọc cẩn thận châm rượu, cử chỉ ưu nhã động nhân.

“Phượng Lăng Vương, thỉnh.” Lam Vân dùng hai tay dâng chén rượu cho vị nam tử hồng y ngân phát, khéo môi khẽ mỉm cười.

Một trận sát khí lạnh lẽo âm độc bỗng chốc lan tràn khiến cả tòa cung điện như lọt vào hầm băng, sống lưng Lam Vân vào lúc này dấy lên từng cơn buốt giá tê dại.

Phượng Lăng Vương bước đến trước mặt nữ tử khuynh thành, chiếc mặt nạ dữ tợn khủng bố khiến người ta sợ hãi.

Đột nhiên

Bàn tay tuyệt đẹp như tuyết hoa linh ngọc chợt bóp chặt yết hầu của Lam Vân! Lực đạo ngoan tuyệt không chút lưu tình.

“Lớn mật !” “Làm càn !” “Công chúa !”

Hộ vệ hoàng cung nháy mắt xông vào đại điện, tất cả đao kiếm đều chỉ về phía Phượng Lăng Vương đang đứng trên đài cao !

Có ai ngờ được Phượng Lăng Vương lại ngang nhiên bất kính với công chúa?! Muốn ra tay trực tiếp ám sát ?

Đông Phương Tuyệt kinh hãi đứng dậy, biểu tình không dám tin nhìn hành động bất khả tư nghị của Phượng Lăng Vương, kiếm mâu ẩn ẩn lửa giận, “Người muốn làm gì ?”

Đôi mắt Lam Vân sợ hãi co rút, lực đạo khiến nàng cơ hồ hít thở không thông kia tràn ngập sát ý tưởng như vô biên vô tận.

“A a. . .” Tiếng cười đùa cợt mang theo vẻ suy ngẫm truyền ra từ sau lớp mặt nạ âm lãnh, bàn tay tựa ngọc chợt rời khỏi cổ Lam Vân.

Trái tim đang treo bên yết hầu mọi người đều từ từ rơi xuống đất.

Phượng Lăng Vương thật quỷ dị !

Từ đầu đến cuối tuyệt y nam tử vẫn không nhúc nhích, căn bản không nhìn thấu biểu tình của hắn.

Lam Vân bưng lấy yết hầu, từng ngậm từng ngậm thở dốc, còn chưa kịp hoàn hồn.

“Ta chỉ muốn nhìn xem. . .” Phượng Lăng Vương đưa mắt nhìn Minh Tà bộ dạng đăm đăm như gió, “Thánh Tuyệt thành chủ có mấy phần chân tâm với công chúa mà thôi.”

Minh Tà hơi rũ mâu, bất đắc dĩ nhếch môi cười nhẹ.

Kiểm mâu lãnh liệt của Đông Phương Tuyệt càng thêm âm hàn, hắn nhìn sang tuyệt y nam tử vẫn bảo trì bộ dáng hờ hững thản nhiên, không khỏi bắt đầu hoài nghi dụng ý thật sự của Minh Tà !

Khi Lam Vân còn đang giãy dụa bên bờ vực sinh tử, Minh Tà lại không có nửa phần động dung !

Đôi mắt của Lam Vân phủ một tầng thủy quang ướt át, giờ phút này, bên tai nàng như vang lên tiếng tim mình đập thình thịch vì sợ hãi.

“Công chúa đáng thương của ta. . .” Ngữ khí trào phúng đầy ác ý truyền vào trong tai nữ tử, Phượng Lăng Vương nâng chén kề sát khéo miệng Lam Vân, “Chén rượu này, hay là để ta kính nàng đi.”

Lam Vân cắn chặt môi, tung một chưởng đánh về chiếc chén đặt bên phiến môi hồng.

Phượng Lăng Vương tiêu sái xoay người né tránh, tửu thủy trong chén cũng không vì thế mà tràn ra nửa giọt.

“Công chúa đáng thương của ta, đã trúng Phong hoa chi độc, lại nhận sai phu quân của chính mình.”

Lam Vân trừng lớn hai mắt, chấn kinh đến cực hạn, “Người nói cái gì ?”

Phượng Lăng Vương cười lạnh một tiếng, ngữ khí tà lãnh, “Ý của ta là. . . Tình sự đêm hôm đó không phải Thánh Tuyết thành chủ cùng người, mà là. . .”

“Không được nói !” Lam Vân hoảng sợ bật thét ra tiếng, không muốn nghe sự thật khiến nàng gần như muốn ngất đi !

“Ta có thể không nói.” Hồng y nam tử nâng mâu, ý vị thâm trường nhìn về phía tuyết y nam tử, “Thánh Tuyết thành chủ cũng không định nói ra sao ?”

Minh Tà cười khê, chậm rãi đáp, “Nếu Phượng Lăng Vương đã thần thông quảng đại như thế, biết tất cả mọi việc từ đầu đến cuối, hà tất phải muốn bốn tọa đích thân mở miệng ?”

Đông Phương Tuyết càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng, thần tình lạnh lẽo như hàn băng, “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?!” Kiếm mâu đảo qua gương mặt kinh hoàng đầm nước mắt của nữ tử, “Vân nhi, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì?! Không được gạt trẫm !”

“Loại sự tình này, làm sao công chúa có thể nói ra ?” Thanh âm cười cợt lại vang lên.

Đông Phương Tuyết bỗng nảy sinh dự cảm bất tường, bầu không khí trong cung điện trở nên kỳ quái mà ảm ảm niêm bất an.

“Nếu đã làm thì phải có gan thừa nhận, có phải hay không a. . .” Phượng Lăng Vương đột nhiên cất cao giọng, “Đoạn các chủ ?”

Chúng nhân xôn xao !

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Đoạn Lăng trầm mặc đứng trong đám người !

Hoa y nam tử chậm rãi bước ra, nhân thần tràn đầy hối hận.

Tình sự ái muội đêm hôm ấy lúc nào cũng hiện ra trong đầu Đoạn Lăng, mỗi ngày quẩn chặt không tiêu tan, làm cho hắn căn bản không thể bình ổn tâm tình, không cách nào quên đi, cũng vô pháp thoát khỏi dục vọng điên cuồng một đêm đó !

Cho dù Đoạn Lăng đã cố gắng thuyết phục bản thân rằng tất cả mọi việc theo thời gian rồi cũng sẽ trở thành dĩ vãng, chỉ cần hôm nay Minh Tà thành hôn với Lam Vân, hắn liền chặt đứt hết thủy niệm tưởng của mình về Lam Vân.

Nhưng mà. . . Cảm xúc bất an áp chế quá lâu trong lòng khiến hắn mỗi ngày đều không yên, hắn căn bản không thể thẳng thắn ngẩng đầu đối diện với Lam Vân.

Hắn cảm giác mình sắp sửa điên mất.

“Công chúa, ta. . .” Đoạn Lăng cúi thấp đầu, không dám nhìn vào đôi mắt kinh ngạc sợ hãi của nữ tử.

Suy nghĩ nháy mắt trở nên trống rỗng, Lam Vân đột nhiên nhìn về phía Minh Tà, “Vì sao lại như vậy ?” Nữ tử cuồng loạn lắc đầu, trong mắt tràn ngập lệ quang, “Không. . . Đây không phải là sự thật. . . Không có khả năng là thật! Thành chủ đang lừa ta !”

“Nếu Đoạn các chủ đã không giấu diếm, vậy bốn tọa cũng không nỡ tiếp tục gạt công chúa.” Ngữ khí của Minh Tà bình thản đạm mạc như trước, lạnh lùng không nghe ra nửa điểm cảm tình, “Người cùng người cộng hoan đêm hôm đó không phải ta, mà là. . .”

“Không được nói. . .” Lam Vân gào to, tựa hồ đã rõ ràng mọi chuyện nhưng vẫn cố chấp không muốn thừa nhận sự thật !

Một tầng phòng tuyến cuối cùng trong lòng bị lời nói lãnh khốc vô tình kia nháy mắt đánh tan, giống như rơi vào vực sâu không đáy, không cách nào vùng vẫy tránh thoát !

“Là giả. . . Tất cả đều là giả. . .” Lam Vân khóc không ra tiếng, kéo phượng quan trên đầu xuống, chậm rãi tới gần Minh Tà, “Nếu người kia không phải là người, vì sao còn muốn gạt ta ?!”

“Tại hạ không hề lừa gạt công chúa, chỉ là công chúa vốn dĩ không tin, mà tại hạ cũng không muốn nói thẳng. Thỉnh công chúa cẩn thận nhớ lại, cho tới bây giờ tại hạ vẫn chưa từng nói với công chúa, đêm đó người giải Phong hoa chi độc cho nàng là ta.” Thanh âm tuyết y nam tử bình tĩnh đến mức gần như tàn nhẫn, vô tình cướp đoạt một tia hy vọng cuối cùng của Lam Vân.

Hồng y nam tử vui vẻ che giấu tiểu ý dị thường nơi đáy mắt.

Toàn thân Lam Vân cứng đờ không thể hô hấp.

Tất cả đều là chính nàng tự tác đa tình hay sao ?

Nam nhân trước mặt này, thật sự không có một chút tình yêu nào dành cho nàng ?

Nàng dâng hiến toàn bộ trái tim mình cho vị nam tử như trích tiên đó, vì sao lại không thể đổi lấy nửa phần chân tâm ?

“Công chúa, đêm đó Đoạn Lăng đã làm ra sai lầm đáng tiếc nhất cuộc đời này, mong rằng công chúa. . .”

“Chát !” Tiếng bạt tai chấn động cả tòa cung điện vang lên rõ ràng trong tai mỗi người, đôi mắt Lam Vân đỏ ngầu, hung ác nhìn thẳng vào Đoạn Lăng, “Người thật to gan !”

“Điều cam miệng lại cho trầm !” Đông Phương Tuyết đột nhiên đứng dậy, buổi hôn sự không biết nên khóc hay cười này khiến thể diện của hân môn sạch !

Từ những lời khắc khẩu của mấy người, Đông Phương Tuyết đã hiểu rõ mọi việc từ đầu đến cuối.

Đường đường là công chúa Lam Vân của Lưu quốc, không ngờ lại bị một nam nhân *** ô !

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này Lam Vân làm sao còn dám gặp người? Làm sao thoát khỏi miệng lưỡi chê cười của thế nhân ?

“Người tới !” Đông Phương Tuyết phẫn nộ đến mức cả người tràn ngập hàn khí, “Đem Đoạn Lăng ra chém đầu cho trầm !”

“Chậm đã !” Ánh mắt của Đoạn Lăng vẫn trấn định không một chút gợn sóng, hần khế lau vệt máu đỏ sẫm trào ra từ khóe môi, không quan tâm đến sinh tử của chính mình.

Việc đến nước này, hôm nay bị lôi ra ngoài ánh sáng, trong lòng Đoạn Lăng thậm chí còn có cảm giác thoải mái hơn bao giờ hết.

Bởi hần rốt cuộc không cần phải đeo trên lưng gánh nặng tội ác mà mình đã gây ra, rốt cuộc không cần tiếp tục chịu đựng nỗi hối hận giày vò tra tấn ngày đêm không ngớt !

“Đoạn Lăng thật có lỗi với công chúa, tội không thể tha thứ, chỉ là. . .” Đoạn Lăng nhìn chăm chú vào Lam Vân đang thất hồn lạc phách, “Tấm lòng của Đoạn Lăng dành cho công chúa, vĩnh viễn không hề thay đổi !”

Lam Vân thoáng khép mắt, khóe mi tràn ra dòng lệ trong suốt.

Bỗng nhiên, vô số phi tiêu độc châm từ bên ngoài cung điện như lạc hoa tán vũ đột ngột bắn vào, lao thẳng đến Lam Vân cùng Đông Phương Tuyết !

Ám khí chợt xuất hiện lẫn trong đám đông hỗn loạn, tốc độ nhanh đến kinh người, hộ vệ của hoàng cung căn bản không kịp ngăn cản !

“Hộ giá Mau hộ giá ” Vào lúc này, cả cung điện đều náo động sôi trào.

Đáy mắt Minh Tà và Phượng Lăng Vương đồng thời xẹt qua một tia âm ngoan sắc bén.

Đoạn Lăng cả kinh, hần đột ngột ôm lấy Lam Vân rồi xoay người. Một khắc kia, toàn bộ phi tiêu độc châm lao tới đâm thẳng vào thân mình của Đoạn Lăng !

Nam tử ngã nhào trên nền đất, hai tay vẫn gắt gao bảo vệ nữ tử trong lòng. Hắn thoáng mỉm cười, đôi mắt còn chưa khép đã mất đi hơi thở cuối cùng.

Cánh môi Lam Vân run rẩy vô pháp khống chế, nước mắt lăn tăn tuôn rơi. Vô luận nàng có gọi vị nam tử đã bảo hộ nàng bao nhiêu lần cũng không nhận được đáp lại.

Đông Phương Tuyệt phần nộ đến tột đỉnh, đúng lúc này, một gã hộ vệ kích động chạy tới, “Bệ hạ, thiên lao Thiên lao bị cướp! Toàn bộ sát thủ của Thất Sắc Thiên Đường đều bị Phong Lưu Ảnh mang đi !”

“Cái gì ?!” Đông Phương Tuyệt kinh hãi, “Liễu Phi Yên đâu ?”

“Liễu lâu chủ cùng tất cả hộ pháp của Thiên Tuyền Lâu đều chết thảm, không một ai sống sót. . .”

Đông Phương Tuyệt ngã ngồi trên vương tọa, song mâu chứa đầy bi thống !

“Đám sát thủ Thất Sắc Thiên Đường nhất định còn chưa trốn xa, nói không chừng có thể đuổi kịp !” Thanh âm của Phượng Lăng Vương bình tĩnh không chút gợn sóng dao động.

“Không sai !” Minh Tà đồng ý.

Đông Phương Tuyệt đưa mắt nhìn hồng y nam tử và tuyết y nam tử đứng trước mặt hắn, liền ra lệnh, “Nếu phát hiện Phong Lưu Ảnh, lập tức giết hắn cho trảm !”

Phượng Lăng Vương cùng Minh Tà gật đầu đáp ứng, thân ảnh hai người chợt lóe, nháy mắt biến mất khỏi cung điện.

“Đều lui cả đi !” Đông Phương Tuyệt đóng chặt hai mắt, khoát tay ra hiệu cho đám người, chỉ có Lam Vân vẫn quỳ gối bên thi thể của Đoạn Lăng, lặng yên không hề ly khai.

.

Làn gió mát lạnh, đỉnh Huyết Hồ Ma Phong ẩn trong màn sương trắng lượn lờ.(kinzie3012.wordpress.com)

Minh Tà nhanh chóng đuổi theo cước bộ của hồng y nam tử, vươn tay giữ lấy eo lưng hắn, ôm chặt vào lòng.

Bọn họ đồng thời tháo xuống mặt nạ của đối phương !

Lưỡng trưng dung nhan phong hoa tuyết đại lay động tâm mắt, hai đôi mị nhãn thâm thúy kiên định đâm thẳng vào trái tim !

“Ta sớm biết là ngươi !” Tử mâu tà mị khẽ nhướn.

“Là ta thì sao? Có phải đã khiến vị chủ thượng Thất Sắc Thiên Đường ngươi thất vọng ?” Hồng mâu lấp lánh quang mang tuyết điểm.

Lộng Nguyệt yêu dị nhếch môi, “Cho tới bây giờ ngươi chưa từng khiến ta thất vọng.” Lập tức đỡ lấy cổ Cô Tuyệt, cúi đầu hôn lên hai phiến môi hồng.

186. Chương 186: Màn Diễn Chung Kết • Vương Giả Quy Lai

Cô Tuyệt nhẹ nhàng vuốt ve trưng dung nhan yêu dị, khẽ liếm vành tai của Lộng Nguyệt, ngữ khí nhu hòa, “Yên tâm, đám sát thủ Thất Sắc Thiên Đường đều an nhiên vô dạng, thi thể của Liễu Phi Yên ta cũng đã phái người thiêu hủy, sẽ không ai phát hiện ra chúng ta động tay chân.”

Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, nâng chiếc cằm của người trước mặt, tử mâu nhận nhạo gợn sóng, “Hiện giờ tứ đại gia tộc đều bị diệt. . .” Đầu lưỡi yêu tà phát qua cánh môi Cô Tuyệt, “Ta muốn xử trí Đông Phương

Tuyệt, Phượng Lăng Vương người tốt nhất đừng nên can thiệp, bằng không, chúng ta tính chung nợ mới nợ cũ một lượt luôn thôi!”

“Tùy người. . .” Nhân mâu băng hồng thoáng giương lên, “Hoàng đế kia đã không còn nhiều thời gian, dù sao ta cũng nắm giữ hơn phân nửa quân quyền của Lưu quốc hoàng triều.”

“Sách. . . Yêu nghiệt người thật đúng là ngày càng ghê gớm. . .” Tử mâu nheo lại, tựa hồ mang theo vài phần ngả ngớn, ần ần có chút tức giận, “Mới nửa tháng đã lấy được một nửa quân quyền từ trong tay Đông Phương Tuyệt. . . Bồn tọa có nên hảo hảo tưởng thưởng người một phen hay không, ân ?”

Lộng Nguyệt siết chặt thắt lưng của hồng y nam tử, kéo hấn gắt gao kẻ sát vào ***g ngực, “Hảo cho một Phượng Lăng Vương! Dám lừa gạt bồn tọa ?!”

Đầu ngón tay thon dài lướt qua gương mặt yêu dị của Lộng Nguyệt, sau cùng dừng ở nơi cằm hấn, khẽ đẩy lên, “Chuyện chủ thượng Thất Sắc Thiên Đường người lừa gạt bồn cung thì giải thích thế nào ?”

Một kẻ giả mạo Phong Lưu Ảnh, một kẻ đóng vai Phượng Lăng Vương. . .

Tử mâu cùng hồng mâu chăm chú nhìn lẫn nhau, những tranh chấp đối địch trong thời gian này giờ đây đều bị ném sang một bên, trong mắt chỉ còn đối phương, không tồn tại bất kỳ thứ gì khác.

“Cuối cùng người vẫn đứng ở bên cạnh Lộng Nguyệt ta !”

“Người mà ta muốn là Nam Cung Lộng Nguyệt, không phải Minh Tà !”

Lộng Nguyệt khẽ nhếch môi, vạch nên một đường cong kiệt ngạo không ai bì nổi, “Ta biết.”

Bàn tay hai người đan vào cùng giao thác, truyền cho nhau hơi ấm từ trái tim.

Hách Liên Cô Tuyết chăm chú nhìn đôi tử đồng yêu dị kia, hồi lâu vẫn trầm mặc không nói.

Ngày đó tại Vân Thủy Lâu, hấn đã nhận ra khí tức của nam nhân này, lặng yên thuyết phục chính mình: Nguyệt của hấn sắp sửa trở lại.

Ngày đó tại Thánh Tuyết vương thành, hấn rõ ràng nghe thấy yêu tà nam tử gọi tên hấn. Đã chờ đợi, đã hy vọng, song lệ nóng trong lòng không biết đã chảy xuống bao nhiêu lần.

Nguyệt của hấn vẫn không đến bên hấn.

Nguyệt của hấn gần trong gang tấc, nhưng lại không cách nào kề cận thân thiết.

Nam tử kiêu ngạo kia không muốn gặp hấn, Cô Tuyết hiểu rõ, Nguyệt của hấn nhất định có nguyên nhân. Nếu không phải vì thế, yêu tà nam tử sẽ không ẩn mình tại Thánh Tuyết vương thành, càng không dùng thân phận đối lập để mà tiếp cận Thần Nguyệt Cung !

Cô Tuyết sẽ không để ý. . .

Cũng không chạm đến vết sẹo trong lòng bá chủ kiêu ngạo.

Vị bá chủ cho tới bây giờ đều không chấp nhận thất bại nhất định sẽ không để hấn chứng kiến một mặt yếu ớt của mình.

Yêu tà nam tử vĩnh viễn không bị đánh bại, vĩnh viễn sẽ không cam tâm nhận thua mới chân chính là Nam Cung Lộng Nguyệt !

Từ một khắc kia, Cô Tuyết đã thề, hấn muốn tìm về vị bá chủ ngày trước, tìm về đôi mắt từng ngạo thị thiên hạ! Tìm về Thánh thủ độc tiên kiệt ngạo bất tuân !

Rồi sau đó, giang hồ lại một lần nữa dậy lên tinh phong huyết vũ, chỉ vì Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt Cung lâm vào thế bất lưỡng lập !

Thành toàn cho trái tim kiêu hùng không cho phép thất bại kia, dùng phương thức mà hai người từng đối kháng ngày trước, lấy thân phận là địch nhân để khơi mào dã tâm tranh cường háo thắng, tất cả đơn giản là vì muốn giữ lại niềm tự tôn của vương giả cho người mà hấn yêu nhất.

Cô Tuyết rất hiểu, đường đường là Nam Cung Lộng Nguyệt sao có thể chịu được ánh mắt đồng tình thương hại của hắn ?

Nam nhân miệt thị tất cả kia khinh bỉ hết thấy lòng thương xót cảm thông.

Cũng giống như hắn.

Bị đối phương đồng tình là một chuyện so với cái chết càng khiến bọn họ cảm thấy bi ai.

Bọn họ đồng dạng kiêu ngạo, đồng dạng đứng trên đỉnh cao coi thường thế gian vạn vật.

Bọn họ là địch nhân, là địch nhân trọn đời dây dưa.

Bọn họ là ái nhân, là ái nhân gắn bó linh hồn vô pháp chia cắt.

Nguyệt, người nghĩ rằng ta không biết Ma huyết ẩn trong cơ thể người sao. . . ?

Người xem Ma huyết là sỉ nhục của người, nhưng Hách Liên Cô Tuyết ta chưa bao giờ để ý đến chuyện đó.

Người đã không muốn nói cho ta, vậy ta cũng sẽ không hỏi, xem như ta không biết.

.

Có lẽ người sẽ cho là ta tàn nhẫn, cho là ta không biết tốt xấu.

Nhưng tất cả những gì ta muốn, chẳng qua chỉ là một Lộng Nguyệt chân chính thuộc về ta.

Ta biết, ta Hách Liên Cô Tuyết quá mức ích kỷ, luôn không từ thủ đoạn. Ta biết, ta Hách Liên Cô Tuyết cho tới bây giờ vẫn không phải người tốt.

Phong hoa chỉ độc là ta hạ cho Lam Vân, sự trong sạch của Lam Vân cũng là ta tự tay hủy diệt, Trọng Hoa và Liễu Phi Yên đều chết dưới tay ta, Thần Kiếm sơn trang là ta diệt, Đoạn Lăng là ta độc chết, Lăng Tiêu là ta bức tử, thậm chí Đông Phương Tuyết cũng bị ta lừa gạt.

Ta trăm phương nghìn kế tìm cách lẫn vào hoàng cung, tiếp cận Đông Phương Tuyết, rốt cuộc cũng ngồi lên bảo tọa sánh vai cùng quân vương, nắm giữ phân nửa quân quyền của Đại Lưu hoàng triều. . .

Ta khiến người sinh khí, khiến người phẫn nộ. . .

Cho dù bề ngoài người tỏ ra tức giận, nhưng ta tin tưởng, trong lòng Nam Cung Lộng Nguyệt người vẫn hiểu ta, đúng không ?

.

Nguyệt, chỉ cần thân phận Minh Tà này còn tồn tại một ngày, ta nhất định sẽ không cam tâm !

Nguyệt, không phải người đã nói muốn cùng ta nắm tay nhìn khắp thiên hạ hay sao ?

Đến lúc ta đứng trên đỉnh cao, người mà ta hy vọng cùng sống vai đứng bên cạnh vĩnh viễn là người !

Đến lúc người đứng trên đỉnh cao, ta hy vọng người bầu bạn bên người vĩnh viễn đều là ta !

Những kẻ còn lại, vô luận là ai cũng sẽ không có cơ hội này !

.

Ta không chấp nhận Nam Cung Lộng Nguyệt dùng thân phận Minh Tà đứng trước mặt ta !

Người mà ta Hách Liên Cô Tuyết muốn chính là Nam Cung Lộng Nguyệt, không phải Minh Tà !

.

Chỉ cần người có thể trở lại bên cạnh ta, vậy thì cho dù phụ tấn thiên hạ, phụ tấn tất cả những kẻ không liên quan, ta cũng không có chút mảy may bận tâm.

Nhưng nếu có một ngày như thế, ta vĩnh viễn sẽ không phụ người. . .

.

Lộng Nguyệt ôn nhu vươn tay vuốt ve gò má của Cô Tuyết, nhắm mắt hôn lên mi tâm hần, nụ hôn nhẹ nhàng âu yếm như gió thoảng.

Quanh quần bên chóp mũi là mùi hương nhàn nhạt trên người Cô Tuyết, phiêu nhiên mà an dật.

“Cô Tuyết, ta đều hiểu. . . Người hiểu người nhất là ta, hiểu ta nhất là người, không phải sao ?” Đầu ngón tay Lộng Nguyệt vuốt ve làn tóc ngân bạch, ngữ khí mềm nhẹ nhu hòa.

Cho dù có phần nộ, có bất cam, nhưng Tuyết nhi của ta, vô luận người làm chuyện gì, ta Nam Cung Lộng Nguyệt đều hiểu.

Lam Vân là cái gì, tứ đại gia tộc là cái gì, Đông Phương Tuyết là cái gì ?

Cô Tuyết, ta cố gắng khôi phục võ công, cố gắng trở lại là Thánh thủ độc tiên như ngày xưa. Ta muốn cho thiên hạ biết rõ, kẻ sóng vai đứng cạnh người chỉ có thể là Nam Cung Lộng Nguyệt, chỉ có thể là ta !

Trừ bỏ Lộng Nguyệt ta, bên người Hách Liên Cô Tuyết vĩnh viễn cũng không có vị trí của kẻ thứ hai !

Tuyết nhi của ta vốn thông minh, nguyên nhân khiến ta phải ẩn tàng thân phận hần là người đã sớm minh bạch, phải không ?

Trong thiên hạ này, ngoài người ra, còn ai có thể hiểu ta, tôn trọng ta, giữ gìn lòng tự tôn của ta đến vậy . . .

Chúng ta đều là loại người giống nhau.

Đồng dạng không từ thủ đoạn, đồng dạng tàn nhẫn ích kỷ, đồng dạng cố chấp không biết hối cải.

Cô Tuyết, đến bây giờ người chưa từng làm ra điều gì khiến ta thất vọng.

Ta cũng muốn cho người biết, ta Nam Cung Lộng Nguyệt tuyệt sẽ không để người phải thất vọng.

Lộng Nguyệt chung quy vẫn là Lộng Nguyệt, vĩnh viễn là người duy nhất đứng bên người, xứng đôi với người.

Nhất định sẽ có một ngày Liên Hoàng duy song, tạo nên truyền kỳ vĩnh hằng dương danh thiên hạ.

Hồng Liên sẽ cố gắng nỗ lực, vì Cô Hoàng giương cánh cất tiếng tê minh bay lượn trên trời.

Ba ngày sau, hoàng cung đại điện.(kinzie3012.wordpress.com)

Đông Phương Tuyết đứng trên cao nhìn xuống chúng đại thần dưới đài. Lam Vân đi theo sau đế vương, dung nhan khuynh thành không còn kiêu mị như xưa mà trở nên trắng bệch không chút sinh khí.

Hồng y nam tử vẫn đeo mặt nạ quỷ sát, vô pháp nhìn thấu biểu tình của hần.

Một tên hộ vệ tay nâng chiếc hộp bằng hồng mộc đứng giữa đại điện, cung kính ngóng nhìn đế vương trên cao.

“Người muốn cho trẫm xem thứ gì ?” Thanh âm hùng hậu vang lên rõ ràng trong điện.

Hồng y nam tử đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, ngữ khí tao nhã mà tà mị, “Thủ cấp của Phong Lưu Ảnh.” (thủ cấp: đầu người)

Chúng thần đều kinh ngạc !

“Mở ra !”

Phượng Lăng Vương xoay người nói, “Đại điện không nên để máu tanh vậy bản, đợi sau khi bãi triều rồi mở cũng không muộn.”

Đông Phương Tuyệt đáp ứng, mỉm cười vẻ hài lòng. Mây quang đảo qua đám trọng thần một vòng, lập tức lại rơi trên mặt y bào hỏa hồng.

“Khởi bẩm bệ hạ, hôm qua Thất Sắc Thiên Đường đã bị tiêu diệt hoàn toàn, Huyết Hồ Ma Phong từ nay không còn tồn tại !” Phó Thiện ngẩng đầu, cất cao giọng, “Phản đảng đã trừ, về sau bệ hạ có thể yên tâm!”

“Bệ hạ vạn phúc ” Quần thần quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm sùng kính vang vọng khắp tòa đại điện.

Quân vương đứng dậy, chấp tay sau lưng, hoàng bào nương theo cơn gió nhẹ nhàng lay động.

Đông Phương Tuyệt nâng cao tay, ý bảo chúng thần bình thân, trong mắt lóe lên quang mang sáng ngời, cười nói, “Hôm nay trẫm còn có một chuyện muốn tuyên bố ”

Quần thần đều đứng lên, chăm chú lắng nghe.

Hồng y nam tử không có nửa điểm dao động, bên tai vang lên tiếng cười sang sảng của quân vương, hẳn cảm nhận được một mục quang lạnh lẽo sắc bén như đao đang dừng trên gương mặt, gắt gao quan sát biểu tình của hắn.

“Phản đảng nhiều loạn triều ta, làm cho dân tâm ly tán, trong triều tham quan ô lại hoành hành ngang ngược, nay tất cả đã bình ổn, trẫm rất cuộc có thể thông báo cho chư vị ái khanh.”

“Phượng Lăng Vương. . .” Đông Phương Tuyệt ngẩng đầu, ngữ khí kiên định dứt khoát, “Hôm nay trẫm sắc phong Phượng Lăng Vương làm Phượng Phi của trẫm! Cộng mưu thiên hạ, tọa ủng giang sơn !”

Thanh âm của quân vương vang vọng bên tai mỗi vị đại thần !

Chúng thần đều cả kinh !

Đông Phương Tuyệt lại muốn sắc phong Phượng Lăng Vương xấu xí đến cực điểm kia làm phi tử của mình ?!

Huống chi, Phượng Lăng Vương là thân nam tử, một đế vương cư nhiên công khai phong một nam tử làm Phượng Phi, lại còn tuyên bố cùng chấp chưởng giang sơn !

Cả tòa cung điện trở nên dị thường trầm mặc, chúng thần đã bị lời nói của quân vương dọa cho khiếp sợ đến mức không nói nên lời !

Song có ai dám đại dốt đưa ra dị nghị ?!

Phượng Lăng Vương vô luận là tài trí mưu lược hay võ công tu vi đều hơn xa tất cả mọi người trong hoàng cung. Kể có thể cùng Đông Phương Tuyệt sánh vai tọa ủng giang sơn ngoại trừ Phượng Lăng Vương căn bản không có người thứ hai tương xứng.

Chỉ có điều Phượng Lăng Vương là nam tử, vi bối luân lý chưa nói, việc này thật sự ảnh hưởng đến hoàng gia lễ phạm.

Nhưng lời ấy lại từ đế vương đích thân tuyên bố, vậy. . .

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng tê minh thanh thúy dễ nghe, phá vỡ sự tĩnh lặng bên trong đại điện.

Một đầu phi điều toàn thân hỏa hồng phá cửa sổ bay vào, giương cánh lượn vòng trong cung điện. Lông đuôi dài màu đỏ rực lấp lánh từng điểm sáng ngời, tư thái cao quý thánh khiết như thần linh bất khả xâm phạm.

Nương theo đó, từng tiếng kêu gào thảm thiết nối tiếp nhau vang lên, máu tươi bắn tung tóe tràn vào đại điện. Bảy thi thể tựa hồ bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ âm thầm khống chế, đồng loạt bị ném đến ngay giữa tòa cung điện, tử trạng thê thảm đến mức khiến người ta không đành lòng nhìn !

Hoàng triều thất vệ !

Không ngờ cả bảy người toàn bộ đều chết thảm !

Cánh cửa cung điện bị gió lạnh lay động, sát khí độc lạnh từ đằng xa kéo đến, kèm theo hương sen thoang thoảng say lòng người lại ẩn chứa ý vị nguy hiểm.

Đông Phương Tuyết đột nhiên đứng dậy, hô lớn, “Rốt cuộc là kẻ nào cả gan ở hoàng cung làm càn ?!”

Một thanh âm biểng nhác tà mị từ xa xa truyền tới, “Kẻ đến để giết người !”

Hồng y nam tử đột nhiên nâng mâu, trái tim vào giờ khắc này tựa hồ cũng ngừng đập !

Gió lạnh thổi bay y phục của mọi người trong đại điện.

Thân ảnh mị tử mờ ảo tựa tiên ảnh, trong khoảnh khắc xuất hiện giữa đại điện, chấn hồn đoạt phách !

Dung nhan phong hoa tà mị mà yêu dã, phương mâu giáng tử sắc tà tứ mị nhiên, làn tóc lấp lóe tử quang chói mắt ở trong gió tùy ý phiêu tán, phong tư cao ngạo tôn quý hoàn toàn hiển lộ trước mắt chúng nhân !

Yêu tà nam tử thân nhiên đứng bên cạnh thi thể của hoàng triều thất vệ, khinh miệt nhếch môi, tử mâu hẹp dài lưu chuyển quang hoa ngạo nghễ duy ngã độc tôn không ai bì nổi !

Vạt áo tử kim sắc kéo dài chấm đất, phản chiếu yêu quang tà dị. Nam tử yêu diễm như thiên thần hàng thế, khí phách ma dã, tản mát quanh thân lực áp bách vô hình khiến trái tim chúng thần bất giác đập nhanh hơn một nhịp.

“Người là người phương nào? Người tới, bắt hẩn cho trẫm” Đông Phương Tuyết rốt cuộc từ trong kinh sợ hoàn hồn, giận dữ nói.

“Không cần hô.” Khóe môi yêu tà nam tử nhếch lên thành một đường cong đầy trào phúng, “Người của người đều bị bốn tọa không chế, sẽ không có ai đến cứu người, Đông Phương Tuyết !”

Kiểm mâu của Đông Phương Tuyết lóe lên từng tia phần nộ, bỗng nhiên hẩn cười lớn, “Mười vạn đại quân của trẫm đã bày quân sẵn sàng đợi lệnh, chỉ bằng một kẻ cuồng vọng tự đại như người có thể làm gì được trẫm ?”

“Chúng ta đây cứ việc chờ xem.” Yêu tà nam tử nhướn mi cười khê.

“Người rốt cuộc là ai? Có ân oán gì với trẫm ?” Đông Phương Tuyết chăm chú nhìn cặp tử mâu yêu dã, kiểm mi chau lại.

“Ân oán giữa chúng ta cũng không ít đâu.” Yêu tà nam tử nhếch môi đầy khinh miệt.

Bỗng nhiên, tử mâu nháy mắt co rút, dung nhan yêu dị vì thịnh nộ mà trở nên lạnh lẽo, sát khí bức nhân tản ra bốn phía, “Người đoạt người của ta, cướp đi thứ thuộc về ta, không tìm người thì tìm ai ?”

Ánh mắt Lam Vân tràn ngập bất khả tư nghị !

Ngũ khí cao ngạo, tư thái phong hoa tuyết đại, đó là. . .

Là Minh Tà! Là Thánh Tuyết thành chủ !

Phía sau dải hắc sa che mặt kia không ngờ lại là một trương dung nhan rung động lòng người đến thế! Khiến Lam Vân như đặt mình chìm đắm trong mộng ảo, không thể hoàn hồn.

“Minh Tà !” Đông Phương Tuyết lạnh lùng nheo mắt, bật thốt ra một cái tên.

Vô luận yêu tà nam tử này có che giấu dung mạo như thế nào, thứ tà khí pha lẫn cao ngạo đã dung nhập vào trong cốt tủy kia vẫn không hề thay đổi, hẩn nhất định không nhận lầm người.

“Ha, không nghĩ tới, kẻ phản bội trẫm cuối cùng lại là người, thành chủ Thánh Tuyết vương thành !” Đông Phương Tuyết lạnh lùng châm chọc, “Trẫm sớm nên nghĩ đến, nguyên lai địch nhân chân chính của trẫm là người Thánh Tuyết thành chủâm hiểm xảo quyet !”

Yêu tà nam tử khinh miệt cười ra tiếng, chậm rãi bước tới gần vương tọa, “Người sai rồi, ta không phải Minh Tà.”

Vào lúc này, hồng y nam tử đã ngừng hô hấp.

Thanh âm kiệt ngạo mà khí phách vang vọng bên tai mỗi người, hồi lâu vẫn không tiêu tan, “Ta là, Nam Cung Lộng Nguyệt !”

187. Chương 187: Hạ Mân • Tuyết Nguyệt Liên Tâm

Nam Cung Lộng Nguyệt. . .

Hồ hấp của đám người đều bị bốn từ này nháy mắt đoạt đi !

Nam Cung Lộng Nguyệt. . . Năm đó nổi danh thị huyết yêu ma, giáo chủ Nhật Nguyệt Giáo, Thánh thủ độc tiên độc tân thiên hạ. . .

Nam Cung Lộng Nguyệt. . . Kể diên năm đó buông tha cho cơ hội trở thành vĩnh thế chi chủ, cái thế mà đầu từng đầu chuyển tình tượng biến ảo mệnh cách Sát Phá Lang. . .

Nam Cung Lộng Nguyệt. . . Nam nhân như thần tiên biến mất trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn mờ ảo mây khói năm đó, yêu tà nam tử điên cuồng đã cao giọng tuyên bố lời thề duy nhất trong cuộc đời này. . .

Nam Cung Lộng Nguyệt. . . Năm đó, hắn ở trước mặt bao người nói ra tình yêu của mình với một nam tử, trở thành cảnh tượng vĩnh viễn không thể nào quên trong lòng chúng nhân.

Nam Cung Lộng Nguyệt. . .

Người này chính là Nam Cung Lộng Nguyệt. . .

Từng là bá chủ, từng là ma đầu, từng là vương giả, vào hôm nay trọng hiện trước mặt nhân thế, vào hôm nay trở về bước trên đại địa !

Toàn thân hồng y nam tử tựa hồ đều lặng yên bất động, nhãn mâu băng hồng một khắc cũng không rời khỏi thân ảnh tà mị yêu dã phía trước, lại vô pháp mở miệng nói nên lời.

Nguyệt, ta chờ đợi một ngày này đã thật lâu thật lâu rồi. . .

Tử mâu yêu diễm đảo qua tất cả mọi người nơi đây, đầy mắt tràn đầy tiểu ý cuồng tứ.

Lộng Nguyệt khẽ nhếch môi, “Ta hôm nay đến là muốn dẫn đi một người.” Tử mâu dán chặt lấy mặt yêu hồng sáng lạn đứng lặng trên cao, “Ta lấy thân phận Nam Cung Lộng Nguyệt, dẫn hắn đi !”

Cô Tuyết, ta Lộng Nguyệt đã trở lại. . .

Cô Tuyết, ta không phải Minh Tà, ta chính là Nam Cung Lộng Nguyệt !

Cô Tuyết, hết thấy đều đã kết thúc, hôm nay ta Lộng Nguyệt rốt cuộc có thể thẳng thắn đối diện với người. Hôm nay ta Lộng Nguyệt rốt cuộc có thể đứng bên cạnh người, cùng người xem khắp thiên hạ.

Yêu tà nam tử chậm rãi tới gần hồng y nam tử, thản nhiên mỉm cười. Tử mâu lưu chuyển quang mang miệt thị tất cả, chỉ có mặt hỏa hồng yêu mỹ kia là lọt vào tầm mắt hắn.

Hắn vươn tay, lòng bàn tay mở ra, những ngón tay thon dài, mạnh mẽ, hoàn mỹ, hữu lực. . . tựa hồ đang triệu hoán vật gì.

“Cô Tuyết của ta, chúng ta nên trở về.”

Cô Tuyết. . .

Hách Liên Cô Tuyết !

Mọi người lại nín thở !

Phượng Lăng Vương không ngờ lại là Thần Nguyệt cung chủ Hách Liên Cô Tuyết !

Hồng y nam tử bỗng chốc giật mình sững sốt, đáy mắt tràn ngập tiểu ngân nhàn nhạt, cũng vươn tay ra.

Bàn tay hai người đan xen, gắt gao siết chặt không muốn chia lìa !

Phảng phất đã chờ đợi bao năm, rốt cuộc tìm về từ trong tay đối phương một phần ôn tồn quen thuộc !

Bỗng nhiên, chiếc mặt nạ quý trên gương mặt hồng y nam tử rạn nứt rồi vỡ vụn, lộ ra một trường yêu dung tuyệt diễm !

Mọi người ngừng hô hấp.

Tử mâu và hồng mâu chăm chú nhìn lẫn nhau, tựa hồ tất cả sắc thái chung quanh đều trở nên ảm đạm! Hai nam tử khuynh thành đối diện một lúc lâu, ngăn cách hết thấy phù hoa trần thế, rời xa hết thấy loạn thế hồng trần, đắm chìm trong thế giới độc thuộc hai người bọn họ, không cách nào dứt khỏi tầm mắt !

Mười lăm năm trước, hai thiếu niên tuyệt mỹ lần đầu tiên gặp gỡ dưới tàng hoa đào, từ đó đã chú định trọn đời trọn kiếp luyện ái dây dưa.

Mười hai năm trước, hai thiếu niên chia lìa, bắt đầu một tràng khuynh thế tuyệt luyện đầy gian nan nhấp nhô.

Bảy năm trước, thiếu niên ngày xưa đã lui đi về ngôi thơ non nớt, đứng trên đỉnh cao ngạo thị vô lâm, cũng lấy tư cách địch thủ gặp lại đối phương.

Sáu năm trước, vào một đêm hai người rốt cuộc cũng buông xuống hết thấy khúc mắc, thẳng thắn ôm nhau, một lần nữa nhớ lại lời thề dưới ánh trăng năm nào.

Trần thế bi hoan, vận mệnh ly tán, si tâm không đổi, sinh tử giao thiệp.

Năm năm trước, hai nam tử tuyệt thế lại ly tán trước mắt người kia, sinh tử quyết biệt.

Thiên mệnh đã qua, hết thấy mọi việc chưa đến điểm kết thúc, ái luyện vẫn còn, sinh tử bất biến.

Năm năm sau, giờ khắc này, bọn họ lấy đồng dạng thân phận, đồng dạng danh tự, mang theo một khóa tâm si cuồng bất hối để gặp lại. . .

Vận mệnh tàn khốc không thể minh diệt lời hứa thuở nào, sinh ly tử biệt vô pháp phá tan một phân cố chấp trong tâm.

Bọn họ giống như hai đám mây giao nhau giữa dòng đời bất tận, phân ly, tương phùng, lại phân ly, lại tương phùng. . . Vô số lần vẫn dây dưa, không thể ruộng bỏ, vô pháp chia lìa !

“Ta không thích nhìn tóc người bạc trắng. . . Cô Tuyết của ta vốn phải giống như hỏa, thiêu đốt không ngừng. . .”

Lộng Nguyệt thoáng điều chỉnh nội lực, tử mang trong tay lấp lóe, chậm rãi truyền vào lòng bàn tay Hách Liên Cô Tuyết, xâm nhập đến tâm tạng, rồi nhanh chóng lan tràn khắp kỳ kinh bát mạch.

Bỗng nhiên. . .

Một đạo yêu mang sáng lạn như lửa chột dấy lên, tuyết phát như hàn sương không gió tự động. Diễm mang bắn ra bốn phía, tán loạn tung bay, nháy mắt biến ảo thành một màu liệt hồng như lửa !

Ngân sắc rút đi, hồng sắc rực rỡ, quang mang chói mắt đâm nhói song mục chúng nhân !

Sợi tóc tràn ngập sức sống che khuất nhãn mâu băng hồng, Cô Tuyết khê mỉm cười, trong mắt chỉ tồn tại một đạo thân ảnh mị tử duy nhất.

Tử phát và hồng phát dây dưa cùng một chỗ, tản ra sắc thái rung động lòng người nhất thế gian !

Ngón tay Lộng Nguyệt phát qua làn tóc mị diễm tựa hỏa, mục quang chứa đựng vô tận nhu tình. Ánh mắt kinh ngạc của những người chung quanh với hắn mà nói chỉ là hoang vu.

Một Nam Cung Lộng Nguyệt, một Hách Liên Cô Tuyết. . .

Đông Phương Tuyết lạnh lùng nheo mắt đầy nguy hiểm.

Hết thấy cuối cùng đều đã sáng tỏ.

Đông Phương Tuyết rút cuộc cũng minh bạch, vì sao bọn họ có thể cùng nhau vẽ nên một bức ‘Liên Hoàng bá thiên’, vì sao lại cảm thấy bọn họ ăn ý với nhau đến vậy, vì sao Minh Tà đã che khuất dung nhan vẫn tỏ ra phong hoa tuyết đại, vì sao Thần Nguyệt cung chủ luôn lãnh khốc vô tình với hắn, vì sao cho tới bây giờ bọn họ lại khiến người khác có cảm giác cao ngạo không ai bì nổi.

Lam Vân rốt cuộc hiểu ra, vì sao trong mắt vị thành chủ của nàng không hề nhìn đến bất kỳ ai, vì sao Minh Tà ngay từ đầu đối với nàng không có nửa điểm động tâm.

Bởi vì bọn họ là Lộng Nguyệt và Cô Tuyết. . .

Một Nguyệt, một Tuyết.

Một ‘Liên’, một ‘Hoàng’.

Yêu thế Liên Hoàng ! (kinzie3012.wordpress.com)

.

Đúng lúc này, một thanh y nam tử chậm rãi tiến vào cung điện, gương mặt vốn bình thản lạnh nhạt tràn ngập vô tận phần nộ.

Đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành, Thương Lạc !

“Đông Phương Tuyết !” Khẩu khí lãnh lệ ẩn ẩn thị huyết, Thương Lạc chợt vươn tay kéo xuống chiếc mặt nạ da người đeo trên mặt, lộ ra một gương mặt tuấn tú đậm mạc như gió.

Lam Vân đột nhiên tròng lớn hai mắt, bật thốt: “Lăng ca ca. . .”

Chúng thần đều kinh ngạc: “Đại điện hạ !”

Đông Phương Tuyết cả kinh Đại tể ti Thánh Tuyết vương thành không ngờ lại là Đại hoàng tử ba năm về trước không rõ tung tích, Đông Phương Lăng !

“Hoàng thúc, có phải người cho rằng ta không thể trở về nơi này ?” Thương Lạc nhướn mi, u quang trong mắt lạnh lẽo tựa hàn băng.

Đông Phương Tuyết cười lạnh, “Trở về thật đúng lúc, vậy trăm cũng không phải nơi nơi tìm kiếm người.”

“Người là đi tìm ta, hay là muốn giết ta ?!”

Lam Vân hoảng sợ, “Lăng ca ca, huynh đang nói gì? Phụ hoàng sao có thể. . .”

“Lam Vân !” Đôi mắt Thương Lạc đỏ ngầu lửa giận, “Người có biết vì sao ta lại trở thành đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành ?”

Thương Lạc chậm rãi nói, “Ba năm trước, một loạt âm mưu khiến phụ hoàng băng hà, có lẽ người còn không rõ phải không ?”

Lam Vân ngừng hô hấp.

“Năm đó, tròng mưu phản thí vua đoạt vị thần không biết quỷ không hay. . .” Thương Lạc đột nhiên chỉ hướng Đông Phương Tuyết, “Chính là do hắn một tay bày ra !”

Chúng thần xôn xao.

Khuôn mặt Đông Phương Tuyết chợt cứng đờ, ánh mắt âm trầm như ma quỷ, lạnh lẽo bức nhân, “Đông Phương Lăng, ba năm trước người không trở về hoàng cung cũng đừng lấy cớ bêu xấu trăm !”

“Vậy sao ?” Khóe môi Thương Lạc nhếch lên thành tiểu ý đầy khinh miệt, “Vì sao phụ hoàng đột nhiên băng hà? Đông Phương Tuyết, người dám nói là người không biết nữa sao ?”

Đồng tử trong mắt Đông Phương Tuyết chợt co rút !

“Vô hồn tán !” Thương Lạc lạnh lùng nheo mắt, “Người trúng phải loại độc này tuy rằng không chết ngay lập tức, nhưng mỗi ngày sẽ dần dần suy yếu! Đầu tiên là gân mạch suy kiệt, tiếp đó hai mắt bị mù, tứ chi lở loét, bộ dạng như phế nhân, cuối cùng thất khiếu chảy máu mà chết !”

Chúng thái y đều khiếp sợ Cách đây ba năm, trước khi tiên hoàng băng hà, quả thật đã xuất hiện những dấu hiệu bệnh trạng giống như vậy, song không cách nào phát giác bệnh căn! Không ngờ là do trúng phải loại độc bí ẩn nhất thế gian: Vô hồn tán !

Thương Lạc căm hận nhìn về phía Đông Phương Tuyết: “Kẻ chủ mưu sát hại phụ hoàng của ta chính là người Đông Phương Tuyết !”

Quần thần hít một ngụm khí lạnh !

Lam Vân bất khả tư nghị đưa mắt nhìn đế vương bên cạnh, liên tục lắc đầu, “Sẽ không, không phải như vậy, phụ hoàng không có khả năng làm ra loại chuyện đó. . .”

“Không có khả năng ?” Thương Lạc bật cười ra tiếng, lập tức lấy từ trong lòng ra một mảnh tơ lụa màu vàng, chữ viết ở trên mặt đều dùng máu tươi viết thành !

“Năm đó phụ hoàng tự tay viết huyết thư, có thể là giả hay sao ?” Thương Lạc mở rộng mảnh lụa, văn tự tuy viết bằng máu song vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Thương Lạc lạnh lùng mở miệng, “Ba năm trước, hảo hoàng thúc của ta vì trảm thảo trừ căn đã phái người ám sát ta. Nhận được Thánh Tuyết thành chủ cứu giúp, ta Đông Phương Lăng mới có thể bảo trụ một mạng, từ đó về sau, Đông Phương Lăng cải danh đổi họ làm Thương Lạc, may mắn trở thành đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành. . .”

Cô Tuyết nhìn sang yêu tà nam tử đang rũ râu mỉm cười, ánh mắt lóe lên dị sắc nguyên lai yêu tinh này sớm đã có dự mưu. . .

Chúng thần tràn đầy khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lên đế vương trên ngọc tọa, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa khó tin, phần nhiều là oán giận vì bị lừa gạt !

Nguyên lai, Cửu thiên tuế từng vang danh thiên hạ sở dĩ có thể ngồi trên ngai vàng chính là nhờ vào thủ đoạn ti tiện như thế để chiếm đoạt !

Đông Phương Tuyết bỗng nhiên cười ha hả, “Hảo chất nhi hôm nay trở về đây là vì muốn vạch trần trẫm? Xem ra đã mưu đồ cẩn thận từ trước a. . .”

“Đông Phương Tuyết, ngươi hại chết phụ hoàng, tội không thể tha thứ.” Thương Lạc thần tình tức giận, “Hôm nay ngươi đừng mơ tưởng có thể còn sống rời đi nơi này, ta Đông Phương Lăng nhất định phải dùng máu của ngươi đền tế điện linh hồn của phụ hoàng trên trời !”

Lam Vân bàng hoàng sửng sốt, phụ hoàng mà nàng sùng bái không ngờ nháy mắt đã trở thành hung thủ sát nhân ám hại tiên hoàng !

Đột nhiên, Đông Phương Tuyết thừa dịp Lam Vân còn đang thất thần, nhanh chóng vươn tay bóp chặt yết hầu Lam Vân, đem nữ nhi chắn trước mặt mình, trợn mắt nhìn khắp bốn phía.

“Công chúa !” “Lam Vân !”

Thương Lạc căm giận nói, “Đông Phương Tuyết, ngay cả nữ nhi của mình ngươi cũng không buông tha hay sao ?”

“Đông Phương Lăng, không ngờ ngươi còn mạng sống tới hôm nay !” Bộ mặt Đông Phương Tuyết trở nên dữ tợn, “Gọi người của Thánh Tuyết vương thành toàn bộ rời khỏi đây, ta sẽ thả Lam Vân !”

Nước mắt Lam Vân ứa đầm hai gò má, trái tim tựa hồ bỗng chốc bị bóp nghẹt, giống như chế trụ cổ nàng không phải một bàn tay mà là thiên đao vạn vạn nhận đang giày xéo tâm can.

Không thể tưởng tượng phụ hoàng của nàng lại đem nàng ra làm lá chắn !

“Đông Phương Tuyết, ngươi mất mù hay sao mà không thấy nơi này do ai làm chủ ?” Lộng Nguyệt yêu dị cười khê, khôi phục tư thái tao nhã biếng nhác, đùa nghịch móng tay thâm tử sắc, không chút để ý đến đế

vương trên cao, “Bảo bồn tọa đi, bồn tọa phải đi sao? Người chiếm lấy người của ta lâu như vậy, không có tư cách ở chỗ này giữ trò uy hiếp.”

Tử mâu yêu đã nháy mắt xẹt qua một đạo tinh quang nhiễm huyết sắc !

Thương Lạc cả kinh: “Thành chủ. . .” Nhân mâu lạnh nhạt ả ả một tia chần chờ, “Đừng khiến Lam Vân bị thương, được chứ ?”

“Thương Lạc. . .” Lộng Nguyệt nhướn mắt cười khê, “Nếu bồn tọa hủy diệt cả tòa hoàng thành này, người có ý kiến gì không ?”

“Thành chủ có ân cứu mạng với Thương Lạc, hướng hồ. . .” Trong mắt Thương Lạc lộ ra một tia mỗi mỗi nhìn thấu thể tục, “Ta không hứng thú với hoàng cung, giang hồ mới là nơi ta hướng tới.” Ngừ khí chậm rãi, “Nhưng Lam Vân vô tội.”

“Lãng ca ca. . .” Đôi mắt Lam Vân hàm chứa lệ quang trong suốt, “Phụ hoàng ta hại chết tiên hoàng, huynh còn thay ta. . .”

“Người là muội muội của ta.” Thương Lạc thần tình ôn hòa.

“Lam Vân có huynh là ca ca, đã là phúc khí cả đời.” Lam Vân mỉm cười, y phục tung bay, trong mắt lóe lên vẻ cương liệt bất khuất, “Hôm nay, tội nghiệt của phụ hoàng đều do ta đến chuộc !”

“Đừng làm vậy!” Thương Lạc muốn ngăn cản, song đã vô lực hồi thiên !

Nữ tử đột nhiên rút một thanh đoản đao, quyết tuyệt đâm thẳng vào thân thể mình !

Thương Lạc thống khổ nhắm chặt hai mắt.

“Công chúa” “Vân nhi”

Đông Phương Tuyết ôm lấy thân thể yếu đuối của Lam Vân, thanh âm run rẩy vô thố, trong mắt chứa đầy hối hận.

Lộng Nguyệt đang định xuất thủ, song một bàn tay nháy mắt chế trụ cổ tay hần !

Tử mâu lạnh lùng nhìn về phía hồng y nam tử.

“Không phải ta muốn ngăn cản ngươi, chỉ là. . .” Khóe môi Cô Tuyết nhếch lên thành một đường cong quỷ dị, “Ta đã nói, Đông Phương Tuyết không còn nhiều thời gian. . .”

Đúng vào lúc này !

Toàn thân Đông Phương Tuyết không hề dự triệu bỗng nhiên ngã gục xuống, một dòng máu đen từ trong miệng trào ra, rơi xuống đài cao !

Hai hàng mi dài thoảng lay động, song mâu băng hồng lấp lóe sắc thái âm trầm.

Đông Phương Tuyết ôm ngực ho khan, nhưng không tức giận, chậm rãi cười ra tiếng, “Trẫm biết sớm muộn sẽ có một ngày phải chết dưới tay ngươi, Hách Liên Cô Tuyết.”

Lộng Nguyệt khẽ nhắm mắt, chớp mũi vờn quanh mùi huân hương thánh khiết trong đại điện, tà tà nhếch môi.

Lạc nhật duyên !

Lạc nhật duyên là hương liệu, cũng là độc vật, nếu chỉ dùng bình thường sẽ có công hiệu ngưng thần tĩnh khí, nhưng một khi trộn lẫn tử đàn hương, đó chính là kịch độc khó giải trên thế gian !

Từ khi Lộng Nguyệt tiến vào cung điện đã nhận ra hương vị tử đàn hương. Xem ra yêu nghiệt này cũng chuẩn bị diệt trừ Đông Phương Tuyết vào hôm nay !

“Ngay cả binh quyền của trẫm ngươi cũng đoạt đi phân nửa, muốn ám hại trẫm có gì khó khăn ?” Trong mắt Đông Phương Tuyết chỉ có niềm thoải mái được giải thoát.

Máu tươi đen sẫm không ngừng tràn ra khóe môi Đông Phương Tuyết, rơi đầy trên vương tọa.

“Người luôn gạt trâm, có phải không ?”

Cô Tuyết rũ mâu, lạnh lùng mở miệng: “Đúng vậy.”

“A a. . .” Đông Phương Tuyết cười có chút cổ sức, “Người hạ độc cho trâm từ khi nào ?”

Cô Tuyết thản nhiên nói, “Hoàng triều Khánh điển, chén rượu mà người uống kia. . .”

Đông Phương Tuyết thoáng chốc giật mình kinh ngạc, suy nghĩ xoay chuyển trong chớp mắt, vào lúc này cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Một ngày trước Khánh điển, Hách Liên Cô Tuyết lấy thân phận Phượng Lăng Vương vì đế vương bày mưu tính kế, tỉ mỉ bố trí kế hoạch.

Hắn bảo Đông Phương Tuyết uống cạn rượu trong chén, ngụ ý trang trúng độc, mục đích là để buông lỏng sự đề phòng của đám sát thủ Thất Sắc Thiên Đường, một lưới bắt gọn phản đảng.

Sự thật quả thực không ngoài sở liệu, thành công dẫn dụ Thất Sắc Thiên Đường, tất cả đều hoàn mỹ không tỳ vết.

Nhưng Đông Phương Tuyết lại không biết, chén rượu mà hắn uống kia, căn bản đã bị Hách Liên Cô Tuyết âm thầm trộn lẫn kịch độc !

Lạc nhật duyên nếu không có tử đàn hương làm được dẫn cũng chỉ là dược vật có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, vào buổi Khánh điển hôm ấy Đông Phương Tuyết đương nhiên không hề phát giác.

Sau hoàng triều Khánh điển, Hách Liên Cô Tuyết nhờ đó đạt được tín nhiệm của đế vương. Đông Phương Tuyết chung quy cũng buông xuống hết tâm lý đề phòng, với Phượng Lăng Vương lại càng thêm khâm phục kính nể.

Yêu nghiệt này bề ngoài là trợ giúp đế vương đối kháng với phản đảng, bên trong lại âm thầm bố trí bẫy rập của mình, xây dựng địa vị ngày càng hiển hách trong triều, tận sức lôi kéo chúng thần, cuối cùng nắm chặt trong tay một nửa quân quyền quan hệ đến sinh tử tồn vong của hoàng triều !

Thân là đế vương, lại bị yêu nghiệt đó âm thầm khống chế, chậm rãi bước trên con đường tử vong không lối về.

Hôm nay, yêu nghiệt lợi dụng xong hết thủy, đế vương này với hắn mà nói, đã không còn giá trị.

Hắn châm tử đàn hương, làm cho Lạc nhật duyên ẩn trong cơ thể đế vương lâu ngày đúng dịp này phát tác. . .

Đông Phương Tuyết mỉm cười đầy châm chọc, “Không hổ là Phượng Lăng Vương, trâm chung quy vẫn bại bởi người.”

Hồng y nam tử xoay người, nhãn thần không có nửa điểm động dung, ngữ khí lãnh khốc gần như vô tình, “Ta là Hách Liên Cô Tuyết, không phải Phượng Lăng Vương của ngươi !”

“Hảo một Thần Nguyệt cung chủ. . . Khụ khụ. . . Chẳng lẽ ngươi đã quên, những ngày này ngươi tiến cung, trâm không hề bạc đãi ngươi ?!”

Đông Phương Tuyết bắt đầu thở dốc, trước mắt dần trở nên mơ hồ, “Hôm nay trâm rốt cuộc nhìn thấu, Thần Nguyệt cung chủ ngươi quả đúng là tâm địa sắt đá, căn bản không có chút ấm áp !”

“Người quên rồi sao, tên của ta là Hách Liên Cô Tuyết! Tâm của Hách Liên Cô Tuyết vĩnh viễn đều lạnh như băng.”

Hồng y nam tử quay đầu, nhìn về phía yêu tà nam tử đang chăm chú dõi theo hắn, lãnh mị nhếch môi, “Nhưng cho dù tâm lãnh đến đâu, chung quy vẫn sẽ vì một người mà hòa tan. . .”

Lộng Nguyệt nhướn mày cười khê, thanh âm khí phách đầy ngạo mạn, “Đông Phương Tuyết, lòng của hắn chỉ mình ta mới có thể hòa tan, ngươi hiểu được sao ?”

Vừa dứt lời, không đợi đế vương phản ứng, một đạo tử quang yêu đã căn bản không chút lưu tình từ trong tay Lộng Nguyệt lao ra, đâm thủng ***g ngực Đông Phương Tuyết, tiêu sái dứt khoát.

Đông Phương Tuyệt ngã gục trên mặt đất, đóa đóa huyết hoa tràn ra từ vết thương trên ngực, huyết tinh tràn ngập khắp đại điện, đã không còn hô hấp.

“Vì sao động tác của ngươi bao giờ cũng nhanh như vậy ?” Cô Tuyệt lạnh nhạt cười khế.

“Ta cảm thấy không cần phải lưu hấn thêm một hơi tàn chỉ để tiếp tục cãi nhảm, vậy cũng không được sao?”
Lộng Nguyệt đáp, trong mắt hàm chứa kiết ngạo.

Lộng Nguyệt bỗng nâng cằm Cô Tuyệt, ánh mắt tràn đầy ôn nhu, hàng mi dài thoảng chớp động, cuối cùng hạ xuống trên phiến môi mị hoặc một nụ hôn nhẹ như hoa tuyết.

Lúc này, Tử San, Tiêu Dạ, tứ đại tòa sử của Thần Nguyệt Cung đều có mặt, tất cả kinh ngạc nhìn một màn thất hồn đoạt phách trước mắt.

Hình ảnh mỹ tuyệt nhân gian kia khiến cho chúng nhân nơi đây xúc động đến mức muốn rơi lệ.

Gắn bó dây dưa như chốn không người, mỹ đến kinh tâm động phách.

Lộng Nguyệt buông hồng y nam tử, thanh âm lãnh liệt mà khí phách, “Muốn sống hãy mau cút đi.”

Mọi người giật mình hoàn hồn, chúng thuộc hạ đều thối lui, vãn vô bá quan vội vàng xoay lưng bỏ chạy.

Cả tòa cung điện nháy mắt đã không một bóng người.

Lộng Nguyệt khẽ vén vài sợi tóc rũ trên trán hồng y nam tử, tà mị cười, “Chúng ta đi thôi.”

Cô Tuyệt nhẹ nhàng mỉm cười, gật đầu đáp ứng.

Hồng phát diễm mị, tử phát yêu dã phía sau hai nam tử tuyệt thế đan xen cùng một chỗ. Gió mát thổi qua, lưu lại huân hương thoang thoảng tỏa khắp.

Oanh oanh oanh

Ngay một khắc bọn họ bước ra khỏi hoàng cung, cung điện nương theo tiếng nổ vang nhanh chóng sụp đổ thành một mảnh phế tích, bụi bặm bốc lên khắp chốn.

Tòa cung điện to lớn trong khoảnh khắc đã chìm vào đại địa !

Hỏa hồng tuyệt diễm, yêu tử mị nhiên. . . dưới nền trời trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết.

“Trước mặt Nam Cung Lộng Nguyệt ngươi, một nửa binh quyền trong tay ta xem ra không có lấy nửa điểm tác dụng.” Cô Tuyệt quan sát hoàng thành hoang vu đổ nát, đáy mắt tràn ngập cảm khái.

“Sao lại vô dụng ?” Sợi tóc phiêu nhiên phất qua tử mâu yêu dã, Lộng Nguyệt thoảng rũ mi mắt, “Chỉ cần binh quyền nằm trong tay chúng ta, ngày sau sẽ có việc dùng đến. Đáng tiếc là năm vạn binh lính kia, toàn bộ đều bị bốn tọa đưa xuống địa ngục.”

“Vì sao ta không nghe thấy tiếng giao tranh ?”

“Cả cung điện bị ta hạ kết giới phòng hộ, đương nhiên là ngươi không nghe được.” Lộng Nguyệt khẽ hát chiếc cầm tinh xảo, hơi nhắm hai mắt, quang mang kiết ngạo lấp lóe sáng ngời.

.

Phía trên hoàng thành, khói lửa mù mịt, hương sen thơm ngát lan tỏa khắp nơi.

Cô Tuyệt yêu mị cười khế, hẩn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Lộng Nguyệt, khép mắt lại, hưởng thụ cảm giác ấm áp đã lâu không thấy, tựa hồ đang nắm giữ một phần linh hồn trọng yếu của sinh mệnh, không đành lòng buông tay.

Hai nam tử tuyệt thế cứ như vậy, ôm nhau thật lâu.

Nguyệt, ngươi muốn chứng minh võ công của ngươi đã hoàn toàn khôi phục sao ?

Ta biết. . .

Lộng Nguyệt khẽ vuốt ve làn tóc đỏ rực yêu mị, tử mâu lóe lên quang mang kiên nghị trong suốt.

Cô Tuyết, trong thiên hạ kẻ có thể sánh vai với người, chỉ có một mình Nam Cung Lộ Nguyệt ta !

188. Chương 188: Túy Nhân Uyên Ương Dục

Ba tháng trước, vô lâm tứ đại gia tộc bị diệt toàn gia, hoàng thành bị Thánh Tuyết vương thành công hãm. Phong vân chiến hỏa nổi lên bốn phía, chung quy lại trở về yên lặng.

Minh Tà chính là Nam Cung Lộ Nguyệt đã tiêu thất năm năm về trước, tin tức này nhanh chóng lan truyền. Vị thành chủ thần bí của Thánh Tuyết vương thành rốt cuộc đã kéo xuống dải hắc sa che mặt, hướng thế nhân tuyên bố: bá chủ đã trọng sinh !

Mọi người đều biết, ngày hôm đó trên hoàng thành, Nam Cung Lộ Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết sóng vai bước ra, còn trong hoàng cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai dám hỏi tới.

Mà nay, triều đình tạm thời do đại tể ti của Thánh Tuyết vương thành Thương Lạc cùng lâu chủ Phi Văn Lôu Mộ Văn Khuynh chưởng quản, trấn an bách tính. Những đại thần không bị sát hại đều yên phận thủ thường, không có gan làm loạn.

Song, cho dù hoàng thành đã bị Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt Cung nắm trong tay, ba tháng này, tình phong huyết vũ trong chốn giang hồ vẫn chưa từng gián đoạn.

Một đám sát thủ bất tử thần bí càn quét khắp vô lâm, hết như hoạt tử nhân, thân thể không thuộc về bản thân mình, tựa ma mà không phải ma, dùng thủ pháp quái dị giết người, khiến giang hồ chẳng mấy chốc đã nhiễm đầy máu tươi.

Việc khiến người ta không thể tưởng tượng nhất chính là đám sát thủ như ma nhân này có được tâm thần bất tử. Tiêu Dao kiếm khách danh chấn giang hồ, chương môn phái Thanh Phong, Tuyết Sơn đích thân đi tru sát lại không hề thương tổn đến bọn hắn nửa phần.

Giang hồ nhân sĩ gọi đám sát thủ thần bí kia bằng cái tên ‘Ma Yểm’. Ma Yểm hết như quỷ mị, lại vô cùng giống Huyết Ma ăn thịt người nhiều năm về trước, xé rách nhân thể, phá tan linh hồn, không cần hít thở như người bình thường, không tìm ra được tử huyệt.

Cách đây năm năm, Ngạo Thần Cung và Nhật Nguyệt Giáo tranh phong đảo loạn giang hồ, Đại Âm Hà Cung hiện thế, làm cho phong vân càng thêm biến ảo khó lường. Rồi sau đó Tà Hoàng bị giết, Đại Âm Hà trở thành một mảnh phế tích hoang vu.

Năm năm sau, Thần Nguyệt Cung và Thánh Tuyết vương thành lại giằng co, hoàng cung cũng bị kéo vào bãi nước đục này. Cuối cùng xuất hiện trước mặt thế nhân vẫn là hai tên tuyệt thế yêu nghiệt họa hại nhân tâm năm nào.

Ngày nay, Ma Yểm càn quét giang hồ, rốt cuộc là sớm có chủ mưu, hay còn có điều gì khác ẩn sâu bên trong không được bất kỳ ai biết đến. . . Vương giả đã trở về, cùng yêu nghiệt hoặc thể một lần nữa đứng trên đỉnh cao, đến tột cùng ai sẽ ngạo thị thiên hạ, nhìn xuống thương sinh? . . .

.

Giang Nam đang vào mùa mưa, sương mù ẩm ướt bao phủ khắp chốn, hơi nước bốc lên thành sương khói nhàn nhạt lan khắp tòa thành trì nổi danh phong nhã u tĩnh này.

Trên Túy Tình Hồ hoa đăng điểm điểm, gió mát nhu hòa phát qua mặt sông tạo thành từng gợn sóng nhộn nhạo trong tĩnh lặng. Liên tục vài ngày, chỉ cần đến đây là có thể nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc, bọn hắn luôn ở dưới một tàng cây dương liễu nhảy tới nhảy lui, ngoạn đến bất diệc nhạc hồ.

“Ha ha, Bạch lão đầu, hôm nay Tiểu Hoàng Ngưu của ta lại muốn chuyển bại thành thắng. . .” Hắc phát lão giả cầm theo chiếc ***g trúc của mình không ngừng chạy vòng quanh gốc cây dương liễu, người đi đường ngang qua đó sớm đã nhìn mãi thành quen.

“Hắc lão đầu, Đại Lục Nhi của ta mới là vương giả trong vương giả. . .” Bạch phát lão giả không cam lòng uống một ngụm rượu, giây lát nghĩ tới điều gì, “Đông Phương Tuyết đã chết, tứ đại gia tộc cũng bị tiêu diệt, hai tôn tôn của chúng ta bắt đầu nên làm chính sự.”

Hắc phát lão giả chợt dừng bước, chòm râu tuyết bạch nháy mắt dựng thẳng lên, hai mắt đột nhiên trợn to, “Thượng cổ. . . !!!”

Bạch phát lão giả vội vàng bật dậy che kín miệng hắc phát lão giả, “Lão nhân ngu ngốc này, ồn ào cái gì? Người muốn đem đám người tộc mạch thích rình coi người khác kia đưa tới đây có phải không?”

Hắc phát lão giả buồn bực đẩy bạch phát lão giả qua một bên, “Sao người không nhắc ta sớm một chút? Đại sự quan trọng như vậy đến bây giờ mới nói?”

“Điên lão đầu người lại bắt đầu trách ta!”

“Nhanh tìm kiếm Thượng cổ Thần Khí, đợi sau khi hai tôn tôn yêu nghiệt của chúng ta xưng bá thiên hạ. . .” Hắc phát lão giả duỗi lưng, bày ra một bộ lười biếng mệt mỏi, “Đến lúc đó chúng ta có thể ngủ tiếp vài thập niên. . .”

Đợi hắc phát lão giả lấy lại tinh thần, bạch phát lão giả sớm đã đi xa.

“Bạch lão đầu, đi đâu mà nhanh vậy?”

“Đương nhiên là đi tìm hai tên hỗn tiểu tử kia”

Hai lão ngoan đồng giống như hắc bạch song sát, mũi chân khê điểm liền phi thân nhảy ra xa, cả Túy Tình Hồ lại không phục tỉnh lặng.

Thánh Tuyết vương thành, Thánh Tuyết Hiên.(kinzie3012.wordpress.com)

Lá trúc xào xạc trong gió lay động, hoa sen say lòng người nở rộ từng phiến đỏ sậm trôi nổi trong ao, diễm lệ mà mị hoặc.

Giờ phút này, hai kẻ ở trong nước nghỉ ngơi trở thành tiêu điểm bao quát mọi cảnh vật nơi đây.

Ánh nắng dịu dịu xuyên qua màn sương mỏng lung, rải trên làn da mịn màng trắng nõn. Hồng phát như lửa, tử phát tựa la lan, giống như rong biển đong đưa trong làn nước, giữa ao sen tạo nên từng đợt sóng gợn, ưu nhã nhấp nhô, lảng lạn giao thác.

Cực hạn phong tình mị hoặc, đẹp đến mức tà tứ, đẹp đến mức khiến người ta rung động, đẹp kinh tâm động phách. Yêu mị câu nhân, diễm lệ dụ hoặc, thánh khiết ngạo nghễ, câu dẫn vạn vật trên thế gian khát khao dõi theo từng tác da thịt trên thân thể xích lô của hai người.

Phần cổ trắng nõn bị vài sợi tóc tím sẫm phát qua tô điểm càng thêm tà mị, lạc ấn hoa đào yêu diễm lưu chuyển hỏa mang tà dị. Trong mắt bọn họ tản ra vẻ mị hoặc trí mạng cùng phân cao quý ngấm sâu vào cốt tủy khiến vạn vật nao động chung quanh vào lúc này đều lắng lại, lâm li ngây ngất.

Khê nâng gương mặt tuyết mị của hồng y nam tử, Lộng Nguyệt thoáng rũ mái, đầu lưới đảo qua hai hàng vân mi như họa, từ từ trượt xuống, du tấu trên cần cổ gợi cảm khơi mào tình niệm kiều diễm, đẩy lên yêu hỏa mị hoặc, quyến luyến mà nhẩn nhai lưu chuyển trên cơ phu tựa tuyết, lưu lại hương sen thoang thoang đầu đây.

Cô Tuyết ôm lấy cổ Lộng Nguyệt, ***g ngực hai người tiếp hợp, nhẹ nhàng vén lên lọn tóc yêu tử, hơi nghiêng đầu, hạ xuống nơi vành tai một nụ hôn nhàn nhạt, phun ra nuốt vào hương thơm khiến người ta mê muội, hỗn loạn phong tình, cơ hồ làm cho đóa đóa hồng liên đang nở rộ trong hồ cũng phải mê say.

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, nâng cằm Cô Tuyết, tử mái lóe ra vẻ yêu dị ma dã, “Yêu nghiệt người ngày càng mê người. . .” một bên ra sức hít thở khí tức câu nhân, một bên mở miệng khiêu khích.

“Người vốn là yêu tinh, còn nói ai ?” Cô Tuyết ái muội đùa nghịch vài sợi tóc tán loạn ướt nhẹ trên trán, nhãn đồng lấp lánh mịn hỏa như lưu ly, “Vĩnh viễn đều như vậy, yêu tinh người chỉ nhìn thôi đã khiến ta muốn áp đảo.” Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm đến địa phương lửa nóng, đầu lưỡi yêu đã đảo quanh yết hầu yêu tà nam tử, nhanh chóng khơi gợi dục niệm trong lòng.

Lộng Nguyệt thở nhẹ một hơi, bộ dạng hưởng thụ tùy ý ngón tay thon dài kia khắp nơi đốt lửa, tựa hồ huyết dịch toàn thân đều tập trung đến một nơi duy nhất.

Bỗng nhiên, động tác của Cô Tuyết chốc lát thoáng dừng.

“Làm sao vậy ?” Tử mâu u trầm ẩn ẩn vài phần mơ màng, dị thường yêu diễm mịn hoặc.

Phượng mâu hẹp dài tà mịn khép hờ, lưu chuyển ba quang ám ảnh đầy biếng nhác, giống như ngàn năm tuyết hồ, bày ra phong tình vạn chủng.

Hai tay Cô Tuyết chế trụ bên hông Lộng Nguyệt, đôi mắt tuyệt diễm khê nhưn, khóe môi gợi lên một tia tà tứ, “Ta muốn thượng người.” Dứt lời, không đợi yêu tà nam tử phản kháng, thất lưng thon dài rắn chắc thẳng tiến, đâm vào mật địa tưởng niệm đã lâu. . . Thân thể Lộng Nguyệt đột nhiên cứng đờ, hấn ngăn lại yêu mịn nam tử, tiểu ý tà mịn vương bên môi, “Loại sự tình này, Tuyết nhi của ta ngày càng chủ động.”

“Đều nhờ người ban tặng.” Cô Tuyết ra vẻ bối rối nhếch môi, đáy mắt chứa đầy tiểu ngân thỏa mãn.

Lộng Nguyệt lúc này phá lệ dụ hoặc, bàn tay không an phận vòng qua thất lưng hung hăng ngắt một cái, lập tức liền cảm thấy yêu nghiệt trước mặt có chút run rẩy.

Tử mâu yêu đã tà và nheo lại, Lộng Nguyệt nhân cơ hội Cô Tuyết còn đang thất thần, nháy mắt phản khách vi chủ.

Cẩn thận vuốt ve phần xương quai xanh gợi cảm mê người, đầu lưỡi liếm duyên gia tăng lực đạo, khiến cho yêu nghiệt trước mặt chỉ có thể bủn rủn mà thở dốc không ngừng.

Mỗi nơi đầu lưỡi đi qua chạm rãi nổi lên mịn sắc yêu diễm như hoa đào. Nương theo từng nụ hôn gợi tình, nhiệt độ cơ thể hai người ngày càng lên cao, sau đó là cơn đau đón đột ngột kéo đến bởi yêu tinh nào đó bỗng tiến nhập mà không báo trước !

Cô Tuyết cắn chặt môi, hai hàng vân mi nhíu chặt, vật thể lửa nóng dừng bên trong thân thể làm cho huyết dịch toàn thân cao thấp của hấn cơ hồ đều sôi trào !

Lộng Nguyệt thoáng nhếch môi, đôi tay gắt gao chế trụ eo lưng của yêu nghiệt trước mặt, đưa hấn ôm vào trong ngực. Đầu lưỡi luồn qua hai phiến môi nhảy vào trong miệng Cô Tuyết, phóng túng đùa nghịch.

Hai chiếc lưỡi dây dưa quấn chặt lấy nhau, trong không gian lửa nóng nhỏ hẹp cùng múa như muốn nói ra hết thủy tình niệm không thể phân cách. Tình ti như sợi chỉ bạc vương bên khóe môi trong suốt lấp lánh như mộng ảo, làm cho hồ sen hỏa hồng tăng thêm vài phần *** mỹ dạ lạc.

Lộng Nguyệt luồn tay qua sau đầu Cô Tuyết, chạm rãi khiến nụ hôn này thêm sâu. Cho dù ba tháng này, mỗi đêm bọn họ không hề rời khỏi thân thể đối phương, mỗi đêm đều làm đến tinh bì lực tẫn, nhưng hai người vẫn cảm thấy đòi lấy không đủ, chiếm đoạt không đủ !

Chỉ mới ba tháng, sao có thể bù lại vết thương năm năm xa cách ?

Mỗi khi đêm đến, trăng sáng sao thưa, sương hoa giăng khắp, bọn họ đều lưu lại trong thân thể đối phương hơi ẩm khó có thể lui đi.

Ngày càng tham lam, ngày càng mê đắm.

Suốt ba tháng, vào lúc đêm khuya nhân tĩnh, thanh âm thì thâm mềm nhẹ luôn vang lên trong hắc ám.

“Cô Tuyết, ta muốn người bao nhiêu lần vẫn không đủ, làm thế nào bây giờ ?”

“Yêu tinh người được một tác lại đòi tiến một thước, người mà cũng có lúc biết thỏa mãn sao ?”

Đầu lưỡi của Lộng Nguyệt đảo qua phiến môi ẩm ướt mịn màng, tà khí cười khê, “Bản sự trên người ta, người học được cũng không ít.”

“Có sao ?” Cô Tuyết nhướn mắt, lộ ra vẻ khó hiểu.

“Người cứ nói đi ?” Thanh âm du dương đầy khêu gợi phất qua bên tai yêu nghiệt, ngón tay yêu tà nam tử nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc mịn diễm như lửa, đặt bên chóp mũi cẩn thận hít ngửi hương thơm thoang thoảng vương trong từng sợi tóc, “Bản sự hạ độc của ta, người học được không ít.”

“A a. . .” Cô Tuyết mỉm cười càng thêm yêu mị, móng tay sơn đỏ lấp lóe yêu sắc rực rỡ. Đầu ngón tay lướt qua hàng mi tuấn lãng của yêu tinh, “Ồ cùng người lâu như vậy, nếu ngay cả chút bản sự cũng không học được, đó không phải là tác phong của Hách Liên Cô Tuyết ta.”

Lộng Nguyệt cười dị thường tà mị mê người, phảng phất làm cho hoa sen trong hồ cũng ngây ngất.

Bỗng nhiên, nhân đồng của hai người đồng thời co rút !

Đúng lúc đó, Lộng Nguyệt Cô Tuyết nhất tề lao ra khỏi ao nước. Tử bào cùng hồng bào nhanh chóng khoác lên người, làn tóc theo thân thể xoay vòng bắn ra bốn phía điểm điểm thủy châu, chẳng mấy chốc đã nhiễm ướt nền đất.

Bọt nước trên mái tóc tí tách rơi xuống, yêu nhan mỹ lệ ẩn trong màn sương mù mờ lung càng thêm trắng nõn tuyệt diễm !

Loáng thoáng nghe thấy tiếng động từ trong rừng truyền đến.

Lộng Nguyệt rũ mâu cười khê, “Nhị vị tiền bối, nếu đã đến đây việc gì phải trốn trốn tránh tránh ?”

Lúc này, hai lão giả đều che kín hai tròng mắt của mình, lò dò bước đến gần hai nam tử tuấn mỹ, vừa đi vừa khe khẽ nói nhỏ.

“Đều là tại Bạch lão đầu người, sớm không đến muộn không đến, cố tình đến ngay lúc này.”

“Hắc lão đầu, không nghĩ tới nhiều năm như vậy người vẫn như trước sắc tâm không đổi a. Năm đó vì sao Diêu nương rời người đi, đừng có nói với ta là người đã quên.”

“Hắc, Bạch lão đầu, ta cái gì cũng không nhìn thấy, vừa rồi rõ ràng là người! Tròng mắt tròng lớn đến mức sắp nứt ra !”

“Hắc lão đầu, người đừng có bêu xấu ta, nhân châu của người rõ ràng to hơn cả ta !”

“Nhị vị tiền bối” Lộng Nguyệt và Cô Tuyết nháy mắt lui đi hoàn toàn về mị hoặc kích tình lửa nóng, trở nên cao quý như thần chi không cho phép tiết độ.

“Ha ha. . . Hai tôn nhi của ta, đã lâu không gặp, gia gia ta vô cùng nhớ các người a.” Hắc phát lão giả cười lên như tiểu hài tử, nỗ lực đem cảnh tượng nóng bỏng vừa nhìn thấy ném qua sau đầu.

Cô Tuyết mỉm cười yêu mị, “Tựa hồ tiền bối đã quên, hôm trước chúng ta vừa mới gặp mặt.”

Hắc phát lão giả thoáng chút xấu hổ.

Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi Thiên Cơ tổ sư tính cách bướng bỉnh, khi thì suy nghĩ không rõ, khi thì điên điên khùng khùng, thật là khiến người ta phải lo lắng.

Năm năm trước, Thiên Cơ tổ sư đem tuyệt học trọn đời của mình truyền thụ cho Lộng Nguyệt, nhờ đó hắn mới có thể áp chế Thiên ma di hồn đại pháp tàn phá cơ thể khiến kinh mạch suy kiệt. Nhưng từ đây về sau, Thiên Cơ tổ sư vì nguyên khí đại thương, số lần điên khùng cũng gia tăng rất nhiều. Bởi vậy Lộng Nguyệt không thể không đem hai lão ngoan đồng này giữ lại trong Thánh Tuyết vương thành, miễn cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bạch phát lão giả tựa hồ nghĩ tới điều gì, cười nói, “Hai tôn nhi của ta, về việc tìm kiếm Thượng cổ Thần Khí, các người có tính toán thế nào ?”

Cô Tuyết chột giật mình sửng sốt.

Ba tháng này, hoàng triều vẫn an ổn, nhưng võ lâm lại không hề bình tĩnh. Ma Yểm đảo loạn giang hồ, tàn sát khắp nơi tạo thành từng đợt tử vong thảm trọng.

Hắc phát lão giả nói, “Hai tôn nhi không cần phải lo lắng, nếu tìm được Thượng cổ Thần Khí, đến lúc đó có thể trừ tận gốc Ma Yểm.”

“Thượng cổ Thần Khí là vật thiên linh, đối với ác linh do tội nghiệt của con người diễn hóa mà ra thừa sức chống cự, chỉ cần Diệt thể phục ma đao và Thương sóc cuồng uyên kiếm nằm trong tay hai người các người! Thiên hạ nhất định sẽ thái bình!”

Lộng Nguyệt trầm tư một trận, “Ta đã phái người nơi nơi tìm kiếm tung tích của Thượng cổ Thần Khí, song chung quy vẫn không có tin tức.”

Bỗng nhiên, bạch phát lão giả nhảy dựng lên, hô to nói, “Ha ha, ta nghĩ ra, ta nghĩ ra nơi mà Thượng cổ Thần Khí có khả năng xuất hiện nhất!”

Bạch phát lão giả hưng phấn không ngừng lay động bả vai hắc phát lão giả, đem lão giả trước mặt đẩy tới đẩy lui một trận choáng váng đầu óc, “Xú lão đầu, địa phương trọng yếu như vậy làm sao ngươi lại không nghĩ tới? Thiên địa linh khí chỉ có thể tụ hợp ở những nơi hoang tàn vắng vẻ. Thượng cổ Thiên huyền chi cảnh, nơi Ma linh lực yếu nhược nhất rất có khả năng sẽ xuất hiện Thượng cổ Thần Khí! Huyền cổ địa lăng sở dĩ có thể trở thành địa phương phong ấn Thượng cổ Thần Khí là vì. . .”

“A ta cũng nghĩ tới.” Hắc phát lão giả hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn, cùng bạch phát lão giả kề vai bắt đầu nhảy múa vòng quanh.

“Tiền bối, đừng náo loạn có được không?” Cô Tuyết cố nén cười, bất đắc dĩ bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, “Thượng cổ Thần Khí rốt cuộc ở nơi nào?”

Nếu lúc này không hỏi rõ ràng, đến khi hai lão ngoan đồng lại nổi điên, không biết tới bao giờ mới có thể khôi phục bình thường.

Hai lão giả trầm miệng một lời đồng thanh nói:

“Sa mạc chi manh!”

189. Chương 189: Linh Hồn Khắc Ấn

Thượng cổ Thần Khí, có thể triệu hoán hồn phách của Tứ linh thần thú, kẻ chấp chưởng một đao một kiếm kia phải có tâm linh khế hợp, đồng sinh đồng tử mới có thể dẫn ra Thiên linh lực trong Thần Khí, từ đó không gì là không thể làm được, xưng bá thiên hạ, tiểu ngạo thương sinh.

Hành trình lần này, Lộng Nguyệt và Cô Tuyết không kinh động bất kỳ ai. Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt Cung do Tiêu Dạ cùng tứ đại tòa sử quản hạt.

.

Ba ngày sau, Tái Bắc chi thành. (Tái Bắc: cửa ải phương Bắc)

Sa mạc chi manh ở vùng man hoang nơi Tái Bắc, giống như một thế giới hoàn toàn đoạn tuyệt với nhân thế, không dính líu đến giang hồ, cũng không thấy Ngọc Môn Quan[1]. Nơi nơi đều là cánh đồng xanh mướt, hoặc cát vàng tung bay, nhiều hoa cỏ nhưng hiu quạnh vắng vẻ.

Thời tiết đang từ xuân chuyển hạ, hoa nở trải rộng trên đỉnh núi, trở thành nét bút tô điểm duy nhất cho vẻ đẹp của vùng Tái Bắc này.

Đối với Lộng Nguyệt và Cô Tuyết mà nói, nơi đây tuy không phồn hoa trù phú như đất Trung Nguyên, song lại có phong vị đặc trưng của tái ngoại. Bên tai luôn văng vẳng những khúc sênh ca động lòng người, tiếng ngâm nga trong vắt của nữ nông gia bận rộn ngoài đồng ruộng vừa làm việc vừa xướng ca, giản dị mà

bình thản, khiến người ta quên đi những giấc mộng phù hoa của ngày thường. (tái ngoại: phía Bắc Vạn Lý Trường Thành)

Âm thanh mộc mạc cổ phác của hồ già ngân dài trong gió, có lưu luyến đau buồn, có bi thích tang thương. (hồ già: loại sáo giống sáo ngang của dân tộc phương Bắc TQ thuở xưa; bi thích=bi thương)

Y sam lương, hoan tình bạc.

Túng sử ly thương, túng sử trưởng.

(Quần áo lạnh lẽo, hoan tình mong manh

Dù cho ly thương, dù cho thất vọng)

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết đưa mắt nhìn nữ tử thối hồ già, lắng nghe giai điệu xa xăm như cách biệt trần thế, đáy mắt hiện lên vô vàn những thứ phù phiếm mà thế nhân theo đuổi cả đời.

Tái Bắc chỉ thành không náo nhiệt sầm uất như kinh thành, cũng không giống Giang Nam cuộn cuộn khói sóng mà ẩn hiện ý vị cổ phác thần bí. Tựa như hồ già, đó là nhạc khí độc đáo của dân chúng vùng tái ngoại, mỗi khi tấu lên phẳng phất tiến đưa linh hồn người chết, vì Tái Bắc chỉ thành tăng thêm một phần tường hòa an tĩnh.

“Tam sinh thạch[2] bạn, bỉ ngạn hoa khai. Tương nhu dĩ mật[3], hoa khai bất lạc.”

(Cạnh Tam sinh thạch, hoa nở bên bờ. Cùng chung hoạn nạn, hoa nở không tàn)

Thanh âm hiền hậu truyền vào tai hai nam tử tuần mỹ, cước bộ hai người ngừng lại, xoay người vừa nhìn, chỉ thấy một lão giả cẩn thận vuốt ve miếng ngọc thạch điêu trụ[4] trong tay, ánh mắt mơ hồ.

Lão giả này bị mù.

Cô Tuyết nhìn hai tròng mắt trống rỗng của lão giả, nhãn mâu băng hồng lóe lên một tia quang mang nhu hòa.

Trong quá khứ, hắn cũng từng trải qua không biết bao nhiêu đêm ngày sống trong bóng tối. Những người phải hành tẩu giữa hắc ám, nỗi khát cầu của họ đối với quang minh không phải người bình thường có thể cảm nhận được.

“Công tử, đây là điêu trụ dùng Tam sinh thạch chế thành, mua một chiếc đem về cho nương tử của mình, tam sinh tam thế sẽ không chia lìa.” Lão giả mỉm cười hiền từ, “Trước Tam sinh thạch, bên cầu Nại Hà, chỉ mong kiếp sau nối tiếp tiền duyên. . .”

Đó là một chiếc điêu trụ tản ra quang mang màu tím đỏ, tinh mỹ nhẫn nại, giống như muốn nói ra niềm si tâm bất hối: “Thử sinh nguyện đồng trần dữ hoi, thiên tháp địa hãm tử nan ly.”

(Đời này nguyện như tro cùng bụi, trời sụp đất lở chết không rời)

Hồng phát như lửa cùng tử phát yêu diễm theo gió tung bay, ánh mắt của lũ khách qua đường đều bị hai nam tử phong thái bất phàm thu hút, không ngừng cảm thán.

Có ai ngờ được vào lúc này Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ danh chấn giang hồ lại đang đứng trước mặt một lão giả bán rong ?

Cô Tuyết hơi rũ mâu, “Chúng ta đi thôi.”

Hồng y nam tử vừa muốn ly khai, cổ tay hắn bỗng nhiên bị người nắm lấy. Lực đạo không nhẹ khiến hai hàng mi của hắn không khỏi thoáng nhú chặt.

“Ta muốn hai chiếc.” Lộng Nguyệt mỉm cười tà mị, đưa một thỏi bạc cho lão giả.

Lão giả lần mò thối bạc lấp lóe tỏa sáng trong tay, đôi mắt trống rỗng đột nhiên trợn to, “Công tử, không cần nhiều như vậy, điêu trụ này căn bản không đến một nén bạc.”

Lộng Nguyệt không trả lời, chọn lấy hai chiếc điêu trụ liền xoay người rời đi.

Khí tức trên thân hai người vẫn quanh quẩn bên chóp mũi lão giả, thật lâu vẫn không tán đi.

Bọn họ chìm vào dòng người đông đúc qua lại trên đường, ánh đèn chớp choạng mơ hồ rọi lên dung nhan của hai nam tử khiến những đường nét trở nên mờ ảo không thật.

Ra khỏi Tái Bắc chi thành, lại nhằm phương Bắc đi tới, từng nhóm nam nữ tụ tập bên một tảng đá thành kính quỳ bái.

“Không lẽ đây là Tam sinh thạch trong truyền thuyết hay sao ?”

Lộng Nguyệt buông mâu, mỉm cười không đáp.

Theo truyền thuyết, Tam sinh thạch vẫn lặng yên đặt bên cầu Nại Hà, quan sát thế nhân ở Địa ngục chuẩn bị uống Mạnh Bà thang sau đó luân hồi đầu thai sang kiếp khác, chứng kiến vô số người buồn vui khổ nhạc, khóc lóc vui cười.

Hồng trần tịch mịch, bao nhiêu năm kết thúc một đời người ?

Nếu Tam sinh thạch có linh, có lẽ nó sẽ vì chúng sinh mà cảm thông rơi lệ; nếu Tam sinh thạch có tình, có lẽ nó sẽ vì chúng sinh mà buồn bã bi thương; nếu Tam sinh thạch có nghĩa, có lẽ nó sẽ vì chúng sinh mà ngửa mặt lên trời thét dài. Nhưng dù cho có linh, có tình, có nghĩa, e rằng nó cũng sẽ không vì muôn nghìn chúng sinh mà phát ra một tiếng ai thán.

Một khối Tam sinh thạch, bất quá chỉ là vật lưu giữ niềm khát khao mơ hồ trong lòng vô số cặp tình nhân quuyền lữ.

Cô Tuyết cười khê, nhìn vào đôi tử mâu yêu tà, “Nếu chỉ dựa vào một tảng đá liền đủ để duyên định tam sinh, ta đây hẳn là nên đem đá này khắc nhập vào trong cơ thể, dùng máu cung phụng !”

“Nga ?” Đầu ngón tay Lộng Nguyệt đảo qua gò má của hồng y nam tử trước mặt, đáy mắt chất chứa nhu tình ấm áp, “Nếu bây giờ ta muốn nghiệm chứng xem truyền thuyết có thật hay không, Tuyết nhi có bằng lòng giúp ta ?”

Cô Tuyết yêu mị nhếch môi, ngón tay nhấc lên mảnh điêu trụ trong tay Lộng Nguyệt, hồng mâu ẩn ẩn tình ý, “Vừa rồi ngươi đã dự tính sẽ làm như vậy, không phải sao ?”

Lộng Nguyệt chăm chú nhìn Cô Tuyết, mục quang như muốn xuyên thấu linh hồn của người đối diện.

Hai người ngóng nhìn lẫn nhau như chốn không người, ngăn cách bản thân khỏi phù hoa hồng trần.

Thành dân chung quanh không hện mà cùng rời xa Tam sinh thạch, ánh mắt một khắc cũng không rời hai nam tử khuynh thành tuyệt diễm.

Cát vàng cuộn cuộn vòng tái ngoại bắt đầu dấy lên từng vũ điệu hoa mỹ. Năm tháng như mây khói, kiếp này thực hiện ước định, kiếp sau quuyền luyến dây dưa, lưu lại một tràng khuynh thế tuyệt luyến độc nhất vô nhị.

Trong tay hai người nắm chặt một khối ngọc thạch tím đỏ, nhìn nhau mỉm cười.

Nhất thế, tình ý vô khả tồi.

Nhị thế, chí ái lưỡng tình thâm.

Tam thế, sinh tử vĩnh tương tùy.[5]

(tình ý vô khả tồi: tình ý không thể đoạn; sinh tử vĩnh tương tùy: sống chết vĩnh viễn có nhau)

Hãy để hai chúng ta cùng khờ dại một lần, có được không ?

Đột nhiên, tử mang cùng hồng mang ngưng tụ trong tay hai người, làm cho hai khối ngọc thạch phóng xuất sắc thái diễm lệ như mộng ảo.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đồng thời nâng tay, không chút do dự đem Tam sinh thạch nháy mắt đánh vào trong cơ thể đối phương !

Quang mang bắn ra bốn phía, yêu sắc vờn quanh. Bả vai hai người nhuộm đầm máu tươi, rơi xuống trên trường bào hết như từng đóa hồng liên nở rộ.

Thành dân kinh ngạc mở to hai mắt nhìn cảnh tượng phía trước:

Thật đúng là hai kẻ điên. . . Thế nhân thành kính chiêm ngưỡng Tam sinh thạch, nhưng chưa hề thấy có ai đem linh thạch trong truyền thuyết khắc nhập vào thân thể !

Tử mang cùng hồng mang lượn lờ quanh miệng vết thương, dần dần đem vết tích còn đang đổ máu khép lại, phủ lên khối ngọc thạch khắc sâu trong mình !

Nỗi đau đớn dung nhập vào tận cốt tủy, trọn kiếp không quên! Linh hồn khắc ấn của Tam sinh thạch, thề vĩnh viễn không phản bội !

Cô Tuyết, nhớ kỹ những đau đớn giờ khắc này, nhớ kỹ đau đớn mà Lộng Nguyệt ta gây ra cho ngươi, khiến chúng ta vĩnh viễn cùng chịu đựng đau đớn! Đau đớn làm cho ngươi ta vô pháp lãng quên, để rồi kiếp sau, chúng ta còn có thể cùng nhau điên cuồng một lần !

Nguyệt, có lẽ vào lúc này thế nhân cười chúng ta điên, nhưng ta lại cười thế nhân vô tri không hay biết. Ngươi ta đều là kẻ điên, chẳng bái phật thần. Vậy giờ đây hãy để chúng ta dùng linh hồn khắc ấn phong tỏa tam sinh !

Thử khử kinh niên, vật thất tín ước, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

(Tháng năm biên biệt, đừng quên tín ước, cùng nắm tay đến lúc bạc đầu)

Hàng mi của hai người không một tia dao động, ánh mắt lấp lóe quang hoa hờ hững thần nhiên.

Hào quang liễm đi, sinh tử không rời.

Hai người cười mà không nói, không hề để ý đến mục quang kinh sợ của thành dân chung quanh. Cát vàng tung bay, tựa hồ hình thành một lá chắn ngăn cách phía sau, làm cho tầm mắt chúng nhân trở nên mơ hồ không rõ.

“Nhị vị thỉnh dừng bước.” Chợt nghe một tiếng gọi to, Lộng Nguyệt và Cô Tuyết xoay người nhìn lại. Chỉ thấy một vị Lạt ma[6] lông mi bạc trắng đã đứng sau lưng hai người từ lúc nào.

Bộ dáng tiên phong đạo cốt, áo cà sa đỏ rực khoác trên vai, tay cầm pháp trượng, hạc phát đồng nhan. (hạc phát đồng nhan: tóc trắng như lông hạc, mặt hồng hào như mặt trẻ con, ý nói già nhưng tráng kiện khỏe mạnh)

Lạt ma tiến lên một bước, cẩn thận đánh giá phong tư và tướng mạo của hai người, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Đôi mắt băng hồng của Cô Tuyết thoáng nheo lại, lộ ra biểu tình bất mãn.

“Nếu lão nạp đoán không nhầm, nhị vị phải chăng chính là Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ ?”

“Có việc gì ?” Tử mâu yêu đã lấp lóe quang mang thâm trầm khó đoán.

Lạt ma dò hỏi, “Có phải nhị vị muốn đến Sa mạc chi manh ?”

“Chúng ta đi hay không có quan hệ gì tới ngươi ?”

Lạt ma cười khê, do dự một hồi mới mở miệng nói, “Trăm ngàn năm qua, không một ai dám tiến vào Sa mạc chi manh. Nếu nhị vị có thể từ Sa mạc chi manh trở ra ngoài, vậy bảo vệ thiên hạ này có gì khó ?”

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đều trầm mặc không đáp.

Lạt ma cẩn thận đánh giá hồng y nam tử, tựa hồ cảm thấy khó hiểu, “Thần Nguyệt cung chủ mệnh định phải gánh chịu thiên kiếp, mà nay Cô Hoàng huyết lại dồi dào sôi sục, khí thôn Sát Phá Lang, thật sự khiến lão nạp không thể giải thích.”

“Người không cần biết.” Lộng Nguyệt mở miệng nói, ngữ khí lạnh đậm.

Tầm mắt của Lạt ma chuyển sang yêu tà nam tử đứng bên cạnh Cô Tuyết, mỉm cười, “Xem ra mệnh kiếp ‘Hong Liên sinh, Cô Hoàng vẫn’ chung quy vẫn bị Thánh Tuyết thành chủ nghịch chuyển. Lão nạp kính nể, kính nể a.”

Giọng nói của Lạt ma ẩn ẩn lộ ra niềm tang thương nhìn thấu cõi trần, “Yêu thể Liên Hoàng còn xuất hiện trước mặt thể nhân hay không, cần phải xem thành ý của nhị vị. Thượng cổ Thần Khí có thể diệt thể, cũng có thể cứu thể. Thịnh nhị vị nhất định phải dốc hết toàn lực áp chế ma tính bên trong Thần Khí, ngàn vạn lần không được để ma tính phản phệ. Bằng không, hậu quả sẽ không cách nào tưởng tượng.”

“Đa tạ chỉ điểm.” Cô Tuyết lạnh lùng đáp, sau đó nhìn về phía Lộng Nguyệt. Tử mâu lấp lóe bất định khiến trong lòng Cô Tuyết nổi lên một tia bất an.

Cát vàng bay múa, sau cùng che phủ thân ảnh hai người. Tái Bắc chi thành cũng biến mất khỏi tầm mắt bọn họ, chỉ để lại ký ức về Tam sinh thạch vĩnh viễn không thể nào quên.

.

Ánh sao lấp lánh, cát bay tản mạn, Lộng Nguyệt và Cô Tuyết hành tẩu bên trong đại mạc. Nơi bả vai ẩn ẩn phát đau khiến hai người cười càng thêm thoải mái.

“Nghe nói nếu một người không có mục đích cứ thế đi mãi, có thể đến một nơi gọi là ‘Thiên Hoang’.”

Gió đêm thổi tung làn tóc của bọn họ, hồng bào cùng tử bào giữa cơn bão cát không ngừng phát phơ lay động, tỏ rõ năm tháng tang thương.

Hai người sóng vai bước đi, tiếng tim đập đều đặn trở thành âm thanh duy nhất vang lên giữa đại mạc hiu quạnh.

Bọn họ chợt có cảm giác: vô luận đi tới nơi đâu, vô luận trải qua bao nhiêu khó khăn thăng trầm, chỉ cần bên cạnh vẫn có ái nhân làm bạn, thì đó vẫn sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất thế gian.

“Người nói xem, nếu thế gian này chỉ có hai người chúng ta, vậy sẽ thế nào ?”

“Không biết.” Cô Tuyết bật cười ra tiếng, “Chỉ ít sẽ không ai đến quấy rầy chúng ta, có phải không ?”

Lộng Nguyệt ngẩng đầu, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, tử mâu phản chiếu dấu vết tinh nguyệt giao huy, “Chỉ cần Hách Liên Cô Tuyết ngươi còn ở bên ta, những người kia sống hay chết với ta mà nói đều không có gì khác biệt.”

Ánh mắt hai người thoáng giao hội, nhãn quang chứa đầy ái ý ấm áp.

Bão cát tràn ngập tầm nhìn, song không thể cản trở mục quang chuyên chú thâm tình của đối phương.

.

Lúc này, ánh sáng từ ngọn đèn mỏng manh lọt vào tầm mắt bọn họ. Hai người chuyển thân nhìn lại, cách đó không xa có một hang đá, ánh đèn mờ hồ lúc sáng lúc tối ló ra, khiến đại mạc nơi tái ngoại tăng thêm vài phần ấm áp.

Đáy mắt Lộng Nguyệt hiện lên một tia thâm trầm, “Xem ra Sa mạc chi manh sớm đã có kẻ tiến vào.”

“Không sai.” Hồng mâu lạnh lùng nheo lại. (kinzie3012.wordpress.com)

Hai người chậm rãi tiếp cận hang đá lấp lóe ánh đèn, một luồng khí buốt lạnh tiêu điều lướt qua toàn thân. Lạnh ý thị huyết dần sôi sục, cơ hồ muốn ngưng đọng cát vàng cuồng vũ chung quanh.

Ngọn đèn hôn ám treo trên vách hang, song khi hai người vừa bước vào, đồng tử đột nhiên trợn to !

Phía trên thạch thai có một người đang tĩnh tọa, mái tóc dài hỗn độn hắc bạch giao thác che khuất gương mặt. Chỉ thấy người nọ mặc một thân hắc y, hai tay đã chuyển sang màu thâm đen kỳ dị, lại nổi lên từng vết ửng đỏ yêu diễm, bộ dạng bệnh hoạn yếu nhược hiện rõ trước mắt hai người.

Là hắc. . . Cô Tuyết nháy mắt đã nhận ra người này !

Bởi vì màu da trên tay người nọ chính là vết tích do bị liệt hỏa thiêu đốt tạo thành !

Chỉ có ai từng trực diện chống đỡ thức cuối cùng của Sáng Thần Cửu Thức ‘Liệt phách phần thân’ mới xuất hiện triệu chứng như vậy, cho dù có thể trọng tổ hồn phách cũng vô pháp chữa trị thương tổn do Cô Tuyết gây ra từ năm năm về trước !

Hồng mâu dấy lên từng tia sáng lạnh: Tà Hoàng. . . Khó trách bọn họ không cách nào tra xét tung tích của Tà Hoàng, không nghĩ tới hắn lại trốn ở nơi này !

Cô Tuyết nâng cao tay, nhãn thần băng lãnh, một đoàn yêu hỏa như độc mang sắc bén vờn quanh đầu ngón tay. Lộng Nguyệt nhìn ra biểu tình dị thường của hồng y nam tử, ngay khi tử mang vừa định ngưng tụ, một thanh âm quen thuộc truyền đến:

“Dừng tay !”

190. Chương 190: Đại Mạc Kinh Phong Vũ

Một nam tử anh tuấn từ ngoài hang chậm rãi đi vào, đôi mắt như hắc diệu thạch ngày trước nay đã phủ đầy năm tháng tang thương.

“Dừng giết hắn, được chứ ?” Thanh âm nam tử có chút run rẩy, mang theo một tia khẩn cầu.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết nhìn nam tử nhằm hướng bọn họ bước tới, sát ý trong mắt bỗng chốc biến mất, toàn thân cứng đờ !

Năm năm không gặp, Nhân trung chi long dương danh giang hồ, thiếu minh chủ của Thiên Địa Minh ngày trước không ngờ lại sa sút đến mức này.

Tư Đồ Không Thành. . . Người này cư nhiên là Tư Đồ Không Thành !

Thiếu minh chủ của Thiên Địa Minh suốt năm năm không biết tung tích cũng đến Sa mạc chi manh.

Lộng Nguyệt nhìn về phía nam nhân vẫn thản nhiên tĩnh tọa trên thạch thai, nhãn thần tràn ngập hàn quang lạnh lẽo bất khả tư nghị !

Tư Đồ Không Thành xuất hiện ở nơi này, vậy chẳng phải có nghĩa. . . “Hắn là cha ta.”

Cái gì. . . Cô Tuyết giật mình sửng sốt, hàn ý trong mắt càng thêm thâm trầm, “Tư Đồ Phách là Tà Hoàng?”

Tư Đồ Không Thành rũ mi, né tránh hai đôi mắt gắt gao nhìn thẳng vào hắn, cảm giác thua thiệt cùng hối hận tản ra bên ngoài vô pháp che giấu, “Đúng vậy, cha ta là. . . Tà Hoàng.”

Tư Đồ Không Thành gian nan bật thốt.

Không sai, Tà Hoàng mà trong giang hồ người người khinh thường chỉ rửa, Giáo vương của Đại Âm Hà không phải người cũng chẳng phải quỷ chính là phụ thân của Tư Đồ Không Thành hắn, Tư Đồ Phách.

Hắn vốn dĩ không muốn tin tưởng sự thật này, nhưng năm năm trước, Đại Âm Hà Cung bị Hách Liên Cô Tuyết phá hủy, Tư Đồ Không Thành ngoài ý muốn gặp được Tà Hoàng bị thương nặng gần như hồn thân câu diệt. Khi hắn tháo xuống mặt nạ của lão nhân, chung quy mới hiểu ra hết thấy.

Ngày đó, Thiên Địa Minh bị hủy đều là do Tư Đồ Phách một tay gây nên. Hắn giả chết để che giấu tai mắt chúng nhân, từ đó về sau sẽ không có ai hoài nghi thân phận chân thực của Tà Hoàng. Chẳng những giúp tăng thêm cừu hận của thế nhân đối với Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, hắn còn có thể vung tay không hề cố kỵ làm mưa làm gió ở Đại Âm Hà.

Sư đệ Chiến Mục của nhị vị Thiên Cơ tổ sư, Giáo vương Tà Hoàng của Đại Âm Hà Cung, minh chủ Tư Đồ Phách của Thiên Địa Minh, đều là cùng một người.

Không ai ngờ tới Tư Đồ minh chủ chính nghĩa lẫm nhiên trước mặt thể nhân lại là Giáo vương Tà Hoàng đứng đầu Đại Âm Hà mà người người muốn tru diệt !

Giang hồ đồn đại, hơn mười năm trước Đại Âm Hà Cung bị Tư Đồ Phách tiêu diệt, bất quá chỉ là một tiết mục do Tư Đồ Phách tự mình diễn xuất nhằm mê hoặc ánh mắt thể nhân mà thôi. Vừa có thể tạo dựng tượng đài bất hủ cho Tư Đồ minh chủ, lại tạo cơ hội để Đại Âm Hà Cung âm thầm nghỉ ngơi dưỡng sức, tích lũy càng nhiều thế lực dốc sức phục vụ cho Chiến Mục hần.

Lộng Nguyệt lẳng lặng nhìn nam tử đứng trước mặt hần, trong tử mâu nhộn nhạo từng đợt sóng gợn.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng chung quy đó vẫn là sự thật không thể xóa bỏ.

Tư Đồ Không Thành là đệ đệ của Nam Cung Lộng Nguyệt hần.

Mà phụ thân của Tư Đồ Không Thành cũng chính là kẻ khiến Nam Cung Lộng Nguyệt căm hận nhất !

Lộng Nguyệt thoáng khép hờ hai mắt, không khỏi cười than trần thế đầy rẫy éo le.

Cô Tuyết không chú ý đến biểu tình của yêu tà nam tử bên cạnh. Năm năm trước, Thiên Địa Minh bị công hãm, hần rõ ràng nghe được mỗi một câu một lời của Sở Vân Sương. Quan hệ giữa Nam Cung Lộng Nguyệt và Tư Đồ Không Thành không phải hần không rõ.

“Tà Hoàng, ta không thể không giết !” Cô Tuyết nháy mắt nâng cao tay, móng tay sơn hồng điểm mị lấp lóe lãnh mang tựa yêu hỏa độc phong, trong khoảnh khắc muốn đâm thủng nơi trí mạng của Tà Hoàng !

“Cô Tuyết !” Tư Đồ Không Thành vội vàng che chắn trước mặt nam nhân thương lão, tựa hồ đã không còn dũng khí đối diện với đôi hồng mâu yêu mị cổ hoặc, “Làm ơn lưu lại một mạng cho cha ta.”

“Mau tránh ra !” Thanh âm của hồng y nam tử không có nửa điểm động dung, “Không Thành, ngươi không cần phải vì ma quỷ này mà uống mạng !”

Lộng Nguyệt gắt gao nhíu mi, suy nghĩ một mảnh rối rắm phiền chán.

Hần rốt cuộc đoán được lời trần trối không hoàn chỉnh mà Sở Vân Sương ghé bên tai hần thì thào ngày đó, cũng minh bạch vì sao Tà Hoàng có thể dễ dàng bắt đi mẫu thân Mộ Dung Vân Liên của hần, minh bạch vì sao mỗi lần hần nhìn đến Tư Đồ Phách, trong lòng lại nổi lên địch ý mơ hồ.

Năm đó, Tư Đồ Phách, Nam Cung Liệt và Hách Liên Thiên tề danh ‘Nhân gian tam bá’. Nguyên lai chính là vì Tư Đồ Phách âm thầm phản bội mới dẫn đến thảm kịch nghị lại mà kinh đó.

“Hiện tại cha ta đã mất hết võ công, chỉ còn là phế nhân, sẽ không nguy hại đến võ lâm.” Thanh âm Tư Đồ Không Thành khàn khàn trầm thấp, “Thả hần một con đường sống, Cô Tuyết, xem như ta cầu ngươi.”

“Cầu ta ?” Ngữ khí của Cô Tuyết vẫn băng lãnh như trước, “Tư Đồ Không Thành, không ngờ ngươi lại vì gã phụ thân người không ra người quỷ không ra quỷ này mà cầu xin ta ? Ngươi cư nhiên cũng biết cầu người khác. . .” Cô Tuyết trào phúng cười ra tiếng, “Thiếu minh chủ Thiên Địa Minh năm đó không ngờ cũng sẽ cầu người.”

“Nhưng dù sao hần cũng là cha ta !” Tư Đồ Không Thành cố gắng áp chế thanh âm run rẩy của mình, “Vô luận hần đã làm ra bao nhiêu chuyện sai trái, hần chung quy vẫn là phụ thân của Tư Đồ Không Thành, ta không thể cứ như vậy không đếm xỉa gì đến hần.”

“Hảo! Vậy ta hỏi ngươi.” Lộng Nguyệt chậm rãi tới gần hần, thanh âm bình tĩnh không có nửa điểm phách phồng, “Nếu võ công của hần đã mất, vì sao lại xuất hiện ở nơi này? Vì sao lại đi vào địa vực của Sa mạc chỉ manh ?”

Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng hét thảm “A! Thành nhi, đau! Đau!. . .” Nam nhân thương lão phía trên thạch thai ôm đầu, toàn thân run rẩy, mái tóc dài hắc bạch giao thác bị nam nhân vô rồi tung rơi rụng đầy đất. Có lẽ vì đau đớn trong cơ thể, khuôn mặt hần trở nên vặn vẹo đầy dữ tợn, khiến người ta tâm kinh đảm chiến.

“Cha !” Tư Đồ Không Thành nháy mắt ôm lấy thân thể Tà Hoàng, trấn an tâm tình của lão nhân, đáy mắt chứa đầy đau xót.

“Ha, Nam Cung Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, các người đều muốn giết ta có phải không, đến giết ta đến a đến a !”

Lão nhân tiên phong đạo cốt bỗng điên cuồng cười lên ha hả, nhân thần tán loạn như quỷ mị, lưu chuyển niềm tịch mịch cùng tuyệt vọng sâu sắc.

Nghĩ đến Chiến Mục hấn cả đời nhiệt huyết tiêu sái, từ lúc học được chân truyền của Thiên Cơ tổ sư, đến tạo dựng Đại Âm Hà Cung, Thiên Địa Minh, đối kháng với cả võ lâm Trung Nguyên, chính mình tự diễn tiết mục một chính một tà, đùa bỡn thế nhân, thiết huyết chinh chiến, bao nhiêu năm phong quang vinh diệu mấy ai có được ?

Nhưng bây giờ đã sa sút đến kết cục tàn bại như phế nhân.

Cô Tuyết lạnh lùng nheo lại hồng mâu, đáy mắt lóe ra thị huyết vô tình.

“Nếu hôm nay ta nhất định muốn Tà Hoàng phải chết thì sao ?” Lộng Nguyệt tà mị nói, tử mâu cũng giống Cô Tuyết tràn ngập lãnh khốc quyết tuyệt.

“Vậy người trước tiên phải bước qua xác của ta !”

Tư Đồ Không Thành ngẩng đầu, trong mắt chứa đầy kiên định, không chút giấu diếm vẻ châm chọc đối với vận mệnh.

Cái gì mà thiếu minh chủ Thiên Địa Minh, cái gì mà Nhân trung chi long? Hấn Tư Đồ Không Thành hiện giờ đã mất đi tất cả, chỉ còn lại một vị phụ thân bị người đời khinh thường, gắng gượng độ nhật.

Lộng Nguyệt quay đầu sang chỗ khác, ngữ khí không có nửa điểm dao động, “Ta đã đáp ứng mẫu thân người, sẽ không thương tổn người. Nhưng Tà Hoàng bất đồng, cho dù hấn là cha người, ta vẫn muốn giết hấn !”

Ánh đèn trong hang đá chập choạng lúc sáng lúc tối, rọi lên gương mặt trắng bệch của Tư Đồ Không Thành, bất lực mà thê lương.

“Chỉ cần các người đồng ý buông tha hấn. . .” Tư Đồ Không Thành thản nhiên nói, “Nửa đời còn lại của hấn do ta chiếu cố, ta cam đoan, hấn sẽ không đến gây phiền toái cho các người, ta cũng sẽ không dây dưa với các người.”

Trong ánh mắt của hấn không còn nửa điểm lưu luyến thế gian là sai lầm lúc trước mới dẫn đến những hối hận day dứt ngày hôm nay. Lộng Nguyệt, Cô Tuyết, hiện giờ ta Tư Đồ Không Thành không muốn có bất kỳ liên lụy gì với các người, hãy để ta bảo hộ cha ta, chuộc lại tội lỗi nửa đời trước.

Vì cha ta, cũng là vì ta. . . Lộng Nguyệt thoáng buông mi, trầm mặc không nói.

Trước đây, chính mình không biết có bao nhiêu oán hận nam nhân trước mặt này, hấn chiếm lấy Cô Tuyết, cũng đoạt đi tình cảm của Cô Tuyết. Mà nay, tất cả đã là quá khứ, trong lòng Lộng Nguyệt cũng vô pháp bảo trì niềm hận ý ban đầu.

Bỗng nhiên, từng đợt vó ngựa vang dội đập trên nhai đạo truyền đến. Đại mạc vốn dĩ an tĩnh yên ổn bị thanh âm náo động đẩy lên nhiệt tình sôi sục.

Đại mạc Tái Bắc vắng người này không ngờ lại nghênh đón mấy vạn danh võ lâm nhân sĩ ùn ùn kéo đến !

Vó ngựa đập tung cát vàng, bụi đất bay lên đầy trời lơ mờ che khuất cả biển sao trời rộng lớn.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết chợt đưa mắt nhìn nhau, liền bước ra khỏi hang đá, khi nhìn đến đám võ lâm nhân sĩ vùng roi quát ngựa chạy nhanh như bay, đồng tử không khỏi co rút !

Chẳng lẽ tin tức Thượng cổ Thần Khí xuất hiện tại Sa mạc chi manh đã truyền khắp võ lâm Trung Nguyên?

Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, “Làm sao lại truyền nhanh như vậy? Ngoại trừ nhị vị hắc bạch tiên bối, còn ai biết được Thượng cổ Thần Khí ở Sa mạc chi manh ?”

Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, “Kể trong hang đá kia không phải đã biết hay sao ?”

Cô Tuyết nhìn về phía cặp tử mâu tà dị, yêu mị cười khê, “Người hoài nghi. . . ?”

“Không thể không hoài nghi.” Lộng Nguyệt thản nhiên nói, “Tà Hoàng kẻ này quá mức âm hiểm xảo trá, hiện tại công lực của hắn thế nào, chúng ta còn chưa biết. Nếu hắn có thể dùng thân phận Tư Đồ Phách để che giấu suốt mười mấy năm, vậy nguy trạng chính mình mất hết võ công có gì khó khăn ?”

Cô Tuyết cười khê ra tiếng, đột nhiên, vân mi thoáng động, lập tức lại bình ổn, “Lão bằng hữu của ngươi đã đến đây.”

Vừa dứt lời, một thanh âm bốn cột khiến Cô Tuyết thập phần chán ghét truyền đến: “A ha, Yêu Nguyệt, độc mỹ nhân, thật là xảo a, không ngờ lại gặp các ngươi ở nơi này.”

Một đạo lam ảnh vọt đến trước mặt hai người, yếm vĩ hoa ngân nơi đuôi mắt lấp lóe sáng ngời trong đêm tối.

“Yêu Nguyệt, ta sớm biết tên ma đầu thân thông quảng đại nhà ngươi sẽ không dễ dàng rời khỏi thế gian này. Ha ha, bất quá ngươi thật không thú vị, nếu đã sớm xuất hiện còn giấu diếm thân phận lâu như vậy !” Dạ Phi Yến bĩu môi, lập tức nhìn quanh, phát hiện bóng người trong hang đá, đang muốn đi vào lại bị Lộng Nguyệt ngăn cản.

“Sao ngươi lại đến đây ?”

“Vì cái gì ngươi không ở bên cạnh Âm tòa của bản cung ?”

Dạ Phi Yến cười nói, “Hai người các ngươi cũng không phải không biết bản tính của ta, đường đường là thần thụ đệ nhất thiên hạ như ta sao có thể bỏ qua bảo bối tốt như vậy ?”

Tử mâu của Lộng Nguyệt trở nên thâm trầm khó đoán, “Ngươi làm sao biết được Sa mạc chi manh ?”

“Vô lâm Trung Nguyên ai ai cũng biết.” Dạ Phi Yến nghĩa chính ngôn từ nói, “Thượng cổ Thần Khí trong truyền thuyết ở Sa mạc chi manh, hiện giờ tin tức này không người không biết không người không rõ, làm sao ta có thể không nghe đến ?”

Tầm mắt của Lộng Nguyệt và Cô Tuyết lại giao hội, nhãn thần hiện lên quang mang phức tạp. Hành trình lần này, bọn họ vì tránh cho dả thảo kinh xà, căn bản không hề kinh động bất kỳ kẻ nào. Nhưng vì sao vừa mới bước vào Sa mạc chi manh, vô lâm nhân sĩ Trung Nguyên đã từ sau đuổi tới ?!

Tin tức Thượng cổ Thần Khí cất giấu tại Sa mạc chi manh, rốt cuộc là kẻ nào thả ra ?

Chẳng lẽ là Thiên Cơ tổ sư ?(kinzie3012.wordpress.com)

Không có khả năng, tuy rằng Thiên Cơ tổ sư có khi thần chí không rõ, nhưng bọn hắn xem Thượng cổ Thần Khí như trân bảo, mặc dù hồ đồ cũng tuyệt không thể đem tin tức trọng yếu như thế thông báo cho người khác.

Dạ Phi Yến khê cười nói, “Ta nói nhị vị, không phải chỉ là Thượng cổ Thần Khí hay sao? Việc gì phải sầu mi khổ kiểm như vậy? Ta đến đây chỉ là muốn kiến thức uy lực của Thần Khí mà thôi, không hề có tư tưởng không an phận.” Phương nhãn liền đảo qua đôi hồng mâu tản mát lãnh khí bức nhân, “Uy, ta nói độc mỹ nhân, đừng có dùng loại ánh mắt chứa sát khí này nhìn ta !”

Cô Tuyết không hề để ý tới Dạ Phi Yến, hơi khép hai mắt, che giấu dị sắc vừa hiện.

Dạ Phi Yến nhìn từng bãi cát vàng xa xa bốn phía chung quanh, lẩm bẩm nói nhỏ, “Thế nào còn chưa đến?”

“Ai ?”

“Ai nha, đương nhiên là kẻ muốn giết lão ma quỷ kia rồi !” Dạ Phi Yến không chút quan tâm thản nhiên đáp.

Lộng Nguyệt đột nhiên nhìn về phía Dạ Phi Yến, “Ngươi biết người ở bên trong là. . .”

“Không phải là lão ma quỷ Tà Hoàng hay sao ?”

“Làm sao ngươi biết Tà Hoàng ở trong đó ?”

Dạ Phi Yến còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một tiếng quát lớn, lập tức thị huyết sát quang như cuồng phong bạo vũ nhắm hướng lão nhân trong hang đá đánh tới !

“Tà Hoàng, người chịu chết đi !”

Chỉ nghe ‘Đương’ một tiếng, hàn quang tấn hiện, một thân ảnh thanh sắc nhanh chóng lao vút vào, mang theo ánh mắt oán hận như muốn đưa người vào chỗ chết !

Lộng Nguyệt lập tức nhận ra người này !

Hắn chính là gia hỏa mấy tháng trước tuyên bố muốn khiêu chiến ‘Phong Lưu Ảnh’ Phong Trần Diệt!

191. Chương 191: Huyết Sắc Đại Mạc

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đều không ra tay, chỉ lặng yên xem kỳ biến, dị sắc trong mắt càng thêm thâm trầm.

Phong Trần Diệt vùng kiếm, thế công ào ạt như gió lạnh rít gào, hỗn loạn thiện biến. Sát ý cùng khí tức thị huyết cơ hồ hóa thành thực thể, mãnh liệt nhắm ngay mặt Tà Hoàng xuất kích !

Toàn thân Tư Đồ Không Thành bỗng chốc căng thẳng, chắn trước mặt Tà Hoàng, ngăn cản sát chiêu của Phong Trần Diệt !

Chỉ trong chớp mắt, bụi bặm cuộn cuộn bốc lên khắp hang đá, Tà Hoàng giống như mất đi lý trí vẫn ngồi trên thạch thai cười ngây ngô, không ngừng bứt mớ cỏ dại rồi tung dưới chân đùa nghịch. Bộ dáng đần độn kia hết như hài đồng non nớt vô hại, không hề nhận ra nguy hiểm đang kéo tới.

“Thành nhi. . . Thành nhi. . .” Tà Hoàng không ngừng gọi, lúc này hắn đã không còn phong tư cùng khí phách ngày trước, nghiêm nhiên một bộ lão nhân bất lực sa sút tang thương.

Một lão nhân gần đất xa trời, trên gương mặt hiện rõ vết dấu thời gian.

Có ai ngờ tới, Tư Đồ Phách từng oai phong một cõi thống lĩnh quần hùng kia giờ đây ngây dại thành kẻ điên. Có ai ngờ tới, Ám Hà Giáo vương không phải người cũng chẳng phải quỷ thần thông đầy mình hiện giờ lại rơi xuống kết cục lẻ loi cô độc.

Chỉ có nhi tử độc nhất của hắn, từng là thiếu minh chủ Thiên Địa Minh, tận tâm tận lực giữ gìn cho hắn một mạng tàn mà sống gượng đến cuối đời.

“Thiếu minh chủ, Phong Trần Diệt kính người, nhưng mong người đừng cản trở ta !” Thanh y nam tử tay niết kiếm quyết, bộ pháp phiêu dật nhẹ nhàng.

“Nếu muốn giết hắn, trừ phi phải giết ta trước !” Ngữ khí của Tư Đồ Không Thành vô cùng kiên định, không cho phép phủ quyết.

“Tà Hoàng làm nhiều việc ác, không còn nhân tính, không thể không trừ !”

“Chỉ cần người không tiếp tục truy cứu, từ nay về sau ta sẽ mang theo cha ta thoái ẩn giang hồ !”

“Cha người. . . ?” Phong Trần Diệt nháy mắt ngừng công kích, con người màu bích lục không dám tin nhìn chằm chằm vào lão nhân ngây dại, lập tức lại nhìn về phía Tư Đồ Không Thành. Lực đạo trong tay tựa hồ không cách nào ngưng tụ.

“Đúng vậy.” Tư Đồ Không Thành thậm chí không dám đối diện với đôi bích đồng trong suốt trước mặt, phảng phất có một thứ lợi khí bén nhọn đâm thẳng vào ***g ngực hắn.

“Cha người thì thế nào ?” Phong Trần Diệt mỉm cười nhàn nhạt, “Năm đó, chính là hắn !” Ngón tay dút khoát chỉ hướng lão nhân ngồi trên thạch thai, “Kẻ diệt quốc gia của ta, giết phụ hoàng ta. Phong Trần Diệt ta nhẫn nhục bao năm, gượng gượng mà sống đến hôm nay, rốt cuộc cũng có cơ hội tự tay giết chết hung thủ !”

Trong mắt Phong Trần Diệt tràn đầy lạnh lùng ngoan độc, “Năm đó, Tà Hoàng dùng Đông Doanh huyền thuật giết không biết bao nhiêu con dân của Hồi Hột ta. Bộ dáng của hắc, cả đời ta cũng không thể nào quên! Hắc mang ta về Đại Âm Hà Cung, xem như chó quắt roi liên tục, bị ép buộc vì hắc làm việc. Ta từ Tu La Môn giết chóc đầm máu, ném mật nằm gai mới tìm được cơ hội báo thù, thế mà đến bây giờ. . . Ha ha ha. . .”

“Oan có đầu nợ có chủ! Tà Hoàng hắc vốn không bao giờ xem chúng ta là người để đối đãi, không ngờ cũng có ngày thê thảm đến mức này!” Phong Trần Diệt hừ lạnh một tiếng, “Mị Âm, Mị Vũ đã chết; Mị Đồng, Mị Thủy, Mị Hỏa đều phản bội. . . Tà Hoàng, có phải ngươi không bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ rơi vào tình trạng ngày hôm nay, ân?”

Tiếng cười trào phúng vang vọng khắp hang đá, niềm oán hận của thanh y nam tử tràn ngập không gian băng lãnh nhỏ hẹp. Ngọn đèn mờ nhạt chớp tắt, thê diễm mà mơ hồ, giống như đang cười than những ân oán oán dây dưa khó giải của thế nhân.

Nguyên lai Phong Trần Diệt chính là vương tử Hồi Hột. . .

Tử mâu của Lộng Nguyệt lấp lánh quang mang trong suốt, khó trách hắc dám tuyên bố khiêu chiến với Phong Lưu Ảnh. . .

Bởi Phong Lưu Ảnh và Phong Trần Diệt đều giống nhau, xuất thân từ Hồi Hột, song việc này trong giang hồ ít ai biết đến.

Phong Lưu Ảnh đích xác đã chết, chết vào mười năm trước, luyện công tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đứt đoạn, không thể hồi thiên.

Trước đây, Lộng Nguyệt cũng từng âm thầm quan sát bí đồng nam tử này, mỗi lần hắc nhắc đến cái tên ‘Phong Lưu Ảnh’, loại nhân thần đặc biệt đó luôn khiến Lộng Nguyệt cảm thấy bất khả tư nghị.

Nếu Hồi Hột quốc bị Tà Hoàng tiêu diệt, như vậy hắc gia nhập Thất Sắc Thiên Đường không phải là vì phá hủy Lưu quốc hoàng triều, bởi Lưu quốc và Hồi Hột quốc không hề có ân oán.

Hắc gia nhập Thất Sắc Thiên Đường, rốt cuộc là vì sao?

Cô Tuyết nhìn thần sắc quỷ dị trong mắt Lộng Nguyệt, nhãn mâu băng hồng yêu diễm như lửa, “Mau đi tìm Thượng cổ Thần Khí, ân oán của những người này không can hệ đến chúng ta.” Vừa dứt lời liền cất bước rời khỏi hang đá.

Tầm mắt của Lộng Nguyệt đảo qua Tà Hoàng, ngẫm nghĩ một trận, cũng không lưu lại, theo Cô Tuyết ly khai.

“Thành nhi. . . Thành nhi. . . Hắc hắc. . . Hôm nay phụ thân bắt gà cho ngươi ăn.” Lão nhân chậm rãi đứng dậy, mái tóc rối tung che khuất gương mặt tang thương. Tà Hoàng lúc này giống như một đầu liệt thú, ở trong hang đá nhảy tới nhảy lui, cử chỉ quái dị có chút khả ái.

Dạ Phi Yến bất đắc dĩ thở dài, tùy ý ném lại một câu, “Làm người nên có lòng khoan dung.” Xoay người rời đi.

Tư Đồ Không Thành nhìn về phía bí đồng nam tử, ánh mắt chứa đầy áy náy, “Thần chí của hắc đã mơ hồ không rõ, nếu ngươi còn oán hận, hãy để ta thay hắc đến chuộc tội.”

Mục quang của Phong Trần Diệt vẫn lạnh lùng như trước, dị sắc thoáng hiện. Nhân thần quỷ dị khó đoán, chuỗi kiếm nắm chặt trong lòng bàn tay sớm đã đầm đìa mồ hôi.(kinzie3012.wordpress.com)

.

Đại mạc vùng Tái Bắc vào đêm dị thường rét lạnh, trăng sao trên cao sáng ngời như giao nhân lệ, lấp lánh đẹp đẽ.

Yêu tà nam tử lẳng lẳng mà đứng dưới một gốc cây khô, tử mâu phản chiếu từng đụn cát vàng vô biên vô hạn của đại mạc, u trầm mà thâm thúy, xa xăm khó nắm bắt.

Lúc này, một đôi tay hữu lực chậm rãi vòng qua eo lưng Lộng Nguyệt, suy nghĩ đầu chuyển thiên hồi nháy mắt liền ngưng trệ.

“Đừng cử động !” Thanh âm không cho phép kháng cự truyền vào tai Lộng Nguyệt, khí tức ảm áp vờn quanh thân thể hai người. Cô Tuyết đứng phía sau Lộng Nguyệt, không mang theo nửa điểm dục vọng nhẹ nhàng ôm lấy thân thể hắn. Đại mặc hoang dã làm nền cho hai người đứng ôm nhau thật lâu, cảnh sắc hài hòa mà duy mỹ.

Cát vàng sau lưng bọn họ vui vẻ bay múa, tử phát cùng hồng phát theo gió vũ động. Phía chân trời xa xa là biển sao mênh mông rộng lớn, rực rỡ lấp lánh.

Đầu lưỡi của hồng y nam tử khẽ đảo qua cần cổ trắng nõn của người trước mặt, giọng nói thanh nhuận như suối chảy vang lên đầy mê hoặc, “Người nghĩ gì vậy ?”

“Nghĩ đến chuyện về sau.” Lộng Nguyệt thản nhiên đáp.

“Về sau ?” Cô Tuyết bật cười ra tiếng, móng tay sơn đỏ điểm mị mà tuyệt lệ, ngón tay thon dài vuốt ve từng đường nét nửa bên mặt của nam tử tuấn mỹ, dần dần trượt xuống nơi cấm, “Chướng ngại trước mắt còn chưa được giải quyết, làm sao có tinh thần mà nói chuyện sau này ?”

Lộng Nguyệt ái muội vén lên vài sợi tóc che lấp đôi mắt thâm hồng, tà mị nhếch môi, “Xem ra trời cao đã chú định chúng ta khó có thể sống những ngày yên ổn như người bình thường.”

“Nguyệt của ta ngày càng thú vị. . .” Cô Tuyết mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi của người trước mặt, “Người là Nam Cung Lộng Nguyệt, ta là Hách Liên Cô Tuyết, những chuyện bình phàm sẽ không phát sinh trên người chúng ta.”

Phượng mâu tử sắc lấp lóe sắc thái thê lương lạnh lẽo.

“Người muốn nói gì ?”

“Ta chỉ muốn cảnh cáo người một câu !” Biểu tình của Lộng Nguyệt bỗng trở nên nghiêm túc, “Sau khi đoạt được Thượng cổ Thần Khí, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người ngàn vạn lần không được tới gần ta, rõ chưa ?!”

Lửa nóng trong mắt Cô Tuyết chợt rút đi, chỉ còn băng hàn nhập cốt, “Lời này của người là có ý gì ?”

“Không có ý tứ nào khác, nhớ kỹ lời ta nói !”

Tử ảnh phiêu nhiên như tiên lướt qua bên cạnh Cô Tuyết, dần bước đi xa, lưu lại hương sen đậm đặc xa cách.

Cô Tuyết yêu mị cười khê, không chút để ý

Đừng có ra lệnh cho ta, Nam Cung Lộng Nguyệt. . .

.

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao, cát vàng tung bay khắp chốn.

Đại mặc mênh mông bát ngát tưởng chừng như không có giới hạn, vô lâm nhân sĩ không ngừng tiến vào Sa mạc chỉ manh gian nan bước lên phía trước. Thế nhân đều biết, nếu đoạt được Thượng cổ Thần Khí sẽ vô địch thiên hạ. Giờ phút này, vì đổi lấy một tia hy vọng cực kỳ nhỏ bé kia, cho dù phải tắng thân nơi sa mạc hoang vu có gì là không đáng ?

Trên đoạn đường trải đầy cát, không ngừng có người ngã xuống, song rất nhanh bị cát vàng bao phủ, không lưu nửa phần dấu vết.

Đại mặc bao la tràn ngập khí tức huyết tinh nhàn nhạt, những cồn cát biến đổi không theo quy luật làm cho phương hướng khó bề phân biệt. Ngàn dặm không một bóng mây, lại ẩn tàng sát khí mãnh liệt.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết dựa vào chỉ dẫn của Thiên Cơ tổ sư trước lúc ra đi, chậm rãi tiến vào địa vực của Sa mạc chỉ manh. Cát bay tán loạn khiến tầm mắt chúng nhân mơ hồ, cuồng phong gào thét, nếu vô công

định lực không đủ, căn bản không thể thừa nhận bão cát bào mòn, thân xác sẽ bị đại mạc chôn vùi, thi cốt vô tồn.

“Có lẽ Ngọc linh châu sẽ cảm ứng được.” Cô Tuyết nâng túi gấm trong tay, chỉ thấy hai khỏa ngọc châu mượt mà màu tím đỏ dưới ánh mặt trời lóe sáng chói mắt.

Bỗng nhiên, Cô Tuyết cảm thấy cổ tay của mình bị một cổ lực đạo mạnh mẽ hung hăng chế trụ, tựa hồ muốn giao phó điều gì, lại cực lực siết chặt như không muốn xa rời.

Cô Tuyết nghi hoặc nhìn về phía cặp tử mâu chần chờ bất định, “Làm sao vậy ?”

“Nhớ kỹ lời đêm qua ta đã nói với ngươi !” Ngữ khí của Lộng Nguyệt vô cùng kiên định.

Cô Tuyết thoải mái cười khê, giống như đáp ứng. Hắn giơ tay lên, đem hai khỏa Ngọc linh châu đặt trong lòng bàn tay. Quang mang lóa mắt nhất thời tỏa ra bốn phía, phảng phất phát quang vạn trượng chiếu khắp đại địa !

“Quả thật là thế. . .” Cô Tuyết biểu tình không thể tin nhìn Ngọc linh châu trong tay, “Thượng cổ Thần Khí đích xác ở Sa mạc chi manh !”

Hơn ngàn chùm sáng từ bốn phía chung quanh Lộng Nguyệt, Cô Tuyết tản mát, nghênh hợp ánh mặt trời chói chang, đột nhiên dấy lên yêu mang huyền lệ giữa thiên địa !

Đúng lúc này !

Một tiếng nổ ở nơi chân trời cách đó không xa vang vọng, linh quang vạn trượng trải khắp sa mạc, làm cho đại mạc hoang vu thoáng chốc trở nên thần thánh bất khả xâm phạm !

Ba quang hiện ra, như sóng triều phun trào càn quét. Từng đụn cát cuộn cuộn bốc lên, đại địa rung chuyển mãnh liệt.

Sa mạc chi manh. . .

Phần đông võ lâm nhân sĩ vì không chịu đựng nổi linh lực xâm thực, đều bị cuồng sa bạo loạn quanh thân cắn nuốt thân thể. Từng tiếng kêu bất lực thảm thiết vang đến tận trời cao, Sa mạc chi manh trong khoảnh khắc đã hóa thành mãnh thú đồ tể bao người.

Ở nơi trung tâm của đại mạc mệnh mang vô bờ, lưu sa chậm rãi chảy vào một vực sâu thâm đen không đáy, giống như đại địa chột mở ra bồn máu, từ từ hút lấy cát vàng nhẵn nhụi, dấy lên bụi bặm mê mông.

Tử mâu cùng hồng mâu dần co rút, thần sắc quỷ dị trong mắt liên tục lấp lóe.

Đám võ lâm nhân sĩ định lực mười phần nhất thời ulla lên, bị vô số dục vọng trong nội tâm sai sử, nhân thân nổ rộ tinh quang chói mắt !

Thượng cổ Thần Khí. . . Thượng cổ Thần Khí ở ngay trong vực sâu !

Vương bài chí tôn để xưng bá thiên hạ, Thượng cổ binh khí duy ngã độc tôn đã trở về đại địa !

Nhưng ngay một khắc mọi người khẩn cấp nhảy vào hắc uyên, một phiến bạch mang từ vực sâu chột hiện, đâm nhói hai mắt chúng nhân !

Bỗng nhiên, gần ngàn bộ xương khô từ trong vực sâu lao ra, giống như con rối cứng nhắc bị điều khiển, chậm rãi tới gần đám người !

Đó là khô lâu binh không có nhục thể, vào giờ khắc này đồng loạt thức tỉnh, phảng phất nghe theo mệnh lệnh của vị chủ nhân thần bí. Một khi ra tay là huyết quang vắng khắp nơi !

Võ lâm nhân sĩ trừng lớn hai mắt! Trong lòng dấy lên niềm sợ hãi mãnh liệt, vô số đao kiếm đâm thẳng vào thân thể khô lâu, song không có nửa điểm tác dụng.

Bầy khô lâu hủ mục bị lực lượng huyền bí khống chế, tại thời điểm Sa mạc chi manh mở ra nhất tề bùng nổ !

Cốt trảo sắc bén đâm vào trái tim của nạn nhân, tàn nhẫn mà âm độc. Không biết bao nhiêu người đã tang mệnh dưới một chiêu như thế, máu đỏ tươi tưới đẫm cát vàng nơi đại mạc hoang vu !

“Âm linh sứ giả. . .” Lộng Nguyệt thần nhiên nói.

“Chúng nó là oán linh thủ hộ cho Thượng cổ Thần Khí.” Cô Tuyết lạnh lùng nheo mắt, lẳng lặng nhìn võ lâm nhân sĩ bị sát hại, không một chút động dung.

Lúc này, Dạ Phi Yến đang chật vật lặn lội giữa cuồng sa rồi cuộc tìm được hai đạo thân ảnh yêu dã, mở miệng hét lớn, “Uy, hai người các ngươi có tìm Thượng cổ Thần Khí cũng không cần thiết phải hạ được cho ta a.”

“Người nói cái gì ?” Cô Tuyết lạnh giọng hỏi.

Dạ Phi Yến che kín đôi mắt bị cát vàng luồn vào, cuồng phong khiến thanh âm của hắn trở nên mơ hồ không rõ, “Ta nói các ngươi tìm Thượng cổ Thần Khí, còn muốn hạ được ta? Có tất yếu sao ?”

Lộng Nguyệt vươn tay chế trụ cổ tay Dạ Phi Yến, tử sắc đồng tử bỗng chốc co rút, “Mê hồn tán !” Lập tức nhìn sang cặp hồng đồng tràn ngập thần sắc quỷ dị.

“Tà Hoàng đâu ?” Cô Tuyết đột nhiên ý thức được điều gì, “Người có gặp Tà Hoàng không ?”

“Ta làm sao biết lão ma quỷ đó ở nơi nào ?” Dạ Phi Yến rống lớn, “Ta vừa tỉnh lại, Tà Hoàng không thấy, Tư Đồ Không Thành không thấy, Phong Trần Diệt cũng không thấy, tất cả mọi người đều không thấy !”

Lộng Nguyệt, Cô Tuyết nhìn nhau một lát, lại quay đầu nhìn về phía những Âm linh sứ giả thủ hộ Sa mạc chi manh, trong mắt lộ ra vẻ lãnh tĩnh cùng trấn định.

Cô Tuyết đem một khóa Ngọc linh châu trong tay ném cho Lộng Nguyệt, nắm chặt tay hắn, ngữ khí thông dong.

Hồng đồng vẫn bình thản như trước, Cô Tuyết lạnh lùng mở miệng, “Ta sẽ không rời ngươi !”

“Ta cũng vậy !”

Lộng Nguyệt luồn tay qua sau đầu Cô Tuyết, hung hăng hôn sâu, tay còn lại ôm chặt thắt lưng hắn không cho phép né tránh.

Hai người nhảy vào vực sâu không đáy của Sa mạc chi manh, thân ảnh nhanh chóng biến mất khỏi biển cát mênh mông. . .

192. Chương 192: Thần Khí Hiện Thế

“Tựa hồ chúng ta gặp phải chút phiền toái.” Lộng Nguyệt đưa mắt nhìn từng mảng lớn Âm linh sứ giả hướng bọn họ đi tới, tử mâu lấp lóe quang mang thông suốt, “Nguyên lai Âm linh sứ giả cũng có cảm tình.”

“Chúng ở đây vì Thượng cổ Thần Khí, hiện giờ Sa mạc chi manh đã mở ra, Thượng cổ Thần Khí tất sẽ rời khỏi nơi này, mục đích tồn tại của chúng cũng không còn. . .”

Trong huyết động khổng lồ thâm u, đám khô lâu cao bằng người thường vươn thân hình trơ xương lắc lư bước đi. Từng khớp xương chân vì va chạm với mặt đất mà phát ra tiếng kêu kéo kệt thanh thúy, khiến người ta cảm thấy một loại bi thương cùng bất lực khó có thể lý giải.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết nhanh chóng bị Âm linh sứ giả vây quanh.

Bỗng nhiên, những Âm linh sứ giả đi ở phía trước bất giác không ngờ dự triệu cùng quỳ gối trước mặt hai nam tử tuấn mỹ, chậm rãi cúi thấp thân mình. Ngay khi hộp sọ của chúng chạm xuống nền đất, toàn bộ thân thể của Âm linh sứ giả nhất thời tan rã, hóa thành một mạt yên hồn hư vô. . .

Một khắc kia, Sa mạc chi manh tựa hồ trải qua một tràng tai nạn do vận mệnh đem đến.

Từng tiếng vang trong trẻo nối tiếp nhau vang lên, đám Âm linh sứ giả vây quanh bọn họ toàn bộ đều phủ phục quỳ xuống, giống như từng đám mây trắng, ngay một khắc đầu lâu chạm đất liền hôi phi yện diệt !

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết bất khả tư nghị mở to mắt.

Âm linh sứ giả không ngờ lại tự hủy thân thể, hóa thành một nhúm tro bụi. . .

Đúng lúc suy nghĩ của hai người còn đang ngưng trệ, một tiếng nổ vang thật lớn chấn động cả vực sâu, lập tức trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Sau đó âm thanh kim khí va chạm chói tai rít lên, trên đỉnh đầu hai người không ngừng chảy xuống lưu sa, giống như màn mưa lấp lánh ánh vàng khiến tầm mắt cả hai trở nên mơ hồ.

Cô Tuyết khẽ cười, ngữ khí vẫn trấn định như trước, “Hành động thôi.”

Lộng Nguyệt gật đầu đáp ứng, song phượng mâu thâm tử lại lưu chuyển một tia sầu lo, “Bằng hữu ở bên trong, có thể đi ra đây nói chuyện được chứ ?”

Thanh âm du dương như đang triệu hoán thứ gì.

“Ha ha ha. . .” Tiếng cười khàn khàn trầm thấp quanh quẩn khắp địa nguyên sâu thẳm. Loại ngữ khí này với Lộng Nguyệt và Cô Tuyết mà nói đã quá quen thuộc.

Một nam nhân trung niên toàn thân đen thẫm từ huyết động u tối chậm rãi đi ra, mái tóc dài hắc bạch giao thác rối tung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hai nam tử tuấn mỹ.

Tà Hoàng. . .

“Quả đúng là người giả trang.” Cô Tuyết cười lạnh.

“Không nguy trang, làm sao có thể khôi phục công lực ?” Tà Hoàng mỉa mai nói.

“Hôm nay để mọi việc kết thúc tại đây luôn đi.” Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, “Nhân tiện cũng vì Thiên Cơ tổ sư trừng trị tên ác đồ nhà ngươi.”

Thần sắc của Tà Hoàng thoáng chốc cứng đờ, “Các người từng gặp sư huynh của ta ?” Lập tức dừng một chút, “Nói như vậy các người đã biết ta là Chiến Mục ?”

“Vì sao ta phải để ý người là ai ?” Cô Tuyết khinh miệt cười, “Ta chỉ biết một việc, người là kẻ sắp chết, vậy thôi.”

Tà Hoàng nắm chặt quyền đầu, hừ lạnh một tiếng, “Nhị vị, nói lời này có lẽ hơi sớm.” Mục quang nhiếp nhân lạnh lùng nheo lại, “Có biết vì cái gì mà đám Âm linh sứ giả này hôi phi yện diệt hay không ?”

Tiếng cười càn rỡ vang vọng bên tai hai người, “Bởi vì Thượng cổ Thần Khí. . . muốn hiện thế. . .”

Ngay khi Tà Hoàng vừa dứt lời, cánh tay đen thẫm của lão nhân nháy mắt biến ảo thành âm trảo như tay người chết, tung một chưởng mạnh mẽ đánh xuống nền đất.

Khe nứt cự đại kéo thành một đường dài trên đại địa không ngừng thôn tính cát vàng của Sa mạc chi manh, dòng cát dừng mãi lao xuống cơ hồ như chảy đến Địa ngục.

Rung động càng lúc càng mãnh liệt, lực lượng cường hành vô cùng giống như muốn đem thể xác tháo tung ra thành từng mảnh. Cả Sa mạc chi manh phát ra âm thanh rền rĩ rít gào như sói tru, cát vàng hỗn loạn tựa như u hồn cuồng thú, càn quét khắp chốn.

Bỗng nhiên, hai cổ quan tài từ vực sâu trung tâm của Sa mạc chi manh lao ra, phẳng phất bị lực lượng cường đại hấp dẫn, tản mát hào quang rực rỡ !

“Thượng cổ Thần Khí là của ta !” Tà Hoàng phi thân bay vọt lên, muốn dùng cương trảo phá tan lớp màn chắn cuối cùng bảo hộ Thượng cổ Thần Khí !

“Mơ tưởng !” Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đồng loạt nhảy tới, hồng mang cùng tử mang tỏa ra một cỗ năng lượng diệt thiên, chống đỡ lại Tà Hoàng !

Oanh oanh oanh

Ngay khi Lộng Nguyệt, Cô Tuyết và Tà Hoàng đang tranh đấu căng thẳng, một thân ảnh màu thanh lam từ trong chỗ tối xông ra, song chưởng đánh về phía hai cổ quan tài, hét lớn, “Mang Thượng cổ Thần Khí đi trước! Để ta đối phó với Tà Hoàng!”

Phong Trần Diệt xoay người, cùng chưởng lực của Tà Hoàng va chạm !

Thiên địa trong khoảnh khắc tràn ngập cát bay đá chạy, gió cuốn bụi mù. Tiếng cười điên cuồng chen lẫn âm thanh la hét chói tai mê hồn làm cho người ta không phân rõ đâu là tiếng người, đâu là quỷ rống !

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết dùng chưởng lực đánh tan hai chiếc quan tài đang xoay chuyển trên không trung. Một khắc kia, toàn bộ Sa mạc chi manh tựa hồ chìm trong cơn khủng hoảng vô biên vô tận. Sự tĩnh lặng phủ đầy tro bụi ngàn năm rốt cuộc đã bị phá vỡ !

Huyệt động thâm đen cự đại phát ra tiếng rít gào chói tai, Thượng cổ Thần Khí trải qua ngàn năm phong ấn phảng phất bị hy vọng trọng hiện thế gian hấp dẫn, phóng xuất ngàn vạn tia linh quang giữa thiên địa!

Là lúc này! Lộng Nguyệt và Cô Tuyết phá tan lá chắn vây quanh địa huyệt, cũng là phòng tuyến cuối cùng ngăn trở hào quang thánh khiết vạn trượng kia lao ra khỏi Sa mạc chi manh !

Sa mạc chi manh vùng tịnh thổ mà hơn ngàn năm qua chưa từng có một người bước vào, ngay lúc hai người nhảy lên địa huyệt nhanh chóng bị cát vàng bao phủ !

Hai đạo linh quang hoa mỹ vạch nên từng đường cong tuyệt mỹ giữa không trung, hết như ngân long rồng dài, thôn tính hào quang ngập tràn thiên địa !

Cả đại mạc Tái Bắc nháy mắt đã bị ánh sáng chói mắt chiếu rọi, phảng phất phát quang hiển hiện phổ độ chúng sinh.

Diệt thế phục ma đao !

Thương sóc cuồng uyên kiếm !

Hai Thần Khí lưu chuyển quang sắc kỳ dị, đao kiếm khê hợp lẫn nhau, loang lổ rỉ sét. Thân đao lóe sáng từng đạo tử sắc yêu diễm, mũi kiếm tràn ngập liệt hỏa mị hoặc câu hồn người, hòa cùng tử phát hồng phát tung bay trong gió càng thêm huyền lệ mà thần thánh.

Đám võ lâm nhân sĩ đang tranh đấu tại Sa mạc chi manh rung động ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, biểu tình bất khả tư nghị trước lực lượng thần thánh !

Một đao, một kiếm không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng gắt gao thiếp hợp, tựa hồ vô pháp tách rời. Khí thế hùng hồn cùng lực lượng bá đạo đó giống như thần linh chi phối thế gian, quan sát trần thế tang thương.

Đao, tựa mảnh hổ rít gào. Kiếm, như cự long uốn lượn.

Một đao một kiếm, tung hoành bốn bể.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết không chút chần chờ, hai người phi thân nhảy lên không trung. Quang mang diễm lệ tỏa ra quanh thân bọn họ, ngay khi ánh sáng chớp tắt lúc sáng lúc tối đồng thời cầm lấy một đao một kiếm kia.

Tại một khắc bọn họ chạm tay vào Thượng cổ Thần Khí, thân đao cùng thân kiếm vốn phủ đầy vết rỉ sét loang lổ tựa hồ đã thức tỉnh, tẩy đi năm tháng phong trần, phô bày sắc thái hoa mỹ nhất sau hơn ngàn năm ngủ say, dấy lên cuồng sa bão cát giữa đại mạc mênh mông.

Trên đỉnh đầu, hào quang thần thánh trút xuống như thác nước. Đao mang yêu dã lấp lóe sắc mị tử như huyền như mộng, thân kiếm cổ hoặc tỏa ra vẻ kiêu diễm tựa liệt hỏa nhảy múa. Sau khi rỉ sét bụi bặm trên thân Thượng cổ Thần Khí đều lui đi, quang hoa thánh khiết lại tỏa khắp. Đồ đằng của Thần Khí hiện lên rõ ràng trước mặt Lộng Nguyệt và Cô Tuyết.

Diệt thế phục ma đao Yêu liên hoặc thế, vĩnh thế chi chủ.

Thương sóc cuồng uyên kiếm Yêu hoàng niết bàn, phượng bá chi vương.

Yêu thể Liên Hoàng. . . (kinzie3012.wordpress.com)

Là Yêu thể Liên Hoàng. . .

Cô Tuyết nắm chặt Thương sóc cuồng uyên kiếm. Thanh linh kiếm khổng lồ này trầm trọng giống như được ngưng tụ từ chín ngàn chín trăm chín mươi chín thanh bảo kiếm khác. Lực lượng ẩn tàng trong thân kiếm khiến hần cơ hồ không thể khống chế, đó là lực lượng đến từ ma tính cùng linh tính tương dung giao hòa. Huyết dịch điên cuồng sôi trào đang thiêu đốt, hần cơ hồ dùng hết Thiên nguyên khí toàn thân mới có thể miễn cưỡng áp chế ma tính do Thương sóc cuồng uyên kiếm tản ra.

Ma tính của Thương cổ Thần Khí cường đại vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Khi hồng mâu đảo qua thân ảnh yêu tử bên cạnh, đáy lòng Cô Tuyết bỗng chốc dấy lên một tia bất an.

Ma lực bên trong Diệt thể phục ma đao tuyệt không thua kém Thương sóc cuồng uyên kiếm. Nếu ma tính quá mức mạnh mẽ, Lộng Nguyệt không thể áp chế được, còn thức tỉnh Ma huyết ẩn tàng trong thân thể hần. . .

Ma huyết vốn truyền thừa qua huyết mạch của nhiều thế hệ nam tử Ma Già Tộc, bởi vậy nếu hần muốn khắc chế cuồng tính của Diệt thể phục ma đao, so với Cô Tuyết đã khó lại càng thêm khó.

Tử mâu đột nhiên lóe lên huyết sắc đỏ tươi, toàn thân Lộng Nguyệt bắt đầu run rẩy. Móng tay mặc tử nhất thời xuất hiện từng vết yêu hồng như lửa. Tay hần đang run rẩy, trái tim cũng không ngừng co rút, làn tóc tím sẫm tán loạn cuồng vũ thoáng chốc đã biến thành màu tím đỏ đầy yêu dị.

Không thể để ma tính phản phệ, tuyệt không thể !

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, quang mang yêu hồng chậm rãi xâm thực đôi tử mâu như mộng ảo. Lòng ngực phập phồng kịch liệt, đuôi mắt dần nhiễm một màu đỏ nhạt mơ hồ. Huyết sắc lục mang tinh nơi mi tâm như ẩn như hiện, lấp lóe hào quang trong suốt lóa mắt, nguy hiểm mà dữ tợn. (lục mang tinh: sao sáu cánh)

Huyết mang tinh! Cô Tuyết cả kinh, hồng mâu thoáng hiện một tia sợ hãi, “Nguyệt. . .”

“Đừng tới gần ta !” Lộng Nguyệt không chút lưu tình đẩy mạnh hồng y nam tử, hần nắm chặt chuôi đao, mũi đao hung hăng đâm vào bên trong cát vàng. Cả đại mạc dưới sự đối kháng giữa hai cỗ lực lượng mạnh mẽ nhất thời chấn động liên tục!

Cát bay tán loạn, ánh nắng chói chang, hào quang bốn phía, huyết sắc mê mông.

Làn tóc dài màu tím đỏ che khuất tử mâu đỏ ngầu, thậm chí Cô Tuyết còn có thể cảm nhận được khí tức của Lộng Nguyệt bắt đầu tan rã. . .

Đồng tử đỏ rực chột co rút !

Yêu tinh này sắp bị ma tính thôn phệ. . .

Tuyệt không thể để Diệt thể phục ma đao thức tỉnh Ma huyết ẩn trong cơ thể Lộng Nguyệt !

Cô Tuyết đang định đoạt lấy Thần Khí trong tay Lộng Nguyệt, song đúng lúc đó, yêu tà nam tử đã vô pháp khống chế cuồng khí không ngừng xâm thực. Một ngụm máu tươi trào ra khỏi miệng, tựa như Hồng Liên nổ rộ rơi trên thân đao lấp lánh tử mang. . .

193. Chương 193: Huyết Nhiễm Bá Thế Tình

“Ha ha ha. Lộng Nguyệt, ta đã biết là ngươi không thể áp chế Ma huyết trong cơ thể.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn đột ngột vang lên, quét ngang qua đại mạc. Chỉ thấy từ bên trong Sa mạc chi manh vốn dĩ đã ngừng rung chuyển bất ngờ lao ra một thân ảnh hắc sắc, mái tóc dài hắc bạch giao thác cuồng vũ bốn phía.

“Năm đó, cha ngươi Nam Cung Liệt cũng vì không thừa nhận nổi Ma huyết mới rơi vào kết cục trắng niên tang mệnh. Lúc này ngươi muốn chống lại ma tính trong Diệt thể phục ma đao căn bản là người si nói mộng!” Tà Hoàng điên cuồng cười to, âm trầm mà quỷ dị.

Cánh tay Lộng Nguyệt không ngừng run rẩy, huyết sắc lục mang tinh nơi mi tâm tản mát hồng quang sáng rực khiến người ta kinh sợ, đồng tử màu huyết hồng tà dị ma nhiên.

Tử mâu yêu dã tràn ngập huyết sát cuồng khí, đáy mắt không còn tồn tại bất kỳ cảm xúc nào khác.

“Đưa Diệt thể phục ma đao cho ta!” Cô Tuyết muốn đoạt lấy Thần Khí trong tay Lộng Nguyệt, nào ngờ đôi tử mâu kia hung ác nhìn hấn, không có nửa phần nhu hòa như ngày xưa.

Ánh mắt đỏ giống như đang nhìn xem một kẻ xa lạ, băng lãnh tàn khốc tựa phi tuyết hàn sương nhuộm đầy huyết sắc, vô tâm tuyệt tình đến mức khiến tâm hồng y nam tử bất giác lạc một nhịp.

Ma tính đang chậm rãi dung hợp vào Ma huyết trong cơ thể Lộng Nguyệt, ma lực cường hãn tản mát ra bên ngoài làm cho cả sa mạc đều lâm vào rung chuyển.

Cô Tuyết nỗ lực áp chế từng đợt sóng lớn không ngừng cuộn trào trong lòng, lạnh lùng nói, “Nguyệt, đừng để ta đối với ngươi không khách khí!”

Nếu Ma huyết trong cơ thể Lộng Nguyệt sau một canh giờ không bị khống chế, hấn sẽ triệt để dọa nhập ma đao, từ đó về sau vô pháp vãn hồi!

Hấn tình nguyện hủy diệt Thượng cổ Thần Khí cũng tuyệt không để Nguyệt của hấn hoàn toàn dọa lạc thành ma, rời hấn mà đi!

“Đừng lo lắng cho ta!” Lộng Nguyệt rống to, hấn căn bản không thể thoát khỏi lực hấp dẫn của Diệt thể phục ma đao! Đôi tay như bị giam cầm, vô pháp buông bỏ chuỗi đao.

“Không có khả năng!” Cô Tuyết không chút để ý, nâng Thương sóc cuồng uyên kiếm lên ý đồ đánh bay Thần Khí trong tay Lộng Nguyệt.

Tử ảnh yêu diễm chợt lóe, nháy mắt né tránh cự kiếm công kích.

Mỗi một lần đao kiếm va chạm đều phóng xuất kim quang chói mắt, lực lượng cường đại nương theo từng chiêu thức liên miên không dứt càng lúc càng lan ra xa, phá hủy hết thảy mọi thứ chung quanh!

Tử ảnh cùng hồng ảnh đan vào nhau, vô số khe nứt xé toạc đại mạc, sức mạnh kinh thiên động địa từ cuộc chiến giữa hai người khiến thiên không biến sắc, gió cát quay cuồng!

Cô Tuyết cắn chặt môi, vì Ma huyết dần chiếm thể thượng phong, Lộng Nguyệt chậm rãi trở nên điên cuồng, ngay cả thần trí cũng bắt đầu tan rã.

Cuồng ma chi khí từ cơ thể Lộng Nguyệt tản mát, thậm chí đã siêu việt năng lực khống chế của Cô Tuyết. Diệt thể phục ma đao giống như mãnh thú thét gào, ẩn tàng lực lượng hủy thiên diệt địa.

Thượng cổ Thần Khí có thể diệt thể, nhưng đồng dạng cũng có thể cứu thể.

Song giờ đây, Ma huyết cùng ma tính trong Thần Khí đã dung hợp chặt chẽ, ma lực cường đại đến mức không thể tưởng tượng vào lúc này rốt cuộc bùng nổ.

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt nhìn yêu tà nam tử tựa Tu La đẫm máu đang điên cuồng giao chiến ở đằng xa, bất giác cảm thấy chính mình như bị vây hãm trước tận thế vô pháp trốn tránh.

Tà Hoàng đắc ý cười ra tiếng, “Ha ha ha, ta chỉ đợi thời khắc này. Hách Liên Cô Tuyết, xem ngươi làm thế nào khống chế Ma huyết của Lộng Nguyệt chỉ trong một canh giờ. Ha ha, Hách Liên Cô Tuyết, năm

nằm trước người đã đối đãi với ta ra sao, hôm nay ta muốn cho người nếm thử tư vị thống khổ gấp ngàn vạn lần !”

“Nhìn ái nhân dọa lạc thành ma, cùng người mình yêu tàn sát lẫn nhau. . . Ha ha ha. . . Thật đúng là một bi kịch vô cùng tuyệt mỹ !”

Tiếng cười càn rỡ pha lẫn khoái cảm trả thù vang vọng khắp thiên địa.

“Lộng Nguyệt, người mau tỉnh lại cho ta !” Cô Tuyết phần nộ đến cực hạn, nhìn yêu tà nam tử đối diện đã hoàn toàn bị ma tính khống chế, hồng mâu nhọn nhọn quang mang bất lực mà bi thương.

Tử mâu yêu đã bị sắc đỏ cuồng lệ bao trùm, Lộng Nguyệt căn bản không chú ý đến bất kỳ thứ gì khác. Huyết dịch không ngừng lưu động trong cơ thể như nham thạch nóng chảy cuộn cuộn sôi trào, kích thích khát vọng giết chóc.

“Ma đầu. . . Ma đầu. . .” Chúng nhân sợ hãi la hét, “Lộng Nguyệt thành ma. . . Nam Cung Lộng Nguyệt đã thành ma. . .”

“Đều câm miệng cho ta !”

Cô Tuyết vung cự kiếm, chùm sáng tựa viêm hỏa lao ra từ mũi kiếm thoáng chốc liền chém đứt đầu lâu của đám người đang hoảng loạn bên dưới, huyết quang văng khắp nơi.

Ta không cho phép người dọa nhập ma đạo, tuyệt không cho phép !

Mùi máu tanh kích thích huyết dịch trong người Lộng Nguyệt càng thêm sôi sục. Hắc gương cao Diệt thể phục ma đạo, chém xuống một nhát, cả đại mạc nháy mắt bị hắc cắt rời thành hai nửa rõ rệt. Vực sâu đen ngòm kéo dài hàng dặm như bồn máu mở rộng, dưới một chiêu này vô số người chết không toàn thân, tất cả đều rơi xuống hắc uyên sâu thẳm. Khói bụi ngập tràn mờ hồ tầm mắt, vực sâu không ngừng thôn phệ từng linh hồn đã chết đi.

Dạ Phi Yến khiếp sợ đến mức chết lặng, hương yêu tà nam tử đang điên cuồng tàn sát hết lớn, “Lộng Nguyệt, người điên rồi !”

Thân ảnh phiêu dật tăng tốc đến cực hạn lướt tới trước mặt Lộng Nguyệt, ý đồ đoạt lấy Diệt thể phục ma đạo.

Tử mâu lạnh lùng mà tàn nhẫn nhìn về phía Dạ Phi Yến, ngay khi Lộng Nguyệt vung đao sắp sửa chém đứt thân thể hắc, chưởng phong của Cô Tuyết nháy mắt đánh hắc văng ra xa mấy chục trượng, nhờ đó Dạ Phi Yến mới hiểm hiểm tránh thoát một kích trí mạng.

Tử bào đã bị máu tươi nhuộm đỏ, dung nhan yêu dị tràn ngập vẻ ma tà lãnh khốc. Lộng Nguyệt lúc này hết như ma quỷ đi ra từ luyện ngục, khí tức huyết tinh trải khắp toàn thân.

Tà Hoàng nhìn cảnh tượng hỗn loạn đầm máu trước mắt, tà ác cười to.

Nam nhân như lệ quỷ vừa định động thân, song đúng lúc đó, một thân ảnh không biết từ nơi nào xuất hiện nhanh chóng xông đến, chặn ngay trước mặt hắc.

“Cha, nguyên lai từ đầu ngài luôn gạt ta, có phải hay không ?” Trong mắt Tư Đồ Không Thành tràn ngập niềm bi thương cùng mất mát vô tận.

“Thành nhi, thắng làm vua thua làm giặc, nhớ kỹ những lời mà ta dạy người hôm nay !”

Tư Đồ Không Thành chợt bước tới ôm lấy thân thể Tà Hoàng, hai tay siết chặt, “Cha! Nhi tử cầu ngài, đừng tiếp tục tranh thiên hạ, ngài đã phong quang suốt mười mấy năm, nay rời khỏi giang hồ thoái ẩn có gì là không tốt ?”

“Không đủ !” Tà Hoàng giận dữ nhìn ra xa, “Một ngày Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết còn chưa chết, ta sẽ không buông tay !”

“Ta sẽ không trơ mắt nhìn ngài tiếp tục sai lầm !”

“Nghịch tử !” Tà Hoàng chưa kịp thoát khỏi nhi tử kiếm chế bỗng nhiên cảm thấy phần eo đau nhức. Một thanh chủy thủ sắc bén đã đâm sâu vào ma huyết của hắn. Chất lỏng nóng ầm trào ra, nhanh chóng nhiễm đỏ cát vàng dưới chân.

Tà Hoàng trợn mắt, tuyệt không ngờ tới nhi tử độc nhất sẽ hạ thủ với hắn. . .

“Người. . .”(kinzie3012.wordpress.com)

“Cha, ngài đừng trách ta !” Nhân thần của Tư Đồ Không Thành vô cùng kiên định, “Ta không thể để ngài điên cuồng như vậy !”

Tư Đồ Không Thành nắm chặt chuôi chủy thủ, nháy mắt đem đoản đao rút ra, lập tức đỡ lấy thân thể lão nhân, động tác không có nửa điểm chần chờ hay hối hận.

“Lòng dạ Thành nhi quá mức mềm yếu, vĩnh viễn không làm nên đại sự !”

Bỗng nhiên, Tà Hoàng vươn tay phong tỏa huyết đạo toàn thân Tư Đồ Không Thành. Vết thương nơi thất lưng cư nhiên không chút ảnh hưởng đến hắn.

Ánh mắt Tư Đồ Không Thành tràn đầy chấn kinh cùng bối rối.

“Nếu người đã không có can đảm vì đại nghĩa diệt thân mà tự tay giết cha, vậy ta cũng chỉ đành tiếp tục! Chờ ta có được Thượng cổ Thần Khí, trở thành vô địch thiên hạ, đến lúc đó không ai có thể ngăn cản ta Đông Sơn tái khởi!” Lời vừa dứt, Tà Hoàng phi thân lên cao, nhằm hướng Lộng Nguyệt đã thị sát thành công đánh tới.

“Đừng như vậy !” Tư Đồ Không Thành không biết từ đâu lấy đến khí lực, cư nhiên trong khoảnh khắc trùng kích huyết đạo bị phong tỏa, vội vàng đuổi theo Tà Hoàng.

.

Máu tươi tưới ướt đầm cùng những mảnh thi thể rải rác chung quanh trở thành cảnh sắc duy nhất giữa đại mạc mênh mông. Gió lạnh đâm buốt nhói da thịt, tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế nương theo làn gió dày đặc mùi máu khuếch tán ra xa, khiến nơi đây không khác gì Tu La địa ngục.

Độ ẩm của đại mạc chợt giảm xuống, giống như tử thần hàng lâm mang theo thanh đao lưỡi liềm gặt hái sinh mệnh, vô tình xé tan thân thể chúng nhân thành từng mảnh nhỏ. Những người sống sót ngày càng ít, đại mạc hoang vu đã trở thành nơi tội ác cùng giết chóc điên cuồng trình diễn !

Cô Tuyết dùng hết toàn lực cố gắng khống chế ma tính trong cơ thể Lộng Nguyệt, nhưng theo thời gian dần trôi qua, tử máu huyết sắc nói rõ Lộng Nguyệt đã hoàn toàn đánh mất lý trí.

Cô Hoàng huyết. . .

Nguyệt, máu của ta có thể giúp người thức tỉnh sao ?

Lần đầu tiên Cô Tuyết cảm nhận được không ngờ giết chóc lại đáng sợ đến vậy, làm cho hắn thậm chí không dám nhìn lâu hơn một khắc.

Bỗng nhiên, một đạo quỷ ảnh đen ngòm vọt đến phía sau Lộng Nguyệt. Diệt thể phục ma đao như cảm ứng được nguy hiểm nháy mắt nghịch chuyển phương hướng, đâm vào thân thể Tà Hoàng.

“Không !!” Tư Đồ Không Thành kêu lên sợ hãi, lấy tốc độ cực hạn lao tới chắn giữa Tà Hoàng và Lộng Nguyệt, muốn ngăn cản hai người đối kháng.

Cùng lúc đó, Tà Hoàng giương song chưởng, tập trung lực lượng chống lại Diệt thể phục ma đao !

Tà Hoàng xuất thủ quá nhanh, hoàn toàn không kịp thu chiêu dời khỏi thân thể Tư Đồ Không Thành !

“Oanh oanh ”

“Thành nhi ”

Một âm thanh trầm đục do da thịt bị xé rách đâm thẳng vào tai Tà Hoàng, chỉ thấy tử mang từ Diệt thể phục ma đao cùng chưởng phong của hắn đều đánh trúng Tư Đồ Không Thành !

Từng mảnh thi thể bắn khắp bốn phía, chết không toàn thây !

Tà Hoàng thống khổ ôm đầu, trừng mắt nhìn Tư Đồ Không Thành hóa thành mảnh vụn rơi vãi trên cát vàng, ruột gan như muốn đứt ra!

Không ngờ. . . Không ngờ hắn lại tự tay giết chết nhi tử của mình. . .

“Thành nhi. . . Ta không cố ý. . . Ta thật sự không cố ý. . .” Tà Hoàng gắt gao nắm chặt mái tóc rối tung, vùi đầu chôn trong cát. Loại đau đớn như thể ***g ngực bị xé nát này khiến hắn lần đầu cảm nhận được thể nào là tuyệt vọng.

“Ta muốn giết ngươi !” Hai mắt Tà Hoàng đỏ ngầu, đã hoàn toàn cuồng loạn. Hắn nâng cao tay, đem tất cả cừ hận cùng thống khổ ngưng tụ thành một kích cuối cùng.

Lộng Nguyệt đối phó với Tà Hoàng, không hề để ý đến hồng y nam tử sau lưng. Cô Tuyết siết chặt Thương sóc cuồng uyên kiểm chuẩn bị tìm cơ hội xuất thủ.

Nguyệt, nếu lúc này đây ta cũng không thể áp chế ma tính trong ngươi, ta nhất định sẽ hủy diệt ngươi !

Ta không thể để ngươi dọa nhập ma đạo, không thể để ngươi mất đi lý trí, về sau không còn nhìn đến sự tồn tại của Hách Liên Cô Tuyết !

Hủy diệt ngươi, cũng hủy diệt chính mình !

Lộng Nguyệt nâng Diệt thể phục ma đao, nhắm hướng Tà Hoàng chém tới. . .

Đúng lúc đó, Cô Tuyết chợt chế trụ cổ tay yêu tà nam tử. Huyết sắc tử đồng đối diện với hồng mâu trong phút chốc bỗng ngưng trệ.

Ngay khi Lộng Nguyệt còn đang thất thần, Cô Tuyết dồn toàn bộ Thiên nguyên khí toàn thân truyền vào Thương sóc cuồng uyên kiếm. Liệt mang lóe ra như yêu hỏa quỷ dị, chặt chẽ bao quanh đao mang. Vô số hào quang rực rỡ nháy mắt tản ra chung quanh, kéo theo áp lực ngưng trọng bao phủ phía trên đỉnh đầu hai người !

Làn tóc màu tím hồng điên cuồng phiêu động vào giờ khắc này đột nhiên bình ổn. Cô Tuyết vung Thương sóc cuồng uyên kiếm, nháy mắt đánh xuống Diệt thể phục ma đao trên tay Lộng Nguyệt.

Thiên nguyên khí không thể tùy ý vận dụng, hôm nay Hách Liên Cô Tuyết đã sử dụng hai lần, nội lực tiêu hao khiến công lực của hắn cũng chẳng còn dư bao nhiêu.

Cô Tuyết đã không rảnh mà cố kỵ đến ngoại vật, hắn nhanh tay phong tỏa huyết đạo toàn thân Lộng Nguyệt, ngăn cản Ma huyết lưu chuyển.

Song ngay khi Lộng Nguyệt vừa bị bế huyết, Tà Hoàng nhân cơ hội cướp lấy Diệt thể phục ma đao đang lặng yên cắm trên cát. Hàn quang hung ác tản ra từ trong mắt lão nhân, ẩn chứa hận ý vô hạn. Hắn vung đao muốn đâm thủng ***g ngực Lộng Nguyệt !

Hai người đã không kịp né tránh. . .

Cô Tuyết chợt kéo qua thân thể Lộng Nguyệt, xoay người chắn trước mặt hắn.

Một âm thanh bén nhọn đánh thẳng vào màng nhĩ của Lộng Nguyệt !

Cùng lúc đó, Diệt thể phục ma đao xỏ xuyên qua thân Cô Tuyết, xé ngực mà ra. . .

Tà Hoàng giật mình sửng sốt, thần tình không dám tin nhìn hồng y nam tử chắn trước mặt Lộng Nguyệt.

Cô Tuyết dồn lực bổ một chưởng đánh vào ngực Tà Hoàng, vốn dĩ muốn phá tan trái tim hắn, song cơ thể bỗng dấy lên một trận đau đớn làm cho lực đạo lại yếu bớt vài phần.

Tà Hoàng bị chưởng phong đả thương nặng nề ngã xuống đất, máu tươi phun trào thành đóa đóa huyết hoa.

Một khắc kia, tử mâu chợt nhận nhạo vài tia hỗn loạn, não bộ nguyên bản đã không còn ý thức đột nhiên dấy lên từng trận sóng cuộn mãnh liệt. Trái tim chết lặng cơ hồ bị thứ gì đó đâm buốt nhói, chậm rãi thức tỉnh lý trí.

Cô Tuyết rút ra Diệt thể phục ma đao vẫn còn xuyên qua cơ thể hấn, máu đỏ điểm lệ nhỏ giọt rơi trên thân đao, hòa vào những hoa văn tử sắc tinh xảo đang lấp lóe, giống như một đóa kỳ hoa tuyết mỹ nở rộ giữa đại mạc.

Lúc này, Cô Tuyết chợt có cảm giác Diệt thể phục ma đao đã trở nên ôn thuận hơn rất nhiều.

Không còn giống một đầu liệt hổ lúc nào cũng manh nha thoát ly khỏi khống chế, mà là một thanh binh khí thần thánh không có nửa điểm kháng cự. Thánh linh lực tựa như dòng suối lưu động xoay quanh lòng bàn tay, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hấn, thuộc sở hữu của hấn.

Ma tính tiêu thất sao ?

Quang mang như có linh tính trên thân đao tản mát, phảng phất thánh hỏa phá vỡ hắc ám, đánh tan hết thấy cách trở.

A a. . .

Cô Tuyết bật cười khê, máu trong ngực không ngừng chảy ra. Hấn xoay người, hết như đóa Mạn đà la bị máu tươi nhuộm đỏ, dùng hết toàn lực ôm chặt eo lưng Lộng Nguyệt, kéo hấn kề sát ***g ngực của mình, trên mặt lộ ra tiểu dung mị hoặc mà tràn ngập kiêu ngạo.

Cô Tuyết tiến đến bên tai Lộng Nguyệt, thanh âm suy yếu như thể đến từ nơi linh hồn sâu thẳm, “Ta lại thành công, Nguyệt. . .”

“May mắn là ta vẫn không hủy diệt ngươi. . . Trời cao đối đãi với Hách Liên Cô Tuyết ta cũng có chút khoan dung, ngươi nói có phải không ?”

Hồng y nam tử thoáng rũ mi, đặt một nụ hôn thật nhẹ lên môi Lộng Nguyệt.

Thân ảnh yêu hồng tựa đám mây tiêu tán, chậm rãi ngã xuống trước mặt yêu tà nam tử. . .

Ngay khi thân hình Cô Tuyết sắp sửa chạm đất, một cánh tay hữu lực nháy mắt tiếp được hấn. Tử mâu đỏ ngầu hoàn toàn lui đi sát ý điên cuồng, tuôn ra một vệt nước mắt trong suốt, “Tuyết nhi. . .”

Song hồng y nam tử lặng yên nằm trong ***g ngực hấn đã không còn tri giác.

Thượng cổ Thần Khí là vật thiên linh, một khi bị chúng gây thương tích, sau ba ngày tuyết sẽ không sống sót.

Một tiếng rống điên cuồng ẩn hàm nổi thống khổ tê tâm liệt phế chấn động đến tận mây xanh, giờ khắc này, Lộng Nguyệt cảm giác cả trái tim mình đều bị xé rách. . .

194. Chương 194: Ái Chi Thống, Tâm Giao Tụ

Ma huyết cuồng loạn trong cơ thể Lộng Nguyệt vẫn chưa lui đi, phượng mâu tím sẫm lóe lên huyết quang bi thương. Lộng Nguyệt nhẹ nhàng buông hồng y nam tử, phần hận nhìn chằm chằm Tà Hoàng lúc này đã thụ trọng thương. Nhân thân ngoan độc như muốn hủy diệt tất cả thiên địa vạn vật.

Lộng Nguyệt phát tay áo, bày ra kết giới bảo hộ chung quanh thân thể hồng y nam tử, lại rải thêm bên ngoài độc được trí mạng.

Ái cũng không được đến gần Cô Tuyết của hấn. . .

Tà Hoàng gắng gượng đứng dậy, ánh mắt căm hận chỉ muốn phanh thây Lộng Nguyệt. Hai nam nhân mắt lạnh nhìn nhau, áng mây đỏ như máu chiếu khắp đại mạc, gió cát cuộn trào, lạnh lẽo thê lương.

Làn tóc yêu tử hoàn toàn che lấp biểu tình lúc này của Lộng Nguyệt, vệt huyết hồng rơi trên tử bào mị hoặc mà điểm lệ. Hấn lặng lẽ đứng trên cồn cát, tâm trí đông cứng đến tê dại, ngoại trừ việc phải đem

nam nhân trước mặt bầm thây vạn đoạn, Lộng Nguyệt vô pháp nghĩ ra biện pháp nào khác có thể giúp hấn phát tiết nổi bí thống.

Hấn đã thấy rất rõ. . .

Lão quỷ này cầm Diệt thể phục ma đao đâm xuyên qua ***g ngực hồng y nam tử. . .

Đó là Cô Tuyết của hấn a. . .

Người mà hấn trân ái, cho dù chỉ là một sợi tóc cũng không nỡ để kẻ khác chạm vào, lại vì bảo vệ hấn khiến chính mình bị Tà Hoàng thương tổn.

.

Huyết vân mờ mịt, một hồi giao chiến âm thầm bùng nổ ngay khi hai nam nhân ngẩng đầu đối mặt.

Đá vụn tung bay, cát vàng cuộn cuộn.

“Lộng Nguyệt, hôm nay ta và ngươi phải có một kẻ kết thúc.” Tà Hoàng nắm chặt quyền đầu, cảnh tượng Tư Đồ Không Thành bị xé thành mảnh nhỏ tràn ngập tâm trí hấn, cừu hận trải rộng khắp toàn thân.

Lộng Nguyệt khẽ nhắm mắt, hoàn toàn xem thường nam nhân điên cuồng phía đối diện. Từ khi chứng kiến mặt yêu hồng kia tiêu tán ngay trước mặt mình, lý trí của hấn cơ hồ sắp sửa hỏng mất.

“A a. . .” Tà Hoàng bật cười đầy trào phúng, “Ta cao hứng nhất là. . . Hách Liên Cô Tuyết cũng không sống được bao lâu, ha ha. . . Người bị Thương cốc Thần Khí gây thương tích không một ai có thể sống sót, cho hấn theo bồi Thành nhi của ta, ha ha ha. . .”

“Cô Tuyết chỉ có thể ở bên ta !”

Làn tóc tím hồng cuồng vũ khắp bốn phía, Lộng Nguyệt ngẩng đầu, phát ra tiếng gầm bí thống nhất từ sâu trong đáy lòng, lấy tốc độ nhanh như thiểm điện nắm chặt Diệt thể phục ma đao, nhắm hướng Tà Hoàng đột nhiên đánh tới.

Tà Hoàng nháy mắt phản ứng, hấn nhặt lên Thương sóc cuồng uyên kiếm rơi trên mặt đất để chống đỡ. Lưỡi kiếm cùng thân đao va chạm lóe ra kim mang chói mắt.

Lộng Nguyệt linh hoạt tự nhiên không chế Diệt thể phục ma đao, tử mâu nhọn nhọn bị thương pha lẫn hận ý cuồng dã.

Thanh ma đao này đã từng uống máu của người mà hấn yêu nhất. . .

Mà Nam Cung Lộng Nguyệt hấn, cũng nhờ máu của Cô Tuyết mới có thể thức tỉnh. . .

Cô Tuyết, hôm nay ta nhất định phải giết Tà Hoàng !

Dùng đầu của hấn, thân thể hồn phách của hấn để hiến tế cho huyết dịch mà ngươi đã trao ra. . .

.

Cát vàng đầy trời hoàn toàn che lấp thân ảnh của hai nam nhân, chỉ có quang mang do đao kiếm giao tranh không ngừng chớp lóe.

Tà Hoàng tựa hồ không thể nắm giữ lực lượng của Thương sóc cuồng uyên kiếm, hấn không thể ngờ tới Lộng Nguyệt có khả năng bộc phát ra sức mạnh kinh khủng đến vậy. Tà Hoàng thậm chí cảm giác, Lộng Nguyệt giờ phút này so với vừa rồi bị Ma huyết không chế càng thêm đáng sợ !

Lộng Nguyệt nâng Diệt thể phục ma đao, quang mang huyết sắc bắn khắp bốn phía, mang theo lực đạo ngoan tuyệt âm độc đến cực hạn nhằm hướng huyết Thiên linh cái của Tà Hoàng chém tới.

“Bang ” một tiếng, Tà Hoàng dùng cự kiếm ngăn cản thế công mãnh liệt của Lộng Nguyệt. Yêu tà nam tử nhân cơ hội đoạt lại Thương sóc cuồng uyên kiếm, toàn thân lấp lánh quang hoa thần thánh !

Bình khí trong tay đã mất, Tà Hoàng vươn song chưởng, dồn tất cả Huyền thuật, Nhãn thuật cùng với U ám chi thuật toàn bộ đều bạo phát ra ngoài, trực tiếp chống lại lực lượng vô pháp kháng cự của Lộng Nguyệt !

Lộng Nguyệt ngẩng đầu, hai tay hất lần lượt cầm Diệt thể phục ma đao cùng Thương sóc cuồng uyên kiếm. Tiếng gầm phẫn nộ quét ngang bầu trời, hất giương Thương cổ Thần Khí lên cao, hấp thu Thánh linh khí. Hào quang bao phủ trên đỉnh đầu hất, tựa hồ báo hiệu một tràng hạo kiếp hủy diệt sắp sửa diễn ra !

Đao kiếm khế hợp, gắt gao gắn bó cùng một chỗ tưởng chừng như không thể phân tách. Một đao một kiếm ngạo thị thiên địa !

Lộng Nguyệt phi thân nhảy lên, tử bào tung bay tựa nhành liễu phiêu dật không chút sức nặng, ở trong gió vạch nên từng đường cong mỹ lệ. Đao cùng kiếm va chạm với chưởng phong của Tà Hoàng. Một khắc kia, thiên địa biến sắc. . .

“A a ” Tiếng hét thảm đột ngột vang vọng khắp đại mạc cuồng sa, chỉ thấy Lộng Nguyệt nhẹ nhàng trở tay, một đao một kiếm hoàn toàn đâm thẳng vào đầu Tà Hoàng, xỏ xuyên qua đến tận cùng! Dem thân thể hất ngạnh sinh xé thành hai mảnh !

“Tà Hoàng! Hôm nay ta chắc chắn sẽ không để ngươi được chết toàn thân, tuyệt không cho ngươi cơ hội trọng sinh!”

Tà Hoàng, kẻ dám tổn thương người của Nam Cung Lộng Nguyệt ta nhất định phải trả giá đại giới !

Ta muốn biến ngươi thành cô hồn dã quỷ không có hồn phách, vạn kiếp không được siêu sinh! Ta muốn ngươi không thể tồn tại ở nhân gian, càng vô pháp xuống Địa ngục! Ta muốn ngươi nhận hết thống khổ tội nghiệt tra tấn! Không được luân hồi !

Lộng Nguyệt tựa như một tia thiểm điện tím sẫm, cùng đao kiếm kết hợp thành một thể từ trong thân Tà Hoàng lao thẳng ra ngoài !

Thiên linh khí, tất cả Huyền thuật, Nhãn thuật đều bị Lộng Nguyệt đánh tan không có nửa điểm dư thừa!

Một tiếng nứt rạn vang lên từ cơ thể lão nhân, từng mảnh nhỏ của thi thể giống như thủy tinh vỡ vụn, lập tức hóa thành tro cốt phiêu tán trong gió. . .

Cát vàng bay múa phảng phất tiếng ca vĩnh viễn không ngừng, xướng lên giai điệu ngân nga trầm bổng, bắt đầu dĩ mà tràn ngập bị thương.

Da thịt truyền đến cảm giác tê dại nhói nhói, tử phát tán loạn phất qua gò má, đao quang kiếm ảnh chớp lóe liên miên không dứt. Một chiêu vừa rồi mang theo lực lượng cường đại, trong khoảnh khắc đã nghiền nát tro cốt của Tà Hoàng, chặt đứt mọi cơ hội mà Tà Hoàng có thể trọng tổ linh hồn sống lại.

Song không chỉ như vậy, ngoại trừ hồng y nam tử lặng im bất động nằm trong kết giới bảo hộ, đại mạc Tái Bắc lúc này đã không còn bóng người, ngay cả một nhành cây ngọn cỏ cũng không tồn tại.

Hủy diệt toàn bộ. . .

Không đến một khắc, tất cả sinh linh trên đại mạc đã bị Lộng Nguyệt tiêu diệt sạch sẽ.

Cô Tuyết. . .

Tà Hoàng lão quỷ kia đã bị ta giết chết, đám người ở đây cũng bị ta diệt, ngươi có thể tỉnh rồi.

Đến khi chúng ta trở lại Trung Nguyên, ta muốn nhìn thấy ngươi tỉnh, bằng không. . .

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, hung hăng đè nén niềm bi thương ngập tràn tâm trí. Hất nhanh chóng thu hồi kết giới phòng hộ, ôm lấy hồng y nam tử lập tức chuyển mình rời khỏi đại mạc Tái Bắc. . .

.

Lộng Nguyệt cầm theo Thương cổ Thần Khí, vội vàng tìm đến Thiên Cơ tổ sư, tử mâu ẩn chứa tuyệt vọng bị thống.

“Ngươi nói cái gì ?!” Nhị vị lão giả tựa hồ nghe được tiếng sấm vang vọng bên tai, “Cô Tuyết bị Diệt thể phục ma đao gây thương tích ?”

Lộng Nguyệt buông mắt, né tránh tia nhìn đầy nghi vấn của lão nhân.

“Một khi Thượng cổ Thần Khí đã nhiễm máu, người bị thương nhất định sẽ chết !” Hắc phát lão giả tàn nhẫn mở miệng, “Đặc biệt là nhiễm phải máu của hai người các ngươi, càng là vô pháp cứu chữa!”

Thân mình Lộng Nguyệt đột nhiên run lên, một trận đau đớn buốt lạnh đến tận xương lan tràn khắp tứ chi bách hài như muốn đem hắn xé thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Bạch phát lão giả thoáng thở dài, “Nếu công lực của chúng ta không tiêu hao, có lẽ đã cứu được hắn. Thế nhưng hiện giờ công lực cả hai hợp lại cũng không bằng hai thành như trước. . . Xem ra hết cách. . .”

Hắc phát lão giả mờ mịt nhìn về phía Lộng Nguyệt lúc này mang theo biểu tình gần như sụp đổ, vô lực nói, “Nguyệt nhi, đây là vận mệnh đã được chú định, ai cũng không thể tránh khỏi.”

“Vận mệnh cái gì ?!” Lộng Nguyệt phần nộ gầm lớn, ngữ khí tràn ngập không cam lòng, “Mệnh kiếp của hắn đã được ta sửa lại, lần này rốt cuộc tính là cái gì ?!”

Tử mâu nhận nhạo huyết sắc bị thương, Lộng Nguyệt đã không cách nào khống chế tâm tình của bản thân, không cách nào áp chế nỗi bi cuồng không ngừng gào thét sâu trong nội tâm.

“Ai cũng đừng hòng cướp hắn khỏi ta! Bất kỳ ai đều không được! Tử thân cũng mơ tưởng !”

Lộng Nguyệt phần nộ rời đi, căn bản không còn nửa điểm lý trí, lưu lại hai lão giả trong gian phòng lặng lẽ thở dài đầy bi thương. . .

Hai lão nhân nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nhưng không cách nào xem thấu những bi hoan ly hợp, hỉ nộ ái ố chốn hồng trần.

“Bạch lão đầu, thượng thiên phải chăng đã quá tàn nhẫn với hai hài tử này. . .?” Hắc phát lão giả nhàn nhạt mở miệng, trái tim chưa một lần xúc động suốt trăm năm qua vào lúc này bỗng nhiên lạnh ngắt.

“Quả thật. . . quá tàn nhẫn. . .” Bạch phát lão giả nhắm chặt hai mắt, thoáng ngẩng đầu, lại vô pháp cảm nhận được ánh nắng ấm áp.

Nếu thiên mệnh đã an bài không thể gần nhau, vì sao còn muốn cho bọn họ gặp mặt? Vì sao còn để hai người yêu nhau bất hồi ?

Hai lão giả đều không biết. . .

.

Lộng Nguyệt nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đá của mật thất, chậm rãi đi vào. Cước bộ của hắn rất nhẹ, tựa hồ e sợ quấy nhiễu đến một linh hồn đang yên nghỉ.

Mật thất hàn băng một màu tuyết bạch thần thánh mà thanh lãnh. Giữa gian phòng băng, trên một chiếc băng tháp cự đại loáng thoáng sương lạnh vờn quanh, một hồng y nam tử lẳng lặng nằm đó như đang say ngủ. . .

Diệt thể phục ma đao vốn thuần dương, hỏa tính kịch liệt, phải dùng hàn khí cực hạn mới có thể áp chế cỗ liệt viêm kia tàn phá cơ thể.

Lộng Nguyệt đến gần băng tháp, khẽ ngồi bên cạnh hồng y nam tử. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng phất qua dung nhan của người nằm trên tháp, tử mâu chứa đầy ôn nhu lưu luyến.

Làn tóc hỏa hồng xỏa tung trên băng tháp bị sương mờ bao phủ, dung nhan tuyệt mỹ giống như băng tuyết hàn sương không một tia huyết sắc, tái nhợt tựa lưu ly trong suốt, phẳng phất một hài đồng tinh thuần không nhiễm bụi trần, lặng yên mà trầm tĩnh.

Da thịt của hồng y nam tử cơ hồ hòa cùng một thể với sương trắng chung quanh, thuần túy như hoa tuyết, chỉ có làn tóc đỏ rực yêu diễm kia thi thoảng lấp lóe yêu hỏa thần thánh.

“Từ trước đến nay ta chưa từng nhìn thấy bộ dáng người an tĩnh như vậy. . .” Lộng Nguyệt vươn tay vuốt nhẹ gò má Cô Tuyết, thoáng nghiêng thân, cố gắng nhấn nặn nỗi bi thống cực hạn, nhếch môi mỉm cười, “Ta có chút không thích ứng. . .”

Hô hấp của nam tử rất mỏng manh, tựa hồ sắp sửa biến mất, thậm chí không thể nắm bắt.

“Người là vì sinh khí mới không thêm để ý đến ta có phải không ?” Lộng Nguyệt hôn lên mi tâm của vị nam tử say ngủ, vành mắt lấp lánh thủy quang trong suốt, “Nếu Tuyết nhi của ta đã hết giận, có thể mở mắt nhìn xem ta được chứ ?”

Ngữ khí tràn ngập sủng nịch như đang âu yếm gọi một tiểu hài tử búống bình không muốn tỉnh lại.

Lộng Nguyệt gất gao ôm hồng y nam tử vào ngực, dùng ngón tay ôn nhu chậm rãi lau đi sương giá đông kết trên hai hàng mi của người trong lòng, dùng phiến môi ướt át hòa tan lạnh lẽo. . .

“Người đừng nói là ta lại phải chịu đựng nỗi thống khổ mất đi người! Ta không muốn nghe !” Lộng Nguyệt niết mạnh cằm hồng y nam tử, hung hăng ngậm lấy cánh môi hắn. Đầu lưỡi ngang ngược điên cuồng quần chặt phần lưỡi cắn bản không có ý thức của đối phương, giống như muốn đánh thức hồn phách đang say ngủ sắp sửa rời hắn mà đi. Dây dưa, níu giữ, hồi lâu vẫn chưa dừng lại.

“Người đừng giả vờ !”

“Không phải người bình thường rất mạnh sao? Không phải khí lực của người rất lớn sao? Biểu tình ngoan độc mỗi khi giết người của người đâu? Làm sao mà chỉ một cái hôn cũng không thể? Ân ?”

“Đừng có diễn trò trước mặt ta, biết không ?!”

“Ai bảo người giúp ta đỡ một đao đó? Người cho rằng mình rất lợi hại sao? Người cho rằng không gì là người không làm được, cho rằng ta không làm gì được người có phải hay không ?!”

“Ta đã nói với người bao nhiêu lần, phải bảo vệ tốt bản thân, đừng để mình bị thương tổn, vì sao người lúc nào cũng ngộ nghĩnh ta ?!”

“Chống lại Nam Cung Lộng Nguyệt ta, người rất thích ý, có đúng không ?!”

Lộng Nguyệt cắn giận rít gào, chẳng hề để ý người trong lòng có thể nghe được hay không.

Hắn cạy mở hàm răng của người đang say ngủ, một phen dây dưa giao triền với chiếc lưỡi lạnh lẽo không chút khí lực kia, truyền lại hơi ấm nóng cháy, giống như đang trừng phạt một nửa linh hồn làm cho hắn cả đời này bị giam cầm vô pháp trốn thoát.

Người khiến hắn đau lòng, khiến hắn phẫn nộ, khiến hắn dù khuynh tấn sinh mệnh cũng yêu không đủ, bao giờ cũng tra tấn hắn không ngớt.

Cô Tuyết, nếu người cố ý, cầu người đừng tiếp tục gạt ta, có được không. . .

Ta Lộng Nguyệt đã không thể chịu đựng. . .

Tâm của ta không phải làm bằng sắt, chịu không nổi người liên miên dày vò, chịu không nổi người hành hạ tra tấn.

Tuyết nhi của ta.

Bao nhiêu lần giãy dụa bên ranh giới sinh tử chúng ta đều đã vượt qua, lúc này đây người không thể vùng thoát hay sao?

Tuyết nhi của ta.

Nếu lần này ta phải tranh đoạt người với Tử thần, người nhất định phải đứng bên cạnh ta !

Ta lệnh cho người !

Đứng bên người Nam Cung Lộng Nguyệt ta, bởi ta đến khi tóc bạc da mồi. . .

Lộng Nguyệt cúi đầu ẩn lên môi người trong lòng một nụ hôn nồng ấm, nhẹ nhàng đem hồng y nam tử đặt lại trên băng tháp. Động tác dịu dàng ôn nhu như thế e ngại làm tổn thương đến bảo vật trân quý nhất.

Cô Tuyết, ta nhất định sẽ cứu người. . .

Năm năm trước, ta có thể đem người trở về từ cõi chết, lần này cũng không có gì là không thể !

Chưa hề có việc gì mà Lộng Nguyệt ta không làm được !

Cho tới bây giờ vẫn không có. . .

Đầu ngón tay Lộng Nguyệt đã lạnh băng không chút ấm áp, hần xoay người rời khỏi gian phòng trắng xóa, bóng lưng đậm mặc trần đầy cô tịch.

Ngay khi hần vừa bước ra khỏi mật thất, một thanh âm hưng phấn bỗng truyền đến:

“Tiểu Nguyệt nhi Tiểu Nguyệt nhi gia gia nghĩ ra gia gia ta đã nghĩ ra biện pháp có thể cứu Tiểu Tuyết nhi ”

195. Chương 195: Vô Hối Chí Ái • Băng Tuyết Yêu Liên

Giờ phút này, hết thảy bị tuyết trong mắt Lộng Nguyệt đều tan rã, biểu tình khiếp sợ nhìn về phía hai lão nhân đang chạy vội tới gần.

“Tiền bối. . .”

Hắc phát lão giả thở hồng hộc nói, “Sư muội của ta. . . Thánh Cô. . . Cửu Diệp Băng Liên trong tay Thánh Cô. . .”

Cửu Diệp Băng Liên. . . Lộng Nguyệt đột nhiên nhướn mắt, “Cửu Diệp Băng Liên tề danh cùng Băng Thiên Hỏa Liên ?”

“Không sai !” Hắc phát lão giả tiếp tục nói, “Năm đó ta và Bạch lão đầu chủ trương quân Thượng cổ Thần Khí, Thánh Cô luôn tìm kiếm phương pháp chữa trị vết thương do Thượng cổ Thần Khí gây nên. Cửu Diệp Băng Liên là hàn chi linh vật, tài bồi hơn trăm năm trên đỉnh Băng Luân Sơn, hiện giờ đã tích tụ đủ thiên địa linh khí, là vật thuần tịnh hiếm thấy trên thế gian, cũng là khắc tinh của viêm hỏa trong Thần Khí.”

“Đa tạ.” Lộng Nguyệt thần nhiên đáp, vừa muốn xoay người rời đi lại bị bạch phát lão giả vội vàng gọi theo.

“Tiền bối còn có chuyện gì ?”

Thần tình của bạch phát lão giả mang theo vẻ lo lắng, “Nếu Cửu Diệp Băng Liên này ở trong tay người khác, ta cũng không cần nghĩ nhiều như vậy. Thế nhưng linh vật này lại nằm trong tay Thánh Cô. . .”

“Thế thì sao ?”

Hai lão giả bắt đầu nhìn nhau, hắc phát lão giả thở dài, “Từ nhỏ, chúng ta và Thánh Cô vốn không hợp, trăm năm qua chưa từng lui tới thăm hỏi. Tính tình Thánh Cô lại cổ quái, nàng không hẳn sẽ đồng ý đưa Cửu Diệp Băng Liên cho người. . .”

Lộng Nguyệt tà mị mỉm cười đầy khinh miệt, “Nàng không muốn đưa cũng phải đưa !”

Bạch phát lão giả vội nói, “Ngàn vạn lần không thể, Thánh Cô cứng mềm đều không ăn, vị sư muội này của ta xem Cửu Diệp Băng Liên như chí bảo, thậm chí coi nó trọng yếu hơn cả tính mệnh của mình. Nếu cường hành chiếm lấy, Thánh Cô thà hủy diệt Băng liên cũng tuyệt không đem bảo vật giao cho người.”

Hắc phát lão giả bổ sung, “Đây chính là chuyện mà chúng ta lo lắng nhất. . . Vị sư muội này của chúng ta thoái ẩn vô lâm đã nhiều năm, sớm không còn quan tâm đến chuyện giang hồ. Nếu muốn Thánh Cô cam nguyện giao ra Cửu Diệp Băng Liên cũng giống như muốn chúng ta giao ra Thượng cổ Thần Khí, có chết cũng không đáp ứng.”

“Thế nhưng Cửu Diệp Băng Liên lại là phương pháp duy nhất có thể cứu Cô Tuyết. . .”

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở.” Lộng Nguyệt thoáng rũ mi, khóe môi thần nhiên nhếch lên, trong mắt lấp lánh yêu quang sáng ngời.

Thanh âm hắc phát lão giả tràn đầy vẻ cam chịu, “Nguyệt nhi, tận lực là tốt rồi, nếu trong vòng ba canh giờ không kịp trở về. . .” Lão giả ngừng một chút, cuối cùng vẫn tàn nhẫn nói, “Thì bỏ cuộc đi.”

Giọng nói của bạch phát lão giả ngày càng trầm thấp, “Chúng ta chỉ có thể duy trì tính mệnh của Tuyết nhi tôn tôn trong ba canh giờ. Nếu thiên mệnh đã định, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi.”

Lộng Nguyệt vội ly khai không chút chậm trễ, lưu lại thanh âm kiên định không cho phép nghi ngờ, “Không có gì là không thể thay đổi, mạng của hắn là của ta, chỉ có thể do ta nắm trong tay !”

.

Trên đỉnh Băng Luân Sơn, tiên khí tràn trề, bốn phía chung quanh không một bóng hoa ngọn cỏ. Đỉnh núi cao ngất ẩn trong mây mù, sương trắng mông lung bao trùm lên cảnh vật, giống như chốn bồng lai duy nhất trên thế gian không bị ô nhiễm.

Băng Luân Sơn đoạn tuyết nhân thế lúc này đang đón nhận một tròng mưa tuyết phơ phất bay đầy trời, tựa như Thần thú lắc mình để rơi xuống trần gian từng phiến lông vũ trắng thuần, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Làn gió buốt lạnh thấu xương càn quét trên Băng Luân Sơn, hoa tuyết đầy trời che khuất tầm mắt của yêu tà nam tử.

Lộng Nguyệt lảng lạng nhằm hướng Băng Luân Sơn đi tới, giống như bước vào một vùng đất hỗn độn mà thần thánh, không hề biết mệnh vận tương lai.

“Là người phương nào xông đến Băng Luân Sơn của ta ?!” Một thanh âm to rõ đầy tang thương truyền đến, quanh quẩn trong màn mưa tuyết bay tán loạn mãi không tan.

“Thánh Cô tiền bối. . .” Lộng Nguyệt đè nén nỗi cấp bách cực hạn trong lòng, đáy mắt ẩn ẩn ưu thương nhàn nhạt, “Tại hạ đến đây vì muốn cầu Cửu Diệp Băng Liên, ngoài ra không có ý gì khác.”

Tiếng cười băng lãnh trào phúng giống như lốc xoáy, vang vọng khắp đỉnh núi cô lãnh, “Xú tiểu tử không biết tốt xấu người thật giỏi, dám đến tận nơi ở của ta cầu Cửu Diệp Băng Liên, người là người đầu tiên.”

“Tại hạ không còn biện pháp nào.” Lộng Nguyệt chấp tay đứng lặng trong gió tuyết, làn tóc yêu tử tán loạn xõa tung, thân ảnh tuấn mỹ mà cao quý nổi bật trên nền tuyết trắng.

“Xú tiểu tử, ta sẽ không cho ngươi, mau đi đi.” Thanh âm lạnh lùng không có nửa điểm cảm thông, vẫn một bộ lãnh khốc vô tình như trước.

“Thánh Cô tiền bối, hôm nay tại hạ nhất định phải mang đi Cửu Diệp Băng Liên! Mong tiền bối thành toàn.” Trong tiếng gió tuyết rít gào, thanh âm bình tĩnh trấn định vẫn vang lên rõ ràng, không cho phép phản bác nửa phần.

“Tiểu tử thật cuồng vọng !” Ngữ khí của Thánh Cô không mang theo một tia cảm tình, “Dựa vào cái gì mà ngươi cho rằng ta sẽ giao ra Cửu Diệp Băng Liên ?”

Lộng Nguyệt đưa mắt chăm chú nhìn về nơi sâu trên Băng Luân Sơn, giống như đang nhìn thẳng vào một đôi mắt âm thầm dõi theo hắn, “Chỉ cần tiền bối có thể đưa Cửu Diệp Băng Liên cho tại hạ, tại hạ có thể dùng bất cứ thứ gì để bồi thường.”

Tiếng cười cuồng ngạo lại truyền đến, màn sương trắng mờ ảo thoáng dần ra, để lộ một nữ nhân vận bạch y. Dung nhan không có nửa điểm già nua hiện rõ phong tư yếu điệu cùng mị khí câu nhân, một chút cũng không nhìn ra dấu vết tuổi tác lưu lại.

Thánh Cô lảng lạng nhìn yêu tà nam tử đứng trước mặt nàng, trong mắt lóe ra dị quang buốt lạnh, “Dùng bất cứ thứ gì bồi thường sao ?”

“Đúng vậy, chỉ cần tiền bối có thể giao ra Băng liên, tại hạ chắc chắn sẽ đem hết khả năng để hoàn thành.”

Thánh Cô thoáng nheo mắt, “Nếu ta muốn mạng của ngươi thì sao ?”

“Có thể.” Lộng Nguyệt đáp không chút do dự, “Chỉ cần tại hạ có được Băng liên, tiền bối có thể tùy thời lấy mạng của tại hạ.”

Nụ cười bên môi Thánh Cô ngày càng sâu, nhưng ánh mắt căn bản không có nửa phần tiếu ý, mâu quang thâm trầm sâu thẳm, “Người muốn cứu người nào ?”

“Người mà ta yêu nhất. . .” Lộng Nguyệt nhìn Thánh Cô cười lạnh, ngữ khí ôn nhu đầy kiên định vang lên giữa trời đông tuyết giá.

“Đó là ai ?”

Trong đôi tử mâu của Lộng Nguyệt thoáng lấp lóe hồi ức xưa cũ, ẩn ẩn hiện ra một bóng ảnh yêu hồng mờ ảo. Hết thấy cảnh vật trước mắt dần trở nên nhạt nhòa, vô pháp lọt vào tầm mắt hẳn.

“Hách Liên Cô Tuyết.”

Hách Liên Cô Tuyết. . . Thánh Cô bỗng chốc giật mình, nhãn thần càng thêm thâm thúy, “Vậy người nhất định là Nam Cung Lộng Nguyệt.”

“Đúng vậy.”

“Mệnh kiếp của Hách Liên Cô Tuyết đã buông xuống, không cứu được. Xú tiểu tử người không cần uống phí khí lực.” Khẩu khí của Thánh Cô mang theo vẻ khinh thường.

“Tiền bối có điều không rõ, mệnh kiếp của hắn đã qua.”

“Thật không ?” Thánh Cô cười trào phúng, “Lần này người đến là muốn cầu Cửu Diệp Băng Liên cho hắn? Nếu lão thân không đoán sai, Hách Liên Cô Tuyết nhất định là bị Thượng cổ Thần Khí gây thương tích. Hai lão đầu kia nói cho người biết nơi này của lão thân có biện pháp giải cứu, người mới đặc ý đến đây.”

Lộng Nguyệt hơi gật đầu tỏ ý, trong mắt hiện lên một tia bi thương khó có thể áp chế, “Tiền bối, thời gian của tại hạ không nhiều lắm, nếu trong vòng ba canh giờ không lấy được Cửu Diệp Băng Liên, vậy sẽ không còn đường sống nữa rồi. . .”

Đôi tay chấp sau lưng siết chặt thành quyền, ***g ngực bị gió tuyết phát qua ẩn ẩn nhói đau.

Nụ cười của Thánh Cô ngày càng quỷ dị, bỗng nhiên Thánh Cô đột nhiên xuất chiêu, ánh mắt xẹt qua thần thái âm ngoan sắc bén, “Xú tiểu tử, cho ta nhìn xem người có bản lĩnh qua được một cửa này của ta hay không !”

Lộng Nguyệt nghiêng mình, nháy mắt tránh thoát khỏi chiêu lực của Thánh Cô. Con người vốn phủ đầy vẻ ôn nhu lưu luyến chợt tràn ngập âm lãnh ngoan tuyệt.

“Tiền bối, vậy tại hạ đành đắc tội.”

Một đạo hào quang màu tím bắn ra từ lòng bàn tay Lộng Nguyệt, cùng va chạm với chiêu phong của nữ nhân. Chỉ nghe thấy ‘Oanh’ một tiếng, kèm theo âm thanh đất đá vỡ tan. Vô số tảng tuyết lớn từ đỉnh Băng Luân Sơn lăn xuống sườn núi, trên đường dấy lên một đám tuyết vụn mù mịt, tựa như sao băng vãn lạc, kéo theo cái đuôi lấp lánh tinh quang.

Thánh Cô bị lực lượng cường đại phản chấn đẩy lui vài bước, trong mắt tràn ngập khiếp sợ cùng không dám tin, “Làm sao người lại có được võ công của hai lão đầu kia? Không chỉ như thế, người còn tu luyện thành Hỗn Nguyên Thần Công ?”

Lộng Nguyệt buông mình đáp xuống giữa không trung, tư thái vẫn cao ngạo như trước, tiếu ý tà mị nhàn nhạt thoáng hiện bên môi.

Vì tu luyện Hỗn Nguyên Thần Công, Thánh Cô từng bế quan nghiên cứu hơn ba mươi năm, song vẫn không thể lĩnh hội được tinh túy trong đó. Nhưng tên tiểu tử trẻ tuổi chỉ tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu trước mặt này lại có thể thông thấu đến mức này.

“Làm thế nào mà người luyện thành Hỗn Nguyên Thần Công ?”

Thanh âm của Lộng Nguyệt vẫn bình tĩnh như trước, “Nếu không phải nhờ Sáng Thần Cửu Thức, tại hạ cũng sẽ không thành công.”

Thánh Cô giật mình thất thần.(kinzie3012.wordpress.com)

Thì ra là vậy. . .

Sáng Thần Cửu Thức nổi danh là ‘Thiên hạ đệ nhất tà công’, mà Hồn Nguyên Thần Công là võ học tối cao trong thiên hạ, vừa vặn có điểm phù hợp với Sáng Thần Cửu Thức. Chỉ cần có thể thông hiểu chiêu số tâm pháp của Sáng Thần Cửu Thức, việc tu luyện Hồn Nguyên Thần Công căn bản không thành vấn đề.

Thế nhưng quá trình tu luyện Sáng Thần Cửu Thức vô cùng thống khổ, tà công này mang theo nồng đậm ma tính. Trong thiên hạ, ai có thể đem nó luyện tới cảnh giới cao nhất ?

Chẳng lẽ là. . . Thánh Cô chợt suy đoán, “Hách Liên Cô Tuyết đã luyện Sáng Thần Cửu Thức đến tầng thứ chín ?”

Lộng Nguyệt nhếch môi cười nhạt, xem như thừa nhận.

Tất cả những gì yêu nghiệt kia làm, hẳn đều xem ở trong mắt, huống chi là Sáng Thần Cửu Thức ?

Chiêu số võ công và thói quen xuất thủ của yêu nghiệt kia, hẳn sao có thể không nhớ rõ ?

Nhớ rõ từng động tác mỗi lần hẳn sử dụng Sáng Thần Cửu Thức, nhớ rõ cảnh tượng tráng lệ mỗi khi hẳn ra tay, nhớ rõ những câu nói của hẳn, nhớ rõ vẻ mắt mát ẩn trong đôi mắt ngắn lệ, nhớ rõ mỗi một tia cười, cùng bộ dáng khả ái của hẳn mỗi một lần sinh khí. . .

Năm năm qua, những lúc Lộng Nguyệt một mình một người đứng dưới vách núi tu luyện Hồn Nguyên Thần Công, thân ảnh yêu hồng thi thoảng thoáng hiện trong tâm trí đã trở thành hết thấy hi vọng chống đỡ hẳn vượt qua chuỗi ngày khổ sở tương tư, để rồi một lần nữa quật khởi. . .

Vì mặt hỏa hồng rực rỡ thiêu đốt kia, vì Phượng Hoàng giương cánh bay lượn trên trời, Hồng Liên nào có thể héo rũ? Hồng Liên nào có thể yếu đuối dọ dạc ?

Hắn, Nam Cung Lộng Nguyệt đã thề, nhất định phải đánh bại Sáng Thần Cửu Thức! Đánh bại Hách Liên Cô Tuyết !

Vì thế mới có kỳ tích đỉnh phong chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi đã tu thành Hồn Nguyên Thần Công. . .

Thánh Cô hừ lạnh một tiếng, “Quả là một tiểu tử si tình, lão thân lần đầu tiên gặp phải kẻ như ngươi.”

Nữ nhân xoay người, tiếng cười cuồng ngạo vang vọng hồi lâu trong thiên địa, “Tiểu tử, lão thân thưởng thức ngươi, bất quá muốn lấy Cửu Diệp Băng Liên của ta, còn phải xem ngươi có đủ tư cách hay không.”

Tâm Lộng Nguyệt đột nhiên chấn động, tựa hồ nhìn đến bình minh hi vọng.

“Cửu Diệp Băng Liên ở ngay trên đỉnh Băng Luân Sơn, chẳng qua được Thiên âm cương khí của lão thân bảo hộ. Nếu trong vòng một canh giờ ngươi phá giải được Thiên âm cương khí, ngươi có thể mang đi Cửu Diệp Băng Liên.”

“Lời tiên bối nói là thật sao ?”

Nụ cười của Thánh Cô có chút quỷ dị, “Xú tiểu tử, Thiên âm cương khí là vật thuần tịnh, những dục vọng dơ bẩn không sạch sẽ của trần thế, lão thân sớm đã chán ghét từ lâu. Nếu tâm tính của ngươi không thuần, không đủ thành tâm, Thiên âm cương khí sẽ không tan rã, vậy ngươi cũng không xứng có được Cửu Diệp Băng Liên !”

“Xú tiểu tử, lão thân thủ hộ Cửu Diệp Băng Liên hơn trăm năm, Thiên âm cương khí đã sinh ra linh tính, phải xem tâm ý của ngươi có thể đả động được nó hay không. . .”

Tử ảnh yêu diễm chợt lóe, biến mất sau làn gió tuyết. . .

. . .

Tuyết bay đầy trời, gió lạnh phiêu linh, thiên địa tĩnh mịch hoang vu.

Khoảng không xám ngắt không thấy nửa phần dấu vết của sinh mệnh, chỉ có tiếng gió bén nhọn gào thét không ngừng bên tai.

Ngày đó, trên đỉnh Băng Luân Sơn mờ ảo mây mù, Thánh Cô đã tận mắt chứng kiến một cảnh tượng khó tin nhất trong cuộc đời của nàng.

Cảnh tượng ấy, có lẽ cả đời này nàng đều sẽ không quên. . .

Tuyết y phiêu dật, tử phát bay múa, thân ảnh đậm mạc yêu dã như túy hoa kiều nguyệt, lưu lại từng vệt sáng nhàn nhạt.

Một yêu tà nam tử phong tỏa toàn bộ võ công của chính mình, liếm đi hết thủy phong tư cao ngạo, thối lui tất cả quang mang khinh cuồng không ai bì nổi trong mắt, dùng thân phận của một con người bình thường, từng bước đi thẳng về phía trước giữa tuyết giá buốt lạnh.

Thân ảnh của hắn hệt như tiên nhân đạp mây, phẳng phất trong khoảnh khắc sẽ hóa thành phi tuyết.

Một khắc kia, hắn không còn là giáo chủ Nhật Nguyệt Giáo, không còn là Thánh thủ độc tiên, không còn là Thánh Tuyết thành chủ, càng không còn là Nam Cung Lộng Nguyệt mà người người kiêng kỵ. . .

Hắn chỉ là một nam nhân bình thường, vì một ước định bên nhau vĩnh hằng, vì một đóa tuyết thể yêu hoa lại nở rộ, vì ánh nhìn chăm chú của một đôi mị nhãn thâm hồng, vì đưa một người mà hắn trọn đời sở ái trở về. Hắn dùng khóa tâm chân thành vô hối, dùng tấm lòng chỉ bao dung một người duy nhất cảm động cả thiên địa.

Không ai nhìn đến, đường đường là bá chủ loạn thế, bị những mảnh băng sắc bén đâm rách da thịt, máu đỏ nhiễm y, song không có nửa phần động dung.

Không ai nhìn đến, đường đường là thiên hạ kiêu hùng, không vận một tia nội lực, không chút tránh né trực tiếp thừa nhận Thiên âm cương khí giày vò, song không lộ ra mảy may thống khổ.

Hắn vẫn mỉm cười như trước, nhận lấy tẩy lễ của trời cao, nhận lấy hết thủy tra tấn có thể phá hủy ý chí con người, nhưng không hề chùn bước.

Hoa tuyết lả tả bay giữa không trung, giống như thương thiên lãng lệ ai thán, bao trùm đỉnh Băng Luân Sơn hồi lâu.

Không ai nhìn đến, đường đường là vị vương giả tôn quý, lại không chút do dự khom lưng quỳ gối trước một đóa Bạch liên thần thánh, thật dài thật lâu.

Trong đôi tử mâu tràn ngập chấp nhất vô hối ấy lặng yên chảy xuống một giọt lệ quang trong suốt, rơi trên băng tuyết, lan ra, rồi hòa tan. . .

Chỉ nghe thấy ‘Oanh’ một tiếng chấn động thiên địa, rung động cả Băng Luân Sơn truyền khắp ngàn dặm, qua hồi lâu vẫn chưa bình ổn.

Không đến nửa canh giờ thời gian, Thiên âm cương khí đã vỡ tan vĩnh viễn. . .

Một khắc kia, yêu tà nam tử rốt cuộc bật cười.

Tuyết nhi của ta. . . Ta thành công. . .

Ta Nam Cung Lộng Nguyệt. . .

Đã thành công. . .

196. Chương 196: Thức Tỉnh • Mị Tình

Bên trong băng thất lạnh như băng, hắc bạch lão giả dồn hết toàn lực đem Thiên linh lực tự thân truyền vào cơ thể hồng y nam tử, song khí tức mỏng manh kia vẫn lặng lẽ yếu đi. . .

Thân thể lạnh lẽo ngày càng giảm bớt độ ấm, dung nhan yêu mị tái nhợt gần như trong suốt, hi vọng dần dần tan biến. . .

Hắc phát lão giả chậm rãi thu hồi chưởng lực, trong mắt toát ra vẻ bất đắc dĩ pha lẫn bi thương, “Bạch lão đầu, chúng ta đã cố hết sức. . .”

Bạch phát lão giả khẽ nhắm hai mắt, than nhẹ một tiếng.

Bỗng nhiên, cánh cửa băng thất bị đẩy ra. Làn gió ẩm áp như một cơn xuân phong ồa tới, quét sạch bầu không khí áp lực buốt lạnh.

“Nguyệt nhi. . .” Hắc bạch lão giả khiếp sợ giương mắt nhìn yêu tà nam tử bước vội vào băng thất, nhãn thần dấy lên quang mang kinh hãi.

Đóa Bạch liên tuyết trắng nằm trong tay Lộng Nguyệt đang tản mát bạch mang thánh khiết.

Bạch bào nhiễm đầy vết huyết ô rả rác, dung nhan phong hoa yêu diễm phiếm vẻ tái nhợt, tử phát mềm mại như nước có chút rối loạn.

Nhưng mà dù vậy, sống lưng của hắn vẫn thẳng tắp tựa tiêu thương, tư thái cao ngạo không cho phép khinh nhờn.

Hai lão giả nhìn thấy bộ dáng Lộng Nguyệt phong trần mệt mỏi, ánh mắt tràn đầy thương tiếc, tâm linh trong khoảnh khắc dường như bị thứ gì đó đâm đau nhói.

Ngay tại thời điểm bọn hắn muốn buông tha, đôi tử mâu kia vẫn khăng khăng một mực đến mức cố chấp, mang theo niềm tin kiên định không lùi bước nửa phần !

“Tiền bối, thỉnh đi ra ngoài một lát được chứ ?”

Hai lão giả đưa mắt nhìn thoáng qua hồng y nam tử an tĩnh nằm trên tháp, lại nhìn về phía cặp tử mâu trong suốt đối diện, trầm mặc đôi chút rồi lập tức bước ra băng thất.

Lộng Nguyệt đi đến bên băng tháp, vẻ u lãnh trong mắt dần liếm đi, chỉ còn lại thần sắc chứa chan nhu tình cùng chờ mong.

Hắn giơ tay lên, cắt qua lòng bàn tay của mình. Cửu Diệp Băng Liên đặt trên ***g ngực hồng y nam tử chậm rãi nở rộ. Máu tươi nhỏ giọt trên chín phiến cánh hoa, giống như một mặt ửng hồng yêu diễm từng bước cắn nuốt sắc trắng thánh khiết thuần tịnh.

Bỗng nhiên, bạch liên tản ra vàng sáng bảy sắc, nháy mắt chiếu rọi cả tòa băng thất. Thứ ánh sáng giống như thần tích đỏ chậm rãi vây quanh thân thể hồng y nam tử. Một đoàn tiên vụ thủy sắc từ ***g ngực Cô Tuyết lan tràn, lướt qua khuôn mặt, cổ, thân thể, tứ chi. . . Toàn thân cao thấp đều bao phủ trong màn sương trắng mờ ảo, tựa như những đường gân ngang dọc trên cánh hoa sen, tuần hoàn qua lại đầy phức tạp, khuếch tán, hội tụ. . . dần thức tỉnh một linh hồn đang say ngủ.

Ánh sáng rực rỡ sáng lạn ngưng tụ trên cánh hoa nhiễm đỏ máu tươi, nhật nguyệt tinh khí từ từ dung nhập vào thân thể hồng y nam tử. Dung nhan tuyệt mỹ dưới quang mang thánh khiết kinh diễm đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Lộng Nguyệt khẽ phát tay áo, tử mang yêu diễm thông qua mi tâm truyền vào thân thể Cô Tuyết, tụ tập lại Thiên nguyên khí đang khuếch tán trong người hắn, đem linh lực tự thân dung hợp với Cửu Diệp Băng Liên, làm cho sinh mệnh lực thần thánh lập tức bao phủ lấy vết thương.

Yêu dung tuyệt mỹ tái nhợt dần có chút huyết sắc, hàng mi như cánh bướm nhẹ nhàng rung động. Tử mang gia tăng cường độ dung hợp, lực lượng cường đại hoàn toàn vây kín thân thể trên băng tháp. Linh khí tản ra chung quanh tựa hồ không hề yếu bớt nửa phần, cẩn thận xâm nhập vào từng tắc da thịt toàn thân Cô Tuyết.

Tử mang chiếu sáng cả tòa băng thất, Cửu Diệp Băng Liên chậm rãi tan thành hơi nước. Mãi cho đến khi một giọt sương cuối cùng rơi xuống ***g ngực hồng y nam tử, cánh hoa sen trong suốt như lưu ly chìm vào bên trong mặt yêu hỏa đỏ rực lúc này lại bắt đầu tỏa sáng.

Ngay khi Lộng Nguyệt chuẩn bị đem linh lực dung nhập vào tâm mạch Cô Tuyết. Đôi mắt hỏa hồng chợt mở ra, một khắc kia, tựa hồ cả thế gian đều thiêu đốt.

Hồng mâu vẫn yêu mỹ như xưa, băng lãnh mà cháy bỏng, yêu diễm mà ma dã.

Lộng Nguyệt cả kinh, tử mang nơi tay vẫn chưa thối lui. Hồng y nam tử nhanh tay chế trụ cổ tay hắn, đem Lộng Nguyệt ôm vào lòng, gắt gao kẻ sát ***g ngực, ngăn cản hắn lại tiêu hao chân khí.

“Người hao nhiều chân khí như vậy làm gì ?” Thanh âm lạnh như băng lộ ra một tia trách cứ cùng bất mãn, nhưng càng nhiều là ân cần pha lẫn thương tiếc.

Chân khí của yêu tinh này gần như cạn sạch. . . Thật đúng là thiếu giáo huấn mà. Cô Tuyết thầm nghĩ.

Ánh mắt Lộng Nguyệt xẹt qua vài phần nhu hòa, trong gian phòng lạnh lẽo, vòng tay ấm áp của người trước mặt làm cho trái tim khô héo của hắn nháy mắt sống lại.

“Tĩnh ?” Lộng Nguyệt thản nhiên mở miệng, vừa muốn ngồi dậy, chẳng ngờ lại bị Cô Tuyết ôm chặt thêm.

“Vết thương trên người người là từ đâu ra ?” Cô Tuyết gần giọng hỏi, hắn chế trụ thất lưng yêu tà nam tử, xoay người đặt Lộng Nguyệt dưới thân, hồng mâu lấp lóe quang mang lãnh liệt.

Băng khí vờn quanh hai người hết như tiên vụ mờ ảo, bỗng bành phiêu hốt lúc ẩn lúc hiện, luồn qua làn tóc tím đỏ đan xen vào nhau tăng thêm vài phần diễm sắc.

Lộng Nguyệt tà mị cười khê, hắn nâng cằm hồng y nam tử, chăm chú nhìn vào đôi mị nhãn thâm hồng, “Không có gì đáng ngại.”

“Ta không phải người mù.” Cô Tuyết nhẹ tay vuốt ve vết máu thấm ướt bạch y, ánh mắt chứa đầy thương tiếc, giống như những vết thương này đều hiện trên thân mình, ***g ngực lạnh buốt đau đớn.

Cô Tuyết ghé sát vào gương mặt của yêu tà nam tử, hơi thở nóng rực thiêu đốt từng tắc da thịt trên người hắn, “Người đã làm gì ?”

Đầu ngón tay Lộng Nguyệt phất qua đường nét tuấn mỹ trên mặt Cô Tuyết, giống như đang cố gắng chạm đến thứ gì đó. Chỉ có tự mình lấy tay cảm nhận, đích thân thể nghiệm, hắn mới có thể thuyết phục chính mình rằng người trước mặt đây không phải ảo giác, mà là Cô Tuyết của hắn. . .

“Người đã làm gì ?” Lộng Nguyệt nhướn mắt hỏi ngược lại, nhãn thần lóe lên một tia quang mang tà mị, lại ẩn ẩn mang theo tức giận.

Cô Tuyết yên lặng, không biết nên đáp lại thế nào.

Phảng phất hắn đã ngủ một giấc say, bồi hồi trong bóng đêm thật lâu. Giữa những mộng cảnh, hắn loáng thoáng nghe thấy một thanh âm rất nhẹ vang lên không ngừng như đang hô hoán ai đó, song hắn lại không thể nhìn đến thân ảnh của người kia. . .

Hắn chỉ nhớ rõ sự tình xảy ra ở đại mạc Tái Bắc. Hắn không chế được Ma huyết trong cơ thể yêu tinh này, không chế được Ma tính của Diệt thể phục ma đao, sau đó là cảm giác đau đớn bởi thân mình bị xé rách.

Cô Tuyết nhún vai ra vẻ không quan tâm, nghiêng người nằm xuống bên cạnh yêu tà nam tử, một lời cũng không nói.

Phỏng chừng yêu tinh vốn lòng dạ hẹp hòi này lại sinh khí với mình. . .

“Người đếm thử xem, từ nhỏ đến lớn, người chống lại ý ta bao nhiêu lần ?!” Lộng Nguyệt đột nhiên trở thân, chế trụ eo lưng hồng y nam tử, ngữ khí có chút nén giận.

“Có sao ?” Yêu nghiệt nào đó cố tình giả ngu.

“Còn dám nói người không có ?!” Lộng Nguyệt nhú chặt hai hàng mi, sóng mắt lưu chuyển hỏa diễm phẫn nộ, “Người cho rằng người là thần ma hóa thân, đao thương bất nhập có phải không? Hách Liên Cô Tuyết, yêu nghiệt người thật đáng giận !”

Dứt lời liền hung hăng ngậm lấy phiến môi của yêu nghiệt dưới thân, đầu lưỡi cắn tức ngang ngược quấy phá một phen.

Cô Tuyết bị nộ hân cường thế của Lộng Nguyệt làm cho đầu óc choáng váng, cơ hồ sắp sửa không thở được. Song hắn vẫn ôm chặt yêu tinh đang áp chặt trên thân, gia tăng lực đạo, tận tình thỏa mãn đối phương cướp đoạt hô hấp của mình.

“Nhưng vì sao ta Nam Cung Lộng Nguyệt lúc nào cũng thua trong tay gia hỏa đáng ghét nhà ngươi. . .”

Đôi tay Cô Tuyết vòng qua cổ yêu tà nam tử, ngón tay thon dài cẩn thận chải vuốt mái tóc tím sẫm bừa bộn rối tung.

Nguyệt của hắn vì sao lại chặt vật như vậy? Vì sao toàn thân đều là vết thương ?

Là vì hắn sao ?

Cô Tuyết đã không dám hỏi yêu tinh này xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, thậm chí không dám tưởng tượng trong khoảng thời gian mình ngủ say, yêu tà nam tử đã phải chịu đựng bao nhiêu dày vò cùng tra tấn.

Linh hồn khế hợp sớm đã không còn ngăn cách, tư vị thống khổ khi mất đi ái nhân, Cô Tuyết cũng không phải chưa từng thể hội. . .

Động tác dịu dàng dần bình ổn tâm tình xao động của Lộng Nguyệt, hắn cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay chậm rãi lan tràn giữa những lọn tóc, lúc này hắn rốt cuộc mới minh bạch chính mình vẫn còn sống.

Cái mạng này của hắn, chỉ vì Cô Tuyết mà tồn tại. . .

“Ta đã sớm thua dưới tay ngươi. . .” Cô Tuyết nhếch môi mỉm cười, “Chúng ta huề nhau.”

“Ngươi vẫn còn cười được ?!” Lộng Nguyệt nheo mắt, ngữ khí tràn đầy giận dữ, “Nếu yêu nghiệt ngươi thích đi tìm chết, vậy cũng đừng chết trước mặt ta, rõ chưa? Hoặc là sau này chờ ta chết đi rồi, ngươi muốn chết thế nào cũng được, đến lúc đó không ai thêm oán ngươi !”

Nụ cười của Cô Tuyết không giảm, mắt nhìn bộ dáng tức giận của yêu tinh kia, trong lòng chợt dấy lên cảm giác ấm áp thỏa mãn mà từ trước đến nay chưa từng có, ra vẻ không sao cả đáp, “Ta không chết được.”

“Có ta ở đây, ngươi đương nhiên không thể chết.” Lộng Nguyệt khê nhưn tử mâu, trong mắt tràn đầy cuồng ngạo pha lẫn kiên định không cho phép nghi ngờ.

Cô Tuyết bổ sung một câu: “Thế nhưng nếu ngươi chết, ta đây nhất định sẽ không sống được.”

Lộng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Ta cũng vậy.”

“Nói cho ta biết. . .” Cô Tuyết lo lắng nhìn yêu tà nam tử toàn thân trải đầy vết thương rướm máu, “Thương tích trên người ngươi từ đâu mà đến? Ai khiến ngươi bị thương ?” Hồng mâu xẹt qua một tia lạnh lẽo, Cô Tuyết thì thảo nói, “Dem ngươi bị thương thành như vậy, khẳng định không phải là nhân vật đơn giản, ta nhất định sẽ giết chết hắn.”

Lộng Nguyệt cười khê Quả đúng là Cô Tuyết của hắn, vừa mở miệng liền muốn giết người diệt khẩu. . .

“Là Tà Hoàng ?”

“Lão quỷ kia đã chết.” Lộng Nguyệt thản nhiên đáp, “Không chỉ như vậy, trong những kẻ đến đại mạc chỉ có hai chúng ta trở về, những người còn lại đều mất tích.”

“Vậy là ai ?” Cô Tuyết gặng hỏi, tựa hồ không có ý buông tha.

“Ngươi không cần phải biết.” Lộng Nguyệt cười khê, “Huống chi, dù biết hay không, với ngươi hay ta mà nói đều không có ý nghĩa.”

Hồng mâu đối diện tử mâu, cảm giác mơ hồ tràn ngập nơi đáy lòng. Nhưng nhìn tử mâu trong suốt mà kiên định, Cô Tuyết chợt nghĩ, với hai người bọn họ chỉ như vậy cũng đủ rồi.

Cô Tuyết đột nhiên chế trụ mạch đập nơi cổ tay của Lộng Nguyệt, nhãn mâu băng hồng lộ ra tiểu ý nhàn nhạt, chăm chú nhìn sâu vào đôi tử mâu trước mắt, khẽ nâng cằm hắn, đơn giản nói một câu, “Máu chảy trong người chúng ta đều giống nhau !”

Lộng Nguyệt vỗ nhẹ gò má yêu mị của hồng y nam tử, ***g ngực nóng cháy gắt gao thiếp hợp, thậm chí có thể nghe được nhịp tim đập của đối phương.

Cho đến bây giờ, Cô Tuyết của hắn vẫn không hề nhắc đến Ma huyết. . .

Đối với Lộng Nguyệt mà nói, Ma huyết là một thứ sỉ nhục, làm cho hắn điên cuồng, làm cho hắn mất đi lý trí. . .

Dù cho lúc đó Lộng Nguyệt bị Ma huyết khống chế, dù cho ngày ấy ở đại mạc Tái Bắc trong đầu hắn không có nửa điểm ấn tượng, song hắn vẫn có thể tưởng tượng được chính mình nhất định chẳng khác nào thị huyết cuồng ma, bị thể nhân phải nhổ cảm hận.

Nhưng vô luận thể nhân đối đãi với hắn thế nào, Lộng Nguyệt căn bản không hề để tâm, chỉ là hắn không đủ dũng khí mở miệng hỏi yêu nghiệt trước mắt khi chứng kiến hắn thị huyết vô tình hết như ác ma đó, trong lòng rốt cuộc đã phải chịu đựng bao nhiêu mất mát cùng khiếp sợ ?

Lộng Nguyệt rất rõ ràng, thảm trạng ở đại mạc Tái Bắc toàn bộ là do hắn tạo thành.

Vậy mà đến hôm nay, yêu nghiệt này vẫn bình tĩnh nói với hắn: máu chảy trong người chúng ta là giống nhau. . .

Cô Tuyết tựa hồ cũng nhìn ra tâm tư của Lộng Nguyệt, hắn liền minh bạch, yêu tinh kiêu ngạo này nhất định lại canh cánh trong lòng chuyện Ma huyết.

“Ta không muốn nhìn thấy Diệt thể phục ma đao lần thứ hai.” Thanh âm băng lãnh vang lên, hồng mâu lấp lóe hỏa mang ngạo nghễ, vẫn duy trì tư thái cao ngạo trước đối phương, không lộ ra nửa điểm thương tiếc đồng tình.

Bởi vì Nguyệt của hắn chán ghét nhất là bị kẻ khác thương hại.

Có thể càn rỡ, có thể cuồng ngạo, có thể miệt thị. . . Nhưng trong mắt bọn họ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện sự đồng tình dành cho đối phương.

Lộng Nguyệt tà mị mỉm cười, khẽ liếm phiến môi ướt át của người dưới thân, “Ta cũng tuyệt không cho phép người nhìn thấy nó lần thứ hai.” Tử mâu tràn ngập thần thái kiên quyết lạnh lẽ.

Cô Tuyết bật cười, “Nhìn không được sao ?” Cảm thụ được một tia dục hỏa liên nhân nơi khổ hạ của yêu tà nam tử đang thiêu đốt, nụ cười tuyết mỹ lại đậm thêm vài phần.

“Ta không tin người cũng có thể nhẫn nại !” Vừa dứt lời hắn liền vươn tay kéo xuống vạt áo đỏ rực, cúi đầu tạo nên từng vết ô mai nóng bỏng trên phần cổ trắng nõn mềm người.

Cô Tuyết đột nhiên nhíu mi, vai trái chợt dấy lên một trận buốt nhói. Bất quá càng đau đớn hắn càng vui vẻ, càng tê dại hắn lại càng thỏa mãn.

Đầu ngón tay Lộng Nguyệt đặt trên vai trái của hồng y nam tử, cảm thụ đồ vật cứng rắn ẩn dưới làn da, khóe môi không tự giác kéo lên thành nụ cười tà mị.

Đó là khắc ấn linh hồn của Tam Sinh Thập. . .

Khắc vào thân thể, trọn kiếp không quên.

Đó là thứ trân quý duy nhất mà chuyến du hành tái ngoại lần này trao cho bọn họ. . .

Bỗng nhiên

Bằng thất phủ đầy sương trắng truyền vào một tiếng vang rất nhỏ, giống như thanh âm pháo hiệu bắn lên không trung, vang vọng khắp bầu trời.

Tử mâu thoáng nheo lại, xẹt qua một tia quang mang sắc lạnh.

Cô Tuyết nhìn thần sắc quỷ dị chợt hiện trong tử mâu, ánh mắt cũng lui đi âm áp, trước sau chỉ còn là cảnh giác.

“Xem chừng hoàng thành bên kia đã xảy ra chuyện. . .”

197. Chương 197: Ma Yểm Quỷ Dị

Mấy ngày trước, tin tức Thượng cổ Thần Khí xuất hiện tại Sa mạc chi manh lan truyền khắp vô lâm, nhưng đại mạc Tái Bắc gần trăm năm qua không người hỏi đến đột nhiên trải qua một tràng hạo kiếp đầm máu. Tất cả những kẻ đi tìm Thượng cổ Thần Khí đều táng thân dưới cát vàng, chỉ có Thánh Tuyết thành chủ và Thần Nguyệt cung chủ bình an trở về.

Vì vậy, chúng nhân không thể không nghi ngờ tin đồn Sa mạc chi manh lần này chính là một âm mưu, dùng Thượng cổ Thần Khí dụ dỗ vô lâm nhân sĩ rơi vào bẫy, sau đó tung lưới bắt hết, tiến hành một hồi giết chóc cực kỳ bi thảm.

Mà hung thủ có khả năng bố trí âm mưu này nhất chính là Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết!

Giang hồ đồn đại, hai người đó chẳng những chiếm được Thượng cổ Thần Khí, hơn nữa toàn thân lông tóc vô thương, cho nên sự hoài nghi của mọi người cũng có phần hợp lý.

Ma yểm vẫn như trước họa hại giang hồ, những tên sát thủ quỷ dị này vừa không có tử huyết, vừa không biết hô hấp đều xuất phát từ một nơi thần bí gọi là ‘Phệ Mộng Cảnh’.

Đó là địa phương hư vô mờ ảo, giang hồ đồn đại có người từng tận mắt chứng kiến Ma yểm tiến vào giữa một phiến rừng rậm rồi đột nhiên thần kì biến mất trong một mảnh bạch mang chói mắt, không cách nào tìm ra một tia dấu vết.

Hoàng thành bị Thánh Tuyết vương thành và Thần Nguyệt Cung chiếm lĩnh sau đó đã thay đổi hoàn toàn, nhưng hôm nay, phiên tịnh thổ của hoàng gia này cũng bị máu tươi nhuộm đầm.

Trong không khí mang theo thứ mùi tanh tươi, nương theo gió nhẹ khuếch tán. Đại điện băng lãnh tiêu điều, gió lạnh gào thét như muốn đâm thủng màng tai.

Hơn trăm tên đại thần Lưu quốc ngày đó không bị Lộng Nguyệt giết chết hôm nay đều hóa thành những cỗ thi thể vô cùng thê thảm.

Thương Lạc và Mộ Vân Khuynh trầm mặc nhìn đám người đã chết trên mặt đất. Mùi thi thể thoắt rửa tanh hôi khiến Tử San đứng bên cạnh cảm thấy dạ dày nổi lên từng trận buồn nôn.

“Chuyện phát sinh từ khi nào?” Lộng Nguyệt nhướn mắt, đồng tử tím thẫm lấp lóe tia nhìn sắc bén.

“Nếu ta không đoán sai thì hẳn là vào đêm qua.” Thương Lạc bình thản mở miệng.

Mộ Vân Khuynh lạnh nhạt nói, “Mỗi ngày chúng ta đều ở tại hoàng cung, nếu trong một đêm giết chết một trăm danh đại thần, chúng ta không có khả năng không nghe được động tĩnh.”

Lộng Nguyệt nhíu mi nhìn về phía hai nam tử đậm mạc như gió đứng trước mặt hắn, tiểu ý tà mị thoáng hiện, “Toàn bộ hoàng cung chỉ có võ công của hai người các ngươi cao nhất, thế nhưng lại không biết một trăm danh đại thần bị ám sát. . .”

Nụ cười nhàn nhạt càng tà mị thêm vài phần, làm cho người ta khó suy đoán.

“Ta hoài nghi là Ma yểm.” Thương Lạc trầm tư nói, “Bằng không thích khách cũng sẽ vô pháp hành sự lưu loát được như vậy, nửa điểm âm thanh đều không lộ ra ngoài.”

Lộng Nguyệt cười nhẹ, u quang lóe lên trong mắt, “Nghe nói thủ lĩnh của Ma yểm xưng là ‘Quỷ Cơ’, có giọng nói của nữ nhân, thân thể của nam nhân, thập phần quỷ dị. Nếu là Quỷ Cơ phái Ma yểm làm chuyện này cũng không phải là không thể, chẳng qua. . .”

“Không phải Ma yểm gây ra.” Cùng lúc đó, một thanh âm trong trẻo truyền vào trong tai mọi người, hồng y nam tử chậm rãi tiến vào đại điện, đôi mắt thâm hồng lãnh mị nhiếp nhân.

Ánh mắt đảo qua mấy người đang đứng trong điện, Cô Tuyết khẽ nhếch môi, thần sắc trong mắt quỷ dị mà thâm thúy.

“Hung thủ nhất định vẫn còn chưa rời khỏi hoàng cung !”

“Dựa vào cái gì mà Hách Liên cung chủ lại khẳng định như vậy ?” Thương Lạc và Mộ Vân Khuynh khó hiểu hỏi.

Tầm mắt của hồng y nam tử lướt qua đôi tử đồng yêu dã, “Bởi vì người nào đó từng đặt phòng hộ kết giới ở trong này, nếu Ma yểm muốn đột nhập vào hoàng cung giết chết quan viên, người nào đó bày ra kết giới không thể không có cảm ứng. Ta nói có đúng không, Thánh Tuyết thành chủ ?”

Lộng Nguyệt mỉm cười tà mị, hần nhìn đôi hồng mâu tinh minh đối diện, trong mắt chứa đầy ý tán đồng.

Cô Tuyết quay sang nhìn Thương Lạc, Mộ Vân Khuynh cùng Tử San, thần sắc xẹt qua một tia khó lường.

Thương Lạc tựa hồ nhìn thấu ý vị ẩn hiện bên trong hồng mâu, khoe miệng khe cười, “Thế nào? Hách Liên cung chủ đang hoài nghi mấy người chúng ta giỏi trò ?”

Tuy rằng ngoài miệng Thương Lạc ra vẻ không hề để ý, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn nảy lên vài phần bất an.

Nếu lời Hách Liên Cô Tuyết nói là thật, như vậy toàn bộ hoàng cung, ngoại trừ ba người bọn hần ra không còn ai võ công cao thâm, có thể không tốn nhiều sức thần không biết quỷ không hay đoạt đi tính mạng của một trăm quan viên triều đình.

Nhưng mà. . .

Hồng y nam tử không đáp, cùng Lộng Nguyệt trao đổi một ánh mắt rồi lập tức xoay người bước ra đại điện.

“Chôn đi.” Lộng Nguyệt phân phó xong liền đuổi theo mặt hồng ảnh đang dần biến mất dưới ánh mặt trời.

Thương Lạc, Mộ Vân Khuynh và Tử San đều mang tâm tư trong lòng, nhân thần chứa đựng vẻ u ám, không có lấy nửa điểm sáng sủa.

.

Thánh Tuyết vương thành, Thánh Tuyết Hiên.

Hai nam tử tuấn mỹ sừng vai đứng cạnh nhau, ánh mắt hướng về dãy núi nơi phương xa, mục quang thâm thúy mà xa xăm.

“Người không cảm thấy rất kỳ quái sao ?” Cô Tuyết cẩn thận lược lại ký ức, “Tin tức Thượng cổ Thần Khí xuất hiện tại Sa mạc chi manh không có khả năng là Tà Hoàng tung ra, nhất định là một kẻ khác.”

“Đúng vậy.” Lộng Nguyệt thần nhiên đáp, “Tà Hoàng là loại người thế nào? Thượng cổ Thần Khí là khắc tinh đối với võ công của hần, không ai so với hần càng thêm mong mỏi có được Thần Khí. Hần giống trống khua chiêng đưa tới nhiều vô lâm nhân sĩ như vậy chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao?”

“Người hoài nghi đến kẻ nào ?”

Lộng Nguyệt hơi nheo mắt, ngữ khí có chút thoáng dừng, thần sắc nghiêm vẻ quỷ dị, “Hình như là một người bên cạnh chúng ta.”

Cô Tuyết ngẫm nghĩ một trận, “Chuyện xảy ra ở hoàng cung người thấy thế nào ?” Đôi mắt băng hồng lạnh lùng lóe sáng, “Nếu thật sự là một trong ba người kia gây ra, vậy thì lý do đâu ?”

“Hiện giờ Ma yểm đảo loạn giang hồ, bọn họ muốn giết quan viên triều đình, nhiều loạn thế lực của người và ta, giả thiết này cũng không phải là không có khả năng. Chẳng qua nếu Ma yểm muốn tiến vào hoàng cung, chỉ dựa vào khí tức quỷ dị trên người bọn chúng, ta hần là phải phát hiện, khả năng duy nhất chính là. . .”

Cô Tuyết đột nhiên ý thức được điều gì, “Người hoài nghi trong ba người kia, có một người là Quỷ Cơ ?”

“Đoán mà thôi.” Lộng Nguyệt thoáng nhắm mắt dưỡng thần, “Tử San và Thương Lạc đều là do ta một tay tài bồi, mà Vân Khuynh. . .”

“Tuy rằng Vân Khuynh không phải thủ hạ của người, nhưng ta không cho rằng hần là Quỷ Cơ.” Ngữ khí của Cô Tuyết vẫn bình tĩnh.

“Người làm sao có thể khẳng định ?”

Cô Tuyết không trả lời, đây chỉ là trực giác.

Nam tử một thân tiêu sái tự nhiên lạnh nhạt như gió kia, Cô Tuyết không thể tưởng tượng người bằng hữu thuở nhỏ của hắn sẽ dọa lạc thành thủ lĩnh Ma yểm nửa người nửa quỷ đó.

“Ta có một dự cảm xấu. . .” Lộng Nguyệt nắm chặt tay hồng y nam tử, tử mâu lấp lóe hào quang bất định.

.

Đêm không trăng sao, thê lãnh mà u tĩnh. Cành khô dong đưa theo gió bị sương mù dày đặc vây quanh, gió lạnh thổi qua làm cho cành cây phát ra từng âm thanh kèn kẹt bèn nhọn đầy khủng bố.

Một phút trước, Tinh Nguyệt Song Hồn chợt nghe thấy một tiếng thét thảm thiết vang vọng truyền khắp khu rừng. Mùi máu tươi nồng đậm ùn ùn kéo đến như sắp sửa ngưng đọng thành huyết vụ lan tràn chung quanh.

“Vừa rồi là Ma yểm sao ?” Nguyệt Hồn đề phòng quan sát bốn phía, hình xăm trắng non nơi cổ tay lóe lên lam quang lóa mắt trong bóng tối.

“Nghe thanh âm thôi thì rất giống.” Tinh Hồn chậm rãi đi vào sâu trong rừng. Về đêm chim chóc đều nghỉ ngơi, bầu không khí nặng nề đè nén ***g ngực Song Hồn khiến hai người cảm thấy có chút hít thở không thông.

Càng xâm nhập vào khu rừng, thi thể xuất hiện ngày càng nhiều, giống như nơi đây vừa bị máu tươi tẩy lẽ.

Khắp nơi rải rác những mảnh tay chân thi thể, còn có nội tạng bên trong, đầu lâu rời thân lại không trọn vẹn. . . Quang cảnh khủng bố hết như ma quỷ luyện ngục.

Bỗng nhiên, từ sâu trong rừng truyền đến tiếng vật gì đó đang lay động, âm thanh tạo nên do thân thể cùng cành lá mục ma sát khiến Tinh Nguyệt Song Hồn càng thêm đề cao cảnh giác.

“Kẻ nào ?”

Tinh Hồn phi thân nhảy lên, hình xăm lục mang tinh trên cổ tay phát ra lam quang rực rỡ, nháy mắt đánh tan bụi cây che khuất tầm nhìn.

Một thanh y nam tử toàn thân dính đầy máu tươi nằm trên mặt đất. Cánh tay phải của hắn đã bị người ta ngạnh sinh chém xuống, lộ ra xương trắng cụt ngắn. Nơi cổ bị vết đao rất sâu cửa qua, tựa hồ yết hầu đã bị cắt nát. Khắp người đều là máu, ***g ngực còn đang phập phồng yếu ớt.

“Xem ra là Ma yểm gây nên.”

“Người này trông rất quen. . .” Nguyệt Hồn bước lại gần, lật qua thân thể thanh y nam tử, đột nhiên kinh sợ, “Phong Trần Diệt ?”

“A, nguyên lai là ở đây a!” Một thanh âm tràn ngập mỉa mai từ trong rừng truyền đến, ngọc diện thiếu niên tay cầm chiết phiến phe phẩy xuất hiện trước mặt Tinh Nguyệt Song Hồn.

Ngọc diện thiếu niên thoảng ngồi xổm bên người Phong Trần Diệt, chép miệng than, “Thương thể nặng như vậy, xem ra Tà Hoàng hạ thủ thật ngoan.”

“Ẩn xuyên quỷ y ?” Tinh Hồn nheo lại kiểm mâu, “Vì sao người lại ở nơi này ?”

“Tìm người.” Nam Phong Ẩn chỉ chỉ Phong Trần Diệt còn đang hấp hối, “Chắc, chính là hắn.”

“Tìm hắn làm gì ?” Về mặt của Tinh Hồn tràn đầy hoài nghi.

“Là Tiểu Lan. . . Dạ Phi Yến nhờ ta, đương nhiên ta phải tìm hắn.” Nam Phong Ẩn thần tình thản nhiên.

Trong mắt Nguyệt Hồn cũng hiện lên vài phần quỷ dị, “Người có biết nơi này vừa bị Ma yểm tẩy kiếp qua không ?”

“Có quan hệ gì với ta ?” Nam Phong Ẩn bày ra bộ dáng hết sức vô tội.

“Người nói xem ?” Trong mắt Tinh Hồn loáng thoáng lộ ra sát khí băng lãnh thấu xương, “Chúng ta vừa tới nơi này, người liền đi ra. Người còn dám nói giữa người và Ma yểm không hề có liên quan gì? Hay là bởi vì người căn bản không kịp thoát thân, cho nên đơn giản lấy cớ ‘cứu người’ để tẩy sạch hiềm nghi ?”

Nam Phong Ẩn cười vô hại, “Ta nói Tinh Hồn tả tở, thật xấu nơi nơi hoài nghi của người có thể sửa lại hay không a? Chẳng lẽ ở bên người Thánh thủ độc tiên lâu ngày thành ra ‘mưa dầm thấm đất’ đi, động một chút liền hoài nghi này nọ.”

“Hắn là thành chủ của chúng ta !”

“A, đúng đúng đúng, là thành chủ của các người.” Nam Phong Ẩn cười nói.

Nguyệt Hồn hừ lạnh một tiếng, “Nghe nói Quỷ Cơ kia có thanh âm của nữ nhân, thân thể của nam nhân, bộ dáng bán nam bán nữ, ta xem người thật ra rất phù hợp.”

“Ta là nam nhân !” Nam Phong Ẩn ra vẻ bị dọa kinh hãi kêu ra tiếng.

Tinh Hồn đi đến bên người Nam Phong Ẩn, ngữ khí lạnh lùng ẩn ẩn sát khí, “Quỷ Cơ vốn thân long kiến thủ bất kiến vĩ, nghe nói hẳn chính là người mà chúng ta đều quen thuộc. Nếu người là Quỷ Cơ, ta nhất định sẽ giết người !”

Tinh Nguyệt Song Hồn xoay người rời đi, Nam Phong Ẩn ôm lấy Phong Trần Diệt bị thương nặng, trong mắt lưu chuyển quang mang tối tăm mờ mịt.

.

Đêm khuya.

Gió lạnh thê lương thét gào, bầu trời che kín mây đen. Ánh trăng u lạnh, giống như tử vong ám ảnh chậm rãi trút xuống đại địa.

Yêu tà nam tử nhìn lên vầng trăng皎皎 hoạt trên cao, tử mâu sâu thẳm thâm trầm như chứa đựng cả một vực sâu hắc ám.

Bỗng nhiên, tiếng động rối loạn vang lên khắp Đông Các Lâu của Thánh Tuyết vương thành, nháy mắt kéo suy nghĩ của Lộng Nguyệt trở lại.

Tử ảnh yêu đã lấy tốc độ nhanh như tia điện lao đến Đông Các Lâu, chỉ thấy Tinh Hồn thần tình khiếp sợ đứng ở trước cửa lâu, hình xăm lục mang tinh trên cổ tay ảm đạm không chút ánh sáng.

Trong đôi mắt lãnh tuấn tràn ngập nổi kinh ngạc pha lẫn đau thương.

Tử mâu của Lộng Nguyệt chợt lóe lên yêu quang độc lãnh, “Nguyệt Hồn. . .”

Mắt thấy bên trong gian phòng, một hắc y nữ tử nằm trên mặt đất. Tóc tai hỗn độn, hai mắt tròng lộn, phần cổ của nàng bị ba ngọn băng thứ đâm xuyên qua, máu đỏ từ miệng vết thương không ngừng chảy xuống. (băng thứ: mũi gai băng)

Băng thứ tựa hồ sinh trưởng ở bên trong cơ thể, bởi vì không chống đỡ nổi thể tích cự đại mà phá da thịt lao ra ngoài. Gương mặt khuyh thành dữ tợn mà khủng bố lưu lại biểu tình khiếp sợ. Phần đầu cùng chiếc cổ mảnh khảnh đã bị băng thứ tàn phá đến mức huyết nhục mơ hồ, phảng phất chỉ cần chạm nhẹ sẽ khiến chiếc đầu xinh đẹp kia lìa khỏi thân thể. . .

Tinh Hồn quỳ gối bên cạnh thi thể của Nguyệt Hồn, đôi tay run rẩy vô thức, “Là Ma yểm. . . Nhất định là Ma yểm. . .”

Cái tên như ác mộng đó quanh quẩn trong gian phòng yên tĩnh nhiễm đậm mùi máu tươi.

Lộng Nguyệt hơi khép mắt, hàng mi tuấn lãng gắt gao nhú chặt. Không ai biết giờ khắc này rốt cuộc hắn đang suy nghĩ chuyện gì. . .

“Thuộc hạ chỉ mới đi một lúc, không ngờ lại phát sinh loại sự tình này. . .”

Thanh âm của Tinh Hồn tràn ngập bối rối, bỗng nhiên, con ngươi sâu thẳm lóe lên quang minh sắc bén, giống như chợt nghĩ đến điều gì, “Là Nam Phong Ẩn !” Hắn đứng bật dậy, nhìn về phía Lộng Nguyệt thần tình hồ hững, “Chúng ta vừa mới gặp hắn! Nhất định là hắn! Hắn là Quỷ Cơ!”

“Thuộc hạ muốn đi giết hắn !”

“Đứng lại !” Ngữ khí của Lộng Nguyệt vẫn bình tĩnh như trước, không nghe ra hi vọng, “Không được bước ra khỏi Thánh Tuyết vương thành nửa bước, bằng không, giết không tha !”

.

Khi Cô Tuyết vừa trở lại Thần Nguyệt Cung, Vô Nhai cùng Tập Phong vội vàng chạy tới, trên mặt lộ ra thần sắc u ám.

“Có chuyện gì ?”

“Cung chủ, Tuyết Ảnh đã ba ngày không về! Hoàn toàn mất đi tung tích !”

198. Chương 198: Tử Thần Hàng Lâm

Gió đêm rít gào bên tai, lọn tóc đỏ rực theo gió tung bay vạch nên từng đường cong yêu mị.

Cô Tuyết hơi nhíu mi, trong mắt hiện lên u quang thâm trầm.

Đột nhiên vang lên một tiếng “Phốc xuy ” thanh thúy, một đầu phi điều toàn thân hỏa hồng đáp xuống bên song cửa sổ. Đôi cánh lớn cứng cáp mà hữu lực thoáng phe phẩy, mắt sắc như rừng, chung quanh rơi đầy lê hoa lá tả.

Huyền Hỏa. . .

Cô Tuyết bước đến trước Huyền Hỏa, dịu dàng vuốt ve đầu nó, hồng mâu xẹt qua một tia u ám, “Đã xảy ra chuyện sao ?”

Huyền Hỏa ngẩng đầu, hót một tiếng rung động màng tai, lập tức tung cánh hướng nơi xa bay đi.

Cô Tuyết đột nhiên ý thức được điều gì, quay đầu ra lệnh cho Vô Nhai và Tập Phong, “Đi theo nó !”

Thân ảnh hai người chợt lóe, nhằm phương hướng mặt hỏa hồng dần biến mất đuổi theo.

Khi Hách Liên Cô Tuyết đến Thánh Tuyết vương thành, dự cảm chẳng lành kia ngày càng mãnh liệt.

Chỉ thấy Lộng Nguyệt thoáng cúi người bên thi thể của Nguyệt Hồn, tử mâu lấp lóe lãnh quang ngoan độc. Tử trạng vô cùng thê thảm làm cho Cô Tuyết cũng cảm thấy khiếp sợ.

Nguyệt Hồn là một trong Đoạt mệnh Song Hồn, trong thiên hạ này người có thể thương tổn được nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay, huống chi là giết chết !

“Ai là hung thủ ?” Cô Tuyết chậm rãi đi đến bên cạnh Lộng Nguyệt, hồng mâu nhện nhạo gợn sóng quỷ dị. Hắn quan sát thi thể Nguyệt Hồn, tận lực bảo trì nội tâm trấn định, “Đây tựa hồ không phải võ công của Trung Nguyên.”

Lộng Nguyệt nheo lại tà mâu, “Nếu như là người động thủ, vậy có thể hiểu, chỉ tiếc. . .”

“Chú thuật ?”

Lộng Nguyệt đột nhiên nhìn về phía hồng y nam tử bên cạnh, “Người cũng hoài nghi. . .?”

“Nếu như là người giết, bằng thứ làm sao có thể từ bên trong đâm ngược ra ?” Cô Tuyết thản nhiên nói, “Không nhất thiết phải có người đến động thủ, chỉ cần hạ Chú thuật trên người Nguyệt Hồn, rồi đợi Chú thuật đến thời điểm thích hợp tự động phát tác, vậy cũng có thể khiến nạn nhân mất mạng.”

Lộng Nguyệt đứng dậy, hít một hơi thật sâu, “Chú thuật đã thất truyền mấy trăm năm, cũng giống Nhẫn thuật và Huyền thuật, chẳng qua Chú thuật so với hai loại trên cao thâm hơn nhiều. Nghe nói tu luyện Chú thuật cần âm dương cộng thể, bán âm bán dương là cảnh giới cao nhất. Âm dương chỉ khí dung nhập kinh mạch toàn thân, thư hùng cộng sinh, đồng thời có thể dùng Thiên ma liệt thể đại pháp điều hòa, phá tan sinh tử giới, cuối cùng đao thương bất nhập, vĩnh sinh bất tử.”

“Nghe nói Quỷ Cơ vừa có thanh âm của nữ nhân, lại mang thân thể nam nhân, nói như vậy hẳn là hẳn tu luyện Chú thuật ?”

“Không sai.”

Trong phòng, khí tức băng lãnh đọng lại thành sương. Ánh trăng thê lương rơi trên mặt đất tạo thành từng vệt màu xám bạc, đem khuôn mặt hai người tô điểm càng thêm hoàn mỹ không tì vết.

Hồng y nam tử hơi ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, khẽ nhắm hai mắt lạnh nhạt nói, “Có lẽ chuyện người dự cảm được sắp xảy ra.”

Huyền Hỏa bay đến một phiến rừng lớn, lượn vài vòng trên không trung rồi biến mất.

Vô Nhai cùng Tập Phong đi vào sâu trong rừng, lá cây nhiễm đỏ máu tươi lay động dấy lên từng trận bụi mờ phất qua y phục hai người. Âm phong rét lạnh phát ra âm thanh quỷ dị, bầu không khí đè nén đầy áp lực.

Mùi máu tanh tràn ngập không bị gió thổi tan, máu bắn tung tóe nhuộm lên rừng cây chung quanh một màu đỏ âm lãnh, vài mảnh thi thể rơi vãi đầy đất đập thẳng vào mắt.

Đột nhiên, hai người nghe thấy âm thanh “Sàn sạt” từ phía sau truyền đến, tiếng hít thở không đều loáng thoáng vang lên bên tai.

Vô Nhai Tập Phong nhìn nhau, lập tức tiến lại gần nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy một hắc y nam tử đứng lặng dưới tàng cây xanh biếc, chiếc mặt nạ chạm băng lạnh lẽo quỷ dị, làn tóc mềm mại đen như mực nhẹ nhàng bay trong gió.

“Tuyệt Ảnh ?” Ánh mắt Tập Phong đảo qua một bên, bỗng chốc dừng lại !

Chỉ thấy một nữ tử y quan không chỉnh nằm trong vũng máu, làn tóc dài rối tung che khuất dung nhan khuyên thành. Trên thân thể xích lỏa tràn đầy dấu vết bị lằn nhọc, mà phần đầu của nữ tử bị băng thứ đâm thủng, hết như có người dùng đao bổ ra. Mùi máu tươi nồng đậm khiến người ta hít thở không thông phiêu tán trong gió, cảnh tượng vô cùng thê thảm khiến Vô Nhai cùng Tập Phong đều cảm thấy kinh hãi.

“Điệp. . . Điệp Triệt. . .” Khóe môi Tập Phong run run, thân thể cứng đờ vì khiếp sợ không cách nào cử động.

Vô Nhai phản hận nhìn Tuyết Ảnh, mục quang lóe lên sát khí, “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?!”

Tuyết Ảnh trầm mặc không nói, gương mặt lạnh lùng phủ đầy hàn sương. Hắn không để ý đến Vô Nhai và Tập Phong, xoay người bước vào bóng đêm.

Vô Nhai lập tức đuổi theo, nháy mắt xông đến trước mặt Tuyết Ảnh, rút ra nhuyễn kiếm quán bên hông chỉ thẳng vào hắc y nam tử, “Nói! Điệp Triệt có phải do người giết hay không ?”

Trong khu rừng tràn ngập khí tức tiêu điều, không khí lưu chuyển nặng nề lại lạnh lẽo như sắp sửa đọng thành băng.

“Không phải ta.” Thanh âm của Tuyết Ảnh vang lên không chút phập phồng.

“Mấy ngày nay ngươi làm gì ?!” Tập Phong nắm chặt thiết kiếm trên tay, chậm rãi hướng Tuyết Ảnh đi tới. Nhân thân hung ngoan ẩn ẩn sát khí, hết như dã lang trên thảo nguyên.

Tuyệt Ảnh lạnh lùng nói, “Ta bị Ma yểm dẫn đến nơi này.”

Ngữ khí của Vô Nhai lạnh như băng, “Người đuổi giết Ma yểm suốt ba ngày ba đêm ?”

Tuyệt Ảnh thoáng buông mắt, một lời cũng không nói.

“Nói như vậy. . . Người ở trong khu rừng này suốt ba ngày không ra ?”

“Phải.”

“Người ở đây lâu như vậy, Diệp Triệt chết mà người lại không biết ?” Ánh mắt Tập Phong nhiễm chút khác thường.

Vô Nhai khẽ nhướn mi, “Diệp Triệt gặp nạn, chẳng lẽ người không nghe được nửa điểm động tĩnh? Hay là vì. . .”

“Diệp Triệt chính là người giết !” Tập Phong đột nhiên mở miệng.

“Ta biết các người không tin.” Ngữ khí của Tuyệt Ảnh không chút bối rối, “Nhiều lời vô ích.” Dứt lời liền cúi người định mang đi thi thể Diệp Triệt.

“Người không có tư cách chạm vào Diệp Triệt !” Gương mặt Tập Phong phủ đầy sát khí buốt lạnh, lập tức chặn trước mặt Tuyệt Ảnh, ngăn cản hẳn lại tiến thêm một bước.

“Nơi đây không nên ở lâu, có ân oán gì về rồi nói sau.” Tuyệt Ảnh lạnh lùng nói.

“Trở về ?” Tập Phong hừ lạnh một tiếng, “Thế nào? Ý vào ân sủng cùng sự tín nhiệm của cung chủ đối với người, sau đó rửa sạch hiềm nghi của chính mình? Có phải không ?”

“Tuyệt Ảnh, không ngờ người là loại người vong ân phụ nghĩa như vậy.” Vô Nhai phẫn hận gầm rít, “Tứ đại tòa sử chúng ta ít nhiều cũng quen biết lâu năm, thế nhưng người lại làm ra loại chuyện ti tiện thế này.”

“Vô Nhai, nếu ta cho người biết, ta là vì theo dõi một người mới tiến vào khu rừng này, liệu người có tin tưởng ?” Tuyệt Ảnh nâng mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi hắc đồng của nam tử đối diện.

“Người theo dõi ai ?”

Tuyệt Ảnh nở nụ cười thâm trầm mà quỷ lãnh, “Ca ca của người, Phong Hành Vô Lệ !”

Vô Nhai toàn thân chấn động, suy nghĩ thoáng chốc trống rỗng, “Người. . . có ý gì ?”

“Ý của ta, người rất rõ ràng.” Tuyệt Ảnh đi đến trước mặt Vô Nhai, gắt gao nhìn đôi mắt có chút kinh hoảng của Vô Nhai, cười lạnh, “Ta hoài nghi, Phong Hành Vô Lệ có dính líu với Ma yểm.”

“Không có khả năng !” Vô Nhai lập tức phủ quyết.

Ánh mắt Tuyệt Ảnh càng thêm quỷ dị, “Thế nào? Người sợ ta nói ra chân tướng sao ?”

“Người đang hoài nghi ta ?”

Tuyệt Ảnh lạnh giọng nói, “Người ở bên người cung chủ, mà Phong Hành Vô Lệ tùy tùng Thánh thủ độc tiên. Hai người các người lại là thân huynh đệ, liên hợp với nhau làm trò gì, trong lòng mình tự mình bạch !”

Vô Nhai lạnh lùng bật cười, “Thì sao? Bây giờ người cũng học được vu oan giá họa ?”

“Không phải là ta giá họa !” Thanh âm của Tuyệt Ảnh trở nên lạnh như băng, “Nói thật cho người biết, ta đi theo Phong Hành Vô Lệ mới đến được nơi này, sau đó bị nhốt ba ngày ba đêm trong ảo trận. Nếu người muốn giúp hẳn thoát khỏi hiềm nghi, trở về hảo hảo hỏi Phong Hành Vô Lệ xem ba ngày trước rốt cuộc hẳn làm cái gì ?!”

Vô Nhai nhất thời trầm mặc.

“Trước khi sự thật chưa được tra xét rõ ràng, người và Phong Hành Vô Lệ đều bị hoài nghi !” Tuyệt Ảnh xoay người rời đi, không hề lưu lại thêm nửa khắc !

.

Khi Hách Liên Cô Tuyết nhìn đến thi thể Điệp Triệt, hồng mâu lãnh tinh không có nửa điểm pháp phòng dao động.

Không ai có thể nhìn ra thần sắc ẩn trong đôi mắt đó, càng không ai biết được rốt cuộc trong lòng hấn suy nghĩ chuyện gì.

Hấn chỉ lẳng lặng đứng đó, cô ngạo mà thanh lãnh, cao quý đến mức làm cho kẻ khác không dám tới gần.

Cô Tuyết đưa mắt nhìn sang Phong Hành Vô Lệ đứng ở một bên trầm mặc không nói, nhãn mâu lấp lóe quang mang yêu lãnh, “Nói thật đi, ba ngày trước, ngươi đến nơi nào ?”

Thần tình của Phong Hành Vô Lệ vẫn kiên nghị trước sau như một, “Ta luôn ở trong Thánh Tuyết vương thành, chưa từng rời khỏi nửa bước.”

Tuyết Ảnh hừ lạnh một tiếng, “Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi muốn nói ta cố ý vu hãm?” Cặp di đồng băng lãnh chợt nheo lại, “Người mà ta nhìn thấy đích xác là ngươi, Phong Hành Vô Lệ! Ngươi dẫn ta đến phiến bí lâm đó, sau lại biến mất, kỳ thật hung thủ sát hại Điệp Triệt chính là ngươi !”

“Ta đã nói rồi.” Phong Hành Vô Lệ không chút động dung, “Ta chưa bao giờ đi đến bí lâm nào hết, Tuyết Ảnh, ngươi có muốn hất nước bắn cũng phải nhìn người. Nếu ngươi cố tình nói xấu ta thêm một lần nữa, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Hảo a.” Tuyết Ảnh cười lạnh, “Đợi sau khi thân phận Quỷ Cơ của ngươi bại lộ, ta tuyệt không để ngươi sống sót !”

Phong Hành Vô Lệ buông mi, làn da lấp lóe từng tia sáng kỳ dị.

“Điều lui ra.” Một thanh âm khí phách không cho phép kháng cự đột nhiên truyền đến, Lộng Nguyệt vội vàng bước vào phòng, thoáng trao đổi ánh mắt với hồng y nam tử rồi lập tức lạnh lùng mệnh lệnh.

Cô Tuyết khép hờ hai mắt, lạnh nhạt mở miệng, “Tập Phong, đem Điệp Triệt chôn đi.”

Chúng thuộc hạ lặng yên thối lui, gian phòng thoáng thoảng mùi hương gỗ tử đàn lại khôi phục yên tĩnh.

.

Gió mát lượn lờ, huân hương dịu nhẹ làm say lòng người, đêm đen vắng lặng không một tiếng động.

Lộng Nguyệt đi đến trước mặt hồng y nam tử, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm hấn, chăm chú nhìn vào đôi nhãn mâu đỏ rực, “Chuyện nên đến rồi cũng sẽ đến, có lẽ sự tình phát sinh về sau sẽ khiến chúng ta càng khó chấp nhận. . .”

Cô Tuyết vòng tay qua eo lưng Lộng Nguyệt, ghé vào bên tai hấn nhẹ giọng thì thầm, “Nên hành động.”

Lộng Nguyệt cười khẽ đầy ý khiêu khích, “Còn chưa đến lúc.”

“Chẳng lẽ ngươi hi vọng đám thuộc hạ bên cạnh chúng ta từng người một đều chết đi ?”

“Chuyện lần này không phải là nhỏ.” Tử mâu thoáng đen kịt như thâm uyên u ám, sâu không thấy đáy, “Quỷ Cơ tu luyện Chú thuật, nếu hấn lại luyện thành Thiên ma liệt thể đại pháp, cho dù là Thượng cổ Thần Khí cũng e khó có thể ngăn cản.”

Suy nghĩ của Lộng Nguyệt chợt trở lại năm năm về trước. Năm đó, hấn sử dụng Thiên ma di hồn đại pháp làm cho Cô Hoàng khởi tử hồi sinh, sửa đổi tình tượng, xoay chuyển mệnh kiếp, nhiễu loạn vận mệnh Sát Phá Lang. . .

Đó là môn võ công nghịch thiên hành đạo, đối kháng với ‘Thiên mệnh’ !

Thiên ma liệt thể đại pháp cùng Thiên ma di hồn đại pháp có tính chất tương đồng, nhưng so với Thiên ma di hồn còn mang theo tính hủy diệt. Một khi đã dùng, đó chính là tai ương diệt thể vô pháp nghịch chuyển !

“Kết cục cuối cùng của Thiên ma liệt thể đại pháp là. . .”

Cô Tuyết bổ sung, “Đồng quy vu tận.”

Lộng Nguyệt gật đầu tán đồng, “Có lẽ tương lai bị hủy diệt không chỉ riêng người và ta, còn có toàn bộ vũ lâm, thậm chí là thiên hạ.”

Cô Tuyết ôm chặt vòng eo của Lộng Nguyệt, kéo hẳn kề sát ***g ngực mình, nhìn thẳng vào đôi phượng mâu tím sẫm, “Người cũng biết, ta chưa từng cầu mong bất cứ điều gì, thế nhưng bây giờ ta lại hi vọng chúng ta có thể bên nhau sống chung đến khi tóc bạc da mồi !”

Lộng Nguyệt luồn tay qua cổ hồng y nam tử, mạnh mẽ đặt lên phiến môi hồng một nụ hôn. Hai người gắt gao dây dưa một phen, sau hồi lâu mới chậm rãi buông lỏng đối phương.

Lộng Nguyệt mỉm cười an ủi, “Yên tâm, ta còn không sống đủ đâu.”

Cô Tuyết bật cười khẽ, “Ta cũng vậy.”

.

Ánh trăng xuyên qua khung cửa, từng tia sáng mỏng manh chiếu trên da thịt ửng ửng mang theo cảm giác mát lạnh thuần tịnh.

Lộng Nguyệt khẽ búng tay, chỉ thấy Huyền Hỏa lẳng lặng đậu trên cành cây trước cửa sổ, giống như đang chờ đợi chủ nhân kêu gọi.

“Phiến bí lâm theo lời Tuyết Ảnh nhất định có vấn đề.”

“Không sai.” Ánh mắt Cô Tuyết lưu chuyển tà quang đầy vẻ yêu mị, “Có lẽ chính là nơi mà Ma yểm biến mất Phệ Mộng Cảnh !”

199. Chương 199: Liên Hoàn Án Kiện

Đêm đen như mực, ánh trăng như nước, tiếng côn trùng kêu vang lúc này cũng đều im bật.

Hai thân ảnh khinh xảo nháy mắt ẩn vào trong một mật thất bí ẩn. Yêu tử phong hoa, liệt hồng dụ hoặc, đan vào trong bóng đêm thành hai đạo đường cong tuyệt mỹ. (khinh xảo: nhẹ nhàng linh hoạt)

Cửa mật thất vắng lặng thanh lãnh, tử mâu yêu đã hơi nheo lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chuyển động vật thể hình đĩa gỗ lên trên mặt đá bóng nhẵn, theo đó vang lên âm thanh cửa đá mở ra.

Hai người thoảng nhìn nhau, lập tức cùng bước vào mật thất băng lãnh, cánh cửa đá nhanh chóng khép lại sau lưng họ.

Hồng y nam tử đi đến trước một chiếc bàn đá lớn, lẳng lặng nhìn xuống ba tên hắc y nhân an tĩnh nằm trên đó, đôi mắt băng hồng khê như rợn.

“Người liệu có nắm chắc ?”

Yêu tà nam tử tà mị cười nhẹ, tử mâu híp lại, “Giúp ta một tay.”

Cô Tuyết yêu mị nhếch môi, “Đương nhiên.”

Lộng Nguyệt giơ một tay lên cao, vầng sáng tử sắc ngưng tụ trong lòng bàn tay dần biến thành một cơn lốc xoáy cự đại, hết như lỗ đen sâu thẳm không đáy liên tục xoay tròn, chậm rãi hấp thu khí tức từ thể nội của ba hắc y nhân.

Cô Tuyết mở lòng bàn tay, một đoàn băng vụ màu hỏa hồng từ từ hội tụ thành nguồn hỏa diễm nồng đậm, đan vào cùng một chỗ với lốc xoáy tím sẫm bên cạnh. Lực lượng cường đại không thể kháng cự chẳng mấy chốc đã bao phủ cả tòa mật thất.

Tử phát lẫn hồng phát không gió tự động, giống như bị linh khí tản mát chung quanh mạnh mẽ trùng kích. Song hai người vẫn đứng vững, sống lưng thẳng tắp tựa tiêu thương, cao ngạo tuần lập !

“Người hạ mệnh lệnh chưa ?”

“Yên tâm, ta đã sớm có chuẩn bị.”

Tử mâu cùng hồng mâu trao đổi một ánh mắt, nhìn ra trong mắt đối phương đều lóe lên thứ ánh sáng sắc bén xuyên thấu hết thảy.

~*

~Bí lâm quỷ dị bao trùm trong thứ sát khí pha lẫn huyết tinh đầy khủng bố, từng mảnh hài cốt không đầy đủ cùng vệt máu tươi khô cạn trên nền đất bùn tản mát khí tức lạnh lẽo thê lương khiến người ta sởn gai ốc.

Phong Hành Vô Lệ hết như âm ảnh quỷ bí từ không trung đáp xuống. Tu La Dao trong tay lóe lên một màu huyết hồng lằng lẹ.

Hắn chậm rãi tiến vào sâu trong bí lâm, cước bộ rất nhẹ, gương mặt tuấn lãng cương nghị lạnh lùng như thể được bằng phong điêu khắc mà thành.

Phong Hành Vô Lệ quỳ một gối xuống đất, cẩn thận quan sát dấu chân hỗn độn trong khoảng rừng nhỏ. Đồng tử đen bóng dần co rút.

Bỗng nhiên, ánh mắt của Phong Hành Vô Lệ chợt ngưng trệ !

Hắn nhìn đến nơi trung tâm bí lâm, có một điểm đỏ quỷ dị ẩn bên dưới từng phiến lá cây bị máu tươi nhiễm đỏ đang tản ra quang mang yếu ớt.

Đôi mắt tròn to, nụ cười thâm trầm khó dò thoáng hiện trên khóe môi.

Phong Hành Vô Lệ bật Tu La Dao, mũi dao chỉ lên trời. Một tia sáng đỏ rực như thiểm điện nháy mắt bắn lên không trung rồi lan tràn tựa pháo hoa nổ rộ.

“Người đang làm gì ?” Thanh âm băng lãnh từ sau lưng Phong Hành Vô Lệ vang lên. Hắn đột nhiên xoay người, đập vào mắt chính là một đôi yêu đồng tà dị.

Màu xanh thẫm như biển sâu pha lẫn liệt hỏa đỏ rực, đan xen quấn quanh khiến người ta hoa cả mắt.

Tuyệt Ảnh lạnh lùng nheo mắt, nhãn thần tỏa ra quang mang lãnh khốc.

Phong Hành Vô Lệ không chút để ý đến Tuyệt Ảnh, vừa muốn động thân rời đi lại bị Tuyệt Ảnh chặn đường.

“Còn muốn chạy ?” Tuyệt Ảnh gắt gao nhìn thẳng vào nam tử trước mặt, bật cười lạnh, “Bại lộ thân phận liền muốn trốn ?”

“Đừng cản đường ta !”

Tuyệt Ảnh hừ lạnh một tiếng, “Người là hung thủ sát hại Diệp Triệt !”

“Ta không biết người đang nói gì.” Phong Hành Vô Lệ thản nhiên đáp, trong mắt không có nửa điểm chột dạ hay bối rối.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, cả phiến bí lâm phút chốc tựa hồ trở thành chốn địa ngục đầy khủng bố.

Tuyệt Ảnh cảnh giác nhìn chung quanh, hắn dùng kiếm vạch ra lùm cây tươi tốt, đôi mắt tà dị chợt tràn ngập kinh hãi !

Chỉ thấy một huyền y nam tử lão đạo ngã gục trong vũng máu, yết hầu bị băng thứ đậm thủng, huyết nhục mơ hồ. Tử trạng vô cùng thê thảm không khác nào Diệp Triệt !

“Tập. . . Phong. . .” Trong tâm Tuyệt Ảnh nổi lên gợn sóng mãnh liệt.

Đầu tiên là Diệp Triệt, sau đó đến Tập Phong. . .

Kế tiếp sẽ là ai ?

Phong Hành Vô Lệ tựa hồ không có nửa điểm động dung, Tuyệt Ảnh phần hân nhìn chăm chăm vào mắt hắn, “Người chính là Quỷ Cơ ?”

“Không phải.”

“Không phải ?” Tuyệt Ảnh cười lạnh đầy châm chọc, “Vậy người tới nơi này để làm gì ?”

Phong Hành Vô Lệ hơi rũ mi, thần sắc bình thản vô kỳ.

“Đến đây giết người ?!” Tuyệt Ảnh chậm rãi bước lại gần lam y nam tử, “Ta sớm biết là người, người giết Diệp Triệt, sau đó lại dẫn dụ ta vào khu rừng này, khiến ta phát hiện thi thể Diệp Triệt để giả họa cho ta, có phải không ?”

“Ta nói rồi, ngày đó ta không hề rời khỏi Thánh Tuyết vương thành.” Ngữ khí của Phong Hành Vô Lệ trở nên lạnh như băng.

“Vậy vì sao hôm nay người lại tới đây ?” Tuyệt Ảnh lạnh giọng nghi vấn.

“Ta không thể nói.”

“Không thể nói ?” Hai mắt Tuyệt Ảnh bỗng xẹt qua một tia sát khí, “Ta muốn giết người!”

Tuyệt Ảnh nháy mắt trở tay, trường kiếm từ trong tay áo bắn ra ngoài, đâm thẳng vào mi tâm Phong Hành Vô Lệ

Tu La Dao chặn ngang trường kiếm, vang lên âm thanh bén nhọn chói tai. Lá cây bốn phía rơi lả tả như mưa, lãnh đăng bay múa quanh thân hai nam tử đang so đấu.

“Ta không thể lưu lại một tai họa như người ở bên cạnh cung chủ.” Song đồng dấy lên lãnh mang băng hàn.

Từng đoàn kinh khí vây quanh hai nam tử, làm cho người ta không thể phân biệt rõ màu sắc. Đột nhiên, không rõ vì sao, Tu La Dao bỗng chậm lại, hệt như một dải lụa mỏng manh vô lực, căn bản vô pháp chống đỡ thế công của Tuyệt Ảnh !

Tuyệt Ảnh nở nụ cười thị huyết, hân nghiêng mình sang một bên, chưởng lực mạnh mẽ cùng mũi kiếm sắc bén phút chốc đâm vào thân thể Phong Hành Vô Lệ !

Máu tươi trào ra từ miệng vết thương, Phong Hành Vô Lệ trừng lớn hai mắt, không còn thần thái đạm mạc bình thản như trước.

Tuyệt Ảnh lạnh lùng nhìn lam y nam tử chậm rãi ngã gục xuống đất, hai mắt tràn đầy sát khí băng lãnh.

“Ca ” Một tiếng gầm bi thương truyền vào trong tai Tuyệt Ảnh.

Vô Nhai giống như một đầu liệt thú điên cuồng, quỳ gối bên thi thể của Phong Hành Vô Lệ, đôi môi run rẩy không nói nên lời.

Hắn cảm hận nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lùng của Tuyệt Ảnh, siết chặt quyền đầu.

“Người có biết hắn là ai không ?!”

“Hắn là Quỷ Cơ.” Ngữ khí của Tuyệt Ảnh không có nửa điểm dao động, khinh thường liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, “Không chỉ vậy, hắn còn giết Diệp Triệt, cái chết của Tập Phong cũng liên quan đến hắn!”

“Hắn là thân huynh đệ của Vô Nhai ta !” Vô Nhai đứng bật dậy, trừng mắt đỏ ngầu tràn ngập tuyệt vọng. Làn tóc đen không gió tự động, giống như muốn thôn tính toàn thân Tuyệt Ảnh.

“Ta không quan tâm hắn là ai.” Tuyệt Ảnh hờ hững nói, “Kẻ gây bất lợi cho Thần Nguyệt Cung đều đáng chết !”

“Vậy người cũng đáng chết !”

Tuyệt Ảnh không nhìn Vô Nhai, xoay người rời đi.

Bỗng nhiên, thanh âm binh khí đâm phá cơ thể vang lên bên tai Tuyết Ảnh.

Hắn tuyệt không ngờ đến Vô Nhai lại đánh lên mình !

Chỉ thấy thân thể hắn bị hai thanh trường kiếm xỏ xuyên qua, máu tươi trào ra mãnh liệt như suối, tưới ướt đầm lá cây dưới chân.

Sau lưng Tuyết Ảnh, là ánh mắt phần hận đến tận cùng của Vô Nhai.

“Xem ra Tứ đại tòa sử chúng ta phải rơi vào kết cục tương tàn. . .” Tiếng cười đầy trào phúng quanh quẩn hồi lâu giữa khu rừng.

Thân ảnh đơn bạc tựa chiếc lá lìa cành, yếu ớt như thể chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ tan.

“Vô Nhai, ta xuống Âm phủ nhất định sẽ hảo hảo thăm vấn ca ngươi, xem hắn rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện trái với lương tâm. . .” Tuyết Ảnh suy yếu cười, khuôn mặt tái nhợt như băng tuyết hàn sương.

Vô Nhai rút song kiếm ra khỏi thân thể Tuyết Ảnh, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ lạnh lẽo.

“Nhớ năm đó, Tứ đại tòa sử cùng bá làm môn hạ của cung chủ, đồng tâm hiệp lực. . .” Thanh âm của Vô Nhai có chút run rẩy.

“Nếu không phải Tuyết Ảnh ngươi giết ca ca, ta cũng sẽ không động thủ với ngươi.”

Nụ cười bên môi Tuyết Ảnh không chút yếu ớt, hắn nghiêng đầu nhìn về phương xa, đôi mắt tà dị nhộn nhạo sắc thái động lòng người. Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, rồi sau đó chỉ còn là khôn cùng hắc ám.

Thân ảnh hắc sắc chậm rãi gục xuống, bị vài chiếc lá lác đác bao phủ. . .

.

Khi Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đi ra khỏi mật thất, gương mặt hai người đều tái nhợt đến mức gần như trong suốt.

Trên tay bọn họ còn ẩn hiện quang mang tím đỏ vẫn chưa thối lui, ánh sáng phản chiếu tô điểm cho dung nhan vốn tuyệt mỹ thêm vài phần thần bí.

“Nếu ta không đoán sai, có lẽ bọn họ đã hành động. . .”

Cô Tuyết nâng mắt nhìn về dãy núi xanh ngắt kéo dài phía xa, thở dài một tiếng, “Ta chỉ lo lắng. . .”

Bàn tay bỗng nhiên bị nắm chặt, lực đạo mạnh mẽ không cho hắn có cơ hội né tránh. Mười ngón gắt gao luồn vào nhau, gấn bó như thể không muốn chia lìa.

Cô Tuyết quay đầu nhìn đôi tử mâu tà mị, trong mắt xẹt qua một tia âm áp.

Thình lình một tiếng “Sưu ” vang lên, ám khí xé gió lao đến như mũi tên băng lãnh lọt vào tầm mắt hai người.

Lộng Nguyệt vươn hai ngón tay kẹp lấy ám khí, mở mảnh giấy giấu bên trong, phượng mâu thâm tử nheo lại đầy tà tứ.

Nụ cười tà khí chợt hiện lên bên khóe môi, Lộng Nguyệt vận lực chấn nát mảnh giấy trong tay, chăm chú nhìn về phía đôi hồng đồng đối diện lúc này đã dấy lên liệt hỏa.

“Xuất hiện.”

Hai người thoáng nhìn nhau, lập tức thân hình chợt lóe, giống như ngọn gió nhanh chóng biến mất dưới chân trời.

~*

~Trong gian phòng, Nam Phong Ẩn đứng bên nhuyễn tháp, lẳng lặng nhìn thiếu niên thanh tú nằm trên giường vô pháp hoạt động nửa phần.

Ngọc diện thiếu niên thở dài một tiếng, “Thật sự là khó hiểu, Tiểu Lan ca ca vì sao muốn đem một phế nhân như ngươi trở về ?”

Phong Trần Diệt mở to mắt quan sát trần nhà, thân mình cứng đờ như tử thi không chút sức sống, không phát ra nửa lời.

Yết hầu của hắn đã bị người tàn nhẫn rạch nát, không thể nói bất cứ câu nào. Tay phải bị chém đứt, chỉ có ***g ngực mỏng manh phập phồng hô hấp là bằng chứng duy nhất thuyết minh hắn vẫn còn sống.

“Ta không thể cứu ngươi.” Nam Phong Ẩn thở dài, “Vết thương quá nặng, ta đã cố hết sức.”

Phong Trần Diệt khẽ lắc đầu, căn bản không chút để ý. Hắn há miệng, giống như muốn nói điều gì, lại chỉ có thể bật ra vài từ vô nghĩa. Hắn nhìn về phía Nam Phong Ẩn, nhân thần lưu chuyển quang mang khác thường.

“Ngươi muốn làm gì ?” Nam Phong Ẩn nhìn ánh mắt quỷ dị của Phong Trần Diệt, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Phong Trần Diệt cố gắng cử động tay trái, vẽ vài đường trong không khí, mục quang nóng bỏng khó có thể diễn tả.

“Ngươi muốn viết ?”

Phong Trần Diệt không ngừng gật đầu.

Nam Phong Ẩn đỡ hắn ngồi dậy, đem giấy bút đặt trước mặt hắn.

Phong Trần Diệt run rẩy cầm lấy trúc bút, chậm rãi chấm mực, chăm chú nhìn Nam Phong Ẩn, trong mắt lấp lóe thủy quang.

“Ngươi còn muốn cái gì? Chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi.”

Phong Trần Diệt lắc đầu, hắn đột nhiên nắm chặt tay Nam Phong Ẩn, nhân thần trở nên nóng rực.

Nam Phong Ẩn còn chưa ý thức được Phong Trần Diệt rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì, một đạo quang mang màu đen hết như độc xà từ ngoài cửa sổ nhảy mất bắn vào, đâm từ sau lưng Phong Trần Diệt xuyên thủng ra ngoài !

“Ngô. . .” Máu đen mãnh liệt trào ra từ miệng vết thương khắp người Phong Trần Diệt, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ tấm đệm trắng tinh.

“Kẻ nào ?!”

Nam Phong Ẩn cả kinh, vừa muốn lao ra bên ngoài đuổi theo. Phong Trần Diệt ở bên cạnh nhăn nheo một hơi cuối cùng, gắt gao cầm chặt cổ tay hắn.

Lúc này Phong Trần Diệt đã vô pháp nắm vững trúc bút.

Máu tươi đen ngòm từ ***g ngực tuôn ra, nhỏ giọt trên mảnh giấy trắng tạo thành từng đóa huyết hoa diễm lệ.

Giết người diệt khẩu !

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì ?!” Nam Phong Ẩn đỡ lấy bả vai Phong Trần Diệt, cố gắng lay tỉnh ý thức đang dần tan rã của hắn, “Có phải ngươi muốn nói cho ta biết Quỷ Cơ là ai ?”

Máu tươi từ miệng Phong Trần Diệt không ngừng đoạt khẩu mà ra, đúng lúc đó, hai đạo thân ảnh chợt xông vào phòng. Tử mâu cùng hồng mâu gắt gao nhìn chằm chằm Phong Trần Diệt đang hấp hối, nội tâm khiếp sợ vạn phần.

Lộng Nguyệt vội kéo Nam Phong Ẩn rời xa Phong Trần Diệt, lạnh lùng nói, “Không cần tới gần hắn, hắn đã trúng kịch độc.”

Phong Trần Diệt ngã quỵ xuống mặt đất, kịch độc phát tác làm cho hắn thống khổ khó nhin, gương mặt vụn vụn vỡ vỡ tận hết như ma quỷ khủng bố.

“Độc gì ?” Nhân thần Nam Phong Ẩn tràn ngập bất khả tư nghị.

“Nếu ta không đoán sai, hẳn là kịch độc từ Chú thuật chế thành.”

“Quý Cơ ?”

Phong Trần Diệt vươn tay bắt lấy mảnh giấy trắng rơi xuống trước mặt, dùng hết khí lực toàn thân tựa hồ muốn xé bỏ cái gì.

Tử mâu hồng mâu đồng thời nheo lại, lấp lóe quang mang đầy nguy hiểm.

Đột nhiên, một ngụm máu lớn trào ra từ miệng Phong Trần Diệt, hắn co giật ngã trên nền đất, đã không còn hô hấp.

Trong tay hắn còn nắm chặt mảnh giấy bị vo thành hình thù kỳ quái.

Nam Phong Ẩn vừa muốn chạm vào thi thể của Phong Trần Diệt, chẳng ngờ một đạo tử quang nháy mắt ngăn trở hắn. Cùng lúc đó, một đạo hồng mang lóe lên, giống như lưỡi đao sắc bén chém đứt cánh tay trái nắm mảnh giấy của Phong Trần Diệt.

“Uy! Hai người các ngươi làm cái gì !” Nam Phong Ẩn tức giận nói, “Chết rồi còn không để cho nhân gia được toàn thân ?!”

Cô Tuyết không để ý đến lời của Nam Phong Ẩn, hắn khẽ phát tay áo, mảnh giấy lập tức bay vào trong tay, đồng tử đỏ rực chợt xẹt qua thần sắc quỷ dị.

Nam Phong Ẩn trừng lớn hai mắt !

Chỉ thấy tay trái bị chém đứt của Phong Trần Diệt căn bản không hề chảy ra một giọt máu tươi, hết như cánh tay không có huyết nhục của rồi gỗ.

“Tại sao có thể như vậy ?”

Lộng Nguyệt thoáng nhếch môi, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Trong cơ thể hắn đã bị hạ Chú thuật, nếu chúng ta đến muộn, phỏng chừng tử trạng so với Nguyệt Hồn cũng không sai biệt lắm.” Cô Tuyết lạnh nhạt nói.

“Có ý gì? Ta không hiểu.” Nam Phong Ẩn cau mày hỏi, “Bị hạ Chú thuật? Làm sao có thể? Mấy ngày nay ta vẫn trông coi hắn! Tuyết không có người nào đến gần !”

“Chẳng lẽ Quý Cơ muốn hạ chú còn phải thông báo cho người biết trước ?” Cô Tuyết nhìn về phía thi thể của Phong Trần Diệt, quang mang trong mắt thâm trầm khó đoán, “Huống chi, Quý Cơ căn bản không cần tiếp cận, Chú thuật tự nhiên sinh thành.”

“Nhị vị, các ngươi nói rõ một chút được không a ?”

“Đem Phong Trần Diệt chôn đi.” Lộng Nguyệt đưa mắt nhìn Nam Phong Ẩn, thản nhiên nói, “Nhớ kỹ, nhất định không được để bất kỳ ai phát hiện hành tung.”

Nam Phong Ẩn còn chưa hỏi xong, bên trong gian phòng đã không thấy thân ảnh hai người.

.

Màn đêm thâm u bao phủ đại địa, vắng lặng mà lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết vội vàng đến hoàng thành, bỗng nhiên dừng bước ngay trước đại môn.

“Người nhìn ra sao ?”

“Rất rõ ràng, Quý Cơ đã bại lộ thân phận.”

“Xem ra chúng ta suy đoán không sai. . .”

“Mệnh lệnh mà chúng ta hạ đạt cũng thiên y vô phùng.”

“Chẳng qua. . . . Tạm thời ủy khuất bọn họ.”

Tử mâu cùng hồng mâu đồng thời lóe lên dị sắc yêu diễm, tràn đầy tự tin lẫn ngạo mạn không ai bì nổi.

Cô Tuyết giơ tay ra trước mặt, mảnh giấy hỗn độn loang lổ vẫn bị hấn gắt gao nắm chặt.

“Chữ gì ?”

“Mộc !”

200. Chương 200: Thật Giả “quỷ Cơ”

Bóng đêm u lãnh loáng thoáng vang lên tiếng quỷ khóc than, vầng huyết nguyệt treo giữa bầu trời phản chiếu trên mặt hồ tạo thành một bóng ảnh vụn vụn mờ mờ.

Hoàng thành tĩnh lặng đến đáng sợ, đâu đó có ngọn đèn dầu chớp tắt lúc sáng lúc tối, soi rõ một tràng giết chóc khiến người ta run rẩy sợ hãi.

Thân ảnh tuyết trắng bỗng nhiên lao ra khỏi một gian phòng, hết như u linh không có hô hấp, lướt qua trong đêm thành từng tuyến cong cong mơ hồ. Quanh thân hấn tản mát ra quang mang u lam, mái tóc dài đen như mực theo gió bay múa, bạch y phiêu dật không nhiễm một hạt bụi.

Bạch y quỷ diện nhân di chuyển vài lần lên xuống liền biến mất trong đêm đen u ám. (bạch y quỷ diện: áo trắng mặt quỷ, chắc là đeo mặt nạ)

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết thoáng nhìn nhau, vội tăng tốc đuổi theo thân ảnh của người nọ.

Tiếng kêu la tê tâm liệt phế vang vọng khắp đường phố, máu tươi chảy trên mặt đất hội tụ thành một dòng suối nhỏ, giống như kinh mạch cơ thể tứ phân ngũ liệt, khủng bố khiếp nhân.

Phàm là nơi mà bạch y quỷ diện nhân kia đi qua đều rải rác từng mảnh thi thể không trọn vẹn. Vô số đoạn tay chân gãy lìa hóa thành đoàn đoàn sương mù đậm mùi huyết tinh, lan tràn khắp nơi báo hiệu một đêm không hề yên tĩnh.

“Người, người là. . . là Quỷ Cơ ?!”

“Quái vật giết người không chớp mắt đã đến đây a a a ”

Tiếng hét thảm thiết chấn động màng tai, vô số vong linh trong đêm tối phát ra thanh âm thống khổ bị mình. Bạch y quỷ diện nhân tựa như cương thi không có thính giác, vẫn thản nhiên cất bước tiến về phía trước.

Hắn giống như ma quỷ đạp lên máu tươi mà đến, đôi giày trắng tinh cũng bị máu nhuộm đỏ, nhưng bạch y khoác trên người lại thuần tịnh sạch sẽ không có lấy nửa điểm ô bản.

“Quỷ Cơ diệt cả nhà ta, hôm nay ta muốn báo thù !” Một đại hán mặc áo xám tay nâng cao đại phủ, chém thẳng vào đầu bạch y nhân. (đại phủ: chiếc búa lớn)

“Cạch a ”

Thân thể của bạch y quỷ diện nhân phảng phất được đúc từ kim cương, căn bản không sợ đao kiếm. Hắn linh hoạt biến chuyển thành trào, nháy mắt móc ra trái tim của đại hán áo xám. . .

Máu tươi chảy dọc theo ngón tay thon dài của hắn.

Đám võ lâm nhân sĩ vây công chung quanh sợ hãi đến mức tay chân đều run rẩy. Quỷ diện nhân trước mặt hết như Tu La thị huyết bước ra từ địa ngục, không hề chảy máu, không có tử huyết. . .

Cách đó không xa, trên một nhánh cây to cao cứng cáp, hai thân ảnh yêu diễm lẳng lẳng ngắm nhìn cảnh tượng đầm máu.

Tử y phiêu dật, hồng y rực rỡ, hai đôi mắt tà mị gắt gao theo dõi nhất cử nhất động của bạch y nhân.

Lộng Nguyệt hơi buông mắt, tà tứ cười khê, “Hảo một chữ ‘Mộc’.”

Bỗng nhiên, ngay khi bạch y quỷ diện nhân chuẩn bị khai mở sát giới, một thân ảnh thanh lam nháy mắt xông đến, chặn trước mặt bạch y nhân.

Con người đen kịt như cô nguyệt hạo hải, nhộn nhạo tình tự phức tạp khó có thể áp chế. Hắn lẳng lẳng nhìn chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn khủng bố, khóe môi khê giật giật.

Đồng tử trong mắt Cô Tuyết chợt co rút Thương Lạc.

“Nếu ta không đoán nhầm, người nhất định là Quỷ Cơ.”

Bạch y quỷ diện nhân vẫn lặng yên không nói, quanh thân tản ra quang mang u lam quỷ mị, tràn ngập tầm mắt Thương Lạc.

“Một canh giờ trước, người giết Tử San. . .” Thanh âm của Thương Lạc có chút khàn khàn.

“Đừng để ta tháo xuống mặt nạ của người.” Trong mắt Thương Lạc ẩn ẩn mang theo nỗi bi thống, “Ta sợ phải nhìn thấy người mà ta không muốn nghĩ tới nhất.”

Bạch y quỷ diện nhân đột nhiên ra tay, giống như mãnh thú ngang ngược vươn trảo nhằm hướng trái tim Thương Lạc móc tới. . .

Thương Lạc chuyển thân né tránh một trảo trí mạng của quỷ diện nhân.

“Người thật sự không biết ta sao ?” Cánh tay của Thương Lạc không ngừng run lên nhè nhẹ, “Hay là ngoại trừ việc giết người, trong lòng người đã không còn bất cứ thứ gì khác. . .”

Bạch y quỷ diện nhân chợt dừng thế công, cứng đờ gương mặt nhìn Thương Lạc ở đối diện, lại vẫn không nói nửa lời.

“Ta không nói, nhưng không có nghĩa là ta không biết. . .” Thương Lạc chậm rãi mở miệng, “Người cho rằng một trăm danh quan viên triều đình kia thật sự đã bỏ mạng một cách mặc danh kỳ diệu như vậy sao ?” Hắn ngừng một chút, “Tối hôm đó người đã làm gì, không phải là ta không thấy. Ta gạt thành chủ, gạt Hách Liên cung chủ, chỉ là không muốn vạch trần, bởi vì ta tin tưởng. . . Người vẫn còn nhân tính. . .”

“Đừng đánh mất chút lương tri cuối cùng của người. . . Vì sao người lại biến thành cái dạng này ?!” Thương Lạc đã không thể kìm nén tâm tình bản thân.

Bạch y quỷ diện nhân đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, giống như bị kích thích. Hắn vùng mạnh song chưởng, vô số quang mang u lam từ trong thân thể hắn bắn ra ngoài, muốn xỏ xuyên qua kinh mạch toàn thân Thương Lạc, chiêu thức ngoan độc mà trí mạng !

Song Thương Lạc lại không hề né tránh, lẳng lẳng đứng nhìn thân ảnh tuyết trắng đối diện, tựa hồ chẳng màng đến sinh tử.

Đúng lúc đó, hai đạo thân ảnh từ không trung lao xuống, tung chưởng bổ về phía Thiên linh cái của bạch y quỷ diện nhân !

“Không được giết hắn !” Thương Lạc cả kinh, vừa muốn ngăn cản, nhưng sự tình khiến hắn hối hận vạn phần đã xảy ra. . .

Toàn thân cao thấp của bạch y quỷ diện nhân phun trào yêu khí quỷ lãnh, phảng phất ngàn vạn thanh lợi kiếm sắc bén từng nghiền nát vô số thi thể hương Tinh Hồn và Tiêu Dạ đầm tối. . .

Âm thanh trầm đục bởi da thịt bị cắt nghiền cơ hồ làm cho Thương Lạc khiếp sợ đến mức không dám mở to mắt.

Bạch y quỹ diện nhân tựa như một đầu liệt thú phát cuồng, xé tan thân thể của Tinh Hồn và Tiêu Dạ. Máu đỏ tươi bắn khắp khoảng không như cơn mưa âm trầm tô điểm cho màn đêm u tối, lôi kéo cả phiến không gian vào nơi Địa ngục vạn ác chi nguyên.

Thương Lạc phần hân nắm chặt quyền đầu, hai mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm bạch y quỹ diện nhân hờ hững đứng trước mặt hắn, “Người thật sự điên rồi !”

Bạch y quỹ diện nhân không hề để ý đến lời của Thương Lạc, mãi mê chìm đắm vào trong khoái cảm giết chóc.

Thương Lạc phát áo, phi thân nhảy lên. Lực lượng cường đại từ trong cơ thể hắn bạo phát ra ngoài, muốn xông đến kéo xuống chiếc mặt nạ của quỹ diện nhân, “Mộ Vân Khuynh. . .!”

Trong giây lát, hai thân ảnh chói mắt bỗng nhiên xuất hiện, đánh văng Thương Lạc qua một bên. Lộng Nguyệt và Cô Tuyết xoay mình giữa không trung, ngay khi quỹ diện nhân chuẩn bị đào thoát, tử mang cùng hồng mang ngưng tụ thành một đoàn ánh sáng rực rỡ phân biệt đâm vào hai huyệt Phong Trì và Thiên Trụ của quỹ diện nhân !

“A” Bạch y nhân co rút, toàn thân cao thấp giống như bị linh hồn lực khổng lồ xuyên thủng. Quang mang u lam tản mát quanh thân chậm rãi rút đi, đôi mắt tràn ngập huyết sắc dữ tợn dần tan rã, biến trở lại thành một màu đen thuần túy. Hết thấy đều khôi phục yên tĩnh.

“Đi !” Lộng Nguyệt và Cô Tuyết trao đổi một ánh mắt, đột nhiên nghĩ đến điều gì, vội mang theo Thương Lạc cùng bạch y nhân vừa gục ngã xuống đất, chẳng mấy chốc đã biến mất trong đêm đen thê lương. . .

.

Ngày thứ hai, khi Dạ Phi Yến chạy vội đến Thần Nguyệt Cung, chứng kiến tòa cung điện thanh lãnh tiêu điều, bất giác hắn chợt ngưng bước.

Hoa đào thưa thớt rơi lả tả xuống nền đất, rải đầy khắp Thần Nguyệt Cung, tựa như từng mảnh lông vũ bạt xuống từ thân Thần thú, thánh khiết không nhiễm một tia tạp chất. Bầu không khí lạnh lạnh ảm ảm mang theo chút cô thương hiu quạnh len lỏi ngấm sâu vào nội tâm làm cho nỗi lòng thoáng chốc trầm trọng hơn vài phần.

Tìm kiếm hồi lâu, Dạ Phi Yến mới gặp được một cung nữ, vội vàng hỏi, “Cung chủ của các người đâu? Tứ đại tòa sử đâu ?”

“Cung chủ đã lâu ngày chưa hồi cung, còn Tứ đại tòa sử đã. . .”

Một cổ hàn ý đột nhiên lan tràn khắp sống lưng Dạ Phi Yến, thuận thế lao thẳng lên đỉnh đầu, cảm giác khủng hoảng mạc danh kỳ diệu kéo đến khiến tâm tình hắn dấy lên gợn sóng.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ?”

Cung nữ sợ hãi đáp, “Công tử sao lại không biết? Nửa tháng này, vô lâm sớm đã rối loạn đến long trời lở đất, Ma yểm càn quét khắp giang hồ, Quỷ Cơ chiếm lấy một nửa giang sơn vô lâm. Mỗi ngày đều diễn ra giết chóc không ngừng, nơi nơi máu chảy thành sông. Như hôm qua, chỉ trong một ngày, Tuyết Sơn Phái, Kỳ Lân sơn trang, tam giáo thất cung toàn bộ bị Ma yểm tiêu diệt. . . Nghe đồn Quỷ Cơ có được thân thể vĩnh sinh bất tử, Ma yểm lại không cách nào tìm được tử huyệt, tất cả những người đối kháng với Ma yểm cùng Phệ Mộng Cảnh đều tử trận, không một ai sống sót. . .”

Tâm trí Dạ Phi Yến nhất thời rối loạn, “Cung chủ của các người đâu? Hắn và Thánh thủ độc tiên không có hành động nào cả sao ?”

“Đã nửa tháng nay chúng ta không thấy bóng dáng cung chủ, càng không biết cung chủ hiện tại ở nơi nào. Nghe nói Thánh Tuyết vương thành lúc này đây cũng hỗn loạn vô cùng: Đoạt mệnh song hồn đã chết, Đại tể ti Thương Lạc mất tích, Tử San cô nương cùng tể tự Tiêu Dạ đang làm nhiệm vụ thì bị giết, thi cốt vô tồn. . .”

Thanh âm của cung nữ lộ ra vẻ bi thương không thể ức chế.

“Tứ đại tòa sử thì sao ?” Dạ Phi Yến giống như nổi điên dùng sức lay động bả vai cung nữ, “Nói, Âm tòa của các người đâu? Tuyệt Ảnh ở nơi nào? Con mẹ nó đều đi đâu hết rồi ?”

Dạ Phi Yến tựa hồ vừa trải qua một cơn ác mộng, từ Sa mạc chi manh trở về, hần đường như đã ngủ say một lúc lâu. Nửa tháng nay rốt cuộc bao nhiêu chuyện đã xảy ra, hần vốn dĩ không hề biết đến.

“Tứ đại tòa sử vì chuyện liên quan đến Quỷ Cơ mà dẫn phát nội loạn, tất cả đều. . .”

Thân thể của Dạ Phi Yến chợt run lên nhè nhẹ, “Tất cả đều. . . ra sao ?”

Cung nữ bi thống nói, “Địa tòa Diệp Triệt và Minh tòa Tập Phong chết thảm trong tay Quỷ Cơ, Âm tòa sử kết luận là Huyết la sát Phong Hành Vô Lệ đã hạ thủ, vì thế. . . giết chết Phong Hành Vô Lệ.”

“Sau. . . sau đó thì thế nào ?”

“Sau đó. . . nghe nói. . .” Cung nữ gục đầu xuống, đã không dám nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Dạ Phi Yến, “Thiên tòa Vô Nhai vô cùng bị thương, thay ca ca hần báo thù, ra tay giết Âm tòa. . .”

Dạ Phi Yến như thể vừa nghe bên tai nổ vang một tiếng, trước mắt trống rỗng, giống như tất cả đều bị một màn sương trắng sền sềch bao phủ, cảnh tượng mơ hồ vô pháp thấy rõ.

“Vô Nhai đâu?” Đầu ngón tay của hần đâm sâu vào da thịt ứa máu, “Vô Nhai đã chết chưa ?!”

Ngọn lửa phản hận thiêu đốt toàn thân, cơ hồ muốn đốt trụi toàn bộ cốt cách lẫn mạch lạc !

Thanh âm của cung nữ ngày càng thấp, “Ba ngày trước, có người báo lại, nói rằng ở bên huyền nhai phát hiện thi thể của Thiên tòa Vô Nhai, đã. . . hoàn toàn biến dạng. . .”

Dạ Phi Yến bỗng nhiên bật cười, hần phải tựa lưng vào trụ đá mới có thể miễn cưỡng ổn định thân thể của mình.

Thở dài trào phúng vận mệnh cùng sự bất công của thiên địa. Ai thán trần thế thê lương, chốn hồng trần thăng trầm giao thác. Oán trách chỉ vài ngày ngắn ngủi, sinh mệnh đã trải qua những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Đã chết. . . Toàn bộ đều chết hết rồi sao. . . ?”

Vì sao hần vừa tỉnh lại, hết thấy chung quanh đều lâm vào rối loạn ?!

Những ân oán tình cừu trên thế gian này, ai có thể nói rõ ?

“Tuyệt Ảnh chôn ở nơi nào ?” Dạ Phi Yến không rơi lệ, chỉ thản nhiên hỏi một câu.

Giữa bọn họ đã định sẵn phải bỏ lỡ đối phương sao? Trải qua bao nhiêu sinh ly tử biệt, chẳng lẽ hiện tại lại phải đối mặt với nó một lần nữa ?

“Ồ. . . dưới chân núi Ngọc Linh Sơn.” Cung nữ run run đáp, “Phàm là người của Thần Nguyệt Cung, sau khi chết đều được mai táng tại Ngọc Linh Sơn. Cung chủ nói, Ngọc Linh Sơn có thể siêu độ cho những vong hồn Thần Nguyệt Cung chúng ta.”

Dạ Phi Yến vừa muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên từ đâu đó bay tới một ngọn ám khí, nháy mắt đã lọt vào tay hần.

Hần vội vàng mở ra mật tín giấu trong ám khí, ánh mắt xẹt qua một tia khiếp sợ pha lẫn không dám tin tưởng.

Dạ Phi Yến vận lực nghiền nát mảnh giấy, đưa mắt nhìn dãy núi xanh ngắt nơi phương xa. Mục quang thâm thúy tiêu điều, vô bi vô hỉ.

Song lúc này hần không chú ý tới thần sắc của vị cung nữ phía sau lộ ra vài phần quỷ dị.

“Nghe nói đêm qua Quỷ Cơ hiện thân ?”

Cung nữ đột nhiên ngẩng đầu, lập tức cúi gằm xuống, “Hiện giờ giang hồ đang có tin đồn, nói Quỷ Cơ chính là. . .”

“Là lâu chủ Phi Vân Lâu ?”

Cung nữ gật đầu thừa nhận.

“Hảo, ta hiểu được.” Dạ Phi Yến lạnh lùng nheo mắt, chín ngọn hỏa diễm nơi đuôi mắt bỗng chốc thiêu đốt, dữ tợn mà tàn khốc dị thường.

Nhìn theo thân ảnh phần nộ rời đi của Dạ Phi Yến, cung nữ nọ nở nụ cười càng lúc càng khủng bố, khiến người ta khó có thể cân nhắc.

.

Gió rít gào kéo theo từng mảnh băng lăng sặc bét, phất qua bên tai hai người lạnh buốt.

Bạch sam nam tử đứng dưới một gốc cây hoa đào, hai tròng mắt sâu thẳm mà tĩnh mịch, không nhìn ra nửa phần ánh sáng.

“Người có biết người đã giết bao nhiêu người không ?” Thương Lạc đưa mắt nhìn Mộ Vân Khuynh thần sắc hờ hững không chút biểu tình, mở miệng hỏi.

“Ta không biết người đang nói cái gì.” Mộ Vân Khuynh vẫn không quay đầu hồi đáp, ánh mắt lạnh lùng không hề dao động.

“Nếu người chính là Quỷ Cơ, hãy mau thu tay lại đi.”

“Có quan hệ gì với người sao ?” Mộ Vân Khuynh xoay người đối diện với Thương Lạc, gương mặt tuấn dật lúc này đã không còn vẻ tiêu sái đậm mật như gió, mà tràn ngập vô tận sát khí lẫn ham muốn giết chóc điên cuồng.

Đồng tử trong mắt Thương Lạc chợt co rút, hai tay hắn chộp lấy bả vai của bạch sam nam tử, nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Người! Vì sao người lại biến thành cái dạng này ?!”

“Ta thích.”

Mộ Vân Khuynh không nhìn Thương Lạc, xoay người rời đi.

“Mộ Vân Khuynh, nếu người còn cố chấp, ta sẽ tự tay chấm dứt người !”

“Hảo a, có bản lĩnh người cứ thử xem !” Ngữ khí của bạch sam nam tử tràn đầy khinh thường.

Thương Lạc tức giận rút kiếm, không có nửa điểm lưu tình nhằm hướng Mộ Vân Khuynh đánh tới.

Âm thanh binh khí đâm xuyên qua cơ thể rơi vào tai Mộ Vân Khuynh cùng Thương Lạc.

Lòng ngực của thanh y nam tử bị mũi kiếm sắc bén đâm thủng, máu tươi bắn ra vẽ nên đóa đóa hoa hồng đỏ rực trên chiếc trường sam tuyết trắng.

Ánh mắt của Mộ Vân Khuynh vẫn không có chút động dung, tựa hồ đứng trước mặt hắn lúc này chỉ là một vật chết, mục quang vô tình đến đáng sợ.

Thương Lạc nắm chặt lưỡi kiếm đâm xuyên qua trước ngực, khẽ cười ra tiếng, khóe mắt chảy xuống một dòng lệ.

“Người biết, ta căn bản không giết được người, thế nhưng. . . Ta không thể tha thứ cho tất cả những việc mà người đã làm. . .” Thương Lạc ngẩng đầu nhìn bạch sam nam tử, khuôn mặt như ngọc tái nhợt không còn chút máu.

Mộ Vân Khuynh hung hăng rút mạnh lưỡi kiếm còn đang cắm trong người Thương Lạc, thoáng khép hờ hai mắt. Cảnh tượng thanh y nam tử ngã xuống thủy chung vẫn không lọt vào mắt hắn.

“Đồng quy vu tận đi, Mộ lâu chủ, hoặc phải gọi người là. . . Quỷ Cơ. . .” Thanh âm lãnh khốc vang lên từ phía sau bạch sam nam tử.

Mộ Vân Khuynh còn chưa kịp phản ứng, đập vào mắt hắn là chín ngọn hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt !

“Huyết diễm sát chủ !”

“A a. . .” Dạ Phi Yến cười to, “Vì tội lỗi của người, phải trả giá đại giới. . .”

Một tiếng nổ đĩnh tai nhưc óc vang lên chấn rung cả sơn cốc. Đất đá sụp đổ, gió lạnh rít gào, huyết sắc nhiễm đỏ bầu trời. . .

Từng mảnh nhỏ của thi thể lẫn lộn cát bụi bắn lên không trung, hết như một tràng pháo hoa đỏ thắm đang nổ rộ. . .

Tro bụi theo gió chậm rãi tan đi, mà trên mặt đất lúc này chỉ còn lại một đồng đỏ nát.

.

Phương xa. . .

Hai nam tử tuấn mỹ chứng kiến cả một khoảng trời đỏ rực, hờ hững khép mắt lại.

Biểu tình của hai người bình tĩnh đến đáng sợ, phẳng phất thể gian này đã không còn bất cứ thứ gì có thể khiến họ lâm vào động dung.

201. Chương 201: Kẻ Chủ Mưu Sau Cùng

Mặt trời trút xuống đại địa vài tia nắng le lói của ngày tàn, thời tiết đang độ nhập đông hiu quạnh mà thê lãnh. Cánh hoa đào tung bay tứ tán khắp khoảng không, giống như những cô hồn du đãng điểm xuyết thêm đôi nét hoang vu cho nhân gian trần thế.

Một tháng này, tinh phong huyết vũ, dân chúng lầm than. Ma yểm như quỷ thần hàng lâm câu đi hồn phách con người, không ngừng tiến hành từng tràng giết chóc bí hiểm. Bọn chúng đã hóa thành đao phủ chỉ phối sinh mệnh của thể nhân, dùng thể xác vĩnh sinh bất tử đập trên máu tươi mà đi khắp thiên hạ.

Thần Nguyệt Cung và Thánh Tuyết vương thành sớm đã mất đi quang huy ngày xưa. Không ai biết được hai vị vương giả vĩnh viễn bất bại kia nay ở phương nào. Phóng mắt nhìn lại, một điện một thành đặt ở hai hướng đối lập lúc này đã thê thảm suy sút đến mức không cách nào diễn tả nổi, thậm chí hoàn toàn bị Ma yểm khống chế.

Một tháng thời gian, biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một tháng thời gian, vương giả năm nào đã thành ký ức.

Thời gian lạnh lùng lướt qua, chỉ trong vòng một tháng đã khiến thế gian sắp sửa sụp đổ. Thời gian giống như tấm thủy tinh sắc bén, đem quá khứ xé thành từng mảnh vụn.

Trên đỉnh Huyền Tuyết Sơn, ngọn gió thanh lãnh lay động trường bào khoác trên người hai nam tử tuấn mỹ. Bọn họ sóng vai đứng bên nhau, từ xa nhìn lại, mây mù vờn quanh đỉnh núi nhẹ chuyển động dưới chân hai người, giống như thần tiên đứng trên đỉnh phong vân.

Hết thủy đều đã qua đi, chuyện cũ hóa thành hồi ức, luôn mãi quanh quẩn trong tâm trí, phẳng phất một giấc mộng hư ảo, đôi khi quá mức chân thật, có lúc lại quá mức mơ hồ.

Hồng y nam tử nhìn theo đám mây trôi dạt, tựa hồ chứng kiến cảnh tượng năm đó Vô Nhai quỳ gối trước mặt hắn, nghiêm túc mà chân thành nói ra lời thề của mình; chứng kiến phong tư yểu điệu của Diệp Triệt mỗi khi thao túng hồ điệp bay múa; chứng kiến Tập Phong tiêu sái vùng thiết kiếm giết địch; chứng kiến trong cơn hỏa hoạn, đôi mắt của nam hài tử tên là Mị Đồng toát ra những tịch mịch cùng bi thương. . .
. . . Hắn dường như nhìn thấy nổi cô đơn pha lẫn si tâm chờ đợi trong mắt Vân Khuynh, nhìn thấy Tư Đồ Không Thành lộ ra biểu tình hối hận, ầm ầm mang theo niềm đau thương đè nén trong tim. . .

Yêu tà nam tử đứng lặng trên đỉnh núi, tử mâu cũng tràn ngập năm tháng tang thương. Hắn phẳng phất nhìn thấy chín ngọn hỏa diễm mỹ lệ của Dạ Thương Lan đang thiêu đốt; thấy sự kiên cường của Tinh Hồn,

Nguyệt Hồn giấu bên trong vẻ ngoài lạnh lùng đậm mạc; thấy nụ cười ảm áp như gió xuân của Thương Lạc; thấy tâm linh thuần chân tốt đẹp của Tử San; thấy Phong Hành Vô Lệ luôn lặng yên bảo hộ hắn; thấy Tiêu Dạ không chút hối hận tự mình phong tỏa hết thấy cảm tình, chỉ để lại nỗi cô tịch làm bạn. . .

Những thứ phù hoa theo thời gian rồi cũng sẽ tan biến, song mỗi vị khách tình cờ bước ngang qua cuộc đời bọn hắn, không biết từ khi nào đã để lại những dấu ấn khắc sâu vào trong đáy lòng.

Song tất cả mọi sự chung quy chỉ là một cuộc chơi.

Một cuộc chơi vô cùng rộng lớn, một cuộc chơi bao gồm truy đuổi cùng tàn sát. . .

Lộng Nguyệt thoáng buông mi, tà mị bật cười, “Nếu đã có được Thượng cổ Thần Khí, sao phải tiếp tục che giấu giấu ?”

Hai người quay lưng, thấy được cảnh tượng mà bọn họ sớm đã đoán trước, nhưng vẫn làm cho họ rung động vô cùng. . .

Một thanh y nam tử lẳng không mà đứng, giống như có được lực lượng thần thánh dồi dào không dứt. Làn gió lôi kéo mái tóc đen dài cùng vạt trường bào màu xanh lay động, nụ cười mỉa mai mơ hồ ẩn hiện trong màn mây mù, phẳng phất như đang trào phúng thể nhân vô tri, biểu tình quỷ dị làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Nhị vị, biệt lai vô dạng ?” Thanh âm kiêu mị như chuỗi băng bén nhọn, đâm thẳng vào tai Lộng Nguyệt và Cô Tuyết.

Đó là một tổ hợp quỷ dị: thân thể nam nhân, thanh âm lại thuộc về nữ nhân.

Chân chính Quỷ Cơ !

Cô Tuyết lãnh mị nhếch môi, “Phong Trần Diệt. . .”

“A a. . .” Phong Trần Diệt mỉm cười vô cùng hoặc nhân, khuôn mặt hắn hết như trở chú nguyện rửa thiên địa vạn vật.

“Thật không ngờ phải không, một kẻ đã chết ngay trước mặt các ngươi lại có thể hồi sinh.”

“Không có gì đáng ngạc nhiên cả.” Biểu tình trên mặt Cô Tuyết vẫn rất bình tĩnh, “Nếu ngươi là Quỷ Cơ, có được thân thể vĩnh sinh bất tử, như vậy việc phục sinh lại cũng là bình thường.”

Phong Trần Diệt cười càng thêm càn rỡ, “Các ngươi là đối thủ rất mạnh, ta muốn trực tiếp chống lại, nếu không có một vài thủ đoạn kích thích thì làm sao xứng với Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết?”

Cảnh vật chung quanh dần trở nên mơ hồ, giống như bị sương mù bao phủ.

“Muốn biết nguyên nhân không ?”

Tử mâu lẫn hồng mâu đồng thời nâng mi, nhãn thần bình thản không mang theo nửa điểm cảm tình nhìn thẳng vào khuôn mặt của Phong Trần Diệt vì cừ hận mà không ngừng vạn vạ.

“Bởi vì ta hận thế giới này! Hận các ngươi cường đại không thể chiến thắng! Hận vận mệnh không công bình!” Ánh mắt Phong Trần Diệt đỏ ngầu như muốn phun ra lửa, phần nộ ngưng tụ đã lâu vào lúc này cơ hồ hoàn toàn hóa thành thực chất, “Năm đó, Hồi Hột quốc bị Lưu quốc tiêu diệt, tham dự tràng chiến tranh đó có Tà Hoàng, có Hách Liên Thiên, có Nam Cung Liệt. . .”

Thanh âm của Phong Trần Diệt lạnh lạnh mà chói tai, mục quang tràn đầy oán độc, “Biết Phong Lưu Ảnh không? Ha ha. . . Hắn chính là thân ca ca của ta. . .”

“Có lẽ các ngươi không thể lường được phải không? Thân phận chân thật của sát thủ thiên hạ đệ nhất chính là Đại hoàng tử của Hồi Hột quốc chúng ta! Mười năm trước, Hồi Hột quốc bị diệt, hắn vì muốn trả thù Đại Lưu mới lập nên Thất Sắc Thiên Đường, chiêu thu thiên hạ sát thủ, chỉ mong muốn một ngày có thể tự tay hủy diệt hoàng triều kia! Hắn khổ luyện Chú thuật, kết quả. . . tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đều đứt đoạn! Là ta tự mình mai táng thi thể của ca ca! Từ một khắc đó, ta liền thề sẽ đem cả thiên hạ này

chôn cùng Hồi Hộ quốc! Chôn cùng ca ca ta! Ta gia nhập Đại Âm Hà Cung, nhận hết khuất nhục chỉ vì mai danh ẩn tích chờ đợi cơ hội báo thù !”

Phong Trần Diệt lộ ra thần sắc đắc ý, “Chắc các người không biết, ta đã hút khô toàn bộ nguyên khí lẫn công lực Huyền thuật, U ám chi thuật của Tà Hoàng. Tại Sa mạc chi manh ngày đó, ta đã tính toán chấm dứt tính mạng Tà Hoàng, nhưng lại nghĩ các người nhất định cũng xem lão tặc kia như cừu địch, không cần ta đến động thủ, cho nên. . . A a. . . Làm cho lão tặc kia trọn kiếp không được siêu sinh, đó có lẽ là kết cục tốt nhất !”

Lúc này Phong Trần Diệt đã bị cừu hận che mờ lý trí, thần sắc ngoan độc cùng ham muốn hủy diệt lấp lóe trong mắt, làm cho gió lạnh thổi qua cũng có thể đóng thành băng.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết vẫn thản nhiên mỉm cười, không có nửa phần dao động.

“Nam Cung Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, ta xác thực rất kính nể các người, cho nên bồi các người cùng ngoạn một trò chơi tự giết lẫn nhau, hoài nghi người mình. Đây quả là chuyện vui vẻ nhất cả đời Phong Trần Diệt ta. . . Ha ha ha. . . Ta muốn khiến từng người một bên cạnh các người chậm rãi chết đi, hơn nữa còn là chết trong tay đồng bọn. . . Đó là một câu chuyện thú vị biết bao nhiêu, trò hay như vậy lại phát sinh trên người các người, quả thật là vô cùng mỹ diệu.”

“Ta muốn chứng kiến hai người các người suy bại cô độc, không nơi nương tựa, cho các người cảm nhận được thế nào là thê lương cùng tuyệt vọng, ha ha ha. . . Đường đường là Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết, ta muốn các người biết cái gì là ‘bất lực’, cái gì là ‘thất bại thảm hại’ !”

“Đợi sau khi thuộc hạ của các người đều chết sạch, sau đó ta liền xuất hiện nói cho các người biết ta mới là Quỷ Cơ, bất quá hiện tại các người cũng đã không thể làm gì được ta !”

Phong Trần Diệt nở nụ cười tự phụ đầy ngạo mạn, “Ta đã luyện thành Chú thuật! Không chỉ vậy, ta còn lấy được Thượng cổ Thần Khí của các người, ha ha. . . Kỳ thật lúc còn ở Sa mạc chi manh, ta hoàn toàn có thể xuất thủ, chẳng qua nghe nói Thượng cổ Thần Khí phải gặp chủ nhân chân chính của nó mới có thể thức tỉnh, cho nên nếu lúc ấy ta ra tay cướp đoạt cũng không có tác dụng. Hiện giờ các người đã rút ra Diệt thể phục ma đao và Thương sóc cuồng uyên kiếm, ha ha ha. . . Vậy có nghĩa là tầng phòng hộ thứ nhất của Thần Khí đã được tiêu trừ, nay bất kỳ kẻ nào cũng có thể sử dụng một đao một kiếm kia! Ai có được Thần Khí, kẻ đó sẽ vô địch~ Thượng cổ Thần Khí đã nằm trong tay ta, cho dù bản sự của các người có lớn đến đâu cũng vô pháp chiến thắng ta !”

Thanh âm kiêu mị mà bén nhọn của Phong Trần Diệt truyền vào tai Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, không khí chung quanh đều ngưng kết thành hàn băng, làm cho người ta không cách nào hô hấp. Cảnh vật chung quanh đều bị sương mù mênh mông bao phủ, tiêu điều lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Nam Cung Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết! Hiện tại các người đã không còn gì, Thượng cổ Thần Khí cũng đánh mất, ha ha ha. . . Thần thoại về hai vương giả vĩnh viễn bất bại sẽ trở thành quá khứ trong tay Phong Trần Diệt ta!”

Lộng Nguyệt tà mị mở miệng, “Người nói đủ chưa ?”

Đôi mắt màu Bích lục của Phong Trần Diệt chợt ngưng trệ !

Hắn xoay người, thấy được một màn khiến hắn thật không dám tin. . .

Chỉ thấy hai nữ tử khuynh quốc khuynh thành đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn.

Nguyệt Hồn và Diệp Triệt. . .

Phong Trần Diệt cố gắng kìm nén nội tâm rung động, biểu tình trên mặt hắn vẫn bảo trì bình tĩnh, thanh âm chói tai trở nên âm độc vạn phần, “Nguyên lai hai người các người không chết.”

Nguyệt Hồn hừ lạnh một tiếng, “Phong Trần Diệt, không thể tin được kẻ bị người giết chết còn có ngày đứng trước mặt người nói chuyện phải không ?!”

Diệp Triệt lạnh lùng mở miệng, “Tên biến thái bất nam bất nữ.”

“Muốn biết sao ?” Lộng Nguyệt cười khê, tử mâu lấp lóe vẻ ngạo mạn, ngữ khí tràn đầy châm chọc, “Khi người hạ Chú thuật cũng nên nghĩ đến trường hợp sẽ có người phát hiện.”

Phong Trần Diệt khiếp sợ giương mắt nhìn đôi tử mâu tà dị, “Người. . . Chẳng lẽ người chết chính là. . .”

Cô Tuyết bật cười, “Là thủ hạ của người.” Hồng mâu nhìn sâu vào đôi yêu đồng bên cạnh, “Quý Cơ, trong thiên hạ này người am hiểu dùng độc và dịch dung nhất là ai, không lẽ người đã quên ?”

Thánh thủ độc tiên !

Lộng Nguyệt lập tức hiểu được ý tứ của Cô Tuyết, nụ cười trên môi chỉ tăng chứ không giảm, “Khi người hạ Chú thuật cho Điệp Triệt, Nguyệt Hồn và Tập Phong, ta cũng đã tìm được vài kẻ thể thân, mà ba người kia. . .”

Trái tim Phong Trần Diệt chợt co rút, lòng đầy căng thẳng chẳng lẽ Lộng Nguyệt đã tìm ra biện pháp phá giải Chú thuật ?

“Không cần cảm thấy kỳ quái.” Cô Tuyết vẫn mỉm cười như trước, “Lúc người còn ở Sa mạc chi manh, Chú thuật mà người che giấu trong cơ thể đã bại lộ.”

“Thời điểm người và Tà Hoàng giằng co, thân thể đã bắt đầu biến hóa. Khi đó chúng ta chỉ cảm thấy kỳ quái, không rõ vì sao người lại có thể cứng rắn trúng một chiêu của Tà Hoàng mà không hề bị thương, mãi đến về sau. . . chúng ta mới biết được chân tướng.”

Mục quang của Phong Trần Diệt ngày càng lạnh lẽo.

Lộng Nguyệt tiếp lời, “Về sau ta lệnh cho Dạ Phi Yến đi tìm thi thể của người, vừa vặn đêm hôm đó Đoạt mệnh song hồn cũng đi vào rừng. Nguyệt Hồn chạm qua thân thể người, người liền nhân cơ hội hạ Chú thuật lên nàng. Song có một việc mà người không biết, từ lúc một trăm danh quan viên triều đình bị giết, ta đã có chuẩn bị, mỗi người bên cạnh chúng ta đều được hạ một đạo kết giới phòng hộ. Chỉ cần bọn họ bị Chú thuật xâm lấn, ta sẽ lập tức có cảm giác.”

Phong Trần Diệt cười lạnh nói, “Cho nên người mới tìm Ma yểm làm thể thân, thay cho thi thể của Nguyệt Hồn ?!”

“Không sai.”

“Các người sớm đã hoài nghi ta là Quý Cơ ?”

“Lúc ấy chúng ta còn chưa xác định.” Cô Tuyết thản nhiên mở miệng, “Lần đầu tiên chúng ta cảm nhận được Chú thuật tồn tại là khi một trăm danh quan viên kia bị giết. Nếu ta không đoán nhầm, đêm trước hôm đó người đã hạ chú lên Mộ Vân Khuynh! Người ngầm khống chế hắc thay người giết người, sau đó làm cho chúng ta dần hoài nghi đến hắc, lại thông qua việc ‘giả chết’ giả họa cho Mộ Vân Khuynh. Tin tức cuối cùng mà người lưu lại cho chúng ta chữ ‘Mộc’ trên mảnh giấy đồng âm với ‘Mộ’. Vì thế Vân Khuynh sẽ trở thành kẻ chết thay cho người, mà người ẩn trong bóng tối, có thể an ổn thực hiện kế hoạch !” (Mộ và Mộc đều được phát âm là [mù])

Lộng Nguyệt bổ sung nói, “Còn có cái chết của người.” Hắc dừng một chút, “Vỡ kịch mà người diễn trước mắt chúng ta đã hoàn toàn chứng minh người là Quý Cơ!”

Cô Tuyết cười khê, “Tu luyện Chú thuật đồng nghĩa với việc có được thân thể vĩnh sinh bất tử. Cho nên vô luận người tự cắt yết hầu hay chém đứt song chưởng đều sẽ nhanh chóng khép lại. Vì tránh bại lộ thanh âm kỳ dị của mình nên mới ngụy trang bị thương. Ngày đó sau khi người ‘chết’ đi, ta có chém tay trái của người, quả nhiên không thấy máu chảy ra, a a. . . Đã luyện Chú thuật đạt đến đỉnh phong đương nhiên bất đồng với người bình thường.”

Phong Trần Diệt lạnh lùng nheo mắt Như vậy ngày đó hai người này cố ý ngụy trang trước mặt hắc!

Phong Trần Diệt bình tĩnh mỉm cười, đồng tử màu Bích lục phiếm vẻ độc hàn yêu lãnh.

Xem ra trong thiên hạ này, kẻ biết diễn trò không chỉ có mình hắc.

Lấy diễn trị diễn, chỉ có người diễn không hay biết.

“Không hổ là Nam Cung Long Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết, nói như vậy, các ngươi là vì dụ dỗ ta xuất hiện nên mới ra lệnh đám thuộc hạ cũng diễn trò cho ta nhìn ?”

Tầm nhìn của hai người thoáng giao hội, đem suy nghĩ của đối phương phản chiếu trong mắt.

Ngày đó trong mật thất, Long Nguyệt và Cô Tuyết nhìn thân thể bị hạ Chú thuật của Nguyệt Hồn, Diệp Triệt và Tập Phong, rốt cuộc làm ra một quyết định nguy hiểm.

Bí mật truyền cho mỗi thuộc hạ của bọn họ một đạo chỉ lệnh !

Trong từng đạo chỉ lệnh có ghi rõ đối tượng ám sát, đối tượng hoài nghi, chiêu số xuất thủ, cùng với thời gian địa điểm cũng như những hành động cụ thể.

Thế nhưng mỗi người đều không biết đồng bọn của mình nhận được chỉ lệnh ra sao.

Bọn hắn chỉ tận lực hoàn thành nhiệm vụ đã được an bài.

Kể từ lúc đó, hai nam tử đã lấy cả thiên hạ này làm tiền cược.

Từng đạo chỉ lệnh giao cho mỗi người, nếu trong đó có một kẻ phản bội, cố ý không hoàn thành nhiệm vụ, vậy tất cả sẽ thảm bại !

Giống như một chiếc lưới khổng lồ, chỉ cần một nút thắt bị hỏng, chính thể sẽ phá vỡ, không còn đường vãn hồi.

.

Tinh Hồn, Tiêu Dạ: đêm ngày 10 tháng 10, Kinh Sư thành, chọn ra Ma yểm thể thân, ám sát bạch y quỷ điện nhân.

Tuyết Ảnh: ngày 9 tháng 10, bí lâm, ám sát Phong Hành Vô Lệ, bại bởi Vô Nhai.

Phong Hành Vô Lệ: ngày 9 tháng 10, bí lâm, trong vòng ba chiêu bại bởi Tuyết Ảnh.

Vô Nhai: ngày 9 tháng 10, bí lâm, ám sát Tuyết Ảnh, sau nửa canh giờ, mang theo Tuyết Ảnh, Phong Hành Vô Lệ trở về Hàn băng động.

Dạ Phi Yến: ngày 11 tháng 10, dưới chân Ngọc Linh Sơn, sử dụng Huyết diễm nhiếp hồn, mang Mộ Vân Khuynh, Thương Lạc về Hàn băng động đợi lệnh.

Thương Lạc: ngày 11 tháng 10, dưới chân Ngọc Linh Sơn, dùng Mê hồn kiếm thuật ám sát Mộ Vân Khuynh, theo Dạ Phi Yến trở về Hàn băng động.

Mộ Vân Khuynh: đêm ngày 10 tháng 10, hóa thân thành Quỷ Cơ, giết ‘Tử San’, ‘Tinh Hồn’, ‘Tiêu Dạ’; ngày 11 tháng 10, dùng Băng phách thần đạn phong tỏa kinh mạch toàn thân Thương Lạc, theo Dạ Phi Yến trở về Hàn băng động.

. . .

Trước lúc hạ đạt mệnh lệnh, Hách Liên Cô Tuyết đã truyền tâm pháp yếu quyết của Mê hồn kiếm thuật cho từng người. Ma yểm cùng Quỷ Cơ ẩn trong bóng tối hẳn là không hề phát giác, cái gọi là ‘tử vong’ chẳng qua chỉ là ‘mê hồn chương’ mà thôi.

Long Nguyệt và Cô Tuyết nhất thời nhớ lại tình cảnh hôm đó, khóe môi hiện lên tiểu ý đầy thỏa mãn.

Lúc ấy, nếu không phải giữa hai người bọn họ vẫn tồn tại một phần kiên định cùng chấp nhất, tồn tại niềm tin nhiệm đối với chúng thuộc hạ, có lẽ hôm nay bọn họ sớm đã thất bại thảm hại.

Long Nguyệt cùng Cô Tuyết đưa mắt nhìn Nguyệt Hồn, Diệp Triệt đứng phía sau Phong Trần Diệt, nở nụ cười thân mật tán thưởng.

Bọn họ tựa hồ nhìn đến những bóng người quen thuộc mà hiện tại đang ở trong Hàn băng động.

Vô Nhai, Phong Hành Vô Lệ, Tuyết Ảnh, Tập Phong, Tinh Hồn, Dạ Phi Yến, Thương Lạc, Mộ Vân Khuynh, Tử San. . .

Trung thành với tín ngưỡng, chí cao thủ họ. . .

Thành công hôm nay của hai người không thể không kể đến những thuộc hạ luôn tùy tùng thủ hộ bên cạnh này.

Lúc này đây, Lộng Nguyệt và Cô Tuyết rốt cuộc đã chân chính nhận thức được: thuộc hạ của bọn họ, vô luận bên nào, đều là những người ưu tú nhất Thần Nguyệt Cung và Thánh Tuyết vương thành.

Phong Trần Diệt cười dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu nhiễm đầy huyết tinh nhìn về phía Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết vẫn đứng lặng trên đỉnh núi, “Quả thật ta đã đánh giá thấp hai người các người.”

Hắn dần minh bạch: thế nhân đều nói kẻ làm chủ phía sau màn là Quỷ Cơ, nhưng đến bây giờ có ai ngờ tới, hai nam tử bình thản trước mặt hắn này mới chân chính là người đã âm thầm thao túng hết thảy ?!

Lòng ngực Phong Trần Diệt chợt phát lạnh, khi hắn dùng thân phận Quỷ Cơ làm cho vô lâm hỗn loạn đến nghiêng trời lệch đất, Nam Cung Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết lúc đó chẳng phải cũng mượn tấm bia Quỷ Cơ để mưu đồ một hồi âm mưu ?

Gây ra sóng gió là Quỷ Cơ, vô lâm nhân sĩ oán hận cũng là Quỷ Cơ, mà đảm đương vai diễn ‘Cứu thế chủ’ lại chính là hai nam tử thoát nhìn không hồi thế sự, thực tế thì ngâm giở trò phiên vân phúc vũ ?!

Chờ đến khi Quỷ Cơ trở thành đối tượng oán hận của tất cả mọi người, hai đôi tay ẩn giấu trong bóng tối kia có thể công khai giải quyết hắn, được chúng nhân kính ngưỡng, được chúng nhân ủng hộ! Không hề hao phí nửa điểm sức lực!

Ai đang lợi dụng ai? Ai đang tính kế ai? Ai thật sự bại bởi ai?

Đôi mắt bích lục của Phong Trần Diệt thoáng nheo lại. . .

Cuộc chơi này, hắn đã thua sao? Cuối cùng hắn vẫn bị hai nam tử kia lợi dụng sao ?

Không! Không có khả năng! Hắn sẽ không thua !

“Ha ha ha. . . Bất quá Thượng cổ Thần Khí đã bị ta nắm trong tay! Cho dù các người có thiên đại bản sự cũng vô pháp đánh thắng ta !”

“Thành chủ ”

“Cung chủ ”

Nguyệt Hồn cùng Diệp Triệt không dám tin nhìn chủ nhân của bọn họ.

Thượng cổ Thần Khí đã mất, chủ nhân của bọn họ làm thế nào có thể xưng bá thiên hạ ?

Đột nhiên, Phong Trần Diệt nhảy lên không trung, tiếng cười bén nhọn quanh quẩn khắp bầu trời, “Nam Cung Lộng Nguyệt! Hách Liên Cô Tuyết! Năm tháng sau, quyết chiến trên đỉnh Tử Cẩm Phong! Nếu có thất ước, ta sẽ lập tức hủy diệt cả thiên hạ thời nát này !”

Tối hậu nhất bác! Tối hậu nhất chiến!

Tử Cẩm Phong sao. . .

Hai nam tử tuổi trẻ cười khê Hai mươi năm trước, cũng trên đỉnh Tử Cẩm Phong, Nam Cung Liệt cùng Hách Liên Thiên đại chiến suốt bảy ngày bảy đêm !

Hai mươi năm sau. . .

Lại là một hồi quyết đấu sinh tử kinh tâm động phách !

Tử mâu cùng hồng mâu giao nhau, nhìn ra đối phương cũng giống mình, cũng kiệt ngạo, cũng ngang tàng! Chăm chú đem thân ảnh của đối phương ghi khắc vào sâu trong mắt.

Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết vẫn như trước lẳng lặng sóng vai mà đứng, không có nửa phần động dung, hết như núi cao không thể phá hủy, không thể dao động !

Trong mắt bọn họ là sự ngạo mạn miệt thị hết thảy, thâm thúy bao la chứa đựng cả thiên địa.

“Nếu ai thất ước! Trời tru đất diệt!”

202. Chương 202: Thịnh Thế Chi Chiến

Gió nổi mây phun, thiên tượng huyền biến !

Quỷ Cơ thị huyết tàn độc, triển khai một tràng giết chóc điên cuồng khắp thiên hạ! Trong vòng nửa tháng, gót chân của Ma yểm in dấu lên hàng tấc vương thổ Đại Lưu. Thời tiết trở nên buốt giá, sắc đỏ tươi tràn ngập cả bầu trời, tiếng người khóc than như ma quỷ rên rỉ, cảnh tượng lúc này chẳng khác nào địa ngục trần gian !

Phóng mắt nhìn lại, những gì phồn hoa thịnh thế xưa kia nay đã bị mây mù che phủ, giống như tất cả đều rơi vào vực sâu hắc ám. Mặt đất dưới khoảng không xám xịt trở thành nguồn gốc của tội ác, đâu đâu cũng thấy quang cảnh đổ nát điêu tàn.

Thành trì bị đánh phá, ngọn lửa đỏ rực thiêu rụi những ngôi nhà, thi thể người chết rải rác khắp chốn. . . Sự điên cuồng không chỉ dừng ở việc giết chóc, càng điên cuồng hơn đó chính là nhân tâm !

Ánh lửa ngập trời như lời nguyên rửa phủ kín mặt đất đầy rẫy tội nghiệt, vị nam tử có đôi mắt màu bích lục đứng trên cao nhìn xuống cảnh tượng hỗn loạn, lộ ra nụ cười đắc ý quỷ dị.

Thôn tính thế gian vạn ác! Nghiền nát thiên hạ bất công !

.

Vào lúc này. . .

Hàn băng động giống như một tòa cung điện bằng thủy tinh khổng lồ, trống trải mà an tĩnh, u lãnh thần bí, không có nửa điểm máu tanh hay rối loạn. Ở trung tâm có đặt hai cỗ quan tài thủy tinh, dưới ánh sáng hôn ám trở nên nổi bật dị thường.

Trong quan tài, hai vị lão nhân đang ngủ say. Mi mắt bọn họ đóng chặt, không có bất kỳ biểu tình, dung mạo hiền hòa an tường đọng lại vĩnh hằng trong chiếc quan tài lấp lánh, từ nay về sau sẽ không còn tỉnh lại.

Bởi bọn họ đã đem toàn bộ linh hồn lực truyền vào Thượng cổ Thần Khí, dung nhập thân thể Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, tiêu hao tất cả nội tức. . .

Thiên Cơ tổ sư, vì Thần Khí mà sinh, cũng vì Thần Khí mà đoạn tuyệt tính mạng.

Làn tóc tử phát lẫn hồng phát giao triền bay múa trong Hàn băng động lạnh lẽo, làm cho địa phương thâm lạnh này nhiễm lên một mặt yêu sắc kinh tâm động phách.

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết bước đến trước hai tòa thủy tinh quan, khom lưng quỳ xuống. . .

Bọn họ mang theo tấm lòng tôn kính tế bái hai vị trưởng giả, qua hồi lâu vẫn quỳ gối không chút nhúc nhích. . .

~*

~Ánh trắng như thủy ngân trút xuống đỉnh Huyền Tuyết Sơn, sương hoa bao phủ lên khuôn mặt của hai vị nam tử khiến từng đường nét tuấn mỹ trở nên thần bí dị thường.

Không một ánh lửa, chẳng chút ấm áp, dưới bầu trời u ám tối đen chỉ có hai đôi con ngươi yêu tà mị hoặc tô điểm cho thế gian thâm lương thêm vài phần sắc thái.

Làn gió mát lạnh lướt qua nhấc lên vạt áo, phảng phất tiên vụ tung bay trong ảo mộng.

“Ta không muốn người gặp chuyện không may !” Hồng y nam tử lạnh lùng cảnh cáo, thanh âm vang lên truyền qua ***g ngực kẻ sát người bên cạnh làm cõi lòng yên tĩnh chợt nhận nhạo gợn sóng.

“Ta đáp ứng người.” Lộng Nguyệt xoay người, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má Cô Tuyết, đáy mắt tràn ngập nhu tình, “Nhưng người cũng phải nhớ rõ, mãi mãi đứng bên cạnh ta, Hách Liên Cô Tuyết.”

Cô Tuyết gắt gao siết chặt eo lưng Lộng Nguyệt, khẽ hôn lên môi hắn, “Tin tưởng ta, Hách Liên Cô Tuyết sẽ vĩnh viễn ở bên Nam Cung Lộng Nguyệt.”

Tử mâu vui vẻ nheo lại, Lộng Nguyệt chăm chú nhìn đôi hồng đồng đỏ rực gần trong gang tấc, ngũ khí vô cùng kiên định, “Hãy nhớ, chúng ta sẽ sống sót rời khỏi Tử Cẩm Phong.”

“Nhất định như vậy.”(kinzie3012.wordpress.com)

Cùng nhau sống sót, cười xem thế gian. . .

Cánh hoa đào phiêu linh đáp lên bờ vai hai nam tử tuấn mỹ, không khí thoang thoang mùi hương trong trẻo mà thánh khiết. Hoa đào bay múa quanh thân hai người vẽ nên cảnh sắc trắng lộng lẫy trước trăng quyết chiến thảm liệt.

Cùng lúc đó, những thuộc hạ mà bọn họ tin nhiệm đang lấy tốc độ nhanh nhất phân tán khắp mọi góc ngách của thiên hạ, chờ đợi mệnh lệnh ban ra !

Một trận đại chiến quyết định hết thảy dưới sự chú mục của chúng nhân sắp sửa được bắt đầu. . .

~*

~Đỉnh Tử Cẩm Phong giống như huyết sắc luyện ngục, tràn ngập khí tức tử vong cuộn cuộn.

Mặt đất đen ngòm đã chứng kiến không biết bao nhiêu trận chém giết tàn khốc. Máu đỏ tươi phun ra hòa cùng tiếng thét bi thiết như lưỡi đao rạch nát cả nền trời. Huyền Hỏa bay trên cao cất tiếng hót rền rĩ chói lói, âm thanh thê ai vang vọng khắp đại địa.

Từng tia sáng sắp sửa tàn lụi vẫn nỗ lực le lói, nhưng chung quy không tránh khỏi vận mệnh lâm vào bóng tối vĩnh hằng.

Chân trời phương xa truyền đến tiếng vó ngựa pha lẫn thanh âm rống giận, những mảnh thi thể tứ phân ngũ liệt lẫn lộn rải rác khắp nơi. Đáy vực Tử Cẩm Phong cuộn cuộn dung nham nóng chảy tựa thâm uyên thôn phệ vạn vật, nuốt trọn thi thể của bao người. . .

Gió mạnh thổi tung trường bào khoắc trên mình hai vị nam tử tuấn mỹ. Bọn họ đứng ở đỉnh núi, dưới chân là nham tương sôi trào phảng phất cánh cửa sinh tử, một khi rơi xuống bồn máu khổng lồ đỏ rực đó cũng đồng nghĩa đã bước lên con đường không lối về!

Phong Trần Diệt huyền phù giữa không trung, lúc này chú thuật của hắn đã hoàn toàn đại thành. Y phục màu xanh bị máu tươi nhuộm đỏ, tựa như ma quỷ đắm mình trong luyện ngục. Khóe môi hắn nhếch lên cười càn rỡ, thanh âm the thé sắc nhọn ngân nga kéo dài vọng khắp thính không. . .

“Nam Cung Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, cho dù hôm nay các người rơi xuống bước này, ta Phong Trần Diệt vẫn xem các người là đối thủ duy nhất.”

Hắn giờ cao Thượng cổ Thần Khí, vung mạnh một nhát. Cả Tử Cẩm Phong nhất thời rung chuyển, không khí chung quanh giống như bị đè nén đến mức sắp sửa nổ tung. Sau cùng, một âm thanh trầm đục vang lên, sương khói mờ mịt che khuất tầm mắt, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn bao phủ Tử Cẩm Phong !

“Chính là vì vậy. . .” Phong Trần Diệt cười lạnh, “Hai người các người mới là kẻ đáng chết nhất thiên hạ này!”

Hai đạo thân ảnh tựa thiểm điện nhanh chóng lao ra biển sương mù. Mặt đất nguyên bản giống như địa ngục lúc này cũng bị nhấn chìm trong một mảnh hải dương huyết sắc rộng lớn mênh mông.

Tử mâu cùng hồng đồng nhất thời lóe qua một tia yêu sắc. Lộng Nguyệt vung song chưởng, vô số ngân tuyến từ trong làn tóc tím sẫm lao ra, hết như ngàn vạn đầu độc xà quần quanh yết hầu Phong Trần Diệt, xâm nhập vào cơ thể hắn không ngừng nhấm nuốt. Thanh âm đùng đục bởi cốt cách gãy vụn vang lên,

Lộng Nguyệt tăng thêm lực đạo siết chặt ngân tuyến. Máu tươi từ miệng vết thương phun ra nhuộm đỏ thân mình Phong Trần Diệt chẳng khác nào huyết nhân, mùi máu tanh nồng nhanh chóng lan tràn khắp bốn phía.

Phong Trần Diệt cười to đầy quỷ dị, đột nhiên hất xoay người, kéo đứt tất cả ngân tuyến. Chùm sáng đen thẫm bao trùm toàn thân hắt nháy mắt bắn xuống đáy vực. Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên chấn động cả mặt đất. Huyết khí trong ***g ngực chúng nhân bùng sôi trào, tất cả chỉ vì trận đại chiến độc nhất vô nhị trên đỉnh Tử Cầm Phong kia !

Phong Trần Diệt khẽ ngẩng đầu, vô số vết thương trên người khép lại nhanh chóng. Tốc độ phục hồi của hắn không khỏi khiến hai người kinh ngạc khiếp sợ.

Cô Tuyết phi thân nhảy lên, một tay tiếp lấy thân ảnh thoảng lung lay bất ổn của Lộng Nguyệt. Mảnh lụa đỏ mạnh mẽ phóng ra phảng phất hồng long ngâm dài. Cổ tay hắn thoảng động điều khiển dải lụa, quấn chặt thân thể Lộng Nguyệt kéo về bên mình. Tay kia vận lực, vô số độc mang lan rộng trên hồng trù. Dải lụa mang theo độc nhận sắc bén tựa đao kiếm, tản mát khí tức âm trầm khủng bố. Chiêu thức quỷ dị khiến người ta kinh hãi mạnh mẽ đánh tới nhanh như thiểm điện !

Tứ đại tòa sử nắm chặt quyền đầu, gắt gao dõi theo bóng dáng hai người qua lại giữa màn huyết quang, nhìn chằm chằm không chút chớp mắt.

Thương Lạc, Mộ Vân Khuynh, Đoạt mệnh song hồn cùng Dạ Phi Yến, bọn hắn phân biệt đứng ở các góc, thân mình căng lên hình thành phòng tuyến. Cảnh tượng chiến đấu đầy hung hiểm khiến tâm thần mỗi người đều vô pháp trấn định.

Dung nham cuộn trào lan trên mặt đất, tàn phá vô số thi thể, hủy diệt vạn vật. Đúng lúc này, Thương Lạc và Mộ Vân Khuynh đồng thời vung chưởng, khởi động kết giới phòng hộ mà Lộng Nguyệt truyền thụ hình thành một chiếc lưới rộng lớn bao quanh dải đất đen thẫm, ngăn cản dung nham phá hủy mọi thứ. Tứ đại tòa sử cùng Đoạt mệnh song hồn dồn hết toàn lực đánh tan Ma yểm chú. Chín ngọn hỏa diễm bùng cháy trong cơ thể Dạ Phi Yến phóng ra tứ phía, thiêu sống đám Ma yểm dưới trướng Phong Trần Diệt !

Thiên địa bỗng chốc biến ảo, quang cảnh hết như một tràng họa kiếp khủng bố, một hồi diệt thế tai ương. Vô số vong hồn trôi nổi giữa không trung xướng lên khúc ca bi thiết. Là sinh tồn hay hủy diệt, tất cả đều tùy thuộc vào trận chiến trước mắt giữa ba vị bá chủ.

.

Mặt trời đã bị hắc ám bao phủ hoàn toàn, từng mảnh hỏa hoa thi thoảng chớp tắt lóe lên trở thành vệt sáng duy nhất trong thiên địa.

Địa ngục nguyên rửa! Vực sâu tội ác! Màn trời tử vong! Hủy diệt thịnh chiến!

Khuôn mặt của Phong Trần Diệt ẩn trong bóng đêm dần trở nên vặn vẹo đầy dữ tợn, “Hai người thật giống như trùng trăm chân a, lâu như vậy mà vẫn có thể chống đỡ. . . A a a. . . Hay các người muốn dùng cả thiên hạ làm vật bồi táng theo mình? Hảo! Ta đây liền thành toàn!”

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết lúc này bị chú thuật trùng kích khiến toàn thân nhiễm đầy huyết sắc. Máu tươi nơi khoe môi không ngừng trào ra, rơi trên đại địa thành từng đóa huyết hoa tuyệt diễm. Song lưng hai người vẫn thẳng tắp, ngạo nghễ tựa thương hải vãn nhật, kiên định bất khuất như thể vĩnh viễn không bị đánh bại!

“Thiên nghe lệnh ta, chú khởi, phong biến, vạn vật quy nhất !” Phong Trần Diệt giống như ma thần chưởng thiên khổng địa, gương mặt bị cửu hận cùng oán khí che phủ ngất ngao, hai tay mở rộng hướng thiên không gào thét, phảng phất yêu vật bị phong ấn ngàn năm, một khi thoát khỏi lập tức liền khiến vạn vật rung chuyển !

Giờ khắc này, từng Ma yểm rải rác khắp nơi tựa hồ nghe được triệu hoán, đột nhiên há miệng nhe răng như dã thú bị kích thích trở nên hung ác dị thường. Tất cả đồng loạt tự bạo thân mình, phá hủy kết giới phòng ngự.

Cùng lúc đó, Lộng Nguyệt phảng phất cảm ứng được kết giới tan vỡ, bỗng chốc phun ra một ngụm máu. . .

Cô Tuyết cả kinh, vội vàng đỡ lấy yêu tà nam tử đứng bên cạnh hần. Ánh mắt tràn ngập lo lắng lẫn kích động không hề che dấu, “Sao lại thế này ?”

Lộng Nguyệt hung hăng lau đi vệt máu trên môi, “Nếu ta đoán không nhầm thì kết giới đã bị đánh tan !”

Tiếng cười càn rỡ nương theo dung nham sôi trào lan tràn khắp bốn phía truyền vào trong tai chúng nhân. Từng khối cự thạch từng từng bị nung đỏ rồi nứt ra thành ngàn vạn mảnh vỡ, nham tương nóng rực giống như hàng đàn sâu hại phủ kín đại địa, lấp đầy những khe nứt khổng lồ, lấy tốc độ cực hạn điên cuồng thôn tính mặt đất.

Sóng biển mãnh liệt dâng cao nhanh chóng đông kết, từng mũi gai băng đột ngột mọc lên xoáy thẳng hướng thiên không, hóa thành ngọn thương sắc bén xuyên thủng ***g ngực bao người.

Tiếng khóc than tuyệt vọng pha lẫn thanh âm kêu rên thảm thiết vang vọng không ngớt trên mảnh đất đầy hỗn loạn. Lúc này đây, cả thương thiên dường như cũng bị chú thuật ảnh hưởng mà sắp sửa sụp đổ. . .

Cô Tuyết cắn chặt môi, hồng mâu lóe lên ngọn lửa phẫn nộ như muốn cùng biển nham tương trên mặt đất hòa làm một thể, “Động thủ đi !”

Hần đã không thể trợ mắt đứng nhìn cảnh tượng thiên địa bị phá hủy, âm thanh bi tuyệt không ngừng rít gào bên tai kia cơ hồ khiến Hách Liên Cô Tuyết hồng mắt !

Lộng Nguyệt nắm chặt cổ tay của Cô Tuyết, dây dưa không chút buông lỏng, giống như muốn thông qua lực đạo mạnh mẽ nhấn lại ý nghĩ của mình.

“Người phải biết. . .” Lộng Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt yêu mị lấm tấm vệt máu tươi, “Một khi rút linh hồn lực của Thượng cổ Thần Khí ra khỏi thân thể chúng ta, hậu quả sẽ không cách nào đoán trước được.”

“Nguyệt!” Cô Tuyết ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi tử mâu yêu dã trước mắt, tựa hồ muốn đem bộ dáng của đối phương ghi khắc thật sâu trong lòng, “Người ta đồng thời dùng Hồn Nguyên Thần Công và Sáng Thần Cửu Thức! Dung hợp linh hồn lực !”

“Ta hiểu được !” Lộng Nguyệt vẫn gắt gao nắm chặt tay hồng y nam tử, “Đừng quên những lời ta đã nói với người đêm qua !”

“Ta nhớ rất rõ !” Thần sắc của Cô Tuyết vô cùng kiên định, “Chúng ta đều sẽ sống sót !”

Bọn họ chăm chú nhìn lẫn nhau. Ánh sáng đỏ rực như máu rót lên dung nhan hai người, lướt qua làn tóc, chảy dọc theo vạt y bào, phản chiếu vẻ đẹp dụ hoặc trí mạng. . .

Lộng Nguyệt vươn tay nhẹ nhàng lau đi vệt máu trên gò má của hồng y nam tử, cánh môi mỏng khép mở thả ra thanh âm khí phách khinh cuồng, “Chúng ta sẽ sống sót, sau hôm nay thiên hạ sẽ có một diện mạo hoàn toàn mới! Nhớ kỹ, người phải cùng ta. . .”

Cô Tuyết thản nhiên mỉm cười, hần hung hăng kéo Lộng Nguyệt xuống kề sát làn môi nóng bỏng, đầu lưỡi nhanh chóng luồn vào trao cho đối phương một nụ hôn sâu !

203. Chương 203: Linh Hồn Khế Hợp • Yêu Thế Liên Hoàng

Nham tương cuộn trào chảy qua lớp đá trầm tích cổ xưa, hết như hỏa sắc long thú cắn nuốt hắc ám đang há to quai hàm khổng lồ thôn phệ mảnh đất hỗn độn.

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết khẽ điểm mũi chân, thân ảnh như thiểm điện bay vọt lên không trung. Bọn họ lẳng không mà đứng, làn tóc dài hòa cùng tay áo nương theo cuồng phong phật bay múa.

Phong Trần Diệt nhìn hai nam tử tuấn mỹ đối diện, lộ ra nụ cười khùng bố mà dữ tợn, “Các người không thể chiến thắng được ta, nhận thua đi, Nam Cung Lộng Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết. . .”

Hai tay Phong Trần Diệt cầm Thượng cổ Thần Khí, ghép đao cùng kiếm kề sát, rống to ra tiếng, từ trên cao bổ mạnh xuống một nhát! Ngay sau đó, thương thiên giống như bị chia cắt bởi một vết nứt cự đại. Vô số mây mù cuộn cuộn hạ xuống từ bầu trời nhuộm huyết sắc, nước biển điên cuồng dâng lên mãnh liệt thôn tính đại địa. Dung nham đỏ rực sôi sục vụn vỡ lấy tốc độ điên cuồng lan tràn khắp nơi.

“Thiên hạ này kẻ nào có thể chống lại ta. . . Ha ha. . . Ai có thể chiến thắng ta ?” Phong Trần Diệt cầm đao kiếm chỉ hướng thiên không, đồ văn đen thẫm dữ tợn hiện lên che kín gương mặt, dưới huyết quang chiếu rọi càng trở nên quỷ mị khủng bố.

Đột nhiên, đôi mắt bích lục thoáng ngừng trệ trong giây lát.

Phong Trần Diệt tựa hồ cảm thấy Thần Khí trong tay không bị khống chế, phảng phất bên trong cất giấu một linh hồn quái thú cường đại đang điên cuồng hét gào! Bỗng chốc “Sưu sưu ” hai tiếng, Diệt thể phục ma đao và Thương sóc cuồng uyên kiếm vụt thoát khỏi tay hắn. Hai đường cong tuyệt mỹ vạch ngang qua bầu trời, dưới ánh sáng đỏ rực như máu phản chiếu từng tia lấp lánh huyền lệ.

Chuyện gì thế này ?

Thượng cổ Thần Khí đã được Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết rút ra, cũng mất đi tầng phòng vệ thứ nhất, đáng lẽ không nên có phản ứng bài xích mới đúng !

Chẳng lẽ là. . .

Phong Trần Diệt đột nhiên ngẩn đầu, chỉ thấy hai đạo thân ảnh tựa như thiên thần hàng thế. Từ mang cùng hồng mang bao quanh thân thể Lộng Nguyệt và Cô Tuyết như một lớp bảo hộ được hình thành kín kẽ không tí vết. Ánh sáng màu vàng thần thánh trải rộng trên gương mặt hai người, làm cho dung nhan yêu dã dụ hoặc càng thêm tuấn mỹ không giống phàm nhân. . .

Đúng ngay lúc này, sự tình không thể tưởng tượng được đã xảy ra. . .

Hai thanh Thượng cổ Thần Khí đang huyền phù trên trời bỗng lao thẳng xuống phía sau Lộng Nguyệt Cô Tuyết rồi biến mất.

Lộng Nguyệt ngửa mặt nhìn trời, hai tay dang rộng. Từ phát bay múa hoàn toàn bao trùm lên thân thể hắn, sau lưng chợt xuất hiện một quang sáng to lớn đỏ rực như máu, thoáng chốc bay vụt về khoảng không nơi xa. . .

Đó là. . .

Thân thể của Lộng Nguyệt bị quang sáng cản mặt bao vây, nham tương cuộn trào dưới mặt đất trong giây lát như bị khống chế ngừng lan tràn. Cả thiên địa vào giờ khắc này đột ngột biến sắc.

Đó chính là một đóa yêu liên đang nở rộ, màu đỏ tươi không nhiễm chút tạp chất, chói mắt chiếu khắp thiên không. Hoa sen chậm rãi bung cánh tựa như hồ điệp lộ xác, hào quang vạn trượng ở nơi chân trời vẽ nên một kỳ tích thần thánh trắng lè soi rọi thiên địa mênh mông. Cánh hoa cứng cỏi có lực khê lay động ẩn chứa linh hồn lực khổng lồ, hấp thụ tinh hoa trong thiên địa. Mây mù cuộn cuộn ánh lên bảy loại màu sắc hóa thành lớp nền trong bức họa vĩ đại mà sáng lạn. Sóng biển ngay một khắc kia bỗng ào ạt sôi trào, hết thấy những quang ảnh hỗn độn chung quanh đều bị sắc tím đỏ của hoa sen lấn át, xé thành từng mảnh mờ hồ, phảng phất quang minh chiến thần thôn tính toàn bộ thâm uyên u tối. . .

Cảnh tượng kinh tâm động phách còn chưa tan biến, Cô Tuyết khê điểm mũi chân, ngay dưới bầu trời tràn ngập quang huy hóa thành một điểm sáng màu vàng chói mắt. . .

Khoảnh khắc yêu liên nở rộ, một đầu phượng hoàng đỏ rực phá tan không trung tung cánh bay vụt lên trời. Toàn thân phượng hoàng trải rộng một mảnh kim quang trong suốt, đôi cánh huyết sắc mỹ lệ che phủ đại địa đen ngòm hỗn loạn dưới chân. Điện quang không ngừng giao thác, tiếng gió rít gào bén nhọn vang lên chói tai. Lúc này không trung đã bị phượng hoàng phủ lên một màu xích hỏa yêu sắc, từng bước một xé tan lớp màn hắc ám tử vong. . .

Một tiếng kinh minh ! (minh: hót, kêu. Phượng thì ‘minh’, long thì ‘ngâm’, nhân tiện nói luôn)

Phượng hoàng dùng đuôi cuốn lấy hoa sen nở rộ, giống như trói buộc lẫn nhau bằng ngàn năm độc đẳng, vô pháp phân cách! Không thể hủy diệt! Vô số tia chớp vàng rực vây quanh đỉnh đầu phượng hoàng hình thành ấn ký thần thánh. Phượng hoàng giương cánh, hồng liên nở rộ, kim huy khuy nh sái, mê huyền mộng mị. Thần tích tráng lệ ngàn năm khó gặp vào lúc này nháy mắt thành hình!

Liên Hoàng. . .

Yêu thể Liên Hoàng. . .

Vĩnh thể chi vương! Phượng hoàng chi vương!

Lời dự ngôn xa xưa chẳng lẽ đã ứng nghiệm ?!

Mọi người không thể tin nhìn cảnh tượng hiện ra trên bầu trời. Thần tích tựa ảo ảnh không có nửa điểm chân thực đang lơ lửng trong một phiến hải dương ánh kim rực rỡ như muốn nói cho thế nhân sự tồn tại của nó. . .

Năm năm trước, phượng hoàng vẫn, hồng liên sinh. . .

Năm năm trước, hồng liên vì phượng hoàng mà vẫn lạc. . .

Mà nay. . .

Liên Hoàng lại trọng sinh, gắt gao gấn bó, tỏ rõ ấn ký thần thánh không thể xóa nhòa. Cảnh tượng động lại dưới chân trời khắc sâu vào trong mắt chúng nhân!

Phong Trần Diệt mở to mắt, Liên Hoàng thần thánh không thể xâm phạm kia giống như thần huy gột rửa linh hồn, xua tan hắc ám quỷ mị. Ma yểm thoát khỏi phong ấn dưới ánh sáng chiếu rọi bị liệt hỏa thiêu đốt, phát ra tiếng kêu đau đớn bèn nhọn. Thân thể tráng thực dần nứt nẻ bằng liệt, chẳng mấy chốc đã sụp như tượng đá vỡ tan. Tiếng rên rỉ đầy thống khổ vang lên trong bầu không khí tràn ngập huyết tinh.

Bỗng nhiên, Thượng cổ Thần Khí tách ra khỏi thân hình một Liên một Hoàng, nhanh như điện xẹt lao thẳng đến thiên không. Linh hồn lực mãnh liệt hóa thành yêu mang đỏ tía, chặt chẽ bao quanh hai thanh đao kiếm để lại điểm điểm tinh quang, phẳng phất thánh huy vĩnh hằng bảo hộ Thượng cổ Thần Khí!

Cùng lúc đó, lòng bàn tay của Phong Trần Diệt chậm rãi ngưng tụ một cỗ năng lượng hắc ám cường đại xoay tròn, khoe môi tái nhợt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mặt nước biển bằng phẳng chợt nổi lên một đường hình cung cự đại giữa không trung, cột nước hung mãnh dâng lên hình thành mũi tên sắc bén lóa mắt khiến người ta sợ hãi, lập tức lấy thể lô đình vạn quân nhằm hướng Liên Hoàng trên cao bắn tới. . .

Ngàn vạn quang điểm nổ tung, tiếng kêu thê lương như vô số phi cầm đang gầm rít. Trong giây lát, chỉ thấy hai thân ảnh từ trong thân thể một Liên một Hoàng bay vọt ra. Quảng sáng ánh kim rực rỡ vây quanh làn tóc tử hồng phân phát tung bay. . .

Lúc này, khuôn mặt của hai nam tử tuấn mỹ đứng lặng giữa thiên không bất giác đã nảy sinh biến hóa. . .

Một đóa hồng liên huyết sắc nở rộ hào quang màu tím chói mắt ngay trên mi tâm Lộng Nguyệt, rọi lên dung nhan tao nhã tăng thêm vài phần tà mị ma lệ. Trên hai gò má của Cô Tuyết đứng bên cạnh hắc cũng hiện lên phượng hoàng đẳng văn đỏ rực, mị hoặc đến tuyệt đỉnh. Bọn họ huyền không mà đứng, tuấn mỹ như thần chi từ trên trời giáng xuống.

Ở phía đối diện, Phong Trần Diệt vẫn mỉm cười, toàn thân cao thấp đều một màu đen thẫm quỷ mị, tiểu dung vạn vẻ mà điên cuồng.

Tử mang trong tay Lộng Nguyệt bùng cháy, lan tràn quanh thân hắc chậm rãi ngưng tụ thành đồ văn đẳng mạn tím sẫm. Sau lưng Cô Tuyết phẳng phất mọc ra một đôi cánh phượng hoàng, tú bào như lửa không gió tự động.

Ngay sau đó, Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đồng thời vươn tay ra phía sau, đem Thượng cổ Thần Khí mạnh mẽ rút ra khỏi cơ thể. Thanh âm da thịt bị xé rách bén nhọn mà chói tai vang lên, quang mang kim sắc tụ tập quanh miệng vết thương, nhanh chóng đem da thịt tuyết trắng khép lại.

Diệt thể phục ma đao và Thương sóc cuồng uyên kiếm nằm trong tay hai nam tử tuần mỹ, tản mát lực lượng hùng hồn cường đại.

Phong Trần Diệt khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

“Không lẽ. . . Các người đã đem linh hồn lực của Thượng cổ Thần Khí dung nhập vào thân thể của chính mình. . .”

Nam Cung Lộng Nguyệt cùng Hách Liên Cô Tuyết không ngờ lại hợp thành một thể với Diệt thể phục ma đao, Thương sóc cuồng uyên kiếm !

Thượng cổ Thần Khí ẩn giấu trong cơ thể bọn họ, chân chính hòa hợp vào linh hồn !

Lộng Nguyệt lộ ra tiểu dung tà dị, “Thượng cổ Thần Khí mà người đoạt được chẳng qua chỉ là một trong số những linh hồn phân thân của Diệt thể phục ma đao và Thương sóc cuồng uyên kiếm. Nếu phân thân này mất đi chủ thể chi phối, người cũng sẽ vô pháp chiếm được linh lực của Thần Khí.”

Cô Tuyết cười lạnh nói, “Kỳ thực Thượng cổ Thần Khí có thể có hàng ngàn hàng vạn linh hồn phân thân. Cái mà người có được một khi đã cảm ứng chủ thể tồn tại, sau cùng vẫn sẽ bị thu hút và hội tụ lại với nhau. Chỉ cần chủ nhân Thần Khí không chết, Liên Hoàng bất diệt, những người còn lại đều không có tư cách sử dụng Thượng cổ Thần Khí !”

Tử mâu nguy hiểm nheo lại, Lộng Nguyệt nâng cao tay, Diệt thể phục ma đao cuồng tử phóng xuất linh lực nồng hậu, “Người cho rằng chúng ta sẽ trở mặt mặc người đoạt đến tay Thượng cổ Thần Khí chân chính sao? Phong Trần Diệt, người quá tự phụ !”

Cổ tay Cô Tuyết sớm đã tụ tập liệt hỏa vờn quanh, hồng mâu dần nổi lên huyết quang thị sát, “Thiên Cơ tổ sư sẽ không hi sinh vô ích !”

“Hảo! Hảo! Hảo một Nam Cung Lộng Nguyệt! Hảo một Hách Liên Cô Tuyết. . .” Phong Trần Diệt dữ tợn bật cười to, hắc vung mạnh hai tay, thân thể đột nhiên phân tách ra một đầu hắc sắc Ma sư khổng lồ, nhanh chóng há to bồn máu cắn nuốt đại địa dưới chân. . .

Lúc này Phong Trần Diệt đã cùng hắc sắc Ma sư hợp thể!

“Chỉ cần các người không tồn tại, Thượng cổ Thần Khí cũng sẽ bị hủy. . . Ha ha ha. . . Đồ vật mà ta không chiếm được, các người cũng đừng mơ tưởng tới tay !”

Lộng Nguyệt đột nhiên ý thức được điều gì, hắc vung muốn động thân cản trở hồng y nam tử đứng bên cạnh, nào ngờ Cô Tuyết nháy mắt giành trước hắc vung một bước. Thương sóc cuồng uyên kiếm dưới sự bảo hộ của phượng hoàng vũ dực giống như hỏa sắc cự long mạnh mẽ hướng Ma sư do Phong Trần Diệt hóa thành lao tới.

“Chết tiệt!” Lộng Nguyệt thảm máng một tiếng, hắc phi thân nhảy lên, giơ cao Diệt thể phục ma đao. Một khắc kia, sơn băng địa liệt !

Hai thân ảnh bị hắc ám thôn tính, rơi vào bên trong một hố đen cự đại. . .

Đó là đỉnh phong của Chú thuật, tử vong địa vực trong Hắc Ám Ma Giới. . .

Lúc này Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đã cùng đao kiếm hợp nhất, không ngừng công kích lên thân hình Ma sư do Phong Trần Diệt biến hóa mà thành. Vô số huyết quang pha lẫn mảnh vỡ thân thể bị xé rách phun ra khiến người ta kinh hãi. Nổi thống khổ nháy mắt bao trùm quanh thân hai người, lực lượng hùng hồn không cách nào áp chế cơ hồ muốn phá tan thể xác lao ra ngoài. Lồng ngực phập phồng chấn động như thể lực phủ ngũ tạng chỉ chờ nổ tung, đau đớn đến mức không thể hô hấp. . .

Song lúc này Phong Trần Diệt đang phải chịu đựng thống khổ so với bọn họ còn hơn gấp nhiều lần. Chú thuật lực tràn ngập khắp tứ chi bách骸 giống như thiên đao độc nhận tàn nhẫn cắt xuống từng khối thịt

trên người hắn. Huyết quang trào ra khỏi thân Ma sư bắn thẳng lên trời, hình thành một màn mưa máu rải xuống đại địa.

Ma sư phát ra tiếng gầm thét đầy thống khổ, chấn sập từng tòa núi cao. . .

Máu chảy ra từ khoe môi Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, uy lực cường đại của Thượng cổ Thần Khí loạn chuyển toàn thân, cơ hồ sắp sửa không thể thừa nhận. . .

Cô Tuyết hung hăng nhìn về phía Lộng Nguyệt cao thấp ướt đầm máu tươi, ngữ thanh kiên định, “Hắc Ám Ma Giới không phá, thiên hạ này chẳng mấy chốc sẽ bị hủy diệt !”

Bọn họ rất tinh tường, tử huyết của môn Chú thuật đỉnh phong này chính là đan điền của người tu luyện!

Nhưng vị trí đan điền muốn công phá lại chỉ có thể cắt chứa thân thể của một trong hai người bọn họ!

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết, chỉ một người có thể bước vào chỗ sâu trong tử vong địa vực của Hắc Ám Ma Giới!

Nổi lòng dập dờn ba động chợt trở về yên tĩnh, giây lát lại cuộn trào gợn sóng.

“Người thành thật đứng đó cho ta!” Lộng Nguyệt lạnh lùng nhìn hồng y nam tử bên cạnh hắn, ngữ khí mang theo nồng đậm cảnh cáo.

“Ta sẽ không cho phép người đi chịu chết!”

Ngay khi Lộng Nguyệt chuẩn bị dồn toàn lực vào Diệt thể phục ma đao, Cô Tuyết thừa dịp hắn phân tâm, dùng chưởng lực hung hăng đánh về phía sau lưng yêu tà nam tử !

Một ngụm máu tươi tuôn ra từ miệng Lộng Nguyệt, tử mâu lóe lên thần sắc không thể tin tưởng! Thân thể lại không chịu khống chế nương theo chưởng lực của Cô Tuyết bay vụt ra khỏi Hắc Ám Ma Giới.

“Nguyệt, Hồn Nguyên Thần Công của ngươi đã luyện tới đỉnh phong, Sáng Thần Cửu Thức cũng vô pháp địch lại.” Ánh mắt Cô Tuyết thoáng chốc trầm xuống, song thần tình vẫn trấn định như trước, “Bảo lưu lực lượng, đừng hao phí thể lực, đợi Chú thuật bị phá, lúc đó ngươi hoàn toàn hủy diệt Hắc Ám Ma Giới cũng không muộn !”

Lộng Nguyệt xoay mình cố gắng hoãn lại thể lui, nhưng vẫn chậm một bước, trở mắt nhìn cửa vào Hắc Ám Ma Giới nhanh chóng khép lại. . .

“Hách Liên Cô Tuyết, ta ra lệnh ngươi, mau cút ra ngoài cho ta !” Đồng tử tím sẫm dấy lên một tia thị huyết điên cuồng.

Lấy cá tính kiệt ngạo của Hách Liên Cô Tuyết, hắn nhất định sẽ đem hết toàn lực phá tan tử huyết của Chú thuật. . .

Nhưng như vậy liệu hắn còn mệnh để đi ra sao ?

“Chúng ta. . . nhất định sẽ không thất bại!” Thanh âm lãnh ngạo vang lên từ miệng Hách Liên Cô Tuyết, hồng đồng tràn ngập bình tĩnh, “Nam Cung Lộng Nguyệt, đừng để ta thất vọng !”

Thân ảnh hỏa hồng biến mất trong bóng tối vô tận, quyết tuyệt không có nửa điểm do dự, phẳng phát liệt hỏa thoáng chốc bị nước lạnh dập tắt, để lại một mạt yêu hồng phản chiếu trong đôi tử mâu, qua hồi lâu vẫn không tiêu tan.

“Nguyệt, việc ta đáp ứng ngươi nhất định sẽ làm được! Tin tưởng ta !”

Cửa vào Ma Giới đóng lại, giống như một lớp vù chướng đen ngòm ngăn cách hai đôi mắt vẫn ngóng nhìn lẫn nhau. . .

Lưu lại trong đáy mắt đối phương chỉ còn là thủy quang trong suốt.

Lộng Nguyệt cắn chặt môi, hắn đã không thể phân biệt trong mắt hắn rốt cuộc là huyết quang hay huyết lệ. . .

Chính vào lúc này

Lộng Nguyệt kinh ngạc nâng mắt, nhân thần tuyệt vọng giây lát hiện lên một tia vui sướng. . .

“Oanh oanh oanh ” nương theo ba tiếng nổ tung, chỉ thấy một thân ảnh hỏa hồng từ bên trong Hắc Ám Ma Giới lao vút ra, hệt như một đạo thiểm điện đỏ rực ngưng tụ linh lực đem lớp màn hắc ám xé thành từng mảnh nhỏ. Thương sóc cuồng uyên kiếm hóa thành kiếm thể khổng lồ hung hăng đâm xuyên qua Ma sư chém thành hai đoạn !

Tiếng gầm tê tâm liệt phế giống như lệ quỷ khóc than đến từ tầng cuối cùng của Địa ngục. Ma sư do Phong Trần Diệt biến ảo mà thành giờ phút này đã bị thương nặng.

Máu tươi sền sệt nhuộm một tia đen sẫm phun trào như suối, khu vực do Hắc Ám Ma Giới tạo thành chậm rãi tan biến, đó là dấu hiệu Chú thuật đã bị phá giải !

Ta biết, Hách Liên Cô Tuyết người sẽ không khiến ta thất vọng. . .

Trong mắt Lộng Nguyệt dấy lên một tia hi vọng như trút được gánh nặng, hẩn nắm chặt Diệt thể phục ma đao, chuẩn bị tiếp lấy thân ảnh yêu hồng.

Song ngay lúc đó, biến cố đã xảy ra. . .

Khi Cô Tuyết sắp sửa thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của Hắc Ám Ma Giới, Ma sư hóa thân của Phong Trần Diệt đột nhiên vươn đại chưởng sắc bén, vạch một nhát tự tuyệt cắt đứt yết hầu! Chỉ nghe thấy thanh âm khàn khàn quanh quẩn trên trời cao, cho dù đã là nỗ lực hết đà, hẩn vẫn muốn ngưng tụ chút lực lượng cuối cùng kéo đối phương vào Địa ngục !

“Ha ha ha. . . Hách Liên Cô Tuyết, đồng quy vu tận đi. . .”

Lộng Nguyệt khiếp sợ, “Thiên ma liệt thể đại pháp. . .”

Dùng đại giới gia tốc sinh mệnh trôi qua để ‘hồi quang phản chiếu’ Thiên ma liệt thể đại pháp !

Lộng Nguyệt đã vô pháp ngăn cản. . .

Trong giây lát, thân ảnh yêu hồng kia bị một phiến huyết quang lẫn hắc ám bao trùm, nháy mắt đã không thấy tung tích. . .

Vô thanh vô tức bị bóng tối mờ mịt thôn tính. . .

Phượng hoàng đã không còn gương cánh. . .

“Cô Tuyết !” Lộng Nguyệt ngửa mặt lên trời rống to, toàn thân cao thấp cơ hồ muốn hồng mắt. Hẩn nhìn không thấy thân ảnh đỏ rực bị hắc ám bao phủ, trước mắt chỉ có từng mảnh mây mù đen kịt hóa thành bọt nước, những mảnh thi thể đập dờn lơ lửng giữa không trung.

Nhưng không có Cô Tuyết của hẩn. . .

“A ” Lộng Nguyệt phi thân nhảy lên, huyết sắc tinh hồng phủ kín hai mắt. Hẩn siết chặt Diệt thể phục ma đao, mạnh mẽ xoay người. Linh hồn lực hùng hậu hóa thành quang sáng vàng rực rỡ vây quanh Lộng Nguyệt. Hẩn tựa như mãnh thú điên cuồng, khiến cả thiên địa đều lâm vào run rẩy!

Giờ khắc này, Hồn Nguyên Thần Công cùng Diệt thể phục ma đao hoàn toàn hòa hợp, hình thành một cỗ thần lực cường đại nhất thể gian.

Lộng Nguyệt dung nhập vào Diệt thể phục ma đao, bắt đầu từ đỉnh đầu Ma sư, dùng phương pháp khủng bố đem thần lực quán xuyên thân thể. Nương theo từng tiếng “Oanh oanh oanh ”, huyết nhục nháy mắt nổ tung. Chú thuật còn sót lại chẳng mấy chốc đã bị Lộng Nguyệt triệt để hủy diệt. . .

Lộng Nguyệt tay cầm Diệt thể phục ma đao, bổ dọc một nhát, ngạnh sinh chém đầu lâu của Ma sư thành hai mảnh! Từng đao từng đao hạ xuống lột da rút gân róc xương xé thành mảnh vụn! Máu tanh bắn khắp bốn phía!

Đại địa nứt ra thành từng khe hở khổng lồ, núi cao dưới lực lượng cường đại ảnh hưởng không ngừng sụp đổ.

Âm thanh cuồng bạo quét ngang thiên địa, một khắc kia, sông ngòi sôi trào, vô số đại thụ che trời bị sức mạnh mà Lộng Nguyệt bộc phát đánh bật gốc. Bụi bặm lăm lăm nổi lên cuộn cuộn che kín khoảng không, nơi nơi đều hỗn loạn không chịu nổi.

Hắc Âm Ma Giới bị Lộng Nguyệt tàn phá không còn nửa điểm dấu vết. Thi thể của Phong Trần Diệt triệt để hóa thành tro tàn, ngay khi Ma sư nổ tung cũng đồng thời tan biến. . .

Nhưng điều đó không khiến Lộng Nguyệt thỏa mãn.

Hắn gắt gao nắm chặt Diệt thể phục ma đao, toàn thân nhiễm đầy máu đỏ. Từng đầu Ma yểm lẫn trốn ở các góc dưới thần lực công kích toàn bộ nổ tan xác, tro cốt không hề lưu lại.

Những người còn sống sót căn bản không thể chống đỡ uy áp của Diệt thể phục ma đao, máu tươi mãnh liệt trào ra từ khóe miệng. Nam Cung Lộng Nguyệt đã lâm vào cơn giết chóc điên cuồng vô pháp ngừng tay.

Mây mù trên bầu trời chậm rãi tản ra, ánh sáng thánh khiết chiếu rọi lên mặt đất hỗn độn, xua tan hết thấy những gì ô trọc vấy bẩn thế gian này.

Tử Cấm Phong đã không còn tồn tại, trước mắt chỉ thấy một khe sâu hoang vu tiêu điều, chung quanh rải rác vài khối thi thể không lành lặn.

Lộng Nguyệt đứng trên mỏm đá, trường bào theo gió khẽ lay động, tử phát bị máu tươi nhuộm đỏ, giống như chiến thần cô độc toàn thân nhiễm huyết sắc, giống như Tu La thị huyết lao ra từ Địa ngục, tản mát khí tức yêu dã tràn ngập huyết tinh kinh tâm động phách.

Cô Tuyết. . .

Cánh môi Lộng Nguyệt run run, ngực đau nhói như bị ngàn vạn mũi đao cắt nhỏ. Hắn đập lên từng mảnh toái chi tàn骸, tay cầm Diệt thể phục ma đao hủy diệt hết thấy những vật còn sống. Lúc này hắn tựa hồ đã bị giết chóc xung hôn tâm trí, ẩn kỵ huyết liên nơi mi tâm nở rộ yêu sắc âm hàn. . .

Lộng Nguyệt dùng Diệt thể phục ma đao chém nhỏ từng mảnh thi thể Ma sư còn sót lại trên mặt đất, cho đến khi hóa thành huyết vụ vẫn không hề dừng tay.

“Nói! Người giấu Cô Tuyết của ta ở đâu ?!” Lộng Nguyệt quỳ gối trên đồng cỏ nát, Diệt thể phục ma đao trong tay hắn chớp lóe yêu mang tím sẫm quỷ dị.

Lộng Nguyệt dùng hai tay dính đầy huyết ô đào móc từng khối thi thể lẫn cùng đất đá, gần như mất đi lý trí gầm rít, “Chết tiệt, đem người của ta trả lại đây !”

Lộng Nguyệt kéo theo thanh đao, không ngừng lang thang khắp phế tích chặt vật tìm tòi, hai tay đầy thương tích vẫn không chút để ý, kiên trì lật từng khối đá, xem kỹ khuôn mặt người chết. . .

Những mảnh thi thể tàn phá không đầy đủ lần lượt hiện lên trước mắt, duy độc không thấy một vệt yêu hồng.

“Hách Liên Cô Tuyết, ta nhất định phải đem ngươi đào ra, cho dù xuống Địa ngục ta cũng phải tìm được ngươi !” Hai mắt Lộng Nguyệt đỏ ngầu, không phân rõ cảnh sắc. Hắn vẫn như trước không ngừng tìm kiếm, chẳng hề buông tha dù chỉ là một tia dấu vết.

“Người gạt ta! Yêu nghiệt chết tiệt! Người lại nuốt lời !”

Cánh môi bị cắn nát rướm máu, trái tim vỡ vụn ngày càng lạnh băng, cơ hồ sắp sửa hỏng mất.

Bỗng nhiên, một thanh âm phiêu miểu vang lên sau lưng Lộng Nguyệt, nhẹ đến mức phảng phất muốn theo gió tan biến. . .

“Nguyệt. . .”

204. Chương 204: Thiên Địa Trọng Hồi, Yêu Nghiệt Trọng Quy

Bụi bặm đầy trời phiêu tán bốc lên không trung, toàn bộ khu phế tích trống trải mà yên lặng. Vô số thi thể xen lẫn đất đá ngổn ngang nằm trên mặt đất. Đại địa giống như bị xé nhỏ thành từng khe nứt sâu hun hút không toàn vẹn, vết dung nham phun trào tựa như một lưỡi đao giày xéo vạn vật. Cả thiên địa chìm trong bầu không khí hoang vu điêu tàn.

Lộng Nguyệt xoay người, tử mâu dần rút đi huyết sắc, trong tầm mắt mờ hồ chậm rãi hiện lên một mặt hỏa hồng yêu mị. . .

Hồng y nam tử đứng trên bãi đá vụn, tay phải chẳng chịt vết thương nắm chặt Thương sóc cuồng uyên kiếm lấp lánh hỏa mang. Từng giọt máu tươi men theo mũi kiếm nhỏ trên nền đất, điểm xuyết đóa đóa hồng liên tuyết điểm. . . Làn tóc đỏ rực dính đầy huyết ô, màu đỏ càng thêm yêu tuyệt, càng thêm mỹ lệ, phảng phất không chân thực. . . Hắn lẳng lặng đứng đó, thất lưng thẳng tắp, giống như băng tuyết thiên thần đứng trong hỏa diễm, cao quý mà thánh khiết. Hắn lộ ra một tia tiểu dung tuyết mị, lọn tóc dài che khuất phân nửa dung nhan, nửa còn lại bị phượng hoàng đằng vân che phủ, tựa như hoa Mạn đà la nở rộ nơi Địa ngục, nay trở về đại địa, phóng xuất vẻ yêu diễm mị hoặc rung động lòng người.

“Ta đã nói, ta sẽ không nuốt lời.” Hách Liên Cô Tuyết nở nụ cười nhu hòa, chậm rãi bước lại gần yêu tà nam tử toàn thân cao thấp cũng đầy vết thương. . . Tử mâu yêu dã dần nhện nhạo thủy quang trong suốt, làm cho dung nhan phong hoa tuyết đại càng thêm vài phần tà mị. Trái tim vỡ vụn khô cằn bỗng chốc được phiên liệt hỏa tuyết đẹp trước mắt thiêu đốt, đẩy lên niềm vui sướng với sinh mệnh.

Lúc này đã là tảng sáng, không trung một màu lam sẫm. Ánh sáng từng chút một xé rách lớp màn hắc ám tĩnh mịch, vài điểm hào quang trút xuống dừng trên khuôn mặt tuần mỹ như thần chi của hai người, phảng phất lạc ấn thần thánh.

“Ta Hách Liên Cô Tuyết chưa bao giờ làm cho Nam Cung Lộng Nguyệt thất vọng, cũng chưa bao giờ phản bội lời hứa của mình.”

Một khắc kia, thiên địa hoang lương, cỏ cây ảm đạm.

Tử mâu cùng hồng mâu giao thác, khắc ghi thân ảnh của đối phương vào sâu trong mắt, dung nhập tận linh hồn.

Cô Tuyết đi đến trước mặt Lộng Nguyệt, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tà tuần yêu dị. Đột nhiên, Lộng Nguyệt đem Cô Tuyết gắt gao ôm chặt vào lòng, không cho hồng y nam tử có cơ hội phản kháng, hung hăng hôn lên đôi môi lấm tấm huyết sắc. . . Lộng Nguyệt nâng lên gương mặt người trong lòng, bá đạo mà cường thế hôn sâu. . . Cô Tuyết ấn chặt đầu Lộng Nguyệt kề sát, đầu lưỡi cuốn lấy đối phương cướp đoạt hô hấp. . .

Giờ phút này, bọn họ cơ hồ đã mất đi năng lực dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ có thể thông qua nụ hôn sâu phát tiết tình cảm áp chế trong lòng không cách nào kháng cự, phát tiết niềm vui sướng hòa hợp linh hồn không thể phân cách, phát tiết vô tận thiên ngôn vạn ngữ vô pháp nói ra. . .

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, với bọn họ mà nói phảng phất như đã trải qua thiên trường địa cửu.

Ánh sáng thâm lam phủ lên đỉnh đầu hai người, chiếu rọi trên mặt đất từng vệt lốm đốm. Chung quanh an tĩnh đến mức khiến cho người ta sợ hãi, mùi hương nhàn nhạt chậm rãi tản mát khắp nơi.

“Người rốt cuộc muốn ta nói người thế nào mới hảo ?” Lộng Nguyệt nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt hồng y nam tử, tử mâu đẩy lên đủ loại cảm tình hỗn tạp: có thương tiếc, có trách cứ, có đau lòng, cũng có thoải mái trút được gánh nặng.

“Vậy không cần nói.” Cô Tuyết gắt gao ôm chặt thất lưng của người trước mặt, thần tình cao ngạo tà lãnh trong hồng mâu không chút thay đổi, “Kỳ thật trong lòng người ta đều rõ ràng, không phải sao ?”

“Loại người như ngươi, chẳng có Địa ngục nào dám thu lưu.” Nấn nhẹ cầm hồng y nam tử, tử mâu yêu dị hàm chứa vô tận nhu tình.

“Nam Cung Lộng Nguyệt ngươi không phải cũng như thế sao ?”

Bọn họ nhìn nhau mỉm cười, lại ngẩng đầu nhìn mặt trời chậm rãi dâng lên khỏi mây đen. Ánh nắng ấm áp ôn hòa ôm lấy bờ vai hai người, phản chiếu quang hoa lưu chuyển câu nhân tâm phách.

“Thiên địa quỷ thần vĩnh viễn không thể nắm giữ vận mệnh của Liên Hoàng.” Lộng Nguyệt thoáng nheo mắt, khóe môi tà mị cười nói.

“Không sai, lão thiên đặt ra kết cục Liên Hoàng sinh ly tử biệt, lại vĩnh viễn không thể dự liệu được có hai kẻ điên hết lần này tới lần khác nghịch chuyển quỹ tích vốn có.” Cô Tuyết ngạo mạn nhếch môi, “Tựa như vừa rồi ở trong Hắc Ám Ma Giới. . .”

Lộng Nguyệt cúi đầu nhìn hồng y nam tử đầy mặt tà khí kiêu ngạo, tử mâu khê nhưn, “Chẳng lẽ. . .”

Cô Tuyết chăm chú nhìn vào song mâu giáng tử yêu tà trước mặt, “Chính là lúc Phong Trần Diệt sử dụng Thiên ma liệt thể đại pháp, ta ngộ ra được. . .” Ngón tay thon dài ái muội phất qua khuôn mặt Lộng Nguyệt, “Cảnh giới tối cao của Hỗn Nguyên Thần Công. . .”

“Sáng Thần Cửu Thức và Hỗn Nguyên Thần Công vốn phù hợp lẫn nhau.” Lộng Nguyệt cười khê, “Tâm pháp và chiêu số của hai loại võ công sẽ có cộng minh.”

Cô Tuyết mỉm cười lặng yên thừa nhận.

Tại thời điểm bị giam cầm trong không gian hắc ám như Địa ngục kia, trong đầu vẫn vang vọng lời hứa với yêu tinh trước mặt. Bản năng cầu sinh phút chốc trở nên mãnh liệt đến cực hạn làm cho Cô Tuyết đứng vào thời khắc cuối cùng lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên thần lực !

Đó cũng chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Quy Tâm !

Đem công kích của đối phương hóa thành một loại linh hồn lực đặc thù, từ đó dung làm một thể. Đem thương tổn của bản thân chuyển hóa thành công lực, cuối cùng khiến võ công càng thêm hoàn thiện cường đại.

Hỗn Nguyên Quy Tâm vô luận thừa nhận bao nhiêu thương tổn trùng kích từ đối phương, tất cả đều sẽ biến hóa thành lực lượng giúp võ công bản thân càng thêm mạnh mẽ, đạt tới hiệu quả nghịch chuyển như mong muốn !

Hồng y nam tử nhưn mắt, nhìn về phía đôi tử mâu tà khí cười khê, “Võ công của ta sẽ không bại bởi người, Nam Cung Lộng Nguyệt.”

Lộng Nguyệt nâng cằm Cô Tuyết, hỏi ngược một câu, “Người có từng thua ta sao ?”

Cô Tuyết bật cười nhẹ, ngậm miệng không nói.

Đến hiện tại, bọn họ đều đã thông thấu từng chiêu thức võ công cường đại nhất của đối phương. Vô luận là Hỗn Nguyên Thần Công hay Sáng Thần Cửu Thức, người này đều tinh tường không kém người kia.

Giờ đây, rốt cuộc ai thắng ai, ai bại bởi ai đã không còn trọng yếu.

.

Bầu trời chập chờn lúc sáng lúc tối, đám mây mờ ảo lững lờ trôi trên cao. Gió mát nhẹ thổi bay vạt trường bào của hai người, phản chiếu từng tia sáng rực rỡ.

Đúng lúc đó, một đạo lam ảnh bay vọt đến. Dạ Phi Yến hít sâu một hơi, gương mặt tuấn tú hoàn toàn bị bụi đất che lấp, chỉ lộ ra đôi mắt phượng sáng ngời.

Yêu Nguyệt, Độc mỹ nhân, ta sớm biết hai người các ngươi nhất định sẽ không thua, nhất định có thể sống sót trở ra. . . Dạ Phi Yến nhìn hai nam tử tuấn mỹ đứng lặng trên đồng cỏ nát, cố gắng áp chế niềm kích động lẫn vui sướng bên trong nội tâm, chậm rãi đi tới.

“Thật có lỗi a, nhị vị, ta cũng không phải cố ý muốn phá đám.” Dạ Phi Yến thập phần biết điều nhanh chóng sáng tỏ mục đích của mình, song vừa mở miệng đã là bộ dáng cà lơ phất phơ như trước.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Cô Tuyết nháy mắt hiện lên một tầng sương lạnh, căn bản khinh thường không thèm để ý đến hắn.

“Uy, Độc mỹ nhân, ngươi đừng có lúc nào cũng bày một bộ mặt lạnh cho ta xem được không a?” Dạ Phi Yến bĩu môi, lập tức chuyển mắt nhìn về phía Lộng Nguyệt bên cạnh ngay từ đầu vẫn không có nửa điểm biểu tình.

“Có chuyện gì ?”

Dạ Phi Yến thanh thanh cổ họng, nhìn mặt đất xơ xác không có lấy một ngọn cỏ chung quanh chỉ trái chỉ phải, “Các ngươi nhìn xem, mau nhìn xem, xem chiến quả của các ngươi. Ma yểm bị giết không còn một mống, các ngươi cũng không tất yếu phải hủy nơi này sạch sẽ như vậy đi. Hiện tại có bao nhiêu người không nhà để về, bao nhiêu mảnh đất cỏ cây không mọc, các ngươi muốn về sau cũng sống trên đồng hoang tàn này sao ?”

Cô Tuyết cười lạnh, “Ta xem ngươi hàng ngày thật nhàn rồi a, không bằng đi xây thêm vài tòa phòng ở đến giết thời gian là tốt nhất.”

“Độc mỹ nhân, có một chuyện ta phải làm rõ, hiện tại ta không phải thủ hạ của ngươi.” Dạ Phi Yến nhìn về phía Lộng Nguyệt nhướn mi, “Chắc chắn, ở Thánh Tuyết vương thành so với ở bên cạnh ngươi càng thêm thư thái.”

“Nga? Thật không ?” Cô Tuyết cười tà tứ, ẩn hiện một tia lạnh lùng bức nhân, “Một khi đã như vậy, bản cung từ nay về sau không cần chiếu cố đám thuộc hạ Thiên Môn các ngươi.” Đầu ngón tay sơn đỏ yêu diễm lấp lóe chói mắt, “Không bằng hủy nó đi, những môn phái bị Thần Nguyệt Cung thu phục còn rất nhiều, cũng không thiếu một cái Thiên Môn.”

“ . . .” Dạ Phi Yến vừa muốn chửi ầm lên, lại bị Lộng Nguyệt xua tay ý bảo lui ra.

Nãi nãi, Độc mỹ nhân này thật sự là ma tính không đổi! Trên mặt Dạ Phi Yến vẫn tươi cười như trước, trong lòng lại sớm lửa giận ngút trời.

.

Hai nam tử tuấn mỹ đứng ở nơi cao quan sát cảnh tượng dưới chân, Thương cổ Thần Khí nắm chặt trong tay.

Ngay trên đỉnh đầu bọn họ, ánh nắng vàng rực thần thánh trút xuống, phủ trên dung nhan như thần chi một lớp màng mỹ lệ.

“Hai vị tiền bối sẽ không muốn thấy cảnh tượng như vậy.”

“Ta hiểu được.”

Hai người nhìn nhau giây lát, mỉm cười không nói.

“Nên thu thập tàn cục.”

Lộng Nguyệt giơ cao Diệt thể phục ma đao, phi thân nhảy lên, vạch một đường cong màu tím ngay bên dưới thiên không sáng rực.

Tử mâu tà dị thâm thúy như Tử la lan nở rộ, phẳng phất chứa đựng cả thiên địa bao la. Lúc này, hồng mâu đỏ rực loáng thoáng nhận được tâm linh cảm ứng, giây lát nhộn nhạo từng gợn sóng tuyệt mỹ. . .

Cô Tuyết khê điểm mũi chân, toàn thân như áng mây đỏ rực. Hấn nắm chặt Thương sóc cuồng uyên kiếm, kề sát cùng Diệt thể phục ma đao. . .

Linh hồn khế hợp, dung hợp Thần Khí chi lực, chấp chưởng thiên địa phong vân biến huyền, vạn vật trọng sinh

Đao kiếm vừa tiếp xúc lẫn nhau, bỗng chốc hiện lên một màu vàng chói mắt.

Quang mang lộng lẫy xoay tròn hội tụ trên cao, chiếu rọi mảnh đất hoang vu thê lương thành một phiến rực rỡ trắng lộng.

Diệt thể phục ma đao và Thương sóc cuồng uyên kiếm cảm ứng được đồng bạn, phát ra thanh âm kịch liệt cộng minh. Cũng giống như linh hồn hai vị chủ nhân hòa hợp, đao kiếm kề cận càng trở nên thần thánh,

phẳng phát hai đôi mắt ngóng nhìn lẫn nhau, tầm mắt giao thác vĩnh viễn đều thâm thúy kiệt ngạo không ai bì nổi.

Ánh sáng bảy màu lấp lánh từ thân đao kiếm bắn thẳng xuống, bao trùm trên mặt đất không một bóng cây ngọn cỏ. Giờ phút này, thiên địa đột nhiên biến đổi !

Thiên không cuộn cuộn nổi lên từng gợn sóng kiêu diễm, từng luồng từng luồng không ngừng nhấp nhô rung động. Chân trời phương xa xuất hiện một đoàn sương mù màu vàng, giống như hải đồng đạt được tân sinh, lau đi huyết sắc ô uế liền hiện ra dáng vẻ thánh khiết thuần chân.

Mọi người ngẩng đầu nhìn vầng sáng tử hồng giao nhau trên không trung, sớm đã hoa mắt thần mê.

Cả thiên địa giống như mới thoát khỏi hỗn độn, mặt đất chằng chịt vết nứt ngang dọc phẳng phát được một cỗ thần lực mạnh mẽ bảo hộ, làm cho từng vết sẹo dữ tợn trên đại địa chậm rãi rút đi. Lực lượng vô pháp kháng cự biến ra bốn mùa, trình diễn một kỳ tích tuyệt đẹp trọn đời khó quên !

Sương mù, cầu vồng, gió tuyết, mây mưa. . . Thời tiết lần lượt biến ảo, cảnh khô bị tàn phá nương nhờ linh lực làm dịu dần phục sinh, nụ hoa tươi non chậm chậm hé nở, vạn hoa tề phóng. Sóng nước trở về biển cả, đại thụ lại mọc rễ đâm chồi, dãy núi bị sụp ngưng đọng thành hình. Hết thấy đều rạng rỡ mà tràn ngập sức sống !

Vô số tiếng trầm trồ sợ hãi vang lên trên thế gian vừa đạt được tân sinh. Chim hót oanh ca, hương hoa dịu nhẹ, mọi người không dám tin nhìn những biến hóa quanh mình, phẳng phát lâm vào giấc mộng thể ngoại đào nguyên.

Trong bàn tay hai nam tử tuần mỹ ngưng tụ quang mang chói mắt, chậm rãi đem linh hồn lực rót vào Thượng cổ Thần Khí. Hào quang thánh khiết trải khắp đại địa, xua tan hắc ám vô tận. Thánh quang quanh thân hai người cơ hồ ngưng tụ thành hồn phách vĩnh viễn không hề tiêu tan.

Trong đầu mọi người không ngừng quanh quẩn cảnh tượng như thần tích đó. Một khắc kia, thiên địa động dung!

Hào quang vạn trượng từ trên tầng mây hạ xuống, giống như ánh sáng vạn mệnh bao phủ nơi nơi, tỏ rõ tinh thần “Ta mệnh do ta bắt do thiên”.

Đó giống như một lời kêu gọi đến từ viễn cổ, ghi khắc vào linh hồn không thể tách rời, ngân nga vang vọng rung động tâm can.

“Xem, là kim tuyết. . .!” Diệp Triệt ngẩng đầu, ngạc nhiên bật thốt.

“Là kim tuyết. . .” Trong lòng Nguyệt Hồn xẹt qua một tia vui sướng, “Kim tuyết thật đẹp. . .”

Chúng nhân khắp nơi đều sôi nổi ngẩng đầu, lại sợ hãi than. Chỉ thấy thiên không bỗng nhiên trút xuống những bông tuyết ánh kim rực rỡ như mộng ảo, rơi trên mặt đất thoáng vờ ra rồi tiêu tán, lưu lại một vết nhàn nhạt mơ hồ.

“Đây không phải kim tuyết. . .” Mộ Vân Khuynh vươn tay, mặc cho bông tuyết hòa tan trong lòng bàn tay hần, “Là pháo hoa. . .”

205. Chương 205: Yêu Nghiệt Tuyết Luyện • Thiên Hạ Duy Song

Ánh nắng đầu đông như gợn sóng kim sắc nhu hòa, trải lên đại địa từng đợt nhộn nhạo ấm áp.

Hết thấy đều trở về yên tĩnh, khung cảnh như lắng đọng hưởng thụ tiết trời thích ý. Hiện giờ, không còn ai có thể phá vỡ sự an bình trên mảnh đất tân sinh này.

Ngọc diện thiếu niên biếng nhác tựa lưng vào cột trụ trên hành lang, trong tay đùa nghịch vài lọn tóc của mình, “Tiểu Lan ca ca, giờ nào rồi?”

Vừa dứt lời, một trận gió lạnh lướt qua sau lưng Nam Phong Ẩn, lập tức thân thể thiếu niên không tự chủ bị ném ra xa hơn trăm thước.

“Àm ĩ cái gì ?” Tuyết Ảnh lạnh lùng nói.

Vô Nhai đi tới, đảo mắt nhìn về phía Mộc Tuyết Các đóng cửa im lìm suốt ba ngày ba đêm, thản nhiên hỏi, “Canh giờ sắp đến, cung chủ cùng thành chủ vẫn chưa ra sao ?”

“Có lẽ là, khụ. . .” Điệp Triệt và Nguyệt Hồn không hẹn mà cùng cúi đầu, gò má nổi lên một mạt hồng nhuận.

Phong Hành Vô Lệ thoáng ngại ngùng, cũng không tiếp tục truy vấn.

“Hôm nay là ngày gì, thành chủ và cung chủ phải chẳng không nhớ ?” Tinh Hồn ngẫm nghĩ nói.

“Có cần đi nhắc chủ tử không ?” Tập Phong như lọt vào sương mù.

“Không cần.”

Lúc này, hai nam tử phong tư lạnh nhạt như gió chậm rãi bước tới, biểu tình nhu hòa.

Thương Lạc thản nhiên nói, “Bọn họ không ở trong phòng.”

Mộ Vân Khuynh quay đầu ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ, ảm ảm giống như nhìn thấy từng phiến hồng phong huyết sắc tung bay giữa thiên địa.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều trầm mặc không nói.

.

Nắng ấm, lá cây phiêu linh, Huyết phong lâm tĩnh lặng như hình thành một khu vực độc lập với ngoại giới.

Lá phong phô thiên cái địa bay đầy trời, như sa vào năm tháng tang thương.

Phương xa là một mảnh quang huy rực rỡ, mà nơi này lại như vùng đất hồi ức những gì đã qua đi.

Chiếc tất lật gãy vẫn đặt trên mộ bia như trước, vết sơn loang lổ tróc ra từng mảng không đồng đều. Nơi này không còn là một tòa mộ phần đơn độc, mà trở thành địa phương mai táng một đoạn ân oán tình cừ.

Hai nam tử tuấn mỹ lẳng lặng đứng trước mộ bia, thật lâu sau vẫn trầm mặc không nói.

Lá phong vờn quanh mái tóc dài của hai người. Mấy canh giờ trước, di thể của hai vị Thiên Cơ tổ sư được bọn họ chuyển đến chôn cất tại nơi này, vĩnh viễn yên nghỉ trên mảnh đất chứa đựng không biết bao nhiêu hồi ức. . . Đối với hai vị lão giả mà nói, có lẽ đây là nơi quy túc tốt nhất.

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết quỳ gối trước mộ phần của hai lão nhân, ánh mắt toát ra nhân nhật ôn nhu.

Đó là người mà bọn họ tôn kính nhất cuộc đời này.

Chuyện cũ như mới hôm qua, thời gian trôi đi thật nhanh, hết thảy giờ chỉ còn là ký ức.

Hàng năm, Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đều đến Huyết phong lâm, mang theo tấm lòng sùng kính bái tế hai vị lão giả.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi hai người nhớ lại ngày tháng đã qua, nội tâm vĩnh viễn đều nhộn nhạo xao động, không cách nào bình tĩnh.

Nhiều lắm những hồi ức lẫn dây dưa, nhiều lắm những hiểu lầm cùng ly biệt, đến nay cũng vô pháp nói rõ.

Chưa xong tình kết, chưa xong tâm nguyện, chưa xong vướng mắc, chưa xong lời hứa. . . Thời gian không thể xóa nhòa ký ức, chung sống một đời, ghi khắc từng đường nét trên dung mạo của đối phương vào sâu trong tâm khảm. Dù cho nay đã đứng trên đỉnh phong thiên hạ, bọn họ vẫn không thể nào quên.

Từ quen biết, đến hiểu nhau, yêu nhau, rồi gần nhau. . . Thành tựu truyền kỳ thiên cổ, vĩnh viễn không thể ma diệt một tràng khuynh thế tuyệt luân.

Vô luận qua bao nhiêu năm, vô luận trong chốn giang hồ xuất hiện bao nhiêu tân nhân hậu bối, thần thoại về hai tên yêu nghiệt vĩnh viễn đều được thế nhân ghi nhớ.

Bọn họ là yêu nghiệt, là bá chủ, là địch nhân, là ái nhân. . . Nam Cung Lộng Nguyệt yêu Hách Liên Cô Tuyết, Hách Liên Cô Tuyết yêu Nam Cung Lộng Nguyệt, đây là sự thật mà người người trong thiên hạ đều biết rõ !

Mười lăm năm trước, hai thiếu niên tuyệt mỹ lần đầu tương ngộ trong đào hoa lâm.

Mười lăm năm sau, hai nam tử như thần chi rớt cuộc đứng trước mặt thế nhân, sóng vai đồng hành, xưng bá thiên hạ !

Mười lăm năm lăn lộn trên con đường trải đầy máu tươi để lại trên vai họ không biết bao nhiêu dấu vết năm tháng. Hai người từ chịu đựng bao người khinh thường phải nhờ cho đến được chúng nhân sùng bái kính ngưỡng, trải qua một đoạn lịch trình ma luyện tràn ngập gian nan, cuối cùng cũng xây dựng thành công địa vị bá chủ không thể lay động !

.

Một ngày đó, diễm dương như lửa, mây trắng cuộn bay, bên tai vang lên tiếng hò hét hùng hồn, giống như thiết chùy đánh thẳng vào ***g ngực.

Ánh sáng sắc sỡ giao thác phủ trên bờ vai hai nam tử tuấn mỹ, phảng phất kim quang thần thánh chiếu rọi khắp nơi, rung động lòng người.

Chiếc cầu thang màu bạc trải thảm dẫn đường thông đến vương tọa tối cao, người người phủ phục quỳ xuống, bày ra niềm sùng kính ngưỡng mộ ẩn sâu trong nội tâm, chăm chú chiêm ngưỡng hai vị nam tử trên đài.

Hai người hệt như thần chi lòng mang thiên hạ, từng bước một đi đến vương tọa huy hoàng.

Vương tọa màu ngân bạch dưới ánh nắng bao phủ lấp lánh thánh huy, tôn quý không cho phép bất kỳ ai bất kính tiết độ.

Đó chính là quyền lực tượng trưng, là bảo tọa bá chủ! Đó là thiên hạ thuộc về bọn họ!

Tử phát lưu chuyển quang mang tà mị ma dã, Nam Cung Lộng Nguyệt một thân bạch y thánh tuyệt, giống như trích tiên phong hoa tuyết đại khuynh tụy trần thế. Hồng phát mị hoặc phản chiếu vẻ tà nhiên yêu lệ, Hách Liên Cô Tuyết khoác trường bào hỏa hồng, phảng phất một đóa Mạn châu sa hoa độc tấn thiên hạ, mị nhiên thiên thành.

Một người như Tử la lan nở rộ trong chốn huyết tinh, một người tựa Mạn đà la khoe sắc nơi Địa ngục.

Bọn họ đứng giữa thiên địa, dung nhan tuấn mỹ kinh tâm động phách.

Tất cả mọi người đều sẽ không quên một màn trước mắt.

Lộng Nguyệt và Cô Tuyết đứng trên đỉnh cao, tóc dài dây dưa giao triền. Bọn họ nhìn xuống thế gian, đón nhận ánh mắt sùng kính của chúng nhân, khóe môi nhàn nhạt mỉm cười.

Ngạo mạn, khí phách, khinh cuồng, không gì sánh được !

“Ta không hề nuốt lời.” Cô Tuyết cười khê, “Cuộc đời này, ngoại trừ ta Hách Liên Cô Tuyết ra, còn có ai xứng được sóng vai bên cạnh Nam Cung Lộng Nguyệt ?”

Ngữ khí câu nhân mị hoặc ẩn ẩn mang theo uy hiếp cùng kiêu ngạo.

Lộng Nguyệt tà mị nhếch môi, “Không có.” Tử mâu nheo lại thành một đường cong xinh đẹp, “Đủ tư cách đứng cạnh ta chỉ có mình Hách Liên Cô Tuyết mà thôi.”

Đó là Cô Tuyết của hắn, người mà hắn yêu tận linh hồn. . . Đó là Lộng Nguyệt của hắn, yêu tinh khiến hắn mê mẩn nhập cốt. . .

Hãy cùng ta, cười xem trần thế. . . Hãy cùng ta, xưng bá thiên hạ. . . Hãy cùng ta, sóng vai đồng hành. . .

Bọn họ không để ý ánh mắt bao người, chăm chú nhìn lẫn nhau, khắc sâu hình ảnh đối phương vào trong cốt tủy.

Không còn sự tồn tại của bất kỳ ai khác.

Ngay sau đó, hai nam tử tuấn mỹ như thần chi trước vạn chúng chú mục kẻ sát trao nhau một nụ hôn kinh tâm động phách !

Hôn đến thiên địa thất sắc, cỏ cây ảm đạm, khiến cho người ta phải trừng mắt cứng lưỡi ngây ngốc đứng nhìn.

Cảnh tượng tuyệt đẹp động lòng người để lại dấu ấn sâu đậm trong tâm trí chúng nhân.

kinzie3012.wordpress.com

Loạn thế phù hoa, yêu nghiệt xưng bá.

Khuyên thế cuồng ca, vĩnh hằng tuyệt luyện.

Người ta cộng ả tương tư tụy, bầu bạn trăm năm chẳng tách rời.

.

Hắn, bạch y tựa tuyết.

Y, hồng bào như lửa.

Bọn họ vươn tay, gắt gao siết chặt.

Quang mang đẹp mắt phủ lên đỉnh đầu hai người, rọi sáng truyền kỳ thiên cổ !

Nắm tay sóng vai, cùng xem hồng trần !

Dùng máu tươi hiến tế, dây dưa không rời.

Dùng linh hồn khế hợp, trọn đời tuyệt luyện.

Tình này, thiên hạ vô song !

Thịnh thế, thiên hạ duy song !

Toàn Văn Hoàn

206. Chương 206: Phiên Ngoại 1: ác Cảo Thiên Tuyết Nguyệt Chi Siêu Cấp Phỏng Vấn (1) ~*~

Người chủ trì: Tụ Thủy Kiều Dương

Khách mời: Lộng Nguyệt, Cô Tuyết

Khách mời đặc biệt: lấy Dạ Phi Yến làm chủ + rất nhiều nhân vật

Địa điểm tại trường quay chính S1, ánh sáng kéo màn nổi nhạc

Khắp nơi dưới đài vang lên tiếng thét chói tai, Kiều Dương vội vàng phân phát n thùng nước khoáng Aquafina[1] để bảo trì bình tĩnh (khán giả: là hàng đại hạ giá), cảm ứng được hai khuôn mặt mê chết người không đèn mạng phía sau, trái tim không ngừng đập thành thạch như trống đánh.

Kiều Dương cầm microphone: Mọi người hảo, hoan nghênh đến xem buổi “Siêu cấp phỏng vấn”, hôm nay chương trình của chúng ta mời đến khách quý đó chính là. . . (hít sâu một hơi) phong hoa tuyệt đại thông minh tuyệt đỉnh mỹ hoặc gợi cảm suất đến kinh thiên địa khiếp quỷ thần người gặp người thích hoa gặp hoa

nở xe gặp xe đổ, hai đại tuyệt thể yêu nghiệt Nam Cung Long Nguyệt, Hách Liên Cô Tuyết, mọi người mau mau vỗ tay hoan nghênh. . .

Hai đại yêu nghiệt bắt đầu phóng điện. . .

Yêu tinh bên trái nở nụ cười hồ ly xinh đẹp câu nhân, mà yêu nghiệt còn lại nháy nháy mí nhãn, đảo qua khán đài. . .

Khán giả diên đảo si mê. . .

Khụ khụ, bắt đầu vấn đề.

1, Thỉnh nhị vị tự giới thiệu.

Nguyệt (nhướn mắt): Vừa rồi người chẳng phải đã giới thiệu sao ?

Tuyết (mặt không chút thay đổi): Ta không muốn nói lời thừa.

Huyền Hỏa: Phốc phốc phốc phốc phốc

2, Xin hỏi, nhị vị bình thường xưng hô đối phương thế nào?

Nguyệt: Tuyết bảo bối, bảo bối, yêu nghiệt, Tuyết yêu nghiệt, Tuyết bảo bảo. . .

Tuyết: Yêu tinh, Nguyệt hồn trưởng, hồn dẫn, Tiểu Nguyệt, Nguyệt bảo bảo, Nguyệt yêu tinh. . .

3, Xin hỏi, hành động gì của đối phương hấp dẫn người nhất?

Tuyết Nguyệt thốt ra: Toàn bộ. (khán giả: vấn đề thật ngu ngốc)

Kiều Dương: Có thể rõ ràng hơn một chút được không ?

Nguyệt (mặt dày không coi ai ra gì): Khi Tuyết bảo bối của ta nằm trên giường. . .

Tuyết (trùng mắt nhìn yêu tinh nào đó không biết trời cao đất rộng, hung hăng nói): Lúc yêu tinh này bị ta áp...

Mọi người: Phun máu, squee, mắt lấp lánh. . . blah blah

(MC: Nhị vị rất thành khẩn)

4, Xin hỏi, chuyện xấu hổ nhất của hai người?

Huyền Hỏa: Phốc phốc phốc phốc phốc

Vài người cười trộm.

Nguyệt: Bị phản công.

Tuyết: Bị hấn thương.

Nguyệt đảo mắt nhìn về phía yêu nghiệt nào đó, niết niết cảm hấn, cười đến vạn phần phúc hắc: Nguyên lai Tuyết bảo bối của ta còn chưa thích ứng bị ta áp a?

Tuyết (thập phần trấn định): Xấu hổ nhất là lần đầu tiên bị hạ độc, sau này chậm rãi liền thích ứng .

Kiều Dương vỗ tay (Tuyết bảo bảo rất thành thực)

(MC: Nhị vị, các người có thể không đề cập tới chuyện phòng the được không? *Lau mồ hôi* 0__o)

5, Nói ra một bí mật không thể bật mí của đối phương.

Nguyệt “Phốc xuy” một tiếng cười rộ lên, Tuyết trùng mắt nhìn hấn một cái (thầm nghĩ: Tử yêu tinh lại muốn giở trò gì?)

Nguyệt tà ác cười cười: Nhiều lắm, không biết nói cái nào.

Tuyết nhìn về phía Nguyệt: Có sao?

Kiều Dương ồn ào: Mọi người muốn biết hay không?

Khán giả: Muốn

(tiếng gầm rú ngân nga vang vọng)

(MC: Nhị vị, nếu đã đến buổi siêu cấp phỏng vấn này, chuẩn bị chờ hình tượng bị hủy đi)

Nguyệt: Buổi tối đi ngủ hần toàn đạp chần ra ngoài.

Tuyết bất khả tư nghị nhìn về phía Nguyệt: Thật sự?

Nguyệt ái muội nâng lên mặt Cô Tuyết: Tuyết bảo bối của ta, buổi tối người ngủ say đương nhiên không biết.

Tuyết vươn đầu ngón tay ái muội phất qua hai hàng lông mày của Lộng Nguyệt: Kỳ thật đạp chần không chỉ riêng gì ta, người khẳng định cũng có thói quen này.

Kiều Dương: Khụ khụ, nhị vị chú ý trường hợp.

Tuyết thập phần đứng đắn quay đầu nhìn khán giả: Chủ yếu là yêu tinh này ngủ buổi tối chưa bao giờ đắp chần, cho nên hần không có cơ hội đạp chần, kỳ thật ta rất ít đạp chần, thật sự. . .

Mọi người: không cho biện giải, cung chủ đại nhân

~Nguyệt: Mỗi khi hần ăn cá đều quên khêu xương (hồ ly cười tà ác), còn thường xuyên bị hóc, bao giờ cũng là ta cho hần ụy dấm chua mới phun ra được.

Tuyết: Một ngày hần thường tắm ba lần, hơn nữa còn muốn ngâm trong hồ sen, mỗi lần đều bắt ta bồi hần tắm.

Kiều Dương: Hai người cùng tắm?

Nguyệt: Đó gọi là “tắm uyên ương” (thầm nghĩ: người chủ trì này thật quê mùa)

Lúc này, dưới đài truyền đến một giọng nói của tiểu cô nương.

Mặt nhi phòng miệng nhai bánh nướng: Tuyết ca ca không biết bánh nướng là gì

~Tuyết xấu hổ (thật muốn bóp chết con bé này)

Tập Phong, Điệp Triệt thầm nghĩ: ta cũng không biết bánh nướng là cái gì

~6, Xin hỏi, câu cửa miệng của nhị vị?

Nguyệt thầm tình nhìn về phía Tuyết, bật thốt: Người là của ta.

Tuyết phần nộ nhìn về phía Kiêu Dương: Yêu tinh kia đoạt lời thoại! Đây mới là câu cửa miệng của ta!

Nguyệt cười tà: Chậm một bước, bảo bối

~Tuyết nháy mắt ấn đầu Nguyệt kéo xuống, bá đạo cuồng hôn một trận: Câu cửa miệng của ta, người rõ ràng nhất.

Kiều Dương: Khụ khụ, nhị vị, chú ý chú ý. . .

Tuyết Nguyệt trực tiếp không nhìn

~7, Kiêu Dương: Bây giờ là tiết mục giao lưu với khán giả, có một khán giả gửi tin: “Tuyết ca ca Nguyệt ca ca, vóc người của các người thật tuyệt nga, có thể nói cho ta biết bí quyết bảo trì đáng người được không?”

Nguyệt nhấp nháy mí nhãn, liếc liếc Tuyết, cười đến vạn phần mê người: Chăm chỉ làm vận động trên giường mỗi ngày.

Tuyết yêu nghiệt lại bổ thêm một câu: Ân, ta cảm giác phương thức bảo trì đáng người này là tốt nhất, lần trước chúng ta làm năm ngày, kết quả ta sụt mất mười lăm cân.

Khán giả bắt đầu chảy máu mũi. . .

Nguyệt nhìn về phía Tuyết: Người làm sao lại gầy nhiều như vậy? Ta mới gầy có mười cân.

Tuyết bắt mắt trách móc: Người ở mặt trên đương nhiên là sảng khoái rồi, người không biết người bị áp một muốn chết chắc?

Nguyệt ghé sát vào mặt Tuyết, hôn lên mi tâm của Tuyết yêu nghiệt: Bảo bối, về nhà ta nấu canh gà cho người bổ thân, chúng ta lại tiếp tục được không?

Tuyết bảo bảo vô cùng thật thà: Lúc nấu canh gà tốt nhất đừng cho gừng.

Nguyệt thành khẩn nói: Không cho gừng sẽ không có hương vị

Tuyết suy tư một hồi, chăm chú nhìn Nguyệt yêu tinh: Tùy tiện đi, chỉ cần là người làm ta đều thích ăn.

Kiều Dương đầy mặt hắc tuyến: Nhị vị, vấn đề này có thể để về nhà lại thảo luận sau.

8, Xin hỏi, lần đầu tiên nhị vị gặp nhau, đối phương tạo cho người cảm giác đầu tiên là?

Nguyệt: Hảo mỹ.

Tuyết: Hảo yêu.

Nguyệt: Hảo thuận.

Tuyết: Hảo tà.

9, Hai người yêu nhau lúc mấy tuổi a?

Nguyệt tự hỏi một hồi, nhìn về phía Tuyết: Ta nhớ rất rõ năm đó ta 12 tuổi.

Tuyết chần chờ giây lát: Nga, ta 10 tuổi.

Kiều Dương ngây ngốc (hai yêu tinh này trưởng thành thật sớm)

10, Nhị vị lần đầu tiên H là lúc nào?

Tuyết nhỏ giọng nói với Nguyệt: Năm ta 10 tuổi có xem như H không?

Nguyệt thì thầm đáp lại: Không tính

(MC: Kỳ thật giáo chủ đại nhân cùng cung chủ đại nhân của chúng ta không biết, buổi siêu cấp phỏng vấn có bố trí thiết bị khuếch đại âm thanh

)

Tuyết quay đầu nhìn Nguyệt, có chút ngơ ngẩn: Lần đó không tính là H?

Nguyệt: Dù sao ta cũng không nhớ có thương người.

Tuyết kinh ngạc: Rõ ràng người có sờ ta .

Nguyệt: Bảo bối ~~ Chú ý dùng từ, đó gọi là an ủi.

Tuyết nhìn về phía Kiêu Dương, cao giọng đáp: Hẳn là lúc yêu tinh này hạ độc ta xem như lần đầu tiên.

Nguyệt: Đúng vậy, lần đó là lần đầu tiên.

Kiều Dương nhìn qua Nguyệt giáo chủ: Giáo chủ đại nhân, lần đầu tiên lại thô bạo như thế a !

Nguyệt vô tội: Thô bạo sao? Ta luôn luôn rất ôn nhu.

Tuyết: Ta có quyền bảo trì trầm mặc.

11, Nhị vị định nghĩa về công thụ như thế nào?

Nguyệt lại giành đáp: Ta là tổng công.

Tuyết phẫn nộ nhìn Nguyệt: Tại sao người lại đoạt lời thoại của ta?

Nguyệt nở nụ cười chuẩn hồ ly: Sự thật chính là sự thật.

Tuyết: Ta ngẫu nhiên cũng công.

Nguyệt: Cuối cùng vẫn bị ta công trở lại.

Tuyết trịnh trọng nhìn về phía Kiều Dương: Kỳ thật ta cũng có tiềm chất tổng công, chỉ là bà tác giả vô lương đáng ghét nào đó không cho ta có cơ hội phát huy tiềm năng, mai một tài hoa của ta.

Nguyệt: Bảo bối

Chú ý phong độ.

12, Nếu trong lòng đối phương tồn tại người thứ hai, người sẽ?

Tuyết bất mãn nhìn Nguyệt: Bẩy mươi hai hậu cung của ngươi, ta nhớ là đã đốt rồi.

Nguyệt (kinh ngạc): Bẩy mươi hai hậu cung? Lấy đâu ra nhiều như vậy !

Tuyết: Lam Vân công chúa đâu?

Nguyệt nghĩa chính ngôn từ nói: Chẳng phải đã tự sát rồi sao?

Tuyết: Phượng Tịch đâu?

Nguyệt (suy tư): Phượng Tịch? Có người này sao?

Tuyết: Nga, đúng rồi, ta nhớ ra, (nhún vai ra vẻ không sao cả), hình như bị ta bẻ cổ chết.

Nguyệt: Tư Đồ Không Thành đâu?

Tuyết: Thật có lỗi, chưa từng nghe qua.

Nguyệt: Đông Phương Tuyết đâu?

Tuyết: (trầm tư nhìn về phía Nguyệt) Đông Phương Tuyết? Giống như tên đầu bếp

Nguyệt: Mộ Vân Khuynh đâu?

Tuyết: Tiêu Dạ đâu?

Lúc này dưới đài có người bạo động, Vân Khuynh và Tiêu Dạ: Ta không thích bọn họ a

~~(ngân nga vang vọng)

Nguyệt hất cằm nhìn Kiều Dương: Không phải đều bị ngươi chinh chết hết sạch sao, nhảm chán

~Tuyết: Câu hỏi ngu ngốc nhất trong lịch sử nhân loại.

Kiều Dương: Lặp lặp lặp, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi giữa chương trình

~ Hôm nay là tiết Trung Thu, ban tổ chức vì giáo chủ đại nhân, cung chủ đại nhân của chúng ta chuẩn bị riêng điểm tâm lót dạ. . .

Đương đương đương đương

Sản phẩm đắt hàng nhất năm nay Tuyết Nguyệt Bính[2]!

Lộng Nguyệt cùng Cô Tuyết ngạc nhiên (thầm nghĩ: nguyên lai chúng ta nổi danh như vậy a)

Một khay Tuyết Nguyệt Bính, bên ngoài là lớp da màu tuyết bạch, bên trong có đủ loại nhân cùng với điểm tâm tinh xảo bày ở trước mặt hai yêu nghiệt.

Tuyết nhìn về phía Nguyệt: Da ngoài là ta, nhân bên trong là ngươi, suy ra ta bao ngươi.

Nguyệt: Bảo bối, sức tưởng tượng của ngươi thật phong phú

Hai người tư thế quái dị cầm dao nĩa, bắt đầu cắt Tuyết Nguyệt Bính. . .

Tuyết: Thứ đen tuyền kia là gì?

Nguyệt: Đó là Chocolate.

Tuyết: Màu vàng sền sệt kia là gì?

Nguyệt: Là nhân dừa.

Tuyết: Thế phần đỏ đỏ này là gì?

Nguyệt: Nhân đậu.

Tuyết: Bên kia. . .

Nguyệt: Bảo bối, người nên thường xuyên vào bếp.

Tuyết . .

To be continued

Ácảo thiên Tuyết Nguyệt chi siêu cấp phỏng vấn (2)

~*

~Tiếp tục ácảo

~.

13, Thỉnh dùng một từ để hình dung đối phương.

Nguyệt: Không có bất cứ từ ngữ nào có thể hình dung được Tuyết nhi của ta.

Tuyết: Từ để hình dung về Nguyệt còn chưa được nhân loại sáng tạo.

14, Tiếng Hán vốn bác đại tinh thâm, mời nói ra một từ mà các người thích nhất.

Nguyệt: Tuyết.

Tuyết: Nguyệt.

Kiều Dương: Ách, vậy từ ngữ hai vị thích nhất?

Lộng Nguyệt Cô Tuyết đồng thanh: Tuyết Nguyệt.

Kiều Dương: . . . Thành ngữ thích nhất?

Lộng Nguyệt Cô Tuyết trăm miệng một lời: Phong hoa tuyết nguyệt.

Kiều Dương: Sách, phối hợp thật ăn ý a O(_)O! , giáo chủ đại nhân, cung chủ đại nhân. . .

15, Có cảm giác thành tựu nhất khi làm chuyện gì?

Nguyệt: (phúc hắc cười) Hạ độc cho Tuyết bảo bối.

Tuyết: Phản công.

Kiều Dương: Giáo chủ đại nhân, áp cung chủ đại nhân của chúng ta chẳng lẽ không có cảm giác thành tựu sao?

Nguyệt: Thượng hần là một phần trong sinh hoạt của ta, đã thành thói quen, đương nhiên không tính là cảm giác thành tựu.

Tuyết: Ta không muốn nói chuyện.

16, Xin hỏi nhị vị thích hẹn hò ở đâu?

Nguyệt: Trên đỉnh núi.

Kiều Dương: Ách ?

Nguyệt: Trên Huyền Tuyết Sơn, chỉ có ta cùng Tuyết nhi hai người, chúng ta từng hẹn hò ở nơi này rất nhiều lần .

Tuyết: (tự hỏi một hồi) Bầu trời ! ! ! ! (MC: cung chủ đại nhân của chúng ta lại muốn ngửa xuất kinh người a

)

Kiều Dương: Bầu trời làm sao có thể hẹn hò?

Tuyết: Trên mặt đất rất bình thường, địa điểm H của chúng ta đại bộ phận là ở trên giường, có mấy lần trong nước, còn có một lần dưới tàng cây anh đào đêm Thất tịch, những nơi trên mặt đất có thể làm chúng ta đều làm hết, riêng trên trời chưa từng làm qua.

Nguyệt: (nhìn về phía Tuyết) Tuyết bảo bối của ta, ở trên trời không có biện pháp làm.

Tuyết: Hết thấy đều có khả năng.

Kiều Dương: Hi vọng giáo chủ đại nhân cùng cung chủ đại nhân của chúng ta có thể sáng tạo kỳ tích O(_)O!

17, Mời nói ra một khuyết điểm của đối phương.

Nguyệt: Tuyết nhi của ta không có khuyết điểm.

Tuyết: Trên người Nguyệt tất cả đều là ưu điểm.

Nguyệt: Vấn đề này thật sự là không có dinh dưỡng, pass!

18, Chương trình TV bình thường thích xem nhất.

Nguyệt: Taekwondo, nhu đạo, quyền anh.

Tuyết: Trước kia ta cũng thích xem, nhưng sau có cảm giác những người đó đều rất yếu, ta đi lên một chiêu Sáng Thần Cửu Thức tuyết đối đánh cho bọn họ rằng rơi đầy đất.

Nguyệt: (cảnh cáo nhìn Tuyết) Ta nói rồi, không được dùng môn tà công đó.

Tuyết: (trừng mắt) Nếu võ công của ta là tà công, võ công của người gọi là gì?

Nguyệt: (nhún vai ra vẻ không sao cả) Ma công.

Tuyết: . . .

19, [1]

20, Xin hỏi nhị vị thích xem tiểu thuyết đam mỹ chứ?

Nguyệt: Đam mỹ có gì đẹp, dư thời gian còn không bằng nhìn xem Tuyết nhi của ta.

Tuyết: Ta chỉ cảm thấy hứng thú với Nguyệt, còn lại đều không có hứng thú.

21, Các người lý giải thế nào về hai chữ “Hạnh phúc”?

Nguyệt: Vĩnh viễn ở bên cạnh Tuyết nhi của ta.

Tuyết: Vĩnh viễn yêu Nguyệt, vĩnh viễn được Nguyệt yêu.

Kiều Dương: Thật hạnh phúc

~22, Lần đầu tiên H của nhị vị có cảm giác thế nào?

Nguyệt: Thật thích, rất sướng khoái.

Tuyết: Sắp bị đè chết (mãnh liệt khinh bỉ trừng mắt nhìn tác giả vô lương)

23, Lần đầu tiên H của nhị vị, hãy miêu tả sơ lược bộ dáng của đối phương.

Nguyệt: (cười đen tối) Ý loạn tình mê.

Tuyết: (bất mãn) Hấn chẳng khác nào sắc lang.

24, Lần H để lại ký ức sâu nhất cho nhị vị.

Nguyệt: Ta thượng hân năm ngày năm đêm (biểu tình đặc ý), thỏa thích làm đủ tư thế.

Tuyết: Năm ngày năm đêm đó quả thật khiến ta ấn tượng sâu nhất, Nguyệt của ta đã hoàn toàn hóa hổ, đem ta ăn phải gọi là sạch sẽ.

Dưới đài máu mũi lai láng. . .

25, Bộ vị mẫn cảm nhất của đối phương là ?

Nguyệt: Đây là bí mật giữa ta cùng Tuyết nhi, cự tuyệt trả lời.

Tuyết: Đúng, đây là tư ẩn.

26, Khi nhị vị H thường chọn thời điểm nào?

Nguyệt: Tùy lúc tùy chỗ.

Tuyết: Ân, Nguyệt của ta một khi phát tình, chúng ta liền H.

Nguyệt: (nhìn về phía Tuyết) Tuyết bảo bối, người cũng phát tình nhiều không kém gì ta.

Tuyết: (không biết nói gì) nhàm chán, pass!

27, Lý tưởng của nhị vị là gì?

Nguyệt: Ở cạnh Tuyết nhi mãi không xa rời. . . (ôn nhu nhìn Tuyết)

Tuyết: (vội tiếp lời) Chinh phục vũ trụ !

Kiều Dương: Quả thật là lý tưởng vĩ đại O(_)O!

28, Có một cuốn tiểu thuyết tên là Khuynh thế • Thiên hạ duy song , trong đó dựa trên khuôn mẫu hai người viết thành nhân vật chính, xin hỏi nhị vị có ý kiến gì về nó không?

Nguyệt: Trừ bỏ cảnh giường chiếu ra, ta đều không thích.

Tuyết: Ta chỉ thích mấy cảnh phản công.

Kiều Dương: (đen mặt) Cả bộ tiểu thuyết 205 chương! Hơn 70 vạn từ chỉ thích cảnh H?

Nguyệt: (tự hỏi một hồi) Nga, ta còn thích ba cảnh diễn “Phong hoa tuyết nguyệt” (chương 117~119), cảnh ta cùng Tuyết nhi trên đũa Tư Đồ Phách, cảnh ta cùng Tuyết nhi giết hoàng đế, cảnh ta cùng Tuyết nhi chơi cờ, cảnh tắm uyên ương, cảnh thổ lộ với Tuyết nhi, còn có một đoạn đại kết cục ta cũng thích. . .

Tuyết: Mấy cảnh mà Nguyệt nói ta đều thích, ta còn thích cảnh Nguyệt trở về, cảnh ta và Nguyệt ôm hôn tại lễ tế thiên, cảnh Nguyệt thổ lộ với ta, bất quá ta vẫn ưa thích nhất mấy cảnh phản công.

(MC: Cung chủ đại nhân của chúng ta vĩnh viễn không quên được mấy lần phản công không thành hiem hoi xD)

29, Trong bộ tiểu thuyết này, nhị vị ghét ai nhất?

Nguyệt: Võ lâm chính đạo đều đáng ghét, ghét nhất là Tà Hoàng, Âm Dạ Minh, Đông Phương Tuyết, Tư Đồ Không Thành; ghét cả Hàn Linh Xu, Mộ Vân Khuynh, bất quá xem ở quan hệ đặc thù giữa ta và Tư Đồ Không Thành trong tiểu thuyết, ta rất khoan dung tha thứ cho bọn họ đã làm ta chán ghét.

Tuyết: Võ lâm chính đạo đều ghét, bảy mươi hai hậu cung tần phi của người nào đó cũng đáng ghét, ghét nhất là Tà Hoàng, Lam Vân, Tiêu Dạ, Phượng Tịch, kỳ thật tên Yên tử kia ta cũng ghét, bất quá vì sau này hân di tình biệt luyến nên ta đây mới đại nhân đại lượng tạm thời buông tha.

Nguyệt: Tên Quỷ Cơ bán nam bán nữ kia cũng đáng ghét.

Tuyết: Còn có gia hỏa Hách Liên Thiên tự xưng là cha ta cũng đáng ghét.

Nguyệt: Còn có tên Phong Lăng Quân tự xưng là sư phụ ta cũng đáng ghét.

Tuyết: Còn có. . .

Kiều Dương: Ngừng! (ôm đầu tránh dấp

~)

Dưới đài một mảnh oanh động. . .

Đông Phương Tuyệt: Đừng chán ghét ta, ai bảo mụ tác giả Tự Thủy Kiều Dương vô lương tâm kia bắt ta làm vật hi sinh ! Ta là vô tội

Lam Vân: Hức

Ta cũng vô tội

Phượng Tịch: Oa oa oa

Ta cũng vô tội !

Hàn Linh Xu: T_____T

~ Ta thật đáng thương !

Tư Đồ Không Thành: Khóc cái gì? Ta mới vô tội ! Cái chết của ta không có lấy nửa điểm bi tráng.

Ám Dạ Minh: Các người vô tội như ta sao? Vì cái gì ta phải bị hủy dung hủy thân? A? Làn da ta bảo dưỡng hơn hai mươi năm chỉ mấy dòng liền bị hủy hoại một cách tàn nhẫn! Tác giả không biết hiện tại kem dưỡng da rất đắt tiền a? !

Tà Hoàng: Rống cái gì? Ta mới là vô tội nhất ! Trong tiểu thuyết này nhắm mắt cũng vớt được một đồng tuần nam mỹ nữ, tại sao ta lại xấu như vậy? Tại sao! Tại sao?

Quý Cơ: Ta kháo, các người mà vô tội, ta thì tính sao? Ít nhất các người đều không có biến tính, vì cái gì ta phải biến tính? A? Biến tính coi như xong, còn không cho ta biến hoàn toàn! Chuyện này đối với một tuần nam như ta mà nói quả thực là. . . Oa oa oa

chính là. . . oa oa oa. . . *vùi mặt vào gối bất lực*

Hách Liên Thiên và Phong Lăng Quân: Các người ồn ào cái quỷ gì? Chúng ta vẫn phải lấy thân phận người chết xuất hiện, đã thế còn bị các người lẫn độc giả khinh bỉ, lão thiên a, còn có thiên lý không

~(Toàn bộ bắt đầu khinh bỉ tác giả vô lương

~)

Thương Lạc: Khụ khụ, yên lặng yên lặng, kỳ thật tác giả đối đãi với ta cũng không tệ lắm, ít nhiều nhờ tác giả mà ta đã tìm được chân ái, đúng không Vân Khuynh?

Vân Khuynh: Giáo chủ đại nhân, ta đã di tình biệt luyện, đừng chán ghét ta .

Dạ Phi Yến: Độc mỹ nhân, ta vẫn bị Yêu Nguyệt không nhìn, vì sao chán ghét ta? Với lại hiện giờ trong lòng ta chỉ có Ảnh mỹ nhân nhà ta một người, đúng không, Tiểu Ảnh?

Tuyệt Ảnh (mặt lạnh): Người biết là tốt rồi.

Vô lệ, Vô Nhai: Thật ra tác giả cũng rất không tồi, cho huynh đệ chúng ta tương thân tương ái.

Tiêu Dạ: Không tồi cái rắm.

Kiều Dương: (giấy dựa trốn ra khỏi đám người vây công) Vấn đề này đừng ở đây !

. . .

30, Hiện tại có một kịch bản, là Khuynh thế • Thiên hạ duy song đệ nhị bộ, vẫn lấy nhị vị làm nhân vật chính, nhị vị có hứng thú chứ?

Nguyệt: Xin hỏi biên kịch là ai?

Kiều Dương: Ha ha, đương nhiên là Kiều Dương tiểu thư (mặt dày vô địch khắp vũ trụ) này rồi

~Tuyệt: Nếu lần này biên kịch không cho ta công thêm vài lần, ta cự tuyệt.

Nguyệt: Nếu biên kịch dám để cho Tuyệt nhi của ta làm công, ta cự tuyệt.

Ai đó tự xưng là biên kịch đổ đầu đầy mồ hôi. . .

(rất nhiều độc giả hỏi Kiều Dương về Khuynh thế đệ nhị bộ, Kiều Dương có vài ý tưởng, khả năng sẽ lấy nguyên mẫu Tuyệt Nguyệt viết một hiện đại văn, cũng có khả năng sẽ tiếp tục cổ phong văn, ta còn chưa nghĩ hảo O(_)O

đợi Kiều Dương cầu tứ xong sẽ phát thông cáo)

207. Chương 207: Phiên Ngoại 2: Hoa Khuynh Túy Lưu Niên Ưc Tương Phùng

Kể về lần đầu hai người gặp nhau. . .

Năm đó, cánh hoa xen lẫn tuyết trắng bay đầy trời, U Minh hoa cốc lẳng lẳng đắm chìm trong từng đợt ánh sáng nhu hòa ấm áp.

Một thiếu niên tiêu sái nhảy xuống khỏi cành cây, làn tóc tím sẫm mềm mại như tơ ở trong gió vạc nên những đường cong đẹp đẽ, giữa hai hàng mi tà mị thoáng hiện phong thái tao nhã tuyệt luân.

Thiếu niên khoảng chừng mười hai tuổi tay cầm tất lật, đôi mắt nhìn dòng nước xanh biếc cuộn cuộn chảy xa xa, con người giáng tử sắc trần đầy nổi niềm tịch liêu không hợp với bề ngoài. Hắn thoáng nâng tay, đưa chiếc tất lật loang lỗ vết dấu năm tháng khê đặt bên môi, dải tua rua màu vàng đất nhẹ nhàng đưa theo cơn gió.

Cánh mi dài chớp nhẹ lưu lại một mặt bóng mờ, khuôn mặt tuần tú khó che giấu vẻ yêu dị, giai điệu phóng túng cuồng dã quanh quẩn khắp U Minh hoa cốc khiến người nghe rung động cả nội tâm.

Tiếng tất lật rõ ràng là thê ai vô cùng, dưới đầu ngón tay khéo léo bay múa của thiếu niên lại ẩn ẩn lưu chuyển nổi hào hùng túy ngoại sa trường, trang nghiêm tiêu điều mà tràn ngập quạnh hiu. Tử phát vũ động, tử mâu thâm thúy phẳng phát phản chiếu dao quang kiếm ảnh.

Không u cốc, vân hà nguyệt, nhất nhiễm lê hoa túy.

“Ai ở đó ?” Nghe ra tiếng động từ bụi cây phía sau, thiếu niên đột nhiên xoay người. Đôi mắt thâm tử sắc xẹt qua một tia băng lãnh.

Nếu, không phải một khắc ngoảnh đầu nhìn lại. . .

Nếu, không phải thoáng chớp kinh diễm. . .

Nếu, không phải nháy mắt tương vọng. . .

Nếu, không phải ngày đó tình cờ gặp gỡ. . .

Giữa bọn họ phải chăng sẽ không có những dây dưa ràng buộc khó phân ?

Giữa bọn họ phải chăng sẽ không có nhiều sinh ly tử biệt đến như vậy ?

Song, giữa hai người kia vốn không có ‘nếu’. . .

Dù cho thời gian trở lại, thiên địa nghịch đảo. . .

Giữa bọn họ cũng sẽ chú định một kiếp nhân sinh chẳng hề bình phàm.

.

Năm tháng hồi chuyển, lá vàng phiêu linh, hoa lê rơi rụng trên dải lụa buộc tóc của hồng y thiếu niên. Hấn lẳng lẳng đứng dưới tàng cây, đồng tử là một màu đỏ thắm yêu mị, đôi mắt tròn long lanh nhìn tử phát thiếu niên không chút chớp mắt, làn tóc hỏa hồng như vàng mây đỏ rực điểm lệ, đẹp đẽ như tiên đồng bước ra từ bức họa.

Vài lọn tóc yêu hồng hồng hớn độn phủ lên trán, nhìn qua có vẻ chật vật. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú dính đầy bụi đất, nhưng dù vậy vẫn không thể che lấp vẻ tuyệt diệu của hồng y thiếu niên.

Hấn tử y bay múa, y hồng bào như lửa. Chỉ trong khoảnh khắc, sợi dây vận mệnh của hai người đã dây dưa, không cách nào chặt đứt, phảng phất mệnh trung chú định bọn họ sẽ gặp nhau, dưới ánh mắt của đôi phương dần dần luân hồi.

Hai thiếu niên đối diện nhìn nhau một lúc lâu, cảnh vật chung quanh tựa hồ đều lâm vào an tĩnh.

Hấn nhìn đôi mắt thâm hồng tinh thuần, không thể hoàn hồn từ phút giây kinh tâm động phách ấy.

Y nhìn phong tư tao nhã tà mị kia, vô pháp kiềm chế.

“Người là ai?”

“A? Ta?” Hồng y thiếu niên rốt cuộc cũng hoàn hồn, “Ta là...” đột nhiên nâng cao âm lượng, “Tại sao ta phải nói cho người biết ta là ai?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của ‘Hồng y’, tà mị thiếu niên cười khê ra tiếng, “Bởi vì người xông nhầm vào khu vực của ta.”

“Của người?” Hồng y thiếu niên lau sạch vết bẩn trên mặt, không phục nói, “Sơn cốc này không viết tên người, bằng vào cái gì nó là của người?”

Tà mị thiếu niên nhìn ‘Hồng y’ còn chưa thoát vẻ ngây thơ, chậm rãi tới gần, “Ta tới trước thì nó là của ta.”

Hồng y thiếu niên thoáng hất chiếc cằm tinh xảo, “Vậy ta hiện tại đến đây, tất cả nơi này đều thuộc về ta.”

Thật đúng là ngang ngược...

Tà mị thiếu niên cầm tắt lật võ võ gò má của ‘Hồng y’, tử mâu nheo lại, “Trước rửa mặt cho sạch rồi hãy tranh với ta sau.”

Hồng y thiếu niên đẩy mạnh tà mị thiếu niên, thân mình thoáng động, nhẹ nhàng giống như đám mây phiêu miểu, nháy mắt đã dừng ở bên bờ suối róc rách.

Từng cánh hoa lê rơi trên mặt nước nhấp nhô, theo gợn sóng dập dờn xoay tròn, cảnh tượng vô cùng thanh nhã.

“Người biết không? Người trông rất dễ nhìn.” Tà mị thiếu niên nghiêng đầu, dõi theo thân ảnh hồng y thiếu niên hô một tiếng.

Hồng y thiếu niên vốc nước nhẹ nhàng vỗ lên mặt, không thèm để ý. Đột nhiên, bên tai vang lên một tiếng ‘Phốc thông’, mặt suối bắn ra một loạt bọt nước tưới lên y sam hỏa hồng.

“Lớn mật!” Hồng y thiếu niên lập tức đứng dậy, toàn thân cao thấp đều ướt đầm. Trên trán còn lấm tấm vài giọt nước, bộ dáng vô cùng chật vật, “Người dám đánh lên ta?”

Tà mị thiếu niên nở nụ cười nhìn biểu tình vừa tức vừa giận của hồng y thiếu niên, trong lòng ngầm vui vẻ, “Ai bảo người không để ý ta?”

Hồng y thiếu niên phẫn nộ nâng cao tay “Lách cách...” vung chưởng đánh xuống đất. Tro bụi bốc lên xen lẫn cành lá nháy mắt bị một chưởng kia đánh nát bấy.

“Ai nha, nguyên lai vô công của người lợi hại như vậy, ta thật sợ hãi nha.” Tà mị thiếu niên cười trêu tức, ra vẻ khẩn trương.

“Uy, còn dám chọc ta, ta nhất định sẽ giết người!”

“Sao người phải hung hăng vậy a?” Tà mị thiếu niên mỉm cười, “Bất quá ta thích.”

“Người thích cái gì? Thích ta giết người?”

“Ta thích cùng người chơi đùa. . .”

Biểu tình của tử y thiếu niên không có nửa phần dối trá mỉa mai mà là mang theo tiểu ý thần nhiên đến từ nội tâm, mơ hồ không chân thực lại chân thành vô cùng.

Nụ cười lạnh nhạt thoáng chút tà khí ấy khắc sâu trong mắt hồng y thiếu niên, trở thành ký ức mà cả đời này hẳn đều không thể lãng quên.

Một khắc kia, lần đầu tiên hồng y thiếu niên biết được nguyên lai trong thế gian này, một người lại có thể nở nụ cười đẹp như vậy.

“Người cười lên thật đẹp.” Đôi mắt to tròn nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt tuần tú đối diện, lại một lần nữa bất giác si mê.

Tà mị thiếu niên tới gần hồng y thiếu niên, phượng mâu tím sẫm quan sát gương mặt non nớt nhỏ hơn mình vài tuổi, nụ cười không dối: “Kỳ thật người cười lên hẳn là cũng rất dễ nhìn, chẳng qua người không cười mà thôi.”

“Ta sẽ không cười.” Hồng y thiếu niên buông mi, biểu tình ngây thơ lộ ra một tia bi thương cùng tịch mịch. Ngực tà mị thiếu niên tựa hồ bị thứ gì đó xúc động, đôi mắt thâm hồng kia lúc này thật giống chính mình. . .

Tịch mịch, cô độc. . .

“Chỉ cần người ở bên ta, nhất định ta sẽ khiến người nở nụ cười.”

“Thật sao?” Hồng y thiếu niên ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập chờ mong, “Người sẽ dạy ta cười?”

“Đương nhiên, nói cho ta biết tên của người.”

“Ta gọi là Cô Tuyết.”

“Cô Tuyết. . . Cô Tuyết. . . Tuyết. . .” Tà mị thiếu niên khẽ thì thầm, tựa hồ muốn đem cái tên này ghi khắc vào tận linh hồn, “Tên thật dễ nghe.”

“Người thì sao?”

“Ta?” Tà mị thiếu niên mỉm cười, “Ta là Lộng Nguyệt.”

“Lộng Nguyệt. . . Lộng. . . Nguyệt. . . Nguyệt. . .” Hồng y thiếu niên đọc lên danh tự sẽ dây dưa cùng mình đời đời kiếp kiếp, hồng mâu ẩn ẩn sáng lên.

“Về sau ta gọi người là Tuyết nhi có được không?” Tà mị thiếu niên cười ôn nhu như nước, nụ cười đẹp không bút nào tả xiết.

“Tuyết nhi. . .?”

“Đúng vậy, sau này ta sẽ gọi người Tuyết nhi.” Tà mị thiếu niên tiến đến bên tai hồng y nam tử, “Cái tên ‘Tuyết nhi’ này là của ta, chỉ mình ta mới được gọi.”

“Hảo!” Hồng y thiếu niên vui vẻ nở nụ cười, “Về sau ta cũng gọi người là Nguyệt.”

Đầu ngón tay của tà mị thiếu niên nhẹ nhàng phất qua khóe môi Cô Tuyết, “Người vừa mỉm cười, Tuyết nhi, hơn nữa người cười rất đẹp.”

“Ta cười thật sao? Không ngờ ta cũng có thể cười?!” Hồng y thiếu niên hưng phấn nắm lấy bả vai tà mị thiếu niên lay động qua lại, “Nguyệt, ta không hiểu, vì sao ở trước mặt phụ thân, ta không thể cười nổi, nhưng vừa gặp người ta lại cười?”

Lộng Nguyệt cười không nói, lúc đó hẳn bỗng nhiên cảm giác quang thời gian hư không tịch mịch thuở thơ ấu nhờ vào phiên hỏa hồng cuồng nhiệt thiêu đốt kia mà sáng lên sắc thái. . .

Một năm ấy, tà mị thiếu niên mười hai tuổi. Hồng y thiếu niên mười tuổi.

Ngày đó, bọn họ lần đầu gặp nhau ở U Minh hoa cốc.

Hoa lê bay múa đầy trời, lác đác đáp lên bả vai, nhẹ nhàng cài vào làn tóc. . .

Một người tên là Lộng Nguyệt, một người tên là Cô Tuyết. . .

Một lần gặp gỡ đã trở thành ký ức dây dưa bọn họ cả đời, ràng buộc khắc sâu tận linh hồn. . .

Ước định kiếp này vĩnh hằng bên nhau, tuyên khắc lời thề nắm tay vạn thế. . .

Kể từ cái ngày hai thiếu niên yêu nghiệt tuyệt thế ấy gặp nhau, vận mệnh đã bắt đầu viết nên một truyền kỳ vang danh thiên cổ, một truyền kỳ độc nhất chỉ thuộc về Nam Cung Lộng Nguyệt và Hách Liên Cô Tuyết.
. . .

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-the-thien-ha-duy-song>